Adam Bisset Thom.

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

Κατ' Ἀλφάβητον

ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ
ΕΚΛΟΓΑΙ,

Ex diſpoſitione

NICOLAI BLANCARDI,

Cum vetuſtis LAMBERTI BOS, & novis defunctorum virorum D. HEINSII, FR. JUNII, LAUR. NORMANNI, ERICI BENZELII, J. CHRISTOPH. WOLFII, ARN. DRAKENBORCHII, ABR. TORRENII,

& quum maxime vivorum

CL. SALLIERII, JO. JAC. WITTERI, DAN. WILH. TRILLERI, ELIAE STOEBERI, TI. HEMSTERHUSII, FRANC. OUDENDORPII, FRED. LUD. ABRESCHII

animadverſionibus.

Collegit partim, digeſſitque,

JOHANNES STEPHANUS BERNARD, M.D.

Qui & ſuas notas adjecit.

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud { PETRUM VANDER EYK, ET CORNELIUM DE PECKER. } 1757.

FRANC. OUDENDORPII

PROOEMIUM.

Tandem aliquando, Benevole Lector, novam THOMAE MAGISTRI, qui (1) quarto decimo, post Servatoris Christi natales, seculo ineunte floruisse existimatur, *de Vocibus Atticis* Editionem nancisci tibi licet. Illa vero, multos nimis per annos protracta, ne fine sui commendatione prodiret, enixe me rogarunt honesti viri, qui in hunc libellum inpensas fecerunt, ac diutius differri noluerunt, Bibliopolae, ut quaedam praefari, saltem ad cognoscendam hujus Editionis conditionem necessaria, non dedignarer. Quamvis enim scirent, me praecipuum ejus curatorem nec esse, neque audire velle; atque hoc, quidquid est oneris, alii viro incumbere, ultro agnoscerent, a me tamen id variis sollicitationi-

(1) Consulatur J. A. Fabricius Lib. IV. Bib. Gr. Cap. 34.

tionibus exigere non destiterunt; quia per aliquot menses illum, gravioribus, ut opinor, negotiis & quotidianis aegrotos visitandi curis districtum, sui officii promissique frustra admonuerant; & quod plurima me huic libro contulisse, magnamque istius accurate excudendi, simul cum eximio viro ac collega carissimo, Ti. Hemsterhusio, curam egisse, ipsis haud erat incognitum. Diutissime quidem meam operam huic rei commodare detrectavi; sed repetitae creberrime illorum rogationi cessi tandem, justisque precibus satisfacturum me spopondi. Quapropter paucis, quae hujus Editionis illustrationi & intellectui maxime conducere censui, Lector, haec habe.

Editiones, Zachariae Calliergi *Romanam* An. MDXVII. 8., *Venetam* in aedibus Aldi & Andreae Asulani cum praefatione Franc. Asulani An. MDXXIV. f. *Parisiensem* Mich. Vascosani, An. MDXXXII, 8. aliquoties ab aliis memoratas, & millies in notis laudatas, excepit *Franekerana* Nicolai Blankardi An. MDCXC, 8. cui nonnullas animadversiones, nunc denuo recusas, adjecit Lambertus Bos An. MDCXCVIII. Is vero Blankardus (1) sine ulla Codicis, manu exarati, ope multa tacitus inmutavit, veterum scriptorum, quos excitavit Thomas, loca ex

(1) Vehementer ab illo deceptus fuit Andr. Christ. Eschenbach. in Amoenitatibus Litterariis. J. G. Schelhornii Tom. V. pag. 195. scribens, *ab eo Thomam cum undecim MStis collatum & notis illustratum esse.*

ex vulgaribus illorum Editionibus contra MSSto-
rum & Editionum Thomae fidem exhibuit, ac
vocum ordinem, in prioribus ἐκδόσεσιν observa-
tum, pessimo exemplo neglexit, & divulsis mul-
tifariam paragraphis, partimque praepositis,
partim serius collocatis, ad litterarum seriem
propius eas accommodavit: Unde quae, prae-
ter vocum omissiones, nata sint incommoda,
bene docet (1) *Lexiphilus* i.e. Jo. CHRISTOPHORUS
WOLFIUS, maximis in Remp. litterariam meritis
nobilissimus. Nihilominus ad ejus, quae hucus-
que fuit ultima, normam, quod factum nollem,
haec est expressa. Verum enim vero hunc,
nescio cujus, culpa commissum errorem magno
opere, per crebra monita, inminuerunt, & ab-
unde compensarunt Doctissimorum Virorum,
quorum nomina in libelli fronte legi queunt,
animadversiones, cum eruditissimo JOAN. STEPH.
BERNARD, Medicam artem Amstelaedami exer-
cente, humanissime, largissimeque communica-
tae. Pro meritis eas vel laudare vel vitupera-
re, mihi non est animus: praesertim quum in-
sunt in illis nonnulla, tantummodo ex Codi-
cum marginibus, quibus litterarum amantes viri
temere ista alleverant, desumta: qualia praeter-
quam aliorum, sunt omnia, quae Cel. ARN. DRA-
KENBORCHII praeferunt nomen. Facile suo quasque
pre-

(1) Vide Miscell. Observ. Vol. v. T. 3. p. 29. &c.
ubi notitiam Editionum Thomae, & consilium, quomodo
accuratior aliqua parari possit, nobis dedit, & quinam pro-
miserint aliam, recensuit.

pretio doctus & adtentus Lector aestimabit.

Mearum magis partium esse opinor, indicare, quibusnam, (si excipias, quae ab ingenio, judicio & eruditione profecta sunt,) auxiliis, ad suas contexendas notas, & inprimis verum Thomam exhibendum, usi sint tum alii, tum ego; & quid praestare fuerimus annisi.

Hic praecipue in tuum, Amice Lector, commodum indaganda & consideranda fuerunt Auctorum, a Thoma laudatorum, verba, quibusque eorum libris, paginisque illa reperire posses. Sed & Magister ipse ad examen erat revocandus; & quo jure ac fundamento nixus hanc illamve vocem minus Atticam pronunciarit, inquirendum. Qua indagine saepe repertus est falli Magister. Non raro tamen insons est accusatus, quasi vocem, ut minus Graecam, condemnasset; quum innuerit solum Thomas, eam, vel nequaquam, vel minoris usus Atticam fuisse; atque illa occasione crebro veterum scriptorum loca vel emendantur vel explicantur, quorum catalogum confecit Doct. BERNARD. Ad textum, ut ajunt, rite constituendum magnae utilitati fuerunt praeter vetustas, quarum Venetam non vidi, Editiones duo MSS[ti]. Codices Regii Parisienses, notati litteris *A*, *B*. Horum Codicum, quorum usum commodaverat politissimus Vir & Rev. Abbas CLAUDIUS SALLIERIUS, varias Lectiones diligentiae optimi Viri ELIAE STOEBERI, Argentoratensis Gymnasii Rectoris, debemus. Is enim, abjecto, quod aliquot ab hinc annis publicaverat, de Graecis Grammaticis,

cis, & in his Thoma, (1) ſimul bene merendi conſilio, quia votis ipſius ac deſtinatis non reſponderunt, qui ſumtus & operas detrectabant, Bibliopolae; varias iſtas lectiones una cum ſuis & J. JACOBI WITTERI, Viri Cl. & Graecarum litterarum in Argentoratenſi Academia Profeſſoris, adnotationibus, nec non politiſſimis & maſcula Graecae linguae, Atticaeque elegantiae ſcientia plenis Cl. SALLIERII obſervationibus, ad Erud. BERNARDUM ſub conditione, ut in Hollandia typis deſcriberentur, transmiſit. Ac res, ut vides, haud ſine meo aliorumque conſilio & collatitia opera, effectum, ſerius tamen, quam ſperaveram, eſt ſortita. Enimvero mox acceſſerunt doctiſſimi, Graecique ſermonis peritiſſimi Viri, DAN. WILH. TRILLERUS, ac FRED. LUDOV. ABRESCHIUS, qui ſuas lucubrationes benigne contribuerunt. Clariſſ. quoque TI. HEMSTERHUSIUS Editoris laborem ſagaciſſimis obſervationibus ſubinde condecorare, ſicubi lubido & otium ferebant, dignatus eſt. Paucas J. CHRISTOPH. WOLFII animadverſiones recte exhibuit ex ſpecimine, quod dederat ille in Miſcellanearum Obſervationum quinto volumine, ſuasque notas ſine nomine ſubjunxit Editor.

Nunc denique, ego quae contulerim, recenſenda reſtant. Primum parvas D. HEINSII,

FR.

(1) Idem ante illum animo conceperant eximii Viri, Rev. Abbas Claudius Sallierius, & C. Andreas Dukerus. Adi Miſc. Obſ. cit. l. & Cel. Ludov. Caſp. Valckenaerii Praefationem ad Ammonium.

Fr. Junii, Laur. Normanni, Erici Benzelii, J. Chr. Wolfii, Abr. Torrenii, foceri mei, & J. Jensii notulas ac conjecturas, ex inpressis, quibus olim usi fuerant, exemplaribus excerptas, typis describi curavi. Tum ad manum mihi fuere variae lectiones, quas Er. Benzelius, e Codice MSto Collegii Novi Oxoniensis chartaceo, mense Aprili An. MDCC. hauserat, mihique cum suis & aliorum conjectaneis saepius jam laudatus Wolfius donarat. Ipse vulgarem Thomae textum exegi ad duos MSStos Leidensis Bibliothecae, ex If. Vossii collectione, chartaceos, ac notatos *L. pr. sec.* quorum prior in Catalogo recensetur p. 398. N. 58. alter pag. 395. N. 71. sed qui Thomae excerpta verius, quam Thomam continet.

Ad haec Cl. P. Burmannus Secundus, qui magnis ingeniosi & eruditi cursus passibus ad avi, patris, patruique decus & laudem grassatur, pro amicitae jure mihi perantiquum & optimae notae Codicem, partim bombycinum, partim in membranis exaratum, Lipsiaeque grandi pretio in verna Bibliothecae Boërnerianae venditione An. MDCCLV. a se comparatum, protinus Amstelaedamo misit evolvendum. Is Codex (1) permagno fuit usui: majori tamen

(1) Complectitur insuper *Maximi Planudae* librum περὶ Συντάξεως ῥημάτων ἀμεταβάτων καὶ μεταβατικῶν, *Manuelis Moschopuli Byzantini*, τοῦ Κρητὸς ἀνεψιοῦ (Vide J. A. Fabricium L. V. Bibl. Gr. C. 7. pag. 37.) ἐκλογὴν κατὰ στοιχεῖον

men fuisset; nisi supremas Thomae paginas arrosisset aetas, vel aqua detrivisset; sive etiam maturius obvenisset nobis illum versandi facultas.

Ad horum omnium MSStorum, nec non veterum Editionum fidem, praesertim si consentirent eorum praestantiores, Auctoris textum, quantum in me erat, emendari curavi, quaeque antea vel per Librariorum, vel Editorum incuriam ac negligentiam fuerant omissae, non solum voces aliquot, sed & totas saepe paragraphos suis locis vel inserui, vel cum Wittero Stoeberoque meis in notulis, quas, libri moli parcens, brevissimas facere enisus sum, indicavi.

Quoniam vero Burmannianum Codicem non prius accepi, quam Typothetae in excudendo progressi erant ad pag. 609, insigniores ejus in praecedentibus variationes hujus Editionis calci subjeci; nec non, quae minus bene sese habebant, correxi, nonnullis additis; in quibus pro corollario tres Cl. Hemsterhusii observationes accipis, ex recondita ipsius doctrinae penu depromtas. Eidem quoque secundum, sive inversum, debes Indicem.

Cunctis hisce dum uteris, Benevole Lector, aequi

χεῖον ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν, item Λεξικὸν περὶ πνευμάτων κατὰ στοιχεῖον ἐκλεγὲν παρὰ Τρύφωνος, Χοιροβόσκου, καὶ Θεοδωρίτου. &c. Verum ultima sunt solummodo excerpta, breviora illis, quae primus edidit Cl. Valckenaer post Ammonium p. 207.

aequi bonique consulas, quaeso, taediosam eorumdem nonnumquam exemplorum laudationem, ac bis terque repetitam saepe locorum, quos ex vetustis scriptoribus ad suam sententiam confirmandam protulit Thomas, accuratiorem indicationem, utpote quae per varios Interpretes, inpensorum ab aliis conatuum invicem nescios, sit instituta. Mecum quoque debitas viris eruditis, qui vel MSStorum vel Notarum symbolam voluerunt inpertiri, gratias habe, & praetermissis Typographorum erroribus ignosce, ac vale. Scribebam Leidae Kal. Martiis. MDCCLVII.

PRAE-

PRAEFATIO BLANCARDIANAE EDITIONI PRAEFIXA.

LECTORI BENEVOLO S. P. LEONARDUS STRIK.

Exhibuimus tibi, *Lector Benevole, typis nostris nitide descriptas* Thomae Magistri Selectas Atticae Dialecti Elegantias, *& habuisses aliquanto prius, nisi valetudo Viri Cl.* NICOLAI BLANCARDI, *quae adhuc tam adflicta est, ut auctor hujus Editionis, ipse te, quod vellet, alloqui non potuerit, impedimento fuisset. Ille de instituto suo, deque eo, quod ipse in hanc editionem contulit, quod sane permultum esse nobis facile cognitu fuit, edocere te potuisset. Expressimus hanc editionem ex illius Viri Cl. autographo, accuratissime (quae res argumento nobis fuit, quantam studiis ille vir habeat reverentiam) manu ipsius depicto ex optima editione, quae prodiit* Romae anno superioris seculi XVII, typis Zachariae Caliergi Cretensis, cum

aequi bonique consulas, quaeso, taediosam eorumdem nonnumquam exemplorum laudationem, ac bis terque repetitam saepe locorum, quos ex vetustis scriptoribus ad suam sententiam confirmandam protulit Thomas, accuratiorem indicationem, utpote quae per varios Interpretes, inpensorum ab aliis conatuum invicem nescios, sit instituta. Mecum quoque debitas viris eruditis, qui vel MSStorum vel Notarum symbolam voluerunt inpertiri, gratias habe, & praetermissis Typographorum erroribus ignosce, ac vale. Scribebam Leidae Kal. Martiis. MDCCLVII.

PRAEFATIO BLANCARDIANAE EDITIONI PRAEFIXA.

LECTORI BENEVOLO S. P. LEONARDUS STRIK.

Exhibuimus tibi, *Lector Benevole, typis nostris nitide descriptas* Thomae Magistri Selectas Atticae Dialecti Elegantias, *& habuisses aliquanto prius, nisi valetudo Viri Cl.* Nicolai Blancardi, *quae adhuc tam adflicta est, ut auctor hujus Editionis, ipse te, quod vellet, alloqui non potuerit, impedimento fuisset. Ille de instituto suo, deque eo, quod ipse in hanc editionem contulit, quod sane permultum esse nobis facile cognitu fuit, edocere te potuisset. Expressimus hanc editionem ex illius Viri Cl. autographo, accuratissime (quae res argumento nobis fuit, quantam studiis ille vir habeat reverentiam) manu ipsius depicto ex optima editione, quae prodiit* Romae anno superioris seculi XVII, typis Zachariae Caliergi Cretensis, cum

cum privilegio Leonis Papae. *Quod exemplar non ſolum cum aliis duabus editionibus Thomae noſtri contulit Vir Cl., ſed etiam in illa ipſa Caliergica plures emaculavit errores, non modo typorum, ſed etiam editorum & manuſcriptorum, ex eo, quod loca veterum, a Thoma ingenti numero citata, cum ipſis Auctoribus, qui hodie quidem extant, diligentiſſime conferenda putavit. Qua re futurum eſſe, ut editio noſtra caeteris, quae jam diu ſunt deſideratae, longe praeſtantior habeatur, confidimus. De laudibus Auctoris ipſius nihil nos quidem dicere, par eſt. Sed quicunque eum in manus accepere Graecae homines eruditionis gnari, ita exiſtimarunt, illas vere lectiſſimas* eloquentiae Atticae elegantias *eſſe dictas, ut habet inſcriptio Caliergicae editionis*, quibus, *addit*, approbatiſſimi *priscorum uſi ſunt. Scriptae Stylo facili, & ad docendum ſimul, atque delectandum egregie facto. Quod elogium rem ipſam tibi abunde approbaturam, ſi judicium Graecis literis modice duntaxat excultum adtuleris*, Lector Benevole, *nulli dubitamus. Interpretationem Latinam, quam moles libri facile admitteret, addere quidem voluiſſemus; ſed hanc Auctor ea, quam diximus, cauſa praeſtare non potuit. Alius Graecarum literarum ſtudioſus, elegantia*

&

& amoenitate ſcripti captus, interpretationem aggreſſus erat: verum in progreſſu laboris, eam facultate idonea carere deprehendit; cum quod opus foret inſpectis auctoribus, unde loca citata deſumpta fuerunt, tum quod Latinus ſermo Graecismos non caperet, ut plus, quam ſemigraecam exire verſionem oportuiſſet, quod ut deforme & incivile cauſam relinquendo inſtituto praebuit. Enim vero cum Stylus auctoris ſit facillimus & ſimpliciſſimus, minime longis diſtractus periodis, quae res praecipuam in Graecis ſcriptoribus intelligendi difficultatem adfert, nemo vel leviter Graece doctus in hoc Auctore verſando laboraturus videtur: Iis autem, qui Graece non didicerunt, etſi transfuſus in ſermonem Latinum, nullo modo, ut nobis quidem videtur, utilis eſſe potuiſſet. Indicem alium, quam Auctorum, a Thoma laudatorum, quem Cl. Editor ad calcem libri ſubjecit, non fuiſſe neceſſarium ordo libri, qui eſt κατὰ Ἀλφάβητον per Alphabetum *diſpoſitus, ultro ſatis indicare videtur.* Vale & fave. *Franek. A. MDCXC.*

LEC-

LECTORI BENEVOLO

S. P. D.

LAMBERTUS BOS.

Roganti Librario, si observassemus nonnulla ad THOMAE MAGISTRI DICTIONUM ATTICARUM ECLOGAS, quae iis subtexi possent, paucula haec ex Adversariis nostris collecta dedimus. Magna non sunt, fatemur; at tyronibus in hocce studio non displicitura nobis persuademus; quia cum loca in iis subobscura illustrare, corruptaque emendare pro virili nostra studuimus, tum ipsius Thomae errores in quibusdam deteximus. Tu itaque, Lector Benevole, exiguam hanc opellam aequi bonique consule, & majora propediem a nobis expecta. *Vale*. Franek. A. MDCXCVIII.

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

Κατ' Αλφάβητον

ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ

Ε Κ Λ Ο Γ Α Ι,

Ex diſpoſitione

NICOLAI BLANCARDI.

Pars poſterior.

[1] ΘΩΜΑ͂ ΤΟΥ͂ ΜΑΓΙ'ΣΤΡΟΥ ΚΑΤΑ' 'ΑΛΦΑ'ΒΗΤΟΝ 'ΟΝΟΜΑ'ΤΩΝ 'ΑΤΤΙΚΩ͂Ν 'ΕΚΛΟΓΑΙ'.

[2] Ἃ μὲν, ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ [3] τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, [4] οὐκ οἶδα εἴτε παίζων εἴτε σπου-

---

1 Θωμᾶ.] Opuſculum hoc Thomae γραμματικὴν vocat *Luciani* Schol. p. 34. Tom. I. ipſumque noſtrum ſimpliciter Μάγιστρον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ Torr. Cod. A. γραμματικὴ τοῦ Μαγίστρου· ἔχουσα ἐκλογὴν ἀττικῶν ὀνομάτων. Cod. B. τοῦ σοφωτάτου μοναχοῦ κυρίου Θεοδούλου Θεσσαλονικέως τοῦ Μαγίστρου ἐκλογὴ ὀνομάτων ἀττικῶν, οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν· καί τινες αὐτῶν παρασημειώσεις καὶ διαφοραὶ πρὸς ἄλληλα. Stoeber.

2 Ἃ μὲν, ἃ δὲ.] Vix apud veteres illos & notae ſincerioris Atticos invenias, nec fere, niſi cauſa ſtructurae parumper variatae ſubſit; quemadmodum in *Xenoph.* K. Π. 11. p. 36 v. 12. In *Ariſtophane* quidem, ut puto, fruſtra quaeſiveris. Uſurpant autem creberrime ὁ μὲν, ὁ δὲ· τὰ μὲν, τὰ δέ· quod bene notat *Schol.* ad initium Pſeudoſophiſtae *Luciani*, qui ab illa ſollicite nimis ac ſuperſtitioſe praeſcripta Atticae locutionis norma, etſi cognitiſſimam habeat, ſaepe diſcedere non veretur, & naturale orationis flumen curae adfectatae merito praeponit. Atticis praeiverat *Homer.* Il. X, 149. 151. Ἡ μὲν... Ἡ δ᾽ ἑτέρη. 211. τὴν μὲν, τὴν δέ. Od. A, 24. M, 73. 75. de quibus locis quum tractat *Apollon.* de Synt. I. p. 98. adhibuit Alexandrinus homo, ut etiam alibi ſolet p. 121. 177. 194. 298. ὃς μὲν, ὃς δέ. In hac autem ſtructurae forma idem valet ὃς ex uſu veteri, quod οὗτος vel τις· proinde in *Archyta*, qui Pythagoreus Dorice ſcripſit, reperies ἃ μὲν, ἃ δέ, apud *Stob.* p. 14. v. 5. 54. Poſtmodum Comoedia nova liberius adſcivit, ut ex reliquiis *Menandri*, cujus eſt ſententia, Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ᾽ ἀφαιρεῖται τύχη. & *Philemonis* conſtat. Scriptores vero, qui communi, quam vocant, Graecorum dialecto utuntur, maxime frequentant

tant: *Teles* apud *Stob.* p. 522. v. 26. p. 523. ἔφασαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὓς μὲν χρήματα ἔχειν, οὓς δὲ κτήματα· οὓς μὲν γὰρ χρῆσθαι τοῖς ὑπάρχουσι, οὓς δὲ μόνον κεκτῆσθαι. *Strabo* IX. p. 603. A. ὧν ἀφ᾽ οὗ μὲν. ἀφ᾽ οὗ δὲ... cui congruit illud *Sorani* in Vit. *Hippocr.* ἀφ᾽ οὗ μὲν εἰκοστός, ἀφ᾽ οὗ δὲ ἐννεακαιδέκατος. *Athen.* IV. p. 180. B. *Artemid.* p. 117. &c. *Xenoph.* Ephes. III. p. 43. v. 69. ne Sacros N. F. libros & Patres Ecclesiasticos commemorem. Sic tamen hanc formam sectantur, ut alteram Atticorum minime respuant: quare *Polybius* I. p. 9. quum scripsisset, οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δ᾽ ἀπέσφαξαν, non multo post in historia simili dedit, τοὺς μὲν ἐκβαλόντες, τοὺς δὲ ἀποσφάξαντες τῶν πολιτῶν. saepius autem, praesertim ubi partitio ultra duo membra progreditur, contingit, ut utraeque formae misceantur: Anthol. VI. c. 15 *Leonides* & *Archias* Ep. 3. 6. 9. Attica sunt usi τῷ μὲν, τῷ δὲ, τῷ δὲ, vulgari *Alpheus* Ep. 15. ᾧ μὲν, ᾧ δὲ, ᾧ δὲ. mixta *Alexander* & *Zosimus* Ep. 10. 12. τῷ μὲν, τῷ δὲ, ᾧ δὲ. τὸν μὲν, ὃν δὲ, τὸν δέ· in quibus metri lex noxias librariorum manus refraenat, qui suam loquendi consuetudinem vetustis scriptoribus non raro donant. Jure igitur vulgatam *AEliani* lectionem defendit *Perizon.* ad H. V. XIII, 46. Porro quod *Thomas* commendat τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, ad regulam ipse suam loquitur in Βασιλεῦς. Psephisma in *Demosthen.* Orat. de Cor. p. 500. D. τινὰς μὲν περιείληφε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, τινὰς δὲ πορθεῖ· sic quidem *Wolfius* edi voluit, licet in aliis Edd. expressum sit ἃς μὲν κατ. prorsus ut p. 504. A. πόλεις ἃς μὲν ἐμφρούρους ποιεῖ... τινὰς δὲ... κατασκάπτει· ubi Cod. vetustus τὰς μὲν ἐμφρ. perinde atque in *Diod. Sic.* IV. p. 293. v. 15 pro οὓς μὲν... τινὰς δὲ Cod. Mutin. praebet τοὺς μὲν, quod necesse non esse, ut adoptetur, recte monet Praestantiss. *P. Wesseling.* Alioqui rarius occurrit τινὲς μὲν, τινὲς δὲ, vel τινές, οἱ δὲ apud *Pausan.* III. p. 217. Verum Atticae loquendi formae τις eleganter adjungi solet, οἱ μὲν τινὲς, οἱ δὲ: *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 42. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 317. nusquam fere saepius iteratum videas, quam in *Aristophanis* insigni loco Plut. v. 162. Ὁ μὲν... ἕτερος δέ τις, ὁ δὲ, ὁ δέ γε.. ὁ δέ τις &c. Hemsterh. Vide *Graevium* ad *Luciani* Soloecist. *Viger.* de Idiotism. c. 1. sect. I. §. 4. *Antiphon* Orat. I. p. 16. *Isocrates* Or. ad Demon. in principio & paulo post p. 47. 48. 50. 53. 61. Or. ad Nicocl. p. 67. 68. 69. *Xenophon* Cyrop. princ. In usu etiam est ὃς μὲν, ὃς δὲ, *Viger.* l. c. c. 2. §. 1. etiam ὡς μὲν, ὡς δέ. *Viger.* l. c. c. 8. sect. 10. οὗτος μὲν, οὗτος δὲ *Antiph.* Or. 1. princ. dicitur etiam οὗτος, ἄλλος apud *Lucam* cap. VII. 8. & ὃ μὲν, ἕτερον δὲ apud eundem cap. VIII. 6. Draekenb. Multi tamen Attica locutione utentes istum articulum sic usurparunt. Consule *Graevium* ad *Lucian.* Soloec. p. 41. *J. Jens.* in Epist. ad

σπουδάζων. λέγει γὰρ [1] ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλῳ. [2] ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προϊόντι [3] ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν [4] ἐν Τίμωνι· [5] διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ [6] ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὕτῳ ἐξελίσχει

---

ad *Graev.* p. 407. *Perizon.* ad *AElian.* l. XIII. V. H. *Hemsterb.* ad *Lucian.* Timon. in fine. Immo ipse sic loquitur *Xenophon* Inst. l. II. p. 60. ed. Leuncl. οὓς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελῶν, οὓς δὲ μὴ δύναιντο λαμβάνειν. OUDEND. Recentiores ita saepe ἃ μὲν, τινὰ δὲ, nec antiqui refugere. *Demosth.* περὶ Στεφ. ed. Lutet. pag. 167. sec. §. 291. pag. 171. princ. &c. ABRESCH. Vid. de hac locutione *Graev.* ad *Luc.* T. II. p. 729. *Jens.* Lect. Luc. p. 406. seq. *Hemsterb.* ad *Luc.* Tim. p. 117. *Reitz.* in not. ad loc. *Luc.* infra citatum ex Rhet. Præc. p. 15. seq. Illustris etiam locus est *Luc.* Asin. T. II. pag. 591. Hemst. τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος. STOEB. Sic Epicurus apud *Laërt.* p. 298. F. pag. 300. B. τοὺς μὲν, οὓς δὲ *Joseph.* p. 606. E. *Aelian.* V. H. VI, 1. pag. 337. *Appian.* Punic. p. 59. καὶ τῶν ἀρχόντων τοὺς μὲν ἐπαινοῦσιν, οὓς δὲ ψέγουσιν. & sic omnium generum casuumque exempla apud probatissimos Scriptores reperiuntur: quare locutio illa non improbanda penitus. WITTERUS. Conf. *Devarius* de Partic p. 347. & 348. *Vigerius*, de Idiotism. pag. 2. *Chariton* lib. VIII. c. 7. p. 141. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐπῄνουν Χαιρέαν, αἱ δὲ γυναῖκες Καλλιρρόην.

3 Τινὰ μὲν.] Τὰ μὲν, τὰ δὲ. NORMANNUS. Imo vero τὰ μὲν, τὰ δὲ, uti legi hic mallet *Laur. Normannus.* Sed vulgato adsentiuntur MSS. ut & Scholiastes *Luciani* T. II. p. 34. verbo tenus hanc *Thomae* animadversionem referens. OUDEND.

4 Οὐκ οἶδα.] Sic MS. A. & B. abest in *Phavorino.* STOEB.

1 Ἐν τῷ ῥητ. διδ.] Sic A. & B. non legit *Phav.* Locus est T. II. p. 317. Graev. & T. III. p. 15. Hemsterh. quo haec ipsa Thomae verba, suppresso tamen auctoris nomine, apud Schol. leguntur. IDEM.

2 Ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς.] Locus exstat T. II. p. 317. at ibi rectius abest δὲ· ὁ αὐτὸς hic Leidens. 2. OUDEND.

3 Ἐπιδεικνὺς.] *Phav.* legit δεικνύς. Cui MSS. A. & B. & optimi Luciani Codd. impr. adversantur. STOEBERUS.

4 Ἐν Τίμωνι.] Locus est T. I. p. 165. Graev. vel T. I. p. 174. Hemst. ubi διαδιδοὺς pro διδοὺς legitur. IDEM.

5 Διδοὺς.] Sic etiam Schol. supra cit. sed edd. Luciani rectius διαδιδοὺς. OUDEND.

6 Ἡμιτάλαντον.] *Lucian.* p. 165. ᾧ δὲ τάλαντον. DRAEK. Et

λέγχει τȣ̃το, ἐν τῷ [1] Ψευδοσοφιςῇ αὐτȣ̃.

[2] Ἵνα ἈΓΆΓΩΣΙΝ, [3] ȣ̓χ ἵνα [4] ἄξωσιν, [5] καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὁ μὲν πρῶτος ἀόριςος, καὶ οἱ ἐξ αὐτȣ̃, [6] ἄρχησοι· [7] ὁ δὲ δεύτερος ἀόριςος, καὶ οἱ ἀπ' αὐτȣ̃ χρόνοι, ἐν χρήσει.

[8] ἈΓΆΛΛΩ κάλλιον, ἢ λαμπρύνω. [9] Ἀρισείδης [10] ἐν τῷ Ἀπελ-

ita Schol. quae lectio placet mihi prae vulgata voce in edd. *Lucian.* τάλχνιοι. OUDEND.

1 Ψευδατοφιςῇ.] Ita tacite repofuit *N. Blancardus* ex *Graevii* emendatione ad Pfeudofoph. p. 41. cum in ed. priore ederetur ψευδολογιςῇ: qui alterius dialogi index eft. At MSS. edd. Rom. & Vafcof. item Schol. praebent ψευδοσολοικιςῇ. Quafi tacite Lucianum tangere voluerit in foloecismis referentem falfo quasdam locutiones. Vel contractum eft verbum ex duplici hujus dialogi titulo ψευδοσοφιςὴς ἢ Σολοικιςὴς. OUDEND. Codd. A. B. ψευδοσολοικιςῇ. Ita quoque Edit. Rom. & Vafcof. Leguntur autem verba Soloec. T. II. p. 729. *Graev.* vel T. III. p. 554. *Hemft.* ubi nefcio quo errore Pfeudologifta in fupremo margine ifte Dialogus vocatur, qui in princip. Pfeudofophifta infcribitur. STOEBER. *Graevius* in Luc. Soloec. p. 41. notat, in editis legi ψευδολογιςῇ male, qui alterius dialogi index eft: & ideo reponit ψευδοσοφιςῇ. Forte Thomas fcripfit ἐν ψευδοσοφ. ἢ σολοικιςῇ Sic in ἀνέωγεν· Λȣκ. ἐν Μίκυλλος ἢ ἀλεκτρυών. vid. etiam in ἀποσοβῶ. Eadem vox occurrit infr. in τεθνήξεται. ubi etiam emendanda. Emendavit jam *Graev.* in Soloec. p. 92. vid. *Steph.* Thef. p. XVI. WITTER.

2 Ἵνα Ἀγάγωσιν.] Cod. A. ἵνα non legit. Cod. B. ἀναγάγωσιν. STOEBER. Conf. *Phrynichus* N. Ed. pag. 124. 154. & Thom. in V. ἐκλιπών.

3 Οὐχ'.] Scrib. ȣ̓χ ἵνα fine apoftr. WITTER.

4 Ἄξωσιν.] Cod. B. ἀάξωσιν. male. STOEBERUS.

5 Καὶ ἁπλῶς.] Abeft καὶ in A. καὶ ἁπλῶς leg. in B. IDEM.

6 Ἄρχησοι.] Addit *Phavorinus* τοῖς λογογράφοις. OUDEND. Adde ex A. & B. τοῖς λογογράφοις. STOEB. Gloff. p. 20. l. 10. *Antecesfit*, προῆξεν, προῆλθε. *Suid.* voc. ἀπῆξεν. διῆξε *Joseph.* pag. 679. C. ἐξάξαντες *Dio* p. 101. A. προσάξαντι *Herodian.* I, 12, 9. προσῆξαν *Thuc.* p. 166. C. ἄξας Idem p. 346. D. cum Noftro facit *Phryn.* quem vid. p. 50. & 62. *Nunnes.* WITTERUS.

7 Ὁ δὲ δεύτερος.] Ignorat particulam δὲ MS. Leid. I.

8 Ἀγάλλω.] Ἀγάλλειν eft proprie *nitidare*, *fplendide atque eleganter expolire*, *ornare*: ut λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι in *Eurip.* Med. v. 1027. deinde *vultum & oculos grata fpecie laetare*, ut *Livius* ait vetus ille Tragicus: hinc *Deos*

Deos honoribus ac venerando laetificare, quam verbi vim egregie declaravit *P. Weſſel.* ad *S. Petit.* LL. A. p. 68. nam *divi cultu erga ſe mortalium laetiſcunt*, ut *Siſenna* ſcripſit apud *Non.* p. 133. Eo pertinet, quod *Schol. Eurip.* notat, *Phrynichum* poſuiſſe ἀγῆλαι ἀντὶ τοῦ ἐυξασθαι. *Suid.* Ἀγῆλαι, τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι· ſic enim ex *Etymologo* legendum: additque porro eximios *Eupolidis* verſus, quos ſi quis fabulam Δήμους clauſiſſe putet, evaneſcet, de qua *Kuſterus* querebatur, loci obſcuritas: ibi vero, Ἀναβῶμεν . . . καὶ προσαγήλωμεν ἀπελθόντες (hoc ab *Etymologo* firmatum probo) fidem faciunt emendationi, qua reponendum in *Heſychio* vice τοῦ Προσατῆλαι credo, Προσαγῆλαι, τιμῆσαι. Προσαγηλὴ, τιμή· vel potius, ſi forma ſubſtantivae vocis paulo inſolentior diſpliceat, Προσαγήλῃ, τιμήσῃ. Ex his, quae ſit poteſtas paſſivi mediique ἀγάλλεσθαι, facile colligere licet: dicitur autem ἀγάλλεσθαι τινὶ, *Xenoph.* Epheſ. I. p. 2. & ἐπί τινι frequentiſſime: quare malim in *Pauſania* VIII. p. 629. v. 8. ἐπ' αὐτῇ quam ἐπ' αὐτῆς ἠγάλλετο. *Thucydidis* locus extat VI, 41. ad quem vid. Eruditiſſ. *Duker.* bene *Schol.* οἷς χαίρει ὁ πόλεμος, ὧν χρῄζει· imitatus eſt *Iſidor. Peluſ.* II. Ep. 146. p. 176. τὰ ἄλλα, οἷς χαίρει ὁ πόλεμος, καὶ οἷς ἀγάλλεται, κατασκευάσαι· ubi ſuſpicionem interpretationis in contextum illatae moveri poſſe non diffiteor: illo certe vitio laborat, me judice, *Dius* apud *Stob.* p. 409. v. 17. cujus verba, ejecto χαίρω, talem in modum eſſe refingenda mihi perſuadeo: ἀλλ' ἐγὼν ἐπὶ τᾷ ἐμαυτοῦ εὐμορφίᾳ λῶμαι ἀτρεκέως ἀγάλλεσθαι· ceteroqui jungitur etiam ἥδεσθαι· οἷόσπερ καὶ αὐτὸς ἥδεται τε καὶ ἀγάλλεται *Xenoph.* περὶ Ἱππ. p. 553. v 32. Quod vero Lexici, cujus partem *Montfauconius* edidit in Bibl. Coiſl., auctor obſervat p. 471. in Ἠγάλλεν, praeter multos alios *Eunomium* etiam τὸν δυσσεβῆ, hoc verbum frequentaſſe, verum eſt: quaſi parum apte poſuiſſet, ſugillat eum, & ſatis quidem ineleganter, immeritum *Gregor.* Nyſſ. T. II. p. 759. τὸ μὲν ἀγάλλειν, inquit, ἴσον ἐστὶ τῷ ἐπικαυχᾶσθαι καὶ ἐπευφραίνεσθαι· melius ipſe ſcripſiſſet ἀγάλλεσθαι vel ἐπαγάλλεσθαι. Cum hujus autem verbi ratione & ſignificandi virtute optime conveniunt λαμπρύνειν, λαμπρύνεσθαι, quod Atticis penitus eripi nolim, & φαιδρύνειν, φαιδρύνεσθαι. Hemst.
Etſi ea vox in Atticorum ſcriptis ſaepiſſime occurrit, altera tamen, λαμπρύνω nempe, non eſt repudianda, ut vel ex Lexicis conſtare poteſt. Sallier.

9 Ἀοιστεῖ. . . . ἡμεῖς.] Abſunt in B. ſed A. agnoſcit. Stoeberus.

10 Ἐν τῷ Ἀπελλᾶ γ.] Male deſunt haec verba in Cod. Oxon. ut ſemper titulis indicati loci ille caret. Locus autem *Ariſtidis* extat Tom. I. 68. Ed. Jebb. MS. Leid. I. non male Ἀπελλᾶ γενεθλιακός. Oudend.
Cod. A. ἐν τῷ τοῦ Ἀπελλ. Vid. *Ariſtid.* Orat. T. I. p. 68. pr. ed.

Ἀπελλᾶ γενεθλιακῷ· οἷς δή ἄν τις [1] ἀγῆλαι τὴν ἢ τὴν ἡμέραν· καὶ ἀγάλλομαι, ἢ λαμπρύνομαι. [2] Θουκυδίδης· καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται. ἔστι ἢ ἀγάλλομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ [3] χαίρω.

[4] ἌΓΕΤΑΙ γυναῖκα, οὐκ ἄγει, ἤγουν λαμβάνει, καὶ ἄγεται

---

ed. Oxon. 1722. 4°. conf. *Dio* p. 301. D. STOEB. MS. Leid. 2. ignorat integram hanc Thomae obfervationem, quemadmodum etiam fequentem, quam nec Leid. 1. agnofcit.

1 Ἀγῆλαι.] Cod. A. ἀγῆλαι. & fic in *Ariftid.* loco. STOEB.

2 Θουκυδ.] Verba funt ex Lib. VI. pag. 440. A. ed. H. Steph. Secund. 1588. fol. IDEM.

3 Χαίρω.] V. *Budaei* Comment. Ling. Gr. p. 743. *Herodot.* lib. IX. DRAEK. Quod praeter multa loca teftatur *Thucyd.* Schol. ad loc. m. c. ubi οἷς ὁ πολ. ἀγαλλ.] οἷς χαίρει πόλεμος, ὧν χρήζει. Sic ἀγάλλονται oppon. τῷ αἰσχύνονται apud *Thucyd.* lib. III. pag. 229. B. STOEBERUS.

4 Ἄγεται.] Dantur quaedam apud Graecos verba, quae, cum habeant fonum activum & paffivum ac utriusque fenfum in fuo fono, infuper in paffivo faepe fenfum habent activum, qui activo fono non perinde efferri poteft, vel faltem a purioribus & ἀττικωτέροις Graecis fcriptoribus ita efferri non folet. In illis eft τὸ ἄγομαι. Docet hic auctor non recte dici, ἄγειν γυναῖκα, fed dicendum ἄγεσθαι γυναῖκα, pro λαμβάνειν, five λαμβάνειν εἰς γάμον. Addamus exemplum ex *Arrian.* VI. qui de nuptiis Alexandri Sufis celebratis loquens ait: καὶ ὅσοι δὲ ἄλλοι ἡγεμόνες ἦσαν Μακεδόνες τινὰς γυναῖκας &c. N. B. Haec phrafis, ἄγεσθαι γυναῖκα etiam dicitur de *patre*, *filio fuo uxorem ftipulante*; fed hoc fenfu additur dativus perfonae. *Paufan.* in Atticis: ὡς δὲ ἐπανῆλθεν, Αγαθοκλεῖ τῷ υἱῷ Λυσάνδραν γυναῖκα ἠγάγετο. *Homer.* Od. IV.

Υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην.

Herodian de Mammaea & Alexandro: ἠγάγετο δ᾽ αὐτῷ τὴν γυναῖκα τῶν εὐπατριδῶν· quod Latini dicunt, *defpondere alicui filiam.* Terent. *Nam aliam ei pater defponderat gnatam Chremetis.* Vid. *Bud.* Comment. L. Gr. p. 321. L. BOS. *Lyfias* Or. 1. p. 5. *Heliod.* AEthiop. IV. p. 181. DRAEK. *Phavor.* auctior, quem vide. & *Ammon.* v. ἄγειν & *Phryn.* voc. ἄγει. ἄγουσι καὶ φέρουσι eft apud *Xenoph.* Κυροπ. III. fol. 61. l. 19 it. p. 729. l. ult. ἄγεται γυναῖκα πατρός. *Jofeph.* p. 159. A. 160. D. Glofl. p. 80. *ducit*, ἄγει. p. 81. *ducitur*, ἄγεται, ἕλκεται. WITT. Ita hoc fenfu conftanter Attici. Obvia funt paffim exempla. At ἄγειν γυναῖκα notat fecum aliquo ducere uxorem: Zijn Vrouw met zich voeren: ut apud *Xenoph.* p. 70. & 139. Hinc jocus Eubatae qui promiferat Laidi fe eam ducturum, dum

ται ῇ, καὶ ἄγε, ἀντὶ τῦ φέρε. [1] Πλάτων ἐν τῇ ἀπολογίᾳ Σωκράτυς· ᾤχοντο εἰς Σαλαμῖνα, καὶ ἦγον τὸ λέοντα.

ἈΓΝΟΗΣΟΜΑΙ [2] κάλλιον, ἢ [3] ἀγνοήσω, καὶ ἄξομαι, ἢ ἄξω. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων [4] μέσυς μέλλοντας.

[5] ἈΓΡΟΙ͂ΚΟΣ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἁπλῶς· [6] ἄγροικος δὲ, ὁ ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος· ci

---

dum interim imaginem ejus pictam fecum auferret dicens fe ἄγειν Λαΐδα apud *AElian.* l. X. V. H. c. 2. Ceterum locus *Platonis* exftat p. 32. ed. Serran. fcribendumque Λέοντα. Ἄγειν pro ἄγεσθαι eft tamen apud *AEfchylum.* V. *Mifc. Obferv.* Vol. X. p. 350. OUDEND. Sic tamen *Jofephus* in Vita fua §. 75. bis, fed variant codd. *Mifc. Obferv.* Vol. X. p. 350. *Platonis* locus, quem laudat, legitur p. 365. ed. Lugd. fed non ἦγον τὸ, verum ἤγαγον editur. Conf. *Euftath.* ad Iliad. ξ. pag. 954. vf. 35. & χ. pag. 1386. vf. 42. ABRESCH. Conf. *Eunapius* p. 18. & 182. & *Ammonius* V. ἄγειν.

1 Πλατ. ἐν τῇ Σωκρ. ἀπολ.] Abfunt haec in B. Leguntur autem l. c. T. I. pag. 32. Ed. H. Steph. 1578. D. ubi pro ἦγον τὸ legitur ἤγαγον. STOEBERUS.

2 Κάλλιον.] κάλλιον ignorant Cod. Leid. 1. & 2. & ed. Rom. BERN. Omitti non debet: futurum medium, elegantius in hifce, quam activum ufurpari docet. Vid. Ἀπολαύσομαι· Ἀποφοιτήσομαι· Ζηλήσομαι. Moer. in Ἄξομαι· Βοήσεται· Θηράσεται· &c. HEMSTERH.

3 Ἀγνοήσω.] Vitiofe in Ed. Blanc. pro ἀγνοήσω, ut bene MSS. & ed. Rom. & Vafc. OUDEND. L. ἀγνοήσω. conf. ad hunc artic. *Phryn.* v. ἀκούσομαι. WITTER.

4 Μέσυς.] Cod. A. non habet; fed B. agnofcit. STOEBER.

5 Ἀγροῖκος.] Vid. *Stephani* Dial. Attic. p. 149. BENZEL. Adde *Cafaub.* ad *Theophr.* Char. c. IV. *Ariftoph.* Eq. vf. 41. & quos laudat. Cl. *J. Alberti* ad *Hefychium* h. v. *Ariftophanis* locus in Pluto eft vf. 705. & in Nub. vf. 46. Ceterum vitiofe ed. Blancardi ἀδελφιδῆ pro δῆ exhibet. OUDEND. Conf. de h. v. *Ammon. Hefych.* v. ἠγροικησάμεν. *Cyrillus. Timaeus* Soph. in Lex. Plat. MS. ἄγροικος. σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. conf. *Cafaub.* Not. ad *Theophr.* Charact. p. 137. Lugd. 1638. ἄγροικος καὶ δυσμαθὴς *Ariftoph.* Nub. 646. *incultus Thuc.* III, p 245. A. *Synef.* p. 165. D. STOEBERUS.

6 Ἄγροικος.] Multa funt, in quibus ex variato vocabuli accentu fignificandi difcrimen fignari Grammatici tradiderunt: cujus generis in *Cyrilli* five *Philoponi* Συναγ. Δ. Τ. Α. notantur praeter hoc ipfum, in quo cum *Thoma* congruit, Ἀγέλαιος &

[1] οἱ Ἀττικοὶ ἢ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκοῦντος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδιώτου, καὶ ἀπαιδεύτου, καὶ ἀναισθήτου, προπαροξυτόνως ἄγροικος λέγουσιν. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Λέγεις ἄγροικον ἄρα σύγ' εἶναι τὸν θεόν;

ἤγουν, ἀναίσθητον, καὶ πάλιν [3] ἐν Νεφέλαις·

Ἔπειτ' ἔγημα [4] Μεγακλέους, τοῦ Μεγακλέους
Ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὤν, ἐξ ἄστεος.

ἤγουν, ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν· [5] ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα [6] ἀγροικίζομαι, τὸ ἀπαιδεύτως πρός τινα διατίθεμαι. [7] Λιβάνιος ἐν τῷ λόγῳ τῷ, [8] πρεσβευτικὸς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα· εἰ ἠγροι-

---

& ἀγέλαιος, Ἀγοραῖος & ἀγόραιος, Γέλοιος & γελοῖος, Νόμαιον & νομαῖον· nam alia plura tono tantum diversa longe ab horum ratione discrepant: verum uter accentus utrius sit potestatis index, ipsi secum aliquando, & inter se dissentiunt: regulam ab Atticorum usu pronunciandi maxime consueto fluxisse facile credideris; eandem semper exacte fuisse observatam, quis sibi persuaderi patietur? HEMSTERH. De ἀγροῖκος vid. *Poll.* IX, 12. & Comm. *Ammon.* p. 3. & *L. C. Valcken.*

1 Οἱ Ἀττ. ἢ.] Cod. B. legit οἱ Ἀττ. ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ. STOEBER.

2 Ἀρισ. ἐν πλούτῳ] Vs. 705. add. ἱππ. vs. 41. Steph. p. 149. *Joseph.* p. 961. A. *Liban.* I. p. 808. D. *Lucian.* Dial. Mer. Matris & Musar. T. IV. pag. 410. Basil. ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ ἀκανονικευς ἧκε, & paulo post de eod. ἔσω ἐκεῖνος ἀγροῖκος. WITT. Τὰ ἀπὸ ἀγροικίας *agrestia*. *Aristid.* T. I. p. 283. STOEB.

3 Ἐν Νεφ.] Vs. 46. seq. ubi ἀδελφιδῆν rectius ex Cod. A. Cod. B. leg. ἦν. IDEM.

4 Μεγακλέους.] Delet MS. Leid. 2.

5 Ἐστὶ δὲ.] L. ἔστι δὲ &c. STOEBERUS.

6 Ἀγροικίζομαι, τὸ ἀπαιδεύτως.] Eo sensu usurpatur a *Platone*, Theaet. p. 115. Vid. Steph. sed praeter hancce significationem alias habet nonnullas, v. g. qui alicui succensent, ii ἀγροικίζεσθαι dicuntur: sic exponendus *Plut.* T. I. p. 454. Eadem vox occurrit T. II. p. 575. verum ibi de illis sermo est, qui interrogati, agrestium more, respondere nolunt. SALLIER.

7 Λιβ. ἐν τῷ λογ.] T. I. p. 239. B. Oratio *Lib.* eadem, quae alibi: πρὸς Ὀδυσσέα ἀπολογία Ἀχιλλ. vid. Id. II. p. 412. D. pro ἠγροίκησ. l. ἠγροίκισ. WITT. ἠγροίκισ. est in A. & B. STOEB.

8 Πρεσβευτικός.] MS. Oxon. πρεσβυτικῷ. sed supra, ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος. Latet autem error in voce Ἀχιλλέα. verba enim quae citantur exstant in πρεσ-

[1] ἠγροικισάμην πρὸς ὀντινοῦν, ἢ τῶν νέων, ἢ τῶν πρεσβυτέρων.

[2] ΑΓΧΕΙ κάλλιον, [3] ἢ πνίγει.

ΑΓΩ-

πρεσβευτικῷ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Ὀδυσσέα Tom. I. p. 239. τὸ non habent MSS. Leid. OUDEND.

1 Ἠγροικησάμην.] Εἰ ἠγροικισάμην Vascos. & Oxon. MS. recte. WOLFF. De quo non dubitandum, nec aliter Codd. MSS. Leidd. Apud Libanium p. 239. B. vulgo editur ἠγροικισάμην εἰς. OUDEND.

2 Ἄγχει.] Quanquam propria virtute differant, suamque singula ditionem teneant, in qua alteri locus non sit, attamen translata, quae ab origine non nihil diffita manans eodem tendit, promiscue ab Atticis etiam usurpantur. Hinc ὑπὸ τῶν δανειστῶν, & ἐπί τινι, vel τινὶ ἄγχεσθαι, πνίγεσθαι. *Julian.* in Misop. p. 136. ὁ δῆμος πνιγόμενος ὑπὸ τῶν πλουσίων. utrumque in *Luciano* frequens. HEMSTERH. Apud Graecos πνίγειν ut & ἀποπνίγειν & ἄγχειν plerumque dicuntur duri creditores, qui collo debitorum quasi constricto urgent eos ad solvendum debitum. Sed Attici malunt ἄγχειν hac notione usurpare, quam πνίγειν. *Aristoph.* Eq. p. 334. χρήματα πλεῖστα ἀπέδειξα Ἐν τῷ κοινῷ τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν. ad quem locum *Schol.* δηλοῖ διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων τὸ βίαιον τῆς ἀπαιτήσεως. *Lucian.* Symp. p. 648. οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. apud eundem in Dial. Mort. Charon ad Menippum: Ἀπόδος ὦ κατάρατε τὰ πορθμία· & statim: ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ἂν μὴ ἀποδῷς. Minus Attice vero dicitur πνίγειν, quod habetur *Matth.* XVIII. 28. κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων, ἀπόδος. ut & ἀποπνίγειν apud *Pollucem* in Onom. ἀποπνίγων τοὺς ὀφείλοντας. L. BOS. Ἀποπνίγω tamen in usu est. *Lucian.* Dial. Meretr. p. 706. & 750. DRAEK. Differunt proprie, prius videtur praecedere, πνιγμὸς sequitur. *Apollod.* II. c. 5. sect. I. κάτεσχεν ἄγχων, ἕως ἔπνιξε. *Aristid.* T. 3. p. 125. ὄνῳ συμπλακεὶς καὶ πνίγων τὸν λέοντα ἄγχειν ᾤετο. De creditoribus acerbe debita exigentibus, praeter loca Cl. *Bos* & *Hemsterhusii* ad *Lucian.* Dial. Mort. 22. c. 1. citata, *Basil.* T. II. p. 55. B. ὁ τὸν χρυσὸν κατορύσσων τοῦ ἀγχομένου καταφρονεῖς. quod laxe nimis convertit interpres *oppressum.* p. 6. D. νηστεία δανείου φύσιν οὐκ οἶδεν —— οὐκ ἄγχουσιν ὀρφανὸν νηστεύοντος παῖδα τόκοι πατρῷοι. ABRESCH. De re venerea usurp. ab *Anacr.* Od. 52. ubi de juvene ebrio puellam vi comprimente: ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων, τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει. Est etiam Pancratiastarum vox ἄγχειν. vid. *Olear.* ad *Philostr.* Icon. p. 819. Gloss. Angit, θλίβει, στενοχωρεῖ, ἄγχει, πνί-

[1] ἈΓΩ'ΓΙΜΑ κάλλιον, [2] ἢ φορτία. εἰσὶ [3] δὲ καὶ ἀγώγιμα οὐ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἁπλῶς κομιζόμενα. Συνέσιος ἐν [4] τῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ· πολλαῖς [5] ἴυγξι γινομένην ἀγώγιμον. καὶ πάλιν [6] ἐν ἐπιστολῇ. τινὰ τὰ ἀπὸ [7] Πτολεμαΐδος ἀγώγιμα.

[8] ἈΓΩΓΟ'Σ, οἱ ὕστερον ἐπὶ τῶν ὀχετῶν· οἱ δὲ παλαιοὶ, ἐπὶ τοῦ

πνίγει. p. 16. Angitur, ἄγχεται. Ancti, ἀγχόμενοι p. 206. Suffocat, πνίγει. Onom. *Calep.* p. 148. suffoco, ἄγχω, πνίγω. WITTER. Cum *Thoma* facit *Moeris Atticista.* Ceterum obfervationem hanc Thomae omittit MS. Leid. 2.

3 Ἡ πνίγει.] Quod tamen praeter *Xenoph.* & *Lucian. Aristoph.* ufu venit νεφ. v. 1379. conf. *Galen.* voc. ἀγχόμενος. *Hefych.* v. ἀγχαλιάζει. STOEBERUS.

1 Ἀγώγιμα] Vid. *Salmaf.* ad *Achill. Tat.* p. 741. Φορτία nonnunquam junguntur: φορτίων φασὶν Ἑλληνικῶν τοὺς Ἰνδοὺς ἀγώγιμα ἄλλα ἀνταλλάσσεσθαι *Paufan.* III. p. 233. v. 31. quae minus adcurate Illuftr. *P. D. Huetius* ad Polydori Lacedaemoniorum regis, cujus mentio apud *Paufaniam* praeceſſerat, aetatem referenda cenfuit de Navig. Ant. c. VI. Τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα *Julian.* Ep. 24. p. 393. A. vim Graecae vocis expreſſit *Amm. Marcell.* XIV. p. 15. *alia plurima vehi terra marique confueta.* *Synefius* frequenter adhibuit, cujus exemplum prius nihil huc facit. HEMSTERH. *Lucian.* Contempl. p. 345. *Eunapius* p. 38. ἀγώγιμος ἄνθρωπος. conf. *Hefychius.*

2 Ἡ φορτία.] Occurrit tamen apud *Ariftoph.* Plut. v. 352. & alibi. ut φορτίον ἐπάγεσθαι apud *AElian.* V. H. IX, 14. ἀγώγιμα ἐκκομίζουσι *merces exportant* *Arrian.* Indic. p. 174. C. Henr. Steph. STOEBERUS.

3 Δὲ καὶ.] Non leg. καὶ in A. & B. IDEM. Delet καὶ MS. Leid. 1. fed MS. Leid. 2. hac obfervatione integra mutilus eft.

4 Τῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ.] Eft Ep. 121. p. 257. MS. Oxon. & Leid. 1. habent αὐτῇ. OUDEND. Cod. A. ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστ. refpiciens ad praec. artic. ἀκκισμός. Cod. B. fimpl. Συνεσ. ἐν ἐπιστολῇ. Locus eft p. 357. C. STOEBER.

5 Ἴυγξι.] Edit. Rom. & Phav. ἴυξι. WITTERUS.

6 Ἐν ἐπιστολῇ.] Defunt haec in Oxon. Innuit Ep. 109. pag. 252. OUDEND. Non eft in A. ἐν ἐπιστ. vid. Synef. pag. 252. C. STOEBERUS.

7 Πτολεμαΐδ.] Edit. Rom. & Phav. Πτολεμαΐδος. IDEM.

8 Ἀγωγός.] *Euripides* dixit χοὰς νεκρῶν ἀγωγοὺς Hec. v. 536. id eft, ut recentior Schol. exponit, ἀναφέροντας τὰς ψυχάς. *Diofcor.* V, 148. de magnete: δύναμιν ἔχει πάχους ἀγωγόν. atque ita faepe apud Medicos. Ut veterum ufum probet, *Thucydidem*

τοῦ ἡγουμένου ὁδόν τινα ἐκλαμβάνουσι. Θουκυδίδης [1] ἐν τῇ δευτέρᾳ· οὐκ εὔπορον ἦν διϊέναι ἄνευ ἀγωγοῦ. καὶ Ἀριστείδης [2] ἐν τινι τῶν ἱερῶν· ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς ἀγωγοὺς [3] αὐτοὺς ἀνεζήτουν· εὕρηται δὲ καὶ [4] ἀγωγὸς καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγὸς, καὶ ἐπὶ τῶν τειῶν γενῶν.

Οὐ

---

cydidem adducit lib. II. ubi sane c. 12. reperitur, ξυμπέμπουσι τῷ Μελησίππῳ ἀγωγούς. *Schol.* ὁδηγούς *Hesych.* & *Suid.* rectius προπόμπους sed quae subdit verba ex lib. IV. c. 78. sunt petita. Videtur ergo Thomas, dum mentem calamus festinantior praevertit, omisisse locum priorem & alterius, quem ponebat, indicium. Mirum vero *Pollucem* III, 95. qui pro ὁδοῦ ἡγεμόσι pluraliter ἀγωγοὺς & ἀγωγέας aeque probet, fastidiose singularem ἀγωγεὺς, ut εὐτελέστερον, repudiare: haec scilicet in multis est Atticistarum inverecunda subtilitas: mihi satis liquet, formam ἀγωγεὺς eo significatu vix ab Atticis usurpari, raro ab Jonibus; nam paulo diverse occurrit apud *Herodotum* II. c. 175. Ceterum Noster consentit cum *Phrynicho*, qui pag. 140. notat; νῦν δὲ οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες ἀγωγοὺς καλοῦσι τοὺς ὀχετοὺς τῶν ὑδάτων. Hic quidem usus in Jure Graeco celebratur: *Hesych.* in V. & Ὀχετός. *Herodian.* VII, 12. ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰσρέοντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος· parique modo *Symmachus* Jesaiae cap. XXX, 25. διαιρέσεις ἀγωγῶν ὑδάτων · an alibi ἀγωγεὺς ὕδατος, praeterquam in Gloss. Vet. inveniatur, non adfirmaverim. Hinc ὑδραγωγὸς & ὑδραγωγεῖα. HEMSTERH. Pro ἀγωγεὺς *Herodot.* l. II. c. 175. *Moschop.* περὶ σχεδ. p. 128. DRAEK. Add. *Phryn.* p. 56. & ibi *Nunnus*. *Phav.* voc. ὀχετός. STOEB.

1 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Imo vero τετάρτῃ §. 78. ubi vide Cel. *Dukerum.* Nec leguntur hae voces in MSS. Leidd. OUDEND. Lege τετάρτῃ. legitur enim lib. IV. p. 305. A. Codd. A. & B. simpliciter: Θουκυδ. Cui add. *Dio* p. 33. E. STOEBER.

2 Ἐν τινι.] Nempe δευτέρῳ pag. 304. Ed. Jebb. OUDEND. Codd. A. & B. non hab. ἐν τινι τῶν ἱερ. Est autem locus *Arist.* in Serm. Sacr. II. T. I. p. 304. Oxon. STOEBER.

3 Αὐτούς.] Hoc praestare videtur illo, quod vulgo in *Aristide* editur αὐτός. OUDEND.

4 Ἀγωγός.] Adde ex Vascos. & Oxon. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγός. WOLFFIUS. Neque aliter MSS. Leidd. & Ed. Rom. Negligenter haec verba in Blancardi editione omissa sunt, unde totius loci sensus perit. Bene autem *Thomas:* vid. *H. Steph.* Thesaur. In neutro ἀγωγὸν ἐπακτικὸν apud *Photium* & *Suidam*

[1] Οὐ μόνον ἈΓΩ'Ν, ἀλλὰ [2] καὶ ἀγωνία, καὶ [3] ἀγωνισμός. Θουκυδίδης ἐν [4] τῇ ἑβδόμῃ· πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν, καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους. [5] Πλάτων ἐν [6] Γοργίᾳ· δεῖ μέντοι, ὦ Σώκρατες, τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι, καθ-

---

dam occurrit. *Hesychius:* ἀγωγοῖς, τοῖς ἐπάγουσιν. *AElian.* lib. II. H. A. c. XI. τροφὰς ἡδίστας καὶ πεποικιλμένας εἰς τὸ ἀγωγόν τε καὶ ἐφολκόν. & ita ἀγωγὴ, sed substantive, occurrit. vid. *Cuperi* Observ. l. II. c. 14. quo tamen loco acute nimis de καταγωγίῳ differit; de quo alibi. OUDEND. Cod. A. & ed. Rom. add. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγὸς, post καὶ deest in A. sed adest in B. STOEBER. Voce ἀγωγὴ aliquoties usus est *Hippocr.* vid. *Foesii* Oecon. p. 3.

1 Οὐ μόνον Ἀγών.] Cod. B. Ἀγὼν καὶ ἀγωνισμός· ὁ αὐτὸς (Θουκυδ.) ἐν ζ'. πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους. Caetera omnia desunt. STOEBERUS.

2 Καὶ ἀγωνία.] Integram hanc observationem delet MS. Leid. 2. sed haec verba MS. 1. *Athenagor.* Leg. pro Christian. p. 134. τις οὐχὶ τῶν περὶ σπουδῆς τὰς δι' ὅπλων ἀγωνίας - - - - ἔχει. conf. Index *AEliani.*

3 Ἀγωνισμός.] Est & ἀγώνισμα. *Thucyd.* lib. I. p. 6. sed magis poëticum ut testatur ibid. *Schol. Herodot.* lib. I. cap. 140. DRAEK.

4 Τῇ ἑβδόμῃ.] Lib. VII. §. 70. Articulus deest in Leid. 1. & saepe. OUDEND. P. 535. B. Idem valet ἀγώνισμα apud *Lysiam* Orat. XIII. pag. 261. ed. Tayl. Lond. 1739. quod quidem aliter apud *Herodot.* Clio c. 140. p. 59. *Thucyd.* III. p. 229. B. & lib. I. p. 16. A. ubi vid. Schol. STOEBERUS.

5 Πλάτων.] Pag. 285. A. non alio discrimine, quam quod pro καθάπερ editur ὥσπερ. ABRESCH. Pertinent haec ad nov. §. quam Rom. edit. incipit: καὶ ἀγὼν καὶ ἀγωνία Πλατ. &c. quae hic saltem inferenda. Locus *Plat.* est T. I. p. 456. C. ubi pro καθάπερ est ὥσπερ. legitur & ἀγωνία apud *Xenoph.* Cyrop. II. p. 54. pr. ed. Francof. 1596. *Diodor.* lib. I. p. 33. C. *Laërt.* p. 191. A. STOEB. Platonis locum codex MS. Leid. 1. hic delet, eumque cum ed. Vascos. ponit post ἀπρονόητος, unde eum huc retraxit *Blancardus.*

6 Γοργίᾳ.] P. 312. ed. Ficin. πάσῃ deest in Leid. 1. ἀγωνίᾳ πάσῃ Ed. Rom. male autem ἀγωνία πᾶσι hic habet ed. Vascos. sed alibi sub V. καὶ Ἀγὼν καὶ Ἀγωνία, ubi solum *Platonis* exemplum recte exhibet. Sciendum autem ex duabus diversis notis hanc a *Blancardo* esse conflatam. Totum *Platonis* exemplum hic deest ab Oxon. & in Rom. & Vascos. hic non conspiciuntur καὶ γὰρ &c. usque ad finem. OUDEND.

I Καθ-

[1] καθάπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ· [2] καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ, οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους.

[3] ἈΔΟΛΈΣΧΗΣ, οὐκ [4] ἀδόλεσχος.

[5] ἈΔΩΡΌΤΑΤΟΣ χρημάτων κρείττων, ἢ ἀδωρότατος μόνον. Θουκυδίδης ἐν τῇ [6] δευτέρᾳ· [7] χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος.

[8] ἈΕΙ, καὶ ἐπὶ τῶν τελικῶν χρόνων [9] τίθεται. [10] τὸ δὲ ἐσαεὶ, ἐπὶ

---

1 Καθάπ. τῇ ἀλλ. πασ. ἀγων.] Pergit hic Cod. A. ἐκ δὴ τῆς ἀγωνίας ταύτης τῆς τοῦ ἀγῶνα δηλώσεως καὶ ἡ ἀγωνία, ἥγουν ὁ φόβος παρήχθη. STOEBER.

2 Καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ] Haec & quae feqq. Plat. verba licet non incommode huc transfcripta defunt in Cod. A. ed. Rom. & Vafcof. IDEM.

3 Αδολέσχης.] *Gloff.* garrulus ἀδολέσχης. DRAEK. In veram hujus vocis originem inquirit *Phryn.* πρᾶγμα. σοφισ. h. v. & *Bifet.* ad Schol. *Ariftoph.* Nub. v. 1482. Ad rem magis conducit *Theophr.* Charact. p. 10. feq. ubi omnino conf. *Cafaub.* Not. p. 127. feqq. Vocem vero ἀδόλεσχος vix eft, quo reperias, praeterquam in monofticho εἰς ἰατρούς, ubi

Ἰατρὸς ἀδόλεσχος νοσοῦντι πάλιν νόσος.

STOEBERUS.

4 Ἀδόλεσχος.] Hoc tam Atticum quam commune agnofcit *Moeris.* v. *H. Steph.* Thef. fine dubio tamen ἀδολέσχης magis Atticis in ufu eft, quam ἀδόλεσχος. Vide *Theophr.* Char. c. III. ubi in MS. unico ἀδόλεσχος. *AElian.* lib. II. V. H. c. 3. utrumque apud *Pollucem* l. VI. Segm. 109. OUDEND.

5 Ἀδωρότατος.] *Plutarch.* Pericl. p. 161. DRAEK. Adde ex MSS. & edd. Rom. & Vafcof. ἔστι δὲ καὶ τὸ. OUDEND. Addendum fane: fed fimul ἀδωρότατος fubjiciendum poft Ἄθλιος —— ἐπαίνων· ut in Ed. Vafcof. & MSS. tum patet, cur ἔστι δὲ καὶ τὸ accedat, quod alias fenfu caret.

6 Δευτ.] Pag. 143. A. ubi χρημάτων τε pro δὲ quod etiam eft in MS. A. STOEBER.

7 Χρημάτων δὲ.] Abeft δὲ ab Oxon. Cod. In *Thucyd.* L. II. §. 65. & MSS. Leidd. vulgo τε, fed δὲ citat quoque *Ariftid.* T. II. p. 121. recte, refertur enim ad praecedens μὲν. De hoc loco adi Cel. *Alberti* ad *Hefych.* OUDEND.

8 Ἀεὶ.] Ed. Vafcof. τὸ ἀεί. imo MSS. & ed. Rom. καὶ & τίθεται non agnofcunt. IDEM. MS. A. τὸ Ἀεί. STOEBER.

9 Τίθεται.] Non leg. h. v. in A. & B. IDEM.

10 Τὸ δὲ ἐσαεὶ] Sic Cod. A. Diftinctius Cod. B. τὸ δ' ἐς ἀεί. Neque enim ἐσαεὶ cum praepof. compofitum probari Thomae poteft, fiquidem fibi conftat in voc. ἐκπαλαι. ubi vid. IDEM.

1 Ἀεισ.

ἐπὶ μέλλοντος. καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος δὲ, ὅταν διηνέκειαν δηλοῖ. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Δία· ἀλλ' ἦν τε ἄρα ἐξ ἀρχῆς, καὶ [2] ἔσται ἐσαεί. καὶ Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ· [3] κεῖταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος. [4] Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· θάλλουσα ἐσαεί.

[5] ἈΘΕΆΤΟΣ, ὁ μὴ βλέπων κρεῖττον, ἢ ὁ μὴ βλεπόμενός τινι· [6] Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης. ἀθέατος ἔμεινα μονομαχιῶν ἐκείνων.

[7] ἈΘΗΝΑΖΕ κάλλιον, ἢ [8] εἰς Ἀθήνας. Ἀθήνηθεν, καὶ

ἐξ

---

1 Ἀρισ. ἐν τῷ εἰς Δία.] Punge ἐν τῷ, εἰς &c. T. I. p. 3. ubi legitur εἰσαεί & ex Barocc. Cod. ἐσαεὶ restituitur. In Cod. autem nostro B. εἰς ἀεὶ legitur. Sic apud *Pind.* Olymp. Od. XI. V. 10. in Ed. Schmid. legitur ἐσαεί. In Edit. autem Calierg. ἐς ἀεί. STOEBERUS.

2 Ἔσται ἐσαεί.] Pag. 3. ed. Jebb. ubi vulgo εἰσαεί. sed MS. ibi ἐσαεί. OUDEND.

3 Κεῖται.] Locus est §. 129. verum ibi non κεῖται legitur sed κείσεται, uti hic MSS. Leidd. at ibi MSS. duo vulgatis hic accedunt: ut L. I. §. 22. κτῆμά τε ἐσαεὶ ξύγκειται. At parum refert, vid. *Sophocl.* Trach. vs 1209. *Pindar.* Olymp. XI, 10. *Luciani* locus est T. I. pag. 654. IDEM. Pag. 85. D. ubi κείσεται pro κεῖται. Illud uterque Codex habet. STOEBER.

4 Λουκ. ἐν ἀληθ.] Lib. I. T. I. p. 655. Graev. vel T. II. p. 89. fin. Hemst. ubi θάλλουσα ἐς ἀεὶ καὶ &c. In nostr. ob fin. versus scrib. ἀεί. apud *Lib.* T. I. pag. 475. D. legitur εἰσαεί. Cognatum τοῦ ἀεὶ est αἰεὶ Poëtis alias usitatum Iliad. α, vs. 52. quod apud *Thucyd.* legitur lib. III. p. 230. l. 1. IDEM.

5 Ἀθέατος, &c.] Desunt in in Oxon. rursus ἐν τῷ περὶ &c. praecedunt in MSS. & ed. Rom. ac Vascos. ὡσαύτως δὲ καὶ. *Libanii* verba vide T. II. p. 3. Caeterum errat Thomas. Passive enim aeque atque active in usu est, ut innumera adjectiva. Active tamen frequentius. V. *Suid. Hesych. Phavor.* nisi cum ponatur pro eo, qui videri nequit. Apud *Phavorinum* in ἄμεμπτος prave legitur μοναχῶν in verbis *Libanii*. OUDEND. Ut alia plurima tam passive quam active adhibentur. *Aristid.* T. I. p. 96. & *Lucian.* T. I. p. 37. ABRESCH. Sic etiam ἀμέμπτος quam vid. infr. Passive usurpat voc. ἀθέατος *Luc.* T. II. p. 33. Graev. active dicit ἀθέατος ἀληθείας *Luc.* Nigr. T. I. p. 54. STOEB. Conf. noster V. Ἀνέραστος.

6 Λιβ. ἐν τῷ.] Scrib. ἐν τῷ, Locus est T. II. p. 3. B. STOEB.

7 Ἀθήναζε.] Vid. *Corinth.* p. 673. *Steph.* p. 190. WITT. *Diogen.* ep. 6. ἐπὶ Θηβῶν ἀνέρχεσθαι.

8 Εἰς Ἀθήνας.] Ἐς Ἀθήνας est apud *Thucyd.* lib. VIII. p. 551.

ἐξ Ἀθηνῶν. [1] Ἀθήνησιν, ἢ ἐν Ἀθήναις.

[2] ἌΘΛΙΟΣ κάλλιον, [3] ἢ ἀτυχής. [4] τὸ ἢ ἀτυχὴς ἐπαίνων, ἀντὶ τοῦ [5] ἀμέτοχος, κάλλιον. ὡσαύτως καὶ τὸ, εὐτυχὴς ἐπαίνων.

[6] ἈΘΛΟΘΕΤΗΣ κρεῖττον, ἢ ἀγωνοθέτης.

Ἀ-

---

551. A. p. 558. 583. B. it. lib. I. p. 22. D. cum quo conf. *Polyaen.* p. 585. ubi pro θῆβας leg. ἐρύθρας. WITT. Εἰς τὰς Ἀθήνας dixit *Liban.* T. II. p. 7. D. ἐκ τῶν Ἀθηνῶν *Thuc.* VIII. p. 563. B. & 565. B. ἐξ Ἀθηνῶν Philosteph. apud *Athen.* VII. c. 14. add. *Alciphr.* lib. III. ep. 65. Sic etiam ἐν Ἀθήναις leg. apud *Thucyd.* lib. V. p. 373. A. *Xenoph.* alios: quorum loca, utpote in re nota, cumulare non libet. STOEBERUS.

1 Ἀθήνησιν.] De hac voc. vid. *Rhodom.* ad *Diod. Sic.* Indic. Phraseol. h. v. WITTER.

2 Ἄθλιος.] Ἄθλιος & δύστυχὴς opponuntur apud *Aristoph.* Pl. vs. 826. pro κάλλιον secundo loco MS. Leid. 1. habet κάλλιστον

3 Ἢ ἀτυχής.] Scrib. ἢς. ἀτυχὴς tamen eo sensu quo ἄθλιος usurpatur ab *Epict.* Enchir. c. VI. p. m. 12. Berkel. Nostro patrocinatur *Plato* Gorg. p. 470. D. εὐδαίμων ἂν σοι δοκεῖ ἢ ἄθλιος; ubi quid sit ἄθλιος ex oppositione judicabis. STOEB.

4 Τὸ ἢ ἀτυχής.] Cur illam vocem alteri Thomas praetulerit, divinare non possumus, praesertim cum legatur apud *Thucyd.* p. 24. ἐγκλημάτων ἀμέτοχος. Eodem adjectivo utitur *Philo* scriptor imprimis elegans p. 793. Utuntur & alii complures, quos inter *Basilius* T. 2. p. 83. & *Greg.* Nyss. T. 1. pag. 903. quamobrem dubitari nequit, quin ἀμέτοχος in optimarum vocum censum venire debeat, cum hominem alicujus rei expertem significat. SALLIER.

5 Ἀμέτοχος κάλλιον.] Cod. A. κάλλιστον STOEBERUS.

6 Ἀθλοθέτης.] *Plut.* Pericl. p. 160. DRAEK. Sic etiam *Moeris.* Alii grammatici distinguunt, quod prior dicatur judex Gymnicorum, alter Musicorum certaminum. V. coll. ad *Hesych.* & *Suid.* Errant omnes, nam voce ἀγωνοθέτου usus est ἀττικώτατος *Xenoph.* nihil minus quam musicos ἀγῶνας tangens, L. III. de Exp. Cyr. pag. 296. ἐν μέσῳ γὰρ ἤδη κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἆθλα, ὁπότεροι ἡμῶν ἄνδρες ἀμείνονες ὦσιν. ἀγωνοθέται δ᾽ οἱ θεοί εἰσιν. unde patet promiscue has voces adhibitas esse, & vera esse synonyma, ut occurrunt apud *Pollucem* lib. III. OUDEND. Rectius opinor *Ammonius* & quos ad eum citat Cl. *Valckenaerius.* Neque fortasse inveniatur ἀθλοθέτης ἐπὶ τῶν σκηνικῶν, sed ἀγωνοθέτης tam de scenicis quam gymnasticis. idque more suo videtur docere voluisse *Ammonius.* conf. *Budaeus* in Comment. Gr. Ling. p. 832.

ἈΘΡΟΌΟΣ Ἀττικοὶ, [1] οὐκ ἄθρους. ἄθρυς δὲ, ὁ μὴ θόρυβον ποιῶν, δόκιμον. Λουκιανὸς ἐν [2] δευτέρῳ τῶν [3] ἀληθινῶν. οὐ βοὴ σύμμικτος ἐφέρετο ἄθρους.

[4] ἈΘΥΜΊΑ, καὶ ἡ λύπη, καὶ ὁ πρὸς τοὺς πολέμους ὄκνος. Ἡρόδοτος ἐν τῇ [5] πρώτῃ· οὐδέ τινα [6] δειλίην μοι παρέχων,

---

832. Verbum tamen ἀγωνοθετεῖν non refugit *Thucyd.* lib. III. c. 38. ABRESCH. Ἀγωνοθέτης tamen est apud *Luc.* T. I. p. 25. Graev. *Synes.* p. 28. C. *Lib.* T. I. p. 462. A. & T. II. p. 540. D. & *Ammon.* voc. ἀγωνοθέται, & verb. ἠγωνοθέτει apud *Luc.* Ver. H. II. T. II. p. 119. Hemst. STOEB. Conf. noster V. Βραβεύς. *Demophilus* simil. p. 120. ἡ τύχη ἔοικε φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ. *Athenagoras* Legat. pro Christian. p. 56. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀγωνιστῶν παραλιπόντες οἱ ἀθλοθέται τοὺς κιθαριστὰς, τὰς κιθάρας στεφανοῦσιν αὐτῶν.

1 Οὐκ ἄθρους.] Quod tamen aliquoties occurrit in accus. plur. pro ἀθρόους. Vid. *Suid. Hesych.* & *H. Steph.* At in numero singul. pro ἄθροος non solum Attice non dicitur, sed dubito, an ullus veterum pro ἀθρόος usurparit ἄθρους, licet & ἄθρουν & ἀθρούστερος inveniatur. OUDEND. Videtur hic scribendum esse ἄθρους ob contractionem: nam ἄθρους est ab ἄθροος. WITT. Legendum potius ἄθροος Ἀττ. οὐκ ἄθρους. vid. *Etym.* h. v. col. 25. fin. quemadmodum apud *Thucyd.* legitur ἄθροον ἐμβοήσας. est tamen ἄθρουν apud *Appian.* pag. 820. STOEBERUS.

2 Δευτέρῳ.] T. I. p. 669. Graev. vel T. II. p. 108. Hemst. qui locus ex Cod. A. ita supplëri debet: βοὴ σύμμικτος ἠκούετο ἄθρους καὶ θορυβώδης. Alias enim locus ut est in Editt. hodiern. ad rem Thomae nihil faceret; nec *Lucianus* sibi constaret dicens fuisse βοὴν σύμμικτον, nisi ex ἄθρῳ καὶ θορυβώδει conflata fuisset. Caeterum Cod. B. hanc §. cum alia conjunctim ita legit: ἄθροος Ἀττικοί· οὐκ ἄθρους. καὶ ἀντίξοος (l. ἀντίξοος) οὐκ ἀντίξους. Quem secutus est Vascos. ἀθρέον habet *Thucyd.* lib. II. pag. 120. nisi ibi ἀθρόον legendum. it. *Joseph.* p. 713. G. ἄθρουν est apud *Diod.* lib. III. p. 185. C. *Joseph.* p. 713. E. 750. B. vid. Steph. p. 194. ἄθρους apud *Joseph* legitur p. 789. D. *Plutarch.* in Themistocle pag. 118. B. ἄθρους ὤφθη (πεζὸς στρατὸς) τῶν δυνάμεων ὁμοῦ γινομένων. STOEB MS. Leid. 1. τῷ δευτέρῳ.

3 Ἀληθινῶν.] MS. Oxon. ἐπὶ θινῶν. Ceterum locus hic *Luciani* T. I. p. 669. ed. Gr. longe aliter vulgo exhibetur sc. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης. Habet MS. Leid. 1. fine οὐ, βοὴ, σ. ἠ. καὶ θορυβώδης. habet καὶ etiam ed. Rom. OUDEND.

4 Ἀθυμία.] Omittit iterum hanc notam MS. Leid. 2.

5 Πρώτῃ.] Desunt in Oxon. de more. Leguntur autem L. I. c. 37. OUDEND. Cap. 37. p. 15. ed.

σῶν, οὔτε ἀθυμίω. [1] ἄθυμος δὲ μόνον ὁ ὀκνηρὸς εἰς μάχω. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ ἄλλως ἐκ [2] ἄθυμος στρατιώτης.

[3] ΑΘΥΡΜΑ κρεῖττον, ἢ παίγνιον. εὕρηται δὲ παρὰ Πλάτωνι,

---

ed. *Gale*. Lond. 1679. ubi pro ὅτέ τινα, quod eſt in *Thom.* ſcrib. vel ὅτέ τινα, vel, quod magis placet, ὅτε τινὰ δειλ. STOEBERUS.

6 Δειλίην μοι.] Male Oxon. δηλίαν μοῦ. OUDEND.

1 Ἄθυμος δὲ μόνον.] Contra quam *Ariſtoph.* probat auctoritas; quem vid. Lyſiſtr. v. 710. STOEBERUS.

2 Ἄθυμος στρατιώτης.] Apud *Syneſium* Ep. 93. in quarto caſu occurrit. OUDEND. *Herod.* L. VII. c. XI. DRAEK. P. 232. D. ubi ἄθυμοι στρατιώτην. WITT. *Aretaeus* Capp. de Cauſ. Morb. Diut. L. I. c. 16. p. 47. E. ἀδρανέες δὲ καὶ εἰς πᾶσαν πρῆξιν ἄθυμοι.

3 Ἄθυρμα.] *Dionyſ.* Halic. Lib. II. pag. 120. TORREN. Eam vocem ab Alcidamante quondam uſurpatam eſſe tradit *Ariſtot.* Rhet. 3. p. 123. μία μὲν αὕτη αἰτία· μία δὲ τὸ χρῆσθαι γλώτταις, οἷον Λυκόφρων Ξέρξην πέλωρον ἄνδρα. καὶ Σκίρων, σίννις ἀνήρ. καὶ Ἀλκιδάμας, ἄθυρμα τῇ ποιήσει. ſic & pag. 124. καὶ ὡς Ἀλκιδάμας τὴν φιλοσοφίαν ἐπιτείχισμα τῶν νόμων . . . καὶ οὐδὲν τοιοῦτον ἄθυρμα τῇ ποιήσει προσφέρων. Utrumque locum emendare aggreditur vir longe doctiſſimus *Paulus Leop.* Emend. L. 2. c. 6. ſed infelici, ni fallimur, conatu, ea potiſſimum de cauſa, quod Alcidamantis opera interierint, ſine quibus fruſtra omnis ſuſcipiatur labor. Utut ſit, id ſaltem conſtat, hocce nomen ab Ariſtotele in gloſſarum numerum reponi, quibus poëtis, non autem ſolutae orationis ſcriptoribus uti ſemper licuit. Revera quidem ἄθυρμα non ſemel apud *Homerum* legitur, quem ſecuti poëtae, *Apollonius* v. g. l. 3. v. 132. *Oppianus* l. 1. v. 33. imitari non dubitarunt; verum quae vox Ariſtotelis aetate gloſſas inter numerabatur, uſu poſthac magis trita, ab omnibus vulgo coepit uſurpari; eam quippe reperias in ſcriptis *Philonis* p. 786. *Joſephi* p. 405. & 878. *Clem.* Alex. p. 68. *Longi* Paſt. p. 12. Tot ſcriptorum locis deceptus procul dubio *Thomas*, vocabulum ἄθυρμα alteri παίγνιον tanquam minus Attico praetulit: qua de re nos ad *Moerim*. SALL. Vid. *Leopard.* Emend. II, 6. Vox frequens *Libanio*: in Antioch. pag. 387. D. ἀθύρματα σκηνῆς. Mon. in Nicom. p. 203. C. μιμεῖσθαι τὰ παίδων ἀθύρματα &c. quae ab *Homero* expreſſit Il. O, 363. ubi ἀθύρματα Scholiaſtae parvo ſunt παίγνια· quod ſane nomen non minus altero tritiſſimum eſt in Atticis ſcriptoribus, ipſoque *Platone*, cujus ſententia celebratur de LL. Lib. VII. p. 889. E. hominem θεοῦ τι

τωνι, καὶ [1] ἀθυρμάτιον.

[2] ἈΘΥΡΟΣΤΟΜΕΙ͂Ν μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ λοιδορεῖν.

ἈΙΔΟΥ͂Σ ἄξιος κρεῖττον, [3] ἢ σεβάσμιος.

ἈΙΚΙ-

τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον· neque dubitari poteſt, quin, quae dicuntur ἀθύρματα παιδῶν, eadem & παίγνια rectiſſime dici poſſint. Sed vereor, ut veterum Atticiſtarum mentem bene perceperint Grammatici recentiores, qui, quod illi reſtrinxerant ad uſum aliquem ſignificandi ſingularem, latius, quam par erat, extendendi jus ſibi ſumſerunt: certe quando lupus aut perdix, ut ἄγαλμα vel ἀνάθημα, ſic ἄθυρμα vocatur τοῦ Ἀπόλλωνος, ſive τῷ Ἀπόλλωνι, quod AEliano de Anim. in deliciis fuit, ejus vice παίγνιον licere poni, praeſertim ſi quis Attice loqui ſtudeat, vix eſt, ut concedam. HEMSTERH. Uſus tamen *Plato* pag. 631. B. 633. G. &c. & τῷ παιγνιώδης *Xenoph.* Symp. pag. 512. A-BRESCH. Paſſim apud Atticos & alios pro παιγνίῳ occurrit. V. *Leopard.* Emend. II. 6. & *Heſych.* & *Suid.* ineptit *Moeris* Attic. Inter alios hac voce frequentiſſime utitur *AElian.* in H. A. cujus locus explicandus hac occaſione L. X. c. 35. ἄθυρμα δὲ ὁ πέρδιξ τοῦ Διὸς καὶ Λητοῦς, quod vertitur *Jovem ac Latonam hac ave delectari*: cum ſine dubio ſolus intelligatur Apollo: quare legere mallem τοῦ. ſic X. c. 4. ἱερὰ δὲ τὴν φασσοφόντην ἄθυρμα εἶναι φασιν. Lib. XVI. c. 5. ὁ δὲ ἔποψ αὐτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθυρμά ἐστιν. Paſſim ὁ Διὸς καὶ Λητοῦς vocatur Apollo, ut L. X. c. 49. L. XI. c. 2. & 10. & alibi. Sine diſcrimine vero ἄθυρμα tam dativo, quam genitivo jungitur. OUDEND. Παίγνιον tamen apud *AElian.* V. H. lib. V, c. 16. *Syneſ.* p. 222. B. 239. B. *Laërt.* p. 157. F. ἄθυρμα habet inter caeteros *AElian.* Anim. lib. X. cap. 35. STOEBERUS.

1 Ἀθυρμάτιον.] Non ſolum apud *Platonem* ſed & *Lucianum*, ut *Leopard.* obſervat. Hinc *Ariſtophani* σπαλαθυρμάτια in Nub. 630. OUDEND.

2 Ἀθυροστομεῖν.] Infra quoque ait, Τὸ οὐκ ἐπέχει τὴν γλῶτταν δοκιμώτερον τοῦ ἀθυροστομεῖ. V. *Heſych.* eadem habet *Phrynich.* IDEM.

3 Ἢ σεβάσμιος.] Malit *Thomas* αἰδοῦς ἄξιος, nempe cum vel de Deo, vel de homine aliquo, quem ob egregias dotes revereri debemus: ne tamen ipſi aſſentiamur, facit *Orphei*, vel potius Athenienſis *Onomacriti* autoritas, in cujus hymno ad Them. v. 7. illud adjectivum reperitur: Πάντιμ' ἀγλαόμορφε σεβάσμιε, νυκτιπόλευτε. eodem ſenſu *Heliodorus* p. 515. καὶ τοῖς γόνασι τοῦ Χαρικλέους προσπεσοῦσα, ὦ πάτερ, ἔλεγεν, ὦ τῶν φύντων οὐδὲν ἔλαττον ἐμοὶ σεβάσμιε. SALLIER.

1 Καὶ

ΑΙΚΙ'ΖΟΜΑΙ ὑπὸ σοῦ, [1] καὶ αἰκίζομαί σε. τὸ δὲ [2] αἰκίζω, ποιητικώτερον.

[3] ΑΙΣΧΙΟΝ, [4] οὐκ αἰσχρότερον. [5] Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῷ τετάρτῳ· [6] καὶ τί γένοιτ' ἂν αἴσχιον. καὶ αἰσχυντηρὸς, [7] οὐκ αἰσχυντηλὸς. [8] Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· αἰσχυντηροτέρῳ μᾶλλον τοῦ δέοντος.

ΑΙΤΙΑΙ, αἱ πρόξενοι. ἐπειδὴ καὶ ἡ πληθυντικὴ εὐθεῖα [9] τοῦ ἀρσενικοῦ [10] τὸ οἱ αἴτιοι, προπαροξύτονός ἐστι. [11] ταῦτα γὰρ ἀεὶ ἐν

---

1 Καὶ αἰκίζομαι.] Oxon. οὐκ αἰκίζομαί σε. prave. OUDEND. *Heliod.* Lib. I. p. 4. ὁ δὲ τραύμασι καίτοι κεκακωμένος — — — καὶ ἡ παρειὰ καταρρέοντι τῷ αἵματι φοινιττομένη κ. τ. λ. *Xenophon* de Republ. Athen. I. 10. ἄν τις τύπτῃ τὸν ἀλλότριον δοῦλον, γραφὰς εἶναι αἰκίας κατὰ τοῦ τύπτοντος. *Athenagoras* Leg. pro Chr. p. 106. καὶ τοῖς ἀστραγάλοις αἰκιζομένους αὐτοὺς λέγειν.

2 Αἰκίζω.] Vitiose apud *Phavor.* editur ἀκίζω. OUDEND. *Soph.* Ajac. v. 402. edit. Lond. 1737. ὀλέθριον αἰκίζει. ad Excerpt. p. 681. STOEBERUS.

3 Αἴσχιον.] Glossam hanc ignorat Leid. 2. pro αἰσχρότερον MS. Oxon. αἰσχρότατον.

4 Οὐκ αἰσχρότερον.] Legitur tamen αἰσχρότερος apud *Heliod.* Lib. II. p. 105. IV. p. 179. Lib. VII. p. 300. & 311. *Appian.* B. Civ. lib. I. pag. 619. *Arrian.* praef. ad lib. I. de Exped. Alex. p. 2. αἰσχρότατος est apud *Laërt.* pag. 556. ed. Casaub. STOEBERUS.

5 Ἀριστ. ἐν Λευκτρ. δ.] Hunc locum non agnoscit Cod. B. uti nec alterum *Platonis.* Leguntur autem *Aristid.* verba T. I. p. 461. l. 1. IDEM.

6 Καὶ τί.] MS. Oxon. οὐ τι Exstant haec verba *Aristidis* T. I. p. 461. OUDEND.

7 Οὐκ αἰσχυντηλὸς] Quod tamen occurrit apud *Aristot.* Rhet. lib. II. T. II. pag. 316 F. & lib. V. Ethic. c. 15. p. 32. vid. *Steph.* Thesaur. T. I. col. 239. qui contrariam huic ex Anonymo Vet. sententiam affert. STOEB.

8 Πλάτων.] Pag. 297. E. idem habet αἰσχυντηλὸς pag. 237. F. p. 238. E. *Aristides* T. II. p. 285. αἰσχυντηλῶς iterum *Plato* pag. 581. B. ABRESCH. Conf. *Phavorinus* & Cl. *Alberti* ad Hesych. V. αἰσχυντηλός.

9 Τοῦ ἀρσενικοῦ.] Delet Oxon. In τὸ οἱ αἴτιοι MSS. Leid. delent οἱ.

10 Τὸ οἱ αἴτιοι.] MS. A. delet οἱ. STOEBERUS.

11 Ταῦτα γάρ.] Malo ταύτῃ γὰρ ἀεὶ ε. τ. τ. ἀκολουθοῦσι καὶ αἱ. &c. ταύτῃ scilicet εὐθείᾳ πληθυντικῇ ἀρσενικοῦ. HEMSTERH. Oxon. Cod. ταύτῃ. Verissime. Locus enim hoc modo legendus & distinguendus est. Ταύτῃ γ. α. ε. τ. τ. ἀκολουθοῦσι καὶ αἱ πληθ. Ait auctor in adjectivis tria genera habentibus accentum pluralium femi-

ἐν τοῖς τεταγμένοις ἀκολουθοῦσι. καὶ αἱ πληθυντικαὶ εὐθεῖαι τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ οὐδετέρου. αἰτίαι δὲ αἱ ἀφορμαὶ καὶ αἱ μέμψεις, παροξυτόνως. οὕτω [1] καὶ ὅσιαι γυναῖκες. [2] ὁσίαι δὲ ταφαὶ, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ταῦτα ἀρσενικὸν, ᾧ [3] παρακολουθήσουσιν.

[4] ΑΙΤΟΥ͂ΜΑΙ λέγουσιν, [5] ὅταν ζητῇ τις ὃ μέλλει ἀποδώσει.

---

femininorum & neutrorum poni eodem loco, quo ponitur in recto casu pluralis masculini generis. Ταύτῃ ergo scil. πληθυντικῇ εὐθείᾳ. Quia ergo adjectiva αἴτιος & ὅσιος habent in nominativo plurali αἴτιοι & ὅσιοι, ideo etiam femininum & neutrum habent αἴτιαι, αἴτια, ὅσιαι, ὅσια. sed αἰτίαι & ὁσίαι scribuntur, quando subeunt substantiva, & non habent masculinum quod sequantur. Male vulgo post ἀκολουθοῦσι plena ponitur distinctio, cum nulla deberet addi. OUDEND. MS. A. & B. ταύτῃ γοῦν. STOEBER.

1 Καὶ ὅσιαι.] Oxon. αἱ. Ed. Vasc. ὅσαι inepte. OUDEND.

2 Ὅσιαι δὲ ταφαὶ.] Codd. A. B. ὅσιαι δὲ αἱ ταφ. STOEB.

3 Παρακολουθήσουσιν.] Sensus est: Adjectiva foeminina à Masculinis isosyllabis orta in Nominativo plurali eandem accentus sedem habent cum Masculino & Neutro. v. g. αἴτιαι si idem notat quod αἱ πρόξενοι (quae sunt in causa ut aliquid fiat) est adjectivum, & descendit à Masc. αἴτιοι. hinc est, quod accentum Masculini servet. Sin vero αἰτίαι scriptum παροξυτόνως, oritur a substantivo αἰτία, ideoque in plurali accentus singularis manet. Eodem modo ὅσιαι γυναῖκες sanctae mulieres, *die Nonnen*, est à Masc. ὅσιος· ὁσίαι vero αἱ ταφαὶ est a Subst. ὁσία, quod ταφὰς notat. Legitur ὁσία apud *Aristoph.* Plut. v. 682. conf. *Hesych.* voc. σπανίαν. WITT. Emendat *Hemsterhusius* παρακολουθήσωσιν, & ita plane legit Cod. Leid. 2.

4 Αἰτοῦμαι.] Differentiam hanc notarunt plerique Grammatici. V. *Kuster.* ad *Suidam* V. αἰτήσασθαι. OUDEND. *Xenophon* Lib. I. Hist. Græc. p. 429. *Antiphon* Orat. I. pag. 19. *Lysias* Or. 18. pag. 295. DRAEK. Docet hic auctor τὸ αἰτεῖσθαι dici de eo, qui *mutuum quid petit*, sive *qui petit aliquid quod redditurus est*: αἰτεῖν vero de eo, *qui quid petit, quod redditurus non est.* Porro dicit, αἰτοῦμαι etiam reperiri ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς αἰτῶ. Rectius mea quidem opinione dixisset: αἰτοῦμαι ἀπλικῶς, ἀντι τοῦ μεθ' ἱκεσίας αἰτῶ, i. e. αἰτοῦμαι Attice, pro *suppliciter* & *obnixe aliquid rogo*, uti docet nos Schol. *Aristoph.* ad Plut. pag. 17. h. v. αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι τὸ αὐτὸ, ὥσπερ ποιῶ καὶ ποιοῦμαι, πλὴν ὅτι τὸ μὲν αἰτῶ, τὸ ἁπλῶς ζητῶ, τὸ δὲ αἰτοῦμαι, τὸ μεθ' ἱκεσίας. Hoc sic

ϛεῖν. οἷον ἐπὶ δανείου. αἰτῶ δὲ ἄρτον, ὃν δηλονότι οὐκ ἀποδώσω.

---

sic esse patet ex ipsius *Aeschyli* exemplo, quod auctor noster allegat:

> Σωτὴρ γένου μοι σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.

Sis servator & auxiliator mibi, qui supplex id rogo. ibi αἰτουμένῳ, non est simpliciter, *petenti*. BOS. Cl. *Bos* putat eum rectius dicturum fuisse cum *Aristophanis* Schol. αἰτοῦμαι τὸ μεθ' ἱκεσίας. Hunc sane sensum saepius recipere ex exemplis patet. Illustre est *Xenoph.* Exped. Cyri, Lib. II. p. 280. καὶ ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ καὶ ἀμήχανα ἐμπεπτωκότας (sic malim ex *Suida* V. εὕρημα, ubi modo habet εἰς πολλὰ κἀμήχανα ἐμπεπτ. vulgo ἐμ non comparet) εὕρημα ἐποιησάμην, εἴπως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι, δοῦναί μοι ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. & mox ᾐτούμην βασιλέα. Alibi αἰτεῖσθαι ἀγαθὰ παρὰ θεῶν, quod notarunt Lexica. Sic quoque in exemplo *AEschyli* Choëph. vs. 2. (quod repetitur in *Aristoph.* Ran. vs. 1156. & 1181.) ut observavit Cl. *Bos.* At αἰτοῦμαι in exemplo *Libanii* est simpliciter pro αἰτῶ, de quo in nota sequente. Ut vulgo αἰτεῖν εἰς γάμον dicitur, sic etiam αἰτεῖσθαι apud *Longum* Lib. 3. p. 93. ed. Moll. λειπόμενος δὲ πολὺ τῶν αἰτουμένων. OUDEND. Conf. *Ammon.* voc. αἰτῶ. p. 5. *Valken. Aristoph.* ita h. v. utitur *Plut* v. 156. STOEB. Thomae praeivit *Ammonius*, neque aliter caeteri grammatici, nempe *Etym.* Magn. & *Harpocration*, quibus praeter Menandri locum favent complura graecorum scriptorum loca. Sic *Aristophanes* de eo verba faciens qui pecuniam non redditurus dari sibi postulat, voce αἰτῶ utitur Plut. v. 156.

> ΧΡ. οὐ τούςγε χρηςοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους. ἐπεὶ
> Αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηςοί.

Eodem sensu reperitur & apud *Theophrastum*, Char. c. 11. καὶ φράτορας ἑςιῶν αἰτεῖν τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐκ τοῦ κοινοῦ τὸ ὄψον. &c. αἰτοῦμαι quod spectat, tunc usurpari solet, si Grammaticis fides, cum aliquid mutuum accipitur; quam illorum sententiam stabiliunt imprimis haec *Lysiae* Orat. 18. p. 306. χαλκώματα δὲ σύμμικτα οὐ πολλὰ ἐκέκτητο. ἀλλὰ καὶ ὅθ' εἱςία τοὺς παρ' Εὐαγόρου πρεσβεύοντας, αἰτησάμενος ἐχρήσατο. Lysiam sequitur *Theophr.* Charact. c. 18. καὶ ὅτ' ἂν ἥκῃ τις αἰτησάμενος ἐκπώματα, μάλιςα μὲν μὴ δοῦναι. quae postrema depravata esse cum viri docti recte judicarent, alius aliter emendavit Nos omissis parum verisimilibus illorum conjecturis, ita legi debere suspicamur: καὶ ὅτ' ἂν ἥκῃ τις αἰτησόμενος ἐκπώματα, μάλιςα δεόμενος, μὴ δοῦναι id enim videtur sibi velle *Theophrastus*, hominem illum ἄπιςον, si quis ab ipso pocula quibus maxime indiget, commodato roget, daturum tamen negare. Ac primum quidem ex μὲν nulla prope mutatione feci-

mus

δώσω. εὕρηται δὲ καὶ αἰτοῦμαι Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς αἰτῶ. Αἰσχύλος.

Σωτὴρ γενοῦ μοι, σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.

καὶ [1] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, οἶδά που Μάρκελλον· τὶ τοί:ιαυ

---

mus δεόμενος, cum *Steph.* & *Casaubonus* majus quid audeant: deinde vero, nostra hac emendatione semel recepta, magis ad vivum expressa videbitur viri illius imago, qui de aliorum omnium fide minus recte sentit, utpote qui amicum pocula rogantem, vel eo ipso tempore, quo maxime indiget, audire nolit. Sed ut ad αἰτῶ, & αἰτοῦμαι redeamus, ea lege quam ferunt Grammatici, scriptores graeci sese teneri non semper existimarunt: verbum à Posidonio usurpatum occurrit apud *Diog.* Laërt. p. 193. εὔξεταί τε, φασὶν, ὁ σοφὸς, αἰτούμενος ἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν καθά φησὶ Ποσειδώνιος ἐν τῷ περὶ καθηκόντων. At à Deo nihil postulamus animo reddendi: Posidonius igitur, si grammaticorum legibus obtemperare voluisset, αἰτῶν, non αἰτούμενος scribere debuit. SALLIER. *Sophocles* apud *Plutarchum* de fortuna p. 98. A.

> Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ
> Ζητῶ, τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην.

Conf. *Valckenaerius* Animadv. ad *Ammonium* lib. I. c. 11. p. 32. αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι διαφέρει, inquit *Tzetzes* ad Hesiod. pag. 145.

5 Ὅταν ζητῇ.] Scrib. ὅταν ζητῇ τις ὃ μέλλει ἀποδώσειν. WITTERUS.

1 Λιβάνιος.] Exstat haec *Libanii* epistola in Centuria epistolarum ejus a *J. C. Wolfio* editarum p. 178. ubi tamen legitur αἰτοῦμεν, quando *Thomas* locum adfert ideo, ut probet αἰτοῦμαι adhiberi Attice. Itaque dispiciendum est, quam lectionem codices *Libanii* h. l. tueantur. Id vero apparebit, quamprimum Centuriae XVI. epistolarum ejus, quae cum maxime ejusdem *Wolfii* cura apud nos prela exercent, in lucem prodierint. WOLFIUS. Exstat ep. CCCLXV. at ibi vulgo editur αἰτοῦμεν, nec de ulla varietate fit mentio per Cl. *Wolfium*, ut in Miscell. Observ. Vol. v. T. 3. p. 35. promiserat. Verum *Phavorinus* nostrum describens habet quoque αἰτοῦμαι, quare hoc praefero. OUDEND. Desunt haec omnia in A. STOEB. Locus est ex epist. 163. MS. quae est ad Anatolium. Legitur autem inter Epist. a *Wolf.* edit. Num. LX. leg. τί pro τὶ & pro πῆρ abbrev. πατήρ. quemadmodum πρα pro πατέρα & μρι pro μητρὶ in MSS. ubivis obvia. Idem vitium apud *Hesych.* v. γελοῖος & γενέσια. WITTER.

1 Ὀψί-

τοίνυν αἴτυμαι, Μάρκελλος [1] ὀψέ ποτε [2] γίνεται πατήρ. ἔςι δ᾽ αἴτυμαι, καὶ τὸ παρά τινος ζητῦμαί τι, [3] ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ἐπιςολῇ· [4] καὶ τῦτο πολλάκις ἔφαζκες ἀδικεῖσθαι, μηδὲν αἰτύμενος παρ᾽ ἡμῶν.

[5] ΑἸΧΜΑ΄ΛΩΤΟΝ ποιῶ, καὶ αἰχμάλωτος γίνομαι, Ἀττικοὶ λέγυσιν. [6] αἰχμαλωτίζω δὲ καὶ αἰχμαλωτίζομαι καὶ πάντες οἱ ἀπὸ τύτων χρόνοι, ἀδόκιμοι παρ᾽ αὐτοῖς.

[7] ἈΚΑΙΡΙ΄Α, ἔνδεια καιρῦ ἐπιτηδείυ. Ἀσχολία ἡ περί τι ἀναςροφή.

ἈΚΑΝ-

---

1 Ὀψέποτε.] Leidenſ. 1. ὀψέτε.

2 Γίνεται πτήρ.] Sic inepte editum a *Blancardo* pro γίγνεται πατὴρ, ut bene in ed. Vaſcoſ. cum alterum ſit compendium. Male vero Ed. Vaſcoſ. γίνηται. OUDEND.

3 Ὡς ὁ αὐτ.] Deletur in B. ὁ. STOEBERUS.

4 Καὶ τῦτο.] Exemplum hoc apud *Libanium* exſtat epiſtol. MCLXVIII. verum hae duae voces ibi non leguntur, uti nec apud *Phavorinum*. Epiſtola autem inſcripta eſt Θεοδότῳ, ut videri poſſet inde natas eſſe, quod tamen ego non putem. Pro παρ᾽ ἡμῶν, ut eſt quoque in *Phavor.* in *Libanio* ἐμῦ rectius forſan, licet fere perinde ſit. OUDEND. Deſunt haec in A. ſed in B. integra leguntur. STOEBERUS.

5 Αἰχμάλωτον.] Add. Phryn, pag. 82. αἰχμαλώτυς γενομένυς *Herodot.* lib. V. ὓς ἔλαβον αἰχμαλώτυς *Thucyd.* lib. I. p. 22. A. *Xenoph.* Cyrop. III. STOEB.

6 Αἰχμαλωτίζω.] V. *Heſychius. Elſnerus* ad 2. Epiſt. ad Corinth. X, 5. Epheſ. IV, 8. OUDEND. Eſt apud *Diod. Sic.* lib. III p. 150. A. *Arrian.* III, 22. p. 137. ἵνα τήν τε μητέρα αἰχμαλωτισθεῖσαν &c. vid. & *Arrian.* in *Epict.* lib. I. c. 28. p. 157. STOEBER. Ea tamen voce utuntur Scriptores non contemnendi, e quorum numero *Joſephus* p. 890. αἰχμαλωτίζεται δ᾽, inquit, ὑπὲρ χιλίυς, καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος ἐξελάσας, ἐγκαθίςησι τ. ἰδίας δυνάμεως οὐκ ὀλίγον. & *Heliodorus* AEthiop. L. VII. p. 324. ait: καὶ δεσμώτας ὥσπερ αὐθαιρέτυς τῇ πολεμίᾳ προςῆγε, δι᾽ ὀνόματος φιλανθρώπυ ξενίας, νέυς καὶ ξένυς καὶ ἀπείρυς τῦ μέλλοντος αἰχμαλωτίζυσα. SALLIER. Gloſſ. N. T. pag. 101. Αἰχμαλωτίζοντα, εἰς δυλείαν ἄγοντα. ubi vid. Cel. *Alberti*. Conf. quae ex *Heupelii* Miſcell. Philol. notavit *Wolfius* Obſerv. Miſc. Vol. V. T. III. p. 33.

7 Ἀκαιρία.] Adde Ammon. h. v. STOEBERUS. Conf. *Ammonius* p. 9. ex quo noſter deſumſit. Recte vero ibi notat Cl. *Valckenaerius*, *Blancardum* male gloſſam ἀσχολία ab hac divulſiſſe. *Theophr.* Char. Cap. XII.

B 4 1 Ἀκαι-

[1] Ἀκανθοπλήξ, [2] οὐκ ἀκανθόπληξ.

1 Ἀκανθοπλήξ.] Fabula *Sophoclis* Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ, ut rectius scripsit *Jo. Meurs.* in *Soph.* quam, quod miror, *Is. Casaub.* Anim. ad *Athen.* VII, 4. ἀκανθοπληγής· *Ulysses pastinacae marinae radio percussus* a Telegono filio; quomodo heröem illum Homericum interiisse multi tradiderunt. Vitiose legitur in Schol. MS. ad Il. Α. 135. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀγαθοπλῆγι· Εἰ μή τις ἦν ἔξεστιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε. Apollodori Tarsensis eodem titulo tragoedia memoratur a *Suida*, in quo dubitari potest an, quae aliis interjectis separantur, jungenda sint Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ. Non inepte recentior Schol. ad *Sophocl.* El. v. 5. observat, quae sint ex πληκτὸς composita nomina, vim habere passivam; quibus autem πλὴξ accedat, iis & activam inesse, & passivam: illa quidem rarior, ut in βουπλὴξ, quod protulit, & βαθυπλὴξ σκόρπιος *Nicand.* apud *AElian.* de Anim. X, 49. haec multo frequentius usurpata: καταπλὴξ Εἰλειθυία unde fuerit ab eo sumta, patebit ex *Harpocr.* in V. Hujus formae plura notat *Eustath.* ad Il. Ζ. p. 629. v. 54. inter quae ex *Callimacho* μεθυπλὴξ, quod & *Leonides* adhibuit Anth. IV. c. 27. Ep. 16. Idem est οἰνοπλὴξ apud *Hesych.* ex veteri Tragico in Μεθυστάδες. cujus vice forma variata *Basilius* οἰνόπληκτον dixit T. II. p. 126. D. Pro mastigia seu verberone νωτοπλῆγα suppeditant ex *Aristoph.* *Pollux* II, 180. ex Pherecr. *Suidas.* Delus ἁλιπλὴξ *Callimacho* H. in Del. v. 11. ejusdem potestatis, atque ἁλίξαντος. Pereleganter de Anaxarcho Timon in Sillis apud *Plutarch.* T. II. p. 446. C. 705. D. —— φύσις δέ μιν ἔμπαλιν ἦγεν Ἡδονοπλήξ. Quodvis animal, ubi in retia vel casses incidisse se sensit, consternatum, & pavido motu expedire corpus tentans recte dicatur λινοπλήξ· unde facilis est transitus ad vim significandi figuratam, quae notatur ab *Hesychio* & *Suida*. Λινοπλῆγος, φρενοπλῆγος· at Numenius certe apud *Athen.* VII. p. 321. B. sargum active vocat λινοπληγέστατον ἰχθῦν, qui vehementi jactatione rete frangere ac perrumpere conetur: hinc magnus *Casaubonus* rationem translatae virtutis petendam esse statuit; utrum melius, lectoris arbitrio permitto. Equus quidem ὀρθοπλὴξ, ut in Gloss. *Sternax*; aut, ὁ ὀρθὸς αἰρόμενος καὶ πλήσσων, ut *Eustath.* p. 629. v. 54. cujus exemplum servavit ex Aristophane *Suid* in V. De accentu vero, vix aliter positum invenias, quam hic & in Λινοπλὰξ *Thomas* praecipit; nisi quod γυστεόπληξ editum sit apud *Eustath* ad Od. Σ. p. 1837. v. 39 HEMSTERH.

2 ΟΥ'Κ ἀκανθόπληξ.] Ὁ πληγωσόμενος explicat Lexic. *Herodot.* pag. 35. edit. Jungerm. signi-

[1] ἈΚΕΣΤΗΣ ἱματίε, [2] λογογραφικόν. καὶ ἀκούμενος ἱμάτια. [3] Λουκιανὸς ἐν νεκυομαντείᾳ· [4] μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. ἠπήτης δὲ, ποιητικώτερον. [5] Ὅμηρος ἐν βατραχομυομαχίᾳ. ὁ δὲ [6] ἠπήτης ἐπίςη. τὸ δὲ

---

significat autem a spina ictus. Est & Apollodori fabula Ἀκανθοπλὴξ inscripta apud *Suid.* voc. Ἀπολλόδωρος Ταρσεύς. STOEBER. MS. Oxon. καὶ οὐκ ἀκ. Lexic. *Herod.* ἀκανθοπλὴξ, ὁ πλησσόμενος.

1 Ἀκέςης.] MSS. A. & B. ita: ἀκεςὴς ἱματίε καὶ ἀκούμενος ἱμάτια λογογραφικά. STOEB. Conf. *Foesii* Oecon. Hipp. Gloss. *Cyrilli* p. 4. ἀκεςὴς, *medicus.* ἀκεςὴς, *Acestus & sartor.* Ἀκάςη ἡ θεραπεία apud *Hesiodum* Theogon. p. 262. Schol. *Homeri* ad Iliad. X. vs. 2. κυρίως ἀκεῖσθαι τὸ ἄχος ἰᾶσθαι καὶ τὸ ὅπως δήποτε θεραπεύειν, ὅθεν Φρύγες ἀκεςὴν τὸν ἰατρὸν, καὶ Ἀθηναῖοι ἀκέςορα φασί. conf. *Erotianus.* δίκτυον ἀκέσασθαι *Alciphron* L. I. ep. 14. p. 60. Jo. *Rhodius* de Acia p. 133. ἠκέςατο τὸ δίφος dixit *AElian.* V. H. Lib. I. c. 4. *Themistius* Or. XXI. p. 250. καὶ τὸν χιτῶνα ἐκεῖνον πράγματα παρέξειν ταῖς ἀκεςρίαις. *Moschop.* περὶ σχεδ. p. 189. ἠπῶ παρασπωμένως, τὸ ῥάπτω.

2 Λογογραφικόν.] Λογογραφικὸν pone e MSS. post ἱμάτια. OUDEND.

3 Λουκ. ἐν Νεκυομ.] T. I. p. 337. Graev. STOEBER.

4 Μισθῦ.] Exstant T. I. p. 337. OUDEND.

5 Ὅμηρ. ἐν βατραχ.] Cod. A. & B. ἐν μυοβατραχομαχίᾳ. STOEBERUS.

6 Ἠπήτης.] Severa est *Phrynichi* in hoc vocabulum sententia p. 32. severior etiam AElii Dion. apud *Eustath.* ad Od. K. p. 1647. v. 59. qui τὸ ἠπῆσαι παντελῶς βάρβαρον pronunciat: συμφθέγγεται δὲ, inquit *Eustathius*, τῷ Διονυσίῳ καὶ ἡ συνήθεια, παρ' ᾗ τὸ σουβλίῳ τρυπᾷν ἠπᾷν λέγεται, καὶ τὸ τῆς ἠπήσεως ὄργανον ἠπητήριον. Huic adjungere *Pollucem* licet, quippe qui vocem ne mentione quidem dignatus sit. Horum rigorem eo usque temperat *Th. Magister*, ut nec Atticis usum ejus verbi interdicat; fretus scilicet auctoritate, quam plurimi facit, *Aristidis*, cujus prolatum testimonium invenies T. III. p. 511. B. *Galenus* certe, quantumvis Atticistarum saepe superciliosus insectator tum maxime, si medicinae res agatur, styli tamen concinni & Attici studiosissimus, τὸ ἠπᾶσθαι minime respuit: T. VI. pag. 24. B. ἠπῶν) τὰ ῥαγέντα τῶν ἱματίων. pag. 10. D. ἄλλε μὲν τεχνίτε ποιεῖν ἱμάτιον, ἄλλε δὲ ἠπῆσαι ῥαγέν· p. 18. C. ἄλλης μέν ἐςι τέχνης ὑπόδημα ποιῆσαι, τὸ δ' ἠπῆσαι τοῦτο παθὸν ἑτέρας· quod iisdem in locis mutata phrasi dixit τὰ πεπονη-

πεποιηκότα, τὰ παλαιὰ τῶν ὑποδημάτων ἐπανορθώσασθαι. Quin priscis fuerit usitatum, dubitari non potest, quandoquidem ἠπητὴς occurrit in Batrachom. v. 183. cujus carminis auctor, si non *Homerus*, utique vetustissimus: Tigretem quendam Carem Codex aliquis vitiosus *Nunnesio* suppeditavit ad *Phrynich.* pag. 32. qui scribendus erat Pigres, ut satis ex *Suida* constat in illa V. *Xenophontem* addere non vereor, K. Π. I. p. 18. v. 1. ubi pro eo quod editur, ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσὶ τινὲς ἀκεσταὶ, quidam veteres libri, interque eos optimus Biblioth. L. B. ubi vulgaris lectio recentiore quidem, quam qua Codex, sed antiqua tamen manu scripta marginem occupat, praebent ἠπηταί. illa enim apis Attica voces phrasesque tum poëticas, tum Doricas, quarum in aliis scriptoribus Atticis nullum est vestigium, si virtutem orationi adjungant, non aspernatur. Porro —— καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι ex *Hesiodi* Ὑποθήκαις *Aristophanem* usurpasse, ludendi gratia nec ne, nihil interest, *Phrynichus* ostendit, cui mentionem Comici debet *Thomas*; nam fabulam Δαιταλεῖς haud magis ipse legerat, quam quisquam nostrûm. Ex scriptore Dorico, ut credi par est, Doricam formam servavit *Hesych.* in Ἀπήτρια. quam tamen apud *Moerid.* in Ἀκέστρια retinendam non puto. Tandem non alia videtur translatae significationis in ἠπᾶσθαι fuisse ratio, quam in ἀκεῖσθαι· etenim persuasum habeo, *leniendi sanandique* potestatem olim in eo resedisse. Attamen negari non potest, quin Attici ea vi, quae *laesa reficere & sarcire* notat, ἀκεῖσθαι potissimum adhibuerint, & quae inde ducta fluunt nomina: nec mirum, quum Graecis Atticisque maxime solemne sit *integra*, *nullaque parte frangendo scindendove violata* vocare vel σῶα· ut σώας κριθὰς ἐσθίειν, quod antequam molere didicissent, homines solebant; σῶα σήμαντρα, apud *Herodot.* II, 121. & *Philoni* Jud. p. 896. A. σῶοι oppositi τοῖς τὰ σώματα ἠκρωτηριασμένοις· vel ὑγιῆ, quemadmodum *Thucyd.* VIII. p. 573. v. 62. νῆες ὑγιεῖς. (*Homerus* habet Νῆας ἀκειόμενοι, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι. Od. Ξ, 383.) ἢ μὴν τὸν Ἑρμῆν ὑγιᾶ τε καὶ ὅλον εἶναι. *Lys.* in Andoc. p. 104. v. 16. τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς τοίχους ὑγιεῖς *Aristot.* Θ. Ακ. pag. 113. v. 3. *Sext. Emp.* contraria junxit ὑγιὲς ἱμάτιον & διεῤῥωγὸς p. 481. v. 45. In *Pindari* Π. Ε. 66. ὅλον δίφρον Schol. exponit ἄθραυστον καὶ ὑγιᾶ· adde *Hesych.* in Ἀνοσόμοι. Ergo & ἰᾶσθαι, pari ratione atque ἀκεῖσθαι, *reparare quae laesa sint*: *Libanius* dabit πεπληγυῖαν ἐν ταῖς πέτραις τὴν δίκελλαν ἰασόμενος, *curaturus*, *ut fractus ligo reficiatur* T. I. pag. 793. C. *Galen.* T. VI. p. 20. F. ἆρ' οὖν ἢ παθεῖν ἔξω τούτων ἱμάτιον ἢ ἰαθῆναι δυνατόν; . . . ἴασιν τε μίαν εἶναι· ἀκεστρείας *Etymol.* esse monet τὰς δι' ὀξυτάτων ῥαφίδων ἰωμένας τὰ διεῤῥηγμένα (egregius Biblioth. L. B. Codex τὰς λαβίδας corrupte pro λακίδας)

δὲ ῥάπτης κοινόν. καὶ [1] ἀκέσασθαι μέντοι καὶ ἠπήσασθαι [2] Ἀττικοί. [3] Ἀριστείδης ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογίᾳ· τῶν ἱματίων τῶν [4] ἠπημένων [5] οὐδὲν διαφέροντες. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι·

δας) τῶν ἱματίων. Verum ab hoc verbo, quantum recordari possum, derivata, si solam ἴασιν exceperis, potestatem eam non admittunt: alterum contra ad multa, quae gignit, vocabula propagat. Tritum est ἀκεστής. *Plato* roganti Dionysio, quale ipsi videretur juste & ex aequo judicare, hac enim laude censeri volebat tyrannus, respondit: σμικρὸν μὲν ὄν, καὶ πολιτικοῦ (hanc vocem interponi debere ex *Eusebio* manifestum est Chron. I. p. 56. v. 10.) μέρος ἔσχατον· ἀκεσταῖς γὰρ ἐοίκασιν οἱ ὀρθῶς δικάζοντες, οἵτινες τὰ διεῤῥωγότα ἱμάτια ἀνυφαίνουσι· *Olympiod.* V. Plat. p. 586. Hinc ἀκέστρια, ἀκέστρα, ἡ τῶν ἱματίων ἀκεστική ignota Lexicis apud *Galen.* T. VI. pag. 27. ἀκεστήριον, quod *Hesych.* explanat ἠπητήριον, usurpatum a *Liban.* in Antioch. p. 384. D. Hunc in modum possessione dejectum ἠπῶ ῥῆμα τὸ ῥάπτω, ut in Gl. MS. legitur, quasi delituit, donec tandem, quod & multis aliis accidisse vocibus apertum est, in usum communem revocaretur, & quamvis ab Atticistis diu exclusum, jus pristinum obtineret: quare apud aevi recentioris scriptores & Grammaticos, praesertim quum ἀκεῖσθαι, ἀκεστής &c. exponunt, frequentatur. Vid. *Hesych.* in Κωβηλίνη, Ἠπήτρια, & quos ad eum locum notavit Eruditiss. *Alberti.* HEMST. Scil. vs. 183. ubi μοι ἠπέστη. ut citat *Leopard.* lib. X. Emend. c. 3. Ceterum post haec adde e MSS. Oxon. & Leidd. & Edd. Rom. & Vasc. ac *Leopard. Nunnes.* ad *Phrynic.* τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. OUDEND. Perge ex A. B. & Edit. Rom. τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. apud *Homer.* Batrach. v. 183. legitur: ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη. STOEB.

1 Ἀκέσασθαι μέντοι καὶ ἠπήσασθαι.] At vero reliqui Grammatici ultimum verbum non tantum non Atticum, sed barbarum esse, vel saltem commune statuunt, quod ultimum verum credo. Vid. *Leopard.* l. c. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 32. comment. ad *Suid.* & *Hesych.* his vocibus. Leid. MS. 2. ἠπήσκεσθαι. OUDEND.

2 Ἀττικοί.] Deest quoque cum *Aristidis* exemplo in Leid. 2. & Leid. 1. hoc exemplum ponit post alterum *Aristophanis.* IDEM.

3 Ἀριστείδ. ἐν κοιν. ἀπολ.] Delentur in A. STOEBERUS. 511. b. In Oxon. *Aristidae* nomen tantum legitur, sine orationis mentione, quod saepius ibidem fieri, observavi. WOLF.

4 Ἠπημένων.] MS. Leid. 1. ἠπημάτων.

5 Ου-

λεῦσι· καὶ κέσκινον ἠπήσασθαι. καὶ ἀκέστρα ἡ βελόνη. [1] Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνι καὶ Ἑρμοῦ διαλόγῳ· καὶ [2] ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου.

[3] ἈΚΚΙΣΜΟΣ, τὸ λεγόμενον ἰδίωμα, [4] ἤτοι ἡ προσποίησις. καὶ ἀκκίζομαι, τὸ προσποιοῦμαι. Λιβάνιος ἐν [5] ἐπιστολῇ· εἰ καί τινα ἀκκισμὸν ἐμοὶ φέρει. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον· σὺ δὲ ἀκκίῃ καὶ [6] κατειρωνεύῃ.

ἈΚ-

---

5 Ὀυδὲν διαφέροντες.] Post haec Cod. B. καὶ ἀκέστρα ἡ βελόνη. De qua Schol. *Luciani* ex MS. Coisl. ita: ὅτι ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν. Ἀκέστρα δὲ διὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διεῤῥωγότα τῆς ἐσθῆτος· τοῦτο δὲ καὶ ἠπήτριον φασιν, ἐπεὶ καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστὴς, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. Vid. *Phryn.* V. ἀκεστὴς p. 16. & *Nunnes.* ad eund. loc. STOEBERUS.

1 Λουκ. ἐν τῷ Χαρ.] T. I. p. 268. Graev. ubi vid. *Hemst.* Conferri quoque ad hunc §. merentur *Phryn.* p. 14. 16. *Graev.* ad *Luc.* T. I. p. 959. *Erotian.* voc. ἀκέσιας. *Hesych.* ἀπήτρια, ἀκέστρια. STOEBERUS.

2 Ἀκέστραν.] Vid. Cel. *Hemsterhusius* p. 5. emendandus *Erotianus* in Lex. Hipp. V. Ἀκεσίας, ubi ait καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ῥαφίδας ἀκεστρέας καλοῦσιν. l. ἀκέστρας, ut id jam *Nunnes.* & *H. Stephanus* viderunt: ῥαφὶς enim idem quod βελόνη vid. *H Steph.* *Pauw* ad *Phryn.* l. c. *Suid.* & quem ibi laudat *Kusterus* *Helladium* apud *Photium* pag. 1589. Pro ἱστίου Leid. 2. ἱματίου. OUDEND.

3 Ἀκκισμὸς.] Non ἀκισμὸς & ἀκκίζειν non ἀκίζ. ut in edit. Rom. ex MSS. quibus adstipulantur *Moeris* & *Phavor.* STOEB. Vid. Cel. *D'Orville* Animadv. ad *Chariton.* lib. I. c. XIV. p. 145.

4 Ἤτοι.] MSS. A. & B. ἤγουν. STOEBERUS.

5 Ἐπιστολῇ.] Haec hactenus non exstat: comparebit autem inter Wolfianas. WOLF. Male leg. in Cod. B. Λιβ. ἐν τῇ ἐπιστ. τῇ Ὀδυσσεὺς ἔπειθε Πολυφ. quae Synes. post adscr. quem vide p. 257. C. ex quo loco scrib. κατειρων. pro κατειρων. STOEBERUS.

6 Κατειρωνεύσῃ.] Ita edidi pro vulgato κατειρωνεύσῃ Editam a me lectionem tuentur Cod. Leid. 1. Oxon. & Rom. ed. tum *Synesii* exemplaria; & ita emendandum esse praeceperant quoque *Hemsterhusius* & *Torrenius.* Caeterum hanc glossam ignorat Cod. Leid. 2.

1 Ἀκ-

[1] ἌΚΝΑΠΤΟΝ, οὐκ ἄγναφον. ὥσπερ καὶ κναφεὺς, [2] οὐ γναφεύς. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις· ἰὼ οἱ κναφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς [3] πιναροῖς. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· τὶ ἂν οἴει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα, καὶ πάντα τρόπον κναπτόμενα.

ἈΚΟΥΣΜΑΤΑ κάλλιον, ἢ [4] ἀκροάματα. ἀκρόασις δὲ, οὐκ [5] ἄκουσις. κοινὸν γάρ.

Οὐ μόνον [6] ἌΚΡΑ πόλις [7] ἡ ἀκρόπολις, ἀλλὰ καὶ ἄκρα μόνον.

ἈΚ-

1 Ἄκναπτον.] Videtur legendum ἄκναφον, quod habet *Poll.* p. 712. Usitatius est ἄκναπτον. Sed hoc sibi velle videtur *Thomas*, etiam si pro ἄκναπτον dixeris ἄκναφον, tamen per κ non per γ scribendum; quod seq. κναφ. οὐ γναφ. subinnuunt. ἄγναπτον est apud *Polluc.* IV. 119. Conf. *Lucian.* T. I. p. 46. *Graev.* STOEBERUS.

2 Οὐ γναφεύς.] Quod tamen legitur in *Aristoph.* Σφηξ. vs. 1123. *Lys.* Orat. II. c. 5. *AElian.* V. H. V. 5. *Phavor.* voc. γναμπτὴ· ubi: ἱστορεῖται γὰρ ἰχθὺς γναφεὺς, οὗ τὸ ἐκ τῆς ψήσεως ὑγρὸν &c. leg. ἑψήσεως ex Athenaeo. *Xenoph.* p. 612. L. 38. conf. *Corinth.* p. 673. *Steph.* p. 56. *Joseph.* p. 913. D. κναφεύει est apud *Arist.* Plut. vs. 166. κνάπτεται *Laërt.* p. 98. E. & 122. E. κναφεὺς *Dio* pag. 337. B. D. *Lucian.* Icaromen. T. I. p. 690. *Basil. Ed.* Ὁ μὲν γεωργὸς ᾔτει ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. Idem in Δραπέτ. ἀπίκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος. & statim: ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας. WITTER.

3 Πιναφοῖς.] Πιναροῖς Oxon. item editio Venet. & Vascos. recte. WOLF. L. ῥοῖς. Locus *Synes.* p. 182. D. in altero leg. τί pro τι & οἴει pro οἴει, uti & in MSS. legitur. STOEBER. Quibus adstipulatur Leid. 1. Ignorat autem hanc glossam cum sequente Cod. Leid. 2.

4 Ἀκροάματα.] Adhibet tamen saepe *Xenophon* & *Aristid.* T. I. p. 578. ABRESCH. *Isocrates* ad Demon. p. 49. 51. DRAEK. Ἀκούσματα in majore usu est quam ἀκροάματα, non vero melius. vid. *H. Steph. Moeris* dicit ἀκρόαμα esse ἑλληνικῶς. MS. Oxon. ἀκούματα. OUDEND. Habent *Plutarch.* & alii; ut vel ex Lexicis notum. Mox Cod. B. pro δὲ leg. καὶ. post: κοινὸν γὰρ deest in B. Cod. A. cum edit. plane consentit. STOEB. Gloss. *Philox.* auditio, ἄκουσμα.

5 Ἄκουσις.] Hanc vocem ne quidem admittunt Lexica. OUDEND.

6 ἌΚΡΑ.] Cod. A. ἡ. B. ἡ. Vid. *Thucyd.* lib. II. p. 112. B. conf. *Aristid.* Panath. T. I. p. 99.

[1] ἈΚΡΑΤΕΥΈΣΘΑΙ μηδαμῶς εἴπῃς, ἀλλὰ οὐκ ἐγκρατεύεσθαι.

[2] ἈΚΡΑΤΊΑ, [3] ἀδυνασία, καὶ [4] ἀνοντία, παρὰ Θουκυδίδῃ μόνῳ. [5] ἀκρασία δὲ, ἀδυναμία, καὶ ἄνοια, καὶ παρ' ἐκείνῳ, καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς.

[6] ἈΛΆΒΑΣΤΟΝ, δίχα τοῦ ρ', Ἀττικοί· μετὰ δὲ τοῦ ρ' ἁπλῶς Ἕλληνες.

Ἀ-

---

99. Vid. *Bos* de Ellipf. p. m. 162. ἄκρα, *arx*, *caftellum urbis* *AElian*. V. H. lib. I. c. 25. *Strab*. p. 625. D. STOEB. Cod. Leid. 1. ἄκραι.

7 Ἡ ἀκρόπολις.] Oxon. ἡ ἀκρόπολις male. WOLF. Conf. *Apollon*. *Alexandr*. Syntax. lib. I. c. 2. p. 4.

1 Ἀκρατεύεσθαι.] Dicere vetat Auctor, fed pro eo vult οὐκ ἐγκρατεύεσθαι, quemadmodum loquitur *D. Paulus*. 1. Cor. VII. 9. εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται: *Si fe non continent*. BOS. Ita & *Phrynich*. quod mirum: Cum praeter *Menandrum* etiam ufus fit *Ariftoteles*. V. *H*. *Steph*. & *J*. *Albert*. Obf. facr. p. 344. OUDEND. Exemplum hujus verbi ex *Ariftotele* adnotavit Cl. *Alberti* in Ep. I. ad Corinth. c. VII, 9. p. 344. conf. *Hoefchelius* ad *Phrynich*. p. 193.

2 Ἀκρατία.] Nefcio, an hodie apud *Thucydidem* reperias. Ἀκρατίαν, ἀκρασίαν in *Hefych*. Reliquis Atticis ἀκράτεια vocatur. OUDEND. Is eft verborum illorum fenfus, hafce voces apud *Thucydidem* folum reperiri, e quibus unam tantum legiffe meminimus, ἀδυνασίαν fcilicet lib. VII. p. 417. & lib. VIII. p. 473. alias inveftigent, quibus plus eft otii. SALLIER.

3 Ἀδυνασία.] Non folum apud *Thucydidem*, fed etiam alios occurrit. Confule *Waff*. & *Duker*. ad *Thucyd*. L. VII. §. 8. & Ind. h. v. OUDEND.

4 Ἀνοντία.] Nec hoc apud *Thucydidem* folum; ubi hodie non legas: fed apud Atticos crebro; fi fides *Moeridi*. Confer *Jungerm*. ad *Poll*. L. II. §. 128. IDEM.

5 Ἀκρατία.] Pro intemperantia *AElianus* V. H. lib. I. c. V. DRAEK.

6 Ἀλάβαστον.] Haec *Thomae* & ex eo *Phavorini* obfervatio fi vera fit, innumeris locis erit illud refcribendum. Nam vulgo plerumque ρ etiam apud Atticos Scriptores additur; ut videre eft in notis ad *Suid*. h. v. & quae ibi citantur; ac *Perizon*. ad *AEl*. L. XII. V. H. C. 18. ac *J*. *Albert*. Obf. facr. p. 150. *Elfner*. pag. 213. Adde ad *Hefych*. Ἀλάβαστος, λήκυθος. OUDEND. Cod. B. ἀλάβαστρον. Vocem hanc habet

'ΑΛΕΙ͂Ν, ἐκ ἀλήθειν. 1 'Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

—— ὥσπερεὶ 2 κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν.

'ΑΛΕΙ͂Σ, ἐκ 3 ἀλήθεις.

'ΑΛΕΚ-

---

habet *Hesych.* conf. *Steph.* Thes. T. II. col 587. C. *Clerici* Index in *Menandr. Suid.* & *Harpocr.* v. ἀλαβαστοθῆκαι. Adde *Maussac.* Not. in *Harpocr.* & *Spanh.* in *Callim.* pag. 540. ἀλάβαστρον optimae notae Scriptoribus usurpatum. Vid. *Aristoph.* Acharn. v. 1052. Lysistr. v. 946. *AElian.* V. H. XII, 18. *Lucian.* T. II. p 353. *Graev.* Adde *Brisson.* de R. P. p. 714. STOEB. *Herod.* III. c. 20. *Lucian.* Dial. Meretr. XIV. sub princ. ABRESCH. Vid. *Harpocr.* V. ἀλαβαστοθῆκαι & ibi *Maussac. Spanhemius* ad *Callimachi* Hymn. in lavacr. Pallad. vs. 13. *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 167. DRAEKENB. Mox δὲ delet Leid. I.

1 'Αριστοφάνης.] Vs. 1369. Cod. Leid. 1. ἀλέθειν.

2 Κάχρυς.] Κάγχρυς, Oxon. & Vascos. κάγχρυς Venet. In editis *Aristoph.* κάχρυς, sicut in Vesp. vs. 1297. καχρύων. WOLF. Ita leg. debere monuit *Leopard.* Lib. VII. Em. 16. MS. Oxon. Leid. pr. Ed. Rom. κάγχρυς. Edd. Ven. & Vasc. κάγχρυς. Utroque modo scribitur etiam apud *Suidam* sine & cum γ. sed sine γ in *Hesychio* & *Aristoph.* Edd. uti & in Σφηξί vs. 1197. ubique haec in MSS. variantur. Consule *Casaubon.* ad *Athen.* L. II. C. 13. OUDEND.

3 ''Αληθεις.] Leg. ἀλήθεις. BOS. Sic nunc edunt ex sententia *Pauli Leopardi* Lib. VII. Em. Cap. 16. antea fuerat ἀλεῖς, οὐκ ἀλιεύεις. TORRENIUS. 'Αλήθειν tamen *Theophr.* usus est de Caus. Plant. Lib. IV. cap. 14. τοῖς μὲν ἀλήθοντες χρώμεθα. *Diodor.* lib. III. p. 151. D. *Aphthon.* fab. 15. cum Nostro facit *Phrynich.* pag. 24. *Aristoph.* in Nub. v. 1361. in Nostr. leg. κάγχρυς ex edit. Rom. conf. Schol. ad. Equit. v. 254. STOEB. Vitiose ἀλήθεις in Ed. *Blanc.* qui videtur ἀλήθεις rescripsisse, obtemperans monitioni *Leopard.* L. VII. Em. C. 16. sic legi jubentis, cum in MSS. & Edd. Vett. sit οὐχ ἀλιεύεις. Eamque emendationem veram esse putat Cl. *Wolfius* propter Interpretationem verbi proxime antecedentis, sed quod in Edd. Vett. paullo post sequitur. Mihi contra videtur inde falsa emendatio: nam bis idem plane repetere non solet noster. Advocatur tamen *Moeris* in testimonium, apud quem exstat ἀλεῖς 'Αττικῶς. ἀλήθεις 'Ελληνικῶς. Verum cum Cl.

1 ᾿ΑΛΕΚΤΡΥΩ'Ν, καὶ ἐπὶ ἄῤῥενος, 2 δὲ ἐπὶ θήλεος, λογο-

Cl. Editor ibi testetur, in MS. esse ἀλίτεις, eam tam hic quam illic verissimam esse lectionem opinor: ut voluerit notare noster, apud Atticos non modo ἁλεῖν cum suis derivatis dici, non ἀλήθειν, sed etiam in sec. persona futuri adhiberi ἀλεῖς, non vero vulgare ἀλέσεις futuri τοῦ ἀλέω. Id quod usu venit in pluribus verbis. Sic ἀναπετᾷ 'Αττικοὶ pro ἀναπετάσω infra. Haec emendatio ni probabilis maxime mihi videretur, suspicabar propter aspiratum οὐχ in nostro scriptum fuisse ἁλεῖς (sic enim cum spiritu aspero MSS. & Edd. Vett.) οὐχ ἁλιεῖς. ut voluerit Attice piscatores dici ἁλεῖς, non ἁλιεῖς, ut vulgo. Quo faceret edita *Suidae* lectio: ἁλεὶς &c. καὶ ἁλεῖς ἀντὶ τοῦ ἁλιεῖς. ἁλεῖς σοφισταί. Verum malim omnino cum amicissimo *Hemsterhusio*, qui, hic probans ἀλέσεις, vicissim mecum suam emendationem in familiari colloquio communicavit, in *Suida* rescribere ἀντὶ τοῦ ἀλέες i. e. *frequentes*. Attamen in usu fuit ἁλεία, piscatus, pro ἁλιεία, quod aliquoties viros doctos decepit. Consule omnino eumdem Virum Cel. Observ. Miscell. V. VI. pag. 339. & jam olim *H. Steph.* in Thes. V. ἁλιεία. Sed, ut dixi, ἀλέσεις magis placet. OUDEND. Oxon. & Vascos. οὐχ ἁλιεύεις, at *Leopard.* VII. 16. reponit ἀλήθεις. Atque huic potius quam Codici alicui lectionem hanc debere videtur *Blancardus*, quod monet *Benzelius*. De veritate ejus constat ex interpretatione verbi ἀλεῖς proxime antecedentis. *Moeris* in Vocibus Atticis a *Job. Hudsono* primum editis p. 3. ἀλεῖς 'Αττικῶς, ἀλήθεις 'Ελληνικῶς. At ibi in MS. pro ἀλήθεις exstare ἀλέσεις testatur *Hudsonus*. WOLF. Cod. A B. Rom. Vascos. ἀλεῖς οὐχ ἁλιεύεις. Legitur tamen ἁλιεύοντες apud *Diod. Sic.* Lib II. p. 141. D. & B. Onom. *Calep.* p. 111. *Piscari*, ἁλεύειν l. ἁλιεύειν. *Dio* pag. 652. E. conf. *Hesych.* voc. ἀμφιβολεύς. STOEBER.

1 'Αλεκτρυών.] Dicit & de *mare* & de *femina* usurpari, quod pluribus docet Schol. *Aristoph.* ad Nub. p. 166. ubi id confirmat quoque exemplis ex *Aristophane* & *Platone*. Postremo addit *Thomas* noster: τὸ δὲ ἀλέκτωρ οὐχ 'Ελληνικὸν ὅλως. *sed vocabulum* ἀλέκτωρ *prorsus Graecum non est*: id quod miror, cum id habeant *Simonides* & *Cratinus*, teste *Athenaeo*, qui Deipnos. 2, 4. Λέγει δὲ καὶ 'Αλεκτορὶς καὶ 'Αλέκτωρ, Σιμωνίδης, ἡμερόφων' ἀλέκτωρ (*Galle diei nuntie.*) Κρατῖνος Ὥραις: ὁλόφωνος ἀλέκτωρ, i. e. *Gallus, qui quantus quantus est, vox est.* Usus etiam est hac voce *D. Luc.* Euang. XXII. 60. BOS. *Galen.* T. V.

λογογράφοι. τὸ δὲ 1 ἀλεκτοεὶς, ποιητικὸν, εἰ καὶ Συνέσιος χρῆται ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείας, 2 ἐπιςολῇ. λέγει γάρ· 3 ἀλεκτορίδας, 4 ὠὰ ἀλεκτόρεια. τὸ δὲ 5 ἀλέκτωρ, οὐχ Ἑλληνικὸν ὅλως.

Οἱ

T. V. f. 252. A. *Kuhn.* in Ind. *AElian.* V. ἀλεκτρυὼν, & ad V. H. lib. IV. c. 17. Conf. *Phrynich.* p. 37. HEMSTERH.

2 Καὶ ἐπὶ θήλεος.] Cod. B. del. hic ἐπί. Conf. *Phryn.* h. v. STOEBERUS.

1 Ἀλεκτορὶς.] Cave assentiaris, eo quippe nomine utuntur solutae orationis scriptores non pauci. *Galen.* T. I. p. 243. *Nemes.* p. 115. *Plut.* T. II. pag. 490. & 494. *Diog. Laërt.* p. 73. & *Longus* Past. p. 130. SALLIER. Quod tamen in *AElian.* Hist. Animal. saepius occurrit. Vid. lib. VII. c. 47. Lond. 1746. T. II. p. 439. conf. *Suid.* voc. ἀλεκτορίδες. *Pollux* VI, 52. STOEB.

2 Ἐπιςολῇ] Desunt in A. & B. Locus *Synes.* est p. 165. D, add. p. 264. B. IDEM. Desunt in MSS. Leidd.

3 Ἀλεκτορίδας.] Non negari potest, aliquoties ἡ ἀλεκτορὶς in prosaicis scriptoribus occurrere de *Gallina*, licet id neget *Phrynichus*. Consule modo *Stephanum* & *Suidam*: Ἀλεκτορίδες, αἱ θήλειαι ὄρνις. Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὲ αὐτὰς ἀπέκτειναν &c. Verum non ubique eo sensu capi debet: sed & pro pullo Gallinaceo, een kuiken. Quo sensu in *Synesii* loco Ep. IV. p. 165. sumendum videtur, & in plerisque, quando articulus non additur. Sic & *Longus* in Pastor. L. III. pag. 96. Ed. Moll. καὶ σῖτον μηδὲ ἀλεκτορίδας θρέψαι δυνάμενον. *Et frumentum ne pullis* (vulgo vertunt *Gallinis*) *quidem cibandis idoneum.* Immo res manifesta est ex *AEliani*, quem simul emendabimus, L. VII. Anim. c. 47. Τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίφια (sic etiam L. IV, 41. & ὀρνύφια L. IX. 37. pro ὀρνίθια) καλοῦσι νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχους· ἀλεκτρυόνων δὲ ἀλεκτορίδας λέγουσι. καὶ τόνγε πέρυσινον ὀνομάζουσιν, ὡς καὶ τὸν οἶνον· vulgo inepte πέρυσιν, manifesta corruptionis caussa. Ceterum in *Suida* Ἀλεκτορίδης, ὁ τοῦ Ἀλέκτορος, non est *pullus gallinaceus*, sed notissimus *Alectoris filius.* OUDEND.

4 Ὠὰ ἀλεκτόρεια.] MS. Leid. pr. Ed. Vasc. ἀλεκτόρεια crebra permutatione. IDEM. Cod. B. ἀλεκτόρια. Cod. A. ut edit. STOEBERUS.

5 Τὸ δὲ ἀλέκτωρ, οὐχ Ἑλληνικὸν ὅλως.] Recte miratur Cl. *Bos* ita id dici a *Thoma*: cum passim apud Graecos ἀλέκτωρ occurrat, licet Attici malint ἀλεκτρυόνα. Adi omnino *Aristoph.* in Nub. vs. 663. & 849. Hinc in proverbio Ἀλέκτωρ πίνει καὶ οὐκ οὐρεῖ. Immo & ἀλεκτορὶς non potest derivari, nisi ab ἀλέκτωρ. Quare statuo, delendum esse τὸ οὐχ. Id quod

C patet

[1] Οἱ ἍΛΕΣ, ἐ τὰς ἅλας, δεῖ λέγειν, ἐ [2] τὸ ἅλας.
[3] ἈΛΗΘΕΣ, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει· ἄληθες δὲ παρὰ ποιηταῖς, τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον, [4] ὡς τὸ παρ' [5] Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ·

Ἀλη-

---

patet ex *Phavorino*, qui *Thomam* contraxit: Ἀλεκτρύων καὶ ἐπὶ ἄρρενος καὶ ἐπὶ θήλεος λογογράφοι· τὸ δὲ ἀλεκτορὶς ποιητικόν. ὡς τὸ ἀλέκτωρ Ἑλληνικὸν ὅλως. OUDEND. Fallitur *Thomas*, cum nomen illud graecum non esse pronuntiat, quod tamen ab *AEschylo* usurpatur Agam. vs. 1080. eadem vox occurrit apud *Lycophr.* vs. 1094. quin & ea quondam usos *Simonidem*, & *Cratinum* testatur *Athenaeus* p. 376. Reperias etiam apud solutae orationis scriptores, ut apud *Diog. Laërt.* pag. 149. SALLIER. Quo tamen usus est *Pindar.* Olymp. Od. XII. v. 20. *Laërt.* p. 149. B. 219. A. de foemina *Liban.* T. I. p. 806. D. STOEBER.

1 Οἱ ἅλες.] Male in MSS. αἱ. ἐξ ἅλατος est apud *Diod. Sic.* lib. I. pag. 57. ἅλες saepissime apud scriptores legitur. STOEBERUS.

2 Τὸ ἅλας.] *Epiphan.* de Valent. p. 86. Τὸ ἅλας καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου. HEMSTERH. Dixit tamen *Hippocrates*, auctor gravissimus, graeceque haud dubie doctissimus τὸ ἅλας Θηβαϊκὸν, lib. II. de Morb. Mulier. p. 583. & τὸ ἅλας συχνὸν lib. de Steril. p 633. conf. *Wolfii* Curas philol. in *Matth.* V, 13. p. 87. & in primis Rev. *Alberti* in Observ. philol. ad eundem *Matth.* locum p. 32. ubi plura exempla ex *Plutarcho* & aliunde petita contra *Thomam* nostrum commode in medium adfert. Apud *Hippocr.* lib. I. de Morb. Mul. ἅλας αἰγύπτιον, & ἅλα αἰγύπτιον, & ἅλας αἰγυπτίους. TRILLERUS.

3 Ἀληθές.] Et Ἄληθες differunt: nimirum ἀληθὲς notatum gravi in ultima, significat *verum*, sive *id quod mendacio contrarium est*: ἄληθες vero notatum acuto in prima syllaba, sumitur pro adverbio admirandi, ὄντως, *vere*. Schol. *Aristoph.* ad *Plut.* verba, quae citat hic *Thomas*: Ἄληθες, inquit, ἴσον τῷ ὄντως, ἀξιοῦσιν δὲ ὀξύνειν τὴν προτέραν, ὅταν τοῦτο δηλοῖ. ἔστι δὲ ἐπίρρημα θαυμαστικὸν, καὶ παροξύτονον ἀττικῶς. occurrit etiam ita apud *Aristoph.* in Nub. p. 173. BOS. Conf. *Phavor. Ammon.* h. v. & ad hunc Doctiss. *Valcken.* notae p. 10. n. 49. STOEB. *Cyrillus* ἄληθες, *vere*, adverbium. ἀληθὲς, *verum*.

4 Ὡς τὸ.] Abest recte τὸ ab Oxon. Locus est vs. 123. & in Nub. 839. cum Schol. Ran. 864. Ach. 556. eadem habent *Ammonius*, *Suidas* & alii. OUDEND.

5 Ἀρισ. ἐν Πλουτ.] V. 123. in Cod. B. hoc testimonium *Aristoph.* plane non apparet. STOEBERUS.

1 Δαι-

Ἄληθες ὦ δειλότατε πάντων [1] δαιμόνων.

[2] ἈΛΗΘΕΥ'Ω καὶ ἀληθίζω. [3] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· ἱππεύειν καὶ τοξεύειν καὶ ἀληθίζεσθαι.

[4] ἈΛΗ'ΛΙΠΤΑΙ, καὶ κατορώρυκται, οὐκ ἤλειπται, οὐδὲ κατώ-

---

1 Δαιμόνων.] Oxon. ἀνθρώπων, ſive ἀνῶν. Leidd. non habent hanc vocem. OUDEND.

2 Ἀληθεύω.] MSS. & Rom. Ed. Vaſc. καὶ ἀληθεύω. *Herodoti* verba ſunt C. 136. Τὰ καὶ τοξεύειν non leguntur in Leid. pr. IDEM.

3 Ἡροδ. ἐν τῇ α. ἱππεύειν.] Cap. 136. p. 58. *Gale.* facit huc magis locus *Dion.* Halic. Lib. I. p. m. 70. L. VIII. ait: ταῦτα ἀληθεύοντας ἔχεις. Apud *Xenoph.* frequens vocis ἀληθεύω uſus eſt. Eſt & apud *Lucian.* Vid. Ver. H. I. T. II. p. 72. fin. Add. *AElian.* V. H. XII, 59. STOEBERUS.

4 Ἀλήλιπται.] Lege ἀλήλειπται. Pro κατορώρυκται *Junius* vult κατώρυκται. WOLF. *Phrynich.* p. 10. unde leg. ἀλήλειπται & κατώρυκται. DRAEK. Apud *Phrynich.* male ἀλήλειπται p. 10. idem mox praecipit de ὤμοκε, pro quo dicendum ſit ὀμώμοκε. pro καταρώρυκται leg. κατώρυκται, ut in ea V. HEMST. Suſpicor, an non ſcripſerit *Thomas* ἀλήλιπται καὶ κατορώρυκται, οὐκ ἠλήλιπται, οὐδὲ κατωρώρυκται, ὡς ἀλλότρια τῶν ἀττικῶν. ut neget, duplex illud temporale, ut vocant, augmentum in iis verbis uſurpari, quod forte apud alios obſervarat: vel potius pro κατορώρυκται ſcribendum κατώρυκται & ἤλιπται, quod verius puto, quandoquidem ſic habet *Phavorinus.* *Lucian.* T. I. p. 766. ἀληλιμμένον λῷον dicit. Ut poſterior erat conjectura, exhibet editio antiqua. TORR. *Phryn.* p. 12. Ed. *Pauw.* ἤλειπται καὶ κατώρυκται, οὐ χρή, ἀλλὰ διπλασίαζε τὴν φωνήν, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλήλειπται καὶ κατορώρυκται. Et *Phavor.* Ἀλήλιπται καὶ κατορώρυκται, οὐκ ἤλιπται, οὐδὲ κατώρυκται. Hinc malim quoque, ſi quid in his mutandum, ἤλιπται pro ἤλειπται ſcribere, quam ἀλήλειπται pro ἀλήλιπται cum *Wolfio* e *Phavorino*; ubi vide *Pauwium*, qui bene cum *Junio* & ſocero meo pro ſeq. κατωρώρυκται legit κατώρυκται: atque ita diſerte MSS. Leidd. & Ed. Vaſcoſ. Natum eſt mendum e vitio Ed. Rom. κατωρύρυκται. OUDEND. Cod. A. ἀλήλειπται quod a manu poſteriori ſanatum ita: ἀλήλεϊπται. ut & in ſeq. ἤλεϊπται, quod *Phavor.* legit ἤλιπται. Cod. B. legit: ἀλήλιπται. At pro ἤλειπται legit εἴληπται male. pro οὐδὲ κατωρόρυκται leg. κατώρυκται ex MS. A. B. & Edit. Rom. conf. Noſtr. infr. h. v. Sic in ceteris h. v. compoſitis ὑπορώρυκται *Polyaen.* pag. 426. *Joſeph.* p. 473. ἐξαλήλιπτο *Liban.* T. I. p. 546. A. ἐξαλήλειπται ita quoque *Lucian.* Catapl. οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται. STOEB.

 1 Α-

κατώρυκται, ὡς ἀλλότρια Ἀττικῶν.

ἉΛΙΕΥΌΜΑΙ, ὐχ [1] ἁλιεύω, εἰ καὶ [2] Λουκιανὸς ἅπαξ ἐχρήσατο.

[3] ἈΛΚΑΙΪΚῸΝ ᾆσμα, ὐκ Ἀλκαϊκόν· ὡς δὲ τροχαϊκὸν, ὐ τροχαϊκόν.

[4] ἈΛΛΑ͂Σ, ὐκ ἀλλάντιον.

ἈΛ-

---

1 Ἁλιεύω.] Utitur hoc praeter *Lucianum Longus* p. 41. *Basilius* T. I. p. 64. D. ABRESCH. Scrib. ἁλ. ex MS. B. Sic & Vaſcoſ. STOEB. Ἁλιευομένων quidem legas apud *Ariſtot.* Hiſt. Anim p. 176. ἁλιευόμενον γὰρ, inquit, ἐὰν ἢ ψύχος μὲν, ὐχ ἁλίσκεται. *Ariſtotelem* vero ſequuntur *Philo* pag. 148. & 178. & *Achilles Tat.* Ἐρωτ. l. 2. p. 97. Sed activum non minus obvium, utpote quod a *Luciano* bis uſurpatum deprehendimus, nempe T. I. pag. 421. & 595. ubi ſic ille: εὑρόντες δὲ ὐδὲν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες, πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, κἂν βάρους τινὸς αἰσθόμενοι ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες. *Luciano* accedunt *Heliod.* AEth. p. 223. *Longus* p. 55. *Plut.* T. I. p. 929. T. II. pag. 965. & 966. non eſt igitur dubitandi locus, quin activum illud ἁλιεύω inter verba optimae notae ſit numerandum. SALLIER. MSS. Leidd. ὐχ ἁλιεύω.

2 Λουκιανὸς.] Vid. ἀναβιῶντες ἢ ἁλιεὺς T. I. p. 421. Conf. & Ἑρμότιμος T. I. p. 595. ult. WOLF. In ἁλιεὺς ἢ ἀναβιῶντες T. I. p. 418 *Graev.* Eſt & apud *Arrian.* de Reb. Indic. c. V. v. 11. & *AElian.* H. Anim. lib. I. c. 41. fin. p. 47. STOEBER.

3 Ἀλκαϊκόν.] Eadem habet *Phrynich.* p. 12. conf. *Etym. M.* in ἀλκάζω. OUDEND. *Euſtath.* ad *Iliad.* A. pag. 74. Ed. *Baſil.* ABRESCH.

4 Ἀλλᾶς.] Cum vocem contrahant Grammatici ex ἀλλάεις, rectius circumflecteretur ἀλλᾶς, ἀλλᾶντος, ut jam ediderunt viri docti in *Phrynich.* p. 44. *Suida*, *Ariſtophane* & aliis. Conſule *H. Steph.* in Theſauro. OUDEND. *Athen.* lib. VII. fin. ἄλλας. niſi hic legendum ἄλλα τε. praeceſſit enim φύσκη, quod idem Ei ſignificat lib. XII. pag. 516. fin *Moeris* ἀλλᾶς, pro quo in MSS. *Moer.* legitur ἀλλᾶν. *Phav.* ἀλλᾶν. Cum *Moerid.* facit *Phryn.* voc. ἀπαγχὴν. Quae quidem efficere non poſſunt, ut a *Thomae* ſcriptione recedamus. Eſt enim hoc nomen ejusdem naturae ac ἱμὰς, άντος, ἀνδριὰς, άντος. Hinc ἀλλᾶντες apud *Polluc.* VI, 52. Conf. *Etymol.* voc. ἀλλαντοπώλης. Apud *Ariſtoph.* ſaepius cum ἀλλᾶς, tum ἀλλαντοπώλης occurrit. Vid. praeprimis Equit. v. 160. ſeq. ubi Ἀλλαντοπώλης:

Τί μ', ὦ 'γαθ', ὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας,
Πωλεῖν τε τὰς ἀλλᾶντας, ———

Vides hic compoſitionem farciminis. ἐγίνετο δὲ ἐκ κρεῶν καὶ ἀλεύρων

"ΑΛΛΟΘΙ, ἄλλοθεν, ἄλλοσε, δοκιμώτερα, [1] ἢ ἀλλαχόθι, ἀλλαχόθεν, [2] ἀλλαχόσε.

[3] ʽΑΛΜΑ΄ΔΕΣ ἐλαῖαι, ȣ̓ [4] κολυμβάδες.

ʽΑΛΟΑ-

ἀλεύρων μεμαγμένων εἰς φύσκλυ ἐμβαλλομένων, τȣτέςιν εἰς ἔντερον παχύ. Vid. *Bud.* C. G. L. col. 1055. *Lucianus* Saturn. T. III. p. 405. τ τε ἀλλᾶντα ὅλον καταφαγεῖν. ubi Schol. Ἄλλας (scr. ἀλλᾶς) εἶδος ἐντέρȣ ἐσκευασμένον (συσκευασμένον melius) καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν. unde corrigenda scriptio apud Eund. Gall. p. 723. δύο τ᾽ἐμȣς τ̃ ἀλλᾶντος (ἀλλάντος) ἐμβαλών. ubi Schol. ἀλλᾶντα ὁ συνηθεία λοκάνικα. scr. λȣκάνικα. ita enim ἀλλᾶς reddi latine solet. STOEB.

1 Ἢ ἀλλαχόθι &c.] Quae in S. L. & *AEliano* tamen obvia sunt. Eadem in *Moeride*. Ante ἄλλοσε & ἀλλαχόσε inserit καὶ Leid. pr. OUDEND. Habet *AElian.* V. H. Lib. VI. c. 2. Cui etiam peregrini, exteri, οἱ ἀλλαχόθεν dicuntur, i. e. qui aliunde adveniunt. V. H. VIII, 7. fin. STOEBER. *Apoll.* Alex. Syntax. L. III. p. 327. παρεςήσαμεν καὶ ἀλλαχόθι.

2 Ἀλλαχόσε.] Habet *Theo* Progymn. p. 10. Pro eo saepius ἀλλαχῆ vel ἀλλαχȣ̃. Conf. *Erasm. Schmid.* ad N. T. p. 702. ἀλλαχȣ̃ in illo *Liban.* loco T. I. pag. 473. ubi pro ἀλλ᾽ ἐπειδὴ μεθήκατε &c. vid. legendum: μεμαθήκατε, *edocti estis.* Nam *conceditis* hic locum non habet. Non enim concessum erat, Demosthenem alio esse venundandum, sed res adhuc in quaestione erat: quod etiam ex seq. διότι patet. WITT.

3 Ἁλμάδες ἐλαῖαι, ȣ̓ κολυμβάδες.] Ἁλμάδες Graece sunt *oleae conditaneae, in muria innatantes*, unde nonnullis vocantur κολυμβάδες, ἀπὸ τ̃ κολυμβᾶν, a *natando*, sed vocab. κολυμβάδες improbatur ut ἀνάττικον. Attici enim dicunt ἁλμάδες. Sic *Aristophanes* in *Senectute* citante *Athenaeo*, Deipn. L. IV. cap. 5.

Ω πρεσβύτα πότερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς
Ἑταίρας, ἢ τὰς ὑποπαρθένȣς
ἁλμάδας ὡς ἐλαίας σιφράς;

Heus tu senex, utrae tibi placent, an cadivae meretrices, an fere adhuc virgines, tanquam muria conditae olivae bene habitae? BOS. Conf. *H. Steph. Phryn.* Κολυμβάδες ἐλαῖαι ȣ̓ λέγονται, ἀλλὰ ἁλμάδες ἐλᾶαι χωρὶς τ̃ I. Sed *Moeris* simpliciter Ἁλμάδες Ἀττικῶς· κολυμβάδες ἐλαῖαι Ἑλληνικῶς. Apud *Polluc.* L. VI. §. 45. in MS. etiam ἐλᾶαι ἁλμάδες. *Athen.* L. IV. C. 4. p. 133. ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλȣ̃σιν. Nempe Grammatici volunt, Atticos maluisse dicere ἐλάαν, quam ἐλαῖαν. de quo videbimus suo ordine. V. *Bos.* OUDEND. Idem praecipiunt *Moeris* h. v. & *Phryn.* voc. κολυμβάδες ἐλαῖαι, quae vox occurrit in *Erot.* Lex. in *Hipp.* voc. λαπάδες. WITT.

4 Κολυμβάδες.] Ab innatatione in muria & ἁλὶ con-

1 ἉΛΟΑ'ΣΩ, οὐχ ἀλοήσω.
2 ἈΛΟΓΙ'Α, ἡ τοῦ λόγου στέρησις, καὶ ἡ 3 ἀφροντισία. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ· ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου.
4 ἈΛΟΙ'Η Ἀττικοί, οὐχ ἀλωή.
5 ἉΛΟΥΡΓΟ'Ν, οὐ πορφυροῦν. Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπατικῷ·

---

ditae olivae vocantur. V. *Steph.* & Grammat. ac *Suid.* in Γεργέριμον & ἁλμάδες. OUDEND. Utuntur tamen hac voce ceu proba *Dioscorides* lib. I. c. 139. item *Galenus*, *Athenaeus*, scriptores *Geoponici* lib. X. cap. 33. aliique, quos laudat *Jo. Bod.* a *Stapel.* in Comment. ad *Theophr.* lib. IV. Hist. Plant. c. 3. pag. 313. TRILLERUS.

1 Ἁλοάσω, οὐχ ἀλοήσω.] V. *Ammon.* de Differ. in ἀλοάω. & *Suid.* in V. ἀλοάων. ἀλοητός· ἀλοῶ &c. In triturandi sensu sine dubio per spiritum asperum scribi debet. Adi quoque *Etymologum.* OUDEND. Ita recte ut & in Cod. A. legitur: in Cod. B. male ἀλέσω. STOEBERUS. Conf. omnino Cel. *Valckenaerius* Animad. ad *Ammonium* lib. I. cap. IV. p. 21.

2 Ἀλοιγία.] Lege Ἀλογία. BOS. Emenda ut in exemplo ἀλογία. *Harpocr.* in ea voce: τὸ μηδένα ἔχειν λόγον, ἀλλ' ἀλογιστὶ πράττειν. TORR. Ita reposui ex MSS. & Edd. Vett. cum *Bosio*, pro eo quod typothetarum vitio edebatur ἀλοιγία. V. *Suid.* & *Harpocrat.* *Herodoti* locus est C. 150. unde Jonice ἀλογίην lege. sic Leid. pr. OUDEND. Pag. 272. cap. 151. pr. ubi ἀλογίην Jon. pro αν. ἀλογίην autem retin. Codd. MSS. STOEBER.

3 Ἀφροντισία.] Leg. ἀφροντιστία. IDEM.

4 Ἀλοίη Ἀττικοί, οὐχ ἀλωή.] Patet clare, scribendum esse ἀλοιή, ut in *Suida* & *Phavorino.* Hujus sententiae etiam est *Phrynichus* in δίδωμι pag. 152. Ed. *Pauw.* ubi V. & *Moeris* in δοίημεν. At noster iis se opponit in V. διδῶν. ubi inter alia ὡς καὶ ἀλοῦς ἀλοῦντος, ἀλοίη καὶ ἀλωή. sed fatetur οἱ esse ἐν χρήσει μᾶλλον. ἀλωή est apud *AElianum* Lib. XVI. An. Cap. 19. ζῶν δ' οὐκ ἂν ἁλώη ῥᾳδίως. OUDEND. Contrarium afferit *Steph.* Thes. Append. col. 85. Conf. Nostr. in Διδῶν. At legitur ἀλοίης apud *Aristid.* Platon. II. p. 245 Oxon. Scrib ἀλωή, quod apud *Homer.* saepius occurrit, Odyss. Ξ. v. 183. Iliad. I. v. 588. *Aristides* autem sic loqui amat. εἰ γὰρ ἀλοίην ψευδόμενος T. II. p. 269. STOEB. Conf. *Etymol. M.* V. ἀλωή. *Moschopulus* περὶ σχεδ. p. 21. & 105. & *Eustath.* ad Iliad. Π. pag. 1059. 45.

5 Ἁλουργὸν, οὐ πορφυροῦν.] Ineptit *Thomas*, haec si scripserit. Nam alterum aeque Atticum est. Unde χιτῶνα πορφυροῦν habemus in *Xenoph.* L. VI. Cyrop. p. 169. & passim ἐσθῆτας πορφυρᾶς. Quare credidissem legi debere τὸ πορφ. ut est in *Phavorino*; nisi etiam *Moeris* notas-

κῶ· ἐν [1] θρόνοις βασιλικοῖς, ἢ τοῖς ἀλυργοῖς ἐσθήμασιν. Μὴ εἴπῃς ἈΛΦΙΤΟΠΩ'ΛΗΣ, ἀλλ' ἀλφιταμοιβός. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.

[2] ἈΜΑΘΩ͂Σ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἀνοήτως, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνεξετάστως. [3] Ἀριστείδης· ἀμαθῶς εἰσάπαξ ὑποχωρεῖν τοῖς πρεσβυτέροις.

[4] ἈΜΒΛΥΩΠΕΙ͂Ν μὴ εἴπῃς, ἀμβλυώττειν δέ.

"A-

notasset ἀλουργὲς Ἀττικῶς· πορφυροῦν Ἑλληνικῶς. Ἀλουργὶς in Leid. sec. Videndum ergo, an de Vestimentis purpureis in Neutro genere πορφυροῦν quidem adhibuerint Attici. *Libanii* locus est T. II. pag. 235. OUDEND. Spernit praeceptum *Xenoph.* Cyrop. lib. VI. p. 463 ed. *Hutchens.* & passim alibi. *Lucian.* T. I. pag. 866. ABRESCH. Vid. *Spanhem.* ad *Julian.* p. 70. & 72. DRAEK. Cod. A. B. ἀλουργ. cum spir. leni minus recte. πορφυρίδες στολαὶ legitur apud *Xen.* Cyrop. VIII. p. 213. C. STOEB.

1 Θρόνοις.] Oxon. θρήνοις. Post hanc vocem legi debebat: Μὴ εἴπῃς ἀλφιτοπώλης ἀλλ' ἀλφιταμοιβός. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ. Ita enim habet Vasc. quod apud *Blancardum* nusquam invenis. WOLF. Cur vero non dicas ἀλφιτοπώλης, quum ipse laudatus hic *Aristophanes* ad eandem normam formamque dixerit in Equitibus ἀλλαντοπώλης, βυρσοπώλης, προβατοπώλης, στυππειοπώλης, imo & alibi ἀλφιτοπώλης & ἀρτοπώλις, in Vespis; Conf. si tanti, nostras Observ. Crit. pag. 211. TRILLER. Deest hic integra §. ex Cod. A. & edit. Rom. ita restituenda: Μὴ εἴπῃς Ἀλφιτοπώλης, ἀλλ' Ἀλφιταμοιβός. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ. Cod. B. ita: ἀλφιτοπώλης μὴ εἴπῃς· ἀλλ' ἀλφιταμοιβός. Locus *Aristoph.* est vs. 640. ubi conf. Schol. ἀλφιτοπώλης legitur apud *Luc.* Meretr. pag. 297. Cod. A. διχινίκ. minus bene. STOEBER. Male omnino haec verba omisit *Blancard* quae in Codd. Leidd. itidem comparent. *Hesychius:* ἀλφιταμοιβοί, ἀλφιτοπῶλαι. *Aristoph.* Nub. vs. 640. *Lucian.* T. III. p. 297. καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά.

2 Ἀμαθῶς.] Vid. *Suidas* in ἀμαθὴς & ἀμαθῶς.

3 Ἀριστείδης.] T. II. p. 304.

4 Ἀμβλυωπεῖν.] *Xenophon* Cyneg. p. 573. *Auctor* de morte Peregr. sub fin. ABRESCH. Habet *Pollux.* II. 51. Vid. *Steph.* p. 146. *Xenoph.* fol. 774. l. 25. Onomast. *Calep.* p. 8. *Allucinatio*, ἀμβλυωπία. WITTER. Ἀμβλυώττειν quidem semper usus *Lucianus.* Vid. Tim. T. I. p. 104. & ibid. p. 140. ubi add. Schol. STOEBER Conf. *Etymol.* M. V. ἀμβλυωπία· usus est hoc verbo *Lucian.* T. III. p. 45.

[1] ῎ΑΜΕΜΠΤΟΣ, καὶ ὁ μὴ μέμψιν δεχόμενος, καὶ ὁ μὴ μεμφόμενος τινι. τῷ δευτέρῳ δὲ χρῶνται κυρίως οἱ Ἀττικοί.

᾽ΑΜΗΧΑΝΩ͂, [2] τὸ ἀπορῶ, καὶ οὐχ εὑρίσκω μηχανήν. [3] καὶ ἀμηχανῶ, τὸ ἀποτυγχάνω. [4] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· ἔνθα [5] ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενός.

[6] ᾽ΑΜΗΓΕΠΗ κάλλιον, ἢ ἀμωσγέπως. δηλοῖ δὲ, τὸ [7] καθ᾽ ἕνα τινα τρόπον. [8] ἀμὼς γὰρ τὸ τὶς [9] κατὰ γλῶσσαν,

1 ῎Αμεμπτος, κ.] Recte, ut exemplis patet. *Moeris* tamen habet ἢ. OUDEND.

2 Καὶ ἀπορῶ.] Pro καὶ lege τὸ cum Vascos. WOLF. Codd. A. B. & Rom. τὸ ἀπορῶ. Cod. A. ἀπρρῶ male. STOEB. Et sic quoque Ed. Rom. & Codd. Leidd.

3 Καὶ ἀμηχανῶ.] Καὶ delet Oxon.

4 Ἡρόδ. ἐν τῇ α.] Cap. 35. p. 15. pr. ubi ἀμηχανήσεις, ut & in A. & B legitur. pro χρήματος Cod. B. χρήματα minus recte. STOEBERUS.

5 Ἀμηχανέσεις.] Recte MSS. & Rom. ac Vascos. ἀμηχανήσεις, ut in *Herod.* C. 35. OUDEND.

6 Ἀμηγέπη κάλλιον, ἢ ἀμωσγέπως.] Usus est tamen hoc postremo *Lysias* teste *Harpocratione*. *Theon* sophista in C. I. περὶ ἀμωσγέπως ἅψασθαι φιλοσοφίας, καὶ τὸ ἐκεῖθεν ἐμπλησθῆναι μεγαλονοίας. utitur etiam *Plutarch.* in Pompejo p. 623. Sed is minus attice loquitur. TORRENT. Vide *Moerida*. Usus est *AElianus* in Anim. saepe. OUDEND. Quo praeter *AElian.* H. A. etiam usi sunt *Theo* Prog. p. 1. *Plutarch.* T. II. p. 526. E. Vid. *Steph.* p. 227. & 233. *Synes.* p. 59. C. 81. A. WITTER. Add. *Aristoph.* Thesm. vs. 436. STOEBERUS.

7 Καθ᾽ ἕνα τινα τρόπον.] Schol. *Aristoph.* ad Acharn. vs. 608. videndus & *Suidas* in ἀμηγέπη. *Clem. Alexand.* Paedag. p. 232. A. *Harpocrat.* in V. exponit ἐνί γέ τινι τρόπῳ. HEMSTERH.

8 Ἀμὼς.] Melius videtur ἀμὸς, & sic margini adscripserat *Normannus*. Leid. sec. ἀμωσγέπως. OUDEND. Lege ἆμος, qua voce significatur εἷς καί τις, ut constat ex his *Eustath.* Comm. p. 1383. τὸ δὲ ἀμόθεν, δηλοῖ μὲν τὸ πόθεν, καὶ ἀπὸ τινὸς ἑνὸς, χρηματίζει δὲ οὕτως. ἆμος λέγεται ὁ εἷς, ἢ ὁ τις, Ἰωνικῶς, εἴτε καὶ Δωρικῶς . . . ἐκ δὲ τοῦ ἆμος παρατολόγου, καὶ ἐκ τοῦ πληθυντικῆς αὐτοῦ γενικῆς, τὸ ἄμως ἐπίρρημα γίνεται, ὅ ἐστι μετρικῶς. ubi emendandum μετρίως. Ita quippe *Etym.* Mag. ἀμωσγέπως, ὁπωσδήποτε, καθ᾽ ἕν ἤγουν τρόπον. ἔνιοι τὸ μετρίως. Πλάτων τὸ ἐκ παντὸς τρόπου, ἐνίγε τινί. ἔστι δὲ ῥητορικὴ ἡ λέξις. ἔστιν ὄνομα ἆμος, ἰσοδυναμοῦν τῷ τις Δωρικῶς. SAL-

σαν, ὅθεν [1] καὶ τὸ οὐδαμῶς.

[2] ἈΜΥΓΔΑ´ΛΑΙ, ἐπὶ τῶν καρπῶν, οὐ [3] ἀμύγδαλα. ἀμυγ-

SALLIER. Cod. B. τινὰ non agnoscit. *Timaeus* Soph. in Lex. *Plat.* MS. ἀμηγέπη· ἐνίγε τρέπω ἢ ὅπως οὖν. *Aristoph.* autem Schol. ad l. c. ἀμωσγέπως.] ὅπως δήποτε καὶ ἐκ παντὸς τρόπου. Vid. & *Lysias* Orat. contr. Agorat. p. 234. & ibi Not. coll. *Harpocr.* h. v. & ad eum *Maussac.* Legendum potius ἀμῶς, quod ex *Hippocrate Galenus* significare ait κατά τινα τρόπον, ἔκ τινος μέρους, μετρίως. Cui quidem origini τὸ οὐδαμῶς quam simillimum est. STOEB. Recte *Normannus* ἀμός. *Moschopulus* περὶ σχεδ. pag. 149. Ἀμὸς παρὰ Δωριεῦσιν, ἰσοδυναμοῦν τῷ τίς. ἀμόθεν ἀντὶ τοῦ ἀπό τινος μέρους, καὶ οὐδαμόθεν ἀντὶ τοῦ οὐδέποθεν. Conf. *Etymol.* M. V. ἀμωσγέπως. *Galenus* Lex. *Hippocr.* p. 63. ἀμῶς, κατά τινα τρόπον, ἔκ τινος μέρους, μετρίως. Conf. ἀμῇ & ἀμοίη. & Schol. *Homeri* ad Odyss. A. vs. 10. *Aristoph.* Acharn. v. 608. ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπῃ. ubi vid. Schol. dicitur etiam ἀμὸς pro ἐμός. *Homer.* Iliad. Z. vs. 414. & *Euripid.* Electra vs. 188.

9 Κατὰ γλῶσσαν.] I. e. *Dialecto antiqua.* vid. *Galen.* praef. ad Gloss. *Hippocr.* Schol. ad Iliad. α. v. 249. ἡ γλῶσσα σημαίνει γʹ. αὐτότε τὸ σῶμα, καὶ τὴν διάλεκτον, καὶ τὸ ἀπεξενωμένον τῆς λέξεως. Ita intelligendus *Luciani* locus Lexiph. fin. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς καὶ γλώττας γράφοντας ποιήματα. Unde κατεγλωττισμένον, τὸ πολλαῖς γλώτταις ἀναμεμιγμένον apud Schol. *Aristoph.* Acharn. conf. *Olear.* ad *Philostr.* p. 21. WITT.

1 Καὶ τὸ.] Deest τὸ in Ed. Vasc. mox μηδαμῶς Leid. sec. OUDEND.

2 Ἀμυγδάλαι. &c.] Paulo aliter *Ammon.* in Voce. Vide *Galen.* περὶ τρόφ. δυνάμ. T. VI. p. 354. B. HEMST. Sane ἐπὶ τῶν καρπῶν, καὶ ἀμύγδαλα καὶ ἀμυγδάλαι usitatum est. f. ἀμυγδάλαι ἐπὶ τῶν καρπῶν καὶ ἀμύγδαλα. ἀμυγδαλαὶ δὲ, τὰ δένδρα. TORR. Differunt ἀμυγδάλη cum acuto in penult. & ἀμυγδαλῆ circumfl. in ult. Ἀμυγδάλη dicitur de *fructu.* Sic *Phrynichus* apud *Athen.*

> Ἀμυγδάλη τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον.
>
> *Amygdalum tussis bonum est remedium.*

Ἀμυγδαλῆ vero de *arbore;* circumflectitur vox hac significatione, quia est contracta ex ἀμυγδαλέα, ut συκῆ *ficus arbor*, ex συκέα, quemadmodum docet Schol. *Aristoph.* ad Vesp. p. 489. Nota, Atticos de fructu non dicere ἀμύγδαλα, ut communi dialecto dicunt. BOS. Leg. ἀμυγδάλαι ——— οὐκ ἀμυγδαλαῖ, ἀμυγδαλαῖ δέ. ABRESCH. L. ἀμυγδαλαῖ δέ. Est enim ex contractione. vid. *Steph.* Thes. Append. col. 390. *Cyrill.* Συναγωγ. col. 32. *Hesych.* *Seber.* ad *Polluc.* I, 233. Add. *Ammon.* in ἀμυγδα-

μυγδαλαὶ δὲ, τὰ δένδρα.
[1] ἈΜΥΝΟΜΑΙ, οὐκ ἄμυνα δέ.
[2] ἈΜΦΗΛΙΚΕΣΤΕΡΑ, [3] ἡ πρεσβυτέρα. εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ

λῆ p. 12. STOEB. *Theophyl. Simoc.* Q. Phyſ. p. 19. ὅρα τὴν ἀμυγδαλῆν τῷ καρπῷ βριθομένην. *Cyrillus:* Ἀμυγδαλῆ, arbor. ἀμυγδάλη, fructus. ἀμυγδάλια dixit *Hippocrates* lib. II. de Morb. p. 484.

3 Ἀμύγδαλα.] Quod tamen apud bonos auctores obſervatum. *Steph.* quem vid. in Theſ. h. v. ἀμύγδαλον πόῤῥω κειμένην eſt apud *Luc.* pro merc. conduct. p. 713. STOEB.

1 Ἀμύνομαι &c.] Vid. in Βοηθεῖ. Cum his pugnant, quae *Phryn.* praecipit pag. 8. ita potius diſtinguendum: Ἀμύνομαι, οὐκ ἄμυνα δέ. *Eunap.* 220. *Ammon.* in voce. HEMSTERH. Ἀμύνω δέ Oxon. WOLF. Ex edit. Rom. ita haec interpunge: ἀμύνομαι, οὐκ ἄμυνα δέ. Ita Noſtro convenit *Phryn.* voc. ἄμυναν. *Ariſtid.* ἠμύνατο ὑπὲρ Ἡρακλειδῶν T. I. p. 116. STOEB. Utitur h. v. *Joſeph.* pluribus locis. Gloſſ. p. 9. *Adminiculum*, ἐπιχείρημα, ἄμυνα, βοήθεια. *Philoſtr.* Icon. c. 5. p. 869. εἰς ἄμυναν ὁμοῦ ἐπέστη. & paulo poſt: οὐδὲ ἔχοντος ὅ, τι ἀμύναιτο. vid. Eund. c. 11. p. 882. WITT. Ita hodie editur ſine ullo ſenſu. In Oxon. Cod. eſt ἀμύνω. At quis negare poſſit, ἀμύνομαι eſſe Atticum? Locus ſola diſtinctione laborat, & ita ordinandus ἀμύνομαι, οὐκ ἄμυνα δέ. quomodo inveni in MSS. Leid. & Ed. Rom. *Thomas* vult dicere, verbum ἀμύνομαι rectum eſſe; non vero ſubſtantivum ἄμυνα. Docet clare *Phrynichus* p. 8. Ἄμυναν μὴ εἴπῃς, ἀλλ' εἰς ῥῆμα μεταβάλλων ἀμύνασθαι. πάντα γὰρ τὰ ῥήματα εὐδόκιμα &c. τὸ δὲ ὄνομα ἀδόκιμον. *Moeris* Ἄμυναν οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν λέγει. At locutus ita fuit ipſe *Themiſtocles* Epiſt. 2. καὶ ὀργῇ τε καὶ ἀμύνῃ φέρων τὴν ἀφαίρεσιν τῆς στρατηγίας. Sed vel tali exemplo patet, ſuppoſititias has eſſe Epiſtolas. OUDEND. Ἀμύνω & ἀμύνομαι quomodo differant, vid. apud. Schol. *Thucyd.* lib. I. p. 11. DRAEK.

2 Ἀμφηλικεστέρα.] Ἀφηλικεστέρα. & poſtea pro ἀμφῆλιξ, ἀφῆλιξ, *Junius.* conf. *Nunnes.* ad *Phrynich.* WOLF. Scribe cum MS. Leid. pr. *Junio* & *Pauw* ad *Phryn.* pag. 29. ἀφηλικεστέρα; quod res ipſa flagitat, & ex *Phrynicho*, *Moeride* Atticiſta (ubi male πρεσβευτέραν pro βυ) *Suida*, *Polluce*, *Heſychio* ſatis liquet: ἀφηλικεστέραι γυναῖκες ita bis in *AEliano* L. VII. An. C. 17. VIII. C. 17. OUDEND. Corrige ἀφηλικέστερα & ἀφῆλιξ, ut jam ad *Moerin* oſtendimus, niſi quis dixerit, depravatos *Pollucis* codices *Thomae* errandi materiam praebuiſſe. SALLIER. Vaſcoſ. ἀμφελικ. male. Rectius Cod. A. B. *Phrynich. Moeris*, *Pollux* (cujus textum ex MSS. Codd. emend. exhibent Viri Docti in not. II, 17.) ἀφη-

[1] ἐπὶ τῆς νεωτέρας, πλὴν ἢ παρὰ τοῖς δοκίμοις. καὶ [2] ἀμφήλιξ, [3] καὶ ἔξω τῆς ἡλικίας ὁ γέρων, ἢ πρεσβύτερος. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας, καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας.

[5] ΑΜΦΙΓΝΟΩ κάλλιον, ἢ [6] ἀμφιβάλλω. [7] Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ἀμφιγνοῶ μέντοι, [8] ὦ Πῶλε, ἐφ' ἑκάστου ὧν λέγεις.

ἈΜ-

ἀφηλικεστέρα (παρῆκυτ.) sic & πρεσβυτέρα. Adjectiva enim in ρα ultimam producunt. Conf. quae infr. notavimus ad Ἀφηλικ. ubi haec §. inserenda est. STOEB.

3 Ου πρεσβυτέρα.] *Herodot.* VI. p. 393. C. τῶν τις πρεσβυτέρων. Idem παίδων ὁ πρεσβύτατος p. 394. E. vid. etiam p. 398. D. 419. D. γεραίτερος eodem sensu occurrit apud Eund. VI. p. 299. A. πρότερος eadem signif. ibid. ἀφηλικέστερος saepius est apud *Dionem* quem vid. pag. 28. B. 226. C. 248. D. &c. WITT. Πρεσβύτερος ὢν ἄνθρωπος *ad senilem aetatem provectus. Plat.* Gorg. pag. 485. A. πρεσβύτερον καὶ νεώτερον conjunctim legas *senem & juvenem.* l. c. p. 488. pr. STOEBER.

1 Ἐπὶ τῆς νεώτερας.] Hanc rectius ἀφηλικεστέραν diceres. Vide *Poll.* L. II. §. 17. OUD.

2 Ἀμφήλιξ.] Rursus lege e MS. Leid. pr. ἀφῆλιξ. Vide eosdem & *Stephanum* & *AElian.* L. XIV. An. C. 18 ἐπὶ γυναῖκα ἀφήλικα καὶ ἀπρόσωπον. IDEM.

3 Καὶ ἔξω τῆς ἡλικίας ὁ γέρων.] Distingue κ. ε. τ. ἡλικίας, ὁ γέρων cum Leid. pr. Ex Exemplo *Aristidis* in *Themistocle* T. II. p. 217. liquet, *Thomam* velle docere, τὸ γέροντα vocari τὸν ἔξω τῆς ἡλικίας. MS. Leid. pr. ὁ γέροντ' ἤ. IDEM.

4 Ἀριστείδης.] Θεμιστοκλεῖ II. 356. conf. II. 252. a. WOLF.

5 Ἀμφιγνοῶ &c.] Vide *Ammon.* in Ἀγνοεῖν. ubi quid inter ἀγνοεῖν & ἀμφαγνοεῖν intersit, docet. *Harpocr.* in V. & *H. Vales.* p. 8. *Xenoph.* Hell. VI. p. 355. HEMSTERH.

6 Ἢ ἀμφιβάλλω.] Quod tamen est apud *AElian.* Var. Hist. lib. II. c. 31. ἀμφιγνοεῖν utique Atticis Scriptoribus magis usitatum. vid. *Isocr.* p. 44. pag. 762. *Arist.* p. 163. a. l. 9. p. 20. l. 6. edit. Normann. *Arrian.* Exp. Alex. II, 12. p. 81. τὴν μητέρα τὴν Δαρείου ἀμφιγνοήσασαν ὅστις ὁ βασιλεὺς εἴη. WITTERUS.

7 Πλάτων.] P. 288. G idem p. 6. B. ABRESCH. in Ed. *Fic.* p. 318. male ἀμφιγνῶ. p. 466. Ed. *Serr.* T. I. OUDEND. *Synesius* de Regno p. 1. κἂν τις αὐτὴν οὐκ ἀμφιγνοήσει δεῦρο διὰ πλείστου φανεῖσαν. Conf. *Valckenarii* Animadv. ad *Ammonium* lib. I. c. 16. p. 69.

8 Ὦ Πῶλε.] Cod. B. πόλ. male, quod vel levis inspectio *Platonis* docet. Vid. loc. T. I. p. 466. C. STOEBER.

1 Ἀμ-

[1] ἈΜΦΙ´ΕΣΜΑ, τὸ ἔνδυμα, καὶ ἀμφίεσις. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· καὶ τὰ [2] αὐτῶν ἀμφιέσματα, καὶ τὰ τῶν κειμένων.

[3] ἈΜΦΙ´ΕΤΕΣ, οὐ κατ' ἔτος. [4] ἐστὶ δὲ ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐνιαυτόν. ὡσαύτως καὶ [5] ἀμφημερινὸν, [6] οὐ καθημερινόν.

[7] ἈΜΦΟΡΕΥ´Σ λέγε, μὴ σάμνος, μηδὲ μετρητὴς, εἰ καί τινες.

ἈΝΑ-

---

1 Ἀμφίεσμα . . . . . Πλάτ. ἐν Γοργ.] Frustra nos ad Phaedonem ablegarunt Codd. MSS. qui hanc §. cum voc. ἀποδέχομαι conjungentes sic legere jubent: ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ sc. φαιδ. qui ibi citatus est. Legitur enim loc. hic cit. Gorg. p. 523. D. ubi τὰ αὐτῶν ἀμφ. STOEB. Ut passim hoc a *Blancardo*. Auctor scripsit ὁ αὐτὸς ἐν αὐτῷ; ut in Ed. Vasc. & Leidd. MS. ac Rom. OUDEND. I. 466. C. & I. 523. D. WOLF. Idem II. de Republ. p. 431. A. ABRESCH.

2 Αὐτῶν.] Ed. *Serr.* T. I. p. 523. ubi hoc exemplum legitur αὐτῶν. OUDEND.

3 Ἀμφίετες.] Lege ex *Phavor.* Ἀμφίετες, τὸ κατ' ἔτος· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐνιαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἀμφημερινὸν ἤγουν καθημερινόν. WOLF. Nempe si Attice loqui velis, ut patet e *Moeride*. Eodem modo ut supra ἀφηλικεστέρα, οὐ πρεσβυτέρα, & saepissime. Alioquin non damnarim τὸ pro οὐ ex *Phavorino* cum *Wolfio*. OUDEND. Quod tamen est apud *Apollodor.* p. 85. *Phavor.* pro οὐ legit τὸ κατ' ἔτος. Sic pro οὐ καθημ. legit idem ἤγουν καθημ. Saepius enim τὸ καθημερινὸν apud Scriptores non contemnendos occurrit. Vid. *Polyaen.* IV, 2. p. 316. *Joseph.* p. 92. C. 263. F. *Synes.* p. 205. C. Sic etiam συνθημερινὸν est apud *Joseph.* p. 92. A. 849. C. WITT.

4 Ἐστι δέ.] l. ἐστι δέ. post κατ' ἐνιαυτὸν pro ὄν. STOEB.

5 Ἀφημερινόν.] Recte *Hudson* ad *Moer.* & *Wolf.* ἀμφημερινόν. OUDEND. Codd. A. B. ἀμφημ. Sic *Moeris*, *Suid* post lege in fin. καθημερινὸν pro ὄν. STOEB.

6 Οὐ καθημερινόν.] *Wolf.* ex *Phavor.* ἤγουν. Cur non potius, si quid mutandum, ex *Moeride*? Egregie ergo Leid. pr. ἀμφημερινὸν ἢ καθημ. ὡς ἀμφημερινὸν τὸ καθημερινόν. OUDEND. Conf. *Galenus* lib. II. de Differ. Febr. p. 333.

7 Ἀμφορεὺς &c.] *Xenagoram* Rhodium bibacissimum vocabant Ἀμφορέα. *AElian.* V. H. XII. 26. *Aristoph.* in Pl. vs. 545. ab hoc diversus non est *Xenarchus Athenaei* X. p. 436. F. qui eum μετρητὴν fuisse dictum tradit. HEMST. Usus tamen est h. v *Aristoph. Plut.* vs. 545. ubi leg. Not. *Spanh.* Vid. praeterea *Steph.* de Dial. p. 229. ἀμφορεὺς est apud *Joseph.* p. 154. G. Usurparunt tamen μετρητὴς *Polyb.* II, 15. p. 143. *Demosth.* apud *Polluc.* IV,

1 ἈΝΑΒΑΙ´ΝΩ ἵππον, 2 οὐκ ἐπιβαίνω. 3 Ἀχιλλεὺς ὁ ῥήτωρ ἐν Λευκίππῃ· 4 τούτοις ἐσκευασμένοις, ἀναβαίνω τὸν

IV, 167. *AElian.* H. A. & alii. Vid. *Steph.* Thef. T. II. col. 903. εἰ καί τινες deeft in B. STOEBER. Confer. *Pollux* in Onom. IV. Sect. 167. *Demofthenes* contra Phaed. p. 137. ἐπειδὰν ποιῇς σίτου μὲν μεδίμνους πλεῖον ἢ χιλίους, οἴνου δὲ μετρητὰς ὑπὲρ ὀκτακοσίους. Conf. *Ariftoteles* lib. VIII. H. A. c. 9.

1 Ἀναβαίνω ἵππον.] Vide *Clericum* ad *AEfchinis* Socratici Dial. I. pag. 10. ἵππον ἐπιβάς *Arrian.* Ἀναβ. L. II. c. 11. Sic etiam ἀναβιβάζων ἐπὶ ἵππους τοὺς παῖδας· imponens filios equis, ait *Herod.* p. 24. TORR. *Lucian.* T. II. p. 686. ἐπέβην ἵππου & ἵππον *Arrian.* p. 109. conf. p. 277. & 535. ἀναβαίνειν ναῦν eft apud *Demofth.* p. 365. ἐπὶ ναῦν *Diodor. Sicul.* p. 338. & 384. ABRESCH.

2 Οὐκ ἐπιβαίνω.] Multi tamen ita locuti funt: *Arrianus* Ἀναβ. L. II. C. XI. ἵππον ἐπιβάς. quamvis malim ἵππου. fed de eo alias. *Homer.* Il. E, 48. ἵππων ἐπιβήσομεν. Sic etiam *AEfchines*, & *Achilles Tatius*, quem adducit pro fua fententia nofter. Paffim de equite ἐπιβάτης, licet id neget *Ammonius.* Plura de his vide in Mifcell. Obf. Vol. 2. p. 155. At forfan vult auctor, tantum in praefenti non occurrere: nam in reliquis temporibus magis *infidendi*, quam *infcendendi* fignificatio poteft habere locum. OUDEND. Senfus eft, verbum ἐπιβαίνω apud optimos linguae Graecae fcriptores conftrui cum genitivo; alioqui *Thomas* minime audiendus foret, cum phrafeos illius multa occurrant exempla. Ad ἀναβαίνω ἵππον quod attinet, videtur ibi ellipfis effe praepotionis ἐπὶ, quam minime defiderari paffus eft *Lyfias* Orat. 33. p. 378. ὅτι δὲ ἐπὶ τοὺς ἠττημένους ἵππους ἀναβαίνω, inquit, πειρᾶσθαι πείθειν ὑμᾶς ὡς δυνατὸς εἴην. SALLIER. *Xenophon* de re equeftr. p. 30. πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην. ἐπιβάτην de equite dixit *Theophylactus Sim.* ep. 44. conf. *Valefius* ad *Harpocr.* pag. 234. *AElian.* V. H. XII, 38.

3 Ἀχιλλ. . . . . τὸν ἵππον.] Defunt omnia in B. STOEB.

4 Τούτοις ἐσκευασμένοις.] Quo loco haec occurrant in *Achille*, nondum invenire potui. ἐσκευασμένος, ut cum aliis opinor, voluit *Thomas*; quamvis videri poffit, effe Dativus Abfolutus, pro quo vulgo Genitivus ufurpatur. Nihilominus optimi fcriptores ita aliquoties locuti funt, & ipfi Atticae elegantiae fectatores. Confer viros doctos ad *Thucyd.* L. IV, 10. p. 243. VI, 82. VIII. 27. p. 520. aliosque. Atque ita *AElianus* L. X. H. V. C. 21. & L. II. C. 13, ibique *Perizon.* Unde vindicandus idem lib. VII. Anim. C. 28. init. ubi refingere tentant in Nominat. Ut & *Apollodorus*, quem contra puritatem Hellenifmi locutum ait *Faber*, p. 65. ipfius Ed. Τοῖς Ἀργοναύταις παρέπλευσεν. Contra MSS. id tamen

τὸν ἵππον. [1] ἐπιβαίνω δὲ νεώς.

[2] ἈΝΑΒΑΣΜΟ'Σ καὶ [3] ἀναβαθμός. [4] Συνέσιος ἐν τῷ Δίων, ἢ περὶ τῆς [5] κατ' αὐτὸν διαγωγῆς· [6] ἐπειδὰ μέντοι, καὶ

---

men non inculcarem, ut tacite fecit *Gale* L. III. p. 229. διαφέροντος δ' ἐν τοῖς ἀγῶσι Φώκου. Sic enim e MS. leg. cum *Fabro*, non Φώκῳ. unde *Galei* Ed. διαφέροντα. OUDEND. Cod. A. leg. ἐσκευασμένος. conf. ad h. §. *Ammon.* voc. ἀναβάτης & ibi Clar. *Valck.* Notas. *Hesych.* voc. ἱππέως. STOEBER.

1 Ἐπιβαίνω δὲ νεώς.] Licet frequens sit hujus signif. usus apud Scriptores; est tamen ubi ἐπιβαίνω eodem modo ac ἀναβαίνω constructum legas. ἐπιβαίνω τῆς νεώς est apud *Liban.* T. I. p. 525. A. 713. B. 824. A. *Arrian.* VII, 7. p. 281. ἐπιβὰς τῶν νεῶν ξὺν τοῖς ὑπασπισταῖς. Hinc Schol. *Luc.* T. I. p. 21. ἐπίβαινε] τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. In re venerea h. v. utitur *Lucian.* Dial. Pan. & Merc. T. III. p. 16. Ed. Basil. ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. Sed ἐπιβαίνω ἵππου *Suid.* v. ἀναβολεύς. *Lucian.* Nav. sive Precib. T. II. p. 840. ed. Basil. οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. *Arrian.* IV, 16. p. 175. ὅπλα δὲ ἔφερον καὶ τῶν ἵππων ἐπέβαινον. *Xenophon* autem vocem ἀναβαίνω adhibere amat, uti saepe in libr. de re Equestr. ita etiam Κυροπ. VII. fol. 136. lin. 40. ἀναβαίνω ἐπὶ τὸν ἵππον Vid. & *Liban.* T. II. p. 109. D. & 136. D. *Arrian.* lib. V, 19. p. 219. ἀναβαινόμενος πρὸς μόνου Ἀλεξάνδρου ὁ Βουκεφάλας οὗτος. Apud Eundem vox ἀμβάτης, quae inde originem ducit, legitur. l. c. p. 220. WITTER.

2 Ἀναβασμὸς &c.] Sic quoque *Pausanias* lib. X. c. 5. ubi frustra *Sylburgius* ἀναβαθμοὺς malebat. Ita *Phrynichus* Βαθμὸς Jonicum esse observat, βασμὸς Atticum. p. 58. HEMSTERH.

3 Ἀναβαθμός.] Hac voce usum prae caeteris esse *Dionem*, deprehendimus, quem vid. p. 354. A. ἀναβαθμὸς, invito sane *Josepho*, a Grammatico nostro reprobatum. Is enim hanc vocem adhibuit p. 267. C. WITT.

4 Συνέσιος.] Cod. B. de hoc loco nil refert. Legimus vero apud Eund. p. 42. A. ἐπιτείνων ἀναβασμῷ κ. τ. λ. STOEB.

5 Κατ' αὐτόν.] Sic vulgo inscribitur *Synesii* liber dictus *Dio.* VV. LL. καθ' αὑτὸν, vel καθ' ἑαυτόν. Male MS. Oxon. αὐτῷ. in Leid. pr. κατ' αὐτῶν· Leid. sec. ἑαυτοῦ sine praepos. OUDEND. L. διαγωγ. conf. Nostr. in θόρυβος. WITTER.

6 Ἐπειδὰ μέντοι, οὐκ ἀναβασμοῦ χρήσῃ.] Extare hunc locum puto in *Synesii* Dione pag. 42. sed ibi vulgo editur, πάλιν δὲ τὴν σπουδὴν ἐπιτείνων, ἀναβιβασμῷ χρήσῃ. Unde patet alterum ex altero esse emendandum. Certe ἀναβασμῷ in *Dione* reponendum: ut jam conjecerat *Petavius*. & μέντοι hic non habes

ἐκ ἀναβασμῷ χρήσῃ; [1] Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· καὶ ἔδει ἀναβαίνειν ἀναβασμούς τινας [2] πρὸς τὸ ἱερόν.

[3] ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩ, τὸ βιβλίον διέξειμι. καὶ ἀναγινώσκω, τὸ ἀναγνωρίζω· ἀφ' οὗ ἡ ἀνάγνωσις, ἡ τῶν πρώτων μαθημάτων τῆς ψυχῆς [4] ἀναγνώρισις, ὡς προειδυίας ταῦτα, [5] ὡς ὁ φιλόσοφος λόγος. [6] εὕρηται δὲ παρ' [7] Ἡροδότῳ [8] ἀναγινώσκω τὸ ἀναπείθω. ὡς ἐν τῇ [9] πρώτῃ· οἱ

---

habet Leid. sec. neque οὐκ Leid. prim. OUDEND.

1 Ἀριστείδης.] T. I. p. 643. WOLF. Pag. 183. A. Normann. Conf. huc cum Nostro *Phryn.* voc. βαθμός. WITTER.

2 Πρὸς τὸ ἱερόν] Hoc placet magis, quam quod vulgo hodie in *Aristide* T. I. p. 360. circumfertur πρὸς τὸν νεών: cum versu praeced. fit καὶ νεώς τις· & seq. πρὸς τῷ ναῷ: cui rursus subditur περὶ τὸ ἱερόν: ut pateat, auctorem haec verba variare voluisse. OUDEND.

3 Ἀναγινώσκω.] *Isocrates* ad Demon. p. 61. DRAEK. Confer *Varinum.* WOLF.

4 Ἀναγνώρισις.] Male Ed. Vasc. ἀγνώρισις, & *Phavor.* qui haec descripsit, ἀναγνώρησις. OUDEND.

5 Ὡς ὁ φιλοσ. λόγος.] Cod. A. λῆρος. Cod. B. λόγος. Alii malunt λέγει, recte quidem nostro judicio. Innuit autem *Platonem*, apud quem tamen ista legere nobis adhuc non contigit. Conf. interea quae de voc. ἀναγινώσκειν haud inscite tradit *Apollon.* Syntax. lib. III. p. 292. fin. STOEBER.

6 Εὕρηται δ.] Adde καί e MSS. Leidd. & e Cod. A. ut monet Cl. *Stoeberus.*

7 Ἡροδότῳ.] Fol. 128. WOLF.

8 Ἀναγινώσκω τὸ ἀναπείθω.] Confer *Harpocr.* in V. ἀναγινωσκόμενος. de exemplo, quod citat ex *Herodoto Thomas*, vide *Jungermanni* praefationem in *Herodotum.* TORR. Lexicon *Herod* ἀνέγνωσεν, ἀνέπεισεν, ἐδίδαξεν. *Antiphon* Orat. III p. 37. ὑπό τε τοῦ κινδύνου ἐκπεπληγμένον αὐτὸν οὐκ εἰκὸς ἦν τοὺς ἀποκτείναντας γνῶναι, ὑπό τε τῶν κυρίων ἀναγινωσκόμενον ἐπινεῦσαι ἦν εἰκός. *Diomedes* Schol. in *Dionysii* Artem MS. ἀναγνῶναι δὲ τὸ ἀναπεῖσαι ἐστιν, ὡς καὶ παρ' Ἴωσιν. Ἡρόδοτος γοῦν φησί· τίς σε ἀνθρώπων ἀνέγνω ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἐμὴν στρατεύσαμενον· ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν· ἀνάγνωσις οὖν ἡ ἀνάπεισις. *Galenus* Lex. Hipp. p. 63. ἀναγνῶναι, μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι. Conf. *Erotianus* p. 17. & *Apollon.* Alex. Synt. lib. III. p. 292. *Corinthus* de Dialect. Jonica. p. 109. καὶ τὸ ἀνέπεισεν ἢ ἐδίδαξεν, ἀνέγνωσε. vid. Cel. *Alberti* ad *Hesych.* V. ἀναγνῶναι. & *Jos. Barnesius* ad *Euripid.* Dan. p. 441.

9 Πρώτῃ.] Recte. Leguntur enim ea verba l. c. p. 55. Neque respiciendus Cod. B. qui habet ἐν τῇ δὲ. & pro κῦρον legit

οἱ μὲν ἀνέγνωσαν ¹ μετεῖναι τὸν Κῦρον.

² ἈΝΑΓΚΆΖΕΙΝ, ³ ἐπὶ ἐμψύχου μόνον· ⁴ βιάζειν δὲ ἐπὶ

---

git κύριον. Nolim etiam in hujus loci lectione edit. Rom. sequi; οἱ μὲν ἀνέγνωσάν με κτεῖναι Κῦρον. Plura hujus significationis exempla pete ex *Porti* Lex. Jon. Conf. de h. v. *Corinth.* p. 723. *Suid.* voce ἀναγινωσκομένου· ἀναγνωσθείς· ἀνάγνωσις & ἀνέγνωσαν. *Harpocr.* voc. ἀναγινωσκόμενος, & *Mauss.* ad h. l. STOEB.

1 Μετεῖναι τὸν Κῦρον.] Edd. Vett. μεκτεῖναι. unde *Jungerm.* Praef. ad *Herodot.* conjiciebat μὴ κτεῖναι. Sed recte μετεῖναι, quod *Thomae* & *Herodot.* Codd. servant, vindicavit Cel. *J. Gronovius* C. 128. p. 835. Immo μετεῖναι τὸν Κῦρον habet quoque *Suidas*, in V. ἀνέγνωσαν. τὸν abest hic etiam ab Leidd. & Edd. Vet. Ceterum de ἀναγινώσκω hoc sensu V. Comm. ad *Hesych. Harpocr.* & *Suidam.* OUDEND.

2 Ἀναγκάζειν, ... οἷον, ἐβιάσατο τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.] Cl. *Valcken.* ad *Ammon.* pag. 18. duce *Phavorino* corrigit ἐβιάσατο τὴν ναῦν τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ. nil facile mutem. *Sirac.* cap. IV. Comm. 26. μὴ βιάζου ῥοῦν ποταμοῦ. Conf. *Gregor.* Naz. Epist. 57. ABRESCH. Sumta ex *Ammon.* in Voce, in quo pro τὴν ναῦν f. legas melius τὸν ῥοῦν. Μετὰ παρῳχημένου γὰρ ἐνεστῶτος μόνον τίθεται· in Βούλομαι. Sic etiam ἀνάγκη ἐστί. ib. HEMST. Ita quoque *Ammonius*, cujus praeceptum, si priorem vocem spectes, fere semper locum habere deprehendimus, aliquando tamen neglectum *Xenophontis* auctoritate ostendit *Steph.* in Lex. Ad alteram vocem quod attinet, βιάζεσθαι nempe, hacce Grammaticorum lege graecos scriptores minime se adstrictos putasse, nullo prope negotio probari posset, nisi complura apud Lexicographos exempla occurrerent. SALLIER. *Galenus* Lexic. *Hippocr.* ἀνάγκη, βίη. *Thryphiod.* vs. 85. *Callimach.* Hymn. in Delum vs. 34. Inscriptio antiqua apud *Jac. Sponium* in Itinerar. T. I. p. 385. *Theophr.* Char. c. 9. καὶ ταῦτα χρήσαντας ἀναγκάσαι ἀποφέρειν πρὸς αὐτόν. Verbo βιάζω ad *Thomae* mentem usus est *Thryphiod.* vs. 100.

3 Ἐπὶ ἐμψύχου μόνον.] Ultima vox addenda videtur *Ammonio*; βιάζειν enim aeque ἐπὶ ἐμψύχου, ac ἐπὶ ἀψύχου adhiberi, satis notum est. OUDEND.

4 Βιάζειν.] Forsan melius, ut in *Ammonio*, & exemplo βιάζεσθαι. Nam βιάζειν in prosa non est in usu. Sed in τοῦ ποταμοῦ obscurissimum est exemplum, cui nullus dubito, quin desit aliquid. Auxilio etiam adsunt *Ammonius* & *Phavorinus*, docentes abesse τὴν ναῦν. *AEstus fluvii oppressit vel coëgit, inpulit navem.* Quod convenit τῷ ἀναγκάζειν. Sed ἐβιάσατο τὸ ῥεῦμα, ut hoc sit Accusativus, notat *eluctatus est, evasit aestum fluvii.* Quod hic non habet locum. V. H. *Steph.* in

ἐπὶ ἀψύχε. οἷον, ἐβιάσατο τὸ ῥεῦμα τε ποταμε.
'ΑΝΑΔΑ'ΣΑΣΘΑΙ, ἐκ [1] ἀναμερείσαϑαι. ὁ ἀναδασμὸς, ἐ μερισμὸς.
[2] 'ΑΝΑΔΗΣΑ'ΜΕΝΟΣ κάλλιον εἰπεῖν, ἢ [3] ἀναρτήσας.
'Αει-

in Thes. Eo sensu naves dicuntur βιάζεσϑαι ἄστρα Theocrito Id. XXII, 10. Immo monuit id jam Valkenar. ad Ammon. p. 18. Adde autem καὶ ἐπὶ e MSS. Leid. OUDEND. L. βιαζ. δ καὶ ἐπὶ ex Cod. A. quod τὸ μόνον optime respondet, & Thomam in praecipiendo alias satis rigorosum mitiorem reddit. Discrimen est, sed non perpetuum. Ita quoque sanandum Ammonium esse voc. ἀναγκάζειν, rectissime statuit Doctiss. Valck. quem vid. p. 18. n. 87. STOEBER.

1 'Αναμερίσασϑαι.] Ea vox, si bene meminimus, nondum inter legendum nobis occurrit: itaque non immerito a Thoma repudiatur, ut & nomen μερισμὸς, quod tametsi in Graecorum scriptis obvium minus tamen graece dicitur, cum de agri cujusdam divisione sermo est. Eo sensu a scriptoribus sacris usurpatur, quos parum Attice locutos esse constat; aliter enim a caeteris Graecis accipitur, nempe pro rei cujuslibet, si agrum exceperis, in suas partes divisione. Sic Theophr. lib. I. de Caus. Plant. reprehendens quandam telluris & aetheris partitionem, ab Empedocle propugnatam, ait cap. 13. ἡ δ᾽ ὑπὸ τε ψύχες κώλυσις τῆς βλαστήσεως ἀληθὴς μὲν, ἐκέτι δὲ ποιεῖ μερισμὸν φυσικόν. ibid. c. 18. de succo plantarum verba faciens, tres illius μερισμες instituit: ἐν δὲ τοῖς φυτοῖς, inquit, τρεῖς τινές εἰσιν οἱ μερισμοὶ πρὸς αὐτὸ τὸ δένδρον, καὶ τὴν βλάστησιν· ὅπερ ἐναντίον τοῖς καρποῖς ἐὰν πλεῖον γένηται τῆ ξυμμέτρε. Eadem vox occurrit L. I. Hist. Plant. c. 2. ubi de partibus, in quas plantae dividi possunt: ἐν τέτοις δὲ ἡ ἐσία καὶ ἐν τοῖς τοιέτοις, inquit, ἀλλὰ μάλιστα ταῦτα ὑπάρχει, καθάπερ εἴρηται, τοῖς δένδροις. κἀκείνων οἰκειότερος ὁ μερισμὸς, πρὸς ἃ καὶ τὴν ἀναφορὰν τῶν ἄλλων ποιεῖσϑαι δίκαιον. Ex quibus non absurde colligas, nomen illud μερισμὸς in Atticarum vocum numero non injuria reponi, cum de rei alicujus, agro excepto, in partes divisione disseritur. Recte igitur a Josepho potuit adhiberi Antiq. L. VII. p. 249. ubi de constitutis viginti quatuor sacerdotum classibus: Καὶ διέμεινεν, inquit, ἔτος ὁ μερισμὸς ἄχρι τῆς σήμερον ἡμέρας. Alia afferri possent hujusce nominis exempla. SALLIER.

2 'Αναδησάμενος.] Nugatur ibi Thomas, ut vel ex Lexicis constat. IDEM.

3 'Αναρτήσας.] Legendum putet aliquis ἀναδήσας· sed rectum est ἀναρτήσας· ἀναρτᾷν, vel, quod melius usurpetur, ἀναρτᾶσϑαι τὲς ἀκροατὰς λόγοις, pro quo, ut magis Atticum Thomas praecipit

 ἀναδή-

[1] Ἀριστείδης· ὧ πάντας ἡ θεὸς ἀναδεῖται. καὶ πάλιν· πάντας τοῖς λόγοις ἀναδησάμενος. καὶ ἀναδῶν, ἡ στεφανῶν. Ἀριστοφάνης [2] ἐν Πλούτῳ·

Λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.

ὅθεν καὶ ἀνάδημα ὁ στέφανος. [3] Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπατικῷ· τὸ τὴν κεφαλὴν σου παρὰ τῶν κρειττόνων ἄγεσθαι πρὸς ἀνάδημα. καὶ ἀναδούμενος, ἡ ἐξάπτων. Θουκυδίδης· καί τινας ἀναδούμενοι [4] κενὰς εἷλκον.

[5] ἈΝΑΘΕῖΝΑΙ τὸν φόρτον, οὐκ [6] ἐπιθεῖναι. Ἀριστείδης

ἀναδήσασθαι. HEMSTERH. Ἀναδῶσε habet *Apollonius* Alex. Synt. lib. III. p. 293. Conf. Index *AEliani.*

1 Ἀριστείδης] Isthmico T. I. p. 42. OUDEND. Pag. 102. b. l. 4. add. Eund. l. c. lin. 30. WITTER.

2 Ἐν Πλούτῳ.] Vs. 589.

3 Λιβάνιος.] T. II. p. 243.

4 Κενὰς εἷλκον.] Edd. *Thucyd.* L. II. §. 90. εἷλκον κενάς. ubi vide. OUDEND. Lib. IV. p. 261. B. ubi καί τινας καὶ ἀναδ. Add. Eund. lib. II. p. 163. C. *Liban.* T. II. p. 719. D. *Dion.* p. 123. D. ubi forte ἀναδούμενα pro ἀνκοδυόμενα legendum. *Polyb.* XVI, 5. οἱ δὲ Ῥόδιοι τὰς μὲν ἀναδεσάμενοι &c. leg. ἀναδησ. *Lucian.* Zeux. T. I. p. 583. Basil. ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες· ubi Schol. p. 29. ἀνέδουν] ἐστεφάνουν. WITT.

5 Ἀναθεῖναι τὸν φόρτον, οὐκ ἐπιθεῖναι.] *Moeris* Attic. Ἀναθεῖναι τὸ φορτίον Ἀττικῶς, ἐπιθεῖναι ἑλληνικῶς. Hinc forsan *Hesych.* ἀναθεῖναι, ἐπιθεῖναι. Certe melius, nam utrumque apud Atticos optimos occurrit. Vide Soceri notam. *AElian.* Lib. VII. C. 17. Anim. αὐτοὺς ἐπιθέμεναι· *eos dorso suo inponentes.* quasi φορτίον scilicet. Contra errat quoque *Suidas* ἀναθέντας ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν. Quasi ille solus sic scripserit, ut fecit saepe. V. L. III. Anab. 297. item p. 236. bis. 275. Sed & *Longus* ἀνατεθειμένος ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν p. 73. in f. *AElian.* L. III. V. H. 22. & sic alii. V. *Phavorinum* in ἀναθήσει pro οὐκ hic forsan etiam scribendum ἀντὶ τοῦ. OUDEND. In loco ex *Aristide* videtur omnino scribendum τὴν ὀργὴν ἀνατιθέντος. Sed aliter *Theophr.* in Charact. περὶ βδελυρίας· καὶ τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. & ἐπιτεθῆναι τινὶ δίκην *Max. Tyr.* inquit Dissertatione 11. p. 108. & p. 294. καὶ τῷ μὲν ἀναθήσομεν αἰδῶ καὶ θάρσος. Sed p. 311. ὥστε ἐπιθεὶς αὐτῷ φορτίον. TORR. *Xenophon* de Genio Socr. c. 14. οἱ οὖν τὸ πολὺ φέροντες ᾐσχύνοντό τε μὴ κοινωνεῖν τοῦ εἰς τὸ κοινὸν τιθεμένου, καὶ τοῦ μὴ ἀνατιθέναι τὸ ἑαυτῶν.

δης [1] ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· μὴ κρίσεως νόμῳ τὴν ἀρχὴν [2] ἐπιθέντος. καὶ ἀναθεῖναι, ἀντὶ τοῦ ἀφιερῶσαι, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· ἐδόκει χρῆναι ἀναθεῖναι τρίποδα ἀργυροῦν.

[3] ΑΝΑΘΗΜΑ, οὐκ ἀνάθεμα. εἰ καὶ [4] Φιλόστρατος ἀνάθεμα τῆς Σμυρναίων ἀγορᾶς [5] λέγει.

ΑΝΑΙΣΘΗΤΕΥΟΜΑΙ μὴ [6] εἴπῃς, ἀλλ' ἀναισθήτως ἔχω, καὶ οὐκ αἰσθάνομαι, καὶ [7] ἀναισθητῶ. [8] Δημοσθένης· ἐπει-

---

τῶν. *Synesius* de regno pag. 15. D. & p. 23. D. ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνατιθέμενοι.

6 Ἐπιθεῖναι.] Aliquid excidisse dicas hoc pacto reducendum: ἐπιθεῖναι δὲ ἀρχήν· id enim allatus *Aristidis* locus condocet. Lege *Phrynich.* pag. 36. HEMSTERH.

1 Ἐν τετάρτῳ.] Statim ἐν τῷ αὐτῷ. f. ἐν τῷ τετάρτῳ· quamvis non opus: alibi ἐν δευτέρῳ & corrige *Phavor.* ubi ἐν τῇ τετάρτῃ. OUDEND.

2 Ἐπιτιθέντος.] Ἀναθέντας. Sic editur in *Arist.* p 605. A. vide Eundem p. 613. C. HEMST. Vitiose pro ἀνατιθέντος, ut editur in *Arist.* T. I. p. 350. & *Phavorino*, qui totum hunc locum descripsit, & MS. Leid. pr. Nisi ita esset, contrarium auctoris sententiae foret exemplum. Alter locus exstat T. I. pag. 331. OUDEND. L. ἀνατιθ. ex Cod. A. & Cod. impr. *Aristid.* qui legitur p. 179. b. l. 6. *Norm.* Locus alter est p. 177. b. lin. 4. pro ἀναθεῖναι edit. Rom. hic legit ἀναθῆναι, sed *Phavor.* cum Nostro ἀναθεῖναι. WITTER.

3 Ἀνάθημα.] V. *H. Steph.* & *Moerida*, ac *Hesych. Suid. Philostrati* locus est L. II. V. Soph. p. 570. OUDEND. *Strabo* lib. VIII. p. 580. τοῦ δὲ περὶ τὸν οἶκον τούτου πλούτου μαρτύριον τὸ Ὀλυμπίασιν ἀνάθημα. Conf. Alex. *Morus* Obs. in Ep. ad Gal. cap. II, 2. p. 188. ἀνάθεμα I. Ep. ad Corinth. c. 12, 3. conf. infra εὕρεμα. Sunt penes me literae amoebaeae *Helmium* inter & *Th. Reinesium*, MSS. in quibus ex *Reinesio* quaerit *Helmius*, quaenam sit differentia inter ἀνάθημα & ἀνάθεμα, cui ille respondet Ep. IV. *Ἀνάθημα & Ἀνάθεμα apud scriptores sacros utriusque foederis differre non est dubium. Profani usurpant promiscue: ita Suidas.*

4 Φιλόστρατος.] Locus reperitur Vit. Soph. L. II. p. 570. ubi tamen ἀνάθημα τῆς Ρωμαίων ἀγορᾶς. Sed lectio *Thomae* Σμυρναίων *Oleario* in Add. probabilior videtur. WITTER.

5 Λέγει.] Exsulat a Leidd.

6 Εἴπῃς.] Leid. pr. a manu secunda εἴποις, ut alibi.

7 Ἀναισθητῶ.] Locus similis ei qui hic citatur ex *Demosth.* extat apud *Liban.* T. I. p. 439. Vid. quae *Morellus* ad eam Declam. observavit. Locus

 vero

ἐπιπείσομαι δὲ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, [1] τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν.

[2] ἈΝΑΚΑΘΑΙΡΟΜΑΙ, οὐ μόνον τὸ [3] καθάρσιον δέχομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ καθαίρω. Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Κωνστάντιον καὶ Κώνσταντα· [4] πάντα τὸν ἐκείνῃ τόπον ἐπῆλθεν, [5] ἀνακαθαιρόμενος γῆν τε καὶ θάλατταν.

[6] ἈΝΑΚΑΛΟΥΜΑΙ, καὶ ἀνακαλῶ. [7] Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι [8] αἰσθόμενοι τότε πρῶτον, δι' αὐτὰ ταῦτα ἀνεκαλέσαντο αὐτόν.

[9] ἈΝΑΚΕΙΜΕΝΟΣ, ὁ ἀναπεπτωκὼς καὶ ῥαθυμῶν. καὶ ἀνα-

---

vero *Demosth.* est in orat. ὑπὲρ τῆς ἀναῤῥήσεως, unde citat *Aristid.* pag. 53. a. lin. 5. WITTERUS. *Athenagor.* Leg. pro Christ. p. 54. ἀναισθητεῖν τοῦ ὄντος Θεοῦ δοξομένου. conf. *Phrynich.* p. 62. ἀναισθήτως ἔπιε dixit *Herodian.* lib. I. c. 17.

8 Δημοσθένης.] De Corona p. 510. C. Citatur ab *H. Steph.* OUD.

1 Τυχὸν μέν.] Cod. A. τυχών. STOEBER.

2 Ἀνακαθαίρομαι.] Pro καθαίρω usurpat *Lucian.* in initio Pseudom. τὴν Αὐγείου βουστασίαν &c. ἀνακαθήρασθαι πειράσομαι. TORREN.

3 Καθάρσιον.] Codd. A. & B. κάθαρσιν rectius. Ita quoque *Phavor.* Rom. Edit. ἀνακαθέρομαι, item καθέρω & ἀνακαθεούμενος sine sensu. STOEB. Leid. κάθαρσιν.

4 Πάντα τὸν ἐκείνῃ τόπον.] Locus est T. II. pag. 106. ubi vulgo ἐν ἐκείνῃ vel ἐκείνου ut Oxon. Cod. in Leid. sec. ἐκεῖνον. Sed praestat ἐκείνῃ illic. & *Libanius* e nostro emendandus. Agitur enim de πόλει. OUDEND. T. II. p. 106. ubi ἐπῆλθεν uti etiam in Codd. A. B. legitur. STOEBERUS.

5 Ἀνακαθαιρόμενος.] Sic plane *Lucianus* Init. Pseudom. τὴν Αὐγείου βουστασίαν &c. ἀνακαθήρασθαι πειράσομαι. OUDEND.

6 Ἀνακαλοῦμαι.] *Lysias* pag. 128. ποῖα ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος. Idem p. 163. ἀνακαλεσάμενοι δὲ τοὺς παρόντας. *Herodian.* lib. 1. c. 4. & lib. 2. c. 4.

7 Θουκυδ.] Vid. *Thucyd.* lib. I. p. 86. C. ex quo in nostro pro τότε legend. τό, τε & ἀνεκάλεσαν pro ἀνεκαλέσαντο. quemadmodum etiam Codd. A. & B. hunc locum exhibent. STOEB.

8 Αἰσθόμενοι, τότε πρῶτον δι' α. τ. ἀνεκαλέσαντο.] Male vulgo post πρῶτον distinguebatur. Vulgo in *Thucyd.* I. §. 131. editur τό, τε πρ. ἀνεκάλεσαν. Sed MS. Cassellanus nostro suffragatur, adstipulante Cl. *Wasseo.* OUDEND.

9 Ἀνακείμενος.] Negari non potest, ἀνακεῖσθαι aliquoties occurrere pro κατακεῖσθαι accumbere (V. modo *Suidam* & citata a *Nunnesio* ad *Phryn.* p. 93. Ed. *Pauw.*) locumque hunc a *Phavorino*

ἀνακείμενος, ὁ [1] ἀνατεθειμένος. οἷον, ἀνακείμενος ἀνδειάς. [2] Θουκυδίδης· τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ἱεροῖς.

ἈΝΑΚΡΑΓΕΙ͂Ν κάλλιον, [3] καὶ ἐγκραγεῖν, ἢ ἀναφωνῆσαι. [4] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ [5] τῇ, [6] δάπιδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων· καὶ τοῦτον πόῤῥωθεν [7] ἐγκραγών.

[8] ἈΝΑΛΕΓΟΜΑΙ, καὶ ἐκλέγομαι. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· οὐκ εἰκῇ [9] ἐκλεγόμενος [10] προσφέρει. [11] ἐκλέγω δὲ, Ἀει-

---

vorino descriptum esse. Verum nescio, ubi pro ῥαθυμεῖν dicatur: nam plane contrariam significationem ex ipsa verbi analogia obtinet. Praeterea cum sequatur rursus ἀνακείμενος, suspicor omnino priore loco legi debere Κατακείμενος; ut sic *Ammonio*, quem sequi solet, consentiat. Ordinem enim literarum non a *Thoma* observatum esse constat (vid. in Ἀνάλωτα) vel certe VV. Edd. & MSS. eum ordinem non agnoscere. *Thucydidis* verba leguntur lib. III. §. 114. OUDEND.

1 Ἀνατεθειμένος &c.] Hunc usum probat *Phrynich.* in lecto autem non dicendus est aliquis ἀνακεῖσθαι, sed κεῖσθαι, pag. 36. vel κατακεῖσθαι. *Ammon* in Ἀνακεῖσθαι. HEMST. Conf. *Jo. Jensii* Lect. *Lucian.* p. 307. *Athenag.* Leg. pro Christ. pag. 137. ἀλλ' ἀνακείσθω μὲν ὁ περὶ τῆς ἀναστάσεως λόγος.

2 Θουκυδ. τὰ δὲ νῦν.] Vid. lib. III. p. 250. C. conf. *Dio* p. 60. B. 526. C. D. *Phrynich.* voc. ἀνάκειται. *Ammon.* voc. ἀνακεῖσθαι. *Jens.* Lect. Luc. pag. 307. WITTER.

3 Καὶ ἐγκραγεῖν.] Cod. B. ἐκκραγεῖν. sequitur hanc vocem κάλλιον, quod minus commode legitur post ἀνακραγεῖν. STOEB.

4 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 204. D. IDEM.

5 Τῇ &c. Αἰγυπτίων.] Desunt in Oxon. Exstant Ep. 61. OUDEND.

6 Τῇ, δάπιδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτ.] Cod. A. haec verba plane non agnoscit. B. pro δαπιδ. leg. δ᾽ εὔπιδα. STOEB.

7 Ἐγκραγών.] Cod. A. ἐγκραγῶν. B. ἐγκραγεῖν. Vid. *Suid.* v. ἀνέκραγεν. IDEM.

8 Ἀναλέγομαι.] Cod. A. fere ut edit. Cod. B. ita: Ἀναλέγομαι, καὶ ἐκλέγομαι· καὶ ἐκλέγω καὶ ἐπιλέγομαι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἀναγινώσκω. Λουκιανὸς ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα. ἀναλέγων δὲ Θουκυδίδης μόνος φησὶν ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύων. IDEM. Leid. pr. Rom. & Ed. Vasc. καὶ ἀναλ. ut scribendum. OUDEND.

9 Ἐκλεγόμενος προσφέρει.] Cod. A. προσφέρειν. STOEB.

10 Προσφέρει] In *Platone* p. 503. E. Ed. Serr. ἃ προσφέρει. Oxon. προσφέρειν.

11 Ἐκλέγω δὲ.] Leid. pr. & Oxon. καὶ ἐκλέγω δὲ.

 1 Ἀρι-

1 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· οἶμαι μὲν οὖν εἰ καὶ 2 ταῦτα μόνα ἐκλέξας 3 ἐπεπαύμην. 4 ὡσαύτως δὲ καὶ ἀπολέγω. 5 Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας ἀνδρῶν τῶν πρώτων. καὶ ἐπιλέγομαι, τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ 6 ἀναγινώσκω. Λουκιανὸς ἐν τῷ 7 Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν· ἐπιλεγόμενος τῶν 8 τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα. 9 ἀναλέγων δὲ, 10 Θουκυδίδης μόνος φησὶν, 11 ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύων.

Ὥσπερ ἐκ τοῦ λογίζομαι λογισμὸς, οὕτως ἐκ τοῦ 12 ΑΝΑΛΟΓΙΖΟΜΑΙ ἀναλογισμός. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ὄντων

---

1 Ἀριστείδης.] Pag. 9. b. lin. 41. WITT.

2 Ταῦτα μόνα.] *Arist.* T. I. p. 126. Ed. Angl. μόνα ταῦτα. Mox ἐπεπαυσάμην Leid. pr. δὲ καὶ caret Leid. pr. OUDEND.

3 Ἐπεπαύμην.] A. ἐπεπαύσαμην. STOEB.

4 Ὡσαύτως δὲ καὶ.] A. delet δὲ. IDEM.

5 Ἡρόδοτος.] Cap. 14.

6 Ἀναγινώσκω.] Eodem sensu etiam ἀναλέγομαι usurpatur. *Callimachus* Epigr. XXIV. pag. 200.

—— —— ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ᾽ ἀναλεξάμενος.

Laudatur hoc epigramma a *Choeroboſco* MS. ubi primus verſus ita legitur Ἡμ ἔχαιρε φαεινὲ κ. τ. λ. leg. Ἥλιε χαῖρε. & vſ. 3. Ἄξιον οὔτι πάθων θανάτου κ. τ. λ.

7 Φιλοψευδὴς· ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος] Ineptiſſime ſic editur. Reſcripſi, ut debuit, Φιλοψευδὴς, ἢ Ἀπιστῶν. Ἐπ. Uterque eſt Dialogi titulus. Verba autem ἐπιλεγ. &c. comparent T. II. p. 487. Ed. Salm. OUDEND. Scrib. Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν· ἐπιλ. Sic etiam Cod. A. Locus eſt T. II. pag. 343. ſeq. edit. *Graev.* vel T. III. p. 53. *Hemſt.* STOEBERUS.

8 Τεθνηξομένων.] Cod. A. τεθνησκ. contra analogiam & editorum Codd. fidem. IDEM.

9 Ἀναλέγων δὲ] L. Ἀπολέγων. vid. *Heſych.* & *Suid.* h. v. IDEM.

10 Θουκυδ. μόνος.] Cod. A. μόνον. IDEM.

11 Ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύων.] Forſan in vitioſum Cod. incidit *Thomas*: cum ἀντιλέγων ſcribendum fuiſſet. In ſeq. §. pro οὕτως Leid. pr. οὕτω καὶ & in ἐν τῇ ὀγδ. non habet τῇ. OUDEND.

12 Ἀναλογίζομαι.] *Thucyd.* 288. 34. poſt vocem ἀναλογισμῷ in edit. Vaſcoſ. legis: ὥσπερ ἐγεννησάμην, ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα, καὶ ἐθρεψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθρεψα λέγομεν, οὕτω καὶ ἠγανακτησάμην ἀντὶ τοῦ ἠγανάκτησα. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἐνυπνίῳ (vid. l. 4.) ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, ὡσαύτως καὶ ἐθαψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθαψα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· καὶ εἶδον

δὲ

[1] ὄντων δὲ αὐτῶν ἐν τοιούτῳ ἀναλογισμῷ.
[2] 'ΑΝΑΛΩΣΑ, καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί· τὸ δὲ μετ᾽ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ [3] ἀνήλωκα, κοινόν. Λιβά-

δι' ἐκείνων, καὶ ἐθεψάμην. In editis est ἔθεψά μιν. WOLF.

1 Ὄντων δὲ αὐτῶν.] Codd. A. B. ὄντων δ' αὐτῶν. Sic etiam ed. *Steph.* p. 602. B. STOEBER. Lib. VIII. §. 84. p. 555.

2 Ἀνάλωσα.] Ex eorum genere, in quibus Antiquarii ludunt, veteri scripturae suam saepe loquendi consuetudinem substituentes. Attica, quam Grammatici vocant, forma non raro praesertim apud recentiores Atticistas reperitur: nihil in *Thucydide* VI. p. 397. v. 63. Codd. mutant; nec p. 452. v. 34. alibi in altera scriptura aeque constantes: ἀνάλωσεν *Demad.* p. 180. v. 5. ἀνάλωται *Hesych.* in Ἀπολελάγνευκεν· ἐξανάλωται *Plato* Com. apud *Athen.* IX. pag. 367. D. & *Heraclid.* Pont. p. 537. D. 594. E. Mutari non debuit, quod Codd. praebebant, οἱ λόγοι μάτην ἀναλοῦνται in *Liban.* Ep. 728. quamvis in *Sophocl.* Aj. Flag. v. 1057. unde locutionem sumsit, legatur ἀνήλωσεν λόγον· Haec altera forma, quam ad communem dialectum *Thomas* ablegat, frequentius etiam in Atticorum libris est obvia: *Isocr.* p. 151. E. 153. B. *Demosth.* Ol. III. p. 38. F. &c. Praeterea solet augmentum, servata ratione Attica, in praepositionem addi; ἠνάλωσα, ἠνάλωκα: quod maxime fit in decomposito καταναλόω· Παῖδας πυρὶ λαθραίῳ κατηνάλωσε· *Ptolem. Hephaest.* apud *Phot.* p. 251. v. 40. κατηνάλωσεν *Apollodor.* I. p. 17. v. 23. HEMST. Ita tamen saepissime scriptores, si non mentiantur exemplaria. *AEschines* Edit. Ald. p. 14. 18. 65. &c. *Xenoph.* II. *Hellen.* pag. 267. vs. 1. *Lys.* Edit Ald. 146. 148. 153. 167. *Thucyd.* lib. II. c. 13. *Dion* Chrys. p. 519. & 577. *Demosth.* pag. 26. & 55. ABRESCH. Cod. A. Ἀνήλωκα καὶ ἀνάλωσα. Cod. B. ἀνάλωκα καὶ ἀνάλωσα· sic etiam *Phavor.* *Sophocl.* vero Ajac. v. 1068. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον. STOEBERUS.

3 Ἀνήλωκα, κοινόν.] Vere. Non ita tamen, ut apud Atticos numquam reperiatur: sunt enim exempla, quibus η non α invenias. Vel ergo statuendum, errasse *Thomam*, & cum eo *Moerida* Atticistam, vel potius omnia illa loca librariis inputanda: ut certe videmus, ab iis ad communem formam loca quaedam esse corrupta. Confer *Duker.* ad *Thucyd.* VI, 31. ἀνηλώκει in *Xenoph* L. I. Cyr. p. 14. ἀνήλωκε L. II. p. 57. sed ἀνάλωται L. VI. p. 150 Loca quaedam, quibus augmentum additur, adduxit etiam Cl. *Wessel.* L. I. Obs. C. 30. *Thomam* castigans. καὶ ἀνήλωκα absunt a Leid. pr. OUDEND. Cave *Thomam* audias: illam enim inter

Λιβάνιος [1] ἐν τῇ προῤῥηθείσῃ εἰς τὸν ἐν τῇ Δάφνῃ νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· [2] μικρῷ συνθήκει πάντα ἀνάλωσεν. [3] ὡσαύτως καὶ [4] ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων τοῦ τοιούτου ῥήματος, τῶν δεχομένων αὐξήσεις.

[5] ἈΝΑΜΙΜΝΉΣΚΟΜΑΙ ὑπ' ἐμαυτοῦ. [6] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, [7] κράτιστον μὲν· ἀναμιμνησκόμενος οὗ, ὅπως ἤλγεις προπέρυσιν. ἀναμιμνήσκω δὲ ἕτερον. [8] Ἀριστείδης

voces Atticas esse numerandam persuadent haec *Lysiae* Or. 18. p. 302. καὶ εἴ τι ἦν αὐτῷ ἀργύριον, ἀνήλωσεν ἐπιθυμῶν τιμᾶσθαι. Ne cui autem is aoristus ἀνήλωσα in mendae suspicionem veniat, afferendus alter ex eadem oratione locus, ubi sic ille: τριηραρχῶν δὲ ἀνήλωσεν ὀγδοήκοντα μνᾶς. SALLIER. Parum juste pronunciata sententia: siquidem probatissimi Scriptores ea voce utuntur. *Xenoph.* Κυροπ. II. 46. l. 37. 38. *Diodor.* p. 57. C. *Joseph.* pag. 28. A. 62. D. *Isocr.* pag. 336. 362. 408. 622. *Liban.* T. I. p. 52. D. &c. Unde facile intelligitur, adeo frequentem esse usum τοῦ ἀνήλωκα ac alterius ἀνάλωσα, quam quidem legisse meminimus apud *Diodor.* XVII. p. 574. A. *Joseph.* p. 129. A. *Synes.* p. 59. D. *Isocr.* p. 2. qui etiam καταναλωσα habet p. 476. *Liban.* T. I. pag. 180. C. & 605. C. conf. *Suid.* voc. ἀναλίσκειν. WITTER.

1 Ἐν τῇ προῤῥηθείσῃ.] Cod. B. προρηθείσῃ. Delenda autem nunc ea vox est; cum non eo ordine *Thomas* noster hodie legatur, quo in MSS. ed. Rom. & Vascos. exhibetur: ubi paulo ante hanc § praecessit αὐχὴν, quam ea vox respicit. STOEB.

2 Μικρῷ.] Exstat Tom. II. p. 185. Ed. Vasc. σμικρῷ.

3 Ὡσαύτως καὶ . . . . αὐξήσεις.] Ita Cod. B. Cod. A. vero ea plane non agnoscit. STOEBERUS.

4 Ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων.] Sed ἀνηλοῦντο legitur apud *Thucyd.* lib. III. p. 226. D. IDEM.

5 Ἀναμιμνήσκομαι.] In Oxon. *Libanii* nomen tantum exstat sine initio epistolae. Hanc habes in Centuria epistolarum *Libanii Wolfiana* p. 35. ubi tamen legitur ἀπομιμνησκόμενος, minus recte. WOLF.

6 Λιβάνιος ἐν ἐπιστ.] Locus *Libanii* est ex Epist. 15. MS. quae est ad Clemasium. Vid. *Wolf.* Ep. 15. conf. p. 60. WITTER. Conf. etiam *Liban.* T. II. p. 447. C. STOEB.

7 Κράτιστον μὲν.] Desunt in Oxon. Est Epist. 328.

8 Ἀριστ. ἐν β. τῶν ἱερ.] Pag. 172. a. l. 16. WITTER. *Gloss.* p. 182. *Recordatur*, ἀναμιμνήσκεται seqq. vid. *Ammon.* v. ἀνάμνησις. *Lib.* T. I. p. 132. B. 151. B. Idem Epist. 100. T. II. pag. 9. d. STOEB. Gloss. *Cyrilli* MS. μνήμη λέγεται ὅτε κατὰ συνέχειαν μέμνηται τῶν θεωρηθέντων τίς, ἀνάμνησις δὲ, ὅταν ἐπιλάθηται μετὰ τὸ θεωρα-

δης [1] ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· ἀνεμίμνησκέ με τῆς Ὀδυσσείας. καὶ ἀναμιμνήσκομαι ὑπ' ἄλλου.

ἈΝΑΝΕΟΥ͂ΜΑΙ τῇ μνήμῃ [2] τόδε, κάλλιον λέγειν, ἢ [3] εἰς μνήμην λαμβάνω. [4] Λιβάνιος [5] ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ τὸν [6] Ὀθρυάδην ἐκεῖνον. καὶ ἀνανεοῦμαι τὴν οἰκίαν, ἤγουν, [7] ἀνακαινίζω. ἀνα-

---

θαρρηθέντων, ὕστερον δ' ἐπανήλθη εἰς τὴν προτέραν ἀνάμνησιν αὖθις.

1 Ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν.] Exsulant ab Oxon. V. T. I. pag. 300 Ed. Ang.

2 Τόδε &c.] B. delet, sed loco movendum non duco. Conf. *Bud.* Comm. Gr. L. col. 822. seq. quo loco plura exempla suppeditat. STOEB.

3 Εἰς μνήμην λαμβάνω.] *AElian.* Var. II, 39. τῇ μνήμῃ παραλαμβάνειν, *memoriae mandare* scribit. IDEM.

4 Λιβάνιος ἐν τῷ] T. I. p. 566. D. ubi quidem Ὀθρυάδην, cujus quoque mentionem fecit *Lucian.* Ῥητορ. Διδασκ. T. II. p. 691. Basil. τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω. vid. *Jens.* p. 136. WITTER. Ὀθρυάδην MSS. A. & B. agnoscunt. STOEB. Ibi quidem frustra haec quaeres. Exstant autem in *Archidami* Apologia T. I. Oper. p. 566. D. ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ τὸν Ὀθρυάδην ἐκεῖνον. Ὀθρυάδης ille hic appellatur Ὀρθριάδης, male; Ὀθρυάδην enim, Spartanum victorem, appellatum fuisse ex *Valerio* Max. III. c. II. §. 4. inter exempla externa constat. Vide ibi interpretes. WOLF. Ed. Vasc. cum Leidd. & Rom. ὁ αὐτὸς Λιβάνιος.

5 Ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης.] Immo vero ἐν Ἀρχιδάμου ἀπολογίᾳ T. I. p. 566 non leguntur etiam haec verba in MSS. Leidd. OUDEND.

6 Ὀθρυάδην.] Ita ex *Libanio* ceterisque auctoribus, quos vide in Comm. ad *Valer.* Max. L. III. C. 2. §. 4. Ext. reposui, pro Ὀρθριάδην. quod exstat quoque in *Phavorino*, ut jam monuit *Wolf.* IDEM.

7 Ἀνακαινίζω.] Mirum est, nulla hujus verbi in *Stephani* Lexico exempla occurrere, quod tamen a compluribus, iisque optimis scriptoribus usurpatum est. Ab *Isocrate* initium faciemus, cujus haec verba pag. 141. τὸ δὲ μῖσος τὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν ἔχθρας τῆς πρὸς τὸν βασιλέα πάλιν ἀνακεκαινισμένης, ἃ τότε κατεπολέμησεν ἡμᾶς. Ibi ἀνακαινίζω accipitur pro *renovo*; neque aliter *Joseph.* Antiq. lib. 13. pag. 432. ἐπιτρέπω δὲ καὶ ἀνακαινίζειν τὸ ἱερὸν, καὶ οἰκοδομεῖν τῆς εἰς ταῦτα δαπάνης ἐκ τῶν ἐμῶν γινομένης. Eadem vox reperitur apud *Philonem* p. 777. καὶ λογισάμενος ὅτι αὐτὸς μὲν ἀεὶ βιώσεται, ὁ δὲ ἀδελφὸς ἀεὶ τεθνήξεται, καὶ μετὰ τῆς ἀθανασίας ἀθάνατον τὸ ἐπ' ἐκείνῳ πένθος ἀναδέξεται, θαυμαστὴν ἐμεγαλούργησεν ἀντίδοσιν ἀνακερασάμενος αὐτῷ μὲν τὸ θνητὸν, τῷ δὲ ἀδελφῷ τὸ ἄφθαρτον, καὶ ἀνισότητα τὴν ἀδικίας ἀρχὴν ἀνεκαί-

[1] ἀνανεῶ δὲ ἐστὶ ἐνεργητικῦ, ἀδόκιμον.

[2] 'ΑΝΑΠΑΥΛΑ, ἡ ἀνάπαυσις. [3] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, [4] καὶ ὅτε ἀσθενεῖν σοι τὴν γυναῖκα ἠκούομεν. [5] κἀγὼ μὲν ἀναπαύλης ἐδεόμην. [6] καὶ πάλιν ἐν τῇ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· οἵαν, ὦ Ζεῦ, [7] γνώμης καμνούσης

ἀνεκαίνισεν ἰσότητι, ἥ τίς ἐστι πηγὴ δικαιοσύνης. Sed ibi vult *Philo*, Pollucem cum fratre immortalitatem novo exemplo communicasse; sed omittenda non est alia hujusce verbi significatio, a *Luciano*, sive potius dialogi illius auctore, qui *Philopatris* inscribitur, adhibita p. 999. ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὼς δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, id est, *regeneravit*, ut Christiani scriptores loqui solent. SALLIER.

1 Ἀνανεῶ.] Utitur tamen *Antoninus* lib. VI. p. 177. Τὰ μὲν σπεύδει γίνεσθαι, τὰ δὲ σπεύδει γεγονέναι, καὶ τοῦ γινομένου δὲ ἤδη τι ἀπέσβη· ῥύσεις καὶ ἀλλοιώσεις ἀνανεοῦσι τὸν κόσμον διηνεκῶς, ὥσπερ ἡ τοῦ χρόνου ἀδιάλειπτος φορὰ νέον αἰεὶ παρέχεται. IDEM.

2 Ἀνάπαυλα . . . . Λιβ. ἐν ἐπιστ.] Locus est in Epist. ad *Aristaenetum*, quae edita est à *Richardo* n. 8. conf. *Thucyd*. lib. II. p. 124. B. 150. A. lib. IV. p. 266. A. *Liban*. T. I. p. 16. C. D. 562. D. T. II. p. 491. D. *Aristid*. p. 102. a. med. *Normanni*. & p. ead. b. l. 29. *Dio* p. 750. A. *Arrian*. VI, 3. p. 238. Βοὴ ἀπό τε τῶν κελευστῶν ἐνδιδόντων ἐς ἀρχάς τε καὶ ἀναπαύλας τῇ εἰρεσίᾳ. WITTER. Male *Thomas*: τὸ δὲ παῦλα ἀδόκιμον usi sunt praeter *Thucyd*. etiam *Plato*, *Aristoteles*, *Socrates* apud Schol. *Aristoph*. Nub. v. 94. & *Dionys*. Halic. plus semel vid. *Duk*. ad *Thucyd*. p. 415. STOEB. *Euripides* in Excerpt. *Grotii* p 431.

Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους
Εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

Quos versus ita legendos esse, me docuit Cl. *Valckenaerius*.

3 Λιβάνιος.] Exstat illa inter XII. *Libanii*, quas *Lambecius* primum in Commentar de Biblioth. Vindeb. deinde vero *Richardus* cum Latina, sed plerumque incondita versione edidit. Vide ibi p. 32. Ibi vero pro κἀγὼ μὲν ἀ. ἐδ. quod noster habet, legis ἐγὼ μὲν οὖν ἀναπαύλης ἐδεόμην. WOLF.

4 Καὶ ὅτε.] Abest καὶ a Leid. pr.

5 Κἀγὼ μὲν] MSS. & Edd. *Richardi* & *Wolfii*, ἐγὼ μὲν οὖν. Est Epist. CDIV. Legerem ergo κἀγὼ μὲν οὖν. OUDEND.

6 Καὶ πάλιν.] *Liban*. T. II. p. 186. A. WITTER.

7 Γνώμης καμνούσης.] MS. A. καμούσης. STOEB.

1 Παῦ-

νύσης ἀφῃρ θημεν ἀνάπαυλαν. [1] τὸ δὲ παῦλα, ἀδόκιμον. [2] ἀνάπαυσις καὶ κατάπαυσις γράφεται. ἀνάπαυλα δὲ μόνον, οὐχὶ κατάπαυλα.

[3] ἈΝΑΠΕΜΠΑΖΟΜΑΙ, [4] τὸ ἀναλογίζομαι, ἢ ἀναπεμ-

---

1 Παῦλα] At saepe praeter alios adhibuit *Plato* pag. 466. B. 476. C. 507. D. 717. A. *Soph.* Oed. Col. vſ 89. *Apollod.* I. 7. 2. Abresch. Nihil minus verum eſt. Nam praeter *Thucyd.* L. VI. §. 60. καὶ οὐκ ἐν παύλῃ ἐφαίνετο, & auctores, quos ibi laudat Cel. *Dukerus*, uſi etiam ſunt *Sophocles* Trach. 1263.

—— —— Παῦλά τοι κακῶν
Αὕτη τελευτὴ τοῦδε τ' ἀνδρὸς ὑστάτη.

Xenoph. Ἀναβ. L. V. pag. 366. σκοπεῖτε παῦλάν τιν' αὐτῶν. *Suidas*: Παῦλα. ἀνάπαυσις· καὶ τὸ δὴ λεγόμενον, παῦσις κακοῦ μεῖζον κακόν &c. Παύλῃ. Male ultimam voculam ſuo more omiſit *Kuſterus*. Exemplum, quod neſcio, cur hic citet *Suidas*, repetit in V. Φυγαδεία, & habet *Phavor.* quibus locis itidem eſt παῦσις. Sed & adi *Heſych.* Ἀνάπαυσις mox & quae ſequuntur abſunt a MSS. Leidd. Oudend. Minus recte, ut conſtat ex *Platone*, cujus verba jam pridem adduxit *Steph.* *Platoni* praeiverat *Sophocles* in Oed. Col. v. 90. eadem vox occurrit Trach. vſ. 1361. & 1263. reperias quoque apud *Theophr.* de ventis p. 406. ex quibus efficitur, hocce nomen imprimis eſſe Atticum. Sallier.

2 Ἀνάπαυσις καὶ κ.] Poſtremum nomen minus obvium eſt: utitur tamen *Theophr.* de ventis p. 406. ubi lectorem docet, cur media nocte venti flare deſinant. ἡ δὲ στάσις νηνεμία, inquit, συμβαίνει δὲ καὶ τὰς καταπαύσεις γενέσθαι τῶν πνευμάτων κατὰ λόγον. Eadem vox occurrit apud *Joſeph.* Antiq. L. 17. p. 586. Sall. Haec omnia usque ad finem in utroque Cod. abſunt. Stoeb.

3 Ἀναπεμπάζομαι.] Pro *recordor*, *in memoriam revoco.* Sic *Lucian.* in Hermot. p. 105. conjunxit ἀναπεμπάζεσθαί τι, καὶ ἐπιέναι τῇ μνήμῃ. BOS. *Lucian.* in *Hermotimo* p. 505. τὴν γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπεν πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. & p. 443. καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τροφήν. Simplex Πεμπάζειν τὸ ψηφίζειν καὶ μετρεῖν σημαίνει· ut ſtatuit Schol. *Apoll. Rhodii* ad L. II. v. 977. *Max. Tyr.* Diſſ. 28. p. 278. τῆς μνήμης ἀναπεμπαζομένης ἕκαστον ὧν εἶδε τέως. Torren.

4 Τὸ ἀναλογ.] Adde κάλλιον ἢ ἀναπεμπ. In Cod. B. hic artic. cum illo ἀναγνυμ. arctiſſimo nexu per voc. καὶ cohaeret; ex quo vox κάλλιον utique repetenda. Cod. A. novam in voce ἀναπεμπάζομαι §. conſtituit, nec tamen κάλλιον agnoſcit. Sic etiam Vaſcoſanus. Idem quoque valet τὸ ἀνα-πολεῖν, quo uſus *Apollon.* in Syntaxi p. 50. l. 4. *Pla-*

πεμπάζω. [1] Συνιστῶν ἐν τῷ περὶ βασιλείας· [2] ἀναπέμπασαι τὸν πατέρα.

[3] ἈΝΑΠΕΣΕΙ͂Ν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι,

---

4. *Plato* in Phileb. cit. *Bud.* Comm. Gr. L. col. 822. fin. STOEBER.

1 Συνέστιος] Pag. 4. D. add. p. 29. B. *Luc.* Hermotimo init. ἀνεπεμπαζόμην ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστον. WITTER.

2 Ἀναπέμπασαι.] Pag. 4. D. ubi additur δέ. Ceterum ex *Phavorino*, qui rursus haec descripsit, legendum patet κάλλιον ἢ ἀναπεμπάζω. Idque satis patet ex solo τοῦ ἀναπεμπάζεσθαι exemplo, cui adstipulantur cetera, ut & *H. Steph.* Scil. subaudivit *Thomas*, nam sequi debebat post ἀνοίγνυμι. OUDEND.

3 Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακληθῆναι.] Pro ἀνακληθῆναι lege ἀνακλιθῆναι. Dicit auctor, verbum ἀναπεσεῖν melius usurpari pro, *despondere animum*, quam pro *recumbere*, vel *discumbere*. Ut hoc probe intelligatur, sciendum est, verbum ἀναπίπτειν referri & ad animum & ad corpus, ita ut ἀναπίπτειν primo dicatur homo, *qui animo cadit, quique consternato animo ignavus jacet*: secundo etiam ἀναπίπτειν dicatur ille *qui ad mensam accumbit*. Sed prius magis proprium est & Atticum, ut praeter Nostrum docet *Athenaeus* Deipn. Lib. I. cap. 19. Ὅτι τὸ ἀναπίπτειν κυρίως ἐπὶ ψυχήν ἐστιν, οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν. Θουκυδίδης πρώτῃ. Νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν. i. e. *verbum* ἀναπίπτειν proprie ad *animi statum refertur*, *nimirum* pro *despondere animum*, *negligere*. *Thucyd.* L. I. *Victi pauxillulum animum despondent.* Ἀναπίπτειν vero pro κατακεῖσθαι, vel ἀνακλιθῆναι est ἀνάττικον, licet non raro sic reperiatur. Apud *Euripid.* in Cyclope est: Ἀνέπεσε &c. *accubuit*. Nihil quoque frequentius est Scriptoribus N. T. quam hac significatione uti hoc verbo, Ex. Gr. *Luc.* XIV. 10. *Matth.* XV. 35. *Luc.* XVII. 7. BOS. Merito hic post *Lamb. Bos Thomam* refellit Cel. *Abresch*, Animad. in *AEschyl.* lib. II. c. 23. p. 398. TRILLER. Exemplis a *Nunnesio* ad *Phrynich.* allatis illud ex *Luciano* addi potest, in cujus Asino p. 134. illud verbum accipitur pro mensae accumbere. αὐτοὶ δέ, inquit, ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. Ne quid igitur de ea voce temere pronuntiemus, facit illius & aliorum auctoritas. SALL. Conf. *Suid.* in ἀναπεπτωκὼς & ἀναπίπτειν. *Phrynich.* pag. 36. Cl. *Reitzius* ad *Lucian.* Tom. II. pag. 590.

σαι, ἢ ἐπὶ τῦ [1] ἀνακλιθῆναι.

[2] ἈΝΑΠΕΤΩ͂, ἀντὶ τῦ ἀναπετάσω, Ἀττικοί· [3] τὸ δὲ ἀναπετάσω ἁπλῶς, Ἕλληνες.

[4] ἈΝΑΡΙΧΑ͂ΤΑΙ, Ἀττικόν. δηλοῖ δὲ, τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν. γράφεται δὲ [5] δι' ἑνὸς ρ'.

Τὰ

---

1 Ἀνακληθῆναι.] Leg. Ἀνακλιθῆναι cum *Junio*. WOLF. Ita ex monitu Cl. *Bos*, *Junii* & *Wolfii* audacter rescripsi pro ἀνακληθῆναι; quod nihil est. *Phrynich.* Ἀναπεσεῖν ὑ καλῶς ἐπὶ τῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. ubi vide Comm. In decompositis tamen primam & naturalem significationem *recumbendi* servavit magis. Altera enim Metaphorica est a corpore ad animum translata: ut fere in cunctis vocabulis amat fieri. OUDEND. Scrib. ἀνακλιθῆναι ex *Phavor.* & *Phryn.* h. v. conf. *Suid.* V. ἀναπίπτειν & ἀνεκλίθη. WITT. Ἀνακλιθῆναι etiam legunt. Codd. A. B. STOEBER. Ac ita quoque emendarunt *Thomam* Cel. *Hemsterhusius*, *Draekenborch*, & *Reitzius* ad *Lucian.* l. c.

2 Ἀναπετῶ.] Confer *Suidam*. OUDEND. Sic ἀναπετάσας πύλας. *Herodot.* lib. III. cap. CXLVI. DRAEK. *Euripid.* Phoeniss. v. 304. ἀναπέτασον πύλας. Epigramma MS. incerti:

Δέρκιον ἡ φιλέφηβος ἐπίσαιβ-
σᾶς ἁπαλὸς παῖς
Ἔρως πανδήμυ Κύπριδος ὠ-
κὺ βέλος,
Ἵμερον ἀστράπτοντα κατ' ὄμμα-
τος· ἡ δ' ὑπὲρ ὤμων
Ἀνπετάσω γυμνὸν μηρὸν ἔ-
φαινε χλαμύς.

3 Τὸ δὲ ἀναπετάσω ἁπλῶς, Ἕλληνες.] Edit. Rom. & *Phav.* ita: τὸ δὲ ἀναπετάσω, ἁπλῶς Ἕλ. WITT. Sed prior lectio rectior videtur. Codd. nihil hic immutandum suadent. STOEB.

4 Ἀναρριχᾶται.] Plenius *Phrynich.* πρπ. σοφ. ex quo sua hausisse *Thomas* videtur. Ita vero Ille: Ἀναριχᾶσθαι· πάνυ ἀττικὴ ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τὸν τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἷον ἀνέρποντα. Οἱ δὲ δύο ρρ γράφοντες ἁμαρτάνυσιν. Ad quem nos suo tempore videbis. conf. interea *Phavor.* h. v. STOEB.

5 Δι' ἑνὸς ρ'.] Eamque scribendi formam ordo literarum postulat in *Hesychio* Ἀναριχᾶσθαι, & *Suida*, tametsi apud eum editur Ἀναρριχᾶσθαι. eundem vide in Ἀνερριχῶντο. At plerumque per duplex ρ scriptum reperitur. Sic in *Moeride* Attic. & *Poll.* V. 82. vide *Aristaenet.* I. Ep. 3. p. 14. *Aristotel.* Z. I. p. 293. vs. 12. αἱ μέλισσαι ἀναρριχώμεναι πρὸς τὰ βρύα. HEMST. Hinc, quod obiter moneo, emendabis *Moeridem*, qui ἀναρριχᾶσθαι per duplex ρ exprimit, quod noster per unum scribendum

[1] Τὰ δεινότατα τύτοις ἈΝΑΤΕΙΝΑ'ΜΕΝΟΣ κάλλιον εἰπεῖν, [2] ἢ ἀπειλήσας. ὡσαύτως καὶ ἀνατεινάμενος ῥόπαλον, ἢ ἀνασχών.

[3] ἈΝΑΤΥΠΟΥ͂ΤΑΙ' τις, ὅταν φαντάζηται ἃ ἑώρακεν· ἀνα-

dum esse diserte monet. Wolf. Recte ad etymon, quod priori loco prodit *Etymol.* M. Abresch. Sic *Hesych.* ἀντοιχοῦν ἀναδοχίνειν πετρεκις, ubi V. Comment. Et recte, si verum sit, quod Etymologi volunt, verbum derivari ab ἀρχ. νη. Non tamen solum apud *Moerida*, quem Cl. *Wolfius* e nostro emendare vult, sed etiam apud *Suidam*, & *Aristoph.* nec non apud *AElian.* L. VII. An. C. 24. X, 29. per duplex ρρ vulgo exprimitur. Res MSS. optimis decidenda. Oudend. *Lucian.* T. II. pag. 334. Schol. *Aristoph.* p. 436. *Observ. Miscell.* Vol. III. 39

1 Τὰ δεινότατα.] Cod. B. ita legit: ἀνατεινόμενος τὰ δεινότατα τύτοις κάλλιον. Exempla ejus significationis, qua idem est ac ἀπειλήσας, petesis ex *Bud.* Comment. Gr. Ling. col 860. seq. Neque tamen ista vetant, quominus etiam vocibus τὸ λεῖν & ἀπειλήσας &c. uti commode possis: quemadmodum *Lucian. Plato*, *Apollod.* alii, quorum exempla vel ex Lexicis constant. Stoeberus.

2 Ἢ ἀπειλήσας.] *Thomam* ibi minime audiendum esse, disces ex Lexicis. Sallier.

3 Ἀνατυπῦται.] Si *Thomae* fides, is dicitur ἀνατυπῶν, cujus animo rerum illarum species objiciuntur, quae aliquando in ejus conspectum venerunt; ἀναπλάττει vero, qui ea sibi fingit, quae nunquam antea vidit: sed illud omne discrimen nullo fundamento innititur, atque ut a priore verbo initium faciamus, eo *Plutarchus* usus esse deprehenditur, etiam cum de rebus nunquam antea conspectis sermo est: neque enim aliter exponi potest is illius locus T. II. p. 329. ubi de Zenonis republica prorsus ignota: καὶ μὴν ἡ πολυ θαυμαζομένη πολιτεία τῦ τῆς Στωϊκῶν αἵρεσιν καταβαλομένυ Ζήνωνος, εἰς ἓν τῦτο συντείνει κεφάλαιον, ἵνα μὴ κατὰ πόλεις, μηδὲ κατὰ δήμυς οἰκῶμεν, ἰδίοις ἕκαστοι διωρισμένοι δικαίοις, ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπυς ἡγώμεθα δημότας καὶ πολίτας, εἷς δὲ βίος καὶ κόσμος ὥσπερ ἀγέλης συννόμυ νόμῳ κοινῷ συντρεφομένης. τῦτο Ζήνων μὲν ἔγραψεν ὥσπερ ὄναρ ἢ εἴδωλον εὐνομίας φιλοσόφυ καὶ πολιτείας ἀνατυπωσάμενος. Quo nihil, nostra quidem sententia, apertius. Eodem omnino sensu vox, de qua nunc disputatur, occurrit p. 331. ὥστε εἰπεῖν, inquit, Ὁμηρον ὅτι τῷ αὐτῷ μέτρῳ τὴν μὲν Ἀγαμέμνονος ἀνδραγαθίαν κεκόσμηκε, τὴν δὲ Ἀλεξάνδρυ μεμάντευται. Διαβὰς τοίνυν τὸν Ἑλλήσποντον, ἐθεᾶτο τὴν Τροίαν ἀνατυπύμενος τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις. Quis enim dixerit res *Achillis* & *Agamemnonis*

[1] ἀναπλάττει δὲ, ἃ ὐδέποτε εἶδεν.

ἈΝΑΨΥΧΗ͂ΝΑΙ, [2] καὶ ἀναψυχθῆναι. ὐκ ἀναψυγῆναι, [3] ὐδ' ἀναψύξαι.

ἈΝΔΡΟΓΥΝΟΣ ἐρεῖς, ὐ [4] γύνις.

ἈΝΕ-

---

nonis praeclare geſtas ab *Alexandro* viſas fuiſſe? Ad alteram vocem, ἀναπλάττειν nempe, veniamus: quam parum *Thomae* tribuendum ſit, oſtendunt haec *Achillis* Tat. p. 307. τὴν γὰρ ψυχὴν πᾶσαν ὁ ἔρως καταλαβὼν, ὐδὲ αὐτῇ χώραν δίδωσι τῇ τροφῇ. ἡ δὲ τῆς θέας ἡδονὴ διὰ τῶν ὀμμάτων εἰσρέυσα, τοῖς στέρνοις ἐγκάθηται. ἕλκυσα δὲ τῆς ἐρωμένης τὸ εἴδωλον ἀεὶ, ἀναπομάσσεται τῷ τῆς ψυχῆς κατόπτρῳ, καὶ ἀναπλάττει τὴν μορφήν. Id eſt, mulieris amatae imaginem exprimit, quam nemo in oculos amantis incurriſſe negat. Non igitur ſemper audiendi grammatici, quorum leges latius patent. IDEM.

1 Ἀναπλάττει.] Locis a Cl. *Sallierio* ad tollendum iſtud diſcrimen adductis addi e *Luciano* plura poſſunt. Primus omnium nobis occurrit in Somn. p. 4. ubi ἀπῆξεν ἂν τὸν κηρὸν ——— ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπυς ἀνέπλαττον. Ad quem locum *Budaeus* Comm. Gr. L. col. 959. vel e noſtro Grammatico, vel neſcio e quo Scholiaſte: ἀναπλάττω καὶ τὸ φαντάζομαι ἃ ὐδεπώποτε εἶδον, ἀντὶ τῦ ἀνατυπῦμαι. Recte iſta quidem, ſi ita intelligantur, quod ἀναπλάττειν etiam (καὶ) fingere eas res ſignificet, quae quis nunquam vidit. At ex loco *Luciani* hunc ſignificatum probare ſanequam difficile eſt. Fugit certe iſtud diſcrimen *Ammonium*, harum rerum alias curioſiſſimum: unde neque nos eo teneri patimur. STOEB. Δείματα ἀναπλάττειν *Liban.* ep. 121.

2 Καὶ ἀναψυχθῆναι.] In *Phavor.* καὶ ὐκ ἀναψυχθῆναι. ἀνέψυχθεν quidem in *Homero* Il. χ. 575. OUDEND. Ἀποψυχθεὶς eſt apud *Homerum* Iliad. Φ. 561. ubi *Euſtathius* p. 1348. ἀποψυχθεὶς ἀντὶ τῦ ἀποψύξας. conf. eundem ad Iliad. K. p. 751. *Galenus* de medic. ſimpl. I. ἐξ ἀνάγκης ψυγήσεται.

3 Οὐδ' ἀναψύξαι.] Si *Thomas* dixiſſet, ἀναψυχῆναι κάλλιον εἶναι ἢ τὸ ἀναψύξαι, forſan verius locutus fuiſſet. *Suidas*: ἀναψυχῆναι τὸ ἀναψύξαι λέγυσιν. Nam non ſolum in ſacris Litteris ἀναψύξαι ſaepius occurrit; ſed & alibi. Conſule notas ad *Heſych.* ἀναψύξαι, ἀνέμιται. *Heſiod.* Ἐργ. 606. δμῶας ἀναψύξαι φίλα γύνατα. Hinc ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ apud *Moſch.* Id. IV. vſ. 51. OUDEND. Ita de ſimplici etiam vocabulo ψυχῆναι Noſter ſtatuit, ubi dicenda ſuo loco vide. *Heſiod.* Ἐργ. v. 606. vel 608. *Graev.*

Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γύνατα,
καὶ βόε λῦσαι.

STOEBER.

4 Γύνις.] Ita reſcripſi cum *Junio* & *H. Stephano* pro γύνης;

[1] ἈΝΕΒΑΛΛΟ΄ΜΗΝ, [2] οὐχ ὑπερεθέμην. [3] Ἀριςείδης ἐν

νῆς· γύννης Leid. ſec. licet *Normann.* malit γύννις, ut eſt in MS. Leid. pr. Analogia enim pugnat pro γύνις, ut in *Plutarcho*, & habent etiam MSS. in *AElian.* L. XII. V. H. C. 12. plerumque tamen MSS. & Edd. γύννις. Vide Comm. ad *Poll.* L. VI, 126. *Theocr.* Id. XXII, 70. *Suid.* ex *Ariſtoph.* Theſmoph. vſ. 143. OUDEND. Sic recte ad *Heſych.* corrigitur. Occurrit tamen γύνις, & frequentius γύννις paſſim, quod ibidem notae docent; & apud *Liban.* Orat. XIX. p. 489. B. ABRESCH. Lege γύνις ex Cod. A. vel γύννις ex B. utrumlibet ſua niti videtur auctoritate: malim tamen hoc, quam illud. vid. *Pollux* VI. 127. & ibi clariff. Vir. notas. *AElian.* V. H. lib. XII. 12. utitur etiam hac voce *Theodoret.* T. IV. p. 520. D. *Phrynich.* πρoπ. σοφ. in ἀνδρόγυνον ἄθυρμα· εἰ θέλοις γύνιν (ſic eſt in MS.) σκῶψαι χρήσαιο ἄν. *Theocr.* Idyll. XXII. vſ. 69. ὁ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης. Ad quem locum *Port.* in Lex. Dor. dicit poëticum hoc eſſe vocabulum, metri cauſa per νν ſcriptum. Cui quominus aſſentiamur, ſolutae orationis ſcriptorum auctoritas obſtat. Sic etiam ἀγενὴς & ἀγεννὴς apud probatos auctores occurrit. Quis vero dixerit, ἀγεννὴς poëticum eſſe vocabulum? tametſi a γεννάω ſit formatum juxta *Apollon.* Synt. III. pag. 167. Eſt enim ἀγεννῆ apud *Ariſtid.* Plat. II. init. & alibi ſaepius. STOEB. *Lucianus* I. p. 227. & alibi. conf. *Apollon.* Alex. Synt. lib. I. p. 14.

1 Ἀνεβαλλόμην &c.] Utraque voce in *prorogandi* ſive *differendi* ſignificatione uſus eſt *Lucianus* Nigr. p. 66. & Abdic. p. 178. ex quorum locorum collatione de differentia, quam *Ammonius* his vocibus intercedere ſignificat, facile judicabis: ad voc. ἀναβάλλεσθαι conf. *Nunneſ.* ad *Phrynich.* Voc. ἀναθέσθαι. STOEBERUS.

2 Οὐχ ὑπερεθέμην.] Rectius, niſi de ſolo hoc tempore dictum velit *Thomas*, *Ammonius* differentiam docet inter ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι, ut prius ſit opportunitatem intempeſtive negligere, alterum in opportunius tempus rejicere. Quamquam nec hoc quidem perpetuum ſit. Nam aeque ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι ſumuntur pro differre ſimpliciter & procraſtinare, **uitſtellen**. Quare minus recte *Kuſterus* accuſat *Suidam*, quod ἀνεβάλλετο ſimpliciter per ὑπερετίθετο exponat. Exempla enim in promtu ſunt, ubi ἀναβάλλεσθαι ita in B. P. ſumatur. *Xenoph.* L. VIII. Anab. pag. 203. πολὺν χρόνον ἀνεβάλλετο τὴν διαδικασίαν. *Callim.* Hym. Apol. 22.

Ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος.

Schol. ὑπερτίθεται. *Long.* L. III. §. 91. ἀνεβάλλετο τὴν ἀπόκρισιν. καὶ

[1] ἐν Θεμιστοκλεῖ· εἰς τὴν ὑστεραίαν, ὡς, ἔοικεν ἀνεβάλου. [2] ἀνεβαλόμην ἐπὶ μέλους κάλλιον, [3] ἢ ᾖσα. [4] ὡς Ἀφθόνιος ἐν τοῖς προγυμνάσμασιν· οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον. [5] ὡσαύτως καὶ ἀνεβαλόμην χιτῶνα, ἢ ἐνεδύθην.

[6] ἈΝΕΒΊΩΣΑ ἐγὼ, ἀμεταβάτως. μεταβατικῶς δὲ Πλάτων ἅπαξ

καὶ ἐν τῷ τέως ἀπεκέρδαινεν οὐκ ὀλίγα δῶρα. V. *Eustath.* ad Homer. p. 250 ὑπερτίθεσθαι inter alia sic occurrit apud *Parthen.* Erot. c. 20. *AElian.* An. L. XI. c. 1. *Apollod.* L. II. p. 77. Ed. Fab. OUDEND.

3 Ἀριστείδης.] Vel potius in Miltiade. Vid. Plat. II. p. 161. *Plut.* in Themist. p. 114. τὰς ἔχθρας διὰ τὸν πόλεμον ἀναβαλέσθαι. idem l. c. p. 120. STOEB.

1 Ἐν Θεμιστοκλεῖ.] Immo ἐν Μιλτιάδῃ T. II. p. 161. Ed. Ang.

2 Ἀνεβαλόμην.] Adhibuit *Thomae* locum *Petavius* ad *Themist.* Orat. XXI. p. 512. sed in explicanda scriptoris sui locutione, quam ex *Platonis* Theaet. esse sumtam ignorabat, magno errore lapsus. Meliora docebit *Is. Casaub.* ad *Athen.* I, 18. eumque secutus *Oct. Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. HEMSTERH.

3 Ἢ ᾖσα.] Leid. pr. ᾖσαι.

4 Ὡς Ἀφθον. ἐν τοῖς προγυμν.] Statim ab init. fab. de cicad. & formicis: sed ibi ἀνεβάλλοντο vertendum *incipiebant*, ut contextus docet. Quo sensu etiam occurrit apud *Homer.* Od. A. v. 155. conf. *Suid.* V. ἀναβολάς & ἀνεβάλλετο. *Hesych.* & *Phav.* voc. ἀναβεβλημένος. WITT.

MS. Oxon. τὸ Ἀφθονίου. MSS. Leidd. τὸ Ἀφθονίου ἐκ τῶν προ . . . . . των. V. pag. 3. ubi vulgo in inperfecto ἀνεβάλλοντο, ut hic Leid pr.

5 Ὡσαύτως καὶ ἀνεβαλόμην χιτ.] Conf. Nostr. in περιβάλλω. Caeterum habet etiam vox ἀναβάλλεσθαι modulandi vel canendi significationem, cujus exempla praebent *Luc.* Neron. T. III. p. 523. Basil. μήδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. Idem T. IV, 39. p. 180. *Philostr.* V. A. T. IV. p. 180. ἀναβαλλόμενος οὖν ὡς εἰώθει, καὶ βραχὺν διεξελθὼν ὕμνον τοῦ Νέρωνος. ubi *Olear.* Musicis ἀναβολαὶ sunt praeludia, quae προοίμια Graecis, & ἀναβάλλειν est praeludere vid. *Suid.* voc. ἀναβάλλεσθαι, ubi hoc fragm. citat. Idem V. S. I, 9. p. 540. καὶ μήδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι αὐτοῦ ἥδιον, ὁπότε πρὸς τὸ ᾄδειν τράποιτο. WITT. *Suid.* voc. ἀναλαμβάνειν, & ἐπιδεξιελευθέρως. sed & *Casaub.* ad *Athen.* pag. 32. ABRESCH. *Theophr.* Char. cap. 4. ἀναβεβλημένος ἄνω τοῦ γόνατος. Conf. *Perizonius* ad *AElian.* V. H. lib. VII. c. 9. & *Jac. Merrick* ad *Tryphiodor.* vs. 468. Abest καὶ a Leid. pr.

6 Ἀνεβίωσα . . . . . καὶ μὴ δυνάμεθα.] Codd. A. B. δυνώμ. STOEB.

ἅπαξ εἶπεν ἐν τῷ Φαίδωνι· ἐάνπερ γε ἡμῖν ὁ λόγος τελευτήσῃ, καὶ μὴ δυνώμεθα [1] αὐτὸν ἀναβιώσασθαι.

[2] ΑΝΕΙ͂ΛΕΝ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε, καὶ λογογράφοι καὶ ποιηταί· ἀντὶ δὲ τοῦ ἔλαβε, ποιηταὶ μόνοι, καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ. [3] Σοφοκλῆς [4] ἐν Αἴαντι·

> Δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν,
> Τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
> Ῥιπτεῖ θερίσας.

[5] Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· τῶν τεθνεώτων τὰ ὀστᾶ ἀνελόντες ἐξέβαλον. ἀνειλόμην δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνέλαβον, λογογράφοι. ὡς τὸ, ἀνελόμενος τὰ χρήματα. πάλιν, ἀνεῖλεν ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλεν. ὡς τὸ, ἀνεῖλε πᾶσαν [6] αἰτίαν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο.

---

1 Αὐτὸν ἀναβιώσασθαι.] Nugari tam aperte *Thomam* vix puto. Si enim exemplum hoc *Platonis*, quod exſtat pag. 89. Ed. Serr. probaret id, quod videtur velle, debuiſſet dixiſſe *Plato* ἀναβιῶσαι ab ἀναβιόω, unde eſt ἀνεβίωσα. Quomodo active vulgo legas in *AElian.* Lib. II. An. c. 29. ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Verum omnino legendum ſuſpicor ἀναβιώσει Attice pro ἀναβιώσῃ, ab ἀναβιώσκομαι. Saepius enim hoc active uſurpatur, numquam vero ἀναβιόω. *Suidas.* Ἀνεβίω, ἀνέζησεν. καὶ Ἀνεβιωσάμην ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίησα. Κράτης. Ita *AElian.* L. XVI. An. 19. ἀναβιώσκεται τὸν ἄνθρωπον. Quod male mutare conantur. Ut ad *Thomam* revertar, pro ἀνεβίωσα ἐγὼ forſan legendum ἀνεβιωσάμην ἀμεταβάτως. Nam neutraliter ἀναβιώσασθαι dici agnoſcit etiam *Moeris*, licet id dicat eſſe κοινὸν. *Suidas* ait ἀναβιώσκεται melius eſſe, quam ἀναβιοῖ. Adde *Hesychium*, *Platonem* aliquoties, *AElian.* lib. IX. 43. XIII, 12. Ceterum μελετήσῃ pro τελευτ. Leid. ſec. & uterque δυνώμεθα. Hoc bene. OUDEND.

2 Ἀνεῖλεν.] *Libanius* T. I. p. 231. A. *Plato* de Rep. lib. VII. p. 590. G. Conf. lib. V. p. 461. D. *Ariſtides* T. III. p. 37. ABRESCH. Conf. *Phavor.* h. v. WITTER.

3 Σοφοκλῆς.] Καὶ Σοφ. Leid. pr.

4 Ἐν Αἴαντι.] Vſ. 238.

5 Θουκυδ. ἐν πρώτῃ.] Pag. 83. D. ubi τεθνεώτων. Sed alibi legitur τεθνεώτων lib. III. p. 242. D. 246. D. 278. D. 280. A. WITTER. §. 126. Abeſt in Oxon.

6 Αἰτίαν.] Locus hic per incuriam turpiſſime adfectus eſt. Ἀνεῖλεν enim in ſequenti *Libanii* exemplo nihil minus notat, quam

σατο. [1] Λιβάνιος [2] ἐν τῷ πρεσβευτικῷ πρὸς Ἀχιλλέα· ὁ δὲ ἀνεῖλε, παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν. ὡσαύτως καὶ ἀναιρῶ, οὐ μόνον τὸ φονεύω, ἀλλὰ καὶ τὸ [3] μαντεύομαι. [4] Πλάτων ἔν τινι τῶν πολιτειῶν· τότε δεῖν ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία [5] συναναιρῇ. καὶ ἀναιροῦμαι, οὐ μόνον τὸ φονεύομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναλαμβάνω, καὶ τὸ ἀνέλκω. ὡς τὸ, ἐκ ἀναιρεῖσθαι [6] τὸν βωμὸν βαρὺ στενάξας. ἐκ τὸ, πάντας εἰς ἔπαινον ἀνῄρηται· καὶ ἀναιροῦμαι, τὸ μαντείαν δέχομαι. [7] Ἀριστείδης· πῶς οὐκ εὔλογον ἐκ προχείρου παρὰ θεῷ κειτῇ σοφώτατον [8] ἀνῃρῆσθαι. ἤτοι μεμαντεῦσθαι.

ἈΝΕΙ-

---

quam ἐξέβαλεν, sed *respondit*, de Deo oraculum edente. Infere itaque ex MSS. Oxon. Leidd. Edd. Rom. Ven. Vasc. *Phavor.* καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. OUDEND. Post ἀνεῖλε πᾶσαν αἰτίαν in Veneta & Vascosan. edit. ut & MS. Oxon. legis καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. WOLF.

1 Λιβάνιος.] Praecedere debent ex Codd. A. B. & edit. Rom. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο, quo respicit locus *Liban.* qui legitur T. I. p. 231. A. STOEB. Jonibus id proprium esse, asserit *Corinth.* de Dial. p. 723. WITT.

2 Ἐν τῷ πρεσβευτικῷ πρὸς Ἀχιλλέα.] Ibi non reperias, sed in Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Ὀδυσσέως πρεσβευτικὸν ἀντιλογίᾳ T. I. p. 231. Ut hic, ita tamen etiam *Phavor.* apud quem nullo sensu editur ζητεῖ. Agitur de oraculo, Telepho post vulnus dato. OUD.

3 Μαντεύομαι.] *Corinth.* de Dial. Jonica p. 109. καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἀνελεῖν. Lexic. *Herodoti* ἀνέλῃ, χρήσῃ. De reliquis hujus verbi significationibus consule Cel. *Wesselingii* Observ. Var. lib. I. c. 1. & *Jac. Elsneri* Schediasma Critic. cap. XII. p. 115. Obs. *Misc. Nov.* T. III. p. 17. *Etymol.* M. v. ἀνεῖλεν.

4 Πλάτων.] Ex *Aristide* III. 20. d. In Oxon. *Platonis* nomen tantum, omissis reliquis occurrit. WOLF.

5 Συναναιρῇ.] Locum hunc citat quoque *Aristid.* unde sumsit noster, de Rhetorica T. II. p. 11. ubi male contra MSS. editur συναναιρεῖ. Absunt a MS. Oxon. ἔν τινι τῶν πολιτειῶν. OUDEND.

6 Τὸν βωμόν.] Forte leg. τὸν ὦμον.

7 Ἀριστείδ.] P. 109. a. med. ubi ἀναιρεῖσθαι. Neque tamen ἀνῃρῆσθαι repudiandum, quod legitur apud Eund. p. 136. b. l. 5. WITTER.

8 Ἀνῃρῆσθαι.] Ita legi in MS. notat Jebb. Vulgo ἀναιρεῖσθαι, praecedente ἀνθρώπων. T. II. p. 22. OUDEND.

[1] ἈΝΕΙΜΈΝΟΝ, τὸ ἀπολελυμένον, καὶ ἐλεύθερον. καὶ ἀνειμένον, [2] τὸ ἀνατιθέμενον. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἀλλὰ καὶ Δῆλος ἀνεῖται τοῖς θεοῖς.

ἈΝΕΙ͂ΠΟΝ τοῦτον αὐτοκράτορα, κάλλιον [4] λέγειν, ἢ [5] ἀνηγόρευσαν. καὶ ἀνεῤῥήθη, ἢ ἀνηγορεύθη. [6] ἔστι δὲ τὸ ἀνεῖπε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἀνεβόησε. [7] Θουκυδίδης ἐν τῇ [8] δευτέρᾳ· καὶ ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ [9] ἐξαγγελίας χρησμῶν, ἢ μυστηρίων.

[10] ἈΝΕΜΙΑΙ͂ΟΝ, [11] οὐχ ὑπηνέμιον.

ἈΝΕ-

---

1 Ἀνειμένον . . . ἀνατιθέμενον.] MSS. A. B. ἀνατεθειμένον. STOEB. Conf. *Etymol.* M. V. ἀνειμένη & ἀνεῖσθαι. *Moschopulus* περὶ σχεδ. pag. 17. ἀνειμένος ὁ ἀπολελυμένος. *Julianus* Ep. 31. ἀνειμένος τῆς νόσου.

2 Τὸ ἀνατιθέμενον.] Haec addi debent *Phavorino* in hac voce, vel potius ἀνατεθειμένον cum Leid. sec. ἀνατεθημένον Leid. pr. *Aristidis* locus est T. I. p. 189. OUDEND.

3 Ἀριστειδ. ἐν τῷ Παναθ.] P. 21. a. WITTER.

4 Λέγειν.] Deest in Leid. pr.

5 Ἀνηγόρευσαν.] Hanc vocem non esse damnandam vel ex Lexicis manifestum esse, monet Cl. *Sallier.* Simile quid habet noster in ἀπείρηται. ἀναγορεύειν Σεβαστὸν dixit *Herodianus* lib. II. c. 2. conf. lib. II. c. 6. & lib. VI. c. 9.

6 Ἐστὶ δὲ τὸ.] Rectius Oxon. Ἔστι δὲ καὶ τὸ.

7 Θουκυδ. ἐν τῇ β'.] P. 100. D. conf. *Suid.* voc. ἀνείρηκε. WITTER.

8 Δευτέρᾳ.] §. 2.

9 Ἐξεπαγγελίας.] Fortasse ἐξαπαγγελίας. WOLF. Codd. A. B. ἐξαγγελίας. STOEB. Ἀγγελίας *Phavor.* Malim ἐξαγγελίας & ita diserte in Leid. Codd. OUDEND.

10 Ἀνεμιαῖον οὐχ ὑπηνέμιον.] Ἀνεμιαῖον Attice dicitur *subventaneum*, non ὑπηνέμιον. quod tamen dixit *Lucian.* in de Sacrificiis pag. 365. ubi Juno dicitur γεννῆσαι ὑπηνέμιον παῖδα, *peperisse filium subventaneum*, Vulcanum sc. BOS. Utrumque sane in usu, τὸ ὑπηνέμιον enim occurrit saepius apud *Aristot. Plutarch. AElian.* & alios. Sic *Aristot.* lib. III. de G. A. κυήματα ὑπηνέμια, ut alia taceam. TRILLER. Male Oxon. ἀνιμαῖον, οὐχ ὑπονόμιον. Sciendum autem, ὑπηνέμιον aeque esse ab Atticis adhibitum, quam Ἀνεμιαῖον. Hoc vero a solis Atticis. Vide *Moerida*. *Suidam* cum *Kusteri* nota in utraque voce, & alios. Utrumque occurrit etiam apud *AElian.* An. lib. I, 37. V, 32. OUDEND. Utuntur praeter alios h. v. *Synes.* p. 56. C. *Philostr.* Vit. *Apollon.* IV, 25. p. 165. & VII, 24. p. 295. WITTER.

11 Οὐχ ὑπηνέμιον.] Quod tamen

[1] ἈΝΕΡΑΣΤΟΣ, [2] καὶ ὁ μὴ ἐρῶν καὶ ὁ μὴ ἐρώμενος. [3] Λιβάνιος ἐν τῇ μελέτῃ τῇ, ἔχων τὶς γυναῖκα καὶ ὢν ὑπὸ [4] πατρὶ [5] ἀπεδήμησεν· [6] ἐρωτικὸν ἐγὼ [7] δ' ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἀνέραστος. Λουκιανὸς ἐν [8] Τίμωνι· ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. καὶ αὖθις ἐν Μενίππου καὶ Χείρωνος [9] διαλόγῳ· τὶς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔχεν, ἀνε-

---

men usus fere magis probat. Schol. *Luc.* ad libr. de Sacrif. T. I. p. 16. Basil. ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. STOEBER.

1 Ἀνέραστος.] Duas vox illa significationes habet. Ac primum quidem de illo dicitur, qui minime amat, quo sensu reperias apud *Moschum* Idyll. VI. & VII.

> Ταῦτα λέγω πᾶσίν τε διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
> Στέργετε τοὺς φιλέοντας.

Ita quoque *Bion* Idyll. IV. vs. 3.

> Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπνῇ.

Ut autem a poëtis ad solutae orationis scriptores transeamus, non aliter exponas haec *Luciani* T. II. p. 149. πρὸς τινὸς ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; *Lucianum* sequitur *Heliodorus* p. 143. οἶσθα, inquit, ὡς ἐπὶ τοῦτό σε καὶ παρεκάλεσα· νῦν δὲ οὐδὲν δεῖ, εἰ μὴ τοῦτο πέπονθεν ἡ μισόλεκτρος καὶ ἀνέραστος. Deinde vero ἀνέραστος est ina mabilis vel non amatus, testis *Callimachus* epigr. 34.

> Ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων·
> Ναὶ φίλε τὸν παῖδα σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

Testis etiam *Plutarchus* T. II. pag. 61. πάρεστι μετὰ παῤῥησίας λαμπρᾶς ἡ κολακεία, πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐπεισφέρουσα, καὶ δικαιολογουμένη καὶ κατηγοροῦσα τοῦ ἐρῶντος ὡς ἀνέραστα πολλὰ, καὶ σκληρὰ καὶ νεμεσητὰ ποιοῦντος. SALLIER. Conf. Cl. *Abresch.* Lect. *Aristaen.* lib. I. p. 59. *Callimach.* Epigr. 34. vs. 4. p. 208. *Alpheus* Mytilenaeus epigr. MS.

> Τλήμονες οἷς ἀνέραστος ἔφυ βίος, οὔτε γὰρ ἔρξαι
> Εὐμαρὲς, οὔτ' εἰπεῖν ἐστί τι νόσφι πόθων. κ. τ. λ.

Conf. noster V. ἀθέατος.

2 Καὶ ὁ μὴ ἐρῶν καὶ ὁ.] Oxon. male οὐχ ὁ μὴ ἐρῶν, ὁ.

3 Λιβαν. ἐν τῇ Μελ.] Cod. A. delet τῇ. Locus est T. I. p. 830. D. STOEBER.

4 Πατρί.] Leid. sec. πατρὸς.

5 Ἀπεδήμησεν ἐρωτικόν· ἐγὼ &c.] Sic pessime editur. Post ἀπεδήμησεν distinctio major poni debuit. Nam ἐρωτικὸν est in allato exemplo T. I. p. 830. OUDEND.

6 Ἐρωτικόν.] Non legitur haec vox in Cod. A. sed in B.

7 Δ' ἀπ'.] Sic Leidd. non δὲ ἀπ'.

8 Τίμωνι.] P. 115. Ed. *Hemst.*

9 Διαλόγῳ.] Pag. 62. Ed. *Hemsterh.*

ἀνεξάςου τοῖς πολλοῖς χρήματ@. [1] ἐπέρας@ ἢ ἀεὶ, [2] ὁ ἐρώμϑυ@.

[3] 'ΑΝΕ'ΣΤΗΣΑ τεῖχ@, ἢ [4] ἀνήγειρα, καὶ ἀνῳκοδόμησα. καὶ ἀνέςησα δῆμον, ἤγουν, ἀνάςατον ἐποίησα. Ἀριςείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [5] Σκιωναίους μϑὺ ἀνέςησαν. καὶ ἀνέςησα τ δεῖνα ἐπὶ ἔργο. καὶ ἀνέςην ἐγὼ ἐπὶ τοῦτο. οἱ δὲ [6] ἐπὶ τοῦ ὕπνου τὸ ἀνέςην καὶ ἀνέςησα λέγοντες, ἁμαρτάνουσι· δεῖ γὰρ ἐξήγειρα, καὶ ἐξηγέρθην λέγειν.

'ΑΝΕ'-

---

1 'Επέρας@.] Cod. A. ἐπέρας@ ἢ ὁ ἀεὶ ἐρώμϑυος. Cod. B. ἐπέραςος ἢ ἀεὶ ὁ ἐρώμενος. STOEB. Ea vox ufurpatur a *Luciano* p. 123. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραςος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος. Cui comitem dabimus *Heliodorum* pag. 335: fic autem ille: βλέμμα γὰρ οὕτω λαμπρὸν, εὔχημον ὄψις ἅμα καὶ ἐπέραςος εὐγενείας ἔμφασιν παρίςησι. SALLIER.

2 'Ερώμενος.] Recte Ed. Vafc. ὁ ἐρ. cum MSS. Leid. & Rom. OUDEND.

3 'Ανέςησα.] Codd. A. & B. ἀνέςησα τεῖχος ἤγουν ἀνέγειρα. STOEB. Vid. *Ammonius* in ἀναςῆναι, qui haec confirmat, & in ἠγέρθη. *Jamblich.* de V. P. 65. 96. 114. HEMSTERH.

4 'Ανέγειρα.] Scribendum ἀνήγειρα. conf. *Phavor.* v. ἀνερρίπιζον. *Thucyd.* lib. I. p. 41. B. *Ammon.* v. ἀναςῆναι & ἠγέρθη. *Suid.* v. ἀνέςησαν, ubi pro Σαβείρους leg. Σαβίνους. *Dio* p. 507. A. D. WITTER. Male pro ἀνήγειρα, ut eft bene in MSS. Leid. quorum primus ἤγουν. OUDEND. *H ἀνήγειρα. WOLF.

5 Σκιωναίους.] Συκιωναίους Oxon. lege Σικυωναίους. WOLF. Lege 'Ανέςησε ex *Ariftide* T. I. pag. 177. praecedit enim ibi πόλις & feq. ἔσωσεν. Quod Cl. *Wolfius* legat Σικυωναίους, equidem miror. Illi enim Σικυώνιοι dicuntur. at recte Σκιωναῖοι cives τ Σκιώνης urbis in Pallene Thraciae, de quibus per Athenienfes victis frequens mentio apud *Thucydidem*, aliosque, & paullo ante apud *Ariftid.* p. 174. Pro δεῖνα Leid. fec. δῆμον. OUDEND.

6 'Επὶ τοῦ ὕπνου &c. ἁμαρτάνουσιν.] Erravit ergo *Xenophon*, qui L. VIII. K. Π. p. 241. nominat κατακοιμίζοντας καὶ ἀνιςάντας. Errat potius *Thomas:* nam & jacentem erigere, & e mortuis fufcitare faepe dicitur ἀνιςάναι. IDEM. Ipfe vero hic, ut millies alibi, peccat bonus *Thomas*, ut oftendunt viri graece doctiffimi, *Abrefch* ad *Ariftaen.* p. 339. & *Valckenaerius* ad *Ammon.* p. 65. TRILLER. De morbo quoque hanc vocem ufurpat *Liban.* T. I. p. 839. A. pag. 842. D. STOEBER.

1 Καὶ

ΑΝΕΧΩ τὸν δεῖνα, ἤγουν ἀναφέρω. [1] καὶ ἀνέχω, τὸ ἄνω ἵσταμαι. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [2] τῇ τρίτῃ δὲ, καὶ ἀκόλουθος τούτων ἀνέχει περιφανὴς ἄνω. καὶ ἀνέχω, τὸ ἀναφέρομαι, καὶ ἀνακουφίζομαι, οὐ μόνον ἐπὶ ὕδατος τιθέμενον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων [3] ἁπλῶς. ὡς [4] ὁ αὐτός· τοὺς δ' ἐπὶ τῶν λόγων ἀνέχοντας.

[5] ΑΝΕΩΙΓΕΝ [6] ἐπὶ μὲν παρατατικοῦ, ἀντὶ τοῦ ἤνοιγεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἱερά τε γὰρ πάντα [7] ἀνέῳγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης· [8] ἢ γράμματα ἔκλεπτεν, [9] ἢ ὑπανεῴγεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέῳγον, ἀνέῳγες, ἀνέῳγεν. ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέῳγεν, ἀντὶ τοῦ [10] ἠνεῴχθη. ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέῳχα, ἀνέῳγα, ἀνέῳγας, ἀνέῳγε. Συνέστιος ἐν ἐπιστολῇ [11] τῇ, ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τίνες οἰκίαι τοῖς

---

1 Καὶ ἀνέχω.] Cod. B. καὶ non agnoscit. Cod. A. ἀνέχω δὲ καὶ τὸ ἄνω ἵσταμαι. Conf. *Phavor.* h. v. IDEM. MS. Leid. I. ἀνέχω δὲ καὶ.

2 Τῇ τρίτῃ.] Vox τῇ neque in MS. A. neque in editis *Arist.* comparet. Vide locum p. 5. 19. WITTER. Vitiose, cum τρίτη sit nominativus apud *Arist.* in Panath. T. I. p. 99. ubi vulgo καὶ abest, ut & hic in Leid. pr. OUDEND.

3 Ἁπλῶς.] *Thucyd.* lib. II. p. 132. conf. Schol. WITTER.

4 Ὁ αὐτός.] Ὑπὲρ Ῥητόρων α T. III. WOLF.

5 Ἀνέῳγεν] Breviter dicemus, quid hic doceat Auctor. Sc. τὸ ἀνέῳγε dicit sumi & pro praeterito pass. ἀνεῴχθη, *apertus est*, (ut 1 Cor. XVI, 6. θύρα μοι ἀνέῳγε μεγάλη) & pro imperf. act. ἤνοιγεν *aperiebat*, non vero pro aor. prim. ἤνοιξεν, *aperuit*, uti vult *Phrynichus*. Videri potest de hac voce Cl. *Graev.* ad *Luciani* Soloecistam p. 753. BOS.

6 Ἐπὶ μὲν.] Leid. pr. ἐπὶ μὲν τοῦ. Bene. OUDEND.

7 Ἀνέῳγε &c.] Exstat locus T. I. p. 123. ubi inepte editur ab Anglo ἀνῄωγε. IDEM.

8 Ἢ γράμματα ἐκλ.] Contra Zenothemin p. 932. ubi editur ἢ εἰ γράμματ' ἔκλ. IDEM. Codd. A. & B. γράμματ' ἐκλ.

9 Ἢ ὑπανέῳγεν.] L. ὑπανέῳγεν. STOEBER.

10 Ἠνεῴχθη.] Scribe ἀνεῴχθη, ut mox. Sed & ibid. rursus ἠνεῴχθη & *Phavor.* ac *Benzel.* Pro μέσου *Phavor.* τοῦ μέσου. OUDEND.

11 Τῷ.] Credo esse natum hoc typographi errore pro τῇ ut passim, & sic *Wolf.* in Marg. ac

τοῖς [1] λῃσταῖς ἀνεῴγασιν. Λουκιανὸς [2] ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ [3] ἀλεκτρυών· καὶ ἐνδιατρίβειν ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ ἐν τῷ [4] Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ διαλόγῳ· ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα· ὥστε [5] ἁμαρτάνει Φρύνιχος, διϊσχυριζόμενος εἶναι τὸ ἀνέῳγε καὶ [6] ἀντὶ τοῦ ἤνοιξεν, ὅπερ ἀδύνατον. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀνεῴχθη καὶ ἤνοιγεν, ὡς ἔφημεν, λαμβάνεται. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἤνοιγε [7] καὶ ἠνεῴχθη, κοινά· τὸ δὲ [8] ἀνέῳγον, Ἀττικόν. ὅτι δὲ καὶ τὸ ἀνέῳξε [9] κάλλιον, [10] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· εἶτ᾽ ἀνέῳξάς με φθάσας. καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, [11] Σεύων μὲν ἔστι Κρής· ἀνέῳξε γὰρ [12] τοῖς ξένοις τὴν οἰκίαν. καὶ Θουκυδίδης ἐν [13] τῇ δευτέρᾳ· καὶ ἀνέῳξαν τὰς πύλας Πλαταιέων ἄνδρες. [14] σημείωσαι δὲ [15] καὶ τοῦτο, τὸ ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἠνεῴχθη ἅπαξ εὑρίσκεται.

ἈΝ-

ac Leid. pr. & Ed. Rom. Intelligit Epist. 5. IDEM. Cod. B. & ed. Rom. τῇ.

1 Λῃσταῖς.] Cod. A. λισταῖς male.

2 Ἐν τῷ.] T. II. pag. 164. WITTERUS.

3 Ἀλεκτρυών.] Tom. II. p. 238. Ed. Samos. IDEM.

4 Χάρωνος.] T. I. pag. 268. IDEM.

5 Ἁμαρτάνει.] Cod. A. ἁμαρτάνοι. melius ἁμαρτάνειν. STOEB.

6 Ἀντὶ τοῦ ἤνοιξεν.] Sic etiam *Suidas*. At ubi dixerit *Phrynichus*, nesciunt viri docti. Cur etiam ita poni non possit, cum Cl. *Pauwio* perspicere nequeo. Nugatur hic *Thomas*. OUDEND.

7 Καὶ ἠνεῴχθη.] Cod. A. καὶ τὸ ἠνεῴχθη.

8 Ἀνέῳγον.] Cod. A. ἀνέῳγεν. sic etiam *Phavor.*

9 Κάλλιον] Cod. A. κάλλιστον, *Synes.* pag. 179. D. ἀνέῳξε *Liban.* T. I. p. 681. B. ἀνεῴξεται *Synes.* p. 44. C. STOEB. Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. κάλλιστον. Conf. *Phavor.*

10 Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ.] Vs. 1103. Pro εἶτ᾽ Leid. pr. εἶτα.

11 Τῇ Σεύων . . . . Κρής.] Desunt in A. Σέβων legitur in B. ut in MS. *Liban.* ep. 67. ad Andronicum. STOEB. V. *Wolf.* ad Ep. 192. Leid. pr. Σεύων ἐστὶ μὲν Κ.

12 Τῆς ξένης.] Codd. A. & B. & *Phavor*, τοῖς ξένοις. STOEB. Rescripsi τοῖς ξένοις, auctoribus MS. Leid. Oxon. *Phavor.* & sensu ac textu auctoris, pro τῆς ξένης. OUDEND.

13 Τῇ δευτέρᾳ.] Cap. 2. τῇ abest in Leid. Pro πύλας Oxon. θύρας.

14 Σημείωσαι . . . εὑρίσκεται.] Haec omnia desunt in Codd. A. & B. STOEB. Cum ἀνέῳγεν saepissime

[1] ἈΝΘΕ'ΩΝ, οὐκ ἀνθῶν. [2] Φιλόστρατος ἐν εἰκόσιν· ἡ γὰρ τῶν ἀνθέων ἐλευθερία.

[3] ἈΝΘΟΣΜΙ'ΑΣ οἶνος, [4] οὐκ εὔοσμος.

ἈΝ-

---

pissime pro ἠνεῴχθη ponatur (V. praeter auctores passim a *Graevio* ad Soloecist. p. 108. & aliis viris doctis citatos, *Aelian.* L. I. An. c. 45. XIII, 17.) non autem ἅπαξ, Cl. *Pauwius* putat, haec ab alio *Thomae* adleta esse, ni aperte desipuerit bonus; ut certe accidit *Phrynicho* scribenti, ἀνέῳγεν ἡ θύρα σολοικισμός. χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέῳκε. deest hoc exemplum a Leid. pr. OUD.

15 Καὶ τοῦτο.] Fors. ὅτι τ. NORMANN.

1 Ἀνθέων.] Addit *Phrynichus*, id ab Atticis servatum, ne genitivus ἀνθῶν cum duabus illis vocibus ἀνθ' ὧν confunderetur. ἀνθέων γράφε, inquit, ἀλλὰ μὴ ἀνθῶν, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀνθ' ὧν ἔγραψας, καὶ ἀνθ' ὧν ἴδωκας. Ita quoque *Etymol.* M. ne tamen ipsis ut & *Suidae* assentiamur, facit *Theophrasti* auctoritas, apud quem ἀνθέων vix, ἀνθῶν vero fere semper reperias. SALLIER. Vid. Πηχέων & *Herodian.* p. 86. Egregius *Suidae* locus in Ἀνθέων. HEMST. Ita & alii Grammatici. Sed errant. Adi *H Steph.* Thes. & *Hoeschel.* ad *Phrynich.* p. 200. Apud *Moerida* videtur eodem modo legendum esse. Ceterum de ἀνθοσμίᾳ οἴνῳ cui non dictus Hylas? OUDEND. Est apud *Hermog.* ed. Col. p. 416. *Synes.* p. 255. A. *Liban.* T. I. 177. C. T II. pag. 319. B. & 416. D. conf. *Phavor.* voc. ἄνθη. *Steph.* pag. 159. *Phryn.* & *Suidas* v. ἀνθέων. *Hesych.* v. ἀεὶ νεόν. WITTER. Cod. B. Ἀνθέων οὐκ ἀνθῶν. cetera absunt. Vid. Praestantiss. *D'Orvill.* ad *Charit.* Aphrod. p. 329.

2 Φιλόστρατος.] Lib. I. p. 766. & alibi saepius, ut p. m. c & 863. WITTER.

3 Ἀνθοσμίας οἶνος.] Attamen εὐώδης καὶ ἡδὺς οἶνος *Xenophon* V. K. A. p. 209. & ex eo *Julianus* ep. 46. ABRESCH. Conjunxit tamen *Hippocr.* lib. de steril. p. 628. & simpliciter lib. I. de Morb. Mul. p. 441. & in seqq. & lib. II. p. 611. frequentissime οἴνῳ εὐώδει & εὐόσμῳ, quomodo & saepe *Dioscorides* lib. V. c. 11. & seqq. item *Galenus*, *Athenaeus* & alii. TRILL. Ἀνθοσμίας οἶνος dicendum non εὔοσμος. sic apud *Aristoph.* Ran. p. 266.

Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

Xenoph. Ἑλλην. δ. Ὡς ἐθέλειν πίνειν, εἰ μὴ ἀνθοσμίας εἴη. Ubi eleganter subintelligitur, ὁ οἶνος. BOS. Vox frequens Atticis Scriptoribus. *Polyaen.* lib. I. c. 3. §. 1. *Xenoph.* Ἑλλην. VI. p. 456. fin. *Synes.* p. 178. *Aristid.* p. 64. b. lin. 24. *Lucian.* T. II. p. 46. *Graev.* ubi Schol. ἀνθοσμίου] εὐόσμου οἴνου. & alibi saepius ut & *Philostratus.* conf. *Hesych.* voc. ἄνθινος. *Galen.* voc. ἀνθίνην. *Erot.* voc. οἶνος *Hemsterh.* ad *Luc.* p 10. opponitur ei κρηγβαρήτης. *Phavor.* h. v. WITT. *Jo.* Brod-

'ΑΝΘΡΩΠΕΙ'Α φύσις, οὐκ [1] ἀνθρωπίνη.
[2] 'ΑΝΙΜΑ͂ΙΝ λέγεται ἐπὶ ὑγροῦ, μὴ [3] ἀνέλκειν.

'ΑΝΙ-

Brodaeus Miscell. lib. V. c. 26. *Thomas* ἀνθοσμίας οἶνος, οὐκ ἔνοσμος, *emenda*, ὁ εὔοσμος, τουτέστιν εὐώδης. conf. *Foesii* Oeconom. *Hippocr*. p. 38. V. ἀνθίνην οἶνον, & Clariss. *Hemsterhusius* ad *Aristoph*. Plut. p. 275.

4 Εὔοσμος.] 'Ευπνοῦν. 'Ελληνικῶς. *Moeris*. Cod. B. εὔασμος.

1 'Ανθρωπίνη.] Et tamen ἀνθρωπίνη φύσις saepius in *Platone* legitur. *Demosth*. I. in Stephan. p. 978. A. κοινὸς ἐχθρὸς τῆς φύσεως ὅλης τῆς ἀνθρωπίνης. Vid. *Jungerm*. ad *Poll*. II, 5. n. 12. Librariorum ratio in Codd. MSS. non constat: *Thucyd*. I, 22. III, 40. VI, 78. & Comment. HEMSTERH. Quod est κοινὸν tam Atticis, quam ceteris Graecis. Vide *P. Wessel*. Obs. pag. 132. quamvis saepe in Atticis scriptoribus librariorum culpa ἀνθρώπινος pro ἀνθρώπειος hodie repeviatur. Consule Cl. *Wasse* & *Duker*. ad *Thucyd*. p. 18, 131, 427. & alibi. Item Doctiss. *Abrah. Gronov*. in Animadv. ad *Strab*. init. Coll. cum T. II. p. 1027. Bibl. Biblioth. *Montfauconii*. OUDEND. At ita nihilominus *Isocrat*. p. 268. *Demosth*. p. 630. *Plato* p. 650. A. 652. & 679. C. 699. 700. A. 703. E. *Xenoph*. Hellen. VII. princ. *Aristid*. Tom. II. pag. 59. *Isocrates* iterum pag. 58. E. ABRESCH. Perperam omnino. Dixit enim *Hippocr*. lib. de Vet. Med. pag. 27. & lib. de Natur. Hom. p. 263. & sic in seqq. saepius, ut innumera alia *Hippocr*. loca taceam. Occurrit quoque eadem vox frequentissime apud *Galenum*, *Theophr*. *Dioscor*. *Platonem*, *Plut*. & alios plures, res enim vulgo, putem, notissima. TRILLER. Contra fidem probatissimorum auctorum haec afferuntur a *Thoma*, ut vel ex Lexicis constat. *Lucian*. Amorib. T. IV. p. 228. οἶος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος. *Philostr*. pag. 130. ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην ἡγοῦμαι φύσιν. Idem VIII, 7, 15. p. 351. Vit. Soph. p. 521. *Pausan*. p. 289. Plura cumulet loca, cui haec non sufficiunt. WITT. *Theophr*. Charact. pag. 4. συνθεωρήσας ἐκ πολλοῦ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. *Antiphon* Or. X. p. 71. *Synesius* de Regn. p. 32. A. *Dionys*. Halic. lib. X, 11.

2 'Ανιμᾶν ἐπὶ ὑγροῦ.] Recte, uti & *Moeris*. Consule *Xenoph*. L. II. Anab. pag. 320. ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι: quod citat *Suidas* bis in ἀνείμων, ubi v. *Kust*. & ἀνίμων *Arrian*. de Exp. Alex. lib. IV. p. 311. *Lucian*. in Revivisc. T. I, p. 420. Catapl. p. 435. ἀνιμήσῃ τὸ ἀγκύριον. ubi e Gloss. MS. *Bourdel*. ἀνασπάσῃ. *Herodian*. lib. VII. cap. 1. *Long*. Pastor. lib. I. p. 11. *AElian*. lib. VII. An. 1. 9, 64. &c. Pro λέγεται emenda ex Leid. pr. & nostri stylo λέγε. OUDEND.

Lucian.

[1] ἈΝΙΣΤΩ Ἀττικοὶ, οὐκ ἀνίστασο. Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ, ἔχων τὶς γυναῖκα καὶ ὢν ὑπὸ πατρὶ, ἀνίσω, φησὶν, [2] ὦ κακόδαιμον.

ἈΝΟΙΓΝΥΜΙ κάλλιον, ἢ ἀνοίγω.

ἌΝΟΡΓΟΣ, οὐκ ἀνόργητος.

[3] Καὶ ἈΝΤΙΒΟΛΗΣΙΣ, καὶ ἀντιβολία. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· πρὸς ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν [4] τραπόμενοι.

[5] ἈΝΤΙΓΡΑΦΑ κάλλιον, ἢ ἀντίγραφον. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐμοὶ μὲν οὖν [6] συνεροῦντα ἥκει τὰ τῆς ἐπιστολῆς ἀντίγραφα.

ἈΝ-

Lucian. de Pifcib. in Revivifc. T. I. p. 420. & in Catapl. p. 435. ἵνα καὶ ἀνιμήσῃ) ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον. ubi tamen ἀνασπάσῃ habet MS. *Bouraelotii*, quod probat *J. Georg. Graevius* vir illuftris: nam & ἀνασπᾶν probum effe, liquebit infpicienti locum citatum ex Reviv. fed ἀνιμᾶν etiam de ficcis dicitur. Clare apud *Arrian.* de Exp. Alex. lib. IV. p. 311. & *Xenoph.* p. 320. L. II. ἀναβ. ἀναβάντες ὡς ἐδύναντο, ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι. TORRENIUS. Conf. *Polyaen.* IV, 3, 29. p. 350. p. 374. ibid. ἀνέλκειν *Xenoph.* p. 743. l. 48. p. 744. l. 1. *Joseph.* p. 39. C. Contrarium eft καθιμᾶν ibid. B. *Laërt.* p. 31. B. *Joseph.* p. 737. A. WITT. Hanc gloffam praecedit in MS. Oxon. alia ἀνιμαῖον οὐχ ὑπονόμιον prave, pro ἀνεμιαῖον οὐχ ὑπηνέμιον, quod fupra habuimus pag. 68.

3 Ἀνέλκειν.] Leid. pr. ἀναλίσκειν.

1 Ἀνίσω . . . . . Λιβαν.] T. I. pag. 824. C. ubi φασὶν. Cod. A. φησ. STOEBERUS.

2 Ὦ κακόδαιμον] Lege e *Libanio* T. I. p 824. φασὶν, ὦ κακόδαιμον. Ultimum recte jam legitur in Leid. fec. Edd. Rom. Ven. Vafc. In Leid. pr. κακόδαιμων. De ἀνίσω V. *Moerida* & *Suidam.* OUDEND. Scrib. κακοδαίμον ex Cod. A. & edit. Rom. STOEB.

3 Καὶ ἀντιβόλησις &c.] V. Αὐτομολία. Ἀπόγνωσις. Λοιδορισμός. Νουθέτησις· Διαγνώμη. HEMST. *Thucyd* locus eft L. VII. p. 540. B. vid. *Synef.* p. 182. B. ἀντιβολία eft apud *Liban.* T. I. p. 874. C. WITT. Ἀντιβολία ἡδὺ καὶ σεμνόν· σημαίνει δὲ καὶ ἱκετείαν. *Phryn.* σοφ. ubi dicenda vide. Pro τραπόμενοι *Suidas* in ἀντιβολία legit τρεπόμενοι male. STOEBER.

4 Τραπόμενοι.] Exftat §. 75. ubi vide.

5 Ἀντίγραφα &c.] Vide Διαθήκας· Διαλλαγή· Ἐνέχυρα. Ἐπιστολή· Σύμβολα. HEMST. *Lib.* locus eft Epift. 3. MS. apud *Wolf.* pro συναιροῦντα eft in MS. συνεργοῦντα, pro quo alii συνεροῦντα. WITT.

6 Συναιροῦντα ἥκοι.] Lege ex *Lib-*

[1] ἈΝΤΊΞΟΟΣ, οὐκ ἀντίξους.

[2] ἈΝΤΊΠΑΛΟΝ, καὶ τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἴσον. ἀμφοτέρων παραδείγματα παρὰ Θουκυδίδῃ. τὸ μὲν ἴσου, [3] ἐν τῇ δευτέρᾳ· [4] πόλιν οἰκοῦντας, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους. τὸ δὲ ἐναντίου, [5] ἐν τῇ τρίτῃ· ἴσοι μὲν τῇ γνώμῃ ὄντες, [6] καὶ τῇ εὐνοίᾳ· ἀντίπαλοι δὲ τῇ παρασκευῇ, καὶ δυνάμει.

[7] ἈΝΥΠΟΔΕΤΟΣ οὐκ ἐρεῖς, ἀνυπόδητος δέ.

ἌΝΩ,

Libanio MSS. Ep. 1044. συνεροῦντα (sic etiam Leid. sec.) ἥκει. ubi V. Cl. *Wolf.* & Ep. 1364. & ceteros Gramm. de ἀντίγραφα. Pro οὖν in Leid. pr. οὐ. OUDEND.

1 Ἀντίξοος.] Καὶ Ἀντίξ. Vasc. post ἄθρόος. V. ad *Hesych.*

2 Ἀντίπαλον.] Vid. Schol. ad *Thucyd.* lib. I. p. 3. C. STOEB.

3 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Lib. II. p. 139. A. Sunt & aliae ejus generis voces Scriptoribus usitatae. v. g. ἀντέλεγον pro ἴσα ἔλεγον. Sic ἀντίθεος pro ἰσόθεος. conf. *Thucyd.* Schol. lib. I. p. 20. D. ἀντίστροφος pro simili *Aristot.* Rhet. lib. I, 1. pro dissimili *Liban.* T. I. p. 358. B. WITTER.

4 Πόλιν οἰκοῦντας.] Apud *Thucyd.* §. 61. habetur πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας. & ita hic MSS. Leidd. OUDEND.

5 Ἐν τῇ τρίτῃ.] Pag. 178. A. add. *Aristid.* T. II. p. 235. & 266. fin. edit. Oxon. Cod. B. ἴση . . . . καὶ τῇ εὐν. deest τῇ in A. & B. & in edit. *Steph.* STOEBERUS.

6 Καὶ τῇ εὐνοίᾳ.] Τῇ vulgo abest in *Thucyd.* §. 9. & hic MSS. Leidd. Rectius autem hoc etiam loco ἀντίπαλοι Schol. & alii capiunt pro ἴσοι, sive ἰσόπαλοι, ἰσοδύναμοι, ἰσοσθενεῖς. Vide Cl. *Duker.* OUDEND.

7 Ἀνυπόδετος οὐκ ἐρεῖς, ἀνυπόδυτος δέ.] Lege pro ἀνυπόδυτος, ἀνυπόδητος i. e. *non calceatus, qui nudis est pedibus.* BOS. Ita rescripsi cum *Bosio*, & *Perizonio* ad *AElian.* lib. VII. V. H. C. 13. pro vitioso ἀνυπόδυτος. Neque aliter MSS. Leidd. & Oxon. Habet autem praeter *Phrynichum* adsentientem sibi etiam *Suidam* auctor noster. Quamvis non tantum indicato *AEliani* loco, sed & lib. X. An. C. 23. ἀνυπόδετος vulgo exhibeatur, ut & in *Longi* Pastor. lib. II. p. 50. Ed. Moll. Verum ibid. lib. I. p. 5. & 25. rectius ἀνυπόδητος. Rursus in *Xenoph.* de Rep. Laced. 677. vulgo ἀνυπόδετος. at in Memorab. lib. I. p. 727. bene ἀνυπόδητος ut apud *Aristoph.* in Neph. *Theophr.* Char. C. 18. & alios. OUDEND. Lege Ἀνυπόδητος, auctore Cl. *J. Perizonio* ad *AElian.* L. VII. c. 13. sic ἀνυποδησία apud *Clem. Alex.* lib. II. Paed. c. 11. citatum ab *Is. Casaub.* ad *Theoph.* Charact. p. 240. Dixit tamen, si editiones

[1] ἌΝΩ, ὡσαύτως καὶ κάτω, ἔξω, πόῤῥω, [2] δεῦρο, ὧδε, τῇδε, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ποτὲ μὲν ἐπὶ στάσεως τίθεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ κινήσεως. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐνταῦθα. οἷον, ἐνταῦθα διάγω, καὶ ἐνταῦθα ἀφικόμην. τὸ δὲ αὐτόθι, ἀεὶ ἐπὶ στάσεως.

ἈΝΩΘΕΝ σοι φίλος εἰμὶ, ἀλλ' οὐκ [3] ἀνέκαθεν ἐρεῖς. τὸ γὰρ ἀνέκαθεν, ἐπὶ [4] τόπου λαμβάνουσιν Ἀττικοί. οἷον, ἀνέκαθεν [5] κατέπεσε. [6] Πλούταρχος περί τινος χαλκῆς πέλ-

---

nes vitio carent, ἀνυπόδετος *Lucian.* in Catapl. pag. 433. Ed. Amstelod. & ibidem pag. 437. TORRENIUS. Lege Ἀνυπόδητος, quod tum ex se manifestum, tum etiam ex Codd. MSS. *Phavor.* & usu. Eadem mens est *Phrynich.* Ecl. & in περὶ σοφ. ubi ἀνυπόδητος διὰ τοῦ η οὐ διὰ τοῦ ε. Ad quem locum nonnulla Veterum exempla in contrarium adduximus, quae hic repetere non vacat. STOEBER. *Alciphron* lib. I. ep. 3. & lib. III. ep. 14. ubi vid. *Berglerus*, & *Elsnerus* in Sched. Critico p. 82.

1 Ἄνω, ὡσαύτως καὶ.] Sic Cod. B. in A. ὡσαύτως καὶ non leguntur. conf. *Phavor.* & Nostr. in ἔξω. STOEBER.

2 Δεῦρο.] Ed. Vasc. δεῦρα male. OUDEND. Confer. *Eustath.* ad Iliad. Γ. p. 301.

3 Ἀνέκαθεν.] Huicce adverbio locum esse, contendunt praeter *Thomam Phrynichus* & *Etym.* M. cum de loco, minime vero cum de tempore sermo fit: quos si audias, reprehendendus *Lucianus*, scriptor Atticae puritatis in primis studiosus, a quo ἀνέκαθεν eo sensu usurpatur p. 52. κατηγόμην δὲ παρά τινι κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίῳ μὲν ὡς ἐφαίνετο τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. *Luciano* praeiverat *Joseph.* Antiq. p. 410. σὺ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις τῆς πονηρίας αὐτῶν ἀξίως χρησαμένου, οἱ τὰ βασιλικὰ διοικοῦντες οἰόμενοι κατὰ συγγένειαν ἡμᾶς ταῦτα ποιεῖν ἐκείνοις ταῖς ὁμοίαις αἰτίαις περιάπτουσι, ὄντων ἡμῶν τὸ ἀνέκαθεν Σιδωνίων. Neque aliter *Diog. Laërtius* p. 162. Non desunt igitur idonea exempla, quibus ea loquendi ratio adversus grammaticos defendi potest. SALLIER. Nostrum confutat Cl. *Abresch* Animadv. in *AEschyl.* lib. II. c. 23. p. 398. *Rhetor* MS. ὅπη καὶ τὸ ἀνέκαθεν ταῖς τῆς κεφαλῆς θριξὶ τέττιγας χρυσοῦς ἀνεδοῦντο. Idem alia Or. καὶ μὴ τοιοῦτον ἀνέκαθεν τυγχάνον.

4 Τόπου.] Eo sensu & ἄνωθεν usurpatur. *Galenus* Comment. in lib. VII. Aphor. *Hippocr.* p. 320. ἀλόγως οὖν ἔνιοι τῶν ἐξηγητῶν ἔφασαν οὐ τόπου δηλωτικὸν, ἀλλὰ χρόνου τὸ ἄνωθεν ἐπίῤῥημα νῦν εἶναι.

5 Κατέπεσε.] Leid. pr. κατέπεσεν, sec. κατέσπασε. OUD.

1 Πλού-

πέλτης ἐξ ὀρανοῦ κατενεχθείσης εἰς ζῶς τοῦ [1] Νομᾶ χειρός. δύναιτο δ' ἄν, φησι, τῆς ἀνέκαθεν φορᾶς πρῶτον [2] ἐπώνυμος γεγονέναι. [3] εἰ δὲ ὑπὸ Ἡροδότου φήσῃ τις καὶ ἐπὶ χρόνου λαμβάνεσθαι, [4] ἀληθὲς μὲν φήσῃ· οὐ μὴν τὸ ὑφ' Ἡροδότου [5] ἅπαξ εἰρῆσθαι, τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως αὐτῷ παρέχεται.

[6] ἈΞΙΩ͂, τὸ παρακαλῶ. τὸ ἄξιον κρίνω, [7] οὐ καταξιῶ. καὶ τὸ τιμῶ. ἀφ' οὗ καὶ ἀξιούμενος, ὁ τιμώμενος. Εὐριπίδης ἐν [8] Ἑκάβῃ.

> Τύμβον δὲ βουλοίμην [9] ἂν ἀξιούμενον
> Τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι.

καὶ

---

6 Πλούταρχος.] Abest hoc testimonium in Cod. B. legitur autem in A. vid. Numam p. 68. D. & 96. B. STOEBER.

1 Νομᾶ.] *Plutarchus* aliique per ου semper exprimunt. Sunt tamen & qui per ο, ut Ιόβας *Juba* efferunt. V. *Suidam*. OUDEND. Lege Νουμᾶ & pro ἐπώνυμος, ἐπώνυμον. STOEB.

2 Ἐπώνυμος.] In *Plutarcho* p. 69. legitur ἐπώνυμον: ut referatur ad praecedens τοὔνομα. OUDEND.

3 Εἰ δὲ ὑπὸ Ἡροδότου &c.] Descripsit haec auctor ex *Phrynicho* pag. 116. ubi vide *Pauwium*. ibi autem post φήσῃ additur εἴρηται γὰρ, & deest αὐτῷ: quae vox certe abundare videtur: quamvis non deleam, αὐτῷ sc. τῷ ἀνέκαθεν. IDEM.

4 Ἀληθές.] Oxon. ἀληθῆ cum Leid. utroque. IDEM. Cod. A. & B. ἀληθῆ.

5 Ἅπαξ.] Exsulat in Leidd. Pro εἰρῆσθαι Leid. sec. εἰρημένον, & pro χρήσεως Leid. sec. φήσεως. OUD. Non legitur in MSS. A. B. locus *Herodoti* est Terpsich. c. 55. pag. 308. fin. ed. *Gale*. STOEBERUS.

6 Ἀξιῶ.] Duae theses separatim legendae ex Codd. A. B. edit. Rom. & Vascos. Ἀξιῶ τὸ ἄξιον κρίνω οὐ καταξιῶ. conf. *Phavor.* post, ἀξιῶ τὸ παρακαλῶ, τὸ ἄξιον κρίνω καὶ τὸ τιμῶ κ.τ.λ. IDEM. Vide, quae praeterea de hoc verbo notat noster V. Βούλομαι. Verbo καταξιῶ usus est *AEschylus* ἑπτ. ἐπὶ Θηβ. vs. 625. & *Diogen. Laërtius* lib. IX. sect. 116. *Porphyr.* de abstin. lib. I. c. 57. *Jamblichus* V. P. c. 36.

7 Οὐ καταξιῶ.] Abest ab Oxon. & Leidd. Ed. Rom. Vasc. sed sub alio articulo habet separate ἀξιῶ, τὸ ἄξιον κρίνω, οὐ καταξιῶ. Mox pro ἀξιούμενος Leid. sec. τὸ ἀξ. OUDEND.

8 Ἑκάβῃ.] Vs. 319.

9 Ἂν ἀξιούμενον.] Cod. A. ἂν τὸν ἐμὸν ἀξιουμ. Sed ed. *Barnesii* cum nostro convenit Hec. vs. 319. seqq. STOEBER.

1 Καὶ

καὶ [1] ἀξίωμα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ παράκλησις, παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. οἷον ἐν τοῖς [2] ψαλμοῖς· εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου. καὶ τὸ μέγεθος. Ἀριστείδης [3] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [4] τὸ μὲν οὖν ἀξίωμα τοῦ παρόντος ἀγῶνος. [5] ἤγουν, τὸ μέγεθος τοῦ ἀγῶνος. ἀξίωσις δὲ οὐ μόνον ἡ παράκλησις, ὡς Θουκυδίδης [6] ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ οὐκ ἄδικος αὕτη ἡ ἀξίωσις. ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος, [7] ὡς ὁ αὐτός· καὶ [8] τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς, ὡς ἐλευθερῶν τὴν Ἑλλάδα φέρεται. καὶ [9] ἡ τιμή, καὶ τὸ προσὸν τινὶ [10] ἀξίωμα, ὡς ὁ αὐτός· ἔχων ἐπ' [11] ἀξιώσει καὶ [12] πρὸς ὀργὴν ἀντειπεῖν. [13] καὶ Ἀριστείδης· οὐ τοὺς ἐν ἀξιώσει προὔχοντας. [14] ἔστι δὲ ἀξίωσις καὶ ὅπερ ἀξιοῖ τις, ὡς [15] Θουκυδίδης ἐν

---

1 Καὶ ἀξίωμα.] Confer. *Ammonius* h. v.

2 Ψαλμοῖς.] Locus exſtat Pſ. CXIX. c. 170. Citatur etiam a *Suida*. deſunt haec a Leid. pr. OUDEND.

3 Ἐν τῷ Παναθ.] Sic Codd. A. B. legitur vero in περὶ Ῥητορικ. ά ſeu Platonica I. T. II. p. 5. ed. Oxon. STOEB.

4 Τὸ μὲν οὖν.] Non exſtant haec quidem verba in Panathenaico. Sed illa p. 125. T. I. ejusdem ſenſus τοσοῦτο τῆς νίκης τὸ ἀξίωμα· ubi MS. τοσοῦτον. At leguntur περὶ Ῥητορικ. T. II. p. 11. ubi itidem additur τοσοῦτον. OUDEND.

5 Ἤγουν . . . . . ἀγῶνος.] Cod. A. τοῦ παρόντος ἀγῶν. in Cod. B. haec verba omnino non leguntur. STOEB.

6 Ἐν τῇ τρίτῃ] §. 9. at recte Cl. *Duker.* docet, non ſibi παράκλησιν notare, ſed τὴν τιμὴν τὸν λογισμὸν, ut bene Scholiaſtes, & idem quod ὅπερ ἀξιοῖ τις, ut mox exponit, & firmat alio *Thucydidis* loco. Τῇ abeſt Leid. pr. & Ed. Rom. OUDEND. Pag. 178. A.

7 Ὡς ὁ αὐτός.] Lib. I. pag. 44. fin.

8 Τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς.] Locus exſtat lib. I. §. 69. ubi rectius Scholiaſtes σεμνολόγημα. OUDEND.

9 Ἡ τιμή.] *Euripid.* Hec. vſ. 293.

10 Ἀξίωμα.] Ita etiam dicitur ἀξίωσις. Schol. *Thucyd.* lib. I. p. 14. DRAEK.

11 Ἀξιώσει.] Lib. II. pag. 143. A. ubi πρὸς ὀργήν τι ἀντειπεῖν. WITTER.

12 Πρὸς ὀργὴν ἀντειπεῖν.] L. II. §. 65. ubi additur τι, quae vocula tamen deeſt etiam apud *Ariſtid.* T. II. p. 121. OUDEND.

13 Καὶ Ἀριστ.] Cod. B. hunc locum non habet; vid. p. 128. ubi locum *Thucyd.* citat. STOEB.

14 Ἔστι δὲ ἀξίωσις καὶ.] L. cum MSS. Leidd. ἔστι δὲ καὶ ἀξ. OUD.

15 Θουκυδ.] Sic MSS. A. B. vid. pag. 161. A. poſt μηδένα ὄχλον

[1] ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, μηδένα ὄχλον Πελοποννησίων νεῶν ὑποχωρεῖν. ἀξίωμα δὲ παρὰ [2] φιλοσόφοις, ἡ λεγομένη κοινὴ ἔννοια. οἷον, ἀξιοῦσι πάντες, σφαιροειδῆ τὸν οὐρανὸν εἶναι.

[3] ʼΑΞΙΩ'ΤΕΡΟΝ εἴπῃς, οὐ πλείονος τιμῆς ἄξιον. κοινότερον γάρ· [4] οὐδὲ εὐωνότερον. ἔστι δὲ καὶ ἀξιώτερον τὸ δικαιότερον, [5] ὅπερ ἐστὶ κρεῖττον [6] τοῦ δικαιότερον. [7] ἰστέον δὲ, ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας [8] τὰ ἁπλᾶ καὶ ἄμφω δόκιμα. οἷον, ἄξιος [9] ἐγκωμίων, καὶ δίκαιος ἐγκωμίων.

ʼΑΞΟ-

ὄχλον lege ʼΑθηναῖοι ὄντες Πελοποννησίων. STOEBER.

1 ʼΕν τῇ δευτέρᾳ.] MSS. Leidd. Edd. Rom. Vasc. carent vocula τῇ. Sed ita & p. 17. ἐν τρίτῃ & saepissime. Est autem §. 88. ubi post ὄχλον additur ʼΑθηναῖοι ὄντες. Ceterum corrigendus ex hoc Thomae articulo est *Phavorinus*, qui sua hinc hausit & contraxit, retinetque οἷον, pro quo *Bentzel.* ὅθεν. OUDEND.

2 Φιλοσόφοις.] Leid. pr. τοῖς φιλ.

3 ʼΑξιώτερον εἴπῃς, οὐ πλείονος τιμῆς ἄξιον. οὐδὲ εὐωνότερον.] ʼΑξιον Atticis est τὸ εὔωνον, id *quod vili pretio emitur. Aristoph.* Equit. p. 342. τὸν καυλὸν ἄξιον γενόμενον, *caulem parvo venalem factum.* Idem eadem Fab. pag. 327. Οὐ πώποτε ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. ubi Schol. ʼΑξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. ἄξιον παρ' Αττικοῖς τὸ εὔωνον. Recte itaque docet *Thom.* si Attice velimus loqui, dicendum esse ἀξιώτερον, non εὐωνότερον. BOS. Vid. not. ad *Pollux.* VII. p. 692. *Xenoph.* ʼΕλλ. lib. IV. p. 398. Κυροπ. lib. III. p. 61. ʼΑναβ. lib. VII. p. 316. & 591. *Lucian.* T. II. p. 58. conf. *Suidas* V. ἄξιος & ἄξιον, ἀξιώτερος. *Jensius* Lect. *Lucian.* p. 235. *Hesych.* V. ἀλώνητος & ἔνδικοι. WITTER.

4 Οὐδὲ εὐωνότερον.] Vide *Suidam* in ἀξιώτερον. Desunt haec ad ὅπερ in Leid. pr. OUDEND.

5 Ὅπερ ἐστί.] Ed. Rom. ὥσπερ ἐστί.

6 Τοῦ δικαιότερον.] MS. Oxon. δικαιοτέρου. Leid. pr. τὸ, qui caret ἐστί. OUDEND. MS. B. τοῦ δικαιοτέρου.

7 ʼΙστέον δέ.] Leg. ʼΙστέον. In MS. A. non est δὲ, sed in B. STOEBER.

8 Τὰ ἁπλᾶ καὶ ἄμφω.] Melius forte τὰ ἄμφω. IDEM.

9 ʼΕγκωμίων.] Sic *AElian.* V. H. II. 27. ὀλιγωρεῖν τῶν ὄντως θαυμάζεσθαι δικαίων, *quae admiratione digna sunt.* Cujus autem ea sint auctoris verba δίκαιος ἐγκωμίων, ne conjectura quidem assequi possumus. Videtur tamen

1 ἍΞΟΝΕΣ τετράγωνοι ὄντες, εἶχον 2 ἰδιωτικὲς νόμες ἐγγεγραμμένες. κύρβεις ἢ 3 τρίγωνοι ἦσαν, εἶχον δημοσίες νόμες, καὶ ἱεροποιίας.

4 ἈΟΊΚΗΤΟΝ, τὸ μὴ οἰκούμενον· ἄοικον δὲ, τὸ 5 μὴ οἶκεν ἔ

---

men ita proferenda esse phrasis δίκαιος ἐγκωμίων τυγχάνειν. Vid. *Lexica*. IDEM.

1 Ἄξονες & κύρβεις.] De horum differentia vide *Ammonium*, qui e nostro supplendus, *Harpocrationem*, *Suidam*, & Comment. Virorum DD. item *Scotti* Adag. aliosque passim. & *Salmas*. de Modo Usur. p. 98. OUDEND. Conf. *Ammon*. h. v. quem ex nostro supplendum putavit Cl. *Valckenaerius*. Qua quidem opera egere potius videtur *Pollux*, qui lib. VIII. §. 128. nullum, nisi quod inter figuram intercedit, discrimen profert. Quam levitatem Grammaticis tribuere non debuisset *Maussac*. ad *Harpocr*. voc. ἄξονες. siquidem in eorum numerum referendum cum Nostro *Ammonium* censet. Adde *Harpocr*. voc. Κύρβεις, & ad eum Cl. *Vales*. notas. STOEBER.

2 Ἰδ. νόμες.] Ultima vox deest in Oxon. sicut & abest ab *Ammonio*; ubi V. *Valken*. OUDEND.

3 Τρίγωνοι ἦσαι.] Cod. B. τρίγον. ut & τετράγον. Masculino genere h. v. efferre solent Atticorum nonnulli. vid. *Hellad*. p. 965. B. *Synes*. pag. 197. D. *Laërt*. p. 11. E. & ibi *Menag*. conf. *Phavor*. p. 1134. l. 43. & Clar. Vir. Not. ad *Polluc*. l. supr. cit. STOEBER.

4 Ἀοίκητον.] Vocem usu tritam nemo negaverit; ut enim de *Herodoto* taceamus, illam reperias apud *Lucianum* T. II. p. 652. & 697. *Joseph*. p. 805. *Plut*. T. I. p. 389. *Laërt*. pag. 201. &c. SALLIER. Ita bis hac voce usus *Aristid*. Panath. pag. 149. Oxon. μόνη μὲν δι' ἀρετὴν ἀοίκητος ἐγένετο . . . καὶ τὸ πρόσθεν ἀοικήτων &c. STOEBER.

5 Τὸ μὴ οἰκεν.] Id est, qui alicubi non commoratur, vel non est commoratus: atqui eo sensu adjectivum illud nunquam usurpatum esse meminimus; ἄοικος ab Atticis is dicitur, qui domo caret. Sic *Sophocl*. Trach. v. 305.

Ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
Ταύτας ὁρώσῃ δυστήνους ἐπὶ ξένης
Χώρας, ἀοίκους, ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας.

Philoctetes apud eumdem Phil. v. 551. antrum, in quo degebat, vocat ἄοικον εἰσοίκησιν.

Ἰὼ μὲν, ὦ παῖ, προσκύσασα τὴν ἔσω
Ἄοικον εἰσοίκησιν.

Ideo nempe, quod spelunca domus vix appellari posset. Occurrit etiam ἄοικος apud *Eurip*. Hipp. v. 1029.

κῶν, [1] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Ἀριστείδης· οὐ γάρ ἐστιν [2] ἔθνος, ὃ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπείρατόν ἐστιν, οὐδὲ ἄοικον ἐπὶ καιρόν.

[3] ἈΠΑΝΑΙΣΧΥΝΤΩ̃, καὶ [4] ἀπαναιδεύομαι Ἀττικοί, [5] οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως.

ἈΠΑΝ-

Ἦτ' ἂν γ' ὀλοίμην ἀκλεὴς, ἀνώνυμος,
Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλιτρῶν χθόνα.

Ubi conftat, illud adjectivum in eum cadere, qui patria & domo carere vult, fi res aliter fe habeat. Interea obfervare operae pretium erit, haecce verba ἄπολις, ἄοικος, in proverbium quodammodo abiiffe: hinc Diogenes Cynicus apud *Laërt.* p. 146. εἰώθει δὲ λέγειν τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι. εἶναι γοῦν ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος. Vide praeterea *Philonem* p. 46. cui alios complures addere facile foret. SALLIER.

1 Ἐν τῷ Παναθ. Ἀρισ.] Codd. A. B. Ἀρισ. ἐν τῷ Παναθ. Locus eft T. I. p. 108. fin. Oxon. ubi pro ἔθνος leg. γένος, & pro οὐδὲ ἄοικον l. οὐδ' ἄοικον. pro ἐπὶ καιρὸν leg. ἐπὶ καιρῶν. quemadmodum etiam Codd. A. B. hunc locum exhibent. Inferendum poft hanc §. ex Codd. A. B. Ἀπαίρω Ἀττικοί· οἱ δὲ ἄλλοι σπαίρω. Sine fenfu. Sufpicor legendum: Ἀπαιωρῶ Ἀττικοί· οἱ δὲ ἄλλοι ἐπαιωρῶ. Prius ἀπαιωρῶ Atticum effe, oftendit ille *Hefiodi* verfus Scut. Herc. v. 234.

Δοιὼ ἀπῃωρεῦντ', ἐπικυρτώοντε κάρηνα.

STOBB. Recte legitur in Ἀσπαίρω.

2 Ἔθνος.] Locus eft. p. 108. T. I. fed ibi vulgo γένος legitur, & pro ἐπὶ καιρὸν *in certum tempus* habetur ἐπὶ καιρῶν, quod vertunt *fuo tempore.* Malim καιρόν. Ἄοικος πόλις pro ἀοίκητος tamen occurrit. V. *Steph.* Thef. Pro ἐπὶ καιρὸν una voce Leid. pr. ἐπίκαιρον. OUDEND.

3 Ἀπαναισχυντῶ.] Mens auctoris eft, duo haec verba abfque praepofitione minus recte ufurpari, quafi nempe parum Attica fint ἀναισχυντῶ, & ἀναιδεύομαι. Ad prius quod attinet, utramque vocem, fcilicet ἀπαναισχυντῶ & ἀναισχυντῶ, apud Atticos fcriptores reperiri, ex Lexicis manifeftum eft. Deinde vero ἀναιδεύομαι occurrit in *Ariftophanis* Equit. v. 396. quare dubitari nequit, quin ea vox in Atticarum numerum pro fuo jure venire debeat, tametfi *Thomas* aliter fentiat. SALLIER.

4 Ἀπαναιδεύομαι.] Ἀναιδεύομαι expurgatur a *Phryn.* p. 12. fubftituto Αὐθαδίζομαι.

5 Οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως.] Errare Magiftrum, vel ipfa Lexica evincunt. Eadem tamen fere habet in ἀπαυθαδίζομαι. Sed vide *Hoefchel.* ad *Phrynich.* p. 22. Ed. *Pauw.* At deeft οὐ a Leid. pr. OUDEND. In Cod. A. deeft οὐ male. Damnat enim *Phrynichus*

[1] ᾿ΑΠΑΝΤΙΚΡΥ τοῦ δεῖνος, καὶ καταντικρὺ, λογογράφοι. Λιβάνιος ἐν τῇ εἰς [2] Νικομήδειαν μονῳδίᾳ· ἀπαντικρὺ [3] τῆς νῦν οὔσης, μᾶλλον δὲ, τῆς οὐκ ἔτ' οὔσης. [4] ἀντικρὺ δὲ, ποιηταί· [5] ὁ δὴ ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς παρά τισι τιθέμενον, ἀμαθές.
[6] ᾿ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ, [7] οὐκ ἀπαράβατον.
[8] ᾿ΑΠΑΡΚΕΙ κάλλιον, [9] ἢ ἀρκεῖ. [10] Σοφοκλῆς· [11] ἀπαρκούντως ἐμοί.

᾿ΑΠΑ-

---

chus quoque ἀναισευέσθαι simplex in voc. αὐθαδίζεσθαι. STOEB.

1 ᾿Απαντικρύ.] Vide *Nunn.* ad *Phrynichum* p. 80. SALLIER. *Ammon.* in ῎Αντικρυς.

2 Νικομήδην.] Lege τὴν Νικομήδειαν cum MSS. Leidd. Verba autem haec leguntur in *Libanio* T. II. p. 203. OUDEND. Cod. A. Νικομήδειαν. Locus hic abest in Cod. B. & in *Phavor.* Legitur autem apud *Liban.* T. II. p. 203. A. ubi pro οὐκ ἔτ' οὔσης leg. οὐκέτ'. STOEB.

3 Τῆς νῦν οὔσης.] Cod. A. & Edit. Rom. post τῆς νῦν οὔσης punctum ponunt. STOEB.

4 ᾿Αντικρὺ.] Vid. *Phrynich.* pag. 82.

5 ῾Ο δὴ ἄντικρυς.] Sic vulgo editur sine sensu; non enim vox ἄντικρυς vitiosa est. Sed restituendum est ex MSS. Leidd. & Edd. Rom. Vascos. ὁ δὴ ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς. Ait *Thomas*, ἀντικρὺ, quod *e regione* significat, si ponatur pro ἄντικρυς, quod notat διαῤῥήδην καὶ φανερῶς, vel αὐτίκα, διόλου, esse ἀμαθὲς, eosque, qui ita scribunt, ἁμαρτάνειν ait *Phrynichus*, quem V. pag. 194. Ed. *Pauw.* Item *Ammon.* in Differ. ac *Suidam.* Variant autem in accentuatione vocis ἄντικρυς vel ἀντικρύς. OUDEND. Cod. A. & Edit. Rom. ὁ δὴ ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς. STOEBER. *Cyrillus* ἀντικρὺ, contra, e regione. ἄντικρυς, palam.

6 ᾿Απαραίτητον &c.] Eadem *Phryn.* habet p. 56. Incertus apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* pag. 125.

Μόνη ᾿στιν ἀπαραίτητος ἀνθρώποις δίκη.

7 Οὐκ ἀπαραβ.] Videtur vir doctus in Ind. *Thucyd.* delere velle τὸ οὐκ. Sed male. *Thomas* vocem non explicat, sed ait, Atticis in usu esse primam, non posteriorem vocem; atque ita *Phrynich.* pag. 138. ᾿Απαράβατον παραιτοῦ λέγειν, ἀλλ' ἀπαραίτητον· scil. λέγε· ut saepe contrariae significationis verbum per ellipsin subintelligendum relinquitur. V. ad *Caes.* B. G. lib. VII. c. 77. Frustra ergo locum tentat *Pauwius.* OUD.

8 ᾿Απαρκεῖ.] *Euripid.* apud *Stobaeum* in Florilegio pag. 35. ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονῆς. *Athenagoras* Leg. pro Christ. p. 35. c. VIII. εἰ μὲν οὖν ταῖς τοιαύταις ἐννοίαις ἀπηρκούμεθα. & l. c. pag. 132. οὐ γὰρ ἀπαρκεῖ δίκαιον εἶναι.

9 ῎Η ἀρκεῖ.] Attica vox, qua praeter *Sophoclem* etiam *Xenophon* usus est Scriptor in primis Atticus, ἀρκεῖ μοι cum infin. seq. ῾Ελλ. I, 15, 8. STOEBERUS.

'ΑΠΑ'ΤΗ, ϰ̀ ἐξαπάτη. ϰ̀ ἀπατῶ, ϰ̀ ἐξαπατῶ.

¹ 'ΑΠΑΥΘΑΔΙ'ΖΟΜΑΙ κάλλιον, ἢ αὐθαδιάζομαι, ϰ̀ ἀπαυθαδιάζομαι.

'ΑΠΕ'-

---

10 Σοφοκλῆς. ἀπαρκοῦντας ἐμοί.] Dubito, an in *Sophocle* id hodie inveniatur. Sed in Electra vſ. 355. eſt: Οὐ ζῶ; κακῶς μὲν οἶδ', ἐπαρκούντως δέ μοι. In ſuo Codice tamen ἀπ. habere potuit *Thomas*; uti hodie apud *AElianum* vulgo ἀπαρκεῖν pro ἐπαρκεῖν legitur XVII. 45. Agens enim de tauris AEthiopicis, eosque invadere equorum, boum pecudumque greges dicens ſubdit: Οἱ τοίνυν νομεῖς ἀπαρκεῖν ταῖς ἑαυτῶν ἀγέλαις βουλόμενοι τάφρους αὐταῖς (immo vero αὐτοῖς ſc. ταύροις) κρυπτὰς ἐργάζονται βαθείας, ϰ̀ ταύταις αὐτοὺς ἐλλοχῶσιν. *Paſtores igitur ſubvenire vel opem ferre ſuis gregibus volentes foſſas profundas, illis occultas faciunt, & per eas iis inſidiantur.* Videtis ἀπαρκεῖν, quod alioquin per *propulſare* poſſet exponi, licet tum potius genitivum ἀγελῶν adhibuiſſet, locum non habere. 'Επαρκεῖν vero hoc ſenſu obvium eſt; quomodo in *Euripidis* exemplo. *AEl.* lib. V. An. 34. ξένοις τ' ἐπήρκεις. OUDEND.

11 'Απαρκοῦντας.] Sic ἀπαισχυντῶ. ἀποδειλιῶ. ἀποκνῶ. ἀπεμύχομαι. 'Απόνιπτρον. 'Αποχεδιάζω. 'Απαυθαδίζομαι. HEMST.

1 'Απαυθαδίζομαι.] Eadem, quae in aliis, ſicuti monitum, obtinere ſolet, in hoc etiam verbo ſcribendi varietas; ut vix utra ratio tribuenda ſit Atticis, decerni poſſit. Editur in *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 72. C. αὐθαδιάζεσθαι· Codd. praeferunt αὐθαδίζεσθαι· ubi quod notat *Schol.* editis conſentiens p. 30. nonnunquam in bonam partem, multo ſaepius in malam accipi, verum eſt. 'Αυθαδιάζεσθαι occurrit in *Sext. Emp.* P. H. I. p. 63. v. 11. invito *Salmaſio*, qui reponit, αὐθαδιάζ. quanquam illud recte formetur ab αὐθάδεια. 'Αυθαδίζεσθαι probat *Phrynich.* p. 12. rejecto ἀναιδεύεσθαι. Similis eſt ſcripturae diverſitas in compoſitis: vide modo *Joſeph.* de B. J. III. c. 7. 11. V. c. 4, 3. V. c. 9, 3 ne alia loca congeram; in quibus pro utraque lectione par paene librorum veterum numerus ſtat. Ad *Sozomeni* H. E. VI. p. 252. v. 12. ubi vulgatur ἀπαυθαδιάζεσθαι, *H. Valeſius* notat, in Cod. Fuket. ſe ſcriptum inveniſſe ἀπαυθαδίζε], additque, *ſimilem errorem antea quoque notare memini*: errorem ſane cur adpellet, nulla eſt cauſa. *Themiſtius* habet ἀπαυθαδίσασθαι Or. XXIII. pag. 290. C. apud quem altera ſcriptura perinde reperitur. Οὐκ ἀπαυθαδιζόμενος τῇ βασιλείᾳ *Suidas* ſuppeditat in V. 'Εταῖρε, & compoſitum a Lexicographis omiſſum καταυθαδισαμένου in V. 'Επεντρυφήσαντες· qui locus ad Brennum Romanis obſidionem redi-

ʼΑΠΕΔΟΜΕΝ Ἀττικοὶ, ὐκ ἀπεδώκαμεν.

1 ʼΑΠΕΔΟΣ χώρα, ἡ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης, καὶ μὴ πεδίον ἔχουσα. καὶ ἄπεδος ἡ ὁμαλὴ, καὶ οἷον 2 ὁμόπεδος. Ἡρόδο-

---

redimentibus insultantem pertinet: utroque noster ille Cod. L. B. adsentitur. Contra praeter *Plat.* Apol. p. 26. F. 28. C. ἀπαυθαδιαζομένως *Plutarchus* adhibuit tum alibi, tum in Ἐρωτ. p. 766. C. Formam activam, quae ab *Hesychio* & *Suida* non est praeterita, multo rariorem usurpat *Simplic.* ad *Aristot.* de Coel. f. 118. a. v. 35. Λέγει τοίνυν ταῦτα ὁ Ἀριστοτέλης οὐκ ἀπαυθαδιάζων τῷ ἀξιώματι τῶν εἰρημένων. In his pluribusque aliis utrum scriptores ipsi dederint, ob membranarum dissidium pro certo constituere non licet. Verum ex forma futuri Attica ἀπαυθαδιεῖσθαι liquidissime constat, *Philostrato* placuisse ἀπαυθαδίζεσθαι, Ic. I. pag. 779. v. 17. neque aliunde oriri possunt *AEschyli* αὐθαδίσματα in Prom. V. v. 963. quae Schol. α. interpretatur κενοδοξίας καὶ ὑπερηφανίας καὶ ἀναισχυντίας. β. κομπάσματα· quare *Thomae* praeceptum minime repudiandum censeo. Eminet autem in his verbis apud Veteres significandi virtus elegans, & multiplici structurae modo variata, quam accuratius exponere non est hujus loci. HEMST. Statim MS. Leid. pr. αὐθαδίζομαι, non αὐθαδιαζ. Nugatur *Thomas*; rectius *Phrynich.* αὐθαδίζεσθαι λέγε, μὴ ἀναιδεύεσθαι. A MSS. Leid. sec. & Oxon. absunt καὶ ἀπαυθαδιάζομαι. Sed V. omnino *Phavor.* qui dicit ἀπαυθαδιάζομαι κάλλιον &c. OUD. Attamen illud verbum hactenus nobis vidisse non contigit: aliter de duobus aliis, de quibus ibi *Thomas*, se res habet, utrumque enim occurrit apud *Platonem*, ut constat ex *Stephano*: minime igitur audiendus grammaticus noster. SALLIER. Rarissime obvium prae altero, quod ei minus placet, sed quod praeter *Aristaenetum*, *Basilium* & *Heliodorum* habet *Arrianus* p. 261. *Themistius* Orat. X. p. 131. D. pag. 135. A. ABRESCH. Est apud *Joseph.* p. 841. E. 912. A. conf. *Suid.* h. v. Cod. B. ἀπαυθαδίζομαι κάλλιον, ἢ αὐθαδιάζομαι· cetera desunt. Ἀπαυθαδιάζω etiam legitur apud *Joseph.* pag. 928. C. ἐξαπαυθαδιάζω apud Eund. pag. 541. STOEB. Conf. Cl. *Abresch* Lect. *Aristaenet.* L. II. p. 314.

1 Ἄπεδος χώρα . . . . καὶ ἄπεδος ἡ ὁμαλὴ, καὶ οἷον ὁμόπεδος.] Lege ὁμόπεδος. BOS.

2 Ὁμόπεδος.] Cum *Bosio* & alio viro docto sic corrigente ad marginem, malo ὁμόπεδος, atque ita MSS. Leidd. Oxon. & Vasc. OUDEND. Lege ὁμόπεδος ex Codd. A. B. & Ed. Rom. conf. Not. Var. ad *Thucyd.* p. 499. n. 69. STOEBERUS.

1 Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· ἡ δὲ ἄλλη Μηδικὴ χώρη ἐστὶ πᾶσα ἄπεδος. 2 καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι.

3 ἈΠΕΙΚΟΤΩΣ, καὶ ἀπεοικότως. Θουκυδίδης 4 ἐν τῇ ἕκτῃ· οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως.

5 ἈΠΕΙΛΩ˜. οὐ μόνον ἐπὶ ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχοῦμαι. Ἀριστοφάνης 6 ἐν Πλούτῳ· ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον, ἠπείλησ' ὅτι. καὶ 7 Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· μιμνήσκου δὲ ὧν ἠπείλεις ἐξιών.

ἈΠΕΙ-

---

1 Ἡροδ. ἐν τῇ πρώτῃ.] Cap. 110 Ante ἄπεδος addidi ex MSS. Leid. pr. & Oxon. ἐστὶ πᾶσα. Sic enim & *Herodotus*. OUDEND. Clio cap. 110. p. 47. ubi ἡ καὶ ἄλλη Μηδικὴ χώρη ἐστὶ πᾶσα ἄπεδος. Addi huic poteſt *Xenoph.* p. 776. l. 9. & 783. l. 24. conf. *Suid.* voc. ἄπεδα & ἄπεδον. WITTERUS.

2 Καὶ Θουκυδ. ἐν τῇ ἑβδ.] §. 78. Citatur etiam a *Suida*, & *Phavorino*, ubi male πεδίον ἄπεδόν τι. OUDEND. Lib. VII. p. 543. B. ad quem locum Schol. Ἐς χωρίον ἄπεδόν τι.] ὁμαλὸν, ὁμόπεδον. ὡς καὶ ἄλοχος, ἡ ὁμόλεχος. WITTER. Leid. pr. ἐς χ.

3 Ἀπεικότως . . . . Θουκυδ. ἐν τῇ ἕκτῃ.] Pag. 448. B. conf. *Phavor.* voc. ἀπεοικέναι. WITT. Cod. A. hunc locum non agnoſcit. STOEB. Ed. Vaſcoſ. καὶ ἀπ. cum Leid. pr. & Rom.

4 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] §. 55. deſunt de more in Oxon. OUDEND.

5 Ἀπειλῶ.] Minandi ſenſu ſaepius haec vox occurrit apud *Ariſtidem*, ut T. II. p. 148. τῶν ἐμπλεόντων ἀπειλούντων. Idem ἀπειλεῖν ἀπειλὰς dixit Panathen. p. 116. STOEBER.

6 Ἐν Πλούτῳ.] Vſ. 88. quo quidem in loco MS. B. pro γὰρ legit δέ. Vereor tamen, ut haec *Ariſtoph.* verba *minandi* potius, quam *jactandi* ſignificatione ſint accipienda. conf. Schol. ad h. l. IDEM Vſ. 88. Caret Oxon.

7 Λιβάν.] Eſt hic locus ex Epiſt. MSS. 108. quae eſt 84. apud *Wolf.* p. 264. ubi tamen non legitur ὧν ἠπείλεις, ſed ὧν ἔλεγες. *Thomam* igitur noſtrum aliter legiſſe credendum, vel hoc teſtimonium loco movendum eſt. Magis huc facit *Homeri* ille locus Iliad. Θ. vſ. 150.

Ὥς ποτ' ἀπειλήσει — —

Sic aliquando gloriabitur.

Ad quem locum *Schol.* ἀπειλήσει, καυχήσεται, κομπάσει. σημαίνει δὲ ἡ λέξις πλείονα· ἐπὶ καυχήσεως μὲν, ὡς νῦν· ἐπὶ δὲ εὐχῆς, ὡς ἐν ἐκείνοις, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι· ἐπὶ δὲ ὀργῆς, ὡς ἐν τῷ, Ἠπείλει κακεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι. Ex quo ſua compilaſſe videtur *Etymol.* M. quem vide. Paſſiva

vox

[1] ΑΠΕΙΠΑ'ΜΗΝ κάλλιον, [2] ἢ ἀπεῖπον.
[3] ΑΠΕΙ'ΡΑΤΟΣ κάλλιον, [4] ἢ ἄπειρος. ἔςι τῶν τειῶν γειῶν, Ἀεισείδης ἐν τῷ [5] Παναθηναϊκῷ· [6] ὡς προεκτέθειται

---

vox ἀπειλοῦμαι alias easque diversas significationes induit. Significat enim modo *minis deterreor*, ut apud *Xenophont.* Sympos. p. 885. B. οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη κἀπειλῶ ἄλλοις: modo *compelli*, *redigi*, cujus quidem usus *Herodoto* maxime familiaris est, ut, ἄνδρας εἰς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας Uran. c. 109. p. 498. & οἱ δὲ Ἀργεῖοι ἀπειληθέντες ἐς στενόν. *in arctum redacti.* Calliop. c. 33. p. 527. quo sensu alias saepius κατειλεῖν apud eundem. vid. *Portus* h. v. STOEBER. Conf. Cel. *D'Orville* Animadv. ad *Charitonem* lib. VIII. cap. 2. pag. 665. Ceterum verba ἐν ἐπιςολῇ ignorat Oxon.

1 Ἀπειπάμην] Sic lege in *Moeride* pro ἀπεῖπα. Hic autem rectius videtur, quod huic articulo praecedit in Oxon. Leid. MSS. καὶ ἀπειπάμην καὶ ἀπεῖπον. Utrumque enim Atticis in usu est. OUDEND.

2 Ἢ ἀπεῖπον.] Minus recte, ut ostendunt haec *Isocratis* p. 59. ἴσας δὲ τόλμας παρασχόντες οὐχ ὁμοίως ἐχρήσαντο ταῖς τυχαῖς, ἀλλ' οἱ μὲν διεφθάρησαν καὶ ταῖς ψυχαῖς νικῶντες τοῖς σώμασιν ἀπεῖπον. Occurrit eadem loquendi ratio pag. 249. ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα γένη πολλὰ τῶν βαρβάρων κινδυνεύων οὐκ ἀπεῖπεν. SALLIER. Exempla a Cl. *Sallierio* producta contrarium omnino suadent. Jubent autem emendare hanc periodum MSS. Cod. A. ita legit: καὶ ἀπειπάμην καὶ ἀπεῖπον. Cod. vero B. omisso καὶ hanc §. a praecedente ἀθήναζε, quem ad modum res ipsa postulat, distinguit. Vascos. autem ex illa §. τὸ κάλλιον ἢ repetendum putavit: quem secutus Callierg. unde natus error. *Hesych.* ἀπείπατο, ἠρνήσατο. ἀπεῖπεν, ἠρνήσατο. Unde utrumque dici liquet. STOEB. *Philostratus* Vit. Apoll. lib. II. c. 16. p. 67. καὶ παρῄτηνται τοῦ ἀπειπόντος. *Lysias* Or. adv. Eratosth. p. 190. ἀλλ' ἀνάγκη ἢ τὸν κατήγορον ἀπειπεῖν.

3 Ἀπείρατος.] Rhetor MS. ὡς καὶ νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ χαλεπῶν ἀπείρατοι μένοιεν.

4 Ἄπειρος.] *Heliodor.* lib. II. p. 66. *Isocrat.* ad Demon. p. 53. & ἀπείρως idem p. 61. ad Nicocl. p. 69. *Eurip.* Or. vs. 25. DRAEK. *Aristides* p. 187. verum unde habeat *Thomas* illud ὡς προεκτέθειται videndum. An forsan scripserat ὡς προεκτέθειται, ὃ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπείρατόν ἐςι γένος οὐδέν. An de suo addidit ὡς προεκτέθειται, pro eo quod apud *Aristidem* habetur, ὡς ἔπος εἰπεῖν. ABRESCH. Male Oxon. ἄπορος.

5 Παναθην.] Lege Παναθην. T. I. p. 108. ubi leg. ὃ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπείρατόν ἐςιν. STOEB.

6 Ὡς προεκτέθειται.] Glossatoris videntur esse verba, quia hic

ται, ἢ τῆς πόλεως ἀπείρατόν ἐςιν.

ἈΠΕΙΡΗΤΑΙ κάλλιον, ἢ ἀπηγόρευται.

[1] ἌΠΕΙΣΙΝ Ἀττικοὶ, [2] ἐκ ἀπελεύσεται. [3] ἢ ἀπῆν, ἐκ ἀπήμην· κοινὸν γδ.

[4] ἈΠΕΚΤΟΝΑ κάλλιον, [5] ἢ ἀπέκτεινα. [6] ἀπέκτανον δ ἀδόκιμον πάντη.

ἈΠ-

---

hic locus a *Thoma* jam citatus est in V. ἀοίκητον. Est in *Arist*. T. I. p. 108. ὁ τ δ τ πόλεως &c. OUDEND. Supra in ἀοίκητον. Caeterum vox ἄπειρος non est rejicienda penitus. Qua quidem praeter *Demosth*. & *Isocrat*. ipse etiam qui a nostro citatur *Aristides* usus est Panath. p. 93. ubi ἀλλ' ὥσπερ πελάγυς ἀπείρυ, κ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὐχ ὁρίζοντος, ἕκαςος ὅσον καθορᾶ, τῦτο θαυμάζει κ. τ. λ. ubi πέλαγος ἄπειρον ipsi est mare immensum, quod oculis quisquam metiri nequit. In cujus rei gratiam addit καὶ ὐχ ὁρίζοντος, ἀντὶ ἐ παρέχοντος ὅρον διὰ τὸ ἄπειρον κ πολὺ μῆκος αὐτ· ut habent Scholia, quae feruntur, Sopatri Apameensis. Ἄπειρος contrarium esse docet τ ἐπιςαμένως *Pollux* lib. V. §. 145. *Hesych*. Ἀπείρητος, ἄπειρος. nisi forte ἀπείρατος hic legendum. Sed nihil immutandum puto. conf. *Suid*. in ἀπείρατος. ἀπείρατος ἀπείρητος. Variat autem vocis significatio, prout eam vel a πεῖρα, vel a πέρας deducendam quis putaverit. Vid. *Etym*. voc. ἄπειρος. STOEB.

1 Ἄπεισιν . . . . κ ἀπῆν.] Confudit ἀπιέναι abire & ἀπεῖναι abesse. ABRESCH. Conf. *Phrynich*. voc. ἀπελεύσομαι. & voc. ἤμην. Add. *Kuster*. ad Plut. v. 70. WITT. V. *Moer*. & *Phryn*. p. 12. Ed. P.

2 Οὐκ ἀπελεύσεται] Minus Attice igitur *Dio* Chrys. qui Or. 33. pag. 410. ea voce utitur; ἀλλ' ἀπελεύσεσθε ἀγανακτῦντες κ λεληρηκέναι με φάσκοντες. SALL. Quod tamen reperitur apud *Joseph*. pag. 964. B. ubi ἀπελεύσεσθ. Sic apud *Liban*. p. 634. C. cum ἄπειμι, tum etiam ἀπέρχομαι occurrit. WITTER. *Chion* epist. ad Plat. εἰ καταλύσας τὴν τυραννίδα ἐξ ἀνθρώπων ἀπελεύσομαι.

3 Καὶ ἀπῆν.] Vid. *Phryn*. voc. ἤμην. *Moer*. voc. ἦν. *Joseph*. ἤμην habet p. 1025. *Liban*. T. I. p. 923. A. 935. B. WITT.

4 Ἀπέκτονα.] *Liban*. T. I. p. 810. C. 852. C. Corrigendus *Phavorinus*: qui ἀπέκτανεν (l. ἀπέκτονεν) ἀττικῶς ἀντι τ ἀπέκτεινεν. Add. Idem voc. ἀπέκτονα. *Suid*. voc. ἀποκτεννῦναι IDEM.

5 Ἢ ἀπέκτεινα.] Utitur tamen *Lysias* Or. II. pag. 153. τ ἀδελφὸν γάρ μυ, ὥσπερ κ πρότερον εἶπον, Ἐρατοσθένης ἀπέκτεινεν. Occurrit & p. 154. ὅτι δὲ συλλαβὼν ἀπέκτεινας, ὐκ οἴει ἐμοὶ κ τύτοισι δῦναι δίκην SALLIER. Quo tamen praeter *Lysiam* a Clar. *Sallierio* allegatum; usi

[1] ἈΠΕ´ΧΩ τὴν χάειν κάλλιον, ἢ λαμβάνω. [2] Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ· ἀπέχω τὴν χάειν, Καρνᾶς ἱκέτης μου γέγονεν.

Οὐκ ἐρῶς [3] ἈΠΗΓΟΡΕΥΜΕ´ΝΑΙ ἡμέραι, [4] ἀλλὰ [5] ἀποφράδες μόνον· εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ παρὰ Συνεσίῳ, [6] ἐν ἐπιςολῇ, [7] ἀποφρὰς ἄνθρωπος, ἤτοι ἀποτρόπαιος καὶ ἀπηγορευμένος.

ἈΠ-

---

usi sunt *Plato*, *Xenophon*, *AElianus*, quem vide Var. Hist. lib. V. c. 8. c. 17 VI, 12. VIII, 9. *Pollux* p. 1309. ἀπέκτειναν *Aristid.* T. II. p. 57. STOEBER.

6 Ἀπέκτανον δὲ, ἀδόκιμον πάντη.] *Moeris* tamen Ἀπέκτονεν Ἀττικῶς. Ἀπέκτανεν Ἑλληνικῶς. An leg. ἀπέκτεινεν, ut hic? sed vide *Phavor.* OUDEND.

1 Ἀπέχω τὴν χάριν.] Ita Comicus, cujus nomen ad nos non pervenit, in Excerpt. Grot. pag. 911.

Εἰ μνημονεύεις εὖ παθὼν, φιλεῖς τέ με,
Ἀπέχω πάλαι, Φίλινε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν.

SALLIER.

2 Συνέσιος.] Epist. 14. pag. 172. C. *Phavor.* ita: ἀπέχειν καὶ τὸ ἀπολαμβάνειν, ὡς τό· ἀπέχω τὴν χάριν. WITTER.

3 Ἀπηγορ. ἡμέραι.] Cod. B. ita: Ἀποφράδες ἡμέραι μόνον οὐκ ἀπηγορευμέναι. εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ παρὰ Συνεσίῳ ἐν Ἐπιςολῇ. Post nova incipit §. Ἀποφρὰς ἄνθρωπος ἤτοι &c. STOEB.

4 Ἀλλά.] Leid. pr. ἀλλ'.

5 Ἀποφράδες.] Sic Grammatici passim. Vide Collectanea in *Hesych.* ad hanc vocem. OUD.

6 Ἐν ἐπιςολῇ.] Ep. 79. Hae voculae rursus non comparent in Oxon. qua de frequenti omissione monebo nihil amplius. OUDEND.

7 Ἀποφρὰς ἄνθρωπος.] Apud *Synes.* p. 224. C. add. p. 148. C. *Liban.* T. II. p. 451. D. *Aristid.* p. 65. a. lin. 23. *Dio* p. 385. C. ἀποφρὰς ἡμέρα *Lucian.* Timon. T. I. p. 120. add. Idem in ψευδολογ. T. III. pag. 597. ubi contra insulsum Sophistam, qui vocis hujus usum reprehendebat & eam e civitate Attica eliminare cupiebat, acriter disputat. Quid autem sit ἀποφρὰς, Idem explicat p. 610. βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφρὰς ἡμέρα κ. τ. λ. Add. *Schol. Lucian.* T. I. p. 5. ubi pro εἰσηγουμ. πάντος l. πάντως vel παντὸς . . . οἱονεὶ ὃ δὲ l. οὐδὲ, φράσαι τις, forte τινί. Idem *Schol.* ad libr. περὶ τῆς ἀποφρ. T. II. p. 401. ubi pro ἱςορίας τοιάς δε (l. τοιᾶς δε) . . . . . ἐξῆγον γοῦν αὐτῶν (l. αὐτοὺς) conf. & *Hesych.* voc. μιαραὶ ἡμέραι. WITT. *Timaeus* Soph. in Lex. *Plat.* MS. Ἀποφράδες ἡμέραι· ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν, ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι. STOEBERUS.

 1 Ἀπ-

[1] ἈΠΗΛΛΑΞΕΝ ὁ δεῖνα τῶν κακῶν κάλλιον λέγειν, [2] ἢ ἀπηλλάγη. καὶ ἀπαλλαξείοντες, ἢ ἀπαλλάξειν μέλλοντες. [3] Θουκυδίδης· ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ γελασείοντες, καὶ τῶν ὁμοίων. καὶ ἀπαλλάττω τὸν δεῖνα μέμψεως, ἤτοι ἐλευθερῶ. καὶ ἀπαλλάττω, [4] τὸ ἀπάγω καὶ ἀφίστημι. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀθηναίους, ὑπὲρ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης· ὅτε Παυσανίαν μὲν ἀπαλλαξάντων, ἡμᾶς δὲ ἑλομένων συνεχώρησαν αὐτοί. καὶ ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους περὶ τῆς συμμαχίας πρώτῳ· [6] Λακεδαιμονίων ὑποσπόνδους ἀπηλλάξαμεν.

[7] ἈΠΗΝΗ, [8] ἐπὶ ἵππων· ἅμαξα, ἐπὶ βοῶν.

Οὐ

---

1 Ἀπήλλαξεν.] *Antiphon* Or. I. p. 17. DRAEK. *Lysias* de Caede Eratosthenis p. 93. Ed. *Stephani.* ταῦτα εἰποῦσα, ὦ ἄνδρες, ἐκείνη μὲν ἀπηλλάγη. TORREN. *AEsch.* Prom. Vinct. vs. 749. τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην. & alii multi in Lexicis. *Aristides* T. II. p. 65. Καὶ ἐν τῷ πρὸς Θηβ. p. 238. unde *Thomas* emend. ABRESCH. Conf. Indic. Atticum *Lysiae* subjunctum. *AElian.* V. H. lib. XII. c. 1. περιεργείας ἀπήλλακτο.

2 Ἢ ἀπηλλάγη.] Idem de futuro ait *Moeris*, at vide *Stephani* Thesaurum, *Suidam* & *Thucyd.* Ind. Sic & ἀπηλλάγη pro *abiit* apud alios, & *AEl.* lib. XIII. V. H. c. 3. &c. OUDEND.

3 Θουκυδίδης.] Lib. I. §. 95.

4 Τὸ ἐπάγω.] Lege ἀπάγω. HEMST. Recte *Normann.* margini allevit ἀπάγω: atque ita etiam *Jensius* & socer meus. Et patet ex seqq. exemplis. OUDEND. Quam emendationem Vir. Clar. firmant Codd. A. & B. & itidem orae exemplaris sui adscripserat *H. Junius.*

5 Ἀριστείδης.] T. I. p. 395. ubi ὑμᾶς, & sic etiam Codd. A. B. & MSS. Leidd.

6 Λακεδαιμονίων.] Vulgo T. I. p. 486. Λακεδαιμονίους. Sed praestat *Thomae* lectio, si vera esset: sed MSS. Leidd. quoque ους. OUDEND. T. I. pag. 486 ubi Λακεδαιμονίους, cui lectioni subscribunt etiam Codd. Regii. STOEBER.

7 Ἀπήνη.] Vid. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in lavacr. Pallad. vs. 3. DRAEK. Conf. Nostr. infra V. ἅρμα. *Hesych.* & *Phavor.* V. ἀπήνη. Legitur apud *Synes.* p. 145. *Niceph.* p. 404. A. & alios: quos inter *Polyb.* cujus fragmentum citat *Suid.* V. ἀπήνη. WITTER. Adde *Homer.* Iliad. Ω. vs. 324. & 718. *Hesiod.* Scut. vs. 273. ubi *Tzetzes* ἀπήνην & ἅμαξαν conjunxit: unde pari passu has voces ambulasse constat. STOEBER.

8 Ἐπὶ

[1] Οὐ μόνον ἈΠΟΓΝΩΣΙΣ, ἀλλὰ καὶ ἀπόγνοια. [2] Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ· ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τοῦ [3] ἄλλό τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς.

ἈΠΟΔΕΙΛΙΩ [4] δοκιμώτερον, [5] ἢ δειλιῶ.

ἈΠΟΔΕΧΟΜΑΙ, καὶ [6] αἰτιατικῇ, καὶ γενικῇ. Δημοσθένης ἐν τῷ [7] πρὸς Ἀλέξανδρον, περὶ τῶν συνθηκῶν· ἄξιον ἀποδέχεσθαι, ὦ [8] Ἀθηναῖοι, [9] σφόδρα τῶν τοῖς ὅρκοις, καὶ ταῖς συνθήκαις διακελευομένων ἐμμένειν. Πλάτων [10] ἐν Φαίδωνι· οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ, οὐδὲ ὥς. [11] καὶ Συνέσιος ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείου, ἐπιστολῇ· καὶ ἡμεῖς ἀπο-

---

8 Ἐπὶ ἵππων.] Accuratius ſcripſiſſet, ἐπὶ ἡμιόνων. Homerus Il. Ω. & Od. Ζ. ἀπήνην ſaepius uſurpans eandem vocat ἅμαξαν ἡμιονείην. Ἅμαξα generale vocabulum inſervit apud Grammaticos explicandae priori: proprie tamen eſt plauſtrum ruſticum bobus junctum: vid. *Liban.* T. I. 174. D. 175. A. idcirco ἁμαξηλάτης, ζευγηλάτης, βοηλάτης inter ſe permutantur. De ἀπήνη plura dabunt *Sam. Bochart.* Hieroz. P. I. lib. II. c 19. & *Job. Scheffer.* de *Re Vehic.* II, 17. pag. 220. 250. HEMST. Vide ad *Heſych.* Ex noſtro ſic *Phavorin.* OUDEND.

1 Οὐ μόνον ἀπογν.] Cod. B. ἀπόγνωσις καὶ ἀπόγνοια.

2 Θουκυδ.] Pag. 231. D. conf. *Suid.* V. ἀπόγνοια.

3 Ἄλλό τι.] Codd. A. & B. ἄλλοτι.

4 Δοκιμώτερον.] Eſt *Blancardi* inventum. Non in MSS. nec Edd. Vett. ut & in ἀποκνῶ. OUDEND.

5 Ἢ δειλιῶ.] Vera ſunt, quae ibi ait *Thomas*; illud enim verbum a paucis uſurpatum reperias; qui eo uſus ſit occurrit *Diog. Laërt.* p. 50. ὑμεῖς δὲ οἱ φιλόσοφοι δειλιᾶτε. Legas equidem apud Scriptores ſacros; ſed eos omnes barbare locutos eſſe obſcurum eſt nemini: illos ſecutus eſt *Greg.* Nyſſ. T. II. p. 70. & 1013. SALLIER.

6 Αἰτιατικῇ.] *Iſocrat.* ad Demon. p. 50. 54. 57. 58. notat autem ἀσπασίως δέχομαι. vid. *Moſchopul.* ad *Homer.* Iliad. B. vſ. 133. p. 159. DRAEK.

7 Πρὸς Ἀλ. περὶ τῶν &c.] Lege hic & in *Phavorino* (qui initio addit ὁμολογῶ) περὶ τῶν πρὸς Ἀλεξ. Oratio enim de foedere non eſt ad Alexandrum, ſed ad Athenienſes de foedere cum Alexandro. Exſtat p. 163. OUDEND.

8 Ἀθηναῖοι] Demoſth. ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

9 Σφόδρα τῶν.] Cod. A. τοὺς.

10 Ἐν Φαίδωνι.] T. I. pag. 96. E. Ed. Serr.

11 Συνέσιος] Pag. 161. C. adde *Iſocr.* p. 6. *Liban.* T. I. p. 567. B. WITTER.

1 Λεγ-

ἀποδεχόμεθα [1] λέγοντος.

[2] ἈΠΟ' τοῦ διακειμένου ὁμιλεῖν τις λέγεται, ἤγουν κατὰ φύσιν καὶ ὡς διάκειται. [3] Φιλόστρατος· ἀπὸ τοῦ διακειμένου καὶ ἵλεω ἀκροασάμενος. [4] ὡσαύτως καὶ [5] ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας [6] λέγει [7] καὶ τὸ, ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου καὶ πεφυκότος.

[8] ἈΠΟ'ΔΟΣΙΣ ἀψύχου. Ἰουλιανὸς [9] ἐν ἐπιστολῇ· [10] ἀποδέδω-

---

1 Λέγοντες.] Rescripsi λέγοντος, ut *Synesii* sensus, & Nostri scopus postulat; atque ita recte editur in MSS. Leidd. & *Phavorino*. Ἀπεδεχόμεθα in Inperf. est apud *Synes.* OUDEND. Cod. uterque Reg. λέγοντος.

2 Ἀπὸ τοῦ διακειμένου &c.] Eleganter dicitur ἀπὸ τοῦ διακειμένου pro *sincere*, *ex animo*, *sine dolo*. pro eodem *Polyb.* & *Dionys.* Halic. dixerunt: ἀπὸ τοῦ κρατίστου, ἀπὸ τοῦ βελτίστου, vid. *Paul. Leopard.* Emend. I. 21. Caeterum verba, quae hic apud *Thomam* in fine leguntur, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας λέγει· Καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ διατιθ. &c. hoc modo sunt legenda, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λέγει καὶ τὸ, ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου καὶ πεφυκότος: i. e. similiter & eadem significatione dicit (*Philostratus*) ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου, & ἀπὸ πεφυκότος. BOS.

3 Φιλόστρατος.] In vita Adriani p. 396. Ed. Ol. OUDEND. Vit. Soph. II. p. 586. ubi διακειμένου τε καὶ. STOEBER.

4 Ὡσαύτως καὶ.] Deest καὶ in A. & B.

5 Ἐπὶ τῆς σημασίας.] Abest καὶ a MSS. Leid. & Ed. Rom. & Vasc. quae recte addunt αὐτῆς, ut bene conjecit *Bos.* OUDEND. A. B. & Rom. τῆς αὐτῆς σημασίας. STOEBERUS.

6 Λέγει καὶ τό.] Pessime haec distinxerat *Blancardus*; jam capies auctoris mentem, quamvis & melius videatur λέγε, ut est in MSS. Leidd. τὸ non compareт in MS. sec. OUDEND. Cod. A. λέγε. B. λέγεται.

7 Καὶ τὸ ἀπό.] Codex B. καὶ ἀπό. Melius καὶ τὸ, Ἀπὸ διατιθ. STOEBERUS.

8 Ἀπόδοσις.] Redditio, quam vocem tum locum habere *Thomas* contendit, cum de inanimis sermo est. Quam vere, ostendunt haec *Luciani* T. I. p. 376. τοῦτο ἦν πως κερκώδειλος ἀρπάσῃ πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρὼν, κατά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τἀληθὲς ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι. Eodem sensu hancce vocem usurpat *Heliod.* AEthiop. lib. V. p. 222. τί δὲ οὐ μέλλεις, inquit, φιλανθρωπίας οὐδὲν ἀπολείπειν, ἀλλὰ φθάνων τε τὰς ἡμετέρας παρακλήσεις, καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς θυγατρὸς αὐτεπάγγελτος ἐπινεύων. SALLIER.

9 Ἐν

δέδωκας Ἀριςοφάνῃ τὰς ἀμοιβάς. ἀποκαςάσασις δὲ, [1] ἐμψύχε ἀγομένε.

[2] ἈΠΟΔΡΑ'Σ, ἐκ ἀποδρὰς. ὡσαύτως δὲ [3] ἀπέδραν, δὲ ἐπὶ πρώτε τῶν ἑνικῶν, δὲ ἐπὶ τρίτε τῶν πληθυντικῶν, ἐκ [4] ἀπέδρων. Σοφοκλῆς [5] ἐν Αἴαντι· ἀλλ' ὅτι γὰρ τὸ σὸν [6] ὄμμ' ἀπέδραν.

ἈΠΟ-

---

9 Ἐν ἐπιςολῇ.] Quae hodie non exſtat inter opera. Sed vide eam in *Libanii* Epiſtolis per Cl. *Wolfium* editis poſt Ep. DCLXX. p. 321. OUDEND.

10 Ἀποδέδωκας.] Codex B. ἀπέδωκες.

1 Ἐμψύχε ἀγομένε.] Apud *Ammonium* ἐμψ. καὶ ἀγομένε. ubi καὶ videtur delendum, uti hic ſtatim ante ἀπέδραν e Leid. pr. nam male abeſt poſt eam vocem a Leid. ſec. OUDEND. *Theophraſt.* Char. c. VII. p. 70. καὶ ἀποκαταςῆσαι εἰς τὴν οἰκίαν.

2 Ἀποδρὰς.] *Lucian.* Contempl. p. 343. DRAEK. Rhetor MS. de Alex. M. καὶ δυσμενεςάτων χεῖρας ἀπέδρασαν καὶ ἐπιβελὴν διέφυγον.

3 Ἀπέδραν.] Reconcinnabo, quatenus licet, inſignem *Suidae* locum, partesque luxatas in ordinem reducam. Ἀπέδραν· ἀντὶ τῦ ἀπέδρασαν· ἐπανεχώρησαν (vel potius ὑπανεχ.) δεῦρο κἀπέδραν· Φερεκράτης Ἰπνῷ· Μένανδρος. Καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν· Ἀριςοφάνης Δαιταλεῦσι· εἶτ' ἀπέδραν μόνος. Ignoti ſunt, quos corrupta lectio ſuggerit, *Menandri* Δαιταλεῖς, *Ariſtophanis* contra notiſſimi; nec mirandum, in verbis conturbatis vocem unam alteramque intercidiſſe. Ceterum apud multos ſcriptores, ſi fides eſt hodiernis & Codd. & Edd. habenda, utrumque invenitur ἀποδρᾶται & ἀποδρᾶναι· *Lyſias*, quum ſcripſiſſet p. 105. v. 29. ἀποδρὰς ἐκ τέτε τῦ κινδύνε, paucis interjectis dixit ἀποδράσας τῦτον. Vid. *Pauſan.* II. p. 183. v. 30. IX. pag. 778. v. 39. In *Dione Chryſ.* p. 143. B. D. 144. D. ἀπέδρα & ἀποδράντα. *Plato* Prot. pag. 221. C. τὸ ἓν ἀποδιδράσκοντα μὴ δύνασθαι ἀποδρᾶναι. HEMSTERH. Deeſt hic καὶ in A. & B. & *Phavor.* vid. & *Ammon.* in ἀποδράναι & *Suid.* V. ἀπέδραν. STOEBER.

4 Ἀπέδρων.] Ἔδρων *Liban.* T. I. p. 603. B. WITTER.

5 Ἐν Αἴαντι.] Vſ. 168. ubi γὰρ δὴ τὸ &c. γὰρ hic abeſt a Leid. ſec. OUDEND.

6 Ὄμμ' ἀπέδραν.] Male hic Cod. A. ἀπέδρων. Cod. B. ut edit. Addit autem horum prior: εἰ καὶ ἐσφαλμένον ἀπέδραν εὕρηται. ἀπὸ γὰρ τῦ ἀποδράω ἀποδρῶ εἰς παραβολικὸν κανονίζεται. Τὸ δὲ ἀποδρὰς, ἀπὸ τῦ ἀποδράω, ἀποδρῶ ἀποδρῆμι εἰς δεύτερον ἀόριςον· ὅθεν ἐςὶ καὶ τὸ ἀποδραίην καὶ τὸ ἀποδρᾶναι, ὡς ςαίην καὶ ςῆναι. STOEBERUS.

Ε Ἀ-

1 ἈΠΟΖΗ͂Ν, οὐκ ἐστενωμένως ζῆν. 2 κοινότερον γδ'.

ἈΠΟ-

---

1 Ἀποζῆν.] Verbum peraeque Atticis ceterisque fcriptoribus commune, quo fignificatur, *vitam duriter & parce agere:* concinne *Liban.* in Antioch. p. 384. B. καὶ οὐκ ἀποζῆν παρέχει μόνον (τῇ πενίᾳ) ἀλλὰ μεθ' ἡδονῆς προστίθησι· *neque ea tantum praebet, quae vitae tolerandae funt, fed infuper victum tenuem jucunda voluptate condire novit.* Μετρίως ζῆν explicat *Schol. Thucyd.* ad Prooem. c. 2. εὐτελῶς *Suid.* neuter vim verbi prorfus adfequitur: *Lucian.* Δ. ΕΤ. VI. οὐκ οἶδα ὅπως ἀπεζήσαμεν· fequitur, quod oppofitum eft; *fuperftite patre* πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. Non diffimilis eft ratio in ἀποτρέφεσθαι, quod ab *Henr. Stephano* praetermiffum *Pollux* adnotavit VI, 32. unde ἀποτροφὴ τοῦ βίου in eodem, quem defignavi, *Luciani* dialogo: perperam mutatur fide unius alteriusve Ed. in ἀποστροφὴ quamvis eam lectionem Doctiff. *J. Gronovius*, caufae fuae ferviens, parum feliciter expedire fit conatus in Exerc. de Foff. ex Euphr. *Arriano* fubjecta p. 369. Par virtus, licet alioquin ex vi praepofitionis latius pateat, in διαζῆν & διατρέφεσθαι· ἀπὸ τούτων διετράφημεν, inquit *Lucianus* l. c. hinc διατροφήν, ut pauci Codd. vel διατροφάς, Lexicis ignotam vocem, non *Paulus* tantum ufurpavit I. ad Tim. VI, 8. fed & *Menander* apud *Stob.* p. 382. Ὁ πρῶτος εὑρὼν διατροφὴν πτωχῷ τέχνην· docte *Cyprianus Pauli* locum proferens, vel antiquus, quo ufus eft, Interpres, *exhibitionem* dedit de Or. Dom. p. 210. de Op. & Eleem. pag. 240. Adfentior igitur *Thomae*, verum non ita, ut Atticis finibus penitus expellenda putem στενὸν βίον, ἐστενωμένως ζῆν &c. quae naturali & prona orationis figura dicuntur, quemadmodum apud Latinos *in re effe angufta* vel *arta*, *inter anguftias fortunae Tacit.* Ann. II, 38. *Alciphroni* certe βίος κομιδῇ στενὸς placuit I, 8. pag. 30. ubi *Berglerus* ex *Demofth.* Ol. I. p. 4. D. notat, εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτοῦ καταστῆτε. Eudoxus in comitatu Theomedontis medici Athenas eft profectus στενῶς διακείμενος, ob penuriam, tefte *Diogen.* L. VIII, 86. mirum eft, quum lectionem integerrimam probe intelligeret, Eruditiff. *Kuhnium* emendatione prava, quae mentem fcriptoris evertat, follicitaffe. Στενότης δαπανημάτων, *contracta fumtuum parfimonia*, extat apud *Jofeph.* A. J. XIX, 7. §. 5. HEMST. Cod. A. κάλλιον λέγειν ἤ, quae ex praecedenti §. repetenda. conf. *Suid.* h. v. & v. ἀπόσιτος. STOEBER. Saepius haec vox apud auctores occurrit. vid. *Thucyd.* lib I. p. 2. A. *Synef.* p. 144. C. *Niceph.* p. 402. B. *Liban.* I. pag. 326. D. 509. A. 554. B. *Dio* pag. 549. B.

1 ᾿ΑΠΟΚΕΚΛΕΙΣΜΑΙ τροφῆς λέγε, μὴ ἀποτετείχισμαι, μηδὲ κεχώρισμαι.

2 ᾿ΑΠΟΚΗΡΥΚΤΟΣ, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας παρὰ τοῦ πατρὸς μετὰ ψήφου δικαστικῆς· καὶ ἀποκηρύττειν, τὸ τοῦτο ἐργάζεσθαι. καὶ τὸ διὰ κηρύγματος πωλεῖν. Λουκιανὸς 3 ἐν τῷ Βίων πράσεις· ἀποκηρύξομεν δὲ 4 βίους φιλοσόφους. καὶ ἀποκήρυκτος ὁ οὕτω πωλούμενος. ἀπόκληρος δὲ, ὁ ἐν διαθήκαις πατρὸς μὴ τυχὼν κλήρου· 5 ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν 6 ἄλλῳ, ᾧ λέγεται ὁ τοιοῦτος εἰσποίητος.

᾿ΑΠΟ-

B. *Xiphil.* p. 299. B. WITTER.

2 Κοινότερον.] Non male Leid. pr. κοινόν. OUDEND.

1 ᾿Αποκέκλεισμαι.] Duplex potestas: nam vel qui causae externae necessitate cibis arcentur, sicut urbs obsessa interclusu commeatu, ἀποκέκλειται τῶν σιτῶν, τῆς τροφῆς· Antiochiae piscium omnis generis tam vilis est annona, ut ne pauperiores quidem eorum usu excludantur: καλὸν δὲ κἀνταῦθα τὸ μηδὲ τοὺς καταδεεῖς ἀποκεκλεῖσθαι τῆς τοιαύτης ἐδωδῆς, teste *Liban.* T. II. p. 385. C. vel accipitur medice, quum infirmitas stomachi fastidium ciborum creat: eam vim recte *Hesych.* expressit: ᾿Αποκεκλεῖσθαι σιτίων, ἀνορέκτως ἔχειν τροφῆς· quomodo *Hippocrati* saepius usurpari Oeconomia *Foësii* docebit: in *Galeno* frequens: *Demosth.* in Con. p. 1110. D. τῶν σιτίων ἀπεκεκλείσμην· parique modo *Aristid.* T. I. p. 528. A. τῆς τροφῆς ἀποκεκλείμην, vel, ἀπεκεκλείμην, ut p. 537. D. structuram mutavit *Themist.* Or. XVIII. pag. 223. C. οὐκ ἀποκέκλεισταί μοι τὰ σιτία, οὐδὲ τὰ πόματα. Ex his patet, bene monuisse *Thomam.* HEMSTERH. Vid. *Suid.* V. ἀποτειχίζων. WITT.

2 ᾿Αποκήρυκτος &c.] Vide *Ammon. Suidam*, alios.

3 ᾿Εν τῷ βίων πράσεις.] T. I. pag. 371. Ed. Amst. Post hoc exemplum adde e MS. Leidd. & Rom. ac Vascos. Ed. καὶ ἀποκήρυκτος, ὁ οὕτω πωλούμενος. OUDEND. Sic A. & B. πρᾶσις Rom. Locus est T. I. pag. 371. notat idem *Jensius* p. 143. STOEB.

4 Βίους φιλοσόφους.] His subjunge ex A. & B. & Rom. καὶ ἀποκήρυκτος ὁ οὕτω πωλούμενος. IDEM.

5 ᾿Εκποίητος δὲ.] Cod. B. ἐκποιότητος perperam, ut videtur. Cod. A. ἐκποιητός. Vid. insuper *Ammon.* voc. ᾿Αποκήρυκτος, & voc. κηρύξαι. *Suid.* in ἀποκηρ. & ἀποῤῥησία. IDEM.

6 ῎Αλλῳ,· ᾧ λέγεται.] Distingue minus ἄλλῳ, ᾧ, *alii, cui*; atque ita emenda *Ammonium*, ubi vulgo ὃ λέγουσιν, εἰσποίητος γέγονεν· immo ᾧ. OUDEND.

1 ᾿Α-

1 'ΑΠΟΚΝΩ͂ δοκιμώτερον, 2 ἢ ὀκνῶ.

3 'ΑΠΟΚΡΙ'ΝΑΣΘΑΙ, τὸ ἀπολογήσασθαι· 4 ἀποκριθῆναι δὲ, τὸ χωρισθῆναι. οὐ γὰρ εὕρηται ὅλως παρὰ ῥήτορσι τοῦτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσασθαι. ἀποκρίνω δὲ, τὸ ἀποσκυβαλίζω, καὶ ἀποκρίνω, τὸ χωρίζω. 'Αριστείδης· 5 ὧν ἀποκρῖναι τοὺς ἑταίρους οὐκ ἔστιν.

6 'ΑΠΟΚΡΙ'ΝΕΤΑΙ, ὁ ἐρωτώμενος· ἀπολογεῖται δὲ, ὁ 7 κατηγορούμενος.

8 'ΑΠΟΚΤΙΝΝΥ'ΝΑΙ βέλτιον, ἢ ἀποκτιννύειν.

'ΑΠΟ-

---

1 'Αποκνῶ.] Promiscue utitur *Plato* pag. 107. F. &c. ABRESCH. *Aristid.* Platon. II. p. 264.

2 'Η ὀκνῶ.] Fallitur *Thomas*, vide lexica. SALLIER.

3 'Αποκρίνασθαι . . . .] Falli *Phrynichum*, adeoque & *Thomam*, jam monuit *Jo. Conr. Schwartzius* in Comment. pag. 163. erroris fontem ex male intellecto *Ammonio* repetendum videri, memini alicubi notasse in *Thucydideis*. ABRESCH.

4 'Αποκριθῆναι.] Vide Comm. ad *Phrynich.* p. 40. Ed. P. OUDEND.

5 'Ων ἀποκρῖναι, τοὺς ἑταίρους.] Orat. Leuctrica A. T. I. p. 408. ubi ἑτέρους vulgo legitur, uti hic in utroque Leid. Sustuli autem distinctionem ineptissimam & falsam. Pro 'Αριστείδης MSS. & Edd. VV. ὁ αὐτὸς 'A. IDEM. Cod. A. ὧν ἀποκρῖναι τοὺς ἑτέρους &c.

6 'Αποκρίνεται.] Vide Erud. *Jensium* L. I. Lect. *Lucian.* C. 1. & *Harpoc.* ἀπόκρισις ἡ ἀπολογία. TORRENIUS. *Lucian.* Contempl. pag. 347. & *Jensii* Lect. *Lucian.* p. 8. DRAEK. Vox utrumque praestat usum. Sic pro ἀπολογεῖται *AEschin.* p. 59. ter, quater, p. 62. *Antiph.* 107. med. 128. fine, & ἀναποκρίτως p. 110. Edit. Ald. ABRESCH. 'Αποκρίνεσθαι pro ἀπολογεῖσθαι habet *Lucianus*. Vid. *Jens.* p. 8. ἀπόκρισις, *apologia Thucyd.* III. pag. 214. D. conf. *Phryn.* voc. ἀποκριθῆναι. *Ammon.* voc. ἀπολογεῖσθαι. WITTERUS.

7 Κατηγορούμενος.] MS. Leid. pr. Oxon. ἐγκαλούμενος. Contra *Thomam* vide *Jensium* L. Luc. p. 8. & comma praec. ac *Harpocr.* OUDEND. Codd. A. B. ἐγκαλούμενος.

8 'Αποκτιννύναι β. ἢ ἀποκτιννύειν.] Prima vox ita legitur quoque in *Moeride*, qui solis id Atticis esse in usu ait. Sed male. Scribendum enim ἀποκτιννύναι, ut recte *Phaverin.* & MSS. Leidd. Confer omnino *Suidam*, & *H. Steph.* *AElian.* L. X. Anim. C. 31. τοὺς δὲ ἀσεβοῦντας ἀποκτιννύναι. Dein apud nostrum rursus e *Phaver.* & *Suida* scribendum ἀποκτιννύειν. & sic iidem MSS. ut aliquoties tamen habet

ΑΠΟΛΑΥΣΟΜΑΙ κάλλιον, ἢ ἀπολαύσω.

[1] ΑΠΟΛΕΙΠΕΙ ἡ γυνὴ τ ἄνδρα. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· [3] ἀπολιπῦσα γδ αὐτὸν ᾤχετο. ἐκβάλλει ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. [4] Λιβάνιος ἐν [5] μελέτῃ τῇ περὶ τῆς λάλ8

---

bet *Xenophon* & in his p. 377, 387. Ed. Leuncl. OUDEND. A. B. & *Phav.* ἀποκλιννῦναι. conf. *Suid.* h. v. & in ἀπολλύειν. Legitur ἀποκλιννύναι apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 471. *Plutarch.* T. II. p. 505. C. *Synes.* p. 258. C. ... *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 494. ἀποκλιννύουσιν ibid. pag. 499. *Isocr.* p. 60. 502. *Liban.* I. pag. 119. A. 130. C. ἀποκλιννῦναι *Liban.* I. p. 557. D 545. D. κλιννύειν *Joseph.* p. 625. B 627. A. WITTER. Ἀποκλινύντας *Aristid.* T. II. pag. 57. Oxon. Edit. ubi in Cod. Barocc. ἀποκλεινύντας legitur. STOEBER.

1 Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἀπολιπῦσαν γδ αὐτὴν ᾤχετο· Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῆς λάλ8· ἔκβαλε τὸ γύναιον.] Totus hic locus corruptus est & mutilus, restituendus ex vett. Codd. hoc modo: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἀπολιποῦσα γδ αὐτὸν ᾤχετο. ἐκβάλλει ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τ λάλ8· ἔκβαλλε τὸ γύναιον. Docet hoc loco Auctor, quod uxor, quae *discedit a viro*, Graece dicatur ἀπολείπειν ἄνδρα· vir autem, qui *repudiat uxorem*, dicatur ἐκβάλλειν, *exigere uxorem*; quare, si quis dicat ἀπολείπειν γυναῖκα, soloecismum committit. Vid. Soloecistam *Lucian.* pag. 757. BOS. Recte: vir enim uxorem ἀποπέμπει, uxor virum ἀπολείπει, ut ostendunt veterum Orationes; cujus discriminis ea ratio est, quod maritus nuptam domum deducebat, cujus cum domina non esset, virum non poterat ἀποπέμπειν, sive ejicere; dicebatur ideo ἀπολείπειν. Parum Attice igitur *Lucianus* in Bis accus. p. 237. τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν ἀπέλιπε. SALL. Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 756. DRAEK. Ἀποπέμψασθαι quoque dicunt, ut *Joseph.* Antiq. lib. XI. c. 5. §. 3. aliquoties. ABRESCH.

2 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 1064. ubi: κἄτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'. Sic etiam MSS. His subjungenda sunt ex MSS. & Edit. Rom. Ἐκβάλλει ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. STOEBER.

3 Ἀπολιποῦσαν γδ αὐτὴν ᾤχετο.] Turpissime hic locus ita editur. Optime ex Edd. Vett. eum restituit *Bosius*, quem vide. ἀπολιποῦσα uterque MS. Leid. & αὐτὸν Leid. pr. atque ita exhibui. *Arist.* vs. 1064. habet ἀπολιποῦσά γ' αὐτόν. Addidi quoque, quae exciderant e MSS. & Edd. Vett. ἐκβάλλει ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. OUDEND.

4 Λιβάν.] T. I. p. 311. C. ibidem legitur etiam ἐκβολὴ γυναικός. WITTER. Vid. porro *Hesych.*

λου· [1] ἔκβαλε τὸ γυναῖον.

ἈΠΟΛΛΥ͂Σ Ἀττικοὶ, οὐκ ἀπολλύων.

[2] ἈΠΟ΄ΛΛΩ [3] Ἀττικοὶ, οὐκ Ἀπόλλωνα. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ τὸν πατρῷον Ἀπόλλω τῇ πόλει.

[5] ἈΠΟΛΥ΄ΟΜΑΙ μέμψεως. καὶ ἀπολύομαι [6] τὴν μέμψιν, [7] ἢ ἀπολύω. [8] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους περὶ συμμαχίας δευτέρῳ· οἷς ἀπολύεσθε τὴν μέμψιν.

ἈΠΟ-

---

sych. in Ἀπόλειψις. *Graev.* ad Soloec. p. 121. *Kust.* ad Plut. v. 1033. STOEBER.

5 Μελέτη τῆς λάλου.] Perperam: lege e MSS. Leidd. τῇ περὶ τῆς. ut alibi. OUDEND.

1 Ἔκβαλε.] Sic etiam in *Libanio* T, I. p. 311. C. Ed. Vasc. ἔκβαλλε. IDEM.

2 Ἀπόλλω.] Vid. V. κυκεῶ. Sic ἐλάττω *Demosth.* pro Coron. p. 474. *Julianus* Or. II. p. 49. DRAEK. Quot hinc loca forent reformanda? *Plato* p. 565. A. 576. A. 580. G. 583. H. &c. *Aristid.* T. I. p. 24. & saepissime *Philostratus.* Eadem ratio est τοῦ Ποσειδῶνα & Ποσειδῶ, quomodo *AEschines* p. 15. *Xenoph.* Hellen. III. p. 312. *Aristid.* p. 169. & 193. ABRESCH. *Eustathius* ad Iliad. E. p. 430. ὥσπερ καὶ τὸν ἱδρῶτα ἱδρῶ λέγει κατ' ἀποκοπὴν ὅλης συλλαβῆς, οὕτω τὸν ἰχῶρα ἰχῶ· καὶ ἔστιν ὅμοιον καὶ τὸ τὸν κυκεῶνα κυκεῶ εἰπεῖν, καὶ Ἀπόλλω τὸν Ἀπόλλωνα.

3 Ἀττικοὶ.] Deest haec vox MSS. Leidd. Oxon. & Ed. Rom. Vasc. atque ita saepe auctor. Hoc enim ex totius operis scopo satis liquet, ab ipso innui. OUDEND.

4 Ἀριστ. ἐν Παναθ.] T. I. p. 98. pr. Oxon. νὴ vel μὰ τὸν Ἀπόλλω apud *Aristoph.* saepius. vid. Nub. 371. &c. habet & *Thucyd.* h. v. lib. II. pag. 172. D. *Xenoph.* Κυρ. VII. pag. 145. *Synes.* p. 59. C. Ἀπόλλωνα est apud *AElian.* Var. lib. XII. c. 64. Sic etiam Ποσειδῶ *Lascar.* p. 385. *Liban.* I. p. 88. A. pro quo Ποσειδῶνα Idem I. p. 159. A. & *Dio* p. 652. E. STOEB.

5 Ἀπολύομαι.] *Demosth.* pro Coron. p. 473. DRAEK. *Aristid.* τὰ ἑαυτῶν ἀπολύσασθαι Platon. II. p. 229. STOEB. Conf. *Alex. Morus* ad *Lucae* cap. II. 29.

6 Τὴν μέμψιν ἢ ἀπολύω] Forte: κάλλιον ἢ ἀπολ. WITT. In Cod. B. haec §. ultra vocem μέμψιν non excurrit. STOEB.

7 Ἢ ἀπολύω.] Sic & *Phavor.* Forte addendum κάλλιον. NORM. Ea vox forsan subintelligenda e praec. Articulo. OUDEND. Sic etiam dicitur ἀπολύειν σεαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς *Isocr.* ad Demon. p. 53. DRAEK.

8 Ἀριστ. ἐν τῷ πρὸς Θηβ.] Pag. 48. b. l. 3. add. p. 133. a. l. 8. WITTER.

¹ ἈΠΟΜΆΧΟΜΑΙ ² δοκιμώτερον, ἢ μάχομαι.

---

1 Ἀπομάχομαι.] Ea vox, judice *Thoma*, alteri praeferenda; quae illius sententia consistere nequit, nisi dixeris, illos a nostro grammatico reprehendi, qui simplici μάχομαι utebantur, cum ἀπομάχομαι composito locus esse deberet. Illius autem variae sunt acceptiones. Primum ἀπομάχεσθαι ii dicuntur, qui intra urbis moenia conclusi, hostium impetus frangunt, cujus significationis cum innumera prope exempla suppetant; missam faciemus. Deinde eadem illa vox sumitur pro arcere, repellere, ita *Xenophon* p. 609. ὑπομιμνήσκοντες μὲν ὡς τὸν βάρβαρον κοινῇ ἀπεμαχέσαντο, ἀναμιμνήσκοντες δὲ ὡς Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ᾑρέθησαν ἡγεμόνες τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῶν κοινῶν χρημάτων φύλακες, τῶν Λακεδαιμονίων ταῦτα συμπαρακελευομένων. Ibi de Lacedaemoniis sermo est, qui sociis periculi Atheniensibus Persas a se victos esse gloriantur: atqui hostem rejecêre, non e moenibus pugnantes, sed profligatis ad Plataeas, & Salamina hostium copiis. Hujusce loci meminit *Henr. Steph.* in Lex. qui propter hunc accusativum τὸν βάρβαρον veretur, ne in mendi suspicionem nonnullis veniat, quasi nempe verbum ἀπομάχομαι huncce casum minime regat: reperitur tamen apud *Joseph.* Antiq. lib. III. p. 82. αἱ δὲ ἐκ τῆς τρίχος καὶ τῶν διφθερῶν πεποιημέναι καλίεσαι ὁμοίως τῷ περὶ τὰς πύλας ὑφάσματι, τό, τε καῦμα καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὄμβρων ὕβριν ἀπομαχόμεναι. Id est, arcentes, sensu a *Xenophonteo* non multum absimili. Tandem sumitur pro resistere, recusare, repugnare; ut antea a *Suida* observatum: καὶ ἀπομαχομένου, inquit, ἀνθισταμένου, παραιτουμένου. Cui favent imprimis haec *Herodoti* pag. 4. ὁ μὲν δὴ, λέγων τοιαῦτα, ἀπεμάχετο, ὀῤῥωδέων μή τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν. favet & *Chrys.* T. VII. p. 341. διὸ καὶ πρὸς τὸ τῆς ἀπιστίας ἐξεκυλίσθη κρημνόν. τοῦ γὰρ ἀγγέλου λέγοντος· ἰδοὺ ἡ γυνή σου Ἐλισαβὲτ τέξεταί σοι υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην, ὁ Ζαχαρίας ἀπομάχεται τῷ λόγῳ. ubi ἀπομάχομαι cum dativo junctum videas: accusativum maluit una cum praepositione πρὸς *Basilius* T. I. p. 971. ἴδοις δ' ἂν πολλοὺς καὶ τῶν πεπιστευκότων τοῖς νομικοῖς καὶ προφητικοῖς γράμμασι τῇ περὶ ἕκαστον ἐνστάσει μετὰ πιθανότητος ἀπομαχομένους πρὸς τὴν ἐνεργείαν κ. τ. λ. Ita quoque *Heliod.* AEthiop. p. 203. εἰ γὰρ καὶ λίαν ἄοκνος ὑπάρχεις τὴν ἀκοὴν, καὶ ἐῤῥωμένως ἀπομάχῃ πρὸς τὸν ὕπνον. Attamen varias illas significationes non incommode ad unam referre possis. SALLIER. Lege δοκιμ. ut in Rom. Cod. B. addit λέγειν. *Xenophon* utraque voce usus deprehenditur; ἀπομάχεσθαι in Cyrop. III. p. 50. ἐμάχοντο Hist. Graec. saepius. STOEBER.

[1] ἈΠΌΝΙΠΤΡΟΝ, καὶ ἀπονίψασθαι. [2] οὐ νίμμα, οὐδὲ νίψασθαι, ὡς ὁ πολὺς [3] λέγει. ἀπονίψασθαι δέ φασιν οἱ τεχνικοὶ, μετὰ τὸ φαγεῖν· πρὸ μέντοι τοῦ φαγεῖν ὕδωρ κατὰ χειρὸς δέξασθαι. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν·

Ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
[5] Δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ' ἤδη· σπένδομεν.

[6] ἈΠΟΠΈΜΠΩ, τὸ ἀποστέλλω, ἤγουν, τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἑτέρωσε πέμπω. [7] ἐν ἐπιστολῇ Λιβάνιος· ἀποπέμπομεν ὑμῖν Διάνιον. ἐκ τούτου καὶ [8] ἀποπομπὴ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἀλεξάνδρου βίῳ· πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ. καὶ ἀποπέμπω, τὸ ἀποδιώκω.

[9] ἈΠΟΣΚΟΠΟΥ͂ΜΑΙ κάλλιον, [10] ἢ ἀποσκοπῶ.

ἈΠΟ-

---

1 Δοκιμώτερον.] Addit bene Leid. pr. λέγειν. OUDEND.

1 Ἀπόνιπτρον.] *Phryn.* p. 82. Comment. ad *Theophr.* Char. 16. & ad *Suidam*, ac Schol. loci hic citati ex *Arist.* IDEM.

2 Οὐ νίμμα.] Revera quidem hujusce vocis exempla vix ac ne vix quidem reperias. Legitur apud *Aëtium* lib. VII. νίμμα προσώπου, meminit & *Nonus* medicus p. 115. quorum libri cum in manibus non sint, verba non adducemus. Ad νίψασθαι & ἀπονίψασθαι quod attinet, alii jam egere. SALLIER. Vid. *Phryn.* h. v. *Ammon.* voc. ἀπονίψασθαι & ibi *Valck.* STOEBER. *Nonus* de cur. morb. c. 105. p. 115. νίμμα προσώπου εὐδόκιμον καὶ θαυμάσιον, ποιεῖ τὸ πρόσωπον ὡραῖον κ. τ. λ. Ceterum illustrat hunc *Thomae* locum *D. Heinsius* ad *Silium* Ital. Punic. lib. XI. vs. 420.

3 Λέγει.] MS. Leid. 2. λόγος.

4 Ἀριστοφάνης.] Vs. 1211. Addunt MSS. φησίν. sed haec verba ponuntur post exemplum. OUD.

5 Δειπνοῦμεν.] Male abest ab Leidd. Oxon. Codd. & Ed. Vasc.

6 Ἀποπέμπω . . . Λουκιαν.] T. I. p. 779. *Graev.* ἀποπέμπομαι *Eurip.* Hec. v. 72. conf. etiam *Phavor.* h. v. STOEBER. *Theophyl.* Simoc. Quaest. Phys. p. 9. οἶδεν ὁ λαγωὸς διὰ τοῦ δρόμου, καὶ τῆς τῶν ποδῶν ὀξύτητος, κυνηγέτου ἐπιβουλὰς ἀποπέμπεσθαι.

7 Ἐν ἐπιστολῇ.] Epist. 378.

8 Ἀποπομπή.] Sic in *Phavorino* rescribendum. Locus *Luciani* exstat T. I. p. 900. Ed. Salm. B OUDEND.

9 Ἀποσκοποῦμαι.] In pluribus verbis talis est actionis significandae conditio, ut vix ullum accedere possit a medio potestatis discrimen: in his praestantissimi scriptores formam activam mediamque permutare solent, ut monuimus ad *Xenoph.* Ephes. p. 51. v. 13. in Miscell.

ἈΠΟΣΟΒΩ͂ οὐ μόνον τὸ ἀποδιώκω, ἀλλὰ καὶ τὸ [1] σεσοβημένως

---

cell. Obs. Multa hujus generis collegit *Thomas*, quorum formam mediam activae ut magis Atticam praeponit: saepissime nullo jure, & inperitiam veteris usus prodens. Adhibetur sane ἀποσκοπεῖσθαι, ut a *Synes*. p. 42. C. ἐκ περιωπῆς ἀποσκοποῖτο· sed longe frequentius ἀποσκοπεῖν, sive notet *e sublimi*, aut *eminus prospectare*, de quo in transitu dictum est ad *Lucian*. Dial. Mar. p. 304. sive *diligenter intentisque oculis inspicere & considerare*, ut τὸ ἴδιον ἀποσκοπεῖν ἀσφαλὲς apud *Dionys. Halic*. A. R. VI. p. 381. v. 42. τὸ μέλλον *Aristides* T. I. 219. C. Non aliter fere *Euripides* & *Lucianus*: vid. *Polyaen*. VI, 2. p. 550. *Hesych*. in Λινόπτης· Σκωπευμάτων· Ὑπόσκοπον χέρα. *Athen*. XIV. p. 629. F. ἦν δὲ ὁ σκὼψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. Jungitur & ἀποβλέπειν, eadem praepositionis vi, quae itidem adparet in rariore verbo ἀποθεωρεῖν. *Polycharm*. apud *Athen*. VIII. pag. 333. E. ἀποθεωρεῖ τὸ γινόμενον· Excerpt. ex *Diod. Sic*. pag. 350. Viriathus τῇ λόγχῃ προσαιωρησάμενος ἀπεθεώρει τὸ τοιοῦτον πλῆθος; *bastae leviter innixus ita inspectabat splendidi apparatus copiam, ut contemtum vultu testaretur*. In utroque verbo vertendo lapsus est magnus *H. Valesius*. Hemst.

10 Ἢ ἀποσκοπῶ.] Sed ita *Lucian*. *Euripides*, alii. Oudend. Quam recte, ostendunt haec *Euripid*. Hecub. vs. 939.

> Πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ
> Νόστιμον ναῦς ἐκίνησε πόδα
> Καί μ' ἀπὸ γῆς ὥρισεν Ἰλιάδος.

Ibi ἀποσκοπῶ significat *conspicio*, *aspecto*: alio sensu usurpat Suppl. vs. 236. nempe pro *rationem habeo*:

> Ὁ δ' ὡς ὑβρίζῃ, inquit, δύναμιν εἰς χεῖρας λαβών,
> Ἄλλος δὲ κέρδους οὕνεκ' οὐκ ἀποσκοπῶν
> Τὸ πλῆθος, εἴ τι βλάπτεται πάσχον τάδε.

Quod verbum duobus hisce locis accusativum adsciscit: & praepositio εἰς praefigitur apud *Sophoclem* Oed. Colon. vs. 1258.

> Σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τὰ νῦν ἀποσκόπει
> Πατρῷα καὶ μητρῷα πήματ' ἄπαθες.

Ex quibus colligas, *Thomam* falli: saepissime enim ἀποσκοπῶ; quod etiam accipitur pro *de loco superiore aliquid conspicere*: ita *Joseph*. Antiq. lib. VII. p. 130. γενόμενος δ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἀπεσκόπει τὴν πόλιν καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων ὡς ἂν βασιλείας ἐκπεσὼν ηὔχετο τῷ θεῷ. Ita quoque *Lucianus* T. I. p. 354. οἱ δὲ θεοί, inquit, περὶ Ζῆνι καθήμενοι ——— ——— ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν γῆν καὶ πάντη περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες. Sallier. Ἀποσκοποῦντες *Aristid*. Panath. p. 123. Oxon. Stoeb.

1 Σεσοβημένως . . . ἀπέρχ.] *Suid*. Ἀποσοβῶμεν, ἀπέρχωμεν. Μένανδρος· *Kustero* ne quis auscultet

βημένως [1] καὶ θαῤῥαλέως ἀπέρχομαι, [2] ὡς ὁ αὐτὸς Λουκιανὸς ἐν τῷ πλοίον, [3] ἢ εὐχαὶ· εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα [4] εἰς τὸ ἄστυ. [5] καὶ πάλιν ἐν τῷ ὑπὲρ [6] τῶν εἰκόνων· καὶ ὡς ὁρᾷς ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν. [7] περισοβῶ δὲ, τὸ περιέρχομαι. ὁ αὐτὸς [8] ἐν τῷ συμπόσιον,

---

fcultet refcribenti, ἀπολείπωμεν. Σοβεῖν & ἀποσοβεῖν, *contento curfu ire, abire, aliquo fe proripere vere* Attica: utrumque in *Alcipbr.* I. p. 142. 174 III. p. 392. *Longo* III. p. 74. 96. καὶ συντείνας σοβεῖ παρὰ τὸν Δρύαντα inde loquendi formula, οὐκ ἀποσοβήσεις; *non tu binc te auferes?* in *Ariftoph.* Av. vf. 1133. 1253. &c. Alios ufus adfines, fed leni flexu paululum inmutatos explicandi locus non eft. Ut *Lucianus* περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ, fic & *Alcipbr.* I. p. 86. ubi legenda eft docta *Bergleri* obfervatio, III. p. 344. 408. illo συνεχῶς pariter adjecto. Haec caufa eft, cur περισοβεῖν *Hefych.* exponat, κύκλῳ πίνειν· *Phocylides* dixit κυλίκων περινισσομενάων apud *Atben.* X. p. 428. B. θᾶττον περιελαύνειν τὰς κύλικας *Xenopb.* Symp. p. 512. v. 39. quod quum *Pollux* ex eo decerptum adnotat VI, 30. additum invenit, vel addidit ipfe ἐν κύκλῳ. *Critiae* in *Atben.* XIII. p. 600. E παῖς five miniftrator ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι . . . διαπομπεύει, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν. Ceterum hic articulus in Edd. antiquis poft ἄρτι & ἀπώμοτος fequitur, in quibus quoniam Λουκιανὸς & ὁ αὐτὸς praeceffe-rat, hic jure *Thomas* fcribere potuit, ὁ αὐτὸς Λουκιανός. HEMSTERH.

[1] Καὶ θαῤῥαλέως.] In Ed. Vafc. θαρσαλέως. unde vir doctus θαρσαλέως. perinde. OUDEND. Cod. B. θαρσαλ. Sic & *Phav.* quem conf. add. *Suid.* in ἀνεσόβησαν. STOEBER.

[2] Ὡς ὁ αὐτὸς Λουκ.] Cod. B. Λουκιανός. priora verba locum hic non habent. Locus eft T. II. p. 493. *Graev.* STOEB. Defunt Leid. pr.

[3] Ἢ εὐχαί.] Oxon. εὐχαινὴ male. T. II. p. 668. Ed. S.

[4] Εἰς τὸ ἄ.] Leid. ἐς τὸ ἄ.

[5] Καὶ πάλιν ἐν τῷ.] T. II. p. 31. *Graev.* STOEBER.

[6] Τῶν εἰκόνων.] T. II. p. 45.

[7] Περισοβῶ.] Praeter illam fignificationem aliam habet parum obviam apud *Gregor.* Nyff. T. I. p. 670. cujus haec verba: τούτους μὲν λέγεσθαι παρὰ τῆς νύμφης βοστρύχους ὑπενοήσαμεν, οἳ τῆς χρυσῆς κεφαλῆς ἀπηρτημένοι οὐ μικρὰν δι' ἑαυτῶν ποιοῦσι προσθήκην τῆς ὥρας τῇ τοῦ πνεύματος αὔρᾳ περισοβούμενοι: id eft, *ventorum flatu agitati*; quo fenfu accipitur praeterea pag. 769. ἀλλὰ γαυριᾷς, inquit, τῇ νεότητι, καὶ πρὸς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας βλέπεις, καὶ ἐγκαλλωπίζῃ τῇ ὥρᾳ, ὅτι σοι ὑπερσφριγῶσιν αἱ χεῖρες πρὸς κίνησιν, καὶ κοῦφοι πρὸς τὸ ἅλμα

σιεν, ἢ Λαπίθαι· συνεχῶς [1] περιεστοβεῖτο ἡ κύλιξ. [2] ἀνασοβῶ δὲ, τὸ ἀναταράσσω. σοβῶ δὲ, καὶ τὸ πεπαῤῥησιασμένως χωρῶ, [3] ὡς Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁ γὰρ ἰδὼν τὸν πορνότριβα σοβοῦντα διὰ τῆς ἀγορᾶς. καὶ τὸ ἀναταράσσω [4] καὶ ἀνεγείρω.

[5] ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ δίκην ἔλεγον, [6] ὁπότε ἀπελεύθερος κεί-

ἅλμα οἱ πόδες, καὶ περισοβεῖ ταῖς αὔραις ὁ βόστρυχος. ubi malimus περισοβεῖ). SALLIER.

8 Ἐν τῷ συμπ.] T. II. pag. 639. ubi pro περιεστοβοῦτο leg. περιεσοβεῖτο ex Cod. A. & B. STOEBERUS.

1 Περιεστοβοῦτο.] Rom. Vasc. περιεστοβᾶτο. Scribendum scil. περιεσοβεῖτο, ut in Leid. pr. ac *Luciano* T. II. p. 852. Ed. S. E. OUDEND.

2 Ἀνασοβῶ δὲ τὸ ἀναταράσσω.] Neque aliter exponendus videtur is *Platonis* locus in Lyside p. 206. ποῖός τις οὖν ἄν σοι δοκῇ θηρευτὴς εἶναι, εἰ ἀνασοβοῖ θηρεύων, καὶ δυσαλωτέραν τὴν ἄγραν ποιοῖ. Hinc metaphora ducta. Incompta coma dicitur κόμη ἀνασοβουμένη apud *Lucianum* T. II. pag. 212. τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε περὶ τοῦ χρησμοῦ ταῦτα ἤδη φοβερὰ, ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασοβουμένη, κίνημα κορυβαντῶδες. Ibi Jupiter Apollinem oracula fundentem alloquitur, cui proinde haec *Virgilii* de Sibylla non immerito accommodes:

Ventum erat ad limen, cum virgo, poscere fata
Tempus, ait: Deus, ecce Deus; cui talia fanti
Ante fores subito non vultus, non color unus,
Non comptae mansere comae; sed pectus anhelum,
Et rabie fera corda tument; majorque videri
Nec mortale sonans, adflata est numine quando
Jam propiore Dei.

SALLIER.

3 Ὡς Συνέσ.] Pag. 178. B. idem habet ἀνασοβῶ p. 226. A. περισοβῶ p. 3. B. σοβῶ p. 244. A. & *Aristid.* p. 50. WITT.

4 Καὶ ἀνεγείρω.] Leid. pr. καὶ τὸ ἀν.

5 Ἀποστασίου.] V. *Harpocr.* h. v. & ibi *Maussac.* DRAEK. V. *Ammon.* qui ex vulgari usu, a quo tamen nonnumquam MSS. & Edd. Codd. discedunt, addit μὲν. Sed sine μὲν in hac ipsa re *Suidas*; qui de differentia hic notata a *Thoma* cum Commentariis, & *Jungerm.* ad *Poll.* III. §. 56. consulendus, ut & Misc. Obs. V. 5. p. 177. OUDEND.

6 Ὁπότε ἀπ.] Adde ἡ δοῦλος ἀποστασίου κρίνοιτο ὡς ἀπος. ex *Ammonio* h. v. conf. etiam *Harpocr.* & ibi *Maussac.* STOEB.

κρίνοιτο, ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου. [1] ἀποστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, [2] ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

[3] ἈΠΟ'ΣΤΟΛΟΣ, ὁ ἀπεσταλμένος. [4] Δημοσθένης· ἀλλ' οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελῶσιν, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιούτους ἀποστόλους. [5] καὶ ἀπόστολος [6] αὐτὴ ἡ ἀποστολή. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ· χρήματα δ' ἡμῖν, τὰ μὲν εἰς τὸν ἀπόστολον τὸν καλὸν [7] ἐξανήλωται.

[8] ἈΠΟΣΧΕΔΙΑ'ΖΩ, [9] αὐτοσχεδιάζω, καὶ σχεδιάζω.

[10] ἈΠΟΤΕΤΕ'ΛΕΚΑ, καὶ ἀποτετέλεσμαι· [11] οὐκ ἀπήρτικα,

---

1 Ἀποστασίου] Oxon. MS. ἀπο. pessime. ὡς mox abest ab utroque Leid. OUDEND.

2 Ὡς μὴ] Deest ὡς in Cod. B.

3 Ἀπόστολος.] *Sphanhem.* ad *Julian.* Or. I. p. 265. DRAEK.

4 Δημοσθένης.] Or. I. Philipp. pag. 53. F.

5 Καὶ ἀπόστολος.] Codd. A. B. & Rom. αὐτὴ ἡ ἀποστολή. addit insuper Cod. A. τῶν νεῶν, cui lucem addunt haec *Timaei* Soph. Lex. Plat. MS. ἀποστολή, τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεμπόμενα ἢ ἐκπλέοντα. Vid. *Thucyd.* lib. VIII. p. 511. & ibi Cl. Virorum notas ad v. 79. STOEB. *Lysias* Or. pro *Aristoph.* p. 338. ἀργυρίου δ' εἰς τὸν ἀπόστολον ἠπόρουν. & p. 347. εἰς τὸν ἀπόστολον τῶν τριήρων.

6 Αὐτὴ ἡ ἀποστολή.] Cur recesserunt ab Edd. priscis αὐτὴ ἡ ἀπ. quae sana est lectio, & confirmata a MSS. Leidd? De hoc vocis usu adi Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* L. VIII. §. 8. OUDEND. Scrib. καὶ αὐτή. Utitur hac voce *Aristoteles* sensu minus usitato de amissione per caedem Rhet. II. c. 23. prope fin. ἡμαρτε γὰρ ἡ Μήδεια περὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν παίδων. STOEBER.

7 Ἐξανήλωται.] Vulgo in *Arist.* T. I. p. 378. Ed. J. ἐξανήλωτο. OUDEND.

8 Ἀποσχεδ.] De extemporanea dicendi facultate hae voces saepissime occurrunt apud *Philostr.* Vit. Soph. & in Vit. Apoll. lib. V. c. 37. p. 222. de *Dione* Chrys. ἐδόκει δὲ αὐτῷ καὶ τὸ ἀποσχεδιάζειν ἄριστα ἀνθρώπων. Legitur αὐτοσχεδιάζω in *Thucyd.* lib. I. p. 92. B. *Xenoph.* p. 609. *Isocr.* p. 466. & 696. *Aristid.* pag. 60. Schol. *Lucian.* T. II. pag. 41. σχεδιάζειν, ἤτοι σχέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. STOEB.

9 Αὐτοσχεδ.] *Phavorin.* καὶ αὐτοσχ.

10 Ἀποτετέλεκα.] Conf. *Phrynich* v. ἀπηρτισμένον. add. *Suid.* v. ἀπαρτῆται & ἀρτησάμενος. STOEBERUS.

11 Οὐκ

τικα, [1] οὐδ' ἀπήρτισμαι. ἀδόκιμα γὰρ ταῦτά τε καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν.

[2] ΑΠΟΦΕΡΕΣΘΑΙ οὐ μόνον τὸ πόῤῥω φέρεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ κερδαίνειν. [3] παράδειγμα τοῦ πόῤῥω φέρεσθαι, παρὰ [4] Λιβανίῳ· εἰ μὲν γὰρ φιλοσοφίας ἀπολόμενος, ἀπεφέρετο τοῦ χρήματος, καὶ ἦν ἐν προσηγορίᾳ φιλοσοφίας. ἀποφέρειν δὲ, ἡ ἀποφορά. τὰ παρὰ τῶν ἡττόνων τοῖς μείζοσι παρεχόμενα [5] χρησά. [6] Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· τάλαντον ἔταξαν [7] τῷ Διὶ τῷ Ὀλυμπίῳ ἀποφέρειν. λέγεται μέντοι ἀποφορὰ, [8] καὶ ἡ δυσώδης ὀσμή.

ΑΠΟ-

---

11 Οὐκ ἀπήρτικα.] Confer *Phrynich.* p. 196. Ed. P. OUD.

1 Οὐδ' ἀπήρτισμαι.] Est tamen ἀπηρτισμένην apud *Diodor.* lib. XVI. p. 406. *Joseph.* p. 83. C. 731 G. 771. E. *Diog. Laërt.* p. 168. D. 179. C WITTER.

2 Ἀποφέρεσθαι.] Adde *Harpocr.* in ἀποφορά, & *H. Valesii* notas ad *Mauss.* pag. 241. *Lucian.* T. I. p. 844. καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρῆ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι TORREN.

3 Παράδειγμα τοῦ . . . . φιλοσοφίας.] Haec omnia in Codd. MSS. non leguntur. Locus *Libanii* est ex epist. 190. ad Anatol. ubi pro ἀποφερ. leg. ἀπεφ. STOEBERUS.

4 Λιβανίῳ.] Ep. 18. pag. 7. Ed. *Wolf.* unde restitui ἀπεφέρετο pro ἀποφ. & addendum videtur τὸ κάπηλος post V. φιλοσοφίας. desunt autem in Leidd. haec παράδειγμα . . . . φιλοσοφίας. OUDEND.

5 Χρησά.] Rectius apud *Ammonium* χρήματα. pejus MS. Oxon. caret τὰ παρεχόμενα. IDEM.

6 Θουκυδ.] Pag. 364. C.

7 Τῷ Διί.] Male vulgo articulus abest. lib. V. §. 31. ubi de eo & de verbo ἀποφέρειν praeter *Harpocr. Suidam*, adi Cl. *Duker.* Sic etiam *AElian.* lib. X. An. C. 48. ἀπέφερε τῷ δράκοντι μισθὸν σωτηρίας. *Xen.* Inst. Cyr. lib. IV. pag. 113. δασμόν τε τῆς χώρας σοὶ ἀποίσω. lib. VII, 143. τοὺς δασμοὺς ἀποφέρειν. Quod adeoque pro ὑποφέρειν restituendum eodem Libro p. 187. Hinc ἀποφέρεσθαι hoc sensu pro *accipere* saepe occurrit. *Theocr.* Id. A. vs. 3. ἆθλον ἀποισῇ. Atque ita legendum puto in *AElian.* lib. VII. An. C. 15. ἡ δὲ ἆθλον τοῦ κατειπεῖν κατηνέγκατο τὸ δέλῳ συγκαθεύδειν ἀδεῶς. Immo vero ἀπηνέγκατο. OUDEND.

8 Ἡ ἡδυσώδης ὀσμή.] Contrarium reperitur apud *Phavorinum*, qui nostrum exscribit. Scil. ἡ δυσώδης ὀ. atque ita MSS. Leidd. Oxon. & Edd. Rom. Vascos. pro primo ἡ exprimentes καὶ. Legendum igitur καὶ ἡ δυσώδης ὀσμ. Generaliter

 tamen

1 'ΑΠΟΦΘΑ'ΡΗΘΙ' μȣ, λέγȣσιν 'Αττικοὶ, ȣ̓κ ἀπαλλάγηθί μȣ. δηλοῖ δὲ, τὸ μὲν φθορᾶς 2 ἀπόςηθί μȣ.

3 'ΑΠΟΦΟΙΤΗ'ΣΟΜΑΙ κάλλιον, 4 ἢ ἀποφοιτήσω.

'ΑΠ-

---

tamen magis ſignificat quamvis exhalationem. Confer *H. Stephani* Lexicon, & *Ammon.* Oudend. *Stephanus* in Lex. autor eſt, nomine ἀποφορὰ fere ſemper intolerabilem odoris foeditatem ſignificari: nos vero non minus crebro de odoris ſuavitate a ſcriptoribus Graecis uſurpari eſſe ſolitum, contendimus. Ab *Agatharchide* ordiemur, cujus haec verba pag. 63. τότε δὲ ἀσφάλτȣ παραθυμιῶντες βραχὺ καὶ τράγȣ πώγωνα, τοῖς τοιȣ́τοις ἀφαιρȣ̃νται τὴν ἄγαν δυώδη τῆς ἐπιφορᾶς ὑπερβολήν. Quibus nihil diſertius, ſi pro ἐπιφορᾶς legas cum *Salmaſio* ἀποφορᾶς: atque hanc illius emendationem ſtabiliunt, quae de hujus vocis ſignificatione mox allaturi ſumus. Etenim in mendi ſuſpicionem venire nequit is *Philonis* locus p. 36. ἡ δὲ πνοὴ ὡς ἂν αὔρα τίς ἐστιν καὶ ἀναθυμίασις ἠρεμαία καὶ πραεῖα. ὁ μὲν ȣ̓̃ν κατὰ τὴν εἰκόνα γεγονὼς καὶ τὴν ἰδέαν νȣ̃ς πνεύματος ἂν λέγοιτο κεκοινωνηκέναι. ῥώμην γὰρ ἔχει ὁ λογισμὸς αὐτȣ̃. ὁ δὲ ἐκ τῆς ὕλης κȣ́φης καὶ ἐλαφροτέρας αὔρας, ὡς ἂν ἀποφορᾶς τινος, ὁποῖαι γίνονται ἀπὸ τῶν ἀρωμάτων. Ibi autem ἀποφορὰ in bonam partem accipitur, ut & pag. 142. τὰ γὰρ, inquit, παρ' ἡμῖν ἀναγκαῖα καὶ τίμια καὶ γνήσια ὡς ἀληθῶς ἀγαθὰ, τοιαῦτα φάγειν, πιεῖν, ἀναβάλλεσθαι, ποικιλίαις χρωμάτων δι' ὄψεως ἡδέως ἡσθῆναι, μελῳδίαις παντοίων ἤχων δι' ἀκοῆς τερφθῆναι, ἀτμῶν ἀποφοραῖς εὐώδεσι διὰ μυκτήρων γανωθῆναι. Neque aliter *Plutarchus* T. II. p. 437. Complura in eam rem adduci poſſent exempla, niſi ex laudatis ſupra ſcriptoribus ſatis conſtaret, nomen, de quo diſputatur, promiſcue a veteribus adhibitum. Sallier. Leg. καὶ ἡ δυσώδης ὀσμή. Sic quidem MSS. niſi τὸ ἡδυσώδης pro εὐώδης poſitum eſſe credendum ſit: ut indicaret, non odoris tantum foeditatem, verum & ſuavitatem hac voce ſignificari. conf. *Ammon.* h. v. p. 21. & 22. Stoeb.

1 'Αποφθάρηθι.] *Phavor.* ἀποφθάρηθι μȣ. Witter. Cod. A. ut in textu. Cod. B. ἀποφθάνηθί μȣ. Stoeb. V. *Moerid.* male in *Phavorino* ἀποφθάρηθι. Oudend.

2 'Απόςηθί μȣ.] Oxon. caret μȣ. & Leid. pr.

3 'Αποφοιτήσομαι.] Pertinent huc cetera, quae in ἀγνοήσομαι leguntur, quacum haec periodus arcte cohaeret. Inferenda poſt hanc §. ex Ed. Rom. & MSS. A. B. 'Απρὶξ ἐλάβετο λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀμφοτέραις χερσὶ, καὶ ὅλως. conf. *Heſych.* & *Phavor.* h. v. ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένȣς αὐτῶν, *conſertis manibus, ut divelli non poſſint.* Legitur & apud *Syneſ.* p. 283. B. & *Xiphilin.* p. 373.

[1] ΑΠΡΙ'Ξ ἐλάβετο λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀμφοτέραις χερσὶ καὶ διόλε.

ΑΠΡΟΝΟΗΤΟΣ, καὶ ὁ μὴ προνοῶν, καὶ ὁ μὴ [2] προνοούμενος ὑπό τινος. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ζεὺς [3] τραγῳδός· ἢ ὄντες ἀπρονοήτοι εἶναι αὐτῶν.

[4] ΑΠΩΜΟΤΟΣ, ὁ ἀπηγορευμένος. ἀνώμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ περιληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας. [5] ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Ἰειδος καὶ Ποσειδῶνος [6] διαλόγῳ· ἀνώμοτός ἐστιν· [7] ἀφανὴς γὰρ ἦν.

'ΑΡΑ'

---

p. 373. D. Neque tamen desunt alterius locutionis exempla. χεροῖν ἀμφοτέραιν *Joseph.* p. 502. G. ἀμφοτέραις χερσὶ *Lucianus* T. II. p. 86. & 491. *Timaeus* in Lex. Plat. MS. ἀπρὶξ, ἐμπεφυκότως. STOEBER.

4 Ἡ ἀποφοιτήσω.] Additur in MS. Oxon. καὶ ἄξομαι ἢ ἄξω. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τι ἐχόντων μέλλες μέλλοντας. OUDEND.

1 Ἀπρὶξ ἐλάβετο λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀμφοτέραις χερσὶ καὶ διόλε.] Haec inserui ex MSS. Leidd. Oxon. & Edd. Rom. Vascos. In *Moeride* legitur ex interpolatione *Hudsoni* corruptissime: ἀπρὶξ τὸ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις καταχεῖν, βίᾳ (κρατεῖν) Ἀττικῶς· (προσπεφυκότως οἷον) ἔγχυτος πλακοῦς. Ἑλληνικῶς. ubi censet Cl. Editor, illa ἔγχυτος πλακοῦς ἑλληνικῶς, alicui respondere, quod librariorum forsan vitio exciderit. Quod non puto. *Suidas* ἀπρὶξ, ὅλῃ δυνάμει· ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς. Ἀπρὶξ προσπεφυκὼς &c. *Hesych.* Ἀπρὶξ, προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς. *Phavorin.* Ἀπρὶξ ἐλάβετο λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀμφοτέραις χερσί. καὶ παρὰ Πλάτωνι, ἀπρὶξ προσπεφυκότων (lege τως) ἰσχυρῶς. ὁ οὐχ οἷόντε πρίσαι διὰ τὴν σύγχυσιν. quae explicatio exstat quoque in *Hesychio.* sed ex *Suida* patet, legendum σύμφυσιν: ut bene monet *Kusterus.* Schol. *Theocr.* Id. 15. 68. ἀπρὶξ ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως ὥς τε μὴ διαπρῆσαι τὴν συμφυΐαν. scribe διαπρίσαι cum *H. Stephano* in Thes. OUDEND.

2 Προνοούμενος ὑπό τινος.] Codd. A. B. & Leid. I. προνοουμ. παρά του.

3 Τραγῳδός.] *Lucian.* T. II. p. 202. Ed. Salm. ubi σφῶν αὐτῶν. Leid. pr. ὁ τρ. OUDEND. T. II. p. 138. *Graev.*

4 Ἀπώμοτος.] *Archilochus* apud *Aristot.* Rhet. lib. III. c. 17. fin. χρημάτων δ' ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον. STOEB.

5 Ὡς ὁ αὐτός.] Cod. B. ὃ ὁ αὐτός. Vid. *Lucian.* T. I. p. 253. *Graev.* Vid. *Jens.* Lect. Luc. p. 327. IDEM.

6 Διαλόγῳ.] T. I. pag. 253. Ed. Gr. Conf. T. II. Toxar. c. 42. & quae ibi notarunt viri docti.

7 Ἀφαν. γὰρ ἦν.] Deest ἦν in B.

¹ ἈΡΑ` ὐ μόνον ἡ κατάρα, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχή. ² Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ· ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι.

³ ἈΡΑ'ΧΝΗ, τὸ ὕφασμα. ⁴ ἀράχνιον, τὸ ⁵ νῆμα. ἀράχνης, τὸ ζῶον. ⁶ Ἡσίοδος. —— ἀεροπότητος ἀράχνης.

ἈΡ-

---

1 Ἀρὰ.] *Hesych.* Ἀρά· εὐχή, κατάρα, βλάβη. Confer. *Salmasius* ad Inscript. Herod. Attic. p. 9.

2 Ἡρόδ. ἐν τῇ ϛ'.] Erato c. 64. p. 354. Gale. STOEBER.

3 Ἀράχνη.] Subtilius haec quam verius. *Ammonius* (ubi V. *Valckenaer.*) ait, ἀράχνην feminino genere ut & ἀράχνιον neutro genere esse ὕφασμα, at Masc. Gen. ἀράχνην notare ipsum animalculum: & sic quoque *Suidas*; nisi quod de ἀραχνίῳ mentionem non faciat. Noster autem, unde sua hausit *Phavorinus*, si sana ejus sunt verba, ἀράχνιον facit *Stamen*, ἀράχνην vero *Subtemen*, & denique animalculum Masc. Gen. ἀράχνην. At vero recte jam *Stephanus* docuit, τὴν ἀράχνην καὶ τὸ ἀράχνιον etiam de animalculo occurrere. V. *Poll.* lib. VII. §. 76. Hinc margini adscripserat hic vir doctus ὕφασμα καὶ τὸ ζῶον. Vere quidem, sed contra mentem *Thomae*, ut opinor. An autem scripsit ἀραχνίου νῆμα, vel ἀράχνου νῆμα? OUDEND. De animali inter alios, quos habent Lexica, *AEschyl.* Agam. vs. 1501. *AElian.* H. A. lib. I. c. 21. nempe ἀράχνη & *telam* dicit & *animal*, at ὁ ἀράχνης animal tantum, id quod ex canone nostro quoque tantum docere voluit *Ammonius.* ABRESCH.

4 Ἀράχνιον.] *Laërt.* p. 202. F. WITT. Conf. *Ammon.* p. 24. & ibi *Valck.* STOEB.

5 Νῆμα.] Haec vox & in Latinam Linguam transiit, ut patet ex *Tertulliano*, nempe ex felicissima emendatione *Salmasii* in *Tertull.* Lib. de Pallio, pag. 180. seqq. & *Steph. le Moyne* in doctissimis Observat. ad Varia Sacra, p. 879. seqq. Eadem quoque reddenda pariter Scriptori *Kuranidon*, ubi p. 80. vulgo sine sensu legitur: *Albus Araneus cum animali in calamo missus, ophthalmiam sedat*, pro quo magnus *Reinesius*, lib. III. Var. Lect. c. 15. p. 581. legendum censet *cum sua tela*; infeliciter omnino, praeter consuetudinem Viri alias sagacissimi: scribendum enim potius videtur *cum nemate*, vel *nemati*, nempe νήματι. Sed & eandem vocem Graecam νῆμα, ad ipsos quoque Chaldaeos, Hebraeos ac Rabbinos penetrasse, adeo ut נימא *Nema*, seu *Nima*, frequentissime apud ipsos occurrat, doctissime, pro more, ostendit idem Vir magnus *Steph. le Moyne*, loco laudato, p. 880. Verum haec obiter, hac occasione, ὡς ἐν παρόδῳ. TRILLERUS.

6 Ἡσίοδ.] Ἔργ. v. 777. WITTER.

1 Ἀρ-

[1] ἈΡΓΟ͂Σ ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνὴ, κρεῖττον ἢ ἀργή.

Ἀρισοφάνης [2] ἐν Νεφέλαις·

Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.

Λουκιανὸς ἐν τῷ τῆς μυίας [3] ἐγκωμίῳ· ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται.

[4] ἈΡΓΥΡΑΜΟΙΒΟ͂Σ, [5] οὐ κολλυβισής. δηλοῖ δὲ τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον [6] καταλλάκτην· ὃν καὶ ἀργυρογνώμονα λέγου-

---

1 Ἀργὸς &c.] Idem *Phrynichus* praecipit p. 16. *Kuhn.* in Ind. *AElian.* V. Πάμπολυς. similia vide in Βασίλεια, Βέβαιος. Φαῦλος. Φίλιος. HEMSTERH. De hac Syntaxi quaedam habet *Kuhnius* in indice ad *AElian.* in voce παμπολὺς. TORREN. Conf. *Phryn.* in ἀργὴ ἡμέρα. STOEBER. *Philostrat.* Icon. I. 21. ἡ κόμη δὲ οὐκ ἀργή. conf. *Suidas* & Schol. *Aristoph.* Nub. vs. 53. *Eustath.* ad Odyss. Θ. pag. 305.

2 Ἐν Νεφέλαις.] Vs. 53. a *Suida* etiam citatus.

3 Ἐγκωμίῳ.] T. II. p. 376. *Graev.*

4 Ἀργυραμοιβὸς.] Atticis est, qui Latin. *mensarius*, *nummularius*. utitur *Aristoph.* Nub. pag. 164. ubi Schol. ἀργυραμοιβοὶ, οἱ ἀντ' ἀργυρίου κέρματα ἀμείβοντες. κολλυβιστὴς vero, quomodo communi dialecto vocatur hujusmodi homo, (uti etiam est *Matth.* XXI. 12. & *Joh.* II. 15.) Atticis improbatur. BOS. V. *Heupel.* ad Marci c. XI, 15. DRAEK.

5 Οὐ κολλυβιστής.] Ita recte hic & infra sub Titulo κολυμβητὴς vulgo emendarunt Viri Docti, ut latius ibi ostendemus. MSS. *Moer.* item Oxon. Leid. sec. & *Phavor.* prave κολυμβιστὴς: ut fere ubique habent MSS. at κολλυβίστης bene Leid. pr. Sed pejus Ed. Vasc. κολυμβητής. OUDEND. Codd. A. B. *Phav.* & Ed. Rom. κολυμβιστής. vid. & *Phav.* in κόλυμβος. STOEBER.

6 Καταλλάκτην.] Ἀργυρογνώμονα λέγουσι τὸν καταλλάκτην· *Etymol.* p. 137. v. 23. Recentius vocabulum *Jo. Meurs.* retulit in Gl. Gr. B. pluribus exemplis illustravit *Du Cangius*, *Thomae* non oblitus: vim ejus propriam recte describas ex *Suida* in Ἀργυραμοιβὸς & Κολλεκτάριος· ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος. Quamvis autem eo veteres usi non fuerint, verbum tamen, unde ducitur, καταλλάσσειν ipsis satis frequens ad rem mensariam pertinet, notatque majoris pretii nummos aureos argenteosve minutiore nummulorum, quos κέρμα vel κέρματα vocant, genere permutare. Persinus poëta Eubulo miranti, cur se relicto Atarna Mitylenen discessisset, rescripsit, διότι τὰς Φωκαΐδας, ἃς ἔχων ἦλθεν, ἥδιον ἐν Μιτυλήνῃ μᾶλλον ἢ ἐν Ἀτάρνῃ καταλλάττει· quorum mentem eximie *Kuhnius* enodavit ad *Poll.* IX, 93. Apud *Polyaen.* VI, 5. AE-

1 λέγουσιν, ἤγουν, ὁ τὸ ἀργύρεον συνιέντα καὶ 2 δοκιμάζοντα. 3 Λιβάνιος ἐν 4 τῇ μελέτῃ τῇ περὶ τοῦ λάλου γυναικός· τοὺς ἀργυρογνώμονας συκοφαντεῖσθαι λέγουσιν.

5 ἍΡΜΑ, ἐν ᾧ ἵπποι ζεύγνυνται. οἱ δὲ 6 ἐπὶ ὅπλων λαμ-

---

5. *AEsias* memoratur, vel, ut *Plutarchus* eum adpellat, *AEgias*, Sicyone τραπεζίτης, Arati familiaris: παρὰ τούτου τὸ χρυσίον κατήλλαττον tres fratres Acrocorinthi praesidiarii, quod furto surripuerant: in eadem historia hoc ipso verbo utitur *Plutarch.* in Arat. p. 1035. A. Non alia potestate nititur ambiguum illud Matreae in Exc. *Athen.* I. pag. 19. E. διὰ τί τετράδραχμα καταλλάττεται μὲν, ἀργίζει δ' οὔ; cujus ratio bene ab *Is. Casaubono* declarata non praeteriit *Eustath.* ad Il. I. p. 764. v. 43. simili modo διαμείβειν posuit *Plat.* Polit. pag. 549. D. οἱ νόμισμά τε ποιοῦσι τἄλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες, οὓς ἀργυραμοιβοὺς . . . ἐπωνομάκαμεν. Hinc καταλλαγή· quemadmodum Byzantii inopia pecuniae laborantes τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγὴν ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ, teste *Aristot.* Oecon. II. p. 246. v. 24. Sic Apollodorus in rationibus adnotaverat καὶ νόμισμα ποδαπὸν, καὶ ἐκ πόσου ἡ καταλλαγὴ ἦν τοῦ ἀργυρίου· *quantumque compendii vel damni ex commutatis nummis esset captum*, in *Demosthen.* Act. in Polycl. pag. 1088. E. De lucro, quod quis vertenda diversae speciei pecunia facit, intelligi debet καταλλαγὴ in eximio Diphili loco apud *Athen.* VI. p. 225. B. HEMSTERH. *Timaeus* in Lex. Plat. MS. ἀργυραμοιβὸς ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος. STOEBERUS.

1 Λέγουσιν.] Exsulat a MS. Oxon.

2 Δοκιμάζοντα.] Δοκιμαστὴς est apud *Menandr.* in Fragm. p. 232. DRAEK. Huc usque Cod. B. caetera desunt. *Aristot.* Rhet. lib. I. c. 15. καὶ ὅτι ὥσπερ ἀργυρογνώμων ὁ κριτής ἐστιν, ὅπως διακρίνῃ τὸ κίβδηλον δίκαιον, καὶ τὸ ἀληθές. STOEBER.

3 Λιβάνιος.] Lib. I. p. 305. A. WITTER.

4 Τῇ μελέτῃ] Adde ex MS. Leid. pr. Oxon. & Ed. Rom. Vasc. τ. μ. τῇ. V. p. 98. Verba legi possunt T. I. p. 305. A. OUD.

5 Ἅρμα.] Sensus est, recte de curribus dici, minime vero, si de armis sermo sit: recentiores enim Graeci ἅρμα vocant illud, quod apud Gallos nostrates appellatur *un arme.* Vid. *Meursium* in Gloss. p. 51. SALLIER. *Eustath.* ad Iliad. B. pag. 184. *Du Cange* in Glossar. ABRESCH. Pro thensa alicujus Deorum usurpari, docet *Is. Casaubon.* ad *Dion.* p. 44.

6 Ἐπὶ ὅπλων.] Quod frequens in *Tacticis Leonis*, *Constantini*, & *Mauricii*. Sumtum a Latina voce *arma.* V. *Du Cangii*

λαμβάνοντες, [1] ὐ καλῶς χρῶνται.
[2] ΑΡΜΟΤΤΩ κάλλιον, [3] ἢ ἁρμόζω.
[4] ΑΡΝΕΣ, οἱ [5] νεογνοί. ἀρνειοὶ, οἱ προήκοντες.
ΑΡΟΤΝ Ἀττικοὶ, [6] ὐκ ἀροτριᾶν.
[7] ΑΡΡΩΣΤΙΑ ὐ μόνον ἡ [8] νόσος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἁπλῶς ἀδυ-

---

gii Gloss. Graec. HEMST. *Phavorin.* ἡ ἅρμα ἑνικῶς τέθριππον, πληθυντικῶς δὲ παρὰ Λατίνοις τὰ ὅπλα. OUDEND.

1 Οὐ καλῶς χρῶνται.] Cod. B. ἁμαρτάνουσιν. *Moschopulus:* Ἅρμα ἑνικῶς τὸ τέθριππον, ἅρματα δὲ πληθυντικῶς τὰ ὅπλα. *Etymol.* Latinis adscribit, quibus *arma* τὰ ὅπλα. STOEBER.

2 Ἁρμόττω.] *Aristid.* Panath. T. I. 95. Oxon. ἄλλα γὰρ ἄλλων ἕνεκα ἁρμόττειν. *Xenoph.* habet ἁρμόζειν Paed. I, 9. STOEB.

3 Ἢ ἁρμόζω.] Peccat ergo *Thomas* Noster in Γιγνόμενον. HEMST. Ea voce utitur Schol. *Euripid.* Phoen. vs. 1499. DRAEK. Addit MS. Oxon. καὶ ἁρμύττω τὸ ἁρμύζω. Forte καὶ ἀρύτω τὸ ἀρύω voluit librarius; sed de eo agit auctor infra. Pro κάλλιον, quod abest a Leid. pr. & Ed. Rom. est μᾶλλον in Leid. sec. OUDEND.

4 Ἄρνες, οἱ νεογνοὶ ἀρνειοὶ, οἱ προήκοντες.] Sic vulgo vitiose edunt & distinguunt: in Ed. Vasc. οἱ νεογνοὶ, ἀρνειοὶ, οἱ πρόκοντες. Ex *Ammonio* vero patet, legendum esse, Ἄρνες, οἱ νεογνοί. ἀρνειοὶ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ· & ita diserte Leidd. codd. nisi quod in sec. sit προσήκοντες. *Hesych.* ἄρνες μίκρα πρόβατα. ἀρνειὸς ὁ τέλειτης, κελός. ubi vide. OUDEND. Is locus ita distinguendus: ἄρνες, οἱ νεογνοί. ἀρνειοὶ οἱ προήκοντες nec dubitandi locum relinquunt haec *Ammonii:* ἄρνες καὶ ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοὶ,

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον·

Ἀρνειοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ,

Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,

Ὅς τ' ὀΐων μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων.

Qui versus leguntur apud *Homerum.* SALLIER. Interpunge sic. Ἄρνες, οἱ νεογνοί· Ἀρνειοὶ, οἱ προηκ. Vid. *Suid.* voc. ἀμνόν. conf. *Ammon.* voc. ἄρνες. WITTER. *Lysias* apud *Dion.* Halic. 27. 15. δραχμῶν ἀπέφαινεν ἐωνημένον ἀρνίον. lege ἀρνειόν. *Cyrillus* sive *Philoponus* pag. 5. ἄρνειος, *agninus.* ἀρνειὸς, *agnus nuper natus.*

5 Νεογνοί.] Post νεογνοὶ στικτέον, habet ex *Ammonio.* HEMST. Forte νεογόνοι. vid. infra v. νεόγονος. DRAEK.

6 Οὐκ ἀροτριᾶν.] *Arrian.* II, 3. p. 63. τοὺς μὲν ἀροτριᾶν, τοὺς δὲ ἁμαξεύειν τὸ Γόρδιον. WITTER.

7 Ἀρρωστία.] V. *Ammon.* in Ἄρρωστος. HEMST.

8 Νόσος.] *Isocr.* ad Demon. p. 57. DRAEK.

1 Ὁ

ἀδυναμία· ἐπειδὴ καὶ [1] ὁ νοσῶν ἀδυνάτως ἔχει χρῆσθαι [2] ἑαυτῷ. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· [3] ἐν καρπῷ ξυγκομιδῇ ἦσαν, καὶ ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν.

Οὐ λέγουσιν οἱ κυρίως Ἀττικοὶ, [4] ΑΡΣΕΝΑ, ἀλλ' ἄῤῥενα.

[5] ἌΡΤΙ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ καὶ [6] ἀντὶ τοῦ ποτέ. [7] Λουκιανὸς ἐν τῷ Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου διαλόγῳ· ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, [8] ἄρτι δ' ἐς

---

1 Ὁ νοσῶν.] *Demophil.* Simil. p. 118. οὔτ' ἀῤῥώστου πληγὴν, οὔτ' ἀνοήτου ἀπειλὴν δεῖ εὐλαβεῖσθαι. *Erotianus* p. 15. ἀῤῥοίη, ἀῤῥωστία.

2 Ἑαυτοῦ.] Ἑαυτῷ. HEMST. Graecum non puto pro dativo ἑαυτῷ, ut est in Leid primo. OUDEND. Cod. A. B. ἑαυτῷ.

3 Ἐν καρπῶν ξ.] MS. Oxon. καρπῷ· Scil. pro καρποῦ, ut exstat in *Thucyd.* lib. III. §. 15. atque ita citatur quoque a *Suida*. Immo exhibetur a MSS. Leidd. Vide Comm. ad *Thucyd.* OUDEND. Cod A. B. καρποῦ. Sic etiam in ipso *Thucyd.* loco legitur, quem vid. p. 182. D. conf. *Ammon.* p. 24. STOEB.

4 Ἄρσενα, ἀλλ' ἄῤῥενα.] Sed *Sophocles* habet in Trachin. vs. 1213. ἄρσενα ἔλαιεν. Vide *Spanhem.* ad *Callim.* in Pall. vs. 29. ἐν τοῖς ἄρσεσι *Thucyd.* lib. II. §. 45. ἀλλὰ Leid. pr. OUDEND. Sed ἄρσενας est apud *Arrian.* Indic. c. 2. p. 524. ἄῤῥενα vero habet *Aristoph.* Nub. v. 687. ἄῤῥεσι *Luc.* T. II. p. 87. *Hemst.* ἄρσεσι Idem Ver. Hist. II. T. II. p. 116. conf *Corinth.* de Dial. p. 675. *Steph.* p. 64. STOEB.

5 Ἄρτι οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ποτέ.] i. e. Ἄρτι non tantum pro *paulo ante*, sed etiam pro *aliquando* ponitur. At Schol. *Aristoph.* docet, apud Atticos ἄρτι poni pro *nunc*, & ἀρτίως pro *paulo ante*. Sic ille ad Fabulam, quae inscribitur Νεφέλαι, p. 188. Ἄρτι τοῦ ἀρτίως διαφέρει παρ' Ἀττικοῖς, ἄρτι μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ νῦν, ἀρτίως δὲ πρὸ ὀλίγου BOS. *Phryn.* eodem modo p. 8. vid. etiam *Ammon. Plat.* pag. 4. F. HEMST. Conf *Ammon.* & *Suid.* h. v. Locus *Luciani* est T. I. p. 292. *Graev.* conf. Eund. in Abdic. T. I. p. 478. Basil. ubi ἄρτι μὲν λόγος, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους. Et in Νεκυομ. T. II. p 78. Bas. ἄρτι μὲν ἐμπνεύσαν, ἄρτι δὲ ἀνανεύσαν ἔμπαλιν WITT. *Timaeus* Lex. Plat. MS. Ἄρτι πρὸ ὀλίγου χρόνου πεποιημένος. STOEBERUS.

6 Ἀντὶ τοῦ ποτέ.] Contra Schol. *Aristoph.* V. *Ammon.* & *Moer.* Attic. Adde *Phavorinum.* OUDEND.

7 Λουκιανὸς.] Pag. 35. Ed. pr. *Hemsterh.*

8 Ἄρτι δ' ἐς.] Leid. pr. Ed. Rom. δὲ. Rom. εἰς.

ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον.

[1] ἌΡΤΙ ἥξω οὐκ εἴποις, [2] ἀλλὰ ἄρτι [3] ἔρχομαι, καὶ ἄρτι ἀφικόμην.

[4] ἈΡΤΟΠΟΌΠΟΣ κάλλιον, ἢ [5] ἀρτοποιὸς, καὶ [6] σιτοποιός.

Λι-

---

1 Ἄρτι ἥξω οὐκ εἴποις, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι.] Recte: nam ἄρτι Attice non cum futuro jungitur; ſed aut cum praeſenti, aut cum praeterito. Vide τὸν πάνυ *Graevium* ad Soloeciſtam *Luciani* p. 729. qui ibi quamplurimis teſtimoniis id probavit. BOS. Scr. ἥξω . . . . ἀλλὰ ἄρτι ἔρχομαι. adde ex A. B. & Rom. καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* h. v. *Graev.* ad *Luc.* Soloec. p. 38. *Ammon.* h. v. *Liban.* I. pag. 166. C. Schol. ad *Luc.* Soloec. init. ἄρτι σολοικιῶ] τὸ ἄρτι μέλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. STOEB. Sic tamen *Plato* p. 243. F. ut ἄρτι ἥκω ex *Thomae* praecepto, *Ariſtid.* T. I. p. 526. ABRESCH.

2 Ἀλλά.] Leidd. ἀλλ'.

3 Ἔρχομαι.] *Heliod.* Æthiop. lib. I. in princip. cum imperfecto idem ibid. p. 21. Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. eadem eſt ratio in νῦν, δὴ, quae voces etiam nunquam futuro junguntur; vid. *Graevium* l. c. p. 758. dicitur tamen ἄρτι μέλλουσα λύειν apud *Heliodor.* lib. V. pag. 202. DRAEK. Peſſime exciderunt καὶ ἄρτι ἀφικόμην ex Ed. *Blanc.* quae reſtitui e MSS. Oxon. Leidd. & Edd. Rom. Vaſcoſ. Adi *Phavor.* & Comm. ad *Phryn.* p. 8. Ed. *Pauw.* Exempla ubivis obvia ſunt. OUDEND.

4 Ἀρτοπόπος &c.] Cautius aliquanto *Phrynichus*: Ἀρτοκόπος, ἀδόκιμον. χρὴ δ' ἀρτοπόπος ἢ ἀρτοποιὸς λέγειν. Nam ἀρτοποιὸς apud *Xenophontem* exſtat Cyrop. V. p. 87. v. 10. ἀρτοποιΐα *Dioſcor.* IV. c. 114. p. 287. C. HEMST. Autores τοῦ ἀρτοκόπος uti malunt. *Caſaub.* ad *Athen.* lib. XIV. c. 15. & ita forte emendandum, ſi per *Libanium* liceat. DRAK. Mirum eſt, ſic potuiſſe ſcribere *Thomam*, quum ἀρτοποιὸς & σιτοποιὸς optimis ſcriptoribus Atticis ſit in uſu. *Xenophon* de Inſtit. Cyri p. 147. lib. V. οἱ δὲ πλεῖστοι, ὡς κεκέλευστο ὑπὸ Κύρου, δῶρα ἄγοντες, ὁ μὲν τις οἰνοχόον καλὸν, ὁ δὲ ὀψοποιὸν ἀγαθὸν, ὁ δὲ ἀρτοποιόν. ubi obiter monendum, e MS. Leid. ac *Suida* legendum ἐγκέλευστοι, pro ὡς κεκέλευστο. V. *Suidam* in illa voce, ac *Kuſter.* & omnino *Xen.* de Exped. Cyri p. 251. καὶ ὑπ' ἐκείνου ἐγκέλευστοι. Sic & *Ariſtid.* pro Themiſt. T. II. p. 196. ἀνάξιος ἀρτοποιοῦ. *Libanius* contra Icarium T. II. p. 463. ἀρτοποιοὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν πληγαῖς. Atque ita alii paſſim. ut & ἀρτοποιεῖν. Hinc *Pollux* lib. VII. §. 21. ἀρτοποιοί, ἀρτοπόποι. Ξενοφῶν δὲ ἀρτοκόπους λέγει· quem locum rurſus merito allegat *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 94. Ed. P. ἀρτοκόπος, ἀδόκιμον. χρὴ δ' ἀρτοπόπος, ἢ ἀρτοποιὸς λέγειν. Ex cujus ſententia erraviſſet ergo etiam *Libanius* περὶ τοῦ λόγου T. I. p. 305. δέος μὴ τὰ φρύγανα τοὺς ἀρτοκόπους ἐπιλίπῃ.

Λιβάνιος ἐν τῷ κατὰ [1] Ἰκαρίου· ἐχθροὺς δὲ ἐχθροῖς προὐτεινεν

& contra Icarium T. II. p. 468. καὶ τὸ μέρος τοῦ τῶν ἀρτοκόπων; nisi ſtatuamus, illis locis ἀρτοπόπος eſſe ſubſtituendum, ut in ceteris locis, quos auctor ex ea Oratione citat, ſed quorum nullum ego illic reperire potui; aut contra cum Cl. *Normanno* in *Thoma* reponendum ubique ἀρτοκόπος, ut *Phrynicho* obloqui voluerit hic quoque, ut alibi facit. Certe *Xenophon* non tantum ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους habet L. VII. Hiſt. Gr. p. 621. quem locum laudant viri docti; ſed & L. IV. de Exped. Cyri p. 329. καὶ οἱ ἀρτοποιοὶ καὶ οἱ οἰνοχόοι φάσκοντες εἶναι. In VV. LL. exſtat ἀρτοκόποι. Adde *Mauſſac.* Diſſert. Crit. ad *Harpocrat.* p. 310. & *Jungerm.* ad l. *Poll.* cit. De voce σιτοποιὸς adi Cel. *Duker.* ad *Thucyd.* L. VI. §. 22. *H. Steph.* in Theſ. & *Liban.* de vita ſua T. II. p. 64. τὸ τῶν σιτοποιῶν ἔθνος. OUDEND. Sic Cod. A. male Cod. B. ἀρτοτόπος. quam Lectionem ſervat & in ſequentibus. STOEBER.

5 Ἀρτοποιός.] Paulo aliter *Phrynichus*: ἀρτοκόπος ἀδόκιμον, inquit, χρὴ δὲ ἀρτοπόπος ἢ ἀρτοποιὸς λέγειν. Itaque ſi *Phryn.* fides, nomen illud ἀρτοποιὸς non eſt repudiandum, cujus quidem, ſi bene meminimus, apud Atticos nulla mentio; a ſcriptoribus tamen non infimi ſubſellii uſurpatum eſſe conſtat, *Joſepho* v. g. Antiq. V. p. 536. *Plutarcho* T. II. p. 401. *Gregor.* Nyſſ. T. I. p. 158. & *Dione* Chryſ. T. V. p. 587. quod de voce ἀρτοπόπος dici nequit, quam, ſi *Libanium* excipias, nunquam legere nobis contigit: quamobrem non immerito quis dubitet, an hocce nomen Attica civitate donandum ſit. Ad σιτοποιὸς quod attinet, ea vox minus recte *Thomae* improbatur, vid. Lexica. SALLIER. Quo nihilominus uſi *Plato* p. 310. E. *Xenoph.* Cyrop. V. p. 87. K. A. IV. p. 194. ſed ubi variant codices, praeferentibus aliis ἀρτοκόπος, quo utitur *Themiſt.* Or. XXI. p. 248. D. *Xenoph.* Hellen. VII. p. 363. *Herodot.* lib. I. c. 51. IX. c. 81. σιτοποιὸς eſt apud *Thucyd.* lib. II. c. 78. ἀρτοπόπος, quod *Thomae* placet, non reperitur in Lexicis, quae evolvo. Ne tamen ſuſpectum habeamus, cavet praeter analogiam, Schol. *Ariſtidis* ineditus ad Or. pro IV viris T. III. p. 322. qui ad verba οὐκ ἀρτοποιοῦ hunc commentatur in modum: λέγεται καὶ ἀρτοποιὸς (leg. καὶ ἀρτοπόπος, vel καὶ ἀρτοποιὸς καὶ ἀρτοπόπος) ἀπὸ τοῦ πέττειν, καὶ ἀρτοκόπος, ἀπὸ τοῦ κόπτειν, ἀρχαιότερον τὸ διὰ τοῦ π'. *Libanii* loca, quae ex illa oratione citat *Thomas*, non ibi leguntur; ſed quidem ἀρτοποιὸς p. 463. & ἀρτοκόπος 468. A. ABRESCH.

6 Σιτοποιός.] Σιτοποιὸς piſtor eſt apud *Thucyd.* pag. 151. A. 428. B. 443. B. vid. infr. in μάγειρος. STOEBER.

1 Ἰκαρίου.] Ed. Rom. Ἰκαρίου con-

τεινεν ἀρτοπόπους. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ἐπὶ τὰς τῶν ὁρίων κορυφὰς τοὺς ἀρτοπόπους [1] ἀνήγαγεν. [2] ἐν τῷ αὐτῷ πάλιν· διὰ πάντων [3] ἤει ὥσπερ χειμάῤῥους τῶν ἀρτοπόπων.

[4] ΑΡΤΥΟΜΑΙ, [5] οὐκ ἀρτύω.

[6] ΑΡΥΤΟΜΑΙ κάλλιον, [7] ἢ ἀρύομαι. [8] Ἀριστείδης ἐν τῷ

---

contra MSS. fidem, qui Ἰκαρίου legunt. STOEBER. Ut dixi, in hac Oratione, ficut vulgo exstat, non inveniuntur haec tria loca. Scripsit enim & aliam *Libanius* contra Icarium, de qua mentio fit in Biblioth. *Fabric.* lib. V. c. 10. p. 412. ex Codice Bibl. Barberinae. OUDEND.

1 Ἀνήγαγεν.] Cod. B. ἀνήγαγε. A. ἀνήγαγε.

2 Ἐν τῷ αὐτῷ πάλιν.] Leid. pr. concinnius καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ. Pro ἤει in Leidd. εἴη. OUDEND. Cod. A. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ.

3 Ἤει.] Cod. A· εἴη.

4 Ἀρτύομαι οὐκ ἀρτύω.] Sic Codd. A. B. *Phavor.* ἀρτύομαι κάλλιον ἢ ἀρύομαι. fed videtur legendum ἀρύτομαι. vid. §. feq. & *Moerid.* Apud noftrum hic forte legendum: ἀρύτομαι οὐκ ἀρύτω vid. *Steph.* Thefaur. T. I. col. 1260. Eund. de Dial. fol. 146. *Joseph.* pag. 228. A. STOEBER.

5 Οὐκ ἀρτύω.] Activo tamen utitur *Theophr.* de Odor. fect. 17. καὶ γὰρ ἐκεῖ, inquit, ταὐτὸ τοῦτο ζητοῦσιν οἱ μιγνῦντες, καὶ οἷον ἀρτύοντες. SALLIER.

6 Ἀρύτομαι.] *Jensius* Lect. Luc. p. 9. & indice. DRAK. *Thomae* confentiunt *Suidas* & *Moeris.* Sed notandum, in locis *Aristidis* & *Aristophanis*, quos nofter & *Suidas* pro fua fententia adducunt, hodie vulgo τ non comparere: uti nec apud alios Attice fcribentes. Vide *Jensium* Lect. Luc. lib. I. c. 2. p. 9. Eadem diverfitas in *AEliano*, nam lib. II. de Anim. c. 11. ἀρυτόμενοι τὸ ποτόν. fed lib. I. Var. Hift. c. 32. & lib. XIII. c. 22. ἀρυόμενος legitur. Res optimis MSStis dirimenda. Porro μάλ' ἀκμῆς MSS. Leidd. non μάλα. OUDEND. Sic tamen *Plato* pag. 564. B. quin & in loco *Aristidis*, quem citat, ex T. I. pag. 444. hodie legimus ἀρυομένους, ut ἀρύονται Tom. III. pag. 34. ABRESCH.

7 Ἢ ἀρύομαι.] Ea de re fic *Eustath.* Comment. pag. 1216. ἰστέον δὲ, ὅτι Ὅμηρος μὲν ἀνύω φησὶν ἐν τῇ ἕκτῃ συζυγίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῷ, οὐκ ἀνύω φθονέουσα. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ ἀνύτειν φασὶν ἐν τῇ τρίτῃ συζυγίᾳ· Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀρύεσθαι, ἀρύτεσθαι σὺν τῷ τ'. qui minime audiendus eft, fi recentiorum Atticorum nomine veniant *Lucianus* & *AElianus*, uterque enim verbum illud ἀρύομαι ufurpat: prior T. II. pag. 656. alter V. H. lib. XIII. c. 22. Iis praeiverant *Xenoph.* p. 1011.

τῷ εἰς τὸ φρέαρ τῦ Ἀσκληπιοῦ· μᾶλλα ἀκμῆτας εἶναι δεῖ [1] τὰς ἀρυτομένας καὶ κενοῦντας.

[2] ἌΡΧΕΙΝ, ἀνθρώπων· κρατεῖν δὲ, καὶ ἀνθρώπων καὶ θηρίων.

[3] ἌΣΒΟΛΟΣ, καὶ αἴθαλος, οἱ δοκιμώτατοι· [4] οὐκ ἀσβόλη, οὐδὲ αἰθάλη.

[5] ἈΣΕΛΓΗ῀Σ, [6] ἐπὶ ἀρρενικοῦ. ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, οὐκέτι.

Ἀσ-

1011. & *Philo* p. 676. negari tamen non poteſt, *Platonem* & *Xenoph.* ſcribendi rationem, quam *Thomas* & *Euſtath.* magis Atticam judicant, ſecutos eſſe. Sallier. *Arrian.* VII, 11. p. 288. καὶ ἀπὸ τῦ αὐτῦ κρατῆρος αὐτός τε καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν ἀρυόμενοι. utitur & h. v. *Ariſtoph.* Nub. vſ. 271. *Apollodor.* p. 22. ἀρύσασθαι *Xenoph.* Cyrop. I. p. 4. & 8. ἀρύεσθαι *Diodor.* Sic. II. p. 100. B. *Liban.* II. pag. 206. D. apud quem etiam ἀρύτουσι II. p. 259. C. conf. *Cornucop.* p. 205. A. *Suid.* h. v. *Jenſii* Lect. Luc. p. 9. Stoeber.

8 Ἀσκληπιοῦ.] Pag. 64. ubi ἀκμῆτας & καὶ νοῦν ἔχοντας pro κενοῦντας. add. lin. ſeq. p. 64. lin. 21. Witter. Ἀκμῆτας Cod. A. ἀκμῆτας Cod. B.

1 Τὰς ἀρυτομένας καὶ κενοῦντας.] T. I. p. 254. Ed. Ang. ubi legas ἀρυομένους καὶ νοῦν ἔχοντας. Alterum itaque ex altero corrige. Ibid. rurſus ſequitur φρεάτων ἀρυομένων. Oudend.

2 Ἄρχειν.] Vide hoc & aliud diſcrimen apud *Ammon.* *Ariſtoph.*, Plut. I. 1. 6. eſt tamen ἄρχειν ἀνδρῶν καὶ κυνῶν apud *Iſocr.* ad Nicocl. p. 50. Drak. Conf. *Ammon.* h. v. Witter.

Neglexit hanc diſtinctionem *Xenoph.* Praefat. Cyrop. Paulo aliter *Ammon.* Hemsterh.

3 Ἄσβολος.] Vid. *Steph.* de Dial. p. 152. 156. 157. *Phryn.* v. ἀσβόλη & αἴθαλος. *Heſych.* v. αἰθαλός. ἄσβολος eſt apud *Lucian.* T. I. p. 87. & T. II pag. 631. αἴθαλος *Diodor.* Sic. V. p. 294. D. *Gloſſ.* p. 95. & Onom. *Calep.* p. 51. favilla, αἰθάλη. pag. 98. fuligo, ἀσβόλη. *Lucian.* T. III. p. 11. πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῦ προσώπυ ἔχοντα. Witterus.

4 Οὐκ ἀσβόλη, οὐδὲ αἰθάλη.] *Steph.* Dial. 157. Benzel. Sic quoque *Phrynich.* & *Moer.* Sed vide Comment. ad *Phryn.* ἀσβόλη etiam *Æliano* lib. XVI. An. c. 24. ex *Simonide.* Oudend. Cod. A. οὐδ' αἰθάλη. Cod. B. οὐ δὲ αἰθάλη.

5 Ἀσελγής.] Ea *Thomae* mens videtur eſſe, adjectivum ἀσελγὴς ſemper cum ſubſtantivo maſculino, nunquam autem cum feminino jungi; ſed huic illius legi non paruit *Plutarchus* T. II. p. 314. ubi de Phaedra: ἡ δὲ προαιρέσεως, inquit, ἡ ἀσελγὴς ἀποτυχοῦσα, ψευδεῖς κατὰ τῦ σώφρονος ἐπιστολὰς ἐχάραξε. Neglecta etiam *Joſepho* lib. VI. de

[1] ἈΣΠΑΙ´ΡΩ, Ἀττικοί· οἱ δ' ἄλλοι, σπαίρω.
[2] ἈΣΠΙ´Σ, [3] οὐ θυρεός.
[4] ἈΣΤΑΦΙ´Σ, [5] οὐ σαφίς.
[6] ἈΣΤΕΙ῀ΟΣ ὁ πιθανὸς καὶ ὁ χαρίεις.
Ὥσπερ ἈΣΤΕΙ῀ΟΣ, οὕτω καὶ [7] ἀστειοσύνη. [8] Λιβάνιος ἐν τῷ

---

de Bel. Jud. p. 931. ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἀγαθὸς, inquit, οἰκίαν ἀσελγῆ φεύξεται, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ συνήθ. Utrique addi poteſt Laërt. I. 12. p. 266. cujus haec verba: Διότιμος δ' ὁ στωϊκὸς δυσμενῶς ἔχων πρὸς αὐτὸν, πικρότατα αὐτὸν διαβέβληκεν, ἐπιστολὰς φέρων πεντήκοντα ἀσελγεῖς ὡς Ἐπικούρου. SALLIER.

6 Ἐπὶ ἀῤῥενικοῦ.] MSS. & Phavor. ἄρσεν. STOEBER. MSS. Leidd. ἄρσεν.

1 Ἀσπαίρω.] Vid. Phav. v. ἄλφα & σπαίρω. WITTER.

2 Ἀσπὶς.] Clypeus. Julian. Or. II. princ. Anacreon Od. II. varias praeterea ſignificationes vid. apud Spanhem. ad Julian. p. 191. 242. DRAKENB.

3 Οὐ θυρεός.] Vide infra hac voce. Leid. pr. θυραιός. OUD.

4 Ἀσταφίς.] Recte, ut oſtendunt haec Platonis de leg. I. 3. pag. 845. ἐὰν δέ τις αἴσωρ ὢν, inquit, αὐτὸς ἢ δοῦλος ἅψηται, τὸν μὲν δοῦλον πληγαῖς κολάζειν, τὸν δὲ ἐλεύθερον ἀποπέμπειν νουθετήσαντα, καὶ διδάξαντα τῆς ἄλλης ὀπώρας ἅπτεσθαι, τῆς εἰς ἀπόθεσιν ἀσταφίδος οἴνου τε καὶ ξηρῶν συκῶν ἀνεπιτηδείου κεκτῆσθαι. Legitur etiam ἀσταφὶς non σταφὶς apud Theophr. lib. IX. c. 13, χρησίμη δέ φασι πρὸς τοὺς ῥοῦς ὅταν ἑψηθῇ καὶ κατατμηθεῖσα, ὥσπερ ῥαφανὶς ἐνειλομένη ἐφ' ὀλοσχοίνου. καὶ πρὸς τὴν ἕλμινθα τὴν πλατεῖαν, ὅταν ἀσταφίδα προφάγῃ, πίνειν ἐπιξύοντα ταύτην, ὅσον ὀξύβαφον ἐν οἴνῳ αὐστηρῷ. Nec aliter Alexis Comicus apud Poll. VI. 66. p. 605. verum non defuêre ex Atticis, qui ex ἀσταφὶς fecerint ὀσταφις: teſtis Athenaeus lib. III. p. 105. quo pertinent haec Heſychii: ὀσταφὶς, inquit, οὕτω διὰ τοῦ ὁ ἔλεγον τὰς ἀσταφίδας. SALLIER. MSS. ἀσταφὶς καὶ σταφίς.

5 Οὐ σταφὶς.] Habent MSS. Oxon. & Leidd. καὶ ἀσταφὶς, καὶ σταφίς. Ed. quoque Rom. praemittit καί. OUDEND.

6 Ἀστεῖος.] Cod. A. ἀστεῖον. Diſtinguenda haec §. a praeced. ἀστεῖος, ex MSS. & Ed. Rom. STOEB. V. Ammon. in Ἀστεῖος. Julian. Epiſt. I. p. 151. καὶ τὸ σῶμα τοῦ Χαιρεφῶντος οὐδὲν ἀστειότερον ἔχειν. Liceat mihi hac occaſione emendare locum Theophr. in Charact. cap. XIX. p. 166. ed. Pauw. καὶ εὐχομένων καὶ σπενδόντων ἐμβαλεῖν τὸ ποτήριον, καὶ γελάσαι ὡς τεράστιόν τι πεποιηκώς. corrigo ὥσπερ ἀστεῖόν τι πεποιηκώς.

7 Ἀστειοσύνη.] T. II. p. 362. C. ubi male vulgo ἀστοσύνη. OUDEND.

8 Λιβάνιος.] Tom. II. p. 362. C. ubi ἀστοσύνη. WITTER. Leid. pr. ὡς αὐτὸς. ſec. cum Edd. Rom.

τοῦ Ἀντιοχικοῦ· ἀσεμοσύνη ἐστὶ, ἡ διὰ πάντων.

[1] ἈΣΥ'ΝΕΤΟΣ, [2] ὁ μὴ νοῶν, καὶ ὁ μὴ νοούμενος. ὡσαύτως [3] συνετὸς, καὶ ὁ νοῶν, καὶ ὁ νοούμενος. τοῦ δευτέρου μαρτυρία παρὰ [4] Συνεσίῳ. οἷον, οὐ γὰρ ἅπασιν ἡ Πυθία φθέγγεται συνετά. καὶ παρὰ [5] Λιβανίῳ, ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· κεκρατηκὼς τῇ βαφῇ καὶ Φιλάγριον. λόγων ἡμῖν γε, [6] οὐ συνετὰ λέγων.

[7] ἈΣΦΟ'ΔΕΛΟΣ, τὸ φυτὸν· ἀσφοδελὸς δέ ἐστι, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ, ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον [8] ἐπιταφίῳ· οὓς ἀσφοδελῶν λειμώνων, [9] καὶ Ἠλυσίων πεδίων, ἠξίωσαν Ἕλληνες.

[10] ἈΣΧΟΛΙ'Α, [11] ἡ περί τι ἀναστροφή.

ἈΤΑ'Ρ

Vasc. ὡς ὁ αὐτὸς· sequitur enim post Ἀνακαθαίρομαι. OUDEND.

1 Ἀσύνετος.] Mens est, illud nomen de eo dici, qui non intelligit, & de eo, quod non intelligitur, sive de rebus obscuris. Postremo sensu usurpat *Euripid.* Phoen. vs. 1721. *Euripidem* secutus est *Artemidorus* Oneir. p. 36. ἔστι γὰρ ὅτε ἡ ἀρχὴ τὸ τέλος ἔδειξεν ἀφανὲς ὂν καὶ ἀσύνετον. Aliam hujus vocis significationem omnibus exploratam omittimus. SALLIER. Cod. A. & B. καὶ ὁ μή. STOEB.

2 Ὁ μὴ νοῶν.] Oxon. καὶ ὁ μὴ &c. cum Leidd.

3 Συνετὸς.] Καὶ συνετὸς Oxon.

4 Συνεσίῳ.] P. 133. D. ubi τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται. WITTER. De insomniis p. 133. D. ubi legas, οὕτως οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται. OUDEND.

5 Λιβανίῳ.] II. p. 25. A. ubi Φιλάγριον λέγων· ἡμ. WITT. T. II. p. 25. A. unde emendandus *Thomas*, & melius distinguendus. καὶ Φιλάγριον λέγων· ἡμῖν γε οὐ συνετὰ λέγων. OUDEND.

6 Οὐ συνετὰ λέγων.] Delet λέγων Cod. A. STOEB.

7 Ἀσφόδελος] Schol. *Luc.* T. I. p. 13. Basil. Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν, ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται (leg. φύεται) ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Vid. *Phav.* & *Ammon.* h. v. *Suid.* voc. σφοδελός. WITT. Consentit *Ammon.* Schol. *Theocr.* ad Eid. VII. vs. 68. HEMSTERH. Conf. Andr. *Schotti* Observ. lib. V. c. 7. *Cyrillus* sive *Philoponus*: Ἀσφοδελὸς, *locus apud inferos*, Ἀσφόδελος, *albucum*.

8 Ἐπιταφίῳ.] T. I. p. 333. C. Ed. Col. Ex imitatione Homerica, ut bene notavit in margine vir doctus; *Homerus* enim ἀσφοδελὸν λειμῶνα dixit Od. Λ. 538. 572. Ω. 13. OUDEND.

9 Καὶ Ἠλυσίων.] Codd. A. B. Ἠλυσ. πεδίων ἠξίωσ. WITT.

10 Ἀσχολία.] Vid. supra p. 23. V. ἀκαιρία. *Plutarch.* Num. p. 70.

[1] ἈΤΑ'Ρ, λογογράφοι, ἀντὶ τοῦ δέ· αὐτὰρ, ποιηταί. οἱ δὲ [2] ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο [3] χρώμενοι τῷ ἀτὰρ, πάνυ εἰσὶν ἀμαθεῖς, καὶ Ἑλλήνων ἄγευστοι.

[4] ἈΤΕ'ΛΕΣΤΟΝ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι· [5] ἀτελὲς δὲ, τὸ μήπω τετελεσμένον. τὸ μέντοι τετελεσμένον, λαμβάνεται παρ' Ὁμήρῳ [6] ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἐπὶ τοῦ μήπω μὲν τελεσθέντος, [7] δύναμιν δὲ ἔχοντος τελεσθῆναι. οἷον,

[8] Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν. ἀνήνυτον δὲ κάλλιον, ἢ ἀτέλεστον. [9] ἔστι δὲ καὶ ἀτέλεστος, ὁ μὴ

---

p. 70. A. μὴ ποιεῖσθαι τὰς πρὸς τὸ θεῖον ἐντεύξεις ἐν ἀσχολίᾳ καὶ παρέργως.

11 Ἡ περί τι.] Ex *Ammonio* addi vult ἄλλο Cl. *Valckenaerius* pag. 9.

1 Ἀτὰρ.] Dicunt Rhetores, Αὐτὰρ Poëtae pro δέ. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο χρώμενοι τὸ (leg. τῷ) ἀτὰρ, qui vero utuntur τῷ ἀτὰρ pro διὰ τοῦτο, i. e. *propterea*, peccant, & ostendunt, se literarum Graecarum esse expertes. BOS. Occurrit eadem signif. apud *Homer.* Iliad. A. v. 166. 506. &c. *Timaeus* in Lex. *Plat.* MS. ἀτὰρ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δή, vid. leg. δέ. STOEB. V. Ἤτοι. HEMST.

2 Ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο χρώμενοι τὸ ἀτὰρ.] Sic tamen *Hesych.* & *Suidas* exponunt: at vide *Eustath.* ad *Homer.* p. 72. Abest ἀντὶ τοῦ in Oxon. Pro τὸ vero, quod syntaxi adversatur, cum Ed. Vasc. rescripsi τῷ. ut monuit jam *Bos.* OUDEND.

3 Χρώμενοι τὸ ἀτὰρ.] MSS. χρώμ. τῷ ἀτὰρ &c. STOEBER. L. τῷ. HEMSTERH.

4 Ἀτέλεστον &c.] Paulo post, ἔστι δὲ καὶ ἀτέλεστον, ὁ μὴ μυηθείς. sed legendum: ἔστι δὲ καὶ ἀτέλεστος, ὁ μὴ μυηθείς, i. e. *est etiam* ἀτέλεστος *ille*, *qui non est initiatus.* BOS. Vid. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cerer. vs. 129. DRAKENB. V. *Ammon.* in Ἀτελές. HEMST.

5 Ἀτελὲς δὲ, τὸ μήπω τετελ.] Exemplum praebet *Lucian.* Dial. Nept. & Mercur. ἀνακομίσαι ἀτελές ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. T. I. p. 228. *Hemst.* STOEBER.

6 Ἐν Ἰλιάδι.] Ξ. v. 196. add Il. A. v. 212. B. v. 257. Θ v. 286. WITTER.

7 Δύναμιν δέ.] MSS. & *Phavor.* φύσιν δὲ ἔχοντος &c. STOEB. MS. Oxon. & *Phavor.* φύσιν. De ἀτελὲς & ἀτέλεστον idem *Ammon.* OUDEND.

8 Εἰ δύναμαι.] Il. Ξ. 196. & saepe. V. Ind. *Seberi.* IDEM.

9 Ἔστι δὲ καὶ ἀτέλεστον.] MSS. & Rom. ἀτέλεστος. STOEB. Vitiose pro ἀτέλεστος, ut ex MS. Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. reposui: monuit jam *Bos.* OUD.

ὁ μὴ μυηθείς. καὶ ἀτελὴς, ὁ ἀμέτοχος. [1] Λουκιανὸς ἐν Μενίππῳ καὶ Χείρωνος διαλόγῳ· ἀλλ' ἀτελεῖς τούτων πάντων ἐσμέν.

[2] ἈΤΕΝῈΣ ἦθος λέγειν κάλλιον, ἢ σκληρὸν, καὶ ἀκαμπές. Πλούταρχος· [3] ἀτενοῦς ἤθους τοῦτ' ἔγωγε τίθεμαι. καὶ ἀτενὲς καὶ ἀτενῶς, ἐπιῤῥήματα, ἀντὶ τοῦ ἀτρέπτως καὶ διόλου. [4] Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· ἐπεὶ ἐδόκει μοι [5] εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς ἐμέ.

[6] ἍΤΕΡΟΣ, οὐ θάτερος. βάρβαρον γὰρ, εἰ καὶ [7] Λυκόφρων

---

1 Λουκιανὸς ἐν Μενίππῳ.] T. I. p. 314 *Graev.* ubi ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων πάντων ἐσμέν. add. *Aristid.* p. 97. a. lin. 4. WITT. Haec usque ad finem desunt MS. Oxon. uti omnia in MS. Leid. sec. Locus est p. 62. Ed. minoris *Hemsterh.* sed vulgo ibi ἀνεπιδεεῖς τ. ἁπάντ. Apud *Phavorin.* tamen ἀτιλεῖς, ut debet ad *Thomae* sensum. OUDEND. T. I. p. 436. ubi vide, quae notat Cel. *Hemsterhusius.*

2 Ἀτενὲς ἦθος.] Vide *Aristoph.* Schol. ad Σφῆκες p. 484. *Dion.* Halic. lib. V. pag. 336. καὶ πολλὰ ἐν μέρει διόρθωσίς τε καὶ ἀντιβολῶν &c. adde *Casaub.* ad *Theoph.* Char. p. 207. *Lucian.* in Hermot. p. 105. ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγορὼς ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν. *Lucian.* in Ψευδομ. p. 756. TORRENIUS. Abest λέγειν a MS. A. *Timaeus* Lex. *Plat.* MS. ἀτενής· ἢ ὁ τῷ ἤθει εὐθὺς καὶ ἀκλινὴς, ἢ ὁ σκληρὸς καὶ ἀνύπεικτος πρὸς ὃ χρὴ ὑπεῖξαι. STOBB.

3 Ἀτενοῦς εἴδους.] Forte ἤθους. NORMANN. Recte & sic Codex Coll. Nov. Oxon. BENZEL. Codd. A. B. ἤθους. STOBB. Cum utroque Leid. Cod. Nullum est dubium, quin ἤθους sit legendum in hoc *Plutarchi* loco. Hoc enim probare voluit auctor; licet nesciam, ubi haec verba occurrant. Sed similia habemus in V. *Arist.* p. 319. ἱδρυμένην ἐν ἤθει βεβαίῳ καὶ πρὸς τὸ δίκαιον ἀτενεῖ. Neque aliter olim emendabant *Jensius* ac socer meus. OUDEND.

4 Λουκιαν. ἐν τῷ δὶς.] T. II. p. 232. *Graev.* WITTER.

5 Ἀμαθής.] Immo vero εὐμαθὴς, ut *Luciani* sensus postulat, atque ibi legitur T. II. p. 232. Ed. Gr. & hic in utroque Leid. Pro εἰς ἐμὲ sec. ὡς ἐμὲ non male. OUDEND.

6 Ἅτερος.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 746. est apud *Euripid.* Hipp. vs. 894. ubi vid. Schol. DRAK. Extat in *Demosth.* Προοιμ. p. 775. Sect. 176. ABRESCH. *Jamblich.* Protrept. p. 536.

7 Λυκόφρων.] Cassand. v. 590. Notat tamen ibi *Potterus*, Cod. Sel-

φρων, [1] καί τινες ἄλλοι τοῦτο γράφουσιν. ὁ ἕτερος γὰρ ἔστι, καὶ [2] κατὰ κρᾶσιν ἅτερος. οὐκ ἔχει οἰκείαν χώραν ἐνταῦθα τὸ θ΄, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων. ἐκεῖ γὰρ τὸ τοῦ ἄρθρου τ΄, εἰς θ΄ τρέπεται. οἷον, [3] θατέρου, καὶ θατέρῳ. ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων αὖθις πτώσεων, ἔνθα [4] μεσοσυλλαβοῦν ἔχει σύμφωνον, ν΄ λέγω ἢ σ΄, οὐ γίνεται ἡ τοιαύτη συναλοιφή. οἷον, [5] τὸ ἕτερον, τοῖν ἑτέροιν, τῶν ἑτέρων, τοῖς ἑτέροις, τοὺς ἑτέρους. ἅτεροι δέ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἁτέρα, οὐ θατέρα. ἀλλ᾽ [6] ἐπὶ δοτικῆς θατέρα, καὶ ἅτεραι ἐπὶ πληθυντικοῦ. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος, καὶ ἐπὶ τοῦ [7] οὐδετέρου, ὃν ἔφαμεν ἐπὶ τοῦ ἀρσενικοῦ.

[8] ΑΤΟΠΟΝ οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ [9] τὸ θαυμαστὸν

Selden. legere ἅτερος. conf. *Graev.* ad *Luc.* Soloec. T. II. p. 746. Illuſtris etiam locus eſt *Lucian.* Pſeudol. fin. T. II. pag. 448. εἶτα μεταξὺ &c. ubi Schol. κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν κ. τ. λ. τῶν θατέρων *Joſeph.* p. 742. E. κατὰ τὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος. *Lucian.* Pſeudomant. T. I. p. 524. θάτερος *Hermogenes* περὶ στάσ. pag. 74. *Joſeph.* p. 556. G. *Zonaras* XII, 30. &c. WITTER.

1 Καί τινες ἄλλοι.] Ut *Heliodor.* vid. *Graev.* l. c. θάτεροι dixit & *Dionyſ.* Halic. I, p. 66. τῆς θατέρας *Syneſ.* pag. 122. D. STOEBER.

2 Κατὰ κρᾶσιν ἅτερος.] Rectiora docet *Etymol.* 443, 27. vid. & *Corinth.* de Dial. p. 691. IDEM.

3 Θατέρου καὶ θατέρῳ.] Cod. B. καὶ non habet. IDEM.

4 Μεσοσυλλ.] Cod. A. μεσολαβοῦν. IDEM.

5 Τὸν ἕτερον.] Male apud *Phavor.* τὸ ἕτ. OUDEND.

6 Ἐπὶ δοτικῇ.] MSS. & Rom. δοτικῆς. Conf. plur. *Phav.* STOEB. Lege cum Leid. pr. Edd. Rom. Vaſc. δοτικῆς, vel potius e MS. Oxon. γενικῆς καὶ δοτικῆς θατέρας καὶ θατέρᾳ. Mox pro ἅτεραι Leid. pr. ἕτεραι. OUDEND.

7 Οὐδετέρου.] Quia in neutro eſt τὸ & τὰ, ideo recte θάτερον & θάτερα dicitur. V. *Heſych.* & *Suid.* IDEM.

8 Ἄτοπον.] Vid. *Suid.* V. ἀτοπίας πλέον. DRAKENB. *Ariſtid.* de Xerxe ὁ πάντα ἄτοπος βασιλεὺς T. I. pag. 129. & εἴη τῶν ἀτόπων, *abſurdum eſſet*, Idem l. c. p. 147. STOEBER.

9 Τὸ θαυμαστόν.] Hanc *Platoni* frequentatam ſignificationem *Proclus* notat ad Tim. p. 25. ſic Alexandri τὸ ἄτοπον τῆς τολμῆς *Arriano* A. A. VI, 9. Paulo aliter Clearchus τὰ ἄτοπα τολμηρός. *Memnon* apud *Phot.* p. 365. v. 32. Rationem poteſtatis in hac voce tangit *Philo* Jud. p. 70. D. HEMST.

στὸν καὶ παράδοξον. Πλάτων ἐν [1] Φαίδωνι· ὡς ἄτοπον ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο. καὶ πάλιν ἐν Θεαιτήτῳ· [2] οὐδὲν γὰρ ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμασιώτερον ἦν. ἐσαφηνίσθη γὰρ διὰ τῆς ἀντιθέσεως. καὶ [3] Θουκυδίδης· δοῦλοι ὄντες τῶν ἀεὶ ἀτόπων.

[4] ΑΤΡΕΜΩ͂, καὶ ἀτρεμίζω. Ἀριστείδης ἐν τῷ [5] Παναθηναϊκῷ· ἐξῆγεν ἀτρεμιζούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἑστῶσιν.

[6] Τὸ ἌΤΤΑ ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὕρηται, προϋ-

---

1 Φαίδωνι.] T. I. p. 60. B. Ed. Serr.

2 Οὐδὲν γὰρ.] T. I. 142. ubi legitur γε.

3 Θουκυδίδης.] Lib. III. §. 38.

4 Ἀτρεμῶ.] *AElian.* V. H. lib. I. c. 2. DRAKENB. Ed. Vasc. cum Leidd. & Ed. Rom. καὶ ἀτρεμῶ. OUDEND.

5 Παναθηναϊκῷ.] Sic quoque Cod. A. est vero locus in Themistocl. p. 140. a. l. 3. WITT. Desunt haec in Oxon. MS. Frustra etiam in Panath. quaeras. Leguntur enim in Themistocle T. II. p. 193. Ed. Angl. OUDEND. Imo vero *Plat.* II. p. 318. ABRESCH.

6 Τὸ Ἄττα.] Vid. *Devar.* de partic. Linguae Gr. p. 27. & *Harpocr.* h. v. aliter *Arrian.* Exped. Alex. M. lib. I. c. 1. *Aristid.* T. I. p. 622. DRAKENB. Codd. A. B. & Rom. Ἄττα. Vid. *Lucian.* Soloec. T. III. p. 580. ubi Schol. τὸ ἄττα δασυνόμενον δηλοῖ τὸ ἅτινα &c. STOEBER. *Ammon.* in voce: qui recte ἅττα, id est, ἅτινα, & ἄττα vel τίνα distinguit: obloquitur imperite *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 8. quem *Kustero* inobservatum *Suidas* adtulit in Ἄσσα. Nec severam in *Comicum* animadversionem stringere non ausus est *Schol.* ad Av. 1513. dictitans, formulam τηνίκ' ἄττα (quam tamen alibi quoque *Aristophanem* usur passe, constat ex *Harpocr.*) esse οὐκ Ἀττικὸν, οὐδ' ἀρχαϊκὸν, οὐδ' ἀκριβές· nunquam perficiet, ut ipsum scivisse melius, quid aures Atticae ferant, credamus, quam *Aristophanem:* aliud est, si de analogia locutionis quaeratur. Ἄλλα ἄττα χωρία *Thucyd.* habet II, 100. ubi lege Interpretes: perinde ac *Pherecr.* apud *Harpocr.* in Ἄττα· Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προσθῆς ἄττα πεντήκοντα· numeri vocabula venuste Atticorum more comitatur τις ἕνδεκά τινες, διακόσιαι τινες νῆες. HEMSTERH. MS. Oxon. ἄττα. Recte omnino. Haec enim differentia est inter ἅττα pro ἅτινα & ἄττα pro τίνα. Vide *Ammonium*, *Phavor.* aliosque. OUDEND.

1 Προϋ-

[1] προϋπάρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν. εἶεν, πάντα ποιῶ [2] ἅττα ἂν βούλωμαι. [3] τὸ δὲ ἅττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγεῖται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται ἀεί. ἔπεται μὲν, [4] ὡς τὸ ἕτερ' ἅττα, καὶ πόσ' ἅττα· [5] προηγεῖται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος [6] ἐν τῷ Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἅττα τοιάδε. ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτα τινα.

[7] ΑΥΘΕΚΑΣΤΟΣ, ὁ ἰδιόρυθμος. [8] Λουκιανὸς ἐν τῷ Φαλα-

---

1 Προϋπάρχοντος.] A. B. προυπάρχ.

2 Ἅττα ἂν βούλωμαι.] Πάντα ποιῶ ἅττα ἂν βούλωμαι A. B. & Rom. STOEB. Rursus ἅττα Oxon. bene. ἅττ' Leid. pr. Dein scribendum βούλωμαι. ut in MSS. Leidd. in sec. βούλομαι. OUD.

3 Τὸ δὲ ἅττα ἀντί.] Non recte videtur construi cum voce ἕτερα. *Lucian.* Soloec. p. 759 DRAK. *Plato* Phaed. p. 66 B. 74. B. τοιαῦτα ἅττα λέγειν. Idem l. c. pag. 108. B. ἢ ἄλλα ἅττα τοιαῦτα. STOEBER.

4 Ὡς τὸ ἑτεράττα καὶ ποσάττα.] Codd. A. B. ἕτερ' ἅττα καὶ πόσ' ἅττα. ἑτεράττα *Liban.* I, 666. A. IDEM.

5 Προηγεῖται δέ.] Oxon. καί.

6 Ἐν Φαίδωνι.] A. B. & Rom. ἐν τῷ Φαιδ. vid. loc. c. init. STOEB. MSS. Leidd. Edd. Vasc. Rom. ἐν τῷ Φ. T. I. p. 60. E. Ed. Serr. OUDEND. Pag. 376. F. & sic ἅττα ἄλλα pag. 364. E. ABRESCH.

7 Αὐθέκαστος, ὁ ἰδιόρυθμος.] Lege cum gemino ρ. ἰδιόρρυθμος sic enim *Hesych.* ἰδιόρρυθμον, ἰδιότακτον. Belg. dicimus, **Een die op hem selfs staat.** BOS. Pro ἰδιόρυθμος *Nunnes.* citat ἰδιάριθμον ad *Phrynich.* p. 154. quod convenit *Phavorini* verbis ἐν τοῖς καθ' ἕνα θέλων ἀριθμεῖσθαι. OUDEND. *Lucian.* T. I. p. 732. ubi videndus Scholiastes, qui *Thomam* nostrum simpliciter vocat Μάγιστρον. TORREN. Varias nominis illius significationes enumerat *Hesychius*: αὐθέκαστος, inquit, ἀκριβὴς, αὐστηρὸς τῷ λόγῳ, ἀπαρακάλυπτος, ἢ τῷ τρόπῳ ἁπλοῦς, ἐλεύθερος, ἀξιόπιστος, αὐτάρεσκος. Ex quibus efficitur ex eorum esse numero, quae modo in bonam, modo in malam partem accipi possunt. Primo αὐθέκαστος is dicitur, qui alios vel in minimis, quae sunt ipsorum officii, praetermittere non patitur. Sic intelligendus videtur *Plutarchus* T. I. p. 339. ἐν δὲ τούτοις οὕτως εὔκολος καὶ ἀφελὴς τοῖς ὑπὸ χεῖρα φαινομένοις, αὖθις ἀνταπεδίδου τὴν σεμνότητα καὶ τὸ βάρος, ἀπαραίτητος ὢν ἐν τῷ δικαίῳ, καὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας προστάγμασιν ὄρθιος καὶ αὐθέκα-

λαβεὶς πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ

θέκαστος. ὥστε μηδέποτε τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐκείνοις μήτε φοβερωτέραν, μήτε προσφιλεστέραν γενέσθαι. Recte igitur ab *Hesychio* αὐθέκαστος exponitur ἀκριβὴς & αὐστηρός· *Plutarchus* enim ibi de Catone verba facit, quo nemo acerbius aliorum peccata castigavit. Eodem sensu hancce vocem usurpat *Plut.* T. II. p. 11. ὅταν μὲν γὰρ, inquit, ἀποβλέψω πρὸς τοὺς πατέρας αὐθεκάστους καὶ τὸν τρόπον ὀμφακίας καὶ στρυφνοὺς, οἳ διὰ τὴν τῶν τέκνων ὕβριν οὐκ ἀνεκτὴν νομίζουσι τὴν τῶν ἐρώντων ὁμιλίαν, εὐλαβοῦμαι ταύτης εἰσηγητὴς γενέσθαι καὶ σύμβουλος. ubi patres αὐθέκαστοι appellantur, quod omnia morosius, quam par esse videatur, persequi soleant. Hinc procul dubio apud *Phil.* p. 749. Macro Imperatori Cajo dicitur αὐθέκαστος, quasi acerbus nimium: καὶ γὰρ, inquit, ὁπόθεν πόρρωθεν αὐτὸν ἀφικνούμενον ἴδοι, τοιαῦτα πρὸς τοὺς συνόντας διεξῄει, μὴ μειδιῶμεν, κατηφιῶμεν, ὁ νουθετητὴς παραγίνεται, ὁ αὐθέκαστος, ὁ ἀνδρὸς τελείου καὶ αὐτοκράτορος ἀρξάμενος νῦν εἶναι παιδαγωγὸς, ὅτε καὶ τοὺς ἐκ πρώτης ἡλικίας ὁ καιρὸς ἀπήλλαξεν καὶ διέζευξεν. Verum, cum id genus homines interdum optime de se sentiant, factum est deinde, ut ea voce notaretur homo superbus & arrogans; cui significationi favent imprimis haec *Plut.* T. II. pag. 823. οὐ γὰρ αὐθάδης, inquit, οὐδὲ ἐπαχθὴς ὁ χρηστὸς, οὐδὲ αὐθέκαστός ἐστιν ὁ σώφρων ἀνὴρ, καὶ στείχει πολίταις ὄμμ' ἔχων ἰδεῖν πικρόν. Αὐθέκαστος enim & σώφρων opponuntur, & ita quidem, ut adjectivum illud non possit cadere, nisi in hominem improbum; ut etiam constat e *Lucian.* T. I. p. 834. apud quem ita Phalaris: ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὤν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, ἐπιεικῆ καὶ μέτριον· βίαιον δὲ καὶ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. Tertio αὐθέκαστος est simplex & minime callidus: testis *Eurip.* in fragm. p. 505.

> Ἅπαντες οἱ λέοντες, inquit, εἰσὶν ἄλκιμοι·
> Δειλοὶ πάλιν ἑξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαγοί·
> Οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἡ μὲν εἴρων τῇ φύσει,
> Ἡ δ' αὐθέκαστος. ἀλλ' ἐὰν τρισμυρίας
> Ἀλωπέκας τις συναγάγοι, μίαν φύσιν
> Ἁπαξάπασιν ὄψεται τρόπον θ' ἕνα.

Id enim sibi vult Poëta: suam cuique animalium generi inesse indolem, quam semper eandem cernas. v. g. leones omnes fortes esse, timidos lepores, vulpes non alias esse dolis instructas,

ctas, alias bonas, & ſimplices. Quae ſunt adeo manifeſta, ut ad ſtabiliendam nominis illius ſignificationem, aliis teſtibus minime opus ſit. Adducetur tamen *Plut.* utpote qui duabus illis vocibus ἁπλοῦς & αὐθέκαστος tanquam Synonymis utatur, in Coriol. T. I. p. 233. ὅτι τοίνυν ἁπλοῦς τις ὁ Μάρκιος ὑπείληπται τῷ τρόπῳ γεγονέναι καὶ αὐθέκαστος, ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης πανοῦργος ἐν πολιτείᾳ καὶ ἀναληθὴς, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. Huc fortaſſe is *Dionyſii* Halic. T. II. p. 41. locus: ποικίλη περὶ τοὺς σχηματισμοὺς, ὀλιγοσύνδεσμος, ἄναρθρος, ἐν πολλοῖς ὑπερεσπακὴ τῆς ἀκολουθίας, ἥκιστα ἀνθηρὰ, μεγαλόφρων, αὐθέκαστος, ἀκόμψευτος. nam oratio αὐθέκαστος, ni fallimur, converti poteſt oratio *minime fucata*. Quarto uſurpata quondam & ea vox a Cleanthe Stoico, ſed quo ſenſu, definire non ita facile, ut patebit ex ejus verbis ab *Euſebio* ſervatis l. XIII. Praep. p. 679. Κλεάνθους δὲ τοῦ Στωϊκοῦ, inquit, ἔν τινι ποιήματι περὶ τοῦ θεοῦ ταῦτα γεγραφότος ἄκουε·

> Τἀγαθὸν ἐρωτᾷς με οἷόν ἐστ'; ἄκουε δή·
> Τεταγμένον, δίκαιον, ὅσιον, εὐσεβές,
> Κρατοῦν ἑαυτοῦ, χρήσιμον, καλὸν, δέον
> Αὐστηρὸν, αὐθέκαστον, ἀεὶ σύμφορον.

Quod ſi quis αὐθέκαστον ibi interpretetur ἀληθῆ, ipſi libenter aſſentiemur; *Plutarchus* enim, ut vidimus ſupra, ἀναληθῆ opponit αὐθεκάστῳ· quam ſignificationem illuſtrare poſſunt haec *Philonis* p. 428. ἐμοὶ δὲ πειθαρχεῖ, καὶ ἐμὲ θεράπευε, καὶ ὅσα δι' ἡδονῆς ἐστί μοι πρᾶττε. αὐστηρὸν γὰρ καὶ αὐθέκαστον, καὶ ἀληθείας ἑταῖρον, καὶ ἀκριβοδίκαιον. SALLIER. Conf. *Phryn.* h. v. & *Heſych.* STOEB. *Phrynich.* p. 62. nomen inde derivatum αὐθεκαστότης rejicit: jure merito, quippe quod vix, niſi apud Philoſophos recentiores & ſcriptores Eccleſiaſticos reperias. Status animi morumque, quem deſignat hoc vocabulum, in confinio boni malique ſic eſt poſitus, ut in utramque partem uſus ejus vergat. Αὐθέκαστον a *Manilio* V, 480. deſcribi cenſuit *Scaliger*; ubi inter alia, *Improbitas fiet virtus* ——. Ut αὐστηρὸς ad hoc explicandum ab *Heſych.* & *Suida* confertur, ita junxit utraque *Plutarch.* T. II. p. 57. E. auctore *Cleanthe*, cujus elegantes jambos attulit *Clem. Al.* Protr. p. 47. B. Strom. V. p. 602. A. *Heſychius* etiam interpretatur, τῷ τρόπῳ ἁπλοῦς· apud *Strabonem* eſt, διὰ τὸ ἁπλοῦν καὶ αὐθέκαστον, IV. p. 299. A. Diſpari nonnihil ratione *Philemon* in *Stob.* p. 31. aliam vulpem ait non eſſe εἴρωνα τῇ φύσει, aliam αὐθέκαστον, ſed in omnibus plane conſpici φύσιν μίαν τρόπον θ' ἕνα. Demendum *Suidae* vitium leve litera mutata, ſcribendumque pro ἀπαρέγκλητος τῷ τρόπῳ, quod & C. L. B. retinet, ἀπαρέγκλιτος, *rigidus*, *minimeque flexibilis*: eſt enim a παρεγκλίνειν. De ἰδιόῤῥυθμος dictum ad *Heſych.* in Ἰδιόκοιτος, vel, ut emendavimus, ἰδιόκριτος HEMST. *Euripid.* Phoeniſſ. vſ. 497. *Philemon*

ἢ αὐθέκαστον, [1] οὐδεὶς ἀπεκάλει με.

Τὸ μὲν [2] ΑΥΞΕΙΝ, ἐπὶ ἐνεργητικοῦ. οἷον, αὔξει ὁ ἥλιος καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου· [3] τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος θεραπεύειν, ταύτας αὔξειν. [4] καὶ αὔξει, ἀντὶ τοῦ αὔξεται. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ [6] εἰς Ῥώμην· ἀλλὰ καὶ εἰκότως ηὔξησεν ἡ ἀρχή. αὐξάνει δὲ [7] ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, [8] ὁ αὐτὸς Δημοσθένης

---

lemon in Floril. *Stobaei H. Grotii* p. 13.

8 Λουκιανὸς ἐν τῷ.] T. I. pag. 732. *Graev.* ubi Schol. omnino conf. qui Noſtrum in ſuas partes ibi vocat. STOEBER.

1 Οὐδεὶς ἀπεκάλει με.] Vitioſe pro ἐπεκάλει, *vocavit, nominavit me.* Apud *Lucianum* tamen aliter legitur;·ſc. ut praecedentia ſint neutro genere, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. *nullius violentiae* &c. *incuſavit meam priorem vitam.* OUDEND.

2 Αὔξειν.] Active & paſſive ſumitur, ut exemplis demonſtrat *Thomas* ex *Demoſthene* & *Ariſtide.* Pergit: αὐξάνει δὲ ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἐπεί γε οἷς ἡ πατρὶς ηὐξάνετο. Sed hoc exemplum *Demoſthenis* heic delendum eſt; pertinet enim ad id, quod in fine dicit *Thomas*, καὶ αὐξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ubi eadem verba repetuntur. BOS. Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. pag. 734. qui *Thomam* carpit. DRAKENB. Cod. B. Αὔξει μὲν &c. conf. *Phav.* & *Graev.* ad *Luc.* Soloec. T. II. p. 735. STOEBER.

MS. Leid. pr. αὔξει: qui non habet ἐν τῷ ὑπὲρ στεφάνου.

3 Τὰς εὐδοξίας τ.] P. 525. ubi additur ἐκ τ.

4 Καὶ αὔξει, ἀντὶ τοῦ αὔξεται.] *Max.* Tyr. diſſ. 40. p. 392. *Xenophon* in Hierone p. 529. Ed. *Steph.* τὴν πόλιν νομίζοντες ηὐξηκέναι. TORREN. *Euripid.* apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* p. 149. & *Philemon* ibid. conf. Cel. *Alberti* ad Matth. c. VI 28. & *Jac. Merrick* ad Tryphiod. vſ. 10. *Syneſius* de Regno p. 31. C.

5 Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς.] Pag. 81. b. l. 17. WITTER. T. I p. 372. ABRESCH.

6 Εἰς Ῥώμην.] T. I. p. 213. Ed. Angl. Verum Cel. *Graevius* ad *Luciani* Soloeciſtam p. 54. &c. negat, recte Attice dici αὔξω & αὐξάνω, pro αὔξομαι & αὐξάνομαι, licet in Euangelio viri Sancti ac *Syneſius*, *Joſephus* & *Ariſtides* ſic uſurparint. Hinc recte *Suidas* Αὔξω, αἰτιατικῇ quod male mutat *Kuhnius* ad *Poll.* lib. VIII. §. 106. OUD.

7 Ἐπὶ παθητικῆς σημ.] Cod. B. ἐπὶ παθητικοῦ.

8 Ὁ αὐτὸς Δημ. . . . ηὐξάνετο. καὶ.] Haec plane abundant, &

σθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· [1] ἐπεί γε οἷς ἡ πατρὶς ηὐξάνετο. καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, [2] οἷον αὔξησιν δέχεται. καὶ [3] αὐξάνομαι, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου. ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἐπεί γε οἷς ἡ πατρὶς ηὐξάνετο.

[4] ΑΥΞΗΝ, καὶ ἄνθην, Ἀττικοί· [5] οὐ αὔξησιν, [6] οὐδὲ ἄνθησιν.

& eodem hoc articulo recte suo loco, qui, ut τὸ αὐξάνω probet auctor, alienus est, sequuntur: quare merito ejicienda censuit *Bos:* ut nec leguntur apud *Phavorin.* nec citat ea *Graevius*, nec etiam in MS. Leid. pr. qui ita jungit: ἐπὶ παθητικοῦ οἷον αὐξάνει τὰ φυτὰ ἤγουν αὔξησιν δ. optime. Totus articulus non compareret in Leid. sec. Oudend. Haec omnia absunt a Codd. A. B.

1 Ἐπεί γε οἷς.] Apud *Demosth.* p. 523. legas ἐπεί γε καὶ. Oudend. Cod. B. ἐπί γε &c.

2 Οἷον αὔξησιν.] Codd. A. B. ἤγουν αὔξ. & *Phavorin.*

3 Αὐξάνομαι.] Τρoφαῖσιν, ὡς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας. *Eurip.* in Hecuba v. 20. de hoc verbo vide *Joh. Georg. Graevium* ad *Luciani* Soloecistam. Torrenius.

4 Αὔξην καὶ Ἄνθην.] Vid. *Steph.* p. 158. *Liban.* II, 5. A. *Aristid.* p. 92. a. l. 12. fin. ἄνθην *Synes.* p. 69. B. *Philostr.* Heroic. p. 663. Witter. Hanc Atticorum formam passim Grammatici notant: Ἀττικοὶ λέγουσι καύχην τὴν καύχησιν, καὶ ἄνθην τὴν ἄνθησιν, καὶ βλάστην τὴν βλάστησιν· *Schol. Pindar.* ad N. Θ, 17. unde simul intelligitur, sic Atticis esse propriam, ut tamen eandem & aliae dialecti admittant. Nihil in *Platone* frequentius de LL. VI. p. 875. F. VII. p. 880. A. Phaedr. p. 1211. D. 1225. B. &c. ubi ἄνθην, βλάστην, αὔξην, unde παραύξη apud *Phil.* J. p. 242. B. reperias: ex eodem adfertur a *Poll.* III, 154. ἄσκη· qui, φαῦλον, inquit, ὄνομα· quam notam *Pollucis* caussa mallem omissam: ferri poterat, si raro obvium dixisset, quemadmodum *Etymol.* p. 644. v. 3. de ὀφείλη. Ita σύλη pro σύλησις, observante *Salmas.* de Mod. Usur. p. 211. In *Hesychio* lege Ἐπίκλη, ἐπίκλησις παρὰ Ἀττικοῖς· eodemque refer, Πρόσθη, πρόσθεσις, quanquam ratio paululum differat; & forma Dorica, Μάθας, μαθήσεως. Contra recentiores pro ἀγάπη ἀγάπησιν, quam *Jamblich.* habet de V. P. §. 94. pro τρυφῇ, τρύφησιν usurpant. Nonnunquam in Codd. utraeque formae inter se permutantur; ut ἀπάντη & ἀπάντησις III. Reg. XX, 18. XXI, 27. Haec variatio *Dechairium* decepit in *Athenag.* Leg. pro Christ. p. 138. pro αὔξην, quod probissimum erat, ex Codd. reponentem αὔξησιν. Hemst. Conf. Schol. *Pindari* Nem. IX. vs. 17. ita κατασκοπὴ & κατασκόπησις apud

θησιν. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· ἀλλ' ἐν αὔξῃ καὶ φθίσει ῥέων ὁμαλῶς. ἐπὶ δὲ πληθυντικοῦ, αὐξήσεις, ἀνθήσεις.

[2] ΑΥΤΟΔΙΚΕΙ͂Ν λέγε, οὐκ [3] αὐθεντεῖν. [4] κοινότερον γάρ.

ΑΥΤΟΜΟΛΙ'Α κάλλιον, ἢ αὐτομόλησις. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς [6] ἐν Σικελίᾳ· καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς αὐτομολίας.

ΑΥ'ΤΟ'Σ, οὐκ αὐτότατος. [7] πέπαικται γάρ [8] τοῦτο παρ' Ἀριστοφάνει [9] ἐν Πλούτῳ· ὥσπερ [10] καὶ τὸ μονώτατος.

[11] ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ'Α, καὶ αὐτουργίᾳ πράττειν λέγε· οὐκ

---

apud *Cinnamum* p. 35. *Oppianus* Cyneg. lib. I. vſ. 134. αὔξησις eſt apud *Antigonum* Caryſt. Hiſt. Mirab. p. 102. & *Julian.* Epiſt. p. 212. *Herodot.* L. II. p. 105. *Athenagoras* Leg. pro Chriſt. p. 138. αὔξησιν δὲ καὶ ἐπίδοσιν καὶ ἡ ἀρχὴ ὑμῶν . . . λαμβάνῃ. ita perperam edidit *Dechairius*, cum recte MSS. & editiones αὔξην habeant.

5 Οὐκ αὔξησ. οὐδὲ ἀνθ.] Αὔξησιν *Diod.* XV. 330. D. 336. A. *Joseph.* p. 833. D. *Liban.* II. 336. C. *Dio* p. 62. B. WITTER.

6 Οὐδὲ ἀνθ.] Leid. pr. καὶ ἀνθ.

1 Ἀριστείδ. ἐν τῷ Αἰγ.] Pag. 92. a. l. 22. fin. WITTER. Ubi pro ὁμαλ. leg. ὁμαλ. ex Cod. A. STOEB. T. III. pag. 569. at idem αὔξησιν non refugit pag. 564. & αὔξαις pro αὐξήσεσι *Plato* p. 668. B. αὔξη p. 627. D. 638. F. ἐπαύξησις. αὔξησιν quoque habet *Thuc.* I. c. 69. ABRESCH. T. II. p. 340.

2 Αὐτοδικεῖν.] *Harpocr.* h. v. DRAKENB.

3 Αὐθεντεῖν.] Male Ed. Vaſc. αὐθεντεῖν. V. *Heſych.* *Phavor.* Hinc emendandus *Moeris*: αὐτοδίκην Ἀττικοῖς. αὐθέντην Ἑλλ. Vel enim legendum, ut hic, vel ſimpliciter αὐτόδικον reponendum. OUDEND.

4 Κοινότερον γάρ.] In Cod. B. non leguntur. STOEB.

5 Ἀριστείδ. ἐν τῷ, περὶ τοῦ πεμπ.] Pag. 37. a. l. 16. WITTER. Αὐτόμολος eſt apud *Plutarch.* Themiſt. p. 118. STOEB.

6 Ἐν Σικελίᾳ.] T. I. p. 368.

7 Πέπαικται.] Cod. B. & *Phav.* πέπεικται male. vid. *Steph.* p. 87. STOEBER.

8 Τοῦτο.] Oxon. οὕτω.

9 Ἐν Πλούτῳ.] Vſ. 83. ubi vid. Schol.

10 Καὶ τὸ μονώτατος.] Vid. infr. in μόνος. STOEBER.

11 Αὐτοχειρία.] Vid. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 9. DRAK. Si *Thomae* fides, phraſis illa αὐτουργίᾳ τι πράττειν, in Atticarum numero reponenda eſt: ſed non illi creduli, ea potiſſimum de cauſa, quod ſcriptores Atticos hacce loquendi ratione uſos hactenus non deprehenderimus; quin & nomen ipſum αὐτουργία in illo-

[1] ἐκ αὐτεργεῖν. [2] αὐτεργός ῃ.

[3] ΑΥΧΗΝ, τὸ ὄπισθεν τῦ τραχήλυ. Φιλόςρατος ἐν εἰκόσιν· αὐχὴν εὐπαγής. [4] δέρη ῃ, τὸ ἔμπροσθεν. [5] Λιβάνιος

---

illorum fcriptis videre nondum contigit, certe qui illud adhibuerit *Philone* antiquiorem novimus neminem. Sic ille p. 415. καὶ ὅπως μετὰ κινδύνε τ' εἶναι διὰ τὸ κοινωφελὲς φθάνοντα τὰς ἄλλας αὐτεργίας, ὅπως δὲ πόνων ἢ σκέψις ἑτέροις ὑπηρετεῖν ἐξιςάμενον. Occurrit & apud *Plut.* T. I. p. 331. τοῦθ' ὁ Κάτων ἐνθυμέμενος ἀπῄει, καὶ τ' αὐτῦ πάλιν οἶκον ἐφορᾶν καὶ χώρια, καὶ θεράποντας, καὶ δίαιταν, ἐπέτεινε τὴν αὐτεργίαν, καὶ περιέκοπτε τὴν πολυτέλειαν. Quod fi plura exempla legere velis, confule *Clem.* Alex. p. 185. & *Eufeb.* Praep. p. 734. SALLIER. Αὐτεργεῖν extat apud *AElian.* H. V. VII, 5. Mollius *Herodian.* p. 92. Αὐτοχειρίᾳ πράττειν ἐπὶ παντὸς αὐτεργοῦντος. ubi ipfum illud verbum a *Thoma* rejectum habet. HEMSTERH.

1 Οὐκ αὐτεργεῖν] Ea vox *Thomae* non probatur, quam tamen ab Atticis ufurpatam Lexicographi oftendunt, fed praeter fignificationem, quam ipfi tribuunt, aliam reperias apud *Heliodorum* AEthiop. pag. 488. minus obviam: ibi enim αὐτεργέω accipitur pro *macto*: κέλευσον αὐτεργῆσαι τὸ θῦμα, καὶ ξίφος ὡς κειμήλιον δεξαμένην περιέβλεπτον ἐπ' ἀνδρείᾳ παρ' Αἰθίοψιν ἀναχθῆναι. legendum fortaffe ἀναδειχθῆναι. SALLIER. Vid. quae in contrar. profert *Jenf.* L. L. pag. 9. STOEB. Hoc non addit *Herodianus* apud *Phryn.* p. 216. Ed. *Pauw.* Eft etiam falfum. V. *H. Steph.* Lexicon & *Jenf.* L. Luc. p. 9. OUDEND.

2 Αὐτεργός ῃ.] Quod eft apud *AElian.* Var. Lib. V. c. 5. STOEBER.

3 Αὐχὴν] Minus accurate pro toto collo utuntur *Heliodor.* AEthiop. lib. III. p. 127. *Anacr.* Od. 4. *Mufaeus* vf. 133. DRAK. Haec *Ammonio* debentur. HEMST. *Rufus* Ephef. de Part. Hom. lib. I. pag. 28. μετὰ δὲ τὴν κεφαλὴν, τράχηλος· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ δειρὴ καὶ αὐχήν. At idem lib. I. p. 50. ἑξῆς τράχηλος, τὸ δ' αὐτὸ καὶ δειρή· ὃ τὸ μὲν ἔμπροσθεν βρόγχος, καὶ τραχεῖα ἀρτηρία· ἡ δὲ κατὰ μέσον ἐπανάςασις λάρυγξ· τὸ δὲ ὀπίσω αὐχὴν καὶ ἰνίον.

4 Δέρην δέ.] Codd. A. B. δερή, ut & *Ammon.* quem vid. STOEB. Lege δέρη cum *Heinfio* & *Valkenario* ac MSS. Leidd. Confer in his *Ammonium*, & *Philoftr.* Imag. lib. I. c. 2. 15. II, 6. ubi clare δειρὴ de anteriore colli parte occurrit, ac faepe. OUDEND.

5 Λιβάνιος ἐν τῇ.] T. II. pag. 187. B. ubi tamen δέῤῥης. add. *Philoftr.* Icon. lib. I. pag. 765. τὸ μὲν πρόσωπον ἐπὶ τὰ ςέρνα ῥίψας καὶ τ' δειρῆς ἐκφαίνων ὀδέν.

 unde

νιος ἐν τῇ εἰς τὸν νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· ἀπαλότητα δέρης ἐν λίθῳ.

[1] ἈΦΑΙΡΩ͂, καὶ ἀφαιροῦμαι. [2] συντάσσεται δὲ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, [3] καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. οἷον, ἀφαιρῶ σου τόδε, ἀφαιρῶ σε τοῦδε, [4] ἀφαιρῶ σε τόδε, καὶ ἀφαιρῶ σοι τόδε. [5] παραδείγματα τοῦ ὑστέρου, παρὰ μὲν [6] Ἀριστείδῃ· ἀφεῖλε πολλοῖς νόσον. παρὰ δὲ Φιλοστράτῳ [7] ἐν εἰκόσι· μέγαν ἆθλον ἀφῃρημένης αὐτὴν τῆς τύχης.

[8] ἈΦΑΝΙΖΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλυται καὶ φθείρεται παντελῶς.

---

unde patet, quid sit δέρη. Idem Il, 13. p. 830. de Ajace Locro: ὁ αὐχὴν τε ἀνέστηκεν οἷος ἐστὶν Ἕκτορα καὶ Τρῶας. WITTER.

1 Ἀφαιρῶ] Καὶ ἀφαιρῶ in Leidd. Codd. cum Rom. & Vasc. Ed. OUDEND.

2 Συντάσσεται δὲ.] Adde καὶ ante ἀπὸ ex Cod. A. STOEBER. Addunt etiam MSS. Oxon. & Leidd. OUDEND.

3 Καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατ.] Desunt in Leid. pr.

4 Ἀφαιρῶ σε.] *Julian.* Orat. II. 50. DRAKENB.

5 Παραδείγματα.] Cod. B. παράδειγμα. STOEB.

6 Ἀριστείδῃ.] Locus huic similis legitur pag. 97. a. lib. II. fin. WITTER. Omisso casu personae Idem T. II. pag. 206. ἀλλ' ἔγωγε καὶ ταύτας ἀφαιρῶ τὰς προσθήκας. STOEB. T. I. pag. 34. Ed. A.

7 Ἐν εἰκόσι.] Non legitur in MSS. Pro ἀφῃρημένης in Cod. B. μένος. item in eod. pro τύχης est μάχης. conf. *Phav.* vid. *Steph.* p. 122. STOEBER. Immo vero in βίῳ Ἡρώδου, ubi tamen pro αὐτῷ est μοι ex persona Agathionis. Recte ergo ἐν εἰκόσι non habent MSS. Leidd. Additur huic articulo in MS. Oxon. quae hic sequuntur: καὶ ἀφαιροῦμαι, οἱ δόκιμοι μετὰ αἰτιατικοῦ ἀμφοῖν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μόνον. τὸ δὲ ἀφαιρῶ πρὸς μὲν πρᾶγμα μόνον λεγόμενον μετὰ γενικῆς· καὶ ποιεῖται μέρος πρὸς δὲ ὁμοῦ καὶ πρᾶγμα καὶ πρόσωπον τὸ μὲν αἰτιατικῇ. τὸ δὲ πρόσωπον δοτικῇ ὡς καὶ τοῦ Ἀριστείδου καὶ Φιλοστράτου. OUDEND.

8 Ἀφανίζεται, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλυται . . . παντελῶς.] *Antiph.* Orat. I. p. 17. DRAK. Prioris significationis exemplum occurrit apud *Eurip.* Iphig. in Taur. vs. 764.

Ἢν δ' ἐν θαλάσσῃ γράμματ' ἀφανισθῇ τάδε
Τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί.

Res explicatione non indiget. Alterius vero suppeditat *Lysias* Orat.

τελῶς. ἀφανίζεται, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανὴς ἐπὶ καιρὸν γίνεται. Φιλόστρατος [1] ἐν ταῖς εἰκόσιν· οὐχ ὡς ἀπόλοιντο, ἀλλ' ὡς ἀφανισθεῖεν εἰς μίαν ἡμέραν. [2] καὶ ἀφανίζει τὶς τόδε, καὶ ἐπὶ τῶν δύο τούτων σημαινομένων.

ἈΦΕΤΗΡΙΆ καὶ βαλβὶς, [3] οὐχ ὕσπληξ. ποιητικὸν γὰρ τοῦτο.

[4] ἈΦΗ͂ΚΕΝ [5] εἰς πέλαγος, οὐκ ἐφῆκεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ

Orat. XVII. 17. p. 289. καὶ εἰ μὲν ἑωρᾶτε, inquit, ὦ ἄνδρες, δικασταὶ, σωζόμενα τῇ πόλει τὰ ὑπὸ τούτων δημευόμενα, συγγνώμην ἂν εἴχομεν. νῦν δ' ἐπίστασθε, ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν ὑπὸ τούτων ἀφανίζεται, τὰ δὲ πολλοῦ ἄξια ὄντα, ὀλίγου πιπράσκεται. Ea enim, de quibus ibi sermo, ad tempus tantum videntur occultata, proferenda tandem, cum timor omnis aberit. Ἀφανίζεσθαι significat etiam in occulto latere, seu non apparere, ut in *Xenophontis* Agef. pag. 671. νομίζων αἰσχρουργίᾳ μὲν τὸ ἀφανίζεσθαι πρέπειν· τῷ δὲ εἰς κάλλος βίῳ τὸ φῶς μᾶλλον κόσμον παρέχειν. SALLIER. *Theophyl.* Simoc. Q. Phyf. p. 5. αὐθήμερον γὰρ ἠφάνισται, οἷα φίνεως τινὸς καὶ ἁρπυίας λείψανα δείπνου γενόμενα.

1 Ἐν ταῖς εἰκόσιν.] Lib. I. c. 26. p. 801. Pro ἀπολ. in Cod. A. ἀπόλοιντο. STOEB. Lib. I. c. 26. five Ἑρμοῦ γοναῖς. Abeft ταῖς a Leid. pr. OUDEND.

2 Καὶ ἀφανίζει τις τόδε.] Exempl. apud *Plat.* Gorg. p. m. 471. B. *Steph.* conf. omn. *Phav.* h. v. STOEB.

3 Οὐχ ὕσπληξ.] Schol. *Luc.* I. p. 20. Baf. ὕσπληγγος.] ἀφετηρίας. WITTER. Cod. A. B. ὕσπληγξ. Legitur ὕσπληγγος apud *Joseph.* p. 836. B. Pro οὐχ melius οὐχ ὕσπλ. &c. βαλβίς eft apud *Lib.* II. p. 544. D. *Hesych.* Ἄφεσιν, ὕσπληγα. Leg. Ἀφετηρίαν, ὕσπληγγα. Sed ἄφεσιν non mutandum. *Pollux* pag. 343. ἄφεσις, καὶ ὕσπληγξ, καὶ γραμμὴ καὶ βαλβίς. conf. omnino Schol. *Aristoph.* Equit. v. 1156. unde haec defumpta. STOEBER. Ὕσπληγξ. Vid. in Ὕσπληξ. HEMSTERH. Lege οὐχ. ὕσπληξ five ὕσπληγξ ἀντὶ βαλβίδος vel ἀφετηρίας usi tamen funt *Lucianus* & alii. V. omnino *H. Steph.* Thef. T. III. p. 1150. & *Hoeschel.* ad *Phrynich.* p. 24. OUD.

4 Ἀφῆκεν . . . Ἀριστείδης..] *Lucian.* in Reviv. p. 419. ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς ἀπὸ τῆς πέτρας. Locus *Aristidis* fic fe habet: καὶ τοσαῦτά γε αὖ πεζεῦσαι, ὁπόσα τίς μὴ παραπλεῖν βούλεται. ἀλλὰ διεξελθὼν ἐπὶ ἄλλην ἀκτὴν, καταίρας ἐκεῖθεν ἀφιέναι. TORREN. T. I. p. 249. Oxon. ubi: ἀλλὰ διεξελθὼν ἐπ' ἄλλην ἀκτὴν καταίρ. &c. διεξελθὼν etiam uterque Cod. habet. ἀκτὴν Cod. A. male. Cod. B. ἀκτήν. Inferenda hic ex Codd. A. B. Ἀφηλικεστέρα, οὐ πρεσβυτέρα

τῷ Αἰγιῷ· ἀλλὰ [1] διεξελθὼν ἐπ' ἄλλην ἀκτὴν κατάρας ἐκεῖθεν ἀφιέναι.

[2] ἌΦΘΟΝΟΣ ὁ πολὺς, καὶ ὁ μὴ φθονούμενος, καὶ ὁ μὴ φθονῶν.

τέρα· εὕρεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νεωτέρων· πλὴν οὐ παρὰ τοῖς δοκίμοις. καὶ ἀφῆλιξ καὶ ἔξω τῆς ἡλικίας ὁ γέρων· οὐ πρεσβύτερον (l. βύτερος) Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας. Legitur & apud Vascof. suo loco post ἀμφιγνοῶν. sed ibi pro ἀμφελιχ. scr. ἀφηλιχ. (quod & in *Polluc.* II, 17. ex MS. corrigendum, docet *Kuhn.*) & pro ἑλικίας, ἡλικ. Citatur a *Nunnes.* ad *Phryn.* voc. ἀμφήληξ (scr. ἀμφήλιξ vel potius ἀφῆλιξ, quod ex loco seq. ejusd. *Phryn.* patet; conf. *Suid.* & *Hesych.* quibus magis placuit ἀφῆλ.) Plenius idem *Phrynichus* in Προπ. Σοφ. MS. Ἀφηλικέστεροι οἱ πρεσβύτεροι, ὡς ἀπὸ τῆς ἡλικίας ὄντες· ἡλικίαν γὰρ ἔλεγον καὶ τὴν νεότητα οἱ ἀρχαῖοι. οἱ μέντοι νέοι καὶ ἐπὶ τῶν νεωτέρων τάττουσιν. πλὴν κατὰ σύγκρισιν ἡ λέξις προσφέρεται· καὶ ἐν ὑπερθέσει ἀφηλικέστατος, καὶ ἀφηλικέστατοι· οἱ δὲ ἀπολελυμένως λέγοντες ἀφῆλιξ, ἀφήλικες, ἀμαθέστατοι. Ad locum quod attinet *Aristidis* a nullo alio praeterquam Nostro citatum: vereor sane, ut quisquam in Panathenaïco quidem sermone reperiat. Spectare huc ea verba videntur p. m. 145. Oxon. καὶ τοὺς παῖδας, καὶ πρεσβύτας, καὶ γυναῖκας αὐτοῖς θρέψειν ὑπισχνούμενοι κ. τ. λ. ubi ex Cod. Baroc. 7. legere jubemur καὶ γυναῖκας, καὶ πρεσβύτας, omissis verbis καὶ τοὺς παῖδας. Unde suspicari licet, *Thomam* sic scripsisse vel scribere certe voluisse: καὶ τοὺς παῖδας, καὶ γυναῖκας, καὶ πρεσβύτας, (ἤγουν) τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας. Quid? quod altera loquendi forma *Thomae* reprobata *Aristidi* magis videtur esse familiaris. Loc. cit. p. 155. ait: ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τῆς ἡλικίας οἱ πρεσβύτατοι καὶ νεώτατοι βοηθοῦσιν εἰς τὰ Μέγαρα. & pag. 166. οὐ δὴ τοὺς ἄλλοθεν ἥκοντας, καὶ πολλῷ νεωτέρους πρὸς αὐτόχθονας καὶ πρεσβυτέρους κ. τ. λ. Pergit *Thomas*: εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νεωτέρα] Malim: ἐπὶ τῆς νεωτέρας. Consule loca e *Dione* supra p. 43. ad voc. Ἀμφηλιχ. allegata. Neque aliter *Hesychius*: Ἀφηλικεστέραν, νεωτέραν. & Ἀφῆλιξ, καταδεὴς ἀκμῆς τὴν ἡλικίαν. Quae *Pollux* l. c. in hujus rei testimonium profert, ex Προπ. σοφ. MS. desumpta videntur. STOEBER.

5 Εἰς πέλαγος.] Leid. pr. εἰς τὸ π.

1 Ἐξελθὼν ἐπ' ἄλλην ἀκτὴν κατάρας, ἐκ.] Sic editur vitiose pro ἀκτὴν, κατάρας ἐκ. ut recte in *Arist.* T. I. p. 249. ubi etiam διεξελθὼν, ut hic Leid. pr. ἀκτὴν bene Leid. sec. OUDEND.

2 Ἄφθονος . . . . . Ἡρόδ. ἐν γ'.] Cod. B. ἐν δ'. male. Legitur enim lib. III. p. 221. A. ed. *Steph.* 2da. Legendum in Nostro

φθονῶν. Ἡρόδοτος [1] ἐν τῇ τρίτῃ· ἄνδρα γε τύραννον ἄφθονον ἔδει εἶναι.

[2] ΑΦΙΣΤΑΜΑΙ τῷ δεῖνι τοῦδε κάλλιον, [3] ἢ παραχωρῶ. ὅθεν ὥσπερ λέγεις, [4] τοσοῦτον αὐτῷ τὸ παρὰ πάντων [5] συγκεχωρηκὸς ἐν ἅπασιν· οὕτω λέγε, τοσοῦτον αὐτῷ τὸ παρὰ πάντων ἀφεστηκὸς ἐν ἅπασιν.

ΑΦΡΟΝΤΙΣΤΕΙ͂Ν, καὶ ἀφροντίστως ἔχειν, οἱ δόκιμοι· οὐκ [6] ἀμεριμνεῖν, οὐδ' ἀμερίμνως ἔχειν. [7] ἀπεριμερίμνως

---

stro Ἄφθονος ὁ πολὺς, (addito commate) καὶ ὁ μὴ &c. quo sensu *Aristid.* Panath. p. 101. fin. Oxon. meminit πηγὰς ἀφθόνους. & ἀφθονία θαυμαστὴ *miranda multitudo* ab eodem dicitur Platon. 2da T. II. p. m. 267. Oxon. STOEBER.

1 Ἐν τῇ τρίτῃ.] C. 80. τῇ abest a Leid. pr.

2 Ἀφίσταμαι.] Scribit Ἀφίστ. τῷ δεῖνι. τοῦ δὲ κάλλιον, ἢ &c. Cod. A. Cod. vero B. Ἀφίσταμαι τῷ δεῖνι τοῦδε, κάλλιον ἢ &c. Puto legendum: Ἀφίσταμαι τῷ δεῖνι, τοῦ δὲ κάλλιον· καὶ (pro ἢ) παραχωρῶ. Ut sit sensus: Vox Ἀφίσταμαι cum Dativo construitur, melius autem cum Genitivo: pro eo quoque legitur παραχωρῶ. Alias enim multum fallitur & fallit *Thomas*. Siquidem τὸ παραχωρῶ optimae notae Scriptoribus usitatum. *Polyb.* lib. V. c. 45. pag. 542. τότε δὲ καὶ τοῦ βασιλέως στρατηγῶν δοκούντων παρακεχωρηκέναι τῶν ὑπαίθρων αὐτῷ &c. *AElian.* Var. III, 19. ἐνοχλῶν δὲ αὐτὸν Ἀριστοτέλης παραχωρῆσαι πεποίηκε τοῦ περιπάτου &c. Alterius constructionis exempla, ubi cum Dat. personae & genit. rei construitur, Lexicographi abunde suppeditant. STOEBER.

3 Ἢ παραχωρῶ.] Fallitur *Thomas*: vide lexica. SALLIER.

4 Τοσοῦτον αὐτῷ . . . ἐν ἅπασι.] Haec verba exstant apud *Gregor.* Nazianz. ἐπιταφίῳ Βασιλείου T. I. p. 325. C. WOLFF.

5 Συγκεχωρηκὸς.] Videtur legendum: παρακεχωρ. STOEB.

6 Ἀμεριμνεῖν.] Recte, etenim qui ea voce usus sit, praeter *Basilium* novimus neminem: sic autem ille Tom. II. pag. 571. ὁ γνήσιος, inquit, ἐν τῇ πρὸς θεὸν ἀγάπῃ, καὶ βέβαιος ἐν πληροφορίᾳ τῆς παρὰ τοῦ κυρίου μισθαποδοσίας, οὐ τοῖς γινομένοις ἀρκεῖται, ἀεὶ δὲ προσθήκην ἐπιζητεῖ, καὶ τοῦ πλείονος ὀρέγεται, κἂν ὑπὲρ δύναμιν δόξῃ ποιεῖν τι, οὐκ ἀμεριμνεῖ ὡς πληρώσας τὸ μέτρον. SALLIER. Sic legitur etiam in *Phavorino*. Alii ἀμεριμνᾶν. OUD.

7 Ἀπεριμεριμνως.] Vox ab *Aristophane* usurpata Nub. v. 136. quam *Thomas* recte exponit ἀσκόπως, *inconsiderate*, *temere*, quo sensu occurrit apud *Aristaeum* teste *Euseb.* Praep. E. 8. p. 350. πάντα γὰρ διὰ προσταγ-

ἢ, ἀντὶ τῷ ἀσκέπως, [1] παρ' Ἀριστοφάνει ἐν [2] Νεφέλαις·

Ἀπαρεμφιμένως τὴν θύραν λελάκτικας.

[3] ἈΦΥΠΝΙΖΩ, καὶ [4] διυπνίζω, οὐκ [5] ἐξυπνίζω.

[6] ἈΦΩΝΙΆ, [7] οὐκ ἀφασία.

ἈΧΑ-

ταγχάνων, inquit, καὶ μεγάλης ἀκριβείας τοῖς βασιλεῦσι τούτοις διώκοιτο, καὶ οὐδὲν ἀπαρεμφιμένως, οὐδὲ εἰκῇ. ubi vides ἀπαρεμφιμένως, & εἰκῇ tanquam synonyma conjungi. SALLIER.

1 Παρ' Ἀριστοφάνει.] Simpliciter Leidd. Ἀριστοφάνης OUD.

2 Νεφ.] Vf. 136.

3 Ἀφυπνίζω.] Eſt apud *Longum* Paſtor. p. 20. n. 7. *Clem.* Alexandr. 54. c. *Phryn.* p. 36. HEMSTERII.

4 Διυπνίζω.] Ea vox non immerito Atticas inter a *Thoma* numeratur, utpote quae ab optimis ſcriptoribus uſurpetur; a *Luciano* v. g. T. II. p. 1070.

> Ἐπειδὰ νυκτὸς διυπνίσας, ἐκραύγασεν
> Ὡς δαίμονι πληγείς.

Occurrit & apud *Artem.* p. 62. οἶδα δέ τινα ἄνδρα τῶν εὐπαρύφων ἐν Ἑλλάδι, inquit, ὃς ἔδοξε παρά τινος ὄναρ λαμβάνειν κάρυον. καὶ διυπνίσας, ἐν τῇ χειρὶ ἔτυχε κρατῶν τὸ κάρυον, ὃ εἶδε κατ' ὄναρ. Mirum igitur videri debet, nullum hujusce verbi exemplum adduci a Lexicographis, praeſertim cum praeter *Lucianum*, & *Artemidorum*, illo uſi deprehendantur *Baſilius* T. I. p. 360. *Greg.* Nyſſ. T. I. p. 471. & *Chryſ.* in Matth. pag. 874. SALLIER.

5 Ἐξυπνίζω.] Vide *Phrynich.* p. 96. Ed. *Pauw.* & Comm. ac *Miſc. Obſ.* V. VI. p. 347. OUD.

6 Ἀφωνία.] *Herodian.* lib. II. c. 12. πολλῇ καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ τε καὶ ἀπορίᾳ, ὅπως χρήσεται τοῖς πράγμασι οὐκ εἰδώς. TORRENIUS.

7 Οὐκ ἀφασία.] Multas nomen illud ſignificationes habet, vulgo tamen uſurpari ſolet, cum de aliquo ſermo eſt, cui prae ſtupore vox faucibus haeret; atque eo ſenſu tanquam minus Atticum repudiandum non eſſe, duobus exemplis oſtendemus, quorum prius ſuppeditat *Euripid.* Iphig. in Aul. vſ. 837.

> Ποίους γάμους φῄς; ἀφασία μ' ἔχει γύναι.

Alterum vero occurrit apud *Ariſtoph.* Theſm. vſ. 911.

> Τοῦτί τί ἐστιν; ἀφασία τίς τοί μ' ἔχει.
> Ὦ θεοί, τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ γύναι;

Alias ſignificationes non perſequemur, quippe quae ex Lexicographis peti poſſint: ſed aliud afferere religio non erit, earum nullam eſſe, ubi vox ἀφωνία alteri ἀφασία praeferenda fuerit. Poſtrema parum recte legitur apud *Plutarch.* T. II. p. 1123. ὁ γὰρ οὐδεὶς σκεύο-ποιὸς,

1 ἌΧΑΡΙΣ ὀσμὴ, 2 οὐ δυσοσμία.
Οὐ μόνον ἈΧΕΡΟΥΣΙ'Α λίμνη, ἀλλὰ καὶ Ἀχερουσιάς.
3 Φιλόστρατος ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς· τοὺς δὲ Κωκυτούς τε καὶ
4 Πυριφλεγέθοντας καὶ τὴν Ἀχερουσιάδα.
5 ἈΧΘΕ'ΣΟΜΑΙ κάλλιον, ἢ ἀχθεσθήσομαι. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἀχθεσόμενος.
6 ἌΧΡΙ, καὶ μέχρι, 7 Θουκυδίδης ἀεὶ λέγει, οὐ μόνον ἐπαγομένου

ποιὸς, ἢ πλάσης θαυμάτων, ἢ γραφὰς δεινὸς ἐτόλμησε μίξαι πρὸς ἀπάτην, εἰκάσμασι καὶ παίγνια ταῦτα ὑπάρχειν ἀπὸ σπουδῆς τιθέμενοι, μᾶλλον δὲ ὅλως, εἰ ταῦτα μὴ ὑπάρχοι, πίστιν οἴχεσθαι καὶ βεβαιότητα, καὶ κρίσιν ἀληθείας φάσκοντες, αὐτοὶ καταβάλλουσι εἰς ἀφατίαν πάντα πράγματα. scribendum enim, ni fallimur, εἰς ἀσάφειαν. SALLIER. At consule *Stephani* Thes. & *Herodiani* Indicem. OUDEND. *Athenagoras* Leg. pro Christ. p. 202. ἀμφασία *Bion* apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* p. 133.

1 Ἄχαρις ὀδμή.] Cod. A. B. *Phav.* ὀσμή. Vid. Nost. infr. h. v. *Phryn.* voc. βρῶμος. STOEB. Hoc tanquam probum *Phrynichus* etiam commendat pro βρῶμος p. 26. Noster δυσώδη ὀσμὴν dixit in Ἀποφέρεσθαι. HEMST. Lege ὀσμη e MSS. Leidd. & vid. in hac voce. OUDEND.

2 Οὐ δυσοσμία.] Quam recte, ostendunt haec *Sophoclis* in *Phil.* vs. 891.

——— πάντα ταῦτ' ἐν δυσχερεῖ
Ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.

Eam quoque vocem reperias apud *Lucianum* T. I. pag. 719. quae cum ita sint, quin Attica sit, dubitari non potest. SALL. Quod legitur in *Apollodoro* fictitio lib. I. p. 55. Ed. Fab. Male alii utuntur βρώμῳ. *Phrynich.* p. 60. Ed. P. OUDEND.

3 Φιλόστρ. ἐν τοῖς ἡρωϊκ.] Pag. 752. ubi Πυριφλεγέθοντας, quemadmodum etiam in A. & B. STOEBER.

4 Πυριφλεγέθοντας.] Sic recte MSS. & Edd. Vett. nuperrima per τ vitiose. Locus est *Philostrati* in fine Heroicorum. OUD.

5 Ἀχθήσομαι.] Sic ἄχθεσθαι *Demosth.* de Coron. pag. 473. DRAK. Cod. A. B. ἀχθέσομαι. STOEB. Immo cum MSS. Leidd. ἀχθέσομαι, ut statim ἀχθεσόμενος. OUDEND.

6 Ἄχρι καὶ μέχρι.] Vid. *Devar.* de partic. p. 79. *Aristaenet.* lib. I. ep. 2. p. 8. DRAK. Vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* voc. μέχρις. *Duk.* ad *Thucyd.* p. 502. n. 5. STOEB. *Phryn.* p. 8. qui μέχρις & ἄχρις prorsus damnat; sed utriusque significationem distinguit *Ammon.* Vid. *Jo. Rhod.* ad *Scribon. Larg.* p. 50. *Thucyd.* p. 240. v. 64. & Comm. n. 56. HEMSTERH.

γομένα συμφώνα, ἀλλὰ καὶ φωνήεντος. οἱ δ' ἄλλοι, [1] ἐπαγομένου μόνου φωνήεντος, καὶ μετὰ τοῦ σ', καὶ χωρὶς τοῦ σ' γράφουσιν. οἷον, ἄχρις οὗ, καὶ ἄχρι οὗ.

[2] ἈΩΡΙ' [3] νυκτὸς, [4] οὐκ ἀωρία. [5] Λουκιανὸς ἐν Δημοσθένους

---

7 Θουκυδίδης.] Vide Cl. *Duk.* & *Wass.* ad lib. IV. §. 3. & VII, 83. atque Indic. & *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 6. qui vult cum *Ammonio*, *Moeride* ἄχρις & μέχρις hoc sensu esse ἀναστικά; saltem ante consonantem; si nostro fidem habes. Nec valde refragor; ut in αὖθυ. OUDEND.

1 Ἐπαγομένου μόνου.] Cod. A. B. μόνον. STOEBER.

2 Ἀωρὶ.] Ἀωρὶ νυκτὸς dicendum, non ἀωρία. adde ad locum illum *Luciani*, quem profert Auctor, *Aristoph.* Eccles. p. 746. πολλάκις ἀναστήσασα μ' εἰς ἐκκλησίαν Ἀωρὶ νυκτῶν, *saepe me excitans ad concilium nocte imtempesta.* BOS. Sic simpliciter etiam loquuntur pro sero, per Ellipsin νυκτός. *Lucian.* T. I. pag. 467. ἐπειδὰν ἄσιτόν τε & ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ &c. *Aristoph.* in Acharn. pag. 571. ἀλλ' ἀωρίαν ἥκοντες. ubi vide Scholiasten. TORREN. Est adverbium notans *intempestive. Heliodor.* Aethiop. lib. V. p. 203. DRAKENB. Ἄωρος, ἀωρὶ, ἀώριος, ἀωρία pro vario vocis ὥρα intellectu late patent; strictius ad *infausti temporis importunique* significationem accommodantur: unde ἀωρὶ & ἐν ὥρᾳ opposita; ναύτην Ἀωρὶ πόντου κύματα πειρῶντα ex *Euripide* profert *Dion Chrys.* p. 594. C. & δεινὴ ἀωρία τῶν μεγάλων συμφορῶν apud *Liban.* Prog. p. 145. D. sed propria ratione *nocturnum tempus*, sive *noctem mediam*, &, quam Latini vocant, *intempestam* denotant: recte Beda & Incert. Grammat. de Orthogr. p. 2337. 2787. *Immaturitas nocturnum tempus est, quod non est maturum, id est, oportunum, ut agatur aliquid vigilando; quod etiam vulgo dicitur hora importuna, Graece ἀωρία.* Eo pertinet in Gloss. *Immature*, ἀωρί. *Inmaturitas*, ἀωρία· itemque illud: *Intempesta*, ἄωρος, ἄκαιρος, βαθεῖα· ubi noctem esse intelligendam, ex βαθεῖα satis patet: quod additur, ἄκρατος, vel scribi debet ἄπρακτος, ut apud *Hesych.* in Ἀωρία, σκοτία, μεσονύκτιον, ἄπρακτος ὥρα· *inactuosa Servio* ad *AEn.* III, 587. vel transferri ad *Intemperans*; quod inspecta *Henr. Stephani* editione probabilius apparebit. Ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα in *AEschyli* Choëph. v. 32. paene dithyrambicum est. Ἀωρὶ autem & ἀωρία saepius ea, quam dixi, potestate, per se sola usurpantur; nec raro fit, ut alterum in alterius locum librarii substituant: quemadmodum in *Lucian.* Δὶς Κατ. τοῖς ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσι quaedam Edd. ha-

σθένες [1] ἐγκωμίῳ· ἀωεὶ τ̃ νυκτῶν ἐξαναςάς.

ΑΡΧΗ

habent ἀωρίᾳ· similiter apud *Jamblich*. V. P. §. 112. Cod. Reines. ἐτύγχανε ϗ αὐτὸς ἀςρονομέμενος ἀωρίᾳ· *Polyaen*. II. c. 34. ὥστε τὰς νύκτας εἶναι τ̃ ἡμερῶν ἀσφαλεστέρας τοῖς ἀωρὶ βαδίζεσιν. Plenius etiam effertur, velut in *Alciphr*. III. Ep. 47. ἦν γδ ἀωρία νυκτὸς μεσέσης· ad quam formam scribi malim in *Heliod*. AEthiop. II. pag. 92. τ̃ δὲ νυκτὸς ἐγίγνετο ἀωρία· paulo insolentius *Liban*. Decl. VI. p. 319. C. ὥστε νύκτα με ἐπιλαβεῖν ᾗ σκότες ἀωρίαν· qui eadem pagina ἀωρὶ posuit pro *intempestive*. Verum Atticis est in usu frequenti ἀωρὶ τῆς νυκτὸς *Antiph*. p. 119. v. 38. τ̃ νυκτῶν pag. 115. v. 18. pag. 117. v. 1. *Gregor*. *Nyss*. T. III. p. 558. B. ἀωρὶ τ̃ νυκτῶν, ἢ ᾗ μεθ' ἡμέραν· Ἀωρὶ νυκτῶν *Aristoph*. Eccles. v. 736. Ut igitur hanc loquendi rationem jure probat *Thomas*, sic alteram inmerito repudiat. Invenitur etiam ἀωρὶ νύκτωρ apud *Suid*. in Ἀμηγέπη, *Aristaen*. II. Ep. 19. haud temere mutaverim; sed, si libri veteres addicerent, sane mallem νυκτῶν. Aliquantulum hinc distat illud *Phalaridis* Ep. 141. p. 126. ᾗ τῦτο νύκτωρ ἀωρὶ παντάπασιν· nam utrumque separatim hunc in modum accipi debet; *idque nocte, & media quidem atque intempesta*: ibi nihil Codd. MSS. variare mihi adfirmavit, qui comtam illarum Epistolarum editionem molitur, Vir juvenis egregie literarum Graecarum peritus *Lennepius*. HEMST.

3 Νυκτὸς.] Καὶ νυκτῶν addit *Phavor*. Leid. sec. νυκτῶν. Optime Leid. pr. τ̃ νυκτῶν. OUDEND.

4 Οὐκ ἀωρία.] Scribendum cum *Phavor*. in Dativo ἀωρίᾳ, (ut & pro ἀώριον videtur legendum in *Moeride*) quae sine νυκτὸς tamen saepius occurrit. Vide *Suidam*, & ἀωρίαν *Aristoph*. Acharn. vs. 23. IDEM. Quo tamen utitur *Lucian*. T. II. p. 136. & *Alciphr*. p. 378. ABRESCH.

5 Λυκ. ἐν Δημοσθ.] T. II. p. 685. *Graev*. Non desunt tamen de voce ἀωρία exempla. Vid. *Liban*. T. I. pag. 145. D. 319. C. *Aristid*. p. 65. a. l. 7. p. 138. a. l. 8. *Lucian*. in δὶς κατηγ. init. T. II. p. 620. τοῖς ἀωρία ἀπὸ τ̃ δείπνων ἐπανιῦσιν. & in *Lucian*. Asin. ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ. WITTER.

1 Ἐγκωμίῳ.] T. II. p. 685. Ed. Gr. sic & *Theocr*. Id. XI, 40. νυκτὸς ἀωρί. OUDEND.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β′.

1 ΒΑΒΑΙ᾽, λογογραφικὸν· βαβαιὰξ, ποιητικόν. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·
—— βαβαιὰξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.

2 Ἐκ ΒΑΘΕΏΝ ἐστὶν ὁ δεῖνα οἴκων λέγε, ἢ ἐκ γονέων πλουσίων.

3 ΒΑ´ΚΗΛΟΣ. ἁμαρτάνουσιν οἱ τιθέντες αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βλακός.

---

1 Βαβαί.] Utrumque jungit *Aristoph.* Pace pag. 442. DRAK. Locus *Aristoph.* Βατρ. v. 63. Occurrit quoque apud *Liban.* T. I. pag. 341. B. & II, 492. B. WITTER.

2 Ἐκ βαθέων &c.] Huc referendus fortasse locus ille Actorum, ubi βαθέων Ἑβραίων mentio, id est, Hebraeorum ab ultima origine; alibi enim ea loquendi ratio, quae *Thomae* probatur, vel similis saltem nobis non occurrit. SALL. Hausit loquendi formulam ex *Philostrato* de V. S. I. p. 496. vs. 15. τοὺς εὐπατρίδας τῶν νέων, καὶ τοὺς ἐκ τῶν βαθέων οἴκων. II. p. 610. vs. 18. τὸν γὰρ πατρῷον οἶκον βαθὺν αὐτῷ παραδοθέντα καταδαπάνησεν· qui locus aperit vim phraseos. Non dispari modo Pelopidas τραφεὶς ἐν οὐσίᾳ μεγάλῃ, καὶ παραλαβὼν ἔτι νέος λαμπρὸν οἶκον apud *Plutarch.* T. I. pag. 279. A. HEMST. Vid. *Jens.* L. L. p. 269. *Philostr.* p. 6. πλοῦτος ὑπὲρ τοὺς ἐκεῖ, τὸ δὲ ἔθνος βαθύ· ubi vid. *Olear.* & Vit. Soph. I, 12. p. 496. ἀνίχνευε δὲ οὗτος τοὺς εὐπατρίδας τῶν νέων, καὶ τοὺς ἐκ βαθέων οἴκων. & II, 25. p. 610. τὸν γὰρ πατρῷον οἶκον βαθὺν αὐτῷ παραδοθέντα, καταδαπάνησεν. STOBB. Lege ἢ ἐκ . . . ἐστὶ ἐκ . . . ABRESCH.

3 Βάκηλος &c.] Peccant, qui hanc vocem ponunt pro *homine molli*, vel ἀναισθήτῳ; denotat enim τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα. i. e. *eum* qui *virilibus est exsectis.* Hujus rei, quia nullum exemplum profert *Thomas*, nos unum aut alterum proferemus, unde id, quod dictum est, clare patebit. *Lucian.* Pseudol. pag. 441. & Eunuch. 844. τὸ δὲ τὸν Εὐνοῦχον καὶ τῶν βακήλων χεῖρον εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ κἂν πεπειρᾶσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι. Ex quo loco docemur etiam differentiam inter Εὐνοῦχον & Βάκηλον, quod nimirum Εὐνοῦχος sit, qui *statim a nativitate castratus est*; βάκηλος vero, qui *aliquando expertus est virilitatem.* BOS. Descripsit haec *Thomas* e *Phrynicho*, ubi vide p. 116. Ed. *Pauw.* unde patet, recte in MSS. Leidd. Oxon. & Edd. Rom. Vasc. post καλοῦσι addi λέγε οὖν βλάκα καὶ βλάκιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. nisi quod in *Phrynicho* sit in recto casu βλάξ. Verum quid erit βλάκιον? hujus terminationis nullum prostat exemplum: hinc emendabat

κὸς. [1] σημαίνει δὲ τὸ ἀποτετμημένον [2] τὰ αἰδοῖα· ὃν Βιθυνοί τε καὶ Ἀσιανοὶ [3] γάλλον καλοῦσι· λέγε οὖν βλάκα καὶ βλάκιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι.

4 ΒΑΛΛΑ'ΝΤΙΟΝ καὶ πήρα ῥήτορες, [5] οὐ μαρσίπιον.

ΒΑ-

bat hic *Normannus* βλακικὸν; quod apud *Platonem*, *Xenophontem* & *Lucianum* aliosque invenias; & sic *Pollux* lib. III. §. 122. At in *Phavorino* exstat βλάξ καὶ βλακίων. Quasi esset Comparativus: quod si verum sit, βλακίονα rescribendum erit in nostro. Miror in *Phrynicho*, nihil de isto βλάκιον esse notatum. OUDEND.

1 Σημαίνει δὲ.] Cod. B. γὰρ, ut *Phrynich*. h. v. STOEB. Leid. pr. γὰρ.

2 Τὰ αἰδοῖα.] *Lucian*. Cronos. T. III. p. 395. τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὁπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ubi Schol. Βάκηλοι] βάκηλος μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦχος· ἀπόκοπος. Conf. *Nunnes*. ad *Phrynich*. h. v. *Suid*. voc. ἄῤῥεν. *Galen*. voc. γαλιάγκωνες. STOEBER.

3 Γάλλον καλοῦσι.] *Laërt*. p. 107. B. *Joseph*. p. 129. B. *Ovid*. Fastorum IV, 361. & seqq.

Cur igitur Gallos, qui se excidere, vocamus?
Cum tanto Phrygiâ Gallica distet humus.
Inter, ait, viridem Cybelen altasque Celaenas
Amnis it insana nomine Gallus aqua.
Qui bibit inde furit, procul hinc discedite, quis est
Cura bonae mentis, qui bibit inde furit.

WITTER. Post addunt Cod. A. & B. & edit. Rom. λέγε οὖν Βλάκα καὶ Βλάκιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. sic Cod. B. ἀχαιοί Cod. A. male. Vid. *Phrynich*. Schol. *Luc*. de Dea Syr. T. III. pag. 470. Γάλλοι] οἱ πάντη ἀπόκοποι τὰ αἰδοῖα, οὓς νῦν καρτζιμοὺς καλοῦσιν. Ita quoque MS. Coisl. in quo praeter edita in *Lucian*. Scholia alia multa leguntur, quae vel in praestantissima *Luciani* editione frustra quaesiveris. Videtur tamen pro καρτζιμοὺς legendum καρσαμάτια. *Meurs*. Gloss. Graeco-barb. καρσαμάτιον *Eunuchus*. *Spado*. STOEB.

4 Βαλάντιον.] Legitur & βαλλάντιον. *Plut*. T. II. p. 503. C. *Plato* Polit. I. p. 348. D. *Gloss*. p. 189. *Saccellus*, Βαλλάντιον. *Xenoph*. βαλάντιον pag. 696. *Laërt*. p. 105. E. *Synes*. pag. 163. B. βαλάντιον pro ἀκόντιον inepte dixit *Dionysius* Tyrann. vid. *Hellad*. p. 967. IDEM.

5 Οὐ μαρσίπιον.] Cod. A. μαρσηπ. male. μαρσίππους est apud *Xenoph*. Ἀναβ. IV. p. 254. *Gloss*. p. 271. *Saccellum*, μαρσύπιον l. μαρσιπ. *Suid*. voc. ἄπηρος· ὁ μὴ ἔχων μαρσίπιον. *Pollux* p. 1336. εἰ δὲ καὶ τῷ μαρσιππίῳ τις χρῆσθαι βούλοιτο &c. IDEM. Vel μαρσίππιον. V. *Polluc*. lib. X. §. 152. & *Moerid*. MSS. μαρσήπιον. Pro οὐ Vasc. καὶ οὐ. OUDEND.

1 Βα-

[1] ΒΑΛΑΝΤΙΟΚΛΕ'ΠΤΗΣ, οὐ βαλανζηκλέπτης· καὶ [2] βαλαντιοτόμος, οὐ βαλανζτόμος.

[3] ΒΑ'ΡΑΘΡΟΣ ἀρσενικῶς, [4] ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος· βάραθρον δὲ, [5] ὄρυγμά τι, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. κρεῖττον δὲ λέγειν βαράθρου ἄξιος, ἢ ὀλέθρου.

[6] Οὐ μόνον ΒΑΡΒΑΡΙΚΟ'Σ πόλεμος, ἀλλὰ καὶ Βάρβαρος.

---

1 Βαλαντιοκλέπτης &c] Vid. *Phryn.* h. v. habet *Xenoph.* fol. 570. *Liban.* T. II. p. 702. A. *Philostr.* V. A. IV, 22. p. 160. WITT. Βαλανζηζομεῖν eſt apud *Ariſtoph.* Ran. v. 784. STOEB. Vereor, ne ſcioli veram nobis lectionem ſurripuerint, qui quod Βαλαντίον praecederet, & hoc ipſo articulo ſequitur Βαλαντιοτόμος, ex Βαλανοκλέπτης οὐ βαλανειοκλέπτης, id dederint, quod nunc legimus, adeoque διορθώσοντες, ut putabant, ἔλαθον παραδιορθωσάμενοι. Nota res eſt de Balneorum furibus. Verbum Βαλαντιοτομεῖν habet *Plato* pag. 503. G. ABRESCH.

2 Βαλαντιοτόμος.] V. *Poll.* VI. §. 151. *Heſych. Suid.* De βαλανειοκλέπτης nemo Grammaticorum praeter *Phrynichum*; quare malim cum *Scaligero* & ibi βαλαντιοκλέπτης & βαλανζοκλέπτης reponere: quidquid obſtrepant *Pauwius* & alii. OUD.

3 Βάραθρος.] Edit. Rom. βάθρον male. conf. *Ammon.* h. v. WITTER. Conf. *Harpocr.* v. βάραθρον. STOEB. Hunc articulum hauſit noſter ex *Ammonio*, ex quo correxiſſe videtur *Blancardus*, ubi v. *Valckenaer.* & *Suid* in βαρ. & Καιάδας. De βαράθρῳ V. *Meurſ.* Att. Lect. lib. I. c. 25. OUDEND. Conf. *Valckenaer.* Animadv. ad *Ammonium* p. 43.

4 Ὁ βαράθρου ἄξιος &c.] Utitur *Thomae* hoc loco *Lambin.* ad *Lucret.* III, 968 & ex eo *D. Pareus* Lex. *Lucret.* in Barde. *Carcer vix carcere dignus*, *Lucilius* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. II. *Tertull.* Apol. c. 27. ergaſtula, carceres, metalla. V. *Gronov.* Obſerv. I, 8. pag. 76. ὕβρις ἀνὴρ, id eſt, ὑβριστής· *Heſiod.* Ἐ. καὶ Ἡ. vſ. 189. vid. *Procl.* Opifices & ſervitia, *Salluſt.* B. Catil. p. 151. ubi multa notat *J. Waſſe.* mendacis deliramenta cataſtae, *Rutil.* Itiner. vſ. 393. recte *Barth.* ſic κυφὼν *Archilocho* κακὸς καὶ ὀλέθριος· Schol. ad Plut. *Ariſtoph.* vſ. 476. & τύμπανα, οἱ ἐπιτήδειοι τυμπανισθῆναι· *Heſych.* in Ὦ τύμπανα. HEMST.

5 Ὄρυγμά τι.] Vid. *Harpocr.* Lex. h. v. *Heliodor.* AEthiop. V. p. 205. De voce ὄλεθρος vid. *Ulpian.* ad *Demoſth.* Or. pro Coron. p. 536. DRAK. Supple Ἀθήνῃσι· ex *Ammonio.* HEMST.

6 Οὐ μόνον Βαρβαρικὸς &c.] *Ammonium* videtur ſequi, verum minus ejus mentem cepiſſe; qui, ni fallor, docet, Βάρβαρον ſumi pro βαρβαρικὸν, at non contra. Ita φωνὴν βάρβαρον apud *AEſch.* Agam.

ρ@. [1] Θεκυδίδης· Βάρβαρον ἢ Ἑλλίωα πόλεμον.

[2] ΒΑΡΒΑΡΟΚΤΟ'ΝΟΣ, ὁ κτείνων τὰς βαρβάρας· βαρβαρόκτον@ ᾖ, ὁ [3] ὑπὸ βαρβάρων κτανθείς· ὥσπερ καὶ πενθερόκτον@, καὶ πενθεροκτόν@, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

[4] ΒΑ'ΡΟΣ νᾶ λέγειν βέλτιον, ἢ μέγεθ@.

[5] ΒΑΡΥ'ΝΕΙΝ χρήσιμον, [6] βαρεῖν ᾖ ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκι-

---

Agam. vſ. 1059. quam haud recte dixeris βαρβαρικήν. Nec quem *Thuc.* βάρβαρον πόλεμον eundem βαρβαρικόν. Idem judicium esto de illo *Xenoph.* V. K. A. pag. 393. Edit. Hutchins. βαρβαρώτατον, καὶ πλεῖστον τῶν Ἑλληνικῶν νόμων κεχωρισμένον. ABRESCH. Reprehendit *Thomam* obiter *Dan. Heinſ.* ad *Sil. Ital.* Punicor. lib. I. vſ. 252.

1 Θεκυδ.] Lib. II. p. 123. C. WITTER. Βαρβάρα στρατεύματος *AEſchyl.* Perſ. vſ. 423. STOEB. Lib. II. §. 36. Cur hic reprehendat *Thomam D. Heinſius* ad *Silium* lib. I. vſ. 252. non capio. Sic & βάρβαρος γῆ *Xenoph.* p. 356 aliaque. OUDEND.

2 Βαρβαροκτόν@.] Par ratio eſt in αἰνοτόκος & αἰνότοκος. *Cyrillus* ſive *Philoponus* pag. 4. αἰνοτόκος, *gravia pariens*, *ſeu gignens.* αἰνότοκος, *gravi fato natus.* conf. eundem V. πρωτοτόκος & πρωτότομος pag. 5. De δημόσια & δημοσία vide *Hermogen.* Partit. p. 17. *Iſidorus* lib. III. 31. ὁ πρωτότοκος, εἰ μὲν ἡ δευτέρα ὀξύνοιτο συλλαβὴ, τὸν τεχθέντα πρῶτον, εἰ δὲ ἡ παρεχάτη, τὸν πρῶτον τεκόντα μηνύει.

3 Ὑπὸ βαρβάρων.] Rectius βαρβάρα Leid. pr. OUDEND.

4 Βάρος νᾶς.] Cod. A. ὁ male. Cod. B. & Rom. νᾶ. Sic βάρος πλέτα *Sophocl.* STOEBER. An in Genitivo νᾶς dicatur, dubito, pro νοὸς vel νᾶ, ut hic eſt in Leid. pr. & Edd. Rom. Vaſcoſ. quare νᾶ ſaltem reſtituendum. OUDEND.

5 Βαρύνειν . . . Ἀριστείδης.] Vide etiam *Graevium* ad *Luciani* Soloeciſt. p. 751. Ed. Amſtel. ubi recte citatione hujus loci edidit βεβάρηκα. TORREN. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 751. Schol. *Thucyd.* lib. II. p. 111. DRAK. Tom. I. p. 583. & in Paſſivo *Plato* Symp. p. 328. A. βεβαρημένος οἴνῳ. Sed jam notavit hunc locum *Graev.* ad *Luc.* Soloeciſt. ABRESCH.

6 Βαρεῖν &c.] Ita quoque *Suidas*: non defuere tamen a veteribus, qui hancce Grammaticorum legem ſibi minime ſervandam putaverunt, e quibus *Onomacritus* Athenienſis Argon. v. 243.

> Ἡ δέ οἱ ἐγχειρφθεῖσα ποτὶ ψαμάθῳ βεβάρητο
> Ἀναλέοις φυκέεσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσῳ.

Idem verbum a *Luciano* uſurpatum reperias, idque duobus in locis; prior occurrit T. I. pag. 238. καὶ τὸν τῦφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμ-

δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν, πλὴν ἐπὶ τοῦ προειρημένου· οὐ βεβάρυγκα [1] λέγουσιν, [2] ἀλλὰ βεβάρηκα, [3] εἰς παθητικὴν [4] σημασίαν. [5] Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ [6] τῶν ἱερῶν· οἶδ' ἧκον οὕτω βεβαρηκότες οἱ [7] ναῦται.

BA-

λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν. βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. Alter vero legitur p. 624. ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου, δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες μιμούμενοι τοὺς αἰχμοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες βαροῖντο. Nec opponat quis haec ejusdem ſcriptoris verba T. II. p. 983. βαρεῖν δὲ τινὸς εἰπόντος, οὐκ ἔστιν ἔφη τὸ βαρύνειν, ἢ νενόμικας. Quae enim attulimus, argumento ſunt, ſic ab ipſo ſtatutum, hanc legem, ſalva ſermonis puritate, negligi potuisſe. Neglexerunt praeterea non infimae notae ſcriptores, *Joſeph.* v. g. qui de *Ariſtobulo* loquens ait Antiq. lib. XV. pag. 514. βαροῦντες ἀεὶ καὶ βαπτίζοντες ὡς ἐν παιδιᾷ νηχόμενον οὐκ ἀνῆκαν, ἕως καὶ παντάπασιν ἀποπνίξαι. Accedit *Antoninus* Imp. lib. VIII. c. 36. ἔπειτα ἀναμίμνησκε σεαυτὸν, ὅτι οὔτε τὸ μέλλον, οὔτε τὸ παρῳχηκὸς βαρεῖ σε, ἀλλ' ἀεὶ τὸ παρόν. Neque aliter *Heliodorus* AEth. lib. I. p. 13. αὐτὸς δὲ καμάτῳ τῆς ὁδοιπορίας βαρούμενος, inquit, καὶ φροντίδι τῶν παρόντων συνεχόμενος πρὸς ὕπνον ἐτέτραπτο. Adjungi poſſent *Herodianus* aliique complures, ſed ex his nemo non colligat, vocem, de qua diſputatur, immerito a *Thoma* damnatam; illud tamen conſtat, verbum βαρύνω ab Atticis ſcriptoribus adhiberi ſolitum. SALLIER.

1 Λέγουσιν.] Leid. pr. καλοῦσιν.

2 Ἀλλὰ βεβάρυκα.] Cod. A. B. βεβάρηκα. *Anacr.* Od. 52. βεβαρημένην ἐς ὕπνον. STOEBER. Immo vero βεβάρηκα, ut bene citavit *Graevius* & optime habet Leid. pr. OUDEND. *H. Junius* βεβάρηκα, quemadmodum etiam emendavit *Drakenborchius.*

3 Εἰς παθητικήν.] Cod. A. B. παθητικοῦ. STOEBER.

4 Σημασίαν.] Poſt haec addit *Phavor.* καὶ ἑδάρυται τὸ κοινὸν τοῖς ἰδίοις ἀναλώμασιν. Ἀριστείδ. ἧκον &c. Vid. *Graev.* ad Soloec. p. 104. Schol. *Thucyd.* lib. II. p. 112. lit. π. *Joſeph.* p. 769. D. 146. F. *Liban.* T. I. p. 339. D. WITTER.

5 Ἀριστ. ἐν δ'.] Pag. 177. b. lin. 1. WITTER. Pro ἧκον male ἥκειν Cod. B. STOEB.

6 Τῶν ἱερῶν.] Tom. I. pag. 329. Ed. Angl. ubi bene monet *Canterus*, id eſſe deſumtum ex Homero Οδ. Γ. vſ 139. OUDEND.

7 Ναῦται.] Adſcripſit *H. Junius* νῶται. Emendabo hac occaſione locum *Alciphronis* lib. II. pag. 256. καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς ἔσομαι συμπλέουσά σοι. Fruſtra

[1] ΒΑΡΥ'Σ τὴν ὀφρῦν κάλλιον, [2] ἢ σκυθρωπός.
Τὸ [3] ΒΑΣΑΝΙ'ΖΕΙΝ [4] ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, [5] καὶ τὸ διὰ λόγων, καὶ τὸ [6] διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε

---

stra hunc locum tentarunt Viri docti: legendum καὶ τὰς ἀδελφάς. ταύτης ἔσομαι συμπλέκουσά σοι.

1 Βαρὺς τὴν ὀφρὺν κάλλιον ἢ σκύθρωπος.] Tamen vocem σκύθρωπος habet Scriptor Ἀττικώτατος in Fabulâ, quae inscribitur Lysistr. p. 882. τί μοι σκύθρωπος ἐξελήλυθας δόμων; *Quid tristis egressa es foras?* BOS.

2 Ἢ σκυθρωπός.] Eo tamen praeter *Aristot. Isocr.* & *Xenoph.* a Lexicographis laudatos utitur *Lucian.* Dial. Deor. pag. 209. DRAKENB. Parum recte, vide Lexicographos. SALLIER. Habet *Aristoph.* Lysistr. v. 708. STOEB.

3 Βασανίζειν &c.] Id est, verbum Βασανίζειν sumitur *de exploratione & quaestione, quae fit vel verbis, vel tormentis.* Paulo tamen aliter *Suidas* & *Bisetus* ad *Aristoph.* Lysistr. pag. 867. Illi volunt, Atticis tantum denotare hoc verbum *explorationem, quae fit verbis, non quae tormentis.* h. v. οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τ' ἀληθὲς διὰ λόγων. sed allegat ipse *Suidas* locum *Aristophanis*, qui contrarium docet, is est in Ranis. vid. Cl. *Graev.* ad *Lucian.* Soloecistam pag. 745. Pergit *Thomas:* Μὴ λέγε οὖν, βεβασάνισμαι ὑπὸ νόσου ἀλλ' ἐξήτασμαι. Non satis pure itaque locutus est *D. Matth.* qui cap. VIII. Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος. BOS. Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 745. *Harpocr.* Lex. voce βασανίσας. βάσανος pro *tormentum* adhibuit *Antiph.* Or. I. p. 16. vid. *Harpocr.* v. βάσανος & *Antiph.* ibid. p. 17. DRAKENB. Τὸ deletur in B. nec male. STOEB. Addit huic verbo aliud ἐπιδοκιμάζειν Hadr. *Junius.*

4 Ἐπὶ δοκιμ. λαμβ.] *Plat.* Sympos. p. 184. pr. Schol. *Luc.* T. II. pag. 53. *Graev.* βάσανος ἐπὶ δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. *Lysias* Orat. I. pag. 10. *Tayl.* βάσανος καρτερίας. *Aristid.* T. I. p. 137. conf. Erasm. *Schmidt* in N. T. p. 76. βάσανος *probatio auri Laërt.* p. 18. B. de morbo *Joseph.* p. 424. B. *Harpocr.* voc. βασανίσας & βάσανος. *Aristot.* Rhet. ad Alex. c. 17. STOEBER.

5 Καὶ τὸ διὰ λόγου.] Cod. A. B. Rom. & *Phav.* λόγων. *Ammonius* ex nostro videtur supplendus. Βάσανος, inquit, ἤτε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν. Puto legendum καὶ ἡ διὰ λόγων, καὶ ἡ διὰ πληγῶν. STOEB. Edd. Rom. & Vasc. λόγων cum MSS. Leidd. quod reponendum. OUDEND.

6 Διὰ τιμωρητικῶν.] MS. Oxon. τιμωρικῶν.

1 Ὑπὸ

γε ἦν, βεβασάνισαι [1] ὑπὸ νόσου, ἀλλ' ἐξήτασαι.

[2] ΒΑΣΙ'ΛΕΙΑ γυνή. [3] Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις· βασίλεια γύναι. καὶ βασιλίς. βασιλὶς μέν [4] τοι [5] καὶ βασίλειος πόλις, [6] οἰκία καὶ ναῦς, οὐ μὴν καὶ [7] βασίλεια. βασίλειος δὲ αὖ μόνον δημηγορεία καὶ ἐπιστολή. [8] Φιλόστρατος ἐν σοφιστῶν βίοις· δῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας. [9] βασίλισσα δὲ γυνή, [10] οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπε.

ΒΑΣΙ'-

---

1 Ὑπὸ νόσου.] Ut aliquoties in S. L. IDEM.

2 Βασίλεια . . . Αἰσχύλος.] Perf. vf. 625. Add. Agam. vf. 84. & Perf. 152. ABRESCH.

3 Αἰσχύλ. ἐν Περσ.] Vf. 625. & Βασίλεια, *regina* apud Eund. l. c. vf. 152. conf. *Ammon.* & ibi Cl. *Valcken.* STOEB. §. Vf. 626. Abfunt hae voculae ab Oxon. Cod. OUDEND.

4 Τοι.] Deeft Leid. pr.

5 Καὶ βασίλειος πόλις.] Cod. A. βασίλιος πόλις ex veteri pronuntiatione; fic etiam in feq. οὐ μὲν καὶ βασίλια pro βασίλεια. STOEBER.

6 Οἰκία καὶ ναῦς.] Cod. A. καὶ οἰκ. καὶ ναῦς. IDEM.

7 Βασίλεια.] Attamen idem *AEfch.* Perf. vf. 273. vf. 592. ibi Schol. Βασίλισσα *Arrian.* p. 273. ABRESCH. *Plutarch.* de Flumin. p. 71. ἐν ᾧ γεννᾶται λίθος Σαρδώνυχι παρόμοιος, ᾧ οἱ βασιλεῖς ἐν ταῖς βασιλείαις χρῶνται. Forte tamen legendum ἐν τοῖς βαλανείοις.

8 Φιλοστρ. ἐν σοφ. βίοις.] P. 490. citatus etiam infr. in διάγω. WITTER. Βασίλεια ἰχὺς dixit *AEfchyl.* Perf. vf. 586. & βασίλειος Τιάρα ibid. vf. 663.

9 Βασίλισσα δὲ γυνή.] Sed omiffo γυνή *Arrian.* E. A. II, 12. p. 81. Alexander Matri & Conjugi Darii conceffit θεραπείαν τὴν βασιλικήν, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ καλεῖσθαι βασιλίσσας. Idem IV, 15. p. 172. εἰ δὲ ἀπαξιοῖ τῶν Σκυθῶν βασίλισσαν γῆμαι Ἀλέξανδρος &c. WITT. *Phryn.* p. 96. & 112. ubi *Demofthenis* locum exagitat, contraque fidem iftius orationis concludit. Quidam funt Atticiftae ex antiquioribus, qui contendunt, recte dici βασίλιναν, pro *Regina.* *Taylor* ad *Demofth.* contra Neaer. p. 619. conf. Cl. *Abrefch* Animad ad *AEfchyl.* pag. 217. Anonymus de error. Ulix. c. IV. pag. 20. κανθεῦθεν εἰς τὰ τοῦ βασιλέως ἐληλυθέναι δώματα καὶ τὴν βασιλίδα ἰδεῖν.

10 Οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων.] Atqui *Alcaeus*, *Ariftoteles*, *Demofthenes*, *Philemon*, praeter *Plutarchum* βασίλισσα voce ufi funt. Vide *Phrynichum* p. 112. Ed. P. & Clar. *J. Alberti* Obferv. Sacr. p. 195. Paffim in nummis. Leid. pr. ἀρχαί. OUDEND.

I 'H

ΒΑΣΊΛΕΙΑ κρεῖττον, [1] ἢ ἀνάκτορα. [2] τὸ δὲ παλάτια, ἀδόκιμον. [3] ἀρχεῖα δὲ παρά τισιν εὕρηται.

---

1 Ἢ Ἀνάκτορα.] *Syneſ.* p. 44. C. *Lib.* T. II. p. 356. A. conf. *Suid.* v. ἄνακες. *Phav.* v. ἄνακτας. WITTER.

2 Τὸ δὲ παλάτια.] Etſi ea vox inter Atticas locum habere nequeat, non debuit tamen omitti a Lexicographis, cum uſurpetur a ſcriptoribus alioqui non contemnendis, e quibus *Plutarchus* T. I. pag. 1053. & 1054. occurrit etiam apud *Chryſ.* T. V. p. 765. καθάπερ γάρ ἐστι βασιλεὺς ὁ ἐπὶ γῆς κατέχων τῆς ὑπ᾽ αὐτὸν οἰκουμένης, ἔχει δ᾽ ἐν ἑκάστῳ δικαστηρίῳ τοῦ παλατίου συνηγοροῦντας, οὕτως ἔχει ὁ θεὸς τοὺς πιστοὺς ποιμένας ἐκδίκους τῆς εὐσεβείας. Quodſi quis plura exempla deſideret, videat *Epiph.* T. I. p. 721. & *Pallad.* Chryſ. p. 61. SALLIER.

3 Ἀρχεῖα δὲ &c.] Non una eſt vocis illius ſignificatio, verum ea tantum ad examen revocabitur, quam *Thomas* proponit. Auctor eſt, principum domos a Graecorum nonnullis ἀρχεῖα appellari; recte, ut declarant haec *Xenoph.* p. 193. ἐκ τούτου δὲ καὶ οἰκίας διεδίδου, καὶ ἀρχεῖα τούτοις, ὥσπερ κοινωνοὺς ἐνόμιζε τῶν καταπεπραγμένων· οὕτω διένειμεν, ὥσπερ ἐδέδοκτο, τὰ κράτιστα τοῖς ἀρίστοις. ubi *Suidae* aetate videtur ſcriptum fuiſſe ἀρχαῖα· ſic enim ille: ἀρχεῖα, ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται, χαρτοφυλάκια. ἢ τὰ χώρια τῶν κριτῶν. ἢ ἀρχαῖα, ὡς Ξενοφῶν ἱστοριῶν ή. Itaque ſi huicce Grammatico fides, duae fuerunt nominis illius pronuntiandi rationes, quod tamen non patitur etymologia: ſed illum decepit librariorum oſcitantia, qui ſaepius ad eum lapidem offenderunt; nam idem mendum inſedit *Joſephi* codices p. 1001. νῦν δὲ ἔλεγον αὐτοὺς ἠτυχηκέναι τῷ νεωτέρῳ δωρεὰν Ἀγρίππᾳ δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξαι γὰρ εὐθὺς τὴν μὲν Σέμφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπήκουσε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ᾽ αὐτῶν τήν τε βασιλικὴν τράπεζαν, καὶ τὰ ἀρχαῖα· lege ἀρχεῖα, ut & apud *Epiph.* T. I. p. 336. cujus haec verba: ὅταν δὲ ῥᾳδιουργήσωσί τινες βασιλικὰ προστάγματα, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων τὰ ἀντίγραφα προφερόμενα ἠσφαλισμένως ἔχοντα ἐλέγχει τοὺς ἄφρονας. Quibus in locis cum de regum palatiis ſermo non ſit, nunc oſtendendum eſt, illam vocem ab aliis praeter *Xenoph.* ſcriptoribus eo ſenſu uſurpatam, e quorum numero *Lucianus* T. I. pag. 730. ἡμεῖς δὲ ὅμως ἐφοβούμεθα, inquit, καὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δὲ αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν δι᾽ ὅλης τῆς νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. SALLIER. *Iſocr.* p. 216. *Ariſtid.* p. 102. b. *Dio* p. 141. C. ubi male βασιλέα. *Pauſan.* p. 231. 235. WITTER.

[1] ΒΑΣΙΛΕΥΣ κυρίως, [2] ὁ πατρόθεν ἢ ἄλλως ἀπὸ γένους ἔχων τὴν ἀρχήν. [3] κοίρανος, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασι-

---

1 Βασιλεύς.] Quomodo differat a Tyranno, vide Schol. *Thucyd.* lib. I. p. 4. DRAKENB. Parum recte, ut disces ex his *Suidae*: διαφέρει δὲ βασιλεὺς τυράννου. βασιλεὺς μὲν γὰρ ἀπὸ προγόνων κατὰ διαδοχὴν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν πέρασι· τύραννος δὲ, ὃς βιαίως τὴν ἀρχὴν σφετερίζεται. χρῶνται δὲ ἀδιαφόρως ἑκατέροις ὀνόμασιν. Ἱέρωνα γὰρ βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ τύραννον ὄντα, καὶ Διονύσιον, καὶ Εὔπολις Πεισίστρατον βασιλέα καλεῖ. καὶ τοὺς βασιλεῖς τυράννους. Sunt & alia exempla, quae adduci possent, si res postularet. SALLIER.

2 Ὁ πατρόθεν.] Schol. *Thucyd.* lib. I. p. 10. lit. ζ. πατρικαὶ βασιλεῖαι] ἀπὸ τῶν πατέρων παραλαμβανόμεναι κατὰ διαδοχὴν γένους. διαφορὰν δὲ λέγει τυραννίδος καὶ &c. Raro utique obtinet illud discrimen. Themistocles βασιλεὺς dicitur apud *Plutarch.* in ejus Vit. pag. 118. qui idem στρατηγός ibid. C. STOEBER.

3 Κοίρανος.] *Thomae* is dicitur, qui regis muneribus ad tempus fungitur, cui praeivit *Eustat.* Comm. pag. 1840. σημείωσαι δὲ ὡς εἴπερ εὐεπηβόλως ἔγραψεν ὁ εἰπὼν, κοίρανον εἶναι τὸν πρὸς καιρὸν ἀνάσσοντα, χρήσιμός ἐστιν ἐκεῖ, καὶ ὁ ἐνταῦθα τυχὼν κοίρανος Ἶρος. λέγει γὰρ ἐκεῖνος οὕτω· βασιλεὺς ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γένους ἀρχὴν ἔχων. κοίρανος δὲ ὁ πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς. καὶ ὅστε κοιρανέων δίεπε στρατόν. Atque hanc illorum observationem aliquando locum habere, colligas ex *Orpheo* Argon. vs. 293.

> Ἀλλ' οὐ δὴ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι . . .
> Ἡρακλῆος ἄνακτος οἴομαι, ἴστε καὶ αὐτοί.
> Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἐν δ' ἄρα φωνῇ
> Λαὸς ἐπερρόθεεν, Μινύαις ἐπικοίρανον εἶναι
> Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἔξοχος ἦεν ἑταίροις.

Ibi Jason Argonautas alloquitur; quibus Herculem praeesse volebat, ii autem confecto tandem bello, illius imperio obnoxii esse desinebant; sed ea significatio minus obvia, si cum altera compares, quae grammaticis parum probatur; vulgo enim κοίρανος appellatur, qui perpetuum in subditos imperium exercet. Testis *Euripides*, cujus haec de Creonte Corinthiorum rege Med. vs. 71.

> Ὡς τοὺς δε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
> Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
> Κρέων.

Testis etiam *Pindarus*, qui de Memnone loquens AEthiopum rege Nem. Od. 3. vs. 109. ait:

Ὅπως

βασιλέως ἔργον ποιῶν· [1] ἡγεμὼν δὲ, ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγέμενος· [2] τὸ δὲ ἄρχων, καὶ ἐπὶ τῶν τειῶν λαμβάνεται. τὸ μέν τοι [3] κρατῶν, ἐπὶ μόνου τοῦ βασιλεύοντος.

[4] Τὰ εἰς κὸς, τινὰ μὲν εἰσὶ κτητικά· οἷον, βασιλικὸς λόγος, [5] ἢ ὃν ἔγραψε βασιλεὺς, ἢ ὃν ἔγραψέ τις εἰς [6] βασιλέα. Πλατωνικὸν βιβλίον. τινὰ δὲ δηλοῦσιν ἐπιτηδειότητά τινος εἴς τι· οἷον, δρομικὸς, ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς δρόμον, κἂν μηδέπω ἔδραμε. καὶ [7] πυκτικὸς, ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ πυκτεύειν. τὰ δὲ λέγονται ἐνεργείᾳ· οἷον, μουσικὸς, ὁ εἰδὼς μουσικήν. καὶ γραμματικὸς, ὁ εἰδὼς γραμματικήν. τὰ δὲ φύσει· οἷον, λογικὸς, ὁ λόγῳ χρώμενος.

ΒΑΣ-

———— Ὅπως σφισὶ μὴ κοίρανος ὀπίσω
Πάλιν οἰκάδ' ἀνεψιὸς
Ζαμβύης Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Utrique plures alii testes adjungi possent, verum in re adeo manifesta diutius immorari supervacaneum foret. SALL.

1 Ἡγεμὼν ὁ τάξεως.] Ἡγεμῶν στρατοῦ *AEschyl.* Pers. v. 767. STOEBER.

2 Τὸ δὲ ἄρχων.] Ἄρχων ἐπὶ βασιλέως *Plat.* Gorg. pag. 470. D. E. IDEM.

3 Κρατῶν, ἐπὶ μόνον.] Scribe ἐπὶ μόνου. TORREN. Scrib. μόνου ex A. B. & *Phav. Hesych.* πολυκρανίη, πολυαρχία. scrib. πολυκοιρανίη ex *Homer.* Iliad. B. vs. 204. STOEB. Lege e MSS. Leidd. Oxon. & *Phavorino* μόνου. *Jensius* transponebat in litteris ad Socerum datis μόνον ἐπί. OUDEND.

4 Τὰ εἰς κὸς. &c.] Ex Cod. A. videtur haec §. conjungenda cum βαρύνω esse. Occasione enim vocis βεβαρηκότες, quae in ejus fine occurrit, statim subjicit: τὰ εἰς κὸς &c. STOEB. Ita quoque ἀνθρωπικὸν λόγον dixit *Athenagor.* Leg. pro Christ. p. 35. ἀνθρωπικὸν ἄν τις εἶναι τὸν καθ' ἡμᾶς ἐνόμισεν λόγον. & βασιλικοὺς φόρους *Alexis* in Excerpt. *Grotii* pag. 587.

5 Ἢ ὃν ἔγραψε βασιλεύς.] Οἷον non prave Leid. pr. Male hae voces desunt MS. Oxon. & citationi *Leup.* Emend. XII. C. 4. Recte habent *Moschop.* & *Phavorin.* unde adde καὶ ante πλατωνικὸν βιβ. quae non agnoscit Leid. pr. OUDEND.

6 Βασιλέα. πλατ.] Forte βασιλέα, ὡσαύτως καὶ . . . neque tamen necesse. ABRESCH.

7 Πυκτικὸς . . . πυκτεύειν.] MS. Oxon. πρακτικὸς πράττειν. Sed aliter *Mosch.* & *Phav.* Pro λέγονται (licet & alibi sic minus Attice autor) hic Leid. pr. λέγεται. OUDEND.

[1] ΒΑΣΚΑΙ'ΝΩ, ὀ μόνον ἀντὶ τοῦ φθονῶ, ὅπερ πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μέμφομαι καὶ διαβάλλω παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὕρηται· καὶ συντάσσεται πρὸς αἰτιατικήν. [2] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ· ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν πειρᾶσθαι. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἀλλὰ βασκαίνομεν καὶ σκοποῦμεν πόθεν καὶ τὶ μέλλει ποιεῖν. καὶ [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ· ὅσον φιλονεικίας, ἢ τοῦ βασκαίνειν τὸν ἄνδρα [4] ἀφέστηκα.

[5] ΒΑΤΙ'Σ θηλυκὸν, ὁ ἰχθὺς, [6] οὐχὶ βάτος.

Οἱ κυρίως Ἀττικοὶ [7] ἐπὶ ἀρσενικοῦ, [8] ὁ ΒΑ'ΤΟΣ λέγουσιν, οὐχ ἡ βάτος.

ΒΑ'Τ-

---

1 Βασκαίνω.] Vid. *Harpocr.* v. Βασκαίνει. hinc βασκανία pro fascino *Aristaenet.* lib. I. ep. 1. p. 6. DRAKENB. Confer *Ammon.* & *Herodianum* in *Phryn.* p. 208. cum Comm. OUDEND. Alex. *Morus* ad Ep. ad Galat. Cap. III. comm. 1.

2 Δημοσθένης.] Pag. 56. Edit. Lutet. ibique Schol. ABRESCH. Pag. 78. B. & D.

3 Ἀριστείδης.] Pag. 56. a. lin. 7. conf. *Phryn.* & *Ammon.* h. v. STOEB. Tom. I. p. 363. ubi male *invidia* vertunt pro *criminatione*. OUDEND. Tom. II. p. 4. unde patet, perperam *Phrynichum* structuram cum quarto casu ei abjudicare. ABRESCH.

4 Ἀφέστηκα.] MS. Oxon. ἀπέκτεινα male.

5 Βατὶς θηλυκὸν, ὁ ἰχθὺς, οὐχ ἡ βάτος.] Codd. A. B. οὐχὶ βάτος. STOEBER.

6 Οὐχ ἡ βάτος.] Lege ὁ βάτος, ut ostendimus ad Moeridem. SALLIER. Βατὶς ἀυχμηρὴ Epigramma sepulcrale, quod praeter alios edidit Illustr. *Sc. Maffejus* in Gall. Ant. Sel. p. 55. In iisdem vocibus genera saepe distinguit dialectus; ut Ἄρριχος ἀρσενικῶς Ἴωνες, θηλυκῶς Ἀττικοί. *Etymol.* p. 149. v. 30. nec nunquam duplex eadem admittit, quod in Σκύφος notat *Athen.* IX. p. 498. A. Egregius *Pollucis* locus VI, 48. Οὐδετέρως τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καί τινες τῶν Ἀττικῶν ἀρσενικῶς. In usu generis intra limites Atticos coërcendo parum certa est Grammaticorum fides. Similia dabit *Noster* in Βήξ. Λιμός. Πηλός. Φθείρ. HEMST. Praefero lectionem MS. Leid. pr. Oxon. οὐχὶ β. Non enim differentia est in Genere, sed in terminatione βατὶς & βάτος. Cum *Thoma* facit *Moeris*. Sed errant. Duo enim diversi sunt Pisces. V. Comment. ad *Hesych.* & *Athenaeum* lib. VII. C. 9. OUDEND.

7 Ἐπὶ ἀρσενικοῦ.] Deest ἐπὶ in A. & B. Rem quod spectat, vid. *Steph.* de Dial. pag. 157. STOEBER.

8 'Ο

[1] ΒΑ'ΤΤΑΛΟΣ ἐστὶ [2] μαλακὸς τάττεται, ἀπό τινος ὑποκειτοῦ Βαττάλου γυναικείοις πεδίλοις χρησαμένου. ὅθεν καὶ Δημοσθένης σκωπτόμενος παρὰ τῶν ἐχθρῶν εἰς μαλακίαν, Βάτταλος ἐκαλεῖτο.

[3] ΒΕ'ΒΑΙΟΣ ἐστὶ θηλυκοῦ κρεῖττον, [4] ἢ βεβαία. [5] Ἀεισείδης·

---

8 Ὁ Βάτος.] *Rubus*, *sentis* intelligitur. V. & *Moerida*. Generis hujus discrimen notatur quoque a Schol. *Theocr.* I, 132.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι.

OUDEND.

1 Βάτταλος.] *Aristoph* Plut. v. 1012. *Liban.* p. 460. A. vid. *Harpocr.* voc. βάταλος. *Hermog.* p. 446. ed. Col. STOEB. Apud ceteros Grammaticos scribitur uno τ. βάταλος. V. ad *Hesych.* OUDEND. Conf. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. p. 362.

2 Μαλακοῦ.] *H. Junius* orae sui exemplaris adscripsit θηλυκοῦ.

3 Βέβαιος.] Schol. *Thucyd.* lib. I. pag. 9. DRAKENB. Aliter tamen *Isocrates* pag. 77. ἐστι δ' ἁπλοῦς, inquit, καὶ ῥᾴδιος ὁ λόγος ὁ περὶ τούτων, οὔτε γὰρ εἰρήνην οἷόν τε ἐστὶ βεβαίαν ἀγαγεῖν, ἐὰν μὴ κοινῇ τοῖς βαρβάροις πολεμήσωμεν. Ne quis autem *Thomae* auctoritate fretus, eum praestantissimi rhetoris locum in mendi suspicionem adducat, haec illius p. 134. afferre operae pretium erit: οὐχ οὕτω δ' ἂν προθύμως ἐπὶ τὸν πόλεμον ὑμᾶς παρεκάλουν, εἰ μὴ τὴν εἰρήνην ἑώρων, ἐξ ὧν μὲν ἐγὼ λέγω καλὴν καὶ βεβαίαν γενησομένην. Vide quoque *Cebetem* p. 36. SALLIER. Βέβαιος ἀρχὴ etiam *Aristid.* dixit. vid. & *Dio* pag. 147. D. βεβαία στάσις praeter *Aristid.* habent *Dio* p. 147. A. *Thucyd.* lib. I. ὡς καὶ τὴν χάριν βέβαιον ἔχουσιν. Quo loco observatione dignum duxit Schol. τὸ βέβαιον θηλυκῶς legi. STOEBER. Et hoc falsum; ita enim *Galenus*, scriptor ἀττικώτατος, ut notum, Lib. περὶ αἱρέσ. pag. 12. ἀληθῆ καὶ βεβαίαν γνῶσιν. ipse adeo *Aristophanes* in Lysist. φίλην βεβαίαν dixit, δύναμιν βεβαίαν, *Demosthenes*, in Olynth. II. & in Aristocrat. φυλακὴν βεβαίαν. Plura ejusmodi gravissimorum Auctorum luculenta exempla contra misellum nostrum *Thomam* Magistrum, data opera attulerunt praestantissimi illi duumviri *Petr. Wesselingius*, ad *Diodor.* Sic. lib. III. pag. 178. & *Dukerus*, ad *Thucydid.* lib. III. p. 195. ut alios taceam TRILLER. Loc. *Arist.* est Tom. III. p. 394. at nec eidem, ut aliis, feminina terminatio in αία displicuit T. I. pag. 106. *Xenoph.* Ii. K. π p. 44. Edit. *H. Steph.* ABRESCH.

4 Ἡ βεβαία.] Est tamen βεβαιοτέρα apud *Isocrat.* ad Demon. p. 75. DRAK. Sed vide Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* lib. III. §. 43. OUDEND. *Demosth.* Olynth. I. p. m. 53. βεβαίαν εἰκὸς τὴν ἔχθραν

στείδης· βέβαιον τὴν αἰτίαν ἔχοιεν ἄν.

[1] ΒΕΒΩ͂Σ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ βεβηκώς. καὶ βεβᾶσιν, οὐ βεβήκασι.

[2] ΒΕΛΟΝΗ καὶ βελονοπώλης, ἀρχαῖα· [3] ἡ δὲ ῥαφὶς, ἀδόκιμον. ῥάπτω μέν [4] τοι καὶ ῥάμμα, αὐτὸ τὸ ἐῤῥάφθαι, ἐν χρήσει. [5] Ἀριστείδης ἐν Διονύσῳ, καλέσας τὰς νύμφας, λύει τὸ ῥάμμα.

[6] ΒΕΛΟΣ, τὸ πεμπόμενον, καὶ αὐτὴ ἡ βολὴ, καὶ τὸ ἐκ τῆς βολῆς

ἔχθραν αὐτοῖς ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται, καὶ πεπόνθασιν, ἔχειν. & Orat. de Megapol. p. 17. νῦν μέν γε, βοηθεῖν δόξετε Ἀρκάσι, καὶ τὴν εἰρήνην σπουδάζειν εἶναι βεβαίαν κ. τ. λ.

5 Ἀριστείδης.] Ἐν κοινῇ Ἀπολογίᾳ T. II. p. 240. Ed. J. Oud.

1 Βεβῶς Ἀττικοί.] Βεβῶσα Odyss. Υ. vs. 14. Schol. Βεβῶσα] ἑστῶσα. ejusdem sensus & formae. Stoeber.

2 Βελόνη.] Apud *Homerum*, vel quisquis auctor Batrachomyomachiae est, v. 129. εὐμήκεις βελόναι sunt cuspides lancearum acutissimae, e ligno longius prominentes, quae acus prae se speciem ferunt. Idem.

3 Ἡ δὲ ῥαφὶς, ἀδόκιμον.] *Phrynichus* voc. βελόνη se juxta cum ceteris, quid haec sibi vox velit, ignorare ait. *Phavorino* magis nota, qui ῥαφὶς exponit ἡ βελόνη, καὶ ὄνομα ἰχθύος. Quae quam recte sint a Phav. tradita, auctor prae caeteris *Athenaeus est*, quem vid. lib. VII. pag. 319. D. ubi Epicharmum, Aristotelem, Speusippum piscium quoddam genus modo βελόνην, modo ῥαφίδα vocasse, docet. conf. *Casaub.* ad h. l. pag. 555. fin. Alterius significationis usum confirmat *Pollux* pag. 1317. coll. Cl. V. V. notis. Videsis etiam *Helladii* Chrestomath. apud Photium, in *Gronov.* Thes. T. X. fol. 973. A. qui in contrariam Nostro sententiam cessit. *Gloss.* Acia, ῥάμμα p. 12. & 270. Acies, ῥάμμα. Acus, ἄχυρον, ῥαφίς. p. 12. & p. 102. Gloma, ῥαφίς p. 269. l. 36. & p. 348. l. 13. Adde *Diod. Sic.* lib. I. fol. 78. *Joseph.* pag. 85. C. Idem. Ex *Phrynicho* p. 32. Ed. P. at illic vide notas. Oudend.

4 Τοι.] Deest Oxon.

5 Ἀρισ. ἐν Διονυσίῳ.] Scrib. Διονύσῳ. p. 72. b. lin. 11. Witter. Διονύσῳ Codd. A. B. Stoeb. Immo vero ἐν Διονύσῳ, in Baccho, ut inscribitur Oratio apud *Aristidem*; atque ita recte alibi apud *Thomam*: ut in Δεδίσσομαι. nec aliter optimus Cod. Leid. pr. Exstant haec verba T. I. pag. 29. Ed. J. Oudend. Tom. I. p. 52. Abresch.

6 βέλος &c.] *Aristaenet.* lib. I. ep. 2. p. 8. *Heliod.* AEthiop. lib. I. p. 2. Drakenb. Conf. huc *Hesych.*

βολῆς [1] τραῦμα. [2] Ὅμηρος δὲ, καὶ τὰς ὠδῖνας ὀξὺ βέλος ἔχειν φησίν.

ΒΗΞ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ [3] καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ. [4] Ἀριστείδης· βὴξ βαρεῖα. καὶ Θουκυδίδης [5] ἐν τῇ δευτέρᾳ· [6] κατέβαινεν εἰς τὰ στήθη ὁ πόνος, μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ.

ΒΙΑΣΑ'ΜΕΝΟΣ κόρην λέγε, μὴ φθείρας. [8] καὶ βεβιασ-

Hesych. in βέλος & Suid. Ceterum τὸ βέλος ἀντὶ τοῦ τραύματος ὑπὸ βέλους ποιηθέντος, aliquoties occurrit apud *Hipp.* Lib. de Capitis Vulneribus, ubi videndi in Obff. & Comment. *Jos. Scaliger* & *Francisc. Vertunianus*, item & *Petrus Pauw*, aliique. Conf. inprimis *Lamb. Bos*, Animadverf. ad Script. Graec. Cap. XXXV. p. 146. TRILLER.

1 Τὸ τραῦμα.] Leid. pr. τὰ τραύματα.

2 Ὅμηρος δ.] Iliad. Λ. vf. 269. STOEBER.

3 Καὶ ἀρσενικοῦ.] Codd. A. B. καὶ ἐπὶ ἄρσ. IDEM. Lege cum Leid. pr. καὶ ἐπὶ ἀρσεν. καὶ ἐπὶ θηλ. Mox uterque cod. non habet καὶ nec τῇ.

4 Ἀριστείδης· βὴξ βαρεῖα.] Cod. A. addit: ἐν τῷ τῶν ἱερῶν. vid. locum p. 174. a. l. 8. f. ubi βὴξ πυκνὴ καὶ ἰσχυρά. STOEB. An, aut ubi legatur, ignoro, at βὴξ ἰσχυρὰ Tom. I. pag. 551. ABRESCH.

5 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] §. 49. ubi vulgo ἐς pro εἰς, uti hic Leid. fec. Adi Cl. *Wass.* & *Duk.* OUDEND. Καὶ deeſt in A. & B.

6 Κατέβαινεν εἰς τὰ στήθη ὁ πόνος.] Cod. A. ἐς τὰ &c. Conf. *Duk.* pag. 128, 91. pro πόνος in Rom. πόλεμος male, uti etiam Vaſcoſanus. STOEBERUS.

7 Βιασάμενος κόρην &c.] Sic quoque *Phrynich.* ad quem vid. *Nunneſ.* βιάζεσθαι γυναῖκα *Xenoph.* Κυρ. VI. pag. 122. *Diod.* p. 238. B. *Liban.* T. I. p. 544. D. *Gloſſ.* pag. 50. Compremit, βιάζεται παρθένον. WITT. Nihil tamen apud optimos quoque Auctores Graecos occurrit frequentius, quam φθείρειν & διαφθείρειν γυναῖκας, κόρας, παρθένους. Ita διαφθείρειν γυναῖκά τινος dixit ipſe *Plato*, & *Lyſias*: διαφθεῖραι καὶ μοιχεύειν τὰς ἐλευθέρας, quomodo & *Plutarchus* loquitur: ſic & *Diogenes Laërt.* in Vita Democrit. p. 656. ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη; & *AElianus* denique, Auctor certe, ut notum, Ἀττικώτατος, lib. IX. Var. Hiſt. c. 8. ταῖς παρθένοις ταῖς διεφθαρμέναις. Longe plura in promtu ſunt; ſed abſtineo lubens. vid. fuſe ad *Phrynich.* & *Scalig.* ad Varron. L. V. de L. L. TRILLER. Βιάζεσθαι *per vim ſtuprare*, φθείρειν *devirginare*, quovis modo. OUDEND. At διαφθείρειν adhibuit *Luc.* T. I. p. 497. A. & 614. C. & φθείρειν *Apollod.* III. c. 13. p. 228. at βιάζεσθαι ex mente *Thomae* p. 222. p. 232. ABRESCH. Schol.

βιασμένη, [1] ἐκ ἐφθαρμένη.

[2] ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΟΣ, ἐ βιβλιαγράφος. [3] Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τ̃ ἑαυτῦ τύχης· τρέπῃ μὲν ἐπὶ τῦτο, τ̃ βιβλιογράφων δέκα.

[4] ΒΙΌΝ ἐκ χειρῶν ποιεῖται ἐριᾶς, οὐ τὰ πρὸς τροφήν. Λιβά-

Nicandri ad Theriac. vſ. 15. Ἀερόπην τὴν γυναῖκα βιάσασθαι συνωθέντα. Τὴν φύσιν βιάσασθαι τῇ τέχνῃ dixit *Julian.* in Ep. p. 388.

8 Καὶ βεβιασμένη.] *Phavorin.* βιασμένη.

1 Οὐκ ἐφθαρμένη.] Φθορὰ κόρης *Diod.* IV. p. 239. D. & ibid. φθείροντα. vid. Eund. lib. V. p. 332. D. *Joſeph* p. 33. G. 125. D. F. *Gloſſ.* corruptela, φθορά. Corruptor, φθορεύς. ſtuprum, φθορα p. 226. Vitiata, ἐφθαρμένη. WITTER. Sic quoque διεφθαρμένη hoc ſignificatu uſurpatur ab *AElian.* Var. lib. IX. c. 8. *Lyſias* Orat. I. p. 5. Tayl. ἐπ' ἐκφορὰν γὰρ ἀκολουθήσασα ἡ ἐμὴ γυνὴ, ὑπὸ τούτου ἀνθρώπου ὀφθεῖσα, χρόνῳ διαφθείρεται. Ibid. p. 10. διέφθαρκεν in eadem cauſa. STOEBER.

2 Βιβλιογράφος &c.] Ea vox legitur apud *Lucianum* T. II. p. 556. σὺ δ' οἴει συνήγορον κοινὸν, καὶ μάρτυρα ἔσεσθαί σοι τ̃ Ἀττικὸν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους. At βιβλιαγράφος nuſquam occurrit. SALLIER. Vid *Phav.* voc. γραμματοφόρος. *Phryn.* voc. βιβλιαγράφος. & poſt *Nunnes.* Clar. *Sallierii* notas ad h. l. *Phrynichi.* Βιβλιαφόρος eſt apud *Diod.* lib. XIII. p. 179. C. βιβλιογραφία *Laërt.* p. 173. A. *Lib.* T. II. p. 17. C. 22. D. 51. D. STOEB. Βιβλιαγράφος ſcribendum eſſe, vult *Phrynichus* p. 30. ſi ſana eſt lectio. Utrumque puto rectum eſſe; βιβλιογράφος tamen in majore uſu. Sic & βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος *Suidae.* At vitioſum eſt βιβλογράφος. OUDEND. *Phrynichus* aliter, ut quidem eum hodie legimus. Probat enim e diverſo βιβλιαγράφος, damnatque βιβλογράφος; ut mirer in Notis dici, eum damnaſſe βιβλιογράφος. Et ſic fuere, qui pro βιβλιοφόρος dicebant βιβλοφόρος. Ex Antiphane quoque *Polluc.* VII. Segm. 211. citaſſe βιβλογράφος, ſuſpicor. ABRESCH.

3 Λιβαν. ἐν τῷ.] T. II. p. 39. B. WITTER.

4 Βίον &c.] Vid. *Cuper.* Obſerv. I. c. 17. DRAKENB. Cod. B. χειρός. STOEB. Ed. Vaſc. τ̃ β. cum Rom. & Cod. Leid. pr. OUD. Πολύσημος haec vox: varias ejus ſignificationes vide apud *Moſchopulum* περὶ σχεδ. p. 112. *Diomedes* Schol. in *Dionyſii* artem MS. ἀλλὰ καὶ ὁ βίος σημαίνει τέσσαρα· τὸν πλοῦτον, τὴν ἑκάστου ζωὴν, τὸ ἑκάστου ἐπιτήδευμα, καὶ τὸν ἐπιτήδειον χρόνον εἰς μάθησιν.

1 Λιβάν.

[1] Λιβάνιος ἐν τῇ, οἷα τετόλμηται, [2] ἐπιστολῇ· εἰ τὸν βίον ἐκ χειρῶν ποιουμένη, συγκαταμκλίνοιτο τῷ δοῦναι δυναμένῳ.

[3] ΒΙΟΥ͂Ν, ἐπὶ ἀνθρώπων· [4] ζῆν δὲ, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων [5] καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως· βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή.

ΒΛΑΒΕΙ͂ΜΕΝ, βλαβεῖτε [6] βλαβεῖεν. οὐχὶ βλαβείημεν, βλαβείητε, βλαβείησαν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐν πᾶσι πληθυντικοῖς τῶν εὐκτικῶν βαρυτόνων τὲ καὶ περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μί, [7] παραληγομένοις τῷ η, ἀποβάλλουσιν αὐτό. οἷον τυφθεῖμεν, ποιοῖμεν, βαῖμεν· πλὴν φυλάττεσθαι δεῖ

---

1 Λιβάν. ἐν τῇ, οἷα τετολμ. Ἐπιστ.] Cod. A. Λιβάνιος· caetera desunt. Locus est in Epist. 191. MS. ad Anatolium. βίος, *facultates Laërt.* p. 264. C. vid. plura apud Schol. *Eurip.* Hec. v. 12. STOEBER.

2 Ἐπιστολῇ.] Ep. 551.

3 Βιοῦν.] *Thomae* praeivit *Ammonius:* βιοῦν καὶ ζῆν διαφέρει, inquit, βιοῦν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται· ζῆν δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ἀλόγων ζώων, ἤδη δὲ πότε καὶ ἐπὶ φυτῶν. Quos falli argumento sunt haec *Theophrasti* de sign. pluv. p. 418. ὄρνιθες λιμναῖοι, μὴ ἐν ὕδατι βιοῦντες, ὕδωρ ἢ χειμῶνας σημαίνουσι. Quin & ea vox ab eodem usurpatur, cum de plantis sermo est, sic enim ille Hist. plant. p. 8. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τούτων εἴ τις ἀκριβολογεῖσθαι θέλοι, τὰ μὲν ἂν εὕρῃ κοινὰ καὶ ὥσπερ ἀμφίβια, καθάπερ μυρρίνην, ἰτέαν, κλῆθραν. τὰ δὲ καὶ τῶν ὁμολογουμένων χερσαίων, πεφυκότα πότε ἐν τῇ θαλάττῃ βιοῦν· φοίνικα, σκίλλαν, ἀνθέρικον, ἄλλα τὰ τοιαῦτα πάντα. SALLIER.

4 Ζῆν δέ.] *Plat.* Gorg. pag. 524. B. conf. *Ammon.* h. v. βιοῦν *Arist.* Eth. ad Nicom. K. c. 9. ταῦτα δὲ γίγνοιτ᾽ ἂν βιουμένοις κατά τινα νοῦν καὶ τάξιν ὀρθήν. STOEBER.

5 Καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων.] Cod. A. καὶ ἐπ᾽ ἀλλ. pro ἄλλων scripsisse *Thomam* ἀλόγων, suspicatur Clar. *Valken.* ad *Ammon.* l. c. sed MSS. editam lectionem tuentur. IDEM. Recte Eruditissimus L. C. *Valckenaer* ex *Ammonio* conjicit, scribendum esse ἀλόγων. quamvis illa sic satis per se hic intelligantur. OUDEND. Ἄλλων non mutandum in ἀλόγων. *Erotian.* Lex. Hipp. p. 11. ἄλλη κοιλίη ἀντὶ τοῦ ἡ λοιπή. πολλαχοῦ γὰρ αὐτὸς (Hippocrates) τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ λοιποῦ τίθησιν. κ. τ. λ.

6 Βλαβεῖεν.] *Joseph.* p. 397. C. WITTER.

7 Παραληγομένοις τῷ ι.] Codd. A.B. παραλ. τῷ η. STOEBER. Ed. Vasc. τῶν. Lege ex MS. Oxon. Ed. Rom. & *Phavorino*, postulante sensu, τῷ η. ubi vicissim male editur τό. OUDEND. Leg. τῷ η. ABRESCH. Orae sui exem-

δεῖ τὸ κακόφωνον, ἔνθα ἂν τύχῃ. [1] ὡς ἐπὶ τοῦ βαῖτε, καὶ σταῖτε, καὶ τῶν ὁμοίων.

[2] ΒΛΑ'ΒΟΣ ἐπὶ οὐδετέρου δοκιμώτερον, [3] ἢ βλάβη.

[4] ΒΛΑ'Ξ καὶ ὁ τρυφῇ χαίρων, καὶ ὁ ἀναίσθητος, καὶ πρὸς τὰ καλὰ ἀκινήτως ἔχων καὶ νωθρῶς. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς τοὺς αἰτιωμένους ὅτι μὴ μελετῴη· ἢ γὰρ ἂν παντάπασι βλὰξ εἴην τις. ὡσαύτως καὶ βλακεία, καὶ ἡ τρυφὴ, καὶ ἡ ἀναισθησία.

[6] ΒΛΑΦΘΕ'ΝΤΕΣ δόκιμον· τὸ γὰρ βλαβέντες, [7] κοινόν. ὡσαύ-

exemplaris adſcripſit Hadr. *Junius* παραληγομένου τοῦ ν'.

1 Ὡς ἐπὶ τοῦ βαῖτε, καὶ σταῖτε.] Σταῖεν *Liban.* lib. I. pag. 306. B. Witt.

2 Βλάβος ἐπὶ οὐδετέρου.] *Philoſtr.* Jun. Icon. pag. 862. ἀφ' οὗ βλάβος οὐδέν. *Lucian.* Tragop. ἦλθες ἀνθρώποις βλάβος. *Xenoph.* Ἀναβασ. VII. pag. 328. *Liban.* I. p. 201. D. 237. B. T. II. p. 197. C. *Ariſtid.* p. 25. a. l. 15. p. 123. a. med. 157. b. lin. 5. Witter.

3 Ἢ βλάβη.] Sic *Moeris.* V. *Stepb.* Dial. Att. 155. Benz. *Iſocr.* ad Demon. p. 53. Drakenb. Falſum. Vid. *Stepb.* de Dial. p. 155. βλάβη *Xenoph.* Κυροπ. l. VI. p. 124. *Liban.* Epiſt. p. 58. *Lucian.* Προμηθ. ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται. *Eurip.* Oreſt. v. 240. *Sophocl.* Elect. vſ. 303. &c. Legendum ex Cod. B. Βλάβος ἐπὶ οὐδετέρου· δοκιμώτερον ἡ βλάβη. Stoeber.

4 Βλάξ.] *Plutarch.* de Diſc. adul. & am. p. 60. E. *Xenoph.* Cyrop. pag. 13. *Polyb.* Excerpt. de Virtut. & Vitiis pag. 1417. τοὺς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνδράποδα καὶ βλάκας διαφθείρειν. Ita quoque derivata uſurpantur. βλακωδέστερος *Xenoph.* pag. 747. βλακώτατος Idem p. 622. & 631. βλακεία Idem Cyrop. II. pag. 40. VII. pag. 157. 740. βλακικὸν Idem p. 665. fin. βλακεύω Idem Ἀναβ. II. p. 220. V. p. 288. VII. 323. *Arrian.* VI, 9. pag. 244. Ἀλέξανδρος γὰρ ὡς βλακεύειν αὐτῷ οἱ Μακεδόνες ἐδόκουν &c. *Ariſtoph.* Plut. v. 325. Vid. *Corinth.* p. 727. *Galen.* voc. βλακεύειν. *Erot.* h. v. Schol. *Lucian.* ad Bis accuſ. T. II. p. 794. *Hemſt.* ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] ἀντὶ τοῦ μὴ ἀργίας &c. & Dial. Mort. T. I. p. 447. Βλάκα] εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κύνα αὐτοῦ χρῆσθαι. Stoeb. Conf. *Joſ. Scaliger* & *Dacierius* ad *Feſtum* de Verb. ſignif. p. 53.

5 Ἀριστείδ. ἐν τῷ.] P. 60. a. l. 4. ubi εἴην. Witt. Tom. II. pag. 421.

6 Βλαφθέντες.] Codd. A. B. Βλαφθέντες δοκιμώτερον ἢ βλαβέντες· ὡσαύτως καὶ βλαφθῆναι ἢ βλαβῆναι. Θουκυδ. &c. Sic etiam *Phavor.* vid. *Stepb.* de Dial. p. 147. 156. βεβλάφθαι *Xenoph.* Cyrop.

ὡσαύτως καὶ βλαφθῆναι λέγε, μὴ βλαβῆναι. [1] Θουκυδίδης· τῷ μεγίστῳ τοῦ ὁπλιτικοῦ βλαφθῆναι.

[2] ΒΛΕΠΕΙΝ, τὸ ἁπλῶς ὁρᾶν· [3] θεᾶσθαι δὲ, καὶ τὸ ὁρᾶν τι τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γινομένων, [4] οἷον πάλην, πυγμὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἐξ οὗ καὶ θέατρον, ὁ ἀγών. [5] ἔστι δὲ θεᾶσθαι, καὶ τὸ κατανοεῖν. [6] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· θεᾶσθε δ' ὧδε χρὴ τὴν προστάτην.

[7] ΒΛΗΧΩΝ, οὐ γλήχων. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης, [8] ἡ ἰδιω-

---

rop. p. 103. STOEBER. Contrarium statuit *Moeris*. Sed errat uterque. Verum melius Leid. pr. δοκιμώτερον, ἢ βλαβ. deleto κοινόν; & mox apte βλαφθῆναι ἢ βλαβῆναι. Adi Cl. *Duker.* ad citatum hic locum *Thucyd.* lib. IV. §. 73. ubi pro μεγίστῳ vulgo & recte βελτίστῳ. OUDEND. Quia scil. rarius, ut fere rariora Magistris audiunt Attica. Nam quis non τὸ βλαβῆναι est usus? *Thuc.* p. 281. med. pag. 92. *Demosth.* 680. *Aristid.* Tom. III. p. 493. *Isocr.* p. 173. 268. *AEschin.* p. 51. Edit. Ald. *Plato* 655. E. 683. G. 684. &c. ABRESCH.

7 Κοινόν.] Δοκιμώτερον Hadr. *Junius*, & mox ἢ βλαβῆναι.

1 Θουκυδ.] Lib. IV. p. 301. C. *Steph.* ubi quidem pro μεγίστῳ leg. βελτίστῳ. Potuit ita invenisse in suo exemplari. Nam & in Reg. alia scriptura est. Sed non est, cur discedatur a vulgata. Sic III, 88. (ed. Duk.) ὁπλίτας, βελτίστους ἄνδρας. In eo autem fallitur *Thomas*, quod βλαβέντες & βλαβῆναι rejicit, ut ἀνάττικα. Βλαβῆναι dicit *Thucyd.* I, 141. Vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 281. fin. STOEB.

2 Βλέπειν.] Vid. *Ammon.* h. v. WITTER.

3 Θεᾶσθαι δέ.] Melius *Ammonius*, qui θεᾶσθαι de iis omnibus dici, quae arte fiunt, auctor est: βλέπειν, inquit, καὶ θεᾶσθαι διαφέρουσιν· βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὁπωσοῦν. θεᾶσθαι δὲ τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν. quod tamen semper verum non est. SALLIER.

4 Οἷον πάλην.] Cod. B. πάλιν male. Scrib. οἷον, πάλην &c. STOEBER.

5 Ἔστι δέ.] Δὲ abest a Cod. B. WITTER.

6 Εὐριπίδης.] Codd. A. B. addunt ἐν Ὀρέστῃ· recte, versu enim 909. ista verba leguntur. STOEBER. In Oreste vs. 909. quod, sive ἐν Ὀρέστῃ, bene addunt Leidd. OUDEND. Addidit *H. Junius* ἐν Ὀρέστῃ.

7 Βλήχων, οὐ γλήχων.] Immo potius ita inverte bone *Thoma*: γλήχων, οὐ βλήχων. Sic enim *Hippocrates*, Lib. II. de Diaet. p. 226. γλήχων θερμαίνει καὶ διαχωρεῖ. *Nicander*, in Alexipharm. Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γληχὼ ποταμηΐσι νύμφαις. & ibidem: νέην δ' ἐσμήρεα γληχώ: *Diosco-*

ἰδιωτικῶς λεγομένη βλησκούνη.

[1] ΒΟΗΘΕΙ͂ μὲν, ὁ συνὼν τινί· ἐπικουρεῖ δὲ, ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων. καὶ [2] συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτός· [3] ὑπερμαχεῖ δὲ,

---

Dioscorides quoque L. III. c. 36. immo *Aret.* de Curat. Morb. Chron. lib. I. p. 117. γλήχων περὶ τοῖσι ὠδῖσι. & ita quoque semper fere *Galenus*, *Theophrastus*, *Athenaeus*, scriptores *Geoponici* & alii: imo *Aristophanes* ipse ὁ ἀττικώτατος, in Acharn. Act. IV. Scen. I. ubi vid. Schol. p. 413. qua de re plura pro more collegit *Jo. Bod. à Stapel*, ad *Theophrasti* Hist. plant. lib. IX. c. 16. p. 1134. Rectius igitur, elegantius & frequentius est γλήχων, rarius autem, vilius & inferius est βλήχων, ut liquido ostendimus. Rectissime igitur *Hesychius*: βλήχων, γλήχων καὶ οὕτως λέγεται. Nempe utraque vox proba est: inde *Aristophanes* pari elegantia, in Lysistrat. dixit βλήχω, ac in Acharnens. γλήχω, seu γλάχω, uti supra monuimus. TRILLER. Verior lectio, quam apud *Phrynich.* Appar. Soph. qui Βλιχὼν (leg. Βλήχων) ὃ οἱ Δωριεῖς γλακὼν (vel potius γλάχων *Theocr.* Idyll. V. v. 56.) λέγουσιν. οἱ δὲ Ἴωνες γλικών, (vel potius γλήχων *Dioscor.* lib. III. cap. 38.) ἀμφότεροι δὲ θηλυκῶς, οἱ μὲν τὴν γλακῶνα (γλάχωνα) οἱ δὲ τὴν γλιχόνα (γλήχωνα). Pergit noster: ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης, ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη βλησκούνη. Schol. *Theocr.* Idyll. l. c. Βλήχων (pro quo in *Theocr.* textu est γλάχων) εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. *Meurs.* Gloss. Graeco Barbarum: Βλησκουνέλαιον, Olei genus, quod cum à βλησκούνη originem ducat, editam nostri scripturam tueri quodammodo videtur. Vid. *Corinth.* de Dial. p. 657. *Steph.* p. 23. *Gloss.* p. 176. Pulejum, Γλήχων ita p. 256. *Galen.* voc. βληχρόν. *Anton. Liber.* Metam. c. 24. ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό. STOEB. V. ad *Hesych.* & *Suid.*

8 Ἡ ἰδιωτ.] Primam voculam non habet Leid. pr.

1 Βοηθεῖ.] Ita quoque *Ammonius*, qui vel ex solis lexicis refelli potest. SALLIER. Cod. A. βοηθεῖν. Vulgata rectior ex *Ammon.* h. v. quem vide. STOEBER. Ex *Ammonio* decerpta in voce; vide eum etiam in Ἐπίκουρος. HEMST. Schol. *Homeri* ad Iliad. B. vs. 130. ἐπίκουροι οἱ ἀπὸ ξένης χώρας σύμμαχοι τῶν πολεμουμένων καὶ βοηθοί.

2 Συμμαχεῖ.] Adde δὲ cum Leidd. OUDEND.

3 Ὑπερμαχεῖ δέ.] *Lucian.* Pisc. T. I. p. 593. καὶ ὡς προαιρέσεως ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. Scholia vulgata ibid. ὑπερμάχει] ἀντὶ τοῦ κατασκεύαζε. ἐπείπερ τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ συντάσσεται. ὑπερασπίζω σου. προΐσταμαί σου. προπολεμῶ σου. οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ σοῦ. *Budaeum* hoc loco αὐτοῦ legisse pro

ἢ, ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων. ἀμύνει δὲ, ὁ ὑπὲρ τοῦ πεπονθότος κακῶς τῷ δεδρακότι μαχόμενος. πάντα δὲ ταῦτα καὶ ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν ἁπλῶς λαμβάνεται.

[1] ΒΟΘΡΟΣ, [2] οὐ βόθυνος, [3] οὐδὲ λάκκος. [4] ταῦτα γὰρ οὐκ ἴσασιν Ἀττικοί.

[5] ΒΟΛΙΤΑ λέγε, [6] τὴν τῶν βοῶν κόπρον, μὴ βόλβιτα.

ΒΟΜΒΥΚΙΟΝ, οὐ βαμβύκιον.

[7] ΒΟΥΚΟΛΕΙΝ, τὸ τρέφειν· ἀποβουκολεῖν δὲ, τὸ ἀποπλανᾶν,

---

pro τοῦτο, in Variis Lect. indicatur. Is Codice, si non utique meliore, eo tamen usus videtur, quo Scholiastes Vetus *Luciani* in Cod. Coisl. qui ad h. l. ita: ὅτι τὸ ὑπερμαχεῖν γενικῇ συντάσσεται. τὸ γὰρ πρό τινος τὶ ποιεῖν αὐτοῦ χάριν καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ γενικῇ συντάσσεται. οἷον ὑπερασπίζω σου. προΐσταμαί σου. προπολεμῶ σου. οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ σου. STOEBER.

1 Βόθρος.] Ita dicendum, non βόθυνος, neque λάκκος. Εἰς βόθρον ἐμπεσεῖν itaque Attice dixit *Laërt.* in Thalete; contra vero D. *Lucas* VI. 39. οὐχὶ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται. BOS. *Glossae* MSS. βόθρος, ὄρυγμα, βάραθρον, βόθυνος. *Julianus* Ep. p. 224. εἰς βόθρον ὥσας ὤλεσα.

2 Οὐ βόθυνος.] Habet tamen *Xenoph.* p. 682. *Gloss.* p. 97. *Fovea*, βόθυνος. p. 190. *Salabrae*, βόθυνοι. βόθρος *Xenoph.* p. 683. *Joseph.* p. 787. C. WITT.

3 οὐδὲ λάκκος.] Rom. & Vascos. λάκος. Est autem λάκκος apud *Xenoph.* saepe. Usi quoque sunt *Polyaen.* pag. 229. *Joseph.* p. 39. B. 850. G. & alibi. *Arrian.* Indic. c. 22. p. 338. ἐς τὸ ἄνω προχωρήσαντες λάκκῳ ἐπιτυγχάνουσι. *Gloss.* p. 38. *Cisterna*, λάκκος pag. 129. *Lacus*, λάκκος. pag. 309. l. 55. IDEM. *Hypatus* de Part. Corp. Hum. pag. 148. σφαγὴ, ὁ λάκκος τοῦ τραχήλου. & pag. 144. ἴνιον ὁ ὀπισθόλακκος. Schol. *Theocrit.* ad Idyll. III. βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέλος.

4 Ταῦτα γὰρ οὐκ ἴσασιν Ἀττικοί.] Male, licet de βοθύνοις etiam adfirmet *Moeris.* Nam utroque utitur praeter alios *Xenophon* p. 322. & V. *Steph.* Thes. OUDEND.

5 Βόλιτα λέγε τὸν τῶν.] Codd. A. B. & Rom. τὴν τῶν &c. conf. *Galen.* h. v. Vid. *Corinth.* p. 669. *Steph.* de Dial. pag. 49. *Phryn.* p. 64. *Nunnes.* *Laërt.* pag. 237. D. 238. A. B. WITT. *Galenus* Lex. Hippoc. βόλιτον, βόλβιτον.

6 Τὸν κόπρον.] Immo vero τήν. ut recte Leidd. & Rom. ac Edd. Vasc. Adi *Moer.* *Suid.* & *Phryn.* p. 156. atque ibi Comm. ac *Phavor.* OUDEND.

7 Βουκολεῖν, τὸ τρέφειν.] I. e. *alere.* Sic *Aristoph.* in Vespis p. 432. τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον: *Eundem ergo mecum tu alis Sabazium* (Bacchum) ubi Scholiastes vetus: βουκολεῖς, τρέφεις.

πλανᾷν, ὡς ἔφη τὶς τῶν σοφῶν· [1] φθάνει τὶς ταῖς ἐλπίσιν ἡμᾶς [2] ἀποβουκολῶν. καὶ [3] Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοῦ καὶ Πλούτωνος διαλόγῳ· εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, [4] καὶ ἐλπίζει. ἤγουν, ἀπατᾷ καὶ εἰς ἐλπίδας ἄγει.

[5] Οὐ μόνον ΒΟΥΛΕΥΟΜΑΙ, ἀλλὰ καὶ βουλεύω. [6] Λιβάνιος

τρέφεις. Pergit auctor: Ἀποβουκολεῖν, τὸ ἀποπλανᾷν, i. e. *decipere*; sic habemus apud *Lucian.* in Navig. pag. 493. Sed differentiam hic facit inter simplex βουκολεῖν & compos. ἀποβουκολεῖν, quasi βουκολεῖν tantum significet *alere*, ἀποβουκολεῖν vero *decipere*; cum simplex βουκολεῖν praeterquam quod *alere* notat, etiam apud Atticos *decipere*, vel *in fraudem ducere* designet, aeque ac compos. ἀποβουκολεῖν. Exempla sunt in mundo. *Aristoph.* Pace, p. 634.

Κάτω κάρα ῥίψας με βουκολήσεται,

Praecipitem dans me fallet.

Ubi Schol. βουκολήσεται. ἀπατήσεται. Idem in Ecclesiaz. pag. 726. Ἐπιτήδειος γὰρ ἦν εἴπερ τις ἄλλος, βουκολεῖν δήμιον. *aptus erat, si quis alius, decipere carnificem.* BOS.

1 Φθάνει τὶς ταῖς ἐλπίσιν &c.] Ad sensum videtur pertinere, ut scribatur: Φθάνει τὶς ἀεὶ ταῖς ἐλπ. &c. HEMSTERH. Deest τὶς in Leid. pr. ac *Phavor.* & in A. B.

2 Ἀποβουκολῶν.] Et hujus vocis frequens usus apud *Lucianum*, Amor. T. II. p. 415. ἐπειδὰν δὲ καὶ μικρὰ τὰ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε &c. Vid. etiam in Bis accus. T. c. p. 807. Navig. T. III. p. 250. βουκολοῦμαι, ut ex multis unicum locum proferam, apud *Luc.* Amor. T. II. p. 398. ubi Schol. βουκολοῦμαι] καταθέλγομαι. conf. *Ammon.* h. voc. & *Phav.* voc. ἀποβουκολεῖν. STOEBER.

3 Λουκ. ἐν Ἑρμοῦ καὶ Πλουτ. Διαλ.] Scr. Πλουτ. ex A. Cod. B. Πλατ. Vide locum T. I. p. 345. ubi legitur ἐπελπίζει. Pro διαβουκολεῖ autem & ἐλπίζει Cod. A. διαβουκολεῖν καὶ ἐλπίζειν. Quid de nostro statuendum, vid. in Cl. V. V. notis ad locum cit. *Luciani.* IDEM.

4 Καὶ ἐλπίζει.] Is *Luciani* locus occurrit T. I. p. 226. ubi ἐπελπίζει non ἐλπίζει scriptum reperias, quod tamen nullius est momenti, cum utraque vox eodem prorsus sensu a scriptoribus graecis usurpetur. SALLIER. Καὶ ἐπελπίζει editur. HEMST. Sic vulgo apud nostrum legitur quoque in voce ἐλπίζω. Verum Cl. Viri *Jensius* in Lect. Luc. p. 107. & *Hemsterh.* d. l. probarunt egregie ἐπελπίζει, quod vulgo in *Luciano* legas. atque ita hic *Heinsius* margini adscripserat: immo *Phavorinus* nostri verba describens utroque loco habet ἐπελπίζει. OUDEND.

5 Οὐ μόνον.] *Isocr.* ad Demon. p. 56. DRAK. Distinguit *Ammon.* Βουλεύσασθαι & Βουλεῦσαι. Eundem vide in Θέλειν. HEMST.

6 Λι-

νιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· [1] ἐν ᾗ τινὲς ἦσαν τῆς εὑρέσεως ἐλπίδες, οὕτως ἐβούλευσαν. καὶ βουλεύω, ἀντὶ τοῦ βουλευτὴς εἰμί. ἐπιβουλεύω δὲ, τὸ [2] ἐπιβουλῶ [3] ἀρτύω κατά τινος. καὶ αὖ ἐπιβουλεύω, τὸ μετά τι βουλεύομαι. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· [5] τί δὲ ταῦθ' ἡμᾶς ἐπιβουλεύεις ποιεῖν. καὶ [6] Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ· ἐπιβουλεύουσιν αὐτοί τε καὶ Ἀθηναίων οἱ ξυμπολιορκούμενοι, πρῶτον μὲν, πάντες ἐξελθεῖν.

[7] Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ΒΟΥΛΟΜΑΙ μετὰ παρῳχημένου καὶ ἐνεστῶτος μόνον τίθεται, οὐδέποτε δὲ μετὰ μέλλοντος. [8] Ὅμηρος ἐν α' Ἰλιάδος·

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν [9] σῶον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

Θουκυ-

---

6 Λιβάν.] T. II. p. 341. B. ubi ex Codd. A. B. legitur: ἐν ᾗ τινες ἦσαν τῆς &c. Stoeb.

1 Ἐν ᾗ τινὲς.] Additur vulgo ἦσαν apud *Liban.* p. 341. T. II. & ſic quoque Leidd. hic. ἐν ᾧ in primo. Oudend. Hadr. *Junius* ἐν ᾧ τινὲς ἦσαν.

2 Ἐπὶ βουλῶ.] Ἐπιβουλῶ. Hemst. Vulgo inepte ἐπὶ βουλὴν contra ſcriptos & ſenſum. Oud.

3 Ἀρτύω.] Cod. B. ἀρτίω. Stoeber.

4 Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ.] V. 1112. ubi

Ἀτὰρ διατί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύεις ποιεῖν
Ἡμᾶς; ——— ———

Quemadmodum etiam in utroque Cod. haec verba ordinata ſunt; τί δὲ pro διατί γε uterque habet. pro ἐπιβουλεύεις Cod. B. ἐπιβουλεύειν. Stoeb.

5 Τί δὲ.] Vulgo τί γε vſ. 1112. Leid. ſec. ἐπιβουλεύῃ, & ποιεῖν Leid. pr. Oudend.

6 Θουκυδ. &c.] Lib. III. pag. 185. A. Stoeb. Cap. 201. D. ἐν τῇ τρ. Leid ſec.

7 Ἰστέον δὲ.] Si non in futuro uſurpatur, ergo nec in tribus inde derivatis: attamen aoriſtus I. paſſivi ἐβουλήθην in uſu eſt apud *Antiphont.* Or. I. p. 20. ſed ſub praeterito comprehendit aoriſtos verae ſignificationis, non derivationis. Drak. Haec & ſequentia omittimus, pleraque vera, falſa nonnulla, ſed iis immorari religio nobis eſt. Sallier.

8 Ὅμηρ. ἐν α'. Ἰλ.] V. 117. βούλομ' ἐγὼ Cod. B. βούλομαι 'γώ. pro σῶον in Edd. eſt σόον, quod *Euſtath.* ſemper dicit ab *Homero* uſurpari. σῶον uterque Cod. habet. Stoeber.

9 Σῶον.] Vitioſe pro σόον. ut lex metri poſtulat, & exſtat in *Homero* vſ. 117. Oudend.

1 Θουκ.

[1] Θουκυδίδης ἐν ἑβδόμῃ· βουλόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον. [2] Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν.

† [3] ὡσαύτως καὶ τὸ θέλω καὶ ἐθέλω, [4] ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ὁμήρους [5] ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθελε.

† [6] καὶ τὸ βιάζω δὲ καὶ τὸ ἀναγκάζω. [7] Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· ὁμολογίᾳ ἀναγκάσαντες ἀποδοῦναι τὴν πόλιν. [8] καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· οὐκ ἀνέμειναν ἀνάγκην σφίσι [9] γενέσθαι.

† καὶ τὸ ἐπιθυμῶ δὲ [10] καὶ τὸ ἀξιῶ, [11] καὶ τὸ δέομαι, καὶ τὸ ἱκετεύω, καὶ τὸ ποθῶ. [12] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ· ἑτέρους ἐπι-

---

1 Θουκ. ἐν ἑβδ.] Pag. 543. B. *Steph.* ed. poster. STOEBER. Cap. 78.

2 Λουκιαν. ἐν τοῖς ἀληθ.] Lib. I. T. I. pag. 647. Ed. *Graev.* STOEBER. OUDEND.

3 Ὡσαύτως καὶ τὸ ἐθέλω.] Rom. & Vascos. καὶ τὸ θέλω καὶ ἐθέλω. *Herodot.* VII. pag. 453. E. *Steph.* θέλει προφαίνειν. Idem θέλει συμμίξαι pag. 546. E. ἐθέλω διηγήσασθαι *Liban.* I. p. 176. WITTER. Adde ex Edd. Rom. Vascos. & *Phavor.* θέλω καὶ. Leid. pr. modo θέλω. OUDEND.

4 Ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ.] Tom. I. p. 652. Ed. *Graev.* STOEBER. OUDEND.

5 Ἐπὶ τούτοις.] Leid. sec. τούτῳ.

6 Καὶ τὸ βιάζω δὲ, καὶ τὸ ἀναγκάζω.] Adde καὶ τὸ ἀναμένω. ABRESCH.

7 Θουκυδ. ἐν τῇ α.] Pag. 70. C. *Steph.* STOEBER. Cap. 107. Vide etiam lib. III. §. 90.

8 Καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 331. D. ubi in Edd. est προσγενέσθαι. Cod. A. & B. γενέσθαι habent. STOEBER.

9 Γενέσθαι.] In *Thucyd.* §. 120. legas προσγενέσθαι. Hic ἀνάγκη Leid. pr. OUDEND.

10 Καὶ τὸ ἀξιῶ.] *Jens.* L. 2. p. 9. STOEBER. Cum Futuro tamen invenitur in *Luciano.* V. *Jens.* Lect. Luc. p. 9. & *AEl.* lib. XV. H. A. c. 16. Ἡρόδοτον δὲ ἀξιῶ μή μοι μηνιεῖν. V. etiam de talibus *Hemsterh.* in Miscell. Obs. & Advers. ad *Herodianum.* OUDEND.

11 Καὶ τὸ δέομαι.] *Lysias* tamen junxit Futurum cum Aor. eadem in periodo Orat. ὑπὲρ τοῦ Σηκοῦ p. 63. med. Edit. *Taylor.* formae minoris, ἐγὼ τοίνυν δέομαι ὑμῶν μὴ . . . ἡγήσεσθαι . . . μηδὲ ἀναχέσθαι. per enallagen nempe temporum. ABRESCH.

12 Ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ.] *Thuc.* lib. VI. p. 416. D. ubi Vulg. pro δεύτερον legunt δεῦρο, Cod. B. δεύτερον retinet. Pro ἀπκ-

ἐπιθυμεῖν ἐκεῖσε πλεύσαντας, [1] δεύτερον ἐπαγαγέσθαι. ὁ αὐτὸς αὖθις ἐν [2] τῇ πέμπτῃ· ἠξίουν σφίσιν ἀποδοῦναι. [3] καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐδέοντο σφίσι Πάνακτόν τε καὶ τοὺς Ἀθηναίων δεσμώτας παραδοῦναι. [4] Λουκιανὸς ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος· ἐπιθυμῶν δηλαδὴ, [5] ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας. ὁ αὐτὸς [6] ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω. [7] καὶ αὖθις ἐν τοῖς αὐτοῖς· ἱκέτευον εἰπεῖν τὸ μέλλοντα. [8] καὶ πάλιν ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος· εἴπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν.

† ὡσαύτως καὶ τὸ μαντεύομαι, [9] καὶ τὸ ἐῶ, καὶ τὸ παραιτοῦμαι, καὶ τὸ ὀρέγομαι, καὶ [10] τὸ κελεύω, [11] καὶ τὸ δύναμαι, καὶ τὸ ζητῶ, καὶ τὸ ὀφείλω, καὶ τὸ [12] ἀγωνίζομαι, καὶ τὸ

ἀπαγαγέσθαι vero scribendum omnino ἐπαγαγ. ex A. B. & Vulgatis. STOEBER.

1 Δεύτερον ἀπαγαγέσθαι.] In *Thucyd.* §. 10. editur δεῦρο ἐπαγαγ. recte quidem ἐπαγ. & sic Leid. pr. Sed δεύτερον, ut hic, est in MSS. tantum non omnibus: pro *iterum*, *rursus*. quod nequaquam damnem. OUDEND. Hadr. *Junius* δεύτερον ἐπαγαγέσθαι.

2 Καὶ αὖθις ἐν τῇ ἕκτῃ.] Scrib. πέμπτῃ ex A. B. vid. locum p. 367. D. STOEB. Immo vero πέμπτῃ scribendum, ut est in Cod. Leid. pr. & Oxon. Cl. *Duker.* monuit ad seq. *Thucydidis* locum §. 39. numerum ibi mutandum. Sed recte ibi se habet αὐτῇ, si hic πέμπτῃ scribas. Exstant autem haec verba lib. V. §. 35. OUDEND.

3 Καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ.] Lib. V. c. 38. p. 370. C. STOEB.

4 Λουκ. ἐν τῷ Ῥητ.] T. II. p. 312. *Graev.* IDEM. Tom. II. p. 443. B. Ed. Salm. OUDEND.

5 Ὅτι τάχιστα.] Vel una voce ὁτιτάχιστα. IDEM.

6 Ἐν τοῖς ἀληθιν.] T. I. pag. 653. *Graev.* STOEBER. T. I. p. 724. E. Ed. Salm. Pro ἀποπεμφθ. MS. Oxon. tantum πεμφθῆναι. OUDEND.

7 Καὶ αὖθις ἐν τοῖς αὐτοῖς.] T. I. p. 680. *Graev.* STOEBER. P. 764. D. Ed. Salm. OUDEND.

8 Καὶ παλ. ἐν τῷ ῥητ. διδ.] T. II. p. 325. *Graev.* STOEBER. T. II. pag. 460. E. Ed. Salm. OUDEND.

9 Καὶ ἐῶ.] Leidd. καὶ τὸ ἐῶ.

10 Τὸ κελεύω.] Ed. Vascos. non habet τὸ.

11 Καὶ τὸ δύναμαι.] Post δύναμαι insere: καὶ τὸ δοκῶ. . . . Ἀριστείδης] T. I. p. 519. . . . ὁ αὐτὸς] P. 521. . . . καὶ αὖθις] p. 526. ABRESCH.

12 Ἀγωνίζομαι.] Scrib. ἀγωνίζ. ut Rom. & Vascos. quod etiam

τὸ παραινῶ, ἢ τὸ τολμῶ. [1] Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς διαλόγοις· οὐδὲ πώποτε [2] προμαντευομένους, [3] οὕτω γενέσθαι ταῦτα. ὁ αὐτὸς [4] ἐν τοῖς ἐναλίοις· ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. καὶ αὖθις [5] ἐν τοῖς αὐτοῖς· τὸ βρέφος ἠξίου παρῃτεῖτο μὴ ἀποθανεῖν. καὶ αὖθις ἐν τῷ [6] θεῶν κρίσις· καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν. καὶ αὖθις ἐν τοῖς [7] νεκρικοῖς· τὸν Ἑρμῆν κέλευσον ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ πρίν. [8] Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν. [9] κελεύει καταβάντα εἰς τὸν ποταμὸν τὸν πρὸ τῆς πόλεως ῥέοντα λούσασθαι. ὁ αὐτὸς [10] ἐν τῷ αὐτῷ· τὶς ἐνδείξασθαι δυνηθείη. [11] καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ· ἔδοξεν οὖν ἡμῖν οὐ χεῖρον εἶναι [12] μεταπέμψασθαι καὶ τὸν νεωκόρον. [13] Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ· πρὸς Ἀθη-

---

etiam sine Cod. corrigendum. STOEBER.

1 Λουκ. ἐν τοῖς Νεκρ.] T. I. p. 284. *Graev.* IDEM.

2 Προμαντευόμενος.] Cod. A. & Vulg. μένους &c. IDEM. Ex *Luciano* lege μένους. OUDEND.

3 Οὕτως.] Οὕτω scribitur in Codd. Leidd. Utrumque in *Thoma* vitiose legi, recte monuit Cel. *Tib. Hemsterh.* in Ed. majore *Luciani* T. I. p. 378. IDEM.

4 Ἐν τοῖς ἐναλίοις.] T. I. p. 251. *Graev.* STOEBER. Pag. 91. Ed. *Hemsterh.* in 12.

5 Ἐν τοῖς αὐτοῖς.] T. I. pag. 255. *Graev.* STOEBER.

6 Θεῶν κρίσις.] T. I. p. 220. *Graev.* STOEBER. T. I. p. 163. Ed. Salm. OUDEND.

7 Νεκρικοῖς.] T. I. p. 311. *Graev.* STOEBER. T. I. p. 279. Ed. Salm. & p. 17. Ed. *Hemsterh.* OUDEND.

8 Ἀριστείδ. ἐν β' ἱερ.] P. 171. a. l. 12. STOEBER.

9 Κελεύει &c.] T. I. p. 295. Ed. Angl.

10 Ἐν τῷ αὐτῷ.] Pag. 171. b. l. 4. ubi τὶς ἂν ἐνδ. WITTERUS.

11 Καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ.] Pag. 172. a. l. 3. STOEBER. In Marg. Leid. sec. eadem manu: οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον τοῦτο. τὸ γὰρ ἔδοξεν ἐνταῦθα πρὸς τὸ εἶναι τὴν ἀπόδοσιν ἔχει. πλὴν οὕτως ἔχει ἔνθα ἂν συνταχθῇ πρὸς αὐτὸ τὸ ζητούμενον. OUDEND.

12 Μεταπέμψασθαι τὸν νεωκ.] MSS. Leid. & Oxon. καὶ τὸν ν. Optime. Sic enim vulgo quoque in *Arist.* T. I. p. 298. Notandum autem, δοκῶ supra non nominatum esse. V. infra. OUDEND.

13 Θουκ. ἐν τρίτῃ.] P. 210. C. *Steph.* STOEBER. §. 55. Malim ut alibi τῇ τρ. & sic Leid. sec. saepe omittunt articulum nunc hic, nunc ille Cod. OUDEND.

Ἀθηναίους ἐκέλευε τραπέζας. [1] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· ἐζήτησάν τε μετὰ τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς σαντες διαφθεῖραι. [2] ὁ αὐτὸς αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· ὀφείλων ἤδη ὁ ἐναντίος, μὴ [3] ἀνταμύνασθαι ὡς βιασθεὶς, ἀλλ' ἀνταποδοῦναι ἀρετήν. [4] καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· καὶ ἀγωνίσασθε [5] τοῖς Ἕλλησιν ἄρξαι πρῶτοι ἐλευθερίας. [6] καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἠγωνίζετο οὖν εἷς ἕκαστος, [7] αὐτὸς πρῶτος, προστάτης τοῦ δήμου γενέσθαι. [8] καὶ ἐν τῇ τρίτῃ· περιμινόντων Ἀθηναίων σφᾶς ἐᾶσαι πρῶτον ἐκπλεῦσαι. καὶ ἐν τῇ [9] ἑβδόμῃ· τολμῆσαι πρὸς τὸ Ἀθηναίων ναυτικὸν ἀντιστῆναι.

† Καὶ τὸ τάττω δὲ καὶ πείθομαι, καὶ κινδυνεύω, καὶ ἔπω τὸ λέγω, καὶ ἐπείγομαι, καὶ ὁρμῶ, [10] καὶ ὠθῶ, καὶ διανοοῦμαι, [11] καὶ ἔχω, καὶ ἐπιστέλλω [12] τὸ προστάσσω, καὶ κωλύω,

---

1 Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 198. A. *Steph.* STOEBER. §. 39.

2 Ὁ αὐτὸς αὖθις ἐν τῇ δ'.] Pag. 265. B. STOEBER. §. 19.

3 Ἀνταμύνασθαι.] Vulgo in *Thucyd.* ἀνταμύνεσθαι. atque ita Leid. pr. per α praefero. OUD.

4 Καὶ αὖθις ἐν τῇ δ'.] Pag. 311. A. STOEBER.

5 Τοῖς Ἕλλησιν.] *Thucyd.* §. 87. τοῖς τε. Non video, cur *Wolf.* hic adscripserit ἄρξασθαι pro ἄρξαι, quod est rectissimum. OUDEND. Hadr. *Junius* ἀγωνίσασθε τοῖς.

6 Καὶ ἐν τῇ ὀγδ.] P. 607. B. Mox γενέσθαι τοῦ δήμου legit Cod. A. STOEBER.

7 Αὐτὸς πρῶτος.] §. 89. Confirmat hic locus lectionem Cod. Cassell. qui caret voce ὑπερβολὴν, quae vulgo additur. Vide notas. OUDEND.

8 Καὶ ἐν τῇ γ'.] P. 224. D. σφᾶς ἐᾶσαι] Vulg. σφᾶς τε ἐᾶσαι. STOEBER. §. 77.

9 Ἑβδόμῃ.] §. 21.

10 Καὶ ὠθῶ.] Vascos. ὀθῶ male: scribendum potius πειρῶ, ἢ πειρῶμαι, quod exemplum ex *Thucyd.* prolatum suadere omnino videtur. STOEB. Nihil huc facit, quamquam ex *Thucydide* proferat: ὥσασθαι ἐπειρῶντο ex hoc enim ipso exemplo liquet, debuisse poni πειρῶμαι, cujus vice *Thomas* inprudens, ut arbitror, scripsit ὠθῶ. Post ἔχω sequi debuerat, καὶ ἐπικηρυκεύομαι, cujus exemplum infra reperies. HEMST. Leg. καὶ ὁρμῶ, καὶ πειρῶμαι, καὶ ὠθῶ. ABRESCH.

11 Καὶ ἔχω.] Post hoc in exemplis sequitur ἐπικηρυκεύομαι. An ergo & hoc supplendum? Vide supra. Contra exemplum τοῦ σπεύδω & aliorum deest.

λύω, καὶ ψηφίζομαι, καὶ ὀκνῶ, καὶ σπεύδω. ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης [1] ἐν τῇ δευτέρᾳ· ταξάμενοι κατὰ χρόνους ἀποδοῦναι. [2] καὶ αὖθις ἐν τῇ τρίτῃ· [3] ἔργῳ δὲ πεπεισμένοι, Κερκυραίοις Κόρινθον προσποιῆσαι. καὶ [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· ἐπεὶ δὲ λόγῳ φιλῶ δεῖ πείσαντα καταστήσασθαι τὰ πράγματα. [5] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ἡ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι. [6] καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· εἶπον δὲ τούτοις, καὶ Κερκυραίων τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπιμεληθῆναι. [7] καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἠπείγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους. [8] καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αὖθις· ὡρμημένου διακινδυνεῦσαι. [9] καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ὥστε ἐπειρῶντο. [10] καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· διενοεῖτο [11] ἀναγκάσασθαι

---

deeſt. OUDEND. Leg. καὶ ἔχω, καὶ ἐπικηρυκεύομαι, καὶ ἐπιστέλλω. ABRESCH.

12 Καὶ τὸ τάττω . . . Θουκ. ἐν β'.] Sic Codd. A. B. Legitur autem lib. I. p. 76. D. STOEB.

1 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Immo vero πρώτῃ §. 117. ubi MSS. aliquot conſentiunt ordini verborum, qui eſt in noſtro. Vulgo κατὰ χρ. ταξ. OUDEND. Mox Hadr. *Junius* legit κατὰ χρόνον pro κατὰ χρόνους.

2 Καὶ αὖθις ἐν τῇ γ'.] Pag. 221. C. pro Κερκυραίοις ſcrib. Κερκυραίοις ex A. B. & Rom. & Vaſcoſan. apud *Duk.* pag. 211. ἔργῳ δὲ, πεπεισμένοι Κορινθίοις Κέρκυραν προσπ. STOEBER.

3 Ἔργῳ δὲ, πεπεισμένοι Κερκυραίοις Κόρινθον.] Sic leg. & diſtinguendus hic locus; at in *Thucydide*, ut debet, ſcribitur §. 70. Κορινθίοις Κέρκυραν. Forſan memoriae Magiſtri vitio. OUDEND.

4 Ἀριστείδ. &c.] Pag. 73. B. l. 16. Pro καταστήσασθαι Cod. B. καταστῆναι. STOEB. Non notavi locum, nec, credo, legitur in ea Oratione. Structura, quam inde docet, habetur eadem alibi, ut T. II. pag. 105. οὐκ ἀπώκνησαν ὑμῖν φανῆναι συναλγοῦντες. ABRESCH. Tom. I. p. 558. Ed. J. OUDEND.

5 Θουκ. ἐν τῇ τρίτῃ] P. 223. B. Cod. B. pro πᾶσα leg. παῖδα male. STOEBER. §. 74.

6 Καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 253. A. STOEBER. §. 2.

7 Καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 254. B. ἠπειγ. Cod. A. rectius B. ἠπειγ. *Ariſtides* Smyrn. T. I. p. 231. Oxon. εἰ πρὸς ἀνάγκην οὐδ' ἠπειγμένον τὸ μέγιστον παρεχομένη· pro φθῆναι idem B. φθάνειν, STOEBER. §. 4.

8 Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αὖθ.] Pag. 273. C. STOEBER. §. 29.

9 Καὶ πάλιν.] Pag. 277. C. STOEBER. §. 35.

10 Καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ.] P. 373. B. STOEBER.

11 Ἀνα-

δε. [1] καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· [2] ὔτε γένος ἔχω εἰπεῖν. [3] καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ· καὶ ἐπεκηρυκεύετο αὐτοῖς ἀποςῆσαι. [4] καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐπιςείλαντες ξυναλλαγῆναι πρὸς τὰς Λακεδαιμονίας. [5] καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αὖθις· ἢ Πελοποννησίοις γε κωλύσειν ἐλθεῖν. [6] καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα παραδῦναι. [7] καὶ Ἀριςείδης ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· τοῖς δὲ ἀποκνήσασι μέχρι τούτου μνησθῆναι πρὸς [8] ἡμᾶς περὶ τούτων. καὶ [9] Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· [10] καὶ μὴ κατοκνήσειν περιιδεῖν αὐτὴν τμηθεῖσαν.

ὡσαύτως καὶ [11] τὸ ἐχρῆν, [12] τὸ ἔδει, [13] τὸ εἰκός ἐςι, τὸ ἀνάγκη ἐςὶ, καὶ τὸ ἔξεςι. [14] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· ἔξεςι καλῶς θέσθαι. [15] καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· ὐκ εἰκὸς

---

11 Ἀνανεώσασθαι.] §. 43. Post hoc verbum quid sibi velit ἐπαιρῶν in MS. Oxon. nescio. OUDEND.

1 Καὶ ἐν τῇ ς΄.] Pag. 410. B. STOEBER.

2 Οὔτε γ. ἔ. εἰπεῖν.] §. 2. Male Oxon. ποιεῖν. OUDEND.

3 Καὶ ἐν τῇ ὀγδ.] P. 600. A. STOEBER. §. 80.

4 Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 607, D. STOEBER. §. 90.

5 Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αὖθις] Pag. 606. A STOEBER. §. 88.

6 Καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 614. B. STOEBER. § 97.

7 Καὶ Ἀριςείδ. ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμον.] Scrib. περὶ ὁμον. ταῖς πόλεσιν p. 163. b. lin. penult. ubi δὲ non legitur. Pro μέχρι τούτου leg. περὶ τούτου πρὸς ὑμᾶς. WITT. Immo vero ταῖς πόλεσι, in fine. OUDEND.

8 Ἡμᾶς.] Leid. pr. ὑμᾶς.

9 Θουκυδ. ἐν τῇ δευτ.] Pag. 114. A. ubi μὴ non legitur. Codd. A. B. particulam μὴ agnoscunt. STOEBER.

10 Καὶ μή.] §. 18. ubi sensus requirit, μὴ abesse, sicut non legitur in *Thucydide*. Κατοκνῆσαι suprascriptum in Leid. sec. OUDEND.

11 Τὸ ἐχρῆν.] *Thuc.* lib. I. pag. 45. A. χρῆν σκοπεῖν. WITTERUS.

12 Τὸ ἔδει.] *Thuc.* lib. I. p. 50. C. ἔδει ναυμαχεῖν. IDEM.

13 Τὸ εἰκὸς ἐςι.] Vid. contra Nostrum *Jensium* Lect. Luc. p. 9. STOEBER. OUDEND. *Xenophon* cum Futuro pag. 295. vs. 37. Edit. II. *Steph. AEsch.* Sept. C. Theb. vs. 523. cum Praef. in Agam. 594. ABRESCH.

14 Θουκ. ἐν τῇ τετάρ.] Pag. 263. B. STOEBER. §. 17.

15 Καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ.] Pag. 406. D. STOEBER.

φιλός; [1] ἐς νῆσον γε αὐτοὺς περαιωθῆναι.

τὸ δὲ φημὶ, ἀεὶ πρὸς μέλλοντα καὶ ἐνεστῶτα. [2] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ· καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι. [3] καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ· ταῦτα δὲ ἔχων, ἔφη ἢ ἄξειν Λακεδαιμονίους ζῶντας, ἢ αὐτοῦ ἀποκτενεῖν. [4] καὶ Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· ἀντὶ πάντων ἔφη τιμᾶσθαι χρημάτων αὐτούς. εἰ δὲ περὶ παρῳχημένου πράγματος δεῖ λέγειν, τότε καὶ τὸ ἔφην πρὸς παρῳχημένον τίθεται.

ὡσαύτως καὶ τὸ [5] ὀμνύω, καὶ τὸ ὀρκῶ, [6] ἐπὶ μέλλοντος καὶ ἐνεστῶτος. [7] Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. καὶ [8] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ὀρκώσαντες μηδὲν μνησικακήσειν.

τὸ δὲ εὔχομαι, εἰ μὲν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι, ἀεὶ πρὸς μέλλοντα. Πλάτων ἐν [9] Φαίδωνι· τῷ γοῦν Ἀπόλλωνι εὔξαντο, ὡς λέγεται, τότε, εἰ σωθεῖεν, ἑκάστου τοῦ ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ, πρὸς παρῳχημένον. [10] Πλάτων ἐν τῷ Ἀξιόχῳ, ἢ περὶ θανάτου· εὐξάμενοι τὸ κράτιστον αὐτοῖς γενέσθαι. καὶ Δημοσθένης

---

1 Εἰς νῆσον.] In *Thucyd.* ἐς §. 109.

2 Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Pag. 135. C. STOEBER. §. 54. In Leid. sec. Marg. eadem manu: οὕτω μᾶλλον οἱ δόκιμοι καὶ τὸ εἶπε καὶ τὸ λέγω καὶ φάσκω συντάττουσιν. εἰ καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ ἐχρήσατο, καὶ ἄλλως ποιητικώτερον ὄν, ὡς δὲ καὶ τὸ διανοῦμαι. OUDEND.

3 Καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 273. A. STOEBER. §. 28.

4 Καὶ Ἀριστείδ. &c.] P. 182. b. l. 6. WITT. T. I. pag. 356. Ed. Anc.

5 Ὀμνύω.] Regulam ipse suam non observat: nam ὄμνυμι dicendum praecipit suo loco. HEMSTERH.

6 Ἐπὶ μέλ.] Adde e Leidd. καὶ ἐπὶ μ. OUDEND. Sic quoque Hadr. *Junius.*

7 Λουκ. ἐν τοῖς νεκρ.] Tom. I. pag. 273. *Graev.* STOEBERUS.

8 Θουκ. ἐν τῇ ς΄.] Lib. IV. p. 302. C. STOEBER. Lege τετάρτῃ cum Cl. *Duker.* ibid. §. 74. OUDEND.

9 Φαίδωνι.] T. I. p. 58. B. Ed. Serr. ἐν τῷ Φ. Leid. pr. Interpunctionem sanavi, qua laborabat hic locus. Pro γοῦν vulgo in *Plat.* οὖν & τοῦ ante ἔτους illic deficit. & sic uterque Leidd. OUDEND. Princ. Dialogi, unde distinctiones in *Thoma* corrigendae. ABRESCH. Hadr. *Junius* ἐν τῷ Φ.

10 Πλάτων ἐν τῷ Ἀξιόχῳ.] Pag.

νης ἐν τῷ περὶ τοῦ [1] στεφάνου· πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην [2] ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν.

τὸ δὲ προσδοκῶ, [3] καὶ ἐλπίζω, ἁπλᾶ μὲν οὕτω τιθέμενα, μέλλοντι συντάσσονται, [4] καὶ ἐνεστῶτι· εἰ δὲ διαλελυμένως, οἷον ἐλπίδα ἔχω, καὶ προσδοκίαν ἔχω, καὶ πρὸς παρῳχημένον, καὶ πρὸς μέλλοντα. [5] Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῶν [6] τρίτῳ· προσδοκίαν τινὰ ἕξουσι δι' ἡμᾶν πάλιν σωθήσεσθαι. [7] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νίσαιαν. [8] καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· ἐλπὶς γὰρ μάλιστα αὐτοὺς [9] οὕτω φοβηθῆναι. [10] καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς. [11] καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· οὐκ ἀνέλπισον τὸ τοιοῦτον ξυμβῆναι.

καὶ τὸ φοβοῦμαι δὲ μέλλοντι συντάσσεται. [12] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ πέμπτῃ· οὐ φοβούμεθα ἐλασσώσεσθαι.

τὸ δὲ δοκῶ, καὶ τὸ νομίζω, καὶ τὸ οἴομαι, καὶ τοῖς τρισὶ χρόνοις συντάσσονται. [13] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἑβδόμῃ· ἔδοξε τῷ Δημοσθένει πρότερον [14] ἀποπειρᾶσαι. [15] καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρ-

---

Pag. 730. B. Abresch. T. III. p. 367. C. Ed. Serr.

1 Στεφάνου.] Pag. 472. Τοῖς abest vulgo in *Demosth.* & dein ibi ἔχων ἐγὼ, ut optime Leid. sec. quo facit quoque Leid. pr. habens ἔχω. Oudend.

2 Ὑπάρξαι μοι.] Rom. ὑπάρξαιμι. Vascos. ὑπάρξαι μοι. Witter.

3 Καὶ ἐλπίζω.] Leidd. & Hadr. *Junius* καὶ τὸ ἐλπίζω.

4 Καὶ ἐνεστῶτι. εἰ.] Male prima & ultima vox abest ab Oxon. Cod. Oudend.

5 Ἀριστ. ἐν Λευκτρ. γ'.] Pag. 31. a. post med. Witter.

6 Τρίτῳ.] Male idem Cod. τρίτῃ. Est T. I. pag. 452. Ed. Angl. Oudend.

7 Θουκ. ἐν τῇ δ'.] Pag. 299. D. Stoeber. §. 70.

8 Καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ.] Pag. 348. C. Stoeb. §. 9.

9 Οὕτω.] Leidd. & Hadr. *Junius* οὕτως, qui & mox ἔστι pro ἔτι.

10 Καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 404. B. Stoeber. §. 102.

11 Καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ.] Pag. 434. A. Stoeber. §. 33.

12 Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ πέμπτῃ.] Pag. 405. C. Stoeber. §. 105.

13 Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἑβδ.] Pag. 515. A. Stoeber. §. 43.

14 Ἀποπειρᾶσαι.] Cod. B. ἀποπειρᾶσθαι. Stoeber.

τετάρτῃ· αὐτοὶ κυριώτεροι νομίζοντες εἶναι δῆναι· [1] καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ [2] περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν· ἐάσειν [3] μοι δοκῶ.

[4] ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ, [5] οὐ βουλεῖον δῆθεν ἀπὸ τῆς βουλῆς. ἔστι δὲ βουλευτήριον, οὐ μόνον ὁ τόπος ἐν ᾧ βουλεύονται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ βουλευταί. [6] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐπειδή μοι [7] περὶ παντὸς συνέστη τὸ βουλευτήριον. ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ σχολεῖον ἐν ᾧ ἐδίδασκον, καὶ ἠγωνίζοντο οἱ διδάσκαλοι. [8] Ἀριστείδης ἐν τῇ ἐπὶ [9] Σμύρνῃ μονῳδίᾳ·

---

15 Καὶ ἐν τῇ τετ.] Codd. A. B. καὶ αὖθις ἐν &c. p. 263. D. IDEM. §. 18. Adde καὶ αὖθις e Leidd. OUDEND. Hadr. *Junius* καὶ αὖθις ἐν τῇ.

1 Καὶ Ἀριστείδ.] Interpunge καὶ Ἀριστ. ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν· ἐάσειν pag. 168. l. 8. WITTER. Tom. II. p. 303. estque formula, ἐάσειν μοι δοκῶ, qua utuntur plures. *Themist.* Orat. XVI. p. 206. C. *Dio* Chrys. Serm. II. p. 26. D. Serm. X. p. 147. B. eundemque in modum Serm. XXXVII. pag. 466. σιγήσειν μοι δοκῶ. quomodo nempe corrigo pro δοκεῖ. Et cum Aor. *Liban.* Orat. VIII. p. 249. D. δοκῶ μοι ἂν νικῆσαι. Conf. *Misc. Obs.* Nov. vol. I. T. III. p. 2. ABRESCH.

2 Περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν.] Inepte vulgo distinguitur, quasi τ ῖς πόλεσιν pertinerent ad citata verba, & non ad locum citatum, qui saepissime in nostro occurrit. Ut distinxi, ita habent quoque MSS. & Ed. Rom. OUDEND.

3 Μοι δοκῶ.] T. I. p. 519. Minus Attice MS. Oxon. δοκεῖ. IDEM.

4 Βουλευτήριον &c.] Confer, quae scribit de voce Δικαστήριον. HEMSTERH. *Aristides* Tom. I. p. 547. *Synesius* de Regno p. 16. B. p. 23. A. B. & C. Incertus in Excerpt. *Grotii* p. 137. conf. *Casaubon.* ad *Dion.* Chrysost. p. 90.

5 Οὐ βουλεῖον, δῆθεν . . . οὐ μόνον.] Haec omnia in Cod. B. non leguntur, sed in Cod. A. STOEBER.

6 Συνεσ. ἐν Ἐπισ.] Pag. 174. ubi ut & in Cod. utroque legitur περὶ pro περὶ. IDEM.

7 Περὶ παντὸς.] Lege, ut est in *Synesii* Ep. 19. περὶ π. & περὶ dant quoque Leidd. OUDEND. Hadr. *Junius* περί.

8 Ἀριστ. ἐν τῇ ἐπὶ Σμύρνῃ.] Rom. Σμύρνῃ. uti in nostra Oxoniensi quoque inscribitur. Cod. A. B. Σμύρνην. Noster infr. Σμύρναν in θόρυβος. Vid. loc. T. I. p. 252. Oxon. ubi βουλευτήριον, non βουλητήριον, quod perperam legi videtur in Ed. Rom. βουλευτ. Vascos. STOEB.

9 Σμύρ-

ῳδία· πῦ μοι τὸ βυλευτήριον; πῦ νέων ϗ πρεσβυτέρων σύνοδοι ϗ θόρυβοι; [1] Λιβάνι(ος) ἐν ἐπιϛολῇ· τῦτον ἥκοντα μὲν εὐθὺς εἰσήγομεν εἰς τὸ [2] βυλευτήριον.

[3] Ἡ ΒΟΥ͂Σ, [4] ὐχ ὁ βῦς. ἀρσενικῶς ᾖ μόνον τ̃ τ̃ς παροιμίας ἐκφέρομεν βῦν. [5] οἷον τὸ, βῦν ἐπὶ γλώτῃς φέρει. [6] ὡσαύτως ἐπὶ θηλυκῦ ϗ τὸ τῶν βοῶν λέγομεν ἄθροισμα. οἷον, τὴν βῦν [7] ἐλῄσατο. [8] λέγε͂ͅ ἐπ' εὐθείας τῶν

---

9 Σμύρνῃ] Prave contra MSS. Leidd. Oxon. & Edd. Vett. & *Aristidem* in *Blanc.* Ed. Σμύρνην. Exstat locus T. I. p. 262, Ed. Angl. Sed ibi *curiam* significat. Forsan ἀλλὰ &c. sunt postponenda. OUDEND.

1 Λιβάν. ἐν Ἐπις.] MS. 265. quae incipit; ὅτι μέμνησαι τιμῶν &c. ubi legitur βυλευτήριον. WITTER.

2 Βυλευτήριον.] Cum MSS. & Edd. Rom. Vasc. l. βυλευτήρ. OUD.

3 Ἡ βῦς . . . εἰ ϗ Ἀριστοφάνης ἅπαξ βῦς εἶπεν, ἐπὶ ᾖ τ̃ αἰγιαλικῆς βῦς.] Conf. *Eust.* ad Iliad. A. p. 53. med. Edit. Basil. ABRESCH. Non habent ἡ Leidd.

4 Οὐχ ὁ βῦς.] *Heliod.* AEthiop. lib. III. pag. 127. DRAK. Non est audiendus *Thomas*, ut constat ex his *Theophr.* Hist. Plant. lib. IV. c. 10. χρῶν͂ͅ δὲ πάντες ὥσπερ τραγήμασι. τοῖς δὲ βυτὶ ϗ τοῖς προβάτοις ἅπαντα μὲν τὰ φυόμενα ἐδώδιμά ἐϛιν. neque aliter compluribus in locis ab eo usurpatum reperias. SALLIER. Est tamen apud *AElian.* V. H. III. c. 20. V. c. 14. VIII. c. 3. STOEBER. Falsissimum hoc. Τὸν MS. Oxon. τὸ male. Pro ἐκφέρομεν Leid. pr. ἐκφέρομεν. & pro οἷον τὸ Leid. sec. τ̃. OUDEND.

5 Οἷον τὸ.] Cod. B. οἷον, τ̃ βῦν. Sed necessum non est. Cod. A. retinet vulgatam. Sine articulo efferunt Paroemiarum Scriptores. Βῦς ἐπὶ γλώσσης ἔβη apud *Schott.* pag. 632. v. 1069. vid. & *Zenob.* apud Eund. pag. 46, 70. *Pollux* p. 1030. coll. *Erasm.* Adag. p. 1330. STOEB.

6 Ὡσαύτως ἐπὶ θηλυκοῦ.] Cod. A. eandem interpunctionem ostendit. Remoto commate post θηλυκῦ sensus fit clarior. IDEM.

7 Ἐλῄσατο.] Cod. A. ἐλῄσαντο. Cod. B. ἐλκύσαντο. Sic etiam ἡ ἵππ(ος) pro equitatu, *AEsch.* Pers. v. 302. Vid. *Phav.* voc γεράνυς. *Etym.* voc. ἵππος. IDEM.

8 Λέγε͂ͅ . . . . . . βόες.] *Xenoph.* Cyrop. IV. p. 71. Ἀναβ. VII. p. 318. *Liban.* T. I. pag. 95. C. 96. A. 175. A. αἱ βῦς *Diod.* IV. p. 230. D. 231. B. *Arrian.* Exp. Alex. II, 16. p. 90. *Pausan.* Messen. p. 288. WITT. Pro ἐπ' εὐθείας Cod. A. ἐπὶ τ̃ εὐθείας. STOEBER.

τῶν πληθυντικῶν βόες. [1] εἰ δὲ Ἀριστοφάνης ἅπαξ βοῦς εἶπεν. [2] ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, βοῦς.

[3] ΒΡΑΒΕΥΣ, οὐ βραβευτής. [4] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· Ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν [5] βραβεῖς δρόμων διαύλων. ἔστι δὲ ὁ ἀγω-

---

1 Εἰ καὶ Ἀριστοφ. ἅπαξ βοῦν εἶπε.] Cod. A. εἰ καὶ Ἀριστ. κἂν ἀναγκασθεὶς ἅπαξ βοῦς εἶπεν. Locus desideratur, unde fieri judicium possit. IDEM. Lege βοῦς εἶπεν· ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, βοῦς. Vult nominativo casu βόες dici, verum accusativo contracte βοῦς. HEMSTERH. Addunt MSS. Leidd. Oxon. & Edd. Rom. Vascos. κἂν ἅπαξ, *quamvis semel*. Dein si constabit auctori sensus, scribendum βοῦς. ut ita dixerit *Aristophanes* semel in Nominativo plur. pro βόες. atque ita vere correxit jam Cl. *Wesseling*. Observ. p. 133. OUDEND.

2 Ἐπὶ δὲ τῆς Ἀττικῆς.] Cod. A. αἰτιατικῆς βοῦς. Exempla obvia. βόας quoque non raro legitur. Vid. *Xenoph*. Ἀναβ. III. p. 247. *Joseph*. p. 43. D. F. p. 90. D. F. conf. omn. *Lascar*. p. 365. *Steph*. pag. 152. *Plut*. de Dial. Hom. p. 647. STOEBER. Sic stulte rescripsit *Blancardus*, emendans, ut putabat, Ed. Vascosanam, in qua αἰτικῆς operarum scil. vitio pro αἰτιατικῆς. quod & jam olim vidit *Normannus* & ibid. *Wesseling*. Desunt haec in Leidd. OUDEND.

3 Βραβεύς, οὐ βραβευτής.] Sed utrumque tamen passim frequentissime legitur, & quidem βραβευτὴς frequentius fere, ac alterum βραβεύς; ita *Aristoteles* Rhet. I. δικαίου βραβευτής, & *Dionys*. Hal. περὶ τέχνης, pag. 41. βραβευτὴς ἐφέστηκεν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ. & sic *Plutarchus*, sic *Athenaeus*, *Philostratus* & alii passim: vid. interea *Petri Fabri* Agonist. lib. I. cap. 23. aliosque plures, qui de Veterum Agonibus & Athletarum praemiis quidquam commentati quondam fuerunt. TRILL. Codd. A. B. οὐχὶ βραβευτής. Qua quidem voce *Plato* quoque usus dicitur. Quicquid sit, dura tamen patitur vox illa non omnino repudianda. *Pollux* p. 341. τοῖς δὲ γυμνικοῖς ἐφεστῶσι βραβευταί, οὓς καὶ βραβέας ὁ Πλάτων καλεῖ. Lib. XII. de LL. p. m. 949. ubi quidem ἐπιστάτας & βραβέας conjungit. Schol. ined. ad locum *Sophocl*. a Nostro post allegatum: Βραβεῖς] καὶ οἱ βραβευταὶ καὶ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἆθλα διδόντες· ἀφ' οὗ βραβεῖον, τὸ ἆθλον. STOEBER. *Heliodor*. lib. IV. ἀγωνοθετοῦντος καὶ βραβεύοντος ἱερέως. *Theano* Epist. p. 64. τὸ δὲ μισοπόνηρον οὐχ ἥττον ὁ λογισμὸς βραβεύει. conf. Alex. *Morus* ad Ep. ad Hebr. XI. 1.

4 Σοφ. ἐν Ἠλεκτρ.] Vs. 692. seq. Pro ὅσων Cod. A. ὅσω. pro εἰσεκηρ. scr. εἰσεκηρ. βραβεῖς] Codd. A. B. οἱ βραβεῖς. STOEB.

5 Βραβεῖς.] Contra metrum MS. Leid. pr. Oxon. & Edd. Rom. Vasc. οἱ βρ. OUDEND.

ὁ [1] ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς.
ΒΡΑΓΧΑ͂Ν, καὶ βραγχιᾶν. καὶ βράγχος ἑκατέρως.
ΒΡΑΔΥ΄ΤΕΡΟΝ, [2] οὐ βράδιον, ποιητικὸν γάρ. [3] καὶ Ἡσίοδος ἐν ἡμέραις· —— βράδιον δὲ [4] Πανελληνέσσι φαείνει. ἐκείνου δὲ μάρτυς [5] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καί σε εἰ καὶ [6] βραδύτερον, ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι.
[7] ΒΡΕ΄ΧΕΙ, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν ἐπὶ ὑετοῦ, [8] ἀλλὰ ὕει. Ἀρι-

---

1 Ἀγωνοθέτης.] Qui & ἀθλοθέτης. *Plato* LL. XII. p. 950. A. Vid. *Faber* Agonist. pag. 123. seqq. βραβεύς, *imperator* apud *AEsch.* Pers. v. 302. STOEBER.

2 Οὐ βράδιον.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 750. DRAKENB. Ed. Rom. βράδιον δὲ παρ' Ἕλλησι φαείνει. Vascos. ut Nostra. conf. *Phryn.* voc. βράδιον. Schol. *Luc.* ad Soloec. βράδιον παρὰ ποιηταῖς, βραδέστερον παρ' Ἕλλησι. STOEBER.

3 Καὶ Ἡσιοδ. ἐργ.] Vs. 528. IDEM.

4 Πανελληνέσσι.] Vitiose Leid. sec. Edd. Rom. Vasc. παρ' Ἕλλησι. Leid. pr. πανέλλησι. Vid. *Phryn.* p. 36. & illic notas. OUDEND.

5 Λιβάν. ἐν Ἐπισ.] Vid. apud *Wolf.* Ep. 21. καὶ σε καὶ βραδ. Cod. B. καί σε. STOEBER.

6 Βραδύτ. ἀλλὰ καὶ σεμνότ.] Codd. A. B. ἀλλὰ σεμνότ. conf. *Graev.* ad Soloec. p. 101. *Steph.* p. 158. *Xenoph.* p. 757. *Joseph.* p. 146. G. 266. D. *Gloss.* p. 195. *Segnius*, βραδύτερον. p. 196. *Serius*, βράδιον. IDEM. Καὶ deest Leid. pr.

7 Βρέχει, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν ἐπὶ ὑετοῦ.] Anacreon tamen inter Veteres & elegantissimos quidem Auctores, haud dubie ponendus, verbo illo frustra & frigide hic, ut mille alia, damnato, βρέχειν, pro ὕειν, ita usus est manifeste in suavissima illa Oda III. ubi vagus per Noctem intempestam & pluviosam Amor, pluvia totus affatim perfusus, ita conqueritur:

Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.

Et paucis ibidem interjectis:

Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.

Quod ipsum sequentia apud *Thom. Magistrum* magis illustrat & confirmat: plura exempla inprimis huc facientia ex LXX. senibus potissimum petita, collegit *Hoeschel.* ad *Phrynich* p. 128. & *Homberg.* in Parerg. Sacr. pag. 19. TRILLER. Codd. A. B. βρέχειν ut & post ὕειν. De βρέχ. vid. *Schmid.* N. T. pag. 108. STOEB. Videndus omnino *Phryn.* p. 52. HEMST. *Aristid.* T. III. p. 613. . . . Ἀριστείδης ibid. pag. 611. ἐπιβρέχειν de Sodomitico imbre *Greg.* Naz. Orat. XL. p. 664. D. in Voce Activa. Add. Graecos Bibl. interpretes; loca habet *Trommius* in Concord. V. Βρέχω. Notavi & in margine βρέξας τὴν γῆν de pluvia, verum unde, addere neglexi, itaque

[1] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἀλλ' εἴ τις ὕει. καὶ ὑετὸς παθητικῶς. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· πάντες γὰρ ὕονται, καὶ οὐκ εἰκάσαι γε ἡμᾶς ὅτι ὕονται. τὸ [3] βρέχω μέντοι ἐπὶ τῶν ἀπαλυνομένων [4] ἀπὸ ὕδατος φασί. σημειῶσαι δέ, [5] ὡς ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ προκειμένου, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ πάντων χρόνων, χώραν ἔχει τὸ βρέχω, καὶ ἐπὶ ὑετοῦ λαμβάνεται. [6] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· πρὶν ἂν τοῦτο [7] πλύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ. καὶ [8] Ἀριστείδης ἐν τῷ αὐτῷ· ὅπου γὰρ καὶ ἡ γῆ ψιλὴ βρεχθεῖσα.

[9] ΒΡΥΧΕΙΝ τοὺς ὀδόντας, [10] οὐ τρύζειν.

ΒΡΩ-

---

que nulli nobis eſt uſui. ABRESCH. Leidd. βρέχειν & mox ὕειν. Ita quoque Hadr. *Junius*.

8 Ἀλλὰ ὕει.] *Phryn.* p. 126. & Comm. OUDEND.

1 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vſ. 367. Leid. pr. habet ἀλλ' εἴ τις ὕει.

2 Ἀριστείδ. ἐν τῷ Αἰγυπτ.] Pag. 96. a. l. 13. WITTER. T. II. p. 362. Ed. Angl. OUDEND.

3 Βρέχω.] Ed. Vaſc. βρέχει.

4 Ἀπὸ ὕδατος.] Codd. A. B. ὑπὸ. STOEB. Hadr. *Junius* ἐπὶ. & ſic Leid. pr.

5 Ὡς ἐπὶ παθητ.] Codd. A. B. ἐπὶ τοῦ παθητ. STOEB. Adde τοῦ e Leid. pr. OUDEND.

6 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vſ. 266. STOEBER.

7 Πλύξομαι.] Scribe, ut eſt in *Ariſt.* vſ. 266. & Ed. Vaſc. πλύξωμαι. nec aliter Leidd. OUDEND.

8 Ἀριστείδ. ἐν τῷ αὐτῷ.] Pag. 96. b. l. 2. ex quo adde ὑμᾶς. WITTER. Tom. II. p. 361.

9 Βρύχειν τοὺς ὀδόντας, οὐ τρύζειν.] Sed cur non? Graecae ergo linguae & elegantiarum Jonicarum non ſatis callens fuerit *Hippocrates*, quum ſcriberet in Lib. de Coac. praenot. pag. 543. Ὀδόντας συνερείζειν, ἢ τρίζειν; apud quem & Lib. de Victu Acut. pag. 299. pari ſenſu occurrunt, ὀδόντων τρισμοὶ? Omitto alia loca, in Lib. de praenot. & alibi paſſim obvia: inprimis autem apud *Galenum*, *AEginetam* & *Aëtium* ſaepius occurrentia. Βρύχειν ergo τοὺς ὀδόντας, quod aliquoties apud *Lucianum*, *Plutarchum*, paucosque alios, legitur, melius profecto ac laudabilius, aut elegantius haud eſt illo altero τρίζειν τοὺς ὀδόντας, quod tamen pro ſuo more conſueto, nimium feſtinanter & inconſiderate, hic rejicit atque improbat bonus noſter aut malus *Thomas*. Conf. Celeb. *Valkenar.* ad *Ammon.* p. 32. idem enim *Hipp.* lib. I. & II. τοὺς ὀδόντας βρύχει, promiſcue dixit de Morb. Mul. TRILLER. De fluminis quoque ſtrepitu translate uſurpat *Ariſtid.* Smyrn. Orat. T. I. p. 233. πρὸς δὲ ταῖς ἐκβολαῖς

ΒΡΩΜΑΤΑΙ ὄνος, [1] οὐκ ὀγκᾶται. [2] Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ

λαῖς βίβρυχε μὲν ἥκιστα. Act. VII, 54. ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. *Phryn.* Appar. Soph. Βρυγμὸς, ὁ σύνδεσμος ἐδωδή. ἐπὶ τοῦ τραχέως ἐσθιόντων, παρὰ τὸ βρύκειν, ὅπερ ἐστι ἐσθίειν. ad quem dicenda vide. βρυχόμενος *Aristoph.* Ran. vs. 843. conf. *Barnes.* ad *Eurip.* Cycl. vs. 371. STOEBER. Βρύκειν ex *Ammonio*, quod vulgatius; nec tamen non βρύχειν quoque reperitur, quod Ἑλληνικῶς usurpari *Moeris* adfirmat, cum Βρύκειν sit Atticum. HEMSTERH. Conf. *Pauw.* ad *Phil.* p. 137. & *Valken.* ad *Ammon.* p. 126. Inepte βρύκω & βρύχω distinguit *Moeris.* OUDEND. *Moeris* perperam confundit Βρύκειν & Βρύχειν. Et fraudi ea ipsa res fuit Viro doctissimo ad *Luc.* Somn. cap. 14. Nota 21. συμβρύξαι tempus est τοῦ συμβρύχειν apud *Jambl.* l. l. & ἐμβρύξαι ab ἐμβρύκειν. Res aperta ex Notis ad *Hesych.* V. Βρύκειν & βρύξαι, etsi itidem aliter fuerit visum Viro Erudito in Misc. Obs. vol. VI. p. 462. Addo *Demetr.* Scepsium apud *Athen.* lib. III. p. 91. D. Edit. Commelini. Recte distinxit *Valck.* ad *Ammon.* ABRESCH. *Galenus* Lex. *Hippocr.* v. βρυγμὸς. conf. *Erotianus. Homerus* Iliad. N. vs. 393. ubi vid. Schol. *Anthologe.* lib. III. p. 293. *Hermippus* in Excerpt. *Grotii* p. 525. *Glossae* MSS. ἐρρύξεται, βρύξεται ὁ βρυχησά.

10 Οὐ τρύζειν.] Lege τρίζειν. qua de re ad *Moeridem.* SALLIER. Cl. *Valck.* not. ad *Ammon.* mavult τρίζειν. Melius hoc: neque veto illud inusitatum penitus. STOEBER. *Valken.* ibid. τρίζειν cum MS. *Suidae.* Idque etiam, si MSS. addicant, ubique praeferrem. Τρίζειν passim *AElian.* de Anim. at τρύζειν lib. VI. c. 41. Adi *Olear.* ad *Philostr.* p. 52. & 61. OUDEND.

1 Βρωμᾶται ὄνος, οὐκ ὀγκᾶται.] *Aristoph.* Vesp. 474. Οὗτος δὲ ὄνος κεχηνὼς βρωμησάμενος. ubi Schol. βρωμᾶσθαι δέ ἐστι τὸ πεινῶντα τὸν ὄνον ὀγκᾶσθαι. pr. βρωμᾶσθαι. i. e. *rudere dicitur asinus esuriens.* BOS. Hinc βρωμητὴρ pro asino. Vid. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Del. vs. 56. DRAKENB. Ὀγκᾶσθαι tamen de Asinorum incondito clamore etiam passim occurrit: inde & ὄνος ὀγκηστὴς, in Epigrammate Vet. TRILLER. Usus tamen *AEsopus* vel quisquis illarum auctor fabularum sit, Scriptor praeprimis Atticus, Fab. 113. εἰ μὴ ὀγκώμενος ἤκουσα. usus etiam *Lucianus* non semel. STOEBER. Asinus βρωμήτωρ dicitur *Nicandro* Theriac. vs. 357. ubi Schol. βρωμήτορος ἤγουν τοῦ ὀγκηστικοῦ παρὰ τὸ βρωμᾶσθαι. *Zenodotus* apud Cl. *Valckenarium* Animadv. ad *Ammon.* lib. III. c. 18. p. 228. ἐπὶ ὄνων βρωμᾶσθαι. & p. 231. ὄνος βρωμᾶται, τινὲς λέγουσιν ὀγκᾶται. Conf. Th. *Gatakeri* Advers. Miscell. Posth. c. III. p. 420.

2 Λιβάν. ἐν τῇ περὶ λάλ.] T. I. p. 309. B. . . . ὀγκᾶσθαι Schol. *Aristoph.* Vesp. vs. 615. & inde *Suidas.* ABRESCH.

I Τῶν

περὶ τ̃ καλ̃ μελέτῃ· ὄνοι βρωμώμενοι. τὸ ᾗ ὀγκᾶται, ουδεὶς [1] τ̃ ῥητόρων εἶπε.

[2] ΒΡΩΜΑΤΑ πληθυντικῶς, [3] οὐ βρῶμα, [4] οὐδὲ βρῶσις. [5] ΒΥΕΙΝ, ἐπὶ ὤτων· [6] καμμύειν, ἐπὶ ὀφθαλμῶν· συμμύειν,

---

1 Τῶν ῥητόρων.] Occurrit tamen in *AEliano* lib. V. An. C. 48. κοινὸν esse, ait *Moeris*. Addo ego Poëticum. V. ad *Hesych.* & *Theopomp.* in Ἀφροδισίοις apud Sch. *Arist.* Plut. vs. 179. OUD.

2 Βρώματα πληθυντικῶς, οὐ βρῶμα, κ. λ.] Cur vero non singulari quoque numero? quando scil. Graeci frequentissime dicunt: δειλινὸν ἢ ἑωθινὸν βρῶμα λαβεῖν, & *Plutarchus* alicubi: ἀπέχεσθαί τινι ὠμὸν βρῶμα. Βρῶμα quoque κοῦφον, βαρὺ, ὠμὸν, γλυκὺ, δριμὺ, εὔπεπτον καὶ δύσπεπτον, ψυχρότατον, ἰσχυρὸν, & similia plura, saepissime occurrunt apud *Hipp.* in Libb. Diaetet. vid. *Foes.* in Oec. voce βρώματα. item apud *Galenum*, *Dioscoridem*, *Athenaeum* & *Xenophontem*, apud quem & βρῶσις occurrit, quam vocem pariter praeter omnem rationem damnat hic *Thomas*: denique, ut innumera alia jam studio mittam, ἐλεύθερον οὐκ ἔστι βρῶμα, *AElianus* dixit, scriptor certe Ἀττικώτατος, lib. III. Var. Hist. cap. 20. & *Lucian.* aliquoties βρῶμα λύδιον. TRILLER. Habent Sacrae Literae, quin & *Xenophon* apud Lexicographos. Add. *Basil.* Tom. I. p. 65. A. ABRESCH.

3 Οὐ βρῶμα.] Quam recte, praeter *Xenoph.* exemplum a Lexicographis adductum, declarat illud *Eubuli* Comici Excerpt. p. 647.

> Ἐν τῷ λαχάνῳ τούτῳ γὰρ, ὡς ὁ λόγος, ποτὲ
> Τὸν Ἄδωνιν ἀποθανόντα προὔθηκεν Κύπρις,
> Ὥστ' ἐστὶ νεκύων βρῶμα.

Nec aliter *Damoxenus* ibidem,

> ——— ἀρέσκει δ' ἐμοὶ τρέφειν
> Τὸ προσφερόμενον βρῶμα, καὶ λεπτύνεται
> Ὀρθῶς τε διαπνεῖ.

SALLIER.

4 Οὐδὲ βρῶσις.] Habent *Thucyd.* lib. II. p. 146. D. *Xenoph.* p. 542. *Diod.* Sic. lib. I. p. 40. C. *Isocr.* pag. 542. 612. *Polyb.* lib. VI, 5. μήτε περὶ τὴν βρῶσιν καὶ πόσιν. *Philostr.* p. 1. καὶ καθαρεύοι βρώσεως. p. 9. τὰς μὲν ἐμψύχους βρώσεις. Vid. Eund. p. 166. p. 333. &c. WITTER.

5 Βύειν, ἐπὶ ὤτων· καμύειν, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.] Lege καμμύειν; nam καμμύειν per Syncopen dicitur pro καταμύειν. occurrit apud *Lucian.* in Timone & alibi. BOS. Varias βύειν significationes habet, sed illam Lexicographi omittunt, cujus ibi *Thomas* meminit, id est, *aures obturare*: quo sensu usurpatur a *Luciano* T. I. p. 431. τί τοῦτο; inquit, οὐκ ἐπακούουσί μου βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τ̃ ἐτῶν. Ita quoque *Chrys.* in *Matth.* p. 508. τὰ ὦτα βύσαντες, τοὺς ὀφθαλμοὺς μύοντα-

μύειν, ἐπὶ ςόματ☉· [1] μύειν δὲ, ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων. ὡς τὸ [2] τοῦ θεολόγου· μύσαντα τὰς αἰσθήσεις.

[3] ΒΥΡΣΟΔΕΨΗΣ, [4] οὐ βυρσεὺς.

ΒΩΛΟΣ

μύσαντες, τὴν καρδίαν παχύναντες. SALLIER. Sed & ἐπὶ ςόματ☉. V. *Steph.* Thes. OUDEND. *Theophylact.* Simoc. ep. 17. καὶ τὸν λαιμὸν τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου ἐπέβυσεν. *Antonin.* Liber. c. X. pag. 48. ἐπιβύειν τὸ ςόμα dixit *Cratinus* in Excerpt. *Grotii* p. 493. Codd. A. B. ὤτων.

6 Καμύειν, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.] Legendum καμμύειν, neque aliter illud verbum scribi solet, ut persuadent haec *Philonis* p. 458. ἀλλὰ κἂν ἡμεῖς καμμύσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα, μὴ σπουδάζωμεν, ἢ μὴ δυνώμεθα ἀναβλέπειν, αὐτὸς ὁ ἱεροφάντης ἀπηχεῖ, καὶ ἐφίςαται. Ita quoque *Philo* Sanchuniathonis interpres apud *Euseb.* Praep. I. I. p. 41. πρῶτον ὂν θειότατον, inquit, ὄφις ἐςὶν ἱέρακος ἔχων μορφὴν, ἄγαν ἐπίχαρις. ὃς εἰ ἀναβλέψειε φωτὸς τὸ πᾶν ἐπλήρου ἐν τῇ πρωτογόνῳ χώρᾳ αὐτοῦ. εἰ δὲ καμμύσειε, σκότος ἐγίνετο. Eandem scribendi rationem sequuntur *Basilius* T. II. p. 622. *Hero* pag. 264. & *Greg.* Nyss. T. I. p. 207. καταμύειν tamen praetulere Graeci veteres, quorum exempla occurrunt in lexicis. SALLIER. Codd. A. B. καταμύειν. *Gloss.* p. 47. Cohibet, καταμύει. ibid. Coniveo, μύω, καμμύω. Schol. *Luc.* ad Epist. Saturn. καὶ μύοντες] καμμύοντες, τουτέςιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. & paulo post ἀμυςὶ] ἄνευ τοῦ μῦσαι καὶ κλεῖσαι τὸ ςόμα. STOEB. Cl. *Wolf.* καταμύειν. Sed praefero conjecturam *Bosii* καμμύειν· adi *Leunclav.* ad *Xenoph.* pag. 217. OUDEND.

1 Μύειν δὲ.] *Xenoph.* lib. VIII. Cyrop. p. 171. *Diod.* Sic. lib. IV. p. 276. *Synes.* pag. 104. D. 208. D. WITTER. *Aristid.* T. I. p. 547. καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, μύσαντας φέρειν. *Theophyl.* Simoc. Q. Phys. c. 18. ὁ τοίνυν βάσκαν☉ χαραδριος μύει τῶν ὀμμάτων τὰς κόρας. conf. *J. Merrick* ad *Tryphiodor.* vs. 15.

2 Τοῦ θεολόγου.] *Gregorii Nazianz.* pag. 4. Ed. Colon. OUDEND.

3 Βυρσοδέψης.] Vid. *Aristoph.* Equit. v. 44. *Gloss.* Coriarius, Βυρσοδέψης, Βυρσεύς. Onom. *Calep.* p. 31. *Liban.* T. I. pag. 328. C. 643. C. Adde *Kust.* Not. ad Pac. v. 647. p. 164. & 172. Erasm. *Schmidt* ad N. T. p. 846. STOEBER.

4 Οὐ βυρσεὺς.] Parum recte igitur *Artemid.* pag. 234. cujus haec verba: τὰ δὲ νεκροῖς ἐφεδρεῦντα, καὶ μὴ θηρεύοντα ἀργοὺς καὶ νωθεῖς ἀνθρώπους, ἢ νεκροςόλους, ἢ ἐνταφιοπώλους, ἢ βυρσέας, ἢ ἀπεληλασμένους πόλεων, ὡς γῦπες. SALLIER. MS. Oxon. ὁ β. male. Ait *Thomas*, Atticis βυρσεὺς non in usu esse. OUD.

1 Βῶλος

[1] ΒΩ͂ΛΟΣ ἐπὶ θηλυκοῦ, [2] εἰ ἐπὶ γῆς λαμβάνεται. [3] Συνέτιος ἐν ἐπιςολῇ τῇ, οἶμαί σου τὴν θεσπεσίαν ψυχὴν· τὴν πατρῴαν βῶλον ἀποτελῇ τῇ συγκλήτῳ [4] διαδεξάμενος. ἐπὶ δὲ ἁπλῶς λίθου, καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς ἐκφέρειν δεῖ. [5] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέςῃ· φερομέναν βῶλον ἐξ Ὀλύμπου. [6] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον ὅς ἔμελλε.

[7] ΒΩΜΟΛΟΧΟΣ, ὁ φλύαρος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς βωμοῖς [8] ἐλλοχώντων πενήτων, ἵνα τι τῶν θυομένων ἢ ὑφέλωσιν ἢ ἁρπάσωσιν. [9] εἰς τοῦτο γὰρ ὄντες οἱ τοιοῦτοι, [10] καὶ ἄθεσμα τινὰ ἔλεγον.

---

1 Βῶλος ἐπὶ θηλυκ. ἡ ἐπὶ.] Cod. A. melius εἰ ἐπὶ γῆς &c. *Phryn.* Ecl. ἡ ὄμφαξ, ἡ βῶλος &c. Idem in Appar. Soph. Βῶλος θηλυκῶς. *Philipp* in Epigr. apud *Lubin.* p. 6. τῆς τε σιδηροβάρου βῶλος Ἰσυριάδος. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 37. B. *Steph.* p. 229. STOEBER.

2 Ἡ ἐπὶ.] Lege e MSS. Leidd. εἰ ἐπὶ. OUDEND.

3 Συνεσ. ἐν τῇ οἶμαί σου.] Cod. A. ἐν τῇ ἐπιςολῇ. Vid. *Synes.* pag. 180. A. pro διαδεξάμ. Codd. A. B. & Rom. δεξάμενος. STOEBER. Ep. 38. p. 180. Pro ἐν τῇ lege e MSS. ἐν ἐπιςολῇ τῇ. OUDEND. Poſt ἐν τῇ addit Hadr. *Junius* ἐπιςολῇ. & mox pro ἔμελλε legit ἔμελλεν.

4 Διαδεξάμενος.] MSS. Leidd. Oxon. Edd. Rom. Vaſc. carent praepoſitione. OUDEND.

5 Εὐριπ. ἐν Ὀρεσ.] Vſ. 982. ſeq.

6 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντ.] Vſ. 1303. pro ὑγρᾶς Cod. A. ἀς. Cod. B. ut Vulg. STOEBER. Vſ. 1304. unde locum ſupple. V. & *Moerin* & *Phryn.* p. 16. ἔμελλεν Leid. pr. OUDEND.

7 Βωμολόχος.] Frequentiſſime occurrit haec vox apud *Ariſtoph.* & *Lucianum.* BOS. *Moeris* ὁ περὶ τοῖς βωμοῖς λοχῶν. imo πρὸς τοῖς β. λ. ABRESCH. Cod. A. βωμολόγος.

8 Ἐλλοχόντων.] Cod. A. ἐλλοχώτων. Cod. B. ἐλλοχώντων. V. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI, 122. 96. λοχῶντων eſt apud *Polyaen.* II, 8. p. 171. *Appian.* Hiſp. p. 475. ἐλλοχῶντες *AElian.* de Animal. VII. c. 11. *Timaeus* Lex. Plat. Βωμολοχία· κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν εἴρηται ἀπὸ τῶν (l. τοῦ) τοὺς βωμοὺς λοχῶντων καὶ ἐπιτηρούντων τοὺς θύοντας, ἵνα μεταιτῶσιν. Vide plura apud Schol. *Ariſtoph.* Nub. vſ. 907. qui & ipſe βωμολόχος dicitur *AElian.* II. c. 13. Hinc verbum βωμολοχεύω *Syneſ.* p. 178. D. 15. A. *Iſocr.* p. 354. STOEBER. Scribe ἐλλοχώντων ab ἐλλοχάω. Confer *AEl.* II. V. H. 13. & ibi *Perizon.* & *Moer.* OUDEND.

9 Εἰς τοῦτο γὰρ ὄντες.] Malim ἰόντες. IDEM.

10 Καὶ.] Deeſt MS. Oxon.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

[1] ΓΑΛΗ͂ Ἀττικὸν, ἐ γαλέη.

[2] ΓΑΜΒΡΟ'Σ, ποιητικώτερον· [3] κηδεςὴς ᾖ, παρὰ τοῖς ῥήτορσι.

[4] Οὐ μόνον ἄγεται γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ [5] ΓΑΜΕΙ͂. [6] γαμεῖ τις ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ γάμον ἔχει, τουτέςι, συνημμένος ἐςὶ γυναικί. καὶ γαμεῖ τήνδε μεταβατικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς γάμον λαμβάνει, ἢ λαβὼν ἔχει.

ΓΑ-

---

1 Γαλῆ Ἀττικὸν, ἐ γαλέη.] In principio addendum ex A. & B. Apud *Aristoph.* saepius occurrit. Vid. Plut. v. 693. Thesmoph. v. 566. &c. γαλέη apud *Theocritum* legitur, Id. XV, vs. 28. —— αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν. STOEBER.

2 Γαμβρὸς.] *Libanius* tamen usus est. Vid. *Spanhem.* ad *Julian.* p. 71. DRAKENB.

3 Κηδεςὴς.] Κῆδος σημαίνει τὴν ἐξ ἐπιγαμβρείας συγγένειαν, ut inquit Schol. *Nicandri* ad Theriac. v. 2. Liceat mihi hac occasione medelam adferre loco mutilo in *Orphei* de Lapid. libello p. 214. vs. 37.

Χρὴ δέ σε τετληότι νόῳ κηδαίνεμεν αἰεί.

ita lego hunc versum.

4 Οὐ μόνον ἄγεται . . . γαμεῖ τις ἀμετ.] Seorsim leguntur hae §§. in Rom. & Vascos. nec ita male. Alteram tantum repetit *Phavor.* Συνημμένος] Sic MSS. Rom.Vasc. συνημμένος *Phav.* Ἢ λαβὼν] *Phav.* ἤγουν λαβὼν. Καὶ γαμεῖ τήνδε] l. τινδε. Vid Notas nostr. ad fin. hujus lit. γ. STOEBER.

5 Γαμεῖ.] Videtur etiam significationem habere celebrandi nuptias. Sed & simul, *uxorem ducit.* Sic certe *Lucian.* in Dial. Triton. & Nereid. T. I. pag. 258. Ed. Amst. de Perseo: καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως. Dicunt etiam γάμον λαμβάνειν. *Max. Tyr.* dissertat. 19. ὁ δὲ γάμον λαμβάνων, ὁ δὲ παῖδας τρέφων. TORREN.

Euripid. Orest. vs. 19. *Lucas* XVI. 18 DRAKENB.

Antiphanes in Excerpt. Grotii pag. 607. ὅςις γαμεῖ γυναῖκα. *Aristophan.* apud Schol. *Nicandri* pag. 21. ἀπέπλεις τέον ἐπὶ νύμφιον ᾧ γαμοῦμαι σήμερον.

6 Γαμεῖ τις . . . ἢ λαβὼν ἔχει.] Desunt in MS. Oxon. Contra bis haec nota exstat in Ed. Vasc. OUD.

[1] ΓΑ'ΜΟΥΣ ποιεῖν Ἀττικοὶ, οὐχὶ γάμον.

ΓΑ'ΝΟΣ, ἡ χαρά. [2] Ἀριστείδης ἐν τῇ μονῳδίᾳ τῆς Σμύρνης· τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἑστηκὸς γάνος. καὶ [3] γανοῦμαι, τὸ ἡδονῆς καὶ χαρᾶς πληροῦμαι. [4] ὡς ὁ αὐτός· τίς οὐχὶ καὶ ἐν ταῖς τριόδοις ἰδὼν ἐγανώθη. καὶ γεγανωμένα πρόσωπα, τὰ χαρᾶς γέμοντα.

[5] ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟ'Σ μὴ εἴπῃς, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν

---

1 Γάμους . . . Ἀττικοί.] *Cuperus* Obferv. lib. 3 cap. 13. *Euripid.* Med. vf. 910. DRAKENB.

Contrarium patet ex *Platone*, cujus meminit *Steph.* in Lex. occurrit etiam γάμον συνάψαι apud *Eurip.* Iphig. in Aul. vf. 105.

ἃ δὴ συνάψας ἀντὶ παρθένου γάμον.

Sic *Lucianus* Tom. I. pag. 171. προσεκρίθη δὲ Μενέλαος τῷ Πελοπιδῶν γένους, εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ut & *Heliodorus* AEth. p. 348. ubi legitur πράττειν γάμον. SALLIER.

Frequentius quidem prius; pofterius tamen etiam paffim occurrit. Ita *Alexander* in Fragmentis, p. 116. dixit: ἱερὸν γάμον ποιῆσαι. Vid. *Elfneri* Obf. Sacr. Tom. I. pag. 99. ad *Matth.* XXII. & ibidem *B. Wolfius* in Curis Crit. & Philol. pag. 309. Tom. I. TRILLER.

Cod. A. & Rom Ed. add. λέγουσιν. ita & *Phav.* vid. *Steph.* de Dial p. 158. STOEBER.

Add. ex MS. Oxon. & Ed. Vafc. ac Phavor. λέγουσιν. OUDEND.

Crates in Excerpt. Grotii p. 509. οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποίηκεναι. Vapulat *Thomas* propter hanc notam El. *Palairet* obf. Philol. ad N. T. pag. 66.

2 Ἀρισ. ἐν τῇ μονῳδίᾳ.] Fruftra ibi quaefiveris. Legitur loc. p. 5. A. l. 4. Ὡς ὁ αὐτὸς] pag 68. B. l. 24. ubi τίς ἂν οὐχι. & pro ἰδὼν leg. ὁρῶν. WITT.

Γάνος *AEfch.* Perf. vf. 483. Idem γάνος pro χαρᾶ l. c. vf. 617. STOEBER.

Tom. I. p 261. Ed. Angl. OUD.

3 Γανοῦμαι.] *Theophyl.* Simoc. ep. 52. pag. 100. περιγανοῦντος οἴνου τοῖς οἰνόφλυγας καὶ ἐκκαίοντος. *Alciphron* Lib. II. ep. 4 p. 246. καὶ τὸ σῶμα γεγάνωται καὶ διαλάμπεις. *Homer.* Iliad. N. vf. 265. *Synefius* de Regno p. 29. A. *Porphyr.* Quaeft. Homer. p. 302. *Baxter* ad *Anacreont.* p. 16.

4 Ὡς ὁ αὐτός.] Vid. *Salmaf.* ad *Spart.* Hadr. c. 16. p. 156. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 246. DRAK.

Tom. I. p. 269. ubi pro ἰδὼν vulgo ὁρῶν. OUDEND.

5 Γαργαλισμὸς μὴ εἴπῃς, γάργαλος δέ.] Γαργαλισμὸν tamen *Plutarchus* & alii quoque dixerunt, obfervante ad *Phrynich.* *Hoefchelio*, p. 35. Quare γαργαλισμὸς καὶ γάργαλος, promifcuo apud Vett. in ufu, ut & bene animadvertit Hefych & Erot. cum aliis. Mox de ipfo Verbo γαργαλίζειν, unum tantum exemplum producit *Thomas* ex

ex *Ariſtide*: ſed majoris & potioris auctoritatis eſt mellitiſſimus *Anacreon*, qui Od. LIX. dixit: Πτεροῖσι γαργαλίζει. & in Fragment. CXXV. pag. 288. τᾶμ' ἔρως ὁ γαργαλίζων Σπλάγχνα, ubi vid. *Barneſ.* in Not. ad priorem locum pag. 204. TRILLER.

Legitur γαργαλισμὸς apud *Plat.* Sympoſ. p. 189. A. Λυκ. ἐν τῷ Μικυλ.] Codd. A. B. Rom. uno tantum λ ſunt contenti. Vaſcoſ. cum dupl. λλ legit. Verba leguntur T. II. p. 163. *Graev.* Ἀριστειδ. ἐν τῷ] T. II. p. 405. Oxon. ubi pro γαργαλίζουσι leg. γαργαλίσαι τινῶν. Add. *Phrynich.* Appar. Soph. voc. γάργαλος. & ibi dicenda. STOEBER.

Adſtipulatur *Moeris*: nimirum ea ſaepe priſci Grammatici eximie dixerunt Attica, proque vocibus optimae notae duxerunt, quae a Comoediae veteris poëtis vel ſola vel plurimum uſurpantur. Γάργαλον habet *Ariſtoph.* Theſm. vſ. 140. —— ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου Ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος· &, qui Comicos antiquos in primis triverat, *Lucianus*. Utrumque genus γάργαλον & γαργάλην produnt *Heſych.* & *Erotianus*; hic etiam adjecta ſignificandi proprietate, ἀπὸ τῶν πραχηλωτῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως· neque dubitandum eſt, quin vetus Comoedia voces iſtas de pruritu in venerem frequentaverit. Haec tamen cautio non prohibet, quo minus merito in reprehenſionem incurrat, qui pure ſcribenti γαργαλισμὸν interdixerit, & legitime formatum, & in Attica ditione minime peregrinum. *Hegeſandri* coquus apud Athen. VII. p. 290. D. in lacrimis redeuntes ab exequiis ridere fecit demto ollae operculo; Τοιοῦτος ἔνδοθεν τις ἐν τῷ σώματι, Διέδραμε γαργαλισμός —— forma loquendi ad Ariſtophaneam prorſus adcommodata. Habet *Plato* in Symp. pag. 1184. F. τοιούτων ψόφων καὶ γαργαλισμῶν, οἷος καὶ ὁ πταρμός ἐστι· & *Ariſtoteles* περὶ Z. M. pag. 75. ubi quum dixiſſet, τοῦ δὲ γαργαλίζεσθαι μόνον ἄνθρωπον αἴτιον ἥ τε λεπτότης τοῦ δέρματος &c. addit, ὁ δὲ γαργαλισμὸς γέλως ἐστί. Epicuri, qui tamen Graeci nitoris auctor parum idoneus habetur, γαργαλισμοὺς σώματος adnotarunt *Cleomed.* K. Θ. II. pag. 91. & *Athen.* XII. p. 546. E. juncta ejusdem officinae voce propinqua νύγματα. Si ſcriptorum Eccleſiaſticorum in hac cauſa teſtimonium pondus aliquod haberet, inmenſa proferri poterat exemplorum copia. *Galenus* autem Comm. III. ad Hippocr. περὶ Τροφῆς, παλμὸν deſcribit κίνησιν ἐοικυῖαν τῇ κινήσει, ἣν μὲν καλεῖται πρὸς πάντων γαργαλισμός, γίνεται δὲ ἐκ τῆς τῶν δακτύλων ἀφῆς· quae ratio eſt, cur τοὺς γαργαλισμοὺς καὶ τὰς ψηλαφήσεις ſociaverit *Plutarch.* T. II. p. 547. B. Verum non titillatio tantum levi manus adtactu provocata, ſed & pruritus ac vellicatio muſculoſarum partium interna, quam tacitis morſiunculis humores acres excitant, Medicis dici ſolet γαργαλισμός. In dentitione quoque maxime ſentitur κνῆσις, γαργαλισμὸς & ἀγανάκτησις,

τητος, quae singulari artificio ad illam mirabilem suam animarum πληροφορίαν *Plato* transtulit in Phaedr. p. 1285. A. unde expressus est aptissime *Juliani* locus Or. VII. pag. 206. D. ἵνα αὐτῶν τὸ γαργαλισμὸν καὶ τὴν ὀδύνην παραμυθήσωνται· vocabula copulavit, quae juxta se posuerat etiam *Hippocr.* περὶ Τε. pag. 381. Parum igitur abest, quin in *Hesychio* pro Γαργαλισμὸς, κίνησις σώματος, refingi malim κνῆσις· licet alioqui me non fugiat usus verbi κινεῖν in tali locutionum genere, κινεῖν τὴν ῥῖνα πτερῷ· certe κνᾶν & γαργαλίζειν haud raro conjunguntur; velut a *Plutarch.* T. II. p. 61. D. & p. 546. C. δακνόμενον καὶ γαργαλιζόμενον οἷον ὑπὸ κνησμοῦ (τὸ φιλότιμον) Hinc γαργαλισμοὺς κνισμώδεις (κνησμώδεις usitatius) ἐμποιεῖν scriptori non invenusto de Virgin. inter opera *Basilii* T. III. pag. 596. C. quem saepius id verbi adhibuisse non piguit; & *Clem. Alex.* Paed. III. pag. 254. A. γαργαλισμοῖς ἀσελγέσι κνησιῶντες· II. p. 174. D. τῶν ὤτων οἱ γαργαλισμοὶ, καὶ τῶν πταρμῶν οἱ ἐρεθισμοὶ οὐδεὶς εἰσὶ κνησμοί· egregie congruunt ἐρεθισμοὶ, & adeo quidem, ut τῷ ἐρεθίζειν Grammatici ad alterum explicandum utantur, & *Mich. Psell.* περὶ Ε. Δ. pag. 50. pessimum aliquod daemonum genus commemoret τὰ ἐν ἡμῖν ὑπογάστρια γαργαλισμοῖς ἐρεθίζοντα. Nonnunquam vero fit, ut in γαργαρίζειν & γαργαρισμὸν depravata mutentur; quemadmodum bis terve scripturam hanc deteriorem pro altera proba Harlei. *Aretaei* C. MS. ostentat: similiter in *Hesych.* Γαργαρισμὸς, γαγγαλισμὸς, ἡδυπάθειά τις· commode, nam ipsa Ἡδυπάθεια dicitur in Tab. *Cebet.* p. 21. γαργαλίζειν τὸν ἄνθρωπον· & Γελλίζειν, γαργαρίζειν· utique γαργαλίζειν· oritur enim a γέλλειν, quod Ipse τίλλειν, *vellere*, seu *vellicare* exposuit, non secus atque ἐλλίζειν. Certe aliud est γαργαρίζειν, idemque quod Latinorum *gargarizare*, vel *gargaridiare*, ut recte monuit Eruditiss. *Wiggan* ad *Aretaei* p. 119. hinc ἀναγαργαρίσασθαι recentiorum a *Polluce* notatum VI, 25. *Diocles* apud *Paul. AEgin.* pag. 28. διακλύζου (etsi proscribere vix ausim, praefero διακλύζου) καὶ ἀναγαργαρίζων ἀποζύματίζε. Jam longum foret enumerare concinnos & alio decore traductos hujus verbi usus: perelegans est *Plutarchi* γλυκύπικρος καὶ ἀγανάκτος τῆς πολυπραγμοσύνης γαργαλισμὸς T. II. p. 522. C. addam tantummodo sed emaculatum *Synesii* locum de Prov. p. 113. C. εἴ τις ἦν ἀκοὴ λόγων ἀρρένων ξυνιέσα καὶ γαργαλίζεσθαι μὴ οὐκ ἀνεχομένη, ξυντετεγμένη δὲ ἐπὶ τὴν καρδίαν· vulgatur ξυντετριμμένη, quo vitio *Petavius* non animadverso sententiam absurda interpretatione incrustavit. Tandem praetereundum non est communi loquendi consuetudine pro γάργαλος, γαργαλίζειν, γαργαλισμὸς recepta fuisse γάγγαλος, γαγγαλίζειν, γαγγαλισμός· reperiuntur in Gloss. Gr. Lat. *Henr. Stephani*, iisdemque Latinis vocibus

ἐν τῷ [1] Μίκυλλ⊙, ἢ ἀλεκτρυὼν· τοιᾶτόν γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. γαργαλίζω μέντοι Ἀριστείδης ἐν τῷ κτ ἐξορχυμένων· καὶ τὰ ὦτα [2] γαργαλίζυσι.

[3] ΓΑΣΤΡΙ΄ΔΟΥΛΟΣ μὴ εἴπης, ἀλλὰ γαστρὸς δῦλ⊙, ἢ γα-

cibus explicantur γαγγαλίζω & γαργαλίζω, *titillo*, *vello*; γαγγαλισμὸς & γαργαλισμὸς, *titillacio*, *vellacio*, non aliter, quam ab Etymol. γαγγαλίζειν p. 219. v. 27. γαργαλίζειν p. 291. v. 48. εἰς γέλωτα ἄγειν. Pro γαργαλισμοῖς aliquando in *Chrysostomo* γαγγαλισμοὺς praebere Codd. vetustos, Benedictini observarunt. Vid. *Hesych.* in Γαγγαλιᾶν, Γαργαρισμὸς, Κασκαλίζει. Quare *Phrynich.* p. 24. illud γαγγαλίζειν jure finibus Atticis ejecit. HEMSTERH.

Et cur non? cum usus *Plato* Phil. p. 86. H. Conviv. 321. G. Phaedro 347. G. ABRESCH.

1 Μίκυλλ⊙.] T. II. p. 238. Ed. Salm. OUDEND.

2 Γαργαλίζυσι.] Vel memoriae fidens sic citat *Thomas*, vel lege γαργαλίσαι τινῶν, ut in *Arist.* T. II. p. 405. Ed. Angl. & ibi *Norm.* Sed γαργαλίζυσι etiam habet *Phavorinus*. OUDEND.

Tom. III. p. 695. sed ubi legis τὰ ὦτα γαργαλίσαι τινῶν, quomodo & hic apud *Thom.* refingendum putat ibi *Norm.* verum extra nexum cum citat locum, ita videri potest dedita opera eum inmutasse, ut sensus ei constaret. Verbo hoc quoque usi *Cebes* pag. 137. edit. cum *Luc.* Dial. Select. *Gregor.* Naz. p. 666. *Luc.* Tom. II. p. 577. *Plato* pag. 346. G. *Arist.* iterum T. III. p. 712. ABRESCH.

3 Γαστρίδυλ⊙.] Ea tamen voce utitur *Basilius* T. III. pag. 208. εἰ δὲ καὶ μαρτύρων χρεία, οἱ δῦλοι ἐστήσονται, οὐδὲ εὐνῦχων γένος ἄτιμον καὶ πανώλεθρον. τῦτο δὴ τῦτο, ἄθηλυ, ἀνανδρον, γυναικομανὲς, ἐπίζηλον, κακόμισθον, ὀξύθυμον, θηλυδρῶδες, γαστρίδυλον. SALLIER.

Οἱ Συβαρῖται γαστρίδυλοί εἰσι καὶ τρυφηταὶ, legitur in Excerptis *Diodori* Vales. p. 230. *Diodori* genuinum sit, an librarii vocem Ejus reconditiorem interpretantis, merito dubites; nam apud *Suid.* in Συβαριτικαῖς, γάστριες ἦσαν καὶ τρυφηταὶ scriptum est: γάστρις autem Comoediae veteris & *Aristophani* non ignotus in Avib. v. 1603. Thesm. v. 823. ubi nescio, an melius extrito δ reponatur γάστριας· ὥσπερ ἀπλήστυ σκῶμμα ὁ γάστρις, inquit Eustath. ad Od. Σ. pag. 1837. v. 39. ὅτω καὶ ὁ γαστρίμαργ⊙ καὶ ὁ γαστερόπληξ &c. Idcirco *Diodorum* huic vocabulo patronum advocare metuo. Attamen si scriptores Christianos consultum eas, salva res est: apud eos enim non infrequens est γαστρίδυλ⊙· contentus ero *Palladio* de Vit. *Joh. Chrysost.* pag. 139. γῆς ἔντερον, γαστρίδυλον, θηλυμανὲς &c. quae cum pluribus proximis *Suidas* retulit in V. Στά-

¹ ἢ γαστρὶ δουλεύων, ἢ γαστρὸς ἥττων.

§ ΓΑΣΤΡΙΖΕΙΝ, ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν, ² οἱ ὕστερον· οἱ δὲ ἀρχαῖοι, ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα ⁴ ἐμπίμπλασθαι.

ΓΕΓΟ-

Σπάδων p. 300. perperam adjuncta superioribus ex *Cyrillo* depromtis. Γαστρίδουλος autem ea componendi forma, qua γαστρίμαργος, γαστριφίλος· quanquam in aliis placuerit γαστρόφιλος, γαστρονόμος, γαστρόχειρ. Non pauca vero, quae communi more in unam vocem conflabantur, Attici solute efferre maluerunt: Vid. Γυναικάδελφος. Οἰκίας δεσπότης. Σιτομετρεῖσθαι. HEMSTERH.

Sic una voce quoque *Phavor.* Sed Cl. *Wolfius* legendum voluit γαστρὶ δοῦλος, me non dissentiente. Respicit, ni fallor, N. T. locum. Immo sic MSS. Leid. OUDEND.

1 Ἡ γαστρὶ δουλεύων.] *Xenoph.* p. 577. ἥττων γαστρός. Id. pag. 575. *Philostr.* p. 9. & 44. εἰ μὴ γαστρὸς ἥττητο. WITTER.

2 Γαστρίζειν.] Vult hic *Thomas* noster, Attice dici γαστρίζειν non pro *ventrem caedere*, sed pro *ventri indulgere*, quemadmodum etiam *Phrynichus* h. v. Γαστρίζειν ἐπὶ τοῦ ἐμπίμπλασθαι λέγουσιν Ἀθηναῖοι, οὐκ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν. Sed hoc verbum utrumque significare etiam apud Atticos, docuere jam, qui *Laërtii* locum in Cleanthe VII, 172. εἰ ὁ ἐπὶ τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, sunt interpretati. Habet etiam hoc in sensu τὸ γαστρίζειν *Aristoph.* in Equit. v. 273.

Ὦ πόλις καὶ δῆμ' ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι.

Ad quem locum Schol. γαστρίζομαι τοῦτ' ἔστιν, εἰς τὴν γαστέρα τύπτομαι. Confirmat id *Pollux*, qui, Γαστρίζειν, inquit, οὐ μόνον τὸ πληροῦν, ὃ καὶ χορτάζειν λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ πλήττειν εἰς τὴν γαστέρα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι. Hunc locum *Thomae* jam olim a *Leopardo* Emend. lib. XVII. cap. 23. notatum video. BOS.

Aristophanes tamen, Auctor Vetus ἀττικώτατος, in Equit. Vespis, & alibi, verbo γαστρίζειν ita pro τοῦ ἐπὶ τὴν γαστέρα τύπτειν, usus est, ut alios plures, quos inter τοὺς ὕστερον referre omnino nefas, taceam, laudatos jam ab *Hoeschel.* & *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 34. & Rev. *Albertio* in Observat. Sacr. pag. 175. seqq. quibus inprimis add. Cel. *Lamb. Bos*, ad hunc ipsum *Thomae Mag.* locum, monente laudato *Albertio.* TRILL.

3 Οἱ ὕστερον.] Scribe cum Ed. Vasc. οἱ μὲν ὕ. OUDEND.

4 Ἐμπίμπλασθαι.] Cod. A. ἐμπιπλ. ἐμπιπλᾶσθαι *Phryn.* Ed. h. v. Lege *Synes.* pag. 91. A. *Laërt.* p. 205. *Lucian.* ἐγαστριζόμην πρὸς αὐτῆς in Ῥητ. Διδ. T. III. p. 26. ubi conf. Cl. V. V. not. *Hemst.* Add. *Menag.* ad *Laert.*

ΓΕΓΟΝΑ ἔτη τοσαῦτα κάλλιον, [1] ἢ γέγονα ἐτῶν. Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους [2] ἀπολογίᾳ· ἔτη δὲ γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα. καὶ Ἡρόδοτος [3] ἐν τῇ τρίτῃ· ταῦτα εἰπεῖν αὐτὸν ἔτεα ὡς [4] δέκα γεγονότα.

[5] ΓΕΓΥΜΝΑΣΜΕΝΟΣ ῥητορικῆς καὶ ῥητόρων δοκιμώτερον ἂν εἴποις, ἢ μέτοχος. [6] Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν· [7] γεγύμναστο δὲ ἱκανῶς τῆς Ἀττικιζούσης λέξεως. καὶ

Laërt. p. 198. B. & in addend. p. 14. D. Posteriore sensu occurrit apud *Zonar.* XIII, 3. p. 53. B. ubi de *Zenone:* οἱ μὲν γὰρ γαστριζόμενον αὐτὸν φασι καὶ μεθύοντα &c. Hinc Schol. *Lucian.* Ep. Saturn. T. III. pag. 416. *Hemst.* γαστρίζεσθαι] λαυρότερον (forte: λαμπρότ.) τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν, γαστριμαργεῖν. STOEBER.

Ed. Vasc. ἐμπίπλασθαι. perinde. Ceterum praeter *Bosium* adi Cl. *Alberti* Obs. Sacr. pag. 175. OUDEND.

1 Ἢ γέγονα ἐτῶν.] Sic tamen locutus *AElian.* Var. III, 19. Καὶ Ἡροδοτ.] Lib. III. p. 162. ubi ἔτεα ὡς δέκα κου γεγονότα. MSS. A. B. δέκα. Pro ἐν τῷ τρίτῳ Codd. A. B. ἐν τῇ τρίτῃ. STOEBER.

Γέγονα ἔτη & ἐτῶν usitata optimis quibusque, *Isocrat.* Panath. p. 233. B. Edit. *H. Steph. Lys.* p. 116. fin. Edit. Ald. *Herodot.* Lib. V. c. 51. *Xen.* II. H. A. p. 173. Memor. p. 418. vs. 11. *Luc.* T. II. 635. 638. 639. 640. 648. 724. ABRESCH.

2 Ἀπολογίᾳ] Initio.

3 Ἐν τῷ τρίτῳ.] Lege ἐν τῇ τρίτῃ sc. Μούσῃ. Sic solet Noster semper. V. Indicem. In *Herodoto* legitur c. 3. OUDEND.

4 Δώδεκα.] Atqui in *Herodoto* est δέκα κου, *decem.* IDEM.

5 Γεγυμνασμένος.] *Philostr.* p. 688. θαλάττης οὔπω γεγυμνασμένος. Idem p. 696. πολέμων τε πολλῶν γεγυμνασμένος, & iterum pag. 708. σοφίας ἤδη γεγυμνασμένος.

6 Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις.] II, 12. p. 592. ubi ἱκαν. ἐγεγύμναστο τὴν γλῶτταν &c. Locus alter leg. l. c. p. 561. Ὅτι ἕνεκα] Videtur leg. Ὅτι εἰμὶ, vel ἦν, quod exemplum suadet. Ὅσον ἐς τοῦτο] sensus est: quantum ad hoc attinet, exercitatus est. WITTER.

In fin. pro ὅσον ἐς τοῦτο MSS. A. B. ὅτι ὅσον ἐς τ. STOEBER.

Desunt MS. Oxon. Lib. II. c. 12. de Polluce. OUDEND.

7 Γεγύμναστο] *Philostrati* locus de Polluce in V. S. II. p. 592. hunc in modum editur: ἐνθυμουμένῳ γὰρ αὐτῷ τὰ ὀνόματα, ἱκανῶς ἐγεγύμναστο τὴν γλῶτταν τῆς Ἀττικιζούσης λέξεως· suspicionem movet corruptae lectionis *Thomas*; nam facile adparet, τὴν γλῶτταν posse demi sine dispendio sententiae, & integra, quam *Magister* commendat, loquendi forma. Ceterum participia pro nominibus adjectivis adscito ca-

 su

καὶ [1] πάλιν· ἄνδρα γεγυμνασμένον τῆς τοιᾶσδε ἰδέας. εἰδέναι δὲ χρὴ, [2] ὅτι ἕνεκα λαμβάνεται ἔξωθεν, ὡς εἶναι τὸ ἐντελὲς τῆς ἐννοίας, ὅσον ἐς τοῦτο γεγυμνασμένος ὤν.

[3] ΓΕΙ'ΤΩΝ εἰμὶ τοῦ δεῖνος, καὶ γείτων εἰμὶ τῷ δεῖνι. [4] τῆς μὲν γενικῆς, πρὸς τὸ γείτων, τῆς δὲ δοτικῆς, πρὸς τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, εἴτε ἓν εἴτε νοούμενον. μάρτυς ἀμφοτέρων

ſu ſecundo vetuſti praeſertim poëtae frequentarunt: nihil in *Homero* crebrius, quam εἰδὼς, εὖ εἰδὼς τόξων, οἰωνῶν, πολέμων· οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο Il. P. 5. διδασκόμενος πολέμοιο Π, 811. de quibus μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων λαμβανομέναις ſaepe notavit *Euſtathius*. Ex *Heſiodo* Linum profert *Clem. Alex.* Str. I. p. 330. παντοίας σοφίας δεδαηκότα (ut διηγορραφίης δεδαηκότας apud Maneth. II, 296.) &, Οὔτέ τι ναυτιλίης σεσοφισμένος· quod poſterius extat in Ἔ. καὶ Ἡ. v. 649. Sic Ἀθηναίης χειρῶν δεδιδαγμένος ἀνὴρ, *artis Palladiae vir peritiſſimus*, *Arato* Phaen. vſ. 529. in quo enodando mire Scholiaſtae veteres argutantur. Similium exemplorum magna, ſi res poſcat, in promtu ſit copia. Hunc loquendi morem parcius a ſcriptoribus Atticis uſurpatum avide Sophiſtae recentiores adripuerunt, & in orationem proſam infercire non ſunt veriti. Idcirco *Philoſtrato*, quem in primis tales phalerae delectant, familiare: de V. S. II. p. 607. v. 15. ὑποκριτὴς τοῦ δράματος εὖ ξυνιείς· Her. pag. 688. vſ. 35. θαλάττης οὔπω γεγυμνασμένοι· pluribusque in locis: eam ob rem in V. A. T. II. cap. 36. ἄνδρα δεινὸν καὶ σφόδρα γεγυμνασμένον τοῦ ἀλεξέσθαι malim quam τῷ. Πολέμων εὖ εἰδὼς *Suid.* in Ἀπόλεμος, & ex incerto ſcriptore in Μνηστῆρας. Dubito, an eamdem ſtructuram ſecutus ſit *Lucas* A. A. XXII, 3. ubi Paulus πεπαιδευμένος κατ' ἀκρίβειαν τοῦ πατρῴου νόμου· *doctus patriae legis*, (ſic enim & Latini loquuntur) *ad exactam Phariſaeorum diſciplinae normam*. Simili modo *Homil. Clem.* IV. §. 7. πάσης Ἑλληνικῆς παιδείας ἐξησκημένος· ubi non eſt auſcultandum *Daviſio* caſum mutanti. HEMST.

Vulgo apud *Philoſtr.* ἱκανῶς ἐγεγύμναστο τὴν γλῶτταν. Sed γεγύμναστο ſine praefixo ε eſt Ἀττικώτερον; & paſſim ſic MSS meliores. OUDEND.

1 Πάλιν.] Lib. II. c. 1. §. 11. de vita Herodis. IDEM.

2 Ὅτι ἕνεκα &c.] Ut conſtructionem ſuppleas, adſumendum eſt extrinſecus ἕνεκα. HEMST.

3 Γείτων.] Γείτονες dicuntur οἱ πλησίον μένοντες *Moſchop.* ad *Homer.* Iliad. A. vſ. 179. DRAK.

4 Τῆς μὲν γενικῆς.] Cod. A. τῇ μὲν γεν. κλήσει. Pro ἐν τοῖς ἑπτὰ Codd. A. B. Rom. τῷ. STOEB.

τέρων Αἰσχύλος, λέγων ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ [1] Θήβαις·

——— γείτονας πύλας ἔχων
Ὄγκας Ἀθάνας.

καὶ πάλιν [2] ἐν τῷ αὐτῷ δράματι.

——— ἧτ' [3] ἀγχίπολις
Πύλαισι γείτων.

[4] Τὸ ΓΕΛΑΣΩ, καὶ ὅσα δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὄντα, πρὸ τοῦ α σύμφωνον ἔχοντα, πλὴν τοῦ ρ, βραχὺ τὸ α ἔχουσιν. ὅσα δὲ πρὸ τοῦ α φωνῆεν, ἢ τὸ ρ, μακρὸν ἔχει τὸ α. οἷον, ἐῶ, ἐάσω, ἐᾶσαι· περῶ, περάσω, περᾶσαι.

[5] ΓΕΛΟΙΟΣ, ὁ καταγέλαστος· γέλοιος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

---

1 Θήβαις] Verf. 492. & 557. OUDEND.

2 Ἐν τῷ αὐτῷ δράματι.] Delet δράμ. Cod. A. Vid. Eund. Perf. vf. 67. & Πηγαῖς Νείλου γειτονῶν Αἰγύπτου v. 311. STOEBER.

3 Ἀγχίπολις.] Lex metrica jubet refcribi ἀγχίπτολις, ut bene in ipfo *AEfchylo*. Confer Vann. Crit. p. 336. OUDEND.

4 Γελάσω.] Cod. A. τὸ γελ. Mox ὄντα del. *Phav.* Poft ἔχοντα] Codd. A. B. *Phav.* ἔχουσι. Seq. τὸ α] Cod. B. αὐτό. Pro ἐᾶσαι *Phav.* ἐάσαι. *Liban.* ἐᾶσαι Tom. II. pag. 722. D. & *Ariftid.* non femel. STOEBER.

Ed. Vafc. τὸ γελ.

5 Γελοῖος &c.] *Ammonius. Ifocrat.* ad Demon. p. 55. aliter Schol. *Ariftoph.* Ran. act. I. fc. I. vf. 6. Vid. ἄγροικος. DRAK.

Leg. ex *Etymol.* γέλοιος ὁ καταγελ. γελοῖος δὲ &c. vid. *Phryn. Nunn.* p. 38. & 80. conf. *Ammon.* h. v. Mox: δευτ. τῶν Ὀλυνθ.] Cod. A. ἐν δευτέρῳ Ὀλυνθιακῷ. STOEBER.

Plat. Euthyph. p. 38. *Longin.* 190. 286. Γελοῖον ποιεῖν *Jambl.* de V. P. 87. 137. *Ammon.* in Voce. HEMSTERH.

Cum Noftro faciunt Grammatici plurimi, & *Phrynich.* p. 96. Ed. P. Sed contrario modo differentiam notat *Ammonius*: ubi vide *Valkenaer. Moeris* hoc ait effe commune, γέλοιος Atticum. Vix puto, a Veteribus hanc differentiam obfervari. OUDEND.

Sic capiendum quoque *Ammon.* atque accentum ibi mutandum, docet, praeterquam citati ibi *Valken. Etymologicon* MS. Biblioth. Traject. ubi fic legimus: Γέλοιος (adde καὶ γελοῖος) διαφέρει· προπαροξυτόνως μὲν λέγεται ὁ (fic) γελωτοποιός, περι-

ποιῶς· γελοῖον δὲ ἑτέρως, μόνον τὸ γέλωτος ἄξιον. Δημοσθένης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [1] Ὀλυνθιακῶν· μίμους γελοίων, καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ἀσμάτων.

[2] ΓΕΝΕΘΛΙΑ δόκιμον, [3] οὐ γενέσια. [4] καὶ γενεθλιακοὶ λόγοι, οὐ γενεσιακοί.

ΓΕΝ-

περιεσπωμένως δὲ ὁ γέλωτος ἄξιος. Quae idem habet cum *Thoma* de neutro γελοῖον, suadent itidem; totidem nempe etiam verbis *Etymol.* scriptum, nisi quod pro τῶν ἀκροατῶν ibi legatur τῶν ἀκροωμένων. ABRESCH.

Conf. *Gesner.* & *Suffrid.* ad *Athenagor.* Legat. pro Christ. p. 3. *AElian.* L. II. V. H. c. 8. γελοῖον, δέον γὰρ Ξενοκλέα μὲν ἡττᾶσθαι κ. τ. λ. sic enim haec verba emendanda censeo.

1 Ὀλυνθιακῶν.] Pag. 24. A.

2 Γενέθλια δόκιμον, οὐ γενέσια.] Immo utrumque potius δόκιμον, & promiscui apud probos Auctores usus esse, exemplis aliquot clarissimis & manifestissimis ex *Alciphrone*, *Dione Chrysostomo*, *Josepho* & aliunde, commode petitis, praeclare contra *Thomam* nostrum, item *Phrynich.* & *Ammonium*, ostendit Cl. *Jo. Conrad. Schwarzius*, in Comment. Crit. & Philol. Linguae Graec. Nov. Test. p. 275. quem & vid. in Notis, ad *Olear.* de stil. N. T. p. 282. seqq. inprimis autem *Jensium* in Ferc. Lit. 23. seqq. Rev. *Albertium*, in Observat. Sacr. p. 100. seqq. & *B. Wolfium* in Curis Crit. & Philol. in Nov. Test. ad Matth. XIV. p. 238. T. I. & quos ibi hanc in rem allegat Auctores plures. TRILLER.

Xenoph. Cyrop. p. 8. *Joseph.* p. 972. *Laërt.* p. 271. C. *Gloss.* p. 142. Natalis, γενέθλιος. & p. 333. Natalis, γενέθλιον. Vid. *Suid.* voc. ἀρτιδαεῖ. add. *Phryn. Nunn.* p. 18. *Ammon.* h. v. Utuntur & voce ἡμέρα simpliciter κατ' ἐξοχὴν. *Hesych.* ἡμέρα, τὰ γενέθλια. pro quo *Herod.* lib IX. pag. 631. A. *Steph.* ed. poster. ἡμέρη τῇ ἐγένετο ὁ βασιλεύς. Lege *Liban.* I. p. 798. *Dion.* p. 523. A. Γενέθλιον etiam Martyrum anniversarius dies: *Sagittar.* de Mart. Nat. p. 7. WITTER.

Melius haec ab *Ammonio* declarantur. Vid. *Phryn.* pag. 18. HEMSTERH.

Confer omnino, praeter doctos Viros a *Valkenaerio* ad *Ammonium* citatos, etiam Cl. *Jensium* in Ferc. Litter. p. 23. OUD.

Apertius *Phrynichus*, omnium rectissime *Ammon.* ABRESCH.

Vid. Cel. *Alberti* ad Matth. c. XIV. 6. pag. 100.

3 Οὐ γενέσια.] Habet tamen *Alciphr.* p. 314. *Joseph.* p. 404. B. pro quo Id. γενέθλια p. 406. B. *Calep. Gloss.* p. 93. Natalis, γενέσις, (forte γενέσια) γενέθλια. Occurrit etiam γενέσια apud *Dionem* p. 385. B. bis p. 688. A. &c. *Xiphil.* pag. 230. D. WITTER.

Meursius Graec. Fer. lib. II. pag. 71.

Καὶ

¹ ΓΕΝΝΑ᾿ ἀνὴρ παῖδα. καὶ ² γεννᾷ ὁ Πλάτων τὸν ὑρα-

4 Καὶ γενεθλιακοὶ λόγοι] Codd. A. B. γενεθλιακὸς λόγος. sic post ὁ γενεσιακός. STOEBER.

MS. Oxon. & Vasc. Ed. γενεσιακός. OUDEND.

1 Γεννᾷ ἀνὴρ παῖδα.] Proprie dicitur vir γεννᾷν, qui *ex uxore procreat liberos*: attamen occurrit aliquando, licet raro, de *uxoribus*, *quae pariunt liberos*: *Lucian.* in Sacrific. p. 365. ubi Ἥρα dicitur γεννῆσαι τὸν ὑπηνέμιον παῖδα sc. Vulcanum. Div. *Luc.* I. 13. Καὶ ἡ γυνή σου Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι: *uxor tua Elisabet pariet tibi filium.* BOS.

Sed & γεννᾷ γυνὴ παῖδα, & vicissim, τίκτει ἀνὴρ παῖδα, apud *Homerum*, *Hesiodum*, & alios invenitur passim, ut exemplis ostendit *Francisc. Vigerius*, de Idiotismis Graec. C. V. Sect. V. p. 176. item *Sebast. Pfochenius*, de Puritate Ling. Graec. N. T. §. 43. & *Homberg.* in Parerg. Sacr. init. apud *B. Wolf.* in Curis Crit. & Philol. ad Matth. I. p. 12. TRILLER.

Phav. hab. ὁ ἀνὴρ. Mox ἀντὶ τοῦ γεννητ. λ.] *Phav.* ἀντὶ τοῦ γεννᾶσθαι λέγ. unde forte in Nostro leg. καὶ γεννᾷν ὁ Πλ. τ. ὑρ. ἀντὶ τοῦ γεννᾶσθαι λ. *Diodor.* S. γεννᾶσθαι de viro Lib. IV. pag. 262. A. *Laërt.* pag. 197. A. Apud *Aristotelem* pluribus in locis Philosophi, qui coelum genitum esse ortumque habuisse statuebant, dicuntur οἱ ... ὄντες τὸ ... pariter Philosophi, qui omnia fluere vel in fluxu esse statuebant, dicuntur ῥέοντες seu fluentes, apud *Plat.* Theaet. p. 130. ed. *Laemar.* & *Plut.* adv. Stoicos pag. 1067. Stoicos dicit ἐκπυροῦν τὸν κόσμον, quia aliquando mundum conflagraturum esse perhibebant. *Kust.* apud *Cler.* Bibl. Choif. T. XXIV. p. 102. Γεννητὸς *Laërt.* p. 195. F. & 198. B. ἀπογεννᾷν Idem p. 196. E. 197. A. 198. B. *Gloss.* p. 101. Generat, γεννᾷ· p. 102. Gignit, γεννᾷ. WITTER.

Γεννᾷν de foemina *Lucian.* T. I. p. 365. *Graev. Palaeph.* c. 2. de Pasiph. μίγνυται αὐτῇ καὶ γεννᾷ παῖδα. STOEBER.

Heraclides de Polit. pag. 74. γυναῖκες ἀπ᾿ ὄντων τούτων παῖδάς τινας ἐγέννησαν. *Apollodorus* lib. I. c. 3. p. 8. Κλειὼ ἐγέννησε παῖδα ὑάκινθον. Ad mentem *Thomae Heraclides* cap. 36. p. 458. Κέφαλον συνέβη τυχεῖν Ἄρχων καὶ πλησιάσαντα γεννῆσαι γυναῖκα. *Isidorus* Pelus. lib. III. ep. 12. ὁ μὲν σπείρει, ἡ δὲ σπείρεται· ὁ μὲν γεννᾷ, ἡ δὲ τίκτει. Conf. *Vigerius* de Idiot. C. 5. Sect. I.

2 Γεννᾷ ὁ Πλ. τὸν ὑρ.] Venuste quis & ornate dicitur aliquid facere, quod fieri vel factum esse scribit, narrat, statuit, opinatur. Apta cuicumque linguae loquendi forma solutae ligataeque orationis auctoribus aeque placuit; rectene an secus adhibeatur, ab ingenio scribentis judicandique virtute pendet. Getae vocantur ἀθανατίζοντες vel ἀπαθανατίζοντες, quia

ὐρανὸν, ἀντὶ τῦ γεννητὸν λέγει.

ΓΕΝ-

---

quia mentes esse credebant inmortales, & beatam vitam post obitum acturas ad suum Zamolxin mittebant: ea de re docta notat *Kuster*. Diatr. Anti-Gronov. p. 52. hoc *Magistri* loco non praetermisso. Horum meminit etiam in eadem causa *Clem. Alex*. Str. IV. pag. 590. sed levi macula, quam ne postrema quidem editio detersit, foedatus: nam vs. 1. pro λέγεται utique legendum est Γέται, structura jam commode fluente: frustra fuit *Lowthius*, vir eruditus, quum αἱρεῖται mutatum iret in αἱρεῖν, parum memor Graeci usus, qui postulabat αἱρούμενον. Eandem gentem dissimile vitium expulit ex *Phavorino* apud *Stob*. pag. 385. v. 4. jus suum obtinebunt, & in pristinas sedes redibunt, si pro οἱ τότε, quos *Gesnerus illius temporis homines* bona fide interpretatur, reponas οἱ Γέται, ne Zamolxidem suum propria gens non colat. Porro philosophorum opiniones breviter, ut solet, hac figura describit *Aristoteles*. Τῶν ἄλλως λεγόντων καὶ γεννώντων αὐτὸν (τὸν οὐρανὸν) de Coel. II. p. 35. v. 17. Ὅσοι ἕν τι τὸ πᾶν εἶναι λέγουσι, καὶ πάντα ἐξ ἑνὸς γεννῶσι· de Gen. & Corr. p. 1. v. 17. (quomodo, licet paulum diversa ratione Schol. *Apoll. Rh*. ad Arg. I, 996. Ὁ μῦθος ἀπὸ Νεμέσεως λέγεται αὐτοὺς (τοὺς Γηγενεῖς) γεννᾶσθαι) Empedocles ὅταν συναγάγῃ εἰς ἓν τὴν ἄπαυσιν φύσιν· p. 3. v. 16. Democritus & Leucippus ποιήσαντες τὰ σχήματα, τὴν ἀλλοίωσιν καὶ τὴν γένεσιν ἐκ τούτων ποιοῦσιν p. 4. v. 19. Οἱ φυσιολόγοι καὶ τὴν ὅλην φύσιν διακοσμοῦσιν ἀρχὴν λαβόντες τὸ ὅμοιον εἶναι. Ἠθ. Ε. p. 185. v. 27. Ex quibus, ne plura congeram, satis patet, quam familiare magno Philosopho fuerit hoc loquendi genus. Sic ipsum *Aristotelem* ostendit *Clemens* μέχρι σελήνης κατάγειν τὴν πρόνοιαν. Str. V. p. 700, v. 12. In *Stob*. Ecl. Phys. p. 43. v. 49. πάντες ὅσοι κατὰ συναθροισμὸν τῶν λεπτομερῶν σωμάτων κοσμοποιοῦσι· & p. 54. v. 27. Orphica carmina κοσμοποιοῦσι ἕκαστον τῶν ἀστέρων. Apud *Plutarch*. De Plac. Philos. III, 13. Heraclides Ponticus & Ecphantus Pythagoreus κινοῦσι τὴν γῆν. Pari modo *Lucret*. V. 120. *Qui ratione sua disturbant moenia mundi*; ad quem locum operae sit pretium adiisse *Tan. Fabri* Notul. pag. 503. & Platonicum illum craterem, *quem conficit miscetque Timaeus*, memorat *Arnob*. II. p. 79. *Homerum* vero perinde dicunt ipsum effecisse, quae versibus persequitur & enarrat. *Homerus casibus & passionibus humanis Deos imbuens* . . . *Venerem sauciat sagitta humana* &c. *Tertull*. ad Nat. I. c. 10. & Apol. c. 14. Apud *Athen*. IV. p. 179. C. σπονδοποιεῖται τὰς δαιτύμονας, *libantes inducit*; ut recte *Dalecampius*; & XI. pag. 490. A.

Πλεια-

[1] ΓΕΝΗΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ γενόμενος, [2] οὐδεὶς τῶν δοκίμων.

Πλειάδας οἰκείως ἐνετόρνευσε (ἀνετόρευσε) τῷ τοῦ σοφωτάτου Νέστορος ὁ Ποιητὴς ποτηρίῳ. Similem formam optime *Casaub.* explicuit IX. p. 387. F. & plane miratur ad *Theophr.* Char. c. VIII. ubi egregiam operam huic locutioni navavit, lapsos esse doctos homines: *nam quis*, inquit, *adeo in literis hospes & peregrinus, cui non sint hoc loquendi genere tritae aures?* Vere quidem: neque tamen eo magis Vir magnus satis ipse sibi cavit in *Athen.* XII. p. 545. A. ibi enim ἀφίησι . . . πρεσβευτὰς non est mutandum in ἀφικέσθαι φησὶ, sed cum *Dalecampio* intelligendum, *missos esse narrat legatos.* Gravius commisit Vir itidem summus *Henr. Vales.* in Exc. ex Polyb. p. 57. mentemque sive *Timaei* sive *Polybii* minus perspectam habuit: nam ut ibi δαιτρεύειν *Homerus* dicitur, qui mensas apparate instructas saepe suis in carminibus celebrat, eaque re ciborum deliciis capi se prodit; (nam *Laudibus arguitur vini vinosus Homerus*) *Aristoteles* ὀψαρτεύειν, quia frequentem artis coquinariae condimentorumque mentionem facit; sic pari modo Dionysius tyrannus κλινοκοσμεῖν, καὶ τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας ἐξεργάζεσθαι συνεχῶς, quod in tragoediis, quas confecerat, tapetes sternendis lectis, textorumque varios colores ac figuras ambitiose descripsisset: unde colligi poterat, eum hujus elegantiae valde fuisse studiosum. Ex his facile nunc liquebit, quo pacto *Polybii* locus verti debeat Latine; ac praeterea, lectionem Cod. L. B. apud *Suid.* in Δαιτρὸς, quam protulit *Jac. Gronovius* Emend. in *Suid.* p. 100. ἐξεταζόμενον pro ἐξεργαζόμενον esse repudiandam; sin autem contra quis existimet, non aliter, atque alteram exposui, intelligendam. Hujus formae ex *Senecae* Controversiis non dissimilia collegit *Joh. Schulting.* in Not. p. 99. Οἱ τὸν Ἴναπον εἰς Δῆλον ἐκ τοῦ Νείλου περιχοῦντες Strab. VI. pag. 417. A. Hemsterh.

1 Γεννηθεὶς, ἀντὶ &c.] Loquuntur tamen frequentius ita scriptores Sacri Novi Test. & LXX. Senes, qui utique sunt ἐκ τῶν δοκίμων, item, plerique Graecorum Patrum, ut *Basilius M. Gregor.* Nazianz. *Jo. Chrysost.* & alii plures. Triller.

2 Οὐδεὶς τῶν δοκίμων.] Videtur tamen *Epicharmus* dixisse γενηθῆναι pro γενέσθαι· sic enim supplendum puto *Phrynichum*, non γεννᾶσθαι, p. 40. Ed. *Pauw.* Apud *Apollodori* Epitomatorem L.I. p. 5. Ed.Salm. ἐγενήθη τέλειος, quod temere in ἐγένετο mutant Viri docti. Ceterum recte censet *Thomas*, γεννηθέντες vel potius γενηθέντες in *Aristide* esse ἁμάρτημα τῶν γραφέων, nam in plerisque MSS. & vulgo p. 58. Ed. Angl. legitur recte γεγενημένοι. Ut in *Xenoph.* pag. 1. γεγε-

μων. ἐγεγόνειν γὰρ, καὶ ἐγενόμην, ῥήτορές λέγουσιν. [1] ἐγεννήθη δὲ, καὶ τοὺς καθεξῆς ἅπαντας χρόνους, παρ' οὐδενὶ τούτων εὑρήσεις. εἰ μὴ Ἀριστείδης ἅπαξ ἐν τῷ [2] πρὸς βασιλέα εἶπε λόγῳ· ὅπερ μοι δοκεῖ ἁμάρτημα εἶναι τῶν γραφέων. λέγει δὲ οὕτω· πολλοῖς δὲ ἀνηκέστων συμφορῶν αἴτιοι [3] γεννηθέντες.

[4] ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ, ἐπὶ καρπῶν τινὲς τιθέασιν. [5] ἀδοκίμως.

γεγεννημένοι σοφοὶ &c. *AEl.* L. VII. An. C. 43. ἔκφρονες γεγεννημένοι. Sic enim MSS. Gesn. & Aug. In uno Barocc. γεννηθέντες. OUDEND.

1 Ἐγεννήθη.] Codd. A. B. ἐγεννήθην. Post: καὶ τοὺς καθ. ἅπ. χρ.] Cod. B. καὶ τοὺς καθ. τούτους χρόνους ἅπαντας. Mox pro εἰ μὴ] Cod. B. εἰ καὶ. Ἀρισ.] T. I. p. 58. Oxon. hodie legitur γεγεννημένοι, pro quo in Barocc. 6. γεννηθέντες. Pro ἀνηκέστων, quam lectionem Cod. B. agnoscit, in Cod. A. legitur ἀνηκέστως. STOEBER.

Vid. *Stephan.* ad *Athenag.* p. 193. Nost. in Διαπεπραγμένον. Distinguit *Ammonius* Γεγεννῆσθαι & γεγονέναι. vid. eum quoque in Ἔσχη. HEMSTERH.

Malo cum *Wolfio* unico ν. scribere, pro *factus est*: At si vero *gignendi* sensu ponantur, haec tempora requirunt duo ν a γεννάω. OUDEND.

2 Πρὸς βασιλέα.] Inscriptio vulgo est εἰς β. & sic alibi *Thomas*. IDEM.

Tom. I. p. 104. Crisis, quam hic exercet *Thom.* procedit; editur enim ibi γεγεννημένοι, quod frequenter; ut Tom. II. p. 54. III. 120. 146. 147. 148. &c. nusquam, quod quidem meminerim, alterum adhibuit. At παραγεννηθεὶς est apud *Joseph.* Antiq. Lib. XIII. c. 13. §. 4. ABRESCH.

3 Γεννηθέντες.] Editum in *Aristide* T. I. p. 104. B. γεγεννημένοι. HEMSTERH.

4 Γεννήματα, ἐπὶ καρπῶν τινὲς τιθέασιν.] Quemadmodum Evangel. *Luc.* XXII. 18. Γέννημα τῆς ἀμπέλου, *fructus vitis*. Sed apud puriores Gr. scriptores γέννημα *foetum* notat, vel humanum vel animantis. De *humano foetu*: *Conon* Narrat. 31. Πρόκνη παρατίθησιν αὐτῷ (Τηρεῖ) δεῖπνον τὰ αὐτοῦ γεννήματα. De *animantis foetu* Idem Narrat. 21. γέννημα δράκοντος. D. *Luc.* III. 7. γεννήματα ἐχιδνῶν. Schol. *Aristoph.* ad Nub. γέννημά φαμεν ἐπὶ τόκου καὶ θήλου. BOS.

Ipse potius *Thomas* haec ἀδοκίμως & temerario ausu, pro solito scil. more, ita pronunciat: γεννήματα enim τῶν δένδρων, τῆς ἀμπέλων, τῆς γῆς, τοῦ κήπου, & similia, elegantissime dici, dubio omni caret. Ita, quod huc vel maxime facit, *Diodorus* Sicul. Lib. V. 17. T. I. p. 343. Edit. Celeb. *Wesseling.* hoc sensu manifestissime scripsit: τῶν πρὸς τὴν τροφὴν γεννημάτων οἴνου

οὐκ

κίμως. σὺ δ' [1] καρπὺς λέγε.
[2] ΓΗ͂ΜΑΙ, ὐ γαμῆσαι. Λιβάνιος ἐν τῇ μελέτῃ τ λάλυ.

ἐκ ἔχυσι. Plura ſimilia exempla ex ſolo Polybio, qui frequentius γεννήματα, de fructibus agri, dixit, collegit Rev. *Raphelius*, in Notis Polybian. ad N. T. p. 206. cui add. *Lamb. Bos* ad hunc ipſum *Thomae* locum; inprimis autem Celeb. *Albertium*, in Obſ. Sacr. p. 155. Item *Anton. Blackwalli* Auctores Claſſ. Sacr. T. II. Part. I. cap. I. p. 394. & denique Rev. noſtri *Georgii* Vindicias Novi T. ab Ebraismis, lib. III. c. 4. p. 305. ſeqq. & ejusdem Hierocrit. N. T. p. 115. ubi Viri illi clariſſimi phraſin iſtam τ γεννήματος τ ἀμπέλυ, *Matth.* XXVI, 25. occurrentem ab Ebraismo a Vorſtio ipſi quondam perperam affictо, ſtrenue valideque ſatis vindicant. Conf. *Hoeſchel.* ad *Phrynich.* pag. 124. & *Jo. Conr. Schwarzii* Comment. Ling. Graec. Nov. Teſt. pag. 278. & ad Olear. de Stil. N. T. pag. 254. TRILLER.

Phryn. p. 50. DRAKENB.

Vid. *Phryn.* h. v. & ibi Cl. *Sallier.* not. STOEBER.

Phryn. pag. 50. Γέννημα Διὸς ἱερὸν ἡ βασίλεια. *Themiſt.* p. 143. A. Τῶν ἐπιχωρίων γεννημάτων ὥσπερ ἀπαρχὰς ἀποςέλλειν. *Chion* Ep. 6. p. 27. HEMSTERH.

S. *Athanaſius* Syntagm. Doctrin. p. 14. ἐὰν γὰρ ἔχῃς γεννήματα, ἢ ἀργύριον, καὶ ζητεῖ τις δανείσασθαι παρὰ σοῦ.

5 Ἀδοκίμως.] Conf. *Phryn.* & Comm. pag. 124. Ed. P. OUDEND.

1 Καρπὺς.] Late admodum patet hujus vocis ſignificatio apud Graecos. Notiſſimi ſunt verſiculi *Anacreontis* Od. XXXVII. vſ. 10. & illos, qui ſequuntur, ita emendat *Cl. Salmaſius* in epiſtola MS. ad *Iſ. Voſſium.*

Βρομίυ ςέφεται νᾶμα
Καταφυλλον κατὰ κλῶνα
Καθ' ἑλῶν ἤνθησε καρπός.

2 Γῆμαι &c.] Γῆμαι dicitur *vir*, γήμασθαι *mulier*, ut cum Noſtro docet *Euſtath. Euripides* autem καὶ τὸ γήμασθαι περὶ ἀνδρὸς, de *viro* dixit, teſte etiam *Biſeto* ad Nub. *Ariſtoph.* pag. 125. BOS.

Ita ſemper *Lucas*; ita c. XIV, 20. vid. *Heupel.* ad *Marc.* X, 12. *Lyſias* Orat. I. p. 5. & paſſiv. γήμασθαι *Alciphr.* lib. III. ep. I. DRAKENB.

Libanii loc. eſt T. I. p. 300. A. add. *Lyſ.* Orat. I. p. m. 4. Tayl. 4to. *Herodot.* lib. IX. p. 631. D. αἱ Σκυθιάδες γημάμεναι τοῖς οἰκέταις *Polyaen.* lib. VII. p. 683. γῆμαι de foemina *Diod.* Sic. II. p. 101. A. Poſt: καὶ ἔγημεν] Ita convenit cum Cod. A. qui haec ſubjungit. Cod. B. alio loco haec habet: ἔγημεν ὁ ἀνὴρ λέγε, ἐγήμ. &c. ſic quoque Vaſcoſ. STOEBER.

Vid. *Ammon.* in Γῆμαι & Γήμασθαι. HEMSTERH.

Soſtra-

λυ· [1] ἔδει μὲν, ὦ βυλὴ, τεθνάναι με πρὶν ἢ γῆμαι. καὶ ἐγήμω [2] ὁ ἀνὴρ, [3] ἐγήματο δὲ ἡ γυνή.

[4] ΓΗΡΑ'ΝΑΙ, καὶ καταγηράναι, ἀρχαιότερον. οἱ δ' ὕστερον, [5] γηράσαι, καὶ καταγηράσαι.

[6] Τὰ περὶ τὸ ΓΗ͂ΡΑΣ, καὶ κρέας, καὶ κέρας, [7] γινόμενα ὀνόματα, [8] διὰ τῦ ω μεγάλυ γραφόμενα, τὰ μὲν περὶ τὸ γῆρας

Sostratus apud *Stobaeum* Serm. LXII. p. 401. & *Ariston* apud Eundem Serm. LXV. p. 410.

1 Ἔδει μὲν &c.] Statim in initio p. 300. T. I. Male MS. Oxon. ἤδη με, sine seq. με. ἢ male abest in *Phavorino* haec describente. OUDEND.

2 Ὁ ἀνὴρ.] Addit Ed. Vasc. λέγε.

3 Ἐγήματο.] V. & *Ammon.* Hinc in *Antiphane* notatum est a Lexicographo contrarium: qui forsan eo sensu dixit, quo *nubere* de viro usurpant Latini. vid. Biblioth. *Coislin.* pag. 482. sed & γαμεῖν de Atalanta adhibet *Apollod.* L. III. p. 207. Ed. Fabr. ἐζείματο pro ἐγήματο corrupte legitur in *Polyaeni* Strat. 8. §. 55. OUDEND.

4 Γηρᾶν.] Cod. A. & *Phav.* γηρᾶναι. *Moeris* γηράναι. Conf. Nostr. in γελάσω. Cod. B. γηράναι καὶ καταγηράναι. Est γηρᾶν apud *Xenoph.* Κυρπ. IV. p. 72. *Lucian.* Rhet. Praec. ἢ τὸ τελευταῖον προσγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσαι. STOEBER.

Scribe Γηράναι. Γηρᾶν & γηράσκειν *Ammon.* in Γῆρας. HEMSTERH.

Rescripsi γηρᾶναι, jubentibus *Moeride* & *Phavorino* praeter *Suidam.* Vidit id jam *Wolfius*, ut ex libri ipsius margine patet, & monuit *Wesselingius* Observ. p. 133. OUDEND.

Leg. Γηρᾶναι . . . inter alios *Plut.* Cat. Maj. pag. 350. B. ABRESCH.

Anthol. lib. II. c. VI. ep. 4. Incertus apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* p. 119. Cel. *Wesseling.* Observ. lib. I. p. 133. *Heraclides* de Polit. p. 73.

5 Γηράσαι.] Hinc & συγγηράσκω *Isocrat.* ad Demon. 48. DRAKENB.

6 Τὰ περὶ τὸ.] Cod. B. τῦ. Mox διὰ τῦ ω] Add. A. B. μεγάλυ. Post καὶ κρέας del. A. Κλίνεται] Codd. A. B. κλίνονται. Pro χρυσοκέρω Cod. A. & Rom. χρυσόκερω. Sic etiam καλάστρως. χρυσόκερων *Diod.* IV. p. 221. C. *Liban.* T. I. p. 440. ῥινόκερω Accus. à ῥινόκερως *Diod.* III. p. 167. B. Ἀριστειδ. ἐν τῷ εἰς Ῥωμ.] Initio, ubi χρυσόκερω. Conf. *Phav.* voc. εὐγήρως *Lascar.* pag. 369. STOEBER.

7 Γινόμενα.] Usque ad κρέας desunt MS. Oxon. uti & seqq. ab Ἀριστείδης ad finem. OUDEND.

8 Διὰ τῦ ω.] Addit μεγάλυ Ed. Vasc.

I Κό-

ρας ἢ κέρας, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ' κλίνεται· οἷον, [1] εὐγήρως, εὐγήρω· καλόγηρως, καλογήρω. τὰ δὲ παρὰ τὸ κέρας, οἱ μὲν κοινοὶ διὰ τοῦ τος κλίνουσι· μονόκερως, μονοκέρωτος· αἰγόκερως, αἰγοκέρωτος· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ' καὶ ταῦτα. χρυσόκερως, χρυσοκέρω. Ἀριστείδης ἐν τῷ [2] εἰς Ῥώμην· ποιητὴς μὲν οὖν ἤδη τις εἶπε σκώψας, εὔξασθαι κατὰ χρυσόκερω λιβανωτοῦ.

[3] ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΝ οὐ μόνον τὸ ἐνεργούμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ [4] ἀνῆκόν τινι, καὶ ἁρμόζον· οἱονεὶ, τὸ πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον, καὶ αὐτῷ συμβαῖνον. [5] Λιβάνιος ἐν τῇ, δικάζεται [6] Ποσειδῶν Ἄρει ὑπὲρ Ἁλιρροθίου, μελέτῃ· θεῖος γὰρ οὗτος, καὶ τιμῶ τὰ γιγνόμενα. ἤγουν, ὅσον ἀνήκει καὶ ἐπιβάλλει τῷ θείῳ. καὶ ἡ γιγνομένη τινὶ εὐφημία, ἤγουν ἡ πρέπουσα καὶ ἐπιβάλλουσα.

[7] ΓΝΩΣΙΜΑΧΩ͂, τὸ διά τι προγεγονὸς ἐμαυτῷ μάχομαι,

---

1 Εὐγήρως.] *Heraclides* de Polit. p. 75. καὶ εὐγήρων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα τῶν γυναικῶν. Μακροβιώτων dixit *Lucilius* Anthol. lib. II. cap. VI. ep. I. p. 273.

2 Εἰς Ῥώμην.] T. I. p. 197. Ed. Angl. OUDEND.

3 Γιγνόμενον &c.] Γιγνόμενον posuit pro proventu *Lucian.* Somn. pag. 2. DRAKENB.

Pro Γιγν. . . . τὸ πρὸς αὐτὸν habet Cod. A. αὐτό. Post vocem συμβαῖνον Cod. A. addit Ἀριστείδης· καὶ τιμᾶν τοῖς γιγνομένοις τὴν πόλιν. καὶ Λιβαν. quae omnia Cod. B. non agnoscit. Λιβαν. ἐν τῇ] T. I. p. 557. ubi lectio variat. STOEBER.

4 Ἀνῆκον.] MS. Oxon. ἀνεῖκον.

5 Λιβάνιος.] Tom. I. pag. 557. B. seu in fine Declam. sed aliter legitur. *Thom.* suo in exemplari videtur reperisse —— καὶ αἰδοῦμαι τουτονὶ τὸν θεῖον· θεῖος γὰρ οὗτος καὶ τιμῶ —— vel: καὶ αἰδοῦμαι τουτονί· θεῖος γὰρ, καὶ —— ABRESCH.

6 Ποσειδῶν Ἄρει.] Non leguntur seqq. in actione Neptuni, sed Apologia Martis, ubi non procul a fine habemus: καὶ αἰδοῦμαι τουτονὶ τὸν θεῖον, καὶ τιμῶ τὰ γιγνόμενα. Tom. I. pag. 557. Ex memoria citavit *Thomas*, ut saepe. OUDEND.

7 Γνωσιμαχῶ.] *Herodot.* VII. p. 483. A. VIII. p. 538. A. *Corinthus* p. 725. *Joseph.* p. 149. C. pag. 440. G. *Suid.* voc. ἀφρονήσαντες. *Isocr.* p. 198. *Suid.* iterum V. ἀπείρατον. *Herodot.* Lex. h. v. *Xiph.* p. 278. C. *Arrian.* Indic. p. 328. WITTER.

Euripid. Heracl. vs. 706. *Hesych.*

μαι, ὅπως τοῦτο [1] εἰργασάμην. λέγε οὖν γνωσιμαχῶ, καὶ μὴ ἐμαυτῷ κατὰ νοῦν μάχομαι.

[2] ΓΟΓΓΥΛΗ, οἱ μὲν παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στρογγύλου τιθέασιν· οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ λαχάνου· ὅπερ γογγυλὶς, οὐ γογγύλη γράφεται.

ΓΟΡΓΩ, Γοργοῦς, Ἀττικοὶ, ὡς Σαπφὼ, Σαπφοῦς· [3] Γοργὼν δὲ, Γοργόνος, ἁπλῶς Ἕλληνες. Εὐριπίδης ἐν [4] Ὀρέστῃ· [5] τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ εἰκόνος· ἀλλ' ἢ τοιοῦτό τι ἔπαθον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες. Λιβάνιος ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ τρισαριστέως· ὥσπερ τινὰ Γοργὼ, τὴν ἐμὴν ὁρῶντες ἀσπίδα.

Τὸ

Hych. in V. & Ἐγνωσιμάχησεν. Philo Jud. p. 431. E. vel N. Ed. p. 526. v. 45. ubi vide Doctiss. Mangeum. Compositum ἀπογνωσιμαχεῖν Lexicis accedat ex Thessali Orat. p. 1292. v. 50. HEMST.

Corinth. p. 111. γνωσιμαχεῖν δὲ, τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε ἐναντίων ἰσχύν.

1 Εἰργάσμην.] Immo vero εἰργασάμην, ut in utroque Leid. MS. & Phavorino. De vi verbi γνωσιμαχῶ vide ad Suidam. OUDEND.

2 Γογγύλη.] Conf. Phryn. App. & Ecl. h. v. Γογγυλὶς Polyaen. pag. 358. Gloss. p. 181. Rapa, Γογγύλη. ita p. 255. & 256. p. 240. Rapa, γογγυλις. Onom. Calep. pag. 126. Rapa, γογγύλη, Rapulum, Culus, γογγυλίς. Geopon. p. m. 324. Μηνὶ Αὐγούστῳ σπείρεται ἔντυβον, καὶ σευτλομόλοχον, καὶ γογγύλιν κεφαλωτὸν, καὶ γογγύλιν πρώϊμον, καὶ γογγυλασπάραγον, καὶ κράμβιν λευκόν. Ibid. τὸ γογγύλιν & mox p. ead. μεταφυτεύεται γογγύλα. STOEB.

Sic & Phrynich. p. 38. ut pateat, errare istos, qui γογγύλην μεμιγμένην in Aristophanis Pac. vs. 28. exponunt rapam subactam, pro quavis massa rotunda. Vid. H. Steph. Lexic. OUDEND.

3 Γοργὼν δὲ.] Attamen eam loquendi rationem pluribus in locis sequuntur Euripides & AEschylus. SALLIER.

4 Ὀρέστῃ.] Vs. 1521. Sed idem versu praecedente & in Jone vs. 989. dixit Γοργόνα. Futilis ergo haec observatio. Statim MSS. Leidd. dant Τὸ Γ δ' οὐ. Luciani Dialogus vulgo inscribitur εἰκόνες. Libanii verba leguntur T. I. p. 732. OUDEND.

5 Τὸ Γοργ. δ' οὐ.] Cod. A. τὸ Γ. δ' οὐ. Mox Λουκ. ἐν τῷ περὶ Εἰκόνος] Cod. A. Εἰκόνων. legitur loc. T. II. pag. 1. Graev. ubi pro τοιοῦτό τι leg. τοιοῦτόν τι. Post Λιβαν.] Lib. I. p. 732. C. STOEBER.

1 Τὸ

[1] Τὸ ΓΟΥ͂Ν, καὶ ἀντὶ τοῦ κἂν, καὶ [2] ἀντὶ τοῦ γοῦν. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν [3] Πλούτῳ· Κρατοῦσι γοῦν κἂν τοῖς πολεμίοις ἑκάστοτε. καὶ ἀργὸν δὲ τοῦτο χάριν κόσμου τιθέασιν οἱ ποιηταί. Σοφοκλῆς ἐν [4] Ἠλέκτρᾳ· τά γοῦν σά. ὡσαύτως καὶ τὸ γέ οὐ μόνον ἀργὸν εὑρίσκεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ γοῦν. Ἀριστοφάνης ἐν [5] Πλούτῳ· ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον δοῦλος γεγένημαι. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· τοῖς μένγε κάλλος οὐκ ἔπεσι. καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς [6] πρώτῳ· βαδίζουσί γε εἰς Δελφοὺς, καὶ πυνθάνονται περὶ τῶν πολιτειῶν.

[7] ΓΡΑΥ͂Σ, οὐχ αἱ γρᾶες, οὐδὲ αἱ γραῖαι· ποιητικὸν γάρ.

ΓΡΑΦΕΥ͂Σ [8] κάλλιον, ἢ ζωγράφος. Εὐριπίδης ἐν Ἑκά-

---

1 Τὸ γοῦν καὶ ἀντὶ τοῦ κἂν.] Leid pr. cum Phavor. Τὸ γοῦν καὶ ἀντὶ τοῦ οὖν, καὶ ἀντὶ τοῦ κἂν &c. OUD. Codd. A. B. Rom. pro κἂν habent οὖν. ſic quoque *Phav.* qui auctior h. in re. Ἀριστοφ.] Plut. vſ. 147. alter l. c. v. 184. Καὶ ἀργὸν δὲ] Deſunt iſta in Cod. A. Sic autem Cod. B. καὶ ἀργὸν δὲ, χάριν κόσμου τοῦτο τιθ. &c. Σοφοκλ.] Cod. A. καὶ Σοφοκλ. Poſt: Ἀριστειδ.] p. 107. B. l. 10. STOEBER.

2 Ἀντὶ τοῦ γοῦν.] *Devar.* de Particul. p. 93. DRAKENB.

3 Πλούτῳ.] Verſ. 184. πολέμοις, non πολεμίοις. OUDEND.

4 Ἠλέκτρᾳ.] Verſ. 1505.

5 Πλούτῳ.] Verſ. 147. ubi σμικρὸν, non μικρόν. OUDEND.

6 Πρώτῳ.] Tom. II. p. 11. Ed. Angl. Pro πυνθάνονται in Leid. pr. νομίζουσίγε. IDEM.

7 Γραῦς.] Γραῦς & γραῖαι promiſcue uſurpant poëtae, & ſolutae orationis ſcriptores. SALLIER.

Codd. A. B. αἱ Γραῦς. Mox αἱ γρᾶες] Cod. B. αἱ γραῖς. Poſt οὐδὲ αἱ] Scr. οὐδ' αἱ. Pro γραῖαι Cod. B. γρῆ. Poſt verba ποιητικὸν γὰρ Cod. A. add. γραΐδια δέ. STOEB.

Malunt fere Attici, dum plurali numero utuntur, diminutivum adhibere. *Athenagoras* Leg. pro Chriſt. pag. 34. εὕροιτε ἂν ἰδιώτας καὶ χειροτέχνας καὶ γραΐδια.

8 Κάλλιον, ἢ ζωγράφος.] Ita tamen *Ariſtaenetus* lib. I. Ep. I. p. 6. ubi & γράφω pro pingo ponitur. Vid. *Harpocr.* Lex. voc. γραφεύς. ζωγραφία apud *Philoſtr.* Imag. prooem. DRAKENB.

Praeter *Plat.* de LL. Lib. XII. 956. B. *AElian. Ariſtid. Lucian.* uſi quoque h. v. ſunt *Theocr.* Idyll. XV. vſ. 81. *Syneſ.* p. 296. *Liban.* pag. 302. *Philoſtr.* Εἰκον. p. 763. & 764. γραφέας *Lucian.* ἐν Εἰκόσ. T. II. p. 465. *Hemſt.* STOEBER.

Prius amavit etiam *Demoſthenes*

Ἐκάθη· ὡς γραφεύς τ' ἀποςαθείς.

[1] ΓΡΑ'ΦΟΜΑΙ' σε τοῦ δεῖνος, οὐ γράφω. [2] εἰ καὶ Συνέσιος [3] ἐνεργητικῶς τε ἅμα καὶ οὕτως ἁπλῶς προήγαγεν ἐν τῇ [4] ἐπιςολῇ τῇ, σὺ γὰρ δὴ ὁ φιλόσοφος εἶ ὁ φιλάνθρωπος, λέγων, ἐφ' ᾧ Γεννάδιον [5] ἔγραψεν. ὁ Λουκιανὸς [6] ἅπαξ, ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· γράψαι μὲν αὐτὸν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον.

[7] ΓΡΑ'ΨΑΙ, καὶ λέγειν, Ὅμηρος λέγει· [8] γράμμα δὲ, ὁ λόγον, οὐχί.

ΓΡΥ-

---

nes, teste *Harpocratione*. Sed ζωγράφος etiam *Plato* in *Gorg.* p. 310. & optimi quique usi sunt. Euripidis verba legas vs. 807. Oudend.

Quo tamen centies utuntur *Plato*, *Xenoph.* aliique. Abresch.

Philemon apud *Stobaeum* Serm. LXIII. p. 405.

1 Γράφομαί σε τοῦ δεῖνος.] *Accuso te aliquo crimine*, dicendum: non γράφω. Sic γράφεσθαι προδοσίας *App.* Alex. Bell. Syr. pag. 128. Verbum γράφω pro diversa structura diversam etiam significationem obtinet. Nam si dicas: γράφω σοι, est, *scribo tibi*, *literas ad te mitto*; γράφω σε, est, *pingo te*, *effigiem tuam facio*. Si vero dicas: γράφομαί σε, *accuso te*; sed tum plerumque additur genitivus criminis. Haec fere *Suidas*. *Phavorinus*: γραφὴ, ἡ κατηγορία, ὅθεν καὶ γράφομαι παθητικῶς, τὸ κατηγορῶ. BOS.

2 Εἰ καὶ Συνεσ. ἐνεργ.] Codd. A. B. ἐνεργ. τε. Rom. ἐνεργ. τε ἔγραψε. Locus *Synes.* p. 221. C. Vid. infr. voc. ἐφ' ᾧ. Add. *Synes.* pag. 86. D. 87. A. conf. *Liban.* I. p. 302. A. 648. A. Schol. *Luc.* T. II. pag. 42. *Graev.* καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα] Τὰς γραφάς φησιν, εἴτι (l. εἴτε) ὡς ζωγραφίας, ὑφ' αἷς ἀνθέων καὶ φυτῶν μιμήματα εἴργασται, καὶ εἴτι τοιοῦτον ἄλλο. Inde etiam ζωγράφος, pictor apud *Plat.* L.L. p. 956. B. *Gloss.* p. 67. *depingit*, ἀποτυποῖ, ἀπογράφεται. Conf. *Corinth.* pag. 675. *Steph.* pag. 64. vid. *Suid.* voc. ἀπάγειν. fin. Καὶ Λουκ.] T. II. p. 234. *Graev.* ubi γράψασθαι, ut & in Rom. Stoeber.

3 Ἐνεργητικῶς.] Addunt MSS. Leidd. & Ed. Vasc. τε.

4 Ἐπιςολῇ.] Ep. 73. pag. 221.

5 Ἔγραψεν.] Ἔγραψε Ed. Vasc.

6 Ἅπαξ.] Deest MS. Oxon. Est T. II. p. 234. F. Ed. A. (337. C. Ed. Salm.) At vulgo hic quoque nunc legitur γράψασθαι, ut debet. Oudend.

7 Γράψαι.] Cod. A. γράφειν. *Hom.* γράψας Iliad. Ζ. v. 169. γρα-

ΓΡΥΑΪΖΕΙΝ Ἀττικοὶ, [1] δι' ἑνὸς λ'.
ΓΥΝΑΙΚΟῪΣ ἀδελφὸς, [2] οὐ γυναικάδελφος. κοινὸν γάρ.

ΑΡΧΗ

γράψειν Il. Γ. v. 599. λέγειν saepe. λόγος Iliad. Ο. v. 393. Od. Α. v. 56. Hymn. III, 317. Hymn. I. 8. 143. In fine hujus literae in Codd. A. B. ea quae supra in γαμεῖ edit. habent, leguntur: γυναῖκα ἐ μόνον ἄγεται, ἀλλὰ καὶ γαμεῖ. STOEBER.

8 Γράμμα δὲ, καὶ λόγον, ἐχί.] Eadem reperias apud *Eustath.* Comm. p. 633. SALLIER.

Sic censebat quoque *Eustathius* Il. Ζ. 169. verum ad Il. Ο. vs. 393. sententiam mutare debuit, de voce ultima: ibi enim λόγοις occurrit. Adde *Seberi* Indicem. καὶ abest MS. Oxon. OUDEND.

1 Δι' ἑνὸς λ'.] Ita quoque *Phrynichus*, cui ne assentiamur facit *Aristophanis* & *Aristotelis* auctoritas, apud quos ea vox cum duplici λλ scripta reperitur. SALLIER.

Sic & *Phryn.* p. 36. Sed aliter ubique MSS. & Edd. In Leid. sec. Ἀττικῶς. OUDEND.

2 Οὐ γυναικάδελφος.] Ea vox reperitur apud *Euripidis* Schol. Hec. vs. 824. ἄκουε δὲ νῦν, inquit, ὁρᾷς τόνδε τὸν θανόντα, ἤγουν τὸν Πολύδωρον, τοῦτον δρῶν καλῶς, ἤτοι εὐεργετῶν ὄντα γυναικάδελφον σέθεν. SALLIER.

Vid. Carol. Du Cang. Gl. M. & I. Gr. in V. HEMSTERH.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

[1] ΔΑΚΡΥΣΙ λέγε, μὴ δακρύοις· ποιητικὸν γδ. Λιβάνι⊚ ἐν μελέτῃ τῇ, φιλαργύρε παῖς ἀριστεύσας· τοῖς τῶν δανειζομένων δάκρυσι μηδὲν ἐνδιδόναι.

[2] ΔΑΜΑΛΗ, ὁ ἄῤῥην μόσχ⊚· δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια· [3] μόσχ⊚ δὲ, κοινὸν, ἐπ' ἀμφοτέρων.

ΔΑ-

---

1 Δάκρυσι λέγε, μὴ δακρύοις. ποιητικὸν γδ.] Dativus ille non ita est poëtarum peculiaris, ut solutae orationis scriptores eum sibi vitandum esse existimarint; legitur enim apud *Lycurgum* adv. Leocr. p. 124. τίνας δὲ δυνατὸν, inquit, εἶναι δοκεῖ τοῖς λόγοις ψυχαγωγῆσαι, καὶ τὴν ὑπερβολὴν αὐτῶν τοῦ ἔθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι τοὺς δικαστάς. Neque aliter *Theophr.* de Odor. pag. 442. ἐπεὶ δὲ τῶν ὀσμῶν αἱ μὲν ἐν φυτοῖς, καὶ τοῖς τούτων μορίοις, οἷον κλῶσι, φύλλοις, φλοιοῖς, καρποῖς, δακρύοις. SALLIER.

Cod. A. rectius, uti videtur, πεζικὸν γάρ. Exemplis a Clar. *Sallier.* adductis addi quam plurima possunt: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 17. *Laërt.* p. 20. *Joseph.* p. 757. C. & alibi saepius. *AElian.* Var. VII, 8. XIV, 19. *Synes.* περὶ προνοίας p. m. 64. &c. Locus *Liban.* a Nostro cit. est T. I. p. 805. A. STOEBER.

At vero *Moeris* δακρύοις Ἀττικῶς. δάκρυσιν Ἑλληνικῶς. Uterque errat. Vid. *Steph.* Thes. CUDEND.

Sic tamen *Xen.* I. K. Π. pag. 12. vs. 33. Edit. *H. Steph.* *Libanii* locus legitur T. I. p. 805. diversus abit *Moeris.* *Euripides* utroque modo, δάκρυσι Iph. Aul. v. 1242. δακρύοις v. 1434. ABRESCH.

Ita & Poëtae aliquando. *Orpheus* de Lapid. pag. 206. Καὶ πίτυος δάκρυσι λιθάργυρον ὀψιανοῖο. corrigo, λίθον μῦθ⊚ ὑψικόμοιο.

2 Δάμαλις.] Ponitur pro bucula, quae peperit. *Anthol.* Lib. I. c. 24. Epigr. I. meminit etiam *Lampridius* Alex. Sever. c. 22. DRAKENB.

Cod. A. Δαμάλη ὁ ἄῤῥην μόσχ⊚· δάμαλις ἡ θήλεια. Cod. B. Δαμάλη ὁ ἄῤῥ. μοσχ. δάμαλις δὲ &c. ut in Ed. Sic quoque *Ammon* si pro δαμάλης legeris δαμάλη, cui quidem emendationi Codd. Nostri quam maxime favent. Δαμάλη doricum esse, tradit *Corinth.* p. 685. δαμάλη autem sic ut δάμαλις foem. genere apud *Pindar.* legitur. STOEBER.

Cl. *Wolfius* putabat, hic ex *Ammonio* supplendum Δαμάλης ὁ ἄῤῥην

[1] ΔΑ'ΠΑΝΟΣ, ἡ δαπάνη, [2] καὶ ὁ δαπανηρός. Θουκυδίδης ἐν τῇ [3] πέμπτῃ· δάπανος γὰρ φύσει.
ΔΑΣΥ', Ἀττικοί· [4] τὸ δὲ δάσος, κοινοί.
[5] ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ κάλλιον, [6] ἢ δεθείς· καὶ δέων, ἢ δεσμῶν.

ἄῤῥην μόσχος, atque ita *Phavorinum* pro Δαμάγη emendabat *Gesnerus* de Quadrup. L. I. H. p. 115. Verum cum Δαμάλης hodie non reperiatur, sed passim δαμάλη, aeque ac δάμαλις, suspicetur quis, ab *Ammonio* quoque δαμάλη, unde facile est vitium in δαμάγη, relictum esse. Immo diserte in utroque Leid. scribitur Δαμάλη, ὁ ἄῤῥην μόσχος· δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Saltem haec medicina foret longe mitior, quam quae fit a Doct. *Valkenario*. Attamen tam δαμάλη, quam δάμαλις de Juvenca femina ubivis reperias. Adi ibid. *Gesn.* & Schol. *Theocr.* I, 75. Eleganter *Epicrates* apud *AElian.* L. XII. c. 10. & *Apostol.* Prov. C. X. §. 77. ὡς δάμαλις ὡς παρθένος. Apud Nostrum posset legi δαμάλη καὶ δάμαλις μὲν &c. Nam simpliciter δάμαλις μὲν praebet Oxon. OUD.

3 Μόσχος.] Vid. Schol. *Euripid.* ad Hec. vs. 204. DRAK.

1 Δάπανος, ἡ δαπάνη &c.] *Lucian.* Somn. p. 2. *Aristoph.* Nub. I. 1. 13. IDEM.

Synes. pag. 199. D. δαπανᾶν *Thucyd.* Lib. IV. pag. 253. D. Θουκυδ. ἐν ε.] pag. 404. C. WITTER.

Priori sensu nusquam hodie quoque invenitur δάπανος. Haec ergo vox addenda praec. δαμάλης, vel transvertendae voces h. m. ἡ δαπάνη, καὶ δάπανος, ὁ δαπανηρός. *Thucyd.* locus est Lib. V. §. 103. OUDEND.

2 Καὶ ὁ δαπανηρός.] Ita *Plutarchus* T. II. p. 624. ἡμῖν δὲ μᾶλλον, inquit, ἡ τῆς πικρότητος ἔδοξε δύναμις ἀναξηραντικὴ καὶ δάπανος τῶν ὑγρῶν εἶναι. SALLIER.

3 Πέμπτῃ.] §. 103.

4 Τὸ δὲ δάσος, κοινόν.] Vox est minus obvia, quae legitur 2 Reg. XVIII. 9. εἰσῆλθεν ἡ ἡμίονος ὑπὸ τὸ δάσος τῆς δρυός. Occurrit etiam apud *AElianum* L. XIII. c. 1. ubi de Atalanta loquens ait: εἶτα ἀπέκρυπτεν αὐτὴν διαθεῖσαν ἡ δρυμὼν, ἡ λοχμὴ, ἤ τι ἄλλο τῶν ἐν ὄρει δάσος. Utrique adjungendus *Epiph.* T. I. pag. 81. cujus haec verba: Προϊὼν δὲ καθεξῆς τὴν τούτου συνεζευγμένην αἵρεσιν, ὥσπερ χερσομανήσασαν ὕλην, ἢ δάσος ἀκανθῶν πανταχόθεν συννενεμένον. Quae cum ita sint, illud nomen a Lexicographis omitti non debuit. SALLIER.

Cod. A. κοινοί. STOEBER.

Et uterque Leid. ut passim. OUDEND.

5 Δεδεμένος κάλλιον ἢ δεθείς.] Eleganter itaque dixit Euangel. *Luc.* XIX. 30. πῶλον δεδεμένον. BOS.

6 Ἢ δεθείς.] Utrumque δεδεμέ-

μῶν. [1] Δημοσθένης· δέων, ἀπάγων, βοῶν.

ΔΕΔΗΣΟΜΑΙ, καὶ δεθήσομαι. [2] ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς ἀπὸ τοῦ δέδεμαι, δεδέσαι, τὸ δεδήσομαι γινόμενον, οὐ δεδέσομαι γράφεται. φαμὲν οὖν, ὅτι τοῦ δέω δῶ τὸ δεσμῶ, οἱ μέλλοντες διὰ τοῦ η ἐκφέρονται· δήσω γὰρ καὶ δήσομαι· διὰ τοῦτο καὶ δεδήσομαι. [3] οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι διὰ τοῦ ε δέδεκα, δέδεμαι, ἐδέθην, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ, πλὴν τοῦ ἐνεργητικοῦ [4] ἀορίστου τοῦ ἔδησα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. τοῦτο δὲ γίνεται [5] διὰ τὴν πρώτην συζυγίαν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος [6] ἔχειν ἢ τὸ η, ἢ τὸ ε, ποτὲ δὲ καὶ ἀμφότερα. [7] Ἀριστείδης ἐν Διονύσῳ· οὐδὲν ἄρα [8] οὕτω βέβαιον δεδήσεται, [9] καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἂν ἐκεῖνοι σωφρονῶσι, [10] δεδήσεται.

ΔΕ-

δεμένος & δεθεὶς ab Atticis ſcriptoribus uſurpatur; prioris exemplum reperias apud *Andocidem* Orat. I. p. 204. ſic enim ille: τοὺς δὲ δεδεμένους, καὶ μέλλοντας ἀπολεῖσθαι ἐλύσατε. Alterius vero ſuppeditat *Lyſias* Orat. IX. p. 128. ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν, ὦ Θεόμνηστε, ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. εἰ οὖν ὁ δεθεὶς ἐξελθὼν, ἐν ταῖς εὐθύναις κατηγοροίη ὅτι οὐκ ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἐδέδετο, ἀλλ' ἐν τῷ ξύλῳ, οὐκ ἂν ἠλίθιον αὐτὸν νομίζοιεν. SALLIER.

1 Δημοσθένης.] Κατ' Ἀνδρ. 119. WOLF.

2 Ἀπορήσειε.] Cod. A. ἀπορρ. STOEBER.

3 Οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι τὸ ε.] Sic vitioſe Ed. *Blank.* Cum ſenſus poſtulet διὰ τοῦ ε. & ſic MSS. *Phavor.* & Ed. R. Vaſc. OUDEND.

Codd. A. B. Rom. διὰ τοῦ ε.

4 Ἀορίστου τοῦ ἔδησα.] Cod. A. delet τοῦ.

5 Διὰ τὸ τὴν.] Delet τὸ Cod. B.

6 Ἔχειν τὸ η.] MS. Leid. pr. & Oxon. ἔχειν ἢ τὸ η. Non male. OUDEND.

Codd. A. B. ἔχειν ἢ τὸ η.

7 Ἀριστείδ. ἐν Διον.] P. 72. B. med. ubi οὕτως βεβαίως δεδέσεται. WITTER.

8 Οὕτω βέβαιον δεδήσεται.] Atqui vulgo T. I. p. 29. Ed. Angl. nunc tacite edunt οὕτως βεβαίως (ut hic in Leid. pr.) δεδέσεται. Sed δεδήσεται agnoſcunt ſcriptores optimi. Vid. *Steph.* item *Heſych.* & *Suid.* placet etiam magis lectio altera, ut ſit Adjectivum adverbialiter poſitum. OUDEND.

9 Καὶ Συνέσιος &c.] Cod. B. hoc exempl. non habet. Locus eſt pag. 178. D. ubi tamen δεθησ. ita & p. 185. δεθησόμενος *Joſeph.* pag. 677. A. δεθήσομαι *Xenoph.* Cyrop. IV. pag. 81. STOEBER.

10 Δεδήσεται.] Verum vulgo hic Ep. 32. inf. δεθήσεται: quod ut minus Atticum inprobat Noſter,

[1] ΔΕΔΙΤΤΟΜΑΙ τ̀ δεῖνα, ἤγουν ἐκφοβῶ, ὃ παρὰ ποιηταῖς [2] καὶ λογογράφοις· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι, παρὰ ποιηταῖς μόνοις. [4] Ὅμηρος ἐν β' Ἰλιάδος·

——— [5] οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι.

ΔΕΔΡΑΣΜΕΝΟΝ, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδρακα δέδρασμαι. Θουκυδίδης [6] ἐν τῇ τρίτῃ· τῶν εὖ δεδρασμένων ὑπόμνησιν ποιησόμεθα.

[7] ΔΕΙΓΜΑ, οὐ δεῖξις, [8] ἀπόδειξις δέ. [9] καὶ δῆγμα διὰ τοῦ η, οὐ δῆξις.

ΔΕΙ-

---

ster, nec non *Moeris* Atticista. Sed per θ rursus *Synes.* Ep. 44. p. 185. OUDEND.

1 Δεδίττομαι.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 741. DRAKENB.

Reddendum hoc verbum *Antipatro* in Epigr. inter Jensiana CXXXVII. p. 349.

——— φεύγετε Κρῆσσαι
Κέμμαδες ἐκ τοκάδων τέκνα διδασκόμεναι

corrig. δεδιττόμεναι.

2 Καὶ λογογράφοις . . . παρὰ ποιηταῖς.] Haec omnia desunt a Cod. A.

3 Καὶ λογογράφοις.] Καὶ παρὰ λ. Leid. pr. dein rescribe μόνοις ex MSS. Leid. pr. Oxon. Edd. Rom. Vasc. OUDEND.

Cod. A. μόνοις.

4 Ὅμηρος ἐν β' Ἰλ.] Vs. 190. ubi οὔ σ' ἔοικε· uti etiam in A. & B. legitur. Conf. *Graev.* ad Soloec. §. 20. pag. 72. STOEBERUS.

5 Οὔ σε.] Leid. pr. Oxon. Edd. R. V. οὔ σ' Male. OUDEND.

6 Ἐν τῇ τρίτῃ.] In Edd. Rom. Vasc. habetur ἐν τῇ αὐτῇ proxime post Καὶ διασώζομαι, pro ἐν τῇ αὐτῇ; ut MSS. exhibent & ὁ αὐτός φησιν. Sed ita hoc mutandum fuit ab ordinem mutatum. Est autem Lib. III. §. 54. IDEM.

Lib. III. p. 209. D.

7 Δεῖγμα, οὐ δεῖξις.] *Lucian.* Prometh. p. 14. *Cuperus* Observ. Lib. III. c. 20. *Harpocr.* h. v. DRAKENB.

Minime audiendus *Thomas*, ut ostendunt haec *Machonis* Excerpt. p. 849.

Κακός τις, ὡς ἔοικε, κιθαρῳδὸς σφόδρα
Τὴν οἰκίαν μέλλων ἂν οἰκοδομεῖν, φίλον
Αὐτοῦ λίθους ᾔτησεν. ἀποδώσω ἐγώ
Αὐτῶν πολὺ πλείους, φησὶν, ἐκ τοῦ δείξεως.

SALLIER.

Aristid. Smyrn. δεῖγμα δὲ ἐν ἐξαρκέσει T. I. p. 230. Oxon. add. *Isocr.* p. 762. *Liban.* T. I. p. 807. Conf. *Steph.* pag. 158. STOEBER.

8 Ἀπόδειξις.] *Thuc.* Lib. I. p. 64.

1 ΔΕΙ'ΛΗΣ ἑώας, ἢ δείλης μεσημβρίας, ἢ δείλης ὀψίας, Ἀττικοί· 2 τὸ δὲ, ἀντὶ τοῦ δείλης ὀψίας, 3 δείλης μόνον λέγειν, ἁπλῶς Ἑλληνικόν.

ΔΕ-

---

p. 64. B. ἀπόδειξις *Herod.* Lib. I. init. WITTER.

9 Καὶ δῆγμα.] Ea vox, ut & δηγμὸς sunt voces Atticae, minime vero δῆξις. Ad δῆγμα quod attinet, Atticam nemo dubitaverit, cum usurpetur ab *AEschylo* Agam. vs. 800.

——— δῆγμα δὲ λύπης
Οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται.

Usurpat etiam *Theophr.* Hist. Plant. Lib. IX. c. 5. ἐν ταύταις δ' ὄφεις εἶναι πολλοὺς δῆγμα θανάσιμον ἔχοντας· πρὸς οὓς φραξάμενοι χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καταβαίνουσι καὶ συλλέγουσι. Ibidem reperias nomen δηγμὸς, nempe Lib. IV. c. 5. ὅτος ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ δυσεντερίαν. διὸ καὶ Ἀλέξανδρος ἀπεκήρυξε μὴ ἐσθίειν. Quamobrem dubitari nequit, quin in vocum Atticarum numerum reponendum sit; at aliter se res habet de voce δῆξις, quippe quae nobis, inter legendum Atticos scriptores, nondum occurrerit; posse tamen a pure loquentibus adhiberi, illud argumento est, quod ea non infimae notae auctores utantur *Plutarch.* T. II. p. 35. *Galenus* T. I. pag. 146. *Nonus* Medicus p. 15. SALLIER.

Xenoph. p. 572. *Diod.* Lib. I. p. 31. A. Hic inferenda videntur ea, quae in δειβίδιον leguntur ἰσίον· δείκνυμι &c. WITT.

1 Δείλης ἑώας &c.] Vid. *Bud.* Comm. pag. 1227. Conf. not. nostr. ad *Phrynich.* Appar. voc. ἀκραιφνέστατος. STOEBER.

Transposita distinctione f. leg. μόνον λέγειν ἁπλῶς, Ἑλληνικόν. Saepissime tamen, & haud scio an perpetuo, omittit *Xenophon* ὀψίας, ὀψίαν. ut V. K Π. p. 71. vs. 5. Hellen. Princ. Lib. IV. p. 298. vs. 34. p. 311. vs. 9. III. K. A. p. 181. vs. 32. & sic *Thuc.* Lib. IV. cap. 69. vs. 30. cap. 103. init. *Achill. Tat.* pag. 187. Addit *Thuc.* VIII. c. 26. ABRESCH.

2 Τὸ δὲ, ἀντὶ τοῦ δείλης ὀψ.] Sic *Lucian.* T. I. p. 683. περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαινόμεθα. TORR.

Contra optimorum Scriptorum auctoritatem haec, forsan & invito *Thom.*, sunt adjecta. περὶ δείλην *Thuc.* habet lib. IV. p. 299. A. & 320. D. μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ *Xenoph.* Ἑλλ. Lib. I. pr. p. m. 428. C. ἀμφὶ δείλην ἄγειν στράτευμα, δρόμῳ ἡγεῖτο. διελθὼν δὲ τῆς νυκτὸς &c. *Arrian.* Lib. III. c. 21. p. 136. ut alios taceamus. STOEBER.

3 Δείλης μόνον.] *Xenophon* p. 306. ἀλλὰ δείλης ἀφίκετο εἰς τὰς κώμας. TORRENIUS.

At vide *Suidam* & *H. Steph.* Thes. licet succenturietur *Moeris.* Certe δείλης μόνον saepe usus est *Xenophon.* Et sic *Thucyd.*

[1] ΔΕΚΕΤΕΣ παιδίον κάλλιον εἰπεῖν, [2] ἢ δεκαέτες· ὁ δεκέτης πόλεμος, [3] ἢ δεκαετής. [4] Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀντιοχέων ὀργῆς· οὔτ' αὐτὸς οὗτος ὁ δεκέτης πόλεμος. δεκαετὲς μέντοι διάστημα χρόνου, οὐ δεκετές· καὶ δεκαετὴς χρόνος, οὐ δεκετής. ὡσαύτως καὶ δεκάετες, καὶ πεντάετες, καὶ ἑξάετες. Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· [5] οὐ γὰρ πεντάετές, οὐχ ἑξάετες ἀρκεῖ.

ΔΕΛΦΙΣ, οὐ δελφὶν, καὶ ὅσα [6] τῆς αὐτῆς εἰσὶ κλίσεως· πλὴν τοῦ θὶς, [7] καὶ θὶν· [8] ἀμφότερα γὰρ ἐν χρήσει. τὸ

---

cyd. tam περὶ δείλην quam περὶ δείλην ὀψίαν adhibuit. Adi Indic. & infra V. Συμπεσεῖν. OUDEND.

1 Δεκέτες . . . ὡσαύτως καὶ δεκάετες.] F. ὡσ. καὶ τετράετες. ABRESCH.

Sic εἰκοσέτης *Anthol.* Lib. II. c. 1. epigr. 2. p. 263.

2 Ἢ δεκαέτες] Vitiosa accentus positio, pro δεκαετές, ut & in *Moeride* δεκαέτης pro δεκαετής. Vid. *Ammon.* in τριετές. Male vero in MS. Oxon. pro δεκέτες & δεκέτης scribitur δεκαέτ. & infra πεντάετης, ἑξάετης. OUDEND.

3 Ἢ δεκαετής.] Codd. A. B. δεκαέτης. STOEBER.

Et Leid. pr.

4 Λιβ. ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀντ.] Cod. A. ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν Ἀντ. Locus est T. II. pag. 151. ubi οὔτε pro οὔτ'. Conf. *Polluc.* I. §. 54. & ibi *Jungerm.* *Steph.* pag. 193. δεκαέτης legitur apud *Joseph.* p. 512. E. δεκαετὴς Lib. II. p. 539. D. *Gloss.* p. 72. Decenna, Δεκαετής. p. 179. Quinquennalis, πενταετὴς χρόνος. Onom. *Calep.* pag. 17. Biennis, διετής. pag. 18. bimulus, διέτης & sic porro. STOEBER.

Ἐν τῷ . . . ὀργῆς desunt MS. Oxon. Intelligit auctor πρεσβευτικὸν πρὸς Ἰουλιανόν, Sic enim vulgo inscribitur: cujus initio sequentia verba leguntur. OUDEND.

5 Οὐ γὰρ πεντάετες, οὐχ ἑξάετες ἀρκεῖ.] Ultima vox deest MS. Oxon. At priores non leguntur vulgo in *Aristide*: ubi tamen in MS. *Thomae* lecta fuerunt: at nunc ἐν δευτ. ἱερῶν T. I. p. 304. sic exstat: Τίς κεν ἐκεῖνα

Πάντα γε μυθήσαιτο καταθνητῶν ἀνθρώπων;

Ἐκεῖνά γε οὐκ ἀρκεῖ. Qui versus est desumtus ex *Homeri* Od. Γ. vs. 114. & ibidem sequitur: Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων. *Thomas* itaque ex *Aristide* citavit, non cogitans, haec aeque ac praecedentia *Homeri* esse verba. OUDEND.

Cod. B. οὐδ' ἑξαετ.

6 Τῆς αὐτῆς εἰσι.] Cod. A. ἐστί.

7 Καὶ θὶν.] Cod. B. θήν. Mox vero Idem τὸ δὲ θὶν τὸν αἰγιαλ.

8 Καὶ ἀμφ. γὰρ ἐν χρησ.] Dele-

τὸ μὲν γὰρ, [1] τ̀ σωρὸν· τὸ δὲ θὶν, τ̀ αἰγιαλὸν σημαίνει. ἔστι μέντοι δελφὶς οὐ μόνον τὸ ζῶον, ἀλλὰ καὶ [2] μολιβδινόντι ὄργανον ναυμαχούσῶν νεῶν. ὅθεν καὶ Θουκυδίδης, νῆας [3] δελφινοφόρους.

[4] ΔΕΝΔΡΕΣΙΝ, ὡς Θουκυδίδης, [5] καὶ ἕτεροι· [6] οὐ δένδροις, ὡς Ξενοφῶν.

[7] ΔΕΣΜΑ κάλλιον, ἢ [8] δεσμοί. ἐπὶ δὲ τ̀ ἐνικῶν, τὰ τοῦ ἀρσενικοῦ μόνα ἐν χρήσει· ὁ δεσμὸς γὰρ, [9] τοῦ δεσμοῦ·

Delevi καὶ cum Ed. Vascos. Plane enim abundat. OUDEND.

Desunt in Cod. B.

1 Τὸν σωρὸν.] Cod. A. τὸ σωρὸν.

2 Μολιβδινον ὀργ.] Adde τι ex Leidd. OUDEND.

Cod. A. μολ. τι ὀργαν.

3 Δελφινοφόρους.] *Thucyd* L. VII. §. 41. ubi vide, & *Moerida*, *Suid.* ac *Scheff.* de Mil. Nav. p. 136. OUDEND.

Conf. Lilius Gregor. *Gyraldus* de Navigiis p. 133. Adr. *Turnebus* Adverſ. lib. II. c. 22. p. 58.

4 Δένδρεσιν ὡς Θουκ.] Lib. II. p. 149. D. WITTER.

Lib. II. c. 75. init. Conf. *AEl. Dionyſ.* apud *Euſtath.* ad Iliad. Γ. pag. 300. Edit. Baſil. Addit οὐ δένδρεσι ὡς Ξενοφῶν; ſed qui & τῷ δένδρεσιν uſus in Oecon. p. 483. vſ. 27. ABRESCH.

5 Καὶ ἕτεροι.] *Arrianus* Ind. cap. 11. p. 325. ἐν τοῖσι λειμῶσι καὶ τοῖσιν ἕλεσιν ὑπὸ δένδρεσι μεγάλοισιν. Sic *Diod.* Lib. II. p. 121. & alibi ſaepius. *Joſeph.* p. 748. B. p. 833. A. *Liban.* T. I. pag. 182. A. qui etiam δενδρέσι ſcripſit Tom. II. p. 379. C. WITTER.

6 Οὐ δένδροις, ὡς Ξενοφῶν.] Ἀναβ. IV. pag. 264. &c. apud quem tamen δένδρεσι quoque legitur Oecon. p. 655. Sed aliis quoque eandem vocem uſu veniſſe conſtat. Vid. *AElian.* Lib. XIII. Var. c. 1. *Liban.* T. II. p. 511. C. *Ariſtid.* pag. 94. A. *Dio* p. 669. D. 675. E. *Philoſtr.* Heroic. p. 751. πάντες τε πρὸς τοῖς δένδροις ἔπεσον. Conf. *Steph.* p. 155. IDEM.

Vide etiam *Moerida.* Atqui δένδροις eſt in *Ariſtide* T. II. p. 349. OUDEND.

7 Δεσμά.] Δεσμὰ δυχερῆ *Maxim.* Tyr. p. 195. TORREN.

8 Δεσμοί.] *Cuperus* Lib. II. Obſerv. c. 9. DRAKENB.

9 Τοῦ δεσμοῦ.] MS. Leid. pr. Oxon. καὶ τὸ δεσμοῦ. OUDEND.

Olympiodorus Epigr. cit. *Choeroboſco* Grammat. MS.

> Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὲ ἐπέδησεν ἐρωὴν,
> Ἤδη λυγρὸν ἔλυσα βίον, πολυκηδέα δεσμόν.

Homerus Odyſſ. Θ. vſ. 296.

> ——— ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
> Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστοιο.

Quae verba laudans *Athenagoras* Leg. pro Chriſt. p. 77. Attice dixit;

μοῦ· καὶ ὅσα μέχρι τῶν πληθυντικῶν.

* ΔΕΣΠΟΤΕΙΆ. Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Ἰουλιανὸν ὑπατικῷ· [2] οὐκ ἐμὲν ἐνδυναστεῦσαι παρ' αὐτῷ τὴν δεσποτείαν τῶν ἡδονῶν. [3] αὐθεντία δὲ παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων ῥητόρων εὕρηται ἐπὶ τοῦ τῆς δεσποτείας ὀνόματος· [4] εἰ καὶ Συνέσιος λέγει. ὁ γὰρ αὐθέντης οἱ παλαιοὶ [5] ἐπὶ τοῦ φονέως τάτ-

---

dixit: καὶ τὴν μοιχείαν αὐτοῦ διεξίης καὶ τὰ δεσμά. conf. p. 85.

1 Δεσποτ. Λιβάν. &c.] T. II. p. 250. B. ubi pro ἐμὸν ἐάσας. pro παρ' αὐτῷ τῇ τύχῃ. Witt. Ἐν τῷ . . . ὑπατικῷ desunt MS. Oxon. Vid. T. II. p. 250. Initio καὶ Λιβ. MSS. 3. & Edd. pp. Oud.

2 Οὐκ ἐμόν.] Lege e *Libanio* οὐκ ἐάσας, ac vicissim ibidem pro τῇ τύχῃ e Nostro rescribe παρ' αὐτῷ. Conferenti locum veritas patebit. Idem.

3 Αὐθεντία δέ.] *Gloss.* p. 25. Auctoritas, αὐθεντία. Auctor, ἀρχηγὸς, αὐθέντης. Onom. *Calep.* Authoritas, τὸ κῦρος, αὐθεντία. Usus hac voce *Synes.* pag. 207. D. 215. A. verba vid. apud *Bud.* Comm. p. 1007. ubi de his vocibus plura. Αὐθέντης, princeps *Diod.* XVI. p. 456. C. XVII. p. 490. *Joseph.* p. 765. B. 795. D. αὐτοέντης *Dio* pag. 723. D. 730. D. Witter.

4 Εἰ καὶ Συνέσιος λέγει.] Prima & ultima voce caret MS. Oxon. Sic vero ille Ep. 66. in f. & Ep. 67. p. 215. notante *Wolfio*. Adde *Suiceri* Thes. Eccles. Oudend.

5 Ἐπὶ τοῦ φονέως.] Sic *Suidas*, *Harpocr.* alii. Quibus praeivit *Thuc.* Schol. Lib. III. p. 213. παρὰ τοῖς αὐθένταις] φονεῦσιν, αὐθένται κυρίως οἱ αὐτόχειρες καὶ οἱ πολέμιοι: οἱ δὲ νῦν, αὐθέντας τοὺς κυρίους καὶ δεσπότας. Duplicem voci αὐθέντης sensum esse innuit. Ita enim dicitur, cum qui ipse sibi manus infert fataque abrumpit: tum qui propria manu alium interficit. Quibus tertiam addit *Harpocr.* observans, τοὺς Τελάκωνα dictos αὐθέντας esse, licet aliorum ministerio caedem patraverint. *Phrynich.* App. Soph. τοῦ Αὐθέντης etymologiam hanc tradit: Αὐθέντης ὁ αὐτόχειρ· ὁ σύγκειται παρὰ τὸ εἶναι, (l. ἕναι) ὅπερ ἐστὶν ἀφεῖναι, καὶ παρ' αὐτό· οἷον ὁ ἀφεὶς ξίφος ἢ ἄλλο τι πρὸς ἀποκτεῖναί τινα. Σοφοκλῆς δὲ λύσας τοὔνομα, αὐτέντης (l. αὐτοέντης) εἶπεν. ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης. Conf. Cl. *Sallier.* not. ad h. l. & *Vales.* ad *Harp.* 13. Stoeber.

MS Oxon. & Ed. Vasc. φονέος. Oudend.

Gloss. *Philox.* Autor, ἀρχηγὸς, αὐθέντης. *Euripides* Supplic. vs. 442. καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονός. Conf. Schol. *Thucydid.* Lib. III. p. 213. *Antiphon* Or. VIII. p. 60. ὀρρωδῶ μὴ οὐ μόνον τῆς χρείας τοῦ παιδὸς ἀποστερηθῶ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχ-

τάτῃσιν. Ἡρόδοτος [1] ἐν τῇ πρώτῃ· μήτε θυγατεὶ τῇ σῇ, μήτε αὐτῷ σοὶ εἴω αὐθέντης.

[2] ΔΕΥΣΟΠΟΙΟΣ, καὶ ὁ βαφεύς, καὶ ἡ εἰς βάθος βεβαμμένη βαφή. λέγε οὖν δευσοποιὸς βαφή, μὴ ἀναπόνιπτος· [3] εἰ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις, χρῆται καὶ ἀμφοτέροις, λέγων· ὅταν ἁμάρτῃ δευσοποιά τε καὶ ἀναπόνιπτα.

[4] ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, καὶ βασανιςὴς, ὁ ςρεβλῶν καὶ βασανίζων. [5] Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδέως τιμωρουμένων· ἐνίοις γὰρ καὶ κολαςαῖς ἑτέρων πονηρῶν, οἷον δημοκοίνοις, ἀπεχρήσατο τὸ δαιμόνιον. ὡσαύτως

κατακαλαγνωσθέντα ὑφ' ὑμῶν ἐπίδω αὐτὸν, leg. ἀλλὰ καὶ αὐθέντη κ. τ. λ. Pro Domino seu Hero posuit *Hierocles* in Facetiis MSS. δυσκολός τις ἀπὸ σκαλᾶς καταβαίνων ἔπεσε, τοῦ δὲ αὐθέντου εἰπόντος, ἐκεῖ τις ἔπεσε; κ. τ. λ. *Theophylactus* Ep. XXVI. p. 41. μεγαλεφανέςατέ μοι ἐν κυρίῳ υἱὲ καὶ αὐθέντα.

1 Ἐν τῇ πρώτῃ.] Cap. 117.

2 Δευσοποιός.] Vid. *Harpocr.* h. v. DRAKENB.

Vide ad *Harpocr.* & *Suid.* atque *AEl.* H. A. XVI, 1. OUDEND.

Alexis in Excerpt. Grotii p. 577. τὸ καλὸν δὲ χρῶμα δευσοποιῷ χρώζομεν.

3 Εἰ καὶ Συνέσιος.] Hic adde χρῆται ex Cod. A. Mox distinctio delenda post πολλάκις. Locus est p. 183. D. Utitur voce δευσοπ. prae aliis *Lucianus* Icon. T. II. p. 475. & bis accus. T. e. p. 800. ubi Schol. Δευσοποιὸν] τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. Est & *Apollodori* quaedam fabula Δευσοποιός dicta, cujus meminit *Suid.* voce Ἀπολλόδωρος. STOEBER.

4 Δημόκοινος.] *Harpocr.* Lex. h. v. ubi vid. *Maussac.* DRAK.

Isocr. pag. 862. Vid. *Phryn.* voc. βασανιςής. Add. *Polluc.* VIII, 71. STOEBER.

H. Steph. Diatr. in *Socrat.* p. 28. . . . ὡσαύτως καὶ δημόσιος, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ. pag. 45. Edit. Ald. Vid. *Scalig.* ad *Herodiani* fragm. pag. 214. Edit. Pauw. *Ammon.* ABRESCH.

5 Πλούταρχ. ἐν . . . . βραδέως.] Cod. B. βαδέως. Locus est T. II. opp. p. 552. F. δημόσιος Idem Vit. Phoc. pag. 758. E. Conf. *Hellad.* p. 975. A. 979. E. *Harpocr.* voc. δημόσιος. Ejusdem ordinis quoque δήμιος est apud *Diod.* XIV. p. 317. *Synes.* pag. 182. B. D. unde *Gloss.* p. 34. Carnifex, Δήμιος, Σαρκοβόρος. *Lucian.* T. I. pag. 451. & alibi saepius. STOEBERUS.

1 Καὶ

τας [1] καὶ δημόσιος, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ· παρέςαι δὲ ὁ δημόσιος, [2] καὶ βασανιεῖ ἐναντίον ὑμῶν. ἔνιοι δὲ βασανιςὴν λέγουσι τὸν ἐπὶ τῆς βασάνου, ἢ τὸν περὶ πρὸς τὴν βάσανον ἐνεργοῦντα.

[3] ΔΗΜΟ'ΤΗΣ Ἀττικοὶ, ἄνευ τῆς σύν. Ἀριςοφάνης [4] ἐν Πλούτῳ· ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται. ὡσαύτως καὶ [5] πολίτης, καὶ

---

1 Καὶ δημόσιος.] Recte Cl. *Wolf.* margini allevit δήμιος. Sic enim, non δημόσιος, legitur in *AEschine* Oratione de falsa legatione p. 403. (vitiose pro 415. Ed. Francof.) & videtur auctor noster contra alios Grammaticos & *Ammonium*, ubi vide, docere, vocem δήμιος non solum significare τὸν ἀναιροῦντα τοὺς καταδίκους, sed & pro δημοκοίνῳ seu βασανίζοντι adhibitam esse: atque ita *Suidas.* Plerumque tamen significat *carnificem*, non tortorem. OUDEND.

2 Καὶ βασαν. ἐναντ. ὑμῶν.] Male MS. Oxon. ἡμῶν. OUD.

Codd. A. B. ἡμῶν.

3 Δημότης Ἀττικοὶ ἄνευ τῆς σύν, . . . ὡσαύτως καὶ πολίτης &c.] Euripidem tamen in *Theseo* & *Heraclidis* dixisse συμπολίτην notat *Pollux*, & *Aristophanis* Scholiastes ad haec verba in Pace: χρηςὸς ἀνὴρ πολίτης ἐςὶν ἅπασιν. Οὔτε συμπολίτην (inquit) οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μέν τοι Εὐριπίδης που λέγει, ὦ ξυμπολῖται &c. Legitur etiam apud *AElian.* V. H. III. 24. vox συμπολίτης, & apud Apost. Ephes. II. συμπολίται τῶν ἁγίων. Sed de hisce vocibus videri potest Eruditiss. *Graev.* ad Soloecistam *Luciani* p. 737. BOS.

Aristoph. in Pace p. 469. conf. V. πολίτης. DRAKENB.

Attamen συμπολίτην *Euripidem* non refugisse, notat Schol. *Aristoph.* ad Pac. vs. 909. ex Heraclid. vs. 826. Sed vid. *Scalig.* ad *Phryn.* ABRESCH.

4 Ἐν Πλούτῳ.] Vs. 252. Adde *Phryn.* p. 72. & *Herod.* fr. ibid. p. 212. & Comm. cum nostro in V. πολίτης. OUDEND.

5 Πολίτης.] Minus recte igitur, qui nomine συμπολίτης utuntur, e quorum numero *Eusebius* Praep. p. 134. τί δῆ ποτε οὖν τοῖς μὲν ἔξω καὶ πόῤῥωθεν ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀφικνουμένοις τὰς χρηςὰς ὑπέγραφον ἐλπίδας, οὐκ ἔτι δὲ καὶ τοῖς κατὰ τὸ αὐτὸ συνοίκοις, οἷς δὲ καὶ πρὸ πάντων ἐχρῆν, ὡς ἂν οἰκείοις φίλοις καὶ συμπολίταις τὸ ἐκ τῆς τῶν θεῶν παρουσίας ἀγαθὸν παρέχειν. SALL.

Hippocr. Epist. p. 904. T. II. ed. Lind. ὁ πολίτης ὑμέων Ἀμεληςαγόρης ἦλθεν εἰς Κῶ. Reddenda haec vox Veteri *Poëtae* de Vir. Herb. apud *Fabricium* Bibl. Gr. Vol. II. pag. 652. c. XI.

Ἤν ποτε πενθέορον κλήζουσι,
Ῥέης πολίην τε

Κύμ-

ἐς [1] ἡλικιώτης, [2] καὶ ςασιώτης. [3] συμπότης δέ. [4] ΔΗΜΟΥΜΕΝΟΣ κάλλιον, ἢ γελοιάζων. [5] γελοιαςὴς δέ.

ΔΙΑ-

Κύμβαλά τε φευγίης μήτηρ μακάρων βασιλίσσης Κρηταιεῖς δὲ τε. κ. τ. λ.
Ubi legend. πολιήται Κυμβαλῖται. Vid. *Lampe* de Cymbal. Lib. II. c. 18. & mox κρηταγενεῖς, atque ita quoque Κρωσαγενῶν leg. apud *Homerum* Hymn. in Apoll. vſ. 446.

1 Ἡλικιώτης.] *AElian.* V. H. Lib. II. c. 34. DRAKENB.

Nomen συνηλικιώτης, de quo *Thomas* ibi, abeſt a lexicis, quod tamen, quamquam minus Atticum, legitur Galat. cap. I. vſ. 14. Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαισμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλώτης ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. Legitur & apud *Epiph.* T. I. pag. 131. τάχα δὲ οἶμαι, inquit, Ἰούδας οὗτος ἐκαλεῖτο, οὐ πάνυ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι διὰ τὸν χρόνον. μετέφερον οὖν αὐτὸν οἱ συνηλικιῶται νεώτεροι εἰς πολλὰς κακῶν ἐπιτηδεύσεις, φθορὰς τε γυναικῶν. Sed nemo his teſtibus vocem, de qua diſputatur, Attica civitate donaverit. SALLIER.

Liban. II. p. 556. A. *Gloſſ.* AEqualis, συνηλικιώτης. Vid. & *Diod.* S. I. p. 49. D. WITTER.

Συνήλικες apud *Ariſtid.* legiſſe memini. STOEBER.

Alciphron Lib. I. ep. 12. p. 46. ἔναγχος δὲ Παμφίλου μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν μισθουμένου τὸ σκαφίδιον. *Diodorus* Sic. Lib. I. c. 53.

2 Καὶ Στασ.] Συςασιώτης *Herod.* V. pag. 380. C. *Steph.* συνίππαρχος Id. VII. p. 468. E. Conpatria, Συμπατριώτης. WITTER.

3 Συμπότης δέ.] Qua voce uſi *Pindar.* Olymp. A. p. 62. fin. Schmid. *Lucianus* ſaepius. *AElian.* Var. II, 41. Conf. de his vocibus *Lucian.* Soloec. T. III. p. 562. STOEBER.

Ad hanc formam συνδιδασκαλίτης dixit *Ignatius* Ep. ad Epheſ. p. 19.

4 Δημούμενος κάλλιον, ἢ γελοιάζων.] *Heſych.* Δημοῦται, παίζει, θωπεύει. BOS.

Notabamus ad *Moeridem*, locum *Platonis*, quem *Euſtathius* ob oculos habebat, nobis non ſuccurrere. Legitur Theaet. pag. 161. τί δή ποτε, inquit, ὦ ἑταῖρε, Πρωταγόρας μὲν σοφὸς, ὥςε καὶ ἄλλων διδάσκαλος ἀξιοῦσθαι δικαίως μετὰ μεγάλων μισθῶν. Ἡμεῖς δὲ ἀμαθέςεροί τε, καὶ φοιτητέον ἦν ἡμῖν παρ' ἐκεῖνον, μέτρῳ ὄντι αὐτῷ ἑκάςῳ τῆς αὐτοῦ σοφίας; ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν. quam vocem, *AElium Dionyſium* aliosque ſecuti, exponendam judicamus, παίζοντα, ſive *per jocum.* SALLIER.

Adde *Moer.* & *Suid.* OUDEND.

5 Γελοιαςὴς δέ.] Cod. B. addit μή.

1 Δια-

[1] ΔΙΑΒΕΒΛΗΜΑΙ ὑπὸ σοῦ, καὶ διαβέβλημαί σοι, καὶ πρός σε. ἤγουν ἀντὶ τοῦ διεβλήθην ὑπὸ σοῦ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως ἔχω πρὸς σέ. [2] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· καὶ πρότερον τῷ Τισσαφέρνῃ ἀπιστοῦντες, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἔτι διεβέβληντο. [3] Δημοσθένης· χαριεῖται μὲν οὐδετέροις, διαβεβλήσεται δ' πρὸς ἀμφοτέρους. καὶ Φιλόστρατος ἐν τῷ τοῦ Ἡρώδου βίῳ· [4] διαβέβληται πρὸς τὸν υἱόν. ἀντὶ τοῦ κακὸν αὐτὸν ἡγεῖτο. καὶ διαβόλως, ἀντὶ τοῦ κακῶς, καὶ ἐπὶ διαβολῇ. Θουκυδίδης ἐν τῇ [5] ἕκτῃ· καὶ ὅτι αὐτοῦ διαβόλως ἐμνήσθη.

[6] ΔΙΑΒΟΗΤΟΣ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ ἁπλῶς φημιζόμενος. Συνέ-

---

1 Διαβεβλ.] Διαβεβλημένος ὑπὸ σοῦ *Synes.* p. 243. B. WITT. Conf. *Corinthus* p. 111. & *Erotianus* p. 22.

2 Θουκυδ. ἐν ὀγδ.] Pag. 601. C. alter locus est Lib. VI. p. 420. B. WITTER.

Ad priorem conf. *Duk.* pag. 554. qui calculum Nostro addit. Conf. etiam *Thucyd.* VIII. pag. 600. D. *Steph.* STOEBER.

Male MS. Oxon. ἑπτῇ. Est enim Lib. VIII. §. 83. ubi vide Cl. *Duker.* OUDEND.

3 Δημοσθένης.] Pro Megapolitis p. 155. A. IDEM.

4 Διαβέβληται] Lib. II. c. 1. §. 10. ubi διαβέβληται πρὸς αὐτὸν sc. υἱόν. IDEM.

5 Ἕκτῃ.] §. 15.

6 Διαβόητος &c.] Διαβόητος ἐπὶ κακίᾳ, sic vocatur Alexander ille a *Luciano* in Pseudom. p. 749 TORREN.

In iis omnibus definiendis *Thomas* fallitur, ut patebit consulenti lexica. SALLIER.

Nimis hic profecto, pro more solito, λεπτολογεῖ, nodumque in scirpo, praeter rationem, quaerit bonus noster *Thomas*; praesertim autem circa vocem περιβόητος, quum scribit: Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος. Rectius enim contrarium asserit *Hesychius*: Περιβόητος, ὁ ἐπὶ κακοῦ, ἢ ἀγαθοῦ φήμην ἔχων. Id quod liquidissimis exemplis e *Lysia*, *Plutarcho* & aliunde petitis, contra ineptum hoc *Thomae* nostri decretum validissime probat & confirmat Celeb. *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. Lib. XIV. p. 700. Tom. I. qui nempe ipse de impio quodam ac sacrilego Belli duce, pariter in malam partem, ibidem dixerat: ἐν τῇ πατρίδι περιβόητον ἔχῃ τὸν βίον, ὑπὸ πάντων ὀνειδιζόμενος, *infamem in patria vitam degeret, omnium probris expositus.* Ut similia plura jam mittam, quae in promtu sunt, & ubivis affatim occurrunt. TRILLER.

Lucian. Alex. T. II. p. 210. seq. αὐτίκα μάλα τὸν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη &c.

[1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις· ὁ διαβεβοημένος Σπάταλος. [2] ἐπιβόητος, ὁ ἐφ' ἑνί τινι κακῷ· [3] ἰστέον δὲ, ὅτι ἁπλᾶ μὲν ταῦτα τιθέμενα, οὕτως ὡς ἔφημεν ἔχουσι· μετὰ δὲ προσθήκης, ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττουσι. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μένιππος, ἢ [4] νεκυομαντεία· μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων. περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος.

ΔΙΑΒΟΛΙΜΟΝ [5] Θουκυδίδης λέγει τὸν Διαβεβλημένον·

καὶ

&c. qui vel ſolus locus innuit, etiam in bonam partem vocem iſtam accipi ſolere. STOEBER.

Contrarium cenſet *Ammon.* ſed merae ſunt argutiae. In utramque enim partem cum adjuncta re quapiam, de qua agitur, ſumi patet ex *Luciani* Pſeudom. p. 749. & *Parthenii* Erot. cap. 4. Quibus adde Cl. *Dukeri* animadverſionem ad *Thucyd.* Lib. VI. §. 16. OUDEND.

Dio Chryſoſt. Or. III. p. 48. D. διαβόητοι μὲν νῦν εἰσιν ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς.

1 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] P. 185. B. add. *Laërt.* p. 247. E. WITTER.

2 Ἐπιβόητος.] *Dio* p. 334. D. Poſt κακῷ add. Codd. A. B. Θουκυδίδης ἐν ϛ'. ὧν γὰρ περὶ ἐπιβόητός εἰμι. Vid. *Thucyd.* l. c. p. 387. & ibi *Duk.* add. Clar. *Valck.* ad *Ammon.* p. 42. βεβοημένος in malam partem *Liban.* I. p. 243. C. STOEBER.

3 Ἰστέον δὲ.] Scr. Ἰστέον. Haec praecedunt in Codd. A. B. quae in fine Ed. leguntur: Περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος. Legitur περιβ. apud *Joseph.* p. 1059. *Xiph.* p. 369. C. IDEM.

Addit MS. Leid. I. Θουκυδίδης ἐν ϛ. ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι. Περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος. Quae poſtrema tantum agnoſcit Leid. II. Utraque ante ἰστέον ponenda, deletis in fine περιβ. &c. OUDEND.

4 Νεκυομαντεία.] Tom. I. p. 303. B. Ed. Salm. IDEM.

5 Θουκ. λ. τὸν διαβ.] Codd. A. B. τὸ διαβ. Leguntur verba Lib. VIII. p. 608. D. ſic: καὶ οὐ πάνυ διαβολὴ μόνον τοῦ λόγου. Ubi ex MS. ad marginem legendum eſſe ſcribitur: διαβόλιμον ὂν τοῦ λόγου. Reliqua *Thucyd.* verba legimus l. c. p. 611. D. pro τῶν ſcr. τὴν. Priora quidem verba ex Codd. corruptis *Thomam* hauſiſſe; poſteriora autem, ad voc. παραπλεῖν infr. rejicienda, ſcribarum errore huc irrepſiſſe, haud immerito ſuſpicamur. vid. *Waſſ.* ad *Thuc.* p. 560. fin. STOEBER.

L. VIII. c. 91. Verba, quae inſuper addit *Thomas*, ἀπὸ τῶν Μεγάρων τὴν Σαλαμῖνα παραπλεῖν ſumta ſunt ex cap. 94. vſ. 51. ad ſenſum forſan abſolvendum, quo magis pateret, διαβόλιμον

in

ι καὶ ἐ πάνυ διαβέλιμον ὄν, ἀπὸ τῶ Μεγάρων τὴν Σαλαμῖνα παραπλεῖν. ² σὺ δὲ, διαβεβλημένον λέγε.

³ ΔΙΑΓΝΩΜΗ Ἀττικοὶ, ⁴ ἐ διάγνωσις λέγεσι. Θεκυδίδης· ἡ δὲ διαγνώμη αὕτη τῆς ἐκκλησίας.

⁵ ΔΙΑΓΡΑΦΩ, ἐκ ἀπαλείφω.

ΔΙΑ-

---

ita, ut putat, accipiendum esse. Cl. *Wass.* in Not. putat, *Thomam* vitioso usum Codice, quod sic non est. ABRESCH.

1 Καὶ ἐ πάνυ διαβέλιμον ὄν.] Patet satis ex auctoris sententia, διαβόλιμον esse legendum. Sed auctor in vitiosos *Thucydidis* codices incidit, & memoriae vitio duo *Thucydidis* loca in unum confudit; nam proposita verba leguntur in MSS plerisque Lib. VIII. §. 91. ubi nunc καὶ ἐ πάνυ διαβολὴ μόνον. Ex Iotacismo orta menda. Sequentia verba ἀπὸ &c. leguntur demum §. 94. nec cum prioribus quidquam commune habent. τὸ διαβ. MSS. Leidd. OUDEND.

2 Σὺ δὲ διαβεβλημένον.] Cod. A. διαβεβωημένον.

3 Διαγνώμη . . . Θεκυδ.] Lib. I. p. 59. A. add. Id. Lib. III. p. 201. B. 219. D. Conf. *Steph.* p. 158. WITTER.

Lib. I. §. 87. Adde *Suid.* OUDEND.

4 Οὐ διάγνωσις.] Ita tamen *Isocrat.* ad Demonic. pag. 56. conf. Schol. *Thucyd.* lib. I. pag. 19. DRAKENB.

Non ergo Attice locuti *Isocr.* pag. 506. *Lucian.* Tox. T. I. p. 618. Bas. χειμῶνος δεήσει σοι πρὸς τὴν διάγνωσιν. & in Dial. πρὸς ἀπαιδ. T. II. p. 717. τίς ἡ ποία διάγνωσις; vid. iter. *Isocr.* p. 762. ut *Dionem*, *Liban.* *Joseph.* taceam. WITTER.

5 Διαγράφω, ἐκ ἀπαλείφω.] Attici dicunt διαγράφειν, quod communi dialecto, ἀπαλείφειν, *delere*, *expungere*. Eodem modo Belgae: Doorstrypen. Occurrit apud *Aristophanem* in Nub. pag. 170. πεντετάλαντός διαγέγραπταί μοι δίκη: *Dica quinque talentorum mihi expuncta est.* apud Eundem in Lysistrata pag. 879. διαγράφω τὲς ἱππέας. Sic παραγράφειν in Pace. BOS.

Aristid. p. 50. B. p. 126. A. *Philostr.* Heroic. p. 735. ἐπαινεῖ μὲν καὶ ὁ Πρωτεσίλεως ὡς ποιητικά, διαγράφει δὲ ὡς κεχαρισμένα. STOEBER.

Inclementius, quam par est, dictum in ἀπαλείφειν· usus verbi apud Atticos etiam tam frequens, ut exemplis non indigeat. Mitior *Moeris* explicuit Διαγράφειν, τὸ ἐξαλείφειν· *Platonis*, quem notat, locus de Rep. III. p. 610. B. ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα . . . ἂν διαγράφωμεν. quippe διαγράφειν est *expungere*, & *verso stylo inducere*: utraque junxit eleganter *Themist.* initio Or. XX. διαγράψειν με ἐυθὺς τῶ πατρώε κλήρε, ὅτι λέγω τῆ γῆς τε τῆς τῶ ἀγρῶν

[1] ΔΙΑΓΩ, τὸ διατελῶ. [2] καὶ διάγω, τὸ διεξάγω. [3] Φιλόσοφα-

ἀγρῶν καὶ τῶν ποιμνίων, ἀτὰρ οὐκ ἐγὼ πάνυ γλίχομαι . . . ἐξαλείψειν δὲ τὸν κατάλογον τῶν ζακόρων τῶν ἑαυτῆς· sic legendum existimamus. Hinc insignem loquendi figuram efformavit *AEschin.* Dial. III. §. 7. ὥστε ἔγωγε μὲν παρὰ μικρὸν διέγραψα τὸν βίον· *adeo ut parum abfuerit, quin vitam plane pro nihilo ducerem, atque ex rerum aestimandarum numero delerem:* ibi *P. Horreus*, qui melius, quam vel *Stephanus*, vel *Clericus*, vim locutionis intellexit, hoc utitur *Magistri* loco. Quod si *Thomas* scripsisset Διαγράφω τὴν δίκην, facilius persuaderet, hoc potius verbum ea potestate, quam illud Atticos usurpasse. *Lys.* p. 148. v. 34. διέγραψάν μου τὰς δίκας· *Isaeus* p. 52. v. 20. ἡ μὲν λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη· *Poll.* VIII, 38. διέγραφον τὴν δίκην οἱ εἰσαγωγεῖς· *Philostr.* V. S. II, 32. pag. 625. τὸν βασιλέα διαγράφειν πολλὰς τῶν δικῶν. Meminit *Harpocr.* in Διαγράψασθαι . . . ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλημα· utraque copulavit *Poll.* VIII, 57. δίκη ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα· in *Demosth.* Or. adv. Neaer. p. 869. F. 872. A. γραφὴν & δίκην ἀνελέσθαι· quo referendum est illud *Hesychii:* Ἀνῃρέθη, ἐξηλείφθη. Illa vero Διαγραφὴ δίκης quomodo fieret, exposuit *Suid.* in V. apud quem pro καθὰ διάγνωσιν (ἢ ἀνάκρισιν plerumque vocare solent) τύχοντος reponendum esse τοῦ ἄρχοντος, lubens concedet, qui *Demosthenem* adhibuerit in Olymp. p. 1068. E. Haec recentioribus ἀφάνισις δίκης, quam *abolitionem* dicit *Quinctilian.* Decl. CCCLXXI. *AElian.* H. V. II, 4. hunc in modum, me judice, refingendus: καὶ ἐκεῖνος μὴ παρὰ τὴν δίκην ἐκράτησε· τῇ ἀνάγκῃ δὲ τοῦ προστάξαντος Φαλάριδος οἱ ἄρχοντες τὴν γραφὴν τοῦ ἀγῶνος ἠφάνισαν· in sequentibus τὴν τῆς γραφῆς ἀρχὴν· quo forte pertineat in *Hesychio*, Ἐξαρὰν . . . ἐξαλεῖψον. Proprie διαλείφειν τὴν δίκην habet *Athen.* IX. pag. 407. C. cujus verba quum repeteret *Eustath.* ad Od. P. p. 1829. v. 43. addidit, διήλειψεν ἤγουν ἀπήλειψεν HEMST.

1 Διάγω, τὸ διατελῶ] Sic *AEsch.* Pers. v. 679. Conf. *Phav.* h. v. IDEM.

Plato Menexem. p. 535. τὸν ἐπίλοιπον βίον διάγειν. *Sophocl.* Oedip. Colon. vs. 1614. *Aristoph.* Nub. vs. 463. & Vesp. vs. 1000.

2 Καὶ διάγω . . . φροντίδας.] Haec omnia absunt a Cod. B. Locus *Philostr.* videndus supr. v. βασιλεία. Sensus est: *publicis curis intervalla dabat.* Eodem sensu paulo post occurrit vox διάγω ubi sic: ἦν δὲ οὗτος Ἰνδὸς μὲν, καὶ ἱκανῶς μέλας, ἄθυρμα δὲ Ἡρώδου μὲν καὶ Φαβωρίνου. ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν, ἐγκαταμιγνὺς

λόςρατῳ· διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας. καὶ διάγω σε τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀφιςῶ. ὡς ὁ αὐτὸς [1] ἐν ἡρωϊκοῖς· μὴ καὶ θρύπτεσθαί με φῇς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ. διάγω καὶ τὸ βραδύνω. [2] Θουκυδίδης· διῆγε καὶ προὐφασίζετο. καὶ

γνὺς Ἰνδικοῖς Ἀττικά. i. e. recreavit. STOEBER.

3 Φιλόςρατῳ.] De V. S. I, 8. p. 490. v. 12. & v. 29. ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν. Cur Thomas, quum διάγειν explicuit per τὸ διεξάγειν, hoc exemplum ponat, caufam minus perfpicio: certe διεξάγειν eam apud Graecos poteftatem, fi fatis memini, non habet, qua capiendum eft in Philoftrato διάγειν, nimirum avocare, oblectare, ut recte docuit, Interprete caftigato, Salmaf. ad AEl. Spartian. p. 42. b. eum in modum faepius ufurpat; V. A. T. IV. pag. 148. v. 28. διῆγεν αὐτὸν ὁ Φοῖνιξ λόγοις· VII. pag. 307. v. 36. Vir autem fummus in ratione fignificationis adfignanda fibi non confentit: alius enim erit locutionis modus, fi petatur a διάγειν ἀπό τινος, abducere, avocare ab aliqua re, quam fi a διάγειν χρόνον, tempus tranfigere, traducere: quod quidem pofterius ut H. Stephano fic & mihi maxime probatur. Paulo obfcurior & involuta loquendi forma in Demofth. Exord. Conc. p. 238. C. τέτταρσιν ὀβολοῖς ὥσπερ ἀσθενοῦντα τὸν δῆμον διάγουσι. Hinc διαγωγή, oblectamentum tempori fallendo & jucunde traducendo: de qua voce If. Cafaub. ad Strab. I. p. 21. B. Idem XVII. p. 1138. B. Ptolemaeus Philadelphus διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος διαγωγὰς ἀεί τινας καὶ τέρψεις ζητῶν καινοτέρας· Athen. X. p. 420. D. ἐξεχύθη γέλως, καὶ διαγωγὴ πλείων ἐνέπεσε, καὶ διατριβή. Neque aliter accipio, quod Diogen. L. X. 138. fcripfit, Diogenem ex Epicuri fententia διαγωγὴν λέγειν τὴν ἀρετήν, oblectamentum jucundum vitae tranquille placideque traducendae. Palamedes, ut Suidas memorat in Τάβλα, ταύτην ἐφεῦρε εἰς διαγωγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ςρατοῦ· graviter in hoc loco lapfus eft Jo. Meurf. de Lud. Graec. in Πεττεία, quando primum διαγωγῇ clanculum fubftituit συναγωγήν, vertitque ad congregationem Graeci exercitus; deinde Cedreni, cujus verba profert, μετεωρισμὸν τοῦ ςρατοῦ idem effe non vidit, quod διαγωγήν· nam ad elevationem exercitus, quod Latine dedit, vereor, ut quisquam fit, qui percipiat. HEMSTERH.

In vita Favor. Lib. I. c. 8. §. 2. OUDEND.

1 Ἐν Ἡρωϊκ.] Pag. 666. ubi φῇς, quam lect. etiam Cod. A. exhibet. STOEB.

2 Θουκυδ.] Lib. I. pag. 60. D. Pro προὐφασ. Cod. A. προφασιζ. Cod. B. προεφ. IDEM.

1 Ὡς

καὶ διάγω, τὸ διαβιβάζω, [1] ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ τετάρτῃ· ἀξιοῦντος διάγειν ἑαυτὸν καὶ τὴν στρατιάν. καὶ [2] διάγω, τὸ διαζῶ. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν [3] Χερρονήσῳ· ἀφ' ὧν ἀγείρει, καὶ προσαιτεῖ, καὶ δανείζεται, ἀπὸ τούτων διάγει.

[4] ΔΙΑΘΗΚΑΣ γράφειν τις λέγεται, [5] οὐ διαθήκην.

[6] ΔΙΑΙΤΑ, [7] οὐ διαγωγὴ, [8] οὐδὲ διατροφή. καὶ ἀμφότερα

γὰρ

---

1 Ὡς ὁ αὐτὸς.] Lib. IV. p. 304. D. WITTER.

2 Διάγω.] Minus obvia significatio, si διάγω accipitur pro vivo, vitam sustento; Attica tamen, ut constat ex his *Theophr.* Hist. Plant. Lib. IX. c. 13. διὸ ταύτῃ τε καὶ ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας ἕνδεκα καὶ δώδεκα. SALLIER.

Διάγω pro vivo legitur apud *Xenoph.* Κυροπ. l. p. 21. & 22. conf. *Hesych.* v. ἐβίωσα. STOEB.

3 Χερρονήσῳ.] Pag. 79. B.

4 Διαθήκας γράφειν. οὐ διαθήκην.] Sed cur non? utrumque enim promiscuo usu frequentissime occurrit apud *Demosthenem* inprimis atque *Isocratem*, item & *Plutarchum* & alios. Ita solus *Demosthenes* saepius dixit διαθήκην γράφειν, item διαθήκην ποιεῖσθαι, διατίθεσθαι, ἀφανίζειν, item διαθήκην εἶναι κυρίαν, & εἶναι ἄκυρον, quod & apud *Isocratem* legitur. Plura exempla passim obvia collegit *Guil. Budaeus*, in Comment. Ling. Graec. pag. 629. & Rev. *Alberti*, in Obss. Sacr. p. 199. & *Wolf.* Tom. III. Cur. Phil. pag 682. διαθήκας δὲ γράφειν, aliquoties occurrit apud *Lysiam* & alios, ut observavit *Jo. Conr. Schwarzius*, in Comment. Crit. & Philol. Ling. Graec. Nov. Test. p 328. TRILLER.

5 Οὐ διαθήκην.] Quam recte, ostendunt haec *Isaei* Orat. V. p. 450. καὶ ἔγραψεν οὗτος ἐν διαθήκῃ, εἰ μὴ γένοιτο αὐτῷ παιδίον ἐκ τῆς γυναικὸς, τοῦτον κληρονομεῖν τῶν ἑαυτοῦ. καὶ τὴν διαθήκην κατέθετο παρὰ τῷ κηδεστῇ Χαιρέᾳ τῷ τὴν ἑτέραν αὐτοῦ ἀδελφὴν ἔχοντι. quin p. 460. hanc ipsam, quae *Thomae* parum probatur, loquendi rationem usurpat: καὶ γράψας διαθήκην, inquit, ἐφ' οἷς εἰσήγαγε τὸν παῖδα κατατίθεται μετὰ τούτων παρὰ Πυθοδώρῳ Κηφισιεῖ προσήκοντι αὐτῷ. SALL.

6 Δίαιτα.] Id est *victus*, alioquin ea vox non posset exponi per διατροφή. Id igitur sibi vult *Thomas*, haecce nomina διαγωγὴ & διατροφὴ eo sensu accepta in vocum Atticarum censum venire non debere. Atque, ut a priori ordiamur, nusquam de victu usurpatum meminimus, quod in altera locum non habet; etsi enim in Atticorum scriptis non occurrit, apud alios non raro deprehendas; e quibus *Plutarchus* T. II. p. 131.

κολλὰ

γὰρ σημαίνει ἡ δίαιτα. [1] καὶ διαιτώμενος ὁ καὶ διάγων, [7] οὐ μὴν [8] καὶ διατρεφόμενος.

[2] ΔΙΑΙΤΗΤΗ'Σ λέγε, [3] καὶ μὴ αἱρετὸς [4] κριτής.

ΔΙΑΚΕΚΝΑΙΣΜΕ'ΝΟΣ τὸ χρῶμα, ποιηταί. [5] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

—— —— οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
Τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα [6] διακεκναισμένος.

διεφθαρμένος, λογογράφοι.

Καὶ

πολλὰ γὰρ, inquit, οὐ μόνον πρὸς διατροφὴν ἄφθονα, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπάθειαν καὶ ἀπόλαυσιν ἀναδίδωσιν ἡ γῆ. ubi nomine διατροφὴ ea omnia intelligi, quae homini nutriendo inservire possunt, obscurum est nemini. Neque aliter interpreteris huncce *Josephi* locum Antiq. L. II. p. 44. ὁ δὲ ταύτης αὐτῷ τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τοῦ βασιλέως δοθείσης, σφραγῖδι δὲ χρῆσθαι τῇ αὐτοῦ, καὶ πορφύραν ἐνδύεσθαι, διὰ τῆς γῆς ἁπάσης ἐλαύνων ἐφ' ἅρματος, ἦγε τὸν σῖτον παρὰ τῶν γεωργῶν, τὸν ἀρκοῦντα πρός τε σπόρον καὶ διατροφὴν ἑκάστοις ἀπομετρῶν, μηδενὶ σημαίνων τὴν αἰτίαν ὑφ' ἧς ταῦτα ἔπραττε. Sunt & alia hujusce significationis exempla, quae si quis legere velit, adeat *Clem.* Alexandr. p. 400. *Justinum* p. 60. & *Greg.* Nyss. T. I. p. 694. IDEM.

Reddenda haec vox *Nono* de cur. Morb. cap. 50. pag. 69. θεραπευέσθω δὲ καὶ αὐτοὺς λουτρὰ καὶ ἀποδακρυσαι καὶ ἡ Ἐρασιστράτου ἡ προγεγραμμένη, καὶ διὰ τὰ ὑγρά. Interpretem non moror, corrigo καὶ δίαιτα ὑγρά.

7 Οὐ διαγωγή.] Conf. Schol. *Aristoph.* Pl. v. 924. WITTER.

8 Οὐδὲ διατροφ.] Delet οὐδὲ Cod. B.

1 Καὶ διαιτώμενος.] *Thucyd.* Lib. I. p. 5. B. Lib. II. pag. 125. A. *Joseph.* p. 147. B. WITT.

2 Διαιτητής.] Vid. *Harpocr.* Lex. h. v. DRAKENB.

Ed. Rom. διεἶητὴς vitiose. *Phavor.* praeivit. Utuntur voce διαιτ. *Luc.* Tox. T. I. p. 650. Bas. ἀλλ' οἶσθα, ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τετέχειν ὑπερ, αὖθις ἑλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ εἴπωμεν φίλους. *Isocr.* p. 750, 756. *Joseph.* pag. 76. E. Conf. *Ammon.* voc. δικαστής. WITTER.

Μέσος δικαστὴς dixit *Thucyd.* Lib. IV. p. 307. quod μεσίτης καὶ διαιτητὴς exponit Scholiast.

3 Καὶ μὴ αἱρετός.] Cod. A. διαιρετός.

4 Κριτής.] V. *Ammon.* in Δικαστής. HEMSTERH.

5 Ἀριστοφάνης ἐν νεφ.] Act. I. Sc. I. vs. 120. DRAKENB.

Desunt MS. Oxon. Est vs. 120 Codd. Leidd. διεφθαρμένος, λογογράφοι hic exhibent, ut reponi curavi. Male discrevit editor, litterarum seriem unice spectans. OUDEND.

6 Διακεκναισμένος] Hic addit Cod.

[1] Καὶ ΔΙΑΚΟΝΟΥ͂ΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδῆς, ἢ [2] ἀπιστῶν· δεξιῶς ὑπηρέτησεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν.

Οὐ μόνον ΔΙΑ΄ΚΟΡΟΣ [3] ἡ διακορεσθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ κεκορεσμένη· [4] ἥτις καὶ κατάκορος λέγεται. [5] Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· ἐπεὰν ᾖ διάκορος ἡ γῆ σφέων γένηται.

[6] ΔΙΑΚΩΧΗ΄, ἤτοι διάλειμμα τινὸς πράγματος ἐνεστῶτος.

Cod. A. & Rom. edit. διεφθαρμένος λογογράφοι, quae infr. in pecul. §. leguntur, cui Cod. B. favere videtur. STOEB.

1 Διακονοῦμαι.] *Lucian.* Contempl. p. 341. *Antiph.* Or. I. p. 21. *Heliodor.* AEthiop. Lib. VII. p. 317. *Ariſtaenet.* Lib. II. ep. VII. p. 220. DRAKENB.

Loc. *Lucian.* eſt Tom. II. p 350. Graev. ubi ὑπηρετεῖ. Codd. A. B. ita: καὶ διηκονοῦμαι καὶ διακονῶ. Vid. Eraſm. *Schmidt* ad N. T. p. 70. STOEBER.

2 Ἀπιστῶν.] Tom. II. pag. 497. C. Ed. Salm. ubi ὑπηρετεῖ, uti hic Leid. pr. ὑπηρέτησεν Leid. ſec. In utroque eſt καὶ διακ. καὶ δ. OUDEND.

3 Ἡ διακορεσθεῖσα ... κεκορεσμένη.] Id eſt mulier, cujus interfecta pudicitia; at vox διάκορος nunquam eo ſenſu inter legendum ſe nobis obtulit. SALL.

Nulla in his differentia. Cl. *Wolf.* legebat διακορευθεῖσα vel διακορηθεῖσα, devirginata. Recte, ſi modo exemplum hujus inveniatur ſignificationis. Forſan genus tantum indicare voluerit *Thomas*, ut non tantum notet *ſatiatum*, ſed & *ſatiatam*: ὁ διακορὴς vel ἢ διακορής ἐστιν. OUDEND.

4 Ἥτις καὶ κατακ. λέγεται.] Exempla hujus ſignificatus, quem vocc. διακ. & κατακ. tribuit, adhuc deſideramus. STOEBER.

5 Ἡροδ. ἐν τρίτῃ.] Pag. 235. A. ed. *Steph.* altera. WITTER.

Cap. 117.

6 Διακωχὴ &c. ἀνακωχή.] *Thomas* cum *Thucydidis* Schol. I. 3. p. 198. convenit: διακωχή, inquit, διάληψις, ἀναβολή. Accedunt *Ammonius*, & *Suidas*, e quibus, noſtra quidem ſententia, depravatiſſimus is *Heſychii* locus emendandus eſt: διακοχλᾷ, ὁ μεταξὺ χρόνος, καὶ διάστημα χρόνου. ſcribendum enim videtur διακωχή, ut interpretatione colligas; nam ὁ μεταξὺ χρόνος nihil aliud eſt quam διάλειψις. Sed διακωχὴ & ἀνακωχὴ voces ſunt *Thucydidis* propriae, quarum poſtremam gloſſis annumerat *Dionyſius* Haliç. T. II. p. 216. γλωσσηματικὰ μὲν οὖν, καὶ ἀπηρχαιωμένα, καὶ δυσεικαστα τοῖς πολλοῖς ἐστιν τά, τε ἀκριφιὲς, καὶ ὁ περιλογισμὸς, καὶ ἡ περιωπὴ, καὶ ἡ ἀνακωχὴ καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. In eo tamen differt διακωχὴ ab ἀνακωχή, quod haec minus obvia, illa tritiſſima evaſerit. Uſurpatur a *Philone* p. 48. οὐ χάριν οὐ φεύγει Μωσῆς ἀπὸ τοῦ Φαραώ· ἀνεπιστρεπτὶ γὰρ ἂν ἀπεδίδρασκεν,

τος. Θουκυδίδης ἐν τῇ [1] τρίτῃ· ἐγένετο δέ τις ὅμως διακωχή. ἀνακωχὴ δὲ, πρόσκαιρος εἰρήνη πολέμου. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ [2] πρώτῃ· Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι' ἀνακωχῆς πώποτε ἐγένεσθε.

[3] ΔΙΑΛΟΙΔΟΡΕΙ͂ΤΑΙ καὶ λοιδορεῖται, ἢ λοιδορεῖ. σιω-

σχεν. ἀλλὰ ἀναχωρεῖ, τουτέστι ἀνακωχὴν ποιεῖται τοῦ πολέμου, ἀβλήτου τρόπον διαπνέοντος καὶ συλλεγομένου τὸ πνεῦμα. Eodem ſenſu occurrit apud *Heliodorum* Aeth. Lib. IX. p. 423. ἠνεωγμένοις μὲν ταῖς πύλαις οἱ Συηναῖοι, ὅπλοις δὲ ἀποκειμένοις οἱ Αἰθίοπες εἰρήνην ἐπισημαίνοντες, καὶ ἦν τὸ γινόμενον, ἀνακωχή τις ἀνεπίμικτος SALLIER.

Eruditiſſime obſervat *Valkenaerius* ad *Ammon.* V. ἀνακωχὴ & Animadverſ. p. 24. a *Thucydide* ſcriptum fuiſſe διοκωχὴ & ἀνοκωχὴ, licet a librariis in vulgarius compoſitum, mutatum, & hinc temere a Grammaticis quibusdam ita citatum fuerit; at recte ea diſtinxiſſe *Ammonium*, & in *Suida* atque *Heſychio*, tam auctoritate MS. quam feriei litterariae o reſtituendum eſſe. Miror tamen, a Viro docto nullam *Thomae* mentionem eſſe factam. *Phavorinus* etiam διακωχὴν recenſet pro διαλείψει. Utut ergo verum ſit, o reponendum in *Thucydide* &c. eſſe, videtur tamen cum Vulgo erraſſe *Thomas*; niſi MSS. aliud ſuadeant, praeſertim cum ἀνακωχὴ pro *induciis* trito uſu adhibitum fuerit. OUDEND.

1 Τρίτῃ.] Pag. 232. D. add. Dio pag. 126. A. p. 185. B. 391. B. WITTER.

§. 87.

2 Πρώτῃ.] §. 40.

3 Διαλοιδορεῖται &c.] Ita ferme *Suidas*: λοιδορῶ, inquit, δοτικῇ, τὰ δὲ παθητικὰ αἰτιατικῇ. quibus non aſſentitur *Ariſtophanis* Schol. ad Plut. v. 466. τὸ λοιδοροῦμαι παθητικῶς, inquit, δοτικῇ συντάσσεται· ἐνεργητικῶς δὲ, αἰτιατικῇ. nec exiſtimet aliquis, *Suidam* ex Scholiaſte, vel Scholiaſtem e *Suida* debere emendari; ideo enim, ni fallimur, diſcrepant, quod fere omnes illae Grammaticorum leges veteribus ſcriptoribus ignotae ſint, qui verba quaedam modo cum dativo, modo cum accuſativo efferunt, quod in λοιδορῶ nomen habet. Apud *Iſocratem* v. g. jungitur accuſativo; τῶν δὲ μηδὲν, inquit, περὶ τοῦ πράγματος ἐνθυμουμένων, ἀλλὰ τὸ συμβαῖνον σκοπούντων, ἤδη τινὲς ἐλοιδόρησαν αὐτόν. & ita plerique. Dativi exempla minus obvia, auctor eſt Clar. *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 456. occurrunt tamen, nam praeter *Lucianum*, cujus locum ea potiſſimum de cauſa notandum eſſe monet, eam loquendi rationem reperias apud *Eurip.* Med. v. 873.

 Ἐγὼ

συνίσταται ἢ ἀεὶ [1] τὸ παθητικὸν πρὸς δοτικὴν, εἰ καί τινες [2] πρὸς αἰτιατικὴν ἀδοκίμως, [3] καὶ διαλυμαίνεται, [4] καὶ λυμαίνεται.

[5] ΔΙΑΠΑΙΖΕΙ, οὐ καταπαίζει.

ΔΙΑ-

'Εγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην
Κἀλοιδόρησα.

Ubi ἐμαυτῇ conſtruitur cum ἐλοιδόρησα. In *Plutarchi* Ottone pag. 1068. ἀνοήτως δὲ καὶ γελοίως θατέρῳ τῷ ἑτέρῳ οὐ πρέπον ἀμφοτέροις ὀνείδη λοιδορούντος. Addit *Thomas*, λοιδοροῦμαι ab Atticis accuſativo non jungi, minus recte, ut conſtat ex lexicographis. Idem dicendum de vocibus λυμαίνεται, & διαλυμαίνεται. SALLIER.

Leg. δοκιμώτερον, ἢ λοιδορεῖ. ſubnectitur enim h. §. in MSS. Rom. & Vaſcoſ. τῷ, διαφῆκε. STOEBER.

Phavorinus habet κάλλιον, ἢ λοιδορεῖ, quod voluit Thomas. Gloſſa hic auctiores ſunt MSS. Leidenſ. Διαλλάττω οὐ μόνον τὸ φιλιῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ παραλλάττω. 'Αριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· πλεῖόνως ὡς εἰπεῖν διαλλάττειν ἢ ἄλλο ἔθνος πρὸς αὐτὴν Αἴγυπτον. ubi ex *Ariſtide* T. II. p. 335. legend. πλεῖον ὡς, & mox διαλλάττει, quod utrumque firmatur a codice Leidenſ. ſecundo, qui tamen mox αὐτὸν, male. OUDEND.

1 Πρὸς δοτ. τὸ παθ.] MSS. τὸ παθ. πρ. δοτικ. STOEBER.

MSS. item Leidd. & Oxon. τὸ παθητικὸν δοτικῇ. Sic & *Phavor.* & *Suid.* OUDEND.

2 Πρὸς αἰτ. ἀδοκ.] MS. B. πλὴν ἀδοκ. *Phavor.* ita, omiſſo tamen πρὸς. STOEBER.

Πλὴν addunt etiam Leidd.

3 Καὶ διαλυμ.] Nova §. in MSS. & Rom. Vaſcoſ. IDEM.

Sic & in Leidd.

4 Καὶ λυμαίνεται.] Anonym. de Err. Ulix. cap. 2. pag. 14. λυμαινόμενος ἐπιβάλλων τῇ τῆς ψυχῆς καταστάσει.

5 Διαπαίζει.] *Ariſtaenet.* lib. I. Ep. I. p. 8. ubi genitiv. regit. DRAKENB.

Hujusce verbi, ut & ſequentis exempla minus obvia ſunt: prius legitur apud *Lucianum* T. II. p. 79. ὥσπερ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε τὸν Αἰσχύλου διαπεπαιχὼς ὄγκον, εἶτα τὸ πικρὸν καὶ κακότεχνον τῆς αὐτοῦ κατασκευῆς, τρίτον ἤδη τὸ τῆς λέξεως μεταβάλλειν εἶδος, ὅπερ ἐστὶν ἠθικώτατον καὶ βέλτιστον. Uſurpatur etiam a *Diogene Laërt.* pag. 215. ἔνιοι μὲν οὖν, inquit, Πυθαγόραν μηδ' ἓν καταλιπεῖν σύγγραμμά φασι διαπαίζοντες. Utrique adjungi poteſt *Joſephus*, quem vide pag. 925. & 1709. Alterum vero, nempe καταπαίζω, reperias apud eumdem *Laërt.* p. 67. 'Αλέξινον γοῦν πολλὰ καταπαίζων, καὶ σκληρῶς ἐπισκώπτων, ὅμως αὐτὸν εὖ ἐποίησε, τὴν γυναῖκα παραπέμψας ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος, εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν λῃστείας. Hunc ſecutus *Greg. Nyſſ.* T. II. p. 411. ait:

τῷ

[1] ΔΙΑ'ΠΕΙΡΑ κρεῖττον, ἢ πεῖρα. [2] Πίνδαρος· διάπειρά τοι [3] βροτῶν ἔλεγχος.

[4] ΔΙΑΠΕΠΡΑΓΜΕ'ΝΟΝ καὶ τὸ γεγεννημένον, καὶ τὸ ἠφανισμένον. Αἰσχύλος [5] ἐν τῷ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· διαπεπραγμένου στρατοῦ. Πλούταρχος [6] ἐν παραλλήλοις περὶ Δημάδου. [7] ὥσπερ ἱερείου διαπεπραγμένου, ἡ γλῶσσα καὶ

τοῦ γὰρ λόγου κατασκευάζει τὴν τοῦ ἀφθάρτου πρὸς τὸ ἄναρχον συζυγίαν, τοῦ αὐτοῦ τρόπῳ παντὸς εὐσεβοῦς τε καὶ θεοπρεποῦς καταπαίζει ὀνόματος. SALLIER.

1 Διάπειρα κρεῖττον, ἢ πεῖρα.] Haec potius invertenda, ut fere omnia, aut saltim pleraque in nostro audaculo nimis & temerario *Thoma*; πεῖραν enim potius, quam διάπειραν, apud optimos quosvis Auctores Graecos frequentissime occurrere, nemo Graecae Linguae vel mediocriter callens facile, credo, negaverit. Sic *Hippocrates* noster, more illo notissimo Aph. I. ἡ δὲ πεῖρα σφαλερή. sic & *Theocritus*, Idyll. XV. πείρᾳ πάντα τελεῖται· item *Sophocles*, Ajace, τὴν δ' ἐφορμᾶς πεῖραν, & *Demosthenes*, πεῖραν αὐτοῦ δεδώκασι· & denique *Thucydides*, Lib. VI. p. 385. τὰ πεῖραν ἥκιστα τῆς δόξης δόντα. & Lib. I. p. 89. πεῖραν διδοὺς ξυνετὸς φαίνεται· apud quem solum plura alia in hunc sensum passim occurrunt, ut innumera talia jam studio omittam. Conf. *Dieterichii* Jatreum Hippocrat. pag. 947. seqq. Inde sane, ut notum, nihil frequentius, quam phrases illae, apud Veteres probos Auctores, leguntur, πεῖραν λαβεῖν ἀνδρὸς, γεύματος, κόρης, πολέμου, τέχνης, ἰσχύος, ὁμιλίας, quae apud *AElianum*, *Herodianum* & *Plutarchum* saepius occurrunt, & mille alia apud alios, de quibus jam tacere praestat. TRILLER.

Cratinus in Excerpt. *Grotii* p. 493. διαπειρώμενον τῆς τῶν λόγων ῥώμης. *Eunapius* in *Porphyr.* pag. 19. καὶ διαπείρας γευσάμενος, ita lego pro διὰ πείρας. Idem in *Jamblich.* p. 26. βούλεσθαι δὲ διάπειραν λαβεῖν.

2 Πίνδαρος.] Olymp. Od. IV. Antistr. vs. 14. OUDEND.

3 Βρωτῶν ἔλεγχος.] Scr. Βροτῶν. Locus *Pind.* legitur Olymp. Δ. ἀντιστρ. α. fin. STOEBER.

4 Διαπεπραγμ. καὶ τὸ γεγεννημ.] Leidd. Rom. γεγεννημ.

5 Ἐν τῷ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.] Frustra ibi quaeres. Reperitur enim ἐν τῷ δράματι Πέρσαις vs. 517. OUDEND.

6 Ἐν παραλλήλοις.] Immo περὶ φιλοπλουτίας T. II. p. 525. C. ubi verba *Plutarchi* sic se habent: καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου, μηδὲν ἔτι λοιπὸν ἢ τὴν γλῶσσαν εἶναι καὶ τὴν κοιλίαν. IDEM.

7 Ὥσπερ.] MS. Oxon. ὡς περί.

καὶ ἡ κοιλία λείπεται. ὅθεν καὶ [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ, λαβὼν χρῆται οὕτω πως· [2] ὥσπερ ἱερεῖα διαπεπραγμένου, [3] τοῦ ἔνδον τὸ δέρμα λείπεται, [4] γνώρισμα τοῦ πάλαι ζώου.

[5] ΔΙΑΠΡΕ´ΠΩ τούτοις, ἀντὶ τοῦ κάλλιστα καὶ πρεπόντως διάγω. ὡς τὸ, διέπρεψε τῇ ἀρχῇ. καὶ διαπρέπω τὸ δεῖνα, ἤτοι καλλωπίζω. Πλάτων [6] ἐν Γοργίᾳ· φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν, μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι.

ΔΙΑΣΚΟΠΩ͂, καὶ διασκοποῦμαι.

[7] ΔΙΑΣΩ´ΖΟΜΑΙ ὑπὸ σοῦ, καὶ διασώζομαί σε. Θουκυδίδης [8] ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ κακοπραγίαν ὡς εἰπεῖν ῥᾷον ἀπωθοῦνται, ἢ εὐδαιμονίαν διασώζονται.

[9] ΔΙΑ´ΣΤΡΟΦΟΙ φρένες, τοῦ μαινομένου. καὶ διάστροφος μορφὴ ἢ ἕτερον εἶδος μετειληφυῖα. Αἰσχύλος ἐν [10] Προμηθεῖ· [11] εὐθὺς οὖν μορφὴ, καὶ φρένες διάστροφοι. καὶ διάστροφοι ὀφθαλμοὶ, οὐ μόνον οἱ παρὰ τὸ πεφυκὸς ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ τοιοῦτοι μὲν μὴ ὄντες, [12] λοξοβλεποῦντες δέ.

ἀπό-

1 Συνεσ. ἐν ἐπιστ.] Pag. 272. B. ubi pro ὥσπερ est καθάπερ. . . . τοῦ ἔνδον deest; ante ζώου legitur ποτέ. WITTER. Ep. 135. p. 274. OUDEND.

2 Ὥσπερ.] *Synes.* καθάπερ.

3 Τοῦ ἔνδον.] Desunt vulgo in *Synesio* male. OUDEND.

4 Γνώρισμα.] MS. Oxon. γνωρίσματα. Vulgatum in *Synesio*, ubi πάλαι ποτέ. IDEM.

5 Διαπρέπω.] Vide *Stephanum* de illa voce differentem in Lex. SALLIER.

6 Ἐν Γοργίᾳ.] T. I. p. 485. Ed. Serr. in fine. OUDEND.

7 Διασωζ. . . . Θουκ. ἐν γ'.] P. 198. C. Infr. cit. in εὖ λέγει. WITTER. Ed. Vasc. καὶ δ. OUDEND.

Aristides T. II. p. 331. εἴτ' οὐκ ἠδυνήθην αὐτά σοι διασώσασθαι.

8 Ἐν τῇ τρίτῃ.] §. 39.

9 Διάστροφοι . . . Αἰσχύλος ἐν Προμ.] Vs. 674. Διάστροφοι ὀφθαλμοὶ ut *Eurip.* Bacch. vs. 1120. *Soph.* Trach. 807. *Luc.* Dial. Meretr. II. sub princ. & homo διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς *Athen.* VII. pag. 339. E. Edit. Commel. ABRESCH.

10 Προμηθεῖ] Vs. 674. unde hic, ut metrum constet, scribe εὐθ. δὲ μ. καὶ φρ. &c. καὶ addit Leid. pr. OUDEND.

11 Εὐθ. οὖν μορφὴ, φρεν. διαστ.] Codd. A. B. καὶ φρεν. διαστρ.

12 Λοξοβλεποῦντες.] A. B. λοξοβλεπτοῦντες.

1 Ἐν

ἀπόστροφοι δὲ οἱ ἀπεστραμμένοι, οὐ μόνον ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις· [1] αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, [2] εἰσὶν αἱ παντάπασιν ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ.

[3] ΔΙΑΤΙΘΕΜΑΙ παθητικῶς, τὸ διάκειμαι, καὶ τὸ πωλῶ. ὡς παρὰ τῷ [4] Θεολόγῳ· ὅπως ἂν διαθώμεθά τι τῶν ὄντων. διατίθημι δὲ ἐνεργητικῶς, τὸ καθιστῶ, καὶ οἰκονομῶ. [5] Λουκιανὸς ἐν τῷ βίων πράσεις· σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα. καὶ διαθέτης ὡσαύτως ὁ καθιστῶν, καὶ οἰκονομῶν. Ἡρόδοτος ἐν τῇ [6] ἑβδόμῃ· χρησμολόγον καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν [7] Μουσαίου.

ΔΙΑ-

---

1 Αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, εἰσίν.] Interpunge: αἱ δὲ τιμ. φύσεις εἰσίν, αἱ &c. Locus *Synes.* pag. 192. C. STOEBER.

2 Εἰσίν.] Deest textui *Synesii*, Ep. 57. eique reddendum censet Cl. WOLFIUS.

3 Διατίθεμαι παθητικῶς, τὸ διάκειμαι, καὶ τὸ πωλῶ.] I. e. διατίθεμαι passiva voce significat *affectus sum* & *vendo.* Prior significatio satis est usitata, non ita posterior; quare lubet addere exemplum ex *Demosthene*, qui in Olynth. II. οὐδ' ὅσ' ἂν πορίσωσιν οὕτως, ὅπως ἂν δύνωνται, ταῦτ' ἔχοντες διαθέσθαι, ad quem locum *Ulpian.* Διαθέσθαι, πωλῆσαι, ἡ λέξις καὶ παρ' Ἰσοκράτει ἐν τῷ Βουσίριδι. ὅταν λέγῃ τὴν διάθεσιν. i. e. διαθέσθαι, *vendere: dictio etiam extat apud* Isocratem *in Busiride, cum dicit*, τὴν διάθεσιν. nimirum pag. 443. in Busir. Edit. *Wolfii*, τῇ δὲ τῶν ὄντων διαθέσει. BOS.

Accipitur & hoc aliquando pro διατίθημι i. e. οἰκονομῶ, sic *Lucian.* ἐν τοῖς ἐπὶ μισθῷ συνοῦσιν. pag. 467. ὡς οὐδὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. TORREN.

Pro πωλῶ seu vendo vide *Harpocrat* in διάθεσις, ibique *J. Gronovium.* OUDEND.

Isocrat. ad Demon. pag. 49. DRAKENB.

Schol. *Demosth.* Ol. II. pag. 14. extr. Edit. Lutet. ABRESCH.

4 Θεολόγῳ.] *Gregorio* nempe, cujus nomen, ut passim, addunt Codd. Leidens. V. in ἑβδόμῃ. Pro ὅπως in MS. Oxon. ὥσπερ. OUDEND.

5 Λουκ. ἐν βίων πράσεις.] In Vulg. leg. πράσις. Locus est T. I. p. 370. Graev. STOEBER.

Leid. II. ὡς παρὰ Λουκιανῷ.

6 Ἑβδόμῃ.] MS. Oxon. male. ἕκτῃ· exstat enim L. VII. cap. 6. ubi χρησμολόγον τε καὶ δ. OUDEND.

7 Μουσαίου.] MS. Oxon. male Μωσ. IDEM.

1 Δια-

[1] ΔΙΑΦΗ͂ΚΕ [2] δοκιμώτερον, ἢ ἀφῆκε. καὶ [3] διακοῦσ(αι), ἢ ἀκοῦσ(αι).

[4] ΔΙΑΦΟΡΑ῀, πάντες λέγουσι· διαφορότης δὲ, [5] Πλάτων μόνον ἐν Θεαιτήτῳ.

[6] ΔΙΑΧΡΩ͂ΜΑΙ τὸν δεῖνα, καὶ διαχειρίζομαι, καὶ διεργάζο-

---

1 Διαφῆκε δοκιμώτερον &c.] Quae ibi *Thomas* statuit, vel ex solis lexicis convelli possunt. SALLIER.

Cur vero δοκιμώτερον; quin potius ἀφῆκε apud Auctores optimos quosvis frequentius occurrit, quam alterum διαφῆκε. Ita *Hipp.* Lib. de Intern. Affect. pag. 233. & 248. ψυχὴν ἀφῆκεν, & *Euripides* Hecuba, 571. ἀφῆκεν πνεῦμα· quae phrases & in ipso Nov. Test. occurrunt, ut notum. Rursus Idem *Hipp.* saepius, in Libb. de Morb. Epidem. dixit: ὁ πυρετὸς ἀφῆκεν αὐτὸν, quod ipsum etiam in sacris paginis N. T. legitur. Idem Ep. V. ἀφῆκε ῥῖγος, & alibi saepe. Et quis, quaeso, nescit, frequentissime apud omnes fere Auctores Graecos, notissimas illas phrases deprehendi: ἀφῆκεν οἶκον, γονεῖς, ὀρφανοὺς, φίλους, τέκνα, χρυσὸν, χρήματα, βρώματα, & innumera alia in hunc sensum ubivis obvia? Sed id *Thomae* in more positum, ut phrases plerumque biblicas obelo male notet. TRILLER.

2 Δοκιμώτερον, ἢ ἀφῆκε.] Desunt haec pessime in Oxon. Ἀττικῶς, ut semper, subintelligendum est. OUDEND.

3 Διακοῦσ(αι).] *Plutarch.* Pericl. p. 154. A. idem Cicer. p. 862. C. Ἀντιόχου τοῦ Ἀσκαλωνίτου διηκουσεν. *Polybius* Lib. I. pag. 32. διακούσας τὸ γεγονὸς ἐλάττωμα.

4 Διαφορὰ . . . διαφορότης δὲ, Πλάτων μόνον . . .] Idem *Plato* IX. de Rep. p. 509. A. & eadem forma διαφορότης pag. 550. G. cujusque imitatione *Dio* Chrys. p. 305. ABRESCH.

Antiphon Or. VII. pag. 58. ἐπί τε γὰρ τῇ τούτου διαφορᾷ ἀβίωτον τὸ λειπόμενον τοῦ βίου διάξω. sed leg. διαφθορᾷ.

5 Πλατ. μόνον.] A. B. μόνος. Est & apud Eund. de Republ. Lib. IX. pag. 739. b. & apud *AElian.* Var. Libr. II. c. 21. de Anim. Lib. I. c. 2. Ita quoque τὸ διάφορον usurpavit *Aristid.* Themistocl. T. II. p. m. 183. Oxon. STOEBER.

Tom. I. p. 209, 210. Sic & *Moeris.* Leid. II. μόνον δὲ. Sed ad ejus imitationem *AElianus* tum in Var. Historiis, tum praesertim in Animalibus. OUDEND.

6 Διαχρῶμαι, διαχειρίζομαι & διεργάζομαι.] Elegantius dicas pro *occido* quam φονεύω. Sic *AElian.* V. H. III. 45. ξίφος, ᾧ τὸν Φίλιππον διεχρήσατο, *gladium, quo Philippum peremit.* Ad quem locum *Schefferus* ait, hoc vocabulum alibi haud legi, ideoque sibi admodum esse suspectum, neque dubitare, quin scribendum sit, διεχειρίσατο. At nequaquam suspectum ipsi debuit

γίζομαι, [1] κρεῖτῖον ἢ φονδῦω. Λιβάνιος ἐν [2] διηγήμαλι δραμαλικῷ, τῷ, ἤρα τῆς ἑαυτῆ γυναικὸς ὁ Κανδαύλης· διαχρησάμενος τ δεσπότlω. ϗ πάλιν ἀλλαχῦ· [3] διεχειρίσατο ἑαυτόν. Ἐυελπίδης [4] ἐν Ἑκάβῃ· [5] ἄγ' ἦν Ὀδυσσεῦ, ὃ διείργασαί μ' ἄγων. ὡσαύτως ὃ [6] διαχείρισις. [7] διέργασις μέντοι, ὃ διεργασμὸς, ἐχ ὕρη-

---

debuit esse hoc vocabulum, cum frequens admodum sit apud puriores Graecos. *Herodian.* I. 19. —— αὐτῆς διαχρησάμενος. Eodem Libro cap. 23. &. cap. 32. *App.* Alex. De Bell. Pun. ἵνα ἐκφεύγοντας ἐκείνες διώκοιεν ϗ διαχρῷντο. *Parthen.* Erot. cap. 33. διαχρήσασθαι τ Ἀσσάννα ἑαυτόν. *Euseb.* λόγω πρώτῳ: λέοντα διαχρώμενος. *Theocr.* Eid. XV. & alibi saepius. Addi his possunt loca, quae adducit *Kuhnius* ad *AElian.* cap. 45. L. III. BOS.

Herodian. Lib. III. cap. 12. εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὂν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλέας. *Plutarch.* Apophth. Lacon. p. 220. B. conf. *Kuhnius* ad *AEliani* V. H. Lib. III. c. 45. p. 320.

1 Κρεῖτῖον.] MS. Oxon. κρεῖττων. Forte κρείττω in plurali. OUDEND.

2 Διηγημ. . . . ὁ Κανδ.] Desunt haec a Cod. A. pro Κανδαύλης in B. leg. Κανδαύλων. STOEBER.

Editum est inter Rhetorum excerpta a *L. Allatio* Romae 1641. 8°. V. *Fabricii* Thes. Bibl. Graecae Lib. V. c. 10. p. 410. OUDEND.

3 Διεχειρίσατο ἑαυτόν.] Prave Edd. Rom. Vasc. διεχειρησ. ut patet e praecedentibus, *Suida*, aliisque. IDEM.

4 Ἐν Ἑκάβῃ.] Deest in MS. Oxon. Est vs. 369. ubi vulgo ἄγ' ἦν μ' Ὀδ. IDEM.

5 Ἄγ' ἦν Ὀδ.] Cod. A. ἄγ' ἦν μ' Ὀδυσσεῦ.

6 Διαχείρησις.] Lege διαχείρισις, quam scribendi rationem analogiae consentaneam secutus est *Thucydides* Lib. I. pag. 54. ἡγέμενοι δὲ αὐτονόμων τὸ πρῶτον τ ξυμμάχων, ϗ ἀπὸ κοινῶν συνόδων βελευόντων, τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ τε ϗ διαχειρίσει τῶν πραγμάτων μεταξὺ τῦδε ꝟ πολέμε, ϗ ꝟ Μηδικῦ. ubi Schol. διαχειρίσει interpretatur διοικήσει. SALLIER.

Codd. A. B. hic & in seqq. constanter legunt διαχείρισις, quod analogia suadet, & *Dukero* praeprimis probatur ad *Thucyd.* pag. 64. ubi locum a *Thoma* cit. vide. STOEBER.

Leg. διαχείρισις cum Leid. pr. OUDEND.

Bis ita legitur, non est *Thomae*, sed scribarum error; neque enim agit de Διαχειρέω, sed διαχειρίζομαι. etsi & in *Thuc.* Lib.

εὕρηται. ἔστι δὲ καὶ [1] διαχείρισις, ἡ διοίκησις. Θουκυδίδης· [2] πολέμῳ τε καὶ διαχειρήσει πραγμάτων. καὶ διαχειρίζω, τὸ διεξάγω. [3] Ἡρόδοτος δὲ καὶ καταχρῶμαι ἀντὶ τοῦ φονεύω λέγει [4] ἐν τῇ πρώτῃ· αὐτοῦ μιν [5] ἐν τῇσι Θυρέῃσι καταχρήσασθαι ἑωυτόν. [6] καὶ αὖθις ἐν τῇ [7] αὐτῇ· τέῳ δὲ μόρῳ τὸν παῖδα κατεχρήσαο, [8] τόν τοι παρέδωκα. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ τὸ διαχρῶμαι, πρὸς δοτικὴν λέγει, ἀντὶ τοῦ χρῶμαι. ὡς ἐν τῇ [9] αὐτῇ· οὗτοι μὲν τῷ [10] Φωκαιέων τοιούτῳ μόρῳ διεχρήσαντο. [11] καὶ πάλιν ἐν τῇ

Lib. I. c. 97. ubi Not. corrupte alterum exhibeant quidam Codd. ABRESCH.

7 Διέργασις.] Ed. Vascos. καὶ δ.

1 Διαχείρησις.] Patet ex seq. verbo διαχειρίζω, legendum esse διαχείρισις, e Leid. pr. uti etiam recte legitur in *Thucyd.* Lib. I. §. 97. ubi vide Cl. *Duker.* OUDEND.

2 Ἐν πολέμῳ.] Codd. A. B. ἐν non agnoscunt: neque aliter Edit. *Steph.* p. 65. A. & *Dukeri.* STOEBER.

Exciderunt τῇ πρώτῃ, vel cum Codd. Leid. pr. Oxon. ejiciendum τὸ ἐν, quod loco *Thucydidis* non convenit, neque ibi quoque adparet. OUDEND

3 Ἡρόδοτος] Hinc usque ad finem absunt a Cod. Oxon.

4 Ἐν τῇ α.] Dele punctum, quod praecedit post λέγει. Vid. loc. p. 38. C. Steph. Pro ἐν τισι MSS. ἐν τῇσι Θυρέῃσι. Cod. B. Θυρέῃσι. Pro ἑωυτὸν scr. ἑωϋτὸν ex B. vel sine Cod. MS. STOEBER.

5 Ἐν τῇσι Θυρέῃσι.] Sic rescripsi ex Leid. I. & *Herod.* C. 82. urbe *Thyreis.* vulgo ἐν τισι Θυρέῃσι. OUDEND.

6 Καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 55. C. Pro τέῳ δὲ Codd. A. B. τέῳ δὲ μόρ. STOEBER.

7 Αὐτῇ.] Cap. 117. Pro κατεχρήσαο Ed. Vasc. male κατεχρήσεο. OUDEND.

8 Τόν τοι παρέδ.] Cod. A. τό τοι. Post : τὸ διαχρῶμαι, Codd. A. B. delent τὸ & sequens commatis signum. Locus cit. est pag. 77. A. ubi quidem ex recens. *H. Steph.* legitur Φωκαιέων, quod etiam in Cod. B. obtinet & Edit. *Gale.* Cod. A. vero Φωκαέων cum Nostro legit. STOEBER.

9 Αὐτῇ.] Cap. 167.

10 Φωκαιέων.] Ita reposui ex *Herodoto* pro Φωκαέων. OUDEND.

11 Καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 78. D. Pro διαχρεωμένης Cod. B. διαχρεωμένη sine sensu. Pro τῷ πρὶν νῦν Cod. A. τῷ πρὸ νῦν. STOEBER.

Cap. 171. Pro ὀνόματι ἀεὶ *Herod.* οὐνόματι αἰεί. OUDEND.

Δι-

τῇ αὐτῇ· καὶ τῷ ὀνόματι τῷ αὐτῷ ἀεὶ διαχρωμένους τῷ περ νιῶ.

[1] ΔΙΔΑ΄ΣΚΑΛΟΣ, λόγων καὶ ἀρετῆς· ἐπιστάτης δὲ, ἔργων.

Οὐ μόνον [2] ΔΙΔΑ΄ΣΚΟΜΑΙ παρ' ἄλλου, ἀλλὰ καὶ διδάσκομαι ἕτερον, ἀντὶ τοῦ διδάσκω. [3] Λουκιανὸς ἐν τῷ ἐνυπνίῳ· [4] καὶ διδάσκου παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι.

[5] ΔΙΔΟ΄ΑΣΙ λέγε, καὶ οὐ διδοῦσιν.

[6] ΔΙΔΩ΄Η ἢ δῴη, εὐκτικῶς, φησὶ Φρύνιχος, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, [7] ἀλλὰ διδοίη, καὶ δοίη. τὸ μέντοι διδῴη καὶ

---

1 Διδάσκαλος.] Ex *Ammon.* h. v. διδάσκαλος λόγου *Themist.* Orat. 13. & *Aristaenet.* Libr. I. ep. 20. καὶ ἡ διδάσκαλος ἐπέβλεπε τὴν ἀπᾴδουσαν, καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐνεβίβαζε χειρονομοῦσα τὸν τρόπον. Ἐπιστάτης legitur sic apud *Diod.* Sic. lib. XVI. p. 407. *Gloss.* Magister, ἐπιστάτης, διδάσκαλος. STOEBER.

2 Διδάσκομαι] Schol. *Aristoph.* Nub. Act. I. Sc. 2. vs. 2. DRAKENB.

Conf. Nostr. infr. in ἐδίδαξα. *Ammon.* p. 43. quocum ex parte facit Schol. *Arist.* Nub. vs. 1341. ad quem locum vid. etiam *Kuster.* Ejusdemque not. ad l. c. v. 127. Plura dabit *Bud.* col. m. 938. seq. STOEBER.

Lege cum MSS. Leidd. & Edd. Rom. Vascos. οὐ μόνον δ. OUDEND.

3 Λουκιανὸς ἐν Ἐνυπν.] Tom. I. p. 3. Graev. Cujus verior esse lectio videtur διδάσκει. Schol. ibid. διδάσκου legisse videtur, observans: διδάσκομαί τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον. WITTER.

Pessime MS. Oxon. Αἰγυπτίῳ. V. Tom. I. pag. 3. Ed. Amst. OUDEND.

4 Καὶ διδάσκου.] Hinc itaque emendare *Lucianum* possis, ubi vulgo δίδασκε. In medio usi sunt eo sensu quoque *Lucianus* alibi, & *Aristophanes.* Adi Thes. *H. Steph.* Sed & alii Attici Activum usurparunt. Consule Celeb. *Hemsterhusium* ad *Aristoph.* Plut. p. 4. IDEM.

5 Διδόασι.] Conf. Nostr. infr. in ζευγνύασι. *Phryn.* Ecl. in διδοῦσιν, & ibi *Nunnes.* διδόασι legitur apud *Thucyd.* L. I. fol. 30. D. *Synes.* pag. 269. B. WITTER.

V. *Phryn.* pag. 104. Ed. P. καὶ abest recte a MSS. Leidd. OUDEND.

6 Διδῴη.] Vid. Cl. *Scherpezelius* ad *Hom.* Iliad. Α. 324. DRAKENB.

7 Ἀλλὰ διδοίη.] Adde ex Cod. A. & *Phav.* καὶ δοίη. STOEB.

Adde ex MSS. Leidd. Oxon. & *Phavor.* καὶ δοίη. & confer *Phry-*

καὶ δῴη, [1] ἐπὶ ὑποτακτικῷ τιθέασι. τεκμηριοῖ δὲ Ὅμηρος, [2] ἐὰν μὲν ὑποτακτικῷ χρῆται, διὰ τοῦ ω ἐκφέρων. οἷον, εἰ δέ κεν [3] αὐτὸς [4] δῴη κῦδος ἀρέσθαι. ἔστι γὰρ, εἰ δ' ἂν σοι δῷ αὐτὸς, ἤγουν ὁ Ζεύς. [5] εἰ δὲ εὐκτικῶς, [6] οὕτω· σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι [6] μενοινᾷς. οὐ καλῶς δὲ ταῦτα φησὶν ὁ τοιοῦτος Φρύνιχος. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ [8] βιοῦς, βιοῦντος, οὐ βιοίη φαμὲν, ἀλλὰ βιῴη, [9] Ἰωνικῷ ἔθει· [11] ἐκεῖνοι γὰρ τὴν οἱ δίφθογγον, εἰς ω μέ-

Phrynich. p. 152. Ed. P. Oud.

1 Ἐπὶ ὑποτακτ.] Cod. B. εὐκτικῷ.

2 Ἐὰν μὲν ὑποτακτικῷ.] *Phryn.* h. v. (quem etiam conf. in γαμῴη) maluit scribere ὑποτακτικῶς. Codd. A. B. ut in textu. Res eodem redit. Locus *Hom.* est Iliad. Π. v. 87. ubi αὖ τοι. Barnes. in Cod. Barocc. legi observavit αὖτε. αὐτὸς agnoscunt MSS. A. B. & *Phrynichus.* Stoeber.

3 Αὐτὸς.] Sic etiam *Phryn.* vulgo. Sed ibi recte Ed. prima, & hic MS. Oxon. αὖ τοι. ut in *Homero* Il. Π. vs. 88. Oudend.

4 Δώῃ κυδ.] Scr. δῴη. Stoeb.

5 Εἰ δὲ εὐκτικῶς.] Sic Cod. B. & *Phryn.* Cod. A. & *Phavor.* εὐκτικῷ. Idem.

Pro εὐκτικῶς legerim εὐκτικῷ sc. χρῆται. tum etiam: ἐκεῖνοι γὰρ τὴν οἱ δίφθογγον, εἰς ω μέγα τρέπουσιν. Torren.

Vel scribe εὐκτικῷ cum *Phavorino*, ut supra ὑποτακτικῷ χρῆται, vel ibi ὑποτακτικῶς, quomodo est in *Phrynicho*, qui, cur hic τοιοῦτος vocetur, nescio. Delerem hanc vocem cum Leid. sec. si mei res arbitrii foret. Oudend.

6 Οὕτω.] Codd. οὕτως. Sic & *Phryn.* Locus *Homer.* est Odyss. Ζ. v. 180. Stoeber.

Οὕτως Leid. pr.

7 Μενοινᾷς.] Deest in Cod B. Pro φρεσὶ Idem φρεσίν. Stoeber.

8 Βιοῦς, βιοῦντος.] Sic Cod. B. & *Moschop.* in δοίη. Cod. A. βιοῦς, βιοῦντος. Rectius *Phav.* βιοῦς, βιόντος, uti mox ἁλοὺς, ἁλόντος. *Moschop.* sic habet: Δοίη, γνοίη, ἁλοίη, τὸ δὲ βιῷν (forte βιῴη) σημειώσαι διὰ τὸ βιοῦς, βιοῦντος. τὸ γὰρ οὐ δίφθογγόν ἐστιν. ὅτε (annon ὃ, τε?) τρέπεται εἰς ω μέγα δωρικῶς. δώη (scr. δῴη) δὲ ὑποτακτικὸν ποιητικῶς. Idem.

Phav. βιόντος, ut statim δοὺς, δόντος, ἁλοὺς, ἁλόντος: ubi hic rursus, contra MSS. ἁλοῦντος male. Oudend.

9 Ἰωνικῷ ἔθει.] Malim sequi *Moschop.* qui Dorico more id fieri asserit; quanquam accuratius pensitata re neuter recte sentit. Dores quidem pro μοῦσα dicunt μῶσα, pro βούτης, βώτης. *Theocr.* Idyll. I. v. 80. at non μῷσα, βῴτης per ῳ Diphth. Dicendum itaque βιῴην, βιῴη Attico

[1] ὦ μέγα τρέπουσιν· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δοὺς δόντος, δοίη καὶ δῴη. ὡς καὶ [2] ἁλοὺς, ἁλόντος, ἁλοίη καὶ ἁλῴη. [3] Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐνάτῃ· οὔτε γὰρ [4] ἄν τοι δῴην θυγατέρα τὴν ἐμήν. ὥστε οὐκ ἔδει λέγειν, ὅτι ὑποτακτικὰ ταῦτά ἐστιν, ἀλλ' ὅτι τὸ διδοίη καὶ δοίη, ἐν χρήσει μᾶλλον τοῦ διδῴη καὶ δῴη. καὶ Ἀλέξανδρος γὰρ ὁ σοφιστὴς, [5] καὶ Λιβάνιος, καὶ ἕτεροι, ἐπὶ εὐκτικοῦ τούτοις εὑρίσκονται χρώμενοι.

ΔΙΔΩΜΙ σοι δίκας, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ κολάζομαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ σωμάτων μετὰ σοῦ κρίσιν, περὶ ὅτου δή τινος ἀμφιβαλλομένου. [6] Θουκυδίδης· [7] δίκας μὲν

---

tico more dictum pro βιόλυ. Vide *Maittaire* de Dial. pag. 60. seq. STOEBER.

Καὶ Δωρικῷ. & pro var. lect. Ἰωνικῷ MS. Oxon. OUDEND.

11 Ἐκεῖνον γὰρ.] Scr. ἐκεῖνοι γάρ. Mox: ὦ μέγα] εἰς ὦ μέγα. sic MSS. *Phav.* & *Moschop.* STOEB.

Vitiose pro ἐκεῖνοι, ut bene *Phavor.* OUDEND.

Ἐκεῖνοι γὰρ τὴν οι δίφθογγον εἰς ω μέγα τρέπουσιν. ABRESCH.

1 Ω μέγα.] Immo vero εἰς ω μ. cum MSS. Leidd. ut in *Phav.* quod adscripserunt suo margini hic recte Viri docti. IDEM.

2 Ἁλοὺς ἁλόντος.] Codd. A. B. & *Phav.* ἁλόντος conf. Hort. *Adon.* f. 217. b. STOEBER.

3 Ἡρόδ. ἐν τῇ θ'.] Cap. CX. p. m. 554. ubi *Steph.* lectio servata ed. alt. p. 631. fin. οὔτε γὰρ ἄν τοι δοίην θυγατέρα τὴν ἐμήν. Sic quoque Cod. B. ἄντε δώην pro δῴην scribae error in Cod. A. IDEM.

4 Ἀντιδῴην] Lege ex *Herodoto* cap. 110. ἄν τοι δῴην. quo modo in Leid. pr. verum tamen eo *Herodoti* loco contra sententiam *Thomae* vulgo legitur δοίην. δῴην in Optat. *Xenoph.* pag. 69. OUDEND.

5 Καὶ Λιβαν.] Tom. I. 531. a. 751. c. d. &c. IDEM.

Καὶ delet Cod. A.

6 Θουκυδ.] Lib. I. p. 94. A.

7 Δίκας μὲν τῶν διαφορῶν.] Sic legisse Noster in suo Codice videtur. Codd. A. B. eandem lectionem exhibent, & *Thucydidis* Codd. non pauci, quos secutus *Henr. Steph.* Malim διαφόρων, quod alter *Thucyd.* locus suadet. Amat enim διάφορα scribere, non διαφοράς. Lib. I. p. 53. C. τὰ δὲ διάφορα δίκῃ λύεσθαι κατὰ τὴν ξυνθήκην. Vide etiam, quae circa hanc phraseologiam observavit Schol. *Thucyd.* lib. I. p. 20. C. *Moschop.* Δίδωμι δίκην, ἀντὶ τοῦ κολάζομαι. λαμβάνω δίκην, ἀντὶ τοῦ τιμωροῦμαι. Quo sensu δίκην λαβεῖν saepius apud *Lysiam.* Idem δίκην ἔχειν μεγίστην scripsit p. 31. Tayl. ἐγκα-

μὲν τ̃ διαφορῶν ἀλλήλοις διδόναι κ) δέχεσθαι. [1] ἤγουν κριτικὰς ἐξετάσεις. [2] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· ὅθεν [3] κἀκεῖνο παρῆκται. κολάζεται γδ ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ κρίσει [4] ἀναφανεὶς ὑπεύθυνος.

[5] ΔΙΕΒΙΒΩΝ, κ) διεβίβαζον. Ἀριστείδης ἐν τῷ [6] Παναθηναϊ-

ἐσχάτην ὀφείλειν δίκην, *extremi supplicii reum esse. Arist.* Leuctr. II. pag. 434. τίνειν δίκην *Eurip.* Orest. v. 7. & alii. STOEBER.

Lib. I. §. 140. ubi vulgo διαφόρων, quasi a διάφορον. sed MSS. διαφορῶν. Res eodem redit. OUD.

1 Ἤγουν κριτικὰς.] Cod. A. κρίσεις.

2 Εὐριπ. ἐν Ὀρεστ.] En tibi duo loca, quorum alterutrum in animo habuisse puto Magistrum. Orest. v. 611. seqq. Tyndarus ita:

Μολὼν γδ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
Ἑκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν,
Σοί, σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην.

Magis ad rem facere ista videntur l. c. v. 575. seqq.

Ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσ' ᾔδετ' οὐχ αὑτῇ δίκην
Ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει,
Ἐζημίωσε πατέρα, κἀπέκτειν' ἐμόν.

cui posteriori loco primas deferre, quis dubitet? STOEBER.

Videntur haec loco suo mota esse, & ponenda post κολάζομαι ὑπὸ σοῦ. Eo enim sensu ter in Orest. vs. 576, 1134, 1597. praesertim cum exemplum non addatur, nisi illud exciderit. Recte autem jungi possent ἐξετάσεις. ὅθεν &c. OUDEND.

3 Ὅθεν κἀκεῖνο παρῆκται.] Haec & quæ ad finem usque leguntur, desunt in Cod. A. Nec sane Magistri esse verba videntur. Legendum forte παρήκει, quo usus Noster in δυοῖν, vel simile quid, ut sensus constet. STOEB.

Ed. Vasc. κἀκεῖνα. OUDEND.

4 Ἀναφανεὶς.] Cod. B. φανείς.

5 Διεβιβῶν.] Cod. A. διεβίβων. *Phavor.* cum Nostro διεβιβῶν. Utrumque suspectum. Quid si legeres διεβίβασαν? ut sensus sit, non Aoristum modo, verum etiam Imperfectum Atticis usu venire; vel διέβησαν, quod adoptare malim, inductus illustri illo *Thucydidis* loco, quem, mireris, Grammatico in mentem non venisse. *Thuc.* Lib. IV. p. m. 256. *Steph.* ὁπλίτας διεβίβασαν εἰς αὐτὴν κ. τ. λ. Mox: ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς ταῦτα, κ) διεβίβαζον ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας . . . . κ) διέβησαν μὲν κ) ἄλλοι πρότερον κατὰ διαδοχὴν κ. τ. λ. STOEBER.

Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. καὶ δ. OUDEND.

6 Παναθηναϊκῷ.] Tom. I. p. 113. Ed. Angl. IDEM.

1 Ἰτέον

ἀθηναϊκῷ· καὶ διεβίβαζεν εἰς τὴν Ἀσίαν τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας ἀποικίας. [1] ἰστέον, ὅτι ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι, προτιμοτέρα τοῖς Ἀττικοῖς τῆς βαρυτόνου. δείκνυμι γὰρ καὶ ζεύγνυμι λέγουσιν, οὐ δεικνύω, οὐδὲ ζευγνύω.

ΔΙΕ'ΔΡΑ τὶς φυλακὴν, [2] ἀπέδρα, ὅταν ἀφύλακτος ᾖ.

[3] ΔΙΕΙ͂ΝΑΙ ἐλαίῳ, ἢ ὄξει, ἢ [4] ἄλλῳ τινὶ, οὐκ ἀνεῖναι, ὡς [5] οἱ ἰατροὶ λέγουσιν. Ἀριστείδης ἐν [6] δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· καὶ ἀψίνθιον προσευρὼν, προστάξειε πιεῖν, ὄξει διειμένον. [7] διεῖναι, ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους περὶ συμμαχίας δευτέρῳ· ἢ [8] συνεισβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διεῖναι.

ΔΙΕ-

---

1 Ἰστέον, ὅτι κ. τ. λ.] Supra monitum in voc. δείκνυμι, hanc observationem illum potius sibi locum vindicare. In Codd. MSS. hic loci, ut in Editis, legitur. STOEBER.

Videntur haec alio pertinere, & ab quodam exemplo verbi in νυμι avulsa esse. Exsulant a Leid. sec. sicuti multa alia. OUDEND.

2 Ἀπέδρα] Cod. A. addit δέ.

3 Διεῖναι ἐλαίῳ, ἢ ὄξει &c. οὐκ ἀνεῖναι.] Sic *Aristoph.* Plut. p. 75. διέμενος ὄξει Σφηττίῳ ubi Schol. διεῖναι exponit per διυγραίνειν, ὃ νῦν χυμαλίζειν φασι. BOS.

4 Ἀλλώτῳ.] Legendum forte ἄλλῳ τινὶ ex *Phrynich.* h. v. Pro τινὶ Rom. ἄλλῳ τῳ male. *Phavor.* rectius ἄλλῳ τινὶ, quocum faciunt MSS. A. B. STOEBER.

Edidi, ut in *Phav.* Ed. Vasc. ἄλλῳ τινὶ, *alia quadam re. Phryn.* p. 10. Ed. P. ἄλλῳ τινί. OUD.

5 Οἱ ἰατροὶ.] Delent MSS. & *Phav.* οἱ.

6 Δευτέρῳ.] MS. Oxon. τινὶ bene si addas β. T. I. pag. 297. Ed. Angl. Dein καὶ διεῖναι Leid. pr. OUDEND.

Tom. I. pag. 524. . . . ὁ αὐτὸς] T. II. p. 264. extr. ubi aliter editur. Rectius Thomas. *Canter.* in Cur. sec. emendabat ἢ συνεμβαλεῖν . . . . ἢ διέναι. ABRESCH.

7 Διεῖναι ἀντὶ.] MS. καὶ διεῖναι Inferendum hic ex Cod. A. & Rom. Διελέχθη κάλλιον ἢ διελέξατο. STOEBER.

Recte V. in Διηλέχθη. OUDEND.

8 Συνεισβαλεῖν.] Codd. A. B. συνεμβαλεῖν. Utrumque commodius, quam editum συμβαλεῖν. IDEM.

In Leid. pr. inveni συνεμβαλεῖν. Respicit Thomas *Aristidis* locum T. I. p. 499. Ed. Angl. ubi vulgo editur συμβαλεῖν nullo illic sensu: sed recte p. 488. ἢ συνεμβαλεῖν ἢ διεῖναι, *ut vel una invadatis vel transitum praebeatis.* Quomodo utrumque εἰσβάλ-

[1] ΔΙΕΝΕΙΜΑΜΗΝ, καὶ ἐνειμάμην, οὐ διειλόμην. Ἀλκιβιάδης ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ· πρὸς δὲ τοὺς στρατιώτας τοὺς χιτῶνας [2] ἐνείμαντο.

ΔΙΕΠΑΥΣΕ τις τινά, καὶ διεπαύσατο αὐτός. καὶ [3] ἔπαυσε καὶ ἐπαύσατο. καὶ ἀνέπαυσε καὶ ἀνεπαύσατο. [4] Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ, διέσωσέ τις ἐμπρησμοῦ γενομένου τὸν ἑαυτοῦ πατέρα· μόλις, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν ἐπὶ τῷ [5] πατρὶ θρήνων ἀναπαυσάμενος. [6] τὸ δὲ μετὰ τοῦ κατὰ ἐκφέρειν ταῦτα, [7] ἀδόκιμον.

[8] ΔΙΕΦΘΟΡΕΝ, [9] ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη. [10] Λουκιανὸς ἐν τῷ

λω & ἐμβάλλω passim occurrit. συνεσβάλλω, ut nunc apud Magistrum, exhibent Edd. Xenophonteae quoque p. 177. & *AEliani* de Anim. L. VII. 33. aliisque locis. OUDEND.

1 Διενειμάμην . . . Ἀλκ.] Tom. II. p. 295. ABRESCH.

2 Ἐνείματο.] Sic MSS. Vulg. ἐνείμαντο. STOEBER.

Leg. ἐνείμαντο. Agitur enim illo loco, qui est T. I. p. 515. de pluribus. Idem error in Phavor. OUDEND.

3 Ἔπαυσε.] Corrigendus *Apollodor.* L. III. p. 160. Ed. Gal. ὁ δὲ τὴν λύπην αὐτῶν ἐπαύσατο, immo ἔπαυσεν, ut exaratum legitur in MSS. & in his D'Orvilliano. OUDEND.

4 Λιβάνιος.] T. I. p. 915. A. WITTER.

5 Πατέρι.] Scr. πατρί. STOEBERUS

Leid. pr. Edd. Rom. V. & vulgo T. I. p. 915. πατρί. OUDEND.

6 Τὸ δὲ μετὰ τοῦ κατὰ.] Scrib. κατά. STOEBER.

7 Ἀδόκιμον.] Non tenemur verbis Magistri, nec teneri se passi fuissent *Aristoph. Lucian.* alii. Vid. *Steph.* Thes. h. v. ἀποπαύω, sicut ἀναπαύω, eleganter cum ἐκ constructum legitur apud *Sophocl.* Electr. v. 233.

Οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
Ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

Sic ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν *Apoc.* XIV, 13. STOEBER.

Atqui praeter alios τῷ καταπαύειν usus est ipse *Xenophon* Cyrop. p. 229. ἀρχῆς Κύρου καταπαύειν. Seqq. Διεφθαρμ. λογοπ. subjunxi τοῖς διαλεκτικοῖς ... &c. a quibus prave avulsa fuerant. OUDEND.

8 Διέφθορεν &c.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. pag. 733. DRAKENB.

Sensus est, vocem διέφθορεν, a Veteribus passive usurpari solitam, active vero a nemine, si *Sophoclem* excipias; qua in re cum caeteris Grammaticis ipsi parum convenit: *Phrynichus* enim, *Ammonius*, & *Mosch.* activam tantum significationem ab

τῷ Ἡρακλέως καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὼς

ab illis, qui pure loquuntur, repudiata passiva, tenendam esse defendunt. Nos & *Thomam*, & ejus adversarios falli, contendimus, nec injuria, cum vox, de qua disputatur, non passive modo, sed & active apud optimae notae scriptores promiscue efferri consueverit. Prioris significationis exemplum suppeditat *Homerus* Iliad. O. v. 128.

Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας.

Equidem nos non latet, fuisse nonnullos, qui huncce locum ἐνεργητικῶς exponi debere, sibi persuaserint; testis *Eustat.* p. 191. τινὲς μέντοι, inquit, αὐτὸ ἐνεργητικῶς νοοῦσι, ἵνα λέγῃ, ὅτι διέφθαρκας ἃς εἶχες φρένας. αὐτοὶ δὲ παραφέρουσιν καὶ χρῆσιν ὁμοίαν ἐκ Μενάνδρου, τὸ, εἰ δ' ἐστὶν οὗτος τὴν κόρην διεφθορώς. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ, διέφθορας τὸν ὄρνιν ἡμῶν. ὥστε διέφθορέ τις, φασὶν, ἕτερον· διέφθαρται δὲ ὑφ' ἑτέρου. προστιθέον δὲ καὶ Σοφοκλέους τὸ, τὰς οὔσας τέ μου, καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορας. Verum praeterquam quod ea interpretatio, quantum ex Eustathii verbis conjicere licet, paucis solum videtur placuisse, *Homeri* loco parum accommodatam obscurum est nemini. Id cum intelligerent Veterum plerique, passivam significationem sibi anteponendam esse, duxerunt; διέφθορας, διέφθαρσαι. ait *Didymus*, quocum facit *Etym.* auctor: διέφθορας, inquit, ἀντὶ τοῦ διέφθαρσαι. & alibi, scilicet in voce τέτηκα: διέφθορα παθητικὴν σημασίαν ἔχει. Ita quoque *Eust.* p. 1009. τὸ δὲ διέφθορας νῦν μὲν παθητικῶς κεῖται, ἀντὶ τοῦ διεφθάρης, Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐνεργητικῶς φασιν, ἀντὶ τοῦ διέφθειρας. Idem p. 1443. ὅτι δὲ τὸ διέφθορας οὐ μόνον ἐνέργειαν δηλοῖ, ἵνα λέγῃ, ὅτι τὰς φρένας διέφθειρας, ἀλλὰ καὶ πάθος νόμῳ μέσου παρακειμένου ἀκραιφνοῦς, ἵν' ᾖ λέγων, ὡς διεφθάρης τὰς φρένας, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ex quibus praeterea colligas, eam vocem tanquam minus Atticam, vel barbaram Eustathio non improbari; dicere satis habuit, huic etiam ab Atticis ἐνέργειαν tribui; recte, ut ostendunt haec *Euripidis* Hipp. vs. 1014.

Ἀλλ' ὡς τυραννεύειν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν

Ἥκιστά γ' εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε.

Sunt etiam duo apud *Lucianum* loca, quibus alia nulla, praeter passivam, significatio accommodari potest: prior occurrit T. I. p. 32. ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται, κρουμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεφθορότων ᾀσμάτων. ᾄσματα διεφθορότα videntur esse cantus fracti, quibus hominum animi molliuntur. Alter legitur T. II. p. 979. σὺ δὲ, inquit, ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὥστε μηδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆται. quae explicatione non indigent. Neque minus diserte

Josephus p. 153. Σισάρης δὲ καταπηνήσας τοῦ ἅρματος, inquit, ὡς εἶδε τὴν τροπὴν γινομένην, φυγὼν ἀφικνεῖται πρός τινα τῶν Κενετίδων γυναῖκα Ἰάλην ὄνομα, ἣ κρύψαι τε ἀξιώσαντα δέχεται, καὶ πότον αἰτήσαντι γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἤδη. Γάλα διεφθορὸς est lac corruptum, quo sensu dicitur χυμὸς διεφθορὼς apud Greg. Naz. T. II. p. 521. Illud tamen fateamur, necesse est, Atticos, aliosque activam significationem alteri praetulisse, quod immerito *Thomas* negat, & in tanta exemplorum copia errare potuisse miramur: ne quis autem restet scrupulus, duobus exemplis contenti ad alia properabimus. Prius debemus *Eurip.* Med. V. 349.

> Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν.
> Αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.

Id est, *multa feci temere.* Alterum *Theophrasti* est de Caus. Plant. p. 290. ὅπερ ἔπαθέ τις, inquit, ἀπελθὼν εἰς Συρακούσας ἐκ Κορίνθου, τὴν ἐργασίαν τὴν ἐντεῦθεν μεταφέρων. καὶ ὡς τὸ χωρίον τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἐκλιθολογήσας διέφθορεν. διέφθαρεν ibi pro διέφθειρεν, *reddidit multo deteriorem.* Vide *Graev.* ad *Lucianum* p. 733. SALLIER.

Atqui ceteri Grammatici illud Soloecismo adscribunt, quamquam negari nequit, ita nonnumquam inveniri. Magis tamen Atticum & frequentius est διέφθορα ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε, quod Magister ait, semel vel raro modo occurrere. Sed utriusque significationis exempla vide apud *Graevium* ad *Luciani* Soloec. p. 48. σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας, & activae significationis plura in *Ammonio*, quibus addi posset magnus numerus. Nullum itaque dubium mihi est, quin Thomae error librariis sit adscribendus. Emendationes vero, quas instituunt *Nunnesius* & *Pauwius* ad *Phryn.* p. 63. nemini placituras opinor, neque iis refellendis otium perdam. Cogitavi aliquando, ut Thomam inter & ceteros Grammaticos fere conveniret, confusae sententiae ordinem sic restituendum, ne littera quidem mutata: διέφθορεν ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε Σοφοκλῆς &c. ἅπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη Λουκιανός. Sed cum vel sic erraret Thomas, malo subscribere Lectioni optimi Codicis Leid. pr. qui pro ἅπαξ δὲ simpliciter exhibet καὶ, ut Thomae sententia sit, διέφθορεν passivam & activam significationem obtinere, atque utramque uno exemplo stabiliverit; sicut pluribus Graevius d. l. Dein μοι elegantius legitur in utroque Leid. & Ed. Vasc. quam μου, ut tamen vulgo videas in *Soph.* Edd. vs. 306. sicuti etiam *Luciani* locus p. 71. Ed. *Hemst.* minoris & T. I. 237. omnium Operum, corrupte nunc circumfertur διεφθαρμένος τὸ σῶμα. V. Comment. Accusativus quoque restituendus est e MSS. in quibus & unus Leid. membranaceus, *Xenophonti* Hellen. L. IV. p. 88. διεφθάρθαι ἐδόκει τὰς γνώμας non ταῖς γνώμαις. OUDEND.

Eustath. ad Iliad. B. p. 145. init.

φθορῶς τὸ σῶμα. [1] ἅπαξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε. [2] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ·

—— —— τὰς οὔσας τέ μοι
Καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.

ἔστι δὲ καὶ [3] ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ·

---

init. Ἀριστείδης] T. III. p. 213. ABRESCH.

9 Ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη] *Graevius* mavult διεφθάρη ad *Luc.* Soloec. p. 49. WITTER.

10 Λουκιαν. ἐν τῷ Ἡρ.] T. I. p. 208. *Graev. Hemst.* pag. 237. ubi ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι. *Philostr.* V. A. III, 33. pag. 123. ἐγίγνωσκον, ὅτι σοῦ τὰ ὦτα διέφθορεν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων τούτων. IDEM.

1 Ἅπαξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐφθ.] Codd. A. B. sic: καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε Σοφοκλῆς ἐν Ἠλ. Utramque ergo significationem obtinere, ait Grammaticus: in quo nihil est, cur litem ei intendas. Passivam significationem τοῦ διέφθορα, διεφθορὼς &c. fere omnes respuunt Atticistae. Audiamus prae caeteris *Moschopulum*, cujus verba vel ideo hic recensenda puto, quod minus accurate ea descripsit Doctiss. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 559. *Hemst.* quem omnino vide. *Moschop.* ex Edit. Vascos. ita: Διεφθορὸς ἦθος τὸ διεφθαρμένον, οὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν κόραις· διέφθορας τὸν ὄρχον ἡμῶν. Μένανδρος ἐν ἀδελφοῖς· εἰ δέ τις τὴν κόρην διεφθορώς. Ὅμηρος· φρένας ἢ λέκτρας διέφθορας. ὅθεν εἰ διεφθορὸς αἷμ' (scr. αἷμ') εἴποις ἀτεχνῶς σολοικιεῖς. Quid sibi velit ἢ λέκτρας in illo *Homeri* lolo, viderint alii. In editis legitur φρένας ἠλὲ, pro ἠλεὲ, quo semper alias usus est Poëta. ἠλὲ quoque suo tempore legit *Eustath.* pag. 1007. fin. Rom. *Moschop* vero ἄλεκτρος, *irrequietus*, legisse suspicari quis posset, nisi metri ratio obstaret; quae tamen nec ipsa satis sibi constat in μαινόμενε φρένας κ. τ. λ. Vide locum Iliad. O. vs. 128. & tuo judicio utere. *Phrynichus* mentem uberius explicat in Appar. Soph. quam in Ecl. parva significatione ostendit. Ita enim Ille: Διέφθορεν, οὐ διέφθαρται, τοῦτο σημαίνει. δι' ὃ καὶ ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες· οὐ διέφθορεν ὁ παῖς, δέον διέφθαρται. τὸ δὲ διέφθορεν, τὸ διέφθαρκεν σημαίνει. In principio legendum Διέφθορεν, διέφθαρται οὐ ταυτὸ σημαίνει, rectissime statuit Cl. *Sallier*, quem suo tempore vide. STOEBER.

2 Σοφοκλ. ἐν Ἠλ.] Vs. 307. seq. quo loco ex Codd. A. & B. pro μου legendum μοι. IDEM.

3 Ὁ παρακείμενος.] *Pauwius* addi vult ἐνεργητικός. In Aristide T. II. pag. 128. Ed. Angl. circumfertur πῶς ἄν. OUDEND.

εκλεῖ· ἢ πῶς Ἀθηναίους εἴη διεφθαρκώς.

[1] ΔΙΕΧΕΙ δοκιμώτερον, ἢ ἀπέχει. οἷον, δ´ καὶ [2] σαδίους διέχει. [3] καὶ Θουκυδίδης· διεῖχον τὸ πολὺ ἀπ᾽ ἀλλήλων. καὶ διέχω τὸ διϊςῶ. [4] Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐννάτῃ· ῥέει κάτω εἰς τὸ πεδίον, [5] διέχων ἀπ᾽ ἀλλήλων τὰ ῥέεθρα.

[6] ΔΙΗΓΗΣΙΣ, ὅλον τὸ σύγγραμμα. ἤγουν, ἡ Ἰλιὰς, ἢ ἡ

---

1 Διέχει δοκιμ. ἢ ἀπέχει.] Minus recte. Vide lexica. SALL.

Vana est observatio Grammatici. Vid. add. ad *Thuc.* p. 668. *Duk.* Praeter *Thucyd.* usus etiam *Xenoph.* voc. ἀπέχειν eodem sensu ἀναβ. III. p. 231. 239. 242. Lib. V. p. 277. *Synes.* p. 161. B. *Liban.* T. II. p. 244. WITT.

Vanissima est haec observatio; ἀπέχει *Thucydidi* & quibusvis Atticis scriptoribus aeque est in usu, ac διέχει. Vide in Add. ad *Thucyd.* p. 668. & *H. Steph.* aliaque Lexica. Permutantur hinc praepositiones illae in MSS. Adi *Xenoph.* p. 265, 270. OUD.

Heliodor. AEthiop. Lib. II. c. 18. p. 89. *Antipater* epigr. inter Jensiana CLIII. p. 354.

2 Σταδίους.] Leid. pr. Phavor. σαδίοις. *Thucydidis* locus est L. II. §. 81. vs. 52. OUDEND.

3 Καὶ Θουκυδ.] Lib. II. pag. 155. A. conf. Eund. Lib. III. p. 185. D. 186. B. VIII. p. 612. C. adde *Xenoph.* ἀναβ. Lib. I. p. 213. *Joseph.* p. 819. E. 839. F. 903. B. *Liban.* T. II. p. 339. D. WITTER.

Lib. II. c. 81. vs. 52. & sic cap. 86. vs. 1. *Xenoph.* p. 267. vs. 30. p. 341. vs. 37. aliique. Verum non minus frequens, imo magis ἀπέχειν. ABRESCH.

4 Ἡροδ. ἐν τῇ ἐνν.] Pag. 607. A. Steph. ubi ἐς pro εἰς. Pro πεδίον inepte Cod. A. παιδίον. Pro διέχον vel sine Cod. MS. διέχων scribendum, uti in Codd. A. & B. STOEBER.

5 Διέχων.] Sic restitui auctoritate Cod. Leid. pr. & *Herodoti* L. IX. cap. 50. sc. ποταμός; non διέχον. ibidem quoque ἐς; & mox hic in MS. Oxon. male ῥεῦθρα. OUDEND.

6 Διήγησις.] Vid. *Phryn.* p. 90. & ibi *Nunnes.* DRAKENB.

Phrynich. Ecl. h. v. διήγησιν λέγουσιν οὐ διήγημα. Rarior vox διήγημα, sed tamen probatis scriptoribus usitata. *Aphthon.* cap. de narratione. *Polyaen.* p. 623. *Theo* Soph. hoc discriminis inter utrumque esse ait p. 3. ὅ, τε γὰρ καλῶς καὶ πολυτρόπως καὶ μῦθον ἀπαγγείλας, καλῶς καὶ ἱστορίαν συνθήσει, καὶ τὸ ἰδίως ἐν ταῖς ὑποθέσεσι καλούμενον ἴδιον διήγημα. Vid. *Ammon.* voc. διήγησις. *Morell.* ad *Liban.* T. II. p. 172. De differentia inter ποίημα & ποίησις praeter *Nonium* Marc. a Clar. *Valckenaer.* excitatum ad *Ammon.* l. c. videndus etiam *Laërt.* pag. 178. C. add. *Gloss.* p. 715. l. 12. STOEBER.

Quod ex Herodiano restat p. 210.

ἡ Ὀδύσσεια. διήγημα δὲ, μέρος τι. οἷον, ἡ τοῦ Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. ὥσπερ καὶ ποίησις καὶ ποίημα. παραχρῶνται δέ τινες.

1 ΔΙΕΛΕΧΘΗ κάλλιον, ἢ διελέξατο.

2 ΔΙΗΛΛΑΓΗ δοκιμώτερον, ἢ κατηλλάγη. καὶ διαλλαγαὶ

---

210. sine dubio mutilatum: prorsus enim veritati absonum est, Διήγησιν λέγειν, οὐχὶ διήγημα, nisi quis simul usum utriusque vocis distinxerit; qua quidem in re satis inter se Rhetores ac Grammatici congruunt, ut recte *Nunnesius* observavit: elegans est *Aristidis Quintil.* designatus ab eo locus de Mus. II. p. 87. ποιητικῆς μέρη μὲν μίμησις καὶ διήγησις· (μιμήσεις καὶ ἀφηγήσεις modo dixerat) τούτων δὲ ἑκατέρας μόρια ἠθοποιΐα καὶ διηγήματα. Vid. *Theon.* Prog. c. 3. p. 33. c. 4. Inde fit, ut διηγήματα sint *casus, qui alicui obveniunt, singulares*; narrandi larga materies: μεγάλα τὰμὰ διηγήματα, καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγῳδίαν. αὕτη ἡ τῶν ἐμῶν διηγημάτων τύχη· & quae plura suppeditat *Xenoph.* Eph. pag. 38. 41. 59. 69. 78. Statua aenea erecta πρὸς μνήμην τοῦ διηγήματος apud *Dion. Chr.* p. 593. A. Hemst.

Vide *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 210. Ed. P. Oudend.

1 Διηλέχθη κ., ἢ διηλέξατο.] *Phavor.* διελ. mox etiam διελέξατο. quasi Atticam augmenti rationem respueret. Stoeber.

Neutrum novi. Sed ne vanis conjecturis cruciemur, gratiam fecerunt Leidd. MSS. & *Phavor.* qui docent, reliquisse Thomam διελέχθη κ. ἢ διελέξατο. *Colloquendi* sc. & *differendi* sensu. Obvia sunt exempla. Oudend.

2 Διηλλαγὴ δ. ἢ κατηλλαγή.] Vel legenti Lexicographos aliter rem sese habere, constabit. Sallier.

MSS. & Rom. hic & in seqq. semper διηλλάγη & κατηλλάγη. sed de Accentuum ratione ex MSS. disputandum non est: *Phavor.* ut in textu. Stoeber.

Scripsit Vir Doctiss. *J. J. Wetstein.* ad *Paul.* Ep. ad Rom. V, 11. Διαλλαγὴ, δ. ἡ καταλλαγὴ, καὶ δ. π. οὐ καταλλαγαί. Τὸ δὲ κ. . . . δόκιμον· ὡσ. καὶ ε. τοῦ διαλλάττειν καὶ καταλλάττειν νόει. Sed revocari debet vetustarum Edd. proba lectio Διηλλάγη, . κατηλλάγη· pauloque post, ἐνηλλάγη ἀντὶ τοῦ διηλλάγη· quam mirandum est, potuisse *Blancardo* in mentem venire, ut mutaret. In praeferendis διαλλαγαῖς secutus est eandem rationem, quam in pluribus aliis, ubi frequentior Atticorum usus singulari pluralem numerum ducit potiorem: vid. Ἀντίγραφα, Γάμους, Διαθῆκαι, Ἐνέχυρα, Ἐπιστολὴ, Σύμβολα. Solas διαλλαγὰς notavit *Poll.* I. 153. habent *Eurip.* Phoen. v. 378. 440. 518.

518. & paulo diversa potestate Suppl. v. 209. *Aristoph.* Vesp. v. 470. Av. v. 1531. Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν· & 1576. pro quo v. 1587. περὶ πολέμου καταλλαγῆς· quorum illud proprie, *de pactis ineundis*, quibus pax concilietur, hoc, *de bello ponendo.* Διαλλαγὴ vero in Acharn. v. 988. personam gerit: Juno διαλλαγὰς ποιεῖται πρὸς τὸν Δία apud *Pausan.* IX. pag. 716. nec facile quis neget, διαλλαγὰς saepius in vere Atticis scriptoribus esse obvias, quam καταλλαγὴν aut καταλλαγάς: idem haud aeque verum in utrisque verbis, quae junxit *Poll.* I, 153. καταλλαγῆναι certe *Thucydides* praebet IV. p. 272. v. 73. ubi Graev. C. διαλλαγῆναι ostentans alterumque in marginem rejectum, veteriorum membranarum auctoritati, par est, ut cedat; praesertim quum Scholiastes adsentiatur. Adjectiva quidem hinc ducta ἀδιάλλακτος & ἀκατάλλακτος a *Polluce* conjuncta I, 151. promiscue solent usurpari: ut ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς *Demosth.* in Timocr. pag. 774. D. πόλεμος *Dioni Chr.* p. 473. B. sic ἀκατάλλακτος ἐχθρὸς *Zaleuco* in Prooem. LL. apud *Stob.* p. 280. v. 12. quod vocabulum in eadem re narranda retinuit *Diod. Sic.* XII. p. 491. v. 80. ἀδιάλλακτον μῖσος *Basilio* T. III. p. 65. D. in Jes. p. 396. C. ἀκατάλλακτον *Firmo* Ep. 36. Διαλλακτὴς autem, *Dionys. Halic.* διαλλακτὴς, arbiter, in quem partes litigantes compromittunt, sive, qui altercationes & controversias dirimit, apud *Thucyd.* IV. pag. 272. v. 80. *Demosth.* in Olymp. pag. 1065. D. *Eurip.* Phoen. v. 471. *Suid.* in V. pro quo vix usquam pari virtute καταλλακτὴν repertum iri credo: nam diversum huic vocabulo significandi modum recentiores addiderunt, ut observatum supra ad Ἀργυραμοιβός. Ceterum alium praeter *Thomam* Grammaticum dicam verbis καταλλάττειν & καταλλαγὴ quasi parum spectatae bonitatis scripsisse, non commemini: ipse vero quum monet, καὶ εἰ (vel potius, ut alibi solet, εἰ καὶ) εὕρηταί που, sine dubio de *Paulo* cogitavit, cui καταλλάξαι, καταλλαγῆναι, & καταλλαγὴ in Epistolis ad Romanos & Corinthios sunt usitata. Saepius autem voces N. F. quibus censoria reliquorum Grammaticorum nota pepercit, condemnat; quarum indicem opportuniore loco trademus. Porro, *Thoma* judice, castigate scripsit *Matth.* V, 24. διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου· quamvis ibi quoque unus & alter Cod. καταλλάγηθι, quibus auscultandum non est. Hemsterh.

Pessime hic Thomam corrupit ultimus editor, ex tertia Aoristi sec. passivi persona, nobis effingens quasi nomen substantivum: nam auctoritate MSS. & Edd. Rom. Vasc. reponendus accentus in antepultima διηλλάγη, κατηλλάγη; ac deinceps ἐνηλλάγη, διηλλάγη, συνηλλάγη; ut vel evincit adpositus *Thucydidis* locus e L. I. §. 120. ὅτοι &c. ἐνηλλάγησαν. Oudend.

καὶ πληθυντικῶς, [1] οὐ διαλλαγή. τὸ δὲ καταλλαγὴ, [2] εἰ καὶ εὕρηταί πυ, ἀλλ' οὐ δόκιμον. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ διαλλάττω, καὶ καταλλάττω, νόει. οὐ μόνον δὲ [3] ἀντὶ τοῦ φιλιῶ [4] τὸ καταλλάττω εὕρηται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ παραλλάττω. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· πλειόνως

---

1 Οὐ διαλλαγή.] Revera quidem nomen illud plurali numero scriptores Attici efferunt. *Eurip.* v. g. Phoen. v. 378.

> Ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων
> Καὶ δυσλύτυς ἔχυσα τὰς διαλλαγάς.

Neque aliter *Andocides*, cujus haec verba Orat. I. pag 217. φέρε δὲ τοίνυν, οἱ ὅρκοι ὑμῖν πῶς ἔχυσιν; ὁ μὲν κοινὸς τῇ πόλει ἁπάσῃ, ὃν ὀμωμόκατε πάντες μετὰ τὰς διαλλαγάς. Sed aeque recte nomen καταλλαγὴ usurpatur, quippe quod occurrat apud *AEschylum* sept. ad Theb. v. 773.

> Τέλεια γὰρ παλαίφατοι ἀραὶ
> Βαρεῖαι καταλλαγαί.
> Τὰ δ' ὀλοὰ τελλόμεν' ὐ παρέρχεται.

Reperitur & apud *Demosthenem* Olynth. I. p. 1. Πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς, ἃς ἂν ἐκεῖνος ποιήσαιτο ἄσμενος πρὸς Ὀλυνθίυς. Adjungi posset *Aristophanes* Avib. v. 1587. in eo ab *AEschylo*, & *Demosthene* diversus, quod singulari numero uti non dubitaverit; qua in re paucos, qui ipsum imitarentur, habuit. SALL.

Καταλλαγαὶ apud *Liban.* Ep. 876. OUDEND.

Leg. καταλλαγαὶ STOEBER.

2 Εἰ καὶ εὕρηται.] Ita Codd. A. B. Del. πυ. Vid. praeter loca a Lexicogr. subministrata *Chrysost.* Tom. I. pag. 45. A. T. V. pag. 489. A. *Joseph.* p. 228. D. 229. D. Sic etiam καταλλάττω non inusitatum penitus. *Joseph.* p. 374. A. *Thucyd.* Lib. IV. 290. fin. καὶ νῦν πρὸς ἀλλήλυς δι' ἀντιλογιῶν πειρώμεθα καταλλαγῆναι. Schol. διαλλαγῆναι in sua enarratione utitur. STOEBER.

Sic MSS. non καὶ εἰ. Abest a Leidd. πυ; & in Leid. pro οὐ δόκιμον exaratur ἀδοκ. OUDEND.

3 Ἀντὶ τοῦ φιλιῶ τὸ καταλλάττω εὕρ.] Rectius quam φιλῶ in A. STOEBER.

Si sequens *Aristidis* ex T. II. pag. 335. Ed. Angl. exemplum auctoris propositioni respondebit, legi oportet διαλλάττω: atque sic sane praebet Oxon. dum Leidd. hoc comma non agnoscunt. In Aristide vero vulgo πλεῖον ὡς, non πλειόνως ὡς, editur. OUDEND.

4 Τὸ καταλλ.] Scr. διαλλάττω. WITTER.

5 Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγ.] Pag. 91. A. l. 8. ubi πλεῖον pro πλείονως. IDEM.

Cod. A. ut in text. In Cod. vero B. verba οὐ μόνον & quae ad fin. usque hic leguntur, plane deficiunt. STOEBER.

1 Θυ-

νως ὡς εἰπεῖν διαλλάττει, ἢ ἄλλο ἔθνος, πρὸς αὐτὴν Αἴγυπτον. [1] Θουκυδίδης δὲ καὶ [2] ἐνηλλάγη, ἀντὶ τοῦ διηλλάγη λέγει· ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν. καὶ συνηλλάγη ὡσαύτως, ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἐπιστείλαντες ξυναλλαγῆναι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. καὶ πάλιν ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ὅρκοι εἴ που ἄρα γένοιντο ξυναλλαγῆς. διαλλαχθήσομαι δὲ κάλλιον, ἢ διαλλαγήσομαι. ὡς ἐπὶ πολὺ γὰρ οἱ μέλλοντες πρῶτοι προτιμῶνται τῶν δευτέρων μελλόντων.

[3] ΔΙΗ͂ΡΕΣ, οὐχ [4] ὑπερῷον. Εὐριπίδης ἐν [5] Φοινίσσαις· ἐς διῆρες ἔσχατον.

ΔΙΚΑ'ΖΩ φόνον. ὡς Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

ἐν

---

1 Θουκυδίδης.] Lib. I. p. 78. A. ubi si Schol. audieris, quem secutus sua versione *Steph.* longe aliud sonant *Thucyd.* verba: ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν optimus ille interpres reddit: quicunque nostrum ab Atheniensibus *dissociati* sumus. Ad mentem Grammatici expressa versio in Edit. *Duk.* p. 76. quam confirmat *Dion.* Halic. in not ibid. excitatus pag. 134. ἐνήλλαξαν dici putat pro συνήλλαξαν. Sic διαλλάττειν quoque contrario sensu usurpatur a *Lucian.* Prometh. p. 25. STOEBER.

Ejus loca habentur Lib. I. §. 120. VIII. §. 90. III. §. 82. ubi γένοιντο e Nostro defendi potest. V. *Wass.* p. 218. In fine δὲ abest a Leid. pr. qui dat insuper ἐπί το pro ὡς ἐπί. OUDEND.

2 Ἐνηλλ. ἀντὶ τοῦ διηλλ.] Cod. B. sic: Θουκυδ. δὲ καὶ ἐνηλλάγη, ὡσαύτως ἐν τῇ ἡ ἐπιστειλ. κ. τ. λ. Locus est pag. 607. D. ubi pro γένοιντο Codd. A. B. legunt γένοιτο. STOEBER.

3 Διῆρες οὐχ ὑπερ.] Conf. omnino *Jungerm.* ad *Polluc.* p. 53. Seq. locus *Eurip.* est v. 90. IDEM.

4 Ὑπερῷον.] Ea voce tamen utitur *Aristoph.* Plut. IV. I. II. DRAK. Conf. *Eustathius* ad Iliad Π. p. 1069. & Odyss. A. pag. 61. *Theophr.* de Odor. p. 190. διὸ καὶ οἱ μυροπῶλαι ζητοῦσι τὰς οἰκίας ὑπερῴους καὶ μὴ προσηλίους. *Pollux* Onom. Lib. I. Sect. 81. p. 53. ὑπερῷα οἰκήματα, τὰ δ' αὐτὰ καὶ διῆρη ubi vid. *Jungermannus.* Conf. Cel. *Alberti* ad *Hesych.* V. διῆρες. & *Gatakerus* ad *M. Antonin.* Lib. VI. p. 181.

5 Φοινίσσαις.] Vers. 90. Confer Jungerm. ad *Polluc.* L. I. §. 81. *Albert.* ad *Hesychium* h. v. Cum Nostro errat *Moeris.* Ὑπερῷον Atticis, aeque ac κοινῷ, frequentissimum est; ac Plato Comicus Atticus junxit διῆρες ὑπερῷον. OUDEND.

I Mὴ

—— ἐν ἐ καλῷ [1] μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
Φόνον δικάζων. —— ——

καὶ [2] δικάζω ἀνθρώποις. δικάζομαι δὲ τῷ δεῖνι φόνε· ἀντὶ τῦ παρὰ δικασαῖς ἐγκαλῶ· ὡς ἔχει παρὰ [3] Λιβανίῳ [4] ἐν ἐπιγραφῇ μελέτης τὸ, δικάζεται Ποσειδῶν Ἄρει ὑπὲρ Ἁλιῤῥοθίε.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ αἱ δίκαι τελοῦνται, καὶ αὐτοὶ οἱ δικάζοντες, καὶ ὁ τῆς πόλεως ἄρχων· ἀπὸ τῦ τὰς [5] ἐν αὐτῇ δίκας διοικεῖν, ὕτω καλέμενοι. Συνέσιος περὶ Μαρκελλίνε τῦ ἄρχοντος τὸν λόγον ποιέμενος, ὕτω λέγει· παρεῖναι μὲν οὖν ἡμῖν καὶ τὸ δικαστήριον ἐβελόμεθα, [6] ἐπειδὴ τυγχάνει ὢν ὑπερόριος.

[7] ΔΙΚΗ, ἡ ἰδία· γραφὴ, ἡ δημοσία. Πλάτων ἐν τῷ Εὐ-

---

1 Μὲν ἐμνήσθην.] Male Ed. Rom. μὲν ἐ.· & Leid. pr. ἐμνήσθη. *Euripidis* versus est 578. IDEM.

Cod. A. μὲν ἐν ἐμν.

2 Δικάζω.] *Antiph.* Or. I. p. 15. DRAKENB.

V. *Doun.* ad *Chrys.* p. 307. in notis Savil. BENTZEL.

3 Λιβανίῳ.] Tom. I. p. 540. ABRESCH.

4 Ἐν ἐπιγραφομένῃ μελέτῃ.] Codd. A. B. ἐν ἐπιγραφῇ μελέτης. Pro τὸ Cod. B. καὶ. in Cod. A. deest. STOEBER.

Immo in ipsa ἐπιγραφῇ μελέτης T. I. p. 540. Ed. Morel. ut diserte legitur in Leid. pr. OUDEND.

5 Ἐν αὐτῇ.] Vitiosissime ediderat Blancardus ἐν αὐτῷ. MSS. Leid. Oxon. Edd. Rom. Vasc. *Phavor.* praebent αὐτῇ, quod requirente sensu restitui; sc. πόλει, in qua qui jus cum Judicibus administrat Archon, ipse ejusque consilium dicitur urbis δικαστήριον. Ceterum *Synesii* locus Ep. 62. e Nostro corrigendus. Male enim illic vulgo legitur ὑμῖν. Dein Leid. pr. exhibet ἐπεὶ δὲ· uti in fine Epistolae ibidem emendavit *Petavius*. Porro in Leid. pr. est ἐβελόμεθα. OUD.

A. B. *Phav.* Rom. αὐτῇ.

6 Ἐπειδὴ.] Codd. A. B. ἐπεὶ δὲ.

7 Δίκη, ἡ ἰδία· γραφὴ, ἡ δημοσία.] *Harpocr.* h. v. DRAK.

Longe aliter MSS. Codices. A. Δίκη ἐπὶ τῶν δημοσίων· γραφὴ δὲ ἐπὶ τῶν ἰδίων. B. δίκη ἡ δημοσία, γραφὴ ἡ ἰδία. Πλ. ἐν τῷ Εὐθ. δίκην αὐτὴν καλῦσιν, ἀλλὰ γραφήν. Caetera omnia hic deficiunt. Hunc secutus Callierg. STOEBER.

Fingi poterat ex veterum Edd. lectione: Δίκη, ἡ ἰδία· ἡ δημοσία γραφή. Statim nisi scripseris ἐν vel

Εὐθύφρων, ἢ, περὶ [1] ὁσίου. εἰσάγει γὰρ πρῶτον τὸν Εὐθύφρονα, δίκην [2] τοῖς ἰδίοις λέγοντα· εἶτα τὸν Σωκράτην ἐπιδιορθούμενον τὸ ὄνομα διὰ τῶν τοιούτων· οὐ δή που Ἀθηναῖοι γε, ὦ Εὐθύφρον, δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ [3] γραφήν.

[4] ΔΙΚΡΟΥΝ, οὐ δίκρουν. ἀπὸ τοῦ δικρόου γάρ.

ΔΙ-

---

vel ἐπὶ τοῖς ἰδίοις, sensum *Thomae* vix expedies. Platonis locus, ut plane intelligatur, pluribus opus habet, quam quae hic proferri possint. Δίκη generale nomen publicas privatasque actiones complectitur; sed proprio & arctiore fori Attici usu de privatis poni solet, ut γραφὴ tantum de publicis; quare γραφὰς etiam δίκας adpellare licet, non contra, ut monuit *Poll.* VIII, 41. haec causa est, cur apud *Lysiam* aliosque saepe juncta reperias, γραφὰς γράψασθαι & ἰδίας δίκας δικάζεσθαι· ἴδιος enim hic idem, quod ἰδιωτικός· propterea bene *Schol. Aristid.* T. II. p. 161. Δίκη, ἡ περὶ ἰδιωτικῶν πραγμάτων κρίσις· γραφὴ δὲ ἡ περὶ τῶν δημοσίων· & apud *Poll.* VIII, 31. ἰδιωτικὰ δικῶν ὀνόματα pro ἰδιωτικῶν & ἀμφισβητήματα ἰδιωτικὰ S. 39. *lites adversus privatos instructae.* HEMST.

Ita quidem edidit Blancardus, consentientibus *Harpocratione*, *Suida* & *Phrynicho*, ubi vid. *Pauw.* p. 214. & jubente ipso, quem profert *Thomas*, Platonis loco in Euthyphronis principio. Sed MSS. Leidd. ostentant Δίκη, ἡ δημοσία· γραφή, ἡ ἰδία. Edd. Rom. Vasc. Δ. ἡ δημ. γρ. ἡ ἰδία. fors. Δ. οὐ δημοσία γραφή, ἀλλ' ἰδία. OUDEND.

1 Ὁσίου.] Cod. A. sic pergit: οὔτοι δὴ Ἀθηναῖοι γε ὦ Εὐθύφρων δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφήν. εἰσάγει γὰρ κ. τ. λ. γραφὴ apud *Liban.* T. I. p. 117. D. 560. B. 561. B. conf. *Phryn.* Ecl. voc. δίκη & ad Eum *Nunnes.* Pertinet huc *Lysias* qui, p. 1. 256. ait: περὶ δὲ συκοφαντίας ὅσας οὗτος ἢ δίκας ἰδίας συκοφαντῶν ἐδικάζετο, ἢ γραφὰς ὅσας ἐγράφετο κ. τ. λ. STOEBER.

Pag. 48. initio Dial. ABRESCH.

2 Τοῖς ἰδίοις.] Praepositionem ἐν addi volebat *Wolfius.* Sed omnia haec εἰσάγει &c. usque ad τοιούτων rectius haud agnoscunt Leidd. Codd. Mox pro οὐ δή που in *Platone* legitur οὔτοι δή. Neque aliter hic in Leid. pr. OUDEND.

Cod. A. τὴν ἰδίαν.

3 Γραφήν.] Ita capit *Antiph.* Or. I. p. 15. qui γραφὴ de accusatione veneficii usurpat. DRAK.

4 Δικροῦν.] Conf. *Phryn.* Ecl. & *Galen.* h. v. WITTER.

V. ad *Phrynich.* pag. 100. OUDEND.

Conf. *Phavor.* h. v.

1 ΑΙ-

[1] ΔΙ͂ΝΟΣ, ἡ κύκλῳ στροφή. ἀφ' ἧ καὶ τὸ κύκλῳ στρεφόμενον σῶμα, [2] δῖνος· οἷον, [3] ὁ ὐρανός. καὶ τὸ κυκλικὸν μέντοι σῶμα, [4] ὁ μὴν δὲ καὶ στρεφόμενον κύκλῳ, δῖνος λέγεται, [5] διὰ τὸ κυκλοτερῆ, [6] ὡς αὐτὸς, εἶναι πάντως τὰ στρεφόμενα κύκλῳ.

[7] ΔΙΟΡΘΟΥ͂Ν κυρίως, ἐπὶ δοράτων βολῆς. [8] ἐπανορθῦν, ἐπὶ λόγων.

ΔΙ-

---

1 Δῖνος.] Hinc δινεῖν idem notat. *Salmaſ.* ad *Spart.* AEl. Ver. c. 6. p. 238. DRAKENB.

Vid. *Lampe* de Cymbal. Vet. Lib. I. c. 13. p. 83. *Manetho* Apotelesm. Lib. VI. vſ. 577.

Ὀσέα δὴ νώτοις σφετέροις φορέουσιν ἐπ' ὤμοις.

Emendo ὀσέα δινωτοῖς, aut ſi mavis δεινωτοῖς κ. τ. λ. Aliam viam tentabat Cel. *D'Orville* Animadv. ad *Charit.* p. 787.

2 Δῖνος οἷον, ὁ ὐρανὸς . . . σῶμα.] Haec omnia in Cod. B. non leguntur. Poſt δῖνος hic addit λέγεται *Phav.* Hinc δινεύων apud *Eurip.* Oreſt. v. 835. STOEB.

3 Ὁ ὐρανός.] Sic interpungendus hic locus; ut contra plenas diſtinctiones ſuſtuli poſt σῶμα ſequens, & κύκλῳ. OUD.

4 Οὐ μὴν δὲ καὶ στρεφ.] *Phav.* ſic: διαστρεφόμενον κύκλῳ δῖν. λεγ. διὰ τὸ κυκλικῶς τὰ ἄλλα στρέφεσθαι ἐν αὐτῷ. WITTER.

5 Διὰ τὸ κυκλοτερῆ. ὡς αὐτὸς εἶναι πάντως.] Cod. A. ὡσαύτως εἶναι πάντα τὰ κ. τ. λ. STOEB.

Forte εἰκός. WOLF.

Bene, ſi recte diſtinguas hoc modo: διὰ τὸ κυκλοτερῆ, ὡς εἰκὸς, εἶναι πάντως, vel cum MSS. Leidd. πάντα. OUDEND.

6 Ὡς αὐτός.] L. διὰ τὸ κυκλοτερῆ ὡσαύτως εἶναι πάντα τὰ στρεφόμενα κύκλῳ. *Moſchopulus* in prioribus ad verbum paene conſentiens hic habet, διὰ τὰ κυκλικῶς τὰ ἄλλα στρέφεσθαι ἐν αὐτῷ. HEMSTERH.

Forte leg. διὰ τὸ κυκλοτερές· ὡσαύτως δεῖναι pro εἶναι πάντα κ. τ. λ. *Heſychius* Δεῖναι, αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. Κυάνεας δίνας habes in Inſcript. apud *Whelerum* T. I. Itiner. p. 179. *Callimachus* Hymn. in Del. vſ. 149.

——— θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας.

7 Διορθῦν.] Ait *Thomas*, id verbum de illo dici proprie, qui conjectis telis à ſcopo non aberrat, quo ſenſu ea vox nobis ſe nondum obtulit; accedit tamen *Ammonius*, qui telis, obeliſcis, & ſermonibus ſignificandis idoneam eſſe ſcribit: διορθῦν καὶ ἐπανορθῦν διαφέρει, inquit, διορθῦν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοράτων, καὶ ἐπὶ ὀβελισκῶν, καὶ ἐπὶ λόγων· ἐπανορθῦν δὲ ἐπὶ μόνων λόγων. Fides ſit penes autorem: hactenus enim nihil vidiſſe contigit, quod vel ad tela, vel ad obeliſcos referri poſſit. Διορθῦν vero dicitur, qui vel dicta, vel literis conſignata emendare cona-

tur;

[1] ΔΙΠΛΟΥ͂Ν, καὶ μέγεθος· διπλάσιον δὲ, [2] ἐπὶ ἀριθμοῦ.

ΔΙΣ-

---

tur; prioris significationis exemplum suppeditat *Eurip.* Suppl. v. 417.

Ἄλλως τε πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους
Ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν.

Alterius autem *Isocr.* pag. 405. ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἐν μὲν ταῖς συνουσίαις, ἣν ἀγνοηθῇ τι τῶν λεγομένων, ἢ μὴ πιστευθῇ, παρὼν ὁ τὸν λόγον διεξιὼν ἀμφοτέροις τούτοις ἐπήμυνεν. ἐν δὲ τοῖς ἐπιστελλομένοις ἄν τι συμβῇ τοιοῦτον, οὐκ ἔστιν ὁ διορθώσων. ἀπόντος γὰρ τοῦ γράψαντος, ἔρημα τοῦ βοηθήσοντός ἐστιν. ubi tamen διορθοῦν rectius exponas, *mentem aperire*, & *obscura explicare.* Disertius igitur *Plutarchus* T. I. pag. 93. ἐγὼ δὲ, inquit, λόγον ἔνδοξον οὕτω καὶ τοσούτους μάρτυρας ἔχοντα, καὶ ὃ μεῖζόν ἐστι πρέποντα τῷ Σόλωνος ἤθει, καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφροσύνης, καὶ σοφίας ἄξιον, οὔ μοι δοκῶ προήσεσθαι, χρονικοῖς τισὶ λεγομένοις κανόσιν, οὓς μυρίοι διορθοῦντες ἄχρι σήμερον, εἰς οὐδὲν αὐτοῖς ὁμολογούμενον δύνανται καταστῆσαι τὰς ἀντιλογίας. De illis enim sermo est, qui, dum aliorum canones chronologicos emendare student, nihil ipsi proferunt, in quo possis acquiescere. Neque aliter accipienda haec *Diogenis* Laërt. p. 265. φασὶ δὲ καὶ Ἄρατον πυθέσθαι αὐτοῦ, πῶς τὴν Ὁμήρου πόιησιν ἀσφαλῆ κτήσαιτο; τὸν δὲ εἰπεῖν, εἰ τοῖς ἀρχαίοις ἀντιγράφοις ἐντυγχάνοι, καὶ μὴ τοῖς ἤδη διωρθωμένοις. Hinc translata vox ad id omne, quod corrigi aut emendari potest: nam ab ὀρθὸς, *rectus*, fit ὀρθόω, *rectum facio*, inde διορθόω, illud, quod *rectum esse desiit*, *ad priorem statum revoco.* διορθοῖ, itaque, qui *errata corrigit.* Ita *Plutarchus* pag. 516. διὸ καὶ τοῖς ἐχθροῖς ὠφελιμώτερός ἐστιν ὁ πολυπράγμων. τὰ γὰρ ἐκείνων ἐλέγχει καὶ προφέρεται, καὶ δείκνυσιν αὐτοῖς, ἃ δεῖ φυλάξασθαι καὶ διορθῶσαι. Διορθοῖ praeterea, qui *recta monet*: eo sensu ait *Antoninus* Imp. p. 243. μέμνησο, ὅτι καὶ τὸ μετατίθεσθαι καὶ ἕπεσθαι τῷ διορθοῦντι ὁμοίως ἐλεύθερόν ἐστι. quo referas phrases illas, διορθῶσαι τὸ σῶμα ἐπίνοσον φύσει καὶ ἀνιάτως ἔχον. SALLIER.

Vid. *Ammon.* h. v. WITTER.

8 Ἐπανορθοῦν.] *Isocrat.* ad Demon. p. 47. DRAKENB.

Demosth. Olynth. I. pag. 55. & Or. de Rhod. libertate p. 50. ἀλλ' ἀφ' ὁποίων λέγων ——— ἐπανορθώσεταί τις ἃ νῦν οὐκ ὀρθῶς ἔχει.

1 Διπλοῦν.] *Thomae* praeivit *Ammonius*: διπλοῦν, inquit, καὶ διπλάσιον διαφέρει. διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι κατὰ μέγεθος, διπλάσιον δὲ κατ' ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον· οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν πτυσσομένων ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι διπλάσιον. *Ammonio* autem veterum grammaticorum plerique, si fides *Eustathio* pag. 1863. εἰς δὲ τὸ διπλοῦν γράφουσιν

οἱ

1 ΔΙΣΚΟΒΟ'ΛΟΣ ἐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ 2 δισκευτής.

Δι

οἱ παλαιοὶ, ὅτι διπλῦν μὲν κατὰ τὸ μέγεθος, ἰσάτιον γδ πλυσό-μῳον διπλῦν λέγε). διπλάσιον) κτ' ἀριθμόν. ὅτω γῦν διπλάσια χρήματα λέγε). Sed illorum nemo audiendus, cum veteres duabus illis vocibus promiscue usi esse deprehendantur. Certe διπλῦν etiam de numero dicitur, ut ostendunt haec *AEschyli* Sept. ad Theb. v. 978.

ΑΝ. διπλᾶ λέγειν. ΙΣΡ. διπλᾶ δ' ὁρᾶν.

Neque minus diserte *Euripides* Alcest. v. 1057.

Διπλῆν, inquit, φοβῦμαι μέμψιν ἔκ τε δημοτῶν,
Μή τίς μ' ἐλέγξῃ, τὴν ἐμὴν εὐεργέτιν
Προδόντ' ἐν ἄλλης δεμνίοις πιτνεῖν νέας·
Καὶ τ̃ θανέσης, ἀξία δέ μοι σέβειν.

Quae si quis attente consideret, ea ad magnitudinem referri non posse, nullo negotio intelliget. Idem dicendum de hocce *Sophoclis* loco Phil. v. 807.

——— ὦ διπλοῖ ςρατηλάται
Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμῦ
Τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον.

Nunc veniamus ad nomen διπλάσιον, quod ad magnitudinem etiam pertinere, demonstrandum est; illud autem non operosum; nam bis ita accipitur apud *Theophrastum*: prior locus occurrit L. de Lapid. pag. 397. εὑρίσκον)) τοιαῦ), inquit, πᾶσαι ἐν τῷ ποταμῷ Τμώλῳ. λεία) ἡ φύσις αὐτῶν καὶ ψηφοειδὴς, πλατεῖα ἐ ςρογγύλη. μέγεθος δ' ὅσον διπλασία τ̃ μεγίςης ψήφυ. Alter legitur Hist. Plant. p. 90. ἀδρύνε) δὲ τ̃ θέρυς. μίσχον δ' ἴσχει μικρόν. τὸ δὲ ἄνθος ὅμοιον ῥόδυ κάλυκι, μεῖζον δὲ καὶ σχεδὸν διπλάσιον τῷ μεγέθει. quae sunt adeo manifesta, ut alia conquirere testimonia supervacaneum videri possit. SALLIER.

Conf. *Epict.* c. 29. De longitud. hac voce usus *Polyaen.* p. 608. 733. promiscue *Diod.* XVII. p. 559 ὕψος διπλάσιο: *Joseph.* p. 83. G. *Isocr.* p. 248. 636. *Liban.* T. I. p. 28. D. II. 67. D. add. *Ammon.* h. v. WITTER.

2 Ἐπὶ ἀριθμῦ.] Leid. sec. κατὰ ἀριθμὸν, ut apud *Ammon.* pag. 43. OUDEND.

1 Δισκοβόλος.] Ea tamen voce utitur *Lucianus* T. II. pag. 479. ἐκ ἐκεῖνον, ἦδ' ὃς, ἐπεὶ τ̃ Μύρωνος ἔργον ἐν καὶ τῦτό ἐςιν, ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις. SALLIER.

Cod. A. δίσκολος vitiose admodum, nisi existimare quis posset, Scribam in illa oculos conjecisse, quae infra in δυσπρόσοδος leguntur. STOEBER.

2 Δισκευτής.] Nihilominus haec vox ne cognita quidem est Lexicographis. Num inverti debet δισκοβόλος ἐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' ὁ δίσκ? Paragraphus haec a Leid. sec. exsulat. OUDEND.

[1] ΔΙΦΡΕΙ'Α, Ἀττικοί· δίφρευσις, κοινοί.
ΔΙΦΡΗΛΑ'ΤΗΣ, οὐ διφρελάτης.
[2] ΔΙΧΗ͂ διελὼν, [3] ἢ δίχα.
[4] ΔΙΩ'ΚΩ τοὺς πολεμίους, ἢ ἀπελαύνω. διώκω τὸ δεῖνα κλοπῆς, [5] ἤγουν κατηγορῶ. διώκω λόγους, [6] ἤτοι ζητῶ. καὶ διώκω, τὸ κινῶ, ποιητικῶς. Αἰσχύλος ἐν τῷ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·

Σπου-

---

1 Διφρεία.] Vid. *Steph.* p. 158. *Synes.* pag. 58. B. *Liban.* Tom. I. pag. 89. D. 348. B. WITTER.

2 Διχῆ διελὼν, οὐ δίχα] Attamen apud *AEschylum*, *Euripidem*, aliosque pene omnes δίχα semper reperias; quamobrem aut *Thomam* falli dicendum eſt, aut hanc illius eſſe mentem, cum verbo διαιρέω non δίχα, ſed διχῆ jungi ſolere. Equidem cum voce διαίρεσις adverbium διχῆ occurrit apud *Theophr.*Hiſt.Plant. Lib. VI. c. 6. διχῆ δὲ ἡ τούτων διαίρεσις ἡ κατὰ τὴν χρείαν. Alia exempla non ſuppetunt, & ipſe *Theophr.* aliis in locis vocem δίχα uſurpat. SALLIER.

Herod. Lib. IV. p. 298. διχῆ διελόντες. *Thuc.* δίχα Lib. I. p. 42. B. WITTER.

Phrynich. A. S. Δίχα δύο σημαίνει. τὸ μὲν διχῆ διπλοῦν, οἷς (l. οἷον) εἰς δύο μέρη· τὸ δεύτερον ἀντὶ τοῦ ἄνευ, χωρίς. ubi διχῆ cum διπλοῦν conjungit ipſe Atticiſmi ſtudioſus. STOEBER.

3 Οὐ δίχα.] Falſiſſimum hoc. Vide modo *Steph.* theſ. Sed MSS. Leidenſes rectiſſime habent ἢ δίχα. Tam turpiter errare non potuit *Thomas.* Quare ἢ reſtituatur. OUDEND.

4 Διώκω.] Non tantum ſign. *perſequor hoſtem*, ſed etiam apud Atticos, *accuſo aliquem crimine*, quo ſenſu etiam διώκομαι dicitur. *Ariſtoph.* Equit. pag. 308. Διώξομαί σε δειλίας· *timiditatis agam te reum.* Idem eadem Fab. pag. 314. ubi Schol. διώκειν καὶ φεύγειν, inquit, ἔλεγον ἐπὶ τῶν κατηγόρων καὶ τῶν ἀπολογουμένων· ἐδίωκον μὲν γὰρ οἱ κατήγοροι, ἔφευγον δὲ οἱ κατηγορούμενοι. & in Acharn. p. 404. &c. BOS.

Demoſth. de Coron. pag 473. E. ita διώκω βίον eſt *inſtituo vitam.* *Iſocrat.* ad Demon. p. 49. & 57. DRAKENB.

Pro ἢ ἀπ. Codd. A. B. ἤγουν.

5 Ἤγουν κατηγορῶ.] Codd. A. B. ἤτοι. *Syneſius* p. 5. A ἵνα μὴ ἀλογίας διώκηται.

6 Ἤτοι ζητῶ.] I. e. cupio, affecto, conſector. Sic occurrit διώκειν ἡδονὴν, ἀρετὴν, εἰρήνην. Male vir doctus conjecit ζηλῶ. Mox *AEſchyli* loco vſ. 377. adde *Theocrit.* Id. Z. vſ. 23. ubi ventus dicitur κύματα διώκειν. Vide *Abreſch* Anim. ad *AEſchyl.* p. 80. OUDEND.

1 Διώ-

Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν.

[1] ΔΙΩ΄ΡΥΞ, διώρυχος. καὶ ἅπασα ἡ κλίσις διὰ τοῦ χ', [2] οὐ διὰ τοῦ γ'. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ [4] Αἰγυπτίῳ· καὶ διώρυχες εἰς αὐτὰς φέρουσιν. ὡσαύτως καὶ [5] διωρυχὴ, [6] οὐ διωρυγὴ. ὁ αὐτὸς Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ τὸ [7] περὶ τὸν Ἄθω διωρυχῆς. [8] καὶ ἐν τῷ Σμυρναϊκὸς πολιτικός·

---

1 Διώρυξ.] Conf. *Phryn.* Ecl. h. v. WITTER.

Obſervationem *Thomae* firmat *Phrynich.* pag. 98. & ſcriptorum Atticorum *Thucyd.* IV, 509. *Arriani*, *Ariſtid.* AEg. p. 551. A. 590. D. 591. A. *Liban.* T. II. p. 314. A. aliorumque frequens uſus. Sic κατώρυχι in *Sophocl.* Antig. v. 785. & κατώρυχες λίθοι, οὓς Ὅμηρος κατωρυχέας λέγει *Poll.* VII, 123. Suem a Laconibus Βωλώρυχα dici notat *Heſychius.* In *Strabone* vero, ut XVI. p. 1075. 1076. eadem forma crebro repetita, *Diodoro Siculo*, *Pauſania* vix aliter, quam per γ' ſcriptum invenias: Ἀπώρυγας apud *Heſych.* ex Graeco Ezech. Interprete. Saepe fit, ut inter ſe permutentur: in eadem hiſtoria διώρυχα poſuit *Procop.* Perſ. II. pag. 84. v. 22. *Euagr.* H. E. pag. 408. v. 20. διώρυγα. Τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ, *Job Malelas* in Julian. p. 19. iſta utriusque fluvii per ductos alveos perfoſſionesque commercia διώρυχας ſemper *Arrianus* vocat. Apud *Demoſth.* Or. de Halon. p. 74. A. eſt διωρυχὴ, quam a διορυγῇ *Suidas* diſtinguit. Vid. praeterea *D. Hoeſchel.* ad *Procop.* de AEdif. Juſtin. p. 16. v. 26. & *Fr. Ducaeum* ad *S. Paulini* Ep. XI. Pluribus in vocabulis hae literae diſcrimen Atticae vulgarisque dialecti faciunt: Noſter in Βραχμὴ βρέγμα, βρεγμὸς, & βρέχμα, βρεχμός. *Euſtath.* ad Il. E. p. 584. v. 31. βρυγμὸς & βρυχμός &c. HEMSTERH.

2 Οὐ διὰ τοῦ γ'.] *Polyb.* V, 62. τάς τε διώρυγας ἀνεστομοῦν. *Pauſan.* Lac. c. 1. p. 204. οὗτος τὸ ὕδωρ τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ διώρυγι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν. διώρυγος *Diod.* Lib. I. pag. 30. A. 48. D. &c. *Joſeph.* p. 864. C. WITTER.

3 Ἀριστ. ἐν Αἰγ.] Pag. 10. B. l. 4. IDEM.

4 Αἰγυπτίῳ] Tom. II. pag. 350. Ed. Angl. unde hic reponendum διώρυχας. Ceterum vide ad *Phrynichum* p. 98. OUD.

Pro αὐτὰς Codd. A. B. αὐτά.

5 Διωρυχὴ.] Cod. B. hic & in ſeqq. διορ.

6 Οὐ διωρυγὴ.] Leid. pr. ἢ δ.

7 Περὶ τὸν Ἄθω] Vulgo ibi T. I. p. 130. editur Ἄθων, ſed contra meliores MSS. Amant Attici Ἄθω dicere in quarto caſu,

κός· διωρυχὴ νυμφῶν ἐκ πηγῶν εἰς θάλατταν.

Τὸ ΔΟΚΟ'Σ, [1] καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ εὕρηται. Λιβάνιος ἐν τῇ εἰς τὸν νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· δοκοὶ δὲ ἐφέροντο, κάτω φέρουσαι πῦρ. [2] Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· [3] μεγάλοις δοκοῖς τὸ στόμα διερείσαντες.

Ὥσπερ λέγομεν, [4] ΔΟΚΩ͂ μοι, οὕτω καί μοι δοκοῦμεν, ἐπὶ πληθυντικοῦ. Πλάτων [5] ἐν Θεαιτήτῳ· καί μοι δοκοῦμεν [6] τῇ δὲ ἄντηι τάχιστα εὑρεῖν. [7] καὶ Δημοσθένης· ἡμεῖς δὲ, οὐκ οἶδ᾽ ὅν τινά μοι δοκοῦμεν τρόπον ἔχειν πρὸς αὐτά.

[8] Ἰστέον, ὅτι οἱ ἀπειβολογούμενοι περὶ τὰ τῶν λέξεων σημαινόμε-

---

casu, non Ἄθων. Vide *Is. Voss.* ad *Melam* L. II. c. 2. in f. & *Wass.* ad *Thucyd.* L. V. §. 3. περιεπλει τὸν Ἄθω: ubi eadem in MSS. vacillatio. Sequens exemplum legas Tom. I. pag. 287. OUDEND.

8 Καὶ ἐν τῷ Σμυρν.] Pag. 94. A. l. 18. ubi Διώρυχας. WITT.

1 Καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ ἐπὶ ἀρσ.] Sic e MSS. Leidd. edi curavi. Vulgo prius καὶ & secundum ἐπὶ exsulat. In Leid. pr. exhibetur ἄρσεν, καὶ ἐπὶ θηλ. *Libanii* verba sunt T. II, p. 287. OUDEND.

Diod. XV. p. 365. C. πυρίνη δοκίς. WITTER.

2 Λουκιαν.] Tom. I. p. 666. Graev. ubi τὸ στόμα μεγάλαις δοκοῖς διερ. WITTER.

3 Μεγάλοις δοκοῖς.] Depravato *Luciani* codice deceptus videtur *Thomas.* In MSS. hodiernis, ut testantur viri docti testes oculati, & Edd. legitur μεγάλαις L. II. Verae Hist. §. 1, ut passim. OUDEND.

4 Δοκῶ μοι.] Vid. *Jens.* L. L. p. 137. STOEBER.

Vide exemplorum nubem apud Cel. *Wetsteinum* ad Act. Apost. p. 632. Tom. II. *Demosthenes* Olynth. I. p. 52. ἡμεῖς δ᾽ οὐκ οἶδ᾽ ὅν τινά μοι δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά.

5 Ἐν Θεαιτήτῳ.] Desunt haec MS. Oxon. neque etiam illic reperias, sed in Σοφιστῇ T. I. p. 129. Ed. Serr. OUDEND.

Idem alibi, ut IV. Legg. p. 603. & eundem in modum ἐμοὶ φαινόμεθα pag. 636. B. G. ἐμοὶ δοκοῦμεν quam plurimi. *AEschin.* p. 81. *Lys.* 96. &c. *Xen.* Hieron. p. 526. bis &c. ABRESCH.

6 Τῇ δὲ ἂν πῃ.] Codd. A. B. τῇ δὲ ἄντῃ. Sic etiam Rom. STOEBER.

Lege e *Plat.* ἄντῃ. MS. Ox. πάντῃ. *Demosthenis* locus est Olynth. pr. p. 1. OUDEND.

7 Καὶ Δημοσθ.] Cod. A. add. Ὀλυνθιακῷ πρώτῳ.

8 Ἰστέον &c.] Totus hic locus ad verbum est desumtus ex *Basilii* T. I. pag. 563. Ed. Par. OUDEND.

νόμενα, τὴν [1] ΔΟ'ΞΑΝ ἀπὸ τοῦ κλέους διώρισαν. καὶ φασὶ τὴν μὲν δόξαν εἶναι, τὸν ἀπὸ τῶν πολλῶν ἔπαινον· τὸ

[1] Δόξαν &c.] Commentitium est discrimen illud, quod κλεὸς inter & δόξα Grammatici constituere solent; sed exempla, quibus haec illorum opinio convelli potest, adeo sunt obvia, ut nobis omittenda videantur. SALLIER.

Haec totidem paene verbis in *Basilii*, seu cuicumque demum auctori opus illud sit tribuendum, Comm. ad Esaiam p. 563. E. leguntur, tamque parum apte cum praecedentibus cohaerent, ut facile suspiceris, lectorem studiosum, qui δόξαν & τιμὴν in Prophetae verbis animadvertebat, observatiunculam eam aliunde sumtam in marginem adscripsisse. Praetereo minoris momenti varietates: id notandum, in *Basilio* scribi ἐπὶ τῶν σπουδαίων· sensus igitur erit, τιμὴν, quae a spectatis honestisque viris proficiscitur (hoc enim indicat ἀστεῖα) probis & virtute praeditis hominibus obtingere; nam alia est τιμὴ ὑπὸ πολλῶν τῶν τυχόντων, quae mox memoratur, alia ὑπὸ τῶν ἀξίων λόγου tributa, ut docet *Aristot.* 'Ηθ. Ευδ. III. c. 5. verum *Thomas* utrum τῶν σπουδαίων & τοῖς οὐ πάνυ ἀποδεκτέοις masculino genere, an neutro voluerit intelligi, non plane perspicuum est: hoc verius existimo, ideoque τῶν σπουδαίων *Basilio* reddi malo; quippe sequitur apud eum τοῖς οὐ πάνυ ἀποδεκτῶς γεγενημένοις· quae non nisi neutrum genus admittunt: talique modo τὰ σπουδαῖα *res* erunt *praeclare & laudabiliter gestae*, τὰ οὐ πάνυ ἀποδεκτέα, vel, τὰ οὐ πάνυ ἀποδεκτῶς γεγενημένα, *facta non valde probanda nec verum honorem merita*. Γέρως οὔσαν ἀξίωσιν sic Latine vertitur, ut mens Interpretis lateat: ἀξίωσις est *adtributio praemii, quod in hominem dignum & bene meritum confertur*, ut ex ipso *Basilio* liquet p. 499. A. ἐπειδὴ γὰρ τιμή ἐστι γέρως ἀπόδοσις, γέρας δέ ἐστιν ἆθλον ἀρετῆς, τοῖς μὲν ἁγίοις καὶ τιμὴ καὶ γέρας ἀπονέμεται &c. cum quibus egregie concinit *Aristot.* 'Ηθ. Νικ. IV. p. 66. v. 7. τῆς ἀρετῆς γὰρ ἆθλον ἡ τιμὴ, καὶ ἀπονέμεται τοῖς ἀγαθοῖς. In distinguendis δόξῃ & κλέει a *Thoma* non discrepat *Ammonius*, apud quem τοῖς πολλοῖς opponuntur οἱ σπουδαῖοι. Haec autem quatuor, de quibus *Thomas* agit, vocabula *Josephus* usurpavit in eodem argumento A. J. V. c. 10. §. 2. ὁ δὲ (Davides) καὶ γέρως οὕτω λαμπροῦ περιτεθέντος (nuptiis Michalae Sauli filiae) καὶ βουλόμενος ἐπ' ἔργῳ παραβόλῳ καὶ ἀπίστῳ λαβεῖν κλέος· pauloque post se Davides esse dicit ταπεινὸν καὶ δόξης καὶ τιμῆς ἄμοιρον. HEMSTERH.

Cod. A. κλέους. Cod. B. sic: Δόξα διώρισται παρὰ τοῖς ἀκριβ. κ. τ. λ.

 [2] Διαι-

τὸ δὲ κλέος, τὸ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν. ὁμοίως καὶ τὴν τιμὴν [1] διαιροῦσι, φάσκοντες, τὴν μὲν, ἀξίαν τινὰ εἶναι καὶ ἐπὶ τῶν σπουδαίων πίπτειν, [2] γέρως οὖσαν ἀξίωσιν· τὸ δὲ γέρας, ἆθλον ἀρετῆς τίθενται. [3] τὴν δέ τινα παρὰ τῶν τυχόντων ἐπὶ [4] τοῖς οὐ πάνυ ἀποδεκτέοις γινομένην ἀντίδοσιν.

ΔΟΥΛΕΙ'Α οὐ μόνον αὐτὸ τὸ δουλεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν δούλων. [5] ὡς Θουκυδίδης· ἣν δὲ ἡ δουλεία [6] ἐπανιστῶνται.

[7] ΔΟΥ῀ΛΟΙ, οἱ ταῖς ἡδοναῖς κάτοχοι, [8] καὶ οἱ ὑποταττόμενοι

---

1 Διαιροῦσι.] Forsan excidit τοῦ γέρως. Dein ἐπὶ τῶν σπουδαίοις malim cum *Basilio*, item γήρως, *Senectutis*, cum *Phavorino*: sed γέρως tamen in *Basilio*. OUD.

2 Γέρως οὖσαν.] Sic Cod. A. γήρως *Phavor.* STOEBER.

3 Τὴν δέ τινα.] Del. τινα in Cod. A.

4 Τοῖς οὐ π. &c.] *Basil.* pag. 964. habet τὴν δέ τινα τιμὴν (e Glossa) π. τ. τ. τ. οὐ π. ἀποδεκτῶς γεγενημένοις ἀντ. *Phavor.* ἐπὶ τοῖς &c. bene, & clarius: *Ob res non omnino probandas.* Sed de differentia vocum δόξης καὶ κλέους &c. adi *Ammon.* pag. 45. *Suidam* in v. δόξα. *Etym.* M. in κλέος. OUDEND.

5 Ὡς Θουκυδ.] Lib. V. pag. 359. B. ubi ἐπανίστηται, pro quo scribae oscitantia ἐπανιστῶνται locum occupavit, quod sequitur in Codd. A. & B. Etenim post vocem ἐπανίστηται sic pergunt: ἤγουν ἐὰν οἱ δοῦλοι ἐπανιστῶνται. Conf. *Polluc.* III, 75. STOEBER.

6 Ἐπανιστῶνται.] Leid. pr. & vulgata *Thucydidis* lectio Lib. V. §. 23. ἐπανίστηται. Pluralis numerus tamen videtur elegantior per Synthesin: unde MS. Oxon. pro Scholio, quale ibidem in *Thucyd.* addit ἤγουν ἐὰν οἱ δοῦλοι ἐπανιστῶνται. OUDEND.

7 Δοῦλοι.] Ita quoque *Ammonius*: δοῦλοι καὶ οἰκέται διαφέρουσιν, inquit, δοῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα. οἰκέται δὲ δεσποτῶν. Utrique praeiverat Chrysippus, ut ex his *Athenaei* colligas L. VI. p. 267. διαφέρειν δέ φησι Χρύσιππος δοῦλον οἰκέτου, γράφων ἐν δευτέρῳ περὶ ὁμονοίας, διὰ τὸ τοὺς ἀπελευθέρους μὲν, δούλους ἔτι εἶναι, οἰκέτας δὲ τοὺς μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένους. ὁ γὰρ οἰκέτης φησὶ, δοῦλός ἐστι κτήσει κατατεταγμένος. quae omnia sic intelligi debent, vocem οἰκέτης tunc non esse usurpandam, cum de illis sermo est, vel qui sunt voluptati dediti nimium, vel regum imperio obnoxii. SALLIER.

Pluribus illustrat exemplis Eruditissimus *Kuhn.* in notis ad *AElia-*

νοι βασιλεῦσιν· οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.
¹ ΔΟΥΛΟΥ῀ΜΑΙ τὸν δεῖνα Ἀττικοὶ, ² οὐ δουλῶ. Δημοσθέ-

AElianum Lib. II. Var. Hist. C. 14. TORREN.

Utuntur hoc *Thomae* loco *Pric.* in *Pauli* Ep. ad Tit. III, 3. & *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 14. n. 5. HEMSTERH.

Vide *Ammon.* p. 45. οἱ ὑποτασσόμενοι edi jussi e Leidd. MSS. vulgo abest οἱ. Pro οἰκέταις ponitur in *Luciani* Asino T. II. p. 573. Ed. ult. OUDEND.

8 Καὶ ὑποτασσόμενοι.] Codd. A. B. καὶ οἱ ὑποτ. Conf. *Borremansius* Var. Lect. c. XV. p. 180.

1 Δουλοῦμαι.] Recte monuit de hoc loco magnus *Wesselingius* ad *Diod.* Sic. IV. p. 255. v. 29. & scriptoris sui mentem explanavit Crebro tamen in isto verbo vis activi mediique servatur, ut illud *alteri*, hoc *sibi subjicere & in servitutem redigere* notet. *Clem. Al.* Paed. II. p. 171. v. 9. τὰς ὄψεις τοῖς ἀρτυσοψήμασι δεδουλωκέναι· vix ibi scriptor styli diligens posuisset δεδουλῶσθαι contra in *Eudoxi* verbis apud *Stephan.* in Πλαταιαὶ, τρόπαια . . . τῶν τὴν Ἑλληνίδα γῆν ἐλευθερωσάντων, καὶ τὸ βασίλειον στράτευμα δουλωσάντων, neminem offendet δουλωσαμένων, licet nonnihil variata potestate. *Arist. Quintil.* de Mus. p. 68. v. 17. ἡ μουσικὴ καὶ λόγῳ καὶ μέλει τ ἀκροατὴν δουλουμένη· minus aptum foret δουλοῦσα. Hujus proprietatis ignorantia fuit in causa; ut *Olearius Philostrati* locum longe secus, atque oportebat, caperet V. A. T. VII. 303. vs. 28. quem adjecta solum litera sanatum proponam: καὶ τοὺς ἄρχοντας, οἱ ἐς τὰ ἔθνη φοιτῶσι, μόνον οὐκ ἐπὶ κόρρης παίειν δουλουμένους τοῖς χρήμασιν, ἢ ὑπερορῶντας αὐτῶν διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ πλούτου· initium novi circuitus a proximis separandum, cujus structura minus orationis ordini, egregie sententiae respondet; qualis in infinitivis non est insolens: sensus erit, homines istos supra modum & reliquos omnes divitiis praepollentes. tantum non provinciarum praesidibus ac praefectis insultare, dum eos muneribus sibi penitus obnoxios reddunt, aut ob opum potentiam despiciunt Quod autem paulo ante praecedit, μεμαντευμένα δ' ἤδη καθ' ἡμῶν αἰτίαι, si tueri studeas, omnino aliter erit explanandum, atque ab *Oleario* factum: sed multo malim, μεμαστευμέναι· *conquisitae jam sunt adversum nos & conflatae criminationes.* Porro quod in δουλοῦν & δουλοῦσθαι, idem obtinet in καταδουλοῦν & καταδουλοῦσθαι· repugnare videtur *Lucian.* in Soloec. T. III. p. 583. sed ibi fere persuasum habeo, legendum esse, Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ τὸ καταδουλοῦν, τὸ δ' (scilicet καταδουλοῦσθαι) ἑαυτῷ γίγνεται. Levis corruptela in *Aristoxeni* verbis apud *Athen.* XII. p. 545. C. virum summum *Is. Casaubonum*,

 quod

μοθένης· [1] δυλοῦται τὰς πόλεις.
[2] Μὴ εἴπης σπιθαμὴ, ἀλλὰ [3] ΔΟΧΜΗ', ὡς οἱ ἀρχαῖοι.
ΔΡΑΧΜΗ', [4] οὐ δραγμή.
[5] ΔΡΕΠΑ'ΝΗ, οὐ δρέπανον.

ΔΡΟ'-

---

quod miror, habuit exercitum: ſcribe vero, τὸ δὲ ἀντιτείνειν καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς ἐπιθυμίας, *frangere & coërcere cupiditates*, ſententia conſtabit omnis expers difficultatis. Non multum diſſidet ſcitiſſima phraſis *Hippocr.* περὶ Ἀγμ. pag. 762. H. ἀνάγκη καταδουλοῦται τὴν γνώμην. Καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις ἐπιόντα *Demoſth.* IV. in Phil. p. 88. F. habet. HEMSTERH.

Adjuvandus fuerit explic. alioqui ab errore liberari ut poſſit, vereor. ABRESCH.

2 Οὐ δυλῶ.] Quam recte, argumento ſunt haec *AEſchyli* Sept. ad Th. v. 259.

Αὕτη σὺ δυλοῖς καὶ μὲ καὶ πᾶσαν πόλιν.

Neque ea loquendi ratione uti dubitavit *Euripides* Herac. v. 817.

Ἐλθεῖν ἐτόλμησ' εἰγὺς ἀλκίμου δόρος·
Ἀλλ' ἦν κάκιστος. εἶτα τοιοῦτος γεγὼς
Τοὺς Ἡρακλείους ἦλθε δυλώσων γόνους.

SALLIER.

1 Δυλοῦται τὰς πόλεις.] Sic & *Phavor.* ubi prave δηλ. In *Philipp.* III. p. 88. in f. καταδυλοῦσθαι τὰς π. OUDEND.

2 Μὴ εἴπης.] Cod. B. εἴποις.

3 Δόχμη.] Reſcribi mandavi δοχμὴ, ut praecipiunt omnes Grammatici, & Lexicographi Veteres. Paullo ante εἴπης Leid. pr. OUDEND.

4 Οὐ δραγμή.] Utitur *Joſeph.* p. 622. C. 644. D. & *Heſych.* voc. παχείη. WITTER.

5 Δρεπάνη, οὐ δρέπανον.] Quae ſi vera ſunt, *Euripidem*, & *Theophraſtum* minus Attice locutos eſſe, dicendum erit, uterque enim ea voce utitur: prior Cycl. v. 393.

Καὶ χάλκεον λέβητ' ἐπέζεσεν πυρί
Ὀβελοὺς τ' ἄκρους μὲν ἐγκεκαυμένους πυρί
Ξεστοὺς δρεπάνῳ οὐ γ', ἀλλὰ παλιούρου κλάδῳ.

Alter vero Char. c. 4. καὶ εἴτω ἄροτρον ἔχρησεν, ἢ κόφινον, ἢ δρέπανον, ἢ θύλακον. Quae cum ita ſint, δρέπανον non minus Atticum videri debet, quam δρεπάνη. SALLIER.

Δρεπάνη *Ariſtid.* p. 102. A. l. 13. *Diod.* pag. 295. A. δρέπανον *Xenoph.* Κυρ. VI. p. 121. 127. 129. &c. *Polyaen.* I, 18. 28. p. 57. *Liban.* T. I. pag. 20. A. WITTER.

Vid. *Steph.* de Dial. pag. 157. STOEBER.

Falſiſſimum id eſſe, liquet ex omnibus ſcriptoribus Atticis. Nihilominus *Moeris* quoque δρεπάνη Ἀττικῶς, δρέπανον Ἑλληνικῶς. Absque illo eſſet, fere accederem Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* Lib.

ΔΡΟΜΟΣ, ϗ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος, ϗ ἐπὶ τοῦ [1] προκειμένου τόπου τῷ βουλομένῳ τρέχειν.

[2] ΔΡΥ͂Ν, κοινότερον πᾶν ἐκάλουν δένδρον οἱ παλαιοί. οὕτω ϗ ἀκρόδρυα, πᾶσαν ὀπώραν. [3] ϗ δρυφάκτους, τοὺς ἐκ δρυΐνων. ἀλλὰ ϗ τοὺς ἐξ ὅτου δήποτε οὖν ξύλου. ϗ [4] δρυπετεῖς ἐλάας ὁμοίως.

ΔΡΩ͂

Lib. VI. §. 4. suspicanti, a *Thoma* relictum esse, δρέπανον, οὐ δρεπάνη: quod ultimum potius esse Poëticum, quam Atticum, censet vir doctissimus. Usus tamen est τῇ δρεπάνῃ *Longus* in Pastoral. p. 11. init. OUDEND.

1 Προκειμ.] *Phav.* ὑποκειμ. τόπου τοῖς τρέχουσι. WITTER.

2 Δρῦν.] Conf. *Moschop.* ex quo Noster emendandus: Δρῦν, inquit, κοινότερον πᾶν ἐκάλουν δένδρον οἱ παλαιοί. Οὕτω καὶ ἀκρόδρυα πᾶσαν τὴν ὀπώραν. ϗ δρυφάκτους οὐ μόνον (sic etiam Cod. A.) τοὺς ἐκ δρυΐνων, ἀλλὰ ϗ τοὺς ἐξ ὁδηποτοῦν ξύλον. (l. ξύλου. Cod. A. ἐξ ὅτου δηποτοῦν. Cod. B. ἐξονηποτοῦν) ϗ δρυπετεῖς ἐλάας ὁμοίως. STOEBER.

3 Καὶ δρυφάκτους, τοὺς ἐκ δρυΐνων.] *Joseph.* p. 460. D. Onomast. *Calep.* p. 131. Roboraria, δρύφακτα. Ἀκρόδρυα de omni fructu dici, affirmat *Petav.* ad *Synes.* p. 28. WITTER.

Οὐ μόνον scilicet, quas voces addit *Moschop.* sed citra necessitatem. OUDEND.

4 Δρυπετεῖς ἐλάας.] Adi Comm. ad *Poll.* Lib. VI. §. 45. & *Suidam*, ex quibus patet, vocem δρυπετὴς confusam aliquoties esse cum δρυπέπης, unde δρύππα. Sic apud *AElianum* Lib. XVI. Anim. C. 18. χαίρειν δὲ ϗ τῷ φοίνικι τῷ δρυπετεῖ, in MS. *Augustano* exaratum est δρυπέπει. *Phavorinus* distinguit καρποὺς δρυπέπεις *maturos*, & δρυπετεῖς *caducos*, sed *acerbos*. In *Moeride* quoque rescribendum δρυπέπης. Ceterum hac occasione tecum, Lector, communicare mihi lubet ineditum hucusque Epigramma; quia ejus memoria exciderat *L. Kustero* ad *Suidam* in vocibus Δρύππα, Θωμὸς, ἶπνος, σῦκον; quibus illius hic illic corrupti partes citat Lexicographus hinc emendandus.

Φαινίου

Φάρσος σοι γεραροῦ τόδε βότρυος, εἰνόδι' Ἑρμᾶ,
Καὶ τρύφος ἰπνεύτα πιαλέου φθοΐος
Πάρκειται, σῦκόν τε μελαντραγὲς, ἄτ' ἐφιουλκὶς
Δρύππα, καὶ τυροῦ δρύψεα κυκλιάδων,
Ἀκτά τε Κρηταιῖς, εὐτραβέος τε ῥοεῖπα
Θωμὸς, ϗ Βάκχου πᾶμ' ἐπιδορπίδιον.
Τοῖσιν ἅδοι ϗ Κύπρις, ἐμοὶ θεός. ὔμμι δὲ ῥέξειν

Φημὶ

ΔΡΩ σε τόδε Ἀττικοὶ, [1] οὐ δρῶ σοι. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν ἀνθρώποις φθονῶν. [3] οὕτω καὶ ἐργάζομαί σε τόδε, καὶ ποιῶ σε τόδε.

ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, δύνασαι. [4] δύνῃ δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, [5] εἰ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· [6] σὺ μὲν οὖν καὶ δύνῃ καὶ δύναιο. [7] ἐὰν δύνῃ δὲ [8] Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ἀλλὰ πειρῶ, ὡς ἂν δύνῃ, ἀκριβέστατα διελθεῖν πάντα.

ΔΥΝΑ'ΣΤΗΣ, καὶ ὁ τύραννος, καὶ ὁ βασιλεύς. [9] ὡσαύτως καὶ δυναστεία οὐ μόνον ἡ [10] τυραννὶς, ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία. Αἰσχίνης· ἐξήλασε Παυσανίαν ἐκ Μακεδονίας, καὶ τὴν δυνα-

---

Φημὶ παρὰ κρουνοῖσι αἰγιπόδαν χίμαρον.

OUDEND.

1 Οὐ δρῶ σοι.] Atticos sequens *AElianus* junxit quoque duobus Accusativis Lib. II. V. H. C. 16. VIII. 16. & alibi. Verum in Lib. I. de Anim. C. 32. circumfertur εἶτα μέντοι καὶ ἐς τὴν γαστέρα εἰσδῦσα αὐτῷ τὰ αὐτὰ δρᾷ. & C. 58. Οἱ δὲ τὴν χελιδόνα αἰδοῖ τῆς μουσικῆς οὐκ ἀποκτείνουσι, καί τοι ῥᾳδίως ἂν αὐτῇ τοῦτο δράσαντες. Priori exemplo potest referri ad γαστέρα εἰσδῦσα pro αὐτοῦ, sed altero certe restitui decet αὐτήν. *Aristophanis* verba habes in Pl. vs. 87. IDEM.

2 Ἀριστ. ἐν Πλ.] Vs. 87.

3 Οὕτω καὶ ἐργάζομαί σε.] Exemplum est apud *Thucyd.* Lib. I. pag. 91. B. Θεμιστοκλῆς ἥκω παρὰ σὲ, ὃς κακὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον. & paucis interjectis p. ead. C. καὶ νῦν ἔχων σε μεγάλα ἀγαθὰ δρᾶσαι πάρειμι κ. τ. λ. STOEBER.

4 Δύνῃ δὲ οὐδείς.] Nimirum in Indicativo Modo. Vid. *Phrynich.* Ecl. h. v. Hort. *Adon.* p. 210. A. Exempla praebent *Laërt.* p. 158. E. *Isocr.* p. 20. 36. WITTER.

5 Εἰ καὶ Συνέσ.] Pag. 228. D. IDEM.

6 Σὺ μὲν οὖν.] Additur vulgo apud *Synes.* Ep. 80. ἀεί. OUDEND.

7 Ἐὰν δύνῃ δὲ. Πλ.] Sic distinguere malim. Vult auctor, rectum esse δύνῃ, si ponatur in secunda persona subjunctivi modi, praebens exemplum ex *Platonis* Phaedone init. p. 58. D. Ed. Serr. non vero valere censet in Indicativi modi Praesenti tempore. Patet illud ex *Phrynichi* p. 159. ubi *Pauwius* quoque conjiciebat ὡς ἂν δ. δὲ Πλ. Pro διελθεῖν Cod. Oxon. διαλέγειν. IDEM.

8 Πλάτων.] Sub ipsum Dialogi princ. p. 375. D. ABRESCH.

9 Ὡσαύτως καὶ δυν.] Cod. B. καὶ ἡ δυν.

10 Τυραννίς.] Cod. A. τυραννίς.

δυναστείαν [1] ἡμῖν ἔσωσε. [2] τὰ αὐτὰ δὲ καὶ [3] περὶ τοῦ δυναστεύω γίνωσκε. παραδυναστεύω δὲ, [4] τὸ τοῖς δυνάσαις παρεδρεύω. ὅπερ καὶ δυναστεύω [5] παρὰ τῷ δεῖνι γράφεται. [6] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ [7] τῇ, ταύτας ἐξήνεγκα δύο βιβλία· πρὸς ἄνδρα [8] παρὰ βασιλεῖ δυναστεύοντα. εὕρηται δὲ τὸ δυνάστης καὶ δυναστεία, καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς βιαίου.

ΔΥΟΙ͂Ν, οὐ δυσίν. ὅσα γὰρ μὴ συνεμφαίνει γένος, [9] οὐ δὲ πλῶσιν δέχεται. [10] ὥσπερ τὸ οἱ τρεῖς τῶν τριῶν, τοῖς τρισὶν, ἔχει τὴν κλίσιν. παράκειται γὰρ αὐτοῖς οὐδέτερον τὰ τρία, ὁμοίως [11] καὶ τῷ τέσσαρες τὰ τέσσαρα. καὶ ταῦτα μὲν [12] Φρύνιχος ἀπαγορεύων [13] καθάπαξ τὸ δυσίν· εὕρηται μέν τοι [14] καὶ τοῦτο παρὰ τοῖς ῥήτορσι. [15] Θουκυδίδης· ἐπιστιτισάμεναι δυσὶν ἡμέραις. [16] καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ

---

1 Ἡμῖν.] Rectius ὑμῖν apud *AEschin.* de falsa Legat. p.400.A. Mox αὐτὰ edidi ex Leid. pr. pro τοιαῦτα. OUDEND.
Cod. B. ὑμῖν.

2 Τὰ τοιαῦτα.] Codd. A. B. τὰ αὐτά.

3 Περὶ τοῦ δυν.] Cod. A. ἐπί.

4 Τὸ τοῖς δυναστ.] Codd. δυνάσαις.

5 Παρὰ τῷ δεῖνι.] *Thucyd.* Lib. II. p. 62. DRAKENB.
Cod. A. παρά τινι.

6 Συνεσ. ἐν ἐπιστ.] Pag. 293. B. ubi παραδυνας. WITTER.

7 Τῇ ταυτ. ἐξην. δυο βιβλ.] Absunt a Cod. A.

8 Παρὰ βασιλεῖ δυναστεύοντα.] Vulgo tamen contra *Thomae* mentem in *Synesii* Epist. 153. p. 293. editur π. β. παραδυναστεύοντα. OUDEND.

9 Οὐ δὲ πλῶσιν.] Scr. οὐδέ. STOEBER.

10 Ὥσπερ οἱ τρεῖς &c. ἔχει.] Excudi curavi vocula auctius τὸ οἱ τρεῖς &c. ἔχει, auctoribus MSS. de re ipsa vide ad *Phrynichum* pag. 88. & *Phavorinum*. OUDEND.
Cod. A. τὸ οἱ τρ.

11 Καὶ τῷ τεσσ.] Cod. A. τό.

12 Φρύνιχος.] Voc. Δυσὶ μὴ λέγε κ. τ. λ.

13 Καθάπαξ. τὸ δυσίν,] Ita interpunge: καθάπαξ τὸ δυσίν· αἱρ. STOEBER.

14 Καὶ τοῦτο.] Pro καὶ Cod. A.

15 Θουκυδίδης· ἐπισιτισάμενοι.] Lib. VIII. p. 616. D. ubi ἐπισιτισάμεναι. WITTER.
Correxi, ut in Leid. pr. & *Thucyd.* Lib. VIII. §. 101. legitur, ἐπισιτισάμεναι. recte in Ed. Rom. fuit excusum genus femininum. OUDEND.

16 Καὶ Ἀριστ. ἐν τῷ περί.] Pag. 106. B. l. 10. ubi ἀπέδωκε. WITTER.
Cod. A. ἐν τῷ ὑπέρ.

1 Ἐ-

τῷ περὶ ῥητορικῆς προσώπῳ· ἀλλ' [1] ἀπέδωκε [2] δυσὶ καὶ τρισὶν ἀντειπεῖν. κρεῖττον [3] μέντοι δυοῖν. γίνωσκε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ δύο οὐ μόνον ἐπὶ εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς, ἀλλὰ καὶ [4] ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς τίθεται. Θουκυδίδης· διελθόντων δύο ἐτῶν. καὶ Λιβάνιος· δύο λιμέσι τοὺς [5] εἰς αὐτὸ καταφεύγοντας ἐδέξατο.

ΔΥΟΚΑΙΔΕΚΑ λέγε. τὸ δὲ δυώδεκα, [6] ποιητικώτερον.

ΔΥΣΠΡΟΣΟΔΟΣ ἀγρὸς, ὅθεν δυσκόλως προσόδους, ἤτοι κέρδη, οἱ δεσπόται [7] ἀποφέρονται. καὶ δυσπρόσοδος ἄνθρωπος, ὁ [8] δύσκολος καὶ δυσέντευκτος. [9] Θουκυδίδης· δυσπρόσοδόν τε αὐτὸν παρεῖχε, καὶ τῇ ὀργῇ οὕτω [10] χαλεπῶς ἐχρῆτο ἐς πάντας. καὶ δυσπρόσοδον χωρίον, τὸ δύσκολον περὶ τὴν εἴσοδον. [11] ὡς ὁ αὐτός· ἐρυμνόν τε καὶ δυσπρό-

---

1 Ἐπέδωκε δυσίν.] Primo restituendum est ex *Arist.* T. I. p. 4. Ed. Angl. ἀπέδωκε. nullum locum hic habet ἐπεδ. Dein δυσὶ refinxi ex ejusdem, item MS. Leid. & Edd. Rom. Vasc. lectione: δυὸ ἐτῶν in *Thucyd.* Lib. I. §. 82. invenias, ut apud illum ac *Xenophontem* &c. saepissime. OUDEND.

Codd. A. B. ἀπεδ.

2 Δυσίν.] Codd. A. B. δυσί.

3 Μέντοι δυοῖν.] Codd. A. B. τὸ δυοῖν.

4 Ἐπὶ γεν.] *Lucas* XII. 6. DRAKENB.

5 Εἰς αὐτό.] A. B. αὐτόν.

6 Ποιητικώτερον.] *Phav.* ποιητικόν.

7 Ἀποφέρονται.] Leid. pr. ἐπιφερ.

8 Δυσκ. καὶ δυσέντευκτος.] Schol. ad *Thucyd.* Lib. I. p. 86. B. Contrarium εὐέντευκτος infr. in εὐπρόσοδος. Ita quoque legendum apud *Moschop.* δυσπρόσοδος ὁ δυσέντευκτος pro δυσέντευκτος, quod operarum vitio irrepsit. STOEBER.

9 Θουκυδίδης.] P. 86. B. ubi χαλεπῇ pro χαλεπῶς, quod uterque Cod. agnoscit. Pro εἰς in Cod. A. ἐς, in Cod. B. πρὸς legitur. IDEM.

10 Χαλεπῶς ἐχ. εἰς π.] Apud *Thucyd.* Lib. I. §. 130. est χαλεπῇ ἐχρ. ἐς π. Hic quoque Leid. pr. ἐς: ut exhibui. Alter *Thucyd.* locus est Lib. V. §. 65. Tertius Lib. I. §. 107. Sed ubi omnino consulendus est Cl. *Dukerus*, qui & conferri meretur ad quartum ex Lib. III. C. 101. unde hic restituendum δυσεσβολώτατος. Vide etiam Indicem. Ex ultimo ejus loco Lib. IV. §. 129. hic rescribe δυσπροσβάτῳ. OUDEND.

11 Ὡς ὁ αὐτός.] Lib. V. p. 388. A. τε abest in Vulg.

1 Καὶ

δυσπρόσοδον. λέγε) δὲ πάλιν, [1] καὶ δύσοδος χώρα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. [2] οἷον· δύσοδος γὰρ ἡ Γεράνεια. κάλλιον δὲ τούτου τὸ δυσπρόσοδος. καὶ πάλιν ἑτέρως· ταύτῃ γὰρ [3] δυσεκβολώτατος ἡ Λοκρίς. [4] καὶ πάλιν· προσιὼν τῷ λόφῳ, ὄντι δυσπροσβάτῳ.

[5] Τὸ ΔΥΣΩΠΟΥ̃ΜΑΙ, παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις, ἀντὶ τοῦ ὑφορῶμαι [6] καὶ ὑποπτεύω τίθεται, καθὰ καὶ [7] Πλάτων ἐν

---

1 Καὶ δύσοδος.] Huicce voci, licet *Thucydideae*, adjectivam δυσπρόσοδος *Thomas* anteponit, nec injuria, cum solus ex antiquis, quantum meminimus, δύσοδος usurpet *Joseph*. p. 539. πέτρα δὲ τὸ σύμπαν σκληρὰ καὶ δύσοδος, εἰ μὴ τελέως χρῷτό τις ἐξ ὁδηγίας. SALLIER.

2 Οἷον δύσοδος ἡ.] *Thucyd*. Lib. I. pag. 70. D. Nescio, quid dicat Grammaticus. Nam neque δύσοδος hic idem significat, quod δυσπρόσοδος in altero illo loco; nec apparet, cur δυσπρόσοδος rectius aut elegantius dicatur, quam δύσοδος. vid. *Duk*. ad h. l. p. 69. fin. STOEB.

3 Δυσεκβολώτατος.] Lectionem hanc tuentur Codd. A. B. Ex editis, qui δυσεσβολ. prae se ferunt, emendandum *Thomam* censet *Duk*. l. c. p. 228. quem vide. δυσεμβολ. magis placet, cum simili plane ratione loquatur *Polybius*, a nullo hanc in rem hactenus citatus, Lib. IV. p. m. 470. ἀλλὰ τὸ τήν τε χώραν τὴν πέριξ αὐτοῦ στενὴν εἶναι καὶ δυσέμβολον, τό, τε χωρίον ἀπραγμάτευτον καὶ δυσπρόσοδον. IDEM.

4 Καὶ πάλιν.] Lib. IV. pag. 338. D. Pro προσιὼν editi ἐπιών. Mox δυσπροβάτῳ error scribarum. *Steph*. δυσβάτῳ. Videtur in Nostro δυσπροσβάτῳ lectum olim fuisse, quam lectionem sequitur & tuetur *Duk*. ad h. l. p. 314. IDEM.

5 Τὸ Δυσωποῦμαι.] Vid. *Harpocr*. Lex. h. v. DRAKENB.

Sic MSS. Leidd. & Edd. R. V. habent. Τὸ inmerito resecuit *Blancardus*. E *Phrynicho* sumsit *Thomas* pag. 80. Ed. P. OUDEND.

6 Καὶ ὑποπτ. τιθ. καθὰ καὶ Πλ.] Ita Cod. B. Auctior Cod. A. qui addit post τίθεται· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου τρίτῳ· ἢ γὰρ ἐπίτηδες, ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν· ἀλλὰ δυσωποῦμαι ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες. STOEBER.

7 Πλάτων ἐν Φαίδρῳ.] Nempe pag. 242. ὥς δή τι, inquit, ὦ ἑταῖρε, μαντικόν γέ τι καὶ ἡ ψυχή. ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον. καί πως ἐδυσωπούμην, κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. ubi tamen, minus probata *Thomae* interpretatione, ἐδυσωπούμην verebar.

ἐν Φαίδρῳ κεῖται· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἀντὶ τοῦ ἐντρέπομαι καὶ οὐκ ἀντέχω δι' αἰδῶ. ὁ βούλεται καὶ Πλουτάρχῳ 1 τὸ περὶ δυσωπίας βιβλίον.

---

bar tantum ſignificare judicamus: quo ſenſu illud verbum a *Demoſthene*, & *Xenophonte* uſurpatum eſſe, tradunt *Harpocration* & *Suidas*; nec aliter exponendus videtur in Politic. locus p. 281. τὰς δὲ αὖ παντάπασιν ἀνομοιότητας, ὅταν ἐν πλήθεσιν ὀφθῶσι, μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι, πρὶν ἂν σύμπαντα τὰ οἰκεῖα ἐντὸς μιᾶς ὁμοιότητος ἔρξας γένους τινὸς οὐσίᾳ περιβάληται. SALLIER.

Cod. B. φαίδωνι male, ut ex Cl. *Sallier*. not. conſtat. *Timaeus:* Δυσωπεῖσθαι· ὑφορᾶσθαι καὶ ὑπόπτως ἔχειν. STOEBER.

Leid. ſec. Φαίδωνι, ut vulgo in *Moeride*. Male, nam leguntur haec in Phaedro T. III. p. 242. C. Ed. Serr. ut *Nunneſius* ad *Phrynichum* jam obſervavit, & Cl. *D'Orvillius* ad *Chariton*. p. 496. OUDEND.

1 Τὸ περὶ δυσωπίας.] Tom. II. p. 528. &c. IDEM.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε΄.

[1] ΕΑ'ΛΩΚΕΝ, [2] οἱ Ἀττικοὶ, [3] ἐχ ἥλωκε. [4] καὶ ἑάλω, [5] ἐχ ἥλω. τὸ δὲ ἐλήφθη, κοινότερον.

[6] ἙΒΔΟ'ΜΗ, ἐ μόνον ἡ μετὰ τὰς ἓξ μονάδας μονὰς, ἀλλὰ καὶ ἅπας ὁ ἑπτὰ ἀριθμός. [7] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·

Ἑπτὰ δ᾽ ἀγήνορες πρέποντες [8] ςρατῦ

Δορυσ-

---

1 Ἑάλωκεν.] Ita etiam ἑάλωσα *Lyſias* Orat. III p. 296. & ἑαλωκὼς *Heliod.* AEthiop. Lib. I. p. 3. DRAKENB.

AEneas Gaz. Theophr. p. 12. ἄνθρωπον κλοπῆς εαλωκότα. & mox, ἐπειδὴ κλοπῆς ἑάλωκεν.

2 Οἱ Ἀττικοὶ.] Articulum ignorant Leidd.

Phav. del. οἱ. WITTER.

3 Οὐχ ἥλωκε . . . ἐχ ἥλω.] Utraque tamen forma probatis Auctoribus uſu venit. ἡλώκει *Xenoph.* Cyr. V. p. 144. ἡλωκυῖαν *Diod.* Sic. XIII. p. 183. B. 191. C. vid. etiam *Joſeph.* p. 992. F. *Syneſ.* p. 214. C. conf. Cornucop. p. 217. WITTER.

Errat *Thomas:* ἥλωκε, ἡλωκὼς, ἥλω occurrunt apud *Xenophontem*, *Demoſthenem* aliosque Atticos. Rectius *Moeris* & *Photii* Lexic. MS. ἥλω καὶ ἑάλω Ἀττικῶς. ἐλήφθη Ἑλληνικῶς. Multo tamen frequentius eſt Atticis ἑά, quam ἥ, in hoc verbo. OUDEND.

4 Καὶ ἑάλω.] *Demoſth.* in Timocr. p. 477. A. *Polyaen.* II. p. 150.

5 Οὐχ ἥλω] *AEſch.* de falſ. legatione p. 248. ὑπὸ δὲ τὰς αὐτὰς καιρὰς Ὄλυνθος ἥλω. ibid. Φρύνων ὁ Ῥαμνέσιος ἑάλω. STOEB.

6 Ἑβδόμη.] Non ſolum *unitatem ſeptimam* ſignificat, ſed etiam *totum numerum ſeptenarium*, quam vocis ſignificationem ignorans Interpres *Laërtii* Ἑβδόμη vertit *Septimam*, in vita *Cebetis*: Καὶ τέτε (Κέβητος) φέρονται διάλογοι τρεῖς, Πίναξ, Ἑβδόμη, Φρύνιχος. ubi vertere debuiſſet, *Septenarium*, quemadmodum obſervavit *Petit.* Miſc. Obſerv. III. 3. BOS.

Tetigi hunc uſum ordinalium in Anim. ad *AEſchyl.* S c. Theb. vſ. 127. quem hic laudat *Thomas*. ABRESCH.

Vid. *Petrus Petitus* Miſcell. Obſerv. Lib. III. cap. 3. p. 159.

7 Αἰσχ. ἐν τοῖς.] Rom. ἐν τῷ, ἑπτ. v. 126. ſeqq. ubi pro δορυσσόοις Rom. ὀρυσσόοις. STOEB.

8 Στρατῦ.] Leidd. MSS. ςρατῷ.

Δορυσσόοις σαγαῖς, πύλαις ἑβδόμαις
Προσίςανται. —— ——

Ὥσπερ τὐναντίον καὶ ἡ ἑβδομὰς οὐ μόνον τὰ ἑπτὰ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μετὰ τὰς ἓξ μονάδας μονὰς, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ [1] ὁ Θεολόγος· [2] τὴν ἑβδομάδα τιμῶσιν Ἑβραίων παῖδες· ἤγουν τὴν ἑβδόμην.

[3] ἘΒΟΥΛΟ'ΜΗΝ, καὶ ἐβουλήθην, πλεονάκις οἱ δοκιμώτατοι λέγουσιν. [4] ἠβουλόμην δὲ, καὶ ἠβουλήθην, ἅπαξ. τοῦτο

τῷ & vſ. ſeq. 127. Leid. pr. δορυσσόοις cum Edd. R. V. OUDEND.

1 Ὁ Θεολόγος.] MSS. ὁ ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Θεολόγος, λέγων. V. in Διαθήκαις Gregorii locus eſt Orat. XLIV. εἰς τὴν πεντηκοστὴν pag. 705. D. OUDEND.

2 Τὴν ἑβδομ. τιμ.] Sic II. Maccab. VI, 11. λεληθότως ἄγειν τὴν ἑβδομάδα, *Sabbathum*. Pythagoreorum circa ſeptenarium ſuperſtitionem exponit *Gell.* III, 10. quocum conf. *Petit.* Miſc. Lib. III. c. 3. in cujus fine p. 159. *Thomae* nonnihil tribuit. Sacra ejus numeri nomina col legit *Brodaeus* Miſc. Lib. V. c. 16 ἑβδόμη quoque Graecis ſeptima a partu dies, qua nomina pueris impoſita. Harpocr. voc. ἑβδομευομένου. Septima autem cujusvis menſis ἑβδόμη itidem dicta, Apollini ſeptimo die nato ſacra & feſto celebrata fuit; qui inde ἑβδομαγένης audit apud *Plutarch.* pag. 717. D. ex quo intelligendus *AEſchylus* ſept. contr. Theb. v. 806. ſeq.

Τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας
Ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ'. ——

Conf. Schol. & *Heſiod.* ibi citatum ἔργ. v. 768. ſeq. Voces autem ἑβδομαγενὴς & ἑβδομαγέτης cum rariſſime occurrant, mirum non eſt, eas in Lexicis adhuc deſiderari. STOEBER.

3 Ἐβουλόμην &c.] Conſule *Dukerum* ad *Thucyd.* pag. 101. OUDEND.

Grammaticus de Barbariſmo: κατὰ δὲ ἐναλλαγὴν (βαρβαρίζουσιν) ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην· ὅσα γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τῶν ῥημάτων ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ, ταῦτα κατὰ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τοῦ Ε ἄρχεται· λέγω, ἔλεγον, φέρω, ἔφερον· οὕτω μέλλω, ἔμελλον, βούλομαι, ἐβουλόμην, καὶ δύναμαι, ἐδυνάμην. Haec edidit *Ammonio* ſubjecta Clar. *Valcken.* p. 195.

4 Ἠβουλομ. δὲ καὶ ἠβουλ. ἅπαξ] Lectio minime ferenda: niſi turpiſſimae ignorantiae reum agere Noſtrum velis. Legendum potius σπάνιον pro ἅπαξ. *Phavor.*

[1] τῦτό ἐ͂ καὶ ἐπὶ τῦ ἐδυνάμην, καὶ ἐδυνήθην, νοῦ.
ἘΓΓΙΟΝ ἐπὶ συγκρίσεως μὴ λέγε, ἀλλ' ἐγγύτερον. [2] ἔγγιον ἐστὶ, ἀντὶ τῦ ἐγγὺς, ἄριστον. [3] Δημοσθένης· ἔγγιον τόκου.

---

tor. hanc glossam, e Nostro utique, referens vel codice suo jam tempore depravato usus, vel operarum incuria male expressus ita: ἐβουλόμην καὶ ἐβουλήθην πλειστάκις οἱ δόκιμοι. λέγ. γάλ λιον γὰρ, ἢ ἠβουλόμ. καὶ ἠβουλήθ. ubi forte scriptum erat: κάλλιον ἐ͂, (τὸ) ἠβουλ. conf. quoque *Moschop.* similiter corrigendum. Meliora propinavit *Moeris:* ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ηὐξάμην, διὰ τῦ η (Ἀττικῶς) διὰ δὲ τῦ ε, Ἑλληνικῶς. Recte, quantum ad prius: posterius autem in summam *Platonis* auctoritatem peccat, Polit. I. p. 340. C. ubi ἐβούλε legitur, cujus formae exempla passim apud caeteros Atticae elegantiae venatores occurrunt: alterius vero saepissime. Unde Attice dici ἠβουλόμην, ἠδυνήθην ex vero pronunciavit *Etymol.* voc. ἤδειν ab εἴδω col. 419. conf. Eund. in ἐγνώσθην καὶ ἠδυνάσθην col. 312. & in ἀντιβολῶ p. 113. τὸ δὲ ἤμελλον, ἤθελον καὶ τὰ ὅμοια, Ἀττικῶς· φιλῦσι γὰρ μακρὰν ποιεῖν τὴν ἀρχὴν τῶν παρακειμένων. ὅτω Ζηνόβιος· Conf. *Lascar.* p. 477. *Corinth.* p. 667. *Steph.* p. 146. STOEBER.

1 Τῦτό.] Ταυτό. Quum dixit ἅπαξ, nescio an respexerit ad Ep. II. *Johann.* vs. 12. aliis certe N. F. locis scribitur ἐβουλήθη, ἐβουλεύθην &c. quemadmodum ἐδυνάμην & νο. ἐμελλον & ἤμελ in qua voce ipse sibi *Thomas* obloquitur & *Moeridi.* MSS. Codd. in alterutra forma servanda pro more non constant. In *Philippidae* versu apud *Athen.* XV. p. 700. C. οὐκ ἠδύνω metrum tuetur. ἀπήλαυε apud *Isocr.* ad Demon. p. 3. E. cunctae Edd. Vid. *Steph.* *Bergler.* ad *Alciphr.* I, 36. HEMSTERH.

2 Ἔγγιον δὲ ἀ. τ. ἐγγὺς ἄρ.] *Phavor.* ἔγγυον ἁπλῶς, α. τ. ἐγγὺς ἄριστον. Vid. *Joseph.* p. 29. C. 742. A. &c. conf. *Steph.* de Dial. p. 158. WITTER.

3 Δη. ἔγγιον τόκου.] Nihil ad rhombum: uti nec alterum γόνυ γνήμης ἔγγιον, de quo videsis *Zenob* apud *Schott.* p. 54. *Phrynichus*, qui Nostro praeivit, sic habet: Ἔγγιον ἐπὶ τῦ ἐγγύτερον μὴ λέγε, ἀλλ' ἐγγύτερον· ἐπὶ ἐ͂ τῦ ἐν τῇ γῇ, οἷον, ἔγγειον χρὴ κτῆμα, (dele χρὴ) εἴτις χρῶτο, ἄριστα ἂν χρήσαιτο. ὡς καὶ Δημοσθένης ἔγγειον τόκον λέγει. Ultima verba a Graeculo quodam infimi seculi affricta *Phrynicho* fuisse, suspicatus est *Salmas.* de Mod. usur. p. 83. Quae Cl. V. conjectura in *Thoma* potius locum habet. *Phrynicho* subscripsit *Etymol.* col. 309. οἱ δὲ ῥήτορες ὅταν τὸ ἐν τῇ γῇ θέλωσι δηλῶσαι, ἔγγειον λέγουσι· ἐκ τῦ ῥητορικῦ. Locus, quem *Phry-*

Phrynichus intendit, nos adhuc latet: videtur tamen ἔγγυον vel ἔγγαιον scripsisse *Demosth.* apud quem istae voces saepius occurrunt. e. g. ἔγγυος οὐσία· pro Phorm. pag. 600. C. ἐγγαίου ἢ ναυτικοῦ Apatur. p. 579. C. Fecit autem frequentissima vocalium vicissitudo, vel Scribarum incuria, vel ex diversa pronunciandi ratione orta, ut in locis quam plurimis ἔγγυον vel ἔγγιον pro ἔγγειον hodie legatur & vicissim; quae si ex hypothesi *Salmasii* modo laudati emendare velis, vereor, ne te dies deficiat. Quemadmodum enim pro ἐνέχυρον, ἐνεχυριάζω in *Gloss.* legitur ἐνέχειρον, ἐνεχειριάζω, ita vicissim pro ἔγγειον scriptum ἔγγυον moleste ferre nemo debet. Hinc ἔγγυον est τὸ ἀσφαλές, vel a γῆ, quod & γύη, derivatum, *Etymol.* l. c. quem secutus *Salmas.* vel a γυῖον *membrum*: cui origini adscribenda ἐγγύαι, ἀναδοχαί. ἐγγυῶνται, γεννῶσιν. *Hesych.* p. 281. Schrev. non γενῶσιν, uti perperam apud *Phav.* item κρήγυον, quasi κρεέγγυόν τι ὄν. Excerpt. *Hellad.* apud *Phot.* col. 1585, 27. Hinc quoque ἔγγυος, ὁ ἀνάδοχος, ἐγγυητής, καὶ ὁ μεσίτης· *Phavor.* respiciens forte ad Hebr. VII, 22. κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος Ἰησοῦς. Nugatur vero *Moeris*, qui vocem ἐγγυητὴς vel uno *Demosthenis* ore satis tritam, in Atticarum numero esse non vult: Ἔγγυον, Ἀττικῶς· ἐγγυητὴν, Ἑλληνικῶς. Addit *Hesych.* vocem ἔγγυον adverbialiter sumptam idem esse ac ἐγγύς, pro quo Attici subinde ὁμοῦ. quibus *Phavorini* lectio, ἔγγυον ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἄριστον, egregie confirmatur. Hoc enim velle Ejus glossa videtur: Ἔγγυον, ἐγγυητήν· ἢ ἀσφαλές. ἐγγύτητα. ἀκούσας δὲ ὡς ὁμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι: quod quidem exemplum quin ex *Xenophonte* depromptum sit, eo minus dubitamus, quod vocem ὁμοῦ bis habet pro ἐγγὺς Cyrop. II. pag. 54. Quo sensu etiam *Aristoph.* τῷ Ἀττικωτάτῳ usu venit Equit. vs. 245. ubi Schol. τὸ ὁμοῦ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ· Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Conf. *Viger.* cap. VII. p. m. 319. Stoeber.

Prope foenus, vel *foenori proximum*. Sed erravit *Thomas*. Non enim scripsit ita *Demosthenes*, Verum ἐγγύου vel ἔγγυον, aut simile, vel certe quod servavit *Phrynichus* p. 130. ἔγγειον κτῆμα &c. ὡς καὶ Δημοσθένης ἔγγειον τόκον λέγει. Sed sic a *Demosthene* non potuisse scribi, late disputavit *Salmas.* de mod. Usur. p. 83. &c. 88. At ἐγγύου τόκου vel ἐγγύων τόκων in sincero ejus contextu fuisse censet, atque ὡς καὶ &c. pannum putat *Phrynicho* adsutum ab aliquo infimi seculi semidocto Graeculo: dici enim bene ἔγγειον κτῆμα τὸ ἐν τῇ γῇ, non vero ἔγγειον τόκον, sive ἐν τῇ γῇ, quale nullum dici posse foenus putat, refragantibus tamen aliis viris doctissimis. Adi etiam *Kuster.* ad *Suidam.* Crebro autem eae voces confunduntur, ut vel patebit sequente nota. Oudend.

τόκε. κ̔ ἡ παροιμία, [1] Γόνυ κνήμης ἔγγιον, ἐπὶ τῶν τὲς οἰκείες εὐεργετέντων.

[2] ἘΓΕΙΡΟΜΑΙ κ̔ ἔγρομαι οἱ Ἀττικοὶ λέγεσιν. κ̔ ἠγειρόμην, κ̔ ἠγρόμην. κ̔ ἐγειρόμενος, κ̔ ἐγρόμενος. [3] Ἀριστοφάνης [4] ἐν Βατράχοις· κἀτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. κ̔ Λεκιανὸς ἐν τῷ [5] Μίκυλλος, ἢ, ἀλεκτρυὼν· μὴ ὄναρ πλετῶν [6] λιμώττεις ἀνεγρόμενος.

[7] ἘΓΚΑΛΩ͂, τὸ κατηγορῶ, [8] κ̔ ἔγκλημα. [9] κ̔ ἐπικαλῶ,

---

1 Γόνυ κνήμης ἔγγιον.] Cum *Aristotele* omnes paroemiographi hoc adagium recensent. Apud horum quosdam, ut *Apostolium*, nec non in *Phavorino* male scribitur ἔγγυον. IDEM.

2 Ἐγείρομαι καὶ ἔγρομαι.] *Lucian.* Verae Hist. Lib. II. p. 680. περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος. & p. 685. ἐγρόμενοι κ̔ ἀναβοῶντες. TORREN.

Rom. οἱ Ἀττ. κ̔ ἐγειρ. κ̔ ἔγρ. λέγεσι. *Phav.* λέγεσιν Ἀττικοί. conf. *Cornucop.* p. 205. A. *Steph.* p. 146. ἐγειρόμενος *Thucyd.* Lib. I. p. 79. A. WITTER.

Leid. pr. οἱ Ἀττικοὶ ἐγειρ. &c. Edd. R. V. κ̔ ἐγείρ. κ̔ ἐγρ.

3 Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις.] Vs. 51. Mox Λεκ. ἐν τῷ Μίκυλος (scr. Μίκυλλ.) T. II. pag. 704. Locus integer sic habet: σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄν. πλ. λιμώττης ἀνεγρ. Add. ista ex Dial. Trit. & Ner. Tom. I. pag. 323. καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. STOEBER.

4 Ἐν Βατράχοις.] Desunt MS. Oxon. Citat quoque & explicat *Suidas*, ex βατρ. vs. 51. Vide & *AElian.* de Anim. Lib. VI. C. 62. ἐξήγρετο τοίνυν ὁ Γέλων. OUDEND.

5 Μίκυλος.] Sic MSS. tam hic, quam in Ὀρθρεύω, ubi omnes Edd. habent Μίκυλλος, ut hic Edd. R. V. & vulgo in *Luciano* T. II. p. 702. Ed. ult. ac *Suida*. IDEM.

6 Λιμώττεις.] Immo vero scribendum ex *Luciani* p. 704. λιμώττης. Addit MS. Oxon. καὶ Πλάτων. IDEM.

7 Ἐγκαλῶ τὸ κατηγ.] Errat ergo *Phav.* voc. ἔγκλημα. Conf. omnino *Bud.* C. G. L. col. 74. seqq. ἐγκαλῶ & ἔγκλημα *Lys.* pag. 79. ἔγκλημα *Thucyd.* Lib. I. 19. A. 30. D. 82. B. *Isocr.* Trap. p. m. 616. εἰ δὲ δόξω μηδὲν προσηκόντως τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλεῖσθαι, διαβληθείην ἂν τὸν ἅπαντα χρόνον. ubi pro ἐγκαλεῖσθαι *Dion.* Halic. in *Isocr.* legit ἐγκαλέσαι, quod magis probatur *Markl.* ad *Lys.* ἐγκαλέσαι autem h. l. est *cum litis contestatione petere*; quod minus plene a *Wolfio* expressum, idem V. Cl. observavit. STOEBER.

8 Καὶ ἔγκλημα.] Leid. sec. κ̔ ἐγκληματεύω κ̔ ἔγκλημα.

λῶ, [1] καὶ ἐπίκλημα. Θουκυδίδης· ἐπικαλοῦντες [2] ἐπ' ἐργασίᾳ τοῖς Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· ἐπίκλημ' ἔχουσαις ὅ, τι τύχοι.

[3] ἜΓΧΟΥΣΑ, [4] οὐκ ἄγχουσα. ἔστι δὲ ῥίζα τῆς ἐρυθρᾶς, ἢ τὰ

---

9 Καὶ ἐπικαλῶ.] *Xenoph.* H. Gr. p. 431. conf. *Port.* ad h. l. p. 7. STOEBER.

1 Καὶ ἐπίκλημα.] Vid. *Periz.* ad *AElian.* III, 15.

2 Ἐπ' ἐργασίᾳ τοῖς Μηγαρ.] Leg. ἐπεργασίαν Μεγαρ. vid. *Steph.* Thef. T. I. c. 1236. D. Non dubito, quin *Stephanus* & *Portus* recte emendent ἐπεργασίαν. Idem mendum e *Polluce* VII, 147. fuſtulerunt *Jungerm.* & *Kuhn.* Nulla enim autoritate probatorum fcriptorum probari poteſt lectio ἐπικαλῶ vel ἐγκαλῶ σοι ἐπὶ τούτῳ· quae etſi eſſet, tamen propter confenſum librorum retinendus foret accuſativus. Cl. *Duk.* ad h. l. Caeterum voces ἐγκαλεῖν & ἐγκαλεῖσθαι varie conſtruuntur apud Scriptores Sacros aeque ac Profanos. Cum Dativo perſonae vel addito vel omiſſo: τίς οὐ δικαίως ὑμῖν ἐγκαλέσει; *Demoſth.* pag. 217. ἐγκαλῶν δέ μοι φόνους πατρῴους *Soph.* Electr. v. 780. ſeq. καὶ ταῦτα ἃ νῦν ἐγκαλεῖ . . . ἀπολογήσομαι cum genitivo rei ἐγκαλῶ σοι τῶν λόγων *Bud.* Comm. c. 56. addita praepoſit. περὶ ἧς ἐλπίδος ἐγκαλοῦμαι Actor. XXVI, 7. plane ut *Iſocr.* p. 288. περὶ τῶν Μεσσηνίων οὐδὲ πώποθ' ὑμῖν ἐνεκάλεσαν cum κατὰ Rom. VIII, 33. τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; STOEBER.

Rectius una voce ἐπεργασίαν reſcribi oportere in *Thucyd.* Lib. I. §. 139. cenſent viri docti. Inſolens eſt alia conſtructio. τοῖς vulgo abeſt a *Thucydidis* contextu. Ceterum male hoc verbum ἐπικαλεῖν pro *exprobrare alicui*, *corripere aliquem*, mutare conatus eſt in ἀπεκαλεῖ Leunclavius in *Xenoph.* Cyrop. Lib. IV. pag. 105. B. καὶ ἰσχυρότερον ἔτι, ἢ πρόσθεν αὐτοῖς (Sic MS. Leid.) τοῖς Μήδοις ἀπειλῶν ἐπεκάλει. *Lyſias* p. 355. Ed. Lond. πατρὶ τῷ ἐμῷ ἄλλα μὲν ἄν τις ἔχοι ἐπικαλέσαι. p. 449. καὶ ὑμῖν ἔχω ἐπικαλέσαι. *Euripidis* locus eſt in Or. v. 569. OUDEND.

3 Ἔγχουσα.] Immo invertenda potius haec erant ſic: Ἄγχουσα, οὐκ ἔγχουσα. Nam ἔγχουσα, quod & apud *Heſych.* legitur, apud recentiſſimos potius Graecos ſolos in uſu eſt; ἄγχουσα vero apud vetuſtiſſimos & praeſtantiſſimos quosvis, ut ipſum *Theophraſtum*, *Dioſcoridem*, *Nicandrum*, *Galenum*, *Paulum* AEgin. *Aëtium*, item *Plinium*, aliosque plures, quos laudat & explicat *Bod. a Stapel* in Comment. ad *Theophr.* Lib. VII Hiſt. Plant. c. 9. pag. 837. ubi & in antecedentibus p. 835. optime obſervavit, ἄγχουσαν recentiores

ἢ τὰ πρόσωπα ¹ βάπλȣσιν αἱ γυναῖκες.

ἘΓΧΥ-

---

res tantum Graecos ἔγχȣσαν vocaſſe: pro quo ἤγχȣσαν habet *Ariſtoph.* in Eccleſiaz. pag. 751. ubi vid. Schol. Quibus ea, quaeſo, addantur, quae copioſe atque docte, pro more nempe ſolito, de Anchuſa, iſta radice rubella coſmetica, diſſeruit & variis veterum locis, huc inprimis apprime facientibus, illuſtravit Cl. *Salmaſius* in Exercit. Plin. p. 808. ſeqq. TRILLER.

Xenoph. pag. 669. Vid. *Kuhn.* ad *Polluc.* V, 101. n. 5. *Heſych.* voc. βρενθινά. *Galen.* voc. χελιδόνια. *Gloſſ.* Ebulum, χαμαιάκτη, ϗ Ἄγχȣσα. & pag. 219. Vaccinium, ἄγχȣσα. De colore fucato, quem offuciis ſibi faciunt mulieres, *Plaut.* Moſtell. I, 3. 101. WITTER.

Utramque ſcripturam habet *Heſych.* hunc in modum corrigendus, Ἔγχȣσα, ῥίζα τὶς, ἣ παρειὰς ἐρυθραίνȣσιν αἱ γυναῖκες· & verbum Ἀγχȣσίζεσθαι· vid. in Βρενθινά. Bis in *Ariſtophane* Eccleſ. vſ. 324. & Lyſ. vſ. 46. ἤγχȣσα legitur, ut dignoſci nequeat, utrum probaverit: Scholiaſtes quidem utrobique ἄγχȣσαν dedit; quae forma ex *Comici* Theſmoph. prioribus a *Polluce* profertur, optimo C. Pal. conſentiente, licet in eodem V, 101. ad quem locum *Kuhnius Thomam* citans & *Jungermannus* ſunt conſulendi, ἔγχȣσα ſit expreſſa; in altero Antv. utroque ſcribendi modo conjuncto, ἐάγχȣσα. Par eſt membranarum varietas in *Xenoph.* Oecon. p. 493. v. 30. 494. v. 4. Ἄγχȣσαν *Nicander* habet Ther. v. 638. 838. ejusque *Scholiaſtes:* nunquam aliter, ſi bene memini, *Galenus.* Nec tamen Grammaticis non credimus, ἔγχȣσαν Atticis propriam adſerentibus: eximius *Etymologi* locus pag. 313. v. 30. Haec ſane dialecti ratio non parum obſtat ſummo viro *Sam. Bocharto*, ἄγχȣσαν eſſe dictam ſtatuenti pro ἄνθȣσαν, AEolica literae commutatione, *a purpurae lumine & flore, qui Graece vocatur ἄνθος*, Hieroz. P. II. p. 737. neque magis eum audiendum puto, quum ἀλκιβιάδιȣ adpellationem, quae anchuſae, teſte *Dioſcoride*, fuit addita, ab Alcibiade deducit. Vide porro *Paul. AEg.* VII. in Ἄγχȣσαι τέσσαρες· *Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 808. de Homon. Hyl Jatr. p. 52. & Cl. *Dausquii* Orthogr. P. II. p. 31. HEMSTERH.

4 Οὐκ ἄγχȣσα.] Attice ſcilicet. *Thomae* conſentit *Etymologus.* Plura vide in Commentariis *Suidae* & *Heſychii* ſub V. ἄγχȣσα & ἔγχȣσα. OUDEND.

Themiſtius Or. XIII. p. 167. φυκίων μὲν ἐπιμνησθείη, ϗ ἀγχȣ́σης ϗ ἐντριμμάτων. *Theophr.* de Odorib. p. 188. χρωματίζȣσι δὲ, τὰ μὲν ἐρυθρὰ, τῇ ἀγχȣ́σῃ. Conf. *Iſ. Caſaubonus* Diatr. in *Dion. Chryſoſt.* p. 19. Fr. *Morellus* p. 31. & *Iſ. Voſſius* ad *Catullum.* p. 37.

1 Βάπλȣσιν.] Rectius quam

 βάφȣ-

1 ἘΓΧΥΤΡΙΣΜΟ`Ν ἔλεγον τὴν τῶν βρέφους ἔκθεσιν, ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθουν αὐτά.

2 Ἔ`ΓΩΓΕ, καὶ ἐγώ τοι, κάλλιον, ἢ ἐγώ.

3 ἘΔΑ'ΦΩΝ, οὐκ ἐδαφῶν. εἰ καὶ Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς Κωνστάντιον καὶ Κώνσταντα· ὥστε τὰς πρεσοίκους ἐκείνας πόλεις εὕροις ἂν τῷ μὲν χρόνῳ πρεσβυτάτας, τῇ δὲ τῶν ἐδαφῶν κατασκευῇ νεωτάτας.

ἘΔΕΔΟΙ'ΚΕΙΝ, ἐδεδίειν, 4 ἐπεφρίκειν, ἐπεποίθειν, πα-

βάφουσιν, quod habent Rom. & Vascos. WITTER.

1 Ἐγχυτρισμὸν.] Ab eadem ratione etiam ἐνχυτρίας dixerunt τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη, ut docet Schol. *Aristoph.* p. 449. TORREN.

Et sic *Phavorinus*, sed *Suidas* & *Etymol.* ἐγχυτριστρίας MS. Oxon. male ἐγχυτριασμὸν. V. *Moerida*. OUDEND.

Conf. *Moerin* & *Phav.* h. v. χυτρισμὸς idem apud *Hesych.* h. v. pro ἐν χύτρᾳ *Aristoph.* Ran. vs. 1221. ἐν ὀστράκῳ ἐξέθεσαν, ubi Schol. ἐν ὀστράκῳ] ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξέθεσαν τὰ παιδία. διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον. STOEBER.

2 Ἔγωγε.] In responsionibus praesertim affirmativis usurpari Atticis, observat Schol. *Sophocl.* Ajac. v. 104. Quod quam verum sit, praeter plurima alia loca, ostendunt illa *Platonis* Gorg. p. 454 C. ΣΩ. Τί δέ; πεπιστευκέναι; ΓΟ. Ἔγωγε. Interpr. *Equidem*. Malim *certe*, *omnino*, pro quo mox idem Ναί. Conf. Eund. l. c. p. 462. D. 464. A. &c. in Dat. ἔμοιγε l. c. p. 510. B. STOEBER.

3 Ἐδάφων.] Τὰ ἐδάφη *Thucyd.* Lib. I. p. 7. C. Locus *Liban.* T. II p. 122. D. ubi pro ἐκείνας leg. ἐκείνοις. & pro τῷ μὲν χρ. est τὸ μὲν errore manifesto. WITTER.

Graecum non videtur. Casus enim rectus est τὸ ἔδαφος. Quare bene adscripsit *Wolfius*: F. ἐδαφέων. *Libanii* locus est T. II. p. 126. in quo male hic ἐκείνας, sed MSS. Leidd. ἐκείνοις, & ibi vulgo ἐκείνοιν, ac τὸ μὲν χρόνῳ. quod certe vitiosum. OUDEND.

4 Ἐπεφρίκειν, ἐπεποίθειν] Scr. ἐπεφρικ. ex *Phav.* & Rom. Ἐδεδοίκεσαν *Joseph.* pag. 952. F. 1008. C. *Liban.* T. I. p. 794 D. ἐδεδίεσαν *Joseph.* pag. 156. D. πεφρίκασι Idem p. 689. D. ἐπεφρίκει *Aristid.* p. 170. B. *Philostr.* V. S. II, 9. pag. 581. de *Aristide*: τὴν μὲν οὖν ἰδέαν τῆς νόσου, καὶ ὅτι τὰ νεῦρα αὐτοῦ ἐπεφρίκει, ἐν ἱεροῖς βιβλίοις αὐτὸς φράζει. Ἐπεποίθει *Joseph.* pag. 1007. E. WITTER.

Ἐπεφρίκειν rescripsi primo ex Leid. pr. & Edd. Rom. ac Vasc. pro ἐπεφρίθειν. Dein ἐπεποίθειν quo-

παραγωγικῶν ταῦτα σημασίαν ἔχουσιν· ἐπειδὴ καὶ οἱ τούτων παρακείμενοι ἀντὶ ἐνεστώτων λαμβάνονται. ὡσαύτως δὲ καὶ ὅσα ἕτερα τοιούτους ἔχει τοὺς παρακειμένους. ὁ δὲ μὴ ἀντὶ παραγωγικῶν λαμβάνων ταῦτα, ἀλλὰ ἀντὶ ὑπερσυντελικῶν, ἁμαρτάνει.

[1] Οὐκ ἘΔΕΈΤΟ, καὶ ἐπλέετο, ἀλλ' ἐδεῖτο καὶ ἐπλεῖτο. Ἰωνικὰ γάρ.

[2] ἘΔΙΔΑΞΑ αὐτὸς, ἐδιδαξάμην δι' ἑτέρου. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἐδιδαξάμην ἄν σ', [3] ὦ μέλεε, τοῖσι δικαίοις ἀντιλέγειν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Ἀσκληπιάδαι· οὐκ ἐδιδάξατο τὴν τέχνην τὴν ἰατρικὴν, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτός. εὕρηται μέν τοι παρά τισι καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐδίδαξα.

[4] ἜΔΟΜΑΙ, καὶ κατέδομαι, [5] οὐ βρώσομαι, ἀλλ' οὐδὲ φάγομαι.

[6] ἜΔΟΣ οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκών. [7] Σοφοκλῆς

---

quoque pro ἐπεπείθειν ex eodem Leid. item *Moschop.* & *Phavorino.* OUDEND.

1 Οὐκ Ἐδέετο &c.] Conf. *Phryn.* h. v. & Noſtr. infr. in ἐῤῥεῖ. STOEBER.

Leid. pr. ἐδεῖτο, οὐκ ἐδέετο. καὶ ἐπλεῖτο, οὐκ ἐπλέετο. Vide *Phrynich.* p. 160. OUDEND.

2 Ἐδίδαξα.] Repetit *Phav.* ſed nimis oſcitanter. conf. *Ammon.* h. v. & Noſtr. in διδάσκομαι. WITTER.

3 Ὦ μέλεε.] Lege ὦ μέλε, *O ſtulte*, quomodo paſſim *Ariſtophanes.* Totus locus ſic ἐν Νεφέλαις (deſunt haec MS. Oxon.) vſ. 1341.

Ἐδιδαξάμην μέντοι σε, νὴ Δί', ὦ μέλε
Τοῖσιν δικ. ἀντ'. —— ——

ubi confer Scholiaſten & *Kuſter*, de Verbo Medio p. 109. *Ariſtidis* locus habetur T. I. pag. 42. Ed. Angl. Male MS. Oxon. Ἀσκληπίδι. OUDEND.

4 Ἔδομαι] Eadem *Phrynich.* App. Soph. voc. ἔδει. *Eclog.* p. 58. 62. Exemplum apud *Joseph.* p. 955. C. WITTER.

5 Οὐ βρώσομαι.] Sic MSS. & Edd. Vett. ut decet, non βρόσομαι, quod in Ed. Blank. erat. Vide *Phrynichum* pag. 144. 154. Ed. P. OUDEND.

6 Ἕδος.] *Phav.* hic & ſeq. aſpirate ἕδος, quod & in loco *Ariſtid.* ἔν τινι ἱερ. p. 178. A. med. legitur. ibid. pro ἔχων eſt ἔχον. WITTER.

Prave vulgo ſpiritus lenis huic voci per totam hanc paragraphum ſuperponitur; cum ubique debeat aſper eſſe ἕδος, uti

κλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· πατρῷα προσκυνήσαντες ἕδη θεῶν. [1] Ἀριστείδης ἔν τινι τῶν ἱερῶν· πρῶτον μὲν ὤφθη τὸ ἕδος τοῦ Ἀσκληπιοῦ τρεῖς κεφαλὰς ἔχον. [2] Καὶ πάλιν· ἐν δὲ τῷ τοίχῳ, οὗ τὰ ἕδη τῶν θεῶν.

[3] ἝΖΩΝ, οὐκ ἕζην, [4] ὡς οἴονταί τινες. [5] Συνέστιος ἐν τῷ

uti passim. Vide Comment. ad *Hesych.* & *Suidam.* In *Sophoclis* El. vs. 1375. rescribe προσκυνήσανθ' ἕδη. Oxon. caret τοῖς ἐν Ἠλέκτρᾳ, sicuti & mox ἔν τινι τῶν ἱερῶν. OUDEND.

7 Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vs. 1390. ubi

—— πατρῷα προσκυνήσανθ' ἕδη.

Ubi *simulacra* malim vertere, quam *sedes:* quod est apud *Homer.* Iliad. A. v. 534. Apud *Pind.* Olymp. II. pr. ἕδος ὀλύμπου νέμων ex Poëtarum idiomate est *coelum inhabitans.* Τὰ ἕδη τῶν θεῶν, *aediculae & simulacra* saepius occurrunt apud *Dionys. Halic.* e. g. p. 17. l. 8. p. 38, 12. 45, 5. 46, 15. 54, 7. ἕδη per ἀγάλματα exponit Schol. *Luc.* T. II. p. 692. *Timaeus* Lex. Plat. Ἕδος. τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται. STOEBER.

1 Ἀριστείδης.] Leid. pr. καὶ Ἀριστ. sec. Ἀριστ. δ'. Invenies locum Orat. IV. T. I. pag. 333. Ed. Angl. Sustuli vero MSS. & Edd. Vett. auctoritate vitium Ed. *Blank.* ἔχων pro ἔχον. OUDEND.

2 Καὶ πάλιν.] Pag. 174. A. conf. p. 174. B & p. 167. B. lin. ult. WITTER.

Orat. III. Tom. I. pag. 312. Ed. Angl.

3 Ἕζων.] *Xenoph.* Ἀναβ. I. p. 202. *Lib.* I. p. 271. C. 302. B. 326. A. 671. C. *Aristid.* p. 102. A. WITTER.

Soph. Electr. v. 325. *Herod.* apud *Phryn.* p. 88. τὸ ἕζων γράφε, καὶ ἕζη παρὰ Δημοσθένει πολλαχοῦ. Legitur & apud *Joseph.* ἕζη pag. 605. B. *Moer.* ἕζω, Ἀττικῶς· ἕζων, ἑλληνικῶς. STOEBERUS.

4 Ὡς οἴονταί τινες.] *Herodianus* nempe ex emendatione *Pauwii* post *Phryn.* p. 202. & *Moeris.* Sed ἕζων *Sophocl.* El. 324. *Xenoph.* pag. 218. Ed. Leuncl. *Suidas* & alii. Memoriae tamen vel incogitantiae vitio hic peccat *Thomas*; nam *Synesii* loco p. 106. D. ἕζων pluralis numeri tertia est persona, quae hic nihil probat. Primae personae exemplum fuerat proferendum. OUDEND.

5 Συνέστιος ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ.] Ultima verba desunt in *Phavor.* Locus est pag. 106. D. ex quo hic scribendum τε pro τι, quomodo Rom. & Vascos. WITTER.

Leid. pr. Ed. Rom. Αἰγύπτιοι. Dein perperam αἰσθήσει τι typi *Blankardiani* dederant pro τε, quod servarunt MSS. Edd. Vett. *Phavor.* uti est in ipso *Synesii* contextu. OUDEND.

1 Τὸ

τῷ Αἰγυπτίῳ, ἢ, περὶ προνοίας πρώτῳ λόγῳ· αἰσθήσει τε γὰρ ἔζων καὶ νοῦς ἀπῆν. ἔζης δὲ, καὶ ἔζη.

[1] Τὸ ΕΙ, μετὰ ὁριστικοῦ καὶ εὐκτικοῦ ἀεὶ, καὶ ἐπὶ [2] τῶν τριῶν χρόνων· οὐ μὴν ὑποτακτικοῦ δὲ, πλὴν ἐπὶ τῶν ἀνυποτάκτων. οἷον, εἰ λάβωμαι, εἰ τράπωμαι. εἰ δὲ Σοφοκλῆς λέγει ἐν Ἀντιγόνῃ, [3] κεἴτις ᾖ σοφὸς, ἠνάγκασται διὰ τὸ μέτρον.

Τὸ δὲ ἐὰν, τὸ ἂν, τὸ κἂν, τὸ ἢν, [4] καὶ τὸ ὅταν, ἀεὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ παρὰ τοῖς ἀκριβεστάτοις. [5] εἰ γὰρ καὶ εὕρηται ἅπαξ παρὰ [6] Θουκυδίδῃ ἐν τῇ τρίτῃ· ἢν τε καὶ ἔχοντές τι ξυγγνώμης εἶεν. καὶ [7] παρὰ Λουκιανῷ ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· [8] ἐὰν καταχθείημεν εἰς τὰς νήσους. καὶ αὖθις ἐν

---

1 Τὸ Εἰ.] Pro arbitrio *Blankardus* sustulerat τὸ, quod e MSS. & Edd. restitui. IDEM.

2 Τῶν τριῶν.] *Phav.* del. τῶν. Mox: ὑποτακτ. δὲ] Idem delet δὲ. Post ἀνυποτάκτων Rom. ἀνυποτ. *Phav.* ἀνυπ. ὑποτ. οἷον εἰ λαβ. καὶ εἰ τραπ. εἰ καὶ Σοφοκλ. WITTER.

3 Κεἴτις ᾖ σοφὸς.] Sic etiam in *Phavorino*. Sed incidit *Thomas* in vitiosum *Sophoclis* codicem in Antig. vs. 725. ubi vulgo recte legitur κἄντις. In Leid. pr. κ' εἴτις. in sec. λέγει Ἀντιγόνην εἴτις. OUDEND.

4 Καὶ τὸ ὅταν.] Addit *Phav.* καὶ τὸ ὅπως καὶ ἵνα. post ἀκριβεστάτοις Idem συντάσσονται. caetera desunt. WITTER.

De particula ἂν videsis *Jens.* L. L. p. 121. STOEBER.

5 Εἰ γὰρ καὶ.] Ita edi curavi ex Leid. pr. Vulgo καὶ desiderabatur sensus incommodo. Sed contra *Thomam* consule *Dukerum* citato *Thucydidis* loco Lib. III. §. 44. OUDEND.

6 Θουκ. ἐν τῇ γ'.] Pag. 203. B. WITTER.

7 Παρὰ Λουκ. ἐν τοῖς ἀληθ.] Tom. I. pag. 682. *Graev.* Pro εἰς τὰς leg. ἐς τὰς, quod ἀττικώτερον. STOEBER.

8 Ἐὰν καταχθείημεν εἰς τὰς νήσους.] Rursus vel suorum librariorum vel memoriae vitio, vel mali codicis *Luciani* culpa, vel utraque de caussa, *Thomas* minus bene excitat *Lucianum* in Ver. Hist. Lib. II. §. 29. ubi recte legitur ἢν, εἰ καταχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι. Neque melius se habet seq. *Luciani* locus e βίων πράσεις T. I. p. 551. Ed. ult. ubi legitur vulgo καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι, οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δυ' ὀβολῶν. In Leidd. οὑτοσίν. Dein Leidd. εἰ δὲ τὸ ἂν & in Leid. pr. προσετέθη. OUDEND.

1 Ἐν

[1] ἐν τῷ, Βίων πράσεις· καὶ ταῦτα, ἣν ἐθελήσειεν ἀποδόσθαι οὑτοσί. ἀλλ' οὐ δεῖ ζηλοῦν τὸ ἅπαξ ῥηθέν. [2] εἰ δὲ τῷ ἂν τὸ εἰ προστεθείη, μετὰ εὐκτικοῦ καὶ ὁριστικοῦ ἐκφέρεται. [3] τὸ δὲ ἵνα, καὶ τὸ ὅπως, καὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ καὶ μετὰ εὐκτικοῦ. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Ῥοδιακῷ· ἵνα πανταχοῦ τῶν μεγίστων τετυχηκυῖα ἡ πόλις φαίνηται. καὶ αὖθις [5] ἐν τῷ Αἰγαίῳ· ἵν' [6] εἶεν τέλειοι τὴν μουσικήν. [7] καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέροις οὖσι [8] προσφέροιντο, καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται, ἀλλ' ἐν νυκτὶ φοβερώτεροι ὄντες, ἥσσους ὦσι τῆς σφετέρας ἐμπειρίας. [9] τὸ δὲ κἂν μετὰ σφοδροῦ τόνου, καὶ μετὰ εὐκτικοῦ καὶ μετὰ ὁριστικοῦ παρῳχημένου. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· [10] κἂν προσκαταθείην γ', ὥστ' ὀμό-

---

1 Ἐν τῷ Βίων πράσεις.] Sic etiam a Noſtro inſcribitur Dialogus iſte voc. ἀποκηρύττομαι, Διαλέγομαι & alibi. in Vulgat. eſt πρᾶσις. Locus eſt T. I. p. 551. ubi editam lectionem, καὶ ταῦτα, ἣν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δυ' ὀβολῶν ex Noſtro emenda. STOEBER.

2 Εἰ δὲ τῷ.] *Lucian.* contr. eum, qui dixer. Prom. pag. 14. ἂν εἴη. DRAKENB.

3 Τὸ δέ.] *Devar.* de Parti- p. 169. & 225. IDEM.

4 Ἀριστείδης ἐν τῷ Ῥοδιακῷ.] Sic leg. pag. 77. B. l. 14. fin. WITTER.

Ita e MSS. emendavi vitioſum, quod vulgo legebatur, Ῥοδιανῷ. Videbis enim ibi ſequentia verba T. I. p. 550. Ed. Angl. OUDEND.

5 Ἐν τῷ Αἰγ.] Pag. 99. B. lin. 2. ἵν' εἶεν τέλ. Sic & Rom. WITTER.

6 Εἶεν.] Sic rurſus MSS. & Edd. ante *Blankard.* ut debet, non εἴην. Proſtat hic locus T. I. *Ariſt.* p. 250. OUDEND.

7 Καὶ Θουκ. ἐν τῇ δευτ.] Pag. 101. C. ubi προσφέρωνται. WITTER.

8 Προσφέροιντο.] In *Thucyd.* Lib. II. §. 3. variant MSS. & Edd. vulgo προσφέρωνται. ut ſeq. γίγνωνται, non γίγνοιντο. Sed binos ſaepe modos jungunt Graeci Latinique. OUDEND.

9 Τὸ δὲ κἂν.] *Devar.* de Part. pag. 194. conf. Schol. *Ariſtoph.* Plut. l. 2. 69. DRAKENB.

10 Κἂν προσκαταθείην γ', ὥστ' ὀμόσαι, τρ.] Habes hic rurſus codicum Leidd. ſcripturam, ut eſt & in *Ariſtoph.* Νεφ. v. 1237. illud γε hic vulgo omittebatur. *Sophoclis* locus eſt in Ajac. vſ. 45. OUDEND.

1 Σο-

ὀμόσαι, τριώβολον. [1] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ· κἂν ἐξέπραξεν εἰ κατημέλησ' ἐγώ. ταῦτα περὶ τούτων καὶ μὴ ἄλλως φρόντιζ'· ἀκριβῶς γὰρ ἄγαν ἐξήτασαι, καὶ μεμελέτηται. γίνωσκε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οὐδέποτε ὑποτακτικὸς σύνδεσμος μέλλοντι συντάσσεται. οἷον, [2] ἂν ἔσται, ἢν γενήσεται. καὶ ὅσα τοιαῦτα· κἂν [3] Ἀριστείδης ἅπαξ ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογίᾳ, πρὸς μέλλοντα τὸ κἂν συνέταξε, λέγων· κἂν μηδενὸς ἀνθρώπων [4] μεμνήσονται. [5] καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ, τὸ ὅταν μετὰ μέλλοντος, λέγων· ὅταν [6] βουλήσεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε. [7] καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἵνα, ἢν μὴ ὑπακούωσι, τεθνήξονται. οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τιθέμενος ὁ ἂν σύνδεσμος, οὐ συντάσσεται μέλλοντι, ἀλλ' οὐδὲ ἐν τῷ μέσῳ. οἷον, ὅπερ ἂν ἔσται.

[8] ΕἼΘ' ὬΦΕΛΕΝ, οὐκ [9] εἴθ' ἔμελλεν. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

Εἴθ'

---

1 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] V. 45. κἂν ἐξέπραξεν, εἰ &c.

2 Ἂν ἔσται.] Leid. pr. ἐὰν ἔσ.

3 Ἀριστ. ἐν τῇ κοιν. ἀπολ.] Pag. 159. A. l. 18. ubi μεμνήσωνται. WITTER.

Ἵνα μεμνήσονται *AElian.* V. H. XII, 25. STOEBER.

4 Μεμνήσονται.] Hinc emenda vulgatum *Ariſtid.* T. II. pag. 310. μεμνήσωνται. OUDEND.

Ariſtides Tom. III. pag. 516. ubi perperam editur μεμνήσωνται. *Plato* Dial. princ. ſed ibi hodie legimus ὅταν βούλεσθε. De ultimo, quem ſubjungit, loco *Thucydidis*, quidpiam notavi ad *AEſchyl.* Animad. Lib. III. pag. 382. ſeqq. ABRESCH.

5 Καὶ Πλάτ. ἐν Γόργ.] Vulgata βούλεσθε exhibet princip. Dial. cit. p. 447. STOEBER.

6 Βουλήσεσθε.] Atqui in *Platone* T. I. p. 447. B. Ed. Serr. exhibetur βούλεσθε. Vide *Thomam* quoque in ἵνα. De *Thucydidis* loco ſeq. qui eſt Lib. VIII. §. 74. late diſputat Cl. *Dukerus.* In MSS. & Edd. ibi eſt τεθνήκωσι vel τεθνήξωνται. V. & infra in τεθνήξεται. In fine Leid. pr. habet οὐδ' ἐν τῷ μ. OUDEND.

7 Καὶ Θουκυδ. ἐν τῇ ὀγδόῃ.] Pag. 596. C. *Steph.* WITTER.

Pag. 549. §. 74. fin. *Duker.* quem ibi vide. Conf. Noſtr. in ἵνα & *Phav.* in ἂν, ἢν, κἂν.

8 Εἴθ' Ὤφελεν.] Poſt εἴθ' ὤφελεν ſequitur in utroque MS. A. & B. periodus, in Vaſcoſana editione itidem deſiderata: Ἔοικεν ἀντὶ τοῦ φαίνεται, ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται· οἷον, ἔοικεν ἀπιστεῖν τοῖς λεγομένοις. ἔοικε δὲ ἀντὶ τοῦ ὅμοιός ἐστι, δοτικῇ. οἷον, ἔοικεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι. ἔοικε δὲ ἀντὶ τοῦ πρέπει, ποιητικῶς, ἀσύντακτον

Εἴθ' ὤφελ' ἡ πρυμνήσρι' ἀπολέσθαι κακῶς.

Εὐριπίδης ἐν [1] Μηδείᾳ·

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπλᾶσθαι σκάφος.

[2] Τὸ ΕἹΜΑΡΜΈΝΗ, ὄνομα μετοχικόν ἐστιν, οὐ μετοχὴ, ὥσπερ καὶ τὸ ἐρωμένη. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ἄρχων, ὡσαύτως καὶ [3] τὸ καύσων, καὶ τὸ ἑκὼν, καὶ ὅσα ἐξέπεσον τοῦ ἰδιώματος τοῦ ῥήματος. τὸ μὲν οὖν εἱμαρμένη, [4] καὶ τὸ ἐρωμένη, παθητικὰ ὄντα, καὶ ὀφείλοντα πρὸς δοτικὴν συν-

---

ταχθὲν ἐστιν. Ὅμηρος· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν Locus *Homeri*, quem innuit, exſtat Iliad. M. vſ. 212.

——— ——— ἐπεὶ οὐδὲ μὲν
οὐδὲ ἔοικεν.

9 Εἴθ' ἔμηλεν.] Scrib. ἔμελλεν ex Rom. vid. infr. in ὄφελον. *Heſych.* voc. αἴθ' ὀφελές· & in αἴθε. WITTER.

Ἔμελλεν *Xenoph.* Cyrop. pag. 24. Locus *Ariſtoph.* Nub. v. 41. Locus *Eurip.* Medea in ipſo limine occurrit. conf. ibi Schol. & *Ammon.* voc. αἴθε STOEBER.

Vitioſe forſan pro ἔμελεν, Aor. ſec. a μέλλω: ut habent Edd. Rom. & Vaſc. Sed MSS. Leidd. ἔμελλεν, quod *Normannus* margini jam adlevit. *Ariſtophanis* locus eſt vſ. 41. *Euripidis* vſ. 1. OUD.

Codd. A. & B. ἔμελλεν.

1 Μηδείᾳ.] Cod. A. μηδίᾳ.

2 Τὸ Εἱμαρμένη.] Apud *Phav.* poſt ἐρωμένη legitur: καὶ τὸ ἄρχων ἐνίοτε, καὶ τὸ ἑκὼν, καὶ τὸ καύσων, καὶ ὅσα ἐξέπεσον τοῦ ἰδιώματος τοῦ ῥήματος. ὅπερ ἔπαθον ταῦτα, τὸ μὲν εἱμαρμ. καὶ ἐρωμ. ἐπεὶ παθητ. ὄντα &c. Poſt ταῦτα del. *Phav.* WITTER.

Ita quoque *Moſchop.* Dict. Att. h. v. De vocis etymo vid. diſputantem *Gatack* ad *Anton.* p. 353. Τὸ δὲ ἄρχων, ὀφ.] ὁ δὲ ἄρχων ἐπεὶ ὀφείλων. *Moſch.* STOEB.

3 Τὸ καύσων.] Sive θέρμην ſignificet, ſive etiam διψάδα, ὄφεως εἶδος quod obſervavit *Soſtratus* apud *AElian.* Lib. VI. Anim. cap. 51. cujus integrum locum citavit *Suidas* in V. διψάς. quod latuit *Kuſterum.* ubi reſcribe γραμμὰς β. μελαίνας, & pro ἀμμοάτιν ibi, & ſub propria littera Α. atque in *Phavorino* lege ἀμμοβάτιν fem. Gen. pro quo ἀμμοβάτης eſt in *AEliano*; ſicuti ἀμμοδύτης, idem ſerpens, vel diverſus, aliis & *Lucano* Lib. IX. vſ. 716. V. *Miſc. Obſ.* V. IX. p. 407. Ceterum, ut hoc addam, pro Ἡφαίστῳ in *AEliano* e MSS. Medic. Auguſt corrige ἡ φημὶ· niſi ineptiſſima ſcripſerit auctor. OUD.

4 Καὶ ἐρωμένη.] Rectius Leid. pr. καὶ τὸ ἐρ. Dein in eodem ταῦτα δὲ πρὸς, ut mox τοῦτο δὲ· quae utraque exhibui. IDEM.

1 Ταῦ-

συντάσσεσθαι, ὡς τὰ τοιαῦτα παθητικὰ ῥήματα, [1] ταῦτα δὲ πρὸς γενικὴν λέγονται. ἡ εἱμαρμένη γὰρ τοῦ δεῖνος λέγεται, καὶ ἡ ἐρωμένη τοῦ δεῖνος.

[2] Τὸ δὲ ἄρχων, ὀφεῖλον ἐπίῤῥημα [3] ἔχειν ἀεὶ ἐπαγόμενον, δηλοῦν τῆς ἀρχῆς τὴν ἐνέργειαν [4] ὁποία ἐστὶν, ὅπερ ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα· οἷον, ἄρχει τις [5] δικαίως. [6] ἐν γὰρ τῷ ἄρχει [7] τὸ δικαίως οὐ πρὸς τὸ ἄρχειν τείνει, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἔχοντα τὴν ἀρχήν· τοῦτο ἐνίοτε μὲν [8] ἔχει ἕτερον ἐπαγόμενον, ὅτε καὶ μετοχή ἐστιν· ἐνίοτε δὲ [9] ὄνομα ἐπίθετον, ὅτε ἐξ ἀνάγκης ὄνομά ἐστιν. [10] ὡς ἐν τῷ, [11] ἄρχων τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής.

[12] Τὸ δὲ ἑκὼν, ὀφεῖλον ἀπαρεμφάτῳ [13] συντάττεσθαι, ὡς

---

1 Ταῦτα.] MS. B. ταῦτα δὲ πρὸς.

2 Τὸ δὲ.] Omissa haec periodus in MS. B librarii haud dubie supina incuria.

3 Ἔχειν ἀεὶ.] *Phavor.* Delet ἀεί. WITTER.

4 Ὁποῖα.] Rom. male ὁποία. *Phav.* delet. IDEM.

5 Δικαίως.] Rom. δίκαιος. IDEM.

6 Ἐν γὰρ τῷ ἄρχει.] *Phavor.* ἐν γὰρ τῷ ἄρχειν δικαίως, τὸ δικ. κ. τ. λ. IDEM.

Sic *Moschop.* MS. A. post ἄρχει addit δίκαιος, & mox τὸ δίκαιος οὐ πρὸς. bene distinguit inter additum nomen [illegible] & adverb. δικαίως, quorum illud ad personam, hoc ad regnandi actum referri docet. STOEBER.

Desunt in Leid. pr.

7 Τὸ δικαίως.] Ed. Vasc. δίκαιος. sic Call. at *Moschop.* p. 19. δικαίως. WOLF.

8 Ἔχει ἕτερον.] *Phav.* ἐπίῤῥημα ἔχει. WITTER.

Sic *Moschop.* & Leid. pr.

9 Ὄνομα ἐπιθ.] *Phav.* addit hic: ἐπαγόμενον ἔχει. WITTER.

10 Ὡς ἐν τῷ.] *Homer.* Iliad. Γ. v. 179. ubi pro ἄρχων est βασιλεύς. IDEM.

11 Ἄρχων τ' ἀγαθὸς] Ad scopum suum effinxit *Homeri* locum, aliter, quam poëta scripsit Il. Γ. vs. 179. ubi βασιλεὺς τ' ἀγαθος &c. OUDEND.

12 Τὸ δὲ ἑκὼν.] *Phav.* τ. δ. ἑκ. ἐπεὶ ὀφ. &c. οὐδέπ. οὕτω συντάττ. Dicitur tamen ἑκὼν εἶναι. vide infr. h. v. Τοῦτο δὲ] Delent δὲ *Mosch. Phav.* Τὸ δὲ καύσων, καὶ αὐτὸ] *Phav.* ἐπεί. Post μεταβατ.] Male μετὰ δοτικῆς Idem; & pro τὸ δὲ l. τοῦτο. WITTER.

Sic *Mosch.* qui uti & *Phavor.* in fin. addunt: ἐστὶ δὲ καύσων τὸ πολὺ θάλπος. STOEBER.

13 Συντάττεσθαι.] MS. uterque συντάσσεσθαι.

1 Θέ-

ὡς τὰ τῆς θελήσεως πάντα ῥήματα, οἷον, [1] θέλω ζωγραφῆσαι, τοῦτο δὲ οὐδέποτε οὕτω συντάττεται.

Τὸ δὲ καύσων, καὶ αὐτὸ ὀφεῖλον μεταβατικὸν εἶναι, ὡς τὸ καίω, τὸ δὲ οὐ μεταβαίνει.

[2] Οὐ μόνον ΕΙΡΓΩ σε τοῦδε, [3] καὶ εἴργω σε τόδε, ἀντὶ τοῦ κωλύω. ἀλλὰ καὶ εἴργω σοι τόδε, [4] οἱονεὶ, ἀποσοβῶ σου. [5] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·

Εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ [6] πολέμιον δόρυ.

Καὶ ΕΙΣΗΕΙ με τόδε, καὶ εἰσῄει μοι. [7] Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, [8] ἢ περὶ ψυχῆς· διὰ δὴ ταῦτα, οὐδὲν πάνυ μοι

---

1 Θέλω.] Videtur *Thomas* debuisse uti participio θέλων. Sed ita & mox ὡς τὸ καίω. Non jungitur vero τὸ ἑκὼν Infinitivo, nisi ornatus gratia per pleonasmum quasi, ut sexcenties ἑκὼν εἶναι. OUDEND.

2 Οὐ μόνον Εἴργω.] Non omittendum erat οὐ μόνον, quod in Rom. & Vascos. praecedit, propter subsequens ἀλλὰ καί. WITTER.

Aut delendum ἀλλὰ, quod in *Phav.* abest. STOEBER.

Sic edidi e MSS. & Edd. Vett. Inmerito duae priores voces sunt ejectae. OUDEND.

MSS. A. & B. οὐ μόνον εἴργω.

3 Καὶ εἴργω σε τόδε.] *Phav.* & Rom. rectius καὶ εἴργω σοῦ τόδε. WITTER.

Sic etiam Vasc. STOEBER.

Aristoph. in Vespis vs. 333. ἃ ταῦτά σ' εἴργων. Verum MSS. Edd. R. V. *Phav.* praebent σοῦ. Quod non est de nihilo. OUD.

MS. uterque εἴργω σου.

4 Ἀντὶ τοῦ ἀποσοβῶ.] *Phav.* οἱονεὶ ἀποσ. WITTER.

Leidd. Codd. cum *Phav.* οἱονεὶ ἀποσ. ut edidi, & dein ἐν τοῖς ἑπτὰ ex Leid. pr. *Phavor.* aliisque Nostri locis. Est autem versus 422. πόλεμον in *Phav.* πολεμίων al. ut vs. 222. OUDEND.

MSS. A. & B. οἱονεὶ ἀποσοβῶ.

5 Αἰσχυλ. ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ.] Vs. 422. *Phav.* perperam πολέμον δόρυ pro πολέμιον. STOEB.

6 Πολέμιον.] Male MS. B. πόλεμον.

7 Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι.] Tom. I. opp. p. 59. pr. Διὰ δὴ ταῦτα οὐδὲν &c Alter locus praecedit p. 58. fin. ὥστε μοι ὡς &c. ὑπῄει eodem modo usurpavit *Joseph.* p. 758. D. STOEBER.

Leid. pr. Φαίδων. T. I. p. 59. A. Ed. Serr. & p. 58. E.

8 Ἢ περὶ ψυχ. διὰ δὴ ταῦτα] Desunt haec in *Phav.* & duo exempla connectuntur omissis istis: καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ. WITTER.

1 Εἰ-

μοι ἐλεεινὸν εἰσῄει. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ὅτε ὡς θανάτῳ παρόντι με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσῄει.

[1] ΕΙ'ΣΗΙ'ΕΙ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ [2] ὑπέδυ, κάλλιον ἂν [3] εἴποις, ἢ ὑπεκρίθη· [4] Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ, ἁλιεύς· ἥν τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ Δία ὑποδεδυκώς.

[5] ΕΙ'ΣΗ'ΡΡΗΣΕ κάλλιον, ἢ εἰσεφθάρη. Ἀριστοφάνης [6] ἐν Ἱππεῦσιν· ἐπεὶ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

ΕΙ'Σ-

---

1 Εἰσῄει τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ὑπέδη, κάλλιον ἂν εἴποις ἢ ὑπεκρίθη.] Lege in textu: ὑπέδυ. Sensus Auctoris est: si Graece dicere velis, *egit personam Agamemnonis*; elegantius & ἀττικώτερον dixeris; εἰσῄει vel ὑπέδυ Ἀγαμέμνονα; quam ὑπεκρίθη. *Aristot.* in Tertio τῶν μετὰ τὰ φυσικά: Οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ καὶ σοφισταὶ τὸ αὐτὸ ὑποδύονται σχῆμα τῷ φιλοσόφῳ. i. e. *dialectici & sophistae eandem personam cum philosopho agunt.* Sic ὑποδύεσθαι τὸν Δία: *agere Jovem*, vel *agere personam Jovis* dicitur Attice, ut & εἰσέρχεσθαι vel εἰσιέναι; quod communi dialecto ὑποκρίνεσθαι. BOS.

2 Ὑπέδυ.] Sic scrib. *Liban.* T. I. p. 669. C. WITTER.

Ita restitui e MSS. & Edd. Vett. Nihil erat, quod in Ed. Blank. visitur, ὑπέδη. Tum εἴπης Leid. pr. *Luciani* locum habemus T. I. p. 602. Ed. Ult. §. 33. ubi τὸν Δία. OUDEND.

MSS. A. & B. ὑπέδυ.

3 Εἴποις.] MSS. A. & B. εἴπης.

4 Λουκ. ἐν τῷ ἀναβ.] Tom. I. pag. 408. *Graev.* Apud eundem tamen eod. libro legitur: τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτόν. STOEB.

5 Εἰσήρρησε.] Melius est, inquit, quam εἰσεφθάρη, probans hoc ex *Aristoph.* qui in principio Fabulae, cui titulus est Νεφέλαι:

> Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

(Sic enim ibi legitur, non Ἐπεί, ut habet *Thomas*) ad quem locum Schol. Εἰσήρρησεν, ἀντὶ τοῦ εἰσεπήδησεν, ἀττικὴ ἡ λέξις. Legitur etiam apud Eundem in Thesmophor. pag. 826. ὀχληρὸς γ' εἰσήρρηκας λίαν: *Molesta in tuam perniciem huc ingressa es.* ubi *Bourdinus:* Εἰσήρρηκας, μετὰ τῆς σῆς φθορᾶς δεῦρο εἰσεπήδησας; παρὰ τὸ εἰσερρεῖν. BOS.

Vide Schol. *Aristoph.* Equ. vs. 4. & *Suidam.* SALLIER.

Sic apud *Hesych.* quoque legendum pro εἴρησεν pag. 295. STOEBER.

MSS. A. & B. εἰσήρησε & sic quoque mox in loco *Aristophanis.*

6 Ἐν Ἱππεῦσιν.] Exulant ab Oxon. Ibi vs. 4. vulgo ἐξ οὗ. Apud *Suidam* in hoc verbo ἀφ' οὗ. Omnes explicant εἰσεφθάρη.

[1] ΕΙΣΗ͂ΧΕ κάλλιον, [2] ἢ εἰσαγήοχεν. ἀπὸ τοῦ εἰσάγω, εἰσάξω, εἰσῆχα.

ΕΙΣ τάχος γράφει λέγε, καὶ [3] εἰς κάλλος γράφει· μὴ

φθάρῃ. Confer VV. DD. ad *Hesychium*. OUDEND.

1 Εἰσῆχε.] Vide *Moerida* & *Phrynich*. p. 46. ibique Comm. & *Etym*. M. IDEM.

2 Ἢ εἰσαγήοχεν.] Legitur συναγηοχὼς apud *Joseph*. p. 734. F. 765. B. προσαγηόχασιν *Synes*. p. 175. A. *Joseph*. pag. 500. C. 542. G. *Liban*. T. II. p. 542. A. ἀγηόχει *Polyb*. Excerpt. Legat. p. 1281. εἰσῆγε *Liban*. T. I. p. 54. A. ἐπεισῆχει Idem T. II. p. 659. A. Vid. *Hesych*. voc. εἰσαγειωχὼς & προσαγηόχασι. *Phryn*. p. 20. *Cornucop*. fol. 195. A. & 217. A. WITTER.

3 Εἰς κάλλος γράφει.] Ita *Lucianus* T. II. p. 537. ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ ἀοίδιμος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος ὦ θαυμάσιε τοῦ κτήματος. Caeteri, quibus minor Atticismi cura, καλλιγραφεῖν usurpare solent. *Basilius* v. g. T. II. pag. 1116. τῶν δὲ γραφέων οὐδείς μοι παρῆν, οὔτε τῶν καλλιγραφούντων, οὔτε τῶν ταχυγράφων. *Epiph*. Tom. I. pag. 712. φασὶ δὲ τινὲς περὶ αὐτοῦ, ὅτι ὑπὲρ ἐνενήκοντα ἔτη βιώσας, ἕως τῆς ἡμέρας, ἧς ἐτελεύτα, ἐκαλλιγράφει. Hinc Metaphora ducta, pure & eleganter scripta oratio καλλιγραφουμένη dicitur, quo sensu *Diog. Laërt*. p. 168. ἔφασκε δὲ, inquit, τοὺς μὲν τῶν σολοίκων λέγοντας, καὶ ἀπηρτισμένους, ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ. εὐοφθάλμους μὲν γὰρ καὶ περιγεγραμμένους, καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας. τοὺς δὲ τοὐναντίον ἀφωμοίου τοῖς Ἀττικοῖς τετραδράχμοις, εἰκῆ μὲν κεκομμένοις, καὶ σολοίκοις, καθέλκειν μέντοι πολλάκις τὰς κεκαλλιγραφημένας λέξεις. Sic quoque *Joseph*. p. 1076. αὐτὸς δὲ Πλάτων ὡμολόγησεν, ὅτι τὴν ἀληθῆ περὶ θεοῦ δόξαν εἰς τὴν τῶν ὄχλων ἄγνοιαν οὐκ ἦν ἀσφαλὲς ἐξενεγκεῖν. ἀλλὰ τὰ μὲν Πλάτωνος νόμους τινὰς εἶναι καινοὺς νομίζουσι κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν κεκαλλιγραφημένους. Nec aliter exponendus videtur *Greg*. *Nyss*. T. II. p. 102. & 876. Ad vocem ταχυγραφέω quod attinet, ea quoque tritissima; legitur enim apud *Euseb*. Hist. Eccl. p. 224. *Synesium* ep. 61. p. 186. *Basil*. T. II. p. 1116. SALLIER.

Philostr. V. Ap. I. 18. p. 23. ὁ μὲν ἐς τάχος γράφων, ὁ δὲ ἐς κάλλος. *Liban*. εἰς τάχος γράφειν T. II. p. 94. B. 95. C. Sic εἰς κάλλος ζῆν *Xenoph*. Cyrop. VIII. fol. 162. *Luc*. in τῷ πρὸς ἀπαιδ. T. II. p. 717. *Theophylactus* Simoc. VIII, 13. apud *Montfauc*. Palaeogr. Gr. I, 5. p. 34. ἰδόντε γὰρ ἄνδρα τινὰ τῶν εἰς κάλλος γραφόντων, ὃν ἐν συνηθείᾳ φωνῆς καλλιγράφον ὀνομάζει τὰ πλήθη. Gloss. p. 20. Antiquare, καλλιγραφῆσαι. *Joseph*. p. 1076. E.

[1] μὴ ταχυγράφος ἐςὶ, μὴ δ' καλλιγράφος.

Οὐ λέγουσιν Ἀττικοὶ [2] ΕΙ'Σ τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' [3] εἰς τρίτην

E. Vid. Schol. Acharn. v. 686. *Phryn.* pag. 20. *Hesych.* voc. ἁμιλλᾶν. WITTER.

Verbum abest a Leid. sec. e prioribus subintelligendum, uti apud *Hesych.* e seqq. εἰς κάλλος, τὸ καλλιγραφεῖν: ubi, & in Ἁμιλλᾶν conferendi sunt viri docti. OUDEND.

1 Μὴ ταχυγράφος.] Interpunge μὴ, ταχυγρ. STOEBER.

Synesius tamen, cujus auctoritas alias plurimum apud nostrum *Thomam* valet, aliquoties dixit ταχυγράφος, cujus aliquot loca hanc in rem produxit *Guil. Budaeus* in Comment. Ling. Gr. pag. 1045. seqq. adde *Herm. Hugonis* lib. de prima scribendi Orig. Cap. XXXII. p. 201. in primis autem Illustr. *Montfaucon* in incomparabili opere de Palaeographia Graeca, Lib. I. c. V. pag. 34. seqq. ubi & de καλλιγράφοις & ταχυγράφοις, ex instituto, doctissime tractatur. TRILLER.

2 Εἰς τρίτην ἡμέραν.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 747. DRAKENB.

Addidit tamen τὴν ἡμέραν ipse *Aristophanes*, auctor, ut notum, ἀττικώτατος, in Lysistrat. observantibus viris praestantissimis *J. G. Graevio* ad *Lucian.* Soloec. p. 747. & *L. Bos* in eximio libello de Ellips. Graec. p. 80. quin & apud *Hippocr.* libr. de Morb. Epidem. ut Lib. III. p. 738. & in seqq. item *Aristidem*, *Plutarch.* *Arrianum* & alios saepius legitur τρίτην καὶ τετάρτην ἡμέραν, & similia ad hanc normam formamque plura passim occurrunt. Licet negandum interim non sit, elegantius per ellipsin omitti illud ἡμέραν, quam adjici. Ideo tamen, sine ulla exceptione & conditione, non improbanda penitus ista loquendi ratio erat a temerario *Thoma*, inprimis, quum sese illa gravissimorum testium veneranda auctoritate valide tueatur. TRILLER.

Sic tamen *Xenophon*, *Herodotus*, *Arrianus*, & quem suae stabiliendae sententiae adfert, ipse *Aristides* T. I. p. 522. ABRESCH.

Plato Hipp. maj. p. 347. καὶ ἐνθάδε μέλλω ἐπιδεικνύναι εἰς τρίτην ἡμέραν. *Xenophon* Cyrop. Lib. III. c. 4. p. 77. εἰς τρίτην ἡμέραν παρεῖναι. *Dio* Chrysost. Or. XLVI. p. 521. D. ὅστις ἐν τοιαύτῃ πόλει ζῆν αἱρεῖται μίαν. pro μίαν ἡμέραν· ubi vid. *Casaubonus* pag. 83. MS. Oxon. εἰς τὴν τρίτην.

3 Εἰς τρίτην μόνον.] Sic *Xenoph.* Cyrop. V. pag. 103. qui tamen etiam alibi scribit: ἧκετε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν. Cyrop. V. p. 126. C. *Laërt.* p. 42. A. Gloss. p. 157. Perendie, εἰς τρίτην. ἐς τρίτην ἡμέρην *Herodot.* V. p. 348. *Steph. Xen.* Cyrop. III. pag. 56. *Laërt.* pag. 31. B. τρίτην ἡμέραν, *nudius tertius*, *Xenoph.* Cyrop. VI. p. 131. WITTER.

τίω μόνον. Σωνέση[1] ἐν ἐπιςολῇ· εἰς τείτίω ἥκειν ἐπήγγελ. ϗ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ· τείτῃ μϑὺ ἦν Αἰχίνῃ κειμένῳ. [2] Ἀεις·είδης· ϗ ἥκεν εἰς τείτίω.

[3] ΕΙ"ΣΩ, [4] ϗ ἐπὶ κινήσεως ϗ [5] ἐπὶ ςάσεως. [6] Ἀεις·είδης ἐν τῇ πρὸς τὰς βασιλέας ἐπιςολῇ· [7] εἴσω παρελθόντες. [8] ὅπερ ἐςὶ κινήσεως. ὁ αὐτὸς [9] ἔν τινι τῶν ἱερῶν· ἔτυχον μϑὺ [10] εἴσω τετραμμένος. ὅπερ ὅςι ϗ αὐτὸ ὅπι κινήσεως. ϗ πάλιν ὁ αὐτὸς [11] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, ὅπι ςάσεως· [12] πᾶσα ἢ εἴσω Γαδείρων τε ϗ ἔξω Γα-

---

Vid. *Graev.* ad *Lucian.* T. II. p. 74. & *Bos* de Ellipf. p. m. 74. feq. STOEBER.

1 Ἐν ἐπιςολῇ.] Pag. 158. B. add. pag. 74. A. & pag. 209. A. WITTER.

Defunt Oxon. Qua in Epiftola legantur haec, nefcio; fed Ep. 67. p. 209. haec funt: ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν· ϗ εἰς τετάρτίω ἥκειν ἐπήγγειλα. quae citat etiam *Suidas* in V. ἐπήγγειλα, fine addito auctore. Hic fane ἀπήγγειλα malim. Alter locus exftat Epift. 3. Ceterum ἡμέραν nonnumquam addunt Attici quoque. Adi *Graev.* ad *Luciani* Soloecift. p. 92. & *Bos* de Ellipf. *Arift.* T. I. pag. 296. Ed. Angl. εἰς τρίτην ἡμέραν. Cum *Thoma* facit *Moeris*; ut quidem correxerunt eum viri docti. OUDEND.

2 Ἀρις.] Leid. pr. ϗ Ἀρις.

3 Εἴσω.] Ἀναλογώτερον τῷ ἔσω inquit *Hellad.* col. 1588. STOEBER.

4 Καὶ ἐπὶ κινησ.] *Luc.* Nigr. p. 39. παρελθὼν εἴσω, *ingreffus.* WITTER.

5 Ἐπὶ ςάσεως.] *Phav.* add. εὕρηται. IDEM.

6 Ἀριςειδ.] Pag. 172. A. ubi εἰς τὸ εἴσω. Conf. Eund. pag. 7. B. 60. B. IDEM.

7 Εἴσω παρελθόντες.] Tom. I. pag. 512. Ita *Sophocl.* Trachin. vf. 911. παρῆλθε δωμάτων εἴσω. *Demofth.* περὶ ςεφάνε pag. 478. παρεληλυθέναι εἴσω πυλῶν. OUD.

8 Ὅπ. ἐςι κινησ.] *Phav.* delet. Poft ἔτυχ. μ. εἰς τὸ εἴσ. τετρ. ἐπιςάσεως ex Noftro hic *Phav.* fupplendus. WITTER.

Sic MS. B. ignorat haec verba Cod. A.

9 Ἔν τινι τ̃ ἱερῶν.] Pag. 56. B. Mox: ϗ πάλιν ὁ αὐτ. ἐν Παναθ. ἐπὶ ςασ.] Scrib. ἐν Μονῳδ. ἐπὶ Σμυρν. p. 65. WITTER.

Δεύτερῳ T. I. p. 299 ἔτυχον μὲν εἰς τὸ εἴσω τετραμμένος τῆς κλίνης. OUDEND.

10 Εἴσω.] MS. A. εἰς τὸ εἴσω.

11 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Immo ἐν τῇ Μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ. Tom. I. p. 262. Ed. Angl. ubi vulgo θάλαττα OUDEND.

12 Πᾶσα.] MS. A. πᾶσα ἢ ἐς εἴσω.

8 Περὶ

Γαδείρων θάλασσα. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ [1] περὶ στεφάνου· οὐδεὶς ἂν οὔτε τῶν ἔξω πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν εἴσω. [2] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, οἷα τετόλμηται· καὶ ἣν εἴσω θυρῶν. ὥστε οὐ καλῶς λέγει [3] Φρύνιχος, ἀπαγορεύων [4] τοῦτο, μὴ εἶναι ἐπὶ στάσεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον, ἀεὶ ἐπὶ στάσεως. [5] Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ· ἐντὸς αὐτὸν [6] ἀπολαβόντες.

[7] ἙΚΑΣΤΑΧΗ͂, καὶ ἑκασταχοῦ, [8] ἔτι δὲ καὶ ἑκασταχόσε, καὶ

---

1 Περὶ στεφάνου.] Ὑπὲρ Leid. pr. Verba *Demosthenis* vide pag. 522. D. ubi vulgo deest ἄν. OUDEND.

Uterque MS. Reg. ὑπέρ.

2 Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ.] Vid. supr. alleg. in βίον. WITT.

Perperam exsulant de more ab Oxon. ἐν ἐπ. τῇ· Epistola, in qua illa καὶ ἣν εἴσω θυρῶν leguntur, est *Libanii* DLI. Ed. *Wolf.* incipiens a verbis οἷα τετόλμηται. OUDEND.

Deest inscriptio in A. quam tamen exhibet Cod. B.

3 Φρύνιχος.] Adi illum pag. 51. ejusque Comment. ac plura τοῦ ἔσω seu εἴσω ἐπὶ στάσεως exempla apud *Ammonium* p. 50. Dein male citat *Thomas Thucydidis* verba e Lib. I. §. 134. ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτὸν καὶ ἀπολαβόντες εἴσω. OUDEND.

4 Τοῦτο.] Delet uterque MS.

5 Θουκ. ἐν πρωτ.] P. 89. ubi ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτὸν, καὶ ἀπολαβόντες εἴσω, ἀπῳκοδόμησαν. Conf. *Phryn.* p. 22. *Ammon.* voc. ἔνδον. WITTER.

Sic ἔνδον apud *Polyaen.* Lib. II. de Thibron. p. m. 138. fin. ubi προσέταξεν αὐτὸν ἔνδον ἀναιρεθῆναι. Idem ἔνδοθεν. *Xenoph.* p. 128. A. STOEBER.

6 Ἀπολαβόντες.] Cod. A. ἀπολαύοντες.

7 Ἑκασταχῆ.] Cur de hacce voce, & tribus sequentibus *Thomas* tam bene sentiat, divinare non possumus. 1°. Ἑκασταχῆ nusquam legere contigit: quod tamen de ἑκασταχοῦ dici nequit, quae usurpatur a *Philone* p. 792. τοσαύτας μυριάδας ἐφέλκεσθαι πολεμίων ἆρ' οὐ σφαλερώτατον; ἀλλὰ μήποτε συμφρονήσαντας τοὺς ἑκασταχοῦ πρὸς ἄμυναν ἐλθεῖν, ἄμαχόν τι συμβήσεται χρῆμα. ea vox occurrit apud *Plutarchum* T. I. p. 417. ὁ δὲ Μάριος ἑκασταχοῦ διαπέμπων τοὺς ἡγεμόνας, ἑστάναι καὶ καρτερεῖν παρεκάλει. Parum recte igitur *Thomas*, cum hocce adverbio locum sine motu significari, contendit; aliud suadent *Plutarchi* verba, cui cum *Basilio* convenit T. I. pag. 118. τὸ γὰρ ἴχνος τοῦ θηρίου διερευνώμενος, inquit, ἐπειδὰν εὕροι αὐτὸ πολυτρόπως σχιζόμενον, τὰς ἑκασταχοῦ φορούσας ἐκτροπὰς ἐπελθὼν, μονονουχὶ τὴν συλλογιστικὴν φωνὴν ἀφίησι δι' ὧν φράσει. 2°. Vocis ἑκασταχόσε unus meminit *Plutarchus*,

δὲ ἑκασταχόθεν κάλλιον λέγειν, ἢ πανταχῆ, πανταχοῦ, πανταχόσε, [1] καὶ πανταχόθεν. τίθεται δὲ τὸ μὲν ἑκασταχόσε, ἐπὶ κινήσεως. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ, πανηγυρικὸς ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· οὓς ἀπέστειλεν ἑκασταχόσε. τὸ δὲ ἑκασταχῆ, καὶ ἑκασταχοῦ, ἐπὶ στάσεως.

[3] ἘΚΒΆΛΛΕΙ καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν [4] θάλατταν,

---

tarchus, idque duobus in locis, quorum prior reperitur T. I. p. 393. ἀλλ' ὥσπερ ἔξωθεν ἀφρονῶν, διεκυβέρνα τὸν πόλεμον αὐτὸς μεταθέων ἑκασταχόσε, καὶ παραβοηθῶν τοῖς ἐκβιάζεσθαι δοκοῦσιν. alter vero p. 910. ubi de Demetrio: στόλον δὲ νεῶν ἅμα πεντακοσίων καταβαλλόμενος, inquit, ὧν μὲν ἐν Πειραιεῖ τρόπεις ἔθετο, τὰς δ' ἐν Κορίνθῳ, τὰς δ' ἐν Χαλκίδι, τὰς δὲ περὶ Πέλλαν. αὐτὸς ἐπιὼν ἑκασταχόσε, καὶ διδάσκων ἃ χρὴ, καὶ συντεχνώμενος. hoc est, quoquoversum, ut ἑκασταχόθεν, undique: in quam vocem 3°. restat inquirendum. Utitur *Plutarch.* T. I. p. 903. κομισάμενος δὲ, inquit, παρέπλευσεν εἰς Ἰσθμὸν, καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῷ κακῶς ἐχόντων (ἐξέπιπτον γὰρ ἑκασταχόθεν αἱ Φεραὶ, καὶ πάντα μεθίστατο πρὸς τοὺς πολεμίους) ἀπολιπὼν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος Πύῤῥον, αὐτὸς ἄρας ἐπὶ τὴν Χεῤῥόνησον ἔπλευσεν. Legitur & apud *Josephum* p. 888. καὶ οἱ μὲν ἐλῄζοντο πάσας τὰς περὶ τὸ φρούριον κώμας, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθουν ἅπασαν, προσδιαφθειρομένων αὐτοῖς καθ' ἡμέραν ἑκασταχόθεν οὐκ ὀλίγων. Quae cum ita sint, voces, de quibus disputatur, *Thomas* sequentibus anteponere non debuit, quas ab Atticis scriptoribus adhibitas vel ex lexicis constat. Prudentius *Phrynichus*, cujus haec verba: πάντοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἑκάστοτε καὶ διὰ παντός. SALLIER.

Rom. Vasc. ἑκασταχόθε, sic post πανταχόθε. WITTER.

Ἑκασταχῆ *Lib.* T. I. p. 85. C. ἑκασταχόσε *Thuc.* IV. p. 288. A. ἑκασταχόθεν Idem VII. p. 497. B. C. STOEBER.

8 Ἔτι δὲ.] *Phav.* non habet. WITTER.

Desunt haec verba in MS. A.

1 Καὶ πανταχόθεν.] Ἁπανταχόθεν *Liban.* T. I. p. 64. D. p. 72. C. vid. Nostr. infr. voc. πανταχόθεν. WITTER.

Littera ν' caret Ed. Vasc.

2 Ἀριστείδης ἐν τῷ, πανηγυρικός.] Pag. 60. B. med. WITT. Oxon. ἐν τῷ πανηγυρικῷ. Invenies *Aristidis* verba ibi T. I. p. 237. OUDEND.

3 Ἐκβάλλει . . .] Ellipticae sunt locutiones, in quibus supplendum τὸ ὕδωρ, vel τὸ ῥεῖθρον. Plene utroque modo *Herodot.* Lib. I. c. 179. ubi & contra *Thomae* praeceptum ἐσβάλλει habetur, & rursus, nec non ἐμβολὴ, c. 191. ut εἰσρεῖν Lib. VII. c. 109. Lib. IV. c. 49. quo in

ταν, καὶ ἔξεισιν, [1] ἐκ εἰσβάλλει, [2] ἐδὲ εἰσδίδωσιν, ἐδὲ εἴσεισιν. [3] ὡσαύτως καὶ [4] ἐκβολὴ, ἐκ εἰσβολή. [5] Ἀριστείδης

in loco & εἰσδιδόναι occurrit, & ἐκδιδόναι, ut iterum cap. 50. Conf. infra V. Πηγαί. ABRESCH.

4 Θάλατῖαν.] Leidd. θάλασσαν.

1 Οὐκ εἰσβάλλει.] Ἐσβάλλει *Thuc.* I. p. 32. C. ibi & ἔξεισι. *Herod.* VII. p. 451. C. *Arrian.* Peripl. p. 124. πόντος εἰσβάλλει εἰς τὴν προποντίδα· & fic ibi faepe. WITTER.

Philoftr. V. A. II, 17. p. 68. περὶ τοῦ Ἀκεσίνε ποταμοῦ εἰρημένα ὡς εἰσβάλλει μὲν εἰς τὸν Ἰνδὸν οὗτος. ubi tamen *Olear.* monet, in quibusdam Codd. effe ἐκβάλλει. Apud *Platonem* ἐκβάλλειν & ἐκπίπτειν legitur Phaed. p. 113. A. τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει, καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς ἐκπίπτει εἰς τόπον μέγαν κ. τ. λ. paulo poft ἐμβάλλει, ἐμβάλλων & ἐμπεσὼν habet. STOEBER.

Ufus tamen eft *Xenophon* Lib. I. Exp. Cyr. p. 262. C. de fluviis εἰσβάλλουσι δὲ εἰς τὸν Εὐφράτην, pro quo ibidem pag. 246. B. occurrit ἐμβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον. Item L. IV. p. 339. E. nec non *AEliano* de Anim. Lib. XIV. c. 23. εἰς τὸν Ἴστρον ἐμβάλλωσι. mox tamen συνεκβάλλωσιν εἰς τὸν Εὔξεινον. Scilicet εἰσβάλλειν & ἐμβάλλειν ufurparunt Attici quoque de fluviis, in alium fluvium incidentibus; fed quando loquebantur de ipfis oftiis, quibus fe in mare exonerant fluvii, dixerunt ἐκβάλλειν, non εἰς vel ἐμβάλλειν, neque ἐμβολὴν, fed ἐκβολήν. Adeundi *Bourdelot.* ad initium *Heliodori*, *Gronov.* ad *Arrian.* Lib. I. cap. 20. & *Maasvic.* ad *Polyaeni* Strateg. Lib. I. C. 3. §. 5. VIII. 25, 2. Nec tamen emendandum hinc puto, licet fuadeat MSti auctoritas, *Ariftidem* in Romae encomio T. I. p. 214. Ed. Angl. ὥστε γὰρ ἐκείνη (θάλαττα) μείζων ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς τῶν ποταμῶν γίνεται. multo enim aptior ibi vox ἐμβολῆς, quam ἐκβολῆς. Mallem eam reponere apud *Xenoph.* Ephef. Lib. IV. pag. 57. φερόμενος δὲ εἰς τὰς ἐμβολὰς δέχεται (al. ἔχ. forf. νήχεται) τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου. *Ariftidis* locum a *Thoma* citatum invenias T. I. p. 233. πρὸς δὲ ταῖς ἐκβολαῖς βέβρυχε μὲν ἥκιστα. *Thucydidis* eft L. IV. §. 103. OUDEND.

2 Οὐδὲ εἰσδίδωσιν.] Sic MSS. & Edd. Vett. non οὐδ'. IDEM.

3 Ὡσαύτως καὶ.] Defunt ifta apud *Phav.* Apud *Arrian.* E. A. I, 20. p. 42. ὅτι ὑδρεύεσθαι ἀπὸ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ τῶν εἰσβολῶν. Sed MS. ibi ἐκβολῶν, quod *Gronov.* probatur: quia idem VII, 7. ἀλλαίου ἐκβολὴν εἰς τὸν πόντον agnofcit. & c. 6. p. 203. ἐπὶ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Αἰγύπτου ποταμοῦ. WITTER.

4 Ἐκβολή.] Sic ἐκβολὴ Νείλου *Heliod.* AEthiop. I. p. 1. DRAK.

5 Ἀριστείδ.] Pag. 69. B.

δης ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ. πρὸς δὲ ταῖς ἐκβολαῖς ἥκιστα βέβρυχε. Καὶ [1] Θουκυδίδης· ἡ Βόλβη λίμνη ἐξίησιν εἰς θάλασσαν.

[2] ἘΚΒΟΛῊ λόγου λέγε, καὶ μὴ παρέκβασις. Θουκυδίδης· καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου [3] ἐποιησάμην. Ἀριστείδης [4] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ τὰς ἐκβολὰς ὁπόσας ἔχει.

ἜΚΔΗΜΟΣ, οὐκ ἀπόδημος. [5] καὶ ἐκδημῶ δὲ καὶ ἀποδημῶ. [6] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

Οὐ μόνον διαδοχὴ, [7] ἀλλὰ καὶ ἘΚΔΟΧΉ. [8] ὡς ὁ Αἰσχίνης·

---

1 Θουκυδ.] Lib. I. p. 65. A. WITTER.

2 Ἐκβολή.] Cur vero non recte dictum sit παρέκβασις? cum tamen ipse *Aristoteles* ista voce sic aliquoties usus fuerit in libris de Arte Rhetorica: item *Dionys. Halicarn.* Lib. I. p. 43. τὴν παρέκβασιν ἐποιησάμην οὐκ ἀναγκαίου χάριν. quomodo nempe dixerat, teste Nostro, *Thucydides*: ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην. *Theon* quoque in Progymn. cap. IV. οὐ γὰρ ἁπλῶς χρὴ παρέκβασιν πᾶσαν περιϊστασθαι, & ita saepius Rhetores veteres, ubi de ista παρεκβάσει, seu ἐκβολῇ λόγου, ex instituto tractant. Qua de re plura apud *Vossium* Instit. Oratoriar. part. II. Lib. V. c. 6. p. 338. seqq. TRILLER.

3 Ἐποιησάμην.] Addit Leid. pr. διὰ ταῦτα. Apud *Thucyd.* Lib. I. §. 97. editur ἐποιησάμην διὰ τόδε. OUDEND.

4 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Absunt ab Oxon. Vulgo in *Arist.* T. I. p. 92. Ed. Angl. nunc editur τὰς ἐκδρομὰς e Glossa, ut opinor. IDEM.

5 Ἐκδημῶ δὲ.] *Phav.* καὶ ἐκδ. WITTER.

Leidd. καὶ ἐκδ. Vitiose Ed. Vasc. ἐπιδ. *Aristophanis* verba habentur in Ranis v. 48. OUDEND.

MS. A. καὶ ἐκδημῶ δὲ καὶ ἀποδ. Cod. B. omittit δὲ. *Theophyl.* Simoc. Q. Phys. p. 10. ἐμοὶ δὲ πάλιν ἔρως ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐκδημεῖν.

6 Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.] Vs. 48.

7 Ἀλλὰ καὶ Ἐκδοχή.] Variae sunt vocis illius acceptiones, quarum exempla in lexicis desiderantur. 1°. Usurpatur, cum res aliqua in alterius locum succedit: ita *AEschyl.* Agam. v. 307.

Σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη,
Ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ, δίκην
Φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας

Ἤγει-

χίνης· τὴν ἐκδοχὴν ἐποιήσατο πρὸς τὴν πόλιν τῦ πα-
λέμυ.

1 ἘΚΕΙ͂, ἐπίῤῥημα τοπικὸν, ἀναφορικόν. ἀνταποδίδοται
δ'

Ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πόμπυ πυρός.

Quae verba explicatione non indigent, ut nec illa *Eurip.* Hipp. vs. 866.

Φεῦ, φεῦ! τὸ δ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς
Ἐπεισφέρει θεὸς κακόν.

2°. Ἐκδοχὴ illud omne dicitur, quod rei alicujus, aquae v. g. est receptaculum: quo sensu *Joseph.* p. 59. ait: αἱ τ̃ τῦ πατρὸς ποιμνίων ἐπιμελέμεναι διὰ τὸ ταύτην ὑπεργίαν εἶναι κ͵ γυναιξὶν ἐπιχώριον παρὰ τοῖς Τρωγλοδύταις, φθάσασαι τὸ αὐταρκὲς ἐκ τ̃ φρέατος ἀνέσπασαν ὕδωρ τοῖς ποιμνίοις ταῖς δεξαμέναις, αἳ πρὸς ἐκδοχὴν τ̃ ὕδατος ἐγεγόνεισαν. 3°. Ἐκδοχὴ est expectatio: neque enim aliter interpreteris haec *Basilii* T. II. p. 524. φοβερὰ γὰρ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, κ͵ πυρὸς ζῆλος ἐσθίειν μέλλοντος τὺς τοιῦτόν τι τολμῶντας. 4°. Sic appellatur sensus, acceptio, sive διάνοια, ut argumento sunt haec *Philonis* p. 841. ὅτι ὔτε πρὸ τ̃ γενέσεως ἦν τι σὺν τῷ θεῷ, ὔτε κόσμυ γενομένυ συντάττεταί τι αὐτῷ. χρῄζει γ̃ ὐδενὸς τὸ παράπαν. ἀμείνων ͵ ἡ ἐκδοχή. ὁ θεὸς μόνος ἐςὶν, κ͵ ἓν ὐ σύγκριμα, φύσις ἁπλῆ. sed multo disertius *Euseb.* Dem. p. 391. εἰ ͵ χρὴ κ͵ ἡμᾶς, inquit, τὸ ἐπειςιὸν μὴ ἀποκρύψασθαι, φημὶ καθ' ἑτέραν διάνοιαν ἤτοι ἐκδοχὴν τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ γραφῇ δηλυμένον Χριςὸν ἡγύμενον. ubi διάνοια & ἐκδοχὴ tanquam synonymae voces conjunguntur. Hinc πρόχειρος ἐκδοχὴ *Origeni* adv. Cels. p. 211. sensus, qui legenti primo intuitu sese offert: κ͵ πάλιν φησὶ, inquit, κ͵ ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν κύριος ὡς δυνατὸς κ͵ κεκραιπαληκὼς ἐξ οἴνυ. εἴπερ ὖν ὁ ὕπνος ἄλλο τι σημαίνει, κ͵ ὐχ ὅπερ ἡ πρόχειρος ἐκδοχὴ τ̃ λέξεως δηλοῖ. Eodem pene sensu *Epiph.* T. I. p. 538. καὶ ἰάσαι με, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀςᾶ μυ, φανερῦ ὄντος τῦ μὴ λέγεσθαι τὰ ὀςᾶ κατὰ τὴν κοινὴν ἐκδοχήν. Ita quoque *Basilius* T. I. pag. 34. Sunt & alia id genus complura in Patrum scriptis, quae exscribere necesse non est. SALLIER.

Ἔκδοχος *sponsor*, *fidejussor* ab ἐκδέχομαι ejusdem sensus, ex usu forensi tradit *Salmas.* de Usur. p. 585. STOEBER.

Leid. pr. ἐκδιαδοχή. quod certe pro *successione* occurrit. Sed *AEschinis* locus, quem profert *Thomas*, de Falsa Legat. p. 400. C. evincit, verum esse ἐκδοχή. In MSS. & Edd. Vett. rursus ὡς ὁ αὐτός. quia in illis haec paragraphus sequitur post Ἔνςασις &c. OUDEND.

8 Ὡς ὁ Αἰσχίνης.] De fals. Legat. p. 251. pr. STOEBER.

1 Ἐκεῖ ἐπιῤῥ. τοπ. ἀναφ.] *Phavor.*

S 5

δὲ τὸ ἔνθα πρὸς αὐτό. [1] τοῦτο δὲ ἀπαντᾷ πρὸς τὸ ποῦ ἐρωτηματικόν. [2] λέγεται γὰρ πρὸς μὲν τὴν ἐρώτησιν τοῦ ποῦ, τὸ ἐκεῖ [3] ἀναφορικόν· ποτὲ δὲ ἐκεῖ συνάπτεται τὸ ἔνθα· οἷον, ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα; ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα. [4] ἰστέον δὲ, ὡς οἱ δοκιμώτατοι τῶν παλαιῶν ἐπὶ στάσεως τιθέασι τὸ [5] ἐκεῖ. οἷον, ἐκεῖ τυγχάνω, καὶ [6] ἐκεῖ εὑρίσκομαι. [7] τὸ δὲ ἐκεῖσε, ἐπὶ κινήσεως. οἷον, ἐκεῖσε ἀπέρχομαι. οἱ δὲ ἐναλλὰξ ἀμφο-

---

Phavor. τοπικὸν ἀναφορικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα. WITTER.

Moschop. τὸ ἐκεῖ ἐπίῤῥημά ἐστι τοπικὸν ἀναφορικόν. STOEBER.

In Sacris Literis τὸ ἐκεῖ μὴ ἐπὶ τόπου μόνον dici, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πράξεως, notat *Adrianus* Isagog. pag. 8.

1 Τοῦτο δὲ ἀπαντ. πρ. τ. ποῦ.] *Phav.* τ. δὲ ἀπ. πρὸς τὸ ἐρωτηματικὸν τὸ ποῦ. WITTER.

Ita *Mosch.* STOEBER.

2 Λέγεται γὰρ πρὸς μὲν τήν.] Sic *Phav.* & *Mosch.* Pro τοῦ ποῦ Idem τὸ ποῦ mel. STOEBER.

Ita MS. & *Phav.* Vulgo πρὸς μὲν γάρ. OUDEND.

MS. A. λέγεται γὰρ πρὸς μὲν τ. ἐ.

3 Ἀναφορικὸν, ὧδε, ἐκεῖ, ἔνθα ὁ δεῖνα.] *Phav.* non agnoscit. WITTER.

Nec *Mosch.* sed scribarum errore depravata lectio. Pergit *Moschop.* πρὸς δὲ τὸ ἐκεῖ τὸ ἔνθα ἀνταποδοτικόν. οἷον, ποῦ ἐστι ὁ δεῖνα, ἐκεῖ, ἔνθα ὁ δεῖνα. κεῖται δὲ τὸ ἐκεῖ μετὰ ῥήματος στάσιν δηλοῦντος, τὸ δὲ ἐκεῖσε, ὅτε ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν κίνησιν. Sic *Phav.* quoque. STOEBERUS.

Excidisse hic quaedam, attento lectori satis adparet. In MS. Leid. pr. (a sec. totum hoc comma exsulat) ἀναφορικόν· ποτὲ δὲ ἐκεῖ συνάπτεται τὸ ἔνθα· οἷον, ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα; ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα. Verissime. Cui succinit *Phavorinus:* πρὸς δὲ τὸ ἐκεῖ, τὸ ἔνθα ἀνταποδοτικόν· οἷον ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα; ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα. Consulendus item *Moschopulus* περὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν: ubi eadem omnia, quae apud *Phavorinum.* & de differentia τοῦ ἐκεῖ & ἐκεῖσε vide *Ammonium* ac *Suidam.* OUD.

Desunt haec in MSS. A. & B. quorum loco sic pergunt post ἀναφορικόν· ποτὲ δὲ ἐκεῖ συντάσσεται τὸ ἔνθα, οἷον ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα; ἰστέον δέ. Mox pro ὡς οἱ MS. A. ὅτι οἱ.

4 Ἰστέον.] Scr. ἱστ. WITTER.

5 Ἐκεῖ.] Addit MS. B. ἀναφορικόν.

6 Ἐκεῖ εὑρίσκομαι.] Scr. εὑρίσκομαι. Vascos. STOEBER.

MSS. Regg. Leidd. εὑρίσκομαι. & sic quoque *Phavor.* OUDEND.

7 Τὸ δὲ ἐκεῖσε ἐπὶ κιν.] *Eurip.* Hel. vs. 540. πεπλωκότα ἐκεῖσε κἀκεῖσε· *huc, illuc. Phav.* add. ἐπίῤῥημα. sic forte in *Mosch.* legendum infra. STOEBER.

1 Ὁμη-

ἀμφότερα χρώμενοι, ἁμαρτάνουσιν. [1] Ὅμηρον γὰρ καὶ τοὺς ἄλλους δοκίμους τῶν ποιητῶν, [2] καὶ Θουκυδίδην καὶ Πλάτωνα, καὶ Δημοσθένην καὶ Ἀριστείδην, εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάσει, οὕτως, ὡς ἔφημεν, εὑρήσει χρωμένους. εἰ δέ τις [3] τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἐν Φοινίσσαις προφέρει, τὸ, [4] λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. [5] καὶ πάλιν τὸ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, [6] τὸ, τὸν νοῦν οὐκ ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔχων, ἐκεῖσε δέ· οὐδὲν ταῦτα [7] ἐναντιοῦται τῷ λόγῳ. τὸ γὰρ ἐκεῖσε ἔχει τὸν νοῦν, ἀντὶ τοῦ ἄγει καὶ φέρει, [8] ὥστε κἀνταῦθα ἐπὶ κινήσεως τῇ ἐννοίᾳ καὶ τῇ ὁρμῇ, τὸ ἐκεῖσε ἐστί.

Ἐκ-

---

1 Ὅμηρον γὰρ.] Nec ἐκεῖ, nec ἐκεῖσε apud *Homer.* ἐκεῖθι Odyss. Γ. v. 10. WITTER.

2 Καὶ Θουκυδ.] Qui tamen aliter Lib. III. c. 71. DRAKENB.

3 Τὸ τοῦ Εὐριπ. ἐν Φοινίσσ.] Vs. 363. ubi μὲν in Barnes. Edit. non legitur. Alter locus vs. 1427. sic habet:

Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.

STOEBER.

Leid. pr. τά. Bene: ut utrumque subsequens exemplum vs. 363. & 1427. respiciat. In primo Leid. pr. non habet μὲν, quare ejeci: metro enim officit, nec in *Euripide* conspicitur. OUDEND.

4 Λόγοισι μὲν.] Ignorat uterque MS. μέν.

5 Καὶ πάλιν.] MS. A. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ δρ.

6 Τὸ τὸν νοῦν οὐκ ἔτι πρὸς αὐτόν.] Πλεονάζει istud τό. & ex *Euripide* restituendum πρὸς αὐτὸν οὐκ. Mox ex Leid. pr. Attice magis reposui ἐναντιοῦται pro ἐναντιοῦνται. OUDEND.

7 Ἐναντιοῦνται.] MSS. A. & B. ἐναντιοῦται.

8 Ὡς τὸ κἀνταῦθα.] Forte legend. ὥστε. vid. p. 65. STOEBER.

Edd. Vett. ὡς τὸ καὶ κάντ. Sed Leid. pr. ὥστε κάντ. quod omnino scriptum a *Thoma* censeo; sed perperam mox τῇ ὁρμῇ τοῦ ἐκεῖσε ἐστίν. Ceterum hinc explicandus *AElianus* Lib. II. de Anim. Cap. 8. Λόγοι φασὶν Εὐβοέων δεῦρο φοιτῶντες (MS. Augugst. φοιτῶντας) τοὺς ἁλιέας τοὺς ἐκεῖσε τοῖς δελφῖσι τοῖς ἐκεῖθι ἰσομοιρίαν τῆς θήρας ἀπονέμειν. ubi vertunt vel *illorum* vel *Euboicos piscatores:* cum sensus *AEliani* sit, *Piscatores ad Euboeam venientes.* At contra ἐκεῖ pro ἐκεῖσε aliquoties invenias, ut in *Luciani* Nigr. Init. ἐκεῖ κομίζειν γλαῦκας. *AEl.* Lib. II. V. H. C. 13. ἐκεῖ καλήει. nisi quis & illa ἐπὶ στάσεως τῇ ἐννοίᾳ interpretari malit. OUDEND.

MSS. Regg. ὥστε.

1 Οὐκ

ἘΚΚΑΙ'ΔΕΚΑ, [1] οὐκ ἐξκαίδεκα. διότι τὸ διπλοῦν [2] μετὰ συμφώνου τιθέμενον τραχύτητα ποιεῖ τῆς φωνῆς. καὶ δῆλον ἀπὸ τοῦ ἕκτη.

[3] ἘΚΛΙΠΩ'Ν, [4] οὐκ ἐκλείψας. ἀδόκιμον γάρ.

[5] ἘΚ ΝΕ'ΑΣ ἡλικίας, οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, [6] ἀλλὰ μόνον ἐκ νέας. [7] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· [8] ὅτι δὲ ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ. [9] σὺ δὲ καὶ ἐκ νέου λέγε, καὶ ἐκ παιδὸς, καὶ ἐκ μειρακίου.

Μὴ

---

1 Οὐκ ἐξκαίδ.] *Phav.* οὐχ ἐξ καὶ δέκα. WITTER.

MS. A. οὐ ἐξκαίδεκα. B. οὐκ ἐξ καὶ δέκα.

2 Μετὰ τοῦ συμφώνου.] Articulum non agnoſcunt Leidd. ſicut nec hac eadem in re *Schol. Ariſtoph.* Plut. vſ. 195. nec *Etymol.* pag. 324. in V. ἐκ Ῥώμης. nec *Phavorinus*. Quare delevi. OUDEND.

3 Ἐκλιπών.] Ductum eſt a *Phrynicho* p. 66. monitum, quod in utraque Verbi tum activa tum neutra poteſtate veterum ſcriptorum uſus adprobat. Τὴν πατρίδα ἐκλιπεῖν· *Lyſ.* p. 48. ibi vide Erunditiſſ. *Taylor.* HEMST.

Καὶ ἐκλ. Leid. pr. MS. Oxon, ἐκλείπων prave. Vide *Phrynichum* p. 160. Ed. P. OUDEND.

4 Οὐκ ἐκλείψ.] *Phav.* ἐλλείψας. Ex *Phrynicho* autem ἐκλ. potius retinendum. vid. p. 66. STOEBER.

5 Ἐκ νέας.] Sic παρὰ τὴν πρώτην apud *Gregor. Nyſſ.* I. contra Eunom. pag. 292. C. recte Interpres, *ab ineunte aetate*, vel, *per primam aetatem*: ſequitur enim χρόνοις δὲ ὕστερον. De locutionibus ἐκ παιδὸς, ἐκ μειρακίου &c. adeundus *Gataker.* ad *Marc. Anton.* I, 6. ubi, τὸ γράψαι διαλόγους ἐν παιδί. HEMSTERH.

6 Ἀλλ μον. ἐκ νέας.] Item ἐκ νέου *Laërt.* p. 111. C. *Liban.* T. I. p. 448. II. pag. 174. C. ἐκ παίδων *Xenoph.* Ἑλλ. VII. p. 481. *Laërt.* p. 238. B. ἐκ παιδίου *Xenoph* Cyrop. I. pag. 26. ἐκ παιδὸς Id. l. c. V. 91. VII. p. 145. *Syneſ.* p. 178. A. ἀπὸ νέου *Arrian.* E. A I, 12. pag. 26. ἡλικία ὢν νέος dixit *Thucyd.* V. p. 373. A. WITTER.

Ἐκ παιδὸς καὶ μειρακίου *AEſch.* in Timarch. p. 187. A. & 195. C. ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ *Luc.* Toxar. p. 536 ubi vid. not. ἐκ νέων *Plat.* Gorg. p. 483. fin. STOEBER.

7 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ.] Ep. 68. Supra in MSS. hic eſt ordo: οὐδεὶς τ. ρ. εἶπεν Ἐκ νέας ἡλικίας. OUDEND.

Pag. 217. B.

8 Ὅτι δὲ.] MS. B. delet δὲ. Mox pro ἐκ νέας MSS. A. & B. legunt ἐκ νέου.

9 Σὺ δὲ ἐκ νέου λέγε.] Ergone damnat *Thomas* locutionem ἐκ νέας? Hoc ſane latet in ejus ἐκφωνήσει. Verum MSS. Leidd. &

[1] Μὴ εἴπῃς ἙΚΟΝΤΗ'Σ, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ὡς πάντες οἱ δοκιμώτατοι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιῤῥήματος, [2] καὶ ἀμφότερα λέγε. καὶ ἐθελοντὶ γὰρ, καὶ ἑκοντὶ, ῥητορικά. [3] Ἀριστείδης· [4] ἐπόντα ἐπιγράμματα ἑκοντὶ ἐξεκόλαπτεν. καὶ ἐθελοντὴς πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖ λέγε, μὴ ἐθελουσίως.

Ἐκ-

& *Phavorinus* habent σὺ δὲ καὶ ἐκ νέου λέγε &c. Probaverit igitur ἐκ νέας, sed & aliis modis enunciari posse subjecit. Oud.

1 Μὴ εἴπ. ἑκ. ἀλλ' ἐθ.] Vid. *Phryn.* h. v. & ibi not. *Nunnes.* Witter.

Utraque junguntur apud *Etym.* p. 436. vs. 3. & *Suid.* in Ψάλτης· quae loca inter se comparanda. Verum est, in Atticis scriptoribus, & quibus styli purioris est cura, ἑκοντὴς vix inveniri: Athenienfibus in pretio habiti χορηγοὶ ἐθελονταὶ, qui sumtus choro sponte praebebant; qualem se praedicat *Demosthenes* in Mid. pag. 605, C. ὑπεσχόμην ἐγὼ χορηγήσειν ἐθελοντής· eumque imitati *Lucian.* Enc. Demosth. T. II. p. 945. C. & *Liban.* T. I. p. 342. A. 449. C. De διδασκάλοις ἐθελονταῖς, quorum meminit *Aristot.* de Poët. pag. 228. v. 19 *AElius Dionys.* apud *Eustath.* Il. K. p. 800. v. 30. Itidem ἐθελοντὴς εἰσφέρων *Poll.* III, 67. Vid. *Arrian.* A. A. VII, 12. *Pausan.* I. p. 94. *Eunap.* in AEdes. pag. 53. At ἑκοντὴς Ecclesiae Patribus non infrequens. Hemsterh.

2 Καὶ ἀμφότ.] Deest copula MS. Oxon. In prioribus cum *Thoma* facit *Phrynichus* pag. 4. ubi vide. Oudend.

3 Ἀριστείδης.] Pag. 157. B. l. ult. ubi ἑκοντὶ deest & ἐξεκόλαπτεν pro ἐξεκόλαπτον legitur. Witter.

Tom. III. p. 503. ex *Thoma* & libris scriptis emendandus. Abresch.

4 Ἐπόντα.] Deest haec vox Leid. pr. Inepte vulgatur ἐπόντα in *Aristide*, ibidemque ἑκοντὶ adjicienda e MSS. cujus gratia haec citat *Thomas.* Insuper hic ἐξεκόλαπτεν rescribendum. Locus est Tom. II. pag. 303. Ed. Angl. Oudend.

Inferenda ex Rom. & Vascos. Edit. § nisi malis ad ἐξ ἐκείνου referre, cui ita subjungitur: Καὶ ἐκ παλαιοῦ, οὐκ ἔκπαλαι, οὐδὲ δ' ἀπόπαλαι, οὐδὲ πρόπαλαι. καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάσσουσι τὰς προθέσεις Ἀττικοί. Vid. *Phryn.* voc. ἐκτότε. *Graev.* ad *Luc.* T. II. pag. 749. ἐσαεὶ tamen ipse *Thomas* pro Attico habet supr. in ἀεί. Pro ἐκ παλαιοῦ, quod est apud *Pausan.* Achaicis pag. 411. fin. *Isocrates* dixit ἐκ πολλοῦ sc. χρόνου. Πρόπαλαι *Themist.* Orat. II. p. 38. A. Stoeber.

1 Ἐκ-

1 'ΕΚΠΛΗ'ΓΝΥΣΘΑΙ, Θουκυδίδης μόνος· ὅπερ φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα ἀσαφῶς ἐκπλήγνυσθαι. σὺ δὲ, ἐκπλήττεσθαι λέγε.

2 'ΕΚΠΛΗ'ΤΤΩ οὐ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι. 3 ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων, ἢ, ἐπισκοποῦντες· 4 ἐκπλήττειν ἐνίοτε, καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. ἔστι δὲ ἐκπλήσσω, καὶ τὸ ἐξισῶ, καὶ ἐκβάλλω. 5 Εὐριπίδης ἐν 'Ορέστῃ. ὅ μ' ἐκπλήσσει 6 φόβου. 7 Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ

---

1 'Εκπλήγνυσθαι] Ita scribend. Locus *Thucydidis* legitur Lib. IV. p. 334. D. *Steph.* qui ἀσαφῶς ex MS. notat hic legendum. Vide porro Cl. *Duker.* ad h. l. p. 310. fin. STOEBER.

Sic MSS. & Edd. Vett. σ male excidit ex Ed. Blank. Rarissimam hanc terminationem plerique adverterunt Grammatici. Confer omnino *Duker.* ad *Thucyd.* locum Lib. IV. §. 134. OUDEND.

2 'Εκπλήττω.] 'Εκπλαγεὶς active usurpatum legitur apud *Plutarch.* Themist. p. 115. C. φόβος ἐκπεπληγμένος est *timor ad stuporem usque auctus* apud *Xenoph.* Cyrop. V. p. 124. fin. STOEBER.

3 "Απαξ Λουκ. κ. τ. λ.] Apud *Phav.* omisso auctoris nomine verba modo recitantur: ἐκπλήττειν, ἐνίοτε καὶ ὑποβάσσειν ποιεῖ. quo nihil corruptius. Locus *Luciani* occurrit T. I. pag. 512. ubi ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Et ita apud Nostrum hic legendum docet Cl. *Hemsterb.* ad h. l. IDEM.

4 'Εκπλήττειν.] Deceptus est *Thomas* & per eum *Phavorinus* prava lectione, quam in suo reperit Codice: recte ibi vulgo legitur ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ: ut optime advertit egregius *Hemsterhusius* T. I. p. 512. In Leid. pr. exaratur καὶ τὸ ὑποπτήσσειν ποιεῖν. OUDEND.

5 Εὐρ. ἐν 'Ορέστῃ.] Vs. 547. seqq. vulg. sic habet:

'Απελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
Τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου
Καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· —— ——

Quis vero Nostrum φόβου ibi legisse crediderit? STOEBER.

6 Φόβου.] Immo vero λόγου: ut recte editur in *Eurip.* vs. 548. ut apud *Xenoph.* Ephes. Lib. V, pag. 84. 'Ακούσασα ἡ 'Ανθία ἐξεπλάγη τοῦ λόγου. *Thucydidis* loca exstant §. 38, 87. OUDEND.

Uterque MS. tuetur hanc lectionem.

7 Θουκυδ. ἐν δεύτ.] §. 38. p. 120. alter locus est libr. cit. §. 87.

[1] τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει. [2] καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· φόβος γὰρ μνήμην [3] ἐκπλήσσει.

Ἐκ-

---

§. 87. pag. 55. ubi *Schol.* ἐκπλήσσει] ἐξωθεῖται, ἐκκρούει. Quibus addi omnino meretur *AEschylus* a Cl. *Duk.* excitatus Prom. v. 134. ubi

Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θερμερῶπιν αἰδῶ.

Schol. poster. εἰς ἔκπληξιν καὶ φόβον ἐκίνησε παρθενικὴν ἐμέ. Quo sensu ad ultimam Nostri glossam omnino pertinent. Id enim velle Poëta videtur: *metus verecundo rubore propulso pallorem suffudit.* Altera vox θερμερῶπιν, soli utique *AEschylo* propria, Glossae *Hesychianae* locum fecit: Θεμερόπις, ἐρασμία, ἀγχόνη. Itaque θεμ. non θερμ. legisse Glossator videtur; quod ex serie literarum facile comparet, & metri quoque ratio postulat. Sed οπ in ωπ mutandum & legendum θεμερῶπιν esse, uti γλαυκῶπιν, argumentis non eget. Sed quid hic ἀγχόνη? Annon forte ἄγχουσα vel ἔγχουσα? Vid. Nostr. supra, & ipsum *Hesych.* h. v. Cui conjecturae favent illa Schol. cit. καὶ γὰρ ἡ παρθένος ἐρύθημα ἔχει ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ. Quid enim ἐρυθήματι accommodatius? conf. iterum *Hesych.* voc. ἐρυθαίνει. Habet tamen vulgata, quo se tueri possit, locum apud *AEschin.* de fals. Legat. p. 252. A. τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ. STOEBER.

1 Τὸ λυπηρόν.] MS. B. τὸ πονηρόν.

2 Καὶ αὖθις.] Desunt haec verba cum sequentibus in MS. B.

3 Ἐκπλήσσει.] *AElian.* Lib. I. V. H. c. 13. DRAKENB.

Optime *Schol.* ἐξωθεῖται, ἐκκρούει. Celebris apud veteres *Thucydidis* locus, quem saepe proferunt, saepius imitando effingunt. *Plutarch.* T. II. p. 333. C. τὰς κρίσεις ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τῶν κινδύνων ἐγγὺς γενομένων· φόβος γὰρ οὐ μόνον μνήμην ἐκπλήττει κατὰ τὸν Θουκυδίδην· ubi ipsum illud *Scholiastae* ἐκκρούειν extat. Plane expressit *Achill. Tat.* VII. p. 441. *Procop.* Vandal. I. p. 119. τῆς δειλίας αὐτοῖς ἐκπλησσούσης τὸν νοῦν. prope accedit *Dion Cass.* XLII. p. 185. D. ὅταν γάρ τι ἀπροσδοκήτως τινὶ καὶ μετὰ πλείστου παραλόγου προσπέσῃ, τό, τε φρόνημα αὐτοῦ ταπεινοῖ, καὶ τὸ λογιζόμενον ἐκπλήσσει. Variata phrasi *Joseph.* A. J. XVII. p. 827. de Antipatro: κέρδεσι μεγάλοις ἐκπλήσσων τὸ τῶν ἀνθρώπων μῖσος πρὸς αὐτόν· & XV. p. 746. v. 26. ὡς ἐκπλῆξαι τὸ λυπηρὸν τὸ ἐν ταῖς γυναιξὶν ἀλγηδόνος· ubi jam manifesto alterum, quem *Thomas* adposuit, *Thucydidis* locum in mente habuit: Interpretes vim locutionis non liquide percepisse, satis patet. Invertitur etiam structurae modus, ut apud

ἘΚΠΟΔῺΝ τῷ δεῖνι ἐγένετο κρεῖττον, [1] ἢ ἐκποδὼν τοῦ δεῖνος. [2] Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· —— γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι [3] Ἑκάβη. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀχιλλέα [5] πρεσβευτικῷ· ἐξίσου ἢ ἀμφοτέροις ἐκποδὼν ἔ.η-

pud *Plutarch.* T. II. p. 465. A. ἐκεῖνον εὐδαιμονίζων ὁ ὄχλος ἐξέπληξε τῶν φυσικῶν παθῶν· ubi minime intellectum: pari forma *Theophylact.* Ep. 71. p. 104. ἐξέπληττε γὰρ αὐτὸν τοῦ ὕπνου ἀριθμητικόν τι θεώρημα· *excussit illi somnum*, vel, *excussit illum somno.* Corruptum in *Galeno* verbum de Hipp. & Plat. Dogm. IV. p. 151. D. πᾶν τὸ ἀμέτρητον καὶ ξένον ἀθρόως προσπίπτον ἐκπίπτει τε καὶ τῶν παλαιῶν ἐξίστησι κρίσεων· quis legendum esse dubitet ἐκπλήττει; HEMST.

1 Ἢ ἐκποδῶν.] MS. ἢ ἐκπεδῶν.

2 Εὐριπ. ἐν Ἑκάβῃ.] Vid. Schol. *Euripid.* ad Hecub. v. 52, DRAKENB.

Vf. 52. ubi in afferenda constructione Dativi cum verbo multus eft Scholiaftes: cujus ratio vel inde manifesta eft, quod toties fine cafu verbo jungi amat. Exempla apud *Xenoph. Aristid. Lucian.* paffim obvia. Significat autem ἐκποδὼν ποιεῖν *defendere, removere, e medio tollere*, quod totidem verbis Graece reddidit *Aristophanis* Schol. Thefm. vf. 36. quemadmodum εἰς μέσον θεῖναι, *in medium ponere* Latinis eft, pro quo vulgus *in medio, in medium relinquemus.* *Gell.* XVII, 2. ficuti e contrario ἐμποδὼν ἔχειν *offendere*; quod docet *Gellius* IX, 1. fin. ἐκποδὼν χάζειν, *morari*, *AEfchyl.* fept. contra Theb. 435. ἐκποδὼν εἶναι, *procul abesse*, *Sophocl.* Ajac. 1019. Legitur quoque ἐκποδῶν apud *Lucian.* & *Polyaen.* Strateg. Lib. II. p. m. 116. unde parum plene *Moschop.* ἐκποδῶν δύο μέρη λόγου, ἤγουν ἐκ ποδῶν ἄχρι κεφαλῆς. STOEBER.

3 Ἑκάβη] Male vulgo in recto cafu ponitur. Vide *Eurip.* verfum 52. Deeft Oxon. *Aristidis* verba legas T. II. pag. 427. Ed. Angl. Ceterum in MSS. Leidd. fequuntur haec: Ποτήριον οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἀλλὰ ἔκπωμα καὶ φιάλη, καὶ κύλιξ. At vero falfiffimum hoc effe, evincunt innumera exempla. V. potius *Polluc.* Lib. VI. cap. 16. X, 19. OUDEND.

4 Ἀριστείδ. ἐν τ. πρ. Ἀχ. πρ.] Tom. II. p. 427. pr. Jebb. Cui fimillimus alter Ejusdem locus ἐν τῷ ὑπὲρ Θηβαίων πρώτῳ T. I. p. 444. ubi καὶ μὴν οὐδ' ἐκποδὼν συμβουλεύσαιμ' ἂν ὑμῖν οὐδ' ἀμφοτέροις εἶναι Eadem phrafis apud *Thucyd.* Lib. I. p. 29. C. STOEBER.

5 Πρεσβυτικῷ.] MS. A. πρεσβυτικῷ.

ἕσηκας. γίνεται δὲ τοῦτο, ἀποδιδομένης τῆς συντάξεως πρὸς τὸ ῥῆμα, οὐ πρὸς τὸ ἐκποδών. [1] τοῦτο γὰρ γενικῇ συντάσσεται.

Οὐ μόνον [2] ἘΚΤΑΔΗΝ, ἀλλὰ καὶ [3] ἐκταδόν. [4] ὡς Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· ἐκταδὸν οὕτω στοαὶ τῶν οἰκιῶν προκείμεναι.

[5] ἘΚΦΡΟΝΤΙΖΩ, καὶ φροντίζω, γενικῇ καὶ [6] αἰτιατικῇ· ὅτε μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ φροντίδα ἔχω κεῖται, γενικῇ συντάσσεται. ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ [7] ἐννοῶ, αἰτιατικῇ. [8] Θουκυδίδης·

---

1 Τοῦτο γὰρ γενικῇ συντάσσεται.] Unum exemplum occurrit apud *Xenoph.* Cyrop. V. τούτων ἐκποδὼν ἡμῖν. STOEBER.

2 Ἐκτάδην.] *Alciphr.* p. 327. Locus *Liban.* est T. II. p. 375. C. WITTER.

3 Ἐκταδόν.] Ea vox nobis nondum occurrit, at ἐκτάδην non raro: utitur *Eurip.* Phoen. vs. 1692.

Τώδ' ἐκτάδην σοὶ κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.

Ibi de Eteocle, & Polynice sermo, quos porrectos humi jacere ait. Eodem sensu *Lucianus* T. I. p. 231. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός ita quoque p. 259. & *Heliodorus* AEth. pag. 504. SALLIER.

4 Ὡς Λιβάνιος.] Addidi ὡς e MSS. & Edd. Vett. in quibus ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ: quia in illis ponitur haec nota post ἐπιθαλάττιον & ἑλληνίζω. ac sic crebro. Habentur vero *Libanii* verba T. II. p. 375. C. OUDEND.

5 Ἐκφροντίζω.] MSS. & Edd. Vett. φροντίζω καὶ ἐκφροντ.

6 Αἰτιατικῇ.] Addit MS. B. συντάσσεται.

7 Ἐννοῶ.] MS. B. addit & σκοπῶ. Mox post αἰτιατικῇ in utroque codice additur Θουκυδίδης.

8 Θουκυδίδης· ὁ μὲν τὴν ἐπιβουλὴν ἐκφροντίζων.] Legendum forsan ἐπιβολὴν, *Thomas* enim *Thucydidem* exscribit, apud quem haec legas p. 174. αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι, ὀργὴ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείττονος ἐξάγουσιν εἰς τοὺς κινδύνους, ἥ τε ἐλπὶς & ὁ ἔρως ἐπὶ παντί. ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἐφεπομένη. & ὁ μὲν τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων, ἡ δὲ τὴν εὐπορίαν τῆς τύχης ὑποτιθεῖσα, πλεῖστα βλάπτουσιν. Neque aliam lectionem in vetustis scriptoris illius codicibus repertam, constat ex Schol. qui vocem ἐπιβολὴν interpretatur τὴν ἐγχείρησιν, ut τὴν εὐπορίαν, τὴν ἄνυσιν, quae significatio in nomen ἐπιβουλὴ cadere non potest. Idem ἐκφροντίζων exponit ἔξω τῆς φροντίδος τιθέμενος, *non curans quid aggrediatur*; at si *Thomas* audiendus,

διδύς· ὁ μὲν τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων.

Τὸ 1 ἙΚΩΝ εἶναι, οἱ παλαιοὶ μετ' ἀπαγορεύσεως τιθέασιν

dus, ibi ἐκφροντίζω accipi debet pro ἐννοῶ, *in eo totus ut aggrediatur*. Accedit *Hesychius*, quem *Thucydidis* locum ob oculos habuisse, verisimile est: ait enim ἐκφροντίζων, βουλευόμενος· recte, nostro quidem judicio; nam verbum ἐκφροντίζω eo sensu, quem ipsi tribuit Schol. nunquam sese nobis obtulit. non defuere tamen hujus vocis exempla: utitur *Eurip.* Iphig. in Taur. v. 1323.

Σαφῶς δ' ἀθρήσας, καὶ κλύων, ἐκφρόντισον
Διωγμὸς ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται.

Ibi ἐκφροντίζω & ἐννοῶ non discrepant; quod etiam colligas ex his *Plutarchi* Tom. II. pag. 49. φιλῶ δὲ τὴν καθηγεμόνα ταύτης τῆς πολιτείας γενόμενον ἡμῖν, καὶ τὰ πλεῖστα τούτων ἐκφροντίζοντα, καὶ παρασκευάζοντα. Ita quoque *Heliodorus* AEth. I. 6. p. 277. ἐπὶ δὲ τοῖς λειπομένοις, οὐ πάντως ἐπείγης ἀνάγκης τὰ ἡμέτερα ἐκφροντίζειν, οὐδὲ ἀλλοτρίαις τύχαις καὶ ἄκοντα συναποκινδυνεύειν. Alia afferri possent stabiliendae huicce significationi idonea, sed frustra a nobis is susciperetur labor. SALLIER.

Verba sunt *Thucyd.* quibus nomen Auctoris praemittitur in Edit. Rom. vid. Lib. III. p. 204. C. *Steph.* vel pag. 196. *Duk.* ex quo hic legendum ὁ μὲν τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων. STOEBER.

Prave ultimae Ed. exciderat auctoris nomen, quod e MSS. & Edd. Vett. restitui. In Leid. pr. Θουκυδίδη. Legitur vero id exemplum Lib. III. §. 45. unde simul patet, pro ὡς μὲν legendum ὁ μὲν, ut illic monuit *Dukerus*, nec aliter praebent MSS. Leidd. Quare & illud ὁ restitui. OUDEND.

MS. uterque ὁ μὲν. Adsentior Cel. *Sallier* emendanti ἐπιβολὴν. *Nicephorus* Schol. in *Synesium* p. 398. ἐπιβολὴν interpretatur ἐπαφὴν, κατάληψιν, θεωρίαν. Philosophi eam definiunt, ut est apud *Porphyrium* Lib. III. de Abstin. pag. 307. ὁρμὴν πρὸ ὁρμῆς. *Adrianus* Isagog. in S. Scripturam pag. 27. ἣν καθάπερ σπαρτίον ἐκταθὲν τῆς ἐπιβουλῆς κ. τ. λ. leg. ἐπιβολῆς. *Cassius* Quaest. Med. Probl. 19. pag. 38. κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπιβολὴν ἐνεργεῖ τὸ ὁρατικὸν διὰ παντὸς τοῦ ὁρατοῦ.

1 Ἑκὼν . . . Θουκυδ.] Lib. II. p. 162. *Steph.* vel pag. 157. *Duk.* Rectior utique vulgata verborum lectio, quae *Thomas* ex memoria deprompsit: τὸν δὲ ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι ποιήσομαι. STOEBER.

At Veteres negatione quoque omissa, ut praeter *Herodotum*, quem laudat, *Plato* I. de Legg. p. 573. G. *Antisthenes* Declam. quae Aiax inscribitur. *Andoc.* de suo Reditu Edit. *Ald.* p. 20. med.

σιν. οἷον, οὐδεὶς ἑκὼν εἶναι. καὶ, τί τις ἂν ἑκὼν εἶναι [1] ποιήσειεν. [2] τὸ γὰρ τί ἐνταῦθα ἀπαγόρευσιν δηλοῖ. καὶ Θουκυδίδης· οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι [3] τὴν ναυμαχίαν ποιήσομαι. [4] καὶ χωρὶς δὲ ἀπαγορεύσεως [5] Ἀριστείδης [6] ἅπαξ εἶπεν, ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν· οἵτινες ἂν τῆς ὁμονοίας ἄρξωσιν ἑκόντες εἶναι. καὶ [7] Ἡρόδοτος ἐν Πολυμνίᾳ· ἑκών τε εἶναι καὶ δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενὸς, [8] ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης ἐς μέσον Κώοισι καταθεὶς τὴν ἀρχὴν, [9] οἴχετο ἐς Σικελίαν. γράφεται δὲ καὶ ἑκόντες ὄντες. Ἀριστείδης [10] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἑκόντας

med. *Lucianus* quoque T. I. p. 457. B. Edit *Salmur.* ABRESCH.

Xenophon Hieron. pag. 96. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος μὲν δὴ οὐδεὶς πώποτε ἑκὼν εἶναι τυραννίδος ἀφεῖτο, ὅσπερ ἂν ἅπαξ κτήσαιτο. Editori Oxonienſi τὸ εἶναι viſum inutile, cui accinit interpres Gallus *Petr. Coſte*: ſed uterque Atticismum ignorabat. *Syneſius* Dion. pag. 44. οὐκ ἄν ποτε ἑκὼν εἶναι μεθεῖτο τῆς ἀτόπου διώξεως.

1 Ποιήσειεν.] Ita Leid. pr. OUD.

2 Τὸ . . . δηλοῖ.] Ignorat haec MS. A. Cod. B. tranſponit τί, hoc modo: τὸ γὰρ ἐνταῦθα τί ἀ. δ.

3 Τὴν ναυμαχίαν.] Sic ex memoria citat auctor. In ipſo *Thucydide* Lib. II. §. 89. (ubi vide *Duker.* & *Phrynich.* p. 118.) illa vox non comparet, ſed initio periodi τὸν δὲ ἀγῶνα. V. etiam Lib. IV. §. 98. *Xenoph.* Lib. VII. Cyrip. pag. 174. C. *Aelian.* Lib. VIII. An. 15. & paſſim. V. & *Gron.* ad *Arrian.* Sed & ſine adjecta negatione ſatis crebro occurrit. OUDEND.

4 Καὶ χωρὶς.] MS. A. ἅπαξ δὲ καὶ χωρὶς.

5 Ἀριστείδ. ἅπαξ.] Pag. 163. B. ubi ἄρχωσι. Vid. Eund. p. 144. A. med. & 158. B. *Syneſ.* p. 44. B. *Liban.* T. I. p. 560. D. Conf. *Nunneſ.* ad *Phryn.* p. 48. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 3. WITTER.

6 Ἅπαξ εἶπεν.] Leid. pr. haud agnoſcit τὸ ἅπαξ, & εἶπεν ponit poſt πόλεσιν. *Ariſtidis* locus eſt Tom. I. p. 536. Ed. Angl. ubi vulgo ἄρχωσιν. OUDEND.

7 Ἡροδ. ἐν Πολυμν.] Pag. 498. D. *Steph.* Pro ἀλλ' ἀπὸ ſcribe ἀλλ' ὑπὸ. Mox pro εἴχετο, οἴχετο. WITTER.

8 Ἀλλ' ἀπὸ δικ. &c. οἴχετο ἐς Σικελίην.] Sic reſcripſi fide MS. Leid. pr. & Medicei Cod. *Herodotei* Lib. VII. C. 164. vulgo hic ἀλλὰ & εἴχετο. OUDEND.

Abſunt in MS. A.

9 Οἴχετο.] Sic MS. B.

10 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Ibi

 non

τας ὄντας ταῦτα τιμῆσαι. καὶ [1] Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων· καὶ ἑκόντες ὄντες [2] ἐπιλανθάνεσθε ἑαυτῶν.

'ΕΛΑ'Α, καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ, [3] καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου [4] κρεῖττον, [5] ἡ ἐλαία. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· κύκλῳ μὲν τειχίον περιεῖν

---

non reperiuntur prolata a *Thoma* verba. In *Luciano* quoque T. I. p. 653. εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι recte legas, non ut hic ὄντες ἐπιλανθάνεσθε. OUDEND.

1 Λουκ. ἐν τῷ περὶ τῶν.] Tom. I. p. 446. *Graev.* vel pag. 653. *Hemst.* ubi constanter legitur: καὶ ἑκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν. Schol. *Luc.* T. III. p. 522. παρὼν εἶναι νῦν] Παρέλκει τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ εἰ ὅμοιον τῷ ἑκὼν εἶναι, ἐκεῖ μὲν γὰρ (supple μετ') ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἷον· οὔποτ' ἂν ἐγὼ ἑκὼν εἶναι πεισθείην. STOEBER.

2 Ἐπιλανθάνεσθε.] MS. A. ἐπιλανθάνεσθαι.

3 Καὶ ἐπὶ δένδρου.] *Arrian.* E. A. III, 4. p. 108. καλὰ πλέως ἐστὶ ἡμέρων δένδρων, ἐλαιῶν καὶ φοινίκων. Idem Indic. cap. 32. p. 347. πλὴν ἐλαίης καὶ ἀμπέλους ἀγαθῆς. *Polyaenus* στεφάνους ἐλαίας meminit Lib. II. pag. 128. Inter arbores frugiferas ἐλαίας quoque ex *Homero* refert *Arist.* de Mundo p. m. 22. Sylb. STOEBER.

Editur ἐλαία aliquoties in *Lys.* p. 107. Edit. *Ald. Xenoph.* Oecon. p. 504. vs. 24. ABRESCH.

4 Κρεῖττον ἡ ἐλαία.] Loca, quotquot lustravimus, ἐλαία referunt. Unde non immerito suspicari quis posset, *Thomam* scripsisse: ἐλάα, ἐπὶ τοῦ καρποῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ δένδρου κρεῖττον ἡ ἐλαία. cui lectioni favent Schol. *Aristoph.* Ran. v. 1019. *Eustath* & *Suidas* a Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* p. 442. ubi verba a Nostro allegata leguntur, excitati. Adde *Moschop.* ἐλαία λέγεται τὸ δένδρον. ἐλάα δὲ ὁ καρπός. Sed diserte docet *Phrynichus* Ecl. pag. 20. ἁλμάδες ἐλᾶαι χωρὶς τοῦ ι dicendum esse: a quo aegre Noster Grammaticus vel unquam recedit. STOEBER.

5 Ἡ ἐλαία.] *Suidas* vero ait: ἐλάα, ὁ καρπός. ἐλαία δὲ, τὸ δένδρον. V. & *Eustath.* ad *Hom.* p. 949. & alibi. Et sane in *Aristoph.* Ranis vs. 1026. metri ratio requirit ἐλαιῶν, ut ibi monet *Kusterus.* Infra quoque voce ἔξω, ubi idem excitatur locus, Leid. sec. praebet ἐλαιῶν. Errare etiam *Thomam* docent *Dukerus* ad *Thucyd.* Lib. VI. 180. & *Wass.* ad Lib. VII, 81. quem citat Noster, & varie exhibent MSS. & in *Aristid.* ἐν κοινῇ ἀπολογίᾳ T. II. pag. 308. fructum significant ἐλᾶαι. Adi *Phryn.* p. 46. Pro fructibus ἐλαίας diserte dixit *Demosth.* de Coron. p. 516. C. σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. OUDEND.

1 Ἐλάα

ειῆν, ἐλάας δὲ οὐκ ὀλίγας εἶχε. καὶ Ἀριςείδης· τῶν ἐλαῶν ἕνεκα τῆς συλλογῆς.

1 ἘΛΑ'Ω, καὶ ἐλῶ, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω, 2 Ἕλληνες λέγουσι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ, ἀντὶ τοῦ ἐλάσω. 3 Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐκ τῆς οἰκίας. 4 Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· οὐ τὸ ὀπίσω φεύξονται, ἀλλ' ἐπ' ἀρχὰς τὰς σὰς ἐλῶσιν. ἑπόμενος οὖν Ἀττικοῖς, μὴ δὲ ἐλάσω 5 εἴποις, ἢ ἐξελάσω, ἀλλ' ἀντὶ τούτων, ἐλῶ, καὶ ἐξελῶ, ὡς εἴρηται. ὥσπερ καὶ ὀλῶ, ἀντὶ τοῦ ὀλέσω, ὡς ὁ αὐτὸς 6 ποιητὴς ἐν Πλούτῳ· ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. καὶ καλῶ, ἀντὶ τοῦ καλέσω.

7 ἘΛΑΥ'ΝΕΤΑΙ τὴν γνώμην 8 κάλλιον λέγειν, 9 ἢ μαίνεται.

ἘΛΕΥΘΕΡΙ'Α οὐ μόνον ἡ 10 ἄνεσις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν ταῖς με-

---

1 Ἐλάω καὶ ἐλῶ.] *Phav.* delet καὶ. Mox λέγουσιν. WITTER.

Conf. *Hellad.* Chrestom. Excerpt. apud *Phot.* col. 1584. fin. STOEBER.

Deest καὶ in utroque MS.

2 Ἕλληνες ——— ἐλάσω.] Absunt haec in MS. A.

3 Ἀριςοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 123. ἐν Νεφ. apud *Phav.* non legitur, uti nec ea, quae sequuntur: Ἡρόδοτος . . . μὴ δ' ἐλάσω εἴπης pro εἴποις. ὡς εἴρηται] delet *Phav.* ὥσπερ καὶ] Delet καὶ Idem. ἐν Πλούτῳ] vs. 65. add. vs. 418. WITTER.

Vs. 123. ubi ἐς κόρακας additur, quod hic loco τῶν ἐκ τῆς οἰκίας dat Oxon. V. & vs. 800. *Herodotea* leguntur C 207. OUD.

4 Ἡρόδ. ἐν τῇ α.] P. 95. E.

5 Εἴποις.] Leid. pr. εἴπης. *Moeris* ἐλῶ, Ἀττικῶς. Ἐλάσω, Ἑλληνικῶς. Mox in Leid. pr. ὡς ὁ αὐτὸς Ἀριςοφάνης, cujus in Pluto verba reperies vs. 65. OUDEND.

6 Ποιητής.] Uterque codex Ἀριςοφάνης.

7 Ἐλαύνεται τὴν γνώμην] *Phav.* ἐλαυν. τις τὴν &c. WITTER.

Ridicule in MS. Oxon. pro Var. Lect. exaratur τὴν γυναῖκα. *AElian.* Lib. XIV. An. cap. 18. ἐλαύνεται δὲ τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ. Dein βέλτιον pro κάλλιον in utroque Leid. OUD.

8 Κάλλιον.] Uterque MS. βέλτιον.

9 Ἢ μαίνεται.] Minus recte. SALLIER.

10 Ἄνεσιν.] Ut apud *AEsch.* in Tim. p. 180. A. ἐγὼ ἀγόμενον εἰς δουλείαν ὑπὸ Ἡγησάνδρου Πιτταλάκον ἀφειλόμην εἰς ἐλευθερίαν. STOEBER.

μεταδόσεσιν ἑτοιμότης καὶ δαψίλεια. [1] Ἀριστείδης ἐν Παναθηναϊκῷ· ἐλευθερίας ἐφόδιον καὶ μεγαλοψυχίας [2] παρεσκευάσθαι τῇ πόλει. λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἐλευθεριότης.

[3] ἘΛΗΛΑΜΕΝΟΣ δεῖ γράφειν προπαροξυτόνως, ὡς ἐστάμενος. ἐπειδὴ γὰρ ἐληλασμένος καὶ ἐσπασμένος ἦσαν, [4] ἔπαθον δέ τι, τὴν τοῦ σ λέγω ἀποβολὴν, διὰ τοῦτο δὴ καὶ περὶ τὸν τόνον ἐκαινοτομήθησαν, [5] ὥσπερ καὶ τὸ ἄσμενος. ἠσμένος γὰρ ὄν, εἶτα [6] παθὼν τὴν τοῦ η εἰς α τροπὴν, ἀνεβίβασε τὸν τόνον.

Ἰστέον

---

1 Ἀριστείδης ἐν Παναθηναϊκῷ.] Tom. I. p. 101. Jebb. ubi rectius παρεσκευάσθαι. STOEBER.

In MSS. & Edd. Vett. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· quia sequitur vocem εὔκολος. OUDEND.

2 Παρεσκευάσθαι.] Sic rescripsi fide Leid. pr. & Codd. *Aristidis* T. I. pag. 101. Ed. Angl. Leid. sec. & Edd. Vett. προσκευάσασθαι. Ed. Blank. turpiter παρεσκευάσασθαι. IDEM.

MS. A. παρεσκευάσθαι. B. παρεσκευάσθησαν.

3 Ἐληλάμενος δεῖ γράφειν προπαρ.] Vid. *Steph.* pag. 194. WITTER.

Ab iis, qui ante *Thomam* scripserunt, haec regula neglecta saepius. *Plutarch.* T. I. p. 151. B. ἀνέστρεφον τὸν ἐκείνων σίδηρον μαλακὸν ὄντα καὶ λεπτῶς ἐληλαμένον. Legitur etiam ἐξεληλαμένον apud *Appian.* p. 96. ἐληλασμένος servato σ habet *Pausan.* pag. 137. & *Polyaen.* Lib. VIII. p. m. 555. STOEBER.

4 Ἔπαθον δὲ τὴν τοῦ σ λέγω ἀποβολήν.] Puto scriptum fuisse: τὴν τοῦ σ ἐν μέσῳ ἀποβολήν. Sed nec hac emendatione opus, si λέγω expunxeris, quod factum a *Phavorino* rectissime. IDEM.

Oxon. τὴν διὰ τοῦ σ. λ. *Phav.* caret τῷ λέγω. Leid. pr. ἔπαθον δέ τι, τὴν τοῦ σ. Bene. *Thomae* sententiae suffragatur *Etymologus* M. & in V. ἐστάμενοι. Adi & *Hesych.* hac V. & ita refinge in διάλεκτον. OUDEND.

5 Ὥσπερ καὶ τὸ ἄσμενος. ἠσμ. γὰρ ὄν.] *Phav.* ὥσπ. καὶ ἄσμενος, ἠσμένος ὤν. εἶτα παθὼν τὴν κ. τ. λ. Idem in aliis factum Aeolice: unde δέγμενος pro δεδεγμένος *Pindar.* Pyth. IV. p. 152. φθίμενος pro ἐφθιμένος apud *Theocr.* Idyll. III. vs. 48. βλήμενος pro βεβλημένος Iliad. Ο. vs. 495. *Heupel.* de Dial. pag. 189. De ἄσμενος conf. *Etym.* col. 155. STOEBER.

6 Παθών.] Rectius MS. B. παθὸν, uti antea ὂν, pro quo MS. A. utroque loco ω servat. IDEM.

1 Ὡς.]

Ἰςέον δὲ, [1] ὡς ὅταν ἡ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων, ἢ καθαρὸν, ἢ μετὰ τοῦ ρ΄ ἔχῃ τὸ ά, ἀναγκαίως ἀεὶ τὸν παθητικὸν παρακείμενον, δίχα τοῦ σ΄, ἐκφέρει. ὡς τεθέαμαι, καὶ ἑώραμαι, καὶ πεπείραμαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. μὴ ἔχουσα δὲ οὕτω, μετὰ τοῦ σ΄ τοῦτον ποιεῖ. ὡς γεγέλασμαι, καὶ τὰ παραπλήσια. οὕτω καὶ τὸ ἐλήλαμαι ἐλήλασμαι ὂν, ὡς μήτε καθαρὸν [2] ἔχον τὸ ά, μήτε μετὰ τοῦ ρ΄, ἐκβολῇ τοῦ σ΄ ἐλήλαμαι γέγονε. [3] καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς μετοχῆς ἀνεβιβάσθη ὁ τόνος. ὥστε οἱ ἐληλαμένος καὶ οὐκ ἐληλαμένος γράφοντες, ἁμαρτάνουσιν.

[4] ἝΛΚΟΣ κυρίως χρόνιον πάθος ἐκ σιδήρου γενόμενον, ὠτει-

---

1 Ὡς.] MS. A. ὅτι.

2 Ἔχοντα.] Forte ἔχον. WOLF.

Veriſſime, ut repoſui Leid. primi auctoritate; praecedit ſingularis. In Leid. ſec. eſt ἔχῃ. OUDEND.

Uterque codex recte ἔχον τὸ α.

3 Καὶ.] Delet hanc particulam MS. B.

4 Ἕλκος.] Ita quoque *Ammonius*; ſed de duabus illis vocibus quid ſit ſentiendum, diſces ex lexicographis. SALLIER.

Conf. *Ammon.* qui h. l. ſcripſit γινόμενον, & Eund. voc. οὐλὴ & ὠτειλή. WITTER.

Imo potius μὴ κυρίως: antiquiſſimis enim temporibus, ἕλκος potius erat *plaga recens* ſeu vulnus νεότρωτον, novum, modo inflictum & corpori illatum, quam quidem χρόνιον, ut hic perperam tradit bonus noſter *Thomas*: id quod luculenter patet ex *Homero* ipſo Iliad. Λ. vſ. 811. ubi vid. in Comment. *Euſtathius* p. 841. & aliis pluribus locis, paſſim in Iliade & Odyſſea obviis, item *Euripide* Hippol. v. 1359. & Troad. v. 1233. & *Theocrito* Idyll. XXII. 100. & *Bione* in Epitaph. Adonid. v. 14. nec non *Quinto Smyrn.* Lib. IX. & paſſim in iſtis libris, ut alia plura taceam, diligenter jam maximam partem collecta ab *Jo. Sauberto*, in Exercitat. de Vulneribus Chriſti, §. 20. Hinc ipſe *Hippocrates* noſter τραῦμα νεότρωτον, ſeu *vulnus recens* vocat eodem modo ſaepiſſime ἕλκος, ut ex Lib. II. Praedict. p. 502. ſeqq. Lib. III. Epidem. & multis aliis locis, praeſertim vero ex toto illo libro περὶ ἑλκῶν p. 664. ſeqq. Tom. II. liquidiſſime conſtat, quod & bene obſervavit *Galenus*. Ἕλκος igitur apud antiquiſſimos auctores, ut modo oſtendimus luculenter, proprie erat vulnus adhuc cruentum, corpori recentiſſime il-

ὠτειλὴ ἢ ἡ ἐκ τῆ σύνεγγυς ὑπὸ σιδήρυ πληγή.

1 ἘΛΛΕ΄ΒΟΡΟΣ ἐπὶ ἀῤῥενικῦ, 2 ἐ τὸ ἐλλέβορον. Λυκιανὸς 3 ἐν τοῖς νεκρικοῖς· ἐδὲ τὸν ἐλλέβορον ἀναίνομαι πιεῖν.

4 ἙΛΛΗΝΙ΄ΖΩ ἐ μόνον ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ ἄλλον ἑλληνικῶς ἔχειν ποιῶ. 5 ὡς Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· ἑλληνίζων διετέλεσε τὸν βάρβαρον.

Ἑ Λ-

ἕλκος atum; postea autem recentioribus auctoribus, inprimis medicis, sumebatur quoque pro ulcere, ex vulnere inprimis profundiore & diuturniore, ut fieri nempe cum tempore solet, suborto. Qua de re hactenus non nihil a nobis illustrata, pluribus tractat *Foesius* in Oecon. *Hippocr.* voce ἕλκος, pag. 122. Item *Dieterichius* in Jatreo *Hippocr.* p. 414. *Martinus* in Comment. ad *Hippocr.* Lib. de Intern. Affect. p. 215. & ut alios plures taceam, *Schultzius* denique in Hist. Med. period. I. Sect. III. c. 4. p. 281. TRILL.

Bene. Adi *Ammonium* & Comm. ac *Suidam*. *Hesychio* ἕλκος, πᾶν τραῦμα, ὠτειλή, ἡ ἐκ χειρὸς τρῶσις. *Oppianus* ἕλκος usurpavit de foramine navis per piscem Xiphian facto Lib. III. Ἁλιευτ. v. 559. quo loco male *Rittersbus.* ἔρκη conjicit:

Ἐν δ' ἄρα νηὸς
Ἕλκη γόμφος ἄρηρεν.

OUDEND.

1 Ἐλλέβορος.] Vid. *Steph.* p. 157. *Gloss.* Veratrum, ἐλλέβορος. Locus *Luciani* legitur T. I. pag. 301. *Graev.* WITTER.

2 Οὐ τὸ ἐλλέβορον.] Huic *Thomae* opinioni adversatur *Theophr.* apud quem legitur τὰ ἐλλέβορα. Hist. Plant. Lib. VIII. 5. ἀλλὰ μᾶλλον, inquit, ἐν τοῖς τοιοῖσδε ποιεῖν ἐστι τὰς διαφοράς. οἷον ἐπὶ πάντα τὰ ἐλλέβορα. τὰ μὲν αὐτῶν διαφέρει, ὥσπερ συμφάνοντα τυγχάνει, καθάπερ ὀροβὸς, πίσος, &c. Attamen genus masculinum anteponere satius fuerit, cum *Aristophanes*, *Lucianus*, aliique non pauci neutrum nunquam usurpaverint; quin & ipse *Theophrastus*, si huncce locum excipias, masculino semper usus esse, deprehenditur. SALLIER.

3 Ἐν τοῖς νεκρικοῖς.] D. XVII. ubi V. *Hemsterh.* & *Aelian.* Lib. IX. de An. cap. 27. OUDEND.

4 Ἑλληνίζω.] Apud *Xenoph.* *graece loquor* Ἀναβ. VII. p. 316. WITTER.

5 Λιβάνιος ἐν τῷ.] Tom. II. p. 351. IDEM.

Phavor. *Thucydidem* excitavit; respiciens forte ad ea Lib. I. p. 141. *Duk.* καὶ ἑλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν ξυνοικησάντων. ubi forma passiva, utpote rarior, observatu digna ipsi visa est. STOEB.

Ad-

[1] ἝΛΞΑΙ κάλλιον, [2] ἢ ἑλκύσαι. καὶ ἕλξω, ἢ ἑλκύσω. [3] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ· οὐ καθέλξετε τὰς ναῦς;

ἝΛΞΙΣ, [4] οὐχ ἕλκυσις.

Ἐ Λ-

Addidi τὸ ὡς e MSS. & Edd. Vett. in quibus ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ: quia ejus exemplum praecesserat in ἐπιθαλάττιον. Hoc legitur T. II. p. 351. C. Inepte in *Phavorino* seu *Varino* citatur Θουκυδίδης. OUDEND.

1 Ἕλξαι &c.] Vide *Moeridem*; ubi MS. Coisl. Ἕλξει Ἀττικοί. ἑλκύσει Ἕλληνες. Mox post Δημοσθένης e MSS. Leidd. adjeci ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ. Leguntur enim ibi seqq. verba per interrogationem, cujus idcirco notam quoque adposui, p. 85. B. A MS. Oxon. exsulat τάς. Statim rescripsi e Codd. & Edd. Vett. οὐχ ἕλκυσις. vulgo οὐ. OUDEND.

2 Ἢ ἑλκύσαι.] Cave *Thomae* assentiaris, cujus auctoritati quantum in ejusmodi rebus tribuendum sit, ostendunt haec *Eurip.* Cycl. vs. 416.

Ὁ δ' ἐκπλέως ὢν τῆς ἀναισχύντου βορᾶς
Ἐδέξατ' ἐσπάσεν τ' ἄμυστιν ἑλκύσας.

Ἑλκύσαι reperias praeterea apud *Theophr.* de Caus. Plant. L. II. c. 25. στρυφνότερον γὰρ ἡ ἄμπελος, inquit, ὥσπερ καὶ ὁ οἶνος δεινὸς ἑλκύσαι τὰς ἐκ τῶν περικειμένων ὀσμάς. ibid. c. 25. ἐν τῇ μὲν γὰρ ἄφθονα, τὰ δὲ, ἑλκύσαι δεινὰ διὰ τὴν ἰσχὺν, ὥσπερ ἡ ἀμυγδάλη καὶ ἡ ῥοά. SALLIER.

3 Δημοσθένης.] Addit uterque codex ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ.

4 Οὐχ ἕλκυσις.] Aliter sentiant, oportet, qui hocce nomen apud *Theophrastum* sibi videntur reperisse: sic ille de Caus. Plant. L. I. cap. 6. διὸ καὶ οἱ μὲν αὐτῶν πηλὸν ἐπικολλαίουσιν, οἱ δὲ χύτραν περιβάλλουσιν ὕδατος, ὥστε κατὰ μικρὸν ἐπιῤῥεῖν· ἀναξηραίνεται γὰρ ἂν ταχὺ, μὴ ἔχον ὑγρότητα. διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἑλκώσεως. ibi enim *Rob. Constantinus* in lex. scribit ἑλκύσεως, cui assentiri non possumus, cum ea mens sit *Theophrasti*, arbores prae magnitudine vulneris, sive incisionis exsiccari. Ibid. Lib. V. c. 24. καὶ γὰρ αἱ ἑλκώσεις πόνον παρέχουσι, καὶ ἀπαθέστερα ποιοῦσιν, εἰς τὸ διικνεῖσθαι καὶ τὸ καῦμα καὶ τὸ ψύχος. cap. vero 26. ἡ μὲν οὖν ἀστροβολία διὰ ταῦτα συμβαίνει, καὶ ἔτι διὰ τὰς πληγὰς τὰς ἔξωθεν καὶ τὰς ἑλκώσεις. Ex quibus efficitur, illam vocem a *Constantino* mutari non debuisse; praesertim cum eo sensu saepius a *Theophrasto* usurpetur: sed quod mireris, nulla nominis illius exempla occurrunt in lexicis, licet plurimi scriptores usi deprehendantur: *Philo* v. g. pag. 482. *Clem. Alex.* p. 191. & *Dioscorides*

[1] ἘΛΠΙ'ΖΩ ὀ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ [2] καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. [3] Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· εὖ μάλα δια-

---

corides innumeris pene in locis. Nunc ad vocem ἔλκυσις veniendum, quam parum obviam, fatendum est; quare minus Attice *Basil.* apud quem legitur T. I. p. 919. τοῦτο τὸ σχῆμα τὸ ὑπερήφανον, καὶ πεποιημένον πρὸς ἕλκυσιν, καὶ πᾶσαν ἀκόλαστον ἔννοιαν, ταῖς καρδίαις τῶν ἀφυλάκτων ἐνεργαζόμενον, ἀποκαλύψει κύριος. SALLIER.

Scrib. οὐχ ἕλκυσις ex Rom. WITTER.

Uterque MS. οὐχ.

1 Ἐλπίζω οὐ μόνον.] Scripserat, quantum conjicio, *Thomas* Ἐλπίζω, ὡς ἐπελπίζω, οὐ μόνον ——— contrarium nempe ostensurus *Ammonio*, qui transitivam notionem restringit ad verbum ἐπελπίζειν, idque inductus loco *Luciani* Mort. Dial. V. ubi suo in libro *Magistrum* invenisse ἐλπίζει, non quod hodie compareat, ἐπελπίζει, vix dubitare sinit, quod sic iterum laudat hunc ipsum locum in V. Βουκολεῖν. Nec vetat linguae indoles, ita quin recte scribere potuerit *Lucianus*, quum innumera sint verba Neutra, quae transitivam significationem pariter atque structuram induunt, ut nuper, post alios viros doctos pluribus ostendit Celeb. *Reiskius* Miscell. Lipf. Nov. Vol. VI. Part. III. pag. 520. seqq. & nos faciemus alibi; dabo interim indiculum: tale est Συνκτιάζειν in *Xenophonte Ephesio*, Ἑλληνίζειν apud *Libanium* aliosque. Εὐδιάζειν *Philonem Jud.* Γαληνίζειν *Euripidem*: Στασιάζειν *Xiphil.* Ἀρέσκειν *Thuc. Plat. Sophoclem*, *Aristiden*, *Dionem Chrysost.* alios. Βασιλεύειν *Ctesiam* & *Josephum.* Ἐπιστρατεύειν *Philonem Bybl.* apud *Eusebium* & *Theoph. Simocat.* Νομίζειν *Aristiden.* Μαθητεύειν, de quo jam egimus Misc. Obs. Vol. IX. T. III. p. 431. seqq. Καθαρρεῖν in *Ctesiae* Fragm. Ἐκλάμπειν apud *Philonem Jud.* Γνῶναι, ἐπιγνῶναι, θριαμβεύειν, προσεύειν in sacris Literis. Favet praeterea τῷ ἐλπίζειν poëticum ἔλπειν, ad quod itidem provocat Cl. *Jensius.* ABRESCH.

Conf. *Jo. Jensii* Lect. Lucian. Lib. I. c. 10. p. 107.

2 Καὶ τὸ.] Delet τὸ MS. A.

3 Λουκ. ἐν τοῖς νεκρ.] Tom. I. p. m. 345. ubi Cel. *Hemsterh.* omnino consulendus. Optime vulgata *Luciani* lectio ibi habet: εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει. Longius aberravit *Phavor.* qui omisso κἀκεῖνος, quod locum non inspexerat, διαβουκολεῖς & ἐλπίζεις legit. ἐπελπίζω, *spem facio*, pro ἐλπίζω positum esse puto, apud *Arrian.* E. A. p. 39. Παρμενίωνα μὲν δὴ καὶ ὃς παρῆν, Ἀλεξάνδρῳ ξυναγχεῖν, τά τε ἄλλα κρατήσειν τῷ ναυτικῷ τοὺς Ἕλληνας ἐπελπίζων, καί τι καὶ θεῖον ἀνέπειθεν αὐτόν. Pro quo dixit *AEschin.* ἐλπίδων κενῶν ἐμπλη-

1 Διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. 2 Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ὁπόσοι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν.

3 ἘΛΠΙ'Σ, ἐπὶ καλοῦ. 4 προσδοκία, καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ.

πλῆσαι· in Timarch. p. 194. B. In re mala usus *Sophocl.* Ajac. vs. 809. seq.

—— —— τὴν δὲ δ' ἔξοδον
'Ολεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

STOEBER.

1 Διαβουκολεῖ α. κ. ἐλπίζει.] Vitiose edebatur per ω. Vide Dial. V. p. 345. & supra in βουκολεῖν. uti & de ἐλπίζει, ac *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. VIII. §. 1. ubi ὁπόσοι τὶ τότε. OUDEND.

MSS. A. & B. διαβουκολεῖ.

2 Θουκ. ἐν τῇ ὀγδ.] P. 507. *Duk.* ubi ὁπόσοι τὶ τότε κ. τ. λ. Sic etiam vulgata *Steph.* lectio habet p. 551. B. STOEBER.

3 'Ελπὶς ἐπὶ καλοῦ.] *Lucian.* Somn. pag. 3. χρηστὰς ἐλπίδας dixit. *Isocrat.* ad Demon. p. 58. similiter etiam ἐλπίζω. Vid. Schol. *Thucyd.* ad Lib. I. p. 1. *Lucian.* Contempl. p. 348. *Zosim.* Lib. II. p. 68. *Herodot.* Lib. IX. cap. 112. & sic Latinis *spes* de bono & malo. *Livius* Lib. I. c. 3. & *sperare* *Ammian. Marcell.* XIV. 7. ubi vid. *Lindenbrog. Capit.* in Maximin. c. 23. l. 25. l. Th. de petition. DRAKENB.

Eam vocem & in bonam & in malam partem accipi, arguunt haec *Platonis* de Rep. Lib. I. p. 330. ὁ μὲν ἐν εὑρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα, καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος, δειμαίνει καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος, τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι, καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. SALLIER.

Subscribo Cl. *Sallierio.* Novisse utramque significationem videtur *Xenophon*; qui proinde discriminis causa ἀγαθῶν ἐλπίδων πάντα μεστὰ εἶναι scripsit 'Ελλην. Lib. III. p. 500. pr. *Aristoph.* eadem ratione ἐλπίδ' ἀγαθὴν ἔχειν dicit Plut. vs. 212. qui etiam ἐλπίζειν in re mala utitur Avib. v. 957. conf. Schol. *Thucyd.* Lib. I. init. *Steph.* καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος *Plat.* Polit. I. p. 330. fin. STOEBER.

Sed hac τῆς ἐλπίδος, ut & τοῦ ἐλπίζειν, significatione in sinistram scilicet partem, nihil quidem frequentius & familiarius apud quosvis optimos scriptores, inprimis autem *Hippocratem* nostrum ipsum. Ita Lib. I. Praedict. pag. 474. T. I. ἐλπὶς σπασθῆναι· & mox p. 476. σπασθῆναι ἐλπίς· item Lib. VI. Epidem. p. 807. ἐλπὶς ἐς ἄρθρα ἀφίστασθαι· & rursus de Praenot. p. 459. Sed talia plura occurrunt apud *Demosthenem*, *Thucydidem*, *Aristidem*, *Herodotum*, *Aristotelem*, *Dionys.* Halicarn. *AEschylum* in Agamemn. *Lucianum* & alios, ut ostendit *Guil. Budaeus* in Comment. Graec. Ling.

κακοῦ. [1] Συνέσιος· ἐλπὶς ἀγαθῶν, καὶ φόβος χειρόνων. ἅπαξ δὲ ἡ ἐλπὶς καὶ ἐπὶ κακοῦ. [2] Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· ἐμοὶ δὲ ἡ τῶν δεινῶν ἐλπὶς ἧττον εἶναι κακὸν τοιαύτης εὐχῆς ἐφαίνετο.

[3] ἘΜΒΑ'ΔΕΣ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα· ἐμβάδια δὲ, τὰ ἁπλῶς

Ling. p. 1411. item *Diodorum* Sicul. Lib. XIII. p. 574. T. I. ubi plura adnotavit Cel. *Wesselingius*, pluresque simul hanc in rem auctores allegavit; quibus add. *Jac. Nic. Loënsis* Miscell. Epiphyll. Lib. II. c. 23. pag. 331. seqq. T. V. Lampad. Crit. *Gruteri*, *Is. Casaubon.* in *Suetonii* Jul. Caes. cap. LX. p. 77. *Jos. Barnesii* Comment. ad *Euripid.* Suppl. T. II. pag. 20. & Cel. *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. VII. p. 386. qui & ad *Flori* Lib. III. c. 1. observavit, pariter Latinis frequenti in usu esse illum elegantem ἑλληνισμὸν, ubi nempe *spes* pro *metu*, & *sperare* pro *metuere* ponatur: quod & dudum copiose ostenderunt *Vechnerus* in *Hellenolex.* Lib. II. cap. 7. p. 509. seqq. *Salmasius* in Exercit. Plinian. p. 826. *Cortius* ad *Sallustii* Bell. Catil. cap. XX. & Jugurth. cap. XXXIII. *Taubmannus* ad Lib. IV. AEneid. *Virgilii* pag. 593. *Muretus* Lib. XVIII. V. L. c. 17. & Lib. XII. cap. 6. *Barthius* ad *Statii* Theb. IX. & ut tandem finiam, interpretes ad *Juvenalis* Sat. IV. vs. 57. Quare graviter nunc lapsum esse, constat, *AEl. Donatum* in collect. Putschian. pag. 1768. quando hunc ornatissimum hellenismum pro mero barbarismo, soloecismo atque ἀκυρολογίᾳ perperam habuit. Trill.

Vid. *Alex. Morus* ad *Matth.* cap. XXIV. 50. p. 70.

4 Προσδοκ. καὶ ἐπὶ καλ. κ. ἐ. κακοῦ.] Sic etiam ipsum προσδοκέω. Unde *Plut.* Camill. p. 149. D. οὐδὲν κακὸν προσδοκῶντες. *Moschop.* tamen ita distinguit: τὸ μὲν ἐλπίζειν λέγεται ἐπὶ καλῶν, τὸ δὲ φοβεῖσθαι ἐπὶ κακῶν. τὸ δὲ προσδοκᾶν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀγαθῶν, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ κακῶν. Stoeb.

1 Συνέσιος.] Ep. 57. pag. 195. A. *Libanii* locus est T. II. pag. 56. D. Neque ab illo solo ἐλπὶς pro metu vel potius exspectatione malorum, sed & ab aliis multis usurpari, dudum observarunt viri docti. Oud.

addit MS. A. ἐν τῇ αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις ἐπιστολῇ.

2 Λιβαν. ἐν τῷ.] Tom. II. p. 56. D. conf. Eund. II. p. 10. C. & 241. D. Witter.

3 Ἐμβάδες.] *Herodot.* Lib. I. cap. 195. ὑποδήματα ἔχουσι ἐπιχώρια, παραπλήσια τῇσι Βοιωτικῇσι ἐμβάσι. Vide & *Spanhemium* ad *Aristoph.* in Pluto vs. 759. ἐμβάτῃ ὑψηλῷ *Lucianus* T. I. pag. 617. Ed. *Graev.* opponit σάνδαλον. V. & in Lib. de Saltat. pag. 796. ἐμβάταις ὑψηλοῖς ὑποχούμενος. Usurpat vero ἐμβά-

κοίλως ὑπόδημα. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις. [1] ἐμβάς ἐστι, καὶ ἐμβάτη, [2] τὰ τραγικά.

[3] ἘΜΒΡΙΘΗ͂Σ ἐπὶ ἀνθρώπου, [4] οὐ σταθερός, οὐδ' εὐσταθής.

ἐμβάδας de Tragoediis *Arrianus* in *Epict.* Differt. Lib. I. cap. 29. p. 102. (p. 158. Ed. Lond.) ἔσται χρόνος τάχα, ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ οἰήσονται ἑαυτοὺς εἶναι προσωπεῖα καὶ ἐμβάδας καὶ τὸ σύρμα. TORREN.

Vid. Schol. *Lucian.* Part. I. p. 13. DRAKENB.

Illuſtris *Luciani* locus eſt Jup. Trag. T. III. pag. 441. Baſil. τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδήρεις χιτῶνας . . . καὶ τἄλλα οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγῳδίαν. & T. II. p. 151. *Graev.* ubi Schol. ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα, ἃ βάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. Uſus quoque hoc ſenſu voce ἐμβάτης *Liban.* T. II. p. 505. D. 705. C. conf. *Ammon.* h. v. & *Spanh.* ad *Plut.* v. 759. WITT.

Schol. MS. in *Lucian.* Cod. Coiſl. ὅτι ἔμβαται κωμικῶς ὑπόδημα μεγάλα τε καὶ τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα τοῦ πρὸς μεῖζον ὕψους τὸ πρόσωπον ἄειν. Lege: ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα . . . τὸ πρόσωπον ἄγειν. uti recte vulgata Scholia produnt T. I. p. 479. *Hemſt.* conf. *Pollux* p. 417. & ibi CC. VV. notae. STOEBER.

Arrian. in *Epict.* pag. 159. Ed. Lond. διατοῦτο ἂν ἀφέλῃ τις αὐτοῦ καὶ τὰς ἐμβάδας καὶ τὸ προσωπεῖον. Hinc & *Pollux* Lib. IV. §. 115. VII, 85. ait, ἐμβάδας εἶναι τὰ τραγικὰ ὑποδήματα. Videntur vocibus ἐμβάδων & ἐμβατῶν uſi fuiſſe de Tragicis Cothurnis; ſed ἐμβάδων vocem poſuiſſe etiam de comicis ſoccis, non vero ἐμβατῶν. OUD.

1 Ἔμβατα ἐστὶ, καὶ ἐμβάται.] Prima vox nusquam occurrit, niſi hic & apud *Phavorinum*, atque, unde uterque hauſit, *Ammonium*: ſed ibi ἐμβάται eſſe corrigendum, recte monuit Cl. *Valkenarius*, quem ſecutus eſt Doct. *Reitzius* ad *Lucian.* T. III. pag. 106. In fine addidi e MSS. Leidd. articulum τὰ τραγικά. *Ariſtophanis* verba leguntur vſ. 942. IDEM.

2 Τραγικά.] Uterque MS. τὰ τραγικά.

3 Ἐμβριθὴς ἐπὶ ἀνθρ.] Vid. *Phrynich.* v. δυστάθεια. DRAKENB.

Thomae praeivit *Phrynichus*, a quo, noſtra quidem ſententia, illi tantum reprehenduntur, qui hancce vocem uſurpant, cum de homine conſtanti ſermo eſt; alioqui minime foret audiendus, cum ea caeteris in rebus utantur Scriptores. Illud tamen animadvertere operae pretium eſt, εὐσταθὴς hoc ipſo ſenſu, qui *Thomae* & *Phrynicho* parum probatur, a ſcriptoribus non contemnendis adhibitum, e quorum numero *Lucianus* T. I. p. 1059.

θὴς. καὶ ἐμβέλθεια, καὶ ἐμβελθὲς, οὐκ εὐστάθεια, οὐδ' εὐσταθές. [1] σταθερὸς δὲ ἥλιος, καὶ [2] σταθερὰ μεσημβρία. [3] Φιλόστρατος· ἐμβριθὴς δὲ καὶ τὸ ἦθος γενόμενος.

[4] ἘΜΠΕΙΡΙ'Α, ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία, ὡς ἔχει

1059. ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. ταυτὶ μὲν οὖν δύσταθὰς βίου τεκμήρια. *Philo* p. 253. τοὺς γὰρ εἰρηναίους φύσει, πολεμικοὺς εἶναι συμβέβηκεν, ἀντικαθεμένους καὶ ἀνθεστῶτας τοῖς τὸ εὐσταθὲς τῆς ψυχῆς ἀνατρέπουσι. Ita quoque *Plutarchus*, idque pluribus in locis: apud eumdem reperias nomen εὐστάθεια, ut & apud *Philonem* p. 762. ὁ δ' Ἰσίδωρος οὐκ ἀποδέων τὴν μοχθηρίαν, ἄνθρωπος ὀχλικὸς, δημοκόπος, ταράττειν καὶ συγχεῖν τὰ πράγματα μεμελετηκὼς, ἐχθρὸς εἰρήνῃ καὶ εὐσταθείᾳ. quibus adjungi possunt alii bene multi. SALL.

Cave vero, de solo homine dici, putes. In rebus etiam usurpari argumento sunt illa *AEschyl.* Pers. v. 695.

> Τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;

Gloss. p. 50. Constans, σταθερὸς, εὐσταθής. *Theoni* Progymn. c. 4. pag. 64. ἀνθρώπειος βίος ex *Herodoto* describitur, ὡς οὐκ ἔστι σταθερὸς, ἀλλὰ πολλὰς ἐν ἑαυτῷ ἔχει τὰς μεταβολάς. Unde, quo sensu σταθερὸς sit accipiendum, facile intelligitur. STOEB.

4 Οὐ σταθερὸς, οὐδ' εὐσταθής.] Sic & mox, non οὐδὲ Leidd. Penitus has voces ἐπὶ ἀνθρώπου damnat quoque *Phrynichus* pag. 92. & 124. Ed. *Pauw.* Erraverit itaque *Herodianus*, qui τὸ εὐσταθὴς aeque adhibuit, ac τὸ ἐμβελθὴς. Sic enim Lib. II. c. 6. οἱ μὲν σεμνότεροί τε καὶ εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς. V. etiam Cl. *Alberti* ad *Hesychii* V. εὐσταθειῶν. OUDEND.

Uterque MS. οὐδ' εὐσ. & post iterum.

1 Σταθερὸς δὲ ἥλιος.] Leid. pr. ὁ ἥλ. *Apoll. Rh.* Lib. I, 450.

> Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ.

Ubi V. Scholiast. & *Etym.* M. aliosque. *Philostrati* verba invenies Lib. II. de Vitis Sophist. N. 14. p. 595. OUDEND.

2 Σταθερὰ μεσημβρ.] *Synes.* p. 202. B. *Liban.* T. I. p. 173. C. *Wolf.* Epist. *Lib.* pag. 305. WITTER.

3 Φιλόστρατος.] Vit. Soph. II, 14. p. 595. IDEM.

4 Ἐμπειρία.] *Lucian.* Somn. pag. 2. DRAKENB.

Theodosius Grammat. MS. ἐστὶ δὲ ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ λέγειν, ὅτι ἐμπειρίαν νῦν εἶπεν οὐ τὴν ἄλογον τριβὴν, ἀλλὰ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν εἴδησιν, λέγεται γὰρ ἐμπειρία ἡ γνῶσις, ὥσπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ·

> Ὦ τέκνον οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ
> Ἐτεόκλεες πρόσεστιν· ἀλλ' ἐμπειρία

Ἔχει

χει καὶ ὁ τῆς γραμματικῆς ὅρος· ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ [1] λεγομένων. πεῖρα δὲ, ἡ [2] ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο γνῶσις δοκιμαζομένη.

[3] ἜΜΠΝΟΥΣ ἄνθρωπος, ὁ ζῶν, καὶ πνοὴν ἔχων. καὶ [4] ἔμπνους αὐλὸς, ὁ [5] ἐμπνεόμενος, καὶ [6] φυσώμενος. ἔστι δὲ τριγενές.

ἘΜ-

Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Euripidis verſus ſunt ex Phoeniſſ. vſ. 531. ubi pro τῷ βίῳ editur τῷ γήρᾳ.

1 Λεγομένων.] MS. B. λέγειν.

2 Ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο.] MS. Oxon. ἢ δευτέρου. Optime; quomodo etiam e MS. repoſuit Cl. *Valken.* in Ammonio V. ἐμπειρία. ubi eadem. OUDEND.

3 Ἔμπνους.] *Herodot.* Jonica reſolutione ἔμπνοος, VII. pag. 505. D. ἔμπνους eſt apud *Thucyd.* I. p. 89. B. V. pag. 350. D. *Liban.* T. II. p. 256. D. *Dion.* p. 628. B. WITTER.

Auctior *Moſchop.* at Noſtro non melior Dict. Att. εὔπνους, inquit, ὁ ζῶν, καὶ πνοὴν ἔχων, ἤγουν ψυχὴν ἔχων. ἔμπνους καὶ ὑπὸ ἀνέμου ἐμπνεόμενος. πνοὴ γὰρ ψυχὴ καὶ τοῦ ἀνέμου κίνησις. ἔστι δὲ τριγενὲς ὁ ἔμπνους, ἡ ἔμπνους, τὸ ἔμπνουν. Quae ſane ita ſunt comparata, ut Noſtrum non exſcripſiſſe videri poſſit. Exemplis ſupra allegatis addi poteſt illud *AElian.* V. H. XII. c. 2. ubi de Epaminonda ad Mantineam lethali vulnere percuſſo loquitur, qui εἰς τὴν σκηνὴν κομισθεὶς ἔτι ἔμπνους Δαΐφαντον ἐκάλει, ἵνα ἀποδείξῃ στρατηγόν. Quae quidem arguunt, de homine, ut plurimum, vocem iſtam uſurpari. Quare immerito a *Spanh.* ad *Ariſt.* Plut. pag. 264. caſtigatus *Heſychius* voc. Ἀνθοσμίας οἶνος· ubi pro εὔπνους legi vult ἔμπνους. formulae autem iſtius, οἶνος ἔμπνους, exemplum dum deſideratur, optime factum ab *Hudſono* putamus, qui *Moeridem* Oxon. 1712. in lucem emiſiſſe vulgo fertur. Is enim repudiata depravati Cod. lectione, quam *Spanh.* ſequi maluit, *Moerin* ita expreſſit: Ἀνθοσμίαν, Ἀττικῶς· εὔπνουν, (in MS. ἔμπν.) ἑλληνικῶς. Quam lectionem confirmat prae caeteris *Phrynich.* παρασκ. σοφιστ. qui Ἀνθοσμίας οἶνος exponit per ἡδὺς καὶ εὐώδης. Cui nihil melius ac εὔπνους apud *Moerid.* & *Heſych.* reſpondet. Conf. Schol. *Ariſtoph.* Plut. vſ. 808. & Ran. vſ. 1181. STOEBER.

4 Ἔμπνους αὐλὸς.] Paſſive igitur, ut apud *Heſych.* ἔμπνους, πεπληρωμένος. ubi vide Cl. *Alberti.* *Etym.* M. ἔναυλος, ἔνηχος, ἔμπνους. Sed & active ἔμπνους αὐλητὴς *Polluci* Lib. IV. §. 72. Mox e MSS. reſcripſi ἐμπνεόμενος καὶ φυσώμενος pro ἐμπνούμ.

[1] ἘΜΠΟΔΩΝ [2] ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι γίνεται, [3] ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμπόδιον. εἴρηται δὲ [4] ἀπὸ τῶν ἐν ποσὶ κειμένων καθ' ὁδὸν, [5] καὶ οὐκ [6] ἐώντων βαδίζειν. εὕρηται δὲ καὶ [7] ἕτερον ἐπίῤῥημα, ἐμποδὼν, ἀντὶ τοῦ ἐν ποσίν. [8] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φρά-

---

πνευμ. καὶ φυσωμ. OUDEND.

5 Ἐμπνεόμενος.] MS. A. & B. ἐμπνεόμενος.

6 Φυσώμενος.] MS. B. φυσώμενος.

1 Ἐμποδών.] Vid. *Harpocration.* h. v. DRAKENB.

Scribitur etiam ἐμποδῶν, uti apud *Plut.* Camill. p. 150. fin. & ἐμποδῶν quasi ἐν ποσὶν non male. Ita *Moschop.* h. v. STOEBERUS.

Demosth. Or. pro Megalop. p. 21. ἵνα τοίνυν μὴ τοῦτο ἐμποδὼν γένηται.

2 Ὁ δεῖνα τῷ δ. γιν.] Ita quidem cum verbo γίνομαι constructum legitur apud *Eurip.* Hec. v. 372. & cum ἔφυσαν, quod idem Poëtis est, Orest. vs. 604. seq. cum εἶναι apud *Xenoph.* Exp. Cyr. IV. pag. 341. C. & alibi saepius. Rarius cum genitivo: uti apud *Plut.* Cam. p. 137. B. οὐδὲν ἐμποδὼν ἐποιοῦντο τῆς σπουδῆς. nisi malis casum ad οὐδὲν referre. Disertius *Xenoph.* Ἑλλ. VIII. p. 229. A. εὖ ἴστε, ὅτι ἐμποδὼν ἀλλήλοις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ἐστέ. Verbo quoque ἐμποδίειν pro ἐμποδίζειν tertium casum junxit *Polyb.* V. p. 506. ἐμποδίει τὸν λόγον *Apollon.* Syntax. p. 329. *Phav.* ἐμποδίζω σε, καὶ σοί. STOEBER.

3 Ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμπόδιον.] Quod ipso vocabulo usi sunt hoc sensu *Thuc.* I. pag. 23. A. 93. C. *Herodot.* III. pag. 249. B. *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 362. V. 437. WITTER.

4 Ἀπό.] MS. B. ἐπὶ τῶν. Mox MS. A. εἰς ἐν ποσί.

5 Καὶ οὐκ ἐόντων.] Rectius ἐώντων *Phav.* & quem sequitur *Moschop.* qui καὶ οὐκ ἐώντων τινὰ βαδίζειν. STOEBER.

6 Ἐόντων.] MS. A. Ed. V. ἐώντων.

7 Ἕτερον ἐπίῤῥημα.] Ergone vocem ἐμποδὼν priore constructione positam non consideravit *Thomas*, ut adverbium? Ita videtur. Alioquin enim legi oporteret ἑτέρως, quod visum est Cl. *Hemsterhusio*, OUDEND.

8 Αἴσχυλος ἐν τοῖς ἑπτ.] Cave, nostro monitus exemplo, ibi quaeras. *Moschop.* ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα ταῦθ' ἥκω φράσων· ἤγουν ἐν ποσὶ καὶ ἔγγιστα. STOEBER.

Frustra ibi quaeras. Nam habentur ea verba in *Euripidis* Phoenissis v. 713. V. Doct. *Abresch* Anim. in *AEsch.* p. 72. OUDEND.

Non esse *AEschyli*, verum *Eurip.* in Phoen. v. 713. monui in Animadversionibus. ABRESCH.

1 Ἀ-

φρέσων. ἤγουν, [1] ἅτινα πρόκειμένα εἰσι. [2] Καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· [3] κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδὼν γινόμενον.

Οὐ μόνον ἘΝΑΡΙΘΜΙΟΣ, ἀλλὰ καὶ ἐνάριθμος, συντασσόμενα ἀμφότερα καὶ πρὸς δοτικὴν, καὶ πρὸς γενικήν. [4] Πλάτων τὸ ἐνάριθμον τῶν πολλῶν λέγει.

[5] ἘΝΑΥΛΟΝ, [6] τὸ ἔνηχον, ἀπὸ τοῦ αὐλεῖν. [7] καὶ ἔναυλον, τὸ ἔνοικον καὶ ἐφέστιον, ἀπὸ τῆς αὐλῆς. [8] ὡς τὸ ἔναυλός ἐστιν, ἡ θυραῖος.

ἘΝ-

---

1 Ἅλινα.] Uterque MS. Reg. & Leid. ἅλινα εἰσὶ πρόκ.

2 Ἡροδ. ἐν πρ.] Rom. καὶ Ἡρ. vid locum pag. 36. C. *Steph.* conf. *Thucyd.* II. p. 129. D. & *Suid.* h. v. WITTER.

Addunt καὶ MSS. & Edd. Vett. omiſſum a *Blankardo.* In *Herodoti* loco Lib. I. cap. 80. MS. Leid. pr. dat ἅπαντα. Adde illi etiam Lib. III. cap. 147. OUDEND.

Uterque MS. Reg. καὶ Ἡροδ.

3 Κτείνειν.] MS. B. κτείνει.

4 Πλάτων τὸ.] Vide Lexicon Platonicum a Doctiſſ. *Ruhnkenio* eruditiſſimis notis nuperrime illuſtratum, uti & infra ad ἔναυλος & εἵνεκα. OUDEND.

5 Ἐναυλ. τὸ ἔνηχον.] Ita *Platoni* uſu venire vocem illam, conſtat ex *Timaeo*, qui Lex. Plat. habet, ἔναυλος λόγος· ἔνηχος. conf. Cel. *Hemſt.* ad *Lucian.* Somn. p. 8. STOEBER.

Soph. Philoct. vſ. 160. τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον, ἢ θυραῖον. ABRESCH.

6 Τὸ ἔνηχον.] V. citatos ad *Heſych.* & *Suidam*, ac *Polluc.* L. IV, 67. item *Moſchopul.* OUD.

7 Καὶ ἔναυλ. τὸ ἔνοικ.] *Liban.* T. I. p. 306. C. *Dio* pag. 180. D. *Lucian.* Somn. pag. 5. *Graev.* WITTER.

8 Ὡς τὸ ἔναυλός ἐστιν ἡ θυραῖος.] *Thomas* ἔναυλος interpretatur θυραῖος, quaſi nempe duabus illis vocibus unum & idem ſignificaretur, quod tamen defendi nequit: θυραῖος enim, *qui extra domum*, at ἔναυλος, *qui intra*, ut oſtendunt haec *Sophoclis* Philoct. vſ. 160.

> Τίς τόπος; ἢ τίς ἕδρα; τίν' ἔχει στίβον,
> Ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

Ubi Schol. recte, ἐντὸς, ἢ ἐκτός. ἐγγὺς, ἢ μακράν. eodem enim ſenſu *Euripides* Herc. vſ. 879.

> Μέλεος Ἑλλὰς, ἃ τὸν εὐεργέταν
> Ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανίαισι Λύσσας
> Χορευθέντ' ἐναύλοις.

Ἔναυλοι μανίαι ſunt *interni furores.* SALLIER.

Non incuſandus *Thomas* malae interpretationis (quod bona cum venia Cl. *Sallierii* dixerim) qui

ʼΕΝΔΕΔΥΚΩ'Σ, ὁ ἐνδεδυμένος, οὐχ ὁ ἐνδύσας. [1] Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐνυπνίου· οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. καὶ αὖθις ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· κάνδυν ἐνδεδυκότα· ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον.

[2] Οὐ μόνον ʼΕΝΔΕ'ΧΕΤΑΙ ἀντὶ τοῦ ἐνδεχόμενόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως δέχεται. [3] Θουκυδίδης· [4] γνόντες νῦν μᾶλλον ἂν [5] ἐνδεξαμένους. καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς δέχεται. [6] ὁ αὐτός· λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενα, κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται.

ʼΑπὸ

---

qui verba *Sophoclis* Philoct. vſ. 159. edit. Lond. 1737. nude recitat tecto auctoris nomine. Quod diſertius exponit *Moſchop.* ex quo Noſter, librariorum forte incuria truncatus, ſuppleri omnino debet. Ita enim ille: Ἔναυλον, τὸ μετέχων (l. μετέχον) αὐλημάτων. καὶ ἔναυλον τὸ ἐνοικὸν καὶ ἐφέστιον. ὡς τὸ ἔναυλος, ἢ θυραῖος· ἤγουν ἐντὸς τοῦ οἴκου ἐστὶν ἢ ἐκτός. Conf. *Phav.* h. v. fin. STOEBER.

Reſpicit locum *Sophoclis* in Philoctete, vſ. 158.

Τίν' ἔχει στίβον,
Ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

Quod docet *Phavorinus*, cum Scholiaſte & *Moſchop.* exponens ἐντὸς τοῦ οἴκου ἢ ἐκτός. OUDEND.

1 Λουκ. ἐν τῷ π. τοῦ ἐνυπν.] Tom. I. pag. 11. Alter occurrit T. II. p. 231. *Graev.* WITTER.

§. 16. T. I. p. 21. Ed. ult. Alter locus eſt T. II. pag. 824. §. 27. OUDEND.

2 Οὐ μόνον ʼΕνδέχεται] *Iſocrat.* ad Demon. p. 60. DRAKENB.

3 Θουκυδίδης.] Lib. V. p. 353. *Steph.* ubi ἐνδεξομένους. WITTER. Quam lectionem ſecutus Cl. *Duk.* pag. 327. Huc refer *Luc.* XIII, 33. οὐκ ἐνδέχεται Προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἰερουσαλήμ. Cujus aſſerti ratio eſt, quia vatum cauſſa, qui graviter deliquiſſent, in Synedrio tractari debebat. Quare pro *impoſſibile eſt* mallem reddere: *non licet*, *non convenit Prophetam* interfici extra Hieroſ. Ita *AEſchin.* παραπρεσβ. p. 259. fin. οὔτε ἐλθόντας πράττειν οὐδὲν ἐνεδέχετο· *nullatenus licebat.* Contra ἐνδέχεται *permittit*, *concedit* intelligitur in illis: ἐνδέχεται τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας ταῦτα πρᾶξαι. l. c. p. 263. fin. STOEBER.

4 Γνόντες.] MS. A. γνῶντες.

5 ʼΕνδεξαμένους] In *Thucydidis* Lib. V. §. 15. legitur ἐνδεξομένους. Dein poſt ὁ αὐτὸς in Leid. pr. ſequitur ἐν τῇ τρίτῃ. Sed citata verba comparent Lib. IV. §. 10. OUDEND.

Addit uterque MS. ἐν τῇ γ.

6 Ὁ αὐτὸς.] Lib. IV. pag. 258. A. add. l. c. p. 313. B. WITTER.

Ariſtid. T. I. p. 120. οὐκ ἐνδέχεται διεξιέναι καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς. STOEBER.

1 ʼΑπὸ

[1] Ἀπὸ τοῦ [2] ΈΝΔΟΙΑ'ΖΩ τὸ ἀμφιβάλλω, [3] καὶ ἐνδοιαστῶς ἀντὶ τοῦ ἀμφιβόλως. [4] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ ἄλλοι τινὲς καὶ [5] τὰς ἠπείρους ἐνδοιαστῶς ἀκροῶνται.

[6] Καὶ ἝΝΕΚΑ, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. [7] Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα.

[8] ἜΝΕΣΤΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι. σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ διαλέγεται. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συνουσιάζει. πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ, [9] σὺν τῷδε ἐστι καὶ τόδε. μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστί. πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρὼν, ἢ παροῦσά ἐστιν. [10] ἔπεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐπ' [11] ἐμοί ἐστι, καὶ

---

1 Ἀπὸ τοῦ.] Exfulant ab Oxon. Male; nam fenfus *Thomae* eft: a verbo ἐνδοιάζω fenfu τοῦ ἀμφιβάλλειν derivari quoque ἐνδοιαστῶς. OUDEND.

2 Ἐνδοιάζω.] *Thuc.* I. p. 26. C. 80. B. VI. p. 474. B. WITT.

3 Καὶ ἐνδοιαστῶς.] Praeter locum a Noftro citatum Lib. VI. p. 417. C. occurrit etiam apud Eund. Lib. VIII. p. 605. D. & *Herod.* VII. p. 503. C. IDEM.

4 Ὁ αὐτὸς.] Sic MSS. & Edd. Vett. Nulla hic caufla fuit, cur in Θουκυδίδης mutaretur. Videbis ibi, quae laudat Magifter, Lib. VI. §. 10. OUDEND.

5 Τάς.] MS. τοὺς.

6 Ἕνεκα καὶ εἵν.] Dicitur etiam ἕνεκε *Ariftaenet.* Lib. I. ep. 2. p. 8. fed locus is controverfia non caret. DRAKENB. Conf. *Phav.* & *Ammon.* voc. οὕνεκα & τοὔνεκα. WITTER. Add. *Duk.* ad *Thucyd.* pag. 414. vf. 66. STOEBER.

Καὶ Ἐν. καὶ εἵν. Ita in Leidd. Vulgo primum καὶ abeft. Recte obfervat *Thomas*, *Thucydiden* numquam dixiffe εἵνεκα. Nam quod femel ἕνεκεν, & οὕνεκα apud illum inveniatur, hoc ejus animadverfioni non obftat; fi tamen illa loca fana funt. Adite *Duk.* ad Lib. VI. §. 2. *Waff.* ad Lib. VI. §. 56. OUDEND.

7 Θουκυδ. δ. α. ἕνεκα.] Vid. in contrar. *Thuc.* Lib. VI. pag. 379. *Duk.* STOEBER.

8 Ἔνεστιν.] Praeter ordinem in edit. Rom. legitur: ἔνεστιν, ἔπεστιν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. Rectius *Mofchop.* Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. ὡς τό, ἔνεστί μοι πλοῦτος. καὶ ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. Conf. *Phav.* in ἔνεστι, qui hunc κατὰ πόδα fere fequitur. STOEBER.

9 Σὺν τῷ δ.] Conjunctim τῷδε Uterque MS.

10 Ἔπεστιν ἀ. τ. ἐμοί ἐστι.] Excidit vocula ἐπ' ante ἐμοί ex edit. Rom. & Vafcof. omnino reftituenda. Lege *Mofchop.* & ex

1 καὶ 2 ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· τὰ ἐπόντα ἐπὶ τοῦ πίνακος. 3 πλέιστιν, ἀντὶ τοῦ πλεονεξία ἐστὶν, ἤγουν, πλῆθος. καὶ ἀντὶ τοῦ ζῇ, καὶ ἀντὶ τοῦ νικᾷ. ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί.

4 ἘΝΕ΄ΧΥΡΑ Ἀττικοὶ, ἐνέχυρον Ἕλληνες. τὸ δὲ ἐνεχυριμαῖον

---

ex illo Nostrum, si videtur, auge. Stoeber.

Rescripsi fide MS. Leid. pr. (in sec. deest hoc caput) & Edd. Rom. Vasc. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι. *Moschop.* qui consulendus de omnibus his compositis: Ἔπεστιν ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστίν. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. οἷον, ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι τοῦτο ποιεῖν, ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ ἐξουσίᾳ. Hinc *Suidas* inter alia exponit per δύναμαι. V. & ad *Hesychium*. Dein cum MSS. & Edd. Vett. edidi ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. Exciderat τοῦ ex ultima Edit. Oud.

11 Ἐμοί.] MSS. A. & B. ἐπ' ἐμοί. recte omnino.

1 Καὶ ἀντὶ ἐνυπ.] Rom. ἀντὶ τοῦ ἐνυπ. Sed rectius haec plane omittuntur: uti in *Moschop.* & *Phavor.* qui nec *Aristoph.* illud exemplum agnoscunt, quod legitur Plut. v. 997. seq. Stoeber.

2 Ἀντὶ.] Uterque MS. ἀντὶ τοῦ ἐν.

3 Περίεστιν.] Plura ad hanc vocem tradit *Moschop.* quibus tamen onerare magis, quam ornare Nostrum nolim. Stoeber.

4 Ἐνέχυρα Ἀττικοὶ &c.] Sed audi *Lucian.* in Cataplo T. I. pag. 433. Ed. Amst. (p. 637. Ed. ult.) ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν &c. Torren.

Thomae praeivit *Phryn.* voc. ἐνεχυριμαῖα. *Aristoph.* Plut. vs. 451.

Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη;

Schol. Δῆλον, ὡς οὐ μόνον ἐνέχυρα φασὶν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρον. Quae dum exponit Cl. *Spanhem.* *Thomae* illud Glossema *Eumoeridis* silentio labefactare satagit. Verum aut Codice *Moeridis* satis nequam mutilo usus est V. Cl. aut certe ejus solertiam fugere non debuerunt, quae apud illum Atticistam p. 40. adhuc leguntur: Ῥύσιον, καὶ ἐνέχυρα Ἀττικῶς· ἐνέχυρον, ἑλληνικῶς. Quae longe disertius lecta sunt Viro Graece Doctissimo, cujus impressum *Moeridis* Cod. inter ξένια nobis dedit amicissimus atque Clarissimus *Wardius*, qui in MS. suo ita scriptum reperit: Ῥυσ. καὶ ἐνεχ. πληθυντικῶς, Ἀττικοί. Ἐνέχυρον, Ἕλληνες. In quo sane non est, quod quis desideret; nisi quod cum caeteris Grammaticis errare *Moeris* voluerit: quos tacite carpit *Aristoph.* Schol. l. c. Unus *Demosthenis* locus, quem miramur a Cl. *Spanh.* productum non esse, cum illo *Aristoph.* junctus inanem

ερμαῖον λέγειν, [1] ὡς Ἱπποκλείδης, ἀδόκιμον.

Ἐν-

inanem ac falsam Atticistarum illam observationem esse, abunde docet. Is vero in Orat. Apatur. p. m. 580. B. ita: καταστήσας δὲ φύλακας τῆς νεὼς, διηγησάμην τοῖς ἐγγυηταῖς τῆς τραπέζης τὴν πρᾶξιν, καὶ παρέδωκα τὸ ἐνέχυρον, εἰπὼν αὐτοῖς, ὅτι δέκα μναῖ ἐνείησαν τοῦ ξένου ἐπὶ τῇ νηΐ. Cui addi, siquidem opus, poterit geminus *Demosth.* locus a *Salmas.* proditus de Usur. pag. 583. quem, in res istas accuratius inquirentem, omnino vide. STOEBER.

Evertit observationem Atticistarum *Aristophanis* exemplo *Schol.* ad Plut. v. 451. ubi adeundus *Ez. Spanhemius.* Ἐνεχυρμαῖος plane serioris est Graecismi, & a Juris Consultis invectum, similiter atque ὑποθηκιμαῖος, quem *Glossae fiduciarium* exponunt. Haec autem *Thomas* derivavit ex *Phrynicho* pag. 160. & simul, dum orationem variare studet, notam sibimet inperitiae non levis inussit transformato Hippoclide proverbiali in veterem scriptorem, qui isto fuerit vocabulo ἐνεχυριμαῖος usus: id eo magis est mirandum, quod non tantum Proverbiorum Collectores & *Zenob.* C. V, 31. (in quo vice τοῦ κατὰ κρέας legendum κατὰ κρὰς, sive κατὰ κάρα, seu κατακὰρ, nihil enim refert in pari significatione, quodnam horum probes) hujus paroemiae meminerint, sed & recentiores Graeci, quos diligenti lectione *Thomas* triverat, crebrius illam usurparint; *Liban.* Ep. MCCXXIV. *Theophyl.* Episc. Bulg. Epp. pag. 70. ne *Lucianum* advocem, cujus loca jam dudum *Erasmus* observavit. Imo *Phrynichus* ipse adhibuerat p. 82. ubi ex Ed. prima certissime reponendum, εἰ μὲν ἀ. δ. λ. οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, φασί· sensus est: κολλάβους *in lyra si alia dialectus dixerit, nihil ad me; id ego non curo: at tu, ut Atheniensis, dicito* κόλλοπας· sustinet enim in hoc proverbio loquentis personam Ἱπποκλείδη, poniturque, ut monet *Hesych.* pro ἐμοί. *Julian.* Or. VI. pag. 182. B. οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· καὶ γὰρ οὐδὲ τῶν κυνιδίων ἩΜΙ͂Ν μέλει τὰ τοιαῦτα πλημμελούντων. Ad *Phrynichum* prostat talis novissimi Editoris adnotatio, quae excusabilem faciat errorem *Thomae*, a *Petro* quoque *Nunnesio* animadversum, & *A. Schotto* ad *Zenob.* HEMSTERH.

Lucian. T. II. p. 933. § 21. *Aristoph.* in Pluto vs. 451. Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν. ubi Scholiastes: Δῆλον, ὡς οὐ μόνον ἐνεχυρα φασιν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρον. Confer Cl. *Hemsterh.* *Libanius*, Ep. 200. Τὸ μὲν γὰρ ἐνέχυρον ἔξω τῆς ἀπὸ τῶν γραμμάτων ἀνάγκης. OUDEND.

Thomae errorem tetigit *Nunnes.* ad *Phrynich.* & *Schottus* ad *Zenob.* Cent. V. Prov. 31. ABRESCH.

Aristoph. Plut. v. 451. ubi vid. summus *Hemsterhusius.*

1 Ὡς Ἱπποκλείδης.] *Thomas* Hippoclidem, de quo παροιμία, in

ΕΝΘΕΟΣ οἱ δόκιμοι, [1] οὐκ ἔνθες.

[2] ΈΝΘΥΜΗΜΑ, [3] ποιῦ λόγυ σχῆμα· ἐνθύμιον ἦ, ἡ ἐνθύμησις.

[4] ἘΝΘΥΜΙΟΝ, ἡ ἐνθύμησις· [5] ἐνθυμία ἦ, ἡ ὑπόμνησις. Θυκυδίδης· [6] εἰς ἐνθυμίαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀεὶ πρ.

In scriptorum veterum numero reponit, his deceptus *Phrynichi*: ἐνεχυριμαῖα ἐδεὶς τ δοκιμων εἶπεν· εἰ ἦ τ ἠμελημένων, ἐ Φροντὶς Ἱπποκλείδη. ἐνέχυρα δὲ. SALL.

Turpiter hic se dat *Thomas*, auctorem faciens ex paroemia *Phrynichi* p. 160. ἐ Φροντὶς Ἱπποκλείδη, ut bene advertit *Nunnes*. V. & *Apost.* Proverb. Cent. XV, 44. *Liban.* Ep. 945. & 1224. Pro ἐνέχυρον quosdam vitiose ὑπάλλαγμα dixisse, reprehendit etiam *Phrynich.* p. 134. OUDEND.

1 Οὐκ ἔνθες.] Usus *Joseph.* pag. 581. E. & 865. D. ἔνθεο Idem saepius & *Synes.* p. 46. A. WITTER.

2 Ἐνθύμημα.] *Joseph.* p. 1020. F, Conf. *Ammon.* h. v. IDEM.

Schol. *Eurip.* Hec. v. 250. εὑρήματα λόγων exponit per ἐνθυμήματα καὶ μηχανὰς λόγων. STOEBER.

V. *Ammon.* p. 52. OUDEND.

3 Ποιῦ λόγυ σχῆμα.] Male Vascos. ποίυ λόγυ. Emendat Cl. *Valcken.* ποιὸν λόγυ σχῆμα, ad *Ammon.* ex quo sua Noster hausit. Eodem utrumque redit: quare non ausim hic quicquam immutare. Vellem autem, *Thomae* restituantur ex *Ammon.* ea, quibus male mulctatus a librariis videtur esse: τὸ δ᾽ Ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τ παρεργπαίυ παρ᾽ Ἀττικοῖς. Quibus facile loco cessura puto illa: ἐνθύμιον ἦ, ἡ ἐνθύμησις, otiosa sane, si sequentia spectes; quae indivulsa serie prioribus erant annectenda. Quid autem sit cum ἐνθύμημα, tum ἐνθύμιον, haud obscure docet *Gellius* VI, 13. Quocum conferre possis illa *AEschin.* de fals. Legat. pag. 261. B. καὶ προσέθηκέ τι τοιῦτον ἐνθύμημα τῦ λόγυ, ὅτι πρῶτος ἐπισοκισας τὰς τῶν Ἑλλήνων ἐκκλησίας &c. quae Nostro non parum lucis afferunt. STOEBER.

4 Ἐνθύμιον.] *Thucyd.* Lib. VII. p. 521. D. *Aristid.* p. 13. A. *Liban.* T. I. p. 778. B. *Dio* 281. B. WITTER.

5 Ἐνθυμία ἦ, ἡ ὑπόμνησις.] Sic ἐνθυμέω pro cogito *Isocrat.* ad Demon. p. 6o. DRAKENB.

Desiderantur haec & seqq. in Vascos. Locus *Thucyd.* est Lib. V. p. 327. *Duk.* ubi εἰς ἐνθυμ. pro εἰς & pro ὁπότε τι est ὁπότε. Perperam quoque paulo post Ἀθηναῖοι Noster dicit pro οἱ τ Πλειστοάνακτος ἐχθροί. quod in eo notandum censuit Cl. *Duk.* ad h. l. STOEBER.

6 Εἰς ἐνθυμίαν.] Locum negligenter descriptum exhibet MS. A. εἰς ἐνθυμίαν τ. Λ. τῦτο ὑπεμίμνησκον, ὅτε δι᾽ αὐτὸν ἐπταισαν.

περιβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, [1] ὁπότε τι πταίσειαν. τουτέστι, περιέτεινον Ἀθηναῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις τοῦτον, καὶ ὑπεμίμνησκον, ὅτι δι' αὐτὸν ἔπταισαν.

[2] ἘΝΙΑΎΣΙΟΝ, οὐκ ἐνιαυσιαῖον. Θουκυδίδης· [3] αἱ δ' [4] ἐνιαύσιοι σπονδαί.

[5] ἜΝΙΠΤΕΝ, [6] οὐκ ἔνιζεν.

ἘΝΙ'-

σαι. Cod. B. cum vulg. plane consentit, si pro ὑπότε scripseris ὁπότε.

1 Ὁπότε.] Sic MSS. & Edd. Vett. pro ὑπότε, quod nihili est. Adi *Duker.* ad Lib. V. §. 16. ubi docet, non Ἀθηναίοις, sed τοῖς τοῦ Πλειστοάνακτος ἐχθροῖς hoc adscribendum. οἱ Ἀθην. Leid. sec. OUDEND.

2 Ἐνιαύσιον.] Conf. *Phryn.* pag. 66. Gloss. *Anniversarius*, ἐνιαύσιος p. 16. *Anniculus*, ἐνιαυσιαῖος. *Annuum*, ἐνιαυσιαῖον, ἐτήσιον p. 17. ἐνιαυσιαῖος saepius apud *Diod. Sic.* legitur; vid. Lib. II. p. 93. pr. p. 111. A. &c. WITTER.

Add. *Apollod.* p. 143. ἐνιαύσιος usitatius Atticis. Sic πομπὴ ἐνιαύσιος apud *Aristid.* T. I. p. 232. εἰς ἐνιαύσιον φορὰν φοιτῶν *Themist.* Orat. X. pr. p. 129. ἐνιαύσιοι πανηγύρεις *Aristot.* de Mundo p. 22. Sylb. STOEBER.

3 Αἱ δ' ἐνιαύσιαι σπ.] Apud *Thucyd.* Lib. V. §. 1. est αἱ μὲν ἐνιαύσιοι σπ. Ultimum *Thomae* quoque restitui fide Cod. Leid. pr. Alterum non est Graecum. *Thomae* consentit *Phrynichus* p. 160. Attice igitur non locutus est *AElianus* Lib. IV. An. C. 31. ἀπὸ ἡλικίας δὲ ἰσήλικα τὸ μέγεθος μέχρι ἐνιαυσιαίου; uti ἡ ἐνιαυσιαία αἴξ Schol. *Theocriti* Id. I, 5. Sed si vel unus Cod. adduceret, restituerem *AEliano* ἐνιαυσίου, ut ἐνιαύσιον βρέφος *Polluci* Lib. I. §. 57. κριὸς ἐνιαύσιος *Longo* in Pastor. Lib. III. p. 76. Ed. Moll. σῦς ἐνιαύσιος *Hom.* Od. Π. 454. ἐνιαύσιος χελιδὼν Hymn. 48, 11. OUDEND.

4 Ἐνιαύσιαι.] MSS. A. & B. ἐνιαύσιοι.

5 Ἔνιπτεν, οὐκ ἔνιζεν.] Haec non intelligo. Absunt a Leid. sec. καὶ ἔνιπτεν in Leid. pr. & Edd. Vett. Dein Leid. pr. Oxon. ἔνιπτε καὶ ἔνιζεν. Puto legendum καὶ ἔνιπτε καὶ ἔνιζεν. Scil. pro ἔνισσεν. *Hesych.* Ἔνιπτεν, ἐπέπλησσεν, ἐλοιδόρει. Ἐνίσσων, ἐπιπλήσσων, λοιδορῶν· ubi V. Comment. & *Etym.* M. Posset & ἔνισσεν. *Suid.* ἐνίσπω, ἐπιπλήττω. Utrumque poëtis est frequens. OUDEND.

Uterque MS. καὶ ἔνιπτε καὶ ἔνιζεν.

6 Οὐκ ἔνιζεν.] Ratio in propatulo: haec forma ex Tarentina dialecto in communem pervenit; Attici servant νίπτω: unde AEolum more νίσσω, ut ἐνίπτω, ἐνίσσω· κορύπτω, κορύσσω· ἰάπτω, ἰάσσω· ὄπτομαι, ὄσσομαι· πέπτω, πέσσω· hoc duplex σ Tarentini convertebant in ζ. Nonnihil ea de

1 ʼΕΝΙΣΤΑΤΟ, οὐκ ἠνίςατο.

ʼΕΝΝΕΑΖΩ λέγε, μὴ τὴν 2 νεότητα 3 διαβιβάζω. Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ· ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν χολῇ.

4 ʼΕΝΝΟΥΣ ἁπλῶς, ὁ ἔχων νοῦν, 5 ὡς πᾶς ἄνθρωπος. κατ-

---

de re dictum ad *Luciani* Jud. Voc. p. 92. Idem in hoc ipso verbo monstrat *Etym.* p. 605. v. 42. & *Eustath.* ad Il. K. p. 824. v. 30. Nec tamen ita penitus Attici hanc formam Homero consuetam aversantur, ut nunquam usurpent: ipse *Plato* in Symp. p. 1176. A. καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα, ἵνα τοὺς κατακείοιτο. *Dromo* apud *Athen.* IX. p. 409. F. ἀπενιζόμεθα· *Crates* p. 267. F. & *Clidemus* p. 410. B. ἀπόνιζε τὸ αἷμα. *Athenaeus* ipse p. 38. F. ἀπονιζόμενον τὰς χεῖρας· sed *Poll.* X, 46. ἀπονίπτεσθαι τὸ πρόσωπον· *Hesych.* & *Suid.* in Νίζει, νίπτει &c. HEMSTERH.

1 ʼΕνίςατο, οὐκ ἠνίςατο.] Uterque Leid. habet ἀνίςατο, οὐκ ἠν. & sic ante *Nunnesium* erat in *Phrynicho* p. 60. ubi mutavit ex *Thoma*. Sed cum in utroque consentiant MSS. non ausim α proscribere, quamvis *Thomae* seriei ea non conveniat. Atticos hic augmentum abjecisse, forsan indicarunt magistelli. OUDEND.

Codex A. ἠνήςατο.

2 Νεοτ. διαβιβ.] Adde ex Rom. & Vasc. (*Phav.* Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ.) Συνέσιος· ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν χολῇ. Locus *Synes.* est p. 171. A. add. p. 12. D. 19. A. 35. D. WITTER.

3 Διαβιβάζω.] Post hoc verbum addi curavi Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ· ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν χολῇ. Sic enim exhibent MSS. Leidd. Oxon. Edd. Vett. nisi quod illis desint ἐν ἐπιςολῇ. Leguntur autem haec Epist. XI. OUDEND.

Post διαβιβάζω addunt MSS. Regg. Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ. ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν χολῇ.

4 ʼΕννους ἁπλῶς, ὁ ἔχων νοῦν.] Sic ἐννοήσας *Lucian.* contr. eum qui dix. Prom. p. 15. ἐννοῶν *Julian.* Or. II. p. 50. DRAKENB.

Eo sensu *AEschylus* Prom. v. 443. ait

> —— τἀν βροτοῖς δὲ πήματα
> ʼΑκούσαθ', ὡς σφᾶς νηπίους ὄντας τὸ πρὶν,
> ʼΕννους ἔθηκα, καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.

Id enim sibi vult Prometheus, homines antea belluarum similes, suo tandem beneficio rationem adeptos esse. Ἐννους etiam dicitur, qui rursus mentis fit compos: eo sensu *Eurip.* Bacch. vs. 1268.

> Οὐκ οἶδα τοὔπος τοῦτο. γίνομαι δέ πως
> ʼΕννους, μεταςαθεῖσα τῶν πάρος φρενῶν.

Quibus significationibus aliae duae subjungi possunt. Prioris meminit *Thomas*, qui virum prudentem

[1] κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει, ἐπὶ τοῦ συνετοῦ καὶ φρονίμου.

[2] ἜΝΣΤΑΣΙΣ, οὐ μόνον τὸ ἐνίστασθαι πρὸς τὸν τοῦ κατηγόρου λόγον, ἤγουν μάχεσθαι καὶ ἀντιπίπτειν καὶ τἀναντία ἀντικατασκευάζειν, ἀλλὰ καὶ [3] τὸ διαθεῖναι καὶ οἰκονομεῖν. ὡς

---

dentem ἔννουν appellari tradit: testis *Sophocl.* Oedip. Tyr. vs. 935.

Ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ
Ἔννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.

Altera occurrit in fragmento *Damasceni*, Excerpt. p. 701. ubi ἔννους de illo intelligas, oportet, qui alicujus rei peritus est.

Καὶ πᾶς ὁ φύσεως ἔννους. ἡ δ' ἀπειρία
Τῶν νῦν μαγείρων κατανόει πρὸς τῶν θεῶν
Οἵα 'στιν.

SALLIER.

AEneas Gaz. Theophr. c. III. pag. 8. ἔδει γὰρ ἔννουν εἶναι τόδε τὸ πᾶν.

5 Ὡς πᾶς ἄνθρ.] *Moschop.* qui reliqua Nostro debet, sic habet: καθὸ λέγοιτ' ἂν πᾶς ἄνθρωπος ἔννους. STOEBER.

1 Κατεχρήσαντο.] Sic tamen optimi quique Plato, Sophocles, alii. V. *Suidam* & *H. Steph.* in Lexico. OUDEND.

2 Ἔνστασις οὐ μόνον.] *Phavor.* delet οὐ μόνον. Post: τἀναντία ἀντικατ.] Idem: τὰ ἀντία κατασκευάζειν. WITTER.

Frequens haec vox in libris Medicorum Methodicorum. *Cassius* Q. Med. Probl. 76. ἔνστασις δὲ ἐστὶ κ. τ. λ. ubi consule *Gesneri* not. p. 67. qui locus *Sylburgio* suspectus visus est. *Plutarchus* de Sanit. tuenda. p. 129. C. μηδὲ περιέργως ἐνστάσεις καὶ παρεμπλάσεις καὶ κοινότητας λαλοῦντα. *Aretaeus* Capp. de Cur. Morb. Diuturn. Lib. II. cap. 3. p. 130. D. ἣν γὰρ λίθων ἐνστάσιες ἔωσι. ex qua voce vel sola patet, caput hoc ab *Aretaei* manu profectum non esse, aut si genuinum, interpolatorem tamen passum esse. περὶ ἐνστάσεως scripsit *Theophrastus* teste *Diogene Laërt.* Lib. V. Segm. 43. γενναίαν ἔνστασιν τῶν ἀγαθῶν λόγων dixit *Gregor.* Naz. Metaphr. in Eccles. p. 64. *Athenagoras* Leg. pro Christ. p. 123. ἡ τῆς ἐνστάσεως ἀπάξειν ἡμᾶς τοῦ βίου.

3 Τὸ διαθεῖναι.] Cynicam sectam fuerunt, qui non αἵρεσιν esse, sed ἔνστασιν βίου existimarent, dissentiente *Diog. L.* Lib. VI. 103. *vitae certam rationem & institutum, quod magna animi contentione urgetur:* sic malim, quam quod paulo diverse, adhibito *Thomae* nostri loco, censuit Eruditiss. *Kühnius.* Cynicis etiam tribuit *Julian.* Or. VI. p. 201. A. τὸ λόγον ἀντὶ τοῦ σκήπτρου, καὶ τὴν ἔνστασιν ἀντὶ τῆς πήρας

πήρας τῆς κυνικῆς ὑπολαμβανέτω φιλοσοφίας γνωρίσματα· ibi *Petav. conſtans animi propoſitum.* Nec Stoicis ignotus vocabuli uſus: eum ἀπολέσαι τὴν ἔνστασιν *Epictetus* dicit Ench. c. 30. qui, ſepoſito Stoïcae legis ſuſceptaeque diſciplinae rigore, aliis ſeſe adcommodat & placere ſtudet: ad illum locum *Simplicius* ſuppeditat λύειν, διαλύειν, παραλύειν τὴν ἔνστασιν, τὴν φιλόσοφον ἔνστασιν, & contra φυλάττειν, διαφυλάττειν τὴν ἐνστ. τὴν ἑαυτοῦ ἔνστασιν, τὰς κηδεμόνας ἐνστάσεις p. 137. 139. 140. 141. τὴν ἔνστασιν φυλάττοντα τῆς φιλίας πάσῃ δυνάμει p. 204. ideo quaſi contraria junguntur τὰ κατὰ συμπεριφορὰν & τὰ κατ' ἔνστασιν in *Arriani* Epict. III, 14. Aliis etiam pro *deſtinata agendi norma, a qua nullis machinis divellaris:* μηδὲ τὸν Ἰωσὴφ περιάγειν τῆς ἐνστάσεως ἴσχυσεν ἡ τοῦ δεσπότου γυνή. *Clem. Al.* Str. VII. p. 868. vſ. 13. apud quem itidem p. 867. v. 14. ἔνστασιν σώζειν, & Paed. II, 3. pag. 190. v. 25. ἀκόλουθα εἶναι ταῖς ἐνστάσεσι τοῦ Χριστιανοῦ δεῖ, in quibus nihil mutandum. Quare ut Stoicae, ſic & monaſticae vitae tribuitur a Chriſtianis ſcriptoribus ἡ ἔνστασις· eleganter *Gregor. Nyſſ.* Tom. II. p. 182. C. τὴν αὐτὴν προαίρεσιν περὶ τὸν βίον ἐνστήσασθαι. Hinc generatim ἡ ἐξ ἀρχῆς αἱρεθεῖσα ἔνστασις τῆς ζωῆς apud *Suid.* in V. & τῆς ἐνστάσεως ἀπάξειν ἡμᾶς τοῦ βίου· *ſe nos eſſe deducturos opinantes a conſtanti Chriſtianae profeſſionis cultu: Athenag.* Leg. pro Chriſt. p. 123. 5. Propter uſum locutionis frequentem admodum mihi probabile videtur, deceptum fuiſſe *Suidam* in V. Ἔντασις lectione loci, quem profert, prava, ibique ſcribi debuiſſe: καθ' ὅσον ἡ τοῦ βίου ἔνστασις ἐπεδέχετο· nec, quod ſequitur, eſt ſanum, κυνικωτέρα προελθοῦσα· quam ob rem, ut ſenſum commodum efficerem, corrigere tentavi, προῆλθεν οὕτω. De haereticorum pertinacia in deteriorem partem ἄχρι τέλους τῇ τοιαύτῃ πονηρᾷ ἐνστάσει ἐμμένειν dixerunt *Joh. Damaſc. Euthym. Zigab.* aliique. Praeterea ſingularis eſt rebus in corporeis ejusdem vocabuli poteſtas. Viſum exiſtere ſunt philoſophi, qui putent κατά τινων ἀκτίνων εἴσκρισιν (ἔκχυσιν habet *Galen.* Hiſt. Phil. cujus reliqua ſunt in Ed. Ald. corrupta, in Pariſ. Chart. corruptiora: ego malim ἔκκρισιν) μετὰ τὴν πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἔνστασιν πάλιν ὑποστρεφουσῶν πρὸς τὴν ὄψιν. *Plutarch.* de Plac. Phil. IV, 13. Alia ratione *Aretaeus* p. 130. D. ἢν λίθων ἐνστάσιες ἔωσι· E. ἔλυσε καὶ σικύη κουφὴ κοτὲ τῶν λίθων τὴν ἔνστασιν· quod capere licet vel, *ſi calculorum dolor urgeat & inſtet*; vel, *ſi calculi inſiſtant & adhaereſcant.* Γαμψωνύχων, inquit *Jamblich.* Protr. p. 147, 21. ea eſt naturalis unguium ſtructura, ut facile corripiant, aegre dimittant διὰ τὴν ἔνστασιν ἀγκύλων ὄντων τῶν ὀνύχων· ὃν τρόπον καὶ αἱ κρεάγραι πεφύκασιν &c. ita legendum ex Codd. Reg. & Reines. fuit quum ἔγκλασιν tentarem; nunc MSS. conſenſu firmatam lectionem probo. Vetuſti ſcriptoris πᾶσαν ἔνστασιν

θάνου

[1] ὡς ὁ Αἰσχίνης· ἡ μὲν τοίνυν [2] ἐξαρχῆς ἔνστασις τῶν ὅλων πραγμάτων. καὶ ἐνεστησάμην τὸν ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ διέθηκα, καὶ ᾠκονόμησα.

[3] ἘΝΤΑΥ͂ΘΑ, ἐντεῦθεν, [4] ἐνθάδε, [5] δεῦρο, τῇδε, καὶ ὧδε. πάντα ταῦτα, ἐφ' οὗ εὑρίσκεταί τις τόπου [6] τίθησι· τὸ δὲ [7] αὐτόθι, αὐτόθεν, αὐτοῦ, ἐφ' οὗ εὑρίσκεται ὁ πρὸς ὃν τοὺς λόγους [8] ποιεῖται γράφων. εἰ δέ ποτε τὸ ἐνταῦθα καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπ' ἄλλου τόπου καὶ οὐκ ἐφ' οὗ ἐστιν ὁ λέγων τίθεται, ἀλλὰ τότε τοῦτο γίνεται, ὅτε ὁ τόπος [9] προδηλωθῇ, καὶ τὸ πρόσωπον [10] πρὸς ὃ οἱ λόγοι. οἷον, ἐλθόντες τινὲς πρὸς ὑμᾶς, πολλῶν ἀγαθῶν ἐνταῦθα ὤναντο,

---

θέμενοι διεργασάμενοι Suidas exponit συνηρεφῆ ἔκφυσιν καὶ πυκνὴν τῶν θάμνων. Ceterum *AEſchinis*, quem *Thomas* profert, locus eſt περὶ τῆς Παραπρ. p. 30. v. 36. Idem in Timarch. p. 18. v. 36. dixit ἀφαιρούμενον τὴν ὅλην ἔνστασιν τοῦ ἀγῶνος· & *Demoſth.* pro Cor. p. 473. C. ὁ τοιοῦτον ἀγῶνα ἐνστησάμενος. Pari modo ἐνστήσασθαι πρᾶγμα· *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 268. Ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον. HEMSTERH.

1 Ὡς ὁ Αἰσχίνης.] *Phav.* delet ὡς ὁ. WITTER.

Locus eſt de falſ. leg. p. 249. C. ἔνστασις τοῦ ἀγῶνος apud Eund. in Timarch. p. 188. B. STOEB.

Leid. pr. ὡς αὐτὸς Ἀ. Invenies locum de Falſa Leg. p. 398. D. Alter, ni fallor, eſt in Orat. contra *Cteſiph.* Hinc *Demoſthenes* pro Corona pag. 473. C. ὁ τοιοῦτον ἀγῶνα ἐνστησάμενος. V. etiam *Suidam*, *Herodian.* Lib. VIII. cap. 3. OUDEND.

2 Ἐξαρχῆς.] *Phav.* ἐξ ἀρχῆς. WITTER.

Sic & Vaſcoſ. STOEBER.

3 Ἐνταῦθα.] Vid. Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 19. DRAK.

4 Ἐνθάδε.] Sequitur ἐνθένδε apud *Phav.* *Thuc.* VI. pag. 417. WITTER.

Addit Cod. A. ἐνθένδε plane ut *Phavorin.*

5 Δεῦρο.] *Thuc.* III. p. 217. A. μέχρι τοῦ δεῦρο. WITTER.

6 Τίθησι.] *Phavor.* τίθενται. WITTER.

Cod. A. τίθενται. B. τίθεται.

7 Αὐτόθι.] Vitioſe in Ed. Blank. αὐτόθεν. Locus *Thucydidis* invenitur Lib. VI. §. 44. Pro ἕως in Leid. ſec. hic exaratur ἦγον. OUDEND.

8 Ποιεῖται γράφων.] Huc usque *Phav.* caetera deſunt. WITTER.

MS. B. ποιεῖ.

9 Προδηλωθῇ.] MS. A. προδηλωθείη.

10 Πρὸς ὅ.] MS. B. πρὸς ὅν.

1 Καὶ

το· [1] καὶ Θουκυδίδης· ἕως ἀφίκοντο εἰς Ῥήγιον, καὶ ἐνταῦθα [2] ἠθροΐζοντο. εὕρηται δὲ ἅπαξ καὶ μὴ προδηλωθέντος τοῦ τόπου, ὡς παρὰ [3] Συνεσίῳ ἐν ἐπιστολῇ· [4] σοὶ μὲν οὖν εὐτυχούσης τῆς ἐνταῦθα παιδείας [5] πολυανδρίαν σοφίας. ἤγουν τῆς αὐτόθι. οὐ δεῖ δὲ τῷ ἅπαξ εἰρημένῳ χρῆσθαι. ἐστι δὲ τὸ ἐνταῦθα, καὶ [6] ἀντὶ τοῦ τότε. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο. οἷον, ἐνταῦθα τύχης, ὡς καὶ ἐς δεῦρο τύχης.

Τὸ δὲ ἐκεῖ, ἐκεῖσε, καὶ ἐκεῖθεν, οὐ μόνον ἐπὶ ἄλλου τόπου, ἀλλὰ καὶ ἐφ' οὗ ἐστιν ὁ, πρὸς ὃν τοὺς λόγους ποιούμεθα, τιθέαμεν. [7] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· τῶν ἐκεῖθεν ἀνιόντων, ἕκαστον ἐρωτῶμεν, [8] ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. [9] ἤγουν, τοὺς αὐτόθεν. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ· ἀλλ' ἐπεὶ τἀκεῖ τεθεράπευκας ἱκανῶς.

'ΕΝ-

---

1 Καὶ Θουκυδ.] Lib. VI. p. 441. C. WITTER.

2 Ἠθροΐζοντο.] Tolle diaeresin. ἠθροίζοντο Rom. IDEM.

3 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 275. C. σοὶ μὲν γὰρ εὐτυχούσης ἐνθάδε πολυανδρίαν παιδείας. IDEM.

4 Σὺ μὲν οὖν.] Multo aliter haec vulgo leguntur in *Synesio* Ep. 138. σοὶ μὲν γὰρ εὐτυχούσης ἐνθάδε πολυανδρίαν παιδείας, συνέσονται πολλοὶ &c. Unde certe hic quoque σοὶ est reponendum, ut feci, Codd. Leidd. auctoritate. σοφίας vel abundat e Glossa, vel certe vocum ordo ex *Synesio* invertendus: πολυανδρίαν (πολυανδρείαν Leid. pr.) παιδείας σοφίας. Non placet tamen. an? εὐτυχ. τῆς ἐνταῦθα σοφίας πολιᾶς, παιδείας? Saepissime ἐνταῦθα Genitivo jungitur. Ex memoria *Synesium* rursus citasse videtur Magister. OUDEND.

Uterque MS. σοὶ μὲν.

5 Πολυανδρίαν.] MS. A. πολυανδρείαν.

6 Ἀντὶ τὸ τότε.] Scr. τοῦ ex Rom. WITTER.

Ed. Blank. vitiose ἀντὶ τὸ. Pro ἔτι mox ἔτι Oxon. OUD.

Uterque MS. ἀντὶ τοῦ. recte.

7 Λιβαν. ἐπισ.] N. 239. MS. ad *Sallust.* quae incipit: ἐν ἐρώτημα πάντων ἡμῶν &c. *Wolf.* Ep. 24. WITTER.

8 Ὅπως ἔχει τὸ σῶμα.] Scr. ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. Sic Rom. WITTER.

Sic edidi, addito σοι, quod male exsulabat ab Ed. Blank. cum MSS. & Edd. priores agnoscant, ut debent, auctore *Libanio* Ep. 1187. In altero exemplo, quod hausit *Thomas* ex *Libanii* Ep. 387. legendum est ἐπειδή. OUDEND.

Cod. A. ἔχει σοι.

9 Ἤγουν, τοὺς αὐτόθεν.] Cod. A. τῶν τοὺς αὐτ.

I Οὐ

'ΕΝΤΡΙ'ΒΕΤΑΙ τὸ πρόσωπον, [1] ἐ ψιμυθᾶται.
Εἰ καὶ [2] παρά τισι τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ῥητόρων εὕρηται τὸ συντυγχά-

1 Οὐ ψιμυθοῦται.] Ψιμιθοῦται Rom. & Vasc. nonnihil mendose. Scribendum ψιμιθιοῦται vel ψιμμιθ. utrumque legitur. *Lysias* duobus in locis utitur, Orat. I. p. 8. ἔδοξε δέ μοι τὸ πρόσωπον ἐψιμμιθιῶσθαι. ubi vid. Cl. *Tayl.* not. & pag. 11. Ita ψιμύθιον modo μμ habet. *Biset.* ad *Aristoph.* ἐκκλ. vs. 1064. STOEBER.

Eadem forma *Moeris*: 'Εντρίβεσθαι τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι Ἀττικῶς· quae ex ψίμυθος emanat: reperitur etiam, si fides scripturae vulgatae constat, in *Libanio* T. I. p. 305. B. τίνι τὸ πρόσωπον ἐπεψιμμίθωσε; poterat alioquin levi negotio refingi ἐπεψ. vel ὑπεψιμμυθίωσε· sic Veteres solent: in una *Lysiae* Actione bis ἐψιμμυθιῶσθαι p. 8. ubi consule Doctiss. *Taylorum*, & 11. unde sumsit *Etym.* in V. p. 406. v. 33. *Ctesias* apud *Athen.* XII. pag. 528. F. ἐψιμμυθιωμένον καὶ κεκοσμημένον γυναικιστί. neque aliter *Plutarch.* Alcib. p. 213. B. juncto, quod *Moeris* addidit, verbo. Placuit & tertia forma ψιμυθίζειν, ut ostendit *Clementis* ψιμυθισμὸς Paed. II. pag. 232. v. 26. & in Gloss. Ψιμυθιστής, *cimussator*; sive potius *cerussator*. An *Thomas* igitur damnavit ψιμυθοῦσθαι a *Moeride* non inprobatum? nam alteram formam quis contra *Lysiam* Atticis eripere sustineat? rectius scripsisset, 'Εντρ. τὸ πρ. ἢ ψιμμυθιοῦται. HEMSTERH.

Leidd. ψιμιθοῦται male: sed leg. ψιμυθιοῦται, vel ψιμμ. Adi *H.Steph.* in Thes. T. N. ἐψιμμυθισμένας formavit Schol. *Aristoph.* in Pluto v. 1065. ubi de ψιμυθίῳ eximia collegit Cl. *Hemsterh.* Porro addit Leid. sec. καὶ ἐντρίμματα, ἅπας ὁ τοιοῦτος φλήναφος καλεῖται. V. *Poll.* V, 101. Sed & ἐντρίψεις, ut *AEliano* Lib. XII. V. H. C. 1. *Xenoph.* Cyrop. Lib. I. p. 8. κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, καὶ χρώματος ἐντρίψει &c. quocum confer Lib. VIII. pag. 206. & 241. καὶ κοσμηταὶ, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς. uti legitur etiam apud *Athen.* Lib. XII. cap. 2. quod moneo, ne temere quis e MSS. nonnullis reponat κομμωταὶ, de quibus V. *Suid. Hesych.* & Comm. Verbum hoc restituendum etiam *AEliano* Lib. IV. de An. C. 46. καὶ πᾶν ὅτι ἂν ἐθέλωσι ἄλλο ἐς τήνδε τὴν χρόαν ἐντρίψαι τε καὶ χρῶσαι. vulgo ἐκτρίψαι. OUDEND.

MS. B. ψιμμιθοῦται. Sequitur in utroque codice: καὶ ἐντρίμματα, ἅπας ὁ τοιοῦτος φλήναφος λέγεται.

2 Παρά τισὶ τῶν ποιητῶν.] E quorum numero *Euripides* Rhes. vs. 864.

Δέδοικά γ' αὐτόν. καί τι μὴ θράσασα φρένας,
Μὴ καὶ Δόλωνα συντυχὼν κατακτάνῃ.

Εο-

τυγχάνω ἀντὶ τοῦ ἐντυγχάνω, ἀλλὰ σὺ ΈΝΤΥΓΧΑ'ΝΩ λέγε ὡς κρεῖττον. τὸ γὰρ συντυγχάνω, ἀντὶ τοῦ τῇ τύχῃ συμβαίνω, κυρίως εὑρίσκεται. Θουκυδίδης· οὕτω πῃ [1] ξυντυχόν.

[2] 'ΕΝ ΧΡΩ͂Ι κουρίας φᾶθι, καὶ μὴ [3] ψιλόκουρος. Συνέσιος [4] ἐν τῷ περὶ φαλάκρας· καί τις ἐν χρῷ κουρίας ἀποθανών.

[5] Ἡ ἘΞ ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξω τίθεται. ὡς τὸ, ἐξ ἀνθρώπων ἐγένετο. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ· τετράκις ἔλεγον ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι. ἤγουν, ἔξω τῆς συνηθείας.

[6] ἘΞΑΜΒΛΩ͂ΣΑΙ, καὶ ἄμβλωμα, [7] καὶ ἀμβλίσκειν, καὶ ἀμβλω-

Eodem ſenſu Heracl. vſ. 638.
Ἥκω γε μέντοι χάρμα σοι φέρων μέγα.
Τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοί συντυχὼν ἀμνημονῶ;
Ad ſolutae orationis ſcriptores quod attinet, plures, quos inter *Philo*, *Joſephus*, & *Heliodorus*, hancce vocem uſurpare non dubitarunt; in Atticarum igitur cenſum venire debet, *Thoma* contradicente. SALLIER.

1 Ξυντυχών.] Leid. pr. bene ξυντυχόν. OUDEND.
MS. A. ξύντυχον.

2 Ἐν χρῷ κουρίας.] Exempla praeter alios plurima praebet *Lucian.* Scholiaſt. ad T. I. p. 18. *Graev.* ἐν χρῷ κουρ.] λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. Minus frequens quamvis non inelegans illa formula *Philoſtr.* eſt Her. p. 714. τὴν κόμην τοῦ Παλαμήδους ἐν χρῷ εἶναι, i. e. *ad cutim abraſa.* conf. ad Noſtr. *Phav.* ex *Phryn.* p. 12. & *Laſcar.* p. 367. WITTER.

3 Ψιλόκουρος.] *Gloſſ.* p. 22. Attonſus, φιλόκουρος. leg. ψιλοκ. IDEM.
Ita *Phryn.* p. 18. & *Gloſſ.* Aliis ψιλοκόρρης vel ψιλοκόρσης. OUDEND.

4 Ἐν τῷ π. φ. λόγῳ.] Ultima vox non comparet in MSS. Leidd. Recte. Centies eum omittit *Thomas*, qui indigitat *Syneſii* locum p. 79. Praeterea videtur legi debere ὑπὲρ φ. Adi ad V. Πέρσαις. IDEM.

5 Ἡ Ἐξ &c.] Leid. pr. Ἰστέον, ὅτι καὶ ἡ &c. Bene. *Herodoti* verba leguntur Lib. II. C. 142. in quibus ἐξ ἠθέων ſignificant *conſuetas ſedes*, ſeu συνήθεις τόπους. IDEM.
Herod. Lib. II. pag. 164. A. MS. B. Ἰστέον, ὅτι ἡ ἐξ κ. τ. λ.

6 Ἐξαμβλῶσαι.] Conf. *Phryn.* p. 34. & 52. *Heſych.* voc. ἀμβλωθρίδια, ſi vera lectio, & voc. ἀμβλύσκει. Uſus illa voce *Joſeph.* p. 128. B. *Lyſiam* quoque Orationem ſcripſiſſe περὶ τῆς ἀμβλώσεως, Au-

ἀμβλωθρίδιον. [1] οὐκ ἐκτρῶσαι, [2] οὐδ' ἔκτρωμα, οὐδ' ἐκτιτρώσκειν.

Ἐξα-

Auctor est *Theo* cap. 2. pag. 20. ἀμβλώσκειν habet *Synes.* p. 56. G. conf. *Galen.* voc. ἀμβλωσμός. WITTER.

Vide *Phrynich.* p. 88. & 128. ejusque Comment. Sed active eleganter *Philostr.* in Icon. Lib. I. 14. ὁ δὲ Διόνυσος τὴν μὲν μητρὸς ἐκτρώσκει. OUDEND.

7 Καὶ ἀμβλίσκειν.] Cod. A. καὶ ἀμβλήσκειν.

1 Οὐκ ἐκτρῶσαι.] Legitur vero apud *Diod.* III. p. 198. C. IV. p. 211. C. *Philostr.* Icon. I. p. 785. ὁ δὲ Διόνυσος τὴν μὲν μητρὸς ἐκτρώσκει. WITTER.

2 Οὐδ' ἔκτρωμα κ. τ. λ.] Desunt haec in *Phavor.* Gloss. abortum, ἔκτρωμα, καὶ ἔκτρωσις. IDEM.

Attamen dixit *Hippocr.* Lib. de Aër. Aq. & Loc. pag. 343. πρὸς τὸ ἦρ, ἐξαμβλώσκειν, & Lib. de Steril. pag. 641. ἢν γυνὴ ἐξαμβλώσκῃ ἀέκουσα, sed & in illo, & in istis praesertim binis de Mulierum Morbis Libris, & alibi, tot tantaque hujus rei exempla & testimonia ubique occurrunt, ut nimia eorum copia me omnino deterreat a coepto semel proposito, omnia illa solicite & scrupulose nimis colligendi, inprimis quum allata jam ex uno *Hipp.* sufficere utique posse crediderim: quibus addas velim, quae in Oeconomia *Hipp.* dudum congessit *Foesius*, *Dieterichius* in Jatreo Hipp. p. 412. seqq. item *Stephanus*, & *Gorraeus*, ut alios taceam, nempe *Nunnes.* & *Hoeschel.* ad *Phrynich.* p. 88. Igitur nulla alia in hanc rem loca, quae magna copia alias in promtu sunt, ex *Aretaeo*, *Dioscoride*, *Plutarcho*, *Galeno*, *Athenaeo*, aliisque, jam producam: quoniam breves potius notas conscribere animus est, quam vastos Commentarios. De voce tantum ἐκτρώματος illud adhuc notandum, frustra quoque & infeliciter prorsus improbatam ac rejectam istam fuisse a fastidioso nimis *Thoma.* Sic enim *Aristoteles*, de Generat. Animal. Lib. IV. p. 291. κυήματ' ἐκπίπτει παραπλήσια τοῖς καλουμένοις ἐκτρώμασιν· quod ipsum & in sequentibus, aliisque locis passim occurrit; apud quem & alibi ἐκτρωματισμὸς, & ἔκτρωσις legitur, quod ipsum etiam frequentius apud *Hippocratem* extat, qui & ἐκτρωσμὸν, & τρωσμὸν, Lib. de Septimest. Partu, & alibi dixit, unde ἐκτρωματικαῖον apud eundem, *Galenum*, *Plutarchum* & alios. Plura περὶ τοῦ ἐκτρώματος vid. apud Interpretes Sacros ad I. Ep. ad Corinth. XV, 8. & inprimis, apud *B. Wolfium*, in Curis Crit. & Philol. ad eundem locum, T. II. p. 528. seqq. TRILLER.

Ἐξ-

1 ἘΞΑΝΑΧΩΡΩ͂, καὶ τὸ [2] ἐκφέρομαι, καὶ τὸ παρα-βαίνω. Θουκυδίδης· ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, [3] ἤτοι παρ-έβαινεν.

4 ἘΞΑΠΙΝΑΙ͂ΩΣ Θουκυδίδης, Φίλων, καί τινες ἄλλοι· οἱ

---

1 Ἐξαναχ. . . . Θυκ.] Lib. IV. p. 272. D. ubi Schol. ἀντὶ τ̃, ἀνεδύετο ποιεῖν ἅπερ ὑπέσχετο. ἀπέφυγεν. Sic Idem paulo ante: ἀνεχώρει] ἀνεδύετο. STOEBER.

2 Ἐκφέρομαι.] Scribe ἐκτρέπομαι, ut monuit ad *Suidam* Clar. *Kusterus*. SALLIER.

3 Ἤτοι παρέβαινεν.] Vel potius ἀνεδύετο ποιεῖν, ἀπέφυγεν, uti explicat Scholiastes Lib. IV. §. 28. ut viri docti illic animadverterunt. OUDEND.

4 Ἐξαπιναίως.] At certe Rhetor proprie haud fuit *Hippocrates*, quum fcriberet, Lib. de Coac. Praenot. p. 576. T. I. ἐξαπίνης ἐν μακροῖσι πυρετοῖσι τελευτῶσι. item Aph. 41. Sect. II. & Aph. 51. ibid. ut & Lib. de Morb. Sacr. p. 335. T. II. & Lib. II. de Morb. Mulier. p. 604. ἐξαπίνης ἄφωνος. atque ita alibi quoque faepiffime. Conf. *Dieterich*. Jatr. Hippocr. pag. 439. & *Foesii* Oecon. Hippocr. p. 132. Neque ipfius feliciffimus & rerum pondere & ftili nitore, imitator *Aretaeus* Lib. II. de Cauff. & Sign. Acut. Morb. cap. 9. p. 22. quum pariter diceret: ἐξαπίνης ἐκθορνύμενοι, ὡς ὑπὸ νύξιος. Neque *Homerus* ipfe Iliad. E. v. 90. ἐλθόντ' ἐξαπίνης. item *Callimachus* Hymn. in Apoll. & alibi faepe. Neque denique, ut finem faciam dictis, *Xenophon*, *Herodotus*, *Arrianus* & *Plato* Rhetores tum fuere, quum ifta voce ἐξαπίνης crebro fic uterentur. Nulla igitur prorfus eft differentia, ut fomniat quidem male Nofter, inter binas iftas voces ἐξαπιναίως & ἐξαπίνης, inprimis, quum illi ipfi praeftantiffimi auctores *Hippocrates*, *Aretaeus*, *Xenophon*, *Thucydides*, reliquique omnes modo laudati, nunc, prout nempe lubet, ἐξαπιναίως fcribant, nunc rurfus ἐξαπίνης, nulla prorfus obfervata diftinctione, quam fcilicet folus fibi finxit in pergula fua umbratica, ac lepide excogitavit bonus nofter *Thomas*, indocilis rectiora loqui. TRILLERUS.

V. Ind. *Thucydid. Philon.* p. 746. B. Ed. Francof. *Parthenii* Ἐρωτ. cap. 6, 84. *Poll.* Lib. VI. §. 193. OUDEND.

Hoc ficuti utitur *Thuc.* II. c. 48. vf. 67. III. 79. fine &c. *Xenoph.* I. Hellen. pag. 261. vf. 38. de Re Eq. p. 553. princ. fic iidem nec ἐξαπίνης fprevere. *Thuc.* Lib. IV. cap. 111. extr. cap. 115. vf. 49. Lib. I. cap. 50. ult. Lib. V. c. 10. vf. 55. *Xen.* VI. K. Π. Lib. III. K. A. IV. &c. ABRESCH.

δὲ ῥηβεικοὶ, ἐξαπίνης.[1] Τὸ δὲ ἐξάπινα,[2] ὐχ ἑλληνικὸν[3] ὅλως.

ΕΞΕΙΛΕ τῦτον αἰτίας κάλλιον λέγειν, ἢ ἐξέβαλεν. εἷλε τὴν πόλιν, καὶ ἐξεῖλε, καὶ ἐξαιρεῖ, καὶ ἐπόρθησε, καὶ παρεςήσατο. μαρτυρία τῦ ἐξαιρεῖ παρὰ Δημοσθένει·[4] ἀλλὰ καὶ νῦν ἐξαιρεῖ πολλὰ τῶν φρουρίων. καὶ τῦ ἐξεῖλε[5] παρὰ Θουκυδίδῃ· Σκιωναίους ἐξελεῖν, καὶ ἀποκτεῖναι. ὐ μόνον γὰρ ἐπὶ πόλεων λαμβάνεται τὸ ἐξεῖλεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ὡσαύτως καὶ τὸ παρεςήσατο, καὶ ἐπὶ γνώμης λαμβάνεται. οἷον, παρεςήσατο τῦδε τὴν γνώμην. τὸ δὲ εἷλεν, ἐπὶ πόλεως ἀεὶ καὶ χωρίων. ὕτω γὰρ Θουκυδίδης χρῆται. ἐξεῖλε τῷ δεῖνι γέρας, καὶ ἐξῆρε.[6] Θουκυδίδης·[7] Δημοσθένει ἐξηρέθησαν τριακόσιαι πανοπλίαι. καὶ[8] Ἀριςείδης ἐν τῷ εἰς Δία· τὰς ἀκροπόλεις ἐξεῖλον Διΐ. καὶ ἐξαίρω, τὸ ὑπερβάλλω. Ἀριςείδης[9] ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας

---

1 Τὸ δὲ ἐξάπινα.] Zonar. VII, 25. p. 360. C. Διαςῆναι τὸ πεδίον λέγεται ἐξάπινα. Idem X, 37. p. 542. A. ἐξάπινα σφᾶς περιεςοίχισαν. In *Hesych.* pag. 875. seq. Schrev. conjunctim legendum: Σύμπτωμα, συνάντημα, συμβεβηκὸς ἐξάπινα. WITTER.
MS. A. ἐξάπηνα.

2 Οὐχ ἑλληνικὸν ὅλως.] Ultima vox deest MSS. Leidd. ἐξάπινα reperias tamen in S. L. quarum voces saepe obelo notat *Thomas*. Sic in Euang. *Marci* cap. 9. §. 8. ἐξάπινα περιβλεψάμενοι. Item *Etym.* M. & *Suid.* Ἐξάπινα, ἐξαίφνης ἢ κυκλόθεν. Δαβὶδ (Ps. 63, 4.) ἐξάπινα κατατοξεύουσιν. OUDEND.

3 Ὅλως.] Vid. *Kuster.* ad *Suid.* v. Ἐξαναχωρεῖ, pag. 761. DRAKENB.

Deest in duobus MSS. Regg.

4 Ἀλλὰ καὶ.] Cod. A. καὶ omittit.

5 Παρὰ Θουκυδίδῃ.] Lib. IV. p. 333. A. WITTER.
Lib. IV. §. 122. ubi ἐξελεῖντε.

6 Θουκυδ. Δημοσθ.] Lib. III. p. 250. WITTER.

7 Δημοσθένει.] Inepte Leid. pr. Δημοσθένης, quasi ille, ut supra, citaretur; cum sit vox *Thucydidis*, sive pars exempli e Lib. III. §. 114. quo sensu passim occurrit apud *Xenophontem* & *Apoll.* Rh. I, 397. aliosque. *Aristidis* primum exemplum legas T. I. p. 6. Ed. Angl. OUDEND.

8 Ἀριςς. εἰς τὸν Δία.] Pag. 73. B. Med. Alter locus est p. 98. B. l. 9. add p. 70. B. lin. 15. 17.

Ἐν τῷ π. ὁμ. Ῥοδ.] Interpunge: ἐν τ. π. ὁμ. Ῥοδίοις· ἐξαίρει &c. WITTER.

9 Ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας Ῥοδίοις.] Sic

νοίας Ῥοδίοις· ἐξαίρει πᾶσαν ἀνθρώπων ἄνοιαν.
ἘΞΕΙΛΕΓΜΕ'ΝΟΣ, οὐκ ἐκλελεγμένος.
1 ἘΞΕΙ'ΛΟΧΕΝ, οὐκ ἐκλέλοχε.
ἘΞ ἘΚΕΙ'ΝΟΥ, 2 οὐκ ἔκτοτε, 3 οὐδ' ἀπὸ τότε. καὶ 4 ἐκ πα-

Sic appellatur haec oratio, vel potius, ut est in Leid. pr. Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας, ut in V. ἐπιτρέπει &c. Pessime edebatur ὁμονοίας· Ῥοδίοις ἐξαίρει π. V. T. II. pag. 561. Alibi male omissa est vox Ῥοδίοις. V. in ἔχω. Alibi Ῥοδίων, ut in V. οὐκ, & περιηγορία. Sed illic recte quoque Leid. pr. Ῥοδίοις. OUDEND.

Uterque MS. ἐν τοῖς Ῥοδίοις περὶ ὁμον.

1 Ἐξείλοχεν.] *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 751. DRAK.

Vid. *Graev.* ad Soloec. §. 47. pag. 105. & in add. ad p. 66. WITTER.

Praestantiss. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. III. pag. 573. hunc in modum protulit: Ἐξείληχεν, οὐκ ἐκλέλογχεν, ita sine dubio legendum existimans, ut qui demtae labis ne minimam quidem faciat mentionem. Si sic scriptum reperissemus, nulla foret mutandi caussa: nunc nihil est, cur receptam lectionem, in quam veteres Edd. consentiunt, repudiemus. Verum est, Atticos, ut ἐξείλεγμαι solent pro ἐκλέλεγμαι, sic & ἐξείλοχα praeferre τοῦ ἐκλέλοχα. *Aristid.* T. III. p. 649. D. τὰ γοῦν κράτιστα ἐξειλοχὼς ταῦτα περὶ τούτων γράφει. *Hesychius* habet Κατείλοχε. Inprimis frequens in composito συλλέγω· *Suid.* in Συνειλόχασι· rarior forma passiva, οἱ δὲ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ συνειλόχατο) apud *Dion. Cass.* p. 81. E. *Dioscor.* habet, ἐν δυσὶ τόμοις συνειλεχότες Parab. p. 125. G. HEMSTERH.

In Cod. Oxon. scribitur ἐξείλοχεν καὶ ἐκλέλοχε. OUDEND.

2 Οὐκ ἔκ τοτε.] *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 741. DRAK.

Conjungit Rom. ἔκτοτε. *Phavor.* separat ἐκ τότε. qui idem post ἀπὸ τότε add. λέγομεν. WITTER.

3 Οὐδ' ἀπὸ τότε. καὶ ἐκ παλαιοῦ, οὐκ ἔκπαλαι, οὐδὲ ἀπόπαλαι.] Sic locum hunc auxi, auctoribus MSS. omnibus & Edd. Vett. Negligentissime *Blankardus* cuncta, καὶ ἐκ παλαιοῦ &c. elabi siverat. Tu vide, lector, *Phrynichum* p. 14. ibique *Nunnesium*, quem sine hac additione non intelliges, item p. 48. Porro Oxon. & Edd. Rom. Vasc. adjiciunt οὐδὲ (καὶ Ed. Rom.) πρόπαλαι. καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάσσουσι τὰς προθέσεις Ἀττικοί. Verum hic pannus adsutus videtur ex *Herodiano* pag. 206. Ed. *Pauw.* ἔκ τοτε inveni apud *Apollodor.* Lib. I. pag. 61. Ed. Fab. ἔκπαλαι in S. L. & aliis minus Atticis. V. Cl. *Alberti*, Obs. S. p. 463, 511. OUDEND.

Conjunctim uterque MS. ἔκτοτε.

παλαιȣ̃, ȣ̓κ ἔκπαλαι, ȣ̓δὲ ἀπόπαλαι.

[1] ΈΞΕΚΟΠΗ τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς λέγων, [2] καὶ ἀνεκόπη, [3] κάλλιον ἐρεῖς, ἢ [4] ἀφηρέθη. [5] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· αἰθ·

τοτε. Post ȣ̓δ' ἀπὸ τότε Cod. B. subjungit: καὶ ἐκ παλαιȣ̃, ȣ̓κ ἔκπαλαι, ȣ̓δὲ ἀπόπαλαι. quibus denuo addit MS. A. ȣ̓δὲ πρόπαλαι· καὶ καθόλȣ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν ȣ̓ συντάσσȣσι τὰς προθέσεις Ἀττικοί.

4 Ἐκπαλαιȣ̃.] Idem quidem tradit *Phrynichus*, sed uterque more solito vehementer fallitur, licet in eorum castra praepropere nimis transierit, quod mirum, ipse quoque *Salmasius* Lib. de Hellenistica pag. 104. Probum enim ac tritum quoque illud falso damnatum ἔκπαλαι esse, ex *Arriano*, *Plutarcho*, *Apollon.* Alex. aliisque valide ostendit Cel. *Alberti* in Observ. Sacr. p. 463. & pag. 511. item *Blakwall* in Auct. Class. Sacr. T. II. p. 418. nec non *Wolfius* in Cur. Philol. & Crit. in N. T. T. IV. p. 205. ac denique Cl. *Schwarzius*, cum in Comment. de Soloecismis discipulorum J. C. antiquatis p. 69. tum & praecipue in Comment. Crit. Gr. Ling. N. T. pag. 444. ubi & quaedam *Josephi* loca simul denuo addidit. Quibus testimoniis ac fulcris sane tam luculentis, nunc facile sese tuebitur illud Petrinum Ep. II. c. 2. 3. τὸ κρῖμα ἔκπαλαι οὐκ ἀργεῖ, quod hic inprimis tacite sugillare videtur incredulus noster, in tradenda vera proborum verborum Graecorum auctoritate, *Thomas Magister*: pro more nempe consueto, ut supra jam passim vidimus, ac mox rursum, item & sequentibus, clarius adhuc videbimus. Nihil enim libentius ille morosus Grammaticus improbat, & e censu proborum verborum eliminare tentat, quam dictiones quidem sacras in sanctissimo N. F. codice hinc inde occurrentes. TRILLER.

1 Ἐξεκόπη τ. ο. λέγων.] *Phav.* delet λέγων. WITTER.

Pro λέγων in margine sui exemplaris λέγειν adscripsit *Junius.*

2 Καὶ ἀνεκόπην.] *Phav.* καὶ ἀνεκόπη. WITTER.

Uterque MS. καὶ ἀνεκόπη.

3 Κάλλιον ἢ.] *Phavor.* καλλ. ἐρεῖς, ἢ. WITTER.

Verbum addidi e MSS. a quo pendet λέγων. Item ν' ex iisdem sustuli τῷ ἀνεκόπην. Id fieri debere, sentit quisque. λίθῳ abest a MSS. hic. Sed in *Aristoph.* vs. 24. OUDEND.

Addit uterque MS. ἐρεῖς.

4 Ἀφηρέθη.] Usus *Liban.* T. I. p. 918. D. τ' ὀφθαλμῶν ἀφηρέθην. Add. Eund. p. 921. D. WITTER.

5 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 24. τ' ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος *Liban.* T. I. pag. 107. D. 173. A. &c. ἐξεκόπη τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς ἠπηθείς *Conon* Narrat. VII. IDEM.

ἐθ' ἐξεκόπλω πρότερον τ ὀφθαλμὸν [1] λίθῳ. [2] Φιλόςρατος ἐν Ἡρωϊκοῖς· τὰς ὄψεις ἀνακοπείς. τὸ δὲ ἐτυφλώθη, κοινόν.

[3] ἘΞΕΝΕΓΚΕΪΝ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκβαλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν. ὥσπερ καὶ τὸ ἐκφέρειν. ἐκφέρουσι μέντοι τ νεκρὸν ἐπὶ ἡμέρας, [4] καὶ οὐκ ἐπὶ νυκτὸς, ἵνα πάντες αὐτὸν ἴδωσι, [5] μὴ φαρμάκοις ἢ τοιούτοις τισὶ, καὶ

Ἐκκοπεὶς ὀφθαλμοὺς *AEſchin.* in Tim. p. 194. B. STOEBER.

1 Λίθῳ.] Deeſt in A. & B.

2 Φιλοςρ. ἐν Ἡρ.] Pag. 664. Add. eund. p. 12. τ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἐξέκοψεν. WITTER.

3 Ἐξενεγκεῖν.] Qua de notiſſima loquendi ratione perquam multa auctorum loca collegit *Jo. Kirchmannus*, Lib. II. de Funerib. Romanor. cap. 1. pag. 71. ſeqq. quibus longe plura adhuc addi poſſunt paſſim ob via, ut oſtendimus ipſi olim in Annotat. noſtris philolog. ad *Luc.* VII. 12. quorum excerpta in compendium arctius miſſa dedit B. *Wolfius*, heu! quondam noſter, in Curis Crit. & Philol. Sacr. ad eundem locum T. I. p. 632. quibus addas, ſi lubet, *Pricaei* Annot. ad illum locum p. 267. item *Jac. Elſneri* Obſerv. Sacr. T. I. p. 211. nec non *Cerdae* Obſerv. ad illud *Virgilii* Lib. IV. Georg. vſ. 255.

> - - - - *dum corpora luce carentum*
> *Exportant tectis, & triſtia funera ducunt.*

Latinos enim pariter de hac lugubri & funebri re, *efferre* & *exportare* dicere ſolere, notum eſt cuivis, quod multis quoque exemplis oſtendit ſupra laudatus *Kirchmannus*, cum aliis auctoribus pluribus, quos maximam partem allegavimus, Lib. I. Obſerv. Crit. cap. 27. p. 69. ubi & ipſi quaedam in hanc rem loca produximus. Mox in *Thoma* noſtro ſequitur: καὶ οὐ θανάτῳ φυσικῷ τέθνηκεν, ubi tamen legendum potius videtur: καὶ θανάτῳ οὐ φυσικῷ τεθνηκέναι, praeceſſit enim: ἵνα πάντες αὐτὸν ἴδωσι —— τεθνηκέναι. Imo rectius forſan per antitheſin hic legatur: ἀλλὰ θανάτῳ φυσικῷ τεθνηκέναι, quod ſcilicet longe melius & exactius reſpondet antecedentibus: μὴ φαρμάκοις, κ. τ. λ. ἀλλὰ θανάτῳ φυσικῷ τεθνηκέναι, *illum mortuum non venenis, ſed morte naturali e vivis fuiſſe ſublatum.* TRILLER.

4 Καὶ οὐκ ἐπὶ νυκτὸς.] *Phav.* delet καί. WITTER.

Falſum, ſi de priſcis Graecorum temporibus intelligi velit. conf. *Pollux* VIII, 65. *Potter.* Archaeol. Gr. col. 554. STOEB.

5 Μὴ φαρμάκοις &c. τέθνηκεν.] Leid. pr. a m. ſec. ὅτι μή. Non opus

καὶ ὁ θανάτῳ φυσικῷ, τέθνηκεν. ἐξήνεγκε δὲ καὶ ἐξέφερέ τις μέμψιν κατά τινος.

Ἰστέον δὲ, [1] ὅτι τὸ ἐξαγωγὴ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων λέγεται· τὸ δὲ ἐκφορὰ ἐπὶ μέμψεως οὐ λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ νεκροῦ, [2] καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἐκβολῆς.

[3] Οὐδεὶς τῶν δοκίμων [4] ἘΞ ἘΠΙΠΟΛΗ͂Σ εἶπεν, ἀλλὰ πάν-

---

opus est; μὴ significat *num quid*, *an* vel scrib. μή τι *Long.* in Pastor. Lib. I. init. μαθησόμενος, μήτι τοὺς ἀγροὺς ἐλυμήνατο. ubi male in Ed. ult. μήτι οὐκ ἀγρούς. Optime *Pollux* Lib. VIII. §. 65. αἱ προθέσεις δὲ διὰ τοῦτο ἐγίγνοντο, ὡς ὁρῷτο ὁ νεκρὸς μήτι βιαίως πέπονθε. ubi V. Comm. *Moschopulus* in V. ἐξενεγκεῖν haec ita habet: ἐξέφερον δὲ τὸν νεκρὸν, ἵνα πάντες ἴδωσι τὸν θάνατον αὐτοῦ, μή ποτε φαρμακωθεὶς ἢ τοιοῦτό τι παθὼν ἀπέθανεν· ὅπερ ἐπεκράτησε καὶ γίνεται μέχρι τοῦ νῦν ἀπὸ συνηθείας. τὴν γὰρ αἰτίαν οἱ πλείους ἀγνοοῦσι. Non scio vero, qui huc apud Grammaticos irrepserit Antiquitatis nota, dum agunt de vocum & verborum vi. At fortan τὴν τοῦ νεκροῦ πρόθεσιν cum ἐκφορᾷ confuderunt. OUDEND.

1 Ὅτι τὸ ἐξαγ.] *Gloss.* pag. 78. *Divulgatio*, ἐξαγωγὴ, δημοσίευσις. & p. 88. *Evestio* (l. evectio Vulc.) ἐξαγωγή. WITT.

2 Ἀλλ' ἐπὶ ἁπλῶς ἐκβολῆς.] Legendum fortasse, ἢ ἁπλῶς ἐπ' ἐκβολῆς. SALLIER.

Scr. καὶ ἐπὶ ex Rom. & Vasc. Vid. *Aristoph.* Pl. v. 1009. & ad eum *Spanh.* STOEBER.

Sic MSS. & Edd. Vett. Prave Ed. Blank. ἀλλ'. OUDEND.

Uterque MS. καὶ ἐπὶ ἁ. ἐ.

3 Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν.] *Graevius* ad *Lucian.* Soloec p. 742. DRAKENB.

Vid. *Graev.* ad Soloec. T. II. p. 742. Gr. WITTER.

Nostro praeivit *Phryn.* in Ecl. h. v. quam sententiam quoque tuetur in Προπ. Σοφ. voc. ἐπιπολῆς. STOEBER.

Ingens profecto exigui Grammatici temeritas! quasi vero omnes ille auctores probatissimos aut perlegisset, aut fida & tenaci memoria teneret. Nonne igitur scriptor δόκιμος, imo δοκιμώτατος & ἀττικώτατος simul censeri debet *Aristoteles*? qui tamen Lib. II. de Gener. Anim. p. 232. apertissime scripsit: διαχεῖται τὸ λεπτὸν καὶ ψυχρὸν ἐξ ἐπιπολῆς. Nonne probus scriptor Atticus *Lucianus*, qui tamen Lib. II. Ver. Hist. p. 667. pariter dixit: ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, & Lib. de luctu p. 304. T. II. rursus τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσειν, quod ad *Phrynichum* idem somniantem perperam pro suspecto habet *Nunnesius* p. 50. quanquam idem *Lucianus*, sui quasi oblitus, eandem loquendi rationem rejicere videtur Lib. de Soloec. pag. 742. ubi vid.

πάντες χωεὶς τ̃ ἐξ. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· ἐπειδή σοι δεῖ βραχέων, καὶ [2] ἐπιπολῆς ἀποκρινάμενον. [3] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· δεῖ τὸ ἐπιπολῆς τῶ ἄλλω εἶναι.

[4] Ὥσπερ ἘΞΕΡΩ τὸ ἀκριβῶς [5] λέξω, οὕτω καὶ ἐξερήσομαι τὸ ἀκριβῶς ἐρωτήσω. [6] Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῶν

---

vid. *Graevius*. Nonne denique scriptor δόκιμος *Diodorus* Sicul. qui Lib. V. c. 38. p. 361. T. I. manifestissime scripsit: κασσίτερος σὐκ ἐξ ἐπιπολῆς διορυσσόμενος. pro quo *Strabo*, observante ibi Cel. *Wesselingio* Lib. III. p. 219. exhibet ἐπ' ἐπιπολῆς. Omitto alia. Scilicet ἐπιπολὴ est nomen substantivum, quod proinde variis cum praepositionibus construi potest. Recte ergo dicitur ἐξ ἐπιπολῆς, ἐπ' ἐπιπολῆς & ἀπ' ἐπιπολῆς &c. quae tam elegantiae causa, per consuetam ellipsin, saepius omittuntur. Ceterum mira sunt & pene ridicula ex parte, quae de hac voce notat *Pauw* ad *Phrynich.* p. 50. seq. TRILLER.

Recentiores non refugere. *Achill. Tat.* p. 69. *Luc.* T. I. p. 45. 746. & II. p. 433. *Hermog.* περὶ Γοργ. pag. 271. Edit. *Junt. Philo* Jud. p. 712. F. Edit. Genev. ABRESCH.

4 Ἐξ ἐπιπολῆς.] Vel pejus ἐξεπιπολῆς una quasi voce, uti saepissime editur. *Thomae* consentit *Phrynichus* p. 50. & ipse *Lucianus* in Soloecista. Cum tamen idem bis usus sit ἐξεπιπολῆς in Nigr. T. I. p. 77. Ver. Hist. T. II p. 105. Ed. ult. Grammatici quoque *Hesych. Etym.* *Suidas* crebro explicationis gratia sic efferunt. *Moeris* etiam ait modo, ἐπιπολῆς Atticum esse. Sed adite Comm. ad *Phrynich.* & *Duker.* in Add. ad locum *Thucydidis* a *Thoma* citatum Lib. VI. §. 96. *Aristidis* verba legas in AEgyptio T. II. p. 331. Ed. Angl. OUDEND.

1 Ἀρισ. ἐν τῷ Αἰγυπτ.] *Phav.* Αἰγυπτιακῷ. Locus est p. 90. B. WITTER.

2 Ἐπιπολῆς.] Cod. A. ἐπιπολῆς. melius forte B. ἐπὶ πολλῆς. Eadem in sequente *Thucyd.* loco diversitas obtinet. STOEB.

3 Θουκυδ.] Deficit hoc exemplum in *Phav.* Lege *Thuc.* l. c. p. 477. D. WITTER.

4 Ὥσπερ Ἐξερῶ.] MS. B. ἐξαιρῶ & post ἐξαιρήσομαι.

5 Λέξω.] Sic exhibui, cum MSS. & *Phavorino*. Male vulgo λέγω. In *Aristidis* quoque exemplo e T. I. p. 471. Ed. Angl. rescripsi ὑπὲρ sensu, MSS.que postulantibus. OUDEND.

Uterque MS. cum *Phavor.* λέξω.

6 Ἀρισ. ἐν τῷ Λευκτρ.] Pag. 34. B. ubi ὑπὲρ pro ὑπό. WITT.

Tom. II. pag. 210. unde in *Thoma* reponendum ὑπέρ. ABRESCH.

1 Ἐ-

κῶν πέμπτῳ· ἐξερήσομαι δὲ τοὺς ὑπὲρ ἑκατέρων εἰρηκότας.

[1] ἘΞΗΜΕΣΕ κάλλιον, [2] ἢ ἐξέμεσεν.

[3] ἘΞΗΡΤΗΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ [4] ἐκκρέμαμαι, οὐ μόνον πρὸς γενικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δοτικήν. Αἰσχύλος [5] ἐν Προμηθεῖ· ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι. ἐξήρτημαι δὲ, [6] ἀντὶ τοῦ εἰς ἑαυτὸν κρεμῶ, αἰτιατικῇ. [7] Συνέσιος ἐν τῇ, [8] τρίτη μὲν ἦν Αἰσχίνη κειμένῳ, ἐπιστολῇ· χρυσία καὶ λίθους ἐξήρτητο. [9] καὶ πάλιν ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ἕως ἔτι περιῆν ὁ μακαρίτης Θεόδωρος· διαφερόντως δὲ τοὺς ἡμετέρους γονέας ἐξήρτητο. ἀπήρτημαι δὲ, τὸ ἀποδιίσταμαι, κυρίως ἐπὶ θαλάσσης γενικῇ. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδι-

---

1 Ἐξημ.] *Phav.* ἐξημ. κ. ἢ ἤμεσε. WITTER.

2 Ἢ ἐξέμεσεν.] Leid. Cod. cum *Phavorino* ἢ ἤμεσεν. Id voluisse, opinor, *Thomam*; licet simplex passim occurrat aliis temporibus; immo & *Theophrastus* scripserit in Charact. cap. 3. χθὲς ἤμεσα. item *Lucianus* aliquoties: ut T. I. p. 750. III. p. 363. Ed. ult. ἐμέσαι *Liban.* Ep. 1381. ἐξήμησε metri causa dixit *Hesiod.* Theog. vs. 497. & contra *Homerus* ἐξεμέσειεν Odyss. M. 237, 437. Corrigendus in hoc verbo *Suidas* ἐμημεκὼς, ut centies occurrit: vulgo perperam ἐμεμηκὼς, ἐμέσας. OUDEND.

Uterque Codex ἢ ἤμεσεν.

3 Ἐξήρτημαι.] *Synesius* de Regno p. 16. A.

4 Ἐκκρέμαμαι.] MS. B. bis ἐκκρέμμαμαι.

5 Ἐν Προμηθεῖ.] Vs. 710. Sed ubi ponitur sensu seq. exempli, & Accusativus τόξα adhiberi potuisset. Plura de his vide apud Doct. *Abresch.* ad *AEschyl.* Anim. p. 40. &c. OUDEND.

Hoc de loco scripsi nonnihil in Anim. ad *AEschyl.* Lib. I. p. 40. seq. ABRESCH.

6 Ἀντὶ τοῦ εἰς ἑαυτὸν κρεμ.] Legi vult ἐμαυτὸν *Norm.* ad *Aristid.* p. 162. WITTER.

Pro εἰς ἐμαυτὸν, ut monuit *Laur. Normann.* ad *Aristid.* κατὰ τῶν ἐξορχ. p. 162. HEMST.

7 Συνεσ. ἐν τῇ γ΄.] Pag. 158. B. Alter locus est pag. 161. A. ubi τοσοῦτον. conf. pag. 163. A. tertius locus legitur p. 174. C. WITTER.

8 Τρίτη μὲν ἦν Αἰσχ. κειμένῳ.] Sunt primae voces ex Epist. 3. p. 160. ut saepissime cum aliis citat *Thomas*: & mox ἡ Ed. Blank. Alter metaphoricus locus est Ep. 20. pag. 176. sed hic in MSS. Leidd. non legitur, qui jungunt λίθους ἐξήρτητο. Ἀπήρτημαι. OUDEND.

9 Καὶ πάλιν ἐν ἐπιστολῇ.] MSS. A. & B. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ.

Βενδιδεῖς, ἐπιςολῇ· τὸ ἀπηρτηκὸς [1] τοσοῦτο τῆς γῆς. ἀπήρτημαι, καὶ τὸ ἐκκρέμαμαι. [2] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἰκαρομενίππῳ, ἢ Ὑπερνέφελος· ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν [3] ὤτων ἀπηρτημένον.

[4] ἘΞΙΣΗΣ κάλλιον, ἢ [5] ἐπίσης.

[6] Τὸ ἜΞΩ καὶ ἐπὶ στάσεως, καὶ [7] ἐπὶ κινήσεως. οἷον, ἔξω διατρίβει. καὶ, ἐξῆλθεν ἔξω. τὸ δὲ ἐκτὸς, ἐπὶ κινήσεως ἀεί. [8] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ἐκτὸς οἴσει τῶν [9] ἐλαῶν. [10] Σοφοκλῆς· σὺ δ' ἐκτὸς [11] ἦξας πρός τι. [12] εὐρηθ

---

1 Τοσοῦτο.] Vulgo in *Synesii* Ep. IV. p. 163. τοσοῦτον. Dein in *Luciani* loco T. II. pag. 755. Ed. ult. rescripsi e Cod. Leid. pr. ἀπηρτημένον sc. μή με περιίδῃς, quae in *Luciano* praecedunt. OUDEND.

2 Λουκ. ἐν τῷ Ἰκαρ.] T. II. p. 188. *Graev.* WITTER.

3 Ὤτων ἀπηρτημένων.] MS. A. ὄντων. Mox uterque MS. ἀπηρτημένον. *Junius* ἀπηρτημένος.

4 Ἐξίσης κάλλιον, ἢ ἐπίσης.] Ita & *Phavorin.* At in MS. Oxon. non comparet κάλλιον. Et sane cum aliis *Xenophon* ait Lib. III. Cyrop. p. 81. in f. ὑμᾶς ταῦτα ἐπίσης ἐμοὶ ἐπισταμένους. OUDEND.

5 Ἢ ἐπίσης.] Ἐξίσης & ἐπίσης promiscue ab Atticis usurpata; praeter *Xenophontem*, cujus in lexicis mentio, testis etiam *Sophocles* Elect. vs. 1067.

> Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους
> Οἰωνοὺς εἰσορώμενοι
> Τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
> Βλάστωσιν, ἀφ' ὧν τε ὄνησιν
> εὕρωσι,
> Τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν.

SALLIER.

Habes apud *Herod.* VII. pag. 458. D. & *Theon.* Progymn. cap. 1. p. 8. WITTER.

Vid. not. ad *Viger.* pag. 71. STOEBER.

Demosth. Or. de Class. p. 3. οὐ γὰρ ἐπίσης ὁρῶ. *Lucian.* D. D. XX. 1.

6 Τὸ ἔξω.] Sic MSS. & Edd. Vett. τὸ rescidit Blank. OUDEND.

MS. A. τὸ ἔξω. Conf. Cel. *Wetstein* N. T. T. II. p. 159.

7 Ἐπὶ κινήσ.] *AElian.* V. H. X, 3. XII, 1. & alibi. STOEBER.

8 Ἀρις. ἐν Βατρ.] Vs. 1026. ubi *Phavor.* legit ἐλεῶν male. WITTER.

9 Ἐλαῶν.] Leid. sec. ἐλαιῶν. quod metrum postulat *Aristoph.* vs. 1026. V. supra in ἐλάα. OUDEND.

10 Σοφοκλ.] Delet *Phavor.* WITTER.

11 Ἦξας.] Immo ἦξας, ut est in *Sophoclis* Electra vs. 1404. quae corruptio haud infrequens est. Consule omnino Cl. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 733. OUDEND.

12 Εὑρ.

ρηται δὲ καὶ ἅπαξ ἐπὶ ςάσεως παρὰ Πλάτωνι. οἷον, καὶ ὅσα ἐκτός ἐςιν. [1] ἔςι δὲ τὸ ἐκτὸς καὶ ἀντὶ τῦ χωρίς. [2] Λυκιανὸς ἐν τῷ βίων πράσεις· ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τ Θάμυριν ἐκεῖνον. [3] ὡσαύτως καὶ τὸ ἔξω. [4] Θυκυδίδης· ἔξω τ βασιλέων, καὶ τ μάλιςα ἐν τέλει.

[5] ἘΠΑΓΓΕΛΛΩ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ αἰτῶ. Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ τῇ, τὸ μὲν τὺς σοφιςὰς [6] διασύρειν· [7] ὃ ἐπέςελλον

---

12 Εὐρ. δὲ καὶ ἀπ.] *Phav.* delet καί. WITTER.

Sic etiam ἐκτοσθεν apud *Sophocl.* Electr. vſ. 864. STOEBER.

1 Ἔςι.] *Devar.* de Part. p. 121. DRAKENB.

2 Λυκ. ἐν τῷ β. πρ.] Lege ἐν τῷ, ἀναβ. vel ἁλιεύς. T. I. pag. 393. ubi ἐκεῖνον non apparet. vid. Noſtr. infr. in χωρίς. STOEBER.

Sic ſolet; quamvis necdum repertus ſit Codex, quin habeat πρᾶσις. Verum memoria *Thomam* feſeilit: melius in Χωρὶς εἰ μὴ, ἐν τῷ Ἀναβιοῦντες ἢ Ἁλιεύς· ibi enim locus extat p. 576. ad eum pro ἢ τ quaſi varia lectio notatur ἐκεῖνον· perperam: eſt enim hinc ſumtum, τ Θάμυριν ἐκεῖνον· abeſt a *Luciano* poſtrema vox, eamque *Thomas* ipſe omiſit in Χωρίς. HEMSTERH.

Non illic legas, ſed ἐν τῷ Ἁλιεὺς ἢ Ἀναβιοῦντες T. I. p. 576. unde corrige κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τ Εὔρυτον. ad quem locum vir doctus adnotarat pro Var. Lect. ἐκεῖνον, ſine dubio, e *Thoma*. *Thucydidis* verba reperies Lib. I. §. 10. Ceterum interſerit Leid. pr. Ἔοικεν ἀντὶ τῦ φαίνεται καὶ ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται, οἷον ἔοικεν ἀπιςεῖν τοῖς λεγομένοις. Ἔοικε δὲ ἀντὶ τῦ ὅμοιός ἐςιν δοκεῖ· οἷον ἔοικεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι. Ἔοικε δὲ ἀντὶ τῦ πρέπει, ποιητικῶς ἀσύντακτόν ἐςιν. Ὅμηρος· ἐπεὶ ὐδὲ ἔοικεν. cum quibus confer *Etymol.* M. *Moſchopulum*, & *Phavorinum*; ubi eadem ad verbum. OUDEND.

MSS. A. & B. ἐν βίων πράσει.

3 Ὡσαύτως καὶ τὸ ἔξω.] *Gloſſ.* pag. 97. *foris*, ἔξω, ἐν τόπῳ. *Foras* ἔξω, εἰς τόπον. WITTER.

4 Θυκυδ.] Lib. I. p. 8. C. Poſitum pro ὑπὲρ habes apud *Baſil.* Hexaëm. T. I. p. 110. A. STOEBER.

5 Ἐπαγγέλλω.] Vid. *Harpocration.* Lex. v. ἐπαγγελία. DRAK. Conf. *Ammon.* h. v. STOEB.

MSS. Leidd. Ed. Rom. ἐπάγγελω. Dein rectius cum Ed. Vaſc. ſcribes una voce ἐπιτοπολὺ ut & mox. Leid. pr. ἐπιπολύ. In *Libanii* Epiſt. 78. inperfectum tempus ἐπήγγελλον, ut praecedens, rectius. In altero exemplo Leid. pr. ἐπήγγελλε, Leid. ſec. ἐπήγγελεν. OUDEND.

6 Διασύρειν.] Ignorat hoc ver-

στελλον [1] καὶ ἐπήγγελλον εὖ παθεῖν. [2] σπανίως δὲ [3] τὸ ὑπισχνοῦμαι. ὁ αὐτὸς [4] ἐν ἑτέρᾳ· συνουσίαν ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐπήγγειλε. καὶ τὸ οἱονεὶ παραγγέλλω. [5] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· [6] Δηώσαις ἀπαντᾶν [7] ἐπὶ τὴν Κλεοπάτραν ἐπήγγειλα. [8] καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ· ἐπαγγείλας ἥκειν [9] ἀκροασομένοις ἐλλογίμων γραμμάτων. ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ ὑπισχνοῦμαι, σπανίως δὲ καὶ τὸ αἰτῶ. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· [10] καλῶς δ' ᾔδειν σ' ἀπορρίψου-

---

verbum Cod. B. at integram hanc formulam omittit MS. A.

7 Καὶ ἐπέστελλον.] Non habet MS. B. In A. a secunda manu in margine legitur pro ἐπέγγελλον, quod est in textu.

1 Καὶ ἐπήγγελον.] Male Rom. & Vascos. ἐπήκελον. Vid. locum Ep. 187. MS. ad Anat. STOEB.

Margo exemplaris, quod fuit olim *H. Junii*, ἐπήγγελλεν.

2 Σπανίως δὲ τὸ ὑπισχν.] Locus *Liban.* adhuc desideratur. Vicem sustinebit *AEschin.* de fals. Legat. p. 249. fin. πηγὰς δὲ δὴ λόγων ἀφθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο. STOEBER.

3 Τὸ ὑπισχνοῦμαι.] MS. A. καὶ τὸ ὑπ.

4 Ἐν ἑτέρᾳ.] Ignorat MS. A.

5 Συνεσ. ἐν ἐπιστ.] Pag. 261. ubi Κλεοπάτρειαν. WITTER.

6 Δηώσαις.] Vulgo apud *Synesium* Ep. 125. Σοίσαις legitur; sed ibidem in Variis lectionibus Δηώσαις occurrit. Mox ex eodem & MS. Leid. pr. rescripsi Κλεοπάτραν, urbem scilicet. In altero exemplo ex Epist. 100. desumpto reposui cum Leid. pr. & Ed. Rom. quod syntaxeos ratio postulat, ἀκροασομένοις, ut est in *Synesio*. ἥκει Ed. Vascos. OUDEND.

7 Ἐπί.] MS. B. ἐπεί. Mox uterque MS. Κλεοπάτραν, pro Κλεοπάτρας· recte. STOEBER.

8 Καὶ παλ. ἐν ἑτερ.] P. 239. A. ubi ἀκροασομένους minus recte. WITTER.

Mox pro ἥκειν Vascos. leg. ἥκει. STOEBER.

9 Ἀκροασομένους.] MS. A. ἀκροασαμένοις. B. ἀκροασάμενος.

10 Καλῶς.] Rectius MS. A. καλῶς ᾔδη σ' ἀπορρ. B. καλῶς σ' ᾔδειν σ' α. minus bene. STOEB.

Post hanc vocem addidi ex vulgato *Sophoclis* textu vs. 1024. δ', quo facit Leid. pr. ᾔδη. Tum ᾔδειν σ', ut postulat sensus, praebent uterque Cod. hic quoque, item abjecto ε, ᾽πηγγειλάμην. pro quo vulgo apud *Sophoclem* editur ᾽πηγγελλόμην, ac Schol. exponit οὐκ ἠξίουν. Dein in *Aristidis* exemplo T. I. p. 265. Ed. Angl. rescripsi cum Leid. pr. ἐπηγγέλλοντο, uti illic, non ἐπηγγέλοντο. OUDEND.

ῥίψεσαν [1] ἃ 'πηγγειλάμην. ἦγεν, ἃ ᾔτεν. [2] καὶ Ἀριστείδης ἐν τῇ παλινωδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ· καὶ [3] ἐπηγγέλλοντο βουλομένους.

[4] ἘΠΑΓΩΓΟ'Σ ὐ μόνον ὁ ἕλκων εἰς εὔνοιαν, ὅπερ καὶ ἀγωγὸς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ κομιστής. [5] ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, ἐπὶ μὲν τοῦ ἕλκειν εἰς εὔνοιαν, ἀγωγὸς, καὶ ἐπαγωγὸς· ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγὴ, [6] καὶ ἀπαγωγὴ, καὶ [7] ἐπαγωγή. [8] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· [9] οὐδ' οἱ [10] ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν [11] τοῖς ἐπαγωγοῖς τῶν ἐπιτηδείων. ἤγουν, τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια.

Τὰ

---

1 Ἃ ἐπηγγειλάμην.] Uterque MS. ἃ 'πηγγειλόμην.

2 Καὶ Ἀριστ. ἐν τῇ παλιν.] Pag. 66. B. ubi ἐπηγγέλλοντο. STOEBER.

3 Ἐπηγγέλοντο.] Uterque Codex ἐπηγγέλλοντο.

4 Ἐπαγωγὸς.] *Aristaenet.* Lib. I. Ep. 1. p. 6. DRAKENB. *Heliod.* Lib. I. AEthiop. p. 17. τύχην ἐπάγωγον dixit *Dion* Caſſ. Lib. 54. p. 653.

5 Ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς.] Non ſolis, ſed & aliis generibus; uti Lexica ſatis docent. OUD.

6 Καὶ ἀπαγωγή.] Deeſt in MS. A.

7 Ἐπαγωγή.] Vid. *Thucyd.* IV. p. 311. B. V, pag. 398. D. WITTER.

8 Θουκ. ἐν τῇ τετάρτῃ.] Scrib. ἑβδόμῃ· pag. 500. A. Conf. *Dio* pag. 393. D. pro διέσπλοι forte διέκπλοι. vid. *Liban.* T. II. p. 719. C. 482. A. Conf. *Kuhn.* ad *AElian.* pag. 373. Poſt pro τοῖς ἐπαγωγοῖς leg. τῆς ἐπαγωγῆς. IDEM.

Immo ἐν τῇ ἑβδόμῃ §. 24.

9 Οὐδ' οἱ διέσπλοι.] Scribe διέκπλοι. HEINS. TORREN.

Atque ita citavit *Kuhnius* ad *AElian.* L. VII. V. H. c. 8. *Waſſe* διέσπλοι. Sed ἔσπλοι, ut vulgo in *Thucydide*, p. 459. hic habet Leid. pr. An illud δι natum ex ἔτι, quod ibidem additur? Dein τῆς ἐπαγωγῆς apud *Thucydidem*, cujus exemplum protulit forſan *Thomas*, ut probet, ἐπαγωγὴν dici ἐπὶ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς; ſed crediderunt alii, eum citaſſe, ut doceret, ἐπαγωγὸν quoque vocari τὸν κομιστήν; quare explicationis gratia adjectum a ſciolis, ἤγουν τοῖς (Leid. pr. τοῦ) κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια. Verum tum hoc exemplum poſt κομιστὴς poni debuiſſet. Quo ſenſu an usquam occurrat, dubito. Turbata hic opinor multa, nec tamen ſine *Thomae* errore. OUDEND.

10 Διέσπλοι.] MS. A. ἔσπλοι. B. ἔσπλοι.

11 Τοῖς ἐπαγωγοῖς.] Uterque MS. τῆς ἐπαγωγῆς.

[1] Τὰ πρὸς πεῖσιν, ἢ δρᾶσιν, αἰτιατικῇ συντάσσεται. [2] ἜΠΑΘΟΝ τὴν ψυχὴν, συνέτειψα τὴν λήκυθον, [3] οἱ Ἀττικοὶ [4] λέγουσι.

[5] ἘΠ' ἈΜΦΌΤΕΡΑ εἰπεῖν ἱκανὸς, βέλτιον, ἢ κατ' ἄμφω.

ἘΠΆΝ καὶ ἐπειδὰν εὕρηται, ἐπὶ πλέον ἢ τὸ ἐπειδάν. [6] Πλάτων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν πολιτειῶν· [7] ἐπὰν [8] ἀνανεώσωμαι τοῦ Θρασυμάχου λόγον.

Οὐ μόνον ἘΠΑΝΆΣΤΑΣΙΣ, ἀλλὰ καὶ ἐπαναχώρησις. [9] Θουκυδίδης· ἐγένετο [10] μέν τοι καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος

---

1 Τὰ πρὸς πεῖσιν ἢ δρᾶσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται.] Haec non comparent in Leid. sec. In pr. & Edd. Vett. leguntur post vocem ἐσάτω. Videntur aliunde discerpta. OUDEND.

Haec in Cod. B. ad finem §. ἐσάτω referuntur.

2 Ἔπαθον τ. ψ.] Sic locutus *Liban.* T. I. p. 570. A. *Lucian.* Icarom. T. II. pag. 196. *Graev.* πέπονθα δέτι τὴν ψυχήν. Apud *Liban.* quoque συνέτριψα τὴν ὀσφῦν T. I. p. 795. A. WITTER.

Conf. Schol. *Luc.* I. p. 496. *Hemst.* STOEBER.

3 Οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.] Desunt Leidd. & Oxon. Ab Edd. Vett. abest τὸ λέγουσι. OUDEND.

4 Λέγουσι.] Formulam apertissime praefigunt codices voci καὶ ἐγείρομαι. STOEBER.

5 Ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν, ἱκανῶς βέλτιον.] Ex *Phav.* sic interpunge: ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν ἱκανὸς, βελτ. IDEM.

Leg. Ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν ἱκανὸς, β. &c. HEMSTERH.

Haec non intelligere me, fateor. Scilicet e MS. Leid. pr. legendum ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν ἱκανὸς, βέλτιον. *In utramque partem disputando aptus & idoneus.* diciturque εἰπεῖν ἐπ' ἀμφότερα, ut καθεύδειν ἐπ' ἀμφότερα. Pro κατ' ἄμφω in Oxon. Cod. ἐπ' ἄμφω, quod habet *Hesychius*, ubi vide. OUDEND.

Cod. B. ἱκανὸς

6 Πλάτ. ἐν δευτ. τῶν πολιτ.] Pag. 358. B. ubi minus bene ἐπανανεώσωμαι STOEBER.

P. 421. E. verum ubi editur, non ut *Thomas* laudat verba ἐπὰν ἀνανεώσωμαι, sed una voce ἐπανανεώσωμαι, unde & Lexica hoc compositum citant ABRESCH.

7 Ἐπὰν] Leid. pr. καὶ ἐπὰν. In loco *Platonis* T. II. p. 358. B. Ed. Serr. non legitur nunc ἐπὰν &c. sed ἐπανανεώσωμαι. At *Stephanus* in Lexico citat οὐκ ἐπανανεώσωμαι. Indicativum habet quoque Ed. Vascos. OUD.

8 Ἀνανεώσωμαι.] MS. B. ἀνανεώσομαι, idem mox Θρασύμαχον.

9 Θουκυδ.] Lib. III. p. 243. A. ubi pro μέντοι est ἢ καὶ ἐν Πεπα

ματ⊙ ἐπαναχώρησίς τις. ὅπερ εὔδηλον, ὡς ἀντὶ τȣ̃ ἐπανάςασις κεῖ).

[1] ᾿ΕΠΑΝΟΡΘΟΥ͂ΜΑΙ κάλλιον, [2] ἢ ἐπανορθῶ. Πλάτων ἐν τῇ πρώτῃ τ̃ πολιτειῶν· [3] ϗ δεῦρο ἰὼν [4] ἐπηνωρθȣ́μlω.

Οὐ μόνον ἄναντες τὸ ἀνωφερές, ἀλλὰ ϗ ᾿ΕΠΑΝΤΕΣ. [5] Θȣκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ἀπὸ τȣ̃ λόφȣ ἐπάντȣς ὄντ⊙.

[6] ᾿ΕΠΕ΄ΘΗΚΑ τινὶ ἐπιςολlὼ, ἀντὶ τȣ̃ παρέδωκα, [7] ὥςε δέ-

Πεπαοίθω. Schol. locum fic explicat: ἀντὶ τȣ̃, ἐγένετο κύματ⊙ ἐξόρμησίς τις ἐπὶ τὴν γῆν. Paulo ante dixit ἐπίκλυσις. De differentia inter ἐπανάςασιν & ἀπόςασιν vid. Eund. ad Lib. III. p. 198. A. WITTER.

10 Μέν τοι ϗ ἐν Πεπαοίςω.] Immo ἐν Πεπαρήθῳ, ut in *Thucydide* Lib. III. §. 89. Nihili eft Πεπαρίςω Vitium natum ex Iotacifmo. V. *Waff.* & *Ovid.* Met. VII, 470. *Liv.* XXVIII, 5. XXXI, 28. Pro μὲν τοι ibidem eft δέ. OUDEND.

1 ᾿Επανορθȣ̃μαι.] *Demofth.* ἐπανορθȣ̃ν pag. 591. item *AEfchin.* de falf. Legat. p. 171. A. qui etiam προδιορθȣ̃μαι de falf. Legat. p. 258. B. altero tamen ἐπανορθῶ illud non multo melius: quo ufus *Ifocr.* p. 438. & 450. *Plato* ἐπανορθῶν Polit. p. 273. E. Exemplum a Noftro productum fruftra l. c. quaefiveris. STOEBER.

Demofth. Or. de Rhodior. libert. pag. 50. ἀλλ' ἀφ' ὁποίων λόγων —— ἐπανορθώσεταί τις κ. τ. λ. & Olynth. I. pag. 55. ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι.

2 Ἢ ἐπανορθῶ.] Ita tamen *Ifocrat.* ad Demon. pag. 47, 48. DRAKENB.

Quam recte, colligas ex his *Ifocratis* pag. 2. ϗ σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς, ἐγὼ δὲ τȣ̀ς φιλοσοφȣ̃ντας ἐπανορθῶ. nec aliter p. 3. & p. 133. SALLIER.

3 Καὶ δεῦρο ἰὼν ἐπηνορθȣ́μlω.] In *Platonis* Polit. Lib. I. p. 328. T. II. Ed. Serr. legas quidem δεῦρο ἰέναι, fed in *Theaeteto* T. I. p. 143. A. Ed Serr. inveni ϗ δεῦρο ἐλθὼν ἐπηνωρθȣ́μην. duplici augmento, ut recte in Leidd. & Edd. Vett. Sic ἐπηνωρθωκέναι *Suidae*. Leid. fec. δεῦρ' ἰών. OUDEND.

4 ᾿Επηνορθȣ́μην.] Uterque MS. ἐπηνωρθȣ́μην.

5 Θȣκ. ἐν τῇ ἕκτῃ.] Scrib. ἑβδόμῃ. Verba funt ex p. 543. D. WITTER.

Immo ἐν τῇ ἑβδόμῃ §. 79. ex quo loco hic cum MS. Leid. reftitui ἀπὸ τȣ̃ λ. τῇ deeft Leid. pr. & in Oxon. eft male ἐπάντες V *Suid* & *Phav.* quos jam excitavit *Dukerus.* OUDEND.

6 ᾿Επέθηκα τινὶ ἐπιςολήν.] *Herodot.* Lib. III. c. 42. γράψας δὲ, ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε. TORREN.

Phav.

διακομίσαι. καὶ [1] ἀντεπιτίθησιν, ὁ ἀντὶ τῆς κομισθείσης αὐτῷ ἐπιστολῆς, ἑτέραν διδούς. [2] καὶ ἐπίθετος ἐπιστολὴ, ἡ δοθεῖσα τινὶ ὥστε διακομίσαι ταύτην.

Ἰστέον, ὅτι τὰ τροχαϊκὰ ῥήματα προπαρώξυνται, τὰ μὲν ἐν ταῖς συνθέσεσι τῶν προθέσεων, ἀναβιβάζει τὸν τόνον. οἷον, εἶσθα, σύνοισθα· οἶδα, σύνοιδα· κεῖμαι, πρόσκειμαι, καὶ ἕτερα. τὰ δὲ, οὐκ ἀναβιβάζει. οἷον, εἶπε, [3] κατεῖπε· εἶχον, κατεῖχον.

Τὸ

Phavor. καί τινι. Mox pro παρέδωκα Id. leg. παραδέδωκα. WITTER.

Adde *Suidam* in ἐπιτίθησιν. & *Harpocrat.* ac *Suidam* in ἐπιθέτους ἑορτάς. OUDEND.

7 Ὥστε διακομ.] Hic delet *Phav.* WITTER.

1 Ἀντεπιτίθησιν.] Itaque, si *Thomas* audiendus, is ἀντεπιτίθησιν, qui *redditis litteris respondet*; quo sensu accipi debere, auctor est *Budaeus* explicans *Thucydidis* locum, cujus lexicographi meminere; illudque jure ac merito, cum verbum, de quo nunc controversia, eam significationem habeat apud *Joseph.* Antiq L. XVII. p. 589. Ἡρώδης δὲ, inquit, Ἀντιπάτρου γεγραφότος πρὸς αὐτὸν, ὡς τὰ πάντα ὃν χρὴ διαπεπραγμένος τοῦτον ἥξοι ἐν τάχει, ἐπικρυψάμενος τὴν ὀργὴν ἀντεπιτίθει κελεύων, μὴ βραδύνειν εἰς τὴν ὁδόν. Est & alia vocis illius usurpandae ratio, de qua ne verbum quidem in lexicis, non omittenda tamen, cum a *Philone* saepius adhibitam reperias, v. g. pag. 313. ἀναγκαῖον δὲ ἐστι, inquit, τῷ μέλλοντι πρὸς ἀγῶνα σοφιστικὸν ἀπαντᾷν ἐπιμελεῖσθαι λόγων ἐρρωμένως οὕτως, ὡς μὴ μόνον ἐκφεύγειν τὰ παλαίσματα, ἀλλὰ καὶ ἀντεπιτιθέμενον ἀμφοτέραις τέχνῃ τε καὶ δυνάμει περιεῖναι, ubi ἀντεπιτιθέμενος de illo dicitur, qui ab aliquo lacessitus, ipsum vicissim adoritur. Neque sensu multum absimili ait p. 858. καὶ γὰρ οὐδ᾽ ὥσπερ αἱ ἔνσπονδοι πόλεις εἰρήνην ἄγουσι, καὶ ἀντεπιτίθενται, ὡς ἐν μέρει κρατεῖν τε καὶ ἡττᾶσθαι. SALLIER.

Phav. rectius ita pergit: ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστέλλει. καὶ ἐπίθετος ἡ ἐπιστολὴ, ἡ δοθεῖσα τινι ὥστε διακομίσαι. post delet ταύτην. Conf. *Harpocr.* voc. ἐπιθέτους ἑορτάς. STOEBER.

Thucyd. Lib. I. §. 129. παρὰ Παυσανίαν ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀντεπετίθει αὐτῷ. *Isaeus* apud *Harpocrat.* & *Suidam.* OUDEND.

Ut apud *Thuc.* Lib. I. cap. 129. vs. 56. Conf. *Harpocration.* ABRESCH.

2 Καὶ ἐπίθετος ἐπιστολὴ.] MS. A. καὶ ἐπίθετο ἐπιστολή.

3 Κατεῖπε.] Leid. pr. κατεῖπεν. Dein ἐπιτοπολὺ Edd. pp. ut alibi saepe. OUDEND.

1 Ἐπεί-

Τὸ [1] ἘΠΕΙ'ΔΕΝ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ συμφορᾶς τίθεται. Λιβάνιος [2] ἐν τῇ, ἔχων τις γυναῖκα, καὶ ὢν ὑπὸ πατρὶ, μελέτῃ· ἐπεῖδε χειμαζομένην τὴν ναῦν. [3] ἅπαξ δὲ καὶ

---

1 Ἐπεῖδεν.] Ut plurimum de calamitate, ut Lat. *Respexit miserum: Deus nos aliquis respiciet.* ita *Luc.* I. Ἐπεῖδεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδός μου &c. BOS.

Attamen illud verbum saepissime usurpatum deprehendas, cum de hisce rebus sermo est, quas non sine laetitia videmus. Sic *Lucianus* T. II. pag. 225. τοὺς δὲ ἐν ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος, ἡδέως ἂν ἐπεῖδον, οὐκ βάθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος δυσχερμένη ἔχαιρε. ibid. p. 514. ἀλλὰ θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν, ὡς πρότερον πότε, τὴν τελετὴν ἐθελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, &c. Neque aliter *Plutarchus* T. II. pag. 496. οὐκ ἐπεῖδε τὴν Σαλαμῖνα Νεοκλῆς τὴν Θεμιστοκλέους, οὐδὲ τὸν Εὐρυμέδοντα Μιλτιάδης τὸν Κίμωνος, οὐδὲ ἤκουσε Περικλέους Ξάνθιππος δημηγοροῦντος. quibus exempla alia non pauca adjungi possent. SALLIER.

Et hoc de loco quidpiam scripsi in Adnot. ad *Luc.* cap. I. com. 18. suspicionemque, quam ibi prodidi, confirmatam deinde deprehendi in *Thuc.* Lib. VII. cap. 77. vs. 50. ABRESCH.

2 Ἐν τῇ &c. μελέτῃ.] T. I. p. 828. A. ubi pro χειμαζ. est βαπτιζομένην. STOEBER.

Leid. pr. ἐν μελέτῃ τῇ &c. in qua T. I. pag. 828. A. legas ἐπεῖδε βαπτιζομένην τὴν ναῦν, non χειμαζομένην; quod inhaesit memoriae *Thomae* ex *Thucydide*, aliove scriptore, quibus saepius naves χειμάζεσθαι dicuntur. OUDEND.

3 Ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ ἐπιθυμίας.] Rom. & Vasc. εὐθυμίας non male. conf. loc. *Thuc.* Lib. VI. §. 69. Geminus est VII, 61. ἣν γὰρ κρατήσωμεν νυνὶ, ἔστι τοῖς τὴν ὑπάρχουσαν που οἰκείαν πόλιν ἐπιδεῖν· cum animi quadam voluptate revisere. STOEBER.

Imo bis potius, in isto rariore sensu, usus est illo verbo *Thucydides*, scilicet, Lib. VI. cap. 69. pag. 422. & Lib. VII. cap. 61. pag. 485. ubi in subjecta Nota merito, propter frigidas suas ineptias, bonum nostrum *Thomam* increpuit Vir Celeberrimus *Dukerus*, cujus dictis utique addenda sunt ista, quae de eadem re sapienter, pro more, monuit Vir pariter Celeberrimus Graeceque doctissimus *Abreschius*, in eruditissimis Adnotat. ad quaedam Novi Testamenti Loca, pag. 566. TRILLER.

Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* Lib. VII. §. 61. simillimo ei, quem citat hic *Thomas* e Lib. VI. §. 69. loco τὴν ὑπάρχουσάν που οἰκείαν πόλιν ἐπιδεῖν merito videtur *Thomas* meras ineptias propinare, cum tradit, ἐπιδεῖν ἅπαξ occur-

ἢ ἐπὶ ἐπιθυμίας. Θουκυδίδης· ἢ τὴν ὑπάρχουσαν σφίσι πατρίδα νικήσαντες, πάλιν ἐπιδεῖν.

1 ἘΠΕΚΕΙΝΑ ῥήτορες λέγουσιν. 2 Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Καπίτωνα· 3 οὕτως ἐμοὶ φίλος ἀνὴρ, καὶ φίλων ἐπέκεινα. 4 ὑπερέκεινα δὲ, 5 μόνοι οἱ σύρφακες.

6 ἘΠΕΞΕΛΕΥΞΟΜΕΝΟΣ φασί τινες, 7 καὶ ὁ Φαβωρῖνος·

---

occurrere in *Thucydide* ἐπὶ ἐπιθυμίας. Sine dubio erravit, quod ineptam distinctionem usus hujus verbi fecerit, at alterum, frustra defensum a doct. *Abresch.* ad *AEschyl.* p. 566. non ipsius culpae, sed librariorum adscribo. In MS. Oxon. exaratur ἀθυμίας. In MS. Leid. pr. (nam in sec. tota deest paragraphus) & Edd. Vett. legitur εὐθυμίας. Opinor relictum ab auctore εὐτυχίας, quam opponit τῇ συμφορᾷ, *calamitati*, ut plerumque, non semper tamen, ea vox significat. ἅπαξ *Thomae* est *nonnumquam*. Nam saepe ita loquitur, cum plura profert exempla. Vide in μα, & in παρακαλῶ; item in πολλάκις & σκηνή. OUDEND.

1 Ἐπέκεινα ῥητ.] Et aliis usu venit qui ex Rhetorum numero non sunt. *Polyaen.* V, 8. p. 478. *Xenoph.* p. 775. *Diod.* III. p. 184. D. *Liban.* T. I. p. 923. B. WITTER.

2 Ἀριστείδης.] Pag. 124. A. init. orat. IDEM.

Tom. III. p. 525. unde leg. in *Thoma* οὕτως. ABRESCH.

3 Οὕτως ἐμοί.] Ita exhibui cum Leid. sec. uti recte editur in *Aristide* T. II. p. 315. Ed. Angl. sic *AEliano* Lib. IV. Anim. 36. χίονος ἐπέκεινα λευκός. OUDEND.

4 Ὑπερέκεινα.] Minus recte igitur *Basilius* T. I. p. 37. ait: διὰ τοῦτο πολὺ τὸ ὕδωρ ὑπὲρ γῆς κεχυμένον, καὶ ὑπερέκεινα τῶν ὁρωμένων ἀπενεχθὲν, καὶ προσέτι πανταχοῦ τῷ βάθει τῆς γῆς ἐνεσπαρμένον. SALLIER.

At ὑπερέκεινα idem esse & eodem sensu adhiberi ac praelatum ἐπέκεινα, observat Vir supra fidem Graece doctissimus *Guil. Budaeus*, in Commentariis Graecae Linguae. TRILLERUS.

5 Μόνοι οἱ σύρφακες.] Leid. sec. μόνον. At in Ἐπιστολῇ μόνοι οἱ σύρφακες. Quis vero veterum scriptorum in plurali dixerit οἱ σύρφακες pro vilibus, plebejis, ἀδοκίμοις, nescio. ὁ σύρφαξ est faex populi, infima plebs. Vide *H. Steph.* in Lexico T. III. p. 1144. Sed *Phrynichum* secutus est *Thomas*. Is enim p. 172. ait: ἐσχάτως ἔχει &c. τάττουσιν οἱ σύρφακες. Sicuti in eadem voce denuo ita scripsit. V. & *Phryn.* pag. 192. OUDEND.

6 Ἐπεξελευσόμενος φασί τινες, ——— σὺ δὲ ἐπεξιὼν καὶ ἐπέξειμι ὡς Ἀττικά.] Nempe ἐπεξιέ-

ἐξέρχεσθαι communi dialecto est *reum aliquem peragere & convincere*; Attica vero ἐπεξιέναι. *Demosth.* ἐπεξῆλθον τοῦ φόνου τὸν Ἀρίσταρχον. Vide de hac voce *Budaeum* Commentar. Ling. Gr. pag. 99. BOS.

Minus recte, ut disces ex lexicis. SALLIER.

Scrib. ἐπεξελευτ. WITTER.

Haec *Thomas* brevius contracta *Phrynicho* debet p. 80. cujus certe mentem non ceperunt Editores. Ἐπεξελευσόμενος ἄλλος οὗτος ἦν Ἡρακλῆς junxit *Nunnesius*, versaque Latine qua si *Phavorini* verba inpune tulit. Scribendum est Ἐπεξελευσόμενον· ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς· illud ἦν, quo caret Ed. prima, addiderat aliquis, qui ante *Nunnesium* cum eo senserat. Cavillando autem notum proverbium, ut alias etiam solet, *Phrynichus* usurpat: *ecce alterum huncce Herculem*: modo *Plutarchi* meminerat, cujus auctoritate scilicet alienam a priscorum more potestatem in δυσωπεῖσθαι & δυσωπία nonnulli tuebantur: erant, qui *Phavorinum* inprobae monetae ἐπεξελεύσομαι defensorem advocarent: multum abest *Phrynichus*, ut, quando purus Attici sermonis nitor agitur, tantis nominibus cedat. Porro, ne quis se frustretur, sciendum est, non verbum ἐπεξέρχεσθαι, ἐπεξελθεῖν, a *Phrynicho* damnari: nam quo jure posset, quod frequens est apud Oratores scriptoresque Atticos, sive *ulcisci* significet, sive *judicio persequi*, non minus, quam ἐπεξιέναι· *Aristot.* Rhetor. I. quod p. 46, 5. 47, 22. ἐπεξελθεῖν, p. 48, 5. ἐπεξιέναι dixit: *Poll.* VIII, 118. φόνου ἐπεξιέναι, quemadmodum *Pausan.* VI. p. 478. τῇ εἰκόνι ἐπεξήεσαν φόνου· sed §. 143. ἐξέλιπε τὸν ἀγῶνα οὐκ ἐπεξελθών. Utraque dabunt *Harpocr.* & *Suid.* in Ὑποφόνια· ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην· ubi facile deprehendas, ex binis haec Grammaticis esse decerpta, quorum alter prius, posterius alter scripserit: alterutrum certe ad sententiam supervacuum est; quare nihil *Etym.* pag. 784, 27. praeter, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν. Hac igitur *Phrynichi* nota tantum configitur futurum ἐπεξελεύσομαι, ejusque loco praescribitur Atticum ἐπέξειμι· eadem est ratio in Ἀπελεύσομαι pag 12. Vid. *Nostrum* in Ἄπεισι & Ἰών. HEMSTERH.

Non videtur de toto verbo intelligendum, sed tantum de Futuro. ABRESCH.

Antiphon Or. I. pag. 15. & Or. XII. p. 81. Ceterum de vi praepositionum in talis modi verbis decompositis vid. Jul. Caes. *Scaliger* ad *Hippocr.* de Insomn. p. 25.

7 Καὶ ὁ Φαβωρῖνος.] Desunt ista in *Phav.* WITTER.

Exsulant a MSS. Leidd. male, ut patet e *Phrynicho* p. 80. OUDEND.

Neuter MS. agnoscit haec verba.

ἔνθεν· σὺ δὲ ἐπεξιὼν, καὶ ἐπέξειμι, [1] ὡς Ἀττικά.
[2] ἘΠΕΞΕΝΏΘΗ, οὐκ ἐπεξενίσθη.
[3] ἘΠΕΡΊΣΣΕΥΣΕΝ, [4] οὐ περιέσσευσεν.
Μὴ μόνον [5] ἘΠΕΣΤΡΑΜΜΈΝΩΣ λέγε, [6] ἀλλὰ καὶ ἐπι-

---

1 Ὡς Ἀττικά.] Sic *Antiph.* Or. I. p. 15. DRAKENB.

Phavor. ὡς Ἀττικός. Conf. *Phryn.* h. v. STOEBER.

Scil. ἐρεῖς vel simile. Leidd. Ἀττικὸν· an Ἀττικοί? OUDEND.

2 Ἐπεξενώθη.] *Moeris*, ut arbitror, supplendus in hunc modum: Ἐξενώθησαν Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων Νόμων ε (p. 780. F.) καὶ ἐπεξενώθησαν· ἐξενίσθησαν καὶ ἐπεξενίσθησαν Ἑλληνικῶς· eo fert MS. lectio. Ἐπιξενοῦσθαι quidem & Atticis & reliquis scriptoribus usitatissimum: *Demosth.* in Polycl. p. 1092. B. διὰ τὸ ... ἐκεῖνον ἐπεξενῶσθαι πολλοῖς· in *Diodoro Sic.* frequens: *Strab.* XVI. p. 1094. C. *Stephan.* in Διόμεια. *Suid.* & *Etym.* in Δειλός. *Schol. Homer.* ad Il. E. 392. Σ. 486. structura minus obvia *Lucian.* Amor. p. 1024. E. ἑκάστῃ τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα. Alterum ἐπιξενίζεσθαι ita rarum, ut ne locum quidem invenerit in Lexicis. HEMSTERH.

In usu enim est ἐπιξενοῦμαι, non ἐπιξενίζομαι. OUDEND.

3 Ἐπερίσσευσε.] *Phav.* ἐπερίσσευσεν οὐ περιέσσευσε λέγεται. Conf. *Phryn.* & ad Eum *Nunnes.* p. 4. ἐπερίσσευσε est apud *Thucyd.* II. pag. 143. D. usus quoque D. *Paul.* Rom. V, 15. 20. ἐπερίσσευσεν habet *Joseph.* p. 662. D. WITTER.

4 Οὐ περιέσσευσεν.] Sic reponi curavi e MSS. Leidd. *Phav.* & *Phrynicho*, ad cujus p. 12 id monuit *Pauwius.* Male per unum σ edebatur. OUDEND.

MS. B. οὐ περιέσσευσεν.

5 Ἐπεστραμμένως.] Illud adverbium nunquam nobis sese obtulit, alterum vero apud solum *Agatharchidem* de Mari rub. p. 24. ubi de auri conficiendi ratione: οἱ γὰρ ἐντὸς τῶν τριάκοντα ἐτῶν, καὶ τοῖς εἴδεσι καρτεροὶ ὅλμους λιθίνους παρειληφότες ὑπέροις σιδήροις πλήσσουσιν ἐπιστρεφῶς. id est, *validis ictibus.* SALLIER.

6 Ἀλλὰ καὶ ἐπιστρεφῶς.] Adde ex Rom. & Vasc. ὡς Αἰσχίνης· ὅτι καὶ μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥητορικῶς. Orat. in Timarch. p. m. 180. C. Conf. *Ammon.* voc. ἐπιστροφής. STOEBER.

E MSS. & Edd. Vett. restitui sequentia, quae Ed. *Blank.* exciderunt: ὡς ὁ αὐτὸς (nam sequitur post ἐπιτεταγμένως) Αἰσχίνης· ὅτι καὶ μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥητορικῶς. *AEschinis* verba legas in Timarchum p. 271. C. ἐπιστρεφέως *Herodoto*, ut memorat *Suidas*, nempe L. I. c. 30. OUDEND.

Ut apud *AEschin.* p. 15. *Herodot.* I. cap. 30. ABRESCH.

Pro quo Jōnes dicebant ἐπιστρεφέως. Vid. excerpt. ex *Corin*-*tho*

ἐπιςρεφῶς. ὡς ὁ αὐτὸς Αἰσχίνης· ὅτι καὶ μάλα ἐπιςρεφῶς καὶ ῥητορικῶς.

Οὐ μόνον [1] ΕΠΕΣΧΟΝ τοῦ δεῖνος φαμὲν, ἀντὶ τοῦ ἀπέχοντος, ἀλλὰ καὶ ἔσχον. [2] Θουκυδίδης· ἑλληνικοῦ μὲν πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι· ἑαυτοὺς δηλονότι. καὶ ἔσχον ἀντὶ [3] τοῦ ἐνελιμένισαν· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ. σχόντες [4] δ' ἐν τῷ παράπλῳ ἐς [5] Κεφαλληνίαν. καὶ αὖθις ἐν τῇ ἑβδόμῃ· [6] ἔπλεον ἴσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσιν.

[7] Ἐνετειλάμην · παρ' οὐδενὶ, ΕΠΕΤΕΙΛΑΜΗΝ δὲ, καὶ

---

tbo p. 109. *Lex. Herodot.* p. 106. Habent quoque MSS. A. & B. ὡς ὁ αὐτὸς Αἰσχίνης· ὅτι καὶ μάλα ἐπιςρεφῶς καὶ ῥητορικῶς.

1 Ἐπέσχον τοῦ δεῖνος.] *Eurip.* ἐπέσχον πόλιν Phoeniss. v. 452. STOEBER.

Leid. pr. Oxon. ἀπέσχον. Bene. Non enim mens auctoris est de differentia praepositionis agendi; sed docendi, Activum neutraliter vel per ellipsin pronominis adhiberi non solum in ἀπέσχον pro ἀπέσχοντο, sed & in simplici ἔσχον. *Thucydidis* locus est Lib. I. §. 112. ubi in multis Edd. erat ἐπέσχεν. OUDEND.

MSS. A. & B. ἀπέσχον.

2 Θουκ.] Lib. I. p. 73. C. Conf. Schol. Alter locus extat p. 121. C. ubi σχόντες δὲ ἐν τῷ παρ. ἐς Κεφαλλην. Idem Lib. I. p. 72. D. ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας. Schol. ἐλιμένισαν. STOEB.

3 Τοῦ ἐνελιμένισαν] Leid. pr. ἀνελ. Male. Ab auctore intelligitur *in portum advenerunt*, jungente in *Thucyd.* Lib. II. §. 33. σχόντες ἐς Κεφαλληνίαν. Sed connecti debent σχόντες δ' ἐν τῷ παράπλῳ. Ita rursus MSS. & Ed. pr. non δὲ ἐν. Praetuli autem Κεφαλληνίαν cum duplici λλ cum *Dukero* ad *Thucyd.* Lib. I. §. 27. licet sciam, non omnes idem sentire. Adi ad *Hesych.* sed Poëtis semper secunda syllaba est longa, quia Κεφαλλῆνες, *Cephallenes.* At ubique variarunt librarii. Sic *AElian.* Lib. III. An. cap. 32. Αἶγες Κεφαλληνίδες. Sed Lib. V. cap. 9. ἐν Κεφαλληνίᾳ ποταμός. OUDEND.

4 Δὲ ἐν τῷ.] Uterque MS. σχόντες δ' ἐν τῷ.

5 Κεφαλληνίαν.] MSS. A. & B. Κεφαλληνίαν.

6 Ἔπλεον, ἴσχοντες.] Vulgo in *Thucyd.* Lib. VII. §. 35. παρέπλεον, ἴσχ. OUDEND.

7 Ἐνετειλάμην παρ' οὐδ.] *Phav.* ἐνετ. μὴ εἴπῃς, ἐπέτ. δὲ καὶ ἐπέτειλα· ubi omnino ἐπέστειλα restituendum. Neque vero ἐνετειλάμην adeo improbandum, quo saepius hac forma usus *Herod.* ἐνετείλατο Lib. I. p. 59. B. 53. A. 72. B. &c. *Lucian.* T. I. pag. 216. ἐντειλάμενος τῷ κριῷ. *Arrian.* V, 2. p. 211. ταῦτα μὲν

καὶ ἐπέστειλα, [1] παρὰ Θουκυδίδῃ· [2] καὶ κατὰ τάχος ἔπλεον, καὶ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ [3] Δημοσθένους. [4] καὶ, πάντα ἐπιστείλαντες ἀπέπεμψαν. καὶ Δημοσθένης δὲ καὶ ἄλλοι, καὶ ἐπέστειλα λέγουσι, καὶ ἐπέσκηψα. [5] καὶ ἐπιστολὴ ἀντὶ τοῦ προσταγὴ (ὃ δὴ καὶ [6] ἐπιτολὴ) παρ' Αἰσχύλῳ [7] διὰ τὸ μέτρον

Κρατερῷ ἐνετέλλετο. WITTER.

Vid. Not. ad *Hesychium*. ABRESCH.

8 Παρ' οὐδενί.] Sic quoque apud *Moeridem*, ubi & εὗρον deest MS. Sed hic Leidd. Codd. praebent μὴ εἴπῃς. *Moeris* rursus: ἐπισκῆψαι Ἀττικῶς· ἐντείλασθαι Ἑλληνικῶς. Atqui tamen ἐντέλλεσθαι & ἐντείλασθαι apud auctores Ἀττικίζοντας frequenter occurrit. *Xenoph.* Cyrop. Lib. IV. pag. 93. A. ἐνετείλατο αὐτοῖς. OUDEND.

MS. A. ἐνετειλάμην μὴ εἴπῃς. B. εἴποις.

1 Παρὰ Θουκ.] Lib. IV. §. 8. pag. 241. ubi Cl. *Duk.* omnino videndus. STOEBER.

Lib. IV. cap. 8. vs. 18. καὶ, πάντα ἐπιστείλαντες ἀπέπεμψαν, sunt itidem verba *Thucydidis* e Lib. V. cap. 46. vs. 23. ABRESCH.

MS. A. delet παρὰ, & legit Θουκυδίδης.

2 Καὶ κατὰ τάχος.] In *Thucyd.* Lib. IV. §. 8. καὶ αἱ μὲν νῆες κατὰ τ. Deest hic καὶ MSS. Leidd. dein male vulgo καὶ πάντα. Post καὶ ponenda erat distinctio, qua docemur, aliud sequi exemplum. Tum Leidd. MSS. dant inverso ordine καὶ ἐπέσκηψα λ. καὶ ἐπέστειλα. OUD.

3 Δημοσθένους.] MS. A. male ὑπὸ Δημοσθένης.

4 Καὶ πάντα ἐπιστειλ.] Interpunge καὶ· πάντα &c. alius *Thucyd.* locus ex Lib. V. pag. 315. B. geminus locus est VIII. p. 595. A. WITTER.

MS. B. πάντως.

5 Καὶ ἐπιστολή.] F. ἐπιτολή. *Heins. Phavor.* Recte. WOLF.

6 Ἐπιτολὴ παρ' Αἰσχύλῳ.] F. ἐπιστολή. *Heins. Phav.* Recte. IDEM.

Nihil mutandum, sed distinctione sanandus est locus hoc modo: καὶ ἐπιστολὴ ἀντὶ τοῦ προσταγή, (ὃ δὴ καὶ ἐπιτολή) παρ' Αἰσχύλῳ &c. & tum ἐπιστολάς, sicut rescripsi. Vid. *Hesych.* & ad *AEschyl.* Prom. v. 3. Item *Abresch.* in Animadv. p. 1. *Port.* ad *Sophocl.* Trachin. vs. 497. *Leunclav.* ad *Xenoph.* pag. 141. κατὰ τὴν Κύρου ἐπιστολήν, ut exhibet MS. Leid. item *Scalig.* ad *Phrynich.* pag. 164. Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ, μηδὲν φοβεῖσθαι προστάτους ἐπιστολάς. OUDEND.

Prom. Vinct. vs. 3. ubi, quomodo mihi videatur *Thomas* scripsisse, dixi. Addit *Thomas* de discrimine, quod est inter ἐπισκῆψαι & ἐπιστεῖλαι, & recte cepit *Ammonii* mentem; minus bene *H. Steph.* in Thes. L. Gr. T. III. p. 861. F. Non enim damnat *Ammonius*, si quis dicat, ut *Plutarchus* apud *H. Steph.* ἐπι-

μέτρον, ἐν Προμηθεῖ· ἐπισολὰς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο. [1] ἐπισκῆψαι [2] μὲν γὰρ τὸ αὐτοπροσώπως προςτάξαι· ἐπισεῖλαι δὲ, [3] ὐ μόνον τὸ διὰ γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοπροσώπως κελεῦσαι. καὶ ἐπισολὴ ὡσαύτως.

[4] ΈΠΕΧΩ, τὸ κωλύω, [5] καὶ τὸ ἐπί τινι ἔχω, καὶ [6] ἐφίσημι. [7] Λυκιανὸς ἐν τῷ τῦ Ἀλεξάνδρυ βίῳ· ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίσοις [8] ἐπέχειν τὸν νῦν. [9] καὶ ἐπίςασις ὄνομα ἐπὶ τῦ αὐτῦ.

Οὐ μόνον ἘΠΊΔΕΙΞΙΣ, ἀλλὰ καὶ ἐπίδειγμα. Ἀρισείδης

ἐπισκῆψαι διὰ γραμμάτων. sed nude, quemadmodum ἐπισεῖλαι tam notat αὐτοπροσώπως προστάξαι, quam διὰ γραμμάτων, adhibere vetat. ABRESCH.

MS. A. male ἐπισολὴ, & sic quoque in loco statim subjecto.

7 Διὰ τὸ μετρ.] Et extra metrum apud *Polyaen.* p. 620. *Liban.* T. I. p. 459. A. WITT.

Conf. *Eustath.* T. II. p. 829, 54. *AEschyli* verba vid. l. c. v. 3. STOEBER.

1 Ἐπισκῆψαι.] MS. A. conjungit cum antecedentibus, B. separat omissis μὲν γὰρ.

2 Μὲν γὰρ &c. προστάξαι.] Leid. pr. caret γὰρ & in marg. κελεῦσαι. Seqq. ὐ μόνον &c. opposita sunt *Ammonio*, qui p. 55. ἐπισεῖλαι coartavit ad γράμματα. Sed *Thomam* rectius sensisse, docent exempla. Adde *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. IV. § 8. & Comment. ad *Hesych.* OUDEND.

3 Οὐ μόνον τὸ διὰ γραμμάτων.] Apud *Polyaen.* ἁπλῶς *scribere* p. m. 134. fin. STOEBER.

4 Ἐπέχω τὸ κωλ.] Exempla pete ex *Bud.* Comm. col. 785. Notiones caeteras a Nostro praetermissas ibid. vide. IDEM.

5 Καὶ τὸ ἐπί τινι ἔχω.] *Homer.* Odyss. P. vs. 409. seq. ἐπέχειν saepius praebere apud Eund. vid. e. g. Od. Π. 443. conf. Schol. Rarior ea, quae apud *Eurip.* obtinet Hec. vs. 692.

Οὐδέποτ' ἀδάκρυτος
Ἀστένακτος
Ἡμέρα μ' ἐπισχήσει.

Interpres: *me tenebit*; malim, *mihi illucescet.* IDEM.

6 Ἐφίσημι.] MS. B. ἐφίσαμαι.

7 Λυκ. ἐν τῷ.] T. I. p. 750. *Graev.* WITTER.

Conf. Nostr. infr. in προσέχειν. & *Bud.* Comm. c. 787. STOEBER.

8 Ἐπέχειν.] Sic rescripsi cum Leidd. Codd. ex *Luciano* T. II. p. 212. Ed. ult. vulgo hic ἐπέχει. OUDEND.

9 Καὶ ἐπίςασις.] Desunt haec in *Phav.* STOEBER.

ςείδης [1] ἐν τῷ εἰς βασιλέα· καὶ ταῦτα οὐ μόνον πρακτικός ἐστιν [2] ἐπίδειγμα.

[3] Οὐ μόνον περιδέξιος, [4] ἀλλὰ καὶ ΕΠΙΔΕΞΙΟΣ. ὡς [5] Αἰσχίνης· [6] ἐπιδέξιοι δ' οἶμαι φύντες ἑτέρων μᾶλλον, [7] καὶ πάλιν· [8] τῆς ἐν τοῖς πότοις ἐπιδεξιότητος.

[9] ΕΠΙΔΟΞΟΣ, [10] οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὥς τινες, ἀλλ' ὁ προσ-

---

1 Ἐν τῷ εἰς βασ.] Pag. 89. A. add. p. 79. B. WITTER.

Tom. I. p. 59. καὶ ταῦτ' οὐ μόνον &c. OUDEND.

2 Ἐπίδειγμα] Sequitur in MSS. A. & B. ποτήριον οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν· ἀλλὰ ἔκπωμα καὶ φιάλη καὶ κύλιξ. In codice quidem A. rubro colore tinctum τὸ Π initiale, novae periodi signo. In MS. B. autem sic cohaeret, ut ad formam vocis ἐπίδειγμα illud ἔκπωμα referri videatur. STOEBER.

Vide supra p. 288. OUDEND.

3 Οὐ μόνον περιδέξιος.] Gloss. Ambimanus, περιδέξιος. vid. etiam Galen. voc. ἀμφιδέξιος. WITTER.

4 Ἀλλὰ καὶ ἐπιδέξιος.] Synes. pag. 54. D. Xiph. pag. 262. A. IDEM.

Ἐπιδέξια quomodo intelligendum in convivantium formulis vid. apud Casaub. ad Athen. p. 54. STOEBER.

5 Αἰσχίνης] In Timarch. p. 195. A. IDEM.

6 Ἐπιδέξιοι.] Leid. pr. ἐπιδέξιος, male. V. AEschinem in Timarchum p. 288. A. OUDEND.

7 Καὶ πάλιν.] De fals. Leg. pag. 253. A. ubi vitiose vulg. τοῖς ἐν τοῖς ποτ. ἐπιδεξ. STOEBERUS.

8 Τῆς ἐν τ. π. ἐπιδεξιότητος.] Hinc emendandus est AEschinis vulgaris textus de falsa Leg. p. 402. E. ubi τοῖς ἐν τ. π. sicuti hic vitiose in MSS. Leidd. τοῖς ἐν τ. π. & dein in Leid. pr. ἐπιδεξιωτάτοις. Agitur de dexteritate Philippi in compotationibus. OUDEND.

9 Ἐπίδοξος.] Consule Comm. ad Ammonium p. 53. Hesychium & Phrynichum pag. 53. Herod. Lib. I. cap. 89. AElian. Lib. XI. An. 34. ἐπίδοξος τεθνήξεσθαι. Dein in clariore ordine exaratur in Leid. pr. ἔνδοξος μέντοι χαῖρε καὶ εὔδοξος· vulgo καὶ ἐνδ. χ. Est apud Thucyd. Lib. I. § 84. ubi vide. IDEM.

Antiphon Or. II. pag. 30. & Or. V. p. 49. Plutarch. de Animal. terr. & aquat. solert. pag. 968. D. Erotianus p. 25. ἐπίδοξοι, προσδόκιμοι. Lex. Herodot. pag. 106. ἐπίδοξα, ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα

10 Οὐχ ὁ ἔνδοξος.] Ita tamen Heliodorus saepissime, aliique plures. SALLIER.

Vid. unum Plutarch. exemplum apud Steph. Thes. h. v. c. 1035. Moschop. ἐπίδοξος· ὁ προσδόκιμος, ὁ κοινῶς προσδοκήσιμος. καὶ ἐπίδοξος, ὁ ἔνδοξος. Pro προσδόκιμος legitur apud Plutar-

προσδόκιμος. [1] ἔνδοξος μέντοι γράφεται καὶ [2] εὔδοξος [3] παρὰ Θουκυδίδῃ· καὶ ἅμα ἐλευθέραν καὶ εὐδοξοτάτην πόλιν διαπαντός.

Καὶ δοχὴ, καὶ [4] ἘΠΙΔΟΧΗ΄. [5] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ· ῥᾳδίας ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ [6] ἐπιδοχάς.

ἘΠΙ-

Plutarch. Public. init. p. 97. D. STOEBER.

1 Ἔνδοξος.] Μελοποιὸν ἔνδοξον habes in Inscript. apud *Reinesium* in Syntagm. Class. V. Inscript. XX. p. 366.

2 Καὶ εὔδοξος.] Eam vocem minus obviam esse, auctor est *H. Stephanus*; sed praeter *Thucydidem* bis ab *Euripide* usurpatam reperias. Prior locus legitur Med. vs. 592.

Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.

Alter vero Hipp. vs. 773.

Δαίμονα στυγνὸν καταιδεσθεῖσα,
Τάν τ' εὔδοξον ἀνθαιρουμένα φάμαν.

Utitur etiam *Plutarchus* T. II. pag. 260. ubi de Alexandro: θαυμάσας δὲ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸν λόγον εὖ μάλα καθαψάμενον αὐτοῦ, τοῖς μὲν ἡγεμόσι παρήγγειλεν προσέχειν, καὶ φυλάττειν, μὴ πάλιν ὕβρισμα τοιοῦτον εἰς οἰκίαν εὔδοξον γένηται. SALLIER.

MS. B. delet particulam καί.

3 Παρὰ Θουκ.] Lib. I. p. 56. B. ubi διὰ παντός. Apud Eund. vero διαπαντὸς p. 57. B. WITT.

4 Ἐπιδοχή.] Nomen ex illorum numero, quae raro in veterum scriptis occurrunt: legitur apud *Joseph.* Antiq. Lib. XVIII. p. 631. D. ὅθεν καὶ δεσμώτων ἀκροάσεως ἀπρόοπτος ἦν, ὥστε καὶ τῶν φίλων ἐρομένων τὴν αἰτίαν αὐτὴν τῆς ἐπὶ τούτοις ὀλκῆς χρωμένου, ἔφη, τὰς μὲν πρεσβείας τρίβειν, ὅπως μὴ ἀπαλλαγῆς αὐτῶν ἐκ τοῦ ὀξέος γενομένης, ἕτεροι πρέσβεις ἐπιχειροτονηθέντες ἐπανίοιεν, ὄχλος τε αὐτῷ γένοιτο ἐπιδοχαῖς αὐτῶν καὶ πόμπαις προσκειμένῳ. In editis, quibus utimur, habes ἐπὶ δοχαῖς, minus recte, nostro quidem judicio; eo quippe sensu vocem δοχὴ videre nobis non contigit: adhibetur quidem a Veteris & Novi foederis scriptoribus, at ibi semper convivium significat. SALL.

5 Θουκυδίδης.] P. 422. WITT.

Ὁ αὐτὸς.] Sic rescripsi cum MSS. & Edd. Vett. quia id commode hic retineri potuit; nec opus erat mutari in Θουκυδίδης. Est ex L. VI. §. 17. ῥᾳδίως hic Oxon. MS. OUDEND.

6 Ἐπιδοχάς.] Sequitur in MSS. A. & B. οὐ μόνον συμμαχῶ, ἀλλὰ καὶ ἐπιμαχῶ· καὶ συμμαχία καὶ ἐπιμαχία. ὁ αὐτὸς (*Thucydides*) ἐν τῇ πέμπτῃ· πρὸς ἀργείας

[1] ἘΠΙΔΡΟΜΗ' ἡ καταδρομὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ συνδρομή. Λουκιανὸς ἐν τῷ Δημοσθένους ἐγκωμίῳ· [2] καὶ μυρίαι γεγόνασιν αὐτοῖς ἐπὶ ταὐτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί.

[3] Οὐ μόνον ἘΠΙΘΑΛΑΤΤΙΟΝ, ἀλλὰ καὶ [4] ἐπιθαλαττίδιον. [5] Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· πόλιν γὰρ ἐπιθαλαττίδιον, ναυτικῆς ἀπειροκαλίας ἀνάγκη γέμειν.

[6] ἘΠΙ'ΘΗΜΑ, [7] οὐκ ἐπίθεμα.

[8] ἘΠΙΚΑΛΟΥ̃ΜΑΙ οὐ μόνον τὸ πρὸς βοήθειάν τινα παρακαλῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπονομάζομαι. ὡς παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ [9] κατὰ Τιμάρχου· Ἀριστείδης, ὁ τὴν ἀνόμοιον ἔχων

ἀργείας ξυμμαχίας ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν. MS. B. rectius ἀργείως. STOEBER.

Vide p. 350. OUDEND.

1 Ἐπιδρομή.] De hac voce videantur, si placet, Cl. *Gerard. Horrei* Animadverf. Sacr. profan. Lib. II. cap. 26. pag. 210. add. *Foesii* Oecon. *Hipp.* fub ifta voce pag. 138. aliosque plures. TRILLER.

Addit Leid. pr. οὐ μόνον. Dein μυρίαι repofui. Irrepferat κυρίαι in *Blank.* Ed. prave. V. *Lucian.* T. III. p. 495. Ed. ult. ubi αὖθις αὐτοῖς. OUDEND.

MSS. A. & B. ἐπιδρομὴ οὐ μόνον ἡ καταδρομή.

2 Καὶ κυρίαι.] Rom. Vafc. μυρίαι recte. Ita *Lucian.* l. c. T. II. p. 187. *Graev.* Poft γεγόνασιν adde αὖθις. WITTER.

Uterque MS. καὶ μυρίαι.

3 Οὐ μόνον ἐπιθαλάττιον, ἀλλὰ καὶ ἐπιθαλαττίδιον.] Ut ἀρχαθαλασσίδιον in *Thuc.* Lib. VI. cap. 62. vf 12. ABRESCH.

4 Ἐπιθαλαττίδιον.] V. *Polluc.* Lib. I. §. 99. IX. §. 17. *Libanii* verba reperies T. II. p. 339. B. OUDEND.

5 Λιβαν. ἐν τῷ Ἀντιοχ.] Tom. II. p. 339. B. WITTER.

6 Ἐπίθημα.] Vid. fupra voc. ἀνάθημα. DRAKENB.

Conf. Schol. *Thucyd.* II. p. 101. & *Erot.* h. v. ἐπίθεμα eft apud *Diod.* III. p. 151. fin. *Joseph.* p. 82. G. 83. A. C. & 86. D. WITTER.

7 Οὐκ ἐπίθεμα.] V. etiam *Etym.* M. Pro *operculo* tamen aliquoties ἐπίθεμα occurrit, & variant fcripti apud *Pollucem.* Confer Lib. VI. §. 19. 109. VIII, 123. X, 81, 188. OUDEND.

8 Ἐπικαλοῦμαι . . . ἐν τῷ κατὰ Τιμαρχ.] Pag. 174. B. ubi τιμαρχ τουτοί, ὁ δικ. ἐπικ. Ab hoc ἐπίκλην formatum, idem quod Latinis *cognomento*, ut apud *Athen.* p. 3. B. Πτολομαῖος Φιλάδελφος ἐπίκλην. STOEBER.

9 Κατὰ Τιμάρχου.] Pag. 264. B. Eademque fere κατὰ Κτησιφῶντος p. 457. E. OUDEND.

1 Ἀριτ.

ἔχων ἐπωνυμίαν Τιμάρχῳ τουτωὶ, δίκαιος ἐπικαλούμενος.

ἘΠΙΚΕΙΜΑΙ τινι, ἀντὶ τοῦ βαρέως πρός τινα διάκειμαι. καὶ ἐπίκειμαι, ἀντὶ τοῦ πλησίον τινὸς κεῖμαι. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ· ἐπικείμενα τοῖς λιμέσι τὰ νεώρια.

[2] ἘΠΙΚΛΗΡΟΣ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ, [3] καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, [4] ὁ ἐπὶ πάσῃ τῇ πατρικῇ οὐσίᾳ κληρονόμος [5] καταλελειμμένος παῖς, μὴ ὄντος αὐτῷ δηλονότι [6] αὐταδέλφου. καὶ [7] ἐπικληρεῖτις δὲ θηλυκῶς μόνον εὕρηται.

ἘΠΙ-

---

1 Ἀριστ. ἐν Σμυρν. πολ.] Scr. ἐν Ῥοδιακῷ· vid. pag. 75. B. WITTER.

Ibi sequentia verba non legas, sed ἐν Ῥοδιακῷ, non procul ab initio T. I. p. 539. Ed. Angl. *Thucyd.* Lib. II. §. 12. τὴν Αἴγιναν τῇ Πελοποννήσῳ ἐπικειμένην· & saepius. OUDEND.

Idem vero ἐν τῷ Ῥοδιακῷ pag. 341. ABRESCH.

2 Ἐπίκληρος ... ἐπικληρῖτις.] Vid. *Harpocr.* v. ἐπίδικος. & ibid. *Maussac.* & ad eum *Valesius. Budaeus* de Ling. Gr. pag. 81. Schol. *Aristoph.* in Avib. pag. 429. DRAKENB.

De his vocibus in jure antiquissimo frequentius obviis, operae sane pretium est, ista legere, quae doctissime quondam adnotavit summus Virorum *Hug. Grotius*, in Comment. ad *Matth.* Cap. I, 16. p. 11. seqq. item copiosius *Jo. Seldenus*, de Success. &c. Cap. XVIII. pag. 123. seqq. TRILLER.

Heraclid. de Polit. pag. 455. καὶ ἡ κόρη, ὑπὲρ ἧς αὐτὸς εἰσῇεί, ἐπὶ κλέος ἐγένετο. leg. ἐπίκληρος.

3 Καὶ ἐπὶ θηλ.] Τῆς ἐπικλήρου οὐσίας *AEsch.* Tim. p. 183. C. vid. & *Aristoph.* Vesp. v. 581. coll. Schol. & 587. Gloss. *orba*, ἐπίκληρος. Conf. *Bud.* comm. col. 114. seqq. *Harpocr.* h. v. p. 159. coll. *Maussac.* & ad hunc *Vales.* p. 112. STOEBER.

4 Ὁ ἐπὶ π. τῇ πατρικῇ οὐσίᾳ.] Leid. pr. ὡς. Tum Oxon. τῇ προικῇ. an pro πατρῴῃ. OUDEND.

5 Καταλελειμένος.] MS. A. καταλεμμένος, B. καταλελειμμένος.

6 Αὐταδέλφου.] Leidd. ἀδελφοῦ. & sufficit. V. *Etym. Suid. Hesych.* & Comm. Item *Vales.* ad *Harpocr.* p. 280. OUDEND.

7 Ἐπικληρῖτις.] Cujus *Isaeus* autor est apud *Harpocr.* p. 160. ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον τὴν ἐπίκληρον, ἐπικληρῖτιν κέκληκεν. STOEBER.

Recte monet, feminino genere tantum inveniri: nam masculi-

'ΕΠΙ'ΚΛΗΤΟΣ, ὁ [1] προσκληθεὶς παρά τιν@. [2] Θουκυδίδης· οἱ τ' ἐπίκλητοι εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες.

[3] 'ΕΠΙ' ΚΟ'ΡΡ'ΗΣ παΐζαι, λέγουσιν Ἀττικοὶ [4] τὸ, [5] τὴν γνάθον πλατεία πλῆξαι χειρὶ, [6] ὃ ῥάπισμα δύναται. [7] Πλάτων· τί δ' χείρων ἐγὼ, ἂν ὁ δεῖνα ἐπὶ κόῤῥης; ἀδι-

---

culinum, unde, si analogiae legem spectes, formatur, ἐπικληρίτης nusquam comparet. Ἐπικληρίτης autem non auctorem tantum habet *Isaeum*, sed ipsum *Solonem*, teste *Poll.* III, 33. in cujus lege bene videtur restituisse *Salmas.* de Mod. Usur. pag. 169. Quamvis nihil impediat, quo minus ὁ ἐπίκληρ@ dicatur, frequentissimi tamen usus, & in Attico foro proprie sic dicta ἡ ἐπίκληρ@, de qua egregius est *Diodori Siculi* locus XII. pag. 490, 24. satis multa *Budaeus* & *H. Stephanus* in Thes. sed quem hic commemorat ἐπικληρον νόμον, is nullus est, & ex *Suidae* verbis non rite distinctis fictus. HEMSTERH.

Leid. sec. ἐπικληρήτις. Ed. Vasc. ἐπικληρίτης. Inepte. OUD. MS A. ἐπικληρίτης.

1 Προσκληθεὶς.] MS. A. προκληθεὶς.

2 Θουκυδίδης.] Lib. IV. pag. 273. fin. *Duk.* & pag. 292. C. *Steph.* STOEBER.

Lib. IV. §. 61.

3 Ἐπὶ κόῤῥης παΐξαι.] Et ἐπὶ κόῤῥης *Plato* p. 297. B. 314. B. τύψαι ἐπὶ κόῤῥης *Luc.* T. I. p. 53. E. πατάξαι Idem p. 441. extr. ῥαπίζειν & 725. A. ῥάπισμα est apud eundem p. 726. nec non *Alciphr.* Lib. III. Epist. VI. ῥαπίζειν σιαγόνα *Gregor. Naz.* Orat. XX. p. 361. C. XXVIII. p. 481. D. & XXXIX, pag. 625. A. ABRESCH.

4 Τὸ.] MS. A. τὸν & mox πλατείαν. MS. B. τὸ γνάθον πλατεία πλῆξαι χειρί.

5 Τὴν γνάθον πλατεία πλῆξαι χειρί.] Hoc quidam ῥαπίσαι dixerunt. V. *Lucian.* Dial. Meretr. VIII. T. III. p. 299. Hinc *Etymol.* M. Ῥαπίσαι, τὸ παΐξαι τὴν γνάθον ἁπλῇ τῇ χειρί. *Sylburg.* correxit ἀκλείστῳ, quo favit *Phavorini* lectio ἀπλείστῳ. Sed corrigi debet e *Suida* ἁπλῇ τῇ χ. sic enim ille: Ῥαπίσαι, παΐξαι τὴν γνάθον ἁπλῇ τῇ χειρί. ὃ λέγουσι καὶ ἐπὶ κόῤῥης. Adi, quos laudant ad *Hesych. Phryn.* p. 72. *Poll.* Lib. II. §. 40. A Leid. pr. abest τήν. OUDEND.

6 Ὃ ῥάπισμα δύναται.] Conf. omnino *Harpocr.* & *Phryn.* voc. ῥάπισμα. Ῥαπίζω tamen est apud *Herod* VIII. 547. B. *Joseph.* pag. 294. F. 362. B. ἐπὶ κόῤῥης ῥαπίσματι *Nazianz.* Orat. 20. *Anton. Liberal.* cap. 22. ῥαπίσειν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ. Gloss. pag. 243. *alapa*, ῥάπισμα. WITT.

7 Πλάτων.] Vide *Timaei* Lexicon. Aliquoties in illo ἐπὶ κόῤῥης τύπτειν; ut bis in Gorgia. ἀδίκως exsulat a Leidd. quorum secun-

[1] ἀδίκως πατάξῃ με. καὶ [2] Λιβάνιος ἐν τῇ πρὸς Ὀδυσσέα [3] ἀπολογίᾳ Ἀχιλλέως· κἂν ἐπὶ κόῤῥης πατάξῃ τὶς, μὴ χαλέπαινε. κἂν ὁ αὐτὸς ἀλλαχοῦ ῥάπισμα [4] λέγει ἀδοκίμως.

[5] ἘΠΙΚΩΠΟΙ, οἱ ἔχοντες τὰς κώπας, καὶ τὰ πηδάλια. [6] ἐπιβάται δὲ, κοινῶς μὲν οἱ ἐπ' ἀλλοτρείας νεὼς τὸν πλοῦν

---

secundus hic mox habet παΐξει. OUDEND.

1 Ἀδικῶς.] MS. A. ἀδίκως. B. ignorat hanc vocem.

2 Λιβαν.] Tom. I. p. 238. D. Conf. II. p. 132. A. *Arist.* p. 145. B. *Dio* p. 720. C. *Lucian.* Προμηθεῖ T. I. p. 161. & in Καταπλ. T. eod. p. 431. παρέτιλλέ τέ με, καὶ κατὰ κόῤῥης ἔπαιε. ubi Schol. κατὰ κόῤῥης] καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς. Idem II. 4. ἐπὶ κόῤῥης] παρίας· lege παρειᾶς. WITTER.

Tom. I. p. 238. D. ubi una voce auctius legitur κἂν ἐπὶ κόῤῥης σε παΐξῃ τις —— Neque inscribitur illa Oratio in Edit. ἀπολογία, quo nomine rursus laudat *Thomas* in V. τίθλω & χρῶ, sed ἀντιλογία. ABRESCH.

3 Ἀπολογίᾳ.] Immo vero ἀντιλογία, uti inscribitur (de quo alibi) illa oratio, ubi T. I. p. 238. D. σε παΐξῃ. Dein κἂν λέγῃ Leid. pr. OUDEND.

4 Λέγει] *Hadr. Junius* λέγῃ.

5 Ἐπίκωποι.] De hac voce vid. Schol. *Aristoph.* Acharn. p. 271. dicitur etiam πρόσκωποι *Lucian.* Contempl. pag. 342. & 347. DRAKENB.

Observationem hanc *Thomas* ex *Porphyrio* sumsit, qui in Quaest. Homer. pag. 285. haec notat: τῶν Ἀττικῶν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων, τοὺς μὲν μαχομένους ἐπιβάτας καλούντων, τοὺς δὲ τὰς κώπας καὶ τὰ πηδάλια ἔχοντας, ἐπικώπους· ὅπερ δὲ ἐπὶ [illegible] ποιητῇ τῶν ἐπὶ τοῖς ἅρμασιν, οἱ μὲν μαχόμενοι παραβάται· οἱ δὲ τὰς ἡνίας ἔχοντες, ἡνίοχοι· τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς τριήρεσιν ἐπικώποις καὶ ἐπιβάται παρ' Ἀττικοῖς δύναται. Conf. *Salmasius* de Usur. p. 421.

6 Ἐπιβάται δὲ κυρίως, οἱ ἐπ' ἀλλοτρίαις τὸν πλ. &c.] *Phav.* ἐπιβ. συνήθως μὲν οἱ ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιούμενοι διὸ. τὸν ναῦλ. Ἀττικῶς καὶ οἱ ἐν οἰκείᾳ νηὶ, ἐργάται δὲ ὄντες, καὶ παρεσκ. εἰς μάχ. Conf. *Harpocr.* voc. ἐπιβάτης· & Cl. *Duk.* ad *Thucyd.* p. 406. STOEBER.

Haud uno vitio, malaque interpunctione laborat hic locus, quem egregie sanare possis ope Cod. Leid. pr. Ἐπιβάται δὲ, κοινῶς μὲν οἱ ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν &c. Ἀττικῶς δὲ &c. Optime sane. Ἐπιβάτης Latine est *vector*, een Passagier. Tales ἐπιβάτας Cymbae Charonteae vide apud *Lucian.* Dial. Mort. XXII. & in *Bis Accusatus* T. II. p. 795. οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσιν. Hinc *Suidae* Ἐπιβάτης, ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἄπρακτος. De altera

πλοῦν ποιούμενοι διδόντες ναῦλον· Ἀττικῶς δὲ, οἱ ἔνοπλοι τε ὄντες καὶ παρεσκευασμένοι εἰς μάχην. [1] ἐν δὲ τοῖς ἅρμασιν, ὁ μὲν μαχόμενος, [2] παραιβάτης λέγεται παρ' Ὁμήρῳ· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἔχων, ἡνίοχος.

ἘΠΙΛΑΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ ὡς ἐπιτοπλεῖστον μὲν γενικῇ συντάσσεται. [3] καὶ αἰτιατικῇ δὲ [4] ἅπαξ παρὰ Λουκιανῷ ἐν τοῖς ἑταιρικοῖς· [5] οἶσθα αὐτὸν, [6] ἢ ἐπιλέλησαι τὸν ἄνθρωπον,

ἘΠΙ-

---

tera significatione vide Ibid. *Harpocr. Etym. M. Hesych. Scheff.* de Mil. Nav. Lib. II. cap. 3. pluresque, quos laudat *Dukerus* ad *Thucyd.* Lib. VI. §. 43. Oud.

MSS. A. & B. ἐπιβάται δὲ κοινῶς μὲν οἱ. & mox uterque ἀλλοτρίας.

1 Ἐν δὲ τοῖς ἅρμασιν.] Sc. Ἐπιβάτης vocatur ὁ μὲν μαχόμενος, qui *Homero* παραιβάτης dicitur. *AElian.* Lib. XIII. An. cap. 9. φέρει δὲ τὸ ἅρμα ἐπιβάτας καὶ δύο. Ceterum *Hesychio* quoque vocatur παραβάτης, quod non mutandum, licet *Homero* ob metrum sit Il. Ψ. vs. 132. Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε. ubi V. Schol. sicut & in *Polluce* Lib. I. §. 141. MSS. praebent παραβάτη, non παραιβάτης, quemadmodum apud *Xenoph.* Lib. VII. Cyrop. p. 177. & alibi. Ita & Scholiastes *Apollon.* R. Lib. I, 754. παραβάτης, licet in versu παραιβάτις Ἱπποδάμεια. Diverso multum sensu apud *Theocritum* Id. Γ. vs. 32. παραιβάτις mulier; de qua vide *Eustath.* ad *Hom.* Il. Γ. pag. 412. Ed. Rom. Sed quae a *D. Heinsio* in καταιβάτιν, & Lunae incantatricem mutatur. Adi Collect. ad *Hesych.* Oudend.

2 Παραβάτης λ. π. Ὁμ.] Il. Ψ. 132. παραιβάται, ἡνίοχοί τε. Conf. Schol. ad h. l. Stoeber.

3 Καὶ αἰτιατικῇ.] Verbum ἐπιλανθάνομαι etiam cum accusativo construi solere, constat ex lexicis. Sallier.

4 Ἅπαξ παρ. Λουκ.] T. II. p. 515. *Graev.* Witter.

5 Οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλησαι.] Sic fide MSS. Leidd. rescripsi. Vulgo οἶσθ' & ἐλέλησαι, vitiose, & contra *Thomae* scopum. λέλησαι Ed. Vasc. Leguntur Dial. Meretr. I. init. ἐπιλέλησαι scribendum esse, viderat quoque *Normannus*. Ceterum & *Plato* & *Xenophon* & alii ἐπιλανθάνεσθαί τι dixerunt. V. *H. Steph.* Lexic. *Xenoph.* Cyrop. Lib. VI. p. 163. D. ὅπως εἴτις τι ἐπιλελησμένος εἴη. *Xenoph. Ephes.* Lib. I. p. 12. ἀλλ' οὐχὶ εἱμαρμένον ἐπελέληστο, ἀλλ' οὐ δὲ, ὅτῳ ἐδόκει, ταῦτα θεῷ ἠμέλει. Verum locus is corruptus videtur, ac legendum ἐκτετέλεστο e Lib. III. p. 44. Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο τῷ Περιλάῳ, ἐφειστήκει δὲ ἡ ἑσπέρα καὶ δ. &c. uti re-

cte

1 ΈΠΙΛΕΙΠΕΙ μοι τόδε, ἢ ἐπιλείπει με τόδε. 2 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· οὐκ ἐπιλείψουσι τοῦ θεοῦ στρατιῶται. 3 Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· ἡ δὲ τόλμα ἤδη αὐτοὺς ἄρχεται ἐπιλείπειν. 4 Καὶ Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ περὶ τοῦ λάλου· δέδιε μὴ τὰ φρύγανα τοὺς ἀρτοποιοὺς ἐπιλίπῃ. 5 'ΕΠΙ'ΜΑΧΟΝ στράτευμα, τὸ ἐπιτήδειον μάχεσθαι· ἐπίμαχον

---

cte hunc locum constituit Vir Maximus. OUDEND.

MSS. Regg. οἶσθα.

6 Ἢ ἐλέλησαι.] Uterque codex MS. ἐπιλέλησαι.

1 Ἐπιλείπει μοι τόδε.] Sic *Cebes* pag. 23. ὅταν οὖν πάντα αὐτοῖς ἐπιλίπῃ; ut ex vetustissimo libro restituit Cl. *J. Gronovius*, & ex *Demosthene* exemplum accusativi profert. Vide eum in notis p. 133. Adde notam *J. Perizonii* ad *AElian.* Var. H. Lib. IV. cap. 23. N. 4. ubi docet, *AElianum* Accusativo magis gaudere. Sine casu *Lucian.* T. I. p. 467. ἢν ἐπιλίποι. & saepe. TORREN.

Isocrat. ad Demonic. p. 49. DRAKENB.

Καὶ ἐπιλ. Leid. pr. & Edd. Vett. Ceterum Accusativum, quemadmodum Latini cum *deficere*, Graecorum amant plerique, ut *Xenophon* saepissime. V. & Cl. *Albert.* Observ. pag. 436. *Suidam.* At tamen *AElianus* scripsit Lib. VIII. An. 17. Ἵνα μὴ αὐτοῖς ἐπιλίπῃ ἡ ἐπιγονὴ ἡ ἐξ ἀλλήλων, ἐάσωσι γε σπέρμα. Ἅπαξ γοῦν &c. Sic enim haec constituenda videntur. An & hic αὐτοὺς reponi fas est? *Synesii* locus est Ep. 51. *AEschinis* p. 264. A. *Libanii* T. I. p. 305. A. ubi, ut in Ed. Vasc. hic ἀρτοκόπους. an ἀρτοπόπους? V. ad pag. 113, 114. ἐπιλείπῃ Leid. pr. OUDEND.

Vid. Cel. *Alberti* ad Epist. ad Hebr. cap. XI. 32. pag. 436. & Cel. *Wetstein* ad N. T. Tom. II. p. 430.

2 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 168. B. WITTER.

Add. *Basil.* T. I. pag. 109. B. ἐπιλείπει με ἡ ἡμέρα διηγούμενον. STOEBER.

3 Αἰσχ. ἐν τ. κ. Τιμ.] P. m. 174. A. IDEM.

4 Καὶ Λιβαν.] T. I. p. 305. A. ubi ἀρτοκόπους. WITTER.

Tom. I. p. 305. A. ubi legitur ἀρτοκόπους. ABRESCH.

5 Ἐπίμαχον στράτευμα.] Acies omnibus ad pugnandum necessariis instructa; saltem si *Thomae* fides; nullis enim exemplis eam significationem stabiliri posse, arbitramur. Est alia, cujus meminit *Hesychius*, a quo ἐπίμαχοι exponuntur ἐπίκουροι, βοηθοί. eo sensu qui acceperit, praeter *Porphyrium* novimus neminem: sic autem ille apud *Euseb.* Praep. p. 110. τοῦ δὲ Διονύσου, inquit, κατὰ τὰ πάθη τῆς δυνάμεως ὑπὸ γῆν μὲν νεωτέρας καὶ καλλίω

μαχον ἢ χωρίον, ἐφ' ᾧ δύναταί τις μάχην ἐπενεγκεῖν. 1 Θουκυδίδης· ἐκ τῆς γῆς ἥκιστα ἐπίμαχον.

2 Οὐ μόνον συμμαχῶ, ἀλλὰ καὶ ΕΠΙΜΑΧΩ, καὶ συμμαχία καὶ ἐπιμαχία. Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· πρὸς Ἀργείους ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν.

3 ἘΠΙΜΕΛΟΜΑΙ κάλλιον, 4 ἢ ἐπιμελοῦμαι· καὶ μεταμέλομαι, ἢ μεταμελοῦμαι.

Οὐ μόνον 5 ἘΠΙΝΙΚΙΟΣ, 6 ἀλλὰ καὶ ἐπίνικος. ἰστέον δὲ, ὅτι

καλλιγόνης βλαστάνειν ἀρχομένου, ἐπιμάχου δὲ τοῦ κατὰ τὴν ἀνθὴν δυνάμεως σύμβολον τὴν Ἀττικὴν ἐχούσης. SALLIER.

1 Θουκυδίδης.] Lib. IV. pag. 258. *Duk.* Ex Edit. Rom. & Vascos. hic inserenda §. Οὐ μόνον συμμαχῶ, ἀλλὰ καὶ ἐπιμαχῶ, καὶ συμμαχία, καὶ ἐπιμαχία. Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· πρὸς Ἀργείους ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν. Conf. *Ammon.* voc. συμμαχεῖν & *Moschop.* voc. ἐπιμαχεῖν. Locus *Thucyd.* est p. 361. D. *Steph.* conf. Eund. Lib. IV. p. 277. C. STOEBER.

Lib. IV. 31. ubi V. item *Suid. Etym. M Hesych.* OUDEND.

2 Οὐ μόνον &c.] Cuncta haec negligenter elabi passus erat *Blancardus*, quae e MSS. Leidd. Oxon. Paris. (V. pag. 342.) & Edd. Vett. restitui. Porro conferendi *Ammonius*, *Suidas* & Comm. illic, & ad *Thucyd.* Lib. I. §. 43. IDEM.

3 Ἐπιμελοῦμαι.] Vid. *Steph.* de Dial. p. 147. WITTER.

Huc pertinet *Moeris*: ἐπιμέλομαι Ἀττικῶς· ἐπιμελοῦμαι Ἑλληνικῶς. Participium ἐπιμελούμενος habetur apud *Xenoph.* pag. 25, 26. Ἐπιμελόμενος p. 32. OUDEND.

4 Ἢ ἐπιμελοῦμαι.] Ita tamen *Isocrat.* ad Demonic. pag. 58. DRAKENB.

5 Ἐπινίκ. . . . Ἀρισ.] Pag. 51. A. ubi αὐτὸς & ἐπινίκιον. Conf. p. 72. B. WITTER.

Ita quoque καλλίνικος, quo saepius καλὴ νίκη, modo etiam *cantilena victoribus cantata* notatur apud *Eurip.* quem vid. Med. v. 45. & Herc. fur. v. 681. coll. ibi *Barnes.* STOEBER.

MS. B. ἐπίνικος Ἀττικοί· ἐπινίκιος Ἕλληνες· Ἀριστείδης κ. τ. λ. Codex A. uti vulgata usque ad voc. παραφθέγματος; cetera desunt. leguntur autem in MS. B.

6 Ἀλλὰ καὶ ἐπίνικος.] Quis dixerit ἐπίνικος, equidem nescio; Lexica quoque eam vocis formam ignorant. In *Aristidis* item & *Libanii* exemplis, quae subjungit auctor, vulgo ἐπινίκιος exhibetur. Sed *Thomas* hic a sciolis turpiter est interpolatus: nam pro οὐ μόνον &c. praebent MSS. Leidd. pejus ἐπινικὸς Ἀττικοί. ἐπινίκιος Ἕλληνες. Tum ponun-

ὅτι δὲ μὲν ἐπινίκιος, καὶ μετὰ προσθήκης, καὶ χωρὶς προσθήκης λέγεται. οἷον, ἐπινίκιος λόγος, καὶ ἁπλῶς ἐπινίκιος. τὸ δὲ ἐπίνικος, οὐδέποτε μετὰ προσθήκης. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ παραφθέγματος· ὥσπερ [1] αὐτῷ τὸν ἐπινίκιον ποιῶν. Λιβάνιος [2] ἐν τῷ εἰς τὸν Ἰουλιανὸν ἐπιταφίῳ· καθήμενον ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου, δέχεσθαι τοὺς ἐπινίκους.

[3] ἜΠΙΟΝ οἴνου, καὶ ἔφαγον σίτου, Ἀττικοί. οὐ οἶνον, οὐδὲ σῖτον.

Τῇ

---

ponuntur *Ariſtidis* & *Libanii* exempla, ac pro ἱστέον δὲ ὅτι ſequuntur in iisdem MSS. τίθεται δὲ τὸ μὲν ἐπινίκιος, καὶ μετὰ προσθήκης, καὶ χωρὶς προσθήκης. (haec abſunt quoque a Leid. ſec.) οἷον ἐπινίκιος λόγος, καὶ ἐπινίκιος μόνον. τὸ δὲ ἐπίνικος &c. Quid ex hac confuſione ſecernant & ſeligant, & pro veris *Thomae* verbis recipiant, eruditi viderint. In corruptos codices incidiſſe, & hinc differentiam ſtatuiſſe in ἐπινίκιος tanquam Adjective & Subſtantive poſitum, & in ἐπίνικος Subſtantive modo ſumtum ſtatuiſſe; vel τὸ μὲν ἐπινίκιος Maſculine, & τὸ δὲ ἐπινίκιον Neutro genere diſtinxiſſe videtur *Thomas*. Certe τὸ ἐπινίκιον, ſive τὰ ἐπινίκια οὐδέποτε μετὰ προσθήκης ponuntur. Sed ἐπέχω. OUDEND.

1 Αὐτῷ τὸν ἐπιν. ποιῶν.] Sic in *Ariſtid*. T. II. pag. 373. Ed. Angl. ut fidenter reſcripſi pro αὐτὸς, quia in Leid. pr. inveni ἐν τῷ αὐτῷ, niſi malis ἑαυτῷ. Dein ἐπινίκιον ipſum *Thomam* hic in mente habuiſſe, & hoc exemplo probare voluiſſe, ἐπινίκιον ἁπλῶς dici, ſubintellecto nempe λόγῳ, exiſtimem, ſicut in *Ariſtide* legitur. Alioquin nullum τοῦ ἐπινίκου exemplum protuliſſet. IDEM.

MS. B. αὐτῷ. Poſt locum *Libanii* ſic pergit: τίθεται δὲ τὸ μὲν ἐπινίκιος καὶ μετὰ προσθήκης, καὶ χωρὶς προσθήκης· οἷον ἐπινίκιος λόγος, καὶ ἐπινίκιος μόνον· τὸ δὲ ἐπίνικος, οὐδέποτε μετὰ προσθήκης.

2 Ἐν τῷ &c. ἐπιταφίῳ.] Sub initium T. II. p. 260. ubi rectiſſime quoque τοὺς ἐπινικίους editur, ſc. λόγους. MS. Oxon. ἐπινείκους. OUDEND.

3 Ἔπιον.] Vid. Schol. *Lucian*. ad Part. I. 1. p. 14. 32. 35. ἐσθίειν cum quarto caſu adhibuit *AElian*. V. H. Lib. I. cap. 1. & Lib. XII. c. 37. DRAKENB.

Dicit *Thomas*, duo illa verba cum genitivo conſtrui ſolere: aliud ſuadent haec *Machonis* Excerpt. p. 857.

> Πεπότικε μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρός μ' ἔφη
> Ἃ δεῖ φάγειν δὲ σιτί' οὐκ ἔδωκέ μοι.

SALLIER.

Schol. *Luc*. Tim. T. I. pag. 161. κατέαγα κεφαλήν] καὶ τοῦτο Ἀττι-

1 Τῇ ἘΠΙΟΥ͂ΣΗι ἐρεῖς, ὐ προσθεὶς τῇ ἡμέρᾳ· τῆς ἐπιούσης δὲ ἡμέρας.

ἘΠΙ-

Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν κ. τ. λ. Conf. Noſtr. infr. in καταγῆναι. STOEBER.

V. *Moerida* in utraque voce. Infra in πίνω. OUDEND.

1 Τῇ Ἐπιούσῃ.] Utriusque locutionis exemplum eſt apud *Herodianum* Lib. II. cap. 14. §. 5. τῇ δ' ἐπιούσῃ κατελθών. & Lib. I. cap. 16. §. 1. τῆς ἐπιούσης ἔμελλεν ἡμέρας. TORREN.

Frequentius quidem per elegantiorem ellipſin, cuivis notiſſimam, hic omittitur vox ἡμέρα, prout multis exemplis id dudum oſtendit V. C. *Lamb. Bos*, de Ellipſi Graec. pag. 81. Interim tamen ſaepiſſime quoque pro arbitrio adjicitur eadem illa vox alias ſubaudita. Sic apud *Hippocratem*, Libb. de Morbis Epidem. & alibi, frequentiſſime legitur τῇ ἐπιούσῃ & τὴν ἐπιοῦσαν, ſine adjecto ἡμέρᾳ, & ἡμέραν: aliquoties tamen ibidem etiam ſcriptum deprehenditur, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρῃ, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέρην· ut v. g. Lib. Epid. VII. p. 829. Sicuti & apud *Xenophontem*, Lib. I. de Expedit. Cyri, pag. 205. ἅμα τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, quomodo & in ſequentibus ſaepius: ut jam *Arrianum*, *Plutarchum*, *Lucianum*, *Ariſtidem* aliosque plures taceam, qui, prout lubet, iſta ellipſi nunc utuntur, nunc autem eandem omittunt. Mera igitur hic eſt moroſi Graeculi λεπτολογία, & inane obloquendi ſtudium, inprimis, quum addat ipſe: τῆς ἐπιούσης δὲ ἡμέρας: quod ſolum nempe rectum eſſe putat, non autem, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, ſine ulla ratione; quod ſane perquam acutum ſcilicet, ac lepidum. Nam & utrumque recte dici, pariter conſtat, ſcilicet τῆς ἐπιούσης, & τῆς ἐπιούσης ἡμέρας: licet hoc frequentius aliquanto occurrat. Ita, ut unicum tantum locum illuſtrationis gratia huc adferam, *Plato* dixit in Critone, pag. 370. οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, apud quem in hunc ſenſum paſſim plura. Taedet enim me profecto, atque piget harum ineptiarum, aut, ut mitius dicam, minutiarum: quare nihil amplius addo. TRILLER.

Ulterius hunc canonem proſequitur Schol. *Lucian.* Tom. I. p. 32. *Graev.* Utriusque conſtructionis exempla ubivis obvia. STOEBER.

Utrumque *Lucas* adhibuit, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ ſemel A. App. VII. 26. alterum ſaepius. Quanquam ab *Herodiano* ſumſerit, praeceptum fallax: Attici ſcriptores ceterique per ſanequam frequenter ἡμέραν omittunt non tantum in τῇ ἐπιούσῃ, ut *Parthen.* Erot. cap. IX. p. 364. ſed & τῆς ἐπιούσης, contra quam

Tho-

[1] ἘΠΙΠΛΑ τάττεται μὲν καὶ ἐπὶ ἱματίων· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ, ἐπὶ παντοίων σκευῶν. [2] Θουκυδίδης· ἃ ἦν ἐν τῷ τείχει ἔπιπλα, χαλκὸς καὶ σίδηρος. καὶ [3] Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· καὶ κατάλογος ἐνταῦθα τῶν ἐπίπλων μέχρι τῆς ληκύθου, καὶ τῆς ἐτνηρύσεως.

Καὶ [4] μὴ μόνον [5] ἘΠΙΣΤΑΜΕΝΩΣ, ἀλλὰ καὶ εἰδότως· ὡς

Thomas jubet: *Liban.* T. II. p. 331. B. *Long.* Past. IV. p. 111, 21. haud raro tamen utrique casui vocem eam adjungunt, neque ullum se sermonis nitori inferre damnum putant: *Poll* I. 66, 67. minus obvium illud *Timaei* apud *Athen.* II, p. 37. C. τῇ ἐπιούσῃ τῶν ἡμερῶν. Vix abfuerit, si plurali dixeris τὰς ἐπιούσας ἡμέρας, ut *Xenoph.* K. Π. V. p. 77, 20. Par ratio in εἰς τρίτην, quod vide. Semper autem τῆς ἐπιούσης νυκτὸς, τῇ ἐπιούσῃ νυκτί· *Lysias* pag. 103, 18. p. 121, 30. HEMSTERH.

Male ex Ed. *Blank.* exciderat τῇ. Descripsit ex *Herodiano Thomas* p. 210. Sed ἅμα τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ dixit *Xenoph.* de Exped. Cyri Lib. I. pag. 260. ut saepe τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, τὰς ἐπιούσας ἡμέρας. Dein τῇ ἡμ. Leid. pr. OUDEND.

Observat *Aristid.* T. I. pag. 620. 622. 664. *Achill. Tat.* p. 311. aliique. Verum idem *Aristides* negligit pag. 543. 491. 551. 554. 634. bis &c. ABRESCH.

MS. B. ἐν ἐπιούσῃ. Conf. Cel. *Wetstein* ad N. T. Tom. II. p. 499.

1 Ἔπιπλα.] Vid. *Harpocr.* v. ἔπιπλον. DRAKENB.

Schol. *Lucian.* ex MS. Coisl. ὅτι ἔπιπλα λέγονται τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. Caetera non agnoscit, quae leguntur T. I. pag. 364. *Hemst.* a recentiore, uti videtur, manu profecta. STOEBER.

2 Θουκιδίδης.] Lib. III. pag. 211. *Duk.* quem ibi vide. Conf. *Salmas.* de Usur. p. 84. IDEM.

Addit Leid. pr. ἐν τρίτῃ. cujus §. 69. citata verba invenies. OUDEND.

Addit uterque MS. ἐν τῇ γ.

3 Λιβάνιος ἐν τῇ τῆς λάλου μελ.] T. I. p. 305. D. WITT.

Inserui rursus περὶ cum Leid. pr. V. p. 98. 110. 174. Infra in Κεντεῖ. Κονδυλίζω. Μά. Μεθύσῃ &c. Omisi in Γῆμαι monere, περὶ addendum esse. Idem error vulgo in Λύζω· ubi recte idem codex περὶ addit. Exstant autem verba T. I. p. 305. V. & Indic. *Thucyd.* Comment. ad *Phrynich.* p. 148. ac Cl. *Alberti* ad *Hesychium.* Ἔπιπλα, ἱμάτια γυναικεῖα, ἢ χρήματα, ἢ σκεύη ἐπιπόλαια. OUDEND.

4 Μὴ μόνον.] Καὶ μὴ μ. & mox καὶ ἐπιστολὴ MSS. & Edd. Vett. *AEschinis* exemplum invenies in Timarch. p. 277. A. IDEM.

ὡς Αἰσχίνης· καὶ μάλα εἰδότως καὶ σαφῶς διδάξας δὴ ταῦτα.

Καὶ [1] ἘΠΙΣΤΟΛΗ', καὶ [2] ἐπιστολαὶ πληθυντικῶς, ῥητορικόν· [3] ἐπιστόλιον δὲ, μόνοι οἱ σύρφακες.

[4] ἘΠΙΣΤΩ κάλλιον, ἢ ἐπίστασο. [5] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι

---

5 Ἐπισταμένως.] Ἐπιστάμενος *Isocrat.* ad Demonic. p. 54. Drak. *Homer.* Batrach. v. 127. Stoeb.

1 Ἐπιστολή.] Ἐπιστολὴν ἔχουσαν σφράγισμα meminit *Xenoph.* p. 438. pr. ἐπιστολὰς *Sophocl.* Ajac. vs. 792. ἐπιστόλιον *Diog. Laërt.* p. 21. A. 106. B. 118. D. &c. Conf. *Hesych.* voc. γραμματίδιον. Idem.

2 Ἐπιστολαί.] Ita *Lysias* p. 304. τίνα γὰρ οἴεσθε, ὦ ἄνδρες δικασταί, φιλότιμον μὲν ὄντα, ἐπιστολῶν δὲ ἡκουσῶν αὐτῷ παρὰ τοῦ πατρὸς μηδὲν ἀποπρήσσειν ἐν Κύπρῳ, ἀφῃρημένον δὲ πρεσβευτὴν, καὶ μέλλοντα πλεῖν ὡς Εὐαγόραν ὑπολείπεσθαι ἀντὶ τῶν ὄντων. Pluralem quoque numerum usurpatum reperias a *Dinarcho* p. 23 Ad ἐπιστόλιον quod attinet, ea vox, si *Thomas* audiendus, inter pessimas numeranda est, qua tamen utuntur *Plutarchus* pluribus in locis, & *Diogenes Laërt.* p. 18. 21. 106. &c. Sallier.

3 Ἐπιστόλιον, μόνοι οἱ σύρφακες.] An igitur sic σύρφαξ fuerit *Plutarchus*, quum ita scriberet in praecept. Polit. p. 392. Edit. *Xyland.* Graec. πρὸς τινα δυνάστην ἐπιστόλιον αὐτοῦ τοιοῦτον φέρει; Certe alibi non erat tam rudis & inficetus σύρφαξ nostro *Thomae Plutarchus* iste, quum eius auctoritate saepius in rem suam uteretur, ut v. g. in ἄνωθεν, ἀτενὲς, δημόκοινος, διαπεπραγμένον, δυσωποῦμαι, δυσπρόσοδος, ζώνιον, κόρυδος, λαμυρία, ὑποκορίζομαι, & aliis locis. Neque sane σύρφακες sunt *Athenaeus*, *Philo* Jud. *Jo. Chrysostomus*, aliique ex patribus Graecis, qui voce ista ἐπιστολίου frequentius usi sunt, quorum tamen loca passim obvia jam anxie conquirere non vacat. Nec denique σύρφαξ fuit, putem, *Catullus*, homo potius, ut notum, lepidissimus & elegantissimus, qui vocem illam graecam, ceu probam & elegantem, civitate Latina donavit in Epigrammat. 69. ad Manlium:

Conscriptum lacrymis mittis Epistolium.

Triller.

4 Ἐπίστω.] Sic etiam ἐπίστη dicunt pro ἐπίστασαι. *Isocrat.* ad Demonic. p. 58. Drakenb.

Legitur apud *Xenoph.* Cyrop. III. p. 59. 65. & alibi passim. Conf. *Cornucop.* p. 117. B. ἐπίστασο *Synes.* p. 184. B. Witter.

Sic tamen *AEsch.* in Prom. vs. 839. 966. Abresch.

5 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] Verba a Nostro prodita in Ajace legisse non subit. Occurrit alius locus huic

τι μαστιγοφόρῳ· ᾧ μὲν τοι [1] τοῦτ' ἐπίσω.
ἘΠΙΣΤΡΕ΄ΦΟΜΑΙ ἐγώ. ὡς [3] Πλάτων ἐν τῷ Ἀξιόχῳ,

huic non abſimilis, niſi quod *Thomae* ſententiae minus favet, v. 1153. καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο. Idem ἐπίστασο uſurpavit v. 994. & 1099. Unde quam parum praeſidii in *Sophoclis* auctoritate illi gloſſae ſit, nemo non videt. *Phavorinus* illum teſtem non agnoſcit: quae ſuſpicionem inducere non nemini poſſunt, *Sophoclis* illa verba a gloſſatore adjecta margini ſui codicis fuiſſe, quorum auctoritate Grammatici obſervationem labefactaret. STOEBER.

1 Τοῦτ' ἐπίσω.] Sed vulgo ἐπίστασ' vſ. 1387. Utrumque ſaepius uſurpat. *Sophocles*. WOLF.

Ἐπίσω ſcil. ſequente conſonante, ἐπίστατο ſequente vocali, qua eliditur ό. Adi omnino *Suidam*. *Moeris* quoque adſentitur Noſtro. OUDEND.

2 Ἐπιστρέφομαι.] Leid. pr. ἐπιστρέφω. IDEM.

Uterque MS. ἐπιστρέφω ἐγώ. *Aſclepiades* Epigrammat. MS.

—— —— νῦν δὲ τάλαινα
Οὐδ' ὅσον παίζων εἰς ἐμ' ἐπιστρέφεται.

3 Πλάτων ἐν τῷ Ἀξιόχῳ, ἢ, περὶ θανάτου.] *Phavor.* ὡς Πλάτων. ἐπιστρ. Κλεινίαν ὁ. τ. Ἀξ. WITTER.

Vide locum in Dial. Spur. T. III. pag. 364. pr. & ex Noſtro corrige, qui male περιστραφεὶς habet. STOEBER.

Loci indicium nullus meorum codex praebet. Male Edd. Vett. καί. V. ſupra p. 166. Sed initio dialogi T. III. p. 364. ſic vulgo legitur: ὡς δὲ περιστραφεὶς περιεσκόπουν, ὁπόθεν εἴη, Κλεινίαν ὁρῶ, τὸν Ἀξιόχου. Hic etiam bene Κλεινίαν Leid. pr. Κλινείαν ſec. Paſſim autem ἐπιστρέφεσθαι dicuntur illi, qui ſe oculosque convertunt in adſpectum. Vid. *Xenoph.* Lib. VI. Cyr. pag. 170. ἐπιστραφεὶς καὶ ἰδὼν *Herodian.* L. VI, 4. *AElian.* Lib. XII. V. H. 58. XIII, 43. Lib. VI. An. 41. VII, 10. VIII, 17. Atque ita legendum Lib. XVII. cap. 37. ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πίονας; ut eſt in MSS. Med. Auguſt. Apoſtol. C. 2. §. 6. vulgo στραφείς· plurima ibidem ex Apoſtolio reſtitui poſſunt. Dein poſt ἕτερον, addidi MSS. omnium fide, οἷον, nova diſtinctione poſita poſt τό. Exſulabat οἷον. *Herodian.* Lib. V. cap. 3. §. 16. τὰς ὥρας αὐτοῦ πάντων τὰς ὄψεις εἰς ἑαυτὴν ἐπιστρεφούσης. OUDEND.

In Princ. Dialogi, ſed ubi legitur hodie περιστραφεὶς, quod peperiſſe videtur ſequens περιεσκόπουν. Alio quoque ibi ordine repraeſentantur verba, quam ea citat *Thomas*. *Apocal.* cap. 1. Comm. 12. ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνὴν —— καὶ ἐπιστρέψας εἶδον. quocum omnino conferri merentur verba Dialogi. Περιστρέψαι vereor, ut eo ſenſu usquam occurrat; nec novit pro

 eo

χος, ἤ, περὶ θανάτου· ἐπιστραφεὶς δὲ [1] Κλεινίαν ὁρῶ τὸν Ἀξιόχου. [2] καὶ ἐπιστρέφω ἕτερον, οἷον [3] τὸ, τὰς ἁπάντων ὄψεις εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέψας.

[4] ἘΠΙΤΑΓΜΑ κάλλιον, [5] ἢ πρόσταγμα· [6] καὶ ἐπιτάττω,

εο aliud, quam iſtud unicum exemplum *H. Steph. Ariſtid.* T. I. pag. 185. ubi Schol. Noſter verba πάντας ἀνθρώπους ἐπιστρέφοντες πρὸς τὴν πόλιν expl. ἀποβλέπειν ποιοῦντες. *Themiſt.* Orat. III. p. 45. C. Edit. *Harduin.* Idem junxit τοὺς ὀφθαλμοὺς Orat. IX. p. 122. D. Haec ad alteram, quam docet *Magiſter*, notionem. ABRESCH.

1 Κλινίαν.] Uterque MS. Κλεινίαν.

2 Καὶ ἐπιστρ. ἑτ. τὸ.] *Phav.* οἷον τὸ τὰς &c. Sic ἐπιστρέφομαι apud *Laërt.* p. 151. E. STOEB.

3 Τὸ.] MS. A. οἷον τὰς ἀπ. MS. B. οἷον τὸ τὰς ἀπ.

4 Ἐπίταγμα &c.] Nomen eſt imprimis Atticum, neque dubitandi locum relinquunt haec *Iſocratis* pag. 126. ἐπειδὴ δ' εἰς ἀνάγκην καθίσταμαι, ὥστε κινδυνεύειν, ἡσυχίας ἐπιθυμοῦμεν, καὶ περὶ ἀσφαλείας βουλευόμεθα. καί τοι χρὴ τοὺς βουλομένους ἐλευθέρους εἶναι, τὰς μὲν ἐκ τῶν ἐπιταγμάτων συνθήκας φεύγειν, ὡς ἐγγὺς δουλείας οὔσας. Ita quoque *Andocides* p. 271. εἰρήνην μὲν γὰρ ἐξ ἴσου ποιοῦνται, inquit, πρὸς ἀλλήλους ὁμολογήσαντες περὶ ὧν ἂν διαφέρωνται. σπονδὰς δὲ ὅταν κρατήσωσι κατὰ τὸν πόλεμον, οἱ κρείττους τοῖς ἥττοσιν ἐξ ἐπιταγμάτων ποιοῦνται. Non ideo tamen repudianda vox πρόσταγμα, qua *Dinarchus* uſus deprehenditur p. 37. καὶ τεθνᾶσι, inquit, κατὰ τὸ σὸν ψήφισμα δύο τῶν πολιτῶν πατὴρ καὶ υἱὸς, παραδοθέντες τῷ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι. ἐδέθη τῶν ἀφ' Ἁρμοδίου γεγονότων εἷς κατὰ τὸ σὸν πρόσταγμα. Utitur & *Iſocrates* p. 133. ἡμεῖς δὲ εἰς τοῦτο μικροψυχίας ἔλθοιμεν, ὥστε τὰ προστάγματα τούτων ὑπομεῖναι ὧν ἄρχοντες πάντα τὸν χρόνον διετελέσαμεν. Apud eumdem legitur verbum προστάττω, p. nempe 134. ἡδέως δ' ἂν αὐτῶν πυθοίμην, ὑπὲρ τινῶν οἴονται χρῆναι μαχομένους ἡμᾶς ἀποθνήσκειν. οὐχ ὅταν οἱ πολέμιοι προστάττωσι παρὰ τὸ δίκαιον. Minus recte igitur *Thomas*, cui haec vox parum probatur. SALLIER.

AEſchin. in Timarch. p. 171. B. *Syneſ.* p. 212. D. STOEBER.

Bene iſtud monet *Thomas.* Προστάττειν enim aliud fere apud ſcriptores notat; at ἐπιτάττειν eſt *injungere*, *jubere.* ABRESCH.

Heliodorus Lib. I. AEthiop. pag. 30.

5 Ἢ πρόσταγμα.] Sui Noſter oblitus videtur in προστάττω. Quodſi vero hanc vocem non repudiandam cenſuit, quid in πρόσταγμα vitii ſit, non videmus: praeſertim, cum Scriptores non contemnendos eam uſurpaſſe, cernimus; vid. e. g. *AElian.* V. H. IX,

τάτῳ, [1] ἢ προστάτῳ.

[2] 'ΕΠΙ'ΤΕΞ, [3] οὐκ ἐπίτοκος.

'ΕΠΙ'-

H. IX, 23. XII, 1. *Basil.* de Creatore ὁ θεὸς τὸ πρόςαγμα T. I. p. 97. &c. STOEBER.

6 Καὶ ἐπιτάττω ἢ προςάττω.] *Xenoph.* ἐπετέτακτο p. 446. C. & alibi. Neque tamen τῷ, προστάττω sua deficit auctoritas apud Eundem: προςάξαιεν pag. 448. D. προσετάχθη ibid. Conf. *Bud.* Comm. col. 798. seq. IDEM.

1 Ἢ προςάττω.] Aeque bonum hoc est, & aliquoties pro ἐπιτάττω ab Atticis adhibitum. OUDEND.

2 Ἐπίτεξ.] Vid. *Phrynich.* p. 58. DRAKENB.

Phrynichum more suo sequitur p. 146. utramque vocem in *Hippocrate* reperiri, monstrat Oeconomia *Foësii*; attamen ἐπίτοκον virtute paulum diversa de *muliere ad concipiendum foetum idonea & foecunda:* neutra vis non convenit τῇ ἐπιτόκῳ, quemadmodum aeque τῇ ἐπιφόρῳ· quare junxit *Poll.* II, 7. ἐπίτεξ, ἐπίφορος καὶ ἐπίτοκος. Temerarium ergo *Phrynichi* facinus, nec tamen insuetum, contra Comicum *Antiphanem*, cui ab elegantia styli laudato cura fuit teneris Atheniensium auribus blandiri, audere statuere: ἐπίτοκον ea potestate vindicant *Aristoteles*, quamvis apud Atticistas in hac causa minus gravis auctor, & *Platoni* non comparandus, Z. I. VI. p. 183, 24. *Herodotus*, quicumque demum, non certe ut quidem arbitror, Halicarnassensis, de Vit. Hom. cap. 3. ἡ Κρηθηΐς .... ἤδη ἐπίτοκος οὖσα τίκτει τὸν Ὅμηρον· *Plutarch.* T. II. p. 997. A. οὔθατα συῶν ἐπιτόκων· ne plures inferioris ordinis proferam. Alterum etiam frequens: nota *Luciani* loca: canem feminam, inquit *Poll.* V, 52. nemo venatum eduxerit, ὁπότε ἐπίτεξ εἴη καὶ ἐπίφορος· *Hierocl.* in Hippiatr. pag. 58. ἐάν γε μὴν (ἡ ἵππος) τὸ οὖθαρ χαλάσῃ ἐπίτεξ οὖσα τοῦ δεξιοῦ μέρους· neque omitti debet *Herodot.* I, 111. ἡ γυνὴ ἐπίτεξ ἐοῦσα πᾶσαν ἡμέρην· paulo ante cap. 108. vulgatum fuerat, τὴν θυγατέρα ἐπίτεκα ἐοῦσαν· Vir Clariss. *J. Gronovius* Cod. Med. fretus dedit ἐπίτοκα· nescio, quam recte, nisi quod huic scripturae pondus addat *Damasc.* apud *Phot.* Bibl. pag. 561. vs. 31. ἐπίτοκα οὖσαν τὴν γαμετὴν συνεπήγνεν· & p. 571, 3. τὴν γαμετὴν λοιπὸν ἐώρα ἐπίτεκα οὖσαν ὁ ἀνήρ· ubi *Hoeschelius* in MSS. haberi notat ἐπίτοκα· quod sane, nisi metaplasmum declinationis subsidio voces, defendi nequit. Ἐπὶ τόκου ἤδη οὖσαν scripsit *Eratosth.* Catast. cap. 1. quod causa non est, cur in ἐπίτοκον mutetur. HEMSTERH.

Ex *Phrynicho* p. 146. ubi v. item *Suid. Herod.* Lib. I. cap. 108, 111. *Poll.* Lib. V. §. 52. qui utrumque jungit Lib. II. §. 7. OUDEND.

3 Οὐκ ἐπίτοκος.] Utrumque

Pollux

[1] ἘΠΙ'ΤΗΔΕΣ, [2] καὶ ἐξεπίτηδες.

ἘΠΙ'ΤΙΜΟΣ, καὶ ὁ ἐκλιμώμενος ὑπό τινος. οἷον, ἐπίτιμος ἀγρὸς, ἢ οὐσία. [3] ὡς Θουκυδίδης· ἐπιτίμους τὰς οὐσίας ἐποίουν. καὶ ἐπίτιμος, ὁ ἐπὶ [4] τιμῆς καὶ ἀξιώματος. [5] ὁ αὐτὸς· μὴ ὄντες ἐπίτιμοι νεωτερίσωσι. εἴρηται δὲ καὶ ἔντιμος. [6] Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· καὶ μάλα ἔντιμα καὶ λαμπρά. [7] καὶ ἐπιτιμῶ, τὸ μέμφομαι, [8] τὸ δοξάζω, καὶ τὸ τιμωρίαν ἐπιτίθημι. [9] Ἡρόδοτος ἐν τῇ δ· ἀνεσκολόπισε τὴν [10] ἀρχαίαν δίκην ἐπιτιμῶν. ὡσαύτως καὶ ἐπιτιμῶμαι, καὶ ἐπὶ τῶν τελῶν.

ἘΠΙΤΡΈΠΕΙ οὐ μόνον ὁ μείζων τῷ ἐλάττονι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναν-

Pollux agnoscit II, 7. & *Gloss.* p. 173. *prope partum*, ἐγγὺς τοκετοῦ, ἐπίτοκος, ἐπίτεξ. Neque tamen, nisi unus *Herodotus*, vel quisquis auctor est vitae Homeri, vocis ἐπίτοκος exemplum suppeditat, p. 638. A. WITTER.

Vid. *Bud.* col. 518. STOEBER.

1 Ἐπίτηδες.] Etiam ἐπιτήδειος. *Lucian.* Contempl. pag. 343. *Suidas* v. ἐξεπίτηδες p. 766. & ibi *Kuster.* DRAKENB.

2 Καὶ ἐξεπίτηδες.] Οὐκ MS. Oxon. Sed alibi repetitur: ubi deest οὐκ. Confer *Aristid.* pag. 104. B. NORMANN.

Adi *Suidam* cum nota Cl. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plutum vs. 917. & *Stephan.* in Lex. OUDEND.

3 Ὡς Θουκυδ.] Memoriae non nimis hic Nostrum tribuisse, cuivis *Thucydidem* cum Nostro contendenti patebit. vid. Lib. V. p. 367. A. *Steph.* WITTER.

Conf. Not. ad *Lucian.* Tox. p. 535. STOEBER.

Addit MS. A. ἐν ἑορτῇ.

4 Τιμῆς.] MS. A. τιμῆς ὤν.

5 Ὁ αὐτός.] Lib. V. §. 34. ubi vide *Duker.* item *Ammonium*, ibique *Valken.* Locus *Aristidis* legi potest T. I. p. 339. Ed. Angl. OUDEND.

6 Ἀριστ. ἐν τετ.] Pag. 179. A. l. 17. WITTER.

7 Καὶ ἐπιτιμ. τὸ μέμφ.] *Isocrat.* ad Demonic. pag. 51. DRAKENB.

Plat. Gorg. p. 487. fin. πάντων δὲ καλλίστη ἐστὶν ἡ σκέψις, ὦ Καλλίκλεις, περὶ τούτων, ὧν σύ δή μοι ἐπετίμησας. Interpr. *de quibus tu me objurgavisti.* STOEBER.

Notat praeterea *pretium incendere*, ut apud *Diphilum* in Excerpt. *Grotii* p. 789.

8 Τὸ δοξάζω] Leid. pr. καὶ δ. *Herodotea* habentur Cap. 43. Lib. IV. OUDEND.

MS. B. καὶ δοξάζω.

9 Ἡρόδ.] Pag. 270. B. ubi pro ἀρχαίαν est ἀρχαίην. WITT.

10 Ἀρχαίαν.] MS. B. ἀρχαίην.

ἐναντίον. [1] Θουκυδίδης [2] ἐν τῇ πρώτῃ· [3] ἤθελον δὲ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· ὑπὲρ μὲν τοῦ κατ' ἐμαυτὸν τοῖς θεοῖς ἐπιτρέπω.

[5] ἘΠΙΤΡΙ'ΒΕΤΑΙ πολλὰς λέγε, μὴ πολλὰς πληγὰς δέχεται. Ἀριστοφάνης [6] ἐν Νεφέλαις· ἐπετρίβετο πολλὰς, ὡς τὰς μύσας ἀφανίζων. ἐπὶ δὲ τοῦ τὰς πληγὰς ἐπιφερόντων, ξαίνει τὸν δεῖνα πολλὰς, [7] κατὰ τοῦ νώτου τυχὸν, ἢ κατ' ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ σώματος. οὕτω γὰρ Δημοσθένης λέγει. καὶ περιστρίβεται τῷ δεῖνι πληγάς. Ἀριστοφά-

---

1 Θουκ.] Pag. 20. C. WITT. Ἐπιτρέπειν *indulgere* rarius sine casu constructum legitur, uti apud *Plat.* Gorg. pag. 504. C. ubi *Socrates* ad Calliclem: εἰ δὲ μὴ, ἔλεγχε, καὶ μὴ ἐπίτρεπε. *concedere*, *permittere* cum infinit. l. c. p. 505. STOEBER.

2 Ἐν τῇ πρώτῃ] §. 28. In *Aristidis* loco T. I. pag. 557. Pro ἐπιτρέπων lege ἐπιτρέπω. Abest μὲν a Leid. pr. ἐπιτρέπειν τῷ θεῷ apud *Platon. Xenoph. Herodot.* aliosque non raro. OUDEND.

3 Ἤθελον δέ.] MS. A. delet δὲ idem mox legit τοῦ pro τῷ.

4 Ἀριστ.] Tom. I. p. 577. Jebb. ex quo hic scrib. ἐπιτρέπω. WITTER.

5 Ἐπιτρίβεται . . . Ἀριστοφ. νεφ.] Vſ. 968. Alter Ἱππ. eſt vſ. 5. WITTER.

Ἐπιτρίβεσθαι de mulieribus quoque faciem fucantibus uſurpari, dicit *Phrynichus* προπαρ. σοφ. h. v. STOEBER.

6 Ἐν Νεφέλαις.] Verſ. 968. ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς &c. OUDEND.

7 Κατὰ τοῦ νώτου τυχὼν, ἢ &c.] Lege cum Leid. pr. & Edd. Vett. τυχὸν, *forſan*; ſed cur addidit haec *Thomas*, cum diſerte apud *Demoſthenem* de falſa Legat. pag. 323. E. legatur ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς? Pertinet huc quodammodo locus *AEliani* Lib. X. Anim. cap. 21. μαστιγοῦσι τε πολλαῖς καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι κνυζουμένους καὶ δακρύοντας. Nota ſunt, quae ſuper his ſcripſerunt Viri Doctiſſimi; ſed ignoſcant mihi, quaeſo, ſi eorum conjecturis adſenſum tribuere nequeam. Mihi legendum videtur ταῖς ἐξ ἀνταίων, flagris ſcil. quae facta ſunt ex Antacaeis: quippe iis piſcibus eſt ὑμὴν ὑγρὸς καὶ στενὸς, ὃν πρὸς τὴν εἵλην αὖον ἐργασάμενος ἕξεις, εἰ θέλεις, καὶ μάστιγας, ὡς ἐλαύνειν ζεῦγος ἵππων. Μάστιγος γὰρ ἤ τι ἢ οὐδὲν διαφέρει, ut idem teſtatur *AElianus* Lib. XIV. An. cap. 26. ubi vulgo inepte editur ζεῦγος γὰρ ἤ τινι, ἢ &c. Ceterum *Ariſtophanis* verſus eſt quintus ἐν Ἱππεῦσι, quem citat auctor. OUD.

σοφάνης ἐν Ἱππεῦσι· 1 πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

2 ἘΠΙΤΡΟΠΕΥ'Ω τὸν παῖδα κάλλιον, ἢ ἐπιτροπεύω τοῦ παιδός.

3 ἘΠΙ'ΦΟΡΟΣ ἄνεμος 4 λέγε, οὐ πρόσφορος.

ἘΠΙ-

---

1 Πληγάς.] MS. B. πληγὴ γὰρ ἀεί.

2 Ἐπιτροπεύω τ.] Sic *Aristoph.* in Ἱππ. p. 298. (vſ. 211.)

Τὸν δῆμον οἷός τ' εἰμ' ἐπιτροπεύειν ἐγώ.

Torren.

Moeris: ἐπιτροπεῦσαι τὸν παῖδα Ἀττικῶς. ἐπιτροπεῦσαι τοῦ παιδὸς Ἑλληνικῶς. *Suidas*, Ἐπιτροπεύω· γενικῇ. αἰτιατικῇ δέ. Καὶ ἐπιτροπεύσε μὲν τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου τὸν Ἡρακλέα κληθέντα. Poſt γενικῇ excidiſſe videtur exemplum. Sic *Herodian.* Lib. VII, 4. ἐπιτροπεύει τις τῆς χώρας ac ſaepe. Sed ὁ τὴν ἑῶαν ἐπιτροπεύων *Philoſtr.* V. *Soph.* II, 1, 13. Oudend.

Conſule Cel. *Abreſch* Dilucid. *Thucydid.* ad Lib. I. p. 72. ubi *Thomas* vapulat.

3 Ἐπίφορος ἄνεμος λέγε, οὐ πρόσφορος.] §. Deſumpta ex *Thucyd.* II. p. 152. A. III. p. 223. B. vid. & *Polyaen.* IV. p. 396. & 501. Sic εὔφορον πνεῦμα apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 459. φορὸν πνεῦμα *Diod.* XIV. p. 279. A. Witter.

Cur vero non? Certe πρόσφορον φάρμακον dixit *Ariſtophanes*, in Veſpis, p. 488. πρόσφορα ἄκεα *Aretaeus*, pag. 118. πρόσφορον καταςκευὴν *Dionyſius Hal.* πρόσφορον χρόαν *Plutarchus*, πρόσφορον ὕπνον *Hippocrates*, item πρόσφορον νύκτα, & πρόσφορον θέρμην, ſi recte memini, πρόσφορον πνεῦμα, item πρόσφορος ἱδρὼς *Galenus*, atque talia innumera fere, paſſim, apud omnes Auctores Graecos. Conf. Celeb. *Abreſch.* Animadverſ. in *AEſchyl.* Lib. II. cap. 30. pag. 461. Ideoque vix dubitare licet, quin & τὸ πρόσφορος ἄνεμος, ad hanc formam normamque, aliquoties apud eosdem occurrat; quamvis mihi jam feſtinanti nullum, quod doleo, exemplum ad manus ſit; apud *Polybium* tamen, ſi recte memini, hoc ſenſu legitur ἄνεμος πρόσφορος, item φορὸς, ut obſervavit *Suidas.* Eſt enim τὸ πρόσφορον, *Heſychio* bene obſervante, ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον. Hinc ἄνεμος πρόσφορος ſignificatione tantundem, credo, valebit, ac ἐπίφορος, quoniam hoc idem ſignificat, ac πρόσφορος, ceu notum. Triller.

4 Λέγε] MSS. Leidd. δεῖ λέγειν. In ſeq. §. ex iisdem MSS. excudi juſſi καὶ ἐπιψηφίζω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ, μάρτυρα &c. Vulgo ſine ullo ſenſu edebatur καὶ ἀντὶ τοῦ. Conſule hic *Kuſter.* de verb. Med. pag. 115. Comment. ad *Harpocrat.* & *Duker.* ad

[1] ἘΠΙΨΗΦΊΖΩ ἐγὼ τοῖς παροῦσιν, [2] ἀντὶ τοῦ ἐπιβεβαιῶ, καὶ ἐπιψηφίζω ἕτερον, [3] ἀντὶ τοῦ, μάρτυρα ἐφ' οἷς λέγω καλῶ. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· μὴ οὖν μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· καὶ ἕνα ἐπιψηφίζειν ἐπίσαμαι.

[4] ἜΠΟΙΚΟΣ, καὶ ὁ ἁπλῶς κατοικῶν ἔν τινι πόλει, καὶ [5] ὁ ἐξελαθέντος τοῦ πρώτου οἰκοῦντος, αὐτὸς ἐπελθὼν καὶ οἰκήσας· [6] ἢ καὶ ὥσπερ Θουκυδίδης λέγει, ἐποίκους ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι.

[7] ἘΠ' ἌΡΝΙΣΙ κάθηται, [8] οὐκ ὀρνεοσκοπεῖ.

ἘΠΩΑ'-

---

ad *Thucyd.* Lib. VI. §. 14. In *Platonis* exemplis, quae habentur in Gorgia T. I. p. 474. Ed. Serr. cum MSS. & Edd. Vett. repoſui praeſens ἐπιψηφίζειν. prave nunc ἐπιψηφίσειν. OUD.

1 Ἐπιψηφίζω ἐγὼ &c.] Loca *Platonis*, quae citat, rectius videtur exponere *Bud.* in Comment. Ling. Gr. p. 167. ſeq. ABRESCH.

MS. A. delet ἐγώ.

2 Ἀντὶ τοῦ ἐπιβεβαιῶ.] Vid. *Harpocr.* Lexic. h. v. DRAKENB.

Melius ἐπικυρῶ. Vid. *Harpocr.* in voc. coll. *Valeſ. Suid.* h. v. & *Bud.* Comment. col. 209. ſeq. STOEBER.

3 Καὶ ἀντὶ τοῦ, μάρτυρα &c.] Redundare hic τὸ καὶ omnino videtur; niſi aliam ſignificationem excidiſſe putes: eam ſcilicet, qua ἐπιψηφίζειν idem eſt ac *ad ſuffragium ferendum alterum invitare*, quo ſenſu ſaepius apud *Platonem* occurrit; vid. Gorg. p. 473. fin. & 476. pr. Neque aliter in loco a *Thoma* citato p. 474. A. intelligi debet: ex quo hic utique ſcribendum ἐπιψηφίζειν, uti etiam in altero, qui legitur ibidem. Quam lectionem *Phav.* quoque & Rom. Edit. confirmant. IDEM.

Uterque MS. delet particulam καὶ.

4 Ἔποικος.] Conf. *Phav.* & Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 10. & II. p. 118. Locus a Noſtro allegatus extat pag. 147. A. STOEBER.

5 Ὁ ἐξελαθέντος &c.] Ὁ deeſt Leid. ſec. qui cum Ed. Rom. dat a m. ſec. ἐξελαθέντος, quomodo bis ſcriptum in Cod. Mediceo *Herodot.* probante Cl. *Gronovio* ad Lib. I. cap. 168. Non ſequor. OUDEND.

6 Ἢ ὥσπερ Θουκυδίδης.] Dele ἢ. WOLF.

Sed MSS. Leidd. praebent ἢ καὶ, *vel etiam*, ut edidi. Intellexit auctor Lib. II. §. 27. ubi vide, & ad Lib. V. §. 5. OUD.

MS. uterque ἢ καὶ ὥσπερ.

7 Ἐπ' ὄρνισι.] Vid. *Moſchopulum*, & *Jungerm.* ad *Polluc.* Lib. VII. §. 188. ubi vel ex hoc loco patet, recte MStum inſerere ἐπ' ὄρνισι. OUDEND.

 Sic

1 'ΕΠΩΑ'ΖΕΙ, οὐκ ἐπικάθηται ᾠοῖς.

'ΕΠΩι·

Sic ἐπὶ μαθήμασι *Arist.* T. I. pag. 146. & ἀφέντες ἐφ' ὧ κάθηνται T. III. p. 720. Conf. *G. O. Reitzii* Belga Graecissans p. 489. aliud ἐπὶ τοῖς τροπαίοις κάθηται apud eundem *Aristid.* T. I. p. 259. ubi est *otiari post victorias reportatas*, ἡσυχάζειν ἐπὶ τῇ νίκῃ Schol. interprete. A. BRESCH.

8 Οὐκ ὀρνεοσκ.] *Moschop.* ἤτοι ὀρνεοσκ. quod magis placet, tametsi τὸ ὀρνεοσκοπεῖν rarius occurrat apud Veteres. θᾶκον ὀρνιθόσκοπον legitur apud *Sophocl.* Antig. vs. 1111. STOEBER.

1 'Επωάζει] Conf. *Phav.* in ἐπώζειν. Vid. *Diod.* I. p. 67. D. *Laërt.* p. 73. F. WITTER.

Add. *Basil.* T. I. p. 107. B. STOEBER.

Moeris: 'Επωάζειν, τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθῆσθαι· Cod. MS. ἐπώζειν· idque debuerat servari: *Aristoph.* Av. v. 267. ubi *Schol.* 'Επώζειν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθεζόμενα τὰ ὄρνεα κρώζειν· simul enim glocitationem ab incubantibus editam complectitur. Utrumque 'Επωάζουσι & 'Επώζειν *Hesychius* habet: Idem: 'Ωίζει, ἐπικάθηται· unde liquet duplex forma ὠάζειν & ᾠίζειν, meliusque scribi ᾤζειν & ἐπῴζειν· nam ὤζειν diversum est, ut *Hesychius* ostendit in Ωζοντες. 'Επωάζειν vero *Aristoteli* frequens; ut περὶ Z. l. VI. p. 156, 10. ἐπωαζόντων τῶν ὀρνίθων p. 157, 10. ἐπωαζουσῶν, & mox, ἐὰν βροντήσῃ ἐπωαζούσης· *Suidas* Φωλάδα docet appellari τὴν καθεκίδιον ὄρνιν τὴν ἐπωάζουσαν καὶ κλώσσουσαν. Vulgarem verbi significatum mire inflexit *Diod. Sic.* l. pag. 85, 38. AEgyptii οὐκ ἐπωάζουσι διὰ τῶν ὀρνίθων, *ova non maturant per gallinarum anserumve incubationem*, sed ipsi arte mirabili tractantes naturam in excludendo foetu imitantur: quam AEgyptiorum solertiam ab Interprete minus intellectam nuper adeo non revocavit, sed longo intervallo antecessit elegantissimus idem ac sagacissimus Naturae commodorumque humanorum antistes *Reaumurius.* Nunc reddamus illud ἐπωάζειν *Theophylacto Simoc.* cujus Ep. 31. editum prostat: σὺ δὲ τοῖς σοῖς ἐφέζῃ συγγράμμασι· *Neveletus* ex Cod. Pal. I. enotavit ad marginem exemplaris mei, ἐπωάζει γράμμασι· facile patet, in priscae lectionis, ἐπωάζεις γράμμασι, locum interpretationem esse subditam. Porro nihil est, cur damnet *Thomas* τοῖς ᾠοῖς ἐπικαθῆσθαι, quod satis, ut ex propositis jam exemplis constat, est usitatum; itemque simplex ἐπικαθῆσθαι, quemadmodum *incubare* Latinis: *Aristot.* Z. l. IX. pag. 282, 23. τοῦτο τίκτει δύο νεοττούς· οὐκ ἐπικάθηται δὲ &c. HEMSTERH.

Vid. *Moerida*, *Hesych.* *Suid.* *AElian.* Lib. I. V. H. cap. 15. Lib. II. An. 33. III. 16. OUDEND.

1 Οὐκ

ἘΠΩΙΔΗ', [1] οὐκ ἐπαοιδὴ· καὶ ἐπῳδὸς, οὐκ ἐπαοιδός.

Μὴ εἴπῃς [2] ἐριστικῶς ἐρωτᾷ ὁ δεῖνα, ἀλλ' ἘΡΕΣΧΕΛΕΙ͂, καὶ ἐρεσχελεῖται ὑπό τινος. ἔστι δὲ τὸ ἐρεσχελεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖ. καὶ ἐρεσχελία, ἡ φλυαρία. καὶ ἐρεσχελεῖν τὸ ἀτιμάζειν. Λιβάνιος ἐν τῇ [3] τοῦ φθονεροῦ μελέτῃ· τὴν πενίαν ἐρεσχελῶν τὴν ἐμήν.

[4] ἘΡΕΥΝΩ͂ΜΑΙ κάλλιον, [5] ἢ ἐρευνῶ. [6] ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· καὶ [7] ἢ διερευνωμένη νοῦν τε ἔχοντα καταμαθοῦσα τὸν φόβον.

ἙΡΗ-

---

1 Οὐκ ἐπαοιδὴ.] *Phrynich.* p. 102. Ἐπαοιδὴ ἰδιώτης λέγων οὐχ ἁμαρτάνει. λέγε σὺ ὀρθῶς ἐπῳδή· ἐπεὶ τὸ διῃρημένον ποιητικόν. ubi v. At ἐπαοιδὴν dixit *Herodot.* Lib. I, 132. Immo *AElianus* semel ἐπῳδὴ Lib. I. An. 34. sed aliquoties ἐπαοιδὴ scripsit, ut Lib. I. An. 29. II, 18. VI, 33. De ἐπαοιδὸς vid. ad *Hesych.* OUDEND.

2 Ἐριστικῶς ἐρωτᾷ.] Recte, siquidem adverbium ἐριστικῶς vox est usu minus trita: usurpatur tamen a *Plutarcho* T. II. p. 934. ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν ἔφην, inquit, πρὸς τοὔνομα μᾶλλον ἐριστικῶς, ἢ πρὸς τὸ πρᾶγμα φυσικῶς ἢ μαθηματικῶς ἐνισταμένους. Legitur etiam apud *Clem.* Alex. p. 768. SALLIER.

Male Rom. ἐρεισ. Locus *Liban.* paulo post cit. legitur T. I. p. 338. C. WITTER.

MS. B. ἐρειστικῶς.

3 Τοῦ φθονεροῦ μελέτῃ.] Tom. I. p. 338. C. *Moeris* ait, ἑλληνικῶς dici διαπαίζειν. OUDEND.

4 Ἐρευνῶμαι κάλλιον &c.] Vid. *Jensii* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 9. DRAKENB.

Vid. contra *Jens.* pag. 9. seq. ἐρευνῆσαι legitur apud *Xenoph.* Cyrop. I. p. 12. ἐρευνᾶτε *Joh.* V, 39. STOEBER.

Errat *Thomas.* V. Lexica & *Jensium* Lect. Luc. p. 10. Pro Λιβάνιος ἐν τῇ e MSS. & Edd. Vett. restitui ὁ αὐτὸς ἐν τῷ nempe λόγῳ, T. II. pag. 46. C. Utrumque in *Xenoph.* Cyrop. Lib. V. p. 134. A. πέμπει τινὰς προδιερευνησομένους· & mox διερευνήσοντας. sed MS. Leid. διερευνητὰς. ut in seq. προδιερευνηταί. OUDEND.

5 Ἢ ἐρευνῶ.] Cave, *Thomae* assentiaris; nam praeter exempla a lexicographis allata, complura alia suppetunt, quorum omnium instar erit illud ex *AEschyli* Prom. vs. 1034.

—— ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
Μεθέντ' ἐρευνᾷν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.

SALLIER.

6 Ὁ αὐτὸς ἐν τ. π. τ. ε. τυχ.] Tom. II. p. 46. C. add. p. 120. A. 129. B. WITTER.

7 Ἢ.] MS. B. ἡ.

1 Ἐρή-

ἜΡΗΜΟΣ χώρα, [1] ἐρήμη δὲ δίκη. [2] ἐρήμη δὲ χώρα, παρὰ ποιηταῖς.

[3] ἛΡΚΟΣ, οὐ περίφραγμα. κοινὸν γάρ.

[4] ἙΡΜΗΝΕΑΣ, βασιλέας, ἱερέας, [5] καὶ ὅσα τοιαῦτα, Ἀττικοί. τὸ δὲ συνῃρημένως ταῦτα λέγειν, [6] οὐκ ἔστιν ἐκείνων.

Καὶ

---

1 Ἐρήμη δὲ δίκη.] Vid. apud *Thucyd.* VI. pag. 452. C. *Diod. S.* XIII. 137 B. Conf. Schol. *Luc.* T. I. p. 18. & II. p. 11. *Graev.* ἔρημος δίκη habet *Dio* p. 598. C. WITTER.

Exſulat δὲ a Leid. ſec. καὶ ἐρήμη δίκη Oxon. Erraſſe vero *Thomam*, & ἐρήμην χώραν Atticis quoque uſurpatam eſſe, docet *Dukerus* ad *Thucyd.* Lib. IV. §. 26. ἐν νήσῳ τε ἐρήμῃ. Immo & ἡ ἐρήμη aeque ac ἡ ἔρημος elliptice occurrit. OUDEND.

At praeter auctores jam citatos in Miſc. Obſ. Vol. III. T. II. pag. 303. ſeq. *Xen.* IV. K Π. pag. 61. Lib. I. K. A. pag. 152. Lib. III. 182. *Soph.* Antig. vſ. 750. *Iſocrat.* p. 45. B. & 60. D. mitto *Arrianum* atque *Lucianum.* ABRESCH.

2 Ἐρήμη δὲ χ.] Multum fallitur *Magiſter* Noſter, uti ex duobus his *Arriani* locis conſtat: Indic. c. 32. τὴν γὰρ δὴ ἄκρην ἐκείνην, καὶ τὴν πρὸς αὐτῇ χώραν πᾶσαν, ἐρήμην τε εἶναι λόγος κατέχει. & c. 43. p. 358. ἄνυδρον καὶ ἐρήμην χώρην ἐπῆλθον. WITTER.

Conf. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 254. fin. STOEBER.

Deſunt haec in MS. B.

3 Ἕρκος.] Vid. apud *AEſchyl.* Perſ. 349. STOEBER.

Οὐ περίφραγμα. Minus Attice igitur *Plutarchus* T. I. pag. 147. ὄντος δὲ, inquit, τοῦ περιφράγματος ξυλίνου, καὶ πνεύματος μεγάλου καταιγίζοντος ἀπὸ τῶν ὀρέων ἅμα φλὸξ πυρὸς πολλὴ παρασκευασάμενος, καὶ περὶ τὸν ὄρθρον ἐξαγαγὼν τὴν δύναμιν· τοὺς μὲν ἄλλους ἐκέλευσε χρῆσθαι βέλεσι, καὶ καθ' ἕτερον μέρος κραυγῇ. SALLIER.

4 Ἑρμηνέας] Vid. *Graevius* ad *Luciani* Soloec. p. 753. & *Heupelius* ad *Marci* Cap. I, 17 DRAKENB.

Vid. *Graev.* ad *Luciani* Soloec. p. 753. SALLIER.

Utitur hoc loco *G. F. Heupelius* ad *Marc.* Euang. I, 17. HEMSTERH.

5 Καὶ ὅσα τοιαῦτα.] E. g. βραχέα apud *Thucyd. Duk.* p. 159. νομέας, ἱππέας producit *Hellad.* Excerpt. apud *Phot.* c. 1592. Conf. *Heupel.* ad *Marc.* p. 11. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 109. STOEBER.

6 Οὐκ ἔστιν ἐκείνων.] Falſum, uti plurima exempla oſtendunt. Vid. *Laſcar.* p. 463. Conf. Not. ad *Cellar.* Geogr. T. I. p. 1241. IDEM.

1 Ἐρ-

Καὶ [1] ἙΡΜΗΝΕΙ'Α, [2] καὶ ἀγγελία. ἑρμηνεύω δὲ, οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω. [3] Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν· [4] ἡ δὲ ἐπίπαν ἑρμηνεία τοῦ λόγου. [5] καὶ πάλιν· τὸ δὲ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν. καὶ αὖθις [6] ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ, καὶ βεβηκώς. ἡ δὲ φράσις, κοινόν.

[7] ἙΡΜΟΓΛΥ'ΦΟΣ καὶ ἑρμογλυφεὺς, [8] οὐ λιθοξόος. Λουκιανὸς

---

1 Ἑρμηνεία χρὴ λέγειν.] *Moschop.* ἑρμηνία fortasse non suo calamo scripsit voc. ἑρμηνεύω. STOEBER.

Interpolavit locum *Blankardus.* Edd. Vett. habent καὶ ἑρμηνεία καὶ ἀγγελία. Bene. Leid. pr. ἑρμηνεία, οὐκ ἀγγελία. Desunt Leid. sec. OUDEND.

Verba χρὴ λέγειν deficiunt in MSS. A. & B.

2 Καὶ ἀγγελία.] De ἀγγελία & ἐπαγγελία vid. *Olear.* ad *Philostr.* p. 5. ubi Nostrum citat. WITTER.

3 Φιλοστρ.] Respicit forte ad illa V. S. II, 1. pag. 564. καὶ ἡ ἐπίπαν ἰδέα τοῦ λόγου, χρυσοῦ ψῆγμα. IDEM.

4 Ἡ δὲ ἐπίπαν.] Haec in *Philostrato* non inveni. Sed vide, num e memoria citaverit V. S. Lib. II. c. 1. §. 14. Alterum exemplum potest credi sumtum ex Lib. I. cap. 20. vel cap. 24. §. 1. καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν μαθών. OUDEND.

5 Καὶ πάλιν.] Pag. 528. ubi παρ' οὗ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν μαθών. Sequitur ἐν αὐτῷ λόγῳ] pag. 601. WITTER.

Addit MS. A. ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ.

6 Ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ.] Desunt Leid. pr. &, ut opinor, recte. Leguntur citata verba in *Philostr.* Lib. II. de V. Sophist. cap. 20. §. 3. OUDEND.

Deest hic citandi formula in MS. A.

7 Ἑρμογλ. . . . λουκ.] Vid. *Jensius* Lect. Lucian. p. 7. Voce λιθοξόος usus est *Lucianus* somn. pag. 3. DRAKENB.

Tom. I. pag. 2. *Graev.* Sed mirum, *Thomam* rejicere vocem λιθοξόος, qua tamen *Lucianus* eodem loco utitur. Verba sunt: παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις· ubi εὐδόκιμος legi vult *Bos.* Obs. Crit. cap. 5. p. 18. Locus alter supra quoque citatus in διδάσκομαι statim sequitur l. c. p. 3. Reliqua *Luciani* loca collegit *Jens.* pag. 7. a quo Noster merito ibi vapulat. WITTER.

8 Οὐ λιθοξόος.] At vide Cl. *Jensium* Lect. Luc. cap. 1. ad *Luciani* primum locum, quem citat *Thomas*, §. 2. ἄριστος ἑρμογλύφος καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Adde Scholiast. *Aristoph.* pag. 170. qui ea voce etiam

κιανὸς ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐνυπνίου· ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ¹ λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα.

² ἘΡΟΙΉΝ, ἀντὶ τοῦ λέξαιμι. Λιβάνιος ³ ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης.

ἘΡ'ΡΑΝΤΑΙ, οὐ ῥέρανται, διὰ τὸ εὐφωνότερον· ὁ αὐτὸς δὲ λόγος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐῤῥόευκε, καὶ ἐῤῥητόρευκε, καὶ τῶν ὁμοίων.

⁴ ἘΡ'ΡΕΙ, ἔπλει, ἔθει, καὶ ἔχει. ⁵ οὐκ ἔχεεν, ⁶ οὐδὲ ἔθεεν,

---

etiam utitur, & *Max. Tyr.* p. 210. TORREN.

Atqui *Thomam* vel ipso *Luciano* teste convincas, minus recte ab ipso repudiari nomen λιθοξόος, utpote quod in ipsius scriptis reperitur T. I. p. 2. 5. 7. Praeiverat *Timon*, ut testantur haec illius apud *Diogenem Laërt.* p. 37.

Ἐκ δ' ἄρα τῶν ἀπέκλινε λιθοξόος, ἐννομολέσχης.

Ibi enim de *Archelao* Physico sermo fit, quem *Duris* statuas fecisse memoriae prodiderat. SALLIER.

An pro οὐ legendum ὁ? Alter *Luciani* locus est eadem paragrapho. OUDEND.

1 Λίθων.] MS. B. λίθον male.

2 Ἐροίην κ. τ. λέξαιμι.] *Phav.* λέξοιμι. Idem mox pro ἐν τῇ legit ἐν τῷ περὶ τ. ε. τ. Utitur voce ἐροίην *Liban.* T. II. p. 31. D. & 565. D. ἐρῴην Idem T. II. p. 6. B. & 24. D. WITT.

Uterque MS. A. & B. λέξοιμι.

3 Ἐν τῇ] Τῷ, ut alibi & mox. *Phavor.* WOLF.

Rescripsi τῷ, ut praebent uterque Leid. Cod. sc. λόγῳ. V. in V. Ἀθέατος. Ἀνανεοῦμαι. Ἀσύνετος &c. unde liquet, quam male *Blankardus* reposuerit Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης in V. ἐρευνῶμαι, pro ὁ αὐτὸς ἐν τῷ &c. Paullo ante λέξοιμι in Leid. pr. OUDEND.

4 Ἔρῥει.] Vid. apud *Xenoph.* p. 690. *Joseph.* p. 98. A. *Liban.* T. I. p. 141. B. T. II. p. 63. A. πλεῖν legendum pro πᾶν apud *Joseph.* p. 901. E. θεῖ ἐπ' αὐτῷ *Arrian.* III, 28. p. 145. Conf. *Phryn.* p. 36. *Phavor.* voc. πνεῖ. *Lucian.* Soloec. coll. *Jens.* L. L. ad Soloec. & Nostr. supr. in ἐδέετο. WITTER.

5 Οὐκ ἔχεεν.] Legitur apud *Joseph.* p. 713. E. 798. E. 851. G. *Synes.* p. 173. B. ἔθεεν *Diod.* XVI. pag. 482. B. *Joseph.* pag. 957. G. IDEM.

6 Οὐδὲ ἔθεεν &c. ἔρεεν.] MSS. Leidd. οὐδ' ἔθεεν, οὐδ' ἔπλεεν, οὐδ' ἔρῥεεν, quod ultimum etiam in Edd. Vett. ut debet. V. *Phavor.* ac *Phrynich.* pag. 94. 160. OUDEND.

1 Οὐδὲ

θεεν, ὐδὲ ἔπλεεν, [1] ὐδὲ ἔῤῥεεν, ὐδ' ὅσα τοιαῦτα.

[2] ἘΡΡΥΠΗΝΑ, ἐκάθηρα, Ἀτλικοί. ὐκ ἐρύπανα, ὐδ' ἐκάθαρα.

[3] ἘΡΥΓΓΑΝΕΙ λέγουσιν [4] οἱ τεχνικοὶ, ὅταν τὶς ἀπόσιτος

---

1 Οὐδὲ ἔρεεν.] Scribendum ὐδ' ἔῤῥεεν cum MSS. A. & B. STOEBER.

2 Ἐῤῥύπηνα, ἐκάθηρα.] Addidi ι subscriptum e *Moeride*. Sunt Aoristi primi a ῥυπαίνω & καθαίρω. V. & in ὑφηνάμην. Male in *Phavorino* ἐῤῥίπηνα. Leid. pr. κ̀ ἐκάθ. OUDEND.

3 Ἐρυγγάνει λέγ. Ἀτλικοὶ &c.] Futile discrimen illud, quod inter ἐρυγγάνω & ἐρεύγω *Thomas* statuit; prius enim verbum de jejunis dici, contendit temere: ut argumento sunt haec *Eurip.* Cycl. vs. 521.

Ἐρυγγάνω γοῦν αὐτὸν ἡδέως ἐγώ.

Ibi enim Cyclops bene potus loquitur. Verum cum Poëta, *Cicerone* teste, sit numeris astrictior, verborum licentia liberior, ne quis restet scrupulus, duo e solutae orationis scriptoribus exempla seligemus. Unum suppeditabit *Theophrastus* Char. c. 19. κ̀ τὰ τοιαῦτα ἐσθίων ἀπομύττεσθαι. θύειν ἀρξάμενος προσλαλεῖν, καὶ ἀποῤῥίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος, ἅμα τῷ πιεῖν προσερυγγάνειν. quae minime sunt obscura. Alterum vero *Lucianus* T. I. pag. 889. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες Εὐμολπίδαι δῆθεν, κ̀ κήρυκές τινες Παφλαγόνες καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες. SALLIER.

Neque hoc ex omni parte verum est: quando nec Atticos, nec Ionicos, nec alios melioris aevi & elegantioris dialecti Auctores hanc subtilem nimis & forte in solo *Thomae* nostri cerebro subnatam differentiam observasse, certissime ex eorum scriptis adhuc constat. Praesertim, quum ipsum verbum ἐρυγγάνειν descendat, ut notissimum, ab altero verbo ἐρεύγειν, seu ἐρεύγεσθαι, unde necessario infertur, promiscua plane secundum significationem utraque esse verba, neque hinc ullam adeo quidem diversam distinctionem jure admittere. *Hippocrates* certe, scriptor gravissimus & vetustissimus, verbis illis saepissime ita promiscue utitur, ut ἐρεύγεσθαι dicat de *impransis* & *jejunis*, & ἐρυγγάνειν contra, de *bene pransis ac cibo oppletis*, nulla facta distinctione, quam hic ridicule obtrudit *Thomas*. Sic, ut ex innumeris fere locis pauca tantum hic, exempli caussa, producam, Lib. II. praedict. pag. 492. T. I. de bene pranso scripsit *Hipp.* ἤν τε ἐρυγγάνῃ, ἢ ὑπὸ φύσης ἔχηται· & adhuc manifestius, Lib. III. de Diaet. p. 254. ὁκόταν φάγωσιν, ἐρυγγάνουσιν ὀλίγον ὕστερον ὀξέα· & mox ibidem: ἡ μὲν οὖν τροφὴ ἐρυγγάνεται· plura in seqq. Quo

σιτ☉ ἢ· ἐρεύγεται ᾗ, μετὰ τὴν τροφὴν.

'ΕΡΩ̃, ἓ ἔρως, κυρίως ἐπὶ τ̃ παρόντων· ποθῶ ᾗ, ἓ πόθ☉, ἐπὶ τ̃ ἀπόντων. [1] Λιβάνι☉ ἐν ἐπιςολῇ· ἄκων ᾗ ἐξέλιπον, ἐπόθυν ᾗ ἓ οἴκοι καθήμϑυ☉. Ἀριςοφάνης [2] ἐν Πλέτῳ· ποθεῖς τ̃ ἐ παρόντα, ἓ μάτlω [3] ζητεῖς. καταχρηςικῶς ᾗ ἐναλλὰξ ἀμφότερα.

'ΕΡΩΤΩ̃, τὸ ἀπόκρισιν ζητῶ τινά. τὸ ἐπερωτῶ ᾗ, ἔςι μὲν

Quo & illud inprimis *Luciani* pertinet in Epist. Saturn. pag. 625. T. II. ἐκεῖνοι ὑπὸ τ̃ μέθης, ἔτε ὑπὸ τ̃ ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδές τι, ϰ̀ καπνωδέςερον ἐρυγγάνοντες. Sic rursus e contrario de jejuno & vacuo, contra mentem jejuni nostri Graeculi, scripsit idem Medicorum summus, Lib. II. de Morb. pag. 90. T. II. ἐρεύγεται θαμινὰ, ϰ̀, ἢν ἀπερυγῇ, δοκέει ῥάων εἶναι. Sed plura, de promiscuo binorum horum verborum ἐρυγγάνειν & ἐρεύγεσθαι usu, collegit loca ex *Hippocrate* laudatus modo *Foësius*, in Oecon. voce ἐρεύγειν, pag. 146. item ex *Luciano* & aliis *Hoeschelius* ad *Phrynich*. p. 21. qui tamen ipse magis adhuc ridicule, quam ipse *Thomas* noster, scripsit: ἐρεύγεσθαι, ὁ ποιητής· ——— ἀλλ' ὁ πολιτικὸς, ἐρυγγάνειν, λεγέτω. Politicus ergo potius, quam poëta, fuit *Euripides*, quum de Polyphemo dulci vino jam ebrio caneret in Cyclope, 521.

Ἐρυγγάνω γὰν αὐτὸν ἡδέως ἐγώ.

Quae jejuna commenta satis, putem, per ea refelluntur, quae hactenus diximus. TRILL.

Phryn. p. 20. ὁ πολιτικὸς ἐρυγγάνει λεγέτω. Pro 'Αττικοὶ itaque fide MSS Leidd. ac *Phavorini* lege οἱ τεχνικοί. Falsa vero est differentia, quam ponit *Thomas*. Ἐρυγγάνειν, μετὰ τὴν τροφὴν, vel etiam metaphorice, passim dicunt Attici aliique; sed poëtae ἐρεύγεσθαι, ut bene *Phrynichus*; προσερυγγάνειν ἅμα πιεῖν dixit *Theophr*. in Char. p. 19. Sed & προσερυγὼν vel passive προσερυγεὶς est apud *AElian*. Lib. IX. cap. 11. ubi paullo ante in MS. August. exaratur Ὁμήρῳ ὁμοίως εἴπω. OUDEND.

4 'Αττικοί.] MSS. A. & B. τεχνικοί.

1 Λιβάν. ἐν ἐπισ.] 178. MS. ad *Demetr*. apud *Wolf*. epist. 52. Conf. *Ammon*. voc. ἔρως & ἐρᾷν. WITTER.

Ep. 31. ἄκων δ' ἐξέλιπον &c. De discrimine hoc egit *Ammonius* p. 59. OUDEND.

2 Ἐν Πλέτῳ.] Vs. 1128. ubi pro ζητεῖς est καλεῖς. STOEBER.

3 Ζητεῖς.] Contra legem metricam sic pro καλεῖς citat *Aristoph*. vs. 1128. Idem tamen fecit *Apostol*. Prov. cap. IX, 57. Consule Cl. *Hemsterh*. OUDEND. MSS. A. & B. καλεῖς.

1 'Αν-

μθῦ καὶ [1] ἀντὶ τῦ ἁπλῶς ἐρωτῶ· κυρίως δὲ, ὅταν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, ἑτέρᾳ ἐρωτήσει χρῶμαι. [2] προσεπερωτῶ δὲ, τὸ μετὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ποιῦμαι ἐρώτησιν. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῦ εἶπον, ἐπεῖπον, [3] προσεπεῖπον.

ΕΣΒΑΙΝΩ εἰς τὴν ναῦν, καὶ ἐμβαίνω εἰς τὴν ναῦν. [4] ἀμφότερα γὰρ Θυκυδίδης λέγει. [5] ἐμβαίνω δὲ νηῒ, ἀνάττικον.

ἘΣ ΓΕΙΤΟΝΩΝ βαδίζω, ἐν γειτόνων εἰμί. ἀεὶ γὰρ ἡ ἐν πρόθεσις στάσιν δηλοῖ· ἡ δὲ εἰς, κίνησιν. οἷον, ἔρχομαι, βαδίζω, πορεύομαι, καταφεύγω, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

ἘΣΘΗΣ

---

1 Ἀντὶ τῦ ἁπλ. ἐρωτῶ.] Apud *AEſch.* in Tim. p. 174. pr. nulla rogatione ante facta: καὶ μετὰ ταῦτα ἐπερωτᾷ ὁ κήρυξ. Vide plura ad hanc §. apud *Moſchop.* h. v. Sequitur καὶ τρ. ποιῦμαι] Corr. ποιῦμαι. STOEBER.

2 Προσεπερωτῶ.] Hujus vocis exempla deſiderantur in lexicis; legitur tamen apud *Orig.* adv. Celſ. p. 233. ἐπεὶ δὲ μετὰ ταῦτα, inquit, ὡς ἀποκρινομένων ἂν Ἰυδαίων ἢ Χριστιανῶν περὶ τῶν πρὸς ἀνθρώπυς καταβαινόντων, ὅτι εἶεν ἄγγελοι, φησιν, εἰ δέ τινας ἀγγέλυς φατὲ, καὶ προσεπερωτᾷ λέγων· τίνας τύτυς λέγετε. Utitur & *Epiph.* T. I. pag. 533. ἐὰν ὖν πυνθανώμεθα, inquit, τίνος ἡ ἀνάστασις γίνεται; ἀποκρίνονται, φησιν, ὅτι τῶν σωμάτων, ὧν περικείμεθα νῦν. εἶτα προσεπερωτησάντων ἡμῶν, πότερον τῆς ὐσίας ὅλης αὐτῶν, ἢ ὐχί. SALLIER.

Leid. pr. προσερωτῶ. Sed vulgare in *Phavor.* V. *Polluc.* Lib. VIII. §. 118. καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ προσεπερωτᾷν· ubi contra 2 MSS. exſulat πρὸς. Paulo ante Leid. pr. ἐπὶ ἐρωτήσει. OUDEND.

3 Προσεῖπον.] L. προσεπεῖπον. WOLF.

Et ſic diſerte Leid. pr. quod in textum admiſi. In *Phavor.* vitioſe προσέειπον. OUDEND.

Imo προσεπεῖπον. ABRESCH.

MS. uterque προσεπεῖπον. recte.

4 Ἀμφοτ. γὰρ Θυκ.] *Phavor.* delet γάρ. Ἐς ναῦς ἐμβάντες *Thuc.* I. p. 13. B. III. p. 226. A. *Xenoph.* Ἀναβ. I. p. 198. &c. ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβαίνειν *Thuc.* I. p. 73. B. ἐσβαίνω εἰς ναῦς *Xenoph.* pag. 549. ἐπιβαίνω τῶν νεῶν *Polyaen.* I. p. 43. WITTER.

Ἐμβαίνω & ſimilia non minus eleganter abſolute ponuntur; cujus formulae exempla videſis apud *Cuper.* Obſerv. pag. 269. STOEBER.

Unde etiam MSS. *Thucydidis* variant. V. ad Lib. III. §. 80. OUDEND.

5 Ἐμβαίνω δὲ νηΐ.] Sic ſcribendum. Ἐπιβαίνω νηΐ *Actor.* XXVII, 2. WITTER.

ΕΣΘΗ'Σ εὕρηται παρὰ λογογράφοις, καὶ [1] ἔσθημα· [2] τὸ δὲ ἔσθησις, παρὰ ποιηταῖς, [3] καί τισι τῶν ῥητόρων. [4] ἰστέον δὲ, ὅτι [5] ἐσθὴς καὶ στολὴ διαφέρει τῷ τὴν μὲν ἐσθῆτα, ἐπὶ τῶν ἁπλῶς ἐνδυμάτων τάττεσθαι, τὴν δὲ στολὴν, [6] ἐπὶ τῶν διαφόρων σχημάτων τῶν ἐσθήτων. οἷον, ἄλλη στολὴ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἄλλη τῶν βαρβάρων.

[7] 'ΕΣ ΚΟ'ΡΑΚΑΣ Ἀττικοὶ, οὐκ εἰς κόρακας. καὶ [8] ἐς μακα-

---

1 Ἔσθημα.] MS. B. αἴσθημα. Schol. *Sophocl.* Electr. vs. 266. ἐσθήματα μὲν καὶ ἐσθήσεις, ἐν πέζῳ λόγῳ ἄχρηστα, ἔσθης δὲ ἐν χρήσει. conf. *Triclin.* ad h. l. p. 189.

2 Ἔσθησις δέ.] *Lucas* XXIV, 4. *Isocrat.* ad Nicocl. pag. 66. DRAKENB.

MSS. Leidd. τὸ δὲ ἔσθησις. & mox, ἰστέον δὲ, ὅτι. bene. OUDEND.

3 Καί τισι τῶν ῥητόρων.] Delet haec verba MS. A.

4 Ἰστέον ὅτι.] Uterque MS. ἰστέον δὲ ὅτι.

5 Ἐσθὴς καὶ στολὴ διαφ.] Vide contra differentem *Perizon.* ad *AElian.* III. c. 24. p. 242. STOEBER.

6 Ἐπὶ τῶν διαφόρων σχημάτων τῶν ἐσθήτων.] Immo vero de toto ornatu cultuque corporis, etiam eo, qui solis armis consistit: ut docet *J. Perizon.* ad *AElian.* III. V. H. 24. Elegantissime de Pavone scribit *AElianus* Lib. V. An. C. 21. ὑπὲρ τὴν τῶν Μήδων ἐσθῆτα καὶ τὰ Περσῶν ποικίλματα τὴν ἑαυτοῦ στολὴν ἐπιδεικνύμενος. A Leid. pr. absunt τῶν ἐσθήτων. OUDEND.

7 Ἐς κόρακας &c.] Ἐς κόρακας, *ad corvos, in malam rem,* dicunt Attici, non εἰς κόρακας· nam ἐς pro εἰς dicunt. *Aristoph.* in Pace, pag. 658. Οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε; *non in malam rem ibitis?* ita ἐς Μακαρίαν Idem in Equit. pag. 354. Ἄπαγε ἐς Μακαρίαν ἀποδύων, *Apage hinc in Macariam.* BOS.

Alexis tamen hancce loquendi rationem usurpare non dubitavit, cujus haec verba Excerpt. pag. 571.

——— διότι τὰς τὰς τῶν λόγων,
Ὥς φησι, δυνάμεις παραδιδόντας τοῖς νέοις
Εἰς κόρακας αἴρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς.

SALLIER.

Neque haec vera sunt, nec adeo scrupulose observantur ab Atticis, ut putat quidem scrupulosus nimis noster Grammaticus: nam & εἰς, & ἐς promiscue, prout lubet, dicunt, ut ex mille *Platonis*, *Xenophontis*, *Luciani*, *Aristidis*, *Demosthenis* aliorumque scriptorum τῶν Ἀττικιζόντων locis, facillime ostendi hic posset, nisi nos operae supervacuae & ingloriae merito puderet & poeniteret. Ita saepissime *Aristid.* εἰς μακαρίαν, εἰς

μακαρίαν, ἐκ εἰς μακαρίαν.

[1] Ἐς νέωτα Ἀττικὸν, [2] καὶ ἐσέπειτα· [3] ἐς τὔπιὸν δὲ, κοινόν.

[4] Ἔστιγκεν, ἐκ ἔστιζε.

[5] Ἔσται, καὶ ἔσεται. ἐσεῖται δὲ ποιητικόν.

Ἐστάτω Ἀττικοὶ, ἐχ ἑστακέτω. [6] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστι-

εἰς Αἴγιναν, εἰς θάλασσαν, εἰς τόπον, εἰς γῆν, & talia innumera. Sic ἐς Μακαρίαν dixit in Equitibus *Aristophanes*: *Plato* vero in Hippia maj. βάλλ' εἰς Μακαρίαν τὸν ἄνθρωπον· quomodo & *Athenaeus* Lib. I. εἰς Μακαρίαν τὸ λουτρόν· & sic alibi saepissime. Conf. *Erasmi* Rot. Adag. 98. Chil. II. Cent. II. pag. 432. item *If. Casauboni* Comment. ad *Theophrasti* Charact. Eth. p. 323. TRILLER.

Conf. omnino *Lucian.* Alex. T. I. p. 553. *Xiphil.* p. 220. A. *Liban.* T. I. p. 798. A. *Hesych.* voc. Ἐς κόρακας. Βάλλ' ἐς μακαρίαν. item voc. Σκορακίζει. Schol. *Aristoph.* Plut. v. 782. *Suid.* voc. ἀποσκορακίζει. *Hellad.* p. 981. D. *Corinth.* p. 661. WITTER.

Confer Cl. *Alb.* ad *Hesych.* *Theophr.* Char. C. 25. Ἄπαγ' ἐς κόρακας. OUDEND.

8 Ἐς μακαρίαν.] Adi *Kusterum* ad *Suid.* V. Βάλλ' ἐς μακαρίαν· & *Timaei* Lexicon Platon. Bibl. Coislin. p. 478. IDEM.

1 Ἐς νέωτα —— ἐσέπειτα.] Sic dicunt Attici, pro quo communi dialecto, ἐς τὔπιὸν, vel ἐς τὸ ἐπιὸν, *in posterum*. Vid. *Hesych.* BOS.

Porphyr. Quaest. Homer. p. 230. νέον δὲ τὸ ἔαρ ἐκάλουν. *Theophrastus* Char. c. 3. p. 28. ὁ ἀγρὸς εἰς νέωτα γεωργικά. f. leg. γε ἐργικά.

2 Καὶ ἐσέπειτα] Lege *Thucyd.* Lib. I. p. 86. B. WITTER.

3 Ἐς τὔπιὸν δέ.] *Gloss.* p. 118. *in posterum*, εἰς τὸ ἐπιόν. IDEM.

Ἐς τὔπιὸν apud *Platonem*, si recte meminimus, non semel occurrit. STOEBER.

4 Ἔστιγκεν, ἐκ ἔστιζε.] Forsan ἔστιχε. WOLF.

Scr. ἔστιγεν. Conf. *Etymol.* col. 727. fin. STOEBER.

Haec non agnoscit Leid. sec. ἔστιζεν Leid. pr. Quis vero ἔστιγκεν dixerit sive pro ἔστιχεν sive ἔστιζεν, nescio. Mihi menda videtur latere in prima voce, ac scribendum ἔστιξεν, ἐκ ἔστιζεν. OUDEND.

Forte ἔστικεν. *Theocritus* Idyll. XXVII. vs. 54.

> Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισας· ἐς τί δ' ἔλυσας;

Ita editur ex emendatione *Scaligeri*, cum antea legeretur ἀπέστιχες, quod *If. Vossius* ad *Catullum* p. 7. in ἀπέστικες mutandum docuit.

5 Ἔσται.] Corrige ex Nostro *Phavor.* qui legit ἔσται, ἔσεται καὶ ἐσεῖται ποιητικόν. Conf. Corn. cop. p. 179. A. WITTER.

6 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] *Phav.* hoc testimonium non agnoscit. Habes l. c. v. 1103. STOEBER.

Vs. 1104.

 1 Ἐ-

μαςιγοφόρῳ· ἀλλ' ἐςάτω μοι ϰ̀ δέ⊕ τι καίειον.
1 ἜΣΧΑΤΟΝ χρὴ λέγειν, 2 ἐκ ἐχατώταῖον.
3 ἘΣΧΑΤΩΣ ἔχει, ἐπὶ τε μοχθηρῶς, οἱ σύγραφεις. εἰ δὲ

---

1 Ἔσχατον χρὴ λέγειν, οὐκ ἐσχατώτατον.] Cur vero dicere non licet τὸ ἐσχατώτατον? Quae ratio hic in promtu? ſcilicet nulla, niſi negligentia & ignorantia Graeciſmi craſſa, quae nempe ubique regnat in hoc miſero *Thomae* Libello. An igitur Graece aut Attice loqui neſcivit ipſe *Xenophon*, ſcriptor hercule puriſſimus & Ἀττικώτατος, qui tamen illo auctiore & locupletiore, ut ita dicam, ſuperlativo Gradu, frequentisſime uſus fuit? ſic, ut bina tantum hic loca adferam, licet longe plurima ſuperſint, Lib. II. de Expedit. Cyri, pag. 287. τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθεῖν, & rurſus, Lib. II. Hiſtor. Graec. p. 469. τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθῶν. Conf. *Maji* Obſervat. Sacr. Lib. IV. pag. 112. ſeqq. Eat nunc *Thomas* noſter bonus, & ſero pudorem habeat, ſi poſſit. Nam certe, quae hic tradidit, longe falſisſima ſunt. TRILLER.

2 Οὐκ ἐσχατώτατον.] Conf. voc. κορυφαῖον & τελευταῖον. DRAKENB.

Xenoph. dicere non veritus ἐσχατώτατα παθεῖν, pag. 469. B. plane uti *Curt.* init. Hiſtor. *ultima pati.* STOEBER.

Vid. *Nunneſ.* ad *Phryn.* p. 54. Leid. pr. ἐσχατώτατον. Seq. ἐσχάτως ἔχει habet *Thomas* ex eodem p. 172. Adde Comm. ad *Heſych.* ἐσχάτως. ἀκρῶς. OUD.

3 Ἐσχάτως ἔχει, ἐπὶ τοῦ μοχθηρῶς, οἱ σύρφακες.] Praeivit *Phrynichus*, qui duas illas voces ad infimam plebem rejicit; reperias tamen apud *Artemidorum* p. 189. φυλάττειν ὑπό τινος κατεχόμενον, ἐμποδισμοὺς χειρῶν καὶ ταραχὰς καὶ παρολκὰς ἐν ταῖς ἀπαιτησίαις, καὶ ἐπίτασιν ἐν ταῖς νόσοις προαγορεύει. τοῖς δὲ ἐσχάτως ἔχουσι σωτηρίαν προαγορεύει. Nec *Diogenes Laërt.* eandem vocem verbo φοβεῖν adnectere dubitavit, nempe p. 286. ἂν γὰρ, inquit, τούτοις προσέχωμεν, τὸ ὅθεν ὁ τάραχος καὶ ὁ φόβος ἐγίνετο, ἐξαιτιολογήσομεν ὀρθῶς καὶ ἀπολύσομεν, ὑπὲρ τε μετεώρων αἰτιολογοῦντες καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἀεὶ παρεμπιπτόντων, καὶ ὅσα φοβεῖ τοὺς λοιποὺς ἐσχάτως. SALLIER.

Male hic rurſus *Thomas* ſequitur *Phrynichum*, qui idem infeliciter ſomniat, & utroſque pejus defendit, in hoc falſiſſimo commento, *Salmaſius*, quod mirum, Lib. de Helleniſt. pag. 109. An igitur, ex hoc rigido temerariorum nimis Grammaticorum judicio, ipſe *Galenus*, qui tamen & Atticorum leporum fuit callentiſſimus, & ipſe integros octo & quadraginta, de nominum Atticorum expoſitione, conſcripſit olim Libros, ſed hodie, maximo ſane cum Lite-

δὲ παλαιοὶ, ἐπὶ τᾶ ἄκρως τιθέασιν. ἐχάτως φιλόσοφ@.

ἙΤΑΙ-

Literarum Graecarum elegantiorum detrimento, deperditos, ceu ipse commemorat de se Lib. de Ordine Librorum suorum extremo, p. 52. T. I. opp. an igitur ipse ille, inquam, *Galenus* inter sordidos & abjectos σύρφακας sic jure connumerandus fuerit, quum contra Magistri nostri & *Phrynichi* difficiles sane nugas, sic aperte scriberet, Lib. de Medico, seu in Introduct. Cap. XIII. p. 380. Tom. II. opp. ἔμετοί τε γίνον) τ͂ εἰλεωδῶν, τοῖς ἐχάτως ἔχᾶσιν ἐνεργέτερον τὸ πάθος. Item alibi, Comment. IV. in *Hippocratis* Librum de Victu Acutor. 35. p. 142. T. XI. opp. ἀῤῥωςᾶσης ἐχάτως τ͂ ἐμφύτα θερμασίας· & mox ibidem; τὸ δ' ἐχάτως ἀῤῥωςεῖν, ὀλέθριον· qualia fere innumera, quae jam studio taceo, in vastis illis *Galeni* Libris & Commentariis, passim occurrunt, quaerentibus sane perquam facile obvia futura. An igitur, inquam, inter σύρφακας illos *Thomae* nostri fictitios jure referendus erit *Diodorus* Siculus, qui in Excerptis de Virtutibus & Vitiis, p. 554. Tom. II. opp. Edit. *Wesseling.* sic manifestissime scripsit: τὸν Φερεκύδην ἐν Δήλῳ νοσεῖν, καὶ τελέως ἐχάτως ἔχειν· item alibi, Lib. XVIII. p. 293. ἐχάτως ἤδη διακείμενος· quomodo & *Polybius* loquitur, Lib. I. cap. 24. & *Agatharchides* apud *Photium*, pag. m. 721. ut & *Polyaenus*, Lib. V. 2, 16. p. 351. & alibi. Sic & Lib. XVII. p. 514. & Lib. III. p. 174. ἐχάτως κινδυνεύειν· pari sensu idem dixit *Diodorus* Siculus. Neque denique, ut finem tandem dictis his faciam, ad vilissimam illam vulgi faecem, cum aspero nostro *Thoma*, detrudendus jure erit *Artemidorus*, cultioris sane inprimis stili nitoris, si quis unquam alius, studiosissimus & callentissimus, quum ita scribere haud vereretur, Lib. III, Oneirocrit. cap. 61. pag. 189. τοῖς δὲ ἐχάτως ἔχᾶσι σωτηρίαν προαγορεύ(ει), quod ipsum alibi sic expressit, L. II. cap. 26. p. 114. οἱ πρὸς ἐχάτοις ὄντες, ἐναφιᾶσι τῇ κοίτῃ. Quomodo & *Lucianus* in Abdicat. p. 499. γυνὴ ἐν ἐχάτοις ᾶσα καὶ παμπονήρως ἔχᾶσα· pro quo *AEschines*, in Dialogo Socrat. III. pag. 80. habet ἀδυνάτως ἔχει· ubi videndus in Notis *Jo. Clericus*; item *Julianus* in Caesar. pag. 8. Ὅγε Ἀλέξανδρος ἐν ἐσχάτοις καθῆςο, & *Arrianus*, Lib. III. de Expedit. Alex. p. 213. Δαρεῖος ἐς τὰ ἔσχατα προδοθείς. Ita & τὰ ἔσχατα παθεῖν dixerunt *Dionys.* Hal. Lib. VI. p. 357. *Lucianus*, ipse *Xenophon*, *Josephus* & *Aristides*, qui & ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν pari sensu dixit, T. I. p. 289. & p. 312. & alibi; item εἰς τᾶσχατον ἐλθεῖν,

ἐλθεῖν, ibidem, p. 289 & pag. 299. ut & ἔσχατα ἐσχάτων πράττειν, Tom. II. p. 196. & σωθῆναι ἐκ τῶν ἐσχάτων, T. I. p. 312. ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων σαλεύειν legitur apud *AElian.* in Fragment. pag. 1025. & Lib. II. Var. Hist. cap. 4. τὰ ἔσχατα δράσειν, pro quo pari sensu frequentissime apud alios Auctores occurrit εἰς τὰ ἔσχατα ἐλθεῖν, vel ἀφικέσθαι, item τὰ ἔσχατα κινδυνεύειν, ut & ἐν τοῖς ἐσχάτοις εἶναι, sicut apud *Josephum*, Lib. de Vita sua, p. 37. T. II. opp. τὸ Νέρωνα ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα· & apud *Aretaeum*, Lib. I. de causs. & sign. Acutor. Morb. cap. 2. p. 15. κἢν ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἔωσι. item apud *Aristidem*, T. II. opp. p. 219. ὑπ' ἐσχάτης ἀνάγκης τῶν πραγμάτων ἀγχόμενοι. item ἐν τοῖς ἐσχάτοις κεῖσθαι, nec non εἰς ἔσχατον ἐλάσαι κίνδυνον apud *Artemidorum*, L. II. c. 78. quo & illud pertinet proverbium apud *Suidam*, *Diogenianum* & *Mich. Apostolium*, τὴν ἐσχάτην τρέχειν, scil. γραμμὴν, nempe ἐπὶ τῶν τὰ λοίσθια πνεόντων, ut bene exponit laudatus modo *Apostolius*. *Hippocrates* quoque noster in hunc sensum dixit Aph. III. Sect. I. ἐς ξυμπτώσιας ἄγειν ἐς τὸ ἔσχατον, & mox Aph. VI. ἐς τὰ ἔσχατα νοσήματα, αἱ ἔσχαται θεραπεῖαι κράτισται· qui & alibi saepe scripsit ἐς τὸ ἔσχατον ἦλθεν ἡ νοῦσος· item αἱ νοῦσοι ἐς τὸ ἔσχατον ἀφιγμέναι· & ἐν τῷ ἐσχάτῳ εἶναι· & ἔκπληξις ἐσχάτη, Lib. VII. Epidem. pag. 828. Libro denique de Arte, τὸ πῦρ ἐσχάτως καίει. Sed ut finem tandem aliquando faciam dictis mihi copiosis, & quod jure vereor, fastidiosis: talia apud omnes fere meliores Auctores, ubivis locorum, occurrunt, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, quod neque ipsos Graecarum literarum tirones latere, confido. Haec igitur aliquanto effusius, propter justam rationem & summam simul necessitatem, hactenus a nobis dicta de phrasi illa πρᾶγμα ἀχνήτου, ἐσχάτως ἔχειν, nunc validissime, spero, defendent, & ab omni in posterum contradictione & dubitatione plenissime tutum immunemque praestabunt illum controversum maxime hactenus S. *Marci* locum, Cap. V, 23. τὸ θυγάτριόν μου ἐσχάτως ἔχει; quem hic inprimis, pro consueto suo maligno more, acrius tetigisse videtur loquaculus noster tinnulusque Graeculus, non veritus profecto, ipsum sanctissimum illum Virum, sic impie prorsus atque βλασφήμως, inter abjectos plane atque sordidos σύρφακας referre: cujus tamen justam defensionem jamjam maximam partem strenue in sese susceperunt Viri praestantissimi, *Jo. Henr. Majus*, in Observat. Sacrar. Lib. IV. p. 112 seqq. B. *Wolfius*, in Curis philol. & Crit. in Nov. Test. T. I. p. 458. *Jo. Conr. Schwarzius*, cum in Obss. ad *Jo. Olearii* Libellum de stilo Novi Testamenti, p. 289. tum & inprimis in Commentariis Criticis & philol. Linguae Graecae Novi Foederis, p. 588, 589. ac denique, ut alios jam plures taceam, *Jac. Elsnerus*, in Observat. Sacrar. T. I. p. 145. item Celeberrimus

Wess-

[1] ʽΕΤΑΙ͂ΡΑ Ἀττικοὶ, [2] οὐχ ἑταιρίς· [3] ἑταιρῶ ᾗ, ἑταιρήσω·

Wesselingius ad *Diodori* Siculi Lib. XVIII. pag. 293. T. II. & Graece doctissimus *Abreschius*, in Annotat. ad quaedam N. T. Loca, p. 557. Ex quorum omnium allatis opportune testimoniis & exemplis, junctis cum his nostris novis maximam partem observationibus, protinus sane affatim constabit, frustra & imperite plane hic obloquutos fuisse *Thomam* illum *Magistrum* atque *Phrynichum*, reliquosque illorum hactenus sequaces, quum, posito omni pudore, dictionem illam egregiam prorsus atque significantissimam, ἐσχάτως ἔχει, damnarent, ac ceu rusticam plane atque plebejam proterve nimis proscriberent: quin potius inde justa quasi vindicta promeruisse, ut frigidum & inficetum ipsorum scomma istud in ipsos juste retorquendo, ipsi illi cultissimi scilicet homines & Atticarum elegantiarum, si diis placet, unici promi condi, inter ipsos illos, quos crepant, σύρφακας locum suum primarium jure merito occupent, ferumque tandem, si possint tamen, sic pudorem habeant, quod illos optimos quosvis Auctores & ipsum adeo sacrum Scriptorem, nefando prorsus ausu, ad σύρφακας relegaverint, qui quondam elegantissima illa phrasi, ἐσχάτως ἔχει, rectius usi fuerint. TRILL.

1 Ἑταῖρα Ἀττικοὶ, οὐχ ἑταιρίς.] Perperam hic legitur ἑτερίς in meo exemplari primo, consueto scribarum & typographorum errore, ut notum. Ceterum autem hac voce hic damnata a *Thoma*, ἑταιρὶς, usi tamen sunt, ceu proba, *Athenaeus* aliquoties, item *Plutarchus* in praecept. Polit. & alibi, ut & *Clemens* Alex. *Jo. Chrysost.* aliique plures; adeo ut penitus rejicienda haud videatur: inprimis quum ipsa hic analogia plurimum ipsi faveat, ut in ὀρχηστρὶς, αὐλητρὶς, κυμβαλιστρὶς, καστωρίς, & sexcentis id genus aliis. IDEM.

Sic *Demosth.* pro Phorm. pag. 605. C εἰ σὺ μὲν χλανίδα φορεῖς, καὶ τὴν μὲν λέλυσαι, τὴν δ' ἐκδέδωκας ἑταίραν (forte τῇ ἑταίρᾳ) καὶ ταῦτα γυναῖκα ἔχων ποιεῖς, καὶ τρεῖς παῖδας ἀκολούθους περιάγεις· καὶ ζῇς ἀσελγῶς, ὥστε καὶ τοὺς ἀπαντῶντας αἰσθάνεσθαι. Conf. quae de hac voce tradit *Moschop* in Dict. Att. add. Not. ad *Luc.* T. I. p. 120. STOEBER.

Locus *Demosth.* seq. est ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος pag. 397. Sect. 106. Quod de potestate addit verbi καταπορνεύειν in *Herodoti* I. c. 94. ea oritur ex praepositione κατα, de quo in in *Lect. Aristaen.* p. 277. seq. ABRESCH.

MS. A. ἑτέρα male, ita quoque MS. B. ubi secunda manus correxit ἑταῖρα.

2 Οὐχ ἑταιρίς. ἑταιρῶ ᾗ, ἑτ.] Ἑταιρὶς habet tamen *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 443. pro quo paulo ante ἑταίρας dixit; συνεταιρίδας

σω. [1] καὶ ἑταίρησις, τὸ τοὺς ἄνδρας πάσχειν τὰ [2] τῶν ἑταιρῶν. ἑταιρεῖ μὲν οὖν καὶ πορνεύεται ὁ πασχητιῶν· ἀλλ' ἑταιρεῖ μὲν ὑπὸ ἐραστοῦ, πορνεύεται δὲ [3] ὑπὸ τοῦ τυχόντος. [4] Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· [5] οὐκ ἔτι δή που μόνον [6] φαίνεται ἡταιρηκὼς, ἀλλὰ (μὰ τὸν Διόνυσον, οὐκ οἶδ' ὅπως δυνήσομαι περιπλέκειν ὅλην τὴν ἡμέραν) καὶ πεπορνευμένος. κυρίως δὲ πορνεύεται ἡ γυνή. Δημοσθένης ἐν τῷ [7] περὶ τοῦ στεφάνου· [8] τοῦ μὲν τὸν πατέρα ἡταιρηκέναι, τοῦδε τὴν μητέρα πεπορνεῦσθαι. καὶ πορνεύς, ὁ ταύτῃ χρώμενος. [9] Ἡρόδοτος δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰς πορνείαν ἐκδίδωσι, χρῆται τῷ

ρίζεις legitur *Judic.* XI. fin. WITTER.

[1] Sic corrigend. vel non monente *Phavor.* apud quem deficit δὲ. Conf. *Bos* Obferv. Crit. p. 117. ubi ε & αι faepius confundi, hoc ipfo exemplo docet. *AEſch.* in Tim. p. 173. C. αὐτὸς Ἀθηναῖος ἑταιρήσῃ. *Lyſ.* contr. Alcib. p. 291. οὐχ οἱ μὲν πολλοὶ αὐτῶν ἡταιρήκασιν, αἱ δὲ ἀδελφαῖς συγγεγόνασι; STOEBER.

Sic Leidd cum *Phavorino:* vulgo inepte οὐχ ἑτερίς. ἑτερῶ δὲ, ἑτ. frequentiffimo errore. Leid. pr. dat καὶ οὐχ. OUDEND.

Uterque MS. ἑταιρίς.

3 Ἑτερῶ.] MS. A. ἑταιρῶ.

1 Καὶ ἑταίρησις.] *AEſch.* l. c. γραφὰς ἑταιρήσεως πεποιηκε. fcr. γραφὰς. *Wolf.* impudicitiae accuſandi poteſtatem dedit. Malim: *ſcortationis.* STOEBER.

2 Τῶν ἑταιρῶν.] MS. B. ἑτέρων, fic poft ἑτερεῖ pro ἑταιρεῖ, quod habet MS. A.

3 Ὑπὸ] MS. B. ἐπὶ.

4 Αἰσχιν. ἐν τῷ κ. Τιμ.] Pag. 178. B. ubi φαίνεται ἡταιρ. non male. Poft: ἀλλὰ καὶ (μὰ τὸν Δ. οὐκ οἶδ' ὅ. δ. περιπλέκειν) ὅλην κ. τ. λ. STOEBER.

5 Οὐκ ἔτι.] Uterque MS. οὐκέτι.

6 Φαίνεται &c.] Apud *AEſchinem* in Timarchum p. 268. D. legitur φανήσεται ἡτ. ἀλλὰ καί. Utrumque bene: nam ut apud Latinos, fic jam apud Graecos καὶ faepe per Ellipfin intelligitur οὐ μόνον, ἀλλὰ, *non ſolum, ſed* pro *verum etiam.* Seqq. usque ad ἡμέραν parenthefi inclufi, quod fenfus poftulat. OUDEND.

7 Περὶ τοῦ στεφάνου.] Non comparet τοῦ in Leid. pr. cuncta ἐν τῷ π. τ. στεφ. defunt Oxon. *Demoſthenis* verba leguntur ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος λόγῳ p. 708. B. τοῦ δὲ τὴν πατέρα &c. *Herodoti* locus eft Lib. I. cap. 196. IDEM.

8 Τοῦ μὲν τ.] *Phav.* τῷ μεν. mox: τοῦδε Idem τοῦ δὲ. fequitur ὁ ταύτῃ χρώμ. ubi ὁ delet Idem. πορνεύς & πορνεύεται eft apud *Liban.* I. p. 346. C WITTER.

9 Ἡρόδοτος δὲ.] Lib. I. p. 44. E. add. p. 91. D. IDEM.

1 Ἰ-

τῷ ὀνόματι ἐν τῷ πρώτῃ· ὅτι τὰ θήλεα τέκνα καταπορνεύουσιν.

1 ἙΤΑΙΡΌΤΕΡΟΣ οὐχ εὕρηται, ἐμοὶ δοκεῖν, διὰ τὸ μὴ 2 εὔφωνον. ἑταιρότατος δὲ 3 Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ταῦτα ἐμοὶ συμβουλεύοντος, ἅπερ τοῖς 4 σαυτοῦ ἑταιροτάτοις. καὶ ἐν Φαίδωνι· οὓς ἂν 5 ἡγήσαιτο οἰκειοτάτους τε καὶ ἑταιροτάτους.

6 ἝΤΕΡΟΣ, ἐπὶ δυοῖν· ἄλλος, ἐπὶ πολλῶν.

ἘΤΕ-

1 Ἑταιρότερος.] MS. B. hic ἑταιρότητος.

2 Εὔφωνον.] Vitiose in Ed. *Blank.* εὔφονον. In *Platonis* verbis, quae invenies in Gorgia p. 487. D. repoſui, MSS. jubentibus, ut in *Platone* σαυτοῦ pro αὐτοῦ, & in altero ex *Phaedone* p. 89. D. cum iisdem ἡγήσαιτο pro ἡγήσατο. OUDEND.

3 Πλατ. ἐν Γοργ.] Pag. 487. D. ubi melius σαυτοῦ. Mox ex Phaed. pag. 89. D. in Noſtro ſcribe οὓς ἂν ἡγήσαιτο οἰκ. καὶ ἑταιρ. STOEBER.

4 Αὐτοῦ.] Uterque MS. σαυτοῦ.

5 Ἡγήσατο.] Uterque MS. ἡγήσαιτο.

6 Ἕτερος.] Vid. Interpretes ad *Lucae* c. IX. 59. *Ammonius* h. v. DRAKENB.

Ita quoque *Ammonius*, quibus non aſſentietur, qui haec *Euripidis* conſideraverit Phoen. vſ. 338.

Ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα
Πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις
Ἕστηκ' ἀρηΐοις στεφανοῖσιν.

Quis enim ibi de duobus tantum verba fieri, contendat? ſed illius aetate, ſuam hanc legem nondum grammatici tulerant. Neque aliter de *Theophraſto* pronuntiandum, qui, poſtquam varias attulit cauſas, cur arbores intereant, addit de Cauſ. Plant. I. 5. ἔστι δὲ καί τις ἑτέρα παρὰ ταύτας, ἡ διὰ τὴν ἀκαρπίαν, καὶ πολυκαρπίαν. SALLIER.

Repetit *Phav.* qui tamen recte monet, diſcrimen non eſſe perpetuum ex *Ammon.* voc. ἄλλος & ἕτερος. Conf. *Erot.* voc. ἄλλος. WITTER.

Apud *Platon.* ἑτέρους μὲν, ἑτέρους δὲ ſcriptum pro ἄλλους, nemo recte dubitabit. Noſtro ſubſcripſit *Kuhn.* ad *AElian.* III, 44. pr. & *Perizon.* ad Eund. XI, 1. fin. STOEBER.

Ex *Ammon.* p. 61. Plerumque verum eſt, ut Latinis *alter* & *alius*, non tamen perpetuum: quod jam Lexica monuerunt, nec non *L. Kuſterus* ad *Suidam* h. V. & in ἄλλο. Apoll. Rh. I, 250. Ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὀλοφύρετο. ubi male vulgo ἑτέραν. *AElian.* Lib. VIII. de An. C. 1. τρίτον ἕτερον πόδα. OUDEND.

[1] ἙΤΕΡΟΦΘΑΛΜΟΣ, [2] ὁ τὸν ἕνα [3] πηρωθεὶς [4] τῶν ὀφθαλμῶν, [5] οὐ μονόφθαλμος. μονόφθαλμος γὰρ ὁ ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχων φυσικῶς, [6] οἷον μυθεύονται τὸν Κύκλωπα.

ἜΤΙ, [7] οὐκ ἀκμὴν, εἰ καὶ [8] Ξενοφῶν ἅπαξ ἐχρήσατο.

ἘΥΑΓ-

---

1 Ἑτερόφθαλμος, ὁ τὸν ἕνα πηρωθεὶς τῶν ὀφθαλμῶν.] Vid. *Harpocr.* h. v. DRAKENB.

Legendum haud dubie πηρωθεὶς, quod forſan jam ab aliis, opinor, obſervatum: mendum enim typographicum mihi videtur: quamquam pari modo, circa iſtam vocem, peccatum fuerit aliquoties in *Heſychii* Lexico, ubi perperam πεπειρωμένοι & πεπωρωμένοι legitur, pro πεπηρωμένοι, ut alibi notavimus: id quod vel ſequens τετυφλωμένοι manifeſtiſſime evincit. Sed haec obiter; vid. *Nunneſ.* ad *Phryn.* p. 55. TRILL.

Conſule Cl. *Valkenaerium* ad *Ammon.* Lib. II. cap. 1. Errat *Moeris*, cum ſcribit: ἑτερόφθαλμος Ἀττικῶς, μονόφθαλμος Ἑλληνικῶς. Typographi Rom. menda eſt πειρ. OUDEND.

Demetrius Phaler. de elocut. p. 116. οἷον Φίλιππος μὲν διὰ τὸ ἑτερόφθαλμος εἶναι.

2 Ὁ τὸν ἕνα.] *Phav.* ὁ κατὰ τὴν τύχην τὸν &c. WITTER.

Sic quoque *Moſchop.* in Dict. Att. h. v. STOEBER.

3 Πηρωθεὶς.] Rom. πειρωθεὶς male. WITTER.

Vulgatam tuetur *Moſchop.* in voce. STOEBER.

4 Τῶν ὀφθαλμ.] *Phav.* ὀφθαλμόν.

5 Οὐ μονόφθαλμος.] Utriusque vocis exempla in eadem ſignificatione occurrunt apud optimos ſcriptores; ἑτερόφθαλμος *Diod.* XII. p. 83. B. *Laërt.* pag. 264. F. 265. D. &c. μονόφθαλμος *Ariſtid.* p. 26. *Apollod.* Biblioth. II, 8. 3. περιτυγχάνουσιν Ὀξύλῳ μονοφθάλμῳ, τὸν γὰρ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἐκέκοπτο τόξῳ. *Polyb.* V, 67. τὴν δὲ πρώτην Ἀντιγόνου τοῦ μονοφθάλμου κατάληψιν κ. τ. λ. *Lucian.* T. II. p. 785. *Graev.* Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων. vid. & *Liban.* II. pag. 338. D. Hinc *Gloſſ.* pag. 134. *luſcus*, μονόφθαλμος, ἑτερόφθαλμος. Onon. *Calep.* pag. 83. *luſcus*, ἑτερόφθαλμος. pag. 90. *monoculus*, μονόφθαλμος. pag. 165. *unioculus*, μονόφθαλμος. WITTER.

Vid. Cl. *Valken.* Animadv. ad *Ammon.* p. 84. ſeq. STOEBER.

6 Οἷον μυθεύονται.] *Cratinum* auctorem profert *Moſchopulus* Dict. Att. in voc. ἑτερόφθαλμος, ſecus ac *Phrynichus*, qui v. μονοφθ. μονόμματον eum ſcripſiſſe, tradit. Vid. modo laudatum Cl. *Valcken.* l. c. & Cel. *Sallier.* ad *Phryn.* l. c. IDEM.

7 Οὐκ ἀκμήν.] Sic plane ſentit *Moeris* voc. ἀκμήν, quibus praeivit *Phrynich.* voc. ead. Uſus ſaepiſſime *Polybius*: emaculandus

1 ʼΕΥΑΓΓΕΛΙΖΟΜΑΙ, οἱ πάντες δοτικῇ. ἅπαξ δέ που καὶ αἰτιατικῇ συντασσόμενον εὕρηται, 2 ὡς παρὰ Χαρικλείᾳ,

---

landus tamen XIV, 4. ubi οἱ μὲν ἐκ τῶν ὕπνων, οἱ δ' ἀκμὴν ἔτι μεθυσκόμενοι &c. nam ἔτι est ex Glossa; ita XV, 6. τοὺς δ' ἀκμὴν ἔτι καὶ νῦν κινδυνεύειν. *Anacr.* quoque Od. 33.

Πόθος, ὁ μὲν πτερωθεὶς,
Ὁ δ' ᾠὸν ἐστιν ἀκμὴν,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.

WITTER.

Vid. Cel. *Alberti* Observ. ad *Matth.* cap. XV. 16. Cel. *Wetstein* ad N. T. Tom. I. p. 423. & *El. Palairet* Observ. Philol. ad *Matth.* pag. 53. Codex Alexandr. Epist. ad Hebr. V, 13. νήπιος γὰρ ἀκμήν. *Plutarchus* de Fluminib. p. 32. Μαίανδρος ἀκμὴν στρατηγὸς χειροτονηθείς. ita hunc locum emendat *Jan. Rutgersius* Var. Lect. Lib. III. cap. 12. p. 236.

8 Ξενοφῶν ἅπαξ.] Vid. ʼΑναβ. IV. p. 255. WITTER.

Conf. omnino *Moschop.* & *Phavor.* h. v. STOEBER.

Sic etiam *Phrynich.* ferme non inspecto *Xenophonte*, p. 48. *Moeris* V. ἀκμὴν docet, *Xenophontis* locum legi ἐν τῇ ʼΑναβάσει, nempe Lib. IV. p. 325. D. καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε· quasi κατ' ἀκμήν, & in ipso transeundi vigore eoque temporis articulo. Ἑλληνικῶς pro ἔτι usurpatum, recte ait *Moeris.* Adi Observat. ad Euang. *Matthaei* cap. XV. 16. Cl. *Alberti* aliorumque. OUD.

MS. A. delet ἅπαξ.

1 Εὐαγγελίζομαι.] Cum *dativo* construendum docet, non cum *accusativo*, quemadmodum in N. T. aliquoties occurrit, sc. *Act.* VIII. 40. Εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας, & *Act.* XIV. 21. BOS.

Locus *Heliodori*, de quo ibi *Thomas*, legitur AEth. pag. 74. πρῶτα μὲν, inquit, εὐαγγελίζομαί σε τὴν Δημαινέτης τελευτήν. sed ad illum lapidem semel tantum offendisse, ab ipso non injuria proditum; alibi enim Dativum semper anteposuit. Ducem tamen, quem sequeretur, habet *Philonem*, scilicet, qui hocce verbum cum dativo extulit p. 778. de Mercurio enim verba faciens, ait: ποδωκύτατόν τε εἶναι, καὶ μονονοὺ πτηνὸν φέρεσθαι διὰ σπουδὴν ἀνυπέρθετον, ἐπειδὴ τὰ λυσιτελῆ φθάνοντα εὐαγγελίσασθαι προσήκει. SALLIER.

Misc. Obs. Vol. X. T. II. p. 213. mihi quid videatur de structura hujus verbi, quam damnant Grammatici, aperui. ABRESCH.

2 Ὡς παρὰ Χαρικλείᾳ.] Ita emendat *Leopardus* Emend. Lib. IV. cap. 1. olim edebatur Χαρικλείδῃ, quo quasi edito usus est *Pricaeus* ad *Lucae* cap. III. 18. DRAKENB.

Rom. & Vasc. rectius Χαρικλείδῃ. STOEBER.

Sic exhibent MSS. *Phavor.* & Ed. Rom. ut ex emendatione

P.

κλεία, καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ. σὺ δὲ δοτικῇ ἀεὶ σύντασσε.

1 ΕΥΓΝΩΜΟΝ μὴ λέγε, ὡς εὔδαιμον, 2 ἀλλ' εὐγνῶμον. 3 ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. 4 Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· ἄγνωμον γὰρ, ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾷν. 5 Θουκυδίδης· 6 ξύγγνωμον δ' ἐστὶ τὸ ἀκούσιον. 7 ἄγνωμον δὲ ἀνθρώπιον, ὁ αὐτός φησιν.

ΕΥΕΙ-

P. Leopardi & Nunnesii tacite reposuit Blankardus pro Χαρικλείδη. Hoc nomine scil. citari solebat Heliodori Milesium opus; ut Achillis Tatii ἐν Λευκίππῃ· V. in ἀναβαίνω. Comm. ad Phrynich. p. 118. & Cl. Albert. ad Hesych. T. I. pag. 691. Quantopere vero errent Grammatici, proscribentes εὐαγγελίζομαί σε, dum ejus constructionis in S. Litteris vim non percipiunt, docet egregie Cl. Abresch in Misc. Obs. V. X. pag. 213. Heliodori locus est Lib. II. p. 75. OUDEND.

Heliodori locum quoque indicavit Cel. Alberti in Periculo Critico p. 16.

1 Εὔγνωμον μὴ λέγε.] Legitur apud Lucian. T. I. p. 192. Graev. εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλεις, παρακαταλκλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν &c. & in Lucio: ἀλλὰ εὔγνωμον τὸ οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν. & in Catapl. καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. Vid. & Aristid. pag. 118. Diod. XIII. p. 152. A. Joseph. p. 51. B. 607. C. 880. A. WITT.

Scil. quia εὔγνωμος non dicitur, ut ἄγνωμος, σύγγνωμος, sed solum εὐγνώμων. Luciani locus prostat T. II. p. 828. Ed. ult. Thucydidis est Lib. III. §. 40. ἐστὶ deest Ed. Vasc. ἑκούσιον Leid. pr. Vide Hudson. ibid. OUDEND.

MS. B. εὔγνωμον, & εὔδαιμον, sed mox εὐγνῶμον.

2 Ἀλλ' εὐγνῶμον.] Sic quoque Joseph. p. 1050. G. Idem tamen etiam ἄγνωμον usurpat p. 40. D. uti Laërt. p. 18. B. & Aristid. p. 143. B. WITTER.

3 Ἄγνωμον δέ.] Phav. δὲ non legit. Parthenius Nicaens. Eroticor. c. 9. ἐν τῷ μέντοι λαβεῖν τὸ ἄγνωμον αὐτῆς. WITTER.

4 Λουκ. ἐν τῷ δὶς κατηγορ.] Scr. κατηγορ. Locus est T. II. p. 233. Graev. STOEBER.

5 Θουκυδ.] Lib. III. p. 199. B. WITTER.

Conf. Cl. Duker. pag. 191. STOEBER.

6 Ξύγγνωμον.] MS. B. σύγγνωμον.

7 Ἄγνωμον δὲ ἀνθρώπιον.] Phav. εὐγνῶμον δὲ ἀνθρώπιον ὁ αὐτός φησι. Xenoph. Cyrop. III. p. 56. ἀκούσιον, quod paulo post vocat ἀνθρώπινα. WITTER.

Thucydidea haec invenire nequivi; certum tamen videtur, legi oportere ἀνθρώπειον. V. supra hac voce. ἀγνῶμον Ed. Vasc. OUDEND.

MS.

[1] ΕΥ'ΕΙΔΗ'Σ, ὁ τὸ εἶδος παντὸς τοῦ σώματος κάλλιστα διακείμενος. καλὸς δὲ, ὁ τὴν ὄψιν ἀστεῖος.

[2] ΕΥ'ΕΠΙ'ΘΕΤΟΣ [3] ὁ εὔκολος εἰς ἐπίθεσιν, ἤτοι ὁ εὐεπιχείρητος. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ ἡμῖν ἂν εὐεπίθετος εἴη.

ΕΥ'Η-

MS. A. εὔγνωμον. B. ἄγνωμον.

1 Εὐειδής.] Paulo aliter *Ammonius*, qui non καλὸς, sed εὔμορφος adjectivo εὐειδὴς opponit: εὔμορφος, inquit, εὐειδοῦς διαφέρει· εὔμορφος μὲν γὰρ ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν μορφίζειν λέγομεν) εὐειδὴς δὲ ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν τὸ σῶμα. *Ammonium* sequitur *Eustathius* Comm. pag. 382. Itaque si grammaticis fides, vox εὐειδὴς corpus integrum spectat, minime vero singulas illius partes. Quam recte, ostendit *Euripides* apud quem coloris bonitas εὐειδὴς appellatur, Alcest. nempe v. 172.

> Ἄκλαυστος, ἀστένακτος, οὐδὲ τοὐπιὸν
> Κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν.

Neque minus huicce grammaticorum praecepto adversatur *Achilles* Tatius pag. 215. qui de Phoenice differens ait: ἐστεφάνωσε γὰρ αὐτὴν, inquit, κύκλος ἀκφυής. ἡλίου δέ ἐστιν ὁ τοῦ κύκλου στεφανὸς εἰκὼν, κυάνεός ἐστιν, ῥόδων ἐμφερὴς, εὐειδὴς τὴν θέαν. Phoenicis enim corona pars est illius corporis. SALLIER.

Conf. *Ammon.* voc. εὔμορφος. WITTER.

Εὐειδὴς de mulieribus proprie dici, quemadmodum θεοειδὴς de viris, Lexicographorum nonnulli contendunt. Quibus assensum negabit *AEschyli* lector Pers. vs. 324. ubi de viro vox adhibetur. STOEBER.

2 Εὐεπίθετος.] Est *aggressu facilis*, ὁ εὔκολος εἰς ἐπίθεσιν. Sic enim legendum, non εὐκόλως. BOS.

Ea vox a lexicographis omitti non debuisset, utpote quam praeter *Thucydidem* usurpet *Plato* Polit. p. 306. τὸ γὰρ ἀρετῆς μέρος, inquit, ἀρετῆς εἶδει διάφορον εἶναί τινα τρόπον, τοῖς περὶ λόγους ἀμφισβητικοῖς, καὶ μάλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας. SALLIER.

3 Ὁ εὔκολος εἰς ἐπίθεσιν.] Ita scribendum. Vid. *Duk.* ad loc. *Thuc.* a Nostro allegat. p. 400. STOEBER.

Sic legi cum Graecae linguae genio jubent MSS. Leidd. Nihil est, quod circumferebatur, ὁ εὐκόλως εἰς ἐπίθεσιν. Monuit id jam Cl. *Dukerus* ad *Thucydid.* Lib. VI. §. 34. OUDEND.

Hadr. Junius ὁ εὔκολος.

1 Εὐη-

[1] ΕΥ'ΗΘΕΣ [2] κατ' εὐφημισμὸν, [3] τὸ ἀσύνετον. παρὰ δὲ Δημοσθένει, εἰς χρηστότητος τάξιν κεῖται· [4] τὴν ἡμετέραν εὐήθειαν καὶ φιλανθρωπίαν. καὶ [5] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ τὸ εὔηθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει.

[6] ΕΥ'ΘΕΝΕΙ͂Ν κάλλιον, ἢ εὐθηνεῖν. [7] εὐθενία δὲ οὐ λέγουσιν,

---

1 Εὔηθες.] Conf. *Hesych.* v. γλύκων. *Hemsterh.* ad *Lucian.* p. 100. WITTER.

2 Κατ' εὐφημισμὸν.] MS. A. καὶ κατ' εὐφ.

3 Τὸ ἀσύνετον.] Sic εὐήθης *homo simplex* apud *Xenoph.* p. 558. *Polyaen.* p. 247. εὔηθες *Philostr.* V. A. II, 14. p. 64. τί ἂν βούλοιτο τὸ εὔηθες ἐκεῖνο φρόντισμα τοῖς ἐρεσχελοῦσι; Eodem sensu legitur apud *Xenoph.* p. 625. *Diod.* I. pag. 12. C. & εὐήθεια *stultitia* apud *Herod.* VII. p. 446. *Xenoph.* 'Αναβ. I. p. 198. WITTER.

4 Τὴν ἡμετέραν &c] Leid. pr. ὑμετ. male. *Demosth.* de falsa Leg. p. 309. in f. διὰ τὴν ἡμετέραν πρᾳότητα καὶ εὐήθειαν. *Thucydidis* locum memoravit etiam *Suidas* h. v. exstat Lib. III. §. 83. ubi vide Comment. Errat vero *Moeris* vehementer, cum putet, εὔηθες pro ἀνόητος esse 'Ελληνικὸν, non 'Αττικόν. Contrarium evincunt sexcenta Atticorum exempla, & *Demosthenes* eadem pagina. OUDEND.

Uterque MS. ὑμετέραν.

5 Θουκυδ. ἐν τῇ γ'.] P. 230. B.

6 Εὐθενεῖν.] *Aristid.* p. 103. fin. Orat. Neque tamen εὐθηνεῖν a bonis Scriptoribus alienum. Vid. *Diod.* IV. p. 280. A. *Joseph.* p. 961. A. 242. B. 315. D. *Synes.* p. 103. C. WITTER.

Julianus tamen Misopog. p. 140. εὐθηνουμένης τῆς πόλεως, & εὐθηνία est apud *Etymologum.* HEMSTERH.

Per ε ad *Magistri* mentem *AEschylus* in locis a Cl. *Arnaudtio* notatis in Lect. Graec. p. 59. Utraque scriptura placuit *Aristidi*, apud quem aliquoties permutatur cum εὐθύνειν & εὐθενεῖν, uti & in *Demosthenis* Orat. de Cherson. εὐθηνεῖν frequentant *Themistius* & *Basilius*, & habet quoque *Liban.* Orat. XI. p. 336. D. εὐθηνία quoque aliquoties adhibuit *Basilius.* ABRESCH.

Heraclides de Polit. pag. 457. καὶ εὐθένησαν οὕτως ὡς περιπόρφυρα ἔχειν ἱμάτια. ita leg. pro εὐθήνησαν. Redderem quoque hoc verbum *Philippo* apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* p. 471.

Οὐ χαλεπόν ἐστι τῷ κακῶς διακειμένῳ
Εἰπεῖν τιν' ἐσθίοντα.

Malim εὐθενοῦντα. Aliter hunc locum tentavit *Th. Gatackerus* Adverf. Miscell. Posth. cap. XIII. p. 546. Verbo εὐθηνεῖν usus est *AEneas* Gaz. c. I. p. 6. ὀρχήστρα μὲν εὐθηνεῖ. κακοθηνεῖν dixit *Aristoteles* H. A. Lib. VI. c. 19.

7 Εὐ-

γυσιν, [1] ὐδ' εὐθηνία, [2] ἀλλ' εὐετηεία.
[3] ΕΥ'ΘΕ'Σ τὸ ἀληθὲς παρὰ μόνη τῇ θεία γραφῇ εὕρηται, ἀπὸ [4] τ̃ ὁ εὐθὴς ἀρσενικῆς εὐθείας, [5] διὰ τῦ ἡ γραφομένης. παρὰ ὐδενὶ δὲ τ̃ Ἑλλήνων εὕροις ἂν, ἀλλ' εὐθὺ, τὸ ἐναντίον τῦ σκαμβῦ. ὡς γδ ὀξὺς ὀξέος ὀξὺ, καὶ ἡδὺς ἡδέος.

---

7 Εὐθενία δὲ ὐ λέγυσιν, ὐδ' εὐθηνία.] Has voces, quas non usurpari dicit *Thomas*, occurrere in nummis docet Excell. *Ez. Spanhemius* ad *Juliani* Orat. I. p. 282. quod indicat Cl. *J. Perizonius* ad *AEliani* V. H. Lib. XIII. cap. 1. Vide & ad *Callim.* Hymn. in Delum vſ. 268. *Spanhemii* notam. Nonnihil etiam huc facit, quod notat *Paul. Leopardus* Lib. V. cap. 2. de vocibus εὐθημοσύνη, & εὐθηνήθητάν, quod uſurpat *Herod.* in Lib. I. p. 26. *Dio* Lib. XLIV. τοῖς ἄλλοις πᾶσιν εὐθήνησαν. TORREN.

Adi Comm. ad *Phryn.* p. 210. εὐθενεῖαι λέγοντες, εὐθένειαν ὐ λέγυσιν, ἀλλ' εὐετηρίαν. Verum non modo εὐθηνεῖν dixerunt Attici, ſed & εὐθηνίαν. Vid. *AElian.* Lib. XI. An. cap. 2. 10. *Herodian.* Lib. VII. cap. 3. Adde Cl. *Albert.* ad *Heſychium*: ubi recte notat, ſuperfluam *Kuſteri* dubitationem ad *Suidam* Εὐθένεια, ἡ εὐθηνία. OUDEND.

1 Οὐδ' εὐθηνία.] Apud *Joſeph.* p. 233. B. 833. E. 868. E. &c. vid. Onom. *Calep.* pag. 2. WITTER.

Adhibuit *Alciphron* Lib. I. ep. 24. pag. 98. conf. *Heſych.* Voc. Θαλία. In numis aliquot ſub *Auguſto* & *Claudio* cuſis εὐθηνία reperit ill. *Ez. Spanhemius*, quem videſis ad *Julian.* Or. I. p. 282. & ad *Joſephi* Bell. Judaic. Lib. III. cap. 3. §. 2. conf. *Joan. Antioch.* p. 883. & not. p. 118.

2 Ἀλλ' εὐετηρία.] Ita tamen *Euſtath.* de Amor. Iſm. & Iſmen. Lib. I. 2. DRAKENB.

Phav. ἀλλὰ εὐθηρία minus recte; εὐετηρία habet *Joſeph.* pag. 44. A. 974. D. *Syneſ.* p. 290. A. *Liban.* T. II. p. 656. D. Conf. *Phrynich.* p. 90. *Heſych.* voc. ἀλτινεύσ. WITTER.

Herodian. p. 90. HEMSTERH.

Lex. *Herodot.* p. 106. εὐεστὴ, ἡ εὐημερία, εὐετηρία. *Alciphron* Lib. I. ep. 24. p. 98. *Theophyl.* Simoc. Quaeſt. Phyſ. pag. 19. διὰ τῦτο ἄγγελος εὐετηρίας ἀμυγδαλῆ γίνεται.

3 Εὐθὲς.] *Ammon.* in voce Εὐθύς. HEMSTERH.

Deficit haec obſervatio integra in MS. B.

4 Τῆς ὁ εὐθής.] Vid. *Etymol.* M. pag. 391. MS. Oxon. τινος. Mox τ̃ correxi pro τῦτ. Apud Patres quoque εὐθὲς. OUDEND.

Baſil. T. I. p. 132. C. & 134. A. Quin ipſe *Thomas* illico utitur in V. εὐθύνη. ABRESCH.

MS. A. ἀπὸ τινος ἀρσενικῆς εὐθείας διὰ τ̃ (non τῦτ, uti male vulg.) ἡ γραφ.

5 Διὰ τῦτ ἡ γραφ.] Scribe ex Rom. διὰ τ̃ ἡ γραφ. WITT.

[1] ἡδέος ἡδὺ, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ διὰ τὸ υ ψιλοῦ εὐθὺς εὐθέος εὐθύ.

[2] ΕΥΘΥ Ἀθηνῶν Ἀττικοὶ, οὐκ ἐπ' εὐθείας.

ΕΥΘΥΝΗ, ἡ ἐξέτασις. [3] ὡς Δημοσθένης· ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν στρατηγῶν. ὅθεν καὶ [4] εὐθύνη ἡ τιμωρία, [5] διὰ τὸ τοὺς ἐξεταζομένους κολάζεσθαι, ἀναφανέντας κακούς. [6] καὶ εὐθύνω ῥῆμα, τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγω, καὶ τὸ κολάζω, καὶ τὸ κατ' εὐθεῖαν ἄγω. ὅθεν καὶ εὔθυνος παρὰ Λιβανίῳ, [7] ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· δικαιοσύνης ἀκριβὴς [8] εὔθυνος ἵδρυται [9] ἡ τοῦ δικαίου· οἱονεὶ ὀρθότης, καὶ σταθμή. [10] ἔτι δὲ εὐθύνω,

---

1 Ἡδέος.] MS. A. ἡδέως & mox εὐθέως.

2 Εὐθὺ Ἀθην. Ἀττικοί.] *Phav.* οἱ Ἀττ. Exempla non rara sunt apud *Lucianum*; vid. etiam *Synes.* pag. 207. A. Conf. *Hesych.* voc. καθ' εὐθύ. *Ammon.* voc. εὐθύ. *Phrynich.* p. 24. *Kuhn.* ad *AElian.* IX, 18. *Hemsterh.* ad *Lucian.* p. 60. WITTER.

Vide *Moerida* & Cl. *Hemsterh.* ad *Luciani* Dial. Mort. 27. εὐθὺ τῆς καθόδου. *Valken.* Observ. ad *Ammon.* Lib. II. cap. 2. Innumera addi possent exempla. OUDEND.

3 Ὡς Δημοσθ.] Immo Λιβάνιος Decl. 37. T. I. p. 810. B. WOLF.

Phav. delet ὡς. Locus est apud *Liban.* T. I. p. 810. B. add. *Xenoph.* p. 552. *Polyaen.* I, 27. p. 52. WITTER.

4 Εὐθύνη ἡ τιμωρία.] Apud *Diod.* XIX. p. 651. D. *Gloss.* p. 144. noxatio, εὐθύνα. IDEM.

5 Διὰ τὸ τοὺς.] *Phav.* τὸ non legit. Post κατ' εὐθεῖαν ἄγω.] Idem addit: ὁ καὶ ἀπευθύνω λέγεται· καὶ εὐθυνόμενοι, εἰς ἐξέτασιν ἀγόμενοι, καὶ κολαζόμενοι, καὶ βασανιζόμενοι. ἀπὸ τούτου τοῦ ῥήματος εὔθυνος. Λιβάνιος &c. IDEM.

6 Καὶ εὐθύνω ῥῆμα.] Vid. Schol. *Sophocl.* ad Ajac. flagellif. vs. 72. *Isocrat.* ad Demonic. p. 56. *Xenophon* Cyrop. pag. 1. DRAKENB.

Scr. ῥῆμα. Locus *Liban.* mox allegatus hactenus desideratur. WITTER.

7 Ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ.] T. II. p. 370. A. ubi legas modo: ἀλλ' ὅποιπερ ἂν ἴδῃς, ἀκριβὴς εὔθυνος ἵδρυται. Quomodo huc δικαιοσύνης & ἡ τοῦ δικαίου irrepserint, nescio; certe alieno loco: explicationis gratia saltem scribi debuit ἢ sive ἤγουν, ut in *Phavor.* OUDEND.

8 Εὔθυνος.] Ignorat hanc vocem MS. B.

9 Ἡ τοῦ δικ.] *Phav.* ἤγουν τοῦ δικ. WITTER.

MS. A. ἤγουν τοῦ δικαίου οἷον. sine puncto distinctionis post δικαίου, quod itidem delet B. in ceteris cum vulg. consentiens. STOEBER.

10 Ἔτ-

νω, [1] ϗ τὸ εὐθὲς ποιῶ, ὃ ϗ ἀπευθύνω λέγετ. [2] ϗ εὐθύνομαι, τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγομαι, [3] ἢ κολάζομαι· [4] ἀπευθύνομαι δὲ ἀντὶ τούτων, οὐκέτι.

ΕΥ̓́ΚΑΡΠΑ δένδρα, ὧν ὁ καρπός ἐστι χρήσιμος ἀνθρώποις εἰς τροφήν· [5] ἄκαρπα, [6] τὸ ἐναντίον, ἤγουν ὧν τοῖς καρ-

---

10 Εὐθύνη &c.] Leg. ἔτι δὲ εὐθύνω, καὶ τὸ εὐθὲς ποιῶ (ὃ ϗ ἀπευθύνω λέγετ), ϗ ἀπευθύνομαι) ϗ τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγομαι, ϗ κολάζομαι· ἀπευθύνομαι δὲ ἀντὶ τούτων, οὐκέτι. ABRESCH.

MS. A. ἔτι δὲ ϗ εὐθύνω.

1 Καὶ τὸ εὐθὲς ποιῶ.] Leidd. carent vocula ϗ. OUDEND.

2 Καὶ ἀπευθύνομαι.] Haec intelligi nequeunt: nam subdit auctor: ἀπευθύνομαι δὲ ἀντὶ τούτων, οὐκέτι· unde clarum est, vel hic vel ibi ἀπευθύνομαι corruptum esse. Cl. *Wolf.* infra conjecit ἐπευθύνομαι. Sed frustra. Veram *Thomae* manum & sententiam servarunt MSS. Leidd. ϗ εὐθύνομαι, τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγομαι, ἢ (sic etiam Edd. Vett. non ϗ) κολάζομαι. Ἀπευθύνομαι δὲ &c. Quare ita restitui. V. *Hesychium.* IDEM.

3 Καὶ κολάζομαι.] MS. A. ἤγουν κολάζομαι.

4 Ἀπευθύνομαι δὲ ἀντὶ, &c.] Legendum ἐπευθύνομαι, alioqui *Thomas* parum secum conveniret. Illius igitur mens est, verbum ἐπευθύνομαι nunquam accipi pro *poenas do*, quod negari non potest: nam ἐπευθύνω semper significat *rego*, *dirigo*. Priori sensu usurpatur ab *AEschylo* Pers. vs. 862.

Πρῶτα μὲν εὐδοκίμου
Στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθ' ἠδὲ
Νόμιμα τὰ πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον.

Ita quoque *Plutarchus* T. II. p. 790. οὗτος ὁ πολιτικὸς, inquit, οὐ λέγων μόνον οὐδὲ ὑπαγορεύων ἔξωθεν, ἀλλὰ πράττων τὰ κοινὰ ϗ διοικῶν, ἐπευθύνει τὸν νέον ἔργοις ἅμα ϗ λόγοις πλαττόμενον ἐμψύχως ϗ καταχηματιζόμενον. Alterius significationis exemplum reperias apud eumdem p. 975. τὸ γὰρ ὀξὺ ϗ νοερὸν αὐτῶν, inquit, ϗ δι' εὐστροφίαν ὑπήκοον ἁπάσης φαντασίας, ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ θεῷ παρέχει χρῆσθαι ϗ τρέπειν ἐπί τε κίνησιν, ἐπί τε φωνὰς, ϗ γηρύματα, ϗ σχήματα· νῦν μὲν ἐνστατικὰ, νῦν δὲ φορὰ καθάπερ πνεύματα, ταῖς μὲν ἐπικόπτοντα, ταῖς δὲ ἐπευθύνοντα πράξεις ϗ ὁρμὰς εἰς τὸ τέλος. Vide etiam p. 980. SALLIER.

5 Ἄκαρπα.] *Thomae* succinit *Pollux* Lib. I. §. 234. ἄκαρπα δὲ λέγουσι δένδρα, ὧν ὁ καρπὸς οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις τροφή. τὰ δ' ἄλλα κάρπιμα, sive ut mox ait, ἔγκαρπα. Huc pertinet quoque proverbium Ἀχράδος ἀκαρπότερος. OUDEND.

6 Τὸ ἐναντίον, ὧν.] MSS. addunt bene ἤγουν ὧν. IDEM.

καρποῖς ἐ χρῶνῃ οἱ ἄνθρωποι. [1] ἄκαρπον ᾖ, τὸ μὴ ποιοῦν καρ-

---

1 Ἄκαρπον δὲ, τὸ μὴ ποιοῦν καρπὸν, παρ' ἐδενὶ τῶν παλαιῶν εὕρηται.] Fallitur: *Theophrastus* enim, cujus auctoritati in ejusmodi rebus plurimum tribuendum esse, nemo negaverit, ἀκάρπους eas arbores semper appellat, quae nullos omnino fructus gignunt; cum autem innumera prope loca sint, nostrae huic opinioni stabiliendae idonea, unum seligemus quo nihil disertius: is autem legitur Hist. Plant. Lib. III. c. 6. ἔνιοι δὲ τὰς ἀρκεύθους, inquit, δύο εἶναι, καὶ τὴν ἑτέραν ἀνθεῖν μὲν, ἄκαρπον δὲ εἶναι. τὴν δὲ ἑτέραν οὐκ ἀνθεῖν μὲν, καρπὸν δὲ φέρειν εὐθὺς προφαινόμενον, ὥσπερ καὶ τὰς σύκας, τὰ ἐρίνεα. Neque aliter exponas haec *Dioscoridis*, Lib. III. c. 147. ubi de onosmate disserens ait: ὄνοσμα, οἱ δὲ ὀσμάδα, οἱ δὲ φλονῖτιν, οἱ δὲ ὄνονιν καλοῦσι ἔστι δὲ ἄκαυλος ἄκαρπος, ἀνάνθης. SALLIER.

Quasi vero ad παλαιοὺς haud pertineret ipse *Theophrastus*, scriptor Ἀττικώτατος, qui tamen plus quam centies, in Historia sua Plantarum, perpetuo distinguit inter τὰ δένδρα ἔγκαρπα, κάρπιμα & καρποφόρα, & inter τὰ δένδρα ἄκαρπα, seu arbores plane steriles, nullumque prorsus fructum proferentes, ubi vid. *Jo. Bod. à Stapel* in Comment. p. 14. item p. 79. & 275. ac ita passim, in sequentibus. Add. *Salmas*. in Exercit. Plin. pag. 186. Quasi vero veтus non esset Scriptor pariter *Dioscorides*, *Plutarchus*, *Galenus*, *Xenophon*, *Arrianus*, & *Artemidorus*, ut alios jam taceam. Immo *Lucianus*, Lib. de Dipsadibus, T. II. p. 481. manifesto sane scripsit: γῆ ἔρημος, ἀκριβῶς ἄκαρπος, ἐ χλόην, ἐ πόαν, ἐ φυτὸν ἔχουσα· qua voce & alibi saepissime in eundem sensum usus fuit. Quod si igitur τὸ ἄκαρπον, ἀντὶ τοῦ μὴ ποιοῦν καρπὸν, optimis quibusvis Auctoribus profanis frequenti in usu fuerit, ut modo demonstratum: sequitur exinde sua sponte, illud ipsum loquendi genus nec scriptoribus Novi Testamenti sacris, apud quos nempe frequentissime occurrit, indecorum esse posse, ut quidem, pro consueto suo more maligno, notare hic potissimum voluisse videtur superciliosus noster *Thomas Magister*. Ἄκαρπος igitur illa est omnino censura: nam ἄκαρπον probum est hoc sensu, pro ἀχρεῖον, seu καρπὸν ἐ ποιοῦν. Conf. Rev. *Alberti* Obs. sacr. p. 373. TRILLER.

AEschylus tamen Eumen. vs. 804. ἀκαρπίαν de terrae sterilitate posuit, & *Apollod.* I. c. 9. sect. I. permutat cum ἀφορία. *Hesych.* Ἀφορίαν, ἀκαρπίαν. ABRESCH.

Leonidas Lib. II. Anthol. cap. IX. epigr. 4. p. 280. ἄκαρπον ἔργον est apud *Plutarchum* de Audition. pag. 41. E. & δένδρα ἀκαρ-

καρπὸν, παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν εὕρηται· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκαρπόν ἐστιν, οὕτω λέγουσιν, οὐκ ἔρρωται πρὸς καρποὺς, [1] καὶ οὐκ ἐπιτηδείως ἔχει πρὸς καρπούς.

ΕΥ'ΚΟΛΟΣ, ὁ ἀφελὴς καὶ ἕτοιμος εἰς ὅπερ ἄν τις αὐτῷ χρήσασθαι βούλοιτο. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

[3] Ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.

Καὶ εὔκολον πρᾶγμα, τὸ εὐμεταχείριστον. καὶ εὐκολίαν ἔχει τόδε, ἤγουν [4] ἑτοιμότητα [5] εἰς μεταχείρησιν. ἔστι δὲ καὶ εὐκολία, τὸ εὐκόλως φέρειν [6] τὰ συμπίπτοντα δυσχερῆ, καὶ μὴ δυσφορεῖν, μὴ δὲ καταπίπτειν ὑπ' ἐκπλήξεως. [7] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ τὴν μὲν τῶν τρόπων εὐκολίαν καὶ σωφροσύνην. [8] δείκνυσι γὰρ διὰ τοῦ ἐπαγαγεῖν σωφροσύνην, ὡς εὐκολίαν λέγει τὴν γενναιότητα.

[9] ΕΥ'ΚΤΑΙ'ΟΝ ἑνικῶς, [10] παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ παρὰ

ἄκαρπα dixit idem de Placit. Philos. Lib. V. c. 25. p. 909. *Dio* Chrysost. Or. V. p. 82. D. ἀκάρποις opponit καρποφόρα.

1 Καὶ.] Desunt sequentia in MS. A. quae tamen agnoscit MS. B.

2 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vs. 82. *Phav.* sic habet omissis pro more exemplis: εὔκ. ὁ ἀφελ. καὶ ἕτ. εἰς τι. καὶ εὔκολον τὸ εὐμεταχ. καὶ εὐκολία, ἑτοιμότης καὶ ἡ ἄνεσις. WITTER.

3 Ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδε.] Vs. 82. ὁ δ' non sunt in Leidd. & Edd. Vett. ἄκολος Leid. pr. male; sed scribendum ἐνθάδ'. OUDEND.

4 Ἑτοιμότητα.] MS. A. ἑτοιμότατον.

5 Εἰς μεταχείρησιν.] MS. B. ἐς μεταχείρισιν.

6 Τὰ συμπίπτοντα.] Leid. sec. τὰ ἐμπίπτ. OUDEND.

7 Ἀριστ. ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 16. A. lin. 15. WITTER.

Articulum addidi e MSS. T. I. p. 160. Ed. Angl. OUDEND.

8 Δείκνυσι —— σωφροσύνην.] Delet haec Cod. B.

9 Εὐκταῖον ἑνικῶς παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν &c.] Conf. *Phav.* qui notat, Attice dici εὐκτά. STOEBER.

Mox tamen ipsum in contrarium allegat *Platonem*, unde sane perspicue discere potuisset, si sapuisset, homo ille indocilis, neque veteribus Auctoribus optimis inconsuetam prorsus esse illam loquendi rationem, εὐκταῖον ἑνικῶς. Sic κἀκείνοις εὐκταῖον dixit *Herodianus*, scriptor ornatissimus, Lib. II. c. 1. pag. 43. εὐκταῖος καιρὸς, *Alciphron* Epist. 4. Lib. II. p. 246.

 ἐπί-

παρὰ Πλάτωνι ἐν νόμοις. ἀλλ' εὐκταῖα, καὶ εὐκταιότατα.

1 ΕΥΛΑΒΕΙ͂ΣΘΑΙ ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ 2 φυλάττε-

ἐπίχαρτόν τι καὶ εὐκταῖον. *Dionyſ. Halicarn.* Lib. VI. pag. 379. & ibidem p. 402. συμφοραῖς οὐκ εὐκταίαις. Immo dudum *AEſchylus* εὐκταίαν ἐριννὺν, ubi vid. Celeb. *Abreſch.* Animadverſ. in *AEſchyl.* Lib. I. c. 20. p. 135. Item *Joſephus* εὐκταῖος ὁ θάνατος, Lib. XVII. Antiq. Jud. cap. 7. p. 846. T. I. & ibidem, Lib. I. cap. 19. pag. 51. τὴν εὐκταιοτάτην καὶ μεγίστην ἡδονὴν κομίσαι. *Maximus* quoque Tyrius, Diſſ. XXX. p. 308. & alibi aliquoties ſcripſit. πολυ μᾶλλον οὐκ εὐκταῖον. ut ſimilia plura jam ſtudio taceam, pasſim ubivis obvia. Si enim εὐκταῖα dicere liceat, haud dubie etiam εὐκταῖον dicere jure licebit. TRILLER.

Sic plane ſcripſit & *Moeris.* Creberrime tamen εὐκταῖον de re optabili & pretioſa occurrit, quod & *Heſychius* ac *Suidas* aliique obſervarunt Verum *Thomas* & *Moeris* videntur loqui de votis ſeu ſacris votivis, quae plurali εὐκταῖα vocantur. *Sophocl.* Trachiniis vſ. 243. Εὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός; *Pollux* Lib. V. §. 130. ἃ δέ τις εὐχόμενος αἰτεῖ, εὐκταῖα λέγε ἀγαθὰ, καὶ τὸ Ἀττικώτερον εὐκτά. λέγουσι δὲ καὶ εὐχωλιμαῖα. *Ariſtoph.* in avibus vſ. 1060. Θύουσ' εὐκταίαις εὐχαῖσι. OUDEND.

Loc. *Plat.* eſt Lib. III. p. 589. E. *Alcipbr.* Lib. II. Ep. 4. pag. 246. *Ariſtid.* T. I. p. 4. εὐκταῖα inter alios habet *Soph.* Trach. vſ. 243. ſeq. ABRESCH.

10 Παρ' οὐδενὶ τῶν Παλ.] Habet praeter *Plat.* a Noſtr. cit. etiam *Ariſtid.* p. 97. B. *Joſeph.* p. 598. D. *Liban.* T. I. p. 790. C. Onom. *Caiep.* p. 101. *optabilis*, εὐκταῖος. Eſt & εὐκταῖα apud Eosdem, *Ariſtid.* pag. 76. B. *Joſeph.* p. 228. E. 235. B. WITTER.

1 Ευλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι.] *Iſocrat.* ad Demonic. p. 51. & 59. DRAKENB.

Idem habent *Heſych. Suidas*, *Euſtathius* & alii Lexicographi. Quo inprimis pertinet illud *Hippocratis* Aph. I. Sect. IV. τὰ δὲ νήπια καὶ πρεσβύτερα εὐλαβέεσθαι χρή· nec non illud *Ariſtophanis* in Equit. p. 301. εὐλαβοῦ δὲ, μὴ 'κφύγῃ σε. κ. τ. λ. Sed talia plura paſſim apud *Xenophontem*, *Ariſtidem*, *Plutarchum*, *Aretaeum* & alios. Conf. *Foeſii* Oeconom. *Hippoc.* voce εὐλαβεῖσθαι, p. 153. TRILLER.

Edd. Vett. τὸ εὐλαβ. δὲ. Leid. pr. καὶ τὸ εὐλαβ. δὲ καὶ. OUDEND.

MS. A. τὸ εὐλαβεῖσθαι.

2 Φυλάττεσθαι.] Addit *Phav.* καὶ ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι καὶ εὐλαβ ὡς &c. Exempla apud *Diod.* Sic. XIII. p. 196. D. 199. D. & pag. 234. C. WITTER.

1 Καὶ

λάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. καὶ εὐλάβεια ὡσαύτως. εὐλαβὴς μέντοι, καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ [1] καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, ὁ εὐληπτος· [2] καὶ εὐλαβὲς, [3] ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

[4] ΕΥ̓ ΛΕ΄ΓΕΙ, καὶ κακῶς λέγει, [5] κρεῖττω, [6] ἢ εὐλογεῖ, καὶ

---

1 Καὶ ἐπὶ θηλ.] Desunt haec in *Phavor.* Post sic interpungit: καὶ εὔληπτος, καὶ εὐλαβὴς ἐπὶ τ. α. IDEM.

2 Καὶ εὐλαβὲς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.] Forsan ἐπὶ τοῦ φόβου. vel potius referendum ad φοβεῖσθαι & φυλάττεσθαι. Nam *Thomas* sensus differentiam notare voluit, quam facit diversitas generis Adjectivi εὐλαβής. Clarius veriusque sic legeretur: εὐλαβὴς μέντοι καὶ εὐλαβὲς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. καὶ ἐπὶ ἄρσεν. καὶ ἐπὶ θηλ. ὁ εὔληπτος. Post εὔληπτος distinctionem posui. OUDEND.

3 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.] MS. B. ἐπὶ τὸ αὐτό.

4 Εὖ λέγει.] *Isocr.* pag. 452. 494. 570. εὐλογεῖν Idem multo saepius; cui add. *Liban.* II. p. 430. B. *Dio* p. 223. E. *Polyb.* XII, 3. ὀφείλω εὐλογεῖν Λοκρούς. WITTER.

Εὐλογεῖν tamen adhibuere multi, ut docet Cl. *Bos* cum *Elsnero* ad *Luc.* Cap. 1. com. 64. & Celeb. *Alberti* ad Glossar. N. Foed. pag. 123. *Eurip.* Jon. vs. 1614. εὐλογεῖν τὸν θεόν. Εὐλογία quoque reperitur in *Dion. Halic.* Lib. VIII. pag. 530. vs. 7. ABRESCH.

MS. B. εὖ λέγε καὶ κακῶς λέγε. Vid. Cel. *Alberti* ad Gloss. Gr. in N. T. p. 121.

5 Κρεῖττω.] Sic edidi fide Leid. pr. pro κρεῖττον. At temere ne fidem praebeas Grammatico, & adi potius Cl. *Albert.* in Glossario. Mox *Thucydidis* verba invenies Lib. III. §. 39. OUDEND.

MS. A. κρείττω.

6 Ἢ εὐλογεῖ.] *Thomas* non audiendus, cum hacce voce *Isocrates* non semel usus esse deprehendatur, ut jam lexicographis monitum; quod de κακολογεῖν dici nequit, illud enim verbum in Atticorum scriptis legisse, non meminimus. Quin & ipse *Isocrates* non εὐλογεῖν τῷ κακολογεῖν, sed τῷ λοιδορεῖν opponit in Busir. p. 122. a vetustioribus tamen Graecis usurpatum κακολογεῖν, ex *Diogene Laërt.* colligas, qui Chilonem, unum e septem sapientibus, sic loquentem introducit pag. 17. προστάττει δὲ καὶ ταῦτα γλώττης κρατεῖν καὶ μάλιστα ἐν συμποσίῳ μὴ κακολογεῖν τοὺς πλησίον. Nec objiciat aliquis, *Diogenem*, omissis Chilonis verbis, sua nobis obtrudere potuisse: eamdem enim vocem reperias apud *Stobaeum* Serm. 3. ubi Chilonis apophthegmata ex *Demetrio* Phalereo exscribit: μὴ κακολόγει, inquit, τοὺς

καὶ κακολογεῖ. ὡσαύτως καὶ εὖ πράττει, καὶ κακῶς πράττει, [1] ἢ εὐπραγεῖ, καὶ κακοπραγεῖ. δυσπραγεῖ δὲ, καὶ δυσπραγία καὶ κακοπραγία [2] καὶ εὐπραγία καὶ εὐπραξία. [3] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ κακοπραγίαν, ὡς εἰπεῖν, ῥᾷον [4] ἀπωθοῦνται. καὶ πάλιν [5] εὐλογία καὶ κακολογία. [6]

[7] ΕΥ'ΜΑΘΗΣ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς. [8] Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· καὶ ἐπεὶ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι. καὶ

τοὺς πλησίον· εἰ δὲ μὴ, ἀκούσῃ ἐφ' οἷς λυπηθήσῃ. SALLIER.

1 Ἢ εὐπραγεῖ.] Minus recte, duas enim illas voces a scriptoribus Atticis usurpatas, constat ex lexicis. IDEM.

Habet tamen *Thucyd.* Lib. VI. p. 421. C. Sic etiam ceteris sua non deest auctoritas, qua contra iniquam Grammatici sententiam tueri se omnino possint. Εὐλογίας voce usus Lexiph. *Luciani* init. Dial. πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος. Pro εὖ πράττει *Galen.* dixit εὖ ποιεῖ, T. I. p. 80. C. WITTER.

2 Καὶ εὐπραγία.] Desunt in MS. B.

3 Θουκυδ. ἐν τῇ γ'.] P. 198. C. citatus quoque supra in διασώζομαι. STOEBER.

4 Ἀπωθοῦνται.] MS. B. ἐπωθοῦνται.

5 Εὐλογία.] Illud nomen in Atticorum numerum reponendum, persuadent exempla a lexicographis adducta; neque repudiandum fuit κακολογία, cum ultimum *Theophrasti* Characterum caput περὶ κακολογίας disputet. SALLIER.

6 Οὐχ ἑλληνικά.] Quid? vocesne εὐλογία & κακολογία ne Graecae quidem sunt? immo sunt maxime Atticae. Consule *Albert.* ibidem & quos laudat de εὐλογίᾳ, ac κακολογίας exempla vide apud *Xenoph.* Cyrop. p. 4. *Theophr.* Char. C. 26. Apage igitur οὐχ ἑλληνικά, quae etiam non agnoscunt MSS. Leid. nec Oxon. quare delevi. *Thomas* voluit dicere, εὐλογεῖν & κακολογεῖν non tam proba esse, quam εὖ λέγειν, & κακῶς λέγειν, sed rursus εὐλογίαν & κακολογίαν optime usurpari. OUDEND.

Desunt haec in utroque MS.

7 Εὐμαθής.] Vid. *Ammon.* v. εὐφυής. DRAKENB.

Pertinent haec ad εὐφυής, quocum sic conjunguntur in MSS. A. & B. εὐμαθὴς δὲ ὁ εἰς. STOEBER.

Addunt δὲ Leidd. quia praecedebat εὐφυὴς &c. infra, ut in *Ammon.* pag. 61. *Luciani* verba sunt T. II. p. 824. Ed. ult. ubi ἐπειδὴ vulgo, sed ἐπεὶ in MS. Oxon. In fine ἐπὶ οὐδετέρου exsulant a Leidd. OUDEND.

8 Λουκ. ἐν τ. δ. κατηγ.] T. II. p. 232. *Graev.* Conf. Nostr. voc. ἀτενής. STOEBER.

καὶ εὐμαθὴς, ὁ εὔγνωστος. καὶ [1] εὐμαθὲς [2] ἐπὶ οὐδετέρου.
[3] ΕΥ'ΝΟΙΑ, [4] καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος [5] πρὸς τὸν μείζονα, καὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα· [6] εὐμένεια δὲ ἀεὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα. εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἐναντίον. [7] Αἰσχύλος ἐν τοῖς Πέρσαις· [8] εὐμενεῖς δ' ἡμᾶς καλεῖς. [9] Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· τὸ πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας. [10] καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ· [11] μὴ παντάπασιν ἔχειν εὐμενῶς τοῖς δεσπόταις.

[12] Τὸ ΕΥ'ΝΟΜΕΙ͂ΣΘΑΙ οὐκ ἐπὶ πόλεως μόνον, [13] καλῶς καὶ ὑπὸ νόμων διοικουμένης, τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ οἰκίας, σωφρό-

---

1 Εὐμαθές.] *Rufus* Ephef. Lib. I. de Part. Corp. Hum. p. 23. οὐκ εὐμαθὲς δὲ καὶ ῥᾷστον οὕτως καὶ μανθάνειν αὐτὸν, καὶ ἕτερον διδάσκειν. ubi malim legere οὐκ εὐμαρὲς δέ.

2 Ἐπὶ οὐδ.] Defunt haec in MS. B.

3 Εὔνοια.] Vid. Cel. *Wetftein* ad N. T. Tom. II p. 258.

4 Καὶ ἀπὸ τ. ἐλαττ. πρ. μειζ.] Exemplo *Euripides* Oreft. v. 866. εὔνοιαν ἔχειν τῷ πατρί. STOEBER.

5 Πρὸς τὸν μείζονα.] MSS. carent τὸν, ut ftatim πρὸς ἐλάττονα. Mox illud ἀεὶ ne offendat, *plerumque* non *femper* voluit dicere *Thomas*, nifi fibi ipfe obloqui voluerit. Adi Doct. *Abrefch.* Animadverf. ad *AEfchyl.* p. 178. Contra ἅπαξ, *raro.* OUDEND.

6 Εὐμένεια δὲ ἀεὶ &c.] *Demofth.* de Coron. princ. DRAK.

Ufum iftum voculae ἀεὶ pro *plerumque*, πυκνῶς & ὡς τὸ πλεῖστον, tetigi in Anim. ad *AEfch.* Lib. I. p. 178. & ita reperitur apud Schol. *Thuc.* ad Lib. II. cap. 4. vf. 88. ABRESCH.

7 Αἰσχ. ἐν Περσ.] Vf. 175. Verba fic habe:

> Εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε
> συμβούλους καλεῖς.

STOEBER.

8 Εὐμενεῖς.] Leid. pr. εὐμενής, fed adi *AEfchyl.* vf. 175. *Thucydidis* locum Lib. V. §. 105. non percepit *Magifter*; confule illic *Dukerum*. *Ariftidis* verba habentur T. I. p. 368. Ed. Angl. ubi non καὶ παντ. fed μὴ παντ. cum Leid. pr. OUDEND.

9 Θουκυδ. ἐν πέμπτῃ.] Pag. 405. B. WITTER.

10 Καὶ Ἀριστειδ.] Pag. 37. A. ubi μὴ pro καὶ. IDEM.

11 Καὶ πανταπασιν.] Uterque MS. μὴ παντάπασιν.

12 Τὸ Εὐνομεῖσθ.] Sic MSS. & Edd. Vett. ab ed. *Blank.* abeft τὸ. OUDEND.

13 Καλῶς κ. ὑ. νόμων.] MS. A. καλῶς καὶ ὑπὸ νόμου (fcrib. νόμων) διοικ. MS. B. καλῶς καὶ ὑπὸ νόμων

σωφρόνως καὶ ὡς δεῖ οἰκονομουμένης. [1] Αἰσχίνης· κατιδὼν γὰρ οἰκίαν πλουσίαν καὶ οὐκ εὐνομουμένην.

[2] ΕΥΝΟΥΧΟΣ. [3] τὸ δὲ σπάδων, Ἀναττικόν.

ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ, [4] καὶ εὖ γεγονώς· τὸ δὲ εὖ γεγὼς, ποιητικόν. ἐκάλουν δὲ εὐπατρείδας τοὺς εὐγενεῖς, [5] ὡς αὐτόχθονας. τοῦτο γὰρ πολλοῦ τινος [6] ἄξιον ἔκριναν.

[7] ΕΥΠΡΕΠΗΣ, καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν, κάλλιον λέγειν, [8] ἢ ὡραῖος. [9] τὸ δὲ εὔμορφος, κοινόν. Πλάτων μέντοι ἐν

μῶν διοικουμένων, melius διοικουμένης. STOEBER.

Oxon. καὶ ὑπὸ ν. Leidd. καλῶς καὶ ὑπὸ ν. quae addi debent; νόμον etiam Leidd. & δ. τάττεται sec. *AEſchinis* locus petitus eſt ex Or. in Timarchum p. 286. E. OUDEND.

1 Αἰσχίνης.] Legitur locus, quem citat, p. 27. ABRESCH.

2 Εὐνοῦχος.] Vid. *Dan. Heinſius* ad *Heſiodi* Op. & Dies p. 14.

3 Τὸ δὲ σπάδων.] Vid. *Hippocr.* T. II. 402. med.

4 Καὶ εὖ γεγονώς.] Lege apud *Joſeph.* p. 343. A. WITTER.

5 Ὡς αὐτοχθ.] Scr. αὐτοχθ. ita quoque in edit. Rom. expreſſum. In fine poſt ἄξιον ex eadem addendum ἔκριναν, quod habet etiam Vaſcoſ. *Phav.* haec ultima τοῦτο γὰρ &c. plane non agnoſcit voc. εὖ γεγονώς STOEB.

6 Ἄξιον ἔκριναν] Verbum addidi ex MSS. & Edd. Vett. quod ab ultima Ed. male abeſt; ἔκρινον Leid. pr. De ipſa re vide ad *Heſych.* & *Suid.* OUDEND.

Addit MS. A. ἔκρινον. B. ἔκριναν.

7 Εὐπρεπής.] Sic εὐπρέπεια *Ariſtaenet.* Lib. I. ep. I. p. 6. DRAKENB.

8 Ἢ ὡραῖος.] Hinc ὡραΐζω *Ariſtaenet.* Lib. I. ep. I. p. 6. IDEM.

Ea tamen utitur *Xenophon*: vide lexica. SALLIER.

9 Τὸ δὲ εὔμορφ. κοιν.] Apud *Lucianum* frequentia exempla vocis εὔμορφος & εὐμορφία. Non rara apud *Joſeph.* *Laërt.* alios; qui etiam εὐμορφὺς uſurpare veriti non ſunt. *Joſeph.* p. 228. C. *Laërt.* p. 150. C. 151. F. Idem εὐμορφής pag. 97. A. δυσμορφία habet *Herod.* VI. pag. 402. D. εὐπρέπεια *Joſeph.* pag. 114. G. WITTER.

Oxon. εὔμορφον male. De hac voce adi *Ammonium* pag. 61. & *Moeridem* qui eadem Noſtro habet. *Ariſtidis* verba vide T. I. p. 251. Ed. Angl. OUDEND.

At quod non refugit *AEſch.* *Agam.* vſ. 425. 463. Choëph. 488. Supplic. 1010. εὐμορφία occurrit in Prom. vſ. 494. & *Ariſtide*, praeterquam loco a *Thoma* laudato e T. I. p. 438. iterum p. 355. ABRESCH.

1 Ἀ-

ἐν νόμοις, καὶ Ξενοφῶν, εὐμορφίαν λέγουσι. σπανίως δὲ καὶ [1] Ἀριστείδης, ἐν τῷ Αἰγαίῳ· καὶ τῆς ἐν τῇ γῇ πάντων ἐςτὸς ὡραιότατος. ὥστε καὶ σύμβολόν ἐστι τοῦ Αἰγαίου, τὸ τῆς εὐμορφίας ἴδιον.

Οὐ μόνον ΕΥ̓ΠΡΌΣΟΔΟΣ ἀγρὸς, ὁ πολλὰς προσόδους ἔχων, καὶ εὐπρόσοδος ἄνθρωπος, ὁ εὐέντευκτος, καὶ [2] εὐπρόσοδον χωρίον, τὸ ῥᾳδίαν εἴσοδον ἔχον, ὧν ἐναντία, τὸ, δυσπρόσοδος ἀγρὸς καὶ ἄνθρωπος, καὶ δυσπρόσοδον χωρίον, περὶ ὧν εἴρηται ἐν τῷ Δέλτα, ἀλλὰ καὶ εὐπρόσοδος πάλιν ἄνθρωπος, ὁ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν. [3] Πλούταρχος· ὅτι πᾶσιν [4] εὐπρόσοδος ἦν τοῖς δεομένοις, καὶ τὴν οἰκίαν ἀνεῳγμένην ἀεὶ παρεῖχεν.

[5] ΕΥ̓́ΡΗΜΑ, [6] οὐχ εὕρεμα. [7] Εὐελπίδης ἐν Ἐκάβῃ· πολ-

---

1 Ἀριστ. ἐν τῷ Αἰγ.] Pag. 99. B. conf. Eund. pag. 80. A. lin. 19. STOEBER.

2 Εὐπρόσοδον χωρίον.] Hinc *Xenoph.* Ἀναβ. p. 354. A. χωρία εὐπροσοδώτατα· & Κύρου παιδ. Lib. VI. p. 151. F. τὸ στράτευμα εὐπροσοδώτατον, ut leg. cum MS. Leid. & *Suida*. OUDEND.

3 Πλούταρχος.] Vid. *Thucyd.* Lib. VI. p. 449. B. *Synes.* pag. 27. B. *Liban.* II. p. 135. A. *Dio* pag. 282. B. 685. E. 698. A. Glossae: *adfabilis*, εὐόμιλος, προσηνὴς, εὐπρόσδεκτος, ἁρμόδιος, εὐκατάμικτος, εὔλαλος. WITTER.

Public. p. 99. B. ubi ultima verba sic vulgata: καὶ τὴν οἰκίαν ἀεὶ παρεῖχεν ἀνεῳγμένην, καὶ λόγον &c. STOEBER.

4 Εὐπρόσοδος.] Inspice *Plutarch.* in Poplicola pag. 97. D. p. 99. B. ibique magis significare comem, aditu facilem, ut rogari possit, quam liberalem, videbis. Hinc *Luciano* in Scytha T. I. pag. 870. Ed. ult. τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον. OUD.

5 Εὕρημα.] *Plato* Jon. p. 362. εὑρήματι Μουσῶν. Εὑρημάτων libros memorat A. *Gellius* Noct. Attic. praef. p. 9. περὶ εὑρημάτων scripserat *Theophrastus* teste Schol. *Homeri* ad Iliad. A. vs. 458. & *Diogenes Laërt.* Lib. V. Segm. 47. Voce εὕρεμα usus est *Lysias* apud *Dionys.* Halic. de Isaeo 10. ἐγὼ οὖν σε ἀξιῶ μὴ εὕρεμα ἡγεῖσθαι, & *Alexis* in Excerpt. *Grotii* p. 599. *Dio* Chrysost. Or. VI. p. 90. C. *Theophyl.* Simoc. Quaest. Physic. pag. 17. Αἰγύπτιον τὸ ἐφεύρεμα. *Isidorus* IV. 22. καὶ εὕρεμα τὴν ἀξίαν ἡγησάμενος. Vetus *Poëta* de Vir. Herb. c. 9. apud *Fabricium* Bibl. Gr. Vol. II. p. 648.

6 Οὐχ εὕρεμα.] Parum Attice igitur *Alexis*, cujus haec verba Excerpt. p. 599.

πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν. [1] Φιλόστρατος· οἷον [2] ὄπω ἔγνωκα τ' ἐμαυτοῦ καιρῶν εὕρημα.

ΕΥΡΙΣΚΟΜΑΙ οὐ μόνον ἐπὶ παθητικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐνεργητικοῦ. [3] Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ, ἁλιεύς· ἀεί τινας ἀποφυγὰς [4] εὑρισκομένοις.

[5] ΕΥΣΤΟΜΕΙΝ ἀντὶ τοῦ [6] εὐγλωττεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖν.

Τότε θεοφανὲς μήτρῷον ἐμοὶ
Μελέδημ' ἰχὰς Φρυγίας
Εὕρεμα συκῆς.

Ubi tamen non immerito quis suspicetur, irrisum ab Alexide scriptorem, qui ea voce usus erat; hanc enim ab Atticis aliter scribi solere, innumeris prope exemplis ostendi posset. SALLIER.

Corrigendi itaque *Aristid.* p. 45. A. *Diod.* XVII. pag. 522. WITTER.

Sic & *Photius* in Lex. MS. ac *Phrynich.* p. 198. ubi V. *Suidas* citat exemplum *Xenoph.* ex Ἀναβ. Lib. II. pag. 280. ex quo corrigendus *Xenophon*: ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ καὶ ἀμήχανα ἐμπεπτωκότας, εὕρημα ἐποιησάμην· vulgo πεπτωκότας. In *Suida* male omissum κακά. *Euripidis* locus est vs. 250. OUDEND.

7 Εὐριπ. ἐν Ἑκαβ.] Vs. 250.

1 Φιλοστρ.] V. S. II, 32. p. 626. ubi: ἀναπηδήσας ὁ αὐτοκράτωρ, ἀνδρα τε, οἷον οὔπω ἔγνωκα τ' ἐμαυτοῦ καιρὸν, εὕρηκα, & τὰ τοιαῦτα ἐκάλει τ' Ἡλιόδωρον. *Olearius* observat, in Cod. MS. legi τῶν ἐμ. καιρῶν, ut apud *Thomam.* Melior omnino *Thomae* lectio vulgatâ est. Id enim Imperator videtur velle: vocavit *Heliodorum*, virum, qualem nunquam antea cognovit (unde distinctio post ἔγνωκα locum sibi vendicat) inventum temporum suorum; quasi praecedentia tempora talem invenire non potuissent. Eodem modo *Philostr.* Heroic. p. 751. de Amazonibus narrat, quosdam in Peloponnesum ex Ponto navigantium in Amazonum terram delatos, & ab iis captos esse: illis autem cum de aliis, quae in mari sibi evenissent, tum de Achillis in Ponto insula, ejusque divitiis narrantibus, αἱ δ' εὕρημα ποιησάμεναι τοὺς ξένους, ἐπειδὴ ναῦταί τε ἦσαν & νεῶν τέκτονες —— ποιοῦνται ναῦς τ' ἱππαγωγὸν τρόπον. i. e. *illae opportune hospites sibi advenisse putantes.* WITTER.

2 Οὔ πω ἔγνωκα.] Leid. pr. οὔ πω εὕρηκα. OUDEND.

3 Λουκ. ἐν τῷ ἀναβ.] Tom. I. p. 399. *Graev.* WITTER.

4 Εὑρισκομένοις.] Tom. I. p. 588. Ed. ult. OUDEND.

5 Εὐστομεῖν.] Conf. *Synes.* p. 124. A. *Aristid.* p. 85. *Lucian.* Philop. εὐστόμει καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον θεοῦ δεξιοῦ. Est & εὐστομία apud *Synes.* p. 174. C. Gloss. p. 72. *dicax*, σκώπτης καὶ εὔστομος. p. 85. *eloquentia*, φράσις, εὐστομία. Conf. *Phryn.* p. 90. STOEB.

Consule de hoc verbo *Jo. Bod.* a Sta-

φημεῖν. [1] εὔστομα κείσθω, [2] παρ' Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ εὐφήμως εἰρήσθω.

[3] ΕΥΦΗΜΙΑ οὐ μόνον ὁ ἔπαινος, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν λόγων καλλιρρημοσύνη, ἤγουν τὸ καλοὺς καὶ [4] πρέποντας λόγους λέγειν. ὡς [5] Αἰσχίνης· Φίλιππον νῦν μὲν διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν ἐπαινῶ. ὡσαύτως καὶ εὐφημῶ οὐ μόνον τὸ ἐπαινῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ καλὰ καὶ πρέποντα λέγω. [6] ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.

[7] ΕΥΦΥΗΣ, ὁ εἰς πάντα δεξιός.

[8] ΕΥΧΟΜΑΙ τῷ θεῷ, ἤγουν, εὐχὴν πρὸς αὐτὸν ὑπέρ τινος ποιοῦμαι. καὶ [9] εὔχομαι ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχὴν πρὸς θεὸν ἀναπέμπω. [10] εὔχομαι, καὶ τὸ ὑπισχνοῦ-

---

a *Stapel* ad *Theophrasti* Hist. Plant. Lib. IV. p. 327.

6 Εὐγλωττεῖν.] De verbo εὐγλωττέω sic differit *Thomas*, ut nemo non judicet, hocce verbum in Atticorum scriptis reperiri; rarum veruntamen. SALLIER.

1 Εὔστομα κείσθω.] Apud *Herod.* Lib. II. cap. 171. Confer *Phrynich.* p. 212. & *Suidam:* Εὐστομεῖν τὸ εὐφημεῖν, καὶ οἱ Ἴωνες εὔστομα κείσθω φασί. OUDEND.

2 Παρ' Ἡροδ.] Lib. II. pag. 176. D.

3 Εὐφημία.] Vid. de hac voce *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Apoll. vs. 17. & ad *Julian.* p. 26. DRAKENB.

4 Πρεπ. λόγους λέγειν.] *Phav.* haec non agnoscit. *Xenoph.* εὐφήμει, *bona verba quaeso!* Cyrop. II. p. 38. conf. *Wolf.* ad *Liban.* p. 58. WITTER.

5 Αἰσχίνης.] in Timarch. p. 193. lin. ult. ubi Φίλιππον δὲ νῦν &c. Sed rectius τὸ, δὲ abest. STOEBER.

In Timarchum pag. 286. D. Dein excudi curavi ὡς Ἀριστοφ. e MSS. Leidd. vulgo aberat ὡς. Versus ἐν Νεφέλαις est 262. OUD.

6 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 262.

7 Εὐφυής.] Sic εὐφυΐα *Lucian.* Somn. p. 3. DRAKENB.

Vid. de hac voce erudite, uti solet, disputantem Cl. *Valcken.* ad *Ammon.* Animadv. pag. 87. seqq. STOEBER.

8 Εὔχομαι τῷ θεῷ.] *Demosth.* de coron. princip. DRAKENB.

Conf. *Moschop.* h. v. STOEBER.

Vid. Cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph.* Plut. p. 336. & *Wetstein* ad N. T. Tom. II. p. 635.

9 Εὔχομαι —— ἀναπέμπω.] Desunt in MS. B.

10 Εὔχ. καὶ τὸ ὑπισχν.] Eodem sensu ἐπεύχομαι apud *AEschyl.* gaudet

χνῦμαι. καὶ εὐχὴ, ἡ ἐν ἱκετηρίαις ὑπόσχεσις. [1] Ἀριστείδης [2] ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· εὐχὰς ποιεῖσθαι, καθ' ὧν ἂν ἕκαστος ἐπινοῇ. ὅπερ [3] καὶ εὐχωλὴ παρὰ ποιηταῖς λέγεται. [4] εὔχομαι δὲ τὸ καυχῶμαι, παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς.

[5] Εὔχομαι, καὶ προσεύχομαι, παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀεί· [6] εὐχὴ δὲ καὶ [7] ἅπαξ προσευχή. ὡς ὁ Πλάτωνος λόγος, Ἀλκιβιάδης ἐπιγραφόμενος, ἢ, περὶ προσευχῆς. συνίστε-

ται δὲ

---

gaudet, Sept. contr. Theb. vſ. 282.

—— —— ὧδ' ἐπεύχομαι
Θήσειν τρόπαια, πολεμίων δ' ἐσθήματα.

STOEBER.

1 Ἀριστείδης.] Tom. I. pag. 197. Ed. Angl. OUDEND.

2 Ἐν τῷ εἰς Ῥώμην.] Ipſo orationis limine pag. 197. Ed. Jebb. STOEBER.

3 Καὶ εὐχωλή.] Sic ſcr. Schol. *Homer.* Iliad. Α. v. 65. εὐχωλῆς] εὐχῆς. δεήσεως. IDEM.

Sic MSS. partim, partim Edd. Vett. vulgo ἡ εὐχολή. V. *Heſ. Suid. Etym.* M. *Apoll.* R. I, 425. τοῖς ſtatim abeſt a Leid. pr. OUD. MS. B. εὐχωλὴ recte.

4 Εὔχομαι.] Quae ſequuntur, deſunt in Codice MS. A.

5 Εὔχομαι, καὶ προσεύχομαι.] Haec longo intervallo diſtant in utroque Codice ab εὐχ. τῷ θεῷ. in B. legitur προσέρχομαι non male STOEBER.

6 Εὐχή.] Vid. Cl. *Wetſtein* N. T. Tom. II. p. 576.

7 Ἅπαξ προσευχή.] Ea vox a Chriſtianis authoribus ſaepe uſurpatur, in aliorum vero ſcriptis minus obvia eſt; nam praeter *Plutarchum*, qui ea utatur, novimus neminem; ſic autem ille T. I. p. 249. οἱ δὲ μάντεις κομίζοντες ἀετοὺς δύο περιστερὰς, ὧν ὁ μὲν δράκοντα τοῖς ὄνυξιν ἔφερεν διαπεπαρμένον, ὁ δὲ ἵππαζε κεκλαγὼς μέγα καὶ θαρράλεον, ἐπεδείκνυον τοῖς στρατιώταις, καὶ εἰς προσευχὰς θεῶν καὶ ἀνακλήσεις ἐτρέποντο πάντες. Sed magis inſolens nomen πρόσευξις ejusdem omnino ſignificationis, quod legitur apud *Orpheum* Hym. 14. vſ. 2.

Ζεῦ πολύτιμε, Ζεῦ ἄφθιτε, τὴν δέ τοι ἡμεῖς
Μαρτυρίαν τιθέμεσθα λυτήριον, ἠδὲ πρόσευξιν.

SALLIER.

Ita MSS. niſi quod ἅπαξ exſulet ab Oxon. vulgo πρ. ἅπ. Frequentiſſime προσευχὴ & προσευχαὶ in S. L. & Patribus. Dein ὁ Πλατωνικὸς Oxon. Πλάτων Leid. ſec. Eſt T. I. p. 138. Ed. Serr. *Ariſtophanis* verba, a *Suida* quoque notata, legas in Pl. vſ. 959. OUDEND.

1 Ἀ-

τι δὲ τὸ προσδέχομαι πρὸς δοτικήν· ἅπαξ δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικήν. [1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἵνα προσδέξῃ τὸν θεόν.

[2] ΕΦΗΣΘΑ, ῥηθερικὸν εἴπηθα δὲ, [3] καὶ ἐθέληθα, ποιητικόν.

ΕΦΘΑΚΑ πάντες. Συνέσιος [4] ἐν ἐπιστολῇ· ἐφθάκεις γὰρ ἄρα πυθόμενος. τὸ δὲ πέφθακα, βάρβαρον. ὥσπερ γὰρ οὐ πέφθαρκα λεγόμεν, ἀλλ' ἔφθαρκα, οὕτω καὶ ἔφθακα, μὴ δυναμένων ποτὲ δύο δασέων ἀναδιπλασιασμοῦ συνελθεῖν.

[5] ΕΦΙΕΜΕΝΟΣ, καὶ ὁ ὀρεγόμενος, καὶ ὁ ἐντελλόμενος, καὶ ὁ πέμπων. [6] Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· ἐφιέμενος τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχῆς. καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· ὁ δὲ εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος, στρατιάν τε προσαποστέλλειν ἐκέλευεν.

ἘΦΟΔΙΑ, [7] τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀναλώματα. καὶ ἐπιτήδεια, [8] τὰ ἁπλῶς [9] ἀναλώματα. καὶ ἐφόδιον δὲ ἑνικῶς, οὐ μὴν καὶ ἐπι-

---

1 Ἀριστοφ. ἐν Πλουτ.] V. 959. add. *Philostr.* pag. 23. ὁ μὲν δὴ Ἀστύειος προσηνέξατο αὐτόν. WITTER.

2 Ἔφησθα.] Sic corr. Ita *Xenoph.* Cyrop. I. pag. 21. Ἀναβ. I. p. 204. VII. 312. *Aristid.* p. 129. Conf. *Phryn.* p. 38. Nostr. infr. in ἤσθα. & *Steph.* pag. 146. ἔφης *Isocr.* pag. 528. IDEM.

Prave in Ed. *Blank.* ἔφησα. V. *Phrynich.* p. 100. *Hesych.* OUD.

3 Καὶ ἐθέλησθα.] Utitur tamen *Laërt.* p. 228. C. WITTER.

4 Ἐν ἐπιστολῇ.] De more absunt ab Oxon. Intelligit Ep. 93. Dein μὴ δυναμένων usque ad finem exsulant a Leidd. OUDEND.

5 Ἐφιέμενος.] Conf. *Moschop.* voc. ἐφίημι. STOEBER.

6 Θουκ. ἐν τῇ α.] Pag. 84. D. alter extat l. c. p. 324. C. ubi ἐς pro εἰς. WITTER.

7 Τὰ ἐπὶ τῆς ὁδ. ἀναλ.] *Hesych.* ἀρμόδια εἰς ὁδόν. Sic *AEschin.* in Tim. p. 194. B. τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια. STOEBER.

8 Τὰ ἁπλῶς ἀναλώματα.] Utramque vocem conjunxit *Andocides* Orat. IV. p. 306. ubi de Alcibiade verba faciens ait: σκέψασθε δὲ καὶ τὴν ἄλλην ἀποδημίαν τὴν εἰς Ὀλυμπίαν ὡς διέθετο τούτῳ. σκηνὴν μὲν Περσικὴν Ἐφέσιοι διπλασίαν τῆς δημοσίας ἔπηξαν, ἱερεῖα δὲ καὶ τοῖς ἵπποις ἐφόδια Χῖοι παρεσκεύασαν, οἶνον δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀναλώματα Λέσβιοι προσέταξαν. SALLIER.

Adde

ἐπιτήδειον. ἔςι δὲ ἐφόδιον ἢ ἡ ὡσανεὶ πάροδος ἢ ἀφορμή. [1] Ἀρισείδης· ἐλευθερίας ἐφόδιον ἢ μεγαλοψυχίας. [2] Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ, δικάζεται [3] Ποσειδῶν Ἄρει ὑπὲρ [4] Ἀλιῤῥοθίου· τὸ, Ποσειδῶνος εἶναι παῖς, ἐφόδιον εἰς τὸ ἀδικεῖν ἔχων.

[5] ΈΦΟΛΚΑ, τὰ παρακολουθήματα. Θουκυδίδης· ἐφολκα,

Adde ex Rom. καὶ ἐφόδιον δὲ ἐνικῶς, οὐ μὴν καὶ ἐπιτήδειον. Sic habet etiam Vascos. Ἐφόδιον habes apud *Demosth.* adv. Phorm. p. 589. B. *Thucyd.* II. p. 147. A. *Herod.* IV. p. 328. E. Conf. Schol. *Aristoph.* Plut. vs. 1025. *Viaticum* pro quovis sumptu apud Latinos poni, auctor est *Gell.* XVII, 2. med. ubi verba Q. Claudii enarrans ait: *magnum viaticum* pro magna facultate & paratu magno nove positum est: videturque Graecos secutus, qui ἐφόδιον a sumptu viae ad aliarum quoque rerum apparatus traducunt, ac saepe ἐφωδιάζειν pro eo dicunt, quod est *institue* & *instrue*. Scribendum hic ἐφοδίασον; quod quidem verbum cum duplici Accus. frequenter (vid. *Deutr.* XV, 14.) rarius autem cum Dat. personae constructum legitur. Exemplum apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. m. 444. C. καὶ ἐκ Χίου πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, ἔπλευσε κ. τ. λ. STOEBER.

9 Ἀναλάμματα.] Post hanc vocem ex ultima Ed. elapsa erant, quae e MSS. & Edd. Vett. restitui: Καὶ ἐφόδιον δὲ ἐνικῶς, οὐ μὴν καὶ ἐπιτήδειον. quod vere observavit *Thomas.* V. *Herod.* Lib. I. 112. *Xenoph.* p. 130. & passim. *Theophr.* Char. cap. 4. *Suid.* &c. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. C. 11. Ceterum *Aristidis* verba legas in Panathen. T. I. p. 101. Ed. Angl. OUDEND.

Sequitur in utroque MS. καὶ ἐφόδιον δὲ ἐνικῶς, οὐ μὴν ἐπιτήδειον.

1 Ἀριστείδ.] Tom. I. p. 101. fin. ed. Jebb. supra quoque cit. in ἐλευθερία & infr. in μεγαλοψυχία. STOEBER.

2 Λιβαν. ἐν μελ.] Tom. I. p. 549. D. ubi pro ἐπὶ legitur πρὸς. Conf. Eund. p. 932. A. WITT.

Tom. I. p. 549. ubi editur πρὸς τὸ ἀδικεῖν. pro quo *Thomas* citat εἰς τὸ ἀδ. ABRESCH.

3 Ποσειδῶν Ἄρει.] Immo potius Ποσειδῶνι Ἄρης. Ibi enim T. I. p. 549. D. illa verba invenies, nisi quod πρὸς τὸ ἀδικεῖν in *Libanio* edatur. Sed ἐφόδιον ἐς τὴν τροφὴν *AElian.* Lib. IX. An. C. 24. εἰς ἀνδρείαν, εἰς ἐλπίδας *Herodiano* Lib. II. C. 10. §. 11. VII, 5, 12. Cum Genit. saepe reperitur. OUDEND.

4 Ἀλιῤῥοθίου.] MS. B. Ἀλιῤῥοθόου.

5 Ἔφολκα, τὰ παρακολουθήματα.] Male hunc *Thucydidis* locum cepit auctor, ut docet *Peri-*

κὰ, καὶ ὁ τὰ ὄντα [1] λέγεται.

[2] Καὶ ΕΦΟΡΜΗΣΙΣ, ὁ ἔφορμος, [3] ὡς ὁ αὐτός· τόν τε ἐφορ-

Perizon. ad *AElian.* V. H. Lib. VIII. cap. 12. melius Schol. ἐπαγωγὰ exponit. DRAKENB.

Thomas interpretatur τὰ παρακολουθήματα, quod prorſus alienum eſt a *Thucydidis* loco, de quo diſputatur, ut ex ejus ſcriptoris verbis manifeſtum: ſic enim ille p. 275. ἅμα δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν τοῖς Βοιωτοῖς νεωστὶ πεπληγμένων, καὶ τοῦ Βρασίδου ἐφολκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νισαίαν τῇ ἑαυτοῦ στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, ἐθάῤῥουν. ubi Schol. ἐφολκὰ, ἤγουν ἐπαγωγὰ, id eſt, ad perſuadendum accommodata; & id ſibi velle *Thucydidem*, nemini obſcurum eſſe poteſt: at ἐφολκὸς aliam praeterea ſignificationem habet, quam ob oculos ponunt haec *Ariſtophanis* Veſp. vſ. 268.

> Οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν.
> ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
> Ἡγεῖτ' ἀνάδων Φρυνίχου.

Ἐφολκὸς enim is dicitur, qui alios ſibi anteire patitur, metaphora ducta a ſcaphis, quae majora navigia ſequi ſolebant. Eam vero ſignificationem *Thomas* cum priori confudit, nec dubitandi locum relinquit nomen παρακολούθημα, tametſi eo ſenſu a nemine unquam uſurpatum eſt: παρακολουθήματα enim appellantur conſequentiae ab alia aliqua propoſitione deductae: teſtis *Jamblicbus* in Nicom. Arith. p. 147. SALLIER.

Vid. omnino Cl. *Duk.* ad loc. ex *Thucyd.* a Noſtro cit. p. 301. ex quo hic ſcribendum λέγοντος pro λέγεται. STOEBER.

1 Λέγεται.] Memoriae vitio pro λέγοντος, ut eſt in *Thucyd.* Lib. IV. §. 107. ubi rectius explicat Schol. ἐπαγωγὰ, ſive alliciendi & perſuadendi vim habentia. Confer Cl. *Duker.* & *Perizon.* ad *AElian.* Lib. VIII. V. H. cap. 12. *Albert.* ad *Heſych.* ἐφολκὰ, τὸ ἀγαγεῖν δυνάμενα. Sic Lib. XVII. An. in Epil. τῆς ἀναγνώσεως τὸ ἐφολκόν. & ſaepe. OUDEND.

2 Καὶ Ἐφόρμ. καὶ.] Sic MSS. & Edd. Vett. primum καὶ delevit *Blank.* Dein in Leid. pr. & Edd. Vett. eſt ἐφόρμισις, ut apud *Suid.* Ἐφόρμους. Θουκυδίδης· (Lib. III. vſ. 61.) Οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐφόρμους ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. τὰς ἐφορμίσεις. ubi vertunt *invaſiones hoſtiles*; at illae ſunt ἐφορμήσεις, ut in Gloſſis. Neque id voluit *Thucydides*; ſed idem quod citato per *Thomam* primo loco Lib. IV. §. 27. ubi pro οὐκ εἶχον, eſt οὐκ ἐσόρμων. Lexica tamen vocem ἐφόρμισις ignorant. Ceterum e MSS. & Edd. Vett. reſcripſi ὁ αὐτὸς, praeceſſit enim Θουκυδίδης, cujus alter locus eſt Lib. VI. §. 90. at illic non ἐφορμεῖν, ſed ἐφορμεῖς

ἔφορμον οὐκ εἶχον, χωρίων ἀλιμένων ὄντων. [1] καὶ ἐφορμῶ ῥῆμα, [2] ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ [3] ἕκτῃ· καὶ τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ γῆς ἐφορμεῖν.

[4] Ἐφ' ᾯ, [5] ἀντὶ τοῦ διότι, εἰς παρῳχημένον. Συνέσιος [6] ἐν ἐπιστολῇ· ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν. ἐφ' ᾧ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῷ, [7] εἰς ἀπαρέμφατον. οἷον, ἐφ' ᾧ μεμνῆσθαι. καὶ ἐφ' ᾧ, ἀντὶ τοῦ ἵνα, εἰς μέλλοντα. [8] Θουκυδίδης· ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. καὶ [9] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· οὐκ ἐφ' ᾧ στρατεύσομαι μεμισθωμένος. [10] καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ. ἐφ' ᾧ θήλειον οὐκ ἐναλεῖται τῇ ποίμνῃ.

ἜΧΘΙ-

μαῖς legitur. V. *Duk.* ut forsan scripserit *Thomas* καὶ ἐφορμὴ καὶ ἔφορμος. Adi ad *Hesych.* Oud.

MS. A. ἐφόρμοσις.

3 Ὡς Θουκυδ.] Lib. IV. pag. 255. Memoriae lapsum in *Thoma* vulgata haec lectio arguit: τόν τε ἔφορμον, χωρίων ἀλιμένων ὄντων, οὐκ ἐσόμενον. Apud Eund. ἔφορμοι νῆες p. 171. Stoeber.

1 Καὶ ἐφορμῶ.] Vid. *Harpocr.* Lex. v. ἐφορμῶν. Drakenb.

2 Ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ.] Pag. 436. *Duk.* quem ibi vid. p. seq. ἐφορμεῖν autem est, observare hostium naves in ostio portus ne elabantur. vid. *Kühn.* ad *Pollux.* I. §. 122. ἐφορμοῦντες *Xenoph.* Ἑλλ. I. pag. 445. C. sed malim ibi legere ἐφορῶντες. mox ἐφορμήσασαν ibid. D. Stoeber.

3 Ἕκτῃ.] MS. A. ἕκτη.

4 Ἐφ' ᾧ.] Supplendus ex Nostro *Moschop.* qui duplicem tantum novit hujus vocis constructionem: τὸ ἐφ' ᾧ λαμβάνεται καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου, καὶ μετὰ τοῦ μέλλοντος, ὡς τό, ἐφ' ᾧ μηκέτι μαχεῖται. καὶ, ἐφ' ᾧ ποιῆσαι. Stoeb.

5 Ἀντὶ τοῦ διότι.] Vel οὗ χάριν, ut apud *Thucyd.* I. pag. 89. A. Positum quoque pro ἐπὶ τῷ apud *Diod.* XIV. p. 263. A. *Synes.* p. 253. D. Witter.

6 Ἐν ἐπιστολῇ.] Citata quoque in Γράφομαι Ep. 73. p. 221. *Thucydidis* verba leguntur Lib. I. §. 113. Oudend.

Pag. 221. C.

7 Εἰς ἀπαρεμφ.] Conf. Schol. *Thucyd.* I. p. 68. γ. Witter.

8 Θουκυδ.] Libro nempe I. cap. 113. vs. 79. Abresch.

Lib. I. p. 74. C.

9 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ.] Pag. 230. C. ubi ὡς ἐφ' ᾧ συστρατεύσομαι μεμισθωμένον. Witter.

Sic MSS. Male ejecerunt ἐν ἐπ. in cujus Ep. 88. pag. 230. legitur: ὡς ἐφ' ᾧγε συστρατεύσομαι μεμισθωμένον, οὐκ ἐφ' ᾧγε προσεύξομαι. Alterum exemplum est haustum ex Ep. 78. p. 223. Oudend.

10 Καὶ πάλιν ἐν ἑτερ.] Pag. 223. D.

1 Ἐχθι-

[1] ἜΧΘΙΣΤΟΣ, οὐκ ἐχθρότατος.

[2] ἘΧΘΡΟ῾Σ κυρίως ὁ πρώην φίλος, καὶ ὕστερον καταστὰς εἰς ἔχθος· πολέμιος δὲ ἁπλῶς, ὁ μεθ᾽ ὅπλων χωρῶν· δυσμενὴς δὲ, ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν.

[3] Τὸ ἜΧΩ μετὰ ἐπιρρήματος συντεθὲν, οὐ μόνον πρὸς γενικὴν, [4] ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν αἰτιατικὴν ἐστιν ὅτε [5] συντασσόμενον εὑρίσκεται. ὡς [6] Ἀριστείδης [7] ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· εἰ μὲν οὕτως εἴχον, ὦ ἄνδρες Ῥόδιοι, τὸ σῶμα.

---

1 Ἔχθιστος.] Cum Dativo apud *Soph.* Electr. vs. 817. Conf. *Steph.* p. 158. STOEBER.

Vid. *Moerid.* & *Alb.* ad *Hesych.* & de seqq. Comm. ad *Ammon.* p. 64. OUDEND.

Usus tamen hoc est Superlativo *Herodes* περὶ πολιτ. extr. Comparativo *Demosth.* Orat. de Pace pag. 42. Sect. 22. & in Προοιμ. Δημ. p. 770. ult. ubi scribit: οὔτε τοῖς ἐχθροτέρους, οὔτ᾽ ἀναγκαίως μᾶλλον ἐχθροὺς ἂν τούτων εὕροιτε. ABRESCH.

2 Ἐχθρὸς.] Vid. *Ammon.* h. v. *Lysias* Or. I. p. 4. DRAKENB. Quo pertinent haec *Euripidis* Hec. vs. 848.

> Δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπίτνει,
> Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
> Φίλους τιθέντες τοὺς γε πολεμιωτάτους,
> Ἐχθροὺς τε τοὺς πρὶν εὐμενεῖς ποιούμενοι.

SALLIER.

Ammonio hanc glossam deberi, palam est ex p. 64. in Nostr. tamen pro μετ᾽ ὅπλ. scrib: μεθ᾽ ὅπλ. Conf. *Plat.* Polit. p. 334. STOEBER.

3 Τὸ ἔχω.] Sic Leid. pr. & Edd. Vett. vulgo abest τὸ. Dein e MSS. & Edd. Vett. rescripsi quoque ἀλλὰ καὶ. exsulabat nunc καὶ. OUDEND.

4 Ἀλλὰ πρὸς τ. αἰτ.] Rom. ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατ. Conf. *Moschop.* voc. ἔχω. Schol. *Thucyd.* III. p. 239. ξ. *Gesner.* ad *Lucian.* T. II. p. 806. STOEBER.

5 Συντασσόμενον.] MS. B. συνάπτεται simpliciter.

6 Ἀρισ. ἐν τ. π. ο.] Scr. ἐν τῷ Ῥοδίοις π. ὁ. Locus extat p. 73 A. init. STOEBER.

7 Ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας.] Leid. pr. ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· optime, quare eam vocem addidi. Nam est & alia *Aristidis* Oratio περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν, quam itidem aliquoties citat auctor; de hac adi ad Vocem Ἐξεῖλε, & haec verba vide T. I. p 557. Ed. Angl. & *Eurip.* vs. 1039. OUDEND.

Ita uterque Codex MS.

σωμα. [1] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω. τοῦτο δὲ γίνεται ἀποδιδομένης τῆς συντάξεως πρὸς τὸ ἔχω. ὅταν μέντοι πρὸς γενικὴν συντάσσεται, [2] τὸ εἵνεκα ἔξωθεν νοοῦμεν. ὥσπερ ἔχει καὶ τὸ, φρενῶν εὖ ἥκει. καὶ [3] παρ' Ὁμήρῳ τὸ, τόξων εὖ εἰδώς.

[4] ἝΩΣ, [5] οὐκ ἠώς. [6] Θουκυδίδης· ἅμα ἕῳ.

ἙΩΣΑ'-

---

1 Εὐριπ. ἐν Ὀρεστ.] Vſ. 1039. Vulgata lectio, hoc probata ſuffragio, omnino praeferenda ei, quam MS. prodit: ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ, ἐγώ σε οὐ κλενῶ. STOEB.

2 Τὸ εἵνεκα ἔξ. νοουμ.] Schol. *Luc.* Tom. II. pag. 37. *Graev.* Ἀγαθοῦ ὠνὴ ταῦτα] Προσυπακουστέον τὸ χάριν ἢ εἵνεκεν. τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν ἢ εἵνεκεν. Conf. *Bos* de Ellipſ. p. 327. WITTER.

3 Παρ' Ὁμήρῳ.] Il. B. Catal. vſ. 225. & ſaepe. OUDEND. Iliad. B. v. 718. 720. &c.

4 Ἕως, οὐκ ἠώς. Θουκυδ. ἅμα ἕῳ.] Sed ἅμα ἠοῖ dixerunt *Herodotus*, *Hippocrates*, & omnes ſcriptores Jonici, ut notum; unde, ut utique fere ſolet, vehementiſſime fallitur & fallit *Thomas*: ut nihil de *Homero*, *Heſiodo*, *Euripide* aliisque poëtis, quos dialecto mixta uſos fuiſſe conſtat, jam dicam, apud quos vox ἠώς frequentiſſime occurrit. TRILLER.

Porphyrius Quaeſt. *Homer.* p. 303. ἑὼς οὖν καὶ ἠώς, τὸ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου.

5 Οὐκ ἠώς.] Accedit *Euſtat.* Comm. p. 826. ἐστι δὲ τὸ μὲν ἠώς ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται διάλεκτος Ἰώνων. τὸ δὲ ἑώς Ἀττικῶν. Δοριέων δὲ τὸ ἀώς. Αἰολέων δὲ τὸ αὔως. Ita quoque *Etym.* quibus ne aſſentiamur, facit *Euripidis* & *Theophraſti* autoritas; uterque enim hanc ipſam ſcribendi rationem, quae tanto grammaticorum conſenſu damnatur, amplecti non dubitavit: prior Alceſt. vſ. 259.

——— ——— οὐδ' ἱφεστάμαν
Ἠοῦς ἔχουσα δῶρ', ἐν οἷς ἱτερπόμαν.

Idem Iphig. in Aul. vſ. 158.

Ἴθι λευκαίνει τόδε φῶς ἤδη
Λάμπουσ' ἠώς,
Πῦρ τε τεθρίππων τῶν ἀελίου.

Alter vero Hiſt. Plant. Lib. VI. cap. 5. καὶ ἐὰν μὲν ἀπ' ἠοῦς, inquit, καὶ μεσημβρίας γίνηται πνεύματα, ὕδατα σημαίνει· nec aliter Lib. IX. cap. 9. SALLIER.

Πρὸς τὴν ἠῶ *Diod.* I. p. 28. D. πρὸς ἠῶ *Joſeph.* p. 899. D. STOEBER.

6 Θουκ. ἅμα ἕῳ.] Lib. I. pag. 33. A. ἅμα τῇ ἕῳ *AEſchin.* Epiſt. I. p. 125. IDEM.

Lib. IV. §. 32. *Phrynich.* p. 120. OUDEND.

1 Ἑαυτά-

¹ ἘΩΣΑΜΗΝ, καὶ ἀπεωσάμην, καὶ διεωσάμην. τὸ δὲ χωρὶς τοῦ ε λέγειν ταῦτα, ἀναττικόν.

---

1 Ἐωσάμην . . . διεωσάμην.] Cum ε Attice, communi vero dialecto ὠσάμην & ἀπωσάμην &c. dicitur. Sic pro ὤρακα Attici dicunt ἑώρακα, pro ὦξα Attici ἔωξα & compos. ἀνέωξα. BOS.

Vid. *Phav.* voc. ἐώνημαι. Conf. *Lascar.* p. 475. *Corinth.* p. 667. *Steph.* p. 37. Quibus adde *Plut.* de Dial. *Homer.* p. 647. WITT.

Ad calcem literae E addit Codex A. τὸ ἕως ἂν, καὶ μέχρις ἂν ὑποτακτικὰ ἀεὶ σύνταξον· ἅπαξ δὲ, καὶ εὐκτικά· ὡς ἐν τῷ περὶ στεφάνου Δημοσθένους λόγῳ· ἕως ἂν τὰ τῆς στρατείας τῆς ἐπὶ τοὺς Φωκέας εὐπρεπεῖς ποιήσαιτο.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ΄.

[1] ΖΑ΄ΚΟΡΟΣ καὶ [2] νεωκόρος διαφέρει. ὁ γὰρ ζάκορος, [3] σεμνότερόν τι ἦν νεωκόρου.

ΖΑ΄-

---

1 Ζάκορος καὶ νεωκ.] Vid. infr. V. Κόρημα & Schol. *Lucian.* ad Amor. part. I. p. 45. Drakenb.

Ignorat differentiam *Ammonius*, neque tanti eſt, ut obſervandam ſcriptores duxerint. Ἱερεῖς & ζάκοροι conjunguntur a *Plutarch.* Camill. p. 144. C. *Polyaen.* Lib. II. cap. Epamin ond. n. 8. *Xenoph.* Cyrop. V. pag. 350. A. καταλείπει περὶ Μεγαβύζῳ τῷ τῆς Ἀρτέμιδος νεωκόρῳ. Vocatos autem Μεγαβύζους vel Μεγαλοβύζους fuiſſe τοὺς τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖς, auctor eſt *Strabo* Lib. XIV. p. m. 641. B. Conf. *Caſaub.* h. l. & *Heſych.* voc. Μεγαβύζιοι λόγοι. add. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. Lib. II. c. 2. pr. Itaque recte Schol. *Lucian.* T. II. p. 414. *Hemſt.* ζακόρος] ζάκορος, νεώκορος. (alii νεωκόρος) καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς, ἢ τὸν ναὸν σαρῶν· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ᾽ Ἀττικοῖς. Stoeber.

Quodnam fuerit ejus officium, docet *Athenagoras* Leg. pro Chriſtian. p. 112. οὐ γὰρ τοὺς σεμνοποιοῦντας ζακόρους τὰ εἴδωλα· ad quem locum *Conr. Geſnerus Thomae* verba latine dedit: docet quoque *AElianus* H. A. Lib. IX. cap. 33. οἱ μέντοι ζάκοροι κατακλίνουσι τὴν ἄνθρωπον. Διόσκορος ζάκορος memoratur in Inſcript. apud *Gruterum* pag. LXXXV. 5. ubi ζάκορος dicitur executus eſſe ἔργα νεωκορίας. Lexic. *Herodot.* pag. 107. ζάκορος, νεώκορος, ἱερεύς. Conf. Cel. *D'Orville* Animad. ad *Chariton.* Lib. III. cap. 6. pag. 314. ζακόρους ſacerdote dignitate inferiores fuiſſe, patet ex *Polyaen.* Lib. II. p. 155.

2 Νεωκόρος.] *Anthol.* Lib. II. cap. IV. epigr. I. ἀκνίσου βωμοῖο νεώκορος Sacrificabat νεώκορος. *Machon* in Excerpt. *Grotii* p. 851.

> Ἰδών τι πη θύοντα τὸν νεώκορον.

Cuſtodiebat quoque Deorum ſimulachra. *Jul. Firmicus Mat.* de error. prof. relig. p. 18. de Serapide: *Hic in AEgypto colitur, hic adoratur, hujus ſimulacrum Neocororum turba cuſtodit* &c. *Moſchopulus* περὶ σχεδ. pag. 44. νεωκόρος, ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν· κορεῖν γὰρ τὸ καλλωπίζειν. Verbum νεωκορεῖν eſt apud *Syneſium* Epiſtol. 34. p. 178. A. Aſclepiades,

[1] ΖΑ'ΠΛΟΥΤΟΣ κάλλιον, ἢ μεγαλόπλουτος. οὐ μόνον δὲ ζάπλουτος, ἀλλὰ καὶ [2] ζάχρυσος. Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιο-

---

des, qui & aliis muneribus erat insignis, in Inscript. apud *Gruterum* pag. CCCXIII. 10. ὁ πρεσβύτατος τῶν νεωκόρων dicitur. Ad neocoros ludorum certaminumque cura, tanquam praecipua officii pars, spectavit, docente *Th. Reinesio* Syntagm. Inscript. Antiq. pag. 313. conf. *Sam. Petitus* Var. Lect. Lib. IV. cap. 10. *Jac. Spon* Itiner. T. I. p. 383. *Jo. Potterus* Archaeol. Graec. Lib. II. cap. III. p. 219. & Comment. Acad. Inscript. T. I. p. 60. edit. Paris. Apud Christianos νεωκόρου munus primum Clericatus gradum fuisse, docet *Muratorius* Anecd. T. I. pag. 34.

3 Σεμνότερόν τι.] Sed vide *Poll.* Lib. I. §. 14. *Etym. M.* & *Suidam*, ubi MS. Leid. pr. post ἢ ζάκορος addit ἱερέως οὑτωσὶ καλῶς. MS. Photii, cujus usum celeberrimi Viri & amicissimi Collegae *J. Alberti* humanitati debeo, οὕτω καλός. Conf. Emend. in *Menandri* reliquias p. 39. item *AElian.* Lib. VII. An. 13. OUDEND.

1 Ζάπλουτος, κάλλιον, ἢ μεγαλόπλουτος.] *Euripid.* Androm. vs. 1282. DRAKENB.

Eam vocem in usu fuisse apud Jones, constat ex *Herodoto* Lib. I. a quibus ad Atticos migrasse verisimile est: Atticam enim esse, declarant haec *Euripidis* Androm. vs. 1282.

Κακῶν δὲ λέκτρων μὴ 'πιθυμίαν ἔχειν,
Μηδ' εἰ ζαπλούτους οἴσεται φερνὰς δόμοις.

Aliter forte de adjectivo μεγαλόπλουτος sentiendum, utpote quod nusquam vidisse meminimus, si tamen *Basilium* excipias, a quo usurpatur T. I. p. 474. καὶ παραπλήσιον γενέσθαι τὸν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἐν ὅπλοις ἀθηνουμένων, ἐμπόρῳ τινὶ μεγαλοπλούτῳ, ὃς τοῦ πλήθους τῶν ἀγωγιμῶν ἐπαγαλλόμενος, ἐξ οὐρίας αὐτοῦ τῆς νεὼς φερομένης, καὶ φοβερὰ πελάγη διαδραμών, πρὸς αὐτοῖς τοῖς λιμέσι διαρραγέντος πλοίου, πάντων ἀθρόως ἔρημος ἀπεδείχθη. SALLIER.

Liban. I. p. 326. D. Locus a Nostro cit. est T. II. p. 359. C. ubi κἂν πάνυ ζαχρ. ᾖ. WITTER.

Cur vero hic posterius deterius esse priore, a *Thoma* censeatur, caussae sane ego nihil quidquam video; inprimis, quum utrasque voces passim apud bonos Auctores veteres promiscue sic usurpari solere, certissime constet. De voce autem ζάπλουτος vid. praeter *Hesychium*, *Suid. Phavorin.* & alios, Interpretes ad *Petron.* Cap. XXXVII. pag. 157. Edit. *Burmannianae* prioris. TRILLER.

2 Ζάχρυσος.] *Euripid.* Alcest. vs. 498. Rhes. vs. 370. & 439. DRAKENB.

Ἀντιοχικῷ· ὃ μὲν ἀμαθὴς ἡ βουλὴ [1] κἂν πάνυ ζάχρυσος ᾖ.

[2] ΖΕΥΓΜΑ καὶ τὸ ζεύγνυον δύο τινὰ, καὶ αὐτὸ τὸ ζεῦγος. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔζευγμαι, [3] οὗ θέμα ἐστὶ τὸ ζεύγω, οὐκ ἐν χρήσει ὄν. ἀντ' αὐτοῦ γὰρ τὸ ζεύγνυμι.

[4] ΖΕΥΓΝΥΑΣΙ κάλλιον, ἢ ζευγνῦσι· [5] τὸ δὲ ζευγνύουσι, κοινόν. ὡσαύτως [6] καὶ κτιννύασιν, ἢ κτιννῦσιν. [7] Πλάτων ἐν

---

1 Κἂν πάνυ.] Sic edi curavi e MSS. Edd. Vett. & ipso *Libanio* T. II. p. 359. C. καὶ Ed. Bl. OUDEND.

Uterque MS. Reg. κἂν πάνυ.

2 Ζεῦγμα.] *Moschop.* ζεῦγμα operarum vitio: clarior autem Nostro, si rem spectes: ζεῦγμα, τὸ ζεῦγος καὶ τὸ ζεύγνυον δύο τινὰ, γίνεται δὲ ἀπὼ (l. ἀπὸ) τοῦ ἔζευγμαι, οὗ τὸ θέμα ἄχρηστον, λέγεται δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ζεύγνυμι. Apud *Thucyd.* ἔξω τῶν ζευγμάτων τὰ πλοῖα vulgata lectio, dummodo vera, habet Lib. VII. p. 463 fin. ἔξω τοξεύματος magis placet. STOEBER.

Figura Rhetorica ita quoque dicitur, *quando multa pendentia aut uno verbo, aut una sententia concluduntur*, docente *Beda* Lib. de tropis S. Script. p. 343.

3 Οὗ θέμα.] MS. B. οὗ τὸ θέμα.

4 Ζευγνύασι κ. ἢ ζευγν.] More Ionico id fieri, docet *Cornucop.* f. 181. B. & 182. A. Sic supra διδόασι. Add. *Cornucop.* f. 207. B. & 208. A. ubi etiam notat, id non valere in prima & secunda persona, διδόαμεν, διδόατε. add. l. c. B. *Lascar.* p. 557. *Plutarch.* de Dial. Hom. p. 647. WITTER.

Uterque MS. ζεύγνυσι.

5 Τὸ δὲ ζευγνύουσι.] Sed ἀποκτιννύουσι non veritus scribere *Thucyd.* Lib. VII. p. 479. & ἀποκτείνουσι p. 513. pr. alibi tamen ἀποκτιννύασι p. 512. & 572 STOEB.

Vid. *Moerida.* Mox κτιννῦσι. πλ. Leidd. Ex Nostro quis *Platonem* corrigat p. 318. Ed. Fic. (T. I. p. 466. C. Ed. Serr.) ubi vulgo ἀποκτιννύουσι. Sed infra scribit *Plato* ἀποκτιννύμενον &c. OUDEND.

Sic tamen ἀποκτιννύουσι in *Isocr.* Philipp. pag. 92. D. 93. C. In *Platonis* itidem loco, quem citat (pag. 288. G.) hodie legitur ἀποκτιννύουσι, sicuti & apud *Xenoph.* VI. II. A. & *Lys.* p. 113. Med. Edit. *Ald.* δεικνύουσιν atque ἀποδεικνύουσιν in *Xenoph.* Memor. p. 425. vs. 8. ABRESCH.

6 Καὶ κτιννύασιν.] Ἀποκτιννύασι *Plat.* p. 554. ἀνατηγνύασι *Aristoph.* ἐκκλ. v. 838. STOEBER.

MS. B. κτιννύασι.

7 Πλάτων ἐν Γοργ.] P. 466. B. ubi tamen ἀποκτιννύασι vulgatum. Quod factum etiam in *Herodoti* loco mox cit. p. 135. B.

ἐν Γοργίᾳ· τί δ' οὐχ ὥσπερ οἱ τύραννοι ἀποκτιννύασί τε, ὃν ἂν βούλωνται. καὶ [1] δεικνύασιν, ἢ δεικνῦσιν. Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἐπεάν σφι κομισθῇ νεκρὸς, δεικνύασι τοῖσι κομίσασιν.

[2] ΖΗΛΩ̃ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ ζηλοτυπῶ. ὡς τὸ, ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, [3] παρ' Ἡσιόδῳ. [4] ἔστι δὲ τὸ ζηλῶ καὶ ἀντὶ τοῦ μιμοῦμαι· ἀφ' οὗ καὶ ζῆλος, καὶ ζηλωτὴς, καὶ ζήλωσις. [5] ἐκ μέντοι τοῦ ζηλῶ τοῦ [6] ζηλοτυπῶ, οὐ ζῆλος καὶ ζηλωτὴς· [7] ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ ζηλοτυπῶ ζηλοτυπία, καὶ ζηλότυ-

---

B. ubi δεικνύουσιν, quod & *Phav.* agnoscit: quemadmodum ἐπιδεικνύουσιν apud *Joseph.* p. 129. E. 447. C. *Synes.* p. 73. B. *Liban.* T. II. p. 409. C. STOEBER.

1 Δεικνύουσιν.] Immo vero δεικνύασιν legendum, ut constet sibi *Thomas*, quod & patet ex adjuncto *Herodoti* exemplo. Sic pro κτιννύασιν in Leid. sec. exaratur quoque κτιννύουσιν, at male, ut utrumque in *Phavorino* est depravatum. V. *Gron.* ad *Herodoti* Lib. II. cap. 86. ubi vulgo edebant quoque δεικνύουσι. Sed α servavit etiam *Athenagoras* Leg. pro Christ. §. 25 p. 115. Ed. Oxon. Adi & *Duk.* ad *Thucyd.* Lib. VII. 51. *Moer.* in Ῥηγνύασιν. OUDEND.

Uterque MS. δεικνύασιν.

2 Ζηλῶ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ ζηλοτυπῶ.] Cur vero non dicunt Attici? quum tamen isto verbo promiscue ita usos, constat, *AElianum* Lib. IX. Var. Hist. cap. 4. & in Hist. Animal. passim: item *Xenophontem*, *Platonem*, *Maximum Tyrium*, *Plutarchum*, *Athenaeum*, *AEschinem* & alios plures, prout ipsa antiqua Lexica affatim docent. Conf. Scholiast. *Luciani* T. I. p. 49. TRILLER.

De hisce varia & diversa legi possunt in *Ammonio*, *Suida*, *Moeride*, *Hesychio*, *Etym. M.* &c. Locus *Hesiodi* notissimus est ἐν Ἔργ. vs. 23. OUDEND.

3 Παρ' Ἡσιόδῳ.] Ἔργ. vs. 23. Mox ex *Aristoph.* Plut. respicit v. 1017. WITTER.

4 Ἔστι.] *Isocrat.* ad Demon. p. 57. DRAKENB.

5 Ἐκ μέντοι τοῦ ζηλῶ, τοῦ ζηλοτυπῶ.] Ed. Vasc. τὸ ζηλῶ. Leidd. MSS. τὸ ζηλοτυπῶ. Sensus *Thomae* videtur esse, voces ζῆλος & ζηλωτὴς non significare ζηλοτυπίαν & ζηλότυπον; quamvis erret: ut docuit *H. Steph.* in Lexico. V. & *Apoll.* R. 1617. Dein ἀλλὰ ὡς in MSS. OUDEND.

6 Ζηλοτυπῶ.] *Aristaenet.* Lib. I. ep. 2. pag. 8. *Harpocrat.* v. ζηλοτυπεῖν. DRAKENB.

7 Ἀλλ'.] MS. A. ἀλλὰ καὶ ὡς.

ζηλότυπος. Ἀριστοφάνης [1] ἐν Πλούτῳ· οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν. ζηλῶ, καὶ τὸ πάσχω ὑπέρ τινος [2] ἀδίκως γινομένου, καὶ ζῆλος· ὅθεν φαμεν, καὶ ζήλου τὴν ψυχὴν [3] ἐπλήσθην, καὶ ζηλωτής. [4] ζηλῶ καὶ τὸ μακαρίζω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν συντασσόμενον· ὡς τὸ, [5] ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ ζῆλος, ὡς [6] Δημοσθένης· καὶ ζήλου καὶ χαρᾶς καὶ ἐπαίνων ἦν ἡ πόλις μεστή. [7] καὶ ζηλωτός, ὁ μακαριστός.

ΖΗΤΗΣΟΜΑΙ, [8] οὐ ζητήσω.

Οὐ

---

1 Ἐν Πλούτῳ.] Delet haec MS. B. Exemplum non habet MS. A citato tamen Poëta. STOEB. Vſ. 1017.

2 Ἀδίκως γινομένου.] Leidd. ἀδίκου & ſec. γεν. OUDEND.

MS. B. ἀδικουμένου ἢ ἀδίκου γινομένου. Uterque MS. poſt γινομένου diſtinctionem majorem ponunt & ſic pergunt: καὶ ζῆλος ὅθεν φαμεν

3 Ἐπλήσθην.] L. ἐνεπλήσθην aut ἐμπλησθέν. WOLF.

Edidi MSS. Leidd. fide ἐπλήσθην, & dein cum Cl. *Valken.* ad *Ammon.* pag. 65. e *Sophoclis* Electra vſ. 1033. reſcripſi τοῦ νοῦ. OUDEND.

4 Ζηλ. καὶ τ. μακ.] Vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* Hymn. in Dian. vſ. 30. *Euripid.* Med. vſ. 60. ubi vid. Schol. & *Harpocrat.* voc. ζηλοτυπεῖν. DRAKENB.

Schol. *Luc.* II. p. 49. *Graev.* λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν (ζῆλον) ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δὲ ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τουτέστι περὶ γυναῖκας μαίνεσθαι. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος leg. πανταλ. vid. *Poll.* WITT.

Exempla prioris ſignif. praebent *AEſch.* Perſ. vſ. 714. *Eurip.* Oreſt. v. 520. poſterioris *Heliod.* AEthiop. pag. m. 324. STOEBER.

5 Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ.] Leg. νοῦ ex Rom. & *Sophocl.* Electr. vſ. 1030. uti Cl. *Valcken.* indicavit ad *Ammon.* p. 65. quem omnino vide. IDEM.

Uterque MS. τοῦ νοῦ.

6 Δημοσθένης] De Corona p. 509. E. OUDEND.

7 Καὶ ζηλ. ὁ μακαρ.] *AEſch.* Perſ. vſ. 712. *Eurip.* Oreſt. vſ. 247. STOEBER.

Comparativus ζηλωτότερος occurrit in *Iſocrat.* Archid. p. 135. D. ABRESCH.

8 Οὐ ζητήσω.] Ita tamen loquitur *Lyſias* Orat. 29. p. 462. ὑμᾶς δὲ τοσούτους ὄντας καὶ ἠδικημένους ὑπὸ τούτου πεῖσαι ζητήσουσιν, ὡς οὐ χρὴ δίκην παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν. Ita quoque *Antiphon* Orat. 6. p. 51. ἀναμιμνήσκων τὴν ποίνην, παρ' ὑμῖν μὴ τὸν ἀναίτιον καταλαβόντες, τὸν αἴτιον ἀφεῖναι. ἀποθανόντος γὰρ ἐμοῦ, οὐδεὶς ἔτι τὸν αἴτιον ζητήσει. Duobus illis Oratoribus tertium comitem dabimus, *Iſaeum* nempe, cujus haec

1 Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ τινος [2] ΈΖΥΓΟΜΑΧΟΥΝ, [3] ἀλλὰ ἠμφισβήτουν, καὶ ἤριζον, καὶ ἐφιλονείκουν. [4] τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν, ἐπὶ ἐχθρῶν λαμβάνεται. ὡσαύτως δὲ τὸ ἐδικαζόμην. οἷον, ἐδικαζόμην τῷ δεῖνι περὶ τοῦδε,

ΖΥ-

---

haec verba Orat. 7. pag. 521. εἰδὼς δὲ, inquit, ὅτι πάντων ἐγὼ τούτων καὶ τὸ προσῆκον εἶναι κύριος ζητήσω, ὁπότε ὁ πάππος ἐτελεύτησεν, εἰσιέναι μέν με καὶ θεραπεύειν ἐκεῖνον καὶ συνδιατρίβειν ἐκώλυε. Nunc audi grammaticos. SALLIER.

Quis credat? *Thucyd.* Lib. III. §. 67. λόγους καλοὺς ζητήσῃ. *Suidas* obſervat, ζητήσεται occurrere ἀντὶ τοῦ ζητηθήσεται; ubi V. *Kuſterum.* OUDEND.

1 Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ τινος Ἐζυγομάχουν.] Ζυγομαχεῖν proprie eſt *cum hoſtibus contendere*; ſic apud *Demoſthenem* aliosque Ἀττικωτέρους occurrit. Sed a quibusdam improprie uſurpatur pro *contendere cum familiaribus de aliqua re*, quod puriores efferunt per verba, ἀμφισβητεῖν, ἐρίζειν & φιλονεικεῖν. Qui ita loquuntur, eos cum Noſtro taxat *Lucian.* in Soloeciſta pag. 745. BOS.

Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 745. DRAKENB.

F. οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς, (i. e. verbi gratia) πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦδέ τινος ἐζυγομάχουν. *Baſil.* T. I. p. 371. E. περὶ τὰ πρῶτα ζυγομαχεῖν pag. 372. A. πιστεῦσαι δεῖ, ὅτι ἐστὶ Θεὸς, οὐχὶ ζητῆσαι οὐδὲ ζυγομαχῆσαι τὸ τί ἐστι. T. II. pag. 47. B. ζυγομαχεῖς περὶ τοῦ πλείονος, καὶ ὅπως ἂν πολὺ λαβὼν ἔλαττον δώῃς φιλονεικεῖς. *Theophyl. Simoc.* Ἱστορ. πρεσβ. p. 69. jungit ζυγομαχεῖν καὶ διαμφιβάλλειν. *Gregorii* & *Plutarchi* loca habet *Bud.* ABRESCH.

Delet articulum uterque MS.

2 Ἐζυγομάχουν.] Vid. *Graev.* ad *Lucianum* p. 745. SALLIER.

Vid. *Graev.* ad Sol. §. 31. Schol. *Luc.* T. II. p. 53. *Syneſ.* p. 93. A. *Ariſtot.* Rhet III, 11. 37. & 42. ubi Interpres inepte vertit: *juga gerens. Liban.* T. I. p. 353. C. 756. D. Onomaſt. *Calep.* p. 76. *Jurgo*, ζυγομαχέω. WITTER.

Timaeus Lex. *Plat.* ζυγομαχεῖν, εἰργεσθαι ὑπό τινος. STOEB.

3 Ἀλλὰ ἠμφ.] Leid. pr. ἀλλὰ καὶ, & dein ἐπὶ ἐχθρῶν. Adi doct. *Ruhnkenium* ad *Timaei* Λεξ. Πλατ. OUDEND.

Ἀλλὰ . . . ἐζυγομάχουν delet MS. A. ſic etiam mox: ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμην τῷ δεῖνι περὶ τοῦδε, quae omnia plenius in MS. B.

4 Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν.] Non recte obſervare videtur *Ariſtaenet.* Lib. I. ep. 2. p. 8. DRAK.

[1] ΖΥΓΟ'Σ ἀρσενικῶς, ἐπὶ ἁμάξης· ἐπὶ δὲ σαθμοῦ [2] οὐ ζυγὸς, [3] ἀλλὰ τὰ ζυγὰ οὐδετέρως πληθυντικῶς. [4] τὸ γὰρ ζυγὸν, ἀδόκιμον.

ΖΣ-

---

1 Ζυγὸς . . . ἐπὶ δὲ σαθμοῦ, οὐ ζυγὸς κ. τ. λ.] Sic tamen non obstante moroso hoc Graeculi imperio, *Theophrastus* ipse dixit, Auctor certe Ἀττικώτατος, in Charact. Eth. cap. IX. p. 94. ἑστῶν εἰς τὸ ζυγὸν ἐμβάλλειν, & *AElianus* Lib. X. Var. Hist. cap. 6. ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς. Sed plura vid. apud *Guil. Budaeum* in Comment. Ling. Graec. p. 586. seqq. TRILL.

2 Οὐ ζυγὸς, ἀλλὰ &c.] Numquam credam, *Thomam* existimasse, ζυγὸς in singulari numero recte non dici ἐπὶ σαθμοῦ: quod probant exempla innumera, & ceteri Grammatici *Ammon. Hesych. Eustath. Etym. Poll. Suid.* &c. monuerunt. Putem, Auctorem scripsisse: τὸ (ἡ *Amm.* p. 65. Sed v. *Valken.*) ζυγὸς, ἀφ' οὗ τὰ ζυγὰ οὐδ. πληθ. τὸ γὰρ ζυγὸν ἀδόκιμον. Inserui γὰρ auctoribus MSS. Leidd. atque ita se omnia bene & dilucide habent. Plerumque vero ζυγὸς de lance invenias sine articulo: ut apud *AElian.* Lib. X. V. H. 6. ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς, sive ἐπὶ· sed vide *Duk.* Misc. Obs. V. III. pag. 237. In *Poll.* quidem Lib. VIII. §. 10. nunc legas ἀκριβέστερος τοῦ ζυγοῦ τὴν ῥοπήν· verum MS. non agnoscere τοῦ, & sine articulo alibi adhibuisse *Pollucem*, docet *Jungerm.* OUDEND.

3 Ἀλλὰ τὰ ζυγά.] At numero singulari efferri, etiam cum de lancibus sermo est, ostendunt haec *Orphei* Hymn. 62. vs. 6.

—— —— ἀεὶ θρηνεῖς γὰρ ἀπάντας,
Ὅσσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγὸν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Πλάστιγξι βριαραῖσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως.

Ubi *Casaubonus* legit μάστιξι; quae tamen illius emendatio obstare non debet, quin ζυγὸν ibi lances exponatur, ut in hocce Pythagorae symbolo ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν, de quo *Jamblichus* in Prot. c. 21. τὸ δὲ, ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοπραγεῖν παρακελεύεται, καὶ προτιμᾶν ἰσότητα καὶ μετριότητα θαυμαστῶς, καὶ τὴν τελειοτάτην ἀρετὴν γινώσκειν δικαιοσύνην. Sed ad *Orpheum* ut redeamus, ex illius verbis colligas, minus recte a *Thoma* traditum, nomen illud neutro genere non usurpari: nec rectius *Ammonius*, qui femininum esse debere, contendit: ζυγὸς, inquit, ἀρσενικῶς μὲν ἐπὶ τῶν βοῶν, θηλυκῶς δὲ ἐπὶ τῶν σαθμῶν. SALLIER.

4 Τὸ ζυγὸν ἀδόκιμον.] Probant tamen in re militari *Arriani* quaedam exempla, qui singulari usus numero est Tact. p. 34. 35. Blanc. item in re nautica. *Sophocl.* Ajac. vs. 249.

M

[1] ΖΩ͂ΜΑ, ἡ ζώνη, [2] ȣ̓ ζῶσμα. [3] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· ϰ̀ ζῶμα τȣ̉μὸν ȣ̓ χλιδαῖς ἠσκημένον. [4] ϰ̀ Θȣκυδίδης· [5] διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο.

[6] ΖΩ͂ΝΙΟΝ κυρίως, ἐπὶ γυναικός. [7] Πλȣ́ταρχος ἐν συμ-

Ἡ θοὸν εἰρεσίαις
Ζυγὸν ἑζόμενον
Ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι.

Schol. ad Iliad. B. v. 293. ζυγὰ αἱ τ̃ ἐρεσσόντων καθέδραι. Par autem ratio jugi, cornuum aciei instructae, transtrorum atque lancium, quorum unum suo jure exposcit alterum. De lance autem nemo disertior *AEliano* Var. Hist. X. c. 6. Ἀρχέστρατος δὲ ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἁλοὺς, ϰ̀ ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς, ὀβολȣ̃ ὁλκὴν ἔχων εὑρέθη, ὥς φασι. De jugo metaphorice accipiendus *AEsch.* Pers. vs. 50. STOEBER.

Moschio apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* pag. 127. *Euripid.* ibid. pag. 129. *AElius* Dionys. apud *Eustath.* Comment. ad Odyss. A. p. 19. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παρασημειȣ́μενος τινὰ, ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, λέγει ȣ̔́τως ἐ λιμὸς, ὁ σκότος ——— ȣ̓δέτερα δὲ τὸ νῶτον, τὸ ζυγόν.

1 Ζῶμα.] Confer *Moerida*, *Suidam*, qui idem *Sophoclis* ex El. vs. 433. exemplum excitavit. *Thucydidis* verba, in quis MS. Leid. pr. & Edd. Vett. διαζώματ' ἐχ. vide Lib. I. §. 6. OUDEND.

2 Οὐ ζῶσμα.] Minus recte hoc dictum videtur; vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* Hymn. in Dian. vs. 11. *Heliodor.* AEthiop. Lib. III. p. 127. DRAKENB.

Habent tamen immerito damnatam vocem ζῶσμα *Pollux*, *Achilles Tat.* & alii, ut ostendit ill. *Ez. Spanhemius* ad *Callimach.* p. 135. TRILLER.

3 Σοφοκλ. ἐν Ἠλ.] Vs. 454.

4 Καὶ Θȣκυδ.] Lib I. p. 5. B. falsum est, quod legi volunt διὰ ζώματ' ἔχοντες Rom. & Vascos. quemadmodum etiam Nostrum suo in Cod. legisse, verisimile est; διάζωμα idem quod ζῶμα. Illo usus quoque *Joseph.* p. 84. C. STOEBER.

5 Διαζώματα ἔχοντες.] Uterque MS. διαζώματ' ἔχοντες.

6 Ζώνιον κυρίως &c.] Librarii magis incuria, quam *Blancardi* studio inepta vox ἀρσενικῶς ex praecedente ζυγὸς huic §. illata est; pro qua ex Rom. & Vascos. κυρίως omnino restituendum. *Moschop.* ζώνη ἡ τȣ̃ ἀνδρὸς, ζώνιον δὲ τὸ τ̃ γυναικός. De mulieribus ζώνη apud *Diod.* II. p. 146. B. item ζωστὴρ l. c. p. 129. B. STOEBER.

Ζ. κυρίως] Sic suam vocem veram *Thomae* restitui auxilio MSS. Leidd Oxon. & Edd. Vett. pro qua inscite & perridicule ediderat *Blankardus* ἀρσενικῶς: unde decepti viri docti conjecerant ȣ̓δετέρως, *Moeridis* scil. Ed. Anglus in Add. & Cl. *Wesselingius* in

συμποσίῳ τῶ ἑπτὰ σοφῶν· καὶ διαπλέκουσαν [1] ὥσπερ ζώνια καὶ κεκρυφάλους [2] περιβάλλειν ταῖς γυναιξί. [3] ζώνη δὲ,

---

in Obferv. pag. 133. At recte Cl. *Valkenar.* κυρίως bene ante *Blank.* legi monuit ad *Ammonium* pag. 65. ζώνη ἐστιν ἡ τῶ ἀνδρός. ζώνιον τὸ τῆς γυναικός. *Moeris* ζώνιον, τὸ γυναικεῖον, Ἀττικῶς. ζώνη ἡ τῶ ἀνδρός. Adde *Poll.* VII. §. 67. *Hefych.* & Comm. Oud.

Ζώνιον ὑδετέρως. Abresch.

Uterque MS. κυρίως legit pro ἀρσενικῶς, quod in ὑδετέρως mutatum voluit *Hudfonus* in addend. ad *Moer.* Atticift. *Afclepiades* Epigr. a Cl. *Reiske* edito in Mifcell. Lipf. Vol. IX. P. II. p. 304.

Ἑρμιόνῃ πιθανῇ ποτ' ἐγὼ συνέπαιζον, ἐχέσῃ
Ζώνιον ἐξ ἀνθέων ποικίλον, ὦ Παφίη.

Mofchopulus de Vocib. Attic. ζώνη ἡ τῶ ἀνδρός, ζώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικός.

7 Πλέταρχος.] Tom. II. p. 154. B. ubi poft ὥσπερ add. ἑταῖραι, Conf. *Briffon.* de R. P. p. 83. Stoeber.

Vocem ἑταῖραι ignorant MSS. A. & B.

1 Ὥσπερ ζώνια.] Excidit vox ἑταῖραι & προβάλλειν leg. ac γυναιξὶν, ut in Leid. pr. V. *Plutarch.* cit. l. p. 154. B. Oud.

2 Προσβάλλειν.] Uterque MS. προβάλλειν.

3 Ζώνην δὲ &c.] Immo de feminis potius longe frequentius ufurpatur vox ifta ζώνη, quam quidem de Viris; conf. *Euftath.* ad Iliad. B. pag. 196. & alibi: adeo, ut hinc non videam, quare hic fibi quandam κατάχρησιν fingat delicatus nimis nofter *Thomas*: quum ex mille Veterum Auctorum locis, & ipfius inprimis *Homeri* & aliorum poëtarum luculentis teftimoniis & exemplis, facillime dilui & infringi poffit infolidum ipfius commentum. Sic, ut pauciffima tantum ex innumeris fere producam, *Herodotus* Lib. I. cap. 51. p. 19. τῆς ἑωυτῦ γυναικὸς τὰς ζώνας ἀνέθηκε ὁ Κροῖσος· & fic in feqq. faepiffime; *Plato* quoque in Alcibiade I. καλεῖν τὰς ἐπιχωρίας τῆς βασιλέως γυναικὸς ζώνην· & *Athenaeus* Lib. I. Πέρσαι ταῖς γαμεταῖς ἐδίδοσαν εἰς ζώνας· qua de fingulari re vid. *Barn. Briffonius*, Lib. I. de Regn. Perf. p. 100. feqq. & Lib. II. pag. 318. feqq. item *M. Ant. Muretus* Lib. XV. Var. Lect. cap. X. p. 405. Omitto nunc ftudio longe plura loca fimilia, apud *Xenophontem*, *Lucianum*, *Plutarchum*, *Appianum*, *Polybium* & alios ubique occurrentia. Et quis, quaefo, nefciat notiffimam illam loquendi rationem, apud ipfum *Homerum*, *Callimachum*, *Theocritum*, *Euripidem* aliosque poëtas inprimis Veteres frequentiffime obviam, λῦσαι ζώνην παρθενίαν, de qua vid. *Everhard. Feithii* Antiquitat. Homericar. Lib. II. cap.

ᾗ, ἐπὶ ἀνδρός. ἢ ἐπὶ γυναικὸς ᾗ καταχρηστικῶς. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· λυσαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς.

ΖΩΝΙΟΠΛΟΚΟΣ, οὐ ζωνοπλόκος. διὰ τὸ ὡς [2] ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἶμαι τὰ τῶν γυναικῶν ζώνια εἶναι πεπλεγμένα.

ΖΩΝΝΥΣ, [3] οὐ ζωννύων.

[4] ΖΩΠΥΡΩ, [5] οὐ πυρός τι ὑποκρύπτω. ἀφ' οὗ καὶ ζώπυρον.

---

cap. 14. p. 167. seqq. *Jos. Scaligeri* Castigat. in Catull. p. 9. & ibidem *Is. Vossii* Observat. p. 7. *Pfeifferi* Antiquit. Graec. Lib. IV. cap. 20. p. 654. Ill. *Ezech. Spanhemii* Observat. ad *Callimach.* pag. 11. & p. 135. tandemque, ne plures, qui in promtu sunt, jam commemorem, *Petri Moll* Animadverf. ad *Longi* Pastoral. Lib. I. p. 9. Nulla ergo hic prorsus κατάχρησις. TRILLER.

Unde hic Accusativus? Edidi ζώνη cum MSS. Dein ἀνδρῶν Leid. sec. *Aristidis* verba vide T. I. p. 97. Ed. Angl. OUDEND.

MSS. A. & B. ζώνη. Conf. *Is. Vossius* ad *Catullum* pag. 7. *Anton. Nebrissensis* Quinquag. cap. 50. Cel. *Wesseling.* Lib. I. Observ. cap. 30. p. 133. Plures autem ζώνας antiquitus simul gestasse feminas, colligas ex *Plutarcho* de Flumin. p. 61. ubi Iris dicitur λέοντα μέγιστον ταῖς ἰδίαις ζώναις ἐπισφίγξασα, deduxisse in montem Opheltium. Ceterum vocem ζώνη civitate donavit *Cato* apud *A. Gellium* Noct. Attic. Lib. XV. cap. 12. p. 681.

1 Ἀριστ. ἐν Παναθ.] Pag. 97. Jebb. Plura exempla legesis apud *Feith.* Antiq. Hom. p. 319. seq. STOEBER.

2 Ἐπὶ τὸ πλεῖστον.] Conjunctim legitur ἐπιτοπλεῖστον in Rom. & Vasc. IDEM.

Una rursus voce Leid. sec. & Edd. Vett. ἐπιτοπλεῖστον. OUD.

3 Οὐ.] MS. A. ὁ.

4 Ζωπυρῶ.] Vid. Cel. *Wetstein* ad N. T. T. II. p. 354.

5 Οὐ πυρός τι ὑποκρύπτω.] Forf. τὸ. WOLF.

Atqui ζωπυρῶ significare ἐξάπτω τὸ πῦρ, ἐγείρω, & Metaphorice ἀναθάλπομαι & ἀναζῆν ποιῶ, docent Grammatici. Opinor, οὐ hic significare, Attice dicendum ζωπυρῶ, οὐ (non) πυρός τι ὑποκρύπτω, & *Thomam* censuisse, ζωπυρεῖν poni pro *ignem recondo*, seu φυλάττω, ne penitus exstinguatur, sed conservetur in sequentem usum, quod fit occultando eum sub cineribus. In *Luciani* loco, qui legitur T. I. p. 106. Ed. ult. a Leid. pr. & Edd. Rom. Vasc. & *Phavor.* abest τι, omnesque MSS. eaedemque Edd. hic dant ἀνθρωπείου γένους. *Phavor.* ἀνθρωπίνου γένους· scil. e memoria citavit *Lucianum.* OUDEND.

Sic

ρον. [1] Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· [2] ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου [3] γένους. ἤγουν ἀπόλειμμα. [4] εἴληφε δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ [5] Πλάτωνος λέγοντος· μικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους.

Sic lectum in MS. A. sed secunda manus liquore rubro adscripsit τὸ πυρός τι. *Hadr. Junius* τοῦ πυρός τι.

1 Λουκ. ἐν Τιμ.] Tom. I. p. 62. *Graev.* ubi ἀνθρωπίνου, quod etiam *Phav.* agnoscit. Rom. ζώπυρον τοῦ ἀνθρωπείου γένους. WITTERUS.

Migrant haec verba ex MS. A.

2 Ζώπυρον τοῦ ἀνθρωπείου γένους.] De hac scita loquendi ratione vid. quae doctissime quondam adnotavit magnus *Jo. Frid. Gronovius*. in Lib. IV. Observat. cap. 3. pag. 42. TRILLERUS.

3 Σπέρματος.] Uterque MS. γένους.

4 Εἴληφε.] Leid. pr. Oxon. *Phavor.* εἴλ. δὲ bene. *Platonis* verba sunt Lib. III. de Leg. initio, ex quo & alii desumserunt. V. Cl. Viros *Solanum* & *Hemsterh.* ad *Luciani* c. l. *Ruhnken.* ad *Timaei* Λεξ. Πλατ. OUD.

MSS. Reg. εἴληφε δέ.

5 Πλατων.] III. Leg. p. 585. D. *Dionys. Halic.* I. p. 16. extr. ζώπυρα γένους & pag. 36. princ. nec non *Themist.* Orat. IX. p. 126. A. XIII. 175. C. III. p. 43. B. VII. 100. D. Vid. *Joh. Fred. Gron.* Observ. Lib. IV. cap. 3. p. 42. ABRESCH.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η'.

[1] ΗΒΑ'ΙΝ καὶ ἀνηβᾶν κάλλιον, [2] ἢ ἡβάσκειν, καὶ [3] ἀνηβάσκειν. [4] Φιλόστοργος· ἢ τὰς αἰσθήσεις ἡβῶν. Συνέ-

---

1 Ηβᾶν καὶ ἀνιβᾶν.] Lege ἀνηβᾶν. BOS.

Ex qua vero ratione, quaeso, illud ἡβᾶν melius pulchriusque eſt iſto altero ἡβάσκειν; nempe ex nulla, niſi ſola quadam inani praeconcepta opinione. Sic enim manifeſtiſſime ipſe *Hippocrates* noſter, Aph. 28. Sect. III. μὴ ἀπλυθῇ περὶ τὸ ἡβάσκειν, atque exinde *Aretaeus*, Vir & Arte & facundia & ſcribendi nitore in primis inſignis, Lib. I. de Cauſſ. & ſign. Acut. Morb. cap. 8. pag. 7. ἡβάσκουσι δὲ παισὶ τὰ ὑμενώδεα. Sed ſtudio nunc omitto hanc in rem plura, apud *Xenophontem*, *Lucianum* & alios paſſim obvia & conſpicua: nemo enim de hac veritate dubitabit. TRILL.

Scr. ἀνηβᾶν. *Luc.* T. I. p. 790. νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν καὶ ἀνθεῖν καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἴη. Ἀνηβῆσαι *Xenoph.* Cyrop. IV. pag. 90. uti ἡβᾶν ſaepius pag. 537. 649. &c. vid. *Harpocr.* voc. ἐπιδιετὲς. *Heſych.* voc. ἀνέβοι & ἀπηβηκώς. *Suid.* voc. ἀνηβητηρίαν. WITTER.

Vitioſe in Ed. *Blank.* ἀνεβᾶν contra MSS. & Edd. Vett. Adi *Heſych.* *Suid.* Apud *Moerida* ἡβᾶν Ἀττικῶς, ἀκμάζειν Ἑλληνικῶς. Sed & ἀκμάζειν & ἡβάσκειν aliquoties uſus eſt *Xenophon* cum aliis; adde *Moerida* in Ἡβάσκειν. *Philoſtrati* verba legas de Vitis Sophiſt. Lib. I. cap. 9. §. 3. *Syneſii* locum reperias Ep. 123. in quo turpiter *Blank.* edidit ἀναβῆσαι pro ἀνηβῆσαι, quod & videas in *Xenoph.* Lib. IV. Cyrop. p. 113. & *Callim.* Hymno in Jov. vſ. 56.

Ὀξὺ δ' ἀνήβησας.

Sed illic rectius legas ὀξὺ δ' ἄρ' ἥβησας cum Elegantiſſimo *Ruhnkenio* Ep. II. p. 11. OUDEND.

MSS. A. & B. καὶ ἀνηβᾶν recte.

2 Ἢ ἡβάσκειν.] Uſus tamen *Xenoph.* Ἀναβ. IV. p. 261. WITT.

Atqui aliud ἡβᾶν, aliud ἡβάσκειν. Diſcrimen attigi in Add. ad *Ariſtaen.* p. 128. duce *Moeride Atticiſta.* ABRESCH.

3 Ἀνηβάσκειν.] Illud verbum legitur apud *Greg.* Nyſſ. T. II. pag. 932. ἀγνώμων μὲν γάρ τις παῖς, καὶ φιλόστοργος, τὸ γηραιὸν τῆς τοῦ πατρὸς ἡλικίας διὰ τῆς παρ' ἑαυτοῦ θεραπείας ἀνακινούμενος ὑπερείδει τὸ σαθρὸν τῆς ἀσθενείας, αὐτὸς τῷ πατρὶ τὰ πάντα γενόμενος. ὅθεν ἐστὶν ἰδεῖν ἀνηβάσκοντα ἐν τῷ παιδὶ τὸν πατέρα. Alibi autem vidiſſe non meminimus; at

αὐγ-

[1] Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ· ἐν φασὶν αἱ ποιήσεις δὶς [2] ἀνήβῆσαι.

[3] Ὥσπερ ἐγεννησάμην ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα, καὶ ἐθρεψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθρεψα λέγομεν, οὕτω καὶ ἩΓΑΝΑΚΤΗΣΑΜΗΝ ἀντὶ τοῦ ἠγανάκτησα. [4] Λουκιανὸς ἐν τῷ ἐνυπνίῳ· ἀγανακτησαμένης τῆς μητρός. ὡσαύτως καὶ ἐθαψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθαψα. [5] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· καὶ εἶδον δι' ἐκείνων, καὶ ἐθαψάμην.

[6] ἫΔΥΣΜΑ, οὐκ ἄρτυμα.

ἨΘΕ-

ἀνηβάω apud ſcriptores Atticos tritiſſimum. SALLIER.

4 Φιλοςρ.] Vit. Soph. I, 9. p. 494.

1 Συνεσ. ἐν ἐπις.] Pag. 260. A. ex quo hic ſcrib. ἀνηβῆσαι.

2 Ἀναβῆσαι.] MS. B. ἀνηβῆσαι.

3 Ὥσπερ ἐγεννησάμην &c.] Tota haec periodus in MSS. & Edd. Vett. ante *Blank.* exhibetur in Litt. A poſt V. Ἀναλογίζομαι, quod illic monitum oportuerat. *Luciani* verba ſunt T. I p. 7. Ed. ult. *Herodoti* vero Lib. I. cap. 117. ſed ibi legitur ἔθαψά μιν, quod contra *Thomam* & *Jungermannum* bene vindicavit *Gronov.* p. 830. OUD.

4 Λουκ. ἐν ἐνυπν.] Tom. I. p. 4. *Graev.*

5 Ἡροδ. ἐν τῇ α.] Pag. 55. E. ubi pro ἐθαψάμην eſt ἔθαψά μιν.

6 Ἥδυσμα, οὐκ ἄρτυμα.] Nulla vero juſta ſatis ſubeſt ratio, cur illud ἥδυσμα melius atque probatius ſit, quam illud alterum ἄρτυμα; praeſertim, quum iſtud ἄρτυμα immerito hic damnatum, praetuliſſe potius optimos quosvis Auctores Veteres, ex eorum monumentis adhuc liquidiſſime conſtet. Ita, ut pauca ſaltim hic adferam, ipſe *Homerus* in βατραχομυομαχίᾳ, 41. κοπτμῶντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν· item *AEſchylus*: διαβρέχεις τ' ἀρτύματα, & *Sophocles*: βορᾶς ἀρτύματα: ſed plura cum his produxit iſtius probatiſſimae vocis exempla *Athenaeus* Lib. II. p. 67. ſeqq. qui ipſe in ſequentibus paſſim promiſcue dixit, ἡδύσματα & ἀρτύματα; ut & *Xenophon*, *Max. Tyrius*, aliique plures; *Plutarch.* de pueror. Educat. ἡ ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι, & ſic alibi ſaepiſſime. Longe enim frequentius apud Veteres melioris aevi Auctores occurrit τὸ ἄρτυμα, quam quidem alterum ἥδυσμα, ut inprimis ex *Theophraſto*, *Dioſcoride*, *Galeno* aliisque luculentiſſime patet. Sic v. g. *Dioſcorides* Lib. III. c. 44. p. 191. εὔχρηστον ἀντὶ ἀρτύματος, & ſic alibi ſaepiſſime. Rurſus ergo, ut ſolet, cum meris umbris luctatus eſt *Thomas*. TRILL.

Vid.

ἨΘΕΛΗΚΑ, Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐθελήσω, 1 ἠθέληκα. 2 τὸ δὲ τεθέληκα, Ἀλεξανδρεωτικὸν, ἀπὸ τοῦ θέλω κανονιζόμενον.

ἮΘΟΣ οὐ μόνον 3 ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόλεως. 4 ὡς Δημοσθένης· τὸ τῆς πόλεως ἦθος. ἤγουν, τὴν κατάστασιν καὶ τὴν 5 γενναιότητα. καὶ ἦθος, ἡ εὔλογος αἰτία. 6 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· οὐδὲ τὰ τολμήματα τῆς πόλεως ἀσπάσασθαι μᾶλλον ἐστὶν, 7 ἢ τὸ τῶν ἔργων ἦθος.

ἭΚΩ,

Vid. *Aristid.* p. 69. A. conf. *Phav.* & *Erot.* h. v. item hunc voc. πίστα. WITTER.

Ne ceteros citem, audi modo *Erotianum*: Ἡδύσμασι, τοῖς χλωροῖς καὶ ξηροῖς ἀρτύμασιν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι, καὶ Εὔπολις ἐν Κλόπαις, καὶ Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ· ὅθεν καὶ τέαρ ἡδὺ λέγει ἐν δευτέρῳ Γυναικείων, τὸ ἠρτυμένον. Mox vitiose Ed. *Blank.* ἠθέλεκα pro ἠθέληκα. OUDEND.

1 Ἠθέλεκα.] Hinc ἠθέλεσα *Antiph.* Or. I. p. 17. DRAKENB.

Scr. ἠθέληκα ex *Phav.* & Rom. STOEBER.

Uterque MS. ἐθέληκα & mox τεθέληκα.

2 Τὸ δὲ τέθελκα.] *Phav.* τὸ δὲ τεθέληκα ἀπὸ τοῦ θελέω κανονίζεται· quae lectio vulgatae praeferenda; vid. quae idem *Phav.* voc. τεθεληκέναι ex *Phrynicho* tradit. De Dial. Alex. scripsere *Pacatus* (vid. *Suid.* voc. Πάκατος. *Etymol.* p. 696, 6.) & *Demetrius*; *Meurs.* B. A. h. v. *Fabr.* B. G. IV, 34. p. 537. STOEB.

Leid. pr. *Phavor.* τεθέληκα, quod rescripsi, ut agendum monuit *Pauw.* ad *Phrynich.* p. 146. τεθεληκέναι, Ἀλεξανδρεωτικὸν τὸ ὄνομα &c. ἡμῖν δὲ ῥητέον ἠθεληκέναι. vid. & *Etym.* M. in ἐθέλω. OUDEND.

3 Ἐπὶ ἀνθρώπων.] Leid. pr. ἀνθρώπου. In exemplo *Aristidis* T. I. p. 157. Ed. Angl. excudi curavi MSS. & Edd. Vett. auctoritate ἢ τὸ τῶν ἔργων ἦθος. Ab Ed. *Blank.* exsulat τὸ. OUDEND.

4 Ὡς Δημοσθ.] Locus est apud *Aristid.* pag. 22. B. Jones loca, in quibus versantur, ἤθη vocare, *Corinth.* tradit pag. 723. WITTER.

5 Γενναιότ.] Male Rom. γεναιότ. IDEM.

Γενναιότητα hic legendum esse, monuit quoque Cl. *Taylor* ad *Demosth.* adv. Leptin. p. 66.

6 Ἀριστ. ἐν Παναθ.] Pag. 15. B. ubi τὸ τῶν ἔργ. uti etiam edit. Rom. exhibet. WITTER.

Differunt etiam ἔθος & ἦθος. Schol. *Soph.* Electr. v. 374. ἔθος ἡ συνήθεια, ἦθος δὲ ὁ τρόπος. STOEBER.

7 Ἢ τῶν.] Uterque MS. ἢ τὸ τῶν.

[1] ἛΚΩ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. [2] ὡς Αἰσχύλος· ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. [3] καὶ ἀντὶ τοῦ ἦλθον, ὡς τὸ,

> Ἥκω, νεκρῶν κευθμῶνα [4] καὶ σκότου πύλας
> Λιπὼν, —— [5] παρ' Εὐριπίδη ἐν Ἑκάβη.

[6] καὶ Λιβάνιος [7] δὲ ἐν μελέτη τῇ τοῦ ῥήτορος· ἥκω τοὺς ἐπιόντας [8] ἐχθροὺς μόνος ὠθήσας τῇ γλώττῃ. [9] οὕτως Ἀττικοὶ τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ παρῳχημένου χρῶνται. τὸ δὲ ἧκον, κοινότερον.

[10] ἮΛΘΕ, κοινὸν· ἐλήλυθε δὲ, Ἀττικόν.

ἨΛΙ-

---

1 Ἥκω ἀντὶ τοῦ ἔρχ.] Leid. pr. ἥκω καὶ ἀντὶ &c. ut passim; & ὁ Αἰσχύλος in Choëph. v. 3. Repetit auctor in κατέρχομαι. In *Euripidis* loco vs. 1. καὶ σκότου πύλας non habent MSS. Leid. Ibi Scholiastes idem, quod *Thomas*, observavit. Sed ἧκον ταχὺ, non ἥκουσι *Xenoph.* p. 278. OUDEND.

Uterque MS. καὶ ἀντὶ τοῦ.

2 Ὡς Αἰσχ.] Choëph. v. 3.

3 Καὶ.] *Isaeus* Or. I. p. 301. *Eustath.* de Amor. Ism. & Ismen. Lib. I. p. 5. *Lucian.* Contempl. p. 348. DRAKENB.

4 Καὶ σκότου πύλας.] Ignorat haec MS. A.

5 Παρ' Εὐριπ. ἐν Ἑκαβ.] Ipso limine fabulae; citatus quoque locus a *Liban.* T. I. p. 458. sed ibi ἥκω λιπὼν κευθμῶνα &c. Conf. Auctorem περὶ κωμῳδίας praefix. *Aristoph.* p. 13. A. ante med. & ipsum *Aristoph.* Ran. vs. 1184. coll. praeced. & seq. WITT.

6 Καὶ Λιβαν.] Tom. I. pag. 703. A. add. *Lucian.* Philopatr. fin. οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός ἐστιν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβάς; σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ κατέρχεται. Idem vero active vocem usurpavit Dial. Meliss. & Bacchid. γραῦν παραλαβοῦσα ἧκέ μοι, *anum acceptam ad me adducas.* IDEM.

7 Δὲ —— ῥήτορος.] Desunt haec verba in Cod. A. particulam δὲ delet MS. B.

8 Ἐχθροὺς μόνος ὠθήσας.] Leid. pr. χρηροὺς μόνος οἳ ἦσαν. Apud *Liban.* T. I. p. 703. editur ἐχθ. μόν. ὑμῖν ὠθήσας. & in M. γρ. ἡμῖν. OUDEND.

9 Οὕτως.] MS. A. οὕτω.

10 Ἦλθε κοινόν.] An igitur parum Attice loquitur *Lysias*, cujus haec verba Orat. II. p. 26. οὗτος τοίνυν εἰς τοῦτο ἦλθεν ὕβρεως, ὥστ' οὐ πρότερον ἠθέλησεν ἀπελθεῖν, πρὶν αὐτὸν ἡγούμενοι δεινὰ ποιεῖν οἱ παραγενόμενοι, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐλθόντες, ἐπὶ παῖδας κόρας, καὶ ὀρφανὰς εἰσιόντα, ἐξήλασαν βίᾳ. Quin tanta est hujusmodi exemplorum copia in Atticorum scriptis, ut alia adducere taedeat. SALLIER.

Mo-

ἩΛΙ'ΘΙΟΣ ἀνὴρ, ὁ μαλακὸς καὶ [1] ἀκίνητος τὴν γνώμην· [2] οὐ μόνον ὁ ἀνόητος. ἠλίθιος καὶ ὁ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἀκίνητος.

[3] ἭΛΙΟΣ λέγεται καὶ μία ἑκάστη ἡμέρα, διὰ τὸ τὸν ἥλιον τῇ τοῦ οὐρανοῦ φορᾷ ἀποκαθιστάμενον ὅθεν ἤρξατο [4] νυχθήμερον ποιεῖν. [5] καὶ Λιβάνιος [6] ἐν ἐπιστολῇ τῇ, οὔπω μοι τὸ

Moschop. τὸ ἦλθον δεύτερου ἀορίστου μόνον τυγχάνον, εἰς ἅπασαν ἔγκλισιν ἐστιν εὔχρηστον, τὰ δ' ἄλλα ἄχρηστα. STOEBER.

1 Ἀκίν. τὴν γνωμ.] Usus hoc sensu *AEschin.* Epist. III. p. 122. ἄχθομαι μὲν, ὥσπερ εἰκός ἐστιν· ἀγανακτῶ δὲ οὐδέν. οὐ γὰρ οὕτως ἔγωγε ἠλίθιός εἰμι. Vid. & apud *Xenoph.* Cyrop. V. p. 105. *Epictet.* Ench. c. 18. 19. IDEM.

2 Οὐ μόνον ἀνόητος.] *Aristoph.* in Eccles. vs. 760.

ἈΝ. ἀνόητος; ΦΕΙ. οὐ γάρ; ἠλιθιώτατος μὲν οὖν
Ἁπαξαπάντων.

V. & Comm. ad *Hesych.* OUD.

F. οὐ μόνον ὁ ἀνόητος, ἠλίθιος, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς —— ABRESCH. MS. B. οὐ μὴν.

3 Ἥλιος λέγεται καὶ μία ἑκάστη ἡμέρα, κ. λ.] Inde Graeci elegantissime ἥλιον vel ἡμέραν ἀναλίσκειν dicunt & Latini pariter, *Consumere soles*, uti *Persius* Sat. V. *Tecum etenim longos memini consumere soles*, ubi plura in aureo Commentario, p. 158. adnotavit *Casaubonus*, item ad Eclog. IX. *Virgil. Taubmannus*, pag. 94. nec non *Davis.* ad *Hirt.* de Bell. Alex. Cap. XLVII. quibus adde, si lubet, quae nosmet ipsi quondam eadem de re obiter observavimus ad somnium *Scip.* T. I. Poemat. nostror. Physico-Ethicor. p. 409. Edit. III. TRILLER.

Longe disertior *Moschop.* Dict. Att. ἥλιος λέγεται τὸ νυχθήμερον, ὅτι διὰ τοῦ νυχθημέρου ἀποκαθίσταται ὁ ἥλιος, ὅθεν ἤρξατο τῇ τοῦ οὐρανοῦ φορᾷ. ἥλιος καὶ ὁ δωδεκάμηνος χρόνος· ὅτι διὰ τῶν δώδεκα μηνῶν διέρχεται τὸν ἑαυτοῦ κύκλον ὁ ἥλιος, καὶ ἀποκαθίσταται, ὅθεν ἤρξατο τῇ ἑαυτοῦ κινήσει. STOEBER.

Antholog. Lib. IV. c. XVII. epigr. I. p. 735.

——— ——— καὶ τόσος ἐστὶ
Κίων ἠελίοις ἐν τριάκοντα δύο.

Quod epigramma exstat quoque apud *Gruterum* p. CLXXXV. 6. & apud *Whelerum* T. I. Itiner. p. 139. Latine autem eleganter versum dedit *Andr. Schottus* Itiner. Italiae Lib. II. pag. 348. *Nicander* Theriac. vs. 275. Incerti lusum in hac voce vid. *Anthol.* Lib. II. cap. XXXIV. epigr. 2. p. 334.

4 Νυχθήμερον.] MS. A. ἡμέραν καὶ νύκτα.

5 Καί.] Particula καὶ abest ex Cod. A.

6 Ἐν ἐπιστολῇ τῇ.] Ep. 1586. De τὸ νυχθήμερον ποιεῖν V. ad *Pauli* Ep. 2. ad *Corinth.* v. 25. OUDEND.

τῆς λύπης ὑφῆκας· αὐτὸς ἐν πολλοῖς ἡλίοις ἐφύλαξας. ἥλιος δὲ ὁ δωδεκάμηνος καιρὸς, ὅτι διὰ δώδεκα μηνῶν διέρχεται τὸν ἑαυτοῦ κύκλον ὁ ἥλιος.

ἩΜΑΡΤΟΝ δόκιμον, [1] καὶ ἁμαρτεῖν. ἡμάρτησα δὲ ἀδόκιμον, καὶ ἁμαρτῆσαι. εἰ καὶ Ἀριστείδης ἅπαξ εἶπεν [2] ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς πρώτῳ, ἁμαρτήσασθαι.

[3] ἬΜΕΛΛΟΝ Ἀττικοὶ, [4] οὐκ ἔμελλον.

[5] Ἀμαρτάνουσιν [6] οἱ τὰ ἩΜΙΣΗ λέγοντες, καὶ οὐ τὰ ἡμίσεα.

---

1 Καὶ ἁμαρτῶν.] Phavor. ἁμαρτεῖν. WITTER.

Sic correxi e Leidd. & Oxon. ac Phav. pro ἁμαρτῶν. Et contrarium eſt, quod ἀδόκιμον pronunciat Thomas, ἁμαρτῆσαι. OUDEND.

Uterque MS. ἁμαρτεῖν.

2 Ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητ. πρώτῳ.] Phav. περὶ, quamvis etiam ὑπὲρ tueri ſe quodammodo poſſit ex Ariſtid. p. 118. fin. Orat. Locus cit. eſt p. 114. B. ex quo leg. ἁμαρτῆσαι. Idem ἁμαρτήσονται p. 115. A. ἡμαρτῆσθαι pag. 116 A. WITTER.

Deſunt de more in Oxon. Neque etiam illic inveni ἁμαρτήσασθαι, ſed T. I. p. 439. Ed. Angl. διαμαρτεῖν, & pag. 450. ἁμαρτεῖν· pag. 469. ἁμαρτάνειν. OUDEND.

3 Ἤμελλον, Ἀττικοὶ, οὐκ ἔμελλον.] Jenſ. Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 10. DRAKENB.

At hoc falſiſſimum eſſe, multis ex Luciano τῷ Ἀττικωτάτῳ productis in contrarium exemplis, liquidiſſime oſtendit Cl. Jenſius, in Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 10. ubi & in ſequentibus plures ejusmodi turpiſſimas Thomae noſtri hallucinationes diligenter adnotavit idem induſtrius Luciani lector; quibus add. illud in Demon. p. 857. Tom. I. ſtatim ab initio: ἔμελλεν ἔσεσθαι, ut alia taceam plura. Idem tamen antea ſomniaverat Phrynich. pag. 148. & p. 162. ubi vid. Nunneſ. & Hoeſchel. nempe ut more improbo, tacite etſi fruſtra, reprehenderent ipſos ſacros N. T. ſcriptores. TRILLER.

Vid. Jenſ. L. L. p. 10. WITT.

At centies apud omnes omnino ſcriptores ἔμελλον legimus, prae altero ἤμελλον. ABRESCH.

4 Οὐκ ἔμελλον.] Minus recte, ut oſtendunt haec Lyſiae Orat. 2. p. 36. ἐπειδὴ δ' ἀφικόμην πάλιν ἦγον αὐτὸν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν Σίμωνος, οὗ πλεῖστα ἔμελλον πράγματα ἕξειν. Nec Atticos legenti exempla deerunt. SALLIER.

5 Ἀμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες κ. λ.] Deſumſiſſe haec, ut plura alia, Thomam noſtrum ex Herodiani ſcriptis, bene obſervat ad Phrynichum Nunneſius, p. 199. Ceterum ſecundum Cano-

εια. [1] τὰ γὰρ τριγενῆ τῶν ὀνομάτων, ἐπὶ τῶν ὀυδετέρων διῃρημένας ἔχουσι τὰς τοιαύτας πτώσεις. οἷον, οἱ γλυκεῖς, αἱ γλυκεῖαι, τὰ γλυκέα· οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξεῖαι, τὰ ὀξέα· οὕτως ἄρα καὶ οἱ ἡμίσεις, [2] αἱ ἡμίσειαι, τὰ ἡμίσεα. καὶ [3] ἐπὶ τοῦ ἑνικοῦ ἡμίσεος λέγε, ὡς ὀξέος, καὶ γλυκέος, [4] ἀλλὰ μὴ ἡμίσους. [5] Δίων οὖν ἡμίσους λέγων, ἁμαρτάνει. [6] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· τρίτον μέρος ἀνθ' ἡμίσεος τῆς τροφῆς ἐδίδου. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ, καὶ συνῃρημένως καὶ ἀσυναιρέτως ἐκφέρουσιν. [7] ὡς ὁ αὐτός· τῶν πρέσβεων τοὺς ἡμί-

---

canonas grammaticos & analogiam syntacticam idem esse, sive quis ἡμίσεα dixerit, sive contractius ἡμίση, licet illud plenius & productius frequentiori sit in usu, omnibus notum esse arbitror. Nodum ergo in scirpo & hic, pro solito more, quaesivit *Thomas*. TRILL.

Theophrastus tamen ait Char. C. XI. τὰ δὲ καταλειπόμενα ἀπὸ τῆς τραπέζης ἡμίση τῶν ῥαφανίδων· & *AElianus* Lib. VI. V. H. c. 1. τῶν μὲν γινομένων ἁπάντων τὰ ἡμίση. Ceterum omnia haec usque ad ἡμίσους descripsit *Thomas* ex *Herodiano*, quem bene e Nostro correxit *Pauw*. p. 198. OUDEND.

6 Οἱ τὰ ἡμίση.] Ita tamen *Theophr.* Char. c. 11. τὰ δὲ καταλειπόμενα ἀπὸ τῆς τραπέζης ἡμίση τῶν ῥαφανίδων ἀπογράφεσθαι &c. SALLIER.

Ut *Thucydides* quem laudat, sic & *Plato* VI. Legg. pag. 615. F. Locus *Thuc.* quem ex Libro VIII. citat, habetur cap. 64. princ. Idem terminatione Masculina cum substant. feminino Lib. IV. cap. 104. vs. 26. ἡμίσεος ἡμέρας πλοῦς. Sed hoc nihil ad *Thomam*. ABRESCH.

Uterque MS. τὸ ἡμίσυ.

1 Τὰ γὰρ τριγενῆ.] Scr. τριγενῆ. WITTER.

2 Αἱ ἡμίσειαι.] *Demosth.* τὴν ἡμίσειαν p. 601. A. STOEBER.

Uterque MS. αἱ ἡμίσυαι, τὰ ἡμίσυα.

3 Ἐπὶ τοῦ ἑνικοῦ.] Addunt δὲ Leidd. OUDEND.

Post ἑνικοῦ addit MS. B. ἀρσενικοῦ.

4 Ἀλλὰ μὴ ἡμίσους.] Quemadmodum *Diodorus* Sic. pag. 45. C. XX. p. 754. *Joseph.* p. 63. F. 81. B. &c. *Aristeas* p. 9. B. WITTER.

5 Δίων.] Sc. Chrysostomus ἐν Εὐβοικῷ sive Orat. 7. p. 99. C. ἐξ ἡμίσους ἐκόμων. pag. 103. στρογγύλον ἐξ ἡμίσους &c. OUDEND.

6 Θουκ. ἐν τῇ ὀγδ.] Scrib. τετάρτῃ p. 308. A. WITTER.

MS. A. ἐν τῇ τετάρτῃ. MS. B. ἐν τῇ δ.

7 Ὡς ὁ αὐτός.] Lib. VIII. p. 589.

ἡμίσεις. καὶ πάλιν· τὰς ἡμίσεας τ̃ νεῶν. κάλλιον δὲ τὸ ἀσυναίρετον.

1 ῾ΗΜΩΔΙ'Α, ἐπὶ τ̃ ὀδόντων, κάλλιον ἡ αἱμωδία.

2 ῾ΗΝΙ'Α, καὶ ῥυτῆρες, οἱ ἱμάντες τοῦ χαλινοῦ, οὓς κατέχουσιν

---

589. B. Καὶ πάλιν] l. c. pag. 556. C. WITTER.

Lib. III. §. 20. IV. §. 42. & mox Lib. VIII. §. 8. V. ibi & §. 35, 64. *Dukerum.* OUDEND.

1 ῾Ημωδία, ἐπὶ τ̃ ὀδόντων, κάλλιον, ἡ αἱμωδία.] Nibilo felicius hic quoque cessit augurium acuto nimis nostro Grammatico: ῾Ημωδία enim, cujus & meminit *Hesychius*, rarissime, & apud recentiores fere Graecos, occurrit; quum contra alterum αἱμωδία apud praestantissimos & vetustissimos Auctores frequentissime legatur, inprimis vero *Hippocratem*, *Theophrastum*, *Aristotelem*, *Dioscoridem*, *Galenum* & alios. Qua de re vid. quae ex solo *Hippocrate* collegit in Oeconomia sua *Foesius*, exempla, pag. 9. voce αἱμωδία TRILLER.

Confer *Moerida*, *Suidam* & Comm. ad *Hesych.* ἠμωδιαν, αἱμωδίαν. OUDEND.

2 ῾Ηνία, καὶ ῥητῆρες.] Leg. ῥυτῆρες· nam ῥυτῆρες sunt ἡνία, *lora freni*, a ῥύω. ῥητῆρες vero sunt *dictores*, *praeceptores*, a ῥέω, *dico*. *Pollux* Onom. I. 10. Αἱ δ᾽ ἡνίαι καὶ ῥυτῆρες καλοῦνται. BOS.

Scr. omnino ῥυτῆρες, uti res ipsa docet, & *Phavor.* Conf. *Lamb. Bos* Observ. Crit. c. 45. *Gloss.* p. 80. *ductarium*, ἀγωγὸς, ῥυτὴρ *abena*, ἡνία. pag. 186. *retinaculum*, ἡνία, ῥυτῆρες. WITTER.

Accuratius Schol. *Soph.* ined. Ajac. vs. 241. ῾Ρυτῆρες κυρίως, οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ, οὓς κατέχουσι ταῖς χερσὶν οἱ ἱππεύοντες. STOEB.

Leg. ῥυτῆρες. D. HEINS.

Sic & *Bos* correxit & habet *Phavorinus*, verissime, quare in textum recepi. Docent id omnes Grammatici, & in his *Etym.* M. ac *Suidas:* ῾Ρυτῆρες, χαλινοὶ, ἡνίαι, ἱμάντες. ἐν ᾿Επιγράμματι· Χρυσοῦς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κλῇδας ἐλέγχει. quod legitur in Anthol. Lib. VII, 29. ubi male editur quoque ῥητῆρας. *Apoll. Rhod.* Lib. III. vs. 1236. ῥυτῆρας δὲ χερσὶν ἔχεν. V. & *AElian.* de Anim. VII, 12. XII, 34. XVII, 26. In praecedente apud *Suidam* voce ῾Ρυτῆρα, pro τὸ εἶδος lege Τίτιδος. Est enim pars inediti Epigrammatis Persae, cujus hoc ultimum est Distichon:

> Ὄλβια Εἰλείθυια πολυμνάστοιο φύλασσε
> Τίτιδος, ὠδίνων ῥύτια δεξαμένα.

OUDEND.

H. Junius καὶ ῥυτῆρες. *Sophocl.* Ajac. Lorif. v. 241. conf. Schol. &

ἔχουσιν οἱ ἱππεύοντες ταῖν χεροῖν. χαλινὸς δὲ, ἰδίως μὲν τὰ ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου [1] λέγονται· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ ὅλον. [2] φάλαρα δὲ, [3] τὰ ἐν τῷ μετώπῳ.

ἩΡΑΚΛΕ'Α, ὡσαύτως καὶ Θεμιστοκλέα, καὶ Περικλέα, καὶ ὅσα τοιαῦτα, [4] ἐπεκτείνων τὴν τελευταίαν συλλαβὴν λέγε· [5] ἢ Ἡρακλῆ, [6] χωρὶς τοῦ ν', καὶ Θεμιστοκλῆ. [7] ἀλλὰ μὴ Ἡρακλῆν, [8] Θεμιστοκλῆν, καὶ Περικλῆν.

ἩΡ-

& *Balth. Stolbergii* Praelect. p. 147. *Moschopulus* de Voc. Attic. V. Ἡνία.

1 Λέγονται.] Leid. pr. λέγεται, rectius. Saepe tamen cum aliis nominativo pluralis neutro genere subjungit verbum plurali numero. De χαλινῷ V. *Polluc.* Lib. I. §. 147. *Scheffer.* de R. Veh. L. I. cap. 13. OUDEND.

2 Φάλαρα.] *Corinth.* p. 723. *Gloss.* p. 20. *antilena*, ἱμὰς ἵππων. διερμηνευτής· ὅ ἐστιν ἱμὰς ἵππων περὶ τὸ στῆθος. WITTER.

Moschop. ἡνία καὶ ῥυτῆρες τὸ αὐτό. εἰσὶ δὲ οἱ ἱμάντες τοῦ χαλινοῦ, οὓς κατέχουσι ταῖς χερσὶν οἱ ἱππεύοντες, χαλινοὶ δὲ τὸ ὅλον. ἰδίως δὲ τὰ ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου. φάλαρα δὲ τὰ ἐν τῷ μετώπῳ. STOEBER.

3 Τὰ ἐν τῷ μετώπῳ] Vitiose Ed. *Blank.* & *Phavor.* μετώπῳ. Sunt autem vel προμετωπίδια, vel τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. V. *Etym. M. Suid. Poll.* Lib. X. §. 54. *Hesych. Salm.* ad *Achill.* Tat. p. 557. Mox ὡσαύτως δὲ Leid. pr. OUDEND.

4 Ἐπεκτείνων.] MS. B. ἀπεκτείνων. male.

5 Ἢ Ἡρακλῆ, χωρὶς τοῦ ν, καὶ Θεμιστοκλῆ] Hisce exceptis, cetera leguntur totidem fere verbis in *Phrynicho* p. 60. Rescripsi autem fide Codd. & Edd. Vett. χωρὶς τοῦ ν: nam α male edidit *Blank.* ex conjectura alicujus viri docti, ut & inveni ad marg. Ed. Rom. Pertinent ad seqq. non ad praecedentia. OUDEND.

6 Χωρὶς τοῦ α.] *Phav.* Rom. Vasc. χ. τοῦ ν'. Vid. *Moeris* V. Δημοσθένην. *Phryn.* p. 26. *Suid.* voc. ἀτρεία. *Lascar.* p. 443. 449. WITTER.

Uterque MS. χωρὶς τοῦ ν'.

7 Ἀλλὰ μὴ Ἡρακλῆν.] Uti *AElian.* V. H. II, 32. STOEBER.

Saepissime tamen ita in vulgaribus libris occurrit, ut in Oraculo de Hercule apud *AElian.* Lib. II. V. H. c. 32. *Suidam* V. Ἡρακλῆς ξενίζεται. Sed Ἡρακλέην in *Eustath.* ad Il. Ξ. & *Etym.* M. p. 435. Verum recte Cod. Sluisk. & *Eustath.* ad Il. Ε. p. 561. Ed. Rom. dant Ἡρακλῆ: uti scripsit *AElian.* Lib. XII, 15. sed cap. 27. rursus Ἡρακλῆν. at Ἡρακλέα Lib. XII. de An. C. 5. In fine καὶ non agnoscit Leid. pr. OUDEND.

Cod. B. ἀλλὰ μὴν.

8 Θεμιστοκλῆν &c.] Desunt haec in

ἩΡΜΟΣΤΑΙ τὴν γλῶτταν [1] ῥητορικῶς κάλλιον ἂν εἴποις, ἢ καὶ ῥήτορας λέγει ἢ γράφει.

ἨΡΟΜΗΝ, [2] οὐκ ἠρώτησα.

[3] ἩΡΠΑΣΘΗΝ, [4] οὐχ ἡρπάγην.

[5] ἭΡΩ Ἀττικοὶ, οὐχ ἥρωα· καὶ ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πλη-

---

in MS. A. MS. B. particulam καὶ solummodo delet. Vet. *Grammaticus* MS. de Barbarismo: Κατὰ μὲν ἓν πρόσθεσιν βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες, Σωκράτην, Δημοσθένην. τὰ γὰρ εἰς ης λήγοντα σύνθετα οὐ προσλαμβάνει ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τὸ ν. In Inscriptionibus saepe invenias αὐτεξῆν aliaque hujus commatis; vid. *Wheleri* Itiner. T. I. p. 124.

1 Ῥητορικῶς] Ita *Phavor.* Rom. Conf. supr. voc. γεγυμνασμένος. Vid. *Synes.* p. 35. B. 40. C. *Erot.* h. v. *Philostr.* V. S. I, 5. p. 486. ἐπειδὴ λόγου ἰδέαν πανηγυρικὴν ἡρμόσατο καὶ ποικίλην· *quoniam ad panegyricum & varium dicendi genus se composuit.* & I, 8. p. 491. ἡρμόσατο δὲ τὴν γλῶτταν ἀνειμένως μὲν, σοφῶς δὲ καὶ προθύμως. WITTER.

Sic exhibui fide MSS. Edd. Vett. & *Phavor.* vulgo Ῥητορικῆς. Leid. sec. εἴπῃς. Dein ἠρώτησα correxi pro ἐρωτ. ut in Ed. *Blank.* vitiose Sicut & οὐχ ἡρπ. in eadem erat οὐκ, vetantibus MSS. & Edd Vett. OUD.

Pro Ῥητορικῆς leg. ῥητορικῶς. ABRESCH.

Uterque Codex MS. ῥητορικῶς.

2 Οὐκ ἐρώτησα.] *Phav.* Rom. ἠρώτησα. Sic *Ælian.* IX, 29. WITTER.

Uterque MS. ἠρώτησα.

3 Ἡρπάσθην.] Consentit *Moeris*: sed haec scilicet ex eorum sunt numero, quae ab arbitrio fere librariorum pendent: quare diversi Codd. saepius utramque ferunt formam; ut in *Methodii* Conv. Virg. p. 101. C. Mazar. habet, quod editum est, ἡρπάγη, ἡρπάσθη Vatic. Vulgarem modum servant Codd. in *Pauli* II. ad Cor. Ep. XII, 2. 4. ἁρπαγέντα & ἡρπάγη, mutant aliquando Apostoli verbis usi Patres Ecclesiastici. Ἡρπάγην vero, quaeque inde fluunt, tantum non semper reperias in *Strabone* & *Diod.* Sic. rarum est ἡρπάχθη, frequentius ἁρπαχθησομένη. HEMSTERH.

4 Οὐκ ἡρπαγ.] Melius οὐχ in *Phav.* & Rom. WITTER.

MS. uterque οὐχ.

5 Ἥρω Ἀττικοὶ, οὐχ ἥρωα.] Sed contrarium vel ex solo *Luciano* τῷ Ἀττικιστῇ valide docet adversus nostrum frigidum Censorem *Jensius*, Lect. Luc. Lib. I. c. 2. p. 10. quibus addo illud *Aristidis* in Orat. funeb. in Eteon. pag. 79. T. I. ἐπικοσμήσαντες, ὡς ἥρωα· sic & alibi sæpius, item *Demosthenes*, *Xenophon*, & Attici omnes. Graviter ergo & hic lapsus est noster Heros

πληθυντικῶν, [1] οὐχ ἥρωας. ἥρωες δὲ, οὐχ ἥρως· εἰ καὶ ἅπαξ [2] Ἀριστοφάνης, ὑπὸ τοῦ μέτρου βιασθεὶς, οἱ ἥρως εἶπε. τῷ δ᾽ ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον.

[3] ἮΣΘΑ οὐκ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις, ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. Σοφοκλῆς· οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν. καὶ ἁπλῶς [4] πάντες οἱ δοκιμώτατοι, ἐπὶ παρῳχημένου τοῦτο λέγουσιν. ὥστε οἱ ἀντὶ ἐνεστῶτος χρώμενοι, ἁμαρτάνουσιν.

ἩΣΥ-

Heros Grammaticus imbellis. TRILLER.

Sic *Diod.* IV. p. 244. *Synes.* p. 256. B. WITTER.

Nihil hoc verius est, quam quod *Moeris* ait: ἥρω χωρὶς τοῦ ι Ἀττικῶς, ὡς Ὅμηρος Ἥρω Δημοδόκῳ. Ἥρωϊ δὲ μετὰ τοῦ ι Ἑλληνικῶς. Cautius scribit *Etymol.* Ἥρῳ Δημοδόκῳ· δοτική ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἥρωι· κλίσις καὶ οὐκ ἀποκοπή. V. & *Phavor.* Est in Odyss. Θ. vs. 483. Non ergo deceptus est *Suidas*, ut putabat *Kusterus*, quum in V. Ἥρως notavit: διττυλλάβως δὲ κέχρηται Ὅμηρος ἥρω, ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ. ἡρῶναι malle Atticos, quam ἡρώϊναι, ait Schol. *Aristoph.* ἐν Νεφ. vs. 514. & ex eo *Suidas.* Mox εἰ καὶ absunt a Leidd. & *Phryn.* sed agnoscit *Phavorinus*, in quo turpiter ὑπότου editur pro ὑπὸ τοῦ μέτρου OUDEND.

Flexiones, quas ceu minus Atticas reprobat, occurrunt apud *Platonem*, *Dinarchum*, *Antiphontem*, *Xenophontem*, *Philostratum*, *Aristiden*, *Lucianum.* ABRESCH.

1 Οὐχ ἥρωας.] Vid. *Jens.* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 9. DRAKENB.

Est tamen apud *Xenoph.* III. p. 64. *Diod.* V. p. 344. D. 345. D. *Joseph.* p. 788. A. WITTER.

Desunt in Leidd. MSS. & *Phryn.* ex quo descripsit auctor, p. 62. Falsum esse, monuit jam *Jensius* Lect. Luc. p. 10. OUDEND.

2 Ἀριστοφ.] *Phav.* ὁ Ποιητής. Vid. *Maittaire* de Dial. p. 22. B. Conf. *Lasc.* pag. 369. *Steph.* pag. 159. xempla apud *Synes.* p. 83. A. *Lib.* T. I. p. 70. D. STOEBER.

3 Ἦσθα.] *Fuisti*, *Aristoph.* Plut. vs. 834. *fuisses*, *Demosth.* Phorm. pag. 606. C. εἰ δ᾽ ἦσθα ἐπιεικὴς, οὐδέποτε αὐτὰ ἀνήλωσας. Conf. *Phryn.* pag. 24. *Nunn.* & *Ammon.* h. v. STOEBER.

Adi *Ammon.* p. 67. & *Hesych.* & utrobique Comm. *Sophoclis* locus est in *Electra* vs. 558. πάντες non ἅπ. MSS. Leidd. OUDEND.

Vid. cel. *Alberti* Observ. Philol. ad Evang. *Matth.* p. 159. *Moschopulus* de Voc. Attic. h. v. *Polemon* Sophista p. 7. ἄξιός γε ἦσθα, ὦ Κυναίγειρε, τῆς Βριάρεω πολυχειρίας.

4 Ἅπαντες.] MSS. A. & B. πάντες.

 1 Ἡσυ-

1 ἩΣΥΧΑΙΤΕΡΟΝ, οὐχ ἡσυχώτερον. 2 Θουκυδίδης· μᾶλλον δὲ καὶ ἡσυχαίτερα καὶ τοῖς εἴδεσι 3 διηλλαγμένα.

4 Τὸ ἬΤΟΙ, ποτὲ μέν ἐστιν ἐπίῤῥημα διασαφητικὸν, ἀντὶ τοῦ ἤγουν, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ σύνδεσμός ἐστι· παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς συμπλεκτικὸς 5 ὁ αὐτὸς τῷ μὲν, τούτῳ μόνον διαφέρων αὐτοῦ, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ὑποτάσσεται, οὗτος δὲ προτάσσεται. 6 οἷον, ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν 7 κατ' ἄρ' ἕζετο. ἀνταποδοτικὸς δέ ἐστιν αὐτοῦ 8 ὁ αὐτὰρ, ὃς καὶ ἀτὰρ λέγεται, ὥσπερ ὁ δὲ τοῦ μὲν. 9 τούτῳ 10 καὶ οὗτος διαφέρων τοῦ δὲ, 11 ὅσπερ ὁ ἤτοι τοῦ μὲν, τἄλλα δὲ ὁ αὐτός. πα-ρὰ

---

1 Ἡσυχαίτερον.] Ita etiam *Xenoph.* Κυροπ. Lib. I. p. 14. A. TORREN.

Thucydidis locus exſtat Lib. III. §. 82. in quo pro εἴδεσι hic MS. Leid. ſec. Oxon. Ed. Vaſc. praebent ἤθεσι. Tum in MSS. eſt διηλλαγμένα, ut reſcripſi, pro vitioſo διειλαγμένα. OUDEND.

2 Θουκυδ.] Lib. III. p. 217. *Duk.* unde leg. διηλλαγμ. STOEB.

3 Διειλαγμένα.] Uterque MS. διηλλαγμένα.

4 Τὸ ἤτοι ——.] Vſ. 6. ſeqq. leg. conjicio: ἀνταποδοτικὸς δέ ἐστιν αὐτοῦ, ὁ αὐτὰρ, (ὃς καὶ ἀτὰρ λέγεται) ὥσπερ ὁ δὲ τοῦ μέν. Τούτῳ δὲ καὶ οὗτος διαφέρει τοῦ δὲ, ᾧπερ ὁ ἤτοι τοῦ μεν, τἄλλα δὲ ὁ αὐτός. —— διαζευκτικὸς ἀντὶ τοῦ ἤ· τοῦ τοι παραπληρωματικοῦ. ABRESCH.

5 Ὁ αὐτ. τῷ μὲν τούτῳ &c.] *Phav.* ὁ αὐτὸς τῷ μὲν τούτῳ μ. διαφ. ὅτι. WITTER.

MS. A. ſic diſtinguit: παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς, συμπλεκτικὸς· ὁ αὐτὸς τῷ μὲν τουτ. μ. δ. Gemina his habet Theod. *Gaza* Lib. IV. Grammat. p. 172. & *Moſchop.* περὶ σχεδ. p. 106.

6 Οἷον ἤτοι.] *Phav.* ὡς τὸ ἤτοι. WITTER.

7 Κατ' ἄρ' ἕζετο.] Sic cum MSS. Edd. Vett. ac *Phavor.* exhibui ex *Homero* Il. A. 61, 101. B. 76. &c. Inepte vulgo καθαρέζετο. OUDEND.

Uterque MS. κατ' ἀρ' ἕζετο.

8 Ὁ αὐτὰρ &c.] Lege & diſtingue: ἀνταπ. δέ ἐστιν αὐτοῦ ὁ αὐτὰρ, ὃς καὶ ἀτὰρ λέγεται, ὥσπερ ὁ δὲ τοῦ μὲν, τούτῳ καὶ οὗτος διαφέρων τοῦ δὲ, ᾧπερ ὁ ἤτοι τοῦ μὲν, τἄλλα δὲ ὁ αὐτός. In *Phavorino* ὃς καὶ ἀτὰρ loco ſuo, in quem ex *Thoma* reſtitui debet, motum ſententiam turbat. HEMSTERH.

Cod. B. ὁ ἀτὰρ, ὃς καὶ αὐτὰρ λ.

9 Τούτῳ —— τοῦ μέν.] Omiſſa haec verba in Cod. B.

10 Καὶ οὗτος διαφέρων.] *Phav.* διαφέρει. WITTER.

11 Ὅσπερ ὁ ἤτοι τοῦ μὲν.] Ed. Vaſc. ὅπερ. ᾧπερ *Normann.* legi

ρὰ δὲ [1] τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ ἤτοι σύνδεσμός ἐστι διαζευκτικός, [2] ἀντὶ τοῦ ἤ, τοῦ τοί παραπληρωματικοῦ [3] προσλαμβανομένου παρ᾽ αὐτοῖς [4] ἐνταῦθα, [5] ὥσπερ τοῦ γὲ ἐν τῷ ἔγωγε, [6] καὶ ἄλλου ἐν ἄλλῳ, δι᾽ ἔπαρσιν τοῦ λόγου καὶ ὄγκον. σημείωσαι δὲ, ὡς [7] καταρχὰς μὲν τὸ ἤτοι τίθεται ἀεὶ, ὕστερον δὲ τὸ ἤ. οὕτω γὰρ φαμέν· ἤτοι [8] τό δε, ἢ τόδε. [9] ἑτέρως δὲ οὐκ ἄν ποτε εὕροις, πλὴν ἐν Πινδάρῳ ἅπαξ, διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου.

[10] ἭΤΤΟΥΣ, καὶ [11] ἥττω οὐδετέρως, ἐπὶ εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν Ἀττικοὶ λέγουσι. καὶ ἁπλῶς τὴν τοιαύτην κρᾶσιν, ἐπὶ πᾶσι τοῖς εἰς ων συγκριτικοῖς, καὶ

---

gi vult. WOLF.

Scr. ὥσπερ. STOEBER.

In *Phavor.* legitur διαφέρει τοῦ δὲ ὅπερ. A Leid. pr. omnia a τούτῳ usque ad τἄλλα exsulant; in Leid. sec. διαφέρων αὐτοῦ, ὅπερ &c. V. *H. Steph.* in Lexico, ac *Devar.* de Partic. p. m. 225. OUDEND.

1 Τοῖς Ἀττ.] *Phav.* del. τοῖς. Mox ἀντὶ τοῦ ἢ τοῦ τοί, παραπλ.] Disting. ἀντὶ τοῦ ἤ, τοῦ τοι παραπλ. προσλαμβ. WITTER.

2 Ἀντὶ τοῦ &c.] *Devar.* de particul. p. 168. DRAKENB.

Distinguunt MSS. A. & B. sic: ἀντὶ τοῦ ἤ, τοῦ τοι παρ. & mox προσλαμβανομένου.

3 Προσλαμβανομένου.] Ita edidi fide MSS. Leidd. & *Phavor.* προσλαμβαν. MS. Oxon. Ab editis male abest praepositio. OUDEND.

4 Ἐνταῦθα.] Del. *Phavor.* WITTER.

5 Ὥσπερ τοῦ γὲ ἐν] *Phav.* ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἔγωγε. IDEM.

6 Καὶ ἄλλου —— σημείωσ.] Desiderantur, nec tamen injuste, in *Phavor.* IDEM.

MS. A. ἐν ἄλλοις.

7 Καταρχὰς τὸ ἤτοι τίθεται.] *Phavor.* κατ᾽ ἀρχάς. WITTER.

Vid. ibidem *Devarium*, quamvis dissentiat *Steph.* Immo contra *Hesych.* scribit: ἤτοι σύνδεσμος, ἰσοδυναμῶν τῷ δέ. Τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μὲν χρῶνται &c. Dein εὕρῃς Leid. pr. OUDEND.

MS. A. κατ᾽ ἀρχάς.

8 Τό δε.] Uterque MS. τόδε.

9 Ἑτέρως δέ.] *Phav.* ἑτέρως δὲ οὐ τίθεται. παρὰ Πινδάρῳ ἅπαξ εὕρηται, διὰ κ. τ. λ. WITTER.

10 Ἥττους.] *Isocrat.* ad Nicocl. p. 73. DRAKENB.

MS. A. ἥττους καὶ ἥττω Ἀττικοὶ λέγουσι caetera, quae his sunt interjecta, non agnoscit, sed habet ea MS. B.

11 Ἥττω.] Falso nomen *Luciani* gerit Philopatridis auctor, qui τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων scribit T. III. p. 613. Ed. ult. OUDEND.

1 Τρι-

καὶ ἐν τοῖς [1] τρισὶ γένεσι ποιοῦσιν.

[2] ἨΦΙΕΙ, οὐκ ἀφίει.

[3] ἨΧΗ͂ καὶ ἠχὼ, οὐκ ἦχος. [4] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἡ θαυ-

---

1 Τρισὶ γένεσι.] MS. B. τριγενέσι.

2 Ἠφίη, οὐ ἀφίη.] *Phavor.* ἠφίει οὐκ ἀφίει recte. ἀφίει *Liban.* si vera lectio, II, 9. vid. Eund. T. II. p. 71. D. 557. C. ἀφίης *Aristid.* p. 112. A. Witt.

Retineri poterat; ut in *Strab.* XVII. p. 1148 D. τοῖς στρατιώταις ἠφίη τὰ πλήθη· ab ἠφίην, quod minus recte scriptum apud *Liban.* T. I. p. 793. A. μίαν ταύτην ἠφίειν φωνήν· unde Ἠφίεσαν melius in *Hesychio*, quam in *Suida* Ἠφίεισαν· φωνὴν ἠφίεσαν *Pausan.* II. p. 199. *Schol. Eurip.* ad Hec. vs. 838. sed obtemperandum Codd. & *Phavorino* refingi jubentibus Ἠφίει, οὐκ ἀφίει. Posterius est *Homeri* Il. A. 25. 379. & scriptoris ignoti apud *Suid.* in Κεκραγμός· prius maxime frequentatur, etiam a recentioribus: *Procop.* Pers. I. p. 44, 33. *Eunap.* apud *Suid.* in Καλακαίνειν· φωνὴν ἠρεμαίαν ἠφίει *Phot.* Bibl. pag. 273, 4. φωνὰς παντοίας ἠφίει *Antonin. Liber.* c. XXVIII. Optime restituit *Aristaen.* I. Ep. 11. Eruditiss. *Abreschius*: ego pro ἐπιφέρει κύνας, quae loquendi forma mihi latet, in Prov. App. Vatic. C. III, 43. item restituendum puto ἐπηφίει κ. Τῷ ἐπαφεῖναι, verbo scilicet in hac re proprio, utuntur in ea ipsa paroemia declaranda. *Suidas* & *Diogenianus.* Ἤφιε *Marc. Euang.* c. I. 34. XI. 16. aliud esse non opinor, quam ἠφίη vel ἠφίει· sed ductum vulgari consuetudine ab ἵω barytono: alii *Aoristum* II. faciunt: *Sylburg.* ad *Clenard.* pag. 468. *Heupel.* ad *Marc. Euang.* mirum est in hanc scripturam cunctas, quae fuerint inspectae, membranas conspirare; quod nec *Bezam* fefellit. Hemsterh.

Leid. pr. a manu S. & Leid. sec. cum *Phavor.* ἠφίει, οὐκ ἀφίει. Bene. *Hesych.* ἠφίει, ἔπεμπεν scil. φωνήν. *Demosth.* apud *H. Steph.* ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος. Oudend.

Uterque MS. ἠφίει & ἀφίει.

3 Ἠχὴ καὶ ἠχὼ, οὐκ ἦχος.] Est tamen apud *AElian.* Lib. XII. V. H. c. 57. Drakenb.

Cur vero ἦχος damnatur hic? forte, quoniam ista voce frequentius utuntur sacri N. T. Scriptores, quos, ut supra jam monuimus, ubique noster audaculus Grammaticus tacite reprehendit, ipse potius justissimis ex caussis publice reprehendendus. Nihil enim frequentius ista quidem voce ἦχος occurrit apud probatissimos quosque Auctores Veteres, ut vel ex solo *Homero* patet. Sic τοῖο ἔδραχεν ἦχος dixit *Callimachus*, Hymn. in Del. ἐμπίπτων τοῖς ὠσιν ἦχος, *AElian.* Var. Hist. Lib. IV. c. 17. & Lib. XII. c. 57. λίμνη φοβερὸν ἦχον ἀνέδωκε· ἦχοι ὤτων legitur apud

ἡ θαυμαστή [1] σου τῶν ἱερῶν λόγων ἠχώ.
[2] ἨΩ'Ν ἡόνος κάλλιον, [3] ἡ ἠϊὼν ἠϊόνος.

---

pud *Hippocratem*, & *Aretaeum* mox ab initio, & p. 32. apud quem & pag. 75. extat τῶν αἰγιαλῶν ἦχος. Sed sic *Lucianus*, *Xenophon*, *Aristides*, *Plutarchus*, *Theocritus*, *Dioscorides* & fere Auctores omnes loquuntur, ut vel ex vulgaribus Lexicis plenius cuivis constabit. Turpiter ergo rursus lapsus est *Thomas*. TRILLER.

Habent *Laërt*. p. 94. E. *Synes*. p. 92. C. *Gloss*. p. 98. *fragor*, ἦχος, κτύπος. WITTER.

Moschop. D. A. Ἠχὴ ποιητικόν, ἦχος κοινόν. ἠχὼ δὲ τὸ τῆς κραυγῆς ἀντίφθεγμα καὶ ὄνομα θεᾶς. Cum Nostro facit *Moer*. voc. ἠχὴ, quem vid. & ibi not. 1. STOEBER.

Heliodorus AEthiop. Lib. II. p. 67 & πλειόνων ἦχοι *Apollon*. Alex. Lib. III. de Syntaxi p. 28. at ἠχὼ ad *Thomae* mentem *Aristophanes* Avib. vs. 215. & *Plato* Lib. VII. de Polit. p. 435. conf. *Moschopulus* de Voc. Attic. h. v.

4 Συνεσ. ἐν ἐπιστ.] Pag. 273. A. add. p. 239. D. 259. D. 288. C. vid. *Steph*. de Dial. p. 157. Jones pro ἠχούσης dicunt ἠχούσης. *Corinth*. p. 723. ἠχὼ *Herod*. IX. p. 593. D. STOEBER.

Ep. 123. ubi legitur ἡ θαυμαστή σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. Hic quoque MSS. Leidd. jungunt θαυμαστή σου. Ep. 148. ἀκοῦσαι μὲν σου τῆς ἡδίστης τῶν λόγων ἠχοῦς. Vid. Comm. ad *Moerida*. ἠχὴ apud *Callim*. H. in Jov. 53. Sed & ἦχος aliquoties adhibuerunt *Lucianus*, *AElianus*, alii. OUDEND.

1 Τῶν ἱερῶν σου.] Uterque Codex σου τῶν ἱερῶν.

2 Ἠὼν κάλλιον.] *Moschop*. περὶ σχεδ. p. 7. conf. *Jens*. Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 10. DRAKENB.

Ast contrarium ex *Herodoto* atque *Luciano* solidissime ostendit adversus infelicem nostrum Magistrum Cl. *Jensius*, in Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 10. Nec desunt alia plura loca. TRILLER.

Vid. *Jens*. p. 10. ἠόνος *Liban*. T. I. p. 197. D. WITTER.

Immo poëtice magis, ut dorice ἀὼν *Theocr*. Id. XVI. 59. ἠϊὼν, ἠϊόνος optimis quibusque in usu. V. *Jens*. Lect. Luc. p. 10. OUDEND.

Polemon Soph. pag. 5. οἱ μὲν βασίλειας αὐτοῦ πάντες ἐπὶ τῆς ἠόνος καθεστηκότες.

3 Ἡ ἠϊὼν, ἠϊόνος.] Quae si vera sunt, *Euripides* & *Theophrastus* ex Atticorum scriptorum numero delendi, quorum prior Troad. vs. 828. ait:

Ἠϊόνες ἅλιαι
Ἴαχον.

Alter vero Hist. Plant. I. 5. c. 9. νῦν δὲ ὑπὸ ποταμῶν τινων περιεχόμενα, καὶ εἶναι ἠϊόνα. SALLIER.

Arrian. VI, 26. p. 267. ὑπὲρ τὰς ὀφρῦς ἐκ τῆς ἠϊόνος. *Philostr*. Icon. I, 29. p. 806. ἐβόα περὶ τῆς ἠϊόνος & II, 10. p. 827. ἐπὶ Σκαμάνδρου τινὸς ἠϊόσιν. WITTER.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ΄.

[1] ΘΑ΄ΚΟΣ Ἀττικὸν, [2] θρόνος Ἑλληνικόν· θῶκος δὲ, ποιητικόν. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς τὸν Διόνυσον· οὐδ'

---

1 Θάκος Ἀττικὸν &c.] Adfert Auctor exemplum ex *Ariſtide*. Addemus nos unum aut alterum e Comico noſtro, qui in Nub. dicit: τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι· & in Ran. p. 282. Μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν ἐγκαθεδεῖται. BOS.

Vid. de hac voce Schol. *Ariſtoph.* Nub. pag. 64. ita etiam ſubſellia in theatro dicuntur; vid. *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. p. 261. DRAKENB.

Poëta igitur fuit *Hippocrates* noſter, quum ſcriberet, Lib. VII. de Morb. Epidem. p. 865. T. I. ἐπὶ θῶκον ἀναστὰς· & rurſus in Epiſtol. pag. 914. T. II. ἐπὶ λιθίνῳ θώκῳ· & iterum. p. seq. 916. οὐκ ἀηδὴς φύλλων θῶκος· & mox ibidem: τῶν τῆς τύχης ἐπιφθόνων Θώκων? poëta ergo, inquam, fuit *Lucianus*, ὁ Ἀττικώτατος, quum diceret in Demonact. pag. 872. Tom. I. τὸν Θῶκον τὸν λίθινον· item in Jove Tragoed. p. 136. Tom. II. ἐπὶ τῶν Θώκων καθημένους· & ſic alibi ſaepiſſime? Poëtae itaque fuerunt *Theophraſtus*, *Xenophon*, *Plutarchus*, *Athenaeus* & alii plures, qui voce iſta θῶκος frequentiſſime uſi ſunt, ut diligenter legentibus protinus in oculos incurret. Sed ii ipſi omnes, nullo prorſus obſervato diſcrimine, etiam alterum illud θάκος, immerito quidem a Noſtro hic praelatum, haud adſpernantur. Sic ipſe noſter *Hippocrates*, qui ſcripſerat, ut ſupra vidimus, p. 865. ἐπὶ θῶκον ἀναστὰς, ibidem, in antecedentibus, pag. 851. pari elegantia ἐπὶ θᾶκον ἀνίστασθαι dixit: & apud *Theophraſtum*, in Charact. Eth. Cap. XIV. in pleriſque Codicibus legitur: ἐπὶ θάκου, vel θάκους ἀνιστάμενος, in nonnullis vero, obſervante *Needhamo*, ἀπὸ θώκου ἀνιστάμενος· unde, ut plura alia jam taceam, nunc liquidiſſime, ſpero, patebit, promiſcui plane uſus eſſe voces iſtas θάκος atque θῶκος; id quod etiam rectiſſime jam contra *Kuſterum* monuit Celeb. *Lamb. Bos*, in Animadverſ. ad Scriptores quosdam Graecos, Cap. L. pag. 198. In eo autem ſimul graviſſime lapſus eſt *Thomas* noſter, quod τὸ Θῶκος pro voce mere poëtica habet: licet enim *Homerus*, *Heſiodus*, *Euripides*, *Quintus* Smyrnaeus & alii poëtae frequen-

quentius iſta voce utantur, ut notum: tamen ſcribendum potius ab noſtro acutiſſimo ſcil. Grammatico hic fuerat, Θῶκος Ἰωνικὸν, quam quidem ποιητικόν. Ionas enim inprimis ſic voces flectere ſolere, cuivis, credo, notiſſimum; ita v. g. dicere ſolent τρῶμα pro τραῦμα, θῶμα pro θαῦμα, θωμαστότατον pro θαυμαστότατον, θωμάζω pro θαυμάζω, θωμάσια, pro θαυμάσια, ἑωϋτὸς pro ἑαυτὸς, & ſimilia plura apud *Hippocratem*, *Aretaeum*, *Herodotum*, & alios ſcriptores Ionicos, ubivis locorum frequentiſſime occurrentia, ut multis oſtendit *Nicol. Vincentius* Pictavienſis, perſonatus, ſive rectius ipſe *Joſ. Scaliger* in Epiſtola illa rariſſima ad *Stephanum Naudinum Berſurienſem*, contra *Joann. Martinum*, haud procul ab initio, nam Libellus ipſe paginis caret. Sed quid tum poſtea denique? Si etiam, ut male quidem cenſet Noſter, vox iſta θῶκος poëtica fuerit, ideone, obſecro, ex rigidiſſimo hoc moroſi noſtri Grammatici imperio, omnes ſtatim voces ac phraſes poëticae ex ſolutae orationis ſcriptoribus generatim ſevere eliminandae erant? profecto, ſi durum hocce praeceptum procederet, aut quidquam valeret, breviſſimo ſane tempore nec *Herodotum* amplius haberemus, nec *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Demoſthenem*, & *Lucianum*, nec *Hippocratem*, *Aretaeum* aut *Theophraſtum* & *Arrianum*, immo nec ullum alium in univerſum melioris aevi & venuſtioris dictionis Auctorem: quippe qui omnes, ut doctioribus Viris dudum affatim conſtat, toti quanti elegantiis & ornamentis poëticis ubique abundant. Quo vetuſtior enim & praeſtantior quisquam Auctorum Graecorum eſt, eo magis clariusque poëticis ejusmodi coloribus ac luminibus ipſius oratio ſubinde exſplendeſcit: ceu ex ſolis maximorum iſtorum virorum *Herodoti*, *Xenophontis*, *Thucydidis* ac *Demoſthenis* Scriptis, omni aevo victuris, luculentiſſime patet; quibus ſuo merito inprimis addendus eſt ipſe Noſter *Hippocrates*, quippe qui, acute & vere hic obſervante *Erotiano* in prooemio ſui Gloſſarii *Hippocratici*, ὅλως γέγονεν ἀνὴρ Ὁμηρικὸς τὴν φράσιν, quod & multis in locis animadvertit *Galenus*: quale quid etiam de feliciſſimo illo *Hippocratis* imitatore, *Aretaeo* inquam, pariter jure afferendum. Tolle igitur ex his maximis duumviris Medicis dictiones ornatiores poëticas; tunc ſane illos Auctores totos quantos nobis ex oculis manibusque temere ſimul tolles. Sed de his hactenus. TRILLER.

Vid. *Caſaub.* ad *Theophr.* Charact. p. 267. ſeq. STOEBER.

V. Collect. ad *Heſych.* V. θᾶκος & θῶκος· & omnino *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. C. 14. θᾶκος etiam dixerunt poëtae; praeter *Ariſtophanem*. V. *Sophocl.* Trach. 23. *Apoll. R.* III, 111. Immo junxit *Sophocles* συνθακεῖν θρόνοις El. 283. Apud poſteriores quoque proſaïcos θῶκος pro θᾶκος occurrit. V. *Suidam* V. Κόρυκος·

ζυγῆ-

οὐδ᾽ αὐτῷ [1] θᾶκοι τούτου χωρεῖς.
[2] ΘΑΛΗΣ θαλοῦ, οὐ θάλης [3] θάλητος.

Τὸ

ζηλώσας ζωγράφον ἐκέλευσεν αὐτὸν μὲν ζωγραφεῖν ἐπὶ θώκῳ. Sic enim locus hic legendus & supplendus ex eodem testimonio V. Μεδιόλανον. Conf. *Etym. M.* *Aristidis* locum invenies T. I. p. 30. ubi in plurali οὐδ᾽ αὐτῷ θᾶκοι, & sic Leid. pr. ut passim. V. *Lucian.* in Jove Trag. T. I. p. 660. Ed. ult. ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους· ut e MSS. restituerunt viri docti; vulgo erat θώκων. *Xenoph.* Ἀνάβ. Lib. VIII. pag. 235. B. *AElian.* Lib. VI. An. 61. OUDEND.

2 Θρόνος.] Ibi de sella intelligendus *Thomas*; θρόνος enim, cum de solio sermo est, Atticum esse nemo negaverit: eo enim sensu saepe usurpatam reperias ab *AEschylo*, *Sophocle*, *Euripide*, *Aristophane* & *Platone*: de voce θρόνος igitur sellam significante controversia est, quam nos Atticas inter numerandam arbitramur, his *Eurip.* ducti Alcest. vs. 946.

Ἡ μὲν γὰρ ἔνδον ἐξελᾷ μ᾽ ἐρημία
Γυναικὸς εὐνὰς εὖτ᾽ ἂν εἰσίδω κενάς
Θρόνους τ᾽ ἐν οἷσιν ἷζε, καὶ κατὰ στέγας
Αὐχμηρὸν οὖδας.

Ait enim Admetus, non sine ingenti moerore se visurum sedes illas, quibus Alcestis consederat; neque aliter exponendum illud nomen apud *Lucianum* Tom. II. pag. 488. καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί, ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. Ad θᾶκος quod attinet, etsi eo nomine poëtae saepissime utantur, *Homerus* v. g. *Hesiodus*, *Euripides*, *Orpheus* & *Apollonius*, non ita tamen est illorum propria, ut solutae orationis scriptoribus usurpare nefas fuerit. Ita certe *Lucianus* T. I. p. 17. οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι, inquit, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπὶ πολὺ ἐπένθησαν, καὶ τὸν θᾶκον τὸν λίθινον, ἐφ᾽ οὗ ἰώθει ὁπότε κάμνοι ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν. Ita quoque *Plutarchus* T. I. p. 597. *Heliodorus* AEth. p. 155. & *Achilles Tatius* Clitoph. pag. 11. SALLIER.

3 Ἀριστ. ἐν τ. εἰς Διον.] Pag. 72. B. ubi θᾶκοι. WITTER.

Eandem lectionem habet Edit. Jebb. p. 30. fin. STOEBER.

1 Θάκος.] MSS. A. & B. θάκοι.

2 Θαλῆς θαλοῦ.] V. *Etym. M.* *Suid. Moerida.* Ceterum addenda auctori nostro opinor, quae inveni in Leid. pr. *Moschop.* & *Phavorino.* Τὸ θάλλειν ἐπὶ δένδρων λέγεται· τὸ δὲ ἀνθεῖν ἐπὶ μόνων τῶν ἀνθέων. ὅθεν εὐθαλεῖς μὲν κλάδοι· εὐανθεῖς δὲ λειμῶνες. Optime sane. OUDEND.

Porphyrius Schol. in *Homer.* apud cel. *Valckenaerium*, Dissert. de Scholiis in *Homer.* ineditis

Τὸ ΘΑΛΛΕΙΝ, ἐπὶ δένδρων λέγεται, τὸ δὲ ἀνθεῖν ἐπὶ μόνων τῶν ἀνθέων· ὅθεν εὐθαλεῖς μὲν κλάδοι, εὐανθεῖς δὲ λειμῶνες.

ΘΑΜΑ, οὐ πυκνῶς. [1] Ἡσίοδος· καὶ θαμὰ τοῦθ' [2] ἔρδοις. —— [3] θαμινὰ, [4] οὐ πυκνά. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀλλ' εἶα τέκνα θαμίν' ἐπαναβοῶντες.

ΘΑΡ-

---

editis p. 100. Judicum fubfellia θρόνους dici, notat *Adrianus* Ifagog. in S. Script. pag. 6. hinc δικαστικοὶ θρόνοι apud *Himerium* in Declamat. p. 54. & Pervigilium Veneris vf. 7. *Cras Dione jura dicit, fulta fublimi throno. Heraclides* de Polit. p. 74. διαιτῶνται δὲ Κρῆτες πάντες καθημένοι θρόνοις. Conf. *Athenaeus* Lib. V. cap. IV. p. 192. & *L. Pignorius* de Servis p. 281.

3 Θάλητος.] Legitur θάλητι ex *Porphyr.* apud *Menag.* in *Diog.* p. 10. C. vid. ipf. *Laërt.* p. 10. A. 70. D. WITTER.

Vid. *Suid.* in *Plat.* Lib. X. Legg. p. 512. H. & *Plut.* Sep. Sap. Conv. princ. flectitur Θάλεω. ABRESCH.

In aliis autem nominibus declinatio haec obtinet, ut Μένης, Μένητος. Vid. Sofip. *Charifii* Inftit. Gramm. Lib. I. pag. 65. Μένδης, Μένδητος, ut apud *Strabonem* Lib. XVII. p. 1154.

1 Ἡσίοδος.] Ἔργ. vf 362. πυκνῶς *Xenoph.* p. 777. Epicur. apud *Laërt.* p. 284. B. WITTER.

2 Ἔρδοις.] Uterque MS. ἔρδεις.

3 Θαμινὰ, οὐ πυκνά.] Utraque tamen hac voce promifcue femper utuntur *Xenophon*, *Lucianus*, *Ariftides*, *Aretaeus*, *Hippocrates* & alii plures; vid. *Foef.* in Oeconom. Hipp. voce θαμινὰ, *Budaeum* & alios Lexicographos. Nolo ergo actum agere. Sic exempli cauffa, *Hipp.* dixit Lib. de Coac. praen. pag. 523. T. I. οἱ πυκνὰ ἱδρῶντες· & rurfus, p. 564. οἱ φρικώδεες πυκνά· & fic faepiffime in fequentibus, nulla prorfus obfervata diftinctione inter τὸ πυκνὰ, atque τὸ θαμινά. TRILLER.

Nova §. in Rom. & Vafc. ubi poft πυκνὰ legitur: Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ· ἀλλ' εἶα τέκεα θάμιν' ἐπαναβοῶντες. Locus eft v. 292. πυκνὰ *Xenoph.* pag. 754. 771. 773. *Liban.* T. I. pag. 75. D. 119. D. STOEBER.

4 Οὐ πυκνά,] V. *Etym. Hef. Moer. Suid.* Huic autem voci fubjecta reftitui *Thomae*, MSS. & Edd. Vett. auctoribus, quae rurfus exciderant Ed. *Blank.* Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες· vf. 292. uti praecedentia Τὸ θάλλειν &c. jam primis Edd. de quibus & vide p. 448. *Hefiodea* leguntur ἐν Ἔργ. 362. OUDEND.

MS. A. συχνά. Add. ex MS. B. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, his ex MS. A. infuper: ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες.

1 ΘΑΡΡΩ͂ Ἀττικοί, 1 οὐ θαρσῶ. καὶ θάῤῥος, οὐ θάρσος.

καὶ

---

1 *Θαῤῥῶ, Ἀττικοί, οὐ θαρσῶ. καὶ θάῤῥος, οὐ θάρσος, κ. τ. λ.*] Et haec rursus est inanis plane & obtusa *Thomae* nostri subtilitas, quam ipse infra, voce *πιστεύω*, prioris hujus sui commenti prorsus immemor, ita tacite quasi refellit: *καὶ θαῤῥῶ, καὶ θαρσῶ, καὶ θάῤῥος, καὶ θάρσος*· unde liquido, credo, apparet, quam parum sibimet ipsi constiterit temerarius noster *Magister*, & quantum hinc ipsi his in rebus fidendum. Illud enim certissimum, nec Atticos, nec reliquos scriptores Graecos tantum non omnes ullam differentiam, aut distinctionem facere inter τὸ *θαῤῥεῖν* & *θαρσεῖν*, atque inter *θάῤῥος* & *θάρσος*· quum saepissime apud illos, una eademque pagina, utraque illa verba promiscue compareant, ceu ex innumeris pene locis, apud ipsum *Xenophontem*, *Herodotum*, *Lucianum*, *Aristidem*, *Platonem* & quem quaeso non? ut jam poëtas taceam, ubivis obviis ac conspicuis, manifestissime liquet. Ita, ut pauca tantum exempla in medium adferam, *Aristides*, Tom. II. p. 121. *ὕβρει θαρσοῦντας*· & mox, *ἐπὶ τὸ θαρσεῖν* dixit; in sequentibus vero, paucis interjectis, e contrario *θαῤῥοῦντας*, & *θαῤῥεῖν*, item in antecedentibus, p. 72. *μὴ θαῤῥεῖν τοὺς τοιούτους ἀδικεῖν*, & sic porro, atque ita ubique perpetuo variat. Sic *Herodotus*, Lib. I. pag. 24. *θαρσέειν κελεύοντες* scripsit, & aliis locis rursus *θαῤῥέειν*. Quemadmodum apud ipsum *Thucydidem* passim, sine ullo discrimine, legitur *θαῤῥεῖν*, *θαρσεῖν*, *θαῤῥύνειν*, *θαρσύνειν*, ut & *θάῤῥος*, & *θάρσος*, sicut in ejusdem Indice bene observatum: item apud *AElianum* de Nat. Animal. passim, nec non apud *Lucianum* in praecept. Rhetor. & alibi saepissime. Item *Xenophon* Lib. I. Cyropaed. p. 28. *θαρσῆσαι ποιήσαντες*· & Lib. III. pag. 68. *μεστὸν στράτευμα θάρσους*· nec non Lib. de Magist. Equit. Offic. p. 761. *θαρσοῦσι μάλιστα πολέμιοι*· ut alia infinita taceam, unde simul clarissime contra *Thomam* nostrum patet, frequentius longe esse illud frustra damnatum *θαρσεῖν* & *θάρσος*, quam gratis adoptatum alterum *θαῤῥεῖν* & *θάῤῥος*, quae quippe aliquanto rarius apud eundem *Xenophontem* occurrunt, si nempe cum illis comparentur, licet alias sat magna quoque copia obvia passim sint. Ita *θάρσει τέκνον*, *θάρσει γύναι*, *θάρσει βέλτιστε*, item *θάῤῥει τέκος*, & *θάῤῥει κράτιστε*, & similia plura ubique leguntur sine ulla adjecta distinctione, apud *Homerum* Il. XXII. & alibi, *Euripidem* in Hippolyt. Med. & aliis locis, *Sophoclem* in Oed. Tyr. *Lucianum* in Toxari, & alibi saepissime; *Maximum* Tyrium, *Dionys.* Hal. *Polyaenum*, *Platonem*,

καὶ θαῤῥύνω, οὐ θαρσύνω. ὅπερ θαῤῥῶ, εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω ὅτι, [1] δοτικῇ συντάσσεται· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ τολμῶ, αἰτιατικῇ. Συνέσιος [2] ἐν ἐπιστολῇ· καὶ οὓς ἔδει θαῤῥῆσαι.

ΘΑΡ-

nem, *Libanium*, *Dionem* Cassium, *Heliodorum*, *Achillem* Tat. & tantum non omnes reliquos, ut jam supra monui. Conf. de hac notissima loquendi formula Ill. *Bentleji* Dissertat. de Epistolis *Phalaridis*, p. 413. Sed nolo plura de re tam manifesta & liquida. Vide interea, si placet, *Guil. Budaei* Comment. de Ling. Graec. pag. 1354. Celeb. *Wesseling*. ad *Diodor.* Sic. T. II. pag. 28. *Schwarz.* in Comment. Graec. Ling. Nov. Test. pag. 663. seq. & Celeb. *Duker.* ad *Thucydid.* Lib. V. p. 321. quibus, nisi grave, adde, quae diximus quondam ipsi in Observat. Crit. Lib. IV. cap. 3. p. 314. quibus jam longe adhuc plura adjicere possemus interea observata. TRILLER.

Xenoph. θάῤῥειτε p. 504. B. STOEBER.

Ut differant θάρσος, adeoque θάῤῥος quoque & θράσος, docet *Gregor. Naz.* Orat. IV. p. 113. D. ABRESCH.

2 Οὐ θαρσῶ &c.] Minus recte, ut pluribus exemplis ostendi posset; nec rectius statuit, hocce verbum cum dativo construi, quoties accipitur pro confido; aliter quippe *Demosthenes* Olynt. III. pag. 11. οὔτε Φίλιππος, inquit, ἐθάῤῥει τούτους, οὔθ' οὗτοι Φίλιππον· id est, neque Philippus his fidebat; quo sensu *Xenophon* p. 147. ait: καὶ εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀνθασπάζου καὶ εὐώχει αὐτοὺς, ἵνα σε καὶ θαῤῥήσωσιν, *ut tibi confidant*: negari tamen nequit, aliquando cum dativo construi; testis *Lucianus* T. I. p. 801. αὐτὸς γὰρ ἀνόπλος ἦν, διὰ τὸ πάνυ τῷ παιδὶ θαῤῥεῖν. SALLIER.

Attamen in *Thucyd.* saepius legas θάρσος & θαρσεῖν, quam θάῤῥος & θαῤῥεῖν. vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 321, 84. θάρσει *Xenoph.* Paed. I, 9, 19. ἀρσοῦσα *Sophocl.* Electr. v. 316. θαρσοῦντας *Aristid.* Jebb. T. II. p. 121. θαρσεῖν ibid. ex *Thucyd.* STOEBER.

Sic quoque *Moeris* & *Eustathius* ad *Homeri* Il. M. p. 913. Verum Atticorum Antiquissimi *Thucydides*, *Xenophon* &c. aeque dixerunt per ρσ, recentiores demum per duo ρρ expresserunt. Adi Cl. *Dukerum* ad *Thucydidem* Lib. V. §. 4. Sed & *Lucianus* in Toxari T. II. pag. 532. Ed. ult. ait: τὸ Εὐδαμίδου ἐθαύμαστε τὸ θάρσους & de Dea Syria T. III. pag. 450. θαρσέων τὸ ἤιε. OUDEND.

1 Δοτ. συντασσ.] *Aristid.* Jebb. T. II. p. 192. θαῤῥεῖν τοῖς θεοῖς. STOEBER.

2 Ἐν ἐπιστολῇ.] Ep. 3. p. 165. A. καὶ ἑτέρους, οὓς ἔδει θαῤῥῆσαι

&

ΘΑΡΣΕΙ͂Α ἐλπὶς, ἡ ὁμολογυμένη καὶ ἀναμφίβολ@. [1] Θυκυδίδης· [2] ἐλπὶς θαρσεία τῦ μέλλοντ@.

[3] ΘΑ͂ΤΤΟΝ Ἀτ]ικοὶ, [4] τάχιον Ἕλληνες. ἐςὶ δὲ ὐ μόνον ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ καὶ ὄνομα τριγενὲς, ὁ θάτ]ων, ἡ θάττων, [5] καὶ τὸ θᾶττον· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῦ ῥᾶον.

[6] ΘΕΑΤΗ῀Σ [7] κυρίως, [8] ἐπὶ ἀγῶν@.

ΘΕΗ-

& alia loca, quibus confidere vel nos permittere oportebat. *Aelian.* Lib. VI. Anim. cap. 11. τὺς δὲ ἀνθρώπυς θαῤῥεῖ· ubi male vertitur, *contemnit homines*, pro *non timet*, *non fugit.* Sic cap. 17. ἡ μεῖραξ τὸν ἐραςὴν ὐκ ἐθάῤῥει· cap. 22. ὑποζύγιον δὲ πᾶν τὴν μυγαλῆν ὐ θαῤῥεῖ. OUDEND.

1 Θυκυδ. ἐλπίς.] Lib. VII. pag. 542. A.

2 Ἐλπὶς θαρσεῖα.] Lib. VII. § 77. De seq. θᾶτ]ον vide ad *Phrynichum* & *Suidam*; καὶ τὸ θᾶτ]ον Leidd. OUDEND.

3 Θᾶτ]ον.] *Theophr.* Char. p. 6. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 751. DRAKENB.

Et θᾶσσον *Xenoph.* Paed. VI. p. 130. 723. 766. &c. θᾶτ]ον Idem l. c. p. 141. *Laërt.* p. 284. D. conf. *Phryn.* p. 14. *Steph.* pag. 158. *Graev.* ad Soloec. p. 102. WITTER.

4 Τάχιον Ἑλλ.] *Laërt.* p. 290. B. *Diod.* II. p. 93. XIV. p. 295. D. XX. p. 750. *Joseph.* pag. 48. G. &c. *Hesych.* Illustr. pag. 62. IDEM.

5 Τὸ θᾶτ]ον.] MSS. A. & B. καὶ τὸ θᾶτ]ον.

6 Θεατής.] Proprie qui ludos spectat, si *Thomae* fides; nos autem à caeteris rebus ad ludos eam vocem translatam esse, judicamus. Sic *Euripides* Suppl. vs. 652. hocce nomine uti non dubitat, antequam mos ille ludos frequentandi apud Graecos invaluisset:

> Λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς, ἡλίυ κανὼν σαφὴς
> Ἔβαλλε γαῖαν. ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας
> Ἔςην θεατὴς, πύργον εὐαγῆ λαβών.

Ubi θεατὴς is appellatur, qui rem aliquam inspicit, ut & Bacch. vs. 828.

> Οὐκέτι θεατὴς μαινάδων πρόθυμ@ εἶ.

Quae verba sunt nuntii cujusdam Pentheum alloquentis, cujus aetate ludi nondum excogitati. Sed dici vix potest, quam parum in ejusmodi rebus grammaticis tribuendum sit; *Ammonius* v. g. de eadem voce disputans illos inscitiae damnat, qui pro θεωρεῖν non usurpant θεάσασθαι, cum de certaminibus sermo est: θεωρὸς, inquit, καὶ θεατὴς διαφέρει. θεωρὸς μὲν γάρ ἐςιν ὁ εἰς θεὺς πεμπόμενος· θεατὴς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων . . . ἁμαρτάνυσιν ὖν οἱ λέγοντες, θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα. δέον εἰπεῖν θεάσασθαι· quam recte, ostendunt haec

ΘΕΗΛΑΤΟΝ, τὸ θεόθεν ἐλθόν. [1] λέγεται δὲ [2] ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ. οἷον, θεήλατος πληγή. εἰ δὲ εὕρηταί που ἀντὶ τοῦ [3] ὑπὸ θεοῦ ἐλαθεὶς καὶ ἀποδιωχθεὶς, ἀλλ' οὐκ ἔστιν Ἑλληνικόν.

[4] ΘΕΜΕΛΙΟΣ, οἱ κοινοί· τὸ θεμέλιον οὐδετέρως, Ἀττικοί.

ΘΕΟ-

---

haec *Aristophanis* Vespis v. 1373.

—— —— ἄκουσον νῦν ἐμοῦ·
Ὀλυμπιᾶσι γὰρ, ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ,
Ἐφουδίων ἐμαχέσατ' Ἀσκώνδα καλῶς
Ἤδη γέρων ὤν.

Atque *Aristophanem* nemo Atticae linguae imperitum fuisse dixerit, ut nec *Lucianum*, apud quem verbum, de quo controversia est, eodem sensu occurrit T. I. p. 31. ἐμέμνητο πρὸς μὲ, inquit, φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ περὶ ἐμοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων· ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει. SALLIER.

Del. κυρίως *Phavor.* Subjunge huic §. articulum θεωρός ex *Phav.* Rom. & Vasc. STOEBER.

7 Κυρίως.] Deest Leidd. & *Phav.* Connectuntur vero Θεωρὸς δὲ &c. p. 445 quae male per *Blankardum* divulsa sunt. V. *Ammon.* pag. 68. *Casaub.* praef. ad *Theophrastum.* OUDEND.

8 Ἐπὶ ἀγῶνος.] *Aristid.* τὸν θεατὴν τῶν λόγων T. I. p. 231. pr. θεατὴς in judicio *AEsch.* Timarch. fin p. 197. θεάσασθαι ἐπὶ ἀγῶνος Idem Epist. IV. pag. 197. conf. *Harpocr.* voc. θεωροί. STOEBER.

1 Λέγεται.] *Euripid.* Orest. vs. 2. DRAKENB.

2 Ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ.] Haud omnino hoc verum est; certe non ἐπὶ κακοῦ apud *Apollon. R.* Lib. III, 937.

Μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας
Ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον.

Adde Cl. *Wesselingii* Observ. Lib. I. cap. 30. p. 132. OUDEND.

3 Ἀπὸ θεοῦ.] Quamvis defendi possit, edidi tamen cum Leid. pr. ὑπὸ, ut in hac voce *Hes. Etym. Suid. Phav.* IDEM.

Uterque MS. ὑπὸ θεοῦ.

4 Θεμέλιος, οἱ κοινοί.] At *Lucianus* non erat sane ὁ κοινὸς, sed Ἀττικώτατος potius; & tamen contra rigidam severi nimis nostri Magistri sententiam aperte scribebat: τοὺς θεμελίους ὑφαιροῦσης διαβολῆς Lib. de non temere cred. cal. p. 422. T. II. & sic alibi saepe. Neque ipse *Aristoteles* κοινὸς erat, quum diceret Lib. IV. Metaphys. p. 70. οἰκίας θεμέλιος, ut innumera alia taceam. Sed sugillare hic rursus volebat homo malignus scriptores N. T. sacros, apud quos nempe haec vox saepissime occurrit, ut notum. TRILLER.

[1] ΘΕΟΠΡΟΠΟΥΣ ἐκάλουν τοὺς διʼ εὐλάβειαν πεμπομένους εἰς τὸ μαντεῖον, ἐφʼ ᾧ δέξασθαι μαντείαν, ὡς τῷ θεῷ πρέποντας καὶ ἁρμόζοντας, διὰ τὴν προσοῦσαν ἐπιείκειαν. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ·

> [2] Ὁ δʼ ἔς τε Πυθὼ, [3] κἀπὶ Δωδώνην [4] συχνοὺς Θεοπρόπους ἴαλλεν. —— —— ——

καὶ [5] θεοπρόπιον, [6] τὸ τούτοις διδόμενον μάντευμα. [7] λέγεται δὲ θεοπρόπιον, καὶ τὸ ἁπλῶς μάντευμα· [8] θεοπρόπον

Si quidem in eorum numerum referre licet *Thucyd.* Lib. I. p. 62. B. θεμέλια Epicur. apud *Laërt.* p. 288. B. conf. *Steph.* p. 156. WITTER.

Sic quoque *Moeris.* Sed tamen in *Thucydide* invenias Lib. I. §. 93. οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται· & *Luciano* in Pseudom. T. II. p. 218. Ed. ult. καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἐτάφρευον. Alibi quoque neutrum ediderunt, adversantibus MSS. ut in *Apollod.* Lib. II. cap. 4. §. 5. τῆς τε αὐλῆς τὸ θεμέλιον διεῖλε, καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν καὶ τὸν Πηνειὸν σύνεγγυς ῥέοντας παροχετεύσας ἐπήγαγεν· sic lege e MSS. *D'Orvill.* aliisque; vulgo τὸ, Πηλεῖον, ῥέοντα. *Hesych.* θεμείλια, θεμέλιοι· ultimam vocem male mutant non nulli. OUDEND.

Gregor. Naz. Epist. pag. 98. ἢ καὶ θεμέλιος ὑπὸ τῶν οἰκίας. τὸ θεμέλιον dixit Schol. *Pindari* ad Nem. Od. II. vs. 5. sed conf quae ex *AElio* Dionys. adtulit *Eustathius* Comment. ad Odyss. A. pag. 19. & *Moschopulus* περὶ σχεδ. p. 109. *Polemon* Soph. p. 13. ὥσπερ τὰ θεμέλια τῶν οἰκοδομημάτων.

1 Θεοπρόπους.] *Herodot.* Lib. VI. p. 400. D. οἱ δὲ Πύθιοι εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς. WITT.

2 Ὁ δʼ.] Absunt a Leid. pr. & Edd. Vett. *AEschyli* versus est 659. OUDEND.

Delet uterque MS. ὁ δʼ & mox legit ἔς τε Δωδώνης.

3 Κἀπὶ Δωδώνην πυκνούς.] Leid. pr. Oxon. Edd. Rom Vasc. Δωδώνης συχνούς. Memoriae vitio συχνοὺς citavit *Thomas.* In iisdem ἴαλεν. OUDEND.

4 Πυκνούς.] Uterque συχνοὺς, & pro ἴαλλεν habet ἴαλε.

5 Θεοπρόπιον.] Hoc ἔπος θεοπρόπον vocat *Sophocles* Trach. 832. OUDEND.

6 Τὸ τούτοις.] MS. A. τὸ τοῖς μάντεσι διδόμενον.

7 Λέγεται.] *Homer.* Iliad. A. vs. 85. DRAKENB.

8 Θεοπρόπον δὲ τὸν μάντιν, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν.] Vetus ergo & probus Auctor, ex hac quidem temeraria *Thomae* sententia, haud fuit ipse *Homerus*, qui tamen in contrarium manife-

που δὲ τὸν μάντιν, ὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν.

[1] ΘΕΡΑΠΕΙ'Α, καὶ ἡ δυλεία, [2] καὶ τῶν θεραπόντων ἄθροισμα. [3] Ἀρισείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· θεραπεία τε ἐ παρῆν, διὰ τὸ προεκπέμψαι.

ΘΕΡΑ'ΠΩΝ, καὶ [4] θεραπαινὶς, καὶ [5] θεραπαινίδιον, καὶ οἰκέ-

---

nifestissime dixit, Iliad. Lib. XIII, 70. Κάλχας ἐςὶ θεοπρόπος οἰωνιςὴς, *Calchas est vates augur*, ubi videndus *Eustathius*, pag. 887. item Ill. *Spanhemius* ad *Callimach.* Hymn. in Pallad. p. 638. ubi potissimum ex hoc *Homeri* loco probat, τὸν θεοπρόπον idem interdum esse ac μάντιν. Quare & recte hic de fide & veritate *Thomae* nostri dubitat Vir Celeb. *Abreschius*, in Animadvers. in *AEschyl.* Lib. I. cap. 6. pag. 38. dum praeter *Hesychium*, *Suidam* & *Eustathium*, inprimis provocat ad *Sophoclem*, qui nempe in Trachin. vs. 835. ἔπος θεοπρόπον pro μαντείῳ vel θεοπροπίῳ scite & eleganter posuerit. TRILL.

Sic tamen exponunt omnes Grammatici; & sane *Homerus* θεοπρόπον vocavit μάντιν οἰωνιςὴν Iliad. M. vs. 70. ubi V. *Eustath.* & *Schol.* item Doct. *Abresch.* Animadvers. in *AEschylum* p. 38. OUDEND.

MS. B. male θεοπρέπον.

1 Θεραπεία, καὶ ἡ δυλεία, καὶ τῶν θεραπόντων ἄθροισμα.] Sic pro *famulitio*, sive *famulorum grege* occurrit apud LXX *Int.* Gen. XLV. 16. ἐχάρη δὲ Φαραὼ καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ· & *Luc.* Euang. XII. 42. τίς ἄρα ἐςὶν ὁ πιςὸς οἰκονόμος, καὶ φρόνιμος, ὃν καταςήσει ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, *praeficiet famulitio suo.* BOS.

Nec non ἰατρεία ex *Moschop.* voc. θεραπεία. Rarius pro ἱκετεία, quod observavit *Hesych.* voc. θεραπεύσια. quo sensu vocem ἀποθεραπεία usurpavit *Aristot.* Polit. Lib. VII. p. m. 213. pr. καθ' ἡμέραν τινὰ ποιεῖσθαι πορείαν πρὸς θεῶν ἀποθεραπείαν. STOEBER.

2 Καὶ τῶν.] Uterque MS. καὶ τὸ τῶν.

3 Ἀρισείδης ἐν ε.] Tom. I. p. 347. Ed. Angl. V. Cl. *Alberti* Observ. ad *Matth.* cap. 24. §. 45. OUDEND.

Pag. 180. l. 13. f.

4 Θεραπαινὶς.] *Famula*, melioris quippe conditionis quam δύλη, quod accuratius exponit *Joseph.* p. 30. E. ἦσαν δ' ἑκατέραις (Leae & Racheli) θεραπαινίδες τῷ πατρὸς δόντος· δοῦλαι μὲν οὐδαμῶς, ὑποτεταγμέναι δὲ αὐταῖς. WITTER.

5 Θεραπαινίδιον.] Hujusce vocis exempla desunt in lexicis: usurpatur tamen a *Luciano* T. I. pag. 397. οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. Occurrit & apud *Plutarchum* T. I. pag. 928. καὶ νύκτωρ, inquit, παριςαμένα θυραῖς

οἰκέτης, καὶ παῖς, [1] καὶ παιδάριον λέγε.

[2] ΘΕΡΕΤΑΙ, [3] ὐ θερμαίνε).

[4] ΘΕΡΙΖΩ καὶ ἐνθερίζω ἀμεταβάτως, τὸ [5] θέρος ποῦ διά-

θυραῖς καὶ θυρίσι δημοτῶν, καὶ σκώπτουσι τοὺς ἔνδον συνεπλακᾶσι θεραπαινιδίοις στολὴν λαμβάνουσα. Vide quoque *Clem.* Alex. p. 22. SALLIER.

Habet *Synes.* pag. 168. D. WITTER.

Add. *Lucian.* Pifc. pag. 587. STOEBER.

1 Καὶ παιδάριον.] Id eft, fervulus, quo fenfu nomen illud, ni fallimur, occurrit apud *Lucianum* T. II. pag. 142. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην παιδάριον ἀκάθαρτον. Hunc ufurpat *Diog. Laërt.* p. 150. ἐρωτηθεὶς εἰ παιδισκάριον ἢ παιδάριον ἔχοι; ἔφη, οὔ· τοῦ δὲ εἰπόντος, ἐὰν οὖν ἀποθάνῃς, τίς σε ἐξοίσει; ἔφη ὁ χρήζων τῆς οἰκίας. Quod fi cui haec obfcura videantur, fcrupulum omnem eximet is *Heliodori* locus, pag. 338. συναπέστελλε δὲ, inquit, καὶ ἀνδράποδα ὑπηρετησόμενα, κόριον μὲν τῇ Χαρικλείᾳ, παιδάριον δὲ τῷ Θεαγένει. SALL.

Quo in idoneo auctore παιδάριον fenfu τοῦ θεράποντος & οἰκέτου (quos diftinguit *Ammonius* p. 69.) occurrat, nefcio. Cogitavi aliquando, an non fcripferit *Thomas* καὶ μὴ vel οὐ. OUDEND.

2 Θέρε), ὐ θερμαίνε).] Sed cur, quaefo, non? *Hippocrates* certe utique verbo θερμαίνεσθαι utitur, rariffime vero τῷ θέρεσθαι, prout id multis in Oeconomia Hipp. oftendit *Foefius.* Neque *Lucianus*, *Xenophon*, *Ariftides*, *Ariftoteles*, *Plutarchus* & alii plures, ut notum, aliter loquuntur: unde hoc frigidum potius, quam calidum *Thomae* eft commentum. TRILLER.

3 Οὐ θερμαίνε).] Similiter *Moeris*: θερόμενος Ἀττικῶς. θερμαινόμενος Ἑλληνικῶς. Sed ἐλπίσιν θερμαίνε) apud *Sophocl.* Ajac. vf. 480. θερμαίνεσθαι κάτω *Ariftoph.* in Ranis vf. 868. Alii Gramm. ajunt θέρε), τὸ θερμαίνε)· bene. De feq. θερίζω V. ad *Ammon.* p. 70. OUDEND.

4 Θερίζω.] *AEftate in aliqua urbe commoror*; vox eo fenfu imprimis Attica, utpote quae legatur apud *Xenophontem* pag. 315. οἱ δ' ἔλεγον, ὅτι τὰ μὲν πρὸς μεσημβρίαν τῆς ἐπὶ Βαβυλῶνα εἴη καὶ Μηδίαν, δι' ἧσπερ ἥκοιεν, ἡ δὲ πρὸς ἕω, ἐπὶ Σοῦσά τε καὶ Ἐκβάτανα φέροι, ἔνθα θερίζειν, καὶ ἐαρίζειν λέγε) βασιλεύς. Ejusdem fignificationis exemplum fuppeditat *AElianus* Lib. X. de Anim. c. 6. Πονηροὶ δ' ἄρα κοχλίαι τῶν Περσῶν βασιλέα μεμιμῆ), θερίζοντες μὲν ἐν Σούσοις, χειμάζοντες δ' ἐν Ἐκβατάνοις. Ita quoque *Achilles Tatius* Ἐρωτ. pag. 3. καὶ γίνε), inquit, τοῦ λιμένος ἄλλος λιμὴν, ὡς χειμάζειν μὲν ταύτῃ τὰς ὁλκάδας ἐν γαλήνῃ, θερίζειν δὲ τοῦ λιμένος εἰς τὸ προκόλπιον. SALLIER.

Agnof-

λέγω· [1] θερίζω δὲ μεταβατικῶς, τὸ λήϊον τέμνω.

ΘΕ'ΡΜΟΣ, [2] οὐ θέρμιον. [3] Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· θέρμους εἰ θέλεις.

[4] ΘΕΡΜΟ'ΤΗΣ, καὶ θέρμη, Ἀττικοί· [5] θερμασία, Ἕλληνες.

ΘΕΣ-

Agnoſcit etiam ἐνθερίσαι *Pollux* I, 62. licet nullo, quod ſciamus, exemplo probatum. Quale ſi *Pollucis* tempore ſcriptoribus uſu veniſſet, mirum videri cuiquam poſſet, *Phrynichum* ejusdem aetatis ſcriptorem non recenſuiſſe vocem, de qua diſputatur: ita enim ille App. par. Soph. Θερίζειν καὶ χειμάζειν, τὸ διάγειν ἐν τῇ τοῦ θέρους ὥρᾳ, καὶ ἐν τῇ τοῦ χειμῶνος. Conf. *Ammon.* p. 70. qui ſua *Phrynicho* maximam partem debet. Exemplum τοῦ θερίζειν habes apud *AElian.* de animal. pag. 147. ed. form. minim. STOEBER.

5 Θέρ⸗.] MS. A. θέρους.

1 Θερίζω δὲ μεταβ.] Proprie quidem de *meſſe* uſurpatur; ut apud *Ariſtoph.* Avib. vſ. 506.

—— καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.

Et media voce Plut. vſ. 515.

—— —— καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι;

Sic *Matth.* XXV, 24, 26. Improprie vero *de quavis amputatione:* cujus exemplum apud *Sophocl.* Ajac. vſ. 239.

Τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
ῥιπτεῖ θερίσας —— ——

Θερίζων λόγος ſophismatis genus, cujus meminit *Lucian.* Conviv. p. 435. & Vit. Auct. p. 562. ed. *Hemſterh.* ubi notam ſubjectam, ubi voles, conſule. STOEBER.

Conf. *Moſchopulus* περὶ σχεδ. pag. 43.

2 Οὐ θέρμιον.] Recte; θέρμος enim, cum de lupinis ſermo eſt, uſurpatur a *Theophraſto*, nunquam vero θέρμιον, quod apud unum *Achmetem* legiſſe meminimus, Oneir. p. 187. εἰ δὲ ἴδῃ, inquit, ὅτι ἔχει χώραν ἐκ θερμίων, ἕξει μερίμνας καὶ θλίψεις. SALLIER.

3 Λουκιαν. ἐν τοῖς νεκρ.] T. I. p. 308. *Graev.* WITTER.

Dial. XXII. §. 3. & paſſim. OUDEND.

4 Θερμότης, καὶ θέρμη, Ἀττικοί· θερμασία, Ἕλληνες.] Promiſcue tamen, ut nempe lubet, his tribus vocibus ſaepiſſime utuntur & Attici & Iones & Graeci omnes, id quod ex *Diodoro* Sic. *Diog. Laërt.* & *Xiphilino* oſtendit ad *Phrynichum*, idem cum *Thoma* noſtro falſo ſentientem, *Hoeſchelius*, p. 44. quibus nos Auctores longe graviores & praeſtantiores addimus, nempe *Hippocratem* ipſum, qui manifeſto dixit, Lib. de praecept. p. 65. T. I. θερμασίη, καὶ χυμῶν κατεργασίη· & Lib. I. de Morb. p. 28. T. II. ὑπὸ τῆς θερμα-

1 ΘΕΣΜΟ'Σ, ὁ ἄγραφος· 2 νόμος δὲ, ὁ ἔγγραφος.

ΘΕ'Σ-

θερμασίης τοῦ αἵματος· ubi tamen mox in seqq. p. 29. sine distinctione scripsit διὰ τὸ θερμότητος· & sic alibi saepissime; sequitur Magistrum hunc suum *Aretaeus*, presso quasi pede, ita pariter scribens Lib. I. de Curat. Morb. Diuturn. cap. 7. p. 132. θερμασίην ἐγείρει, ut & alibi. Item *Dioscorides*, Lib. I. cap. 13. p. 13. ὀφθαλμυρίζων μετὰ θερμασίας· atque sic in sequentibus ubivis, innumeris paene locis. Ipse denique *Aristoteles* in problemat. usus est ista voce immerito hic notata, hoc modo: θερμασία ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος· item Lib. περὶ τῆς καθ' ὕπνον Μαντικ. p. 56. μικρᾶς θερμασίας γιγνομένης· atque sic alibi saepissime. Sed ita & loquuti sunt passim *Plato*, *Xenophon*, *Aristides*, *Lucianus*, praesertim *Galenus*, & alii plures, quos certe ad vulgares & communes Graecos referre haud decet, sed potius ad elegantiores aut Atticos aut Ionicos scriptores, uti jam dixi. Unde hinc sat liquido, opinor, patebit, huic falso *Thomae* nostri commento ψυχρότητα potius inesse, quam θερμασίαν, si quidem jocari hic liceat. TRILLER.

Θέρμη denotat in genere *calorem*, speciatim *morbi quoddam genus*; uti *Timaeus* Lex. in *Plat.* exponit θέρμη, ὁ πυρετός. *Erotiano* θερμωλὴ vocatur. Meminit *Thucyd.* Lib. II. pag. 128. *Duker.* ὑγιεῖς ὄντας πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε κ. τ. λ. Quo loco observandum ex *Phrynicho* Ecl. pag. 58. *Thucyd. Plat.* veterisque Comoediae Scriptores hanc vocem usurpare semper, θέρμα non item: quam in *Menandro* damnat ibid. STOEBER.

5 Θερμασία Ἕλληνες.] Atqui praeter *Arist.* cujus meminere lexicographi, eo nomine utitur *Theophr.* Hist. Plant. Lib. VIII. c. 5. ἀλλὰ δῆλον, ὅτι διαφορά τίς ἐστι τῆς θερμότητος. καὶ οὐχ ἁπλῶς πως θερμασία γίνεται καὶ ἡ πέψις. Eadem vox occurrit de Caus. Plant. L. I. c. 21. ὅσα δὲ κέκραται ἐν τούτοις καὶ ἱκανῶς, καὶ ἐν θερμασίᾳ τυγχάνει καὶ μόνα. Quis autem, duos illos scriptores Atticos esse, neget? SALL.

Praeivit in hanc sententiam *Phrynich.* Ecl. p. 20. Injuste tamen damnata vox videtur, qua usi *Xenoph.* Ἀναβ. V. pag. 288. *Dio* p. 733. B. *Diodor.* I. p. 7. B. C. & alibi saepius; item *Laërt.* pag. 257. E. 289. A. 293. C. unde Gloss. *calor*, θερμασία. WITTER.

Legitur quoque apud *Simplic.* in *Epictet.* p. 19. STOEBER.

Xenophon etiam Lib. V. Ἀναβ. p. 362. ait: παρεῖχε θερμασίαν τινὰ καὶ ὑγρότητα. Cum *Thoma* tamen facit *Phrynichus* pag. 44. OUDEND.

1 Θεσμός.] In eo θεσμὸν a νόμῳ discrepare, *Thomas* statuit, quod νόμος sit lex scripta, θεσμὸς

1 ΘΕ'ΣΘΑΙ, τὸ θεῖναι καὶ τὸ ἀρεσθῆναι. ὡς τὸ, 2 τούτοις ἐθέμην,

---

μὸς vero lex sit minime litteris consignata: aliud tamen colligas ex *Harpocratione*, qui leges scriptas θεσμοὺς appellatas esse, testatur: θεσμὸς, inquit, ἐκαλεῖτο μὲν πάλαι καὶ εἷς ἕκαστος τῶν νόμων θεσμὸς, καὶ τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας σύνταγμα, ὅπως κέκληκεν ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. Nec temere, cum Draco ipse leges a se conscriptas θεσμοὺς dixerit, ut constat ex his *Porphyrii* de Abstin. L. IV. p. 179. ἐπεὶ, inquit, καὶ Δράκοντος νόμος μνημονεύεται τοιοῦτος. θεσμὸς αἰώνιος τοῖς Ἀτθίδα νεμομένοις κύριος τὸν ἅπαντα χρόνον, θεοὺς τιμᾶν, καὶ ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῷ, ἑπομένους νόμοις πατρίοις. quibus verbis discrimen a grammaticis confictum funditus evertitur; nec addemus plura, cum haec illorum opinio exemplis, quae lexicographi adduxerunt, convelli possit. SALLIER.

Vid. *AElian.* VIII, 10. & ibi Cl. VV. not. *Menag.* ad *Laërt.* p. 18. F. Add. *Bud.* Comment. Gr. L. col. m. 1033. Vocem νόμος apud *Homerum* non occurrere, observavit *Joseph.* contr. *Apion.* Lib. II. pag. 1070. D. STOEBER.

Conf. *If. Casaubonus* ad *Dion.* Chrysost. p. 103.

2 Νόμος.] MSS. Leidd. νόμος δέ. Repetenda erat vox νόμος. Alii alias harum vocum differentias statuunt. V. *Etym. M.* *H. Steph.* in Lex. & Comm. ad *Hesych.* OUDEND.

Uterque MS. νόμος δὲ ὁ. Sed forte apud Nostrum leg. θεσμὸς ὁ ἄγραφος νόμος· νόμος δὲ ὁ. ε. quam suspicionem firmat *Moschopulus* περὶ σχεδ. p. 10.

1 Θέσθαι.] Praeterquam quod θεῖναι *ponere* signific. etiam notat ἀρεσθῆναι, *acquiescere in aliqua re*, *approbare aliquid*, ut: τούτοις ἐθέμην, inquit Auctor. Ut hoc intelligatur, notandum est, in hac phrasi subintelligi ψῆφον, ut plene sit: θέσθαι τινὶ ψῆφον, *calculum alicui ponere* vel *addere*. BOS.

Ponitur etiam pro in pignus accipere. Vid. *Harpocrat.* Lex. h. v. DRAKENB.

2 Τούτοις ἐθέμην.] Dudum & recte observatum, intelligi ψῆφον; saepius integre ponunt vetustiores: ὧδε τὴν γ' ἐμὴν τίθεμαι ψῆφον. *Plato* Tim. p. 1061. A. μόνοι τῶν συμμάχων ἔθεντο τὴν ψῆφον, ὡς χρὴ &c. *Isocr.* Plat. p. 302. C. ψῆφον δὲ θεμένων Ἀθηναίων ἐκδοῦναι τοὺς ῥήτορας *Phot.* Biblioth. p. 805. vs. 29. sed & θέσθαι ψῆφον τινὶ, *aliquem suffragio suo probare*; apud Eundem p. 807. vs. 14. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν νικῶσαν ἔθεντο ψῆφον Ὑπερείδῃ· *sunt qui Hyperidem Demostheni praetulerunt.* Usus, refecta voce, quam facile cogitando suppleas, brevitati studuit: sic *Liban.* T. I. p. 653. D. οἱ μὲν τούτῳ

ἐθέμην, ἀντὶ τοῦ ἠρέσθην, καὶ συνῄνεσα. ὑποθέσθαι δὲ τό τε δοῦναί τι εἰς ὑποθήκην, [1] καὶ τὸ συμβουλεῦσαι, καὶ τὸ ὡς ὁμολογούμενον θεῖναί τι τῶν δυναμένων γενέσθαι. ὡς τὸ, ὑπόθου ὅτι ὁ Σωκράτης καθεύδει. εἰ γὰρ καὶ μὴ καθεύδει, ἀλλὰ δυνατός ἐστι καθεύδειν.

[2] ΘΕΩ͂, [3] οὐ θέα, εἰ καί τινες γράφουσιν. [4] Ἀριστοφάνης ἐν

τῷ θέμενοι, qui Hesiodo Homerum anteponendum censent. Hinc τίθεσθαι τινὶ, vel τῇ γνώμῃ, quod Heliodorus usurpat II. p. 110. derivatum ex Sophoclis Philoct. vs. 1444. ἐθέμην τῷ δόγματι Synes. Ep. IV. p. 163. A. & paulo aliter inflexa locutione Ep. XCIII. ἐὰν ὁ θεὸς αὐτῷ τιθῆται, si Deus ipsi suffragetur: nam & Valerius Maximus, laeta & prospera negotia divina suffragatione foveri, dixit. Pari paene virtute προστέχειν & θέσθαι in eadem sententia junxit Sext. Empir. P. H. II. p. 75. vs. 27. sequitur συγκατατίθεσθαι, quod a Sophoclis Schol. ad alterum explicandum est adhibitum: simili modo Plato de LL. IX. p. 925. E. F. nisi quod Ἀπεικὼς τε ὀργὴν προστέχειν τὸν νοῦν. Liberandus est insigni macula Zosimus V. p. 332. Κουαδράτῳ γὰρ οἱ μεθετέον· Interpres: hoc enim Quadrato relinquere debuerat: satis incomte: tu mecum scribe: Κουαδράτῳ γὰρ οἶμαι θετέον· Quadrato, ut opinor, adsentiendum est: sententiae Quadrati calculum adjiciendum puto. Thomas ipse τῷ θέσθαι sic utitur in Καταινῷ· in Sophoclis Oed. Tyr. vs. 492. οἰωνοθέτας Triclinius exponit, ὁ τοῖς οἰωνοῖς τιθέμενος καὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μαντείας Τειρεσίας· errore non levi labitur Illustr. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. vs. 121. priora Latine vertens, qui auguriis est propositus; ut manifeste liquet ex ἀρεσκόμενος & Thomae ἀρέσθηναι. Ceterum mox melius ὑποθεῖναι scripsisset, aut pro δοῦναι, λαβεῖν, regulae suae obsecutus in Ὑποτίθημι, quam comprobant Poll. III, 84. VIII, 142. Herodian. p. 210. ubi vide Jos. Scalig. & Salmas. de Us. p. 501. & seq. Ammonius tamen in Θέσθαι Thomae causam agit. HEMST.

Adi Bos in Ellips. V. ψῆφος. De ὑποθέσθαι vide ad Ammon. p. 70. Mox post θεῖναι addidi τι, auctoribus MSS. Leidd. Oxon. aliisque. OUDEND.

1 Καὶ τὸ συμβουλεῦσαι.] Quo sensu occurrit apud Herodotum Lib. VI. pag. 399. A. ὑποθήκη ibid. WITTER.

2 Θεῶ, οὐ θέα.] Lege οὐ θεᾷ. Vult Thomas, Atticum esse voces masculinas in femin. transferre, quemadmodum Aristophanes saepissime Minervam non θεὰν sed θεὸν vocat: in Pluto, pag. 114. τὴν ἀκρόπολιν φυλάττων τῆς θεοῦ· arcem Deae (Palladis) semper custodiens; & in Equit. pag. 343. ἡ γὰρ θεὸς μ' ἐκέλευσε νικῆσαι σ' ἀλαζονείᾳ· Dea

ἐν Βατράχοις· [1] ἀφιεμένην τὴν λαμπάδα θεῶ.

[2] ΘΕΩΡΟ'Σ ὁ τὴν θυσίαν ἀπάγων εἰς τὸ ἱερὸν, πρὸς τὸ θῦσαι καὶ θεραπεῦσαι τὸν θεόν. [3] Ἀριστείδης· τῶν θεωρῶν ἡκόντων καὶ τεθυκότων. καὶ θεωρία, ἡ θυσία. [4] Πλάτων ἐν

Dea (Pallas) *certe jussit, ut te vincam vanitate.* BOS.

Vid. *Jensii* Lect. Lucian. Lib. III. c. 13. p. 178. DRAKENB.

Utitur hoc imperativo *Themist.* Orat. XI. p. 146. D. *Theoph. Simoc.* p. 14, 15 & Histor. Eccles. scriptores saepe. ABRESCH.

Vid. cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph.* Plut. p. 366.

3 Οὐ θέα.] Recte: neque enim videmus, quid persuadere potuerit Cl. V. *Lamb. Bos*, ut in Animadv. ad h. l. de feminino vocis θεὸς disputationem instituat; quae quidem tam aliena est a mente *Magistri*, quam femininum illud ab Imperativo verbi θεάω, de quo hic agitur. STOEBER.

Haud leviter errat Cl. *Bos.* Auctor monet, Imperativum adhibendum esse verbi θεάομαι, θεάου, θεῶ, non vero θεάω, θέαε, θέα, ut quidam scribunt; sicut videre est in *Hesychio.* Observavit id jam Celeb. *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* Plut. vs. 1014. OUDEND.

4 Ἀριστοφ. ἐν Βατραχ.] Vs. 131. quo loco apud Nostr. edit. Rom. legebatur ἀφειμένην. Rectius vero vulgata retinetur. Quod autem de simplici θεῶ hic observat *Thomas*, id obtinet etiam in compositis: uti διαθεῶ apud *Philostr.* Icon. Lib. I. pag. 778. pr. πρώτην οὖν διαθεῶ τὴν λύραν, εἰ καθ' αὐτὴν γέγραπται· *primam adspice lyram, an ad vivum sit picta.* WITTER.

1 Ἀφιεμένην] In Ran. vs. 131. Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. ἀφειμένην. OUDEND.

MSS. A. & B. ἀφειμένην.

2 Θεωρὸς.] Vid. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum vs. 314. & *Harpocrat.* voc. θεωροί· θεωρὸς simpliciter etiam pro spectatore ponitur apud *Heliodor.* AEthiop. Lib. I. p. 3. DRAKENB.

Leidd. Edd. Vett. θεωρός δε. praecedente sc. θεατὴς ἐπὶ ἀγῶνος p. 436. In Leid. sec. πρὸς τὸ ἱερόν. De θεωροῖς, & quae ad illos pertinent, vide laudatos a Cl. *Alb.* ad *Hesych.* G. *Cuper.* Obs. Lib. IV. cap. 15. *Legationes cum victimis Liv.* Lib. XLV, 32. OUDEND.

MSS. Regg. perpetuo nexu hanc observationem conjungunt cum θεατὴς, sic: θεωρὸς δὲ ὁ. *Erotianus* Lex. Hipp. pag. 27. θεωροὶ λέγονται οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι χρησμῶν ἐπισκέψεως χάριν.

3 Ἀριστείδης.] Immo *Libanius* πρεσβευτικῷ πρὸς Ἰουλιανόν T. II. p. 158. D. WOLF.

4 Πλατ. ἐν Φαιδ.] Pag. 58. B. add. Eund. Legg. XII. pag. 950. D ἔτι δὲ ἰδίᾳ μηδενὶ (ἐξέστω ἀποδημεῖν) δημοσίᾳ δ' ἐξέστω κήρυξιν ἢ πρεσβείαις, ἢ καί τισι θεω-

ἐν Φαίδωνι· ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. ὅθεν καὶ αἱ ὁδοὶ, δι᾽ ὧν ἐπορεύοντο οἱ θεωροὶ, θεωρίδες κέλευθοι ἐκαλοῦντο. καὶ θεωρὶς, ἡ ναῦς ἡ ἀπάγουσα Ἀθήνηθεν εἰς Δῆλον τῷ Ἀπόλλωνι θυσίαν· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὴν τοῦ Χάροντος ναῦν, θεωρίδα Αἰσχύλος λέγει, ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·

—— —— [1] μελάγκροκον
Ναύστολον θεωρίδα.

καὶ θεωρὸς, ὁ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ θυσίᾳ [2] ἐπιθειάζων ἱερεύς. λέγεται δὲ θεωρία, καὶ ἡ περὶ τὸν θεὸν σχολὴ, καὶ διηνεκὴς αὐτοῦ φαντασία. καὶ θεωρία, ἡ [3] πράγματός τινος κατα-

---

θεωροῖς. Quos peculiari glossa describit *Phavorin.* Θεωροὺς ἐκάλουν τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων δημοσίᾳ ἐκπεμπομένους συνθύσοντας καὶ συμπανηγυρίσοντας. Plura dabit Cl. *Valcken.* Animadv. ad *Ammon.* p. 92. seqq. STOEBER.

Tom. I. p. 58. B. Ed. Serr. OUDEND.

1 Μελάγκροκον Ναύστολον θεωρίδα.] Versus est 863. Sed in Leid. pr. & Edd. Rom. Vasc. exhibetur hoc ordine: Ναύστολον μελάγκροκον, quo maxime confirmatur conjectura *Th. Stanleji*, opinati, istud ναύστολον ex interpretatione in textum irrepsisse vocis ἄστολον, corruptae ex ἄστονον, quae praecedit, & *AEschylum* reliquisse:

Ταν ἄστονον μελάγκροκον θεωρίδα.

OUDEND.

MS. B. ναύστολον μελάγκροκον.

2 Ἐπιθυσιάζων ἱερεύς.] Quid hoc sit, me non intelligere, fateor. Quare obsecutus Cod. Leid. pr. auctoritati edidi ἐπιθειάζων, *Deos precans.* Confer *Hesych.* & *Suid.* ac Comment. in ἐπιθειάσας & ἐπιθειάσας. OUDEND.

MSS. A. & B. ἐπιθειάζων.

3 Πράγματός τινος καταινόησις.] Ita quoque accipiendum puto apud *Thucyd.* Lib. VI. p. 394. *Duker.* licet ibi non de re quadam vel idea, quae Philosophorum filiis spectanda, sed de regione sermo sit: τοῖς δ᾽ ἐν ἡλικίᾳ, τῆς τε ἀπούσης πόθῳ ὄψεως καὶ θεωρίας, καὶ εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι ubi recte Scholiastes: τὸ θεωρίας ἀντὶ τοῦ ἱστορίας κεῖται, ἵνα ᾖ, ποθοῦντες τὴν ἀλλοδαπὴν ἰδεῖν καὶ ἱστορῆσαι· i. e. *accuratius lustrare.* STOEBER.

Athenagoras Leg. pro Christ. p. 72. ἐν θεωρίᾳ γεγονώς. *Theodorus Abucaras* de Unione & Incarn. p. 71. ὁ ἡμέτερος νοῦς αὐτὸς ὢν, ὁ διὰ τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν

καταν[ό]ησις. [1] καθὰ φησὶν ὁ Θεολόγος· θεωρία γὰρ ἐστὶ τὸ φυτὸν, ὡς ἡ ἐμὴ θεωρία. θεωρία καὶ ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ θέα, καὶ αὐτὸς ὁ [2] ἀγών. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· ὥσπερ ἐν θεωρίᾳ πάντα εἰς ἅμιλλαν κατέστη. [4] καταχρηστικῶς δὲ ἡ πανήγυρις. ὁ αὐτὸς [5] ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· προσαγαγεῖν δι' αὐτὴν κομίσασα ἡ μήτηρ ὡς εἰς θεωρίαν πέμπουσα. [6] θέα μέντοι οὐ μόνον ἡ θεωρία τινὸς πράγ-

---

μῶν τῶν ὁρώντων ἀντιλαμβανόμενος, καὶ ἄλλην ὅρασιν ἰδιάζουσαν ἔχει, παρὰ τὴν δι' ὀφθαλμῶν διαρθροῦσαν, (l. διαθροῦσαν) ἣν καὶ θεωρίαν καλοῦμεν.

1 Ὡς ὁ Θεολόγος.] Leidd. uterque καθὰ φησὶν ὁ Θ. & addit Leid. sec. cum *Phavor.* Γρηγόριος e Glossa. Locum ejus invenies Or. 38. pag. 619. B. Ed. Col. OUDEND.

MSS. Regg. καθά φασιν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος.

2 Ἀγών.] Inscript. apud *Gruterum* p. XCVII. καὶ θεωρίας ἤγαγον Ἅδη καὶ Περσεφόνῃ.

3 Ἀριστειδ. ὥσπερ ἐν.] Pag. 5. B. l. 13. Sic etiam accipiendum puto apud *Plat.* Legg. XII. pag. 947. pr. ἔτι δὲ τῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας κοινῇ θυσιῶν τε θεωριῶν, καὶ ὅσον ἂν ἑτέρων κοινωνῶσιν ἱερῶν, ἐκ τούτων τοὺς ἄρχοντας τῆς θεωρίας ἑκάστης ἐκπέμπειν. Quos autem Attica elegantia ἄρχοντας τῆς θεωρίας vocat, deinceps ἀρχιθεωροὶ dicti sunt. Conf. Cl. *Valcken.* ad *Amm.* d. supr. l. Et ne cuiquam dubitandi locus supersit, rem expediat *Aristoteles*, qui omnis generis spectacula hac voce complectitur Polit. Lib. VI. fin. πρὸς δὲ τούτοις, περὶ ἀγῶνας ἐπιμέλεια γυμνικοὺς καὶ Διονυσιακοὺς, κἂν εἴ τινας ἑτέρας συμβαίνει τοιαύτας γενέσθαι θεωρίας. Subsellia autem Theatrorum, Latinis *fori* itemque *spectacula* dicta, Graecis θεωρεῖα audiunt, itemque θῶκοι. Vid. *Casaub.* ad Charact. p. 268. STOEBER.

Leid. pr. addit ἐν τῷ παναθηναϊκῷ. Recte, nam leguntur ibi citata verba T. I. p. 104. Ed. Angl. & nisi Orationem certam hic nominasset auctor, non potuit subjicere bis ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· scil. p. 102. & 119. Quare & illa in textum recepi; quamquam ista καταχρηστικῶς &c. usque ad πέμπουσα exsulent ab utroque Cod. Pro κομίσασα vero leg. κοσμήσασα, ut in *Aristide* pag. 119. ubi & vulgo ὥσπερ. Sed al. ὡς al. ὥσπερ. OUDEND.

MSS. A. & B. add. ἐν τῷ παναθην.

4 Καταχρηστ. δὲ ἡ πανηγ.] Rom. & MS. A. τε ἡ πανηγ. καταχρ. ad usque πέμπουσα desunt in utroque codice.

5 Ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ.] Pag. 8. B. ubi pro κομισ. est κοσμήσασα. & ὥσπερ pro ὡς. WITTER.

6 Θέα μέντοι &c.] Liquet hoc ex propria phrasi de iis, qui spectandi sedem in theatro occupant,

πράγματος, ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ καθήμενοι ἐθεώρουν τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ τελούμενα. [1] ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ [2] λόγῳ· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι, καθάπερ θέαν [3] καταλαβόντες, καὶ [4] ἅπαν τὸ θέατρον.

[5] ΘΗΛΑΖΕΙ τὸ θῆλυ [6] μεταβατικῶς, ἃ ἔτεκε· καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα [7] ἀμεταβάτως.

[8] Καὶ ΘΗΛΗ, καὶ μαστός.

ΘΗΛΥ θήλεος, καὶ [9] ὁ θῆλυς, τοῦ θήλεος. οἷον, ὁ θῆλυς

---

cupant, ſc. θέαν καταλαμβάνειν, ut fuſe demonſtrat *Paul. Leopardus* Lib. I. Em. c. 13. TORREN. BENTZEL.

Ut *ſpectaculum* Latinis. Mox λόγῳ deeſt Leid. pr. OUDEND.

Novae periodi ſigno haec notata in MSS. A. & B.

1 Ὁ αὐτὸς] Pag. 5.

2 Λόγῳ.] Abeſt haec vox e MSS. A. & B.

3 Καταλαβόντες καὶ ἅπαντες θέατρον.] Interpunge: καταλαβόντες. poſt ſcrib. καὶ ἅπαν τὸ θέατρον. WITTER.

4 Ἅπαν τὸ θέατρον.] Sic reſcripſi cum Leid. Oxon. & Edd. Rom. Vaſc. Inepte Ed. *Blank.* ἅπαντες θ. OUDEND.

MSS. A & B. καὶ ἅπαν τὸ θέατρον.

5 Θηλάζει.] Vid. *Graev* ad *Lucian.* Soloec. p. 734. *AElian.* Lib. VII H. A. c. 12. *Ariſtoteles* H. A. Lib. VI. cap. 23. *Theocrit.* Idyll. III. vſ. 15. *Lyſias* Or. I. p. 6. DRAKENB.

Vide *Graev.* ad *Lucianum* T. II. p. 734. SALLIER.

6 Μεταβατικῶς.] Pro eo dicit *Suidas* παθητικῶς; quia ſcil. patitur femina foetum ſugentem. Paſſim ita θηλάζειν τὰ βρέφη ait *AElianus*, ut Lib. VII. An. 12. X. 8. XIV. 18, 26 Plura vide apud Cl. *Graevium* ad *Luciani* Soloec. T. III. p. 558. τῶν παιδίων τῶν καὶ τίτθας (pro ἐκ τῆς τίτθης) θηλαζόντων. OUD.

7 Ἀμεταβάτως.] Delet *Phavor.* Facit huc *Lucian.* Soloec. II, 724. ὅταν τι τῶν παιδίων γένη, τῶν καὶ τίτθας θηλαζόντων· ubi Schol. ἡ τίτθη θηλάζει· ὁ δὲ ἀναστρέψας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. vid. *Graev.* WITTER.

Poſt hanc vocem addunt MSS. A. & B. τὸ Θάλλειν ἐπὶ δένδρων λέγεται· τὸ δὲ ἀνθεῖν ἐπὶ μόνων τῶν ἀνθέων. ὅθεν εὐθαλεῖς μὲν κλάδοι, εὐανθεῖς δὲ λειμῶνες. V. p. 432, 433.

8 Καὶ θηλή.] Vid. apud *Apollod.* pag. 115. & 166. *Dionyſ.* Halic. Lib. I. p. 65. STOEBER.

9 Ὁ θῆλυς τοῦ θήλεος.] Ita praebent Leidd. & Oxon. veriſſime, ut patet ex adjuncto exemplo; & ſic paſſim ὁ θῆλυς βοῦς, ἐλέφας, ἵππος &c. de femina. Vulgo edebatur ἡ θ. τῆς, ſed id genus ſequitur ſtatim. Verum & clarius patet, ὁ hic legendum, quia addit auctor, θῆλυς etiam dici pro θηλυδρίας ſec

λυς ἀετός. λέγεται ἡ θῆλυς, [1] καὶ ὁ θηλυδρίας. καὶ [2] ἡ θῆλυς ἡ [3] παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ ἡ θήλεια πρὸς τούτοις.

[4] ΘΗΜΩΝ, [5] οὐ θημωνία.

ΘΗΡΑΝ, καὶ θηρᾶσθαι, ἐπὶ ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς σημασίας. καὶ θηρατὴς λέγε, [6] ἢ θηρεύειν καὶ [7] θηρεύεσθαι. καὶ θηρευτής.

[8] ΘΗΡΑΤΡΟΝ, [9] οὐ παγίς. [10] χρῆσθαι ἀντὶ τούτου πάγη,

---

seu molli & effeminato, ut in *Luciani* Dial. Deor. 18. init. υἱὸς θῆλυς οὗτος, καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· & alibi. OUD.

MS. B. delet καὶ, sed cum MS. A. legito ὁ θῆλυς, τοῦ θήλεος.

1 Καὶ ὁ θηλυδρίας.] *Herod.* VII. p. 494. *Synes* p. 85. B. p. 188. C conf. *Liban.* II. p. 500. C. Onom. *Calep.* p. 122. *puellascere*, θηλυδριᾶν. WITTER.

2 Ἡ θῆλυς παρ' Εὐριπ.] E. g. Hec. vs. 659.

Ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα, καὶ θῆλυν σποράν

Κακοῖσιν; ——— ———

Absolute legitur apud *Plat.* Legg. XII. pag. 958. D. τῶν τελευτήσαντων δή, εἴτέ τις ἄῤῥην, εἴτέ τις θῆλυς ἢ κ. τ. λ. θῆλυ γένος apud *Eurip.* Med. 909. STOEBER.

3 Παρ' Εὐριπίδῃ.] Non soli, sed & aliis. V. *Suid. Hesych. H. Steph. Sophocl.* Trach. 1070. γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα. OUDEND.

4 Θημών.] *Synesius* de Regno p. 5. & p. 24. D. conf. *Moschopulus* περὶ σχεδ. p. 113.

5 Οὐ θημωνία.] Cui assentimur, cum illud nomen in veterum, quos optime locutos esse novimus, scriptis non occurrat; usurpatur saepius a septuaginta interpretibus, quos secutus *Chrysostom.* in *Matth.* p. 690. ait κόπρου θημωνία· ea vox quoque legitur apud *Justinum* pag. 341. SALLIER.

Vox hic perperam improbata: etsi rarius, nonnunquam tamen in usu esse, ostendit Ill. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachi* Hymn. in Cererem, pag. 679. unde refellitur bonus noster *Thomas*. TRILLER.

Nempe Attice. V. *Etym. M. Suid.* & *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cerer. vs. 20. OUDEND.

Grammatica ratio postulat, acui ac scribi θημωνιά. Vid. *Hesych.* in V. Ῥοδωνιά. AURESCH.

6 Ἢ θηρεύειν.] *Isocrat.* ad Demon p. 51. DRAKENB.

Usus hoc verbo *Hierocles* apud *Stobaeum* Serm. LXV. pag. 416. & *Himerius* in Declamat. p. 66.

7 Θηρεύεσθαι.] *H. Junius* θηρεῦσαι.

8 Θήρατρον, οὐ παγίς.] His verbis indicat Auctor, idem esse τὸ θήρατρον & τὸ παγὶς, sed prius Atticum, posterius non. Male itaque Interpres *AEliani* V. H. Lib. I. cap. 1. haec verba, καὶ ἐμπεσὼν τοῖς ἀνδρειοτέροις θηράτροις,

πάγη, ἢ πληθυντικῶς ¹ τὰς πάγας κάλλιον.

ΘΗ-

ράτροις, vertit: *Quando videlicet incidit in validiora venabula*; ubi vertere debuerat: *cum incidisset in validiora retia*, sive *validiores pedicas* vel *laqueos*. BOS.

AElian. V. H. Lib. I. cap. 1. DRAKENB.

Occurrit tamen παγὶς, hac quidem significatione, apud ipsum *Xenophontem*, *Arrianum*, *Athenaeum*, *Aristophanem*, *AElianum*, & alios plures, ut notum. Oblique ergo, pro sinistro suo more solito, reprehendere hic voluit audax nimis *Magister* noster scriptores potissimum sacros Novi Instrumenti, apud quos nempe vox ista παγὶς frequentius, ut notum, isto quidem sensu legitur. TRILLER.

Himerius Declamat. pag. 68. τῆς τοῦδε φυγῆς τὰ θήρατρα.

9 Οὐ παγὶς.] *Aristophanes* tamen utitur. Ad πάγη quod attinet, ea vox fere semper plurali numero ab Atticis scriptoribus effertur; singularis tamen damnandus non est, utpote quem usurpatum fuisse, testis est *Diogenes Laërt.* pag. 136. πάλιν ἀντιπέπειλεν ὁ Διονύσιος, ὅτι καὶ ταῦτα εὑρήσεις γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκει πάγῃ. SALLIER

Passim θήρατρον & θήρατρα non solum pro laqueis & retibus, sed & quovis aves ferasque capiendi decipulo ponitur. Exempla sunt obvia. Corruptissimus vero hic est *Thomas*; nec MSS. Leidd. agnoscunt hic aliquid praeter unicam vocem θήρατρον. Inpingitur autem simul in Syntaxin & Grammaticam, χαίρεται τὰς πάγας· an scribendum: χαίρει γὰρ α. τ. πάγην, ἢ πλ. δὲ πάγας κάλλιον. Certe amarunt magis πάγας, quam πάγην. Vid. *Suidam*; *Xenoph.* Lib. I. Cyrop. p. 35. in f. *AElian.* Lib. V. 54. VI. 41. (ubi χείτεας pro χήτεως e MSS. Med. Aug. est legendum) *Longi* Pastor. Lib. III. p. 69. Ed. Mol. sicut & δὲ παγίδας adhibuit *Aristoph.* in Avib. vs. 195, 529. Sed & ἡ πάγη aliquoties *AEliano*, Lib. I. V. H. 2. Lib. IV. An. cap. 16. & c. 30. in quorum primo, ut hoc obiter moneam, lege περιτείνῃ τε τὴν παλάμην ἢ τρόπον τοῦτον· vulgo sine sensu πε. ἢ ἄλλων ita altero loco τοιαῦτα παλαμῶν]. Lib. I. c. 32. dixit τὸ παλάμημα. OUDEND.

Aristophanes tamen hac voce usus est in Avib. vs. 194. καὶ παγίδας & vs. 527. παγίδας, ῥάβδους. *Tiberius Illus* Anthol. Lib. I. c. 33. epigr. 3. *Agathias* Anthol. Lib. I. c. 70. epigr. 7.

10 Γράφε.] Desunt sequentia in utroque MS.

1 Τὰς πάγας.] Apud *Xenoph.* αἱ πάγαι legitur Cyrop. I. p. 29. WITTER.

H. Junius δὲ πάγας.

1 Θηρί-

1 ΘΗΡΙΚΛΕΙΟΝ, εἶδος ἐκπώματος. ἀπό τινος 2 Θηρικλέους τοῦ πρώτου εὑρόντος τοῦτο, ὥς φησιν 3 Εὔβουλος· καθαρώτερον ἢ 4 τὸν κεράμων εἰργάσμην, ἢ Θηρικλῆς τὰ ἐκπώματα.

ΘΗ'Σ

---

1 Θηρίκλειον, εἶδος ἐκπώματος, κ. τ. λ] De his notissimis apud Veteres poculis Thericleis, ab inventore sic dictis, vid. *Salmas.* Exercit. Plin. p. 734. *Casaubon.* ad *Athen.* Lib. XI. cap. 6. p. 791. *Bergler.* ad *Alciphron.* Epist. 3. Lib. II. p. 229. & inprimis Ill. *Bentlej.* Differt. de Epistolis *Phalaridis* Sect. III. aliosque plures, quos maximam jam partem ipsi laudavimus in Observat. Crit. Lib. IV. cap. 8. p. 343. TRILLER.

Lucian. Lexiph. T. II. p. 568. στοιχεῖα ἐκεῖνα γηγενῆ πολλά, οἷα Θηρικλῆς ὤπτα. Meminit quoque *Plutarch.* Vit. Philopoem. p. 361. A. Vid. Antiq. *Gronov.* T. VIII. p. 2481. *Menag.* ad *Laërt.* p. 129. C. *Joseph.* p. 358. E. *Laërt.* p. 131. D. *Gloss.* pag. 19. *Apnades*, Θηρίκλειον· vid. ibi *Vulc.* p. 13. WITTER.

Conf. *Hesych.* Cel. *Alberti* voc. Θηρίκλειος & ibi CC. VV. notas. STOEBER.

Eubuli verba castigatius habet *Moeris*, unde & laudat *Salmas.* in *Solin.* pag. 734. paulo tamen diverse. ABRESCH.

Vid. *Sam. Petitus* Miscell. Lib. VII. c. 4. p. 153. & *Rich. Bentlejus* Differt. de Epist. Phalarid. Sect. III. pag. 103. quibus adde *Caroli Boyle* Differt. de Phalarid. Epist. p. 145. & seqq. Emendandus ex Nostro *Michaël Apostolius* Proverb. Cent. X. 29. pag. 121.

2 Θηρικλέους.] Leid. pr. Θηρίκλους. Hinc calix ille fictilis Θηρικλέους τέκνον vocatur *Suidae* & *Etymol. M.* sive potius *Theopompo* apud *Athen.* Lib. XI. pag. 470. in f. De illo vide, quos laudant viri docti ad *Hesych.* *Pollux.* Lib. VI. §. 96. & *Suidam.* OUDEND.

MS. B. Θηρίκλους.

3 Εὔβουλος.] In Dolone, ut docet nos idem *Athenaeus* pag. 471. ex quo patet, uti & *Moeride*, hic rescribendum primo versu:

Καθαρώτερόν γε τὸν κέραμον εἰργαζόμην
Ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας, ἡνίκ' ἦν νέος.

Male in *Athen.* καθαρώτατον. In Leid. sec. εἰργαστμένοις Θ. Ceterum *Moeris* & *Thomas* e memoria τὰ ἐκπώματα citarunt pro sequentibus *Eubuli* verbis, & frustra *Salmas.* Exerc. Plin. p. 740. in f. legit τὸ σήπωμα. OUD.

4 Τῶν κεράμων.] Lege τὸν κέραμον . . . ἢ Θηρικλῆς τ' ἐκπώματα. SALLIER.

Scrib. τὸν κέραμον. En *Eubuli* verba ex *Athen.* p. 471.

Καθαρώτατον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην
Ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας ἡνίκ' ἦν νέος.

1 ΘΗ͂Σ Ἀττικοὶ, οὐ μίσθαρνος. καὶ θητεύω, 2 οὐ μισθαρνῶ. Πλάτων 3 ἐν Εὐθύφρονι· ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. καὶ 4 θῆσσα, 5 οὐ θῆττα.

ΘΑΛ'-

Ubi quidem malim καθαρώτερον, uti *Thomas*. Conf. quoque *Moerin* & corrige. STOEBER.

1 Θὴς Ἀττ.] Vid. *Maussac.* ad *Harpocr.* voc. ἐπίκλητος & *Harpocrat.* voc. θῆτες. DRAKENB. Ptolemaeus *Hephaestion* καιν. ἱστορ. Lib. V. apud *Phot.* Αἴσωπον δέ φασιν, ὡς ὑπὸ Ἰάδμονος τοῦ δεσπότου θὴς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ δουλικός τις εἶναι καὶ πολύτροπος· θῆτες γὰρ οἱ δοῦλοι. Conf. *Hesych.* voc. ἐργάτ. *Ammon.* voc. θής. Schol. *Luc.* II. pag. 8. *Graev.* WITTER.

At idem *Plato*, quem pro suo *Thomas* citat praecepto, μισθαρνεῖν bis ter habet p. 417. & 472. F. saepe item *Demosthenes*, ut p. 78. sect. 29. p. 143. μισθαρνία *Isocrat.* p. 217. *AEschin.* p. 11. 13. 17. 80. &c. *Dinarchus* p. 82. mitto *Lucianum*, *Julianum* aliosque recentiores. ABRESCH.

MS. A. ὁ Θὴς, & mox cum MS. B. μισθαρνός. *Helladius* Chrestomath. apud *Photium* p. 1588. ὁ παρ' ἄλλοις μισθοῦ δουλεύων θὴς καλεῖται· ubi pro ἄλλοις reponit ἀττικοῖς *Leichius* Diatr. in *Photii* Biblioth. p. 49. male, me quidem judice

2 Οὐ μισθαρνεῖ.] Cave *Thomae* assentiaris; nam, praeter scriptores a lexicographis allatos, ea voce utitur *Sophocles* Antig. vs. 309.

Ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
Χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.

SALLIER.

Isocr. p. 514. *Laërt.* pag. 210. B. *Liban.* I. p. 724. A. II. pag. 223. D. Conf. *Suid.* voc. ἀρνουμένη. WITTER.

Add. *Lucian.* Merc. Cond. p. 720. Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον κ. λ. ubi Schol. Μισθαρνοῦντας, οἷον τοὺς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀνακαλουμένους· καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. STOEBER.

3 Ἐν Εὐθύφρονι.] Tom. I. p. 4. C. Ed. Serr. Vid. *Valken.* ad *Amm.* Lib. II. cap. 4. *Alb.* ad *Hesych.* Ἀπόλλων Λαομέδοντι θητεύων *Long.* Past. Lib. IV. pag. 124. OUDEND.

4 Θῆσσα.] Ita quoque *Apollonii* Schol. Lib. I. v. 193. θῆσσα ἡ δούλη. Ἀθηναῖοι δὲ τὰς πενιχρὰς γυναῖκας θήσσας λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ θητεύειν ἐπὶ μισθῷ, διὰ τὸ ἐνδεεῖς εἶναι τῶν ἐπιτηδείων. καθάπερ τοῦ Κρὴς παράγεται Κρῆσσα, οὕτω καὶ τοῦ θὴς θῆσσα. SALL.

5 Οὐ θῆττα.] Perperam enim in *Etymol. M.* & *Suida* θῆττα editur pro θῆσσα, ut patet ex *Polluce* Lib. III. §. 33. & *Harpocratione* V. θῆτες. ac Scholiaste *Apoll.* Rh. Lib. I. vs. 193. OUD.

1 Θαλ-

[1] ΘΛΑ'ΣΙΣ, καὶ θλᾷν, ἐπὶ τῶν χαυνουμένων καὶ [2] παραλυομένων [3] τῶν ἑαυτῶν συμπήξεως, ἀπὸ πληγῆς ἢ τοιούτου τινός· ὃ [4] παρὰ ποιηταῖς [5] φλᾷν λέγεται, οὐκέτι δὲ καὶ ὄνομα φλάσις.

[6] ΘΟΙΜΑ'ΤΙΟΝ κάλλιον, ἢ τὸ ἱμάτιον διαλελυμένον.

[7] ΘΟ'ΡΥΒΟΣ οὐ μόνον ἐπὶ ὄχλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγίστου ἐπαίνου. [8] ὡσαύτως καὶ θορυβῶ. Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Σμύρ-

---

1 Θλάσις.] Proprie *contusio*, minime vero *fractura*, quod discrimen satis declarant haec *Theophrasti* p. 467. διότι δὲ τὰ ὑγρὰ σώματα ἠπιαρώτερα τῶν μὴ ὑγρῶν, ἀσθενέστερα γάρ· τὸ δὲ σκληρὸν, τὸ δ' ἰσχυρότερον μὲν, ἀπαθέστερον δὲ, οὐ πρὸς ἅπασαν ἀπάθειαν, οἷον πρὸς θραῦσιν, ἢ κάταξιν, ἢ θλάσιν, ἢ διάσπασιν. Differunt igitur θλάσις & κάταξις; hinc lux *Dioscoridi* Lib. II. cap. 200. SALLIER.

Vid. *Steph.* p. 192. WITTER.

2 Παραλυομένων τὶ τῶν ἑαυτῶν σ.] Uterque MS. παραλυομένων τῆς ἑαυτῶν σ.

3 Τῆς ἑαυτῶν συμπήξεως.] Sic edidi auctoribus MSS. *Moschop.* & *Phavor.* vulgo corrupte τι τῶν ἑαυτοῦ σ. OUDEND.

4 Παρὰ ποιηταῖς φλᾷν.] Leid. pr. παρὰ τοῖς π. sed in *Moschop.* παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, nec secus ajunt *Moeris* in φλᾷν & *Eustath.* ad *Homer.* p. 102. & 1039. Ed. Rom. Malim tamen credere *Thomae:* Poëtis enim, quantum scio, solis in usu est. V. *Suidam*, *Pindar.* Nem. O. X, 424. *Theocr.* Id. N. in f. *Aristophani* saepius. Αἰολικῶς ait *Phavor.* IDEM.

5 Φλᾷν.] *Aristoph.* Plut. v. 694.

6 Θοιμάτιον καλλ. ἤ.] Legitur θοιμάτιον apud *Plat.* Gorgia pag. 469. D. utrumque habet Idem Phaed. p. 87. STOEBER.

Vid. ad *Hesych.* item *Theophr.* Char. C. 21. *Lucian.* Gymnas. Tom. II. p. 890. *AElian.* Lib. XII. V. H. c. 1. *Long.* Pastor. Lib. IV. p. 132. In MS. Oxon. mox διαλελυμένως. OUDEND.

7 Θορ. οὐ μον. ἐπὶ ὄχλου.] Malim φόβου. Sic enim θορυβεῖσθαι metum comitem habet apud *AElian.* Var. I. c. 32. pr. ἀπειλειφθέντα οὖν θορυβηθῆναι δέει τοῦ νόμου, καὶ αἰδοῖ τοῦ βασιλέως. Neque vero sine populo fieri θόρυβος potest, sive in laudem sive periculum alterius cedat. Exempla hujus significatus ubivis obvia; uti apud *Polyb.* bis Lib. V. pag. 507. Alterius non item; vid. praeter loc. *Aristid.* a Nostro citat. T. I. p. m. 262. Jebb. *Plat.* Gorg. p. 458. *Aristoph.* Equit. vs. 544. ubi *applausum* omnino significat. STOEBER.

8 Ὡσαύτως καὶ θορυβῶ.] Et ἐπιθορυβῶ apud *Xenoph.* p. 449. D. & p. 469. B. IDEM.

Σμύρναν μονῳδίᾳ· [1] νέων καὶ πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι, ᾀδόντων ἅπαντα. [2] Συνέσιος ἐν τῷ Δίων, ἢ, περὶ τῆς [3] ἑαυτῶ διαγωγῆς· βόλοιτο γὰρ ἂν ὁ διδάσκαλος ἀνὴρ εὐδοκιμεῖν ἐν τοῖς μαθηταῖς, καὶ θορυβεῖν ἐπὶ [4] τοῖς λόγοις αὐτῶ τὰ παιδάρια.

ΘΡΙΑ'ΣΙΟΝ, πεδίον τι ἐν τῇ Ἀττικῇ. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς [5] ἐμβληθεισῶν ἐν αὐτῷ θριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς. [6] θριαὶ δὲ αἱ μαντικαὶ [7] ψῆφοι.

ΘΡΙΔΑΚΙ'ΝΗ, [8] οὐ θρίδαξ.

ΘΡΥ-

---

1 Νέων πρεσβυτέρων.] Scrib. νέων καὶ πρεσβυτέρων, uti fupr. in βωλευτήριον STOEBER.

Copulam adjeci auctorib. MSS. hic & V. βωλευτήριον ex *Ariſtide* T. I. pag. 262. Ed. Angl. ubi τῶ νέων καὶ &c. ficuti hic dat MS. Oxon. *Synefii* locum videbis p. 56. in f. OUDEND.

2 Συνέσιος.] Pag. 56. D. Ceterum reliqua hujus obfervationis ignorat MS B.

3 Ἑαυτῶ.] MS. A. κατ' αὐτὸν.

4 Τοῖς λόγοις αὐτῶ.] MS. A. τοῖς αὐτῶ λόγοις.

5 Ἐμβληθεισῶν.] Leid. pr. fimpliciter βληθεισῶν. *Etym. M.* in θρία fcribit βληθεισῶν εἰς αὐτό. De Thriafio campo & ceteris adi ad *Steph.* & *Hefych.* ac *Kuſter.* ad *Suidam* voc. Ἴακχος. OUDEND.

MS. A. delet hanc vocem.

6 Θριαί.] Vid. *Spanbem* ad *Callimach.* H. in Apoll. vf. 45. DRAKENB.

7 Ψῆφοι.] MS. B. καὶ ψῆφοι male.

8 Οὐ θρίδαξ.] *Thomae* praeivit *Athenaeus* pag. 68. θρίδαξ· ταύτην Ἀττικοὶ θριδακίνην καλοῦσι· quae fi vera funt, parum Attice locutus erit *Theophraſt.* Hift. Plant. L. VII. cap. 5. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὑπομένει· οἷον γήθυον, πράσον, ῥάφανος, σίκυος, σέλινον, γογγυλὶς, θρίδαξ· nec aliter pluribus in locis; fed ab eodem vox θριδακίνη faepius ufurpatur. Hinc non immerito quis colligat, utrumque nomen promifcue in ufu apud Atticos fuiffe; e quorum numero *Lucianus* θρίδαξ etiam adhibere non dubitavit T. II. p. 128. εἶτα ἐκβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων, καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην· in illius fcriptis occurrit quoque θριδακίνη. SALLIER.

Vox illa immerito damnata θρίδαξ, longe frequentius ubique apud Veteres Auctores praeftantiffimos, uno forfan *Theophraſto* & paucis aliis, *Athenaeo* laudatis, exceptis, occurrit, quam quidem altera θριδακίνη, praeter ullam neceffitatem aut rationem, ut mox videbimus, alteri praelata. Sic *Hippocrates* ipfe

ι ΘΡΥΑΛΛΙ'Σ, ἐκ ἐλλύχνιον.

ΘΥ'ΕΙΝ,

---

ipfe Lib. II. de Diaet. pag. 225. T. I. θρίδαξ, ψυχρότατον, κ. τ. λ. & Lib. VII. de Morb. Epidem. pag. 862. ἔτι ϛ θριδάκων ἑφθῶν· atque fic alibi faepe in iftis Libris. Θρίδαξ quoque femper legitur apud *Diofcoridem*, Lib. II. Capp. 65. & 66. p. 145. item apud *Epicharmum*, *Nicandrum*, aliosque Veteres multos, obfervante *Athenaeo* Lib. II. p. 68. feqq. & apud alios plures, quos laudat & explicat doctiffimus *Jo. Bod. à Stapel* ad *Theophr.* Lib. VII. Hift. Plant. cap. 4. p. 778. feqq. ubi fimul ex *Galeno*, fcriptoribus Geoponicis aliisque fcite obfervat, θρίδακα effe proprie *Lactucam fativam*, θριδακίνην autem contra *Lactucam filveftrem*: qua de re etiam egregie & copiofe, pro more, tractat magnus *Salmafius* in Exercitat. Plinian. pag. 896. feqq. Quae diftinctio τῆ θρίδακος & τῆ θριδακίνης fi vera & folida eft, uti fane videtur, tum profecto hallucinatio *Thomae* noftri tanto confpectior & manifeftior apparet: namque tunc nulla ex his duabus vox, ceu melior & potior, alteri jure praeferenda erat, quoniam utraque fecundum fuam propriam & innatam quafi fignificationem proba, perfecta & laudabilis erat, quum fcilicet θρίδαξ lactucam fativam & blandiorem indicaret, θριδακίνη contra lactucam filveftrem & rudiorem quafi defignaret. Θριδακίνη non poterat vocari θρίδαξ, neque rurfus θρίδαξ pro θριδακίνη fubftitui, ne fcilicet fic ipfae diverfae lactucarum fpecies temere inter fefe confunderentur. TRILLER.

Sic *Athenaeus* Lib. II. p. 68. fin. Θρίδαξ· ταύτην Ἀττικοὶ θριδακίνην καλοῦσιν. Apud *Epictet.* tamen c. 32. plus una vice θρίδαξ legitur. *Hellad.* apud *Phot.* p. m. 1585. ὅτι μάζης εἶδος οἱ παλαιοὶ θριδακίνην καλοῦσι, τὴν ϛ βοτάνην θρίδακα. οἱ δὲ ἰατροὶ, θρίδακα μὲν τὸ ἥμερον λάχανον, θριδακίνην δὲ, τὸ ἄγριον καλοῦσιν. STOEBER.

Ex *Phryn.* p. 52. V. ad *Hefych.* ficut & feq. θρυαλλὶς fcil. vid. p. 64. 190. item *Moerida*, & Comm. ad *Hefych.* & *Suidam.* Apud *AElian.* Lib. IX. An. 54. θρυαλλίδα λύχνε ἐσβεσμένην. OUDEND.

1 Θρυαλλὶς, οὐκ ἐλλυχν.] Idem quidem fomniat *Phrynich.* p. 64. & p. 190. putatque, illud ἐλλύχνιον recentiore quidem tempore in urbem Atticam illatum; fed falfo: ita enim antiquiffimi fcriptores loquuntur. *Hipp.* de Nat. Mul. pag. 404. T. II. ἐλλύχνιον ἀνάψας· & Lib. II. de Morb. Mul. pag. 605. ἐλλύχνιον ἀνάψαι ϗ ἀποσβέσαι. Sic & *Theophraft.* Char. cap. XI. *Diofcorid.* *Galenus* & alii. Vid. *Stapel.* ad *Theophr.* p. 851. & p. 425. feqq. & nos de pleuritide, p. 212. feqq. TRILLER. MS.

¹ ΘΥΕΙΝ, ἐπὶ τῶν σφαττομένων ἱερείων· ² σφάττειν δὲ, ἐπὶ τοῦ τυχόντος ζώου. καὶ θύεται οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ³ σφάττεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ θύει. ⁴ Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ·

MS. A. θρυαλὶς & mox ἐλύχνιον.

1 Θύειν.] Usurpari autor est *Thomas*, cum de victimis, quae mactantur, sermo est; at aliter veteres, a quibus illud verbum ad incruentas victimas translatum esse, monet *Theocriti* Scholiastes Idyll. II. vs. 10. οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων· τὸ ῥέζειν δὲ καὶ τὸ ἔρδειν ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγιῶν. Eadem reperias apud *Eustath.* Comm. pag. 1767. cujus testimonio si standum est, priscum vocis illius usum immutavere recentiores: quod & ab *Athenaeo* traditum p. 660. Ὅμηρός τε τὸ ῥέζειν, inquit, ἐπὶ τοῦ θύειν τάσσει· τὸ δὲ θύειν ἐπὶ τοῦ ψαιστὰ μετὰ δόρπια θυμιᾶν. καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾶν ὠνόμαζον. Si per veteres *Homerum* intelligant, ipsis libenter assensum praebebimus: nam fuere e vetustissimis scriptoribus nonnulli, qui discrimen illud sibi minime servandum esse duxerunt, *AEschylus* v. g. Agam. vs. 682. ubi sic Clytemnestra:

> Λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην,
> Ὅμως δ' ἔθυον.

Is enim locus de sacrificiis incruentis exponi non debet; quare scriptores antea allatos illud tantum sibi velle verisimile est, priscis temporibus, ignotis adhuc animalium caedibus, verbum θύειν de thure, frugibus, aliisque id genus dici solitum, ut ostendunt haec *Porphyrii* de Abstin. p. 96. τὸ δὲ παλαιὸν διὰ ποπάνων καὶ τῶν καρπῶν ἦν, ὡς ἀπεδείξαμεν. ὅθεν καὶ θυσίαι, καὶ θυηλαὶ ἐκαλοῦντο, καὶ αὐτὸ τὸ θύειν τοῦ θυμιᾶν εἴχετο, καὶ τοῦ νῦν παρ' ἡμῖν λεγομένου ἐπιθύειν. ὃ γὰρ ἡμεῖς νῦν θύειν λέγομεν, ἔρδειν ἔλεγον. SALLIER.

Sed falsa haec esse, vel unicus ille *Hippocratis* locus e Lib. de Princip. aut Carn. pag. 117. Tom. I. evidentissime, putem, jam ostenderit: ὁκόταν σφάξῃ τις ἱερεῖον. TRILLER.

Θύειν quoque ἀντὶ τοῦ θυμιᾶν a veteribus usurpatum, docet *Scaliger* pistol. Lib. III. ep. 248. p. 535.

2 Σφάττειν.] Leidd. & MS. B. σφάττεσθαι.

3 Σφάττεται.] In marg. Leid. sec. μαντεύεται· quod male desumtum est ex *Ammonii* verbis pag. 72. ubi vide *Cyrillum* a Cl. *Valkenario* allatum. Porro *Thucydidis* loca leguntur Lib. V. §. 10. & §. 54. OUDEND.

4 Θουκυδίδ.] Locus prior p. 349. B. poster. pag. 381. A. WITTER.

πτη· περὶ τὸ ἱερὸν τῆ Ἀθηνᾶς θυομένα. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· τὰ διαβατήρια θυομένοις ἐ προὐχώρει.

1 ΘΥΛΑΚΟΣ, καὶ θυλάκιον λέγε. ὡς τὸ, 2 παῖε, παῖε τ

---

1 Θύλακος, —— ὡς παῖε τ Ἀναξάρχε θύλακον, —— ἐκ ἀσκὸς.] Cur Θύλακος melius ſit quam ἀσκὸς, cauſſae ſane ac rationis nihil quidquam ego quidem video, quoniam utrumque ſine ulla diſtinctione apud quosvis Auctores, vel probatiſſimos & antiquiſſimos, ſic frequentiſſime occurrit: ut vel ex ſolo *Hippocrate* liquidiſſime apparet, prout multis id oſtendit *Foeſius* in Oeconomia, voce ἀσκός· ut *Anacreontem*, *Ariſtophanem*, *Euripidem* aliosque plures jam taceam. Vid. *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. cap. VI. pag. 177. ſeqq. Comment. ad *Petron.* cap. XLII. pag. 190. *Burman.* Ceterum de animoſo illo dicto ultimo, ſive intempeſtivo rectius joco *Anaxarchi*, ferreis piſtillis in mortario ſaxeo crudeliſſime contuſi, παῖε τὸν Ἀναξάρχε θύλακον, vid. *Diog. Laërt.* Lib. IX. & ibi copioſe in Comment. *Menag.* pag. 424. ſeqq. *Cic.* Lib. II. Tuſc. Quaeſt. *Plutarch. Clem.* Alex. *Dio.* Chryſoſt. *Tertullian.* Apologet. *Val. Max. Salmaſ.* Epiſt. 80. Lib. I. p. 173. aliosque plures, laudatos jam nobis Tom. III. Poëmat. p. 54. & ad *Hugon. Grotii* Lib. II. de Veritat. Rel. Chriſt. pag. 806. TRILLER.

Conf. *Caſaub.* ad *Theophr.* Charact. p. m. 269. ſeq. STOEBER.

Utramque vocem, θύλακος nempe & ἀσκὸς, conjunxit *Alexis* in Excerpt. *Grotii* pag. 571. *Petrus* Sicul. Hiſt. Manichaeor. pag. 36. de Manete ὡς θύλακον αὐτὸν ἐκδαρῆναι.

2 Παῖε.] Leidd. uterque geminat παῖε, παῖε, quod reſtitui: omnes enim ſcriptores, qui hujus Anaxarchi dicti meminerunt, bis exprimunt verbum; ſed dixiſſe illum ajunt πτίσσε, πτίσσε. Noſter videtur hic ob oculos habuiſſe locum *Euſtathii* ad *Homerum* Od. B. pag. 1450. Ed. Rom. ἔτι δὲ καὶ κωρύκοις, καὶ κοινότερον θυλάκοις, ὧν χρῆσις πολλὴ, καθὰ τε τὸ ἁπλῶν καὶ καθὰ τὸ ὑποκοριστικὸν δὲ, ἐδὲν ἧττον· οἷον πτίσσε, πτίσσε τὸν Ἀναξάρχε θύλακον. καὶ πάλιν. Φιλοσοφίας ὄφελος τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι δεινὸν ἀναχωρῆσαι τῆ θυλακίε τῆ κρείλλιων, ἤγεν τῆ σώματος. Male doctiſ. *Menagius* ad *Diog. Laërt.* Lib. IX, §. 59. cenſet, in *Anaxarchi* verbis *Euſtathium* ſcripſiſſe θυλάκιον: nam iisdem, quibus *Thomas*, exemplis probat & θύλακον & θυλάκιον in uſu eſſe. Plura vide apud *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. cap. V. & XVI. dein ad *Heſych.* In Gloſſis MSS. θύλακος, *vas ad ferendum panem ex corio, quod milites ferunt.* OUDEND.

MSS. A. & B. παῖε, παῖε.

τῦ Ἀναξάρχυ θύλακον. καὶ [1] Συνέσι© ἐν ἐπιςολῇ· τῦ θυλακίυ τῶ [2] κρεϋλλίων. [3] ὐκ ἀσκός. ἀσκώματα ᾗ παλαιωτικῶς, τὰ δέρματα. Ἀριςοφάνης [4] ἐν Βατράχοις·

Ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον.

ΘΥΜΕΛΗΝ οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ τῦ θυσίαν ἐτίθυν· [5] οἱ δ' ὕςερον [6] ἐπὶ τῦ [7] ἐν τῷ θεάτρῳ τόπυ, ἐφ' ᾧ [8] αὐληταὶ, καὶ κιθαρῳδοὶ, καὶ [9] ἄλλοι τινὲς ἀγωνίζονται [10] μυσικὴν.

---

1 Συνεσ. ἐν ἐπις.] P. 268. C.

2 Κρεϋλλίων.] Sic restitui ex ipso *Synesio* Ep. 131. Quod deminutivum est a κρέας, ut bene monuit *H. Stephanus* in Lexico & *Menagius* ad *Diogenem.* Vitiose edebant hic κρϋλλίων, in Leid. pr. κρευλίων. *Aristoph. Xenoph.* alii κρεάδιον dicunt. OUD.

3 Οὐκ ἀσκός.] Habet *Liban.* I. p. 408. A. WITTER.

Atqui θύλακον & ἀσκὸν vicissim de sacco & utre coriaceo usurparunt Ἀττικώτατοι. V. *Suidam*, *Casaub.* ad *Theophr.* c. 5. *Xenoph.* Lib. VI. Ἀναβ. p. 383. C. σὺν ἀσκοῖς ϗ θυλάκοις, ϗ ἄλλοις ἀγγείοις. OUDEND.

4 Ἐν Βατράχοις.] Leid. νεφέλαις, male. Est in Ran. vs. 367. ibique vide Comm. & ad *Hesych.* IDEM.

Vs. 367. MS. A. verba ἐν Βατράχοις non agnoscit. MS. B. habet ἐν Νεφέλαις.

5 Οἱ δὲ ὕςερον.] Uterque MS. οἱ δ' ὕςερον. Conf. *Jac. Kimedoncii* Castigat. in *Theophyl.* Simoc. Quaest. Phys. p. 103 & *Jo. Alex. Brassicanus* ad *Salvianum* p. 262. & *Conr. Rittershusius* p. 63.

6 Ἐπὶ τῦ ἐν τῷ θεάτρῳ τόπυ.] *Plutarch.* T. II. pag. 527. F. τὴν οἰκίαν πάλιν καλλωπίζεις ὡς θέατρον ἢ θυμέλην τοῖς εἰσιῦσι; conf. *Polluc.* IV, 123. Schol. *Luc.* II. pag. 309. Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τῦ θύειν. θυμελίη δὲ αὐλητική. STOEBER.

Ita exhibui cum MSS. Leidd. vulgo τῦ τόπυ τῦ ἐν τ. Leid. sec. ἐπί. Λογεῖον intelligit, ad quam vocem plura. Paullo ante οἱ δ' ὕςερον ex iisdem & Edd. Vett. non οἱ ᾗ ὕς. OUDEND.

7 Ἐν τῷ θεάτρῳ.] Verba haec non agnoscit MS. A.

8 Αὐληταί.] MS. A. ἀθληταί. B. αὐλιταί.

9 Ἄλλοι τινὲς ἀγωνίζονται μυσικήν.] Ut passim ἀγωνίζεσθαι ἀγῶνα, μάχην, ςάδιον &c. Sed in Leid. pr. μυσικοί, dum alter hac voce cum praecedentibus ἐφ' ᾧ &c. caret, uti & *Phrynichus* p. 64. ex quo sua hausit *Thomas*, ubi V. & ad ceteros Grammaticos ac *Polluc.* Lib. IV. §. 123. OUDEND.

10 Μυσικήν.] MS. B. μυσικοί.

σκλὼ. ἄλλοι δὲ, εἶδος μυσικῆς [1] τὴν θυμέλην λέγουσι.
[2] ΘΥΡΕΟ'Σ, παρὰ μὲν τοῖς πολλοῖς, [3] ἡ ἀσπίς· παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀρίστοις, λίθος μέγας τὴν τῆς θύρας χρείαν παρέχων. [4] καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ [5] τῇ, Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον· μόνον ὑπόστηθι σὺ τὴν θύραν ἀποκινῆσαι· μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον.
[6] ΘΥ'ΩΜΑ [7] οἱ δοκιμώτατοι, οὐ θυμίαμα. [8] Ἀριστείδης

---

1 Τὴν θυμέλην.] Leid. pr. τὴν θυμέλην, sec. τὴν θυέλην. Oxon. καὶ τ. θ. OUDEND.

2 Θυρεὸς &c. ἡ ἀσπίς.] Idem habet *Phrynich.* p. 160. ubi vid. p. 161. *Nunnes.* & *Hoeschel.* inprimis vero Rev. *Alberti* in Obff. facr. in N. T. pag. 374. TRILLER.

Immo potius τὸ ὅπλον vel εἶδος ἀσπίδος five fcutum; cum ἀσπὶς fit *clypeus.* V. *Etym. M. Hesych. H. Turneb.* Lib. XI. Adverf. C. 27. *J. Albert.* in Obf. facris p. 374. & *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 160. Hinc fupra ait *Thom.* ἀσπὶς, οὐ θυρεός· *Homeri* innuit vf. 240, 313, 340. ex Od. I. λοιποῖς abeft Leid. fec. *Synesii* locus legitur Ep. 121. p. 257. in quo prave ἀπόστηθι MS. Oxon. & Ed. Vafc. OUDEND.

3 Ἡ ἀσπίς.] *Pausan.* Attic. cap. XIII. p. 31. Conf. *Spanhem.* ad *Julian.* p. 244. DRAKENB.

MS. B. delet articulum ἡ.

4 Καὶ Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Epift. 121. p. 257. C. in ed. Rom. legitur ἀπόστηθι. WITTER.

Particulam καὶ delet MS. A.

5 Τῇ —— πολύφημον.] Defunt haec in MS. A. MS. B. pro ἔπειθε legit ἔπιθε.

6 Θύωμα &c.] Quin hocce nomen optimae notae fit, dubitari non poteft, cum legatur apud *Herodotum* Lib. II. cap. 86. ἔπειτα τὴν νηδὺν σμύρνης ἀκηράτου τετριμμένης, καὶ κασίης, καὶ τῶν ἄλλων θυμιημάτων πλὴν λιβανωτοῦ πλήσαντες συῤῥάπτουσι ὀπίσω. Nam *Eustathii* aetate θυωμάτων ibi fcriptum fuiffe, perfuadent haec illius verba Comm. pag. 1488. ἰστέον δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ, τὸ θύος ἢ τὸ θύον, οὐ μόνον τὸ θυώδης, καὶ τὸ θύοεν γίνεται, ἀλλὰ καὶ ῥῆμα θύω θυώσω, συγγενές τι δοκοῦν εἶναι τῷ θείω θειώσω, ἐξ οὗ τὸ, θειώσομεν μέγαρον ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐκ δὲ τοῦ προῤῥηθέντος θύω τοῦ διὰ μόνου δίχρονου, καὶ θυώματα παρὰ Ἡροδότῳ, τὰ εὐώδη θυμιάματα. φησὶ γὰρ σμύρνης ἀκηράτου, καὶ κασίης, καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων. Illa autem lectio a librariis immutata, quibus nomen θυμίαμα notius erat, quod tamen nondum irrepferat *Hesychii* temporibus, cujus verba fi propius infpicias, ad huncce *Herodoti* locum pertinere, non temere judices: θύωμα, inquit, μύρον, ἄρωμα· θυώματα enim *Herodoto* funt aromata, & aromatum varias fpecies enumerat, myrrham nem-

δης ἐν δ' τ̃ ἱερῶν· ἀπολαύειν εὐωδίας θαυμαστῆς θυωμάτων.

---

pe & caſſiam; θύωμα igitur genus, quod plures ſpecies complectitur, quo ſenſu eadem vox occurrit apud *Lucianum* p. 891. καὶ ταμὼν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγεῖον μικρὸν κατέθετο, σμύρνῃ τε ἅμα καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι, καὶ ἔπειτα σφραγῖδι, τὴν ἐφόρει, σημηνάμενος, τὸ τρῶμα ἰῆτο. Attamen illud vocabulum alteri θυμίαμα anteponi a *Thoma* non debuit, utpote quo *Herodotus* ibidem utatur, nec dicere veremur, in Atticorum ſcriptis magis obvium; nam praeter *Platonem* a *Steph.* laudatum, hocce nomen uſurpatur ab *Ariſtophane*, Avib. vſ. 1714.

> ——— καλὸν θέαμα, θυμιαμάτων
> Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.

Ubi θυμιάματα ſunt aromata, ut conſtat ex his *Theophr.* de Cauſ. Plant. Lib. VI. cap. 24. ὥσπερ ἐπὶ τ̃ μύρων, καὶ ἐπὶ τῶν θυμιαμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν στεφανωμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εὐοσμωδῶν συμβαίνει. Neque aliter accepit *Lucian.* T. II. pag. 212. πῶς ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν. Quid enim θυμίαμα ſignificet, ex his quae ſubjungit manifeſtum eſt: ὅμως, ὦ τέκνον, εἶπε, καὶ μὴ διαρχῆς τοῦ συκοφάντη τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν, καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτοῦ καύματα, ὡς εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα στερησόμενόν σε τ̃ τέχνης. SALLIER.

Illi ergo δοκιμώτατοι Auctores, ad quos & hic, & alibi ſaepe in hoc Libello, potiſſimum provocat *Thomas* noſter, ſunt maxime, ut ex ſequentibus patet, *Ariſtides* atque *Libanius*; magna profecto nomina, ſed aliquanto recentioris aevi. Ego vero habeo longe plures Auctores & vetuſtiores & praeſtantiores, ac δοκιμωτέρους prae illis ſuis δοκιμωτάτοις, ſi Dis placet, quos ipſi confidenter opponam: ex quibus ſane liquidiſſime conſtabit, τὸ Θυμίαμα, temere & ſine ulla ratione hic rejectum & faſtiditum, longe frequentiore olim in uſu fuiſſe, quam quidem alterum praeter cauſſam praelatum Θύωμα; ſic ipſe noſter *Hippocrates*, Auctor certe vetuſtiſſimus atque hinc haud dubie δοκιμώτατος, in Libris de Morb. Mul. Natura Mulieb. ſuperf. & alibi ſaepiſſime dixiſſe ἐκ θυμιαμάτων, ſeu quod Ionice, ut notum, idem, ἀπὸ θυμιημάτων, multis hinc inde collectis locis oſtendit in Oeconomia *Hipp.* *Foeſius* pag. 167. quibus adhuc longe plura a me hic adjici poſſent loca, ſi nempe neceſſe, aut quisquam de iſta explorata nimis veritate ullo modo dubitaret. Neque ſane aliter *Strabo*, Lib. II. p. 128. Θυμιάματα δὲ καὶ λίθους πολυτελεῖς· & Lib. XII. p. 665. πλείστῳ χρῶνται θυμιάματι

οἱ δεισιδαίμονες· qualia passim apud ipsum plura. Quo & illud pertinet *Diodori* Sic. Lib. I. p. 71. Tom. I. Θυμιαμάτων εὐωδῶν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκ ὀλίγα· & sic alibi saepe. *Lucianus* quoque scriptor hercle! purissimus & Ἀττικώτατος, in Jove Tragoed. pag. 153. Θυμιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοί εἰσι· quomodo & in sequentibus saepissime loqui consuevit. *Arrianus* pariter dixit in periplo Maris Erythr. pag. 148. Θυμίαμα, τὸ λεγόμενον Μοκρότε· sed & in sequentibus, item in Libb. de Expedit. Alexandri, & alibi ista voce θυμίαματος frequentissime delectatur, uti & *Theophrastus*, *Dioscorides*, *Plato*, *Xenophon*, *Plutarchus*, *Max.* Tyr. *Herodianus*, *Athenaeus*, *Porphyrius*, *Galenus* & alii plures, inprimis autem *Orpheus* sic dictus in Hymnis sacris, sive Indigitamentis Deorum, quippe quae ubivis in fronte praescriptum habent illud Θυμίαμα, ut nemini non, opinor, notissimum. Sed plura nunc loca ex his ipsis Auctoribus operose nimis huc conjicere & coacervare praeter necessitatem, merito jam piget taedetque: inprimis, quum ex illis ipsis testimoniis istorum Auctorum τῶν δοκιμωτάτων καὶ τιμιωτάτων, superius larga manu allatis, affatim constet, non satis δοκιμωτάτες Auctores in medium produxisse *Thomam* temerarium, quibus vanam suam & veri prorsus inanem sententiam tueretur. Qua de re plura, si lubet, vid. apud *Salmasium* in Exercitat. Plinian. p. 355. & p. 669. item *Potterum* in Archaeologia Graeca, Lib. II. cap. 4. pag. 235. seqq. ut & *Gyraldum*, *Feithium* & alios, quibus si velis, addas, licet, nostras Observat. Crit. Lib. I. cap. 27. p. 69. seq. Quin potius promiscui semper sine ullo discrimine usus apud Veteres optimos quosvis Auctores fuisse τὸ θύωμα atque θυμίαμα, evidentissime inter alia patet ex ipso *Hippocrate*, qui nempe in iisdem Libris superius laudatis, ubi τὰ θυμιάματα dixit, paullo post scripsit etiam θυώματα, bene observante in Oeconomia *Foesio*. *Lucianus* pariter nunc Θυμιάματα posuit, ut supra vidimus, nunc rursus Θυώματα, ut v. g. Lib. de Syria Dea, p. 680. T. II. Θυώματα ἔχει· ut alia multa jam praeteream. Sic & ipse *Herodotus* Lib. III. p. 203. in quibusdam Codd. exhibet: Θυμιαμάτων πέρι εἰρήσθω, & in aliis rursus Θυωμάτων, ubi vid. *Gronov.* in Not. p. 915. qui tamen ibi posterius praefert. Neque alium morem servant reliqui Auctores superius jam laudati, scilicet *Arrianus*, *Strabo*, *Diodorus*, *Aristides*, *Theophrastus*, *Xenophon* & alii, qui nempe omnes, prout lubet, nulla prorsus observata distinctione aut differentia, nunc θυώματα scribunt, nunc autem θυμιάματα. Ideo autem inprimis abjudicasse hic videtur superciliosus noster *Magister* vocem Θυμίαμα Auctoribus optimis ac δοκιμωτάτοις, ut nempe iterum copiam haberet, pro maligno suo more consueto, tacite reprehendendi ipsos sacros Novi Testamenti scriptores, apud quos scilicet

των. 1 Ἡρόδοτος λιβανωτοῦ, καὶ σμύρνης, καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων.

---

vox ista θυμίαμα aliquanto frequentius, ceu notum, occurrit; quorum tamen auctoritatem contra temerarios hosce ferocientis Grammatici insultus ac vanos impetus his ipsis gravissimis argumentis ac testimoniis hactenus allatis, nunc satis valide, ut spes est, defendimus ac vindicavimus. Patet igitur ex his omnibus luculentissime, ut finem tandem faciam dictis nostris copiosis, divo *Thomae* nostro, ob hoc sinistrum suum judicium ac perversam plane sententiam, ab aequa nunc posteritate nec θύωμα deberi, nec θυμίαμα; praesertim, quum semet ipsum sui prorsus immemor ex catalogo τῶν δοκιμωτάτων Auctorum ridicule expunxerit, scribendo infra: Στύραξ μὲν, Θυμίαμά τι· quum tamen, ex sua quidem opinione, scribere potius debuisset, & facile potuisset θύωμα. En ergo ventosam hominis inconstantis & veternosi vanitatem! Sed de his hactenus. TRILLER.

7 οἱ δοκιμώτατοι.] Leid. pr. δοκιμώτεροι. In *Aristide* Tom. I. p. 333. Ed. Angl. vulgo editur θυαμάτων. OUDEND.

8 Ἀριστείδ. ἐν δ' τῶν ἱερ.] P. 178. ante med. WITTER.

Pag. 591. verum ubi editur θυαμάτων, quod verbum itidem novit *Hesychius*. Θυμιάματα habet *Plato* p. 427. G. 502. F. 650. B. *Herodot.* III. cap. 113. & Jonice θυμιήματα VII. cap. 54. Θυώματα idem Lib. II. cap. 40. ABRESCH.

1 Λιβάνιος.] Leid. pr. Ἡρόδοτος, ut confidenter rescripsi: apud illum enim Lib. II. c. 40. citata verba legas, & similia alibi. Adi Cl. *J. Albert.* ad *Hesych.* hac voce; quamquam & θυμίημα dixerit Lib. I. cap. 198. adde *Timaeum* in Lex. Platon. V. Θυηχόος. OUDEND.

MSS. A. & B. Ἡρόδοτος.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

1 Ἰάλεμος οὐ μόνον ὁ θρῆνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ψυχρὸς καὶ 2 ἔκπλυκτος ἄνθρωπος.

Ἰάμβων ἐργάτης λέγε, μὴ στιχουργὸς, μὴ δὲ στιχιστὴς, μὴ δὲ στιχοπλόκος. ὅταν δὲ οὐκ ἰάμβους γράφῃ τις, ἀλλ' ἕτερά τινα μέτρα, τότε λέγοιτ' ἂν ὁ τοιοῦτος ποιητικὸς, καὶ ἐπῶν ἐργάτης, 3 καὶ ἐποποιὸς, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

4 Ἰατταταὶ, ἀντὶ τοῦ φεῦ. καὶ ἰατταταιάξ.

Ἰδέα

---

1 Ἰάλεμος.] Non tantum est θρῆνος, verum etiam *homo frigidus*, ὁ ψυχρὸς, inquit *Thomas*. Sic nempe dicitur ab Jalemo Calliopes filio. vide Erasm. Adag. *Jalemo frigidior*. BOS.

Moschop. περὶ σχεδ. p. 6. DRAK.

Vid. *Hesych.* in Ἰάλεμος, & quae ibi sequuntur, apud quem & legitur Ἰάλεμος χρόα, quod mihi suspectum, certe perquam obscurum videtur, quare forsan scribendum Ἰαλέμου χρεία· sequitur enim mox οἱ δὲ οὐδενὸς ἀξία· quod scholion quasi videtur antecedentis Ἰαλέμου χρεία. De ipso vero hoc proverbio plura apud *Erasmum* Rot. Adag. 86. Chil. II. Cent. X. p. 668. TRILLER.

Vid. apud *Hermog.* pag. 442, ed. Col. WITTER.

Athenaeus Lib. XIV. cap. 3. p. 619. *Zenobius* Proverb. Cent. IV. 39. p. 92. & ad eum *Andr. Schottus*. Conf. *Erasmi* Adag. Chil. II. Cent. X. Prov. 87. pag. 703. *Suidas* voc. ἰάλεμος. *Mich. Apostolius* Proverb. Cent. X. 39 p. 122. & *Balthaz. Stolberg.* Praelect. in *Sophocl.* Ajac. Lorifer. pag. 178.

2 Ἔκπληκτος ἄνθ.] *Moeris* ἔκλυτος, *languidus*, quod praeferre alteri non dubito; tametsi voc. ἰάλεμος minus Atticam hoc sensu esse, mihi non persuadeat Atticista: quando quidem *Luciano* usurpatum Pseudol. p. 181. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὑρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων μεστὰ κ. λ. STOEBER.

MSS. Leidd. ἔκλυτος, enervis, dissolutus, οὐδενὸς ἄξιος, vere opinor; quare hoc reposui. Sic certe *Moeris*: Ἰάλεμος Ἀττικῶς σημαίνει δὲ τὸν θρῆνον, καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον, τὸν ἔκλυτον Ἑλληνικῶς· ut legendum videtur: sive potius cum amicissimo *Hemsterhusio* Ἀττ. σημ. μὲν τὸν &c. τὸν δὲ ἐκλ. vulgo Ἰάλεμος τὸν ἐκλ. Ἑλλ. quae omnia non sunt in MS. Coisl. p. 486. Confer & *Etym. M. Hesych. Suid.* & Comm. OUD.

Uterque MS. ἔκλυτος.

3 Καὶ ἐποποιός.] Sic *Herod.* VII. p. 497. E. WITTER.

4 Ἰατταταὶ, ἀντὶ τοῦ φεῦ.] *Aristoph.* dixit ἰατταταὶ per duplex τ in Nub. p. 167.

Streps

[1] Ἰδέα, ἡ μορφή. καὶ ἀπὸ τούτου ἰδέαι, αἱ εἴδη καὶ οἱ τρόποι· καὶ παρὰ Πλάτωνι ἰδέαι, [2] οἱ τύποι τῶν ὄντων, ἀνθρωπότητος, καὶ [3] βοότητος, καὶ τῶν ἄλλων. ἰδέαι καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, αἱ τῶν λόγων μορφαὶ καὶ [4] ποιότητες, δεινότης, γλυκύτης, εὐκρίνεια, [5] καὶ τἄλλα. σημείωσαι δέ, [6] ὡς οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδέαν [7] ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει,

---

Strepsiades. Ἰατταταὶ, ἰατταταί.
Socrates. Τί πάσχεις; τί κάμνεις;
Strepsiad. Ἀπόλλυμαι δείλαιος.
Jattatai, Jattatai.
Quid est? quid mali fers?
Pereo miser &c.
ubi clare videri potest, quid sit Ἰατταταί. BOS.

Moschop. περὶ σχεδ. p. 6. DRAK.

Hoc ut & alterum Ἰατταταιὰξ duplici ττ ab initio scriptum reperitur apud *Aristoph.* Equit. init. vid. & *Phrynich.* & *Phav.* voc. αἴ. WITTER.

Alii scribunt Ἰατταταὶ, Ἰατταταιὰξ ex *Aristophane.* V. ad *Hesychium* Ἰατταταιὰξ, φεῦ· sic enim legendum. OUDEND.

1 Ἰδέα.] Ea voce significatur etiam genus vel species: sic *Athenaeus* p. 54. χρὴ μηδὲν ὅλως τῆς τοιαύτης ἰδέας ἀποῤῥεῖν ἐσθίειν. SALLIER.

Aristophanes Plut. vs. 559. *Dio* Chrysost. Or. V. p. 83. D. *Polyaenus* Lib. I. p. 55. conf. *Moschopul.* de Voc. Attic. h. v. Refellunt *Thomae* canonem *Jo. Barbeyrac* epist. ad *Jac. Bernardum* in Novell. reipl. liter. Novembr. 1702. p. 515. cel. *Alberti* Observ. Philol. ad *Matth.* cap. 28. p. 163. & *Wesselingius* ad *Diod.* Sic. p. 219.

2 Οἱ τύποι.] Male MS. B. οἱ τόποι. Saepe has voces inter se summutarunt librarii. *Plutarchus* de Flumin. pag. 6. de Cadmo: περιήρχετο τὴν χώραν ζητῶν πηγήν· γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Κωρύκιον ἄντρον, ὑπὸ προνοίας Ἀθηνᾶς, τὸν δεξιὸν πόδα βαθύτερον εἰς πηλὸν ἤρεισεν· ποταμοῦ δὲ ἀναδοθέντος ἐκ τοῦ τόπου, ὁ ἥρως βαθύτητας Κάδμου πόδα προσηγόρευσεν αὐτόν· leg. ἐκ τοῦ τύπου. De Platonis idea *Origenes* Philosoph. cap. 19. p. 110. Τὸ δὲ παράδειγμα τὴν διάνοιαν τοῦ Θεοῦ εἶναι, ὃ καὶ ἰδέαν καλεῖ, οἱονεὶ κονίσματι προσέχων κ. τ. λ. corrigo: ὃ καὶ ἰδέαν καλεῖ, ἢ οἱονεὶ εἰκόνισμα.

3 Βοότητος.] Rom. βοότητος male. WITTER.

Βοότητος legendum cum MSS. & Edd. Vett. sive *bovinae naturae*: In Ed. Franek. male βοώτητος. & mox ποιότητες, *qualitates*; in eadem inepte ποιήτητες. OUD.

Ita quoque MS. A. sed Codex B. βιότητος.

4 Ποιήτητες.] Rom. ποιότητες. WITTER.

Ita quoque MSS. A. & B.

5 Καὶ τἄλλα.] MS. A. καὶ τὰ ἄλλα. B. καὶ τ' ἄλλα.

6 Ὡς οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδέαν ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει.] Quae vero audacia ac dementia! quasi vero *Aristophanes*, *Arrianus*, *Pin-*

γὲ, ἀλλὰ εἶδος καὶ [1] ὄψιν. οἷον, ἀγαθὸς τὸ εἶδος, καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. [2] Ἀριστείδης δὲ ἐν τῇ εἰς Σμύρναν μονῳδίᾳ, [3] ἰδέαν ἐπὶ πόλεως λέγει· οἵαν ἰδέαν πόλεως ἐξολωρῶν καὶ τεχνησάμενος.

[4] Τὰ ἼΔΙΑ πράττω, καὶ τὰ ἴδια πράττε, καὶ τὰ ἴδια πραττέτω μὴ λέγε· ἀλλὰ [5] τἀμαυτοῦ πράττω, καὶ τὰ σαυτοῦ πράττε, καὶ [6] τὰ ἑαυτοῦ πραττέτω. οὕτω γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Ἐξι-

Pindarus, aliique gravissimi Auctores, quos ad redarguendam inauditam *Thomae* temeritatem, opportune producit summe Rev. *Alberti* in Obss. sacr. ad *Matth.* XXVIII. p. 163. & in Addend. ibid. p. 505. haud essent οἱ δοκιμώτατοι; quibus adde, si placet, Celeb. *Ant. Blackwalli* Auct. sacr. Classic. T. II. Part. I. cap. I. pag. 417, 418. ubi alia nova addit exempla: quibus accedat illud *Diodori* Sic. Lib. I. p. 16. εἰς ἀνθρώπων ἰδέας μεταβάλλοντας· & alterum ejusdem ibidem, p. 34. τὰς Εὐμολπίδας, seu Ἀθηναίους, ταῖς ἰδέαις καὶ τοῖς ἤθεσιν ὁμοιοτάτους εἶναι τοῖς Αἰγυπτίοις. Occurrit quoque eadem vox ἰδέα eodem significatu apud *AElianum* H. A. si recte memini, item apud *Athenaeum*, *Clementem* Alex. & *Jo. Chrysostomum* aliosque. Sed quoniam in sacro Novi Instrumenti codice vox ista ἰδέα tali significatione occurrebat, ut supra jam monitum, ideo *Thomas* noster, pro maligno suo in sanctissimum illud volumen more, quod toties jam manifestissime demonstravimus, illam pessimi commatis esse temere pronuntiabat, nec unquam a probatissimis auctoribus tritam & usurpatam fuisse, turpissimo errore sine ulla fronte, asseverabat. Trill. MS. A. ὅτι pro ὡς.

7 Ἐπὶ ἀνθρώπου.] Fallitur *Thomas*. Consule Cl. *Albert.* Obs. sacr. pag. 163. & ad *Hesychium*; *Wesseling.* ad *Diod.* Sic. Lib. III. §. 51. De forma corporis bestiae usus fuit *AElianus* Lib. XV. An. cap. 28. Ceterum *Aristidis* verba invenias T. I. pag. 260. Ed. Angl. V. & *Thucyd.* Lib. VI. §. 4. Oudend.

1 Ὄψιν.] Uterque MS. ὄψις.

2 Ἀριστείδ. δὲ.] Pag. 64. B. Witter.

3 Καὶ ἰδέαν.] MS. A. ἐπὶ πόλεως τὸ ἰδία (l. ἰδέα) τάττει οὕτως· οἵαν.

4 Τὰ ἴδια πρ.] Conf. *Phryn.* p. 82. & *Phav.* in καθ' ἑαυτόν. Witter.

Vid. Cel. *Wetstein.* N. T. Tom. II. p. 304.

5 Τἀμαυτοῦ.] *Phav.* τὰ ἐμαυτοῦ. Mox οὕτω γὰρ Ἀττικ.] Idem οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Witt.

6 Τὰ ἑαυτοῦ πραττέτω.] De tertia persona nihil monet *Phry-*

[1] ἘΞΙΔΙΑΖΟΝΤΑΙ, Φαβωρῖνος λέγει· σὺ δὲ, [2] ἐξιδιοῦνται.

[3] ἸΔΙΑΙΤΑΤΟΝ ἀπὸ τοῦ ἰδία, [3] οὐκ ἰδιαίτερον δέ. ἀπὸ δὲ τοῦ ἴδιον, καὶ ἰδιώτερον καὶ ἰδιώτατον. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· [5] οὕτω δή τοι τόγε τοῦ Νείλου θειότερόν τε καὶ ἰδιώτερον ἔοικεν εἶναι.

ἸΔΙΟΞΕΝΟΣ, ὁ μὴ δημοσίᾳ προςκείμενος πόλει τινὶ, [1] ἀλλὰ

Phrynichus p. 192. ubi vid. τὰ αὐτοῦ Leidd. Dein in iisdem & Phaverino οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. OUDEND.

MS. A. καὶ τὰ αὐτοῦ. MS. B. autem haec ignorat.

1 Ἐξιδιάζονται.] Phrynichum Thomas sequitur, cui non est temere assentiendum; verbo enim, de quo controversia est, utitur Theophrastus in Testamento apud Diogenem Laërt. p. 126. τὸν δὲ κῆπον, καὶ τὸν περίπατον, καὶ τὰς οἰκίας τὰς πρὸς τῷ κήπῳ πάσας δίδωμι τῶν γεγραμμένων φίλων ἀεὶ τοῖς βουλομένοις συσχολάζειν, καὶ συμφιλοσοφεῖν ἐν αὐτῷ (ἐπειδήπερ οὐ δυνατὸν ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπιδημεῖν) μήτε ἐξαλλοτριοῦσι, μήτε ἐξιδιαζομένου μηδενὸς, ἀλλ' ὡς ἂν ἱερὸν κοινῇ κεκτημένοις Ἐξιδιάζομαι autem est id, quod plurimorum commune erat, sibi tanquam proprium vindicare; quo sensu Diodorus Sic. p. 21. καθόλου δὲ φασὶ τοὺς Ἕλληνας ἐξιδιάζεσθαι τοὺς ἐπιφανεστάτους ἥρωας τε καὶ θεούς. Vide quoque Josephum p. 13. SALL.

MS. Oxon. Ἰδιάζεται καὶ ἐξιδ. sed tum sequi debebat: σὺ δ' ἰδιοῦνται καὶ ἐξιδιοῦνται. In Phrynicho pag. 86. ἰδιοῦται malim ἐξιδιοῦται. At activum ἰδιάζειν Atticum est. Vid. Moerida, AElian. Lib. VI. An. 19. OUDEND.

2 Ἐξιδιοῦνται.] MS. A. ἰδιοῦνται.

3 Οὐκ ἰδιαίτερον.] Sc. Atticis, sed aliis quidem, ut Lexica docent. Suidas: ἰδιαίτερον, ἰδιάτερον. sic enim lege, non ἰδικώτερον. OUDEND.

Phalaris Ep. 19. p. 15. ἰδιαίτερον δὲ τῶν ἄλλων ἡ σὴ μητήρ. Polemon Soph. p. 5. ἡ δὲ ἀγαθὴ προαίρεσις εἰς τὰ καλὰ καὶ ἰδιαίτερα ἐστὶ καὶ ἐνδικώτερα. Sextus Empir. adv. Mathem. Lib. I. cap. 2. pag. 10. ἰδιαίτερον δὲ ἡ εὐτελής.

4 Ἀριστείδ. ἐν τῷ Αἰγυπτ.] T. II. opp. pag. 340. Jebb. ubi rectius cum vulgatis caeteris: οὕτω δή τοι τόγε τοῦ Νείλου θειότερόν τε καὶ ἰδιώτερον ἔοικεν εἶναι κ. τ. λ. STOEBER.

5 Οὕτω δή τοι.] Ita malim scribere, ut vulgo in Aristide T. II. pag. 340. Ed. Angl. pro δή τι· ibidem pro θειότερόν τε est θειότερόν τι. OUDEND.

MS. A. δή τοι.

[1] ἀλλὰ ἰδίᾳ τινὶ τῆς πόλεως· [2] πρόξενος ἦ, ὁ [3] κοινῇ τῆς πόλεως φίλος. Λουκιανὸς ἐν τῷ [4] Φάλαριδος πρώτῳ· ὅτε

---

1 Ἀλλ' ἰδίῳ τινὶ τῶν τῆς πολ.] *Phav.* ἀλλ' ἰδίᾳ τινὶ τῆς πολ. *Erotian.* h. v. *Paufan.* III. p. 223. Ξενίας δὲ ἀνὴρ Ἠλεῖος Ἀγιδί τε ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τῷ κοινῷ πρόξενος. WITTER.

Vulgata nil vitii habet. Senfus facilis: ἰδιόξενον effe, cui non cum univerfa civitate fed cum privato quodam hofpitii jus intercedit. Conf. *Ammon.* voc. πρόξενος. *Suid.* voc. ἰδιόξενος, quod etiam *Moeridi* reftituendum pro ἰδιοξενής. STOEBER.

Perperam Ed. Fran. ἰδίῳ, contra MSS. & Edd. Vett. ac Graecae linguae genium, quo δημοσίᾳ & ἰδίᾳ, *publice* & *privatim*, opponuntur, & fic in hac ipfa voce *Euftath.* Schol. *Luciani*, *Suid. Moer.* ubi male ἰδιοξενής. *Hefych.* κατ' ἰδίαν. De difcrimine fenfus horum compofitorum vide *Valkenar.* ad *Ammonium* Lib. III. cap. 10. ἰδιόξενοι *AElian.* Lib. VIII. V. H. C. 7. II. An. C. 6. OUDEND.

Confentit *Ammonius.* In δορύξενος, quod fequitur, corruptus eft *Hefychius*, ut patebit alibi. ABRESCH.

Uterque MS. Reg. ἀλλ' ἰδίᾳ.

2 Πρόξενος.] Conf. *Mofchopul.* de voc. Attic. h. v. *Corinthus* de Dial. Jonic. p. 111. *Erotianus* Lex. Hippocr. pag. 43. quibus autem meritis infignes πρόξενοι adfcifcebantur, patet ex decreto S. P. Q. Deliorum apud *Reinefium* in Syntagm. Infcript. Claff. VII. p. 499.

3 Κοιν. τῆς πολ.] Addit *Ammon.* καὶ ἔθνους non male. Πρόξενος autem activam & paffivam fignificationem fuftinet: pofterior hujus loci eft; priorem habes infr. voc. προξενῶ. Vid. plura apud Cl. *Valcken.* Animadv. ad *Ammon.* p. 202. Addefis, quos ad *Feith.* citavimus Animadv. p. 59. STOEBER.

4 Φαλαρ. πρωτ.] Scrib. δευτέρῳ. Verba habes T. II. pag. 201. *Hemft.* Declamat ibi Delphicus facerdos, fuadetque, ut donum Phalaridis accipiatur. Praeoccupat autem ftatim exordio, fe ea de re dicturum, licet nec Agrigentinis πρόξενος, nec Phalaridi ἰδιόξενος fit. Unde illud ὁ Ἀπόλλων, vel non monente *Solano*, e Noftro eliminandum. Multa ibi Scholiaftes de vocibus προξ. ἰδιοξ. ἀστοξ. vel ἀστυξ. & δορύξενος, quae non unius affis effe, veriffime ftatuit Cl. *Valcken.* l. c. Juvat tamen ex collatione Cod. MS. Coisl. N°. 69. ea proferre, quae Cl. VV. reliqua nobis feciffe videntur: pro vulg. enim ἕτεροι διὰ σύμβολας leg. in MS. ἄτεροι διὰ τὰ σύμβολα. Lacuna voce ἀποροῦμεν ibidem expletur. IDEM.

Immo δεύτερος, ejusque prima funt verba, in quae huc, nefcio unde, turpiter irrepfere ὁ Ἀπόλλων, quae nefcit *Lucianus*,

ὅτε Ἀκραγαντίνων, ὦ Δελφοὶ, πρόξενος ὢν, [1] ὅτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος. δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος [2] φίλος. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· ὁ γὰρ Μέγιστος [3] αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.

[4] ἸΔΟΥ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ [5] ἴδε. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· ἰδοῦ με κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.

ἸΔΡΥ-

---

nus, neque Cod. Leid. pr. agnoscit: quare delevi, ut ad *Lucianum* suaserat *Solanus* T. II. pag. 201. OUDEND.

1 Ὁ Ἀπόλλων.] Ignorant haec MSS. A. & B.

2 Φίλος.] MS. B. ξένος.

3 Αὐτοῦ.] Rescripsi ex eodem Cod. Leid. αὐτοῖς, ut est apud *Sophocl.* in *Electra* vs. 45. & Μέγιστος, majuscula littera. Phanotensis viri nomen est. V. *H. Steph.* in Lexico, voce δορύξενος. OUDEND.

MSS. A. & B. αὐτοῖς.

4 Ἰδοῦ.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 750. Contempl. p. 345. DRAKENB.

Scrib. omnino ἰδοῦ. Vid. Cl. *Graev.* ad *Luc.* Soloec. T. III. opp. p. 572. ed. *Hemst.* Quam scriptionem tenet quoque citatus *Euripidis* locus Hec. vs. 808. Imperativum ὀξυτόνως scribi vult *Moeris*: ἰδὲ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς· ἴδε ὡς τὸ, εἰπὲ, λαβὲ, εὑρέ. *Epictetus* tamen non semel ἴδε scripsit: vid. c. 36. pr. ubi: ἴδε σεαυτοῦ τοὺς βραχίονας, τοὺς μηροὺς, τὴν ὀσφῦν κατάμαθε. Unde non sine exemplo cum in Imperat. tum in adverb. *Joann.* cap. I, 29. ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ· iterum vs. 48. ἴδε ἀληθῶς ἰσραηλίτης & XIX, 5. ἴδε ὁ ἄνθρωπος. Conf. Erasm. *Schmid* ad *Matth.* II, 1. IV, 3. & *Heup.* ad *Marc.* p. 386. seqq. STOEB.

Legendum est auctoritate Leid. pr. tam hic, quam in exemplo *Euripideo* vs. 808. ἰδοῦ, accentu circumflexo: nam ἰδοῦ με, & ἴδε με recte dicitur, & utrumque, ni fallor, Attice; sed ἰδοῦ adverbialiter ponitur sine casu, sicut ἰδὲ est conjunctio. Errat quoque *Moeris.* V. *Hesych. Suid. Etym. M.* & *Graev.* ad *Luciani* Soloec. T. III. pag. 572. Adhaec οἷ' ἔχω rescripsi cum Leidd. & *Eurip.* Edd. pro οἷα ἔχω. OUDEND.

Leg. ἰδοῦ. Ostendit oppositum ἰδὲ, quod damnat, & testimonium *Euripidis*, quod jam monui Anim. ad *AEsch.* pag. 425. ABRESCH.

MS. A. ἰδοῦ. B. ἰδοὺ, sed post in *Euripid.* loco ἰδοῦ.

5 Ἰδε.] *Plato* de Legg. Lib. VII. pag. 435. ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκήσει· quem locum laudans *Porphyrius* de Antro Nymph. pag. 233. etiam legit ἴδε; unde & reliqua sunt emendanda. Lexicon de Spiritib. a Cl. *Valckenaerio* editum pag. 227: ἰδὲ ἀντὶ τοῦ ἤκασαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἰδού.

1 Ἰδρ.

ἸΔΡΥ'ΘΗ, ὀχ [1] ἰδρύνθη. Θουκυδίδης· [2] καὶ αὐτοῦ συλλεγεὶς ἰδρύθη. καὶ πάλιν· τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἰδρύθεν κακόν.

[3] Καὶ ἹΕΡΑ͂ΣΘΑΙ, καὶ ἱερεύεσθαι, [4] ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων·

---

1 Ἰδρ. . . Θουκ.] Vid. Lib. II. §. 49. pag. 129. *Duk.* quem ibid. vide; alter locus eſt ex Lib. III. §. 72. ἰδρύνθη habes Judic. c. 13. ubi in edit. Rom. vitioſe ἤδρ. ἰδρυνθῆναι *Herod.* II. p. 120. C. STOEBER.

MS. B. οὐχ ἱδρώθη. *AEſchin.* Dial. Socr. III. p. 88. ed. Cler.

2 Καὶ αὐτοῦ.] Leid. pr. καὶ αὐτὸς male. V. *Thucyd.* Lib. III. §. 72. ubi olim contra MSS. ἰδρύνθη edebatur: ficut ſaepe variant in eo libri. Adi *Waſſeum* ad Lib. I, 131. & alibi. Alter locus exſtat Lib. II. §. 49. & ſic Lib. IV. §. 42. MSS. & Edd. ſed *H. Steph.* in Lexico ἰδρυνθέντες. OUDEND.

3 Καὶ ἱερᾶσθαι, καὶ ἱερεύεσθαι &c.] Legendum videtur ἱερεύεσθαι, καὶ καθιερεύεσθαι· alias *Thomae* ſecum non conveniret, qui vocem ἱερᾶσθαι paulo poſt ſacerdotum peculiarem facit; cui noſtrae conjecturae favet *Ammonius*, quem interdum *Thomas* exſcribit: ait enim: ἱερεῦσαι καὶ καθιερεῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων. Deinde vero ἱερᾶσθαι nunquam pro ſacrificare accipitur; ſignificat quippe ſacerdotio fungi, ſacerdotem renuntiari. Sic *Artemidorus* pag. 120. τὸ δὲ ἱερᾶσθαι, inquit, καὶ ἱερωσύνην παρὰ δήμου λαβεῖν, ἀγαθὸν πᾶσι πλὴν τῶν ἀποκρυπτομένων. Sed plura ſuppetunt in lexicis exempla. SALLIER.

Vitioſam hanc eſſe lectionem, quae tamen etiam in *Phavorino* comparet, nemo non videt; quia ipſe auctor recte ſubdit, ἱερᾶσθαι ſolum dici de ſacerdotibus; non ergo de ſacrificiis: idcirco, uti mox jungit ἱερῶσαι μέντοι καὶ καθιερῶσαι, ſic hic ſcribendum: Ἱερεύεσθαι καὶ καθιερεύεσθαι. Sic *Ammonius* pag. 72. Ἱερεῦσαι καὶ καθιερεῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων &c. ex quo deſumſit *Thomas*. MSS. tamen nil auxilii praebent; ſed praeivit me hoc vitio demonſtrando Cel. *Dukerus* ad *Thucyd.* Lib. V. §. 1. τοὺς καθαροὺς ὄντας ἱερᾶσθαι. Violentius emendavit Cl. *Valkenaer* καθιερεῦσαι καὶ ἱερεῦσαι. OUDEND.

MS. B. hanc periodum locat poſt ἵνα ὦσι. MS. A. absque diſtinctione ſubjungit periodo ſequenti.

4 Ἐπὶ τῶν θυομ.] *Phav.* ſic: ἐπὶ τῶν θυομ. ἱερείων ἱερᾶσθαι, καὶ μόνον &c. Poſt pro μέντοι Idem μέν. Pro ἀναθημάτων in ed. Rom. vitioſe ἀναθυμ. WITTER.

Vid. omnino *Duker.* ad *Thucyd.* p. 318. ſeq. & *Valcken.* ad *Ammon.* p. 72. qui Noſtrum ita ſanandum putat: καθιερεῦσαι καὶ ἱερεῦσαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· ἱερᾶσθαι δὲ μόνον κ. τ. λ. STOEBER.

ρείων· ἱερᾶσθαι δὲ μόνον, ἐπὶ τῶν εἰς ἱερέας τελέντων. [1] ἱερῶσαι μέντοι καὶ καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων.

[2] ΊΕΡΕΙΑ ἀπὸ τοῦ ἱερεὺς, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς Ὀδύσσεια, παρώνυμόν ἐστιν. οἱ δὲ λέγοντες ἀπὸ τοῦ ἱερεύω ῥήματος τοῦτο γίνεσθαι, [3] καὶ τοῦτο παροξυτόνως ἀξιοῦντες ἱερεία λέγεσθαι, ὡς ἀριστεία, ἰατρεία, οὐκ ἴσασιν, ὅτι τὸ μὲν ἀριστεία, ὃ δηλοῖ τὴν ἀνδραγαθίαν, καὶ τὸ ἰατρεία, ὃ δηλοῖ τὴν ἰάτρευσιν, ἔργου εἰσὶ δηλωτικά. τὸ δὲ ἱέρεια οὐκ ἔργον δηλοῖ, [4] ἱερατεία γὰρ τὸ ἔργον. ὥστε οὐκ ἀπὸ τοῦ ἱερεύω γίνεται ἱέρεια, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἱερεὺς, ὡς ἔφημεν.

[5] ΊΚΕΣΙ'Α, καὶ ἱκέτευμα. [6] Θουκυδίδης· μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο.

ΊΚΤΑΡ

---

1 Ἱερῶσαι.] Vid. Schol. *Thucyd.* ad Lib. IV. p. 81. DRAK.

2 Ἱέρεια.] Videndus hic *Phrynich.* pag. 86. *Nunn.* & *Phavor.* h. v. WITTER.

Bene judicat *Thomas*, facerdotem feminam dici ἱέρεια, non ἱερεία, quod Atticis in usu ait *Moeris*: cum *Etymol.* putet, eandem quidem illos servare scripturam, sed tamen ἐκτείνειν τὸ ε, ἀναλογίαν τοῦ τόνου ποιοῦντας. Sua vero ad verbum fere ex *Herodiano* pag. 200. descripsit *Thomas*. OUDEND.

3 Καὶ τοῦτο.] MS. A. καὶ διὰ τοῦτο.

4 Ἱερατεία.] MS. A. ἱερατία.

5 Ἱκεσία.] *Alciphron* Lib. I. Ep. 31. p. 130. ubi vid. *Berglerus*. DRAKENB.

Ἱκετεία, & ἱκέτευμα in Atticorum scriptis magis obvia sunt; a quibus tamen usurpatum nomen ἱκεσία argumento sunt haec *Eurip.* Orest. vs. 1338.

Ἀλλ' ἔλθε, καὶ μίαν χάριν ἱκεσίας φίλοις.

Quod etiam occurrit Phoen. vs. 91. & Heracl. vs. 108. SALLIER.

Improbat hanc voc. *Phryn.* Ecl. ad quem notas suo tempore vide. Eadem ipsi mens in Appar. Soph. ἱκετεία διὰ τοῦ τ', οὐ διὰ τοῦ σ'. ἱκεσίους μὲν λιτὰς, καὶ λόγους ἱκεσίους. STOEBER.

MSS. & Edd. Vett. ἢ ἱκεσία. Dissentit hic a *Phrynicho*, qui p. 4. scribit: ἱκεσία ἢ τοῦτο ἀδόκιμον. Ἱκετεία δέ. Sed errare *Phrynichum*, ostenderunt Viri docti; nisi statuamus cum *Pauwio*, pro ἱκετεία scriptum ἱκεῖα abiisse abivis in ἱκεσία; & sic quoque in *Thoma*, in quo ἱκετεία reponi vult. *Thucydidis* locus est Lib. I. §. 44. OUDEND.

6 Θουκυδ.] Lib. I. p. 90. C.

1 Ἱκτ

[1] ἼΚΤΑΡ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Αἰσχύλος· [2] ἴκταρ μελάθρων. ὡς ἔχει τὸ τῆς παροιμίας, οὐδ' ἴκταρ βάλλει, ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων λεγόμενον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν, τῶν οὐχ ὅπως τοῦ [3] σκοποῦ [4] μὴ τυγχανόντων, ἀλλ' [5] οὐδὲ ἐγγὺς βαλλόντων.

[6] ἼΚΤΙΝΟΣ, οὐχ ἰκτῖνος, ἔστι δὲ εἶδος ἀετοῦ.

ἸΛΥ'Σ

---

1 Ἴκταρ.] Pro ἐγγὺς *prope*, eleganter dicitur; unde proverb. Οὐδ' ἴκταρ βάλλει, *longe a ſcopo aberrat*, diciturque de iis, *qui voti compotes non fiunt*: metaphora deſumta a ſagittariis, qui non modo ſcopum non tangunt, ſed ne locum quidem ſcopo propinquum feriunt. Extat hoc proverb. apud *Platon. AElian.* de Animal. aliosque. BOS.

Locus *AEſchyli* eſt in Agamemn. vſ. 117. *Lucian.* Lexiph. p. 347. ubi Schol. ἴκταρ. ἐμημ.] Πλατωνικὸν τοῦτο, ὃ σημαίνει τὸ ἐγγύς. Quod quam vere dictum, oſtendunt haec *Timaei* Lex. in *Plat.* ἴκταρ, ἐγγύς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι. STOEBER.

Conf. *Erotianus* & *Galenus* in Lex. Hippocr. h. v. *Suidas* & *Moeris*, *Heſychius* & *Phavorin.* h. v. *Apoſtolius* Proverb. Cent. XV. 6. p. 181. Uſi ſunt hac voçe *Heſiodus* Theog. vſ. 691. *AEſchylus* Agamemn. vſ. 117. *Plato* de Republ. Lib. IX. p. 238. conf. *Foeſius* in Oecon. Hippocr. pag. 171. & Cl. *Heringa* Obſerv. cap. 20. p. 167.

2 Ἴκταρ μελάθρων.] Leidd. male μαλάθ. Sunt verba *AEſchyli* in Agam. 817. V. omnino Comm. ad *Heſychium.* OUDEND.

3 Σκοποῦ.] MS. A. σκόπου. Mox uterque Codex delet particulam μή.

4 Μὴ τυγχαν.] Exſulat μὴ a Leidd. in quorum ſecundo ἀποτυγχ. Dein ἀλλὰ Leid. pr. οὐδ' ἐγγὺς ſec. OUDEND.

5 Οὐδὲ.] Ignorant οὐδὲ MSS. Regg.

6 Ἴκτινος, οὐκ ἰκτῖνος.] Sic *Ariſtoph.* Avib. vſ. 499. & 502. *Phavor.* ἴκτινος, εἶδος ὄρνιθος ἁρπακτικοῦ ἐν ἔαρι φαινομένου. Gloſſ. vero pag. 138. *Milvus*, ἴκτινος. *Luc.* Timon. T. I. pag. 171. περιαρπάζων ὥσπερ ἴκτινος τὰ ὄψα. & ſic conſtanter *AElian.* de Anim. vid. e. g. Lib. I. cap. 35. STOEBER.

Sic quoque *Etym. M. Suid. Phavor. Heſych.* ἔλανος, ἴκτινος. Nihilominus contra in Leid. ſec. exaratur ἰκτῖνος οὐκ ἴκτινος· ac viri docti ubivis fere ἰκτῖνος ediderunt, ut in *Luciani* T. I. p. 171. Ed. ult. *AElian.* Lib. V. An. 48. &c. cujus Lib. VI. cap. 46. putem, pro ἰχῖνος δὲ ſcribendum vel ἴκτινος vel ἔλανος. Confer *Pauw.* ad *Philen* p. 111. Ceterum in *Heſychii* V. ἰκτὸς & βαθυρρηγάλη non ἰκτῖνος, ſed ἰκτὶς, in Genit. ἰκτίδος, eſt legendum e *Suida*, aliisque. OUD. Male MS. B. ἄκτινος.

[1] ἸΛΥ'Σ μὴ [2] εἴπης ἐπὶ οἴνου, [3] ἀλλ' ἐπὶ ποταμοῦ. [4] ἐπὶ δὲ οἴνου, τρύξ. [5] ἣν τινες ὑποςάθμην ἢ ὑπόςασιν λέγουσιν.

[6] ἸΛΥΣΠΩ'ΜΕΝΟΣ, [7] οὐχ ἰλυόμενος.

ἸΜΟ-

---

1 Ἰλὺς μὴ εἴπης ἐπὶ οἴνου, ἀλλ' ἐπὶ ποταμοῦ.] *Aristoteles* tamen, at quantus & quantum elegantioris linguae Graecae peritus Vir! hanc subtilem, immo rectius inanem, distinctionem ignoravit, quando sic aperte scribit Lib. III. de part. Animal. cap. 3. p. 57. φαίνεται χρωματίζειν ἡ ἰλὺς τοῦ μέλανος οἴνου· & rursus Lib. III. de Generat. Animal. cap. 2. p. 246. οἱ οἶνοι ἐν ταῖς ἀλέαις ὀξύνονται, ἀνατρεπομένης τῆς ἰλύος· & mox ibidem: ἀνοθολοῦται ὁ οἶνος, μιγνυμένης τῆς ἰλύος· omitto longe plura in hanc rem loca, passim in vastis summi istius philosophi operibus occurrentia. Sic & *Hippocrates* noster Lib. I. de Morb. Mul. pag. 615. pariter dixit, σμῆγμα ἐκ τῆς ἰλύος· observante quoque *Foesio* in Oecon. *Hipp.* p. 172. Sed & apud *Theophrastum*, *Dioscoridem*, *Athenaeum*, *Galenum* & alios promiscue saepius leguntur voces ἰλὺς atque τρὺξ, adeo, ut nulla aut exigua certe differentia sit inter utramque. Quid? quod ipse bonus noster *Thomas* sui oblitus videtur, quando ipse infra scribit: Σαπρὸς οἶνός ἐστιν, ὁ πρὸς τῷ τέλει ἰλώδης· uti nempe scribendum pro ὑλώδης, frequentissimo scribarum errore, ut jam monuimus in specimine Emendat. *Hesych.* pag. 15. conf. ipsum *Hesych.* in λαπίνης, in Ἄσιν, & alibi saepissime. Sed haec obvia TRILLER.

Vid. *Phryn.* Ecl. p. 12. WITT.

2 Εἴπης] Leid. pr. εἴποις. Sua hausit *Thomas* e *Phrynicho* p. 24. ubi vid. Dicitur etiam de mari; *AElian*. Lib. I. An. C. 55. agens de canibus marinis: ἁλίσκεται δὲ τῶν κυνῶν τῶν σμικρῶν τῶνδε ἑκάτερα γένη ἐκ τῆς ἰλύος καὶ τοῦ πηλοῦ sic enim lego pro ἑκατέρωθεν: vel ἑκάτερον γένος. OUDEND.

3 Ἀλλ' ἐπὶ ποταμ.] Sic *Aristid.* T. I. pag. 233. fin. Jebb. οὐ μὴν ἰλύν γε ὑπελείπετο, οὐδ' ὅσον ἔπηξε τὸ ἔδαφος. STOEBER.

4 Ἐπὶ δὲ οἴν. τρύξ.] Gloss. p. 15. *Amurca*, Ἀμόργη, ἔστι δὲ τρὺξ ἐλαίου. Vid. *Erot.* voc. ἀμόργη, & Schol. ad Plut. v. 1083. WITTER.

5 Ἣν τινες ὑποςάθμην ἢ ὑπόςασιν.] Ὑποςάθμη est apud *Synes.* p. 98. B. *Laërt.* p. 197. A. Onomast. *Calep.* pag. 50. *faex*, τρὺξ, ὑποςάθμη. De ὑπόςασις vid. *Socrat.* Hist. Eccl. Lib. III. c. 7. cit. *Fabric.* B. G. IV, 34. p. 519. IDEM.

Suid. ὑποςάθμη ἢ ὑποςαθμίς. ABRESCH.

6 Ἰλυσπώμενος.] *Joseph.* p. 844. E. WITTER.

MS. B. ἰλισπώμενος.

7 Οὐχ

[1] ʽΙΜΟΝΙΑ', ἐκ ἀντλητήριον.

[2] ʽΙΝΑ ὥστε λέγε, ἐχ ἵνα ἔσονται. [3] πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τῦ μέλλοντος, ἵνα, ἢ ἐὰν, [4] ἢ ἂν, ἢ ἢν, ἢ ὅταν [5] τιθέναι.

ʽΙΠΠΑΣΙ'Α, λογοποιοί. ἱπποσύνη δὲ, ποιηταί.

[6] Πέτομαι, ἐχ ʽΙΠΤΑΜΑΙ. καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ, οἶδ' ὅτε

---

7 Οὐχ ἰλύμβιος.] Scribe εἰλύμβιος, qua de re ad *Moeridem*. SALLIER.

Hesych. ἰλυσπώμενος, εἰλύμενος. Sic etiam *Moeris*. *Phav.* ἰλυσπώμενον, συνειλύμενον. STOEBER.

Scrib. videtur οὐκ ἰλύμενος. In *Moeride* εἰλύμενος, sed hoc passim apud Atticos occurrit. *Hesych.* ἰλύμενος, περιστρεφόμενος. De τῷ ἰλυσπώμενος vide ad *Moerida* quoque; *Suidas*: ἰλυσπώμενον, συνειλύμενον. εἰς τέλμα βαθὺ ἐμπεσόντα, καὶ ἰλυσπώμενον, ἕως τεθνάναι. Videtur respicere ad *AElian*. Lib. VIII. Anim. C. 14. βαθὺ εἰς τέλμα βαθὺ ἐμπεσόντι &c. ἀναγκάζουσι συμβλύμενον καὶ ἰλυσπώμενον ἀποπνιγῆναι. OUD.

1 ʽΙμονιά.] *Phav.* ἱμον. *Suid.* ἱμᾶν. voc. ἀνιμᾶσθαι. *Lucian.* Jup. Conf. T. II. opp. p. 632. ἱμονίαν legit, nisi locus in mendo cubat. Qui nosse rem cupis, adi Schol. *Aristoph.* Ran. v. 1332. STOEBER.

Spiritum asperum adposui pro leni, ut fiebat male vulgo. V. ad *Hesych.* & *Suidam*. OUDEND.

Lexicon de Spirit. a cel. *Valckenaerio* editum p. 228. ἱμᾶ τὸ ἀντλῶ, ἱμονιά.

2 ʽΙνα.] Contrarium, ni fallor, ostendi in Misc. Obs. Nov. vol. I. T. III. p. 14. ABRESCH.

Observatione hac mutilus est Codex A.

3 Πάνυ γὰρ ἀμαθ. ἐπὶ τῦ.] *Phav.* μετὰ μέλλοντος ἵνα, ἢ ἐὰν, κ. τ. λ. WITTER.

4 ʽΗ ἂν, ἢ ὅταν.] Rom. ἢ ἂν, ἢ ἢν, ἢ ὅταν. IDEM.

Leid. pr. Oxon. Edd. Rom. Vasc. ἢ ἂν, ἢ ἢν, ἢ ὅταν. Quod reposui. In Leid. sec. & *Phav.* ἢ ἢν, sine ἢ ἂν. OUDEND.

5 Τιθέναι.] *Phav.* συντάσσεσθαι. WITTER.

6 Πέτομαι, ἐχ ʽΙπταμαι.] Vid. *Lucian.* Soloec. pag. 752. BOS.

Vid. *Graev.* ad Soloec. T. II. opp. p. 753. seq. STOEBER.

Vide infra in πέταμαι ubi prave vulgo editur πέπταμαι & πέτομαι, uti & hic in Oxon. & Edd. R. Vasc. Adi *Graev.* ad *Luciani* Soloec. T. III. p. 573. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τῦ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων. In *Hesychio* malim quoque ἵπταται, πέτεται, ut est in *Suida*. OUDEND.

Verba καὶ Λιβάνιος —— ἐν τῷ συλλόγῳ desunt in MSS. A. & B. qui mox pro καὶ ἔπτη legunt ἔπτη δὲ, & pro ἀπέπτη codex A. habet ἀνέπτη. *Musicius* sive *Plato* apud *Stobaeum*

 Serm.

ὅτι σε εὐφραίνει [1] κῶμα ἐμὸν, ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μὲν, ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις· πετόμενος δὲ αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. ἔπτη δὲ καὶ ἀπέπτη.

[2] ἼΣΑΣΙΝ, οὐκ οἴδασιν.

[3] ἸΣΗΓΟΡΙ'Α, [4] οὐκ ἰσολογία.

[5] ἸΣΟΤΕΛΗ͂ ἐκάλουν [6] οἱ παλαιοὶ τὸν τῶν νόμων καὶ πάν-

Serm. LXI. p. 388. sed & ἵπταμαι adhibuit *Plato* de Legg. Lib. X. pag. 345. *Himerius* Declamat. p. 60. ἀηδόνες ἀπὸ γῆς ἵπταν).

1 Κῶμα.] Quid *somni* vox hic significet, nescio. In Leidd. hoc exemplum *Libanii* Ep. MCLXXXIX. non comparet. κῶμα Oxon. & Edd. Vett. σκῶμμα seu *dicterium*, *sales* citavit *Graevius*. Sed in *Libanio* legitur γράμμα ἐμόν. Dein e MSS. Leidd. reposui ἔπτη δὲ, pro vulgari καὶ ἐ. De ἴσασιν vide & *Moerida*. OUDEND.

2 Ἴσασιν.] *Dio* Chrysost. Or. XXXVI. p. 439. D.

3 Ἰσηγορία.] Recte ἰσηγορίαν interpreteris juris aequabilitatem; ita *Lucianus* T. II. p. 261. ἀλλὰ, inquit, κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν. ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. Eodem sensu *Antoninus* Imp. p. 16. ait: καὶ τὸ δι' αὐτῶν γνῶναι Θρασέαν, Ἑλβίδιον, Κάτωνα, Δίωνα, Βροῦτον, καὶ φαντασίαν λαβεῖν πολιτείας ἰσονόμου, κατ' ἰσότητα, καὶ ἰσηγορίαν διοικουμένην, καὶ βασιλείας τιμώσης πάντων μάλιστα τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀρχομένων. Si quis tamen ibi ἰσηγορίαν exponere velit liberam loquendi facultatem, quae ex illa juris aequabilitate proficisci solet, nos repugnantes non habebit, cum aliter intelligi non possint haec *Philonis* p. 675. πρὸς τοίνυν τοῖς εἰρημένοις ἐναργεστάτη πίστις ἐλευθερίας ἰσηγορία, ἣν οἱ σπουδαῖοι πάντες ἄγουσι πρὸς ἀλλήλους . . . καθάπερ οὖν ὁ μουσικὸς λόγος ἅπασι τοῖς ἐπιτετηδευκόσι μουσικὴν ἰσηγορίας τῆς ἐν τέχνῃ μεταδίδωσι . . . οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ νόμος τοῖς ἐμπείροις τῶν βιωτικῶν. SALLIER.

Adi Cl. *Albert.* ad *Hesychium*. OUDEND.

4 Οὐκ ἰσολογία.] Excerpt. Legat. ex *Polyb.* n. 58. p. 1220. κατὰ ποσὸν ἰσολογίαν ἔχειν πρὸς Ῥωμαίους· & n. 104. pag. 1295. ἀπολωλεκὼς ὁ δῆμος ἦν πρὸς τοὺς, τὴν παῤῥησίαν, τὴν ἰσολογίαν. WITTER.

5 Ἰσοτελῆ.] Conf. *Ammon.* h. v. & voc. μέτοικος. Hinc ἰσοτέλεια apud *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 370. IDEM.

Ἰσο-

¹ πάντων τῶν πραττομένων μετέχοντα ξένον, πλὴν ἀρχῆς.

ἸΣΟΤΗΣ, οὐκ ἰσοτὴς, ὡς ² βραδυτὴς καὶ ³ ταχυτής. ⁴ ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ Ἀττικοὶ μὲν ἰσότης λέγουσιν, ὡς ἀρότης. οἱ δὲ ἁπλῶς ⁵ ἰσοτὴς, ὡς βραδυτής.

Ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἼΣΟΥ φαμὲν, οὕτω καὶ ⁶ ἀπὸ τῆς ἴσης. ⁷ οἷον, ἀπὸ τῆς ἴσης τὸν δεῖνα φιλῶ. καὶ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθρός εἰμι.

⁸ ἹΣΤΑΝΑΙ, οὐχ ἱστάνειν.

⁹ ἽΣΤΗΜΙ τόδε κινούμενον· καὶ ἵστημι τόδε, ἀντὶ τοῦ ζυγοστατῶ.

Ἰσοτελὴς dicitur *Theodotus* ille, qui in causa Phormionis arbitri munere functus est; de quo sic *Demosth.* adv. Phorm. fin. p. m. 590. B. ὡς δέον παρὰ μὲν τῷ Θεοδότῳ τῷ ἰσοτελεῖ ὑποσχεῖν αὐτοὺς δίκην ἄνευ παραγραφῆς. *Timaeus* Lex. in *Plat.* ἰσοτελής· ὁ ἄνευ ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολίταις. STOEBER.

6 Οἱ παλαιοί.] Verba οἱ παλαιοὶ post ξένον locat MS. B.

1 Πάντων τῶν πραττομένων.] Sic scribit quoque *Moeris* in h. v. at in Leid. pr. ac *Phavor.* exaratur πάντων πραγμάτων. Multis de ἰσοτελὴς egerunt viri docti in *Harpocratione*, *Polluce*, *Hesychio*, *Ammonio*. OUDEND.

2 Βραδυτής.] *Thucyd.* Lib. I. p. 47. C. conf. *Lascar.* p. 415. f. WITTER.

3 Ταχυτής.] *Liban.* T. I. p. 317. D. 318. A. ἰσότης, φιλότης Id. l. c. p. 329. A. IDEM.

4 Ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ Ἀττικοὶ μὲν ἰσότης λέγουσιν, ὡς ἀρότης.] Primum voces Ἀττικοὶ μὲν *Thomae* textui inserui, auctoribus MSS. Leidd. & Oxon. ac *Moeride*: ἰσότης, ὡς ἀρότης Ἀττικῶς. ἰσοτὴς, ὡς βραδυτὴς Ἑλληνικόν. Verum quis unquam ἰσότης masculine de homine dixerit, nescio. *AEqualitatem* seu *parilitatem* vel *aequitatem* significat ἰσότης. In MSS. Leidd. & Ed. Rom. est ἰσώτης, & statim ἰσωτής. Graeca vox forsan fuerit ἰσώνης, *aequo pretio quid emens*, unde Ἰσωνία *Suidae* ex *Aristophane*. OUDEND.

MSS. A. & B. ἀρσενικοῦ Ἀττικοὶ μὲν λέγουσι.

5 Ἰσοτής.] MS. A. & B. ἰσωτής.

6 Ἀπὸ τῆς ἴσης.] Vid. *Thucydid.* Lib. I. §. 15. Dein οὐχ ἱστάν. restitui pro vitio Ed. *Blank.* οὐκ. OUDEND.

7 Οἷον, ἀπὸ τῆς ἴσης.] MS. A. non repetit οἷον ἀπὸ τῆς ἴσης. MS. B. pro οἷον habet ἤγουν.

8 Ἱστάναι, οὐκ.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 747. DRAKENB.

Uterque MS. οὐχ.

9 Ἵστημι —— καὶ ἵστημι τόδε, ἀντὶ τοῦ ζυγοστατῶ.] Pro *pendo in lance*. Sic *Aristoph.* Vesp. p. 434. ἵστη βόειον δημόν· *pependit*

ϛατῶ. [1] Λουκιανὸς ἐν τῷ τοῦ Δημώνακτος βίῳ· ϛῆσον, ἔφη, τὴν ἄνοδόν.

[2] ΙΣΤΟΡΩ͂, τὸ πολὺν τόπον διέρχομαι. καὶ ἱϛορῶ, τὸ παλαιὰ πράγματα [3] διηγοῦμαι. καὶ ἱϛορῶ ποιητικῶς, τὸ ἐρωτῶ. [4] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· [5] ἱϛόρει τί σοι φίλον. καὶ ἱϛο-

---

dit adipem bubulum. Idem in Pace p. 717. ——— κ' αὐτῷ σοι γενήσεται. Τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱϛάναι· *& tu ipse habebis, unde servis in agris ficus possis appendere.* LXX. Intt. *Jerem.* XXXII. 9. Καὶ ἔϛησα αὐτῷ ἑπτὰ σίκλους καὶ δέκα ἀργυρίου· & in Euang. *Matth.* XXVI. ἔϛησαν αὐτῷ (Ἰούδα) τριάκοντα ἀργύρια. BOS.

1 Λουκιαν. ἐν τῷ τοῦ Δημ.] T. I. p. 867. *Graev.* WITTER.

Sic *Matth.* XXVI, 15. καὶ ἔϛησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια. Conf. τοὺς ο'. *Zach.* XI, 12. STOEBER.

T. II. p. 389. Ed. ult. OUD.

MS. A. Δημώνακτος.

2 Ἱϛορῶ, κ. τ. λ.] Videantur, quae de hoc verbo doctissime, uti solet, adnotavit Celeb. *Abreschius*, Lib. I. Animadvers. in *AEschyl.* cap. 29. pag. 207. & ante ipsum perquam diffuse & copiose, uti consuevit, *Guil. Budaeus* in Comment. Ling. Gr. p. 1071. TRILLER.

Phav. pro τόπον habet χρόνον, minus bene. Vid. utique locum & cetera corrige. WITTER.

Scripsit forte *Phavor.* τὸν πάλαι χρόνον διέρχομαι· mox enim subjicit: ἱϛορῶ, τὸ διέρχομαι τόπους παρὰ τοῖς κοινοῖς. Conf. Schol. *Soph.* Electr. vs. 318. STOEBER.

Τόπον agnoscunt MSS. A. & B.

3 Διηγοῦμαι.] Leid. pr. ἀφηγοῦμαι cum *Phavorino*, in quo & χρόνον pro τόπον; sed & mox addit ita, uti hic leguntur. OUD.

Uterque MS. ἀφηγοῦμαι.

4 Αἰσχυλ. ἐν Προμ. ἱϛόρει τί σοι.] Videtur hic aliquid excidisse: Verba enim, ἱϛόρει τί σοι φίλον, non sunt *AEschyli*, sed *Sophoclis* Electr. vs. 318. Quare sic puto, *Magistrum* scripsisse: Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ, καὶ Σοφοκλ. ἐν Ἠλέκτρ. ἱϛόρει τί σοι φίλον· ubi Schol. ἱϛόρει] ἐρώτα. ἱϛορεῖν, τὸ διέρχεσθαι τόπους παρὰ τοῖς κοινοῖς, παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, τὸ ἐρωτᾷν. plane uti *Phavorinus.* Pertinent huc illa *AEschyli* Prometh. vs. 633. τὴν τῆσδε πρῶτον ἱϛορήσωμεν νόσον· i. e. μάθωμεν, ἐρωτήσωμεν. Est apud eundem ἱϛορεῖν idem ac προβλέπειν, si quidem audiendus Scholiasta ad Pers. vs. 450. ubi diserte Poëta: κακῶς ἱϛορῶν τὸ μέλλον. Eodem sensu ἐξιϛορῆσαι a Poëtis praesertim usurpatum; vid. *AEschyl.* Sept. contr. Theb. vs. 512. *Eurip.* Hec. vs. 236. & 744. STOEBER.

Male *AEschylo* tribui, quod est *Sophoclis*, dixi in Animad. ad *AEschylum.* ABRESCH.

5 Ἱϛό-

ἱϛορῶ, τὸ ζητῶ. [1] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέϛῃ· ὅδ' εἰμ' Ὀρέϛης, ὃν ἱϛορεῖς. ἤγουν ζητεῖς ἢ βλέπεις. ἀμφότερα γὰρ ἀπὸ τούτου νοεῖται.

[2] ἸΣΧΕΙΝ κάλλιον, ἢ ἔχειν.

ἸΣΧΥ'Ω οὐ μόνον [3] τὸ ἰσχυρός εἰμι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρὸν ἕτερον ποιῶ. [4] Ἀριϛείδης ἐν Λευκτρικῶν δευτέρῳ· οὓς αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἰσχύσατε.

Τὸ

ϛ Ἱϛορεῖ τί σοι φίλον.] Haec verba non leguntur in *AEſchyli* Prometheo, ſed *Sophoclis* Electra vſ. 319. quod jam monuit doct. *Abreſcb.* Animad. in *AEſchyl.* p. 36. V. & Oed. Col. vſ. 36. Sed in *AEſchyli* Prometheo vſ. 962.

Πεύσῃ γὰρ οὐδὲν ὧν ἂν ἱϛορῇς ἐμέ.

Ut in *Eurip.* Phoen. vſ. 624. ὡς τί μ' ἱϛορεῖς τόδε; Dein in loco *Euripidis* ex Oreſte vſ. 380. in Leid. pr. & *Phavorino* exhibetur ὅν τιν' ἱϛορεῖς, ſed male. Poëtae verſus eſt:

Ὅδ' εἰμ' Ὀρέϛης, Μενέλεως, ὃν ἱϛορεῖς.

V. & Comm. ad *Heſych.* OUD.

1 Εὐριπ. ἐν Ὀρεϛ.] Vſ. 380. Verba ſic habe:

Ὅδ' εἰμ' Ὀρέϛης, Μενέλεως, ὃν ἱϛορεῖς.

Neque vero Poëtis tantum, ſed & ſolutae orationis Scriptoribus *videndi* & *inſpiciendi* notione vox illa uſu venit. Exempla vid. apud *Bud.* C. G. L. col. m. 1071. Quibus adde *Gal.* I, 18. ἔπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱερουσαλυμα ἱϛορῆσαι Πέτρον. STOEB.

2 Ἴσχειν κάλλιον.] *Theocr.* Epigr. IV. fin. ἄρνας τὰς ἴσχω Σακίταν. *Ariſtid.* Panathen. T. I. opp. p. m. 107. fin. καὶ πνεύματα αὐτόθεν ἴσχει· ubi tamen *Canter.* legi vult ἀνίσχει. IDEM.

3 Τὸ ἰσχυρός εἰμι.] *Eurip.* Oreſt. vſ. 901. Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει. IDEM.

4 Ἀριϛείδ. ἐν Λευκτρ. δευτ.] Tom. I. p. 441. *Jebb.* ubi vulgata ſic legit: τί οὖν καλαιτιᾶσθε τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἣς αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἠσκήσατε; IDEM.

Leid. uterque Λευτρικῷ, quomodo inſcribi ſolent Λευκτρικὸς πρῶτος, Λευκτρικὸς δεύτερος &c. Et ſic ſupra V. αἴχιον, atque ita MSS. rurſus ἐν Λευκτρικῷ τρίτῳ in V. ὑπολογίζομαι. Sed in V. βούλομαι pag 167. ἐν Λευτρικῶν τρίτῳ· & infra in ἐξερῶ, ac κληρονομῶ, ἐν Λευτρικῶν πέμπτῳ· malim tamen ubique delere ν. Nam in Genitivo cum dicit auctor, amat potius ἐν πρώτῳ &c. τῶν Λευκτρικῶν, ut in V. Μεμίτης, Πρόσκρουμα, Τριήρεος. Ceterum innuit auctor locum, qui comparet T. I. p. 440. Ed. Angl. verum ubi non legitur ἰσχύσατε, ſed ἠσκήσατε, recte. *Thomas* in vitioſum *Ariſtidis* codicem incidit. praecedente verſu ibi habetur

τὸ ἸΩ'Ν, καὶ ἰέναι, καὶ ἐπὶ τῶν τελῶν χρόνων εὕρηται· ὡς Πλάτων ἐν Φαίδωνι. ἐπὶ μὲν ἐνεστῶτος· [1] ἀεὶ ἀνάπλεα τοῦ σώματος [2] ἐξιέναι. ἐπὶ δὲ παρῳχημένου καὶ μέλλοντος· [3] ὥστέ μοι παρίστασθαι, ἐκεῖνον μηδ' εἰς ᾅδου ἰόντα, ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖσε ἀφικόμενον εὖ πράξειν. ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἰόντα, παρῳχημένος· τὸ δὲ ἰέναι, μέλλων, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐπαγόμενον τὸ εὖ πράξειν. τὸ δὲ ἄπειμι, καὶ δίειμι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ ἐνεστῶτος μόνου καὶ ἐπὶ μέλλοντος· ἐπὶ δὲ παρῳχημένου, ἀπῄειν, καὶ διῄειν. τὸ δὲ ἴθι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ παρῳχημένου, ἀντὶ τοῦ ἐλθέ. εὑρίσκεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος, ἀντὶ τοῦ ἔρχου. [4] Πλάτων ἐν πρώτῳ τῶν πολιτειῶν· ἀλλὰ [5] τοῖς δέ τε τοῖς νεανίαις [6] ξύνιθι, καὶ δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα.

---

betur τὴν ἰσχύν. Nusquam, opinor, τὸ ἰσχύω significat τὸ ἕτερον ἰσχυρὸν ποιῶ. Porro ὑμῶν ex *Aristide* correxi pro ἡμῶν. OUDEND.

1 Ἀεὶ.] Delet hanc particulam MS. B.

2 Ἐξιέναι.] Ita praebent Leidd. uterque cum *Platonis* Edd. T. I. p. 83. D. Ed. Serr. vulgo hic διεξιέναι. In sequenti etiam exemplo ibidem p. 53. E. iisdem MSS. auctoribus & sensu postulante hic restitui ὥστέ μοι, vulgo erat μή. Dein in Leid. pr. ἀλλὰ καὶ καὶ ἐκεῖσε. Mox uterque Leid. μόνον καὶ μέλλοντος; & una voce Leid. sec. ac Vett. Edd. rursus ἐπὶ τὸ πλεῖστον. OUDEND.

Uterque MS. ἐξιέναι.

3 Ὥστε μὴ παρίστασθαι κ. τ. λ.] *Plat.* Phaedon. pag. 58. fin. STOEBER.

Uterque MS. μοι.

4 Πλατ. ἐν πρωτ. τῶν πολιτ.] Pag. 328. D. ubi ξύνισθι. Idem l. c. p. 328. C. οὐδὲν ἄν σε ἔδει δεῦρο ἰέναι. STOEBER.

5 Τοῖς δὲ τε.] MS. A. τοῖς δέ τε. MS. B. ἀλλὰ τοῖσδε τοῖς. Ceterum MS. A. a secunda manu margini adlita haec habet: ἵημι, ὁ μέλλων ἥσω· ὁ ἀόριστος πρῶτος ἧκα, ὁ δεύτερος ἧν, ὁ μέσος ἕμην, ἷσο, καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ, ἕω· καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ου δίφθογγον οὗ, καὶ τὸ προστακτικὸν οὗ· καὶ μετὰ τῆς προθέσεως, καὶ ἀναβιβασμῷ τοῦ τόνου πρόσου.

6 Ξύνιθι.] Hinc corrigendus forsan *Plato* T. II. pag. 328. E. ubi vulgo ξύνισθι, *conscius sis.* Certe ξύνιθι in suo codice invenit *Thomas. Hesych.* σύνιτε, συνέλθετε. OUDEND.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

[1] ΚΑΔΟΣ, τὸ ἀντλητήριον· καδίσκ☉ δὲ, ἀγγεῖόν τι ἐν ᾧ τὰς ψήφυς ἔβαλλον.

[2] ΚΑΘΑΠΑΞ, ἀντὶ τοῦ παντελῶς· εἰσάπαξ δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἅπαξ, καὶ ἀντὶ τοῦ παντελῶς καὶ διόλυ. [3] Δημοσθένης· ἀλλ' εἰς μὲν ἅπαξ βραχὺν χρόνον ἀντέχει. [4] Λυκιανὸς ἐν Τίμωνι· τὸ κεχηνὸς τῦτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον. [5] Λιβάνι☉ ἐν μελέτῃ τῇ, ὅτε πρῶτον ὑμᾶς [6] οἶδα τῆς Ἀγαμέμνον☉ βδελυρίας εἰσάπαξ κατεγνωκότας.

Οὐ

---

[1] Κάδδος, τὸ ἀντλητήριον· καδδίσκος.] Scrib. Κάδος ἀντλ. & post κάδισκ. monente τῷ πάνυ *Hemsterhuſ.* ad *Polluc.* VIII, §. 123. pag. 946. n. 53. conf. caſtigatum a Cl. *Valcken. Ammon.* p. 79. *Harpocr.* h. v. & ad eum *Valeſ.* Stoeber.

Vitioſe edebatur Κάδδος, τὸ ἀνθλ. καδδίσκ. uti etiam alibi: cum tamen κα ſit brevis ſyllaba, & hinc ubique duplicatio litterae δ tollenda eſt. Adi Comm. ad *Heſych.* & *Suidam* in utraque voce. In *Suida* ex MS. Leid. & Lex. Coislin. refingi debet: Καδίσκος, ἀγγεῖόν τι, εἰς ὃ ἐψηφοφόρυν οἱ δικαςαὶ &c. Ἀντλητήριον habuimus in ἱμωνία. Oudend.

Uterque MS. ἀντλητήριον.

2 Καθάπαξ.] *Adrianus* Iſagog. in S. Scripturam pag. 8. τὸ ἅπαξ, ἐπὶ τοῦ ἀμεταβλήτυ. ὡς τὸ, ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός. καὶ, ἅπαξ ὤμοσα. Conf. *Suidas* voc. ἅπαξ· & *L. Bos* Prolegom. ad verſionem τῶν ό. ad *Pſ.* LXI. *AElianus* V.H. Lib. XIII. c. 24. τὸ ἅπαξ κεκυρωμένον.

3 Δημοσθένης.] Olynth. II. p. 22. E. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει. *Luciani* verba leguntur T. I. p. 129. Ed. ult. Sic pro παντελῶς καὶ διόλυ *AElianus* uſus eſt Lib. I. An. C. 37. καὶ μύρμηκα δὲ πληγεῖσα νάρθηκι, εἰσάπαξ ἡσυχάζει. Male vulgo diſtinguunt. Oud.

4 Λυκιαν ἐν Τιμ.] Pag. 96. *Graev.* Witter.

5 Λιβαν.] Tom. I. p. 228. A. quae ſic inſcribenda: ὅτε πρ. ὑμ. εἶδον· add. p. 308. C. 802. A. Witter.

Tom. I. pag. 228. ubi vulgo εἶδον, & ſic hoc loco Leid. pr. Oudend.

6 Οἶδα.] MSS. A. & B. εἶδον.

1 Ἠρεδ.

Οὐ μόνον ΚΑΘΑΠΤΟΜΑΙ τοῦ δεῖνος, ἀλλὰ καὶ ἅπτομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. [1] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πέμπτῃ· ἀλλήλων ἅπτονται καταιτιώμενοι.

[2] ΚΑΘΑΡΣΙΑ, πόματα, τὰ καθάρσεως ἕνεκα [3] γινόμενα·

---

1 Ἡροδ. ἐν τῇ ε.] Pag. 367. D. vid. *Eustath.* p. 155. WITT.

Καθάπτεσθαι τινὸς vel simpliciter *attingere*, *arripere aliquid* significat, ut apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. pag. 448. C. de naufragis: οὐδενὸς ἄλλου καθήπτοντο· vel *manus alicui injicere*, *prehendere*, *invadere aliquem*; quo sensu absolute positum apud *Thucyd.* VI. §. 82. pr. τοῦ δὲ Συρακουσίου καθαψαμένου. Quo referre non dubito *Act.* XVIII, 3. ἔχιδνα ἐκ τῆς θέρμης ἐξελθοῦσα, καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ. De apparitoribus proprie dici asserit *Franc. Port.* ad *Xenoph.* l. c. improprie *verbis aliquem petere*, i. e *culpare*, *perstringere*, *increpare*, *objurgare*; uti saepius apud *Lucianum*, ita quoque apud *Thucyd.* VI. §. 16. pr. ἀνάγκη γὰρ ἐντεῦθεν ἄρξασθαι, ἐπειδή μου Νικίας καθήψατο· ubi genitivo junctum: apud *Homerum* autem accusativo Iliad. O.v. 127. ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα· quocum casu etiam *demulcere* significat Iliad. A. vs. 582. Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν. STOEBER.

2 Καθάρσια, πόματα, καθάρσεως ἕνεκα γινόμενα.] Vid. *Spanhem.* ad *Julian.* p. 259. DRAK.

Duplicem quidem sensum haec ipsa verba inferre possunt: sive enim de medicamentis ac potionibus purgantibus capi posse videntur, prout saepius legitur apud *Hipp. Galen. AEginetam* & alios; tumque illud πόματα bene sese habet: sive etiam de purgationibus mysticis, sive lustrationibus intelligi debent, quod fere sequentia mox potius suadere videntur; tumque istud πόματα, nisi fallor, vix ferri hoc quidem loco potest: in illis enim nullus prorsus, ut notissimum, potionibus locus; quare scripsisse potius, opiner, *Thomam* nostrum vel δόματα, vel χύματα, immo rectius θύματα, quae vox hoc quidem sensu, *Aristophani*, *Plutarcho*, *Luciano*, *Athenaeo*, & cui non? frequentissimo in usu est. Hunc ipsum vero postremum, quem dixi, sensum huic potissimum *Thomae* loco inesse, praeter jam dicta, vel maxime evincunt ista *Ammonii* p. 79. καθάρσια λέγονται τὰ ἱερά· ubi faustum omnino fuit conamen *Vulcanii*, corrigentis ἱερεῖα, frustra, quod fateri sane piget, reluctante praestantissimo *Ammonii* Editore postremo, atque longe pejus substituente χοιρίδια, ut nempe legitur apud Schol. ad *Aristophan.* Acharnens. p. 373. ut alios plures jam taceam. Namque τὰ ἱερεῖα apud optimos Auctores veteres saepius idem esse ac χοίρους & χοιρίδια,

μενα· καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναί τινα [1] ἀπορριπτόμενα [2] ῥυπάσματα. [3] καθάρματα καὶ τὰ εἰς ἀπαλλαγὴν ἐξαισίων κακῶν θυόμενα. ὅθεν καὶ [4] κάθαρμα, ὃ πάν-

---

ρίδια, notum eſt ex *Hipp.* Lib. de Victu Acutorum, pag. 317. ubi occurrunt τὰ ὕεια κρέα, μήτε ἡλικίην φέροντα παλαιοῦ ἱερείου, & Lib. de Affect. p. 191. rurſus, πυκνὴν τὴν σάρκα τοῦ ἱερείου παρέχει, καὶ ἰσχυρήν. Inde & apud *Galenum* Lib. VII. de Method. Med. & Lib. II. de Temperam. alibique ſaepius, τὸ νέον ἱερεῖον, h. c. χοιρίδιον, ſeu *tenerrimus porcellus*, legitur: ut & bene obſervavit doctiſſimus *Langius*, Epiſt. Med. LXI. Lib. I. p. 296. ubi hac de re plura. conf. & *Desid. Heraldi* Animadverſ. ad *Martial.* Lib. I. p. 19. inprimis autem *If. Caſauboni* Animadverſ. in *Athen.* Lib. I. cap. XI. p. 36. ſed haec obiter, & Viri illius cl. pace. TRILLER.

Scribendum puto πομπαὶ vel θύματα. Adhibita enim ſacris iſtis μικρὰ πάνυ χοιρίδια docente *Harpocr.* voc. Καθάρσιον quo loco *AEſchinem* illuſtrat, cujus verba habes Orat. in Timarch. poſt init. p. m. 174. pr. καὶ πῶς δὲ κελεύει τοὺς προέδρους χρηματίζειν; ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ. Conf. *Kuhn.* & *Jungerm.* ad *Polluc.* VIII, 104. n. 67. STOEBER.

Ed. Vaſc. πόματα. Tum recte Leidd. MSS. τὰ καθ. Pro γινόμενα Leid. pr. πινόμενα, alt. πιόμενα. Melius ſine dubio, quam γινόμενα. Purgationis ſeu purgandi ſtomachi cauſſa medicamenta illa bibuntur. Quamvis & aliis modis praeparari & adhiberi queant. Verum non ſolum illa ſunt καθάρσια, ſed & *ſacra luſtralia* paſſim. unde τὰ ἱερὰ in *Ammonio* p. 79. non temere mutem. OUDEND.

Vid. *Th. Bartholinus* de Unicornu p. 88. & *Ez. Spanhemius* ad *Julian.*

3 Γινόμενα.] Forte πινόμενα.

1 Ἀποῤῥιπτούμενα.] MSS. A. & B. ἀποῤῥιπτούμενα.

2 Ῥυπάσματα.] MS. A. ῥυπαστικά.

3 Καθάρματα.] *Dio* Chryſoſt. Or. VII. p. 104. D. conf. *L. Bos* Obſerv. in Epiſt. I. ad Corinth. cap. IV. 3. p. 87.

4 Κάθαρμα, ——— τοιοῦτον γάρ τινα ἐπικειμένου λοιμοῦ, ἢ ἄλλου κακοῦ τινὸς, ζητοῦντες ἔθυον.] Sed haec, prout quidem hic jacent, non ſatis ſcite & accurate reſpondent mori iſti perquam barbaro horridoque alias jam ſatis ex multis aliis Auctoribus noto. Namque, ex eorum fide, miſerrima iſta mancipia privata, pro ſalute quidem publica, ceu gratiſſima dis Erebi triſtibus victima, mactanda ac tremendis diris devovenda non eo primum tempore conquirebantur, ut publica ſce-

πάντων ἀπεδέξατο. τοιοῦτον γάρ τινα, ἐπικειμένου [1] λοιμοῦ,

---

lera sanguine suo vicario, in commune bonum, expiarent; quando jamjam atrocissima pestilentia, aut male suada fames, aut cruentum bellum, aut alia denique publica calamitas vehementer saeviret & omnia depopularetur; sed potius, ex singulari in futuros usus summasque necessitates, providentia, jam dudum ante sedulo conquisita, publicis sumtibus, apparatissimis quidem epulis, porcorum paullo post mactandorum ad instar, saginabantur. Id quod praeter alios fere innumeros, perquam luculenter patet ex Schol. ad *Aristophanis* Equites, pag. 353. ἔτρεφον τινὰς Ἀθηναῖοι ἀγενεῖς καὶ ἀχρήστους, καὶ ἐν καιρῷ συμφορᾶς τινὸς ἐπελθούσης τῇ πόλει, (λοιμοῦ λέγω, ἢ τοιούτου τινὸς) ἔθυον τούτους, ἕνεκα τοῦ καθαρθῆναι τοῦ μιάσματος, οὓς καὶ ἐπωνόμαζον καθάρματα: conf. & ejusdem Schol. ad Plutum, p. 48. quo & illud potissimum spectat *Petronii*, in fine operis impurae puritatis: *Massilienses quoties pestilentia laborabant, unus e pauperibus sese offerebat, alendus anno integro, postea, ornatus Verbenis & Vestibus sacris, circumducebatur per totam civitatem, cum exsecrationibus, ut in ipsum reciderent mala civitatis: Et sic projiciebatur.* ubi videndi varii apud *Burmannum*, Interpretes, ut & *Berkelius*, in Notis, ad *Antonin.* Liberalem, p. 261. item *Ditberrus*, Lib. II. Elect. cap. 25. p. 335. *Dougtaeus*, Analect. Sacr. in N. T. p. 109. & ut plures alios jam praeteream, maximam jamjam partem laudatos a *B. Wolfio*, in Curis Phil. ad 1 *Corintb.* IV, 13. Tom. II. pag. 358. seqq. praesertim & ex instituto, *Lomejerus*, de Lustrat. Vett. Gentil. Cap. XXII. p. 213. seqq. Haec igitur omnia, ut finem tandem dictis jam, quod jure vereor, justo copiosioribus, faciam, satis valide nisi fallor, probant, immo imperiose propemodum persuadent, in nostro praesenti *Thomae Magistri* loco, legendum potius in posterum esse, σιτοῦντες ἔθυον, quam, quod vulgo, contra omnium fere scriptorum fidem & auctoritatem, circumfertur, ζητοῦντες ἔθυον: sed penes ipsum aequum Lectorem Criticum potius judicium esto. TRILLER.

1 Λοιμοῦ.] Solenni ex variatione MSS. Leidd. dant λιμοῦ, *fame*, uti & vulgo Scholiastes *Aristoph.* ad Plut. vs. 454. καθάρματα ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ καθάρσει λιμοῦ τινὸς ἢ τινος ἑτέρας νόσου θυόμενοι τοῖς θεοῖς. Sed bene & illic *Kuster.* & *Hemsterhusius* substituerunt λοιμοῦ *pestilentia.* Certe illo in malo plerumque fiebat id sacrificium. Accedat *Phavorinus.* Audiamus tamen *Tzetzen* Chil. v. Hist. 23.

Ὁ

μοῦ, ἢ [1] ἄλλου κακοῦ τινὸς, ζητοῦντες ἔθυον, καὶ εὐθὺς ἐπαύετο ταῦτα.

[2] ΚΑΘΕΔΕΙ͂ΤΑΙ, καὶ [3] καθιεῖται, κάλλιον [4] λέγειν, ἢ καθίσει.

[5] Ἐκαθέσθην, καθεσθεὶς, [6] καθεσθήσομαι, καθεσθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὖν· ΚΑΘΕΖΟΜΑΙ, ἐκαθεζόμην· καθεδοῦμαι, καθεζόμενος, [7] καθεδεῖσθαι. καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων.

[8] Οὐ ΚΑΘΕΙ͂Σ, ἀλλὰ [9] καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν·

ΚΑ-

Ὁ φαρμακὸς τὸ κάθαρμα τοιοῦτον ἦν τὸ πάλαι.
Ἂν συμφορὰ κατέλαβε πόλιν θεομηνία,
Εἴτ' οὖν λιμὸς, εἴτε λοιμὸς, εἴτε καὶ βλάβος ἄλλο

&c. OUDEND.

MS. A. λοιμοῦ B. λιμοῦ.

1 Ἄλλου κακοῦ τινός.] MS. B. ἄλλου τοῦ κακοῦ. B. ἄλλου τινὸς κακοῦ.

2 Καθεδεῖται.] *Synef.* p. 57. C. 304. B. WITTER.

3 Καθιεῖται.] MS. B. καθεῖται.

4 Λέγε, ἢ καθίσει.] *Phavor.* melius λέγειν. WITTER.

Ita edidi cum Leidd. MSS. & *Phavor.* vulgo λέγε. In *Moeride* male vulgo in praesenti legitur καθίζει. quod jam monuit Cl. *Albert.* ad *Hefych.* Vide & *Suidam.* OUDEND.

Uterque MS. λέγειν.

5 Ἐκαθέσθην.] MS. A. καθεσθέναι.

6 Καθήσομαι.] Legendum utique καθεσθήσομαι ex re ipfa, *Phrynicho* in ἐκαθέσθη & *Phavor.* col. 591, 13. vid. *Jenf.* Lect. Luc. p. 11. STOEBER.

Καθεσθήσομαι legendum effe docent *Phrynich.* p. 114. *Mofchopul.* ubi male καθεθήσομαι, & MSS. Leid. pr. (abfunt haec a fec.) cum Oxon. ac *Graev.* ad *Lucian.* Sol. p. 128. Vulgo καθήσομαι. Sed erraffe magiftros, monuerunt viri docti. Confule Clar. *J. P. D'Orvill.* ad Chariton. pag. 23. Et male *Mollius* in *Longi* Paftor. Lib. III. p. 84. pro ἐκαθέσθη e *Luciani* Soloecistatentat ἐκάθητο, quod ipfum damnat mox *Thomas.* Nam idem fcripfit p. 74. τοῦ τε πυρὸς ἐκαθέσθη πλησίον. & Lib. IV. pag. 133. παρὰ τὸ πατέρα τὸ ἴδιον καθεσθεὶς. Leid. pr. καὶ καθεσθ. OUDEND.

Uterque MS. καθεσθήσομαι καὶ καθεσθῆναι.

7 Καθεδεῖσθαι.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Contempl. p. 343. 346. Soloec. p. 761. & *Jenfii* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. pag. 11. DRAKENB.

Plutarch. Camill. p. 144. C. κάλλιον γὰρ ἐνταῦθα καθεδεῖσθαι καὶ μένειν. STOEBER.

8 Οὐ Καθεῖς, ἀλλὰ καθέκαστος δεῖ λέγειν.] Legendum heic cum

 Cl.

[1] ΚΑΘΕΙ͂ΤΟ [2] τὴν ὑπήνην λέγε, ἐ μακρὰν εἶχε.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ, καὶ τὰ πρέποντα, καὶ τὰ κατερχόμενα. Ἀριστείδης [3] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· τείχη καθήκοντά ποτε ἐπὶ θάλατταν.

ΚΑΘ-

Cl. *Graevio* putem, καθ' ἕκαστον: quia καθέκαστος non minus ἀνάττικον est quam καθεὶς. Attica vero sunt καθ' ἕνα, καθ' ἕκαστον, & καθ' ἕνα ἕκαστον. vid. *Lucian.* Soloecist. p. 755. BOS.

Graev. ad *Lucian.* Soloec. p. 755. DRAKENB.

Duae illae voces καθεὶς & καθ' ἕκαστος barbarae sunt: dicendum καθ' ἕνα, qua de re *Graevius* ad *Lucian.* p. 756. SALLIER.

Immo ne hoc quidem rectum; dicendum enim potius erat καθ' ἕκαστον, id quod plurimis exemplis docet *Guil. Budaeus*, in Comment. Graec. Ling. p. 951. seqq. quare & sic scribendum hic esse in *Thoma*, censet loco citato *Graevius* ad *Luc.* p. 756. ubi & pluribus agit de difficili hac & obscura loquendi ratione, scriptoribus fere sacris solis familiari, unde & haud dubie, pro more suo maligno, reprehendendi ansam arripuit laetus *Magister* noster. Ceterum varia ad defendendam quidem istam insolitam locutionem, momenta in medium attulit *B. Wolfius*, in Curis Philol. ad *Marc.* XIV, 19. p. 524. Tom. I. praesertim autem praestantissimus *Blackwall*, in Auctoribus sacr. classic. T. II. part. I. cap. I. p. 424. seqq. ubi & vid. Cl. *Wollii* subjectas infra Notas, & post eum inprimis, Rev. noster *Georgi*, in Not. ad Nov. Test. p. 148. & 295. parcius quidem, uberius autem in ipso Hierocritico suo, ubi summam S. Codicis auctoritatem strenue tuetur. TRILLER.

Eadem tradit Schol. *Luc.* II. 54. καθ' ἓν *Thucyd.* II. p. 160. B. καθ' ἕνα Ephes. V, 33. vid. *Graev.* ad Soloec. p. 116. WITTER.

9 Καθ' ἕκαστος.] Scrib. καθ' ἓν ἕκαστον· Vide *Graev.* ad *Lucian.* T. II. pag. 756. καθ' ἓν ἕκαστον· *Thuc.* VI. pag. 420. D. *Xenoph.* Cyrop. I. pag. 26. καθ' ἕνα ἕκαστον Idem Ἑλλ. I. p. 351. STOEBER.

Sic quidem exhibent quoque MSS. nostri: sed pessime pro ἕκαστον, ut docent *Graevius* ad *Luciani* Soloec. p. 118. & ex eo *Bos.* OUDEND.

1 Καθεῖτο τὴν ὑπήνην.] *AElian.* de Zoilo V. H. XI. c. 10. τὸ μὲν γένειον αὐτῷ καθεῖτο, quae constructio rarior altera καθειμένος τὸν πώγωνα & καθεῖτο τὴν ὑπήνην. *Lucian.* T. I. p. 187. & 227. *Graev.* καθειμένος κόμην βαθεῖαν ἐκ κεφαλῆς *Apollodor.* p. 14. STOEBER.

Eunapius p. 69. πολιὸν δὲ καθεῖτο γένειον.

2 Τὴν ὑπήνην.] Ut & πώγωνα, γένειον. vid. *AElian.* Lib. II, 18. XVII. An. 39. *Apollod.* Lib. I. p. 19. Ed. Fabr. *Suidam* &c. OUDEND.

3 Ἐν τῷ Παναθην.] Tom. I. p. 187.

[1] ΚΑΘΗΣΟ κάλλιον, ἢ κάθε· καὶ [2] καθήμενος, ἢ καθεζόμενος· καὶ καθῆσο, ἢ ἐκάθητο. Ἀριστείδης· δικαστὰς αὐτὸς τῷ Περικλεῖ καθῆσο. καὶ καθῆντο, [3] ἢ ἐκάθηντο. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καθῆντο ἐκπεπληγμένοι. καὶ καθῆσθαι, οὐ καθεσθῆναι.

[4] ΚΑΘΙΕΡΩΣΑΙ λέγε, [5] ἀλλὰ μὴ ἀφιερῶσαι, ὡς Φαβωρῖνος.

ΚΑ-

p. 187. Leid. sec. ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Idem.

1 Κάθησο.] Leidd. a m. pr. κάθιστο, eodem, qui in *Hesychio* est, errore. vid. illic Cl. *Alberti* & *Moerida*. Dein primum *Aristidis* locum invenies T. II. p. 251. Ed. Angl. Alterum T. I. pag. 123. Sed ibi vulgo editur ἐκαθῆντο e nostro corrigendum. vid. & *Hesych.* ac *Suid.* Herodian. Lib. I. cap. 8. §. 8. ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆσο. Sed apud *AElianum* legas Lib. II. V. H. C. 13. ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου ἐκάθητο. Idem.

2 Καθήμενος.] *Themistius* Or. I. pag. 12.

3 Ἢ ἐκάθηντο.] *Plutarch.* Camill. p. 139. E. ἐν ἀγορᾷ ἐκάθηντο κεκοσμημένοι. Stoeber.

4 Καθιερῶσαι λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀφιερῶσαι.] Idem quidem somniat *Phrynich.* sed male omnino uterque, ut ibi in Notis ostendit docte *Hoeschelius*, ex *Plutarcho*, *Philone* Jud. & potissimum *Diodoro* Siculo; qui nempe inprimis illo verbo ἀφιερῶσαι, frequentius utitur, vid. v. g. T. I. p. 100. & pag. 101. seqq. Edit. celeb. *Wessel.* ne jam *Basilium M.* *Jo. Chrysostomum*, *Gregor.* Naz. aliosque Veteris Ecclesiae venerandos patres in medium producam; vid. tamen *Valesium*, ad *Euseb.* Hist. Eccles. Lib. X. cap. 4. p. 191. & add. *Guil. Budaeum*, in Comment. Ling. Graec. pag. 1009. Triller.

5 Ἀλλὰ μὴ ἀφιερῶσαι.] Sensus est verbum ἀφιερόω *consecro*, ab Atticis scriptoribus non usurpari, recte: utuntur tamen scriptores non contemnendi, *Philo* v. g. p. 180. ἐπειδὰν οὖν, inquit, ἔτι καὶ ἀριθμῷ τετάρτῳ πᾶς ὁ ψυχῆς ἀφιερωθῇ καρπὸς, τῷ πέμπτῳ τὴν ἀπόλαυσιν καὶ χρῆσιν ἡμεῖς αὐτοῖς χρησόμεθα. Occurrit & apud *Heliodorum* AEthiop. pag. 457. καὶ τοὺς σοφοὺς ἅμα τοῖς παρ' ἡμῶν ἐπεσταλμένοις συμπαρακαλέσασα εἰς τὴν ἀφιερωμένην τοῖς πατρῴοις ἡμῶν θεοῖς, ἡλίῳ τε καὶ σελήνῃ καὶ Διονύσῳ περὶ τοῦ ἄστεος ὀργάδα σύσπευδε. Utrique adjungi possunt *Josephus* p. 109. & *Porphyrius* de Abstinent. p. 166. Sall.

Ex *Phrynicho* p. 82. habet auctor: ad quem tamen in commentariis vide auctores, qui ea voce usi sunt, uti & *Hesychium* atque *AElianum* Lib. XVII. An. C. 1. ἱερὸν λέγουσι Ποσειδῶνος καὶ ἀφιε-

[1] ΚΑΘΙΖΩ ἐγὼ [2] καὶ καθίζομαι, [3] καὶ καθίζω ἕτερον.

[4] Ἄλλο ΚΑΘΙΣΟΝ, καὶ ἄλλο κάθησο. τὸ μὲν γὰρ [5] κάθισον, πρός τινα ἱστάμενον λέγεται [6] ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο, πρὸς καθήμενον ἵνα κάθηται καὶ μὴ ἐξαναστῇ. ὡς τὸ παρ' [7] Ὁμήρῳ·

> [8] Ἧσο ξεῖν'. [9] ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην.

τὸ δὲ [10] καθίζω, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιῶ καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν.

ΚΑ-

ἀφιερῶνται τῷ Θεῷ. quo loco, ut obiter hoc moneam, paullo superius περιῆχον egregie praebet MS. Augustanus, ut conjecit Doctiss. *Trillerus*. OUDEND.

1 Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι] Dicitur καθίζω *sedeo*, sed tum sub. ἐμαυτὸν. prop. enim est, *deorsum colloco*. BOS.

Vid. Schol. ad *Thucyd.* I. p. 83. lit. c. Cornucop. fol. 185. A. WITTER.

2 Καὶ καθίζομαι.] *Lys.* pag. 91. Tayl. καὶ ἡμῶν ἕνεκα ἐκαθέζετο. STOEBER.

3 Καὶ καθίζω ἕτερον.] MS. A. καὶ καθίζω δὲ ἕτ.

4 Ἄλλο Κάθισον, καὶ ἄλλο κάθησο.] Nempe, qui dicit: κάθισον, eo jubet stantem capere sessum; sed qui dicit: κάθησο, eo rogat, ne surgat ille qui jam sedet. BOS.

Graev. ad *Lucian.* Soloec. p. 761. DRAKENB.

Leid. sec. ἕτερον κάθισο, pessime. *Ammon.* Κάθησο (V. ad *Hesych.* V. κάθισον) τοῦ κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐροῦμεν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτοῦ κελεύοντες. Κάθισον δὲ, περὶ ἑτέρου, Κάθισον αὐτόν. Dein in utroque Leidd. & *Phavorino* legitur ἵνα δηλονότι καθίσῃ· *Graevius* ad *Luciani* Soloec. p. 127. τὸ κάθισον τοῦ κάθησο διαφέρειν φημι, mox legi vult πρὸς τὸν καθήμενον. Non opus est. OUDEND.

5 Κάθισον.] Vide *Graev.* ad *Lucianum* p. 761. SALLIER.

6 Ἵνα καθίσῃ.] MSS. A. & B. ἵνα δηλονότι.

7 Ὁμήρῳ.] Ὀδ. π. vs. 44. ex quo, item MSS. Leidd. *Heins.* & *Graevio* restitui. Ἧσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ &c. Pro ξένε' ὑμ. In Edd. aliquot editur ἧσ' ὦ ξεῖν'. OUDEND.

8 Ἧσο ξένε· ὑμεῖς.] Locus Odyss. Π. vs. 44. ubi ἧσ' ὦ ξεῖν' ἡμεῖς κ. τ. λ. Conf. *Ammon.* in voce & *Graev.* in *Lucian.* T. II. p. 761. STOEBER.

9 Ὑμεῖς.] Uterque MS. ἡμεῖς.

10 Καθίζω, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιῶ καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν.] Rursus hic ea a Nostro repetuntur, quae jam paullo superius, recte & sapienter monuerat

ΚΑΘΙΣΤΑΜΑΙ ἄρχων, ἤτοι γίνομαι· καὶ καθίσαμαι τὴν ἀρχὴν, [1] καὶ καθίσημι, ἤγουν οἰκονομῶ. Θουκυδίδης [2] ἐν τῇ τετάρτῃ· τῶν πόλεων ἄρχοντας καθισάναι. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἅ τε εἶχε τῶν χωρίων καθίστατο.

ΚΑΘΟΔΟΣ, Ἀττικόν· [3] ἐπάνοδος δὲ, Ἑλληνικόν. [4] Συνέσιος [5] ἐν ἐπιστολῇ τῇ· [6] ἴθι παρὰ τὴν μητέρα τὴν

---

nuerat de duplici verbi καθίζειν, significatione, nempe activa & passiva, sive, ut rectius & accuratius vulgo distinguunt, transitiva. Καθίζω enim ἕτερον, seu alium sedere facio, & ἐμαυτὸν quoque καθίζω, seu memet ipsum ad sedendum compono. De quo duplici verbi hujus usu singulari, jam olim uberius egimus, ipsumque idoneis aliquot exemplis ac testimoniis ex *Hippocrate*, *AEliano*, *Luciano*, & ipso hoc *Thoma* nostro aliisque petitis, probavimus & adstruximus in Observat. sacris, ad II. *Epist.* ad *Thessal.* cap. II, 4. apud *B. Wolfium*, in Curis philol. ad eundem locum, T. III. p. 391. quem & ipsum rursus vid. inferius; p. 606. quosque ibi laudat Auctores alios plures, quibus utique addendi, *Hug. Grotius*, Tract. de Antichristo, p. 58. *Guil. Budaei* Comment. Graecae Ling. p. 450. *Graevius*, ad *Luciani* Soloecist. pag. 761. T. II. Rev. *Alberti*. in Obss. sacr. p. 417, 418. &, ut alios plures jam praeteream, *Schwarzius* in Comment. Graec. Ling. Novi Test. p. 708. TRILLER.

Lucian. Icarom. T. I. p. 689. *Graev.* καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεύς. WITTER.

Per ellipsin scil. pronominis. vid. *Albert.* Obs. Sacr. pag. 417. *Xenoph.* Lib. VIII. κυροπ. pag. 220. C. *AEl.* Lib. XI. An. 33. XIII, 1. *Theocr.* Id. I, 12. *Long.* Past. Lib. II. p. 32. III. p. 62. aliosque. OUDEND.

1 Καὶ καθίσημι.] Exulant haec ab utroque MS.

2 Ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 340. D. alter locus est pag. 328. C. STOEBER.

§. 132. καὶ αὖθις §. 116. OUD.

3 Ἐπάνοδος Ἑλλ.] Non abstinuit tamen hac voce *Polybii* stylus Lib. V. p. 506. ἀσφαλῶς ἐποιήσατο τὴν ἐπάνοδον. Apud *Lucian.* vero *reditum* sive *proventum* denotat Catapl. T. I. p. 631. Atque ita intelligendus *Themist.* Orat. VIII. p. m. 113. C. fin. σοὶ δ', εἰ κατὰ γνώμην ἐκβαίνοι τὰ μέτρα τῆς ἐπανόδου, ἐξ ἡμισείας εἰς νέωτα λειτουργήσομεν. Pro κάθοδος saepius apud *Homer.* νόστος & *AEsch.* Pers. vs. 8. Usus quoque *Apollod.* p. 67. Apud *Eurip.* simpliciter *profectionem* denotat Rhes. vs. 427. sicuti νοστῶ *oberro* Hel. vs. 435. *venio* ibid. vs. 897. STOEBER.

4 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 171. C. WITTER.

5 Ἐν ἐπιστολῇ τῇ.] Sic edidi ex

τὴν ἐκκλησίαν, ἀδελφὲ Κύειλλε· αὐτὸν [1] οὖν ἐκεῖνον τὸν ὅσιον ἱερέα νόμιζε σοι [2] δεδωκέναι τὴν κάθοδον. λέγεται δὲ καὶ κάθοδος καὶ ἐπὶ τῆς καταστάσεως. [3] Λουκιανὸς ἐν τῷ Μενίππῳ, ἤ, ἐν τῇ νεκυομαντείᾳ· τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο.

[4] ΚΑΘΟΤΙ καὶ καθά· [5] τὸ δὲ καθὼς, παρὰ τοῖς δοκίμοις οὐκ ἔστι.

[6] ΚΑΘΥΦΕΙΣ, καὶ [7] καθυφέσθαι, ἢ ἐνδοὺς, καὶ ἐνδοῦναι.

Λει-

---

ex Leid. pr. vulgo aberat τῇ. Intelligit *Thomas* Ep. 12. p. 175. Mox δὲ & ἐν τῇ exfulant ab eodem Cod. uti in Ἀκέσης & Διαβόητος. ubi recte idem νεκυομαντεία, hic vero νεκυομαντία, quo modo dant pleraeque *Luciani* Edd. in cujus T. I. pag. 458. vulgo editur ἥτις αἰτία σοι Mallem utrobique, si per MSS. liceret τίς ἡ ἐπινοιά σοι. vid. Cl. *Hemsterh.* τῇ non habent Edd. Vett. OUDEND.

6 Ἴσθι.] Initium hoc epistolae non habet MS. A. Codex B. ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ἴσθι κ. τ. λ.

1 Οὖν.] Delent hanc particulam MSS. A. & B. & mox verba: τὸν ὅσιον ἱερέα.

2 Δεδωκέναι.] MS. A. δεδοκέναι. Cod. B. δεδοικέναι.

3 Λουκιαν. ἐν τῷ Μεν.] T. I. p. 326. *Graev.* ubi ita: ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο & paulo post se ipsum explicat: πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. WITTER.

Geminus locus est apud *Aristid.* Panath. p. 114. Jebb. γενομένης δὲ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου, καὶ νεωτέρων συμβάντων ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, πάλιν τὸ κινηθὲν ἐδέξατο. adde *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 432. B. παρεσκευάζετο πρὸς τὴν ἐς συμφερούσας κάθοδόν τε καὶ τελήρεις. STOEBER.

4 Καθότι καὶ καθά.] Adi *Phrynich.* pag. 188. *Moerida* & *Moschopulum.* Τὸ μὲν καθὰ οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται, τὸ δὲ καθὼς οὐδέποτε· ἀλλ' ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ Θεία γραφὴ γέγραπται. OUDEND.

5 Τὸ δὲ καθὼς.] Habent vero *Joseph.* p. 89. B. 196. G. 200. B. 219. F. &c. καθὸ Idem pag. 822. A. *Synes.* p. 9. B. unde Gloss. pag. 175. *Prout*, καθώς. WITTER.

6 Καθυφεὶς καὶ καθυφέσθαι.] Leid. pr. καὶ ὑφέσθαι, ut scilicet respondeat exemplo, quod adfert *Thomas* ex *Aristoph.* Ranis vs. 1251. ubi V. *Kust.* unde & conjici posset καὶ ὑφεὶς καὶ ὑφέσθαι. Sed decompositum καθυφεὶς & καθυφέσθαι saepe sensu *remittendi* & *cedendi* aeque occurrit, ac compositum ὑφεὶς & ὑφέσθαι. OUDEND.

7 Καθυφέσθαι.] MS. A. καθυφεῖσθαι.

Intellige, κάλλιον ἢ ἐνδ. sequitur enim in vetustis Edd. post Καταγνύς. Adeundae Notae ad *Lucian.* T. I. pag. 85. HEMSTERH.

1 Ἀρ-

[1] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ὑφέξειν μοι δοκεῖς.

[2] ΚΑΙΡΟΣ, μέρος χρόνου, ἢ μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα· [3] χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. ἄλλως τε, ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου· εἰ πόλεμος ἦν, ἢ εἰρήνη. χρόνος δὲ, ποσότητα· ὡς τὸ, πρὸ δέκα χρόνων.

[4] Καιρὸς, οὐ μόνον [5] ἐπὶ χρόνου ἁπλῶς τίθεται, ἀλλὰ καὶ

---

1 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vers. 1251.

2 Καιρὸς &c.] Ita quoque *Ammonius* qui voce χρόνος longi temporis intervallum, nomine autem καιρὸς brevius significari contendit; atque huic illorum opinioni favere videtur *Theophr.* cum ait de Caus. Plant. Lib. I. cap. 6. ἔτι δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις βραχὺς ὁ καιρὸς, διὰ τὸ ταχεῖαν εἶναι τὴν βλάστησιν. τῇ ἐλαίᾳ δὲ πλείων χρόνος, διὰ τὸ πλείω χρόνον ποιεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς SALL.

Haec iterum, ut saepe alias, transcripta sunt a *Thoma*, ex *Ammonio*, ubi totidem verbis, pag. 79. leguntur. Illustrat vero haec ipsa utriusque verba istud sapientissimum *Hippocratis* nostri dictum, mox ab initio Lib. de praeceptionibus, p. 60. χρόνος ἐστὶν, ἐν ᾧ καιρὸς· καὶ καιρὸς, ἐν ᾧ χρόνος οὐ πολύς; quem ipsum elegantissimum Coi senis locum scite & praeclare, pro more, explicat & παραφράζει, Vir maximus *Jul. Caes. Scaliger*, Exercitat. CCCLXIV. contra *Cardanum*, p. 1063. pari quoque modo *Demosthenes*, II. de fals. Legat. p. 201. dixit, καιρὸς ἐν βραχεῖ χρόνῳ· nec non grandisonus *Pindarus*, Hymn. IV. Pyth. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει, quo ipso loco scite & luculenter plane illustrantur verba nostri Grammatici, aut Lexicographi, sequentia: καιρὸς ἐστὶ μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα, quae inde praeter necessitatem, a viro docto & ingenioso mutantur in μεμετρημένον, ut nempe ad τὸ σύστημα, referatur. TRILLER.

Vid. *Ammon.* in voce. WITT.

Lysias contr. Agor p. 233. seq. νομίζοντες κάλλιστον καιρὸν εἰληφέναι, καὶ μάλιστα ἐν τῷ τότε χρόνῳ κ. τ. λ. Ita quoque *Demosth.* de fals. Legat. p. 201. B. καὶ ἀνηλωκότας τοὺς χρόνους, ἐν οἷς πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων καιροὶ παρεῖνται τῇ πόλει κ. τ. λ. STOEB.

Ad verbum fere haec descripsit auctor rursus ex *Ammonio:* ubi tamen & post πρὸ δέκα χρόνων additur ἢ μετὰ δέκα ἔτη. OUDEND.

3 Χρόνος δὲ, πολλῶν.] MS. A. χρόνος δὲ κυρίως.

4 Καιρὸς, τίθεται ἐπὶ τοῦ ἁρμοδίου, καὶ πρέποντος.] Aurea sane haec est & quantivis pretii observatio de singulari τοῦ καιροῦ, significatione, ἀντὶ τοῦ ἁρμοδίου καὶ πρε-

πρέποντος: quippe quae ſola commode facileque componere ac ſolvere poteſt inextricabiles hactenus inexplicabilesque nodos ac lites, circa vexatiſſimum illum & obſcuriſſimum locum ſacrum *Marc.* XI, 13. ὁ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων, circa quem plures quidem, ſed inanes plerumque infelicesque Variorum Interpretum conatus, aeſtus, fluctusque vid. longa quidem ſerie, quam diligentiſſime enarratos apud *B. Wolfium*, in Cur. philol. ad iſtum locum, p. 503. ſeqq. T. I. Quod ſi enim illud ambiguum καιρὸς, non tam ad ipſum Anni tempus referatur, uti omnes fere hactenus perperam fecerant Interpretes; quam potius ad ipſam regionem terramque, ubi iſta mendax arbor inani ſaltim foliorum ubertate effloreſcebat, immo adhuc rectius, ad arborem ipſam fructu carentem, reducatur, uti ſane decebat; tunc profecto omnis illa ardua difficultas hactenus fere inſuperabilis, illico ſua ſponte evaneſcet, atque εὐκαίρως plane unico veluti ictu, ſublata erit: Tum vero vox iſta καιρὸς, commode reddi debet latine, per *opportunitatem*, *habilitatem*, *commoditatem*, *indolem*, *aptam diſpoſitionem*, *qualitatem*, *conſtitutionem*, *inſtinctum*, *vigorem* & ſimilia. Atque illud ipſum jam, qua eſt mira ſolertia & in vera intimaque graecarum litterarum proprietate & indole indaganda, peritia, dudum acutiſſime perſpexit, atque multis idoneis & prorſus εὐκαίροις exemplis ex *Thucydide* potiſſimum, *Libanio* aliisque depromtis, uberrime probavit Celeberrimus nobisque, quod impenſe ſane gaudemus, amiciſſimus, *Abreſchius*, in longe doctiſſimis Lectionibus Ariſtaenet. Lib. I. p. 16, 17. & antea quoque, in Miſcellan. Obſervat. Crit. Nov. T. I. p. 64. quod & alius Vir doctus anonymus jam praeclare pariter fecerat, in iisdem Obſervat. Miſcell. Crit. Vol. VI. T. II. p. 345. qui & ibidem, peropportunum, iſtum in ſenſum, locum attulit, dudum quoque nobis obſervatum, ex *Hippocratis* Lib. de Victu Acutorum, pag. 291. T. II. cujus haec ſunt verba: τὸ ὀξύμελι καιροὺς μέν τοι τοιούσδε ἔχει, ubi ſcite obſervat in Commentario *Galenus*, T. XI. Opp. pag. 96. τοὺς καιροὺς & hic, & alibi in *Hippocrate*, ſaepius ſignificare τὰς ὠφελείας, aut ὠφελείας καιροὺς: ſic enim rurſus *Hippocrates*, ſive Auctor quisquis demum is fuerit, Lib. de ſanitate tuenda, ad Reg. Demetr. pag. 646. T. I. διατηρεῖν τὸν καιρὸν ἑκάστου σώματος: quomodo & pari venuſtate, *Plutarchus*, in Timoleonte, ſcripſit, pag. 242. οὔτε φύσεως, οὔτε τέχνης καιρὸς, & *Polyaenus* Lib. V. Strateg. p. 591. ἐν καιρῷ τῆς ἡδονῆς: quo & inprimis illud pertinet *Euripidis*, in Andromache, 131. τίς σοι καιρὸς ἀτυζομένᾳ, κ. τ. λ. ubi videndus utique ſcholiaſtes; qui locus illi maxime jungendus, quem ex ejusdem grandiſoni Tragici Oreſte, peropportune hic produxit ipſe *Thomas* noſter: ne alios plures ſimiles locos ex ejusdem Hecuba, Jon. & aliis fabulis tragicis, in medium jam dfe-

καὶ ἐπὶ τοῦ ἁρμοδίου καὶ πρέποντος. ὡς [1] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

Ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν [2] ἐμέ.

Καὶ [3] Αἰσχίνης· οἱ δὲ λόγοι πρὸς τοὺς ἐφ' ἡμέραν καιροὺς λέγονται, ἤγουν, πρὸς τὰ ἁρμόζοντα ἑκάστοτε, καὶ πρέποντα. τινὲς δὲ ἐνταῦθα τὸ καιροὺς, ἀντὶ τοῦ χρείας φασί.

[4] ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΕΙΝ, οἱ νόθως ἀττικίζοντες· οἱ δὲ γυν-

---

adferam, frequentissime enim καιρὸς, hoc quidem significatu, apud ipsum occurrit, ne *Pindarum*, *Themistium*, *Chrysostomum Dionem*, *Platonem*, aliosque ad testimonium perhibendum sententiamque confirmandam, advocem, quos quidem omnes commodiori longe occasioni & opportunitati mihi interea reservatos velim, donec nempe meae Observationes philologicae sacrae in Novum Testamentum, longe auctiores & comtiores, quod quidem speramus, in lucem publicam prodierint. Interea autem impense laetamur & gloriamur; nostram quidem sententiam de difficillimo isto & inenarrabili quasi loco S. Marci, dudum conceptam ac formatam, nunc demum gravissimo Celeb. *Abreschii* consensu & suffragio tanto magis fuisse confirmatam. TRILLER.

Leguntur haec in MS. A. & B. post καθαρέω.

5 Ἐπὶ χεῦνος.] Haec & mox καὶ desunt, Leid. pr. OUDEND.

1 Εὐριπ. ἐν Ὀρεσ.] Vs. 122. ubi recte cum Nostr. ἐμὴν pro ἐμὲ; quod habet Caliergi. STOEB.

2 Ἐμὴν.] Sic vulgo in *Euripide* vs. 122. Sed MSS. & Edd. Vett. hic exhibent, nec male, ἐμέ. OUDEND.

Uterque MS. ἐμέ.

3 Αἰσχίνης.] De Falsa Legat. pag. 405. C. Dein φασὶν Leid. pr. OUDEND.

Pag. 255. B.

4 Κακοδαιμονεῖν &c.] Non pure Ἀττικῶς dicitur, licet recte εὐδαιμονεῖν dicamus; sed dicendum κακοδαιμονᾷν. *Aristoph.* Plut. κακοδαιμονᾷς. BOS.

Praeivit *Phrynichus*, ad quem haec *Nunnesius*: Hoc verbum ut a minoribus usurpatur, converti infortunatum esse, licet Atticum non sit, nam τὸ κακοδαιμονεῖν est insanire, aut a furiis & malo genio agitari, quo sensu exponi debet *Aristophanes*, apud quem Plut. vs. 373. Chremylus Blepsidemo illum furti insimulanti respondet, κακοδαιμονᾷς, id est, insanis. SALLIER.

Conf. *Phrynich.* p. 14. Exemplum apud *Joseph.* pag. 749. E. καὶ κακοδαιμονᾷν ἐκ γυναικὸς ἤρξατο, περὶ ἣν μάλιστα ἐσπούδαζεν. WITTER.

Arriani Epictet. Lib. III. C. 15. τί οὖν κακοδαιμονεῖς; ad verbum ferme haec rursus descripta sunt ex *Phrynicho* p. 26. OUDEND.

1 Δὲ.]

γνησίως, κακοδαιμονῶν. καὶ θαυμάσαι ἄν τις, πῶς εὐδαιμονεῖν μὲν λέγουσιν, οὐκέτι [1] δὲ κακοδαιμονεῖν.

[2] ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ἐπὶ χαφίδος, οὐ δόναξ. τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν εἰς ὀροφὰς καὶ αὐλοὺς συντελούντων καλάμων.

[3] ΚΑΛΙΑ', οὐ φωλεά.

[4] ΚΑ'ΛΛΕΑ ἐπὶ, τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων. [5] ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθέων, κάλλη.

'Ο

1 Δὲ.] MS. A. δὲ καί.

2 Κάλαμ. ἐπὶ χαφ. οὐ δόναξ.] Utrumque habes in Epigr. Pauli *Silentiarii* Anthol. Lib. VI. c. 26. p. 931. Lubin.

Γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα χαμμῆς,
Καὶ σκληρῶν ἀκόνην τρηχαλέην καλάμων,
Καὶ πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοσχιδέων δονακήων, κ. τ. λ.

STOEBER.

3 Καλιὰ &c.] Inserui hic e MSS. Leidd. καλιά, οὐ φωλεά. Nam & καλιὰν Atticum esse notavit *Moeris*. De utraque voce, Graecis frequentissima, adi ad Grammaticos, & nota, versum a *Suida* in V. καλιὰ νοσσιὰ ἢ οἶκος ξύλινος prolatum, esse Epigrammatis, quod V. εἴδεσθαι edidit *Kusterus*, non addito tamen auctoris nomine. Est vero *Crinagorae*. OUDEND.

4 Κάλλεα.] Scrib. κάλλαια ex *Ammon.* h. v. Vid. *Hesych.* in κάλλαιοι & Schol. *Aristoph.* Equit. vs. 495. STOEBER.

Sic plerumque τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων γένεια seu τοὺς πώγωνας, non vocant; sed κάλλαια; uti apud omnes scribitur Grammaticos & alios. V. ad *Hesych.* & *Ammon.* In *Moeride* tamen & *Moschopulo* vulgatur quoque κάλλεα; immo & *AEliano* Lib. XV. An. cap. 1. ἠρέμα τινί τε τῶν ἱερῶν δύο πτερὰ ἀλεκτρυόνος ὑπὸ τοῖς καλλέοις πεφυκότα, καὶ χρυσῷ (κηρῷ MSS. Medic. & August.) τὴν χρόαν παρεικασμένα. Ὀργηνᾶς (sic lege cum August.) δὲ ὁ κάλαμός ἐστι. Sed pro καλλέοις opinor scribendum κάλλεσι. Sic enim Lib. V. c. 5. ἀβρύνεται τε ὑφ' ἡδονῆς ὁ τράχηλος αὐτῆς καὶ καθίησι κάλλη: uti & legitur in *Apostolii* Prov. cap. VI. §. 41. ubi Patinus utrobique κάλλαια reponi vult. At rursus *AElianum* audiamus Lib. XI. cap. 26. ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν, καὶ οὗτος λόφον καὶ τὰ κάλλεα &c. ὁ τέττιξ τὴν φωνήν. Ita Med. Aug. MSS. vulgo aberat τήν. Lib. XV. cap. 2. κερὸς δὲ θῆλυς, ὡς οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλεα &c. Non audiendi igitur sunt viri docti, qui hic & in *Moeride* κάλλαια substituere conati sunt. De κάλλη seu ἄνθη τῶν βαμμάτων, quae alii addunt. V. ad *Hesych.* & *Duker.* in Misc. Obs. Vol. III. pag. 92. OUDEND.

MS. A. κάλεα. Cod. A. κάλλεα & mox ἀλλεκτρυόνων.

5 Ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθέων.] MS. B. κάλη δὲ τὰ τῶν ἀνθέων.

1 Οὐχ

Ὁ ΚΑ'ΛΩΣ τοῦ κάλω, [1] οὐχ ἡ κάλως [2] τῆς κάλω. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [4] ὥσπερ κάλω ῥαγέντος [5] ἀνεχώρησεν ὀπίσω. γράφεται δὲ καὶ [6] καλώδιον. [7] Συνέσιος ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείου, ἐπιστολῇ· παρεῖχεν ἡμῖν κεχρῆσθαι τοῖς καλωδίοις.

[8] ΚΑΠΝΟΔΟ'ΚΗ, οὐ καπνοδόχη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἰκαρομε-

---

1 Οὐχ ἡ κάλως τῆς κάλω.] Duas ultimas voces ignorant Leid. pr. & *Phavor.* Omnes Leid. sec. In *Moschopulo* fere καὶ ὁ κάλος τοῦ κάλου, nempe ἑλληνικῶς, οὐκ Ἀττικῶς. ut *Hesychio*, *Etymol. M.* OUDEND.

2 Τῆς κάλω.] Desunt haec in utroque MS.

3 Ἀρις.] Scr. Ἀρισ. ἐν Παναθ. p. 8. ubi κάλου. WITTER.

4 Ὥσπερ κάλω ῥαγέντος ἀνεχώρησεν ὀπίσω.] Sic locus hic a me restitutus est auctoribus MSS. Leidd. ἐνεχώρ. Edd. Vett. ἐνηχ. Ed. Franek. ἐχώρησεν vulgo in *Aristide* T. I. p. 118. ubi etiam male κάλου editur. Attici κάλω in Genitivo dixere. Adi *Duk.* ad *Thucyd.* Lib. IV. §. 25. ἀπὸ κάλω. & *Suidam.* ut in Accus. κάλων. Ibid. & *Hesych.* atque, *AElian.* Lib. XIV, 29. περιβάλλουσιν αὐτῷ (vulgo αὐτὸ) κάλων ἀδρότερον. In plur. κάλως pro κάλωας Lib. XVI, 30. ὡς καὶ τοὺς κάλως ἄλλοι. Ibi male MS. August. κάλους. OUDEND.

5 Ἐνεχώρησεν.] Scr. ἀνεχώρ. WITTER.

MS. A. ἐχώρησεν. B. ἀνεχώρησεν. & *Hadr. Junius*,

6 Καλώδιον.] *Thucyd.* IV. p. 271. B. *Polyaen.* I, 47. p. 106. *Joseph.* p. 161. D. *Synes.* p. 163. C. Schol. *Luc.* ad Asin. T. I. pag. 4. *Graev.* καλωδίῳ] χοινίῳ. WITTER.

Synesius de Regn. p. 22. B. *Maxim.* Tyr. Diss. XV. Sect. 6. Lexicon Spirit. a cl. *Valckenaerio* editum p. 208.

7 Συνεσ. ἐν τῇ.] Pag. 163. D. add. p. 22. B. Conf. *Steph.* de Dial. p. 156. WITTER.

8 Καπνοδόκη.] Emendandus igitur is *Luciani* locus, qui in editis T. II. pag. 283. scribitur cum χ. SALLIER.

Quam tamen lectionem praeferendam putat *Solan.* ad *Lucian.* locum a Nostr. citatum T. II. pag. 767. ubi vulg. cum *Graev.* μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ καπνοδόχης. Habes vero καπνοδόκη apud *Herod.* VIII. p. 579. B. IV. 293. A. quod Jonicae Dialecto tribuendum ut δέκομαι, ὑποδέκομαι. STOEBER.

Atqui vulgo sic quidem Ionice in *Herodoto*, sed in *Luciano* T. II. pag. 767. ad. ult. editur καπνοδόχης. & Cl. *Solanus Thomam* incusat. Verum temere. Attici enim in his compositis a δέχω amarunt quoque κ. pro χ. V. infra ξενοδόκος. Πανδοκεύς. item *Phrynich.* p. 134. Cl. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plutum vs. 426.

ρομβοῦντι· [1] σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπηλοδόκης.

[2] ΚΑΡ, ὁ ἀπὸ Καρίας ἀνὴρ, [3] καὶ ὁ δοῦλος ἁπλῶς· διὰ τὸ τοὺς Κάρας [4] πρώτους μισθοφορῆσαι. Καειρα ᾗ, γυνή. Ὅμηρος [5] ἐν τῷ δ' ῥαψῳδίας·

—— —— γυνὴ [6] Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα.

[7] ΚΑΡΗ͂ΝΑΙ, καὶ ἐκάρη, κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπὶ

---

426. Eupolis etiam εἴρηκε καπηλοδόκην, teste Polluce Lib. VII. §. 123. Adde *Suidam* in κάπην. Ceterum pro σπενδεταί σ'. e MS. Leid. pr. edidi, ut est in *Luciano* σπένδειν τέ σοι. OUDEND.

Consentit *Eustath.* ad Iliad. A. p. 98. vs. 39. Edit. *Basil.* sed ibi pro δοροδόκη & ξηροδόκη leg. δωρ. & ξυροδ. Apud *Alciphr.* Lib. III. extr. legitur κυσοδόχη. ABRESCH.

1 Σπένδειν τέ σοι.] MSS. A. & B. σπένδειν τέ σοι.

2 Κάρ.] Vid. *Steph.* Byz. v. καρία ubi vid. *Berkelius.* DRAK.

3 Καὶ ὁ δοῦλος &c. μισθοφορῆσαι.] Male haec exsulant a MSS. Leidd. Consule Cl. *Hemsterhusium* ad *Aristophanis* Pluti πρόσωπα pag. 7. καὶ τὸ Καρίων ἐξελληνιζόμενον τὸ δοῦλον δηλοῖ. Κάρες γὰρ οἱ δοῦλοι &c. & *Etym. M.* in κάρος. OUDEND.

Ignorat haec MS. B.

4 Πρώτους μισθοφορ.] Schol. ad Iliad. I. vs. 378. πρῶτοι γὰρ Κᾶρες ἐπολέμησαν ἐπὶ μισθῷ, καὶ ἔδοξαν εἶναι ἀτιμότατοι. add. *Eustath.* ad h. l. p. 757. ed. Rom. & ad Iliad. B. p. 367. Exempla praebent *Aristid.* p. 133. B. *Synes.* p. 225. B. 307. B. WITTER.

5 Ἐν τῷ δ' ῥαψ.] Vs. 142. ubi Μηον. Schol. ibid. κάειρα exponit καρίνη pro quo καρήνη *Polyaen.* p. 820. IDEM.

Leidd. ἐν δ' ῥαψ. vs. 142. Dein Μηϊονὶς Leid. pr. Μειονὶς sec. quare rescripsi Μηονὶς pro Μαιονὶς scilicet, ut notum. Vulgo etiam ι subscribitur in Edd. Homeri, ut frequentissime, aliis tamen saepe id omittentibus. Quam bene, viderint. OUDEND.

MS. A. & B. ἐν τετάρτῃ ῥαψῳδίας.

6 Μηονὶς.] MS. B. Μηϊνὸς.

7 Καρῆναι, καὶ ἐκάρη &c.] Nimirum καρῆναι & κείρασθαι differunt apud Atticos: καρῆναι dicitur de *infami tonsura, qua utebantur in radendis capitibus morionum*; κείρασθαι autem de *honesta hominum rasura.* Sed promiscue saepe utuntur Auctores hisce duobus verbis, id quod taxat *Lucian.* in Soloecista p. 744. BOS.

Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 744. DRAKENB.

Nunnesius ad *Phrynichum* p. 63. huncce locum in MSS. sic legi testatur: καρῆναι καὶ ἐκάρη κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπὶ ἀνδράπων, τὸ δὲ κείρασθαι ἐπὶ σεβομένων,

ἐπὶ ἀνθρώπων τοῦτο κατακειθέντων· τὸ δὲ κείραθαι, οὐκ ἐπὶ ἀτίμου. καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, οἶμαι καὶ δακρυσιν ὑπὸ σοῦ τετιμῆσθαι Καισάρειον· τὴν μὲν γὰρ πόλιν, καὶ δημοσίᾳ κείραθαι νομίζω. [1] τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων.

ΚΑΤΑ΄ΒΑ, [2] οὐ κατάβηθι. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· κατάβα πανοῦργε.

[4] ΚΑΤΑΒΟΛΗ΄, ἡ ἔκτισις. καὶ [5] καταβάλλω, ῥῆμα. ὡς τὸ,

των, εἰ καὶ Λιβάνιος παρακεχρῆται. qua de re vide *Graev.* ad *Lucianum* p. 744. SALLIER.

Vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 63. *Graev.* ad Soloec. §. 30. p. 83. WITTER.

Erravit hic vehementer *Nunnesius*, interpolato *Thomae* codici suo nimis tribuens. Optime se habet vulgata lectio, conveniens *Phrynicho* p. 140. aliisque, & inprimis *Luciano* in Soloecista T. III. p. 567. ubi & Scholiastes ait Τὸ κείραθαι ἐπὶ τοῦ κοσμίως. Τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ ἀτίμως καὶ μετὰ ὕβρεως. Vide omnino *Graevium*. Τίθεται δὲ pertinet ad καρῆναι & ἐκάρη, ut recte *Pauwius* monuit d. l. *Libanii* verba habemus Epist. 291. OUD.

1 Τίθεται] Conf. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. pag. 577. *Himerius* Declamat. pag. 48. de unguibus etiam adhibetur hoc verbum: hinc κάρμιον dicta Cleopatrae ancilla, ἀποτέμνουσα τὰς ὑπεροχὰς τῶν ὀνύχων αἰσφυῶς, teste *Galeno* libr. de Theriaca ad Pison. p. 460.

2 Οὐ κατάβηθι.] Atqui idem ille *Aristophanes* cujus auctoritate id *Thomae* effatum nititur, voce κατάβηθι uti non dubitavit Lysist. vs. 873.

Ὦ γλυκύτατον Μυρινίδιον, τί ταῦτα δρᾷς
Κατάβηθι δεῦρο.

Hunc secutus *Lucianus* ait T. I. pag. 360. οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατάβηθι καὶ πάρεχε σεαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. SALL.

Scil. Ἀττικῶς; dum contra alii censebant μόνως λέγεσθαι τὸ κατάβηθι, ut *Scholiastes* monet ad *Aristoph.* in Ranis vs. 35. & ex eo *Suidas*. Certe *Homerus* ait Od. Ψ. vs. 20. Ἀλλ᾽ ἄγε νῦν κατάβηθι. In S. L. κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. OUDEND.

3 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vs. 35. conf. *Cornucop.* fol. 185. B. *Steph.* p. 146. WITTER.

4 Καταβολὴ, ἡ ἔκτισις, καὶ καταβάλλω, ῥῆμα.] I. e. τὸ καταβάλλω Atticis est ἐκτίνω, *pendo* & *solvo*. *Demosth.* κατὰ Νεαίρας. καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, καὶ πρυτανείαν. i. e. *pendere menstruas summas*. Καταβαλέσθαι ἀργύριον etiam habemus apud *Lucian.* in Dial. Meretr. p. 554. & βίων πρᾶσ. in princip.

τὸ, [1] κατέβαλε τ' ἀργύριον. κ̀ καταθεσις, κ̀ κατατίθεμαι. καταβολὴ ᾗ [2] κ̀ ἐπὶ νόσε. [3] Ἀριστείδης [4] ἐν τῷ Πανα-

cip. hinc καταβολὴ, *perſolutio.* BOS.

Haec eadem Noſter repetit infra, voce ῥιγόω, ubi & eundem *Ariſtidis* locum, quem hic quoque laudat, allegavit, qui legitur in Panathenaico, p. 445. T. II. Edit. per Cl. Jebb. quo & ille potiſſimum pertinet *Demoſthenis*, Philipp. III. p. 70. ὥσπερ περίοδος, ἢ καταβολὴ πυρετοῦ, ἢ τινος ἄλλου κακοῦ, quem ipſum bis quoque citat *Harpocration*, p. 162. & p. 241. licet ipſius explicationem ibi adjectam haud penitus approbet *Salmaſius*, Cap. I. Obſervat. ad jus Atticum, quem & vid. in Comment. ad *AEl. Spartiani Adrianum*, p. 142. T. I. Script. Hiſt. Aug. ſcilicet καταβολὴ eſt ſubitus febrium impetus, ſeu acceſſio, ſive illa per rigorem & horrorem oriatur, ſive per fervorem & acerrimam ſitim, ut fieri vulgo ſolet, & omnibus, nulli vero cum voluptate, notum eſt: qua de re plura docte annotavit *Gisbert. Cuperus*, Lib. II. Obſervat. Cap. XV. p. 238. ſeqq. doctius tamen dudum ante ipſum *Guil. Budaeus*, in Comment. Graec. Ling. pag. 561. A qua tamen καταβολὴ, parum, me quidem judice, differre videntur voces iſtae εἰσβολὴ, προσβολὴ & ἐπιβολὴ, frequentius quoque de hac ipſa febrium acceſſione, aut invaſione *Galeno*, *Alexandro Tralliano*, *Paullo* AEginetae, *Aëtio* aliisque Medicis Graecis, uſurpatae: licet aliquam inter ipſas differentiam cum aliis ſtatuiſſe videatur *Theod. Marcilius*, in Comment. ad *Suetonii* Veſpaſian. cap. XXII. p. 39. in Appendice ad Editionem Graevianam: Conf. *Gorraei* Definit. Med. p. 125. in εἰσβολὴ, & p. 152. in ἐπισημασία, & *Foeſii* Oecon. ſub his ipſis vocibus, p. 113. & p. 142. denique etiam *Guil. Budaei* Comment. Graec. Ling. pag. 548. & p. 566. ſed haec ſatis quidem nota ſunt. TRILLER.

Inter idiomata *Thucyd.* refertur a *Dionyſ.* & notatur ut Poëticum p. 95. *Liban.* T. I. pag. 840. A. C. WITTER.

Himerius Declamat. pag. 40. τὴν τοῦ πολέμου καταβολήν. Egit de hac voce vir doctus in Hiſtor. Critic. Reip. literar. T. I. pag. 231. quanquam nodum in ſcirpo quaerat.

[5] Καταβάλλω.] Vid. *Niceph.* ad *Syneſ.* pag. 411. B. *Suid.* v. ἀμφισβητεῖν. *Hemſterh.* ad *Luc.* p. 6. WITTER.

[1] Κατέβαλε τ' ἀργ.] *Lucianus* ἐν βίων πράσει T. I. p. 557. τ' ἀργύριον &c. καταβαλῶ, & ſaepiſſime cum aliis. OUDEND.

[2] Καὶ ἐπὶ νόσε.] Vid. *Harpocrat.* & *Suidam. Cuper.* Lib. II. Obſ. cap. 15. *AElian.* XVII. An. 40. IDEM.

3 Ἀρι-

Παναθηναϊκῷ· ἐν καθαρῷ τῆς μεσημβρίας ἐῤῥίγωσε, τῆς καταβολῆς ἐπελθούσης.

ΚΑΤΑΓΗ͂ΝΑΙ, καὶ κατεαγέναι, καὶ κατάξαι. [1] Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσαι αὐτίκα. [2] οὐ κατεαγῆναι, οὐδὲ κατεάξαι· [3] βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα. [4] ἀποβάλλειν

---

3 Ἀριστείδ. ἐν Παναθ.] Corrige: Μιλτιάδ. p. 135. B. Med. infra quoque cit. in ῥιγέω. STOEB.

4 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Frustra ibi quaeras. Leguntur enim sequentia ἐν τῷ πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ τῶν τεσσάρων, & quidem in *Miltiade* T. I. p. 166. ubi MSS. cum *Thoma* dant ἐῤῥίγωσε. vulgo ἐῤῥίγωγε. male. V. in Ῥιγόω. OUDEND.

1 Πλατ. ἐν Γοργ.] Locus sic habet p. 469. D. κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγῆναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα. Perperam autem hic κατεαγῆν. ex Nostro corrigendum. STOEB.

Platonis verba, quae citat habentur p. 290. B. Edit. *Lugd.* verum editur ibi κατεαγῆναι. ut apud *Lys.* pag. 35. Edit. *Tayl.* minoris κατεαγείς, pro καταγείς quomodo *Ald.* at ibid. utraque κατεάξαντες. ABRESCH.

Leidd. in verso ordine κατεαγέναι, καὶ καταγῆναι. *Platonis* locus est T. I. p. 469. D OUDEND.

2 Οὐ κατεαγῆναι &c.] Sed cur ambo haec verba barbara sint, caussam nullam addit Auctor, uti tamen debebat: inprimis quum istae verborum flexiones passim quoque occurrant apud optimos quosque Auctores. Sic enim ipse *Aristoteles*, Lib. I. de Animal. Part. cap. I. p. 3. ῥάχιν ἔχειν, ὅτι στραφέντος κατεαγῆναι συνέβη. quod & alibi repetit in sequentibus; quod & de τῷ κατεάξαι valet, quod pariter ignotum non est; de utroque vid. Miscell. Lipsiens. Nov. Vol. VI. Part. I. p. 109. ut *Budaeum* aliosque jam taceam, qui idem passim observarunt. TRILLER.

Thomam exemplis ex *Aristophane* excitatis refellit *Jo. Barbeyrac* Epist. ad *Jac. Bernardum* in Novell. Reip. literar. Mense Nov. 1702. pag. 516. conf. *L. Bos* Prolegom. ad LXX. Interpr. ad Habac. cap. III. 12.

3 Βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα.] At vide tamen Clar. *J. Tailor.* ad *Lysiam* p. 85. κατεαγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ. *AElian.* Lib. X. Anim. cap. 10. τὰ δένδρα κατεάξαντες. OUDEND.

4 Ἀποβάλλειν γὰρ.] Forte addendum τὴν αὔξησιν. WOLF.

Sic & alii viri docti supplent. Puto latere vitium in seqq. vocibus ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὔξησις οὖσα περιττόν. Leid. pr. κατέξω sec. περιττότερον. Sensus *Thomae* sine dubio est. Infinitivum abjicere elementum ε, quia augmen-

λειν γὰρ ὀφείλει τὸ ἀπαρέμφατον, ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὔξησις οὖσα πρῶτον, κατῆξα γὰρ ἦν, [1] καὶ κατὰ Ἀττικὴν διάλυσιν κατέαξα γέγονεν. ἴσμεν δὲ [2] ὡς αἱ μετοχαί, καὶ τὰ ἀπαρέμφατα, καὶ τὰ ὑποτακτικὰ τοῦ ἀορίστου, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀποβάλλουσι τὰς αὐξήσεις. ἔτυψα γὰρ, τύψας· καὶ ἔτυπον, τυπὼν λέγομεν. μόνου δὲ τοῦ παρακειμένου [3] καὶ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ μέσου αἱ αὐξήσεις, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς χρόνοις τηροῦνται. κατέαγα γὰρ, καὶ κατεαγὼς, καὶ [4] τἄλλα. ὥστε καὶ [5] ἐν τῷ εὐαγγελίῳ [6] κατεάγωσιν δεῖ λέγειν, ὡς [7] τετύπωσιν, οὐ [8] κατεαγῶσι. [9] τοῦτο γὰρ, ὡς ἐδείξαμεν, βάρβαρον. [10] ὡς οἴονταί τινες, [11] κανονίζεται τοῦτο ἀπὸ τοῦ κατεάγην παθητικοῦ ἀορίστου. ἐκεῖνος γὰρ ἀποβάλλει τὴν αὔξησιν ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς ἔφημεν.

Ἰστέον

---

mentum est in κατέαξα· cum primum κατῆξα fuerit, & Attice κατέαξα sit factum. fors: τὸ ε, ἐν τῷ, vel cum Cl. *Hemsterhusio*, τὸ ἐψὶ τοῦ κατέαξα αὔξησιν οὖσαν. πρῶτον γὰρ &c. καὶ κατὰ vel simili modo. Dein MSS. κατὰ τὴν. OUDEND.

1 Κατὰ τὴν Ἀττικὴν δ.] MS. A. καὶ ἀττικὴν δ. MS. B. κατὰ τὴν ἀττικὴν δ.

2 Ὡς αἱ.] MS. A. ὅτι.

3 Καὶ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ μέσου.] Desunt in MSS. Leidd. Dein ἐν εὐαγγελίῳ κατεάγωσι· sine ν. intelligit *Johann.* cap. 19. §. 31. OUDEND.

Ignorat haec MS. B.

4 Τἄλλα.] Uterque MS. divisim τὰ ἄλλα

5 Ἐν τῷ εὐαγγελ.] *Joh.* XIX, 31. MS. B. ἐν εὐαγγ. omisso articulo.

6 Κατεάγωσιν.] Uterque MS. κατεάγωσι.

7 Τετύφωσιν.] MSS. Leidd. τετύπωσιν. Quod praetuli: quia agit de subjunctivo praeteriti Medii κατεάγω. OUDEND.

MS. B. τετύπωσι.

8 Κατεαγῶσι.] MS. A. κατεαγῶσιν.

9 Τοῦτο γὰρ —— βαρβ.] Desunt in Cod. A.

10 Ὡς οἴονταί τινες &c.] Haec verborum & disputationis *Thomae* appendix non comparet in Leid. pr. Et recte, ut opinor, Nihil enim hic dicitur quod non dictum sit prius. Ab Oxon. Cod. superiora ὡς ἐδείξαμεν βάρβαρον absunt, inque eo exaratur κανονίζοντες. Bene: quando illa τοῦτο γ. ὡ. ἐδ. βάρβαρον parenthesi possent includi. Mox addidi δὲ post τὸ Ἰστέον e Leid. pr. OUDEND.

Desunt sequentia in MS. B.

11 Κανονίζεται.] MS. A. κανονίζοντες.

I Ἰστέον

¹ Ἰστέον δὲ, ὅτι, ² κατέαγα τῆς κεφαλῆς, Ἀττικοὶ λέγουσιν, ³ οὐ τὴν κεφαλὴν· ἤγουν, καὶ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδεξάμην. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· κατέαγα τοῦ κρανίου.

KA-

---

1 Ἰστέον δὲ, ὅτι.] Uterque MS. Ἰστέον δὲ ὅτι.

2 Κατέαγα τῆς κεφ.] Idem error tenet Schol. *Lucian.* ad loc. a Nostro cit. T. I. pag. 160. κατέαγα τοῦ κρανίου] καὶ τοῦτο ἀττικόν. αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν· ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. Conf. Eund. T. c. p. 496. Quem tamen fugere non debuit locus a Clariss. *Sallierio* ex *Lucian.* adductus; cui addi possunt exempla plurima ex *Aristoph. Demosth.* & *Lysia* petita, quae videsis ad *Lys.* pag. 84. *Tayl.* Utramque constructionem habes apud *Plut.* Camill. pag. 140. C. ἥψατο τοῦ γενείου, καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν. STOEBER.

Artemidor. Lib. I. Oneirocr. c. 5. p. 12. *Alciphron* Lib. III. ep. 54. κατέαγα τὸ κρανίον. *Gregorius* Naz. epist. p. 122. κατεαγῆναι τὸ σκέλος conf. Cel. *Dukerus* ad *Oribasii* Anatom. pag. 130.

3 Οὐ τὴν κεφαλήν.] Id non semper verum est. *Lysias* Ἀττικώτατος in Orat. contra Simonem pag. 39. καὶ καταγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ᾽ αὐτοῦ, & repetit in eadem pagina, & *Aristoph.* in Pluto p. 57. στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος. Adde Schol. p. 32. pag. 426. ac Scholiast. *Lucian.* T. I. p. 35, 619. & ipsum in Pseudom. pag. 756. καταάξας αὐτὸ (ᾠὸν) ἐς κοίλην τὴν χεῖρα. TORREN.

Temere, nam cum utroque casu construi solet. accusativi exemplum habes apud *Eurip.* Cycl. vs. 679.

—— κἀκεῖνόν γε πρὸς κακῷ, τὸ κρανίον
Παίσας κατέαγα.

Κρανίον enim non ad παίσας, sed ad κατέαγα pertinet; neque aliter *Xenophon* pag. 834. πάσας μὲν οὖν, inquit, τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἷόν τε ἡμῖν ἐδόκει, συναποδοκιμάζειν τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. Utriusque autem vestigiis insistens *Lucianus* ait T. II. p. 873. καὶ πολλοὶ ἂν εὖ ἴσθι ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. SALLIER.

Cum *Thoma* facit *Moeris.* Sed incassum; ut innumera exempla docent. V. & Cl. *Hemsterh.* ad citatum a *Thoma Luciani* locum T. I. p. 161. *Theophr.* Char. C. 27. τὴν κεφαλὴν κατεαγέναι; ubi sensu suo distinguit *Pauw.* horum casuum diversitatem. Sed utrisque eodem sensu quoque usus est *Libanius* T. I. p. 795. A. & 797. C. OUDEND.

ΚΑΤΑΓΛΩΤΤΙΣΜΑΤΑ, [1] οἱ κομψοὶ λόγοι. Συνέσιος [2] ἐν τῷ Δίωνι· Ἀττικῶν καταγλωττισμάτων. [3] χρῶνται δὲ τούτῳ τινὲς, καὶ ἐπὶ τῶν περιέργων καὶ ἀσέμνων φιλημάτων. καὶ [4] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

—— μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων.

[5] ΚΑΤΑΓΝΥΣ [6] τὸ σκεῦος κάλλιον λέγειν, ἢ συντρίβων.

ΚΑΤ-

---

1 Οὐ κόμψοι λόγοι.] MSS. Leid. pr. Oxon. οἱ κ. Vere. Exponit auctor, quo sensu vox καταγλωττίσματα sumatur. Patet id ex sequentibus. *Synesii* locus est pag. 53. C. Dein καὶ e Leid. pr. abest ante Ἀριστοφάν. nec male. Est in *Nubib.* vs. 53. ubi V. Schol. item ad *Hesych.* & *Moeridem.* OUDEND.

2 Ἐν τῷ Δίωνι.] Pag. 53. C.

3 Χρῶνται δὲ τούτῳ.] MS. B. χρῶνται δὲ τοῦτο.

4 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 51. Pari ratione *Ovid.* Amor. II, 5. *Illa mihi lingua nexa fuisse liquet.* *Catullus columbatim* dixit. Iterum *Ovid.* in Eleg. cit. *Quod nimium placuere malum est; quod tota labellis Lingua tua est nostris, nostra recepta tuis.* & III, 7. *Osculaque inseruit cupidae luctantia linguae.* & III, 14. *Illic purpureis condatur lingua labellis.* WITTER.

Et auctorem & locum non agnoscit MS. B.

5 Καταγνὺς τὸ σκεῦος κάλλιον λέγειν, ἢ συντρίβειν, lege συντρίβων, ut respondeat participio καταγνύς. BOS.

Legendum videtur συντρίβων. Non absimili tamen loquendi ratione ait *Lucianus* T. II. pag. 754. καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε. Ita quoque *Achilles* Tat. Ἐρωτ. pag. 263. ὥστε ταχὺ μὲν ἐκομίσθη, inquit, παρόντων δὲ ἡμῶν συνέτριψεν πάντα ὁμοῦ. Quod si de aliis rebus sermo sit, verbum συντρίβω etiam ab illis, qui non infimum inter scriptores Atticos locum tenent, usurpatum reperias, e quorum numero *Lysias* pag. 27. Ἀριστοκρίτῳ δὲ, inquit, ὃς παρ' ἐμὲ ἦλθε μετ' αὐτοῦ, βαλὼν λίθῳ συντρίβει τὸ μέτωπον. SALLIER.

Non plane hoc damno; sed multo elegantius est, quod praebet *Phavorinus*, τὸ σκέλος. *Crurifragium* innuit, quo praeamarunt Attici & elegantiores dicere καταγνύναι, quam συντρίβειν, quod adhibent in ea re Polybius aliique. Utrumque in Euang. Johannis cap. 19, 31. κατεαγῶσι τὰ σκέλη & vs. 36. συντριβήσεται. V. Raphelium. *Xenoph.* Lib. IV. ἀναβ. p. 321. in f. καὶ ἑνὸς μὲν κατέαξαν τὸ σκέλος *Euseb.* Lib. VIII. H. E. cap. 21. τὰ σκέλη καταγνυμένων. Verum & Attici συντρίβειν τὰ σκέλη dixerunt, ut *Xenoph.* Ibid. p. 336.

ἔδειξε

[1] ΚΑΤΑΓΩΓΙΟΝ, [2] καὶ καταγεῖν. ὡσαύτως καὶ καταλύειν. [3] κατάλυμα δὲ, οὐδεὶς εἶπε τῶν δοκίμων.

ΚΑΤ-

ἔδειξεν αὐτῷ συντετριμμένους ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πλευράς. *Aelian.* Lib. VIII. An. cap. 22. καὶ τοῖν σκελοῖν συντρίβει τὸ ἕτερον, De vase vero seu σκεύει passim καταγεῖν, seu καταγνύναι. *Theophr.* Char. cap. 10. χύτραν ἢ λοπάδα κατάξαντος. *Aristoph.* in Vesp. vs. 1427. κατέαξ' ἐχῖνον. item Thesmoph. vs. 410. τίς κατέαγεν ἡ χύτρα; Dein συντρίβων edidi pro vulgari συντρίβειν, cum Leid. pr. & *Phavorino.* Ratio clara est. OUDEND.

Anonymus de errorib. Ulix. p. 22. χερμαδίοις λίθοις βάλλειν τὰς ναῦς καὶ τὰς μὲν καταγνύναι

6 Τὸ σκεῦος.] *Phav.* σκέλος, post συντρίβων pro συντρίβειν optime. WITTER.

MS. A. cum *Phavorino* συντρίβων.

1 Καταγώγιον καὶ καταγεῖν.] Καταγεῖν apud purissimos Scriptores est καταλύειν, *diversari.* apud *Lucian.* in Macrob p. 471. est καταχθεὶς, quod Schol. interpretatur ξενοδοχηθείς. *Xenoph.* in Sympos. Κατάγονται ἀεὶ παρά σοι οἱ κράτιστοι Λακεδαιμονίων. *AEschyl.* καὶ παρ' αὐτῷ κατῆγεν ἐν Ωρεῷ, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες. Simili modo Lat. *Deduci* dicunt. *Cic.* in Verrem: *Parum laute diversari dicit : ad Philodemum deduci jubet.* hinc καταγώγιον, πανδοκεῖον, σταθμὸς, *mansio*, *diversorium*, apud *Herodot. Appian.* aliosque κατάλυμα vero quod nonnulli pro *diversorio* usurpant, quemadmodum etiam D. Luc. cap. XI. Atticis improbatur. BOS.

Heliodor. AEthiop Lib. I. p. 12. & Lib. II. p. 96.

2 Καὶ καταγεῖν.] *Lucian.* Asin. T. II. opp. p. 571. κατάγομαι παρά σοι. Sed Act. XXI, 3. κατήχθημεν εἰς Τύρον. De Differentia inter καταλῦσαι & κατάγειν vid. Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 90. lit. γ. STOEBER.

3 Κατάλυμα &c.] *Synesius* tamen dixit Ep. 132. DRAKENB.

Nempe oblique atque maligne iterum tangit sanctos Nov. Test. scriptores, apud quos haec vox aliquoties, ut notum, occurrit ; illi ergo sunt ἀδόκιμοι ipsi, ex perversa quidem Auctoris & temeraria opinione. Dixit tamen eodem sensu κατάλυμα δημόσιον, *publicum diversorium*, *Diodorus Siculus*, Lib. XIV. p. 714. T. I. Edit. *Wessel.* κατάλυσις vero, quod idem, ac κατάλυμα, legitur hac significatione, apud ipsum *Polybium*, *Dionysium* Halicarn. *Plutarchum* & alios. Conf. *Thom. Gataker.* de stilo Nov. Test. contra *Pfochenium*, cap. VII. p. 74. TRILL.

Sed κατάλυσις uti *Plutarch.* Camill. p. 149. D. de κατάλυμα vid. *Kirchmajeri* Parallel. N. T. & Polyb. p. 27. STOEBER.

Sed & κατάλυμα habet *Synesius* Ep. 132. pag. 269. in f. ut

ΚΑΤΑΔΕΣΜΟΣ, [1] οὐκ ἐπίδεσμος· ἐπίδεσμον ἢ ὑδετέρως, καὶ ἐπίδεσμα, [2] οἱ ἀρχαῖοί φασιν.

ΚΑΤ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ βέλτιον λέγειν, [3] ἢ κατ' ἐκεῖνο και-

ut obfervavit Cl. *Alberti* ad *Hefych.* V. καταγειν. Alii κατάλυμα ἔληνι tamen tribuunt. OUDEND.

1 Οὐκ ἐπίδεσμος &c.] Parum Attice igitur *Nonnus* Medicus, apud quem p. 29. legitur ἐπιδεσμοὺς ποιεῖν. SALLIER.

Eandem quidem naeniam cecinit quoque, ut folet, *Phrynichus*: fed & ille, & nofter ipfe, ut folent nempe, immane quantum fallitur. Quid enim quaefo tum faciemus *Hippocrati* noftro, fcriptori certe & vetufto, & propter Ionicas Atticasque veneres & lepores, quoque venufto? apud quem tamen faepius occurrit vox ifta immerito damnata, ἐπίδεσμος: fic enim in Lib. de Medici officina, p. 618. aperte legitur, φλόγα πᾶς ἐπίδεσμος, atque licet in feqq. p. 619. & 621. ubi & promifcue adhibentur τὰ ἐπίδεσμα, ἐπιδέσματα, ἐπιδεσμίδες, & ἐπιδέσεις, ut & Lib. de Fracturis, p. 736. feqq. item Lib. de Artic. p. 773. & & feqq. Conf. & *Foef.* in Oecon. voce ἐπίδεσμος Eadem vero vox & innumeris quoque locis, occurrit apud *Galenum* Atticae elegantiae ftudiofiffimum, qui & integrum, ut notum, περὶ ἐπιδέσμων, confcripfit Tractatum: ut taceam jam *Diofcoridem*, *Alex.* Trallian, *Paullum* AEginetam, atque tantum non omnes Veteres Medicos Graecos, nihil enim ifta voce, frequentius apud ipfos, legitur. Immo apud ipfum facetiarum Atticarum patrem promum condum, *Ariftophanem* nempe, eadem fiftitur, in Vefpis, ceu ex ipfius Scholiafte, p. 534. liquido, nifi fallor, patet; id quod etiam fcite jam obfervavit graecantiffimus *Guil. Budaeus*, in Comment. Graec. Linguae. TRILLER.

E *Phrynicho* p. 128. Erravit igitur *Suidas*, qui in Lexico pofuit ἐπίδεσμος ex *Ariftophan.* Vefp. vf. 1439. ἐπίδεσμον ἐπρίω. quo loco ὑδετέρως fumtum, & ἐπιδεσμοχαρὲς, non ab ἐπίδεσμος, fed ab ἐπίδεσμον in *Luciani* Tragop. T. III. p. 656. Ed. ult. ἐπίδεσμα *AEliano* Lib VIII. An. cap. 9. OUDEND.

Suidas tamen & Lexica tantum norunt ἐπίδεσμος, ὁ. ABRESCH.

2 Οἱ ἀρχαῖοί φασιν.] MSS. A. & B. ἀρχαῖοι φασίν.

3 Ἢ κατ' ἐκείνου καιροῦ.] Leg. forte κατ' ἐκεῖνο καιροῦ. Conf. *Phrynich.* p. 50. WITTER.

Peffime fic in *Thoma* editur; cum fcripferit ἐκεῖνο, ut diferte exhibent MSS. Oxon. Leid. folummodo notat *Thomas* fequens rurfus *Phrynichum* p. 122. articulum τοῦ in hac locutione adden-

καιρȣ̃. ἀεὶ γὰρ [1] μετὰ ἄρθρȣ Θȣκυδίδης λέγει.

ΚΑΤΑΘΕΏ ȣ̓ μόνον τὸ κατατρέχω, ἀλλὰ καὶ τὸ κατέρχομαι. [2] Ἀριςείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ ἐν [3] Κυζικῷ περὶ τȣ̃ ναȣ̃· [4] οἱ δ' εἰς αὐτὴν καταθέȣσι τε καὶ ἀναθέȣσι.

Ὥσπερ συναινῶ φαμὲν, ȣ̓́τω καὶ ΚΑΤΑΙΝΩ͂, ἀντὶ τȣ̃ καὶ πολὺ αἰνῶ, καὶ ἀποδέχομαι, καὶ τίθεμαι τοῖς δέ τισι. [5] Θȣκυδίδης· [6] Ἀριςώνυμος δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατῄνει.

[7] ΚΑΤΑΛΕΧΘΕΙ'Σ κάλλιον, [8] ἢ καταλεγείς.

Οὐ μόνον ΚΑΤΑΛΥ'ΟΜΑΙ ἐγὼ ὑπό τινος, ἀλλὰ καὶ κατα-

---

dendum esse. Ex *Phrynicho*, ut est in Ed. pr. descripsit quoque sua *Phavorinus*. *Aelian.* Lib. VII. An. C. 37. κατ' ἐκεῖνό πως τȣ̃ καιρȣ̃. OUDEND.

Witteri suspicionem firmat uterque codex MS.

1 Μετὰ ἄρθρȣ.] MS. A. & B. μετὰ τȣ̃ ἄρθρȣ.

2 Ἀρις. ἐν τῷ Πανηγ.] Pag. 60. B.

3 Κυζικῷ.] Uterque MS. Κυζίκῳ.

4 Οἱ δ' εἰς αὐτὴν &c.] Tom. I. pag. 237. Ed. Angl. ἑαυτὴν Leid. pr. OUDEND.

5 Θȣκυδ.] Lib. IV. §. 123. p. 309. ex quo hic pro Ἀριςοδ. leg. Ἀριςώνυμος. Ita quoque *Steph.* vulgavit pag. 332. C. STOEBER.

Ἀριςώνυμος quoque legunt Codd. MSS.

6 Ἀριςόδημος.] Leid. pr. auctoritate reposui Ἀριςώνυμος, ut est apud *Thucydid.* Lib. IV. §. 22. ac corrigi hic jussit *Dukerus*. OUDEND.

7 Καταλεχθείς.] *Diod.* XX. p. 774. C. vid. *Steph.* p. 147. 156. Sic etiam διαλεχθεὶς apud *Diod.* XI. pag. 13. D. 32. A. WITTER.

Contrarium statuit *Moeris*, eique adsentitur *Lysiae* exemplis permotus *H. Stephanus* de dial. Att. p. 147. 156. uti ad illum doctus editor & ad *Hesychium* Καταλεγείς, καταλεχθεὶς adnotavit Cl. *Alberti*. Rursus ait *Thomas* Συλλεχθεὶς κάλλιον, ἢ συλλεγεὶς, invito *Xenophonte*, qui saepe συλλεγεὶς scripsit E. G. Lib. IV. Ἀναβ. p. 340. E. ἔπειτα δὲ ἔδοξε τοῖς ςρατηγοῖς συλλεγεῖσι. OUDEND.

Idem tradit de συλλεχθεὶς & συλλεγείς. At καταλέγῃ est apud *Lys.* Orat. pro Mil. p. 74. & in Alcib. 131. καταλεγῶσιν in *Plat.* VII. Leg. p. 618. B. & καταλεγεὶς apud *Isaeum* de Apoll. Hered. p. 56. Edit. *Ald.* ABRESCH.

8 Ἢ καταλεγείς.] Est tamen καταλεγῆναι apud *Synes.* p. 223. D. WITTER.

καταλύομαι τὸν δεῖνα, ἤγουν καταλύω. Θουκυδίδης [1] ἐν τῇ ἕκτῃ· τὸν ἐκεῖ πόλεμον μήπω βεβαίως καταλελυμένους.

[2] ΚΑΤΑ` κοιλίας ποιεῖν, οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν, [3] οὐκ οἶδ',

---

1 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] §. 36. Vide & §. 13. & saepe. V. Infra in καλωφερὴς OUDEND.

Pag. 437. A.

2 Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν, κ. τ. λ.] In eadem quidem opinione versatur *Phrynichus*; sed tam ille, quam noster *Thomas*, me quidem judice, vehementer fallitur, dum uterque existimat, plebejam atque vulgarem sordidamque phrasin esse, κατὰ κοιλίας ποιεῖν, meliusque & elegantius, ipsius loco, dici, γαστέρα ὑπάγειν Quin potius mihi, inversa sententia, longe melius molliusque, κατ' εὐφημισμὸν, vel κατὰ σεμνολογίαν, de re per se sordida foetidaque enunciari videtur, κατὰ κοιλίας ποιεῖν, quam quidem γαστέρα ὑπάγειν, quod nude potius & aperte, rem foedam foetidamque exprimit, ut notum. Quemadmodum sic pari elegantia ac veritate, *Livius* dixit, *opus Naturae facere*, ac *Sallustius*, *ad requisita Naturae proficisci*, vel *abire*, vel, ut alii non minus scribunt, *Ventris necessitati obedire*, *Ventris urgentis desideria facere*, & similia plura: quae sane omnia, ut nemo non protinus videt, majore venustate ac verecundia dicuntur, quam quidem illa vulgaria, apud *Celsum*, *Suetonium*, *Lampridium*, *Martialem*, *Plautum* aliosque passim occurrentia, *Ventrem exonerare*, *Ventris onus ponere*, *Ventrem subducere*, *Ventrem levare*, *Ventrem eluere*, aut *expurgare*; quae certe haud sine nausea ac fastidio leguntur & audiuntur. Quum contra illud ποιεῖν, sive *facere*, recte sciteque idem significet hic, ac *purgare*, *mundare*, *sordibus liberare*, prout idoneis exemplis hanc in rem allatis, probavit & ostendit *Elsnerus*, in obss. sacr. T. I. pag. 227. ad *Luc.* XI, 40. quo tamen ipso sacro loco, istam singularem verbi ποιεῖν, significationem vix locum invenire, contra, recte monuit *B. Wolfius*, in Curis philol. T. I. p. 659. Sed haec obiter. Quin & ipsi Hebraei verbis עלל & עשה h. e. fecit, pari modo, parique χωρισμῷ, nonnunquam uti consueverunt, ubi de re sordida, Ventris nempe solutione, aut dejectione, loquuntur, ut Gens nempe ista in rebus turpibus sordidisque verecunde modesteque exprimendis & circumscribendis, est studiosissima, uti praeter *Drusium*, *Gatakerum* & alios, pluribus exemplis ostendit *Christ. Warlitzius*, in schediasmate, de

S,

οἶδ', ὅθεν λαμβάνοντες. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὴν γαστέρα ὑπάγειν λέγουσι.

ΚΑΤΑ-

S. Scripturae modestia in rebus verecundis: quemadmodum illa ipsa bina verba superius laudata, pari quoque verecundia parique ἀστεϊσμῷ adhibent etiam de opere ipso venereo caste significando, ut dudum jam obiter monui in Observat. Crit. pag. 163. & alibi. Ex quibus omnibus hactenus dictis, nunc luculenter satis, opinor, patebit, phrasin quidem istam κατὰ κοιλίας ποιεῖν, non tam a rudi sordidaque plebe, uti putat nempe cum *Phrynicho Thomas* noster; quam potius, mea quidem opinione, ab hominibus urbanissimis, politissimis ac facetissimis inventam & in usum licet rariorem, quod non diffiteor equidem, vocatam fuisse. Ceterum Cursores, Athletas & generatim omnes Viros Gymnasticos, ut nempe vigente spiritu, expeditius currerent, fortiusque pugnarent, injectis saepius clysmatis V ntrem cibis nimium onustum subduxisse atque levasse, post *Conringium*, *Borrichium*, *Mercurialem*, *Fabrum* aliosque, praeclare ostendit *B. Schultzius*, in doctissima Exercitatione, de Athletis Veterum, eorumque diaeta & Habitu, p. 43. seqq. Cujus tamen ibi dictis addendi omnino bini singulares loci, alter e *Suetonio*, in Vita Neronis cap. XX. ubi de Cantoribus ac aliis gymnasticis artificibus sermo: *Clystere vomituque purgari:* ad quem locum plura diximus in Commentario nostro ad prelum jam dudum parato: Alter vero locus ex *Artemidoro*, Lib. V. Oneirocrit. cap. LXXIX. p. 263. Δρομεὺς, μέλλων ἀγωνίζεσθαι, τῇ ὑστεραίᾳ κλυστῆρα προσθέμενος, καὶ ὑπεξαγαγὼν τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς σκύβαλα, εὔπους τε καὶ κοῦφος γενόμενος, ἐστεφανώθη. ubi tamen legere malim, si liceat, εὔπνους, solenni scil. inter utramque sono & literis perquam sibi vicinam vocem, errore in Vett. quidem Libris, quamvis, quod non nego, & vulgatum tolerari possit. Hunc ipsum vero *Artemidori* locum, ut id obiter hic adjiciam, & ipse *Suidas* repetit voce κλυστὴρ, suppresso licet, ut male semper fere solet, suo Auctore, ubi simul perperam legitur, κλυστῆρα προσθέμενος, pro προσθέμενος, quomodo scil. omnes Graeci loquuntur; quum nemo unquam dixerit κλυστῆρα προσθεῖναι, sed potius προσθέσθαι, ut quidem omnibus notissimum. Nihilo minus tamen, quod jure mirandum, praestantissimus *Küsterus*, nec obviam crassamque mendam emendavit, nec ipsum hujus loci a *Suida* relati verum Auctorem, nempe *Artemidorum*, indicavit, quod postremum tamen ipsi omnino facilius condonandum, quam prius, quum scilicet illud sit ingenii ac judi-

 cii,

ΚΑΤΑΜΙΚΡΟ'Ν ἐγγίζει λέγε, οὐ ποσῶς. Συνέστη [1] ἐν ἐπιστολῇ [2] τῇ, τοὺς γεωμετρικοὺς ὅρους ἀληθεστάτους ἡγοῦ· [3] κἂν καταμικρὸν εἰς τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν ἐκ γεωμετρείας τι [4] συμποιεῖσθαι.

[5] ΚΑΤΑΠΡΟΙ'ΞΕΤΑΙ, ἤγουν, καθ' τινὸς προαχθήσεται καὶ καταφρονήσει.

ΚΑΤΑΠΤΑ'ΜΕΝΟΣ, [6] οὐ καταπτάς.

ΚΑΤ-

---

cii, ficque in hominis poteftate, hoc vero contra fortunae & cafus, ficque in aliena potius facultate. Quis enim omnia fciat aut adeo fida ac tenaci memoria valeat, ut nullius loci oblivifcatur, omniaque promta mox & parata ac quafi in numerato habeat? praefertim autem Opere in tam longo, quale vafta illa *Suidae* moles, fas eft, obrepere fomnum. Ideo, ubi plurima nitent in Carmine, haud ego paucis offendar maculis. Sed ohe! jam fatis eft. TRILL.

Conf. *Phryn.* p. 54. WITTER.

3 Οὐκ οἶδα δ'.] Leid. pr. οὐκ οἶδ', quod praefero. φασὶν additur in *Phrynicho* pag. 148. OUDEND.

MS. A. οὐκ οἶδα ὅθεν λαβόντες. MS. B. οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβόντες.

1 Ἐν ἐπιστ. ——— ἡγοῦ.] Defunt in MS. A. ἐν ἐπιστολῇ MS. B. caetera defunt.

2 Τῇ, τοὺς &c. ἡγοῦ.] Defunt cuncta MSS Leidd. prima funt verba Epift. 130. p. 266. pro κἂν in Leidd. hic ἄν. OUD.

3 Κἂν] MS. A. & B. ἄν.

4 Συμποιεῖσθαι.] MS. B. συμπορίζεσθαι. MS. B. συμπορίσασθαι.

5 Καταπροίξεται.] Sign. *impune aget: impune irridebit, contemnet. Ariftoph.* Nub. Οὔτοι μὰ τὸν Δία μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς ἐμοῦ καταπροίξει. *Nequaquam certe impune feres, minime vero impune me illuferis.* Idem in Equit. Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρα καταπροίξει τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀθηναίων. Et in Vefp. Οὔτοι καταπροίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω τοῦτο δρῶν. eft etiam apud *Herodot.* aliosque. Derivatur ἀπὸ τοῦ προῖκα, quod fign. δωρεὰν, *gratis.* BOS.

Rom. καταπροίξ. *Phavor.* καταπροίξεσθαι. Conf. *Phryn.* pag. 28. & 82. *Corinth.* pag. 725. καταπροίξεσθαι eft apud *Herod.* Lib. III. p. 199. E. καταπροίξονται Id. V. p. 375. καταπροίξεαι Id. VI. pag. 446. C. add. *Synef.* p. 121. D. STOEBER.

Sic divifim οἱ edidi cum Leid. pr. Edd. Rom. Vafc. ac *Pauwio* ad *Phrynich.* p. 69. qui illic & p. 194. vult tamen conjunctim προίξ fcribendum effe. quia fcil. derivabat a προικὸς, vel προῖκα. At *Thomas* a πρὸ & ἵκομαι. Adi, quos laudant viri docti ad *Hefychium* h. v. OUDEND.

6 Οὐ καταπτάς.] Aliter fentiant oportet, quibus occurrerit

1 ΚΑΤΑΠΤΥ΄Ω σȣ̃. ἐμπτύω σοι δὲ, ȣ̓δεὶς τῶν δοκίμων.
2 ΚΑΤΑΣΚΕΥΑ΄ΖΩ, τὸ ἐργάζομαι, καὶ ποιῶ. λέγεται δὲ 3 ἐπὶ τῶν ποικίλως συνισαμένων. καὶ ὄνομα ἐκ τȣ́τȣ 4 κατα-

rit is *Luciani* locus T. II. p. 1019. ὥς αὐτὸν οὐκ ἀναχέσθαι συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν θήρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ᾽ αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγȣ́μενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἴδης, ἀναγαγεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικά. Eadem vox legitur apud *Heliodorum* AEth. p. 186. εἴ τι δεῖ, inquit, προσέχειν ὀνείρασι, τοῖς τε ἄλλοις, καὶ οἷς τῆς παρȣ́σης ἐξεδειματώθην νυκτὸς, καθ᾽ ἣν ἀετὸν ᾤμην ἐκ χειρὸς ἀφεθέντα τοῦ Πυθίȣ καὶ ἄθροον καταπτάντα τότε θυγάτριον ἐκ κόλπων, οἴμοι, τῶν ἐμῶν ἀναρπάσαντα γῆς ἐπ᾽ ἔσχατόν τι πέρας οἴχεσθαι φέροντα. Ita quoque *Achilles* Tatius Ἐρωτ. pag. 89. ἐπειδὴ δυσάμμενος ὁ πατὴρ ἔτυχε, καὶ τὰ θύματα ἐπέκειτο τοῖς βωμοῖς, ἀετὸς ἄνωθεν καταπτὰς ἁρπάζει τὸ ἱερεῖον. SALLIER.

Nisi Ἑλληνικῶς, ut adfirmat *Moeris*. Usus tamen eo *AElianus* Lib. XVII. An. cap. 37. & Lib. XIII. H. V. cap. 33. OUD.

1 Καταπτύω σȣ̃. ἐμπτύων.] (Leg. ἐμπτύω) σοι δὲ, ȣ̓δεὶς τῶν δοκίμων.] Ἐμπτύειν τινὶ quod hic reprehendit Auctor, dicens apud probatum nullum reperiri, est apud *AElian.* V. H. I. 15. ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς. BOS.

Vid. *Heupel.* ad *Marc.* XIV. 65. DRAKENB.

Phav. ἐμπτύω σȣ. Rom. ἐμπτύων optime. Conf. *Phryn.* p. 8. WITTER.

Ita MSS. Leidd. non ἐμπτύων. Sed praeterea ex *Phryn.* p. 9. legendum σȣ. Hoc enim a Graeci sermonis norma alienum est; non vero ἐμπτύω σοι vel τινι. Diserte *AElianus* Lib. I. V. H. cap. 15. τῶν νεοττῶν γενομένων, ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς; & Athenaeus Lib. IX. cap. 11. αἱ περιστεραὶ, γιγνομένων τῶν νεοττῶν, ἐμπτύȣσιν αὐτοῖς. Errant viri docti, qui damnant apud *Phrynichum* ἐμπτύει μȣ μηδαμȣ̃ λέγε. OUDEND.

Parum ergo castigate ex *Magistri* mente scripsit *Theophan.* Chron. p. 216. B. ὑβρίζειν καὶ ἐμπτύειν τῷ —— ibidemque iterum ὑβρίζειν, τύπτειν καὶ ἐμπτύειν τῷ ——— At significatione propria ἐμπτύειν τῷ, qua habetur in *AEl.* V. H. Lib. I. cap. 15. aliosque, haud damnat. ABRESCH.

Ἐμπτύω uterque MS.

2 Κατασκευάζω] Vid. de his *Cuper.* Observ. Lib II. cap. 18. *Steph* Proparasc. apud *Duk.* p. 581. STOEBER.

Quod de discrimine addit κατασκευάζειν inter atque Medium κατασκευάζεσθαι, eadem est ratio, quae τοῦ διδάσκειν & διδάσκεσθαι, pluriumque aliorum. ABRESCH.

Conf. Cl. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 395.

3 Ἐπὶ τῶν.] MS. A. & B. καὶ ἐπὶ τῶν.

1 Κα-

τασκευὴ, ἡ ἐνέργεια τῶν κατασκευαζόντων· καὶ τὸ ἔργον, τὸ κατασκευασθέν. [1] λέγεται δὲ κατασκευὴ καὶ τὸ ῥητορικὸν προγύμνασμα· ᾧ ἐναντίον, ἡ ἀνασκευή. καὶ κατασκευὴ, [2] ἡ αἰτία ἐπιλόγου. συσκευάζω δὲ, τὸ [3] σκαιωρῶ· [4] ἀφ' οὗ καὶ συσκευὴ ἡ σκαιωρεία. μετασκευάζω, τὸ μεταποιῶ. παρασκευάζω, τὸ εὐτρεπίζω, καὶ οἰκονομῶ· ὅθεν καὶ παρασκευή. διασκευάζω, τὸ λεπτομερῶς διηγοῦμαι. καὶ διασκευὴ, ὁ ἐνδιάσκευος λόγος. κατασκευάζει ὁ ναυπηγὸς τὴν ναῦν· κατα-

---

4 Καταςκευή.] *Xenophon* Cyrop. Lib. I. cap. 24. p. 34. Lib. III. cap. 1. p. 68. & Lib. VIII. cap. 1. p. 224.

1 Λέγεται δὲ κατασκ.] Vid. quae de h. v. doctiſſimi Viri *Jungerm.* & *Hemſterb.* notarunt ad *Polluc.* X, 11. ad quos ablegat *Duker.* ad *Thuc.* add. praeprimis *Bud.* Comm. col. m. 710. ſeq. p. 407. STOEBER.

2 Ἡ αἰτία ἐπιλόγου.] Leid. pr. & Edd. Vett. ἐπίλογος ſive *adſtructio*, *adſertio*, *probatio.* Quod probo. OUDEND.

3 Σκαιωρῶ.] Id ſibi vult *Thomas* duas illas voces συσκευάζω, & σκαιωρῶ interdum eſſe ſynonymas; quod verum eſt: σκαιωρῶ enim eſt dolos ſtruo, malitioſi aliquid meditor, & excogito, quo ſenſu uſurpatur ab *Euſeb.* Praep. p. 213. οὐ δὲ γὰρ δαίμονος, μὴ ὅτι θεοῦ τοὺς παρ' Ἕλλησι θαυμαζομένους χρησμοὺς εἶναι βούλεται. γοητῶν δ' ἀνδρῶν πλάνας καὶ σοφίσματα ἐπὶ ἀπάτῃ τῶν πολλῶν ἐσκαιωρημένα. SALL.

4 Ἀφ' οὗ καὶ σκευὴ ἡ σκαιωρία.] Lege ἀφ' οὗ συσκευὴ ἡ σκαιωρία. Id eſt dolus, inſidiae, quo ſenſu nomen illud legitur apud *Plutarchum* T. I. p. 448. τὴν δὲ ὅλην ἐπιβουλὴν, inquit, καὶ σκαιωρίαν τοῦ πλάσματος, οὐ φαύλην οὖσαν, οὐδὲ ἀφ' ὧν ἔτυχεν ἀρξαμένην . . . ἡμεῖς ἀναγράψομεν. Alii a σκαιωρῶ σκαιώρημα facere maluerunt, vocem ejusdem omnino ſignificationis, ut oſtendunt haec *Baſilii* T. II. p. 11. εἰ γὰρ ἀκολουθεῖ, inquit, τῷ θεῷ τὸ ἀγέννητον, ἔξωθεν αὐτῷ παρέπεται, δηλονότι. τὸ δὲ ἔξωθεν τοῦ θεοῦ, οὐκ οὐσία αὐτοῦ ἐστιν. ἐκ δὲ τούτων οἰχήσεται διαρρυὲν αὐτῷ τὸ σκαιώρημα. IDEM.

Leg. συσκευὴ, etſi vulgatam retineat *Phav.* in συσκευάζω. STOEB.

Καὶ συσκευή. Sic excudi curavi praeviis MSS. Leid. pr. Oxon. ut legendum eſſe quivis videt pro σκευή. *dolum malum*, *inſidias*, *laevam fraudem* intelligit. Vid. *Herodian.* Lib. III, 12. VII, 1. & 5. *Suidam* & *Moerida* in σκευωρία &c. Nam pro σκαιωρῶ & σκαιωρία frequentius occurrit σκευωρῶ & σκευωρία. Cave tamen, quid mutes. Conſule *Suidam Heſych. Polluc.* Lib. VI. §. 182. σκαιώρημα & *H. Steph.* Theſ. T. III. p. 800. OUDEND.

Uterque MS. καὶ συσκευή.

1 Oi-

κατασκευάζεται, ὁ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ, ταύτης τὰ ἀναλώματα διδούς. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ [1] οἰκοδομεῖ, καὶ τὸ οἰκοδομεῖται. οὕτω γὰρ Δημοσθένης περὶ Φιλίππου λέγει, [2] ἐν τῷ περὶ Ἁλοννήσου· ὃ δι' οὐδὲν δεόμενος τριήρεις κατασκευάζεται, καὶ [3] νεωσοίκους [4] οἰκοδομεῖται. καὶ Λιβάνιος· τί μαθὼν, [5] ὦ Βασιλεῦ, τὰς δυνάμεις συνέχεις, καὶ ὅπλα κατασκευάζῃ.

Οὐ μόνον ἐπὶ πολεμίων, τὸ ΚΑΤΑΣΚΟΠΗ τίθεται, ἀλλὰ καὶ [6] ἐπὶ τῆς ἁπλῶς θεωρίας. [7] Θουκυδίδης· ἐς τὴν κατασκοπὴν τῶν χρημάτων.

Οὐ μόνον [8] ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΜΑΙ παρ' ἄλλου, ἀλλὰ καὶ καταστρέφομαι τὸν δεῖνα. [9] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· [10] ἅ τε δὴ Μίνω τε κατεστραμμένου γῆν πολλήν.

[11] ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ, καὶ κάθεξις. [12] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ·

---

1 Οἰκοδομεῖ.] MS. A. οἰκονομεῖ & mox οἰκονομεῖται. male. conf. Auctor περὶ Σολοικίας a cel. *Valckenaerio* editus p. 199.

2 Ἐν τῷ περὶ Ἁλοννήσου.] Desunt Leid. pr. Sed exstant ibi verba *Demosthenis* p. 71. B. Dein vitiose Edd. Rom. Vasc. νεωσήκους. OUDEND.

Delet MS. B.

3 Νεωσοίκους.] Uterque MS. νεωσήκους.

4 Οἰκοδομεῖται.] MS. A. iterum οἰκονομεῖται. Caeterum post hanc observationem sequentia habent MS. A. & B. Κλάσις, ἐπὶ ὀστῶν ἢ ἐπὶ τοιούτων τινῶν· καὶ τὸ κλᾶν ἐπὶ τούτων λέγεται· θραύειν δὲ καὶ συντρίβειν κυρίως τὸ εἰς χοῦν λεπτύνειν.

5 Ὦ Βασιλεῦ.] MSStorum lectionem exhibui. Inepte in editis est βαλλεῦ. *Libanii* ad Imperatorem sunt verba ex nescio qua oratione. In Oxon. male καταρκεάζεις. OUDEND.

Forte leg. βασιλεῦ. WITTER.

Uterque MS. Βασιλεῦ.

6 Ἐπὶ τῆς ἁπλῶς θεωρίας.] Sic Leid. pr. Oxon. Minus bene τῆς omittitur in Edd. Locum *Thucydidis* legas Lib. VI. §. 46. OUDEND.

7 Θουκυδ.] Lib. VI. §. 46.

8 Καταστρέφομαι.] Hinc καταστροφὴ ponitur pro morte. Schol. *Thucyd.* Lib. II. p. 36. *AElian.* V. H. Lib. I. cap. 14. DRAKENB.

9 Ἡροδ. ἐν τῇ α.] Pag. 78. B.

10 Ἅ τε δὴ Μίνω τε κατ.] In *Herodoto* vulgo editur ἅ τε δὴ Μίνω κατ. Lib. I. cap. 171. τε certe πάρελκει. OUDEND.

11 Κατάσχεσις.] Leid. pr. praemittit καί. Verba *Thucydidis* sunt Lib. III. §. 47. Mox una voce ἐπιτοπλεῖστον Leid. sec. Edd. Vett. &

τῃ· ἐκ τούτου πολλῷ ξυμφορώτερον ἡγοῦμαι [1] εἰς τὴν κάθεξιν τῆς ἀρχῆς.

[2] Τὸ ΚΑΤΑΦΡΟΝΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν γενικῇ συντάσσεται· ἔστι δὲ ὅπου καὶ αἰτιατικῇ. ὡς [3] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ· τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας [4] ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δείκνυσθαι.

[5] ΚΑΤΑ χειρὸς ὕδωρ ἐδέξατο λέγε, [6] οὐ κατὰ χειρῶν.

[7] ΚΑΤΑΧΥΜΑΤΑ, τὰ καταχεόμενα ὕδατα [8] ἐπὶ τοῦ λουτρῶνος, καὶ τῶν ὁμοίων· καταχύσματα δὲ, αἱ κατὰ τῶν [9] νεωνήτων δούλων καταχεόμεναι ἰσχάδες, καὶ τἄλλα τραγήματα

& ὡς αὐτὸς pro ὁ αὐ. Leid pr. Edidi ὡς ὁ αὐ. In *Thucydidis* loco Lib. VI. §. 34. in f. rescripsi ἐν cum Leid. pr. pro vulgato ἐκ. IDEM.

12 Θουκυδ. ἐν τῇ γ'.] §. 47. p. 198. unde pro εἰς leg. ἐς STOEB. MS. B. ἐν τῇ ς'.

1 Εἰς.] MS. A. delet εἰς MS. B. ἐς.

2 Τὸ Καταφρονῶ.] *Isocrat.* ad Demon p. 54. DRAKENB.

3 Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ς'.] §. 34. pag. 401. pro ἐκ leg. ἐν Idem statuit de voc. καταφρονῶ Schol. *Thucyd.* I. p. 18. lit. *p. Steph.* STOEBER.

MS. A. & B. ὡς ὁ αὐτὸς.

4 Ἐν.] MS. A. ἐν B. delet.

5 Κατὰ χειρὸς ὕδωρ.] *Aqua lavandis manibus ante coenam* vocatur ὕδωρ κατὰ χειρὸς, quemadmodum *post coenam* vocatur νίπτρον. *Aristoph.* Vesp. pag. 517. Ὕδωρ κατὰ χειρὸς. τὰς τραπέζας εἰσφέρειν. ubi Schol. ὕδωρ κατὰ χειρὸς πρὸ τοῦ εἰσαχθῆναι την τράπεζαν, μετὰ δὲ τὸ δειπνῆσαι, ἀπονίψασθαι δὸς ὦ παῖ. Sic alibi saepius. Sed ὕδωρ κατὰ χειρῶν in plurali non dicitur. BOS.

Mera sane haec est λεπτολογία: nec caussae quidquam apparet, cur minus recte dicatur κατὰ χειρῶν, inprimis quum id apud ipsum *Xenophontem*, item *Plutarchum*, *Athenaeum* & alios frequentius occurrat, ut *Homerum* ipsum jam taceam. Res enim nota. TRILLER.

Vid. *Phryn.* p. 58. *Steph.* p. 158. WITTER.

Sic quoque *Phrynich.* p. 144. *Moeris*, *Suidas*, *Pollux.* Lib. VI. §. 92. Vide tamen Cl. *Albert.* ad *Hesych.* κατὰ χεῖρας. OUDEND.

6 Οὐ.] MS. B. ἢ.

7 Καταχύματα.] Vid. *Ez. Sphanhemius* ad *Julian.* Caesar. pag. 62.

8 Ἐπὶ τοῦ λουτρ.] *Phav.* ἐπὶ τῶν λουτρῶν. WITTER.

Sic etiam *Moschop.* Sed *Thomae* repudianda lectio non est. STOEBER.

9 Νεωνήτων δούλων.] V. quos laudat Cl. *Albert.* ad *Hesych.* V. καταχύσματα. *Aristophanis* verba

γήματα. ὡς [1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ ταῦτα τὰ καταχύσματα;

[2] ΚΑΤΕΔΗΔΟΚΕΝ, οὐ καταβέβρωκε.
ΚΑΤΕΚΑΥΘΗ, Ἀττικὸν· [3] κατεκάη, Ἑλληνικὸν.
ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ, ὅταν εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, ἐπανέλθω. [4] Αἰσχύλος·

Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

ΚΑΤΕΣΚΕΔΑΣΕ [5] τινὸς, [6] ἢ τινὶ τί. καὶ κατέχεεν ὡσαύτως.

ΚΑΤ-

---

ba sunt in Pluto vs. 794. V. & ad vs. 768. OUDEND.

1 Ἀριστοφ. ἐν Πλουτ.] V. 794. Conf. omnino *Ammon.* & *Phav.* h. v. WITTER.

2 Κατεδήδοκεν &c.] Minus recte, ut constat ex lexicis SALLIER.

Hinc corrige *Moerida*, in quo male κατεδήδωκεν. V. ad *Hesych.* & *Suidam.* OUDEND.

3 Κατεκάη.] Prave τῷ η vulgo ι subscribitur. Nonnulli α subscribunt, item in κάων, κάειν: κλάων κλάειν. Quia praesens est καίω, κλαίω. V. infra. In *Moeride* legitur κατεκαύθαι, Ἑλληνικῶς. Ubi errat vir doctus, e MSti vestigiis refingens καταкαύσεται. A. κατακαυθήσεται, Ἑλλ. Nam ultimum invenias in *Xenoph.* ἀναβ. Lib. VII. p. 410. B. Attice κατεκαύθη *Luciano* Philopſ. T. III. p. 40. Ed. ult. & κατεκαύθησαν *AEliano* Lib. VI. V. H. cap. 12. IDEM.

4 Καὶ Αἰσχυλ.] *Phavor.* delet καί. WITTER.

Recte *Phavor.* suspicor autem excidisse exemplum quod praecessit; vel scriptum fuisse ὡς Αἰσχυλ. Verba habes Choëph. vs. 3. adde *AElian.* V. H. IV. cap. 18. pr. ὅτε κατῆλθε Πλάτων ἐν Σικελίᾳ κλητός. STOEBER.

Deest copula Leid. pr. Bene. Est in Choëph. vs. 3. V. & supra in Ἥκω. OUDEND.

Καὶ delent MSS. Regg.

5 Τινός.] MS. B. τινὸς τινὸς, ἤ.

6 Ἢ τινὶ τί.] Forsan hinc τὸ συγκατεσκέδατε, defendere quis velit, in *Xenophonte* Ἀναβ. Lib. VII. p. 406. B. ἀναστὰς ὁ Σεύθης συνεξέπιε, καὶ συγκατεσκέδασε τοῦ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. In *Athenaei* etiam Lib. IV. p. 151. E. legitur συνέπιε, καὶ συγκατεσκέδασε. Sed vino non aspersit Seuthes proximum, verum ejus partem porrexit illi. Recte Leunclav. συγκατεδάσατο. Dein καὶ ante κατέχεεν non videas in Leid. pr. OUDEND.

1 Κατ-

[1] ΚΑΤΕΣΧΗΜΑΙ. κατίσχημαι δὲ, βάρβαρον. [2] οὐ γάρ ἐστιν ἰσχέω, ἰσχῶ, ἀλλὰ σχέω σχῶ. ὡσαύτως καὶ κατεσχημένος, καὶ [3] ἐνεσχημένος καὶ συνεσχημένος καὶ περιεσχημένος. Λουκιανὸς [4] ἐν Τίμωνι· πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

[5] ΚΑΤΕΥΧΟΜΑΙ, τὸ καταρῶμαι. παρ' Ἡροδότῳ δὲ, [6] τὸ ἐπιπόνως εὔχομαι. ὡς ἐν τῇ πρώτῃ· [7] πᾶσι Πέρσῃσι κατεύχεται εὖ γίνεσθαι.

ΚΑΤΗΓΟΡΩ [8] οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ ποτέ. [9] Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἰσοκράτους βίῳ· [10] εὐμουσίαν κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρός. ἤγουν [11] ἐπάνω αὐτοῦ ἀγορεύει. ἐνταῦθα

---

1 Καὶέσχημαι.] Uterque codex MS. diſtinctionem ponit majorem poſt hoc verbum.

2 Οὐ γάρ ἐστιν ἰσχέω.] Sed ἴσχω, ἴσχειν habet *Plato* Phaed. p. 102. B. unde προσίσχειν apud *Eurip.* Oreſt. v. 362. προϊσχομένων *Plut.* Camill. pag. 133. C. σχεῖν vero & κατάσχῃ vicina apud *Plat.* l. c. p. 104. D. STOEBER.

3 Ἐνεσχημένος καὶ συνεσχημένος καὶ περιεσχημένος.] MS. A. & B. συνεσχημένος καὶ ἀνεσχημένος καὶ περιεσχημένος.

4 Ἐν Τίμωνι.] Tom. I. pag. 144. Ed. ult. OUDEND.

5 Καλεύχομαι —— τὸ ἐπιπόνως εὔχομαι.] i. e. *ardenter*, *magno cum ſtudio*, praepoſitione ſignificationem intendente atque augente, ut in καλελπίζειν, καταχαίρειν. ABRESCH.

6 Τὸ ἐπιπόνως εὔχ.] Leid. ſec. καὶ τὸ ἐπ. Quod malim. Eo autem ſenſu aliis quoque ſaepe uſurpatur. V. *H. Steph.* Theſ. ac *Theocr.* Id. II, 71. *Herodoti* locus eſt Lib. I. cap. 123. OUD.

7 Πᾶσι πέρσῃσι.] *Phav.* πέρσεσι. vid. loc. p. 63. A. WITT.

8 Οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ.] *Antiphon* Or. I. p. 19. *Euripid.* Oreſt. vſ. 28. DRAKENB.

Cujus ſignificationis frequentiſſima ſunt exempla. vid. & *Act.* XXV, 11. alterius rariora. vid. *Bud.* c. m. 711. STOEBER.

9 Φιλοστρ. ἐν τῷ.] P. 503. unde, ſi vulgatae fides, hic legendum: πειθὼ καληγορεῖ τοῦ ἀνδρὸς, vitioſe vero ibi ἄνδρος ſcriptum. Varias hujus verbi conſtructiones collectas vid. apud *Steph.* Theſ. T. I. col. 31. ſeq. STOEBER.

Verba ἐν τῷ Ἰσοκρ. βίῳ delet MS. B.

10 Εὐμουσίαν.] Ita legas quoque in *Phavorino*. Sed apud *Philoſtratum* Lib. I. de Vitis Soph. cap. 17. vulgo editur πειθώ. *AElian.* Lib. VIII. An. 24. τῇ τῆς εὐμουσίας θέλξει. OUDEND.

11 Ἐπάνω αὐτοῦ.] Περὶ αὐτοῦ dicendum fuiſſe pertendit cel. *Abreſch*

ταῦθα γὰρ ἡ κατὰ, τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῖ. ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ τοῖς Φιλοσόφοις κατηγορία. [1] Εὕρηται ἀεὶ μὲν ἐνεργητικῶς, ἅπαξ δὲ καὶ παθητικῶς [2] κατηγοροῦμαι ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· εἰ αὐτοῦ τις κατηγοροῖτο. [3] ἰστέον δὲ, ὅτι, ὅτε τίθεται ἐπὶ [4] καλοῦ ἡ κατὰ, [5] δεῖ καὶ προσθήκης τινὸς ὀνόματος· οἷον, τῶν ἐπαίνων τῶν κατὰ σοῦ. ἀπὸ γὰρ τῶν ἐπαίνων δηλοῦται καὶ ἡ δύναμις τοῦ κατά. οὕτω γὰρ εὑρίσκεται πανταχοῦ. ἐγκώμια κατὰ τοῦ δεῖνος διέξειμι, καὶ λόγους ἡδίστους, καὶ ἐπαίνους, καὶ τοιαῦτά τινα. εἰ δὲ εἴποι τις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, λόγους κατὰ τοῦ δεῖνος διέξειμι, οὐ καλῶς ἐρεῖ.

ΚΑΤΌΠΙΝ, οὐ κατόπισθεν. [6] Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν.

ΚΑ'.

Abreſch. Animadv. ad *AEſchyl.* p. 273.

1 Εὕρηται ἀεί.] Uterque MS. εὕρηται δὲ ἀεί.

2 Κατηγοροῦμ. α. τ. κατηγορῶ] Male haec a praecedente §. divulſa; quae rectius conjungit *Phavor.* licet exemplum *Platonis* hic omiſerit. Itaque legendum: ἅπαξ δὲ παθητικῶς κατηγοροῦμαι, ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ. Quod *Platonis* teſtimonio vult firmare. Vide autem, quam parum reſpondeat vulgata *Platonis* lectio l. c. p. 521. fin. σκόπει γὰρ τί ἂν ἀπολογοῖτο ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἐν τούτοις ληφθεὶς, εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις, λέγων ὅτι κ. τ. λ. Stoeb.

Male vulgo hinc incipit nova quaſi propoſitio: quum ſequentia clare docent, praecedentibus eſſe adnectenda: perpetua itaque ſerie edendum curavi. Εὕρηται (δὲ addunt Leid. pr. Oxon.) ἀεὶ μὲν ἐνεργητικῶς, ἅπαξ δὲ ἐν παθητικῶς κατηγοροῦμαι ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ, uti bene in *Phavorino.* Verum in *Platonis* Gorgia T. I. pag. 521. E. Ed. Ser. ita non legitur; ſed εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις. Vitioſo codice uſus videtur *Thomas.* Oudend.

Periodum hanc cum praecedente conjungunt MSS. A. & B.

3 Ἰστέον δὲ, ὅτε.] Leg. ex Rom. ἰστέον δὲ, ὅτι ὅτε & ſic deinceps. Stoeber.

4 Κακοῦ.] Immo vero ἐπὶ καλοῦ, ut repoſui ex Leid. pr. & ſenſus poſtulat: quod jam vidit doct. *Abreſch.* Anim. ad *AEſchyl.* p. 274. Apud *Phavorinum* eadem eſt menda. Oudend.

MS. A. & B. καλοῦ.

5 Δεῖ.] *Thomae* canonem refutat cl. *Abreſch.* Animadv. ad *AEſchyl.* p. 273.

6 Πλατ. ἐν Γοργ.] Pag. 447. ſine caſu εἰς τὸ κατόπιν *Baſil.* T. I. p.

1 ΚΑΤΟΠΤΑ λέγε, καὶ 2 μὴ ὀπτά, ἤτοι θεατά. 3 Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ὥς τε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ, μὴ κάτοπτα εἶναι. 4 καὶ Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· ὁ

I. p. 104. pr. *Polyaen.* Lib. II. pag. 147. οἱ κατόπιν παρελθόντες ἀνεῖλον τοὺς γαλεοφόρους. STOEB. Initio Gorg. Citat etiam *Etymol. M.* OUDEND.

1 Κάτοπτα λέγε, καὶ μὴ ὀπτά, ἤτοι θεατά.] Haec quidem partim vera, partim vero rurſus falſa ſunt. Vera enim ſunt, quae de voce ὀπτὰ, pro *viſa*, aut *videnda*, monuit Noſter, qua recte abſtinendum tum cenſet propter ἀκυρολογίαν & ἀμφιβολίαν, quoniam nempe iſta a binis ejusdem quidem fere ſoni, ſed diverſae plane ſignificationis, verbis deducta, & *aſſata* ſignificat, & *viſa*, ſeu *videnda*, ut notum: inde ambiguus apud *Lucianum*, in Lexiphane, pag. 829. jocus, στρατηγὸς ὀπτὸς, & alter non minus lepidus Laſi cujusdam, apud *Athen.* Lib. VIII. cap. 4. p. 338. ὠμὸν ἰχθὺν ὀπτὸν, de quo ibi vid. *Caſaubon.* p. 588. item Lib. III. cap. 18. p. 188. ut & *Camerar.* in Commentar. utriusque Linguae, p. 73. Falſa vero contrario ſunt, quando & τὰ θεατὰ rejicere noſter videtur: videtur inquam, quoniam non ſatis liquido ex ipſius quidem verbis apparet, utrum magis damnet iſtam vocem an approbet. τὰ θεατὰ enim frequentiſſime occurrunt in Veterum philoſophorum inprimis Platonicorum, & Ariſtotelicorum, Libris, adeo ut ſemper fere opponantur ſibi invicem τὰ ὀφθαλμοῖς ſeu τῇ ὄψει θεατὰ, ſeu ὁρατὰ, & τοῖς νοήματι ſeu τῷ νῷ θεατὰ, id quod inter alia ex *Plutarchi* Libb. de placitis philoſophorum, *Max. Tyr. Plotino*, *Jamblicho*, *Libanio* & aliis manifeſto conſtat: inde & τὸ νῷ θεατὸν, dixit *Julianus* Imp. in lepidiſſima illa in Caeſares ſatyra, haud procul ab initio: occurrit praeterea vox θεατὸν apud *Iſocratem* ipſum in panegyrico, ſi recte quidem memini, & locis aliis. Inde & ſcite & eleganter in compoſitione, ut vulgo loquuntur, dicitur ἀθέατον, δυσθέατον, ἀξιοθέατον, & ſimilia plura, in Lexicis paſſim obvia, de quibus inprimis rurſus videndus laudatus modo *Camerarius*, in Commentar. utriusque Linguae, pag. 80. TRILLER.

2 Μὴ ὀπτά.] Niſi jocoſe. V. *Solanum* ad *Lucian.* Lexiph. T. II. p. 335. *Thucydidis* locum invenies Lib. VIII. §. 104. *Ariſtidis* T. I. p. 295. Ed. Angl. ante cujus nomen καὶ in MSS. Leidd. non comparet. OUDEND.

3 Θουκυδ. ἐν τῇ η.] §. 104. fin. pag. 571. ubi ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι. Sic etiam *Steph.* lectio habet p. 618. D. STOEBER.

4 Καὶ Ἀριστ.] Pag. 171. A.

1 Α-

ἐ πάντ' ἦν κάτοπτα ἀπὸ τῆς γεφύρας. [1] ἄποπτα δὲ τὰ ὑψηλὰ καὶ περίβλεπτα· ἢ ἐφ' ὧν τις ἱστάμενος δύναται μακρὰν βλέπειν.

[2] ΚΑΤΟΡΘΩΣΑΙ, ἐπὶ πολέμου, καὶ τῶν τοιούτων. [3] κατόρθωμα

---

1 Ἄποπτα δέ.] Dicitur etiam ἄποπτος Minerva conspectu exempta virûm apud *Sophocl.* Ajac. vs. 15. quo sensu ἄθέατα dicit *Plutarch.* quae in templi penetralibus recondita sunt. Camill. p. 139. B. Idem l. c. pag. 151. alterius quoque significationis τοῦ ἄποπτος exemplum praebet, ubi memorat ἱερὸν Ὁμονοίας, εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄποπτον. STOEBER.

2 Κατορθῶσαι.] *Julian.* Or. II. 49. DRAKENB.

Plutarch. Camilli obtrectatores dicit πάντα βουλομένους δυστυχίᾳ τινὶ μᾶλλον ἢ διὰ ἀρετὴν κατωρθῶσθαι, in ejus Vit. p. 147. fin. STOEBER.

3 Κατόρθωμα οὐκέτι.] Pari quidem tetro in N. T. livore & foedo carpendi studio, majore tamen adhuc imprudentia & impudentia, damnat hic *Thomas* vocem probatissimam, elegantissimam optimisque Auctoribus Graecis familiarissimam, κατόρθωμα; Nam apud nullum fere non scriptorum optimum, *Thucydidem*, *Platonem*, *Demosthenem* & horum aequales si exceperimus, τὸ κατόρθωμα usurpatum reperiri, gravissime verissimeque pronunciat judex in his litibus dirimendis vel maxime competens, celeb. *Abresch*, in Lectionibus Aristaenet. Lib. I. p. 21. Inde igitur τὸ κατόρθωμα frequentissime occurrit in ipso *Polybio*, ceu diligenter observavit Rev. *Raphelius*, in Not. Polybian. in N. T. p. 389. seqq. nec non apud *Plutarchum*, locis bene multis, adnotante *Elsnero*, in Observat. sacr. T. I. p. 472. quibus add. ejusdem Lib. de Stoicorum Repugnantiis, p. 1037. seqq. notissima enim sunt in Historia philosoph. Stoicorum κατορθώματα. Conf. *Gataker.* ad Marc. *Antonin.* Lib. V. p. 156. & *Casaub.* ad *Persii* Sat. III. p. 120. inprimis *Lips.* de philosoph. Stoicor. ut ipsum *Ciceronem* jam taceam: legitur quoque eadem apud *Diodor.* Sic. Lib. IV. & Lib. XVII. p. 199. & alibi, item apud *Dionys.* Halicarn. T. II. p. 148. & pag. 153. nec non apud *Polyaen.* p. 4. & alibi: quin & apud ipsum *Aristidem*, non semel tantum, ut putabat noster *Thomas*; sed potius aliquoties, Tomo inprimis secundo, ut diligenter legentibus protinus manifesto constabit. Habet quoque eandem vocem *Sextus Empir.* Lib. VII. contra Mathemat. p. 404. alibi. Ut nihil jam dicam, brevitatis studio, de *Max. Tyrio*, *Dione Chrysostomo*, *Athenaeo*, *Josepho*, *Galeno*, *Arriano*, aliisque pluribus, apud quos illud κατόρθωμα saepius occurrit: qua

θωμα δὲ οὐκέτι, εἰ δὲ ¹ Ἀρισείδης ἅπαξ. ἀλλ' ἀντὶ τού-
τε,

qua de re plura, si lubet, vid. in Curis *Wolfianis* philolog. in Act. Apost. XXIV. T. I. p. 1342. item in Comment. Graec. Ling. Nov. Test. *Schwarzii*, p. 768 Add. *Hoeschel.* ad *Phrynich.* pag. 106. ut & *Camerar.* in Comment. utriusque Linguae, p. 492. sed nolo jam plura. Apparet igitur ex hactenus dictis, satis liquido, opinor, nimis delicatos & solutioris quasi stomachi hic fuisse *Phrynichum*, *Thomam* aliosque id genus severos nimis Grammaticos, quum vocem hanc damnarent tot gravissimis tamen Auctoribus laudatam & commendatam. TRILLER.

Non *Aristides* solum, sed & *Lucianus* ea voce usus deprehenditur, ubi de bellica fortitudine sermo est: locus occurrit T. II. p. 799. ὦ ξίφος, inquit, κοινωνὸν, καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων quos secutus *Heliodorus* AEth. p. 456. usurpare non dubitat: τὴν νίκην, inquit, ὑμῖν τὴν κατὰ Περσῶν διαγγελίζομεν, οὐκ ἀλαζονευόμενος τὸ κατόρθωμα. SALLIER.

Herod. Ecl. 90. V. *H. Steph.* Thes. T. II. p. 1442. WOLF.

Usi quoque sunt *Libanius* in Neocl. T. I. p. 516. C. 522. B. *Polyb.* Lib. VI. cap. 16. *Lucian.* Tyrannic. T. II. p. 146. Damnat tamen hanc vocem etiam *Phrynichus* p. 106. & *Herodianus* p. 208. Mox auctoribus MSS. & postulante Graecismo sustuli, aliquot mendas, ut καλορθώμενον & κατορθώμενα: cum legi debeat κατωρθωμένον & κατωρθωμένα, ut in Leid. pr. ac *Libanio* T. I. pag. 511. item Νεοκλέω, cum vera sit lectio Leid. pr. & Oxon. Νεοκλέους OUDEND.

1 Ἀρισειδ. ἅπαξ.] Illustris locus Panath. pag. 185 Jebb. Σκόπει δὴ καὶ τὰ τῶν πολέμων, τοῦτο μὲν, τοὺς ἰδίους ἀγῶνας, τοῦτο δὲ, τοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων, αὖθις αὐτὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ κατορθώματα καὶ πάλιν γε τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ ὁμοίως Ἑλλάδι καὶ βαρβάρῳ. Meminit etiam *Polyb.* τῶν ἐν τοῖς ὅπλοις κατορθωμάτων Lib. V. p. 503. m. & *Plutarch.* Camill. p. 141. C. & 148. D. *Lucian.* Tyrannic. T. II. p. 146. *Longinus* orationis virtutes κατορθώματα dicit Sect. 34. pr. & alibi saepius. STOEBER.

Imo aliquoties. Vid. T. II. p. 62. p. 115. T. I. p. 323. ubi Schol. ineditus: σημείωται ὅτι εἶπε κατορθώματα· φασὶ δὲ μὴ λέγεσθαι τὴν λέξιν· λέγει δὲ ὁ Λογγῖνος ἐν τρίτῃ φιλολόγων, ὅτι εὕρηται πολλαχῶς, πολλαχοῦ. Vere istud *Longinus*; nam si a *Thucydide*, *Platone* reliquisque ejus aetatis Atticis discedas, apud nullum non scriptorem reperiris. In *Hippocrat.* Epist. ad Democrit. *Alciphr.* L. III. Ep. VIII. *Dionys. Halic. Diod. Sic. Liban.* &c. κατόρθωσις est apud *AEschin.* de perperam Gest. Leg. p. 50. Edit. *Ald.* ABRESCH.

Conf. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 618.

τȣ, [1] κατωρθωμένον λέγε. Λιβάνιος ἐν τῇ τȣ̃ [2] Νεοκλέȣς μελέτῃ· [3] ἀποδίδωσί μοι τὰ κατωρθωμένα τῆς ἡμῶν. [4] ἐπανορθῶσαι δὲ ἐπὶ [5] λόγων. [6] ἅπαξ δὲ καὶ τὸ κατορθῶσαι ἐπὶ λόγων κεῖται. [7] Πλάτων [8] ἐν πολιτείαις· καὶ δεῦρο ἰὼν, ἐπηνορθȣ́μην. τὸ δὲ διορθῶσαι, ἐπὶ τῶν συγγραφῶν.

[9] ΚΑΤΤΙ'ΤΕΡΟΣ, [10] ȣ̓ κασσίτερος. [11] Ἀριστείδης ἐν τῷ

---

1 Κατορθώμενον.] Male Rom. κατορθωμένον. Scrib. κατωρθωμένον ut in excitato *Liban.* loco T. I. pag. 511. B. ex quo etiam pro Νεοκλεω leg. Νεοκλέȣς. Legitur etiam κατόρθωσις eodem ſenſu apud *AEſchin.* de falſ. Leg. p. m. 270. B. ἀπαγγείλας τὴν τῆς πόλεως νίκην ὑμῖν, καὶ τὴν τῶν παίδων τῶν ὑμετέρων κατόρθωσιν κ. τ. λ. STOEBER.

2 Νεοκλέω.] Uterque MS. νεοκλέȣς.

3 Ἀποδίδωσί μοι.] MS. B. ἀποδίδωμί σοι. mox uterque κατωρθωμένα.

4 Ἐπανορθ. δὲ ἐπὶ λόγων.] Sic *Liban.* T. I. pag. 519. A. 532. D. 561. D. Idem de rebus utitur Tom. I. pag. 518. A. WITTER.

Add. *Plutarch.* Camill. p. 149. C. τὴν ἁμαρτίαν ἐπανορθȣ́μενοι πανȣ́ργως. STOEBER.

5 Λόγων.] Addunt poſt hanc vocem MSS. Regg. κεῖται.

6 Ἅπαξ —— κεῖται.] Ignorat haec verba uterque MS.

Fallitur, cum plura ſint huiusce ſignificationis exempla. Sic *Lyſias* Orat. 17. pag. 286. εὖ δ' οἶδ', inquit, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὅτι περὶ πλείστȣ ἂν ποιήσαιτο πολίαρχος τȣ̃τον τὸν ἀγῶνα κατορθῶσαι. Sermo enim de cauſis, ubi plurimum eloquentia valere ſolet. *Lyſiae* adjungendus *Iſocrates*, cujus haec verba p. 42. πῶς ȣ̓ χρὴ σκοπεῖν, inquit, καὶ φιλοσοφεῖν τȣ̃τον τὸν λόγον, ὃς, ἢν κατορθωθῇ, καὶ τȣ̃ πολέμȣ τȣ̃ πρὸς ἀλλήλȣς, καὶ τῆς ταραχῆς τῆς παρȣ́σης, καὶ τῶν μεγίστων κακῶν ἡμᾶς ἀπαλλάξει. neque minus diſerte p. 117. εἰπεῖν δ' ἃ γιγνώσκομεν περὶ ὧν ὑμεῖς μέλλετε κρίνειν, ἐν οἷον δεῖν ἡμᾶς, ἐν οἷς κατορθώσαντες μὲν ἅπαντας ἂν ὠφεληταίμεν. SALLIER.

7 Καὶ Πλατ. ἐν πολιτ.] Vid. ſupr. in ἐπανορθȣ́μαι. STOEBER.

Nec auctorem nec locum agnoſcit MS. B.

8 Ἐν πολιτείαις.] In Theaeteto T. I. p. 143. A. καὶ δεῦρο ἐλθὼν ἐπηνωρθȣ́μην, duplici Atticorum augmento, hic etiam reſtituendo. OUDEND.

9 Καττίτερος, ȣ̓ κασσίτερος.] Sed cur non κασσίτερος aeque bene Atticis dicatur, ac καττίτερος? An obſecro ſola unius *Ariſtidis*, Auctoris recentioris, & paucorum aliorum, auctoritas dubia tantum valeat, ut καττίτερος praeferendum ſit τῷ κασσίτερος; inprimis quum ſexcenta praeſtantiorum longe & anti-

antiquiorum Auctorum exempla, ut ipsius *Homeri*, *Hesiodi*, *Dionysii* Perieget. *Herodoti*, *Dionis Chrysost.* *Diodori* Sic. *Aristotelis*, aliorumque mox laudandorum, in contrarium facile produci possint, quae inanissimam esse hanc *Thomae* observationem ac distinctionem, liquidissime evincant. Atticum esse comta tersaque dictione, *Lucianum*, ne ipse quidem incredulus noster *Thomas* negaverit: & tamen is ipse *Lucianus* ita scribere nihil dubitavit, Hermotim. p. 535. T. I. οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν, & ita alibi in sequentibus, saepius. Ipsum quoque *Arrianum* stilo vel maxime esse Atticum & melliflui *Xenophontis* imitatorem solertissimum, dubio pariter omni caret: neque tamen ipse vocem istam saepius adhibere veritus est, in periplo Maris Erythr. p. 170. χάλκος, καὶ κασσίτερος: atque sic etiam in seqq. *Aristoteles* adeo ipse, sive Auctor Mir. auscultat. p. 1154. & p. 1156. T. I. Opp. alibique saepius, eandem τοῦ κασσιτέρου vocem usurpare haud erubuit: quod & fecisse constat *Xenophontem*; *Dioscoridem*, in prooem. Lib. I. p. 4. & Lib. V. cap. 100. p. 368. & saepe in seqq. item *Galenum*, imo & *Herodotum*, Lib. III. cap. 115. p. 203. οὔτε νήσους οἶδα κασσιτερίδας ἐούσας, ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ. Nempe illas ipsas Insulas Cassiteridas, seu *stannarias*, rarissime, quantum mihi quidem constat, & forsan apud solum *Strabonem*, Lib. II. & Lib. III. καττιτερίδας, sed potius semper fere κασσιτερίδας scribi, patet luculentissime ex hoc ipso *Herodoti* loco, *Diodoro* Sic. T. I. p. 361. *Steph.* Byzant. p. 458. *Ptolemaeo*, *Mela*, *Plinio*, *Solino*, aliisque pluribus, quos hanc in rem allegavit *Cellarius*, Geograph. Antiq. T. I. Lib. II. cap. 1. p. 156. seqq. & *Salmas.* in Exercitat. Plinian. pag. 197. & alibi. Neque id mirum, quum enim & Atticis, & omnibus in universum Graecis, id quod nec ipsis pueris atque tironibus ignotum hodie est, promiscue dicatur, τάττειν & τάσσειν, φυλάττειν, & φυλάσσειν, πράττειν, & πράσσειν, πλάττειν & πλάσσειν, θάλαττα & θάλασσα, γλῶττα, & γλῶσσα, ut infinita alia taceam in Lexicis ubivis ingenti copia obvia; ita & sine ulla distinctione, aut discrimine, pariter dici quoque posse καττίτερος & κασσίτερος, extra omne omnino dubium longissime positum esse jure arbitror. Mere igitur nodum hic in scirpo quaesivit bonus noster *Thomas*, dum nulla prorsus solida ratione inductus, ceu melius molliusque, praeferret τὸ καττίτερος, τῷ κασσίτερος; quum potius illud κασσίτερος, longe melius molliusque ita formetur, atque delicatioribus auribus magis blandiatur mitiore suo sono, quam quidem illud durius nonnihil rudiusque formatum καττίτερος, unde & illud merito vel ab ipsis elegantioribus scriptoribus Atticis, uti hactenus probavimus, huic praelatum. TRILLERUS.

Carpit hanc vocem cum aliis *Lu-*

πῶ καὶ ἐξοχ8μένων· ϗ τὸ ξίφ@ ἀντὶ [1] χαλκȣ̃ κατ-τιτέρινον.

ΚΑΤΩΡΥΚΤΑΙ, κοινόν· [2] κατωρώρυκται, Ἀττικόν.

[3] ΚΑΤΩΦΕΡΗ'Σ, τινὲς μὲν λέγȣσιν, ἐπὶ τῶ περὶ ἀφροδίσια

Lucian. Judic vocal. p. 92. Pr. κασσίτερας manifesto operarum vitio pro κασσίτερ@ quod habet edit. Rom. Stoeber.

10 Οὐ κασσίτερος.] Sic MSS. & Edd. Vett. κασσιτέρας typothetarum est error in Ed. *Blank.* passim autem ex duplici σσ Attici fecerunt duplex ττ, ut lepidissime docet *Lucianus* in Judicio vocalium, & in hac ipsa voce T. I. pag. 92. Κασσίτερον ergo antiquius, ut *Homero*, *Hesiodo*; & hinc aliis, quoque, ipsique *Luciano* aliquoties. Ceteroquin MSS. saepe variant, ut in *Poll.* I, 133. III, 87. IX, 79. ubi vulgo κασσιτήρω, ut hic in Leid. pr. κασσίτηρ@. prave. V. & *Moerida*. Ceterum *Thomas* interpolate citavit *Aristidis* locum T. II. p. 406. Ed. Angl. ἢ τὸ μὲν ξίφ@ καττιτέρȣ φέροντες, φλοιȣ̃ δὲ τῶ θώρακα πεποιημένον, τό δ' αὖ δόρυ σύκινον. E quibus patet *Aristiden* vocibus ἀντὶ χαλκȣ̃ non usum esse, sed mente subintellexisse. Oud.

Uterque MS. κασσίτερ@.

11 Ἀριστείδ. ἐν τῷ κατ' ἐξοχ.] Tom. II. p. 406. quem locum ex memoriae penu depromsisse Nostrum putat *Normann.* p. 152. Sic enim *Aristides*: ἢ τὸ μὲν ξίφ@ καττιτέρȣ φέροντες Suspicor autem operarum vitio depravatam Nostri scripturam esse. Quid si legeremus: ϗ τὸ ξίφ@ καττίτερον ἀντὶ χάλκεον, ut alterius glossae formam haec verba induant, quam *Aristidis* exemplo subjunxisse Noster omnino videtur? Stoeber.

1 Χαλκȣ̃.] MS. B. τȣ̃ χαλκȣ̃. Hanc observationem sequens excipit in MS. B. καλιὰ, ȣ̉ φωλεά. Eadem legitur in MS. A. post κωμῳδοποιός, nisi quod scriptum sit φωλεά. Vide p. 492.

2 Κατορώρυκται.] Perperam Leid. pr. κατωρώρυκτε. V. supra in ἠλίτται, *Moerida*, *Hesych.* *Suid.* & *Phavor.* Oudend.

MS. B. κατόρυκτ.

3 Κατωφερής.] Parum Attice igitur *Artemidorus* p. 100. ait: ϗ εἰκότως γυναῖκα σημαίνει. ȣ̃τω γὰρ λέγονται αἱ κατωφερεῖς. Eadem vox occurrit apud *Josephum* p. 16. ἐπαγόμεν@ δὲ ϗ τὴν Σάῤῥαν, ϗ φοβȣ́μεν@ τὸ πρὸς γυναῖκας τῶν Αἰγυπτίων κατωφερὲς . . . τέχνην ἐπενόησε τοιαύτην. Sallier.

Nescit hic *Thomas* noster, ut plura sane alia, uti hactenus passim vidimus, unde in Graecam Linguam pervenerit τὸ κατωφερής, pro τῷ ἀκολάστῳ. Ast probam tamen, si non re ipsa, quoniam nempe turpis est, at certe significatione & compositione, eam ipsam esse vocem, ostendit *Budaeus*, in Comment.

δίσια ἀκολάςων· ἐκ οἶδα ὅθεν [illegible]τες. σὺ ᾗ ἀκόλαςος λέγε, ἢ δοῦλος τ ἀπὸ γαςέ[illegible]

1 Καὶ ΚΕΓΧΡΕΑΙ, καὶ Κεγχ[illegible]αί. 2 Λεκιανὸς ἐν τῷ περὶ τ πῶς δεῖ ἱςορίαν συγγράφειν· ἐδ' ἄχει Κεγχρεῶν ἀποδημήσας. ἢ 3 Θεκυδίδης ἐ τῇ ὀγδόῃ· πλέων ἐκ τ 4 Κεγχρειῶν.

5 ΚΕ'ΔΡΟΣ θηλυκῶς, τὸ δένδρ[illegible] κέδρον ᾗ ἐδετέρως, ὁ καρπός.

Οὐ

Graec. Ling. p. 520. item *Camerar.* in Comment. utr. Ling. p. 374. nec non *Salmasius*, ad *Jul. Capitolin.* Gordian. jun. p. 104. T. II. Scriptorum Hist. August. & inprimis *Hoeschelius*, ad *Phrynich.* p. 192. TRILLER.

Sic habent quoque Leidd. MSS. At *Phrynichus* p. 192. & *Phav.* καταφερής; quod praefert *Pauwius*. Et sane plerique *Venereum hominem* καταφερῆ, non καταφερῆ dixerunt. V. ibidem & *H. Steph.* in *Thes. Eustath.* ad Hom. p. 1788. Ed. Rom. *Phot.* Lex. MS. Καταφερής, ἐχ ὁ ἄςατος, ἀλλ' ὁ καταφερόμενος. Immo noster ipse in V. Μισητή. μισήτη δὲ ἡ καταφερής. Opponunt tamen *Diod.* Sicul. Lib. I. §. 88. τὸ ζῶον καταφερέςατον πρὸς τὰς συνεσίας. Verum & illic in MS. exaratur καταφερ. Nihilominus μισήτην & μισητίαν *Aristophanis* exponunt *Eustath.* ad Hom. p. 1650. in f. & *Bisetus* ad Aves vs. 1619. καταφερῆ & καταφέρειαν. Mihi α praeplacet. Quamvis aliquoties, ubi recte & propria significatione καταφερεῖς occurrit, in hoc illove Cod. καταφερής inveniatur. pro τινες Le[illegible] sec. κυρίως. & mox οἶδ'. OUDEND.

[illegible]vs. T. IV. Opusc. p. 304. D. ἐ [illegible] τέλεως ἡ περιαίνεσις, ἀλλὰ πε[illegible] τὰς σφόδρα καταφερεῖς· ἂν ἐτ[illegible]ῆς δελος τῶν ἡδονῶν &c. & p[illegible]30. D. τί ἂν ἐὰν ὁ ἀνὴρ κα[illegible]φερὴς ᾗ, φησιν, ἐγὼ δὲ ἐγκ[illegible]ῶες βέλωμαι. Conf. *Eust.* ad Odyss. O. p. 584. vs. 31. AESCH.

[illegible] A. καταφερές.

[illegible] Κεγχρεαί.] Vid. cl. [illegible]ein ad N. F. T. II. p. 96.

[illegible]κιαν.] Tom. I. p. 622. Graev. Conf. *Jens.* pag. 235. RITTER.

3 Θεκυδ. ἐν τῇ Ὀγδ.] Pag. 53. B.

[illegible] Κεγχρεῶν.] Tom. II. p. 38. [illegible]ult. *Thucydidis* verba ex[illegible]nt Lib. VIII. §. 23. OUDEND.

5 Κέδρος θηλ.] Vid. *Ammon.* [illegible] v. DRAKENB.

Manifestum ex *Polluce* VII, [illegible]4. ὅτι κέδρος μὲν ὁ τ κέδρε [illegible]ρπός. Sic etiam οἱ ό. constan[illegible]r ἡ κέδρος, ubi de arbore ser[illegible]o est. Sed unguenti genus, [illegible] dictum, *Lucianus* foemi[illegible]no genere usurpavit; adv. in-

Οὐ μόνον ΚΕΚΛ[illegible]ΑΙ, ἀλλὰ καὶ κέκλειμαι ἀνδὶ τῦ ς'. [1] Ἀριστείδης [2] ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· ἢ ὑπὸ τῶ [3] ὀρῶν συγκέκλειται.

Καὶ [4] ΚΕΚΟΝΙ[illegible]ΟΣ, [5] ἢ κεκονιμένος.

ΚΕ-

Indoct. p. 113. ἀλείφεις τῷ ρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, nisi forte legendum κεδρίᾳ. Ut[illegible] egie erravit *Phavorinus*, ui: κέδρος ἀρσενικῶς μὲν τὸ δένδρον, θηλυκῶς δὲ ὁ καρπός. STOEBR.

6 Κέδρον ἀδετέρως, ὁ καρπὸς] Malim ex *Ammon.* & *Moschop.* κέδρος δὲ ἀρσενικῶς, ὁ καρπός. Vulgatam vero tuetu[illegible] *[illegible]logus*, quem vide. IDEM

Cum *Thoma* consentiunt *Etymol. M. Moeris*, *Eustath.* ad *Homer.* p. 1390. & 1536. Ed. Rom. *Cyrillus* Συναγ. τῶν διαφ. τ. λ. & aliquo modo *Photius* [illegible]ρον ἀδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα & *Hesychius* Κέδρον, Ἀττικοὶ ἀδετέρως ἀλάνειον. Certe neutro genere τὸ κέδρον videtur usurpasse *Homerus*, non vero fructum, sed lignum intelligens Od. [illegible] o.

τῆλοθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει
Δαιομένων.

Cum alius poëta vulgari [illegible] feminino genere Καὶ θύε τὰς κέδρους adhibuerit; siquidem [illegible]s sit *Etymologo M.* Nam *Ammonius* ait, sequente eum *Moschopulo*, Κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον ἀρσενικῶς δ' ὁ καρπός. Ἀλλὰ θύε τὰς κέδρους. Corrupte si quid video. Pejus apud *Phavorinum* Κέδρος ἀρσενικῶς μὲν τὸ δένδρον. Θηλυκῶς δὲ ὁ [illegible].

Ἀλλὰ θύσαι κέδρος. sic Ed. Bas. In al. θύεται; scil. pro θύε τὰς κέδρους. Arbor vulgo ἡ κέδρος nominatur, at ejus lignum dono diis incensum Homero Κέδρον. Cedrinum oleum vel ἡ κέδρος, vel τὸ κεδρέλαιον vel ἡ κεδρία audit. Fructus ejus qualiscumque κεδρίς. V. *H. Steph.* in Indice, *Polluc.* Lib. VII, §. 144. *Hesych.* OUDEND.

1 Ἀριστ. ἐν τῷ Αἰγ.] P. 94. B. ubi ὁρῶν. WITTER.

2 Ἐν Αἰγυπτίῳ.] Tom. II. p. 352. ubi prave editur ὁρῶν, ut hic in Leid. pr. Sed pejus vulgo ὡρῶν: cum ὀρῶν sive *montibus* legi debeat. p. 350. τῆς συγκεκλεισμένης ὑπὸ τῶν ὀρῶν χώρας p. 351. τῶν ὀρῶν τῶν συγκλειόντων τὴν Αἴγυπτον. OUDEND.

3 Ὀρῶν.] Uterque MS. ὁρῶν.

4 Κεκονιαμένος.] *Polyaen.* p. 387. *Diod.* XIII. pag. 204. A. Lib. I. p. 278. B. Proverb. 21. Est & κεκονισμένος non infrequens apud *Lucianum*. WITTER.

5 Καὶ κεκονιμένος.] Illa hinc in MSS. creberrime confunduntur. Ultimum tamen, ni fallor, a poëtis magis, quam Prosaicis, adhibetur, & apud *Homerum*, *Hesiodum* aliosque invenies. V. Comm. ad *Hesych.* V. κεκονιαμένος. OUDEND.

[1] ΚΕΚΡΑΓΜΟΣ Ἀττικὸν, οὐ [2] κραγμὸς, οὐδὲ κραυγασμός· [3] ἀλλ' οὐδὲ κραυγὴ, [4] βοὴ δέ.

Οὐ μόνον ΚΕΚΤΗΜΑΙ, ἀλλὰ καὶ ἔκτημαι χωρὶς τοῦ κ γράφουσιν. Αἰσχύλος [5] ἐν Προμηθεῖ· κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι. Φι-

1 Κεκραγμὸς Ἀττικὸν &c.] Cur κραυγὴν inprimis rejiciat fastidiosus ac superbus noster *Thomas*, caussae profecto nihil quidquam video; inprimis quum gravissima summorum Atticorum *Xenophontis*, *Thucydidis*, *Luciani* & aliorum auctoritas vehementissime ipsi adversetur. Sic, ut paucissima ex innumeris adferam, *Xenophon*, Lib. I. de Exped. Cyr. pag. 205. dixit, πολλῇ κραυγῇ ἐπίασιν, & mox, p. 208. τὴν κραυγὴν τῶν βαρβάρων, sicque in seqq. saepissime: *Thucydides* quoque Lib. VII. p. 747. κραυγῇ οὐκ ὀλίγῃ χρώμενοι, qui & in seqq. voce κραγμὸς & κραυγασμὸς, usus est, *Lucianus* denique in Dial. Mort. p. 282. T. I. οὐ κραυγή τις ἀκούεται, & ita innumeris locis; ut mittam jam *Diodorum* Sic. T. II. p. 187. *Demosthenem*, *AEschinem*, *Plutarchum*, *Aristidem* & tantum non omnes Auctores melioris aevi & ingenii. Turpiter ergo hic rursus lapsus est *Thomas*; sed ut malignum suum adversus sanctos Nov. Foederis scriptores, hac voce saepissime usos, animum pro more solito, denuo proderet, maluit vocem optimam & optimis quibusvis Auctoribus tritam, audacissime damnare, sicque se prudentiorum sannis foede exponere; quam veritatem candide fateri. TRILLER.

Leidd. Ἀττικοί. V. *Phryn.* p. 148. *Suid.* *Moer.* Dein κραυγμὸς in iisdem Leidd. & apud *Nunnej.* non κραγμὸς OUDEND.

Κέκρακτης dixit incertus auctor in Excerpt. *Grotii* p. 925.

2 Κραγμὸς.] Uterque MS. κραυγμὸς.

3 Οὐδὲ κραυγή. βοὴ δέ.] Sui oblitus *Thomas*, qui Teleclidis in loco hanc vocem legit; quem vide infr. in πρίστακις. *Isocratis*, *Polyaeni*, *Xenophontis*, *Libanii* exempla vel in Lexicis obvia. WITTER.

Male *Pauwius* ad *Phrynich.* censet βοὴν esse interpretationem τοῦ κεκραγμός. Statuit *Thomas*, βοὴν dicendum Attice, non κραυγήν: cum ea vox usurpetur Ἑλληνικῶς, ut *Moeris* ait. Clarius dant Leidd. Codd. ἀλλ' οὐδὲ κραυγὴ ut edendum curavi. Verum errant. κραυγὴν dixerunt *AEschines*, *Xenoph.* apud *H. Stephan.* & *Lucianus* Dial. Mort. X. § 12. οὐ κραυγή τις ἀκούεται; ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; OUDEND.

MS. A. & B. ἀλλ' οὐδὲ κ.

4 Βοὴ δέ] Sic legendum quoque apud *Joseph.* pro βολὴ pag. 846. F. coll. ibid. B. STOEBER.

5 Ἐν Προμηθεῖ.] Vs. 794. OUD.

I Φι-

1 Φιλόστρατος ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ· ὁ τὴν ἀρχὴν 2 ἀπολωλυῖαν 3 ἀνεκτημένος. καὶ ἐν πολλοῖς δὲ ἄλλοις τῶν λογοποιῶν 4 ζητῶν εὑρήσεις.

5 ΚΕΛΕΥ'Ω, τὸ προστάσσω. καὶ κελεύω, τὸ ἁπλῶς λέγω. 6 Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ, 7 αὐτήν τε ταύτην ἐθρήνησα τὴν πόλιν· 8 κελευόντων ἢ ἀναγινώσκειν, ἢ ὁμολογεῖν ἀδικεῖν. 9 Συνέσιος ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείου, ἐπιστολῇ· ἔῤῥωσο, καὶ τὸν υἱὸν 10 Διόσκορον κέλευε μετὰ τῆς μητρὸς 11 [ἐῤῥῶσθαι] καὶ τῆς τίτθης.

ΚΕ'-

---

1 Φιλοστρ. ἐν τ. τ. Ἀπ. βίῳ.] Pag. 27. ubi: ὁ τὴν ἀρχ. ἀπ. πότ' αὐτοῦ νῦν ἀνακεκλημένος. Unde puto Noſtrum ſcripſiſſe ἀνεκλημένος quod eſt in edit. Rom. STOEBER.

Lib. V, 9. p. 234. D. Sed illic editio ſaltem Morell. τὴν μὲν ἀρχὴν ἐκλημένος. Unde ergo *Thomae* noſtro ἀπολωλυῖαν? Num memoriae lapſu? BENTZEL.

Verba iſta leguntur cap. 27. in Ed. Olearii, qui edidit κεκλημένος. Sed MSS. Leidd. Oxon. Edd. Vett. hic habent ὁ τὴν ἀρχὴν ἀπολωλυῖαν ἀνεκλημένος. Bene. De Veſpaſiano eſt ſermo, cujus deceſſores & vivi etiam nunc Imperatores imperium Romanum attriverant, & dedecoraverant. V. Cap. 29. Dein in Leidd. ζητῶν εὑρήσεις. OUDEND.

2 Ἀπολωλυῖαν.] MS. A. ἀπολλωλυῖαν.

3 Ἐκλημένος.] MS. A. ἀνεκλημένος. Cod. B. ἀνεκλημένοις.

4 Εὑρήσεις.] Uterque MS. ζητῶν εὑρήσεις.

5 Κελεύω.] Non cum futuro ſolum, ſed etiam cum praeſenti conſtruitur. vid. Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 11. DRAKENB.

6 Λιβαν. ἐν ἐπιστ.] Ad Demetrium n. 178. MS. in qua *Phav.* legit ἢ ἀναγιν. quod hic reſtituendum. WITTER.

Cum *Phavorino* facit uterque MS.

7 Αὐτὴν ——— πόλιν.] Delent MSS. Regg.

8 Κελευόντων ἢ ἀναγινώσκειν.] Addidi particulam ἢ, vulgo hinc exſulantem, ex ipſo *Libanio* Ep. 31. & auctoritate MSS. Leid. pr. Oxon. ac *Phavorini.* Dein in *Syneſii* loco Ep. 4. p. 167. verba ἐῤῥῶσθαι (ſubintellectum a *Syneſio*) καὶ τῆς τίτθης deſunt Leidd. Primum bene abeſt. Sic & Latine *Jubeo Chremetem* & ſimilia, ſcil. *Salvere.* OUD.

9 Συνεσ. ἐν τῇ, λυσ.] Pag. 167. A. in fine ed. Rom. vulgatum eſt ἐῤῥῶσθαι, ſine parentheſi. WITTER.

10 Διόσκορον.] MS. B. διοσκόρου.

11 Ἐῤῥῶσθαι.] Delet haec verba uterque MS.

I Κέ-

[1] ΚΕ'ΛΗΣ, ὁ μονόζυξ ἵππ@. [2] καὶ κέλης [3] πλοιάριόν τι, ταῖς ναυσὶν ἐφελκόμενον, ὅπερ καὶ κελήτιον λέγεται. [4] ἐπακτροκέλης δὲ, κακῦργον καὶ λῃστρικὸν πλοῖον.

ΚΕΝΤΕΙ͂, ὁ κεντᾷ. [5] Σοφοκλῆς· [6] κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε

---

1 Κέλης &c.] Ἐπακτροκέλης est *navis praedatoria.* apud *Hesych.* vitiose legitur ἐκπακτροκέλης. BOS.

Vid. Schol. *Aristoph.* Nub. *Act.* I. 1. 15. & *Spanhem.* ad *Callimach.* Hymn. in Delum. vſ. 113. DRAKENB.

Vid. ad *Hesych. Suid.* & *Tollium* ad *Palaeph.* cap. 1. OUDEND. MS. B. κέλλης. conf. Schol. *Homeri* ad Iliad. O. vſ. 681.

2 Καὶ κέλης πλοιρά τι.] Vid. Schol. *Thucyd.* ad Lib. I. p. 12. DRAKENB.

Xenoph. Ἑλλ. p. 447. C. τοῦ δὲ Ἐτεονίκου ὁ ὑπηρετικὸς κέλης πάντα ἐξήγγειλε τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν. Conf. Doctiſſ. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 536. n. 3. STOEB.

3 Πλοιάριόν τι.] Sic etiam apud *Ammonium.* V. Κελης recte jam reſcripſerunt viri docti, quibus adde *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. VIII §. 38. pro πηδάλιον, ex quo male *Iſ. Voſſius* apud *Hesychium* κέλης ἵππος &c. καὶ μέρος, iſtud ultimum capiebat de parte navis; cum ſine ullo dubio intelligat μόριον, ſeu *feminal.* Adi eumdem in V. ἀνατετυρμένη & ibi Comment. *AElian.* Lib. V. An. cap. 55. νγαίον) ὃ καὶ αἱ θήλειαι τὰ μέρη. *Munker.* ad *Hyg.* F. 184. Jam vero κέλητα de ea parte dici, e Lexicis ſatis notum eſt. Adde Epigramma *Aſclepiadae* vel *Poſidippi* editum a *Leichio* in Carm. Sepulc. p. 20. & *D'Orvillio* ad *Charit.* p. 158. nec non aliud *Meleagri* elegantiſſimum εἰς Τιμάριον ἑταίραν ναυτικόν, cujus primum diſtichon citatur a *Suida* V. κέλης, totumque exhibetur in Miſcell. Lipſ. Nov. V. IX. p. 3. p. 466. Mox λέγεται deeſt Leid. pr. OUDEND.

4 Ἐπακτροκέλης.] Oxon. ἐκπακτ. Quod ſolita huic voci in MSS. eſt menda. Adi Cl. *Valkenaer.* ad *Ammon.* p. 81. *Albert.* ad *Hesychium.* Pro πλοῖον Leid. pr. Oxon. dant σκάφος, ut apud *Ammonium.* IDEM.

5 Σοφοκλ.] Ajac. vſ. 855. ſed hodie pro κεντεῖτε legitur ibi γεύεσθε, μὴ φείδ. STOEBER.

6 Κεντεῖτε· μὴ φείδεσθε.] Inſignis haec eſt varia lectio verſus *Sophoclei* in *Ajace* vſ. 855. ubi vulgo γεύεσθε· ubi ſane illa repetitio Syllabarum εσθε fat ingrata auribus accidit. *Euripid.* in Hecuba vſ. 387.

> Κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ τέκον Πάριν.

Reſtituendum forſan hoc verbum quoque *AEliano* Lib. XIV. Anim. cap. 23. καὶ κητωμένῳ τῷ ἰχθύϊ συνεπείγεται καὶ ἐκείνη, καὶ ἔοικε τελέως ἐμβόλῳ. verterunt, *dum ad cetaceam magnitudinem piſcis excreſcit, illius etiam mucro* tan-

θε πανδήμυ ςρατϋ. [1] ϗ Λιβάνι☉ ἐν μελέτῃ τῇ, περὶ τῆ λάλυ· ϗ κεντῦμαι τοῖς φληνάφοις.

[2] ΚΕΡΑΙ´Α πλοίυ, ὐ κέρας· εἰ ϗ Συνέσι☉ [3] ἐν τῇ, λυσαντες ἐκ Βενδιδείυ, ἐπιςολῇ, τὸ κέρας ἐπετείνετο, λέγει. [4] Λυκιανὸς ἐν τῷ Ζεὺς τραγῳδός· τὸν ἐπ, [5] καταχολυμβῆσαί [6] τε δεινὸν, ἢ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον. [7] κέρας μὲν τοι ἐπὶ ζώυ, ἢ ἐπὶ πολέμυ. [8] Θυκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· περιέτεινον [9] τῷ κέρᾳ οἱ Πελοποννήσιοι.

ΚΕ-

---

tandem vel triremis rostro comparari potest. Possest legi κεντυμένῳ, & verti, *cum pungitur piscis, inpellitur simul ejus mucro, & similis fit triremis rostro.* Mox ibi ἰχθῦσι in August. MS. ut in Medic. uti debet, si cum ἐμπίπτων construatur, nisi pro διὰ πορείας legas διαπείρας *transfigens pisces, quibus incidit Xiphias.* Ceterum *Libanii* verba inveni T. I. pag. 305. C. ac similem *Thomae* observationem vide in ξυρέω. OUDEND.

1 Καὶ Λιβαν.] Tom. I. pag. 305. C.

2 Κεραία.] MS. A. κεραίυ.

3 Ἐν τῇ, λύσ. ἐ. Β. ἐπιςολῇ.] Ep. 4. p. 166. Leidd. ἐν ἐπιςολῇ τῇ, λύσ. ἐ. β. Dein Leid. sec. ἐπετήγει. Sed & alii κέρας & κέρατα de antemnis dixerunt, ut *AElian.* Lib. II. Anim. cap. 48. ubi inepte vertunt *rostrum.* Scheff. de Mil. Nav. II. C. V. Epigr. apud *Kust.* ad *Suid.* V. ἀήτης. Λαίλαπι βορρείῃ κληθὲν ἐπεῖδε κέρας. OUDEND.

Pag. 164. C.

4 Λυκιαν.] Tom. II. p. 155. ubi pro δεινὰ est ἄοκνον, bene. Vulgata ferri potest, si legeris δεινόν. STOEBER.

In MS. B. sequentia κέρας μέντοι κ. τ. λ. praecedunt *Luciani* locum.

5 Καταχολυμβῆσαί τε δεινὸν.] Exprimi curavi Lectionem Cod. Leid. pr. qui egregie confirmat veram *Luciani* T. II. pag. 695. vocem, pro qua olim intruserant ἄοκνον. δεινὸς cum Infinitivo Activae significationis tam in bonam, quam malam partem, obvius est Graecis, praesertim Atticis. Vulgo hic δεινά. OUDEND.

6 Τε δεινά.] MS. B. τι δεινόν.

7 Κέρας.] Male *Nicander* Theriac. vs. 36.

——— ἐλάφοις πολυγλώχινα κεραίην.

8 Θυκυδ. ἐν τῇ γ'.] P. 233. *Duk.* quem ibi vide.

9 Τῷ κέρα.] Sic rursus, & in Κυκλέω Leid. pr. ut debet. V. *Duker.* ad *Thucyd.* §. 108. Vulgo contra mentem *Thucydidis* τὸ κέρας, *angebant cornu*; pro περιε-

[1] ΚΕΡΑΜΕΟΥ͂Ν σκεῦος βέλτιον λέγειν, [2] ἢ ὀστράκινον.

[3] ΚΕΡΑΣΟ`Σ, τὸ δένδρον· κέρασος [4] δὲ, ὁ καρπός.

[5] ΚΕΦΑΛΗ`, ἐπὶ τῶν ζώντων· [6] κρανίον δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν ζώντων καὶ

περιεγένοντο superiores erant τοῦ κέρα. Oudend.

Τὸ κέρας.] MS. A. τὸ κέρα. Cod. B. τοῦ κέρα.

1 Κεραμεοῦν βέλτιον, ἢ ὀστράκινον.] Nempe quoniam τὸ ὀστράκινον saepius legitur in sanctis Novi Testamenti tabulis; ideo rejiciendum erat, pro maligno scil. Auctoris nostri more, saepius jam a nobis merito notato & damnato. Alias enim τὸ ὀστράκινον tam probum ac elegans, ac probis Auctoribus tritum est, ac quidem alterum Κεραμεοῦν, injuria hic isti praelatum. *Hippocrates* enim ista voce utitur notante in Oeconomia *Foesio*: utitur & *Theophrastus* passim in Libb. de plantarum Historia, & alibi, item & *Dioscorides*, sic v. g. Lib. IV. c. 89. p. 279. φύεται ἐν τόποις ὀρεινοῖς καὶ ὀστρακίνοις, & sic alibi saepissime, *Galenus*, *Artemidorus*, *Athenaeus*, *Plutarchus* & alii; uti notum. Conf. si placet, Obss. Crit. nostr. Lib. IV. cap. 6. p. 328. seqq. Triller.

Sic & apud *Phav.* legitur. Analogia & usus reponit κεραμοῦν. Stoeber.

Vid. *Jo. Jac. Wetstein* ad N. F. T. II. p. 187.

2 Ἢ ὀστράκινον.] Ut in S. L. Sed & V. *Moerida*; ac Lexica. *AElian.* Lib. V. An. cap. 2. ἀγγεῖα γὰρ κεραμεᾶ &c. ἐμπλήσας αὐτοῦ. sic & MS. August. vere sc. ἐλαίου. Oudend.

3 Κερασός.] Sic quoque in *Moeride*, in cujus MSS. est κερασόν. Sed aliis κέρασος est τὸ δένδρον, fructus vero τὰ κεράσια. Idem.

5 Δὲ.] Delent hanc particulam MSS. A. & B.

5 Κεφαλὴ, ἐπὶ τῶν ζώντων. κ. τ. λ.] Immo & ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων. futilis enim inanis & quasi ἀκέφαλος plane isthaec nostri *Thomae* est observatio, sive rectius hallucinatio, qua turpiter inductus, putat κεφαλὴν, vivis tantum, non autem mortuis, tribui posse, ut ex sequentibus quidem ipsius verbis, de quibus mox, haud obscure colligi potest. Nullum igitur, ex nostri quidem perquam fatua opinione, caput, nullam inquam κεφαλὴν, amplius habebunt mortui, licet re vera habeant. Κεφαλὴ enim semper caput manebit, sive vivi habeant, sive mortui. Neque hinc ullum ego novi ex omnibus quidem Veteris aevi Auctoribus probatissimis, qui hanc acutissimam, nisi potius rectius, hebetissimam *Thomae*

ἢ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων, ὅταν ἐπιλιπουσῶν τῶν σαρκῶν, τὸ ὀςοῦν

Thomas nostri subtilitatem unquam solicite observavit: id quod ex mille Veterum locis facillimo quidem negotio probari ac confirmari hic posset, nisi res satis nota & cuivis diligenti Veterum lectori aperte exposita & manifesta esset. Afferamus tamen hic pauca saltim exempla ac testimonia ad redarguendum vanissimum hominis temerarii suaeque ipsius linguae, quam profitebatur, imperitissimi, ut mille locis patet, mendacium, sit venia dicto. Sic ergo *Herodotus*, Lib. III. cap. 12. p. 163. de Persis & AEgyptiis bello caesis: αἱ μὲν τῶν Περσέων κεφαλαί εἰσι ἀσθενέες, αἱ δὲ κεφαλαὶ τῶν Αἰγυπτίων ἰσχυραί. Idem IV. cap. 65. pag. 242. de detestabili illo Scytharum multivagorum more, quo hostium caesorum capitibus pro poculis, foede utebantur: αὐτὰς δὲ κεφαλὰς οὔτι πάντων, ἀλλὰ τῶν ἐχθίστων, ποιεῦσι τάδε, κ. τ. λ. Lib. denique IX. cap. 82. pag. 540. ubi de mirabili cranio hostis interfecti & dudum putredine absumti sermo est, quod ex solido osse constabat, nec ullam futuram, more alias consueto, habebat: εὑρέθη κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφὴν οὐδεμίην. κ. τ. λ. Nempe ex sapientissimo scil. *Thomae* nostri consilio ac praecepto, in his omnibus locis, gravissimus & antiquissimus ille Historicus potius rectiusque scribere debuisset κρανίον, quam quidem, quod tamen intrepide fecit, κεφαλήν. Sed nec *Plutarchus* ad has nugas attendebat, ut sapienter faciebat, quando de amputato avari Crassi capite, p. 564. in Vita Crassi, sine dubitatione ulla, scripsit: ὁ δὲ Ἰάσων τὸ δὲ τοῦ Κράσσου κεφαλῆς λαβόμενος: item rursus p. 662. in Vita Pompeji M. foede trucidati in AEgypto recisum pariter caput sibi oblatum aversabatur *Jul. Caesar*, jam bonus socer: τὸν μὲν προσφέροντα τὴν κεφαλὴν, ὡς παλαμναῖον, ἀπεστράφη. ut plures alios jam locos similes taceam passim apud ipsum occurrentes; in quibus omnibus confidenter scripsit κεφαλὴν, potius, quam κρανίον. Quod & pariter optime observarunt *Dio Cassius*, *Appianus*, *Athenaeus*, *Xenophon*, *Polybius*, *Polyaenus*, *Diodorus Siculus*, & in universum omnes, quantum mihi quidem constat, Auctores Graeci, nullo plane discrimine anxie observato: talia enim apud ipsos, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Nihil quoque, ut id obiter hic adjiciam, apud ipsos LXX. Interpretes, frequentius, quam κεφαλὴν, etiam de mortuis adhiberi; ita, ut ex innumeris, pauca adferam, 1 *Reg*. XVII, 54. de atroci Goliatho interemto. καὶ ἔλαβε Δαυὶδ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀλλοφύλου, κ. τ. λ. & rursus Lib. II. *Reg*. IV, 8. καὶ ἤνεγκαν τὴν κεφαλὴν Ἰεβοσθὲ τῷ Δαβίδ. Denique, ut finem tandem faciam, in

in Hist. *Judith.* cap. XIII, 15. καὶ περιελοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς πήρας, ἔδειξε, καὶ εἶπεν, ἰδοὺ, ἡ κεφαλὴ Ὀλοφέρνου, κ. τ. λ. Quibus unicum adhuc locum addam ex *Matth.* XIV. 11. καὶ ἠνέχθη ἡ κεφαλὴ Ἰωάννου ἐπὶ πίνακι, quem inprimis locum pro more nempe suo solito, sed pravo ac maligno, hic oblique taciteque reprehendere voluisse videtur tinnulus noster Grammaticus, ut scil. per totum suum hunc libellum pessime fecit. Ex quibus omnibus conjunctim sumtis, nunc satis luculenter, opinor, patebit, κεφαλὴν quasi tunc nostro *Thomae* defuisse, quum frivola ista ac jejuna περὶ τῆς κεφαλῆς, commentaretur. Sed haec sufficiant. TRILLER.

Pro κρανίῳ vocem adhibuit *Plutarch.* Camill. pag. 144. fin. ἐν προοίμιοις δὲ τῶν θείων, τὴν τε νεοσφαγῆ κεφαλὴν προὔφερον, ἐν τῇ θεμελιώσει τῇ τοῦ Καπιτωλίου φανεῖσαν, ὡς τῷ τόπῳ πεπρωμένον ἐκείνῳ τῆς Ἰταλίας κεφαλῇ γενέσθαι. Ubi altero loco κεφαλῇ pro κεφαλὴν positum *metropolin* denotat; plane uti *Tacit.* Histor. II, 32, 5. Italiam & caput rerum urbem. Quae significatio minus obvia a Lexicographis praetermissa. STOEBER.

Vid. *Eustath.* ad Il. Υ. p. 1263. vs. 26. seqq. & Schol. *Eurip.* ad Phoen. vs. 1166 ABRESCH.

De mortuis non raro in Inscript. occurrit, vid. *Gruterus* p. MXLIII. 2. p. MLXXXIX. 4. & p. MCXXIX. 11. Post hanc observationem alia sequitur in MS. A. & B. Κόμη, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ φυτῶν. ὅθεν κομᾷ καὶ ἄνθρωπος, ἤγουν κόμην τρέφει (MS. B. τεμνεῖ) καὶ κομᾷ καὶ τόπος, ἤγουν φυτὰ ἔχει. καὶ κομᾷ δέ τις ἐν ἀγαθοῖς, ἤγουν θάλλει καὶ εὐθύνει. (leg. εὐθηνεῖ) καὶ κομᾷ ἀντὶ τοῦ τρυφᾷ καὶ ἐπαίρεται. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· (vs. 170.) μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον (τοῦτον) κομᾷ;

6 Κρανίον καὶ ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων.] Hoc potiori quidem jure magis insolens atque inconveniens videri forsan poterat; κρανίον nempe de vivis adhiberi, quam quidem κεφαλὴν, de mortuis, uti modo abunde ostendimus; & tamen verum semel est, quod hic observavit *Thomas* noster: licet, ut ingenue fatear, frequentius in Veterum Graecorum Libris, occurrat κεφαλὴ de mortuis; quam quidem κρανίον de vivis. Interim tamen nec loca prorsus deficiunt ad istam rem probandam. Ipse *Magister* noster locum ex *Luciani* Timone producit, ubi τὸ κρανίον de vivis usurpatur, cui addo nunc alium commode oblatum ex ejusdem Sympos. sive Lapith. p. 653. πατάξας τῇ βακτηρίᾳ τοῦ Κλεοδήμου τὸ κρανίον, quale & alibi occurrit: sic & *Hippocrates* noster Lib. VII. Epidem. extremo, p. 778. ὁ Φιλοτίμου παῖς ἔφηβος, ἦλθεν ἐς με, εὑρὼν κρανίον ὀστέον ἔρημον ἰητρικῆς, de quo loco, in sequentibus corruptissimo, egimus obiter in Obss. Crit. p. 315. Sed placet jam alia id genus loca plura tam ex *Hippocrate* & *Galeno*, quam ex *Plutarcho*, *Luciano*, *Dione Chrysostomo*; *Polybio* aliisque, studio omit-

omittere, in quibus nempe τὸ χρόνιον de vivis quoque adhibetur, nam de mortuis quidem nullum prorsus est dubium. Unde recte hic mox addit Noster: ὅταν ἐπιλιπουσῶν τῶν σαρκῶν, τὸ ὀστοῦν καταλίπηται μόνον: quae ipsa quidem verba mihi peropportune in memoriam revocant geminum plane apud *Pausaniam* locum, in Phocic. pag. 318. μίμημα ἦν χαλκοῦ χρονιωτέρου, κατεῤῥυηκότος τε ἤδη τὰς σάρκας, καὶ τὰ ὀστᾶ ὑπολειπομένου μόνα. Qui quidem locus oppido memorabilis mirum in modum hactenus exercuit doctissimos Criticos & interpretes, veluti *Palmerium*, in Exercitat. Crit. p. 433. *Sylburgium*, ad *Paus.* p. 469 *Kuhnium*, *Schultzum*, in Histor. Anat. specim. I. p. 24. aliosque plures, Neque, ut ingenue quidem fatear, ab omni mendi suspicione liber plane mihi videtur iste locus; praesertim autem circa vocem istam χρονιωτέρου, quae quum hic pro homine diuturna tabe consumto posita esse videatur, exemplo fere caret, quantum mihi quidem constet: quare his rationibus inductus, id ipsum perquam dure & obscure dictum merito censeo. Fuit igitur, quum aliquando legerem: μίμημα ἦν καχέκτου, vel καχεκτικοῦ, χρονιωτέρου, vel & κακουχουμένου χρονιωτέρου, quae quidem conjectura ex sequentibus perquam valide & egregie confirmatur. Interim tamen, quum istud χαλκοῦ, propter antecedens τὸ μίμημα, retinendum potius videatur, quam immutandum, aut abjiciendum, in eam magis jam propendeo sententiam, verba ista dubia rectius quidem ita esse constituenda: μίμημα ἦν χαλκοῦν, χρόνῳ νοσεροῦ, vel νοσεροτέρου, vel aliquanto facilius, χρονίου νοσεροῦ, vel & χρονίως νοσεροῦ, pari ubique sensu; vel, quod idem, νοσηροῦ· hoc est, simulachrum erat aeneum aegroti diuturno tempore tandem confecti, sensu quidem, nisi fallor, satis perspicuo & huic praesertim loco perquam commodo, quum haec ipsa nostra conjectura perquam valide atque eximie confirmetur ab ipso *Diodoro Siculo*, Lib. XVI. pag. 111. Tom. II. Opp. ubi de hoc ipso morbo impii Phaylli lento ac tabifico sermo est, de quo in hoc quoque Pausaniae loco περιμαχήτῳ, mentio fuit facta, his nimirum verbis: αὐτὸς περιπεσὼν νόσῳ φθινάδι, καὶ πολὺν χρόνον ἀῤῥωστήσας ἐπιπόνως. κ. τ. λ. ubi sane illud, πολὺν χρόνον ἀῤῥωστήσας, sensu tantundem valet, ac istud alterum *Pausaniae*, ex nostra quidem emendatione, χρόνῳ νοσερὸς, vel νοσερότερος. Ceterum facillimus & supinis Veterum Librorum scribis frequentissimus, ut notum, lapsus in vocibus praesertim ὁμοιοπτώτοις καὶ ὁμοιοφώνοις, ubique animadvertitur, ideoque minime mirum, si & his propter proximam soni & literarum viciniam, eodem errore, ex χρόνῳ νοσεροῦ, vel νοσεροτέρου, factum fuerit χρονιωτέρου. sed de his nunc tandem satis. TRILLER.

ὅσῳ ἐν καταλίπηται μόνον. [1] Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι, ἐπὶ ζώντων, κατέαγα τοῦ κρανίου. ὁ αὐτὸς ἐπὶ ἀποθανόντων· κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. ἰστέον δὲ, ὡς κεφαλὴ καὶ κρανίον καὶ [2] κορυφὴ, μόνοι λογογράφοι· ποιηταὶ δὲ [3] ὁ κρὰς, [4] καὶ τὸ κάρα.

---

1 Λουκιαν. ἐν Τίμ.] Tom. I. p. 161. Alter locus eſt ex Dial. Diog. & Polluc. T. I. pag. 334. add. p. 408. ὅσα μόνον ὁρῶ καὶ κρανία τῶν σαρκῶν γυμνά. & paucis interjectis: τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν. STOEBER.

T. I. p. 161. V. & ſupra in Καταγῆναι. Alter locus eſt in Dial. Mort. I. p. 334. θανόντων Leid. pr. μόνον Oxon. OUDEND.

Alciphron Lib. III. ep. 54. κατέαγα τὸ κρανίον. *Clemens* Alex. Lib. III. Paedag. cap. 12. νεκροῖς ἐνδιδύσκουσι πλοκάμοις τὸ κρανίον.

2 Κορυφή.] Ponitur ſaepe pro capite. *Maximus* Tyr. Diſſ. VIII. p. 83. τὴν κορυφὴν ὑψοῦ. ubi vid. *Marklandus*. *Aretaeus* Capp. p. 4. C. κορυφὴ, κεφαλὴ στηνής, ubi alterutrum tollendum. *Euſtathius* de Amor. Iſmen. & Iſm. Lib. II. p. 21. ἐπὶ τὴν κορυφήν.

3 Ὁ κρὰς.] Rom. male ἡ κράς. WITTER.

Vid. Odyſſ. Θ. vſ. 92. Legitur κρᾶτα pro κάρα apud *Soph.* Ajac. vſ. 245. ex edit. Ald. & vetuſtior. tum etiam Cl. *Stolberg.* ſed rectius κάρα ob metrum:

Ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι
κρυψάμενον,
Ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι.

Ubi *Triclin.* monet: οἱ γράφοντες κρᾶτα, οὐ καλῶς γράφουσιν. ἔχει γὰρ τὸ μὲν κρᾶτα τὸ κρα μακρόν· τὸ δὲ κάρα, τὸ κα βραχὺ, τὸ δὲ ρα μακρόν. STOEBER.

MSS. Leidd. Oxon. Edd. Rom. Vaſc. ἡ κράς. Ac videtur *Thomas* cenſuiſſe, declinationem hanc foeminini generis fuiſſe; quia ſubdit ἐπὶ θηλυκοῦ δέ. Et ſane *Phavorinus* in V. κάρα ſcribit, κρᾶτα δὲ τὴν κεφαλὴν, ἧς ἡ εὐθεῖα ἡ κράς. Sed *Etymol.* in Κράτα ait ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς παρὰ τὸ ὁ κρὰς &c. Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο ex *Hom.* Il. A. 530. Sed nihil hinc de genere decerni poteſt. At Il. Γ. 336. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ, non ἰφθίμῃ, & ſaepius. OUDEND.

MS. A. & B. ἡ κράς.

4 Καὶ τὸ κάρα.] Patet ex Epigr. 14. Lib. III. *Anthol.* p. 455. Lubin.

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με κακὸν κάρα, ἀλλὰ πάρελθε.

Heſych. κάρα, κεφαλή. τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α λέγουσιν, Ὅμηρος δὲ ἰακῶς κάρη. Utrumque per apocopen ex κάρηνον, per ſyſtolen κάρανον, factum. vid. Cl. *Stolb.* ad Ajac. p. 110. Conf. Schol. ad Iliad. Π. vſ. 392. STOEBER.

κάρα. ἐπὶ θηλυκοῦ δὲ [1] ἡ κάρα, παρ' οὐδενὶ εὕρηται.

[2] ΚΗΔΕΣΤΑΙ, καὶ οἱ διδόντες, καὶ οἱ λαμβάνοντες κόρας, οὐ πενθεροὶ, οὐδὲ γαμβροί. εὕρηται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς γυναικὸς ἀδελφοῦ, παρ' [3] Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ· φησὶ γάρ·

> Τοῦτον [4] καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεστὴν σέθεν,
> Δράσεις. —— ——

γένη

---

1 Ἡ κάρα] Ait *Thomas* illud nomen faeminino genere a nemine usurpatum, qua in re ipsi cum *Eustathio* minime convenit: is enim apud recentiores in usu fuisse auctor est Comm. p. 700. ἐξ οὗ, inquit, κατὰ ἀναχρηματισμὸν κάρα θηλυκῶς τε καὶ οὐδετέρως. ὡς γὰρ ἡ νάφθα καὶ τὸ νάφθα παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ, οὕτω καὶ τὸ κάρα τοῖς παλαιοῖς καὶ ἡ κάρα παρὰ τοῖς ὕστερον. Nec illud ab ipso temere pronuntiatum ostendunt haec *Etym.* εἴρηται γὰρ καὶ θηλυκῶς κάρη, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· ἥν τε κάρην ὤμοσσα σόν τε βίον. Quam ob rem ea vox inter barbaras numeranda non est: paucos tamen usos deprehendimus, *Epiphanium* nempe & *Chrysostomum*, e quibus alter ait p. 1093. ἕκαστος δὲ τῶν πολιτῶν καὶ πρεσβύτης ἤδη ὑπεράγαν ἅμα νεανίαις ὁμοτρόποις, καὶ ἑτέραις ἐπέκεινα ἡλικίαις, ἱερεῦς τοῦ αὐτοῦ Ὥρου ὤν ἦν, καὶ Ἀρποκράτους, ἐπὶ τῆς κάρας ἐξυρημένοι μᾶλλον ἕκαστος φορεῖ ἀναιδῶς τὸ δουλικὸν ὄμμα, καὶ ἐπικαθήρας αὐτῶν, καὶ παιδαριώδες σχῆμα φέροντες. Alter vero T. VII. p. 245. καὶ πρὸς τῇ Ἐδὲμ, inquit, ὀφθαλμοὺς ἀναπετάζων, τὴν κάρα κινῶν ὧδε κἀκεῖσε γοερῶς ἀπωδύρετο. SALL.

2 Κηδεσταί.] *Spanhem.* ad *Julian.* p. 287. DRAKENB.

Lycurgus Or. adv. Leocr. p. 117. *Phalaris* ep. 142. p. 167. Schol. *Nicandri* ad Theriac. vs. 2. κῆδος σημαίνει τὴν ἐξ ἐπιγαμβρείας συγγένειαν.

3 Εὐριπ. ἐν Ἑκαβ.] Vs. 834. Barnes. qui plane uti novissimae Nostri Edd. verba recenset. Vascos. autem & Rom. Nostrum hic legisse ferunt: τοῦτον εὖ δρῶν ὄντα κηδεστὴν σέθεν, εὖ δράσεις, quod quidem aegre nobis persuaserint. Prosae etiam Scriptoribus hoc sensu vox usitata; praeprimis *AEschini*, qui in Demosthenem invectus, quod uxoris suae fratres convitiis oneravit, Orat. de fals. Legat. p. m. 267. B. ait: ἐτόλμησας δὲ κατὰ τῶν ἐμῶν κηδεστῶν εἰπεῖν. In fine hujus §. malim ὡμίλει pro ὁμιλεῖ. STOEBER.

4 Καλῶς δρῶν &c.] Leguntur haec vs. 834. sed tam hac voce, quam infra V. τίθει MSS. Leidd. & Edd. Vett. praebent εὖ δρῶν, & εὖ δράσεις, laborante metro. De κηδεστῇ, vide collectanea ad *Hesych.* *Perizon* ad

 AElian.

[1] λέγει δὲ τοῦτο περὶ Πολυδώρου ἀδελφοῦ τῆς Κασάνδρας ὄντος, ᾗ Ἀγαμέμνων [2] ὡμίλει.

[3] Καὶ ΚΗΛΩ͂, καὶ θέλγω ἀμφότερα.

[4] ΚΙΒΔΗΛΟΣ τὸν τρόπον λέγε, [5] ἐκ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων, καὶ μὴ ἀδόκιμος.

[6] ΚΙΒΩΤΟΣ καὶ κιβώτιον, ἐκ ξύλου· [7] κίστη δὲ, ἡ πλεκτή.

ΚΙ-

AElian. Lib. XII. V. H. cap. 61. Mox pro ὁμιλεῖ e MSS. & Edd. Vett. reſcribi juſſi tempus Inperfectum ὡμίλει, pro quo in V. τιθη utitur τῷ ἐχρῆτο. Ceterum in MS. Leid. pr. inſuper exaratum offendi Κηρίον τὸ σὺν μέλιτι. Κηρὸς δὲ ὁ κεχωρισμένος τοῦ μέλιτος. Quod verum eſt, & agnoſcit itidem *Moſchopulus*. OUDEND.

Uterque MS. εὖ δρῶν & mox εὖ δράσεις.

1 Λέγει.] Deſunt haec usque ad finem in MS. B.

2 Ὁμιλεῖ.] MS. A. ὡμίλει.

3 Καὶ Κηλῶ.] Vid. *Conr. Rittersbuſius* ad *Porphyr.* de vita Pythagorae p. 35.

4 Κίβδηλος τὸν τρόπον, κ. τ. λ.] Hinc ἀκιβδήλως ponitur pro *ſincere*. *Iſocrat.* ad Demon. p. 18. DRAKENB.

Vid. ſi placeat, Obſſ. Noſtr. Crit. Lib. IV. cap. 20. p. 427. & Lib. III. cap. 19. pag. 235. TRILLER.

Sic etiam de rebus aliis. *Ariſtid.* T. II. p. 148. μήτε ἀσαφεῖς τινας ἢ κιβδήλους ἢ σκολιὰς παρεῖχε τὰς χρησμάς. Propriam autem notionem ſervat *Ariſtoph.* Ran. vſ. 733. ſeq. ubi meminit νομίσματα κεκιβδηλευμένα. De moribus exemplum apud Eund. Avib. vſ. 158. quo loco ſubſtantivum uſurpavit κιβδηλία βίου. Quae ibi Scholiaſtes pro eruenda vocis etymologia profert, excuſſa vide apud *Steph.* Theſ. voc. κίβδηλος. STOEBER.

5 Ἐκ μεταφορᾶς.] Elegans eſt locus *Luciani* in Paraſito T. II. p. 842. τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. ubi vide not. *Moeris:* Κίβδηλος, οὐχ ὑγιὴς τὸν τρόπον, δοκῶν δὲ ὑγιής. Adde *Suidam* ac *Poll.* Lib. IV. §. 35. VII, 99. IX, 51. OUDEND.

6 Κιβωτὸς &c.] Differunt κιβωτὸς & κίστη· κιβωτὸς eſt *arca e ligno confecta:* κίστη vero *e vimine plexa.* Uſus etiam diverſus fuiſſe traditur: nam Κιβωτὸς erat εἰς ὑποδοχὴν ἱματίων καὶ χρυσοῦ: κίστη vero εἰς ὑποδοχὴν ἐδεσμάτων. in priore aſſervabantur veſtimenta & aurum; in poſteriore edulia, teſte Schol. *Ariſtoph.* ad Equit. p. 56. BOS.

Ammonius: κιβωτὸς, inquit, καὶ κίστη διαφέρει. κιβωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη, διὸ καὶ ἀντίπηξ καλεῖται. κίστη δὲ ἡ πλεκτή. Haec eſt igitur utriusque ſententia,

tentia, κιβωτὸν ligneam, κίστην vero vimineam fuisse. Ad arcas quod attinet, ligneae fuerint necesse est, cum in arcis non vestes solum, sed & pecuniae reconderentur: testis *Lysias* Orat. II. ἠπιστάμην μὲν ὅν, inquit, ὅτι ὅτε θεὸς ὅτε ἀνθρώπους νομίζει, ὅμως δ' ἐκ τῶν παρόντων ἐδόκει μοι ἀναγκαιότατον εἶναι πίστιν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν· ἐπειδὴ δὲ ὤμοσεν ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ τοῖς παισὶν ἐπαρώμενος, λαβὼν τὸ τάλαντόν με σώσειν, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τὴν κιβωτὸν ἀνοίγνυμι. Nec dubitandi locum relinquit *Theophrastus*, qui arcas illas e tilia vulgo confectas esse tradit Hist. Plant. Lib. V. c. 8. δρῦς δὲ πρὸς οἰκοδομίαν, καὶ πρὸς ναυπηγίαν, ἔτι δὲ πρὸς τὰ κατὰ γῆς κατορυττόμενα· φιλύρα δὲ πρὸς τὰ σανιδώματα τῶν μακρῶν πλοίων, καὶ πρὸς κιβώτια, καὶ πρὸς τὴν τῶν μέτρων κατασκευήν. Verum ejusdem auctoritate subvera videtur grammaticorum opinio de vimineis cistis; ait enim e tilia quoque contexi solitas; quod tamen negotium facessere non debet, neque enim ligno tiliae, sed cortice utebantur, ut constat ex his illius verbis Lib III. cap. 10. ὁ φλοιὸς τῆς (φιλύρας) μὲν ἄρρενος παχύτερος, καὶ περιαιρεθεὶς ἀκάμπτης διὰ τὴν σκληρότητα. τῆς δὲ θηλείας λεπτότερος καὶ εὐκάμπτης, ἐξ οὗ τὰς κίστας ποιοῦσιν. in id genus cistis vestes non exigui pretii abditae latebant. Negat *Aristophanis* Schol. Equ. vs. 1208. τὴν ἐμὴν κίστην, τὴν κιβωτόν. ταύτῃ δὲ διενήνοχεν, ὅτι ἡ μὲν εἰς ὑποδοχήν ἐστι τῶν ἐδεσμάτων, ἡ δὲ ἱματίων καὶ χρυσοῦ ἡ κιβωτός. Quam recte, declarant haec *Luciani* T. II. p. 827. ἢ τὸ ὕστατον αὐτούς γε ἐκείνους κελεύεις τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων καταγκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα κἂν ὑπὸ σητῶν διαβρωθέντα οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε. ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρησόμενα ἡμῖν δοῦναι προσβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις εὐρῶτι πολλῷ κατασηπῆναι. Accedit *Achilles Tatius* Ἐρωτ. p. 203. ὁ Μενέλαος, inquit, ἀνοίγει τὴν κίστην, καὶ ὁρᾶ μὲν χλαμύδα καὶ ξίφος. illarum meminere *Plutarchus* T. II. p. 366. & *Euseb.* Praep. p. 65. SALLIER.

Idem *Ammon.* in voce. WITT.

Aliam statuit differentiam inter κίστην & κιβωτὸν Schol. *Aristoph.* Equit. vs. 1208. ubi Poëta: τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν ξύλλαβε σιωπῇ· Ille quidem κίστην reddit κιβωτόν. addit vero: ὅτι ἡ μὲν (κίστη) εἰς ὑποδοχήν ἐστιν ἐδεσμάτων· ἡ δὲ ἱματίων καὶ χρυσοῦ, ἡ κιβωτός. Cui quam maxime favent haec *Plutarchi* Themist. p. 115. D. τοῦ δ' Ἀρχιτέλους ἀθυμοῦντος ἐπὶ τούτῳ καὶ βαρέως φέροντος, εἰσέπεμψε Θεμιστοκλῆς πρὸς αὐτὸν ἐν κίστῃ δεῖπνον ἄρτων καὶ κρεῶν, ὑποθεὶς κάτω τάλαντον ἀργυρίου κ. τ. λ. Alterum vero, κιβώτιον habes apud *Aristoph.* Plut. vs. 711. & 712. STOEBER.

7 Κίστη.] Leid. sec. κύστη: ut saepe erratur. V. ad *Ammon.* p. 82. & *Hesych.* OUDEND.

Lucillius Anthol. Lib. II. cap. 40. epigr. 5. p. 341. *Plutarchus* de Flum. p. 61. κιβώτια & κιστίδια.

ΚΙ'ΛΙΞ ἀνὴρ, [1] Κίλισσα ἡ γυνή. ὥσπερ [2] καὶ Λίβυς, καὶ Λίβυσσα. καὶ Θρᾷξ, Θρᾷσσα. Μάγνης, Μάγνησσα. Κρὴς, Κρῆσσα.

[3] ΚΙ'ΝΑΙΔΟΣ ἀρσενικῶς, ὁ πόρνος. [4] Συνέσιος ἐν τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις, ἐπιστολῇ· καὶ λέγεταί τις αὐτοῖς μοῖρα κιναίδοις προσκεῖσθαι. [5] κίναδος δὲ οὐδετέρως, ὁ ἀναι-

---

σίδια conjunxit *Artemidorus* Oneirocr. Lib. I. p. 9. conf. *Casaubonus* ad *Theophr*. Char. p. 233.

1 Κίλισσα.] MS. B. Κίλισα, & sic in seqq. simplex σ habet.

2 Καὶ Λιβ. καὶ Θρ.] Copula bis abest Leid. pr. Descripsit autem *Herodianum*, cujus e MS. Regio haec habe. Κίλιξ ὁ ἀνὴρ, Κίλισσα γυνή· ὅμοιον Λίβυς, Λίβυσσα, Θρᾴξ, Θρᾷσσα, Μάγνης, Μάγνησσα, καὶ Κρῆς Κρῆσσα. OUDEND.

3 Κίναιδος.] Masculine est πόρνος, *scortator*. Sic *Lucian*. adversus Indoct. θᾶττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἕνα κίναιδον. Pergit Auctor noster: κίναδος δὲ οὐδετέρως, ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος. i. e. κίναδος, in neutro & absque ι, est *homo impudens*. Sed *Aristoph*. Schol. ad illa verba, quae in Nub. p. 152.

—— Κρόταλον, κίναδος,
—— *Crepitaculum*, *astutam vulpem*,

Docet in genere omne *animal* vocari κίναδος, sed in specie *vulpem*, unde pro *homine vulpina vafritie praedito* sumi ait, citatque duo eadem loca, quae huc adduxit Noster e *Demosthene* & *Sophocle*. Et mea quidem sententia aptius multo sumitur istis in locis vox κίναδος pro *homine astuto & vafro*, quam pro eo, *cui periit pudor*. BOS.

Hesych. addit ἀσελγής. *AEschines* hoc nomine increpat Demosth. ἢ τερατευσάμενος κιναίδους, οἷος περ σύ· de quo paulo ante dixerat, quod uxorem suam Cnosioni ad stuprum obtulerit. Orat. de fals. Legat. p. m. 267. STOEBER.

4 Συνέσιος.] Ep. XLIV. p. 184. Sed Συνέσιος &c. προσκεῖσθαι cuncta exsulant Leidd. OUDEND.

Pag. 184. C. exulat Synesii locus a codice B.

5 Κίναδος &c.] Utrumque & *Sophoclis* & *Demosthenis* locum citat quoque Schol. *Aristoph*. ad Nubes vs. 447. & ex eo *Suidas*, qui addit: ἰδίως δέ φασι Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. Lege κίναδον, ut patet e Scholiaste *Sophoclis* Aj. vs. 104. *Theocrit*. Id. V. 25.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τὰ δέ γ' ἔσσεται ἐξ ἴσω ἅμμιν;

Nec non *Etymol*. M. in. h. v. Putavi aliquando istam vocem κίναδος restituendam *AEliano* Lib. VII. An. cap. 47. Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα ἀλωπεκίδες κέκληνται. αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ

[1] ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος. [2] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· Ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; [3] καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου· τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστι.

ΚΙΡΝΗΜΙ Ἀττικοὶ, [4] οὐ κιρνῶ.

[5] ΚΛΑΔΑ͂ΙΝ τὰς ἀμπέλους, οὐχὶ κλαδεύειν.

[6] ΚΛΑΕΙΝ, καὶ κάειν, Ἀττικά· [7] κλαίειν δὲ καὶ καίειν, κοι-

---

καὶ κερδὼ καὶ σκαφώρη καὶ σκινδακός. Nunc malo σκίνδαφος ex *Hesych.* V. Κιδάφος & Κίνδαφη atque *Arcadio* Σκεδάφη, ἡ ἀλώπηξ. Sed quid fiet *Suidae* in seqq. Κίναιδος. ἀσελγής, μαλακός. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. Ὡς μεγάλου κιναίδου? Equidem nullus dubito, quin haec sint corrupta verba Epigrammatis Asclepiadae, cujus partem citavit quoque *Suidas* in τροχαῖον, nuper editi in Miscell. N. Lips. V. IX. p. 318. & pentametri sit finis ὦ μεγάλου κινάδους, O perquam inpudentem! Videntur igitur καὶ ἐν Ἐπιγ. &c. ponenda fuisse post illa in Κίναδος. Αἴας φησὶ περὶ Ὀδυσσέως. sc. versu 104. Adi & *Aristoph.* Aves vs. 429. πυκνότατον κινάδος. *Demosth.* de Corona p. 500. B. ὦ κίναδος. OUDEND.

1 Οὐκ ἀναιδής.] Legisse videtur *Jo. Brodaeus* Miscell. Lib. IV. cap. 26. pag. 161. Κίναδος, inquit, *vulpem notare tradunt literati Grammatici*, non ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον, *ut scribit Thomas.*

2 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] Vers. 103. ubi vid. *Joach. Camerarius* pag. 35.

3 Καὶ Δημοσθεν.] L. c. p. m. 347. B. ubi ἀνθρώπ. pro τἀνθρωπ. Malim tamen servare vulgatam Nostri scriptionem, quam tenet etiam *Stolberg.* ad Ajac. p. m. 128. quem vide. Eandem tuetur *Aristoph.* Schol. Nub. vs. 447. STOEBER.

4 Οὐ κιρνῶ.] *Moeris* Κίρνη Ἀττικῶς. κιρνᾷς Ἑλληνικῶς. *Lucianus* tamen in Asino T. II. p. 615. μελίπηκτα κιρνᾶν ἐπιστάμενον. *Longus* Past. Lib. III. pag. 73. κρατὴρ ἐκιρνᾶτο. Sed *AElian.* Lib. XII. An. 30. κίρναται. *Pollux* Lib. VI. §. 24. κιρνάναι Poëticum censet. Usus tamen est *Herodianus* Lib. I. c. 17. qui Lib. VIII, 8. κιρνῶντες adhibuit Ἑλληνικῶς: ut volunt. At promiscue usurpasse videntur. OUD.

5 Κλαδᾷν.] Adi Cl. *Albert.* ad *Hesych.* Κλᾷν. IDEM.

6 Κλάειν καὶ κάειν.] Quidam per subscriptionem τοῦ ι haec scribunt. V. supra in κατεκάη. & ad *Hesych.* Κλάει, δακρύει, κλαίει. item *Suid.* & *Etym. M. Poll.* Lib. II. §. 64. Ceterum mala hic in vulgatis erat distinctio, quae post κοινά pessime omittebatur. IDEM.

7 Κλαίειν, καὶ καίειν.] *Thomas* non

1 κοινά· καὶ κλαύσομαι, καὶ κλαήσομαι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας· 2 καὶ τὰ παιδία κλαήσεται. 3 καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· οὔκουν κλαύσεται.

4 ΚΛΕΙ͂Ν, οὐ κλείδα. 5 Λιβάνιος, ἐν τῇ, δύσκολος ὤλισθε, μελέτῃ· κατεάγνην τὴν κλεῖν.

ΚΛΕ'-

---

non audiendus, κλαίειν enim legitur apud *Euripidem* Cycl. vs. 173.

——— ——— εἶτ' ἐγὼ κυνήσομαι
Τοιόνδε πῶμα, τὴν Κύκλωπος ἀμαθίαν
Κλαίειν κελεύων, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν μέσον.

Ita quoque vs. 339. quamobrem is locus in mendi suspicionem venire non debet, ut & ille *Isocratis* p. 288. συμβουλεύουσι γάρ σοι, μήτε κλαίειν τὸν λόγον, μήτε ἀφανίζειν. Sic enim p. 73. & 281. SALLIER.

1 Κοινὰ καὶ κλαύσομαι.] Distinguunt MSS. A. & B. κοινά. καὶ κλ.

2 Καὶ τὰ παιδία κλαήσεται.] Haec verba in illa oratione non leguntur, at p. 332. A. μήτε παιδία κλάοντα, & pag. 342. C. ὑπὲρ αὐτοῦ κλαήσει. Sed in Oratione in Midiam pag. 619. B. παιδία γὰρ παραστήσεται καὶ κλαήσει. Non legitur quoque in Leid. pr. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας, at vitiose ἐν τῷ παραπρεσβείαις Hinc vero nihil mutandum esse patet in *Hesychio* Κλαήσει, κλαύσεται, licet in *Photio* MS. sit Κλαιήσειν. ὃ ἡμεῖς Κλαύσειν λέγομεν. & *Pollux* quoque scribat Lib. II. §. 64. Κλαιήσειν δὲ, Δημοσθένης. ubi V. *Jungerm.* Nam κλάειν & κλαήσειν, sive malis, subscripto jota, dixerunt Attici, scripseruntve eorum librarii pro κλαίειν & κλαιήσειν· pro quo & ipsi & alii quoque κλαύσειν: item κλαήσομαι & κλαύσομαι. OUDEND.

3 Καὶ Ἀριστοφ.] Vers. 425. Deest copula Leid. pr. Porro inserit hic Leid. pr. sequentia Κλάσις ἐπὶ ὀστῶν, ἢ τοιούτων τινῶν, καὶ τὸ κλᾶν ἐπὶ τούτων λέγεται. Θραύειν καὶ συντρίβειν ἐπὶ ξηρῶν. Ἔστι δὲ συντρίβειν κυρίως τὸ εἰς χνοῦν λεπτύνειν. Pro quo scribendum εἰς χνοῦν. *Moschopulus*. Θραύειν καὶ συντρίβειν ἐπὶ ξηρῶν. ἔστι δὲ συντρίβειν κυρίως τὸ εἰς χνοῦν λεπτύνειν. &c. Χνοῦς est tenuissimum ac mollissimum filamentum. Adi *Vulcan.* ad *Call.* Hym. in Apoll. vs. 37. *Poll.* Lib. II, 88. X. 38. IDEM.

Vers. 425.

4 Κλεῖν.] *Lysias* p. 7. προσελθοῦσα τὴν θύραν, προσποιησαμένη παίζειν, καὶ τὴν κλεῖν ἐφέλκεται. TORREN.

Adi ad *Phryn.* p. 204. & *Moerida*, atque *Etym. M.* V. κλεῖν. *Herodianus* MS. dat Κλεῖν ὁ Δημοσθένης, ἀλλ' οὐχὶ κλεῖδα. τὴν κλεῖν κατεάγας. In *Libanii* verbis

ΚΛΕΠΤΗΣ, καὶ ὁ κλέπτων, καὶ ὁ δυνάμενος κλέπτειν. ὅπερ καὶ κλεπτικὸς λέγεται, καὶ κλεπτίςατος ὑπερθετικῶς. [1] λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πανούργων. [2] Ἀριςοφάνης ἐν Πλούτῳ·

—— —— τῶν ἐμῶν [3] γὰρ οἰκετῶν
Πιςότατον [4] ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίςατον.

[5] ΚΛΗΡΟΝΟΜΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςον μὲν γενικῇ συντάσσεται, ἅπαξ δὲ καὶ αἰτιατικῇ. [6] Ἀριςείδης ἐν Λευκτρικῶν πέμπτῳ· πῶς ἀλλοτρίων [7] γε κακῶν ἄξιον κληρονομῆσαι. [8] Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· ὡς κληρονομήσαιμι

---

bis e T. I. p. 795. refcribendum καλεάγην, pro καλεάγη. Leid. pr. καλεάγη. OUDEND.

Habet pofterius *Ant. Liber.* Metam. XXV. & τὰς κλεῖδας aeque ac τὰς κλεῖς alii. ABRESCH.

5 Λιβαν. ἐν τῇ, δυσκολ.] T. I. p. 795.

1 Λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν πανούργων.] Exfulant haec a Leidd. Male. Supra, ubi pro ὅπερ lege ὅσπερ, κλέπτειν modo fignificat καλύπτειν. In verbis *Ariftophanis* e Pl. vf. 26. γὰρ hic abeft a MSS. Leidd. & Edd. Vett. OUD.

Defunt haec in MS. A. & B.

2 Ἀριςοφ. ἐν Πλ.] V. 27.

3 Γάρ.] Deeft particula γὰρ in utroque MS.

4 Ἡγοῦμαί σε.] Ignorant haec MSS. Regg.

5 Κληρονομῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςον μὲν γενικῇ συντάσσεται, ἅπαξ δὲ καὶ αἰτιατικῇ.] *Lucian.* adv. indoct. p. 386. *Ifocrat.* ad Demon. p. 47. Schol. *Lucian.* ad part. II. p. 38. DRAKENB.

Accufativum praeter *Lucianum* junxere etiam alii. Structurae utriusque ratio eadem effe videtur, quae τοῦ ἐπιτροπεύειν τινὸς & τινά, aliorumque. ABRESCH.

6 Ἀριςείδ. ἐν Λευκτρ. έ.] Pag. 35. B. ubi γε pro σε. WITT.

Uterque MS. Λευκτρικῷ.

7 Γε κακῶν.] Sic refcripfi, auctore Leid. pr. ut eft in *Ariftide* T. I. p. 474. σε locum habere nequit. In *Luciani* etiam loco T. I. p 378 pro πῶς fenfus requirit ὡς, ut dat Leid. pr. ibique legitur. Paullo poft ibidem fequuntur alterius exempli verba. Erravit *Phrynichus* damnans Accufativum. V. *Pauwium.* OUDEND.

Uterque MS. γε. & mox ὡς, pro πῶς.

8 Λουκιαν. ἐν τοῖς Νεκρ.] T. I. pag. 284. *Graev.* ubi rectius ὡς quam πῶς apud Noftrum. Locus alter ibidem paulo poft legitur. Schol. *Lucian.* ad libr. πρὸς τὸν ἀπαιδ. T. II. p. 38. κληρονομῶ σοῦ, Ἀττικῶς. STOEBER.

σαιμι [1] τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῖς· κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα.

ΚΝΑ͂ΣΘΑΙ τὸ οὖς, [2] οὐ κνήθειν.

[3] ΚΝΕ'ΦΑΛΟΝ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ γνέφαλον· ἔστι δὲ ἡ [4] τύλη.

[5] Οὐ μόνον ΚΟΙΝΩΝΩ͂ σοι τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ συμμετέχω

---

1 Τῆς.] MS. B. καὶ τῆς β.

2 Οὐ κνήθειν.] Gloss. p. 192. & 193. *Scavet* i. e. *Scabet*, κνήθει. *Scapellat* καταχνίζει. Sufficit vel sola *Luciani* auctoritas in bis Accus. T. II. pag. 620. *Graev.* οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς. WITT.

Leid. pr. ἢ. Male. *Moeris.* κνεῖν, Ἀττικῶς. κνήθειν Ἑλληνικῶς. OUDEND.

Conf. Cel. *Wetstein.* ad N. F. T. II. p. 365.

3 Κνέφαλον, οὐ γνέφ.] Eodem modo, quo & κναφεύειν dixerunt, de quo Scholiast. *Aristoph.* pag. 17. *Harpocrat.* in γναφεὺς τοῦτο οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον. Dicit tamen γναφεύς. *Theophr.* in Charact. μικρολογ. & similiter, *Lysias* contra Simonem pag. 30. τὸ μὲν μειράκιον εἰς γναφεῖον κατέφυγεν. Caeterum vide *Lucianum* Judicio Vocal. T. I. p. 46. Ed. Amst. TORREN.

Sic etiam Attice κναφεύω dicitur, communiter γναφεύω. vid. Schol. *Aristoph.* ad Plut. vs. 166. DRAKENB.

Vid. Cl. *Pauw.* ad *Phrynich.* pag. 72. & inprimis *Salmas.* ad *AEl. Spartiani AEl.* p. 233. T. I. Script. Hist. Aug. ubi plura de κνεφάλῳ. TRILLER.

Vid. etiam *Berglerum* in actis Lips. An. 1716. p. 423 &c. Hinc κνάπτειν & γνάπτειν; uti & γνάμπτειν & κνάμπτειν. Confer doct. virum ad *Oppiani* Glossas in Misc. Observ. V. IX. p. 118, &c. supra in Ἄκναπτον. OUDEND.

4 Τίλη.] Lege τύλη. SALLIER.

Leg. τύλη. & sic *Heins.* WOLF.

Leg. τύλη. *Xenoph.* pag. 569. Conf. *Hesych. Moerin*, *Phavor*, h. v. adde locum *Luciani* supra ad ἄκναπτον citatum. STOEBER.

Leid. sec. τῆλις. Sed τύλη unice verum est; ut hac ipsa voce κνέφαλον habent *Phrynich.* p. 72. ubi V. *Suidas*, *Moeris*, *Hesych.* κνέφαλον, τύλη. ἣν δὲ ἡμεῖς τύλην, Ἀττικοὶ τύλιον. quo loco consule *Hemsterhus.* *AElian.* Lib. II. Anim. cap. 11. εἶτα ἐδέξαντο τύλια. OUDEND.

MS. A. τίλη. Cod. B. τήλη. *Phrynichus* p. 72. Τύλην, εἰ καὶ εὕροις που, σὺ κνέφαλον λέγε. Prima editio habebat Τυληνεῖον, & corrigebat *H. Junius* in margine sui olim exemplaris τυλην, ἰακὸν εὕροις κ. τ. λ.

5 Οὐ μόνον Κοινῶ. &c.] Sic etiam habet Editio Venet. Sed legendum, Κοινωνῶ. BOS.

Leg. κοινωνῶ. WOLF.

Scr.

ἔχω σοι, ἀλλὰ καὶ κοινωνῶ σοι ὧν ἔχω, ἀντὶ τοῦ μεταδίδωμι. [1] Πλάτων ἐν δευτέρῳ τῶν πολιτειῶν· τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου παρασκευῇ, καὶ ἄλλοις κοινωνεῖν· ἤγουν, μεταδιδόναι τούτου. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· καὶ μὴ ἄλλοις κοινωνοῦντα πράγματα ἔχειν· καὶ κοινωνῶ ἁπλῶς τὸ μετέχω, πρὸς γυναικὴν μόνον [συντασσόμενον·

ΚΟΙΝΩΣΑΜΕΝΟΣ, [2] οὐ κοινώσας.

[3] ΚΟΛΛΥΒΙΣΤΗΣ, ἐπὶ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ φησὶν ὁ Μένανδρος

Scr. κοινωνῶ ex *Phav.* κοινῶσαι quidem habet *Xenoph.* ἀναβ. V. p. 282. κοινώσαντες Lib. I. p. 29. A. WITTER.

Edi curavi κοινωνῶ, ut diserte praebent Leidd. MSS. & *Phavorinus.* κοινῶ τοῦ δεῖνος non dicitur, sed τὸ δεῖνα. *Platonis* verba invenies T. II. pag. 369, 370. Ed. Serr. παρασκευῆς Leid. pr. & κοινωνοῦν τὰ πρ. *Phavor.* male. Dein μόνον Leid. sec. OUD.

Κοινωνῶ σοι. ABRESCH.

Uterque MS. κοινωνῶ. vid. Cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. pag. 235.

1 Πλατ. ἐν β'. Πολιτ.] Pag. 369. fin. alter locus versa pagina legitur ut in Nostro. *Phavorinus* minus bene: μὴ ἄλλοις κοινωνοῦν τὰ πράγματα ἔχειν. Sine casu idem *Plat.* Gorg. p. 507. fin. κοινωνεῖν γὰρ ἀδύνατος de homine dicit, qui laxatis cupiditatum frenis latronis more vivit. STOEB.

2 Οὐ κοινώσας.] Nisi *Thomas* scripserit ἢ, erravit vehementer. Nam κοινώσας saepe est apud *Thucyd.* Lib. I. §. 39. IV, 4. &c. *Eurip.* in Med. vs. 811. ἡμῖν ἐκοίνωσας λόγον. OUDEND.

3 Κολυμβηστής, &c.] Nullus dubitem legendum heic esse κολλυβιστὴς & κόλλυβος, quorum vocabulorum alterum, nempe κόλλυβος, probum esse ait, idque recte: *Hesych.* κόλλυβος, εἶδος νομίσματος. *Aristoph.* Pace p. 713. Οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου: *Nemo falcem emisset ne teruncio quidem.* Ad quem locum Schol. κόλλυβον dicit esset εἶδος εὐτελοῦς νομίσματος: alterum vero, κολλυβιστὴς, secus, quemadmodum supra dixerat in voce Ἀργυραμοιβός. Confirmat hanc nostram emendationem *Phrynichus* h. v. Κολλυβιστὴς οὐκ ὀρθῶς. πάλιν οὐδὲν ἡμᾶς κωλύνων διαπαύει) ὁ Μένανδρος, τὸν ἀργυραμοιβὸν κολλυβιστὴν λέγων. τὸ μὲν γὰρ νόμισμα κόλλυβος, δόκιμον· ὁ δὲ κολλυβιστὴς, παρασεσημασμένον. Ordine itaque suo ponenda est & haec, & praecedens vox, nimirum ante τὸ, Κολοκύντη. BOS.

Lege κολλυβιστὴς, quod explicatione non indiget; idem dicen-

cendum de voce κόλυμβος, quae mutanda in κόλλυβος. SALLIER.

Haud opus eſt, iterum poſt Cl. *L. Bos* & ejus digniſſimum diſcipulum, Rev. *Alberti*, in Obſſ. ſacr. p. 173. monere, κολλυβιστής hic ſcribendum eſſe, pro eo, quod vulgo vitioſe circumfertur, κολυμβιστής. Ceterum hic acerbiſſime in elegantiſſimum *Menandrum* invehitur *Phrynichus*, quaſi is inexpiabili ſcelere, primus foediſſimum iſtud κολλυβιστής, caſtioribus Graeciae Muſis turpiter intuliſſet: ſic enim iſte, (quis quaeſo non falſe derideat ferocientis Graeculi impotentiam & ridiculas iras?) πάλιν ἡμᾶς μολύνων οὐδέν τι ἀνέπαυε) ὁ Μένανδρος· in quo & ſibi, pro more, conſentientem habet bonum nimium noſtrum *Thomam*, licet paullo mitius, praeter conſuetudinem ſolitam, hic tractaverit ipſum florentiſſimum Menandrum. Malim tamen ego, ut ingenue quidem fatear, cum lepidiſſimo & ingenioſiſſimo Menandro errare, ſi erraverit; quam quidem cum his umbraticis & moroſis Grammaticis, nimis altum ſapere. Sed eum praeſertim in finem, ut mihi certe videtur, acerrime impugnanda & penitus evertenda erat graviſſima acutiſſimi Menandri auctoritas, ut ſcilicet ex more a *Thoma* noſtro peſſime recepto, uti paſſim hactenus vidimus, ipſi ſcriptores N. T. ſacri tam valido praeſidio orbati, tanto audacius, impuniusque oblique reprehendi & inquinatae dictionis coargui poſſent, apud quos quippe vocem hanc fruſtra penitus damnatam aliquoties occurrere, nemini non conſtat: ad cujus tamen defenſionem, nonnulla attulerunt argumenta ac momenta haud omni robore ac pondere deſtituta Viri celeberrimi, Cl. *Salmaſius*, Lib. de Foenore Trapezit. p. 378. ſeqq. & alibi, *Jac. Lydius*, in Florum ſparſ. ad Paſſionem J. C. p. 92. ſeqq. *B. Wolfius*, in Curis philol. ad *Matth*. XXI. p. 301. T. I. ut *Grotium*, *Hammondum*, *Heinſium* aliosque plures jam ſtudio praeteream. TRILLER.

Clericus legit κολλυβιστής & κόλλυβος in Indice fragm. *Menandri* h. v. quod evincitur ex *Phryn*. voc. κολλυβιστής. Sic etiam *Gloſſ*. pag. 145. *Nummularius*, κολλυβιστής. vid. ſupr. voc. ἀργυραμοιβός. STOEBER.

Ita bis repoſui; ut veriſſime corrigunt viri docti, & diſerte exhibet Leid. pr. V. ad *Phrynich*. p. 192. & *Heſych*. item mox κόλλυβος, loco τοῦ κολυμβιστής & κόλυμβος, quod pro κόλλυβος ſaepe inrepſit. V. *Salmaſ*. & *Heſych*. V. Τραπεζίτης. Κόλλυιος olim apud *Polluc*. Lib. IX. §. 72. ubi conſuluiſſe Clar. *Hemſterhuſium* non poenitebit. Graeci librarii paſſim inſeruerunt litteram μ. Ceterum Menandro, quid ſit Atticum, malo credere, quam Grammaticis. V. *Jungerm*. ad *Polluc*. Lib. III. cap. 2. in f. OUDEND.

Salmaſ. de Uſur. p. 494. ſeqq. ABRESCH.

MS. A. & B. κολυμβιστής, & in fine iterum.

νανδρος ἀδοκίμως. τὸ μὲν γὰρ κόλλυβος, [1] ὅπερ ἐστὶν εἶδος νομίσματος, δόκιμον· τὸ δὲ κολλυβιστὴς, παρασεσημασμένον.

[2] ΚΟΛΟΚΥΝΤΗ, οὐ κολόκυνθα. [3] Ἀριστοφάνης· εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις.

ΚΟ-

---

1 Ὅπερ ἐστὶν εἶδος νομίσματος.] Caret hisce Leid. pr. mihique Glossematis admodum suspecta sunt, nec leguntur in *Phrynicho*, cujus verba ferme descripsit *Thomas*, neque quicquam ad rem faciunt. Multo meliora, immo optima sunt, quae eorum loco in Leid. pr. & Paris. MSS. p. 528. sequuntur: Κόμη καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ φυτῶν· ὅθεν κομᾷ καὶ ἄνθρωπος, ἤγουν κόμην τρέφει, καὶ τόπος, ἤγουν φυτὰ ἔχει· καὶ κομᾷ δέ τις ἐν ἀγαθοῖς, ἤγουν θάλλει καὶ εὐθηνεῖ· καὶ κομᾷ ἀντὶ τοῦ τρυφᾷ καὶ ἐπαίρεται· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (vs. 70.) Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ. Eadem dat *Moschopulus*, nisi quod, itidem bene, post φυτὰ ἔχει inserat καὶ κομᾷ τὸ δένδρον τοῖς κλάδοις, & post εὐθυνεῖ simpliciter subdat καὶ κομᾷ ὁ πλοῦτος τῷ πλούτῳ. Omnium significationum exempla passim sunt obvia. De iis ἀντὶ τοῦ τρυφᾷ καὶ ἐπαίρεται vide *Etym. M. Suidam* & *Hesych.* ibique notata. *AElian.* Lib. V. An. 21. ἐπὶ τούτῳ κομᾷ. Lib. XIV. H. C. 13. OUDEND.

Delet MS. B.

2 Κολοκύντη, οὐ κολόκυνθα.] *Thomae* non possumus non assentiri, cui praeivit *Athenaeus* p. 58. nec injuria, ut videtur, praesertim cum apud *Theophrastum* κολοκύντη semper legatur, nunquam vero κολόκυνθα. Ita quoque *Lucianus* T. I. pag. 773. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὴν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην ἐμπλέουσι ἱστοῖς μὲν τοῖς χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. emenda κολοκύντης, neque enim aliter hocce nomen scribi consuevit, ipso etiam teste *Luciano* p. 54. ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, inquit, τὸ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τὸ δὲ κρούοντος καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύντης ἐστερῆσθαι. SALL.

Idem quidem tradit *Phrynich.* p. 190. *Athenaeus* Lib. II. p. 59. & alii plures: conf. Not. ad *Luciani* judicium vocal. p. 96. T. I. Opp. Edit. recentiss. sed non omnes tamen nimiam istam observant subtilitatem Auctores, etiam Attici, usque optimi & lectissimi. Ita *Lucianus*, Lib. I. Ver. Hist. pag. 686. T. I. τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης, ubi & occurrunt πλοῖα κολοκύνθινα, & monstrosi illi Κολοκυνθοπειραταί. Κολοκύνθην ἀγρίαν dixit quoque *AElianus*, & ipse *Hipp.* Lib. I. de Morb. Mul. observante quoque

1 ΚΟ'ΛΛΟΠΑΣ ἐν τῇ λύρᾳ κάλλιον λέγειν, 2 ἢ κολλάβους.

ΚΟ-

---

que in Oeconomia *Foesio*, κολόκυνθα· extat pariter apud *Dioscorid.* Lib. IV. cap. 178. p. 315. & Lib. I. parabil. cap. 69. p. 18, alibique saepius; promiscue igitur usurpantur apud probatissimos Auctores, κολοκύντη & κολοκύνθη, ut vel maxime videri est ex solo *Aretaeo*, Auctore Ἑλληνικωτάτῳ, apud quem nunc κολοκύντη legitur, nunc κολοκύνθη, prout ex ipsius Lexico uberius patet; quare utramque scripturam rectissime approbat *Jo. Bod. a Stapel*, in Comment. ad *Theophrasti* Eres. Hist. Plant. Lib. VII. p. 783. nec non *Salmasius* in Homonym. Hyles Jatr. ne alios jam commemorem. TRILLER.

Quasi emendare *Lucianum* vellet, qui in Judic. vocal. festive fingit literam θ Judices vocales compellantem, T. I. p. 81. ἀκούετε τοῦ θῆτα κρούοντος καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τὸ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι. & ἀληθιν. β'. T. II. p. 484. τοῦ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. & paulo post: τοῦ σπέρματα τῶν κολοκυνθῶν. *Gloss.* pag. 57. *Cucurbita*, κολόκυνθα. pag. 255. *cucurbita*, κολοκύνθη. ita quoque p. 256. Conf. *Phrynich.* p. 80. *Galen.* voc. ἀγρία. *Corinth.* p. 673. *Steph.* pag. 56. WITTER.

Hinc jocus *Luciani* in Judic. Vocal. T. I. p. 95. Ἀκούετε τοῦ Θῆτα κρούοντος τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τοῦ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· ubi optima congessit Clar. *Hemsterh.* Retinuit τὸ θ *Lucianus* in Ver. Hist. Lib. II. §. 37. OUDEND.

3 Ἀριστοφάνης.] Addit Leid. pr. ἐν Νεφέλαις scil. vs. 326. IDEM.

Nub. vs. 326. MS. A. addit ἐν νεφέλαις.

1 Κόλοπας ἐν τῇ λύρᾳ κάλλιον λέγειν ἢ κολάβους.] Lege κόλλοπας & κολλάβους per duplex λ, uti apud *Phrynichum* aliosque. Κόλλοπες sunt *tendines sive paxilluli citharae, circum quos volvuntur & tenduntur chordae.* Schol. *Aristoph.* ad Vesp. p. 469. Κόλλοπές εἰσι πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, εἰς οὓς ἀποδεσμοῦνται καὶ τείνονται νευραί. nomen habet haec vox a materia, e qua fit, corio sc. duriore in boum cervicibus, quod κόλλα vel κόλλοψ dicitur, unde patet cum gemino λ scribendum esse. Hujusmodi *clavi*, sive *paxilluli citharae* a quibusdam etiam vocantur κόλλαβοι. Sed hoc improbatur a Nostro, ut & a *Phrynicho*, qui Κολλάβους, inquit, τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ φασί. σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας. Attici enim utuntur voce κόλλαβος pro *specie panum minutorum e majoribus formatorum in quadrangulum.* Sic *Aristoph.* Pace p. 712.

Καὶ τῶν λαγώων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάβους:

Et leporum plurima & panes pusillos. BOS.

Scrib.

1 ΚΟΛΟΥ'ΕΙ τὴν προθυμίαν κάλλιον λέγειν, ἢ ἀμβλύνει.

2 ΚΟΜΙ'ΖΟΜΑΙ οὐ μόνον τὸ φέρομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπο-

Scrib. κολλ. & mox κολλάβους ex *Phavorino* voc. κόλλοπες. *Lucian.* ἐν τῷ περὶ ἀπαιδ. T. II. p. 727. κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην. Idem Dial. Dorid. &Galat. ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπας περιστρέψας ἐμελώδει. add. Doctiss. *Hemsterh.* ad *Luc.* p. 68. Schol. ad Jov. Tragoed. T. II. pag. 8. τοὺς κόλλαπα (leg. κόλλοπας ex p. 133.) τοὺς κολλάβους φασίν· εἰσὶ δὲ οἱ πασσαλίσκοι, οἷς ἀποτείνονται αἱ νευραί. & T. II. p. 38. κόλλοπες οἱ πασσαλίσκοι κιθάρας, ὧν ἐνδέδενται αἱ νευραί. WITTER.

Ed. Vasc. κόλλοπας. Bene, si etiam scribas κολλάβους, ut feci. De hisce vide *Etym. M.* egregia ad *Luciani* T. I. p. 223. Ed. ult. Ἐπειδὴ κολλάβους ἐμπήξας, & *Hesychium:* κόλλοπες, οἱ κόλλαβοι, περὶ οὓς αἱ χορδαί. OUDEND.

2 Ἡ κολάβους.] Emenda κολλάβους ex *Phrynicho*, quem ibi *Thomas* exscribit: κολλάβους, inquit, τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ ἡ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει. οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ φασί. σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας. Ita *Lucianus* T. I. pag. 136. χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν. in editis legitur καλάμους, male, ut observavit *Gronovius* MSS. Codices secutus. κόλλαβος etiam habet *Plutarchus* pag. 130. ὥσπερ οὖν ὁ τοὺς ἐπιτρίτους καὶ ἡμιολίους καὶ διπλασίους λόγους ζητῶν ἐν τῷ ζύγῳ τῆς λύρας, καὶ τῇ χελώνῃ, καὶ τοῖς κολλάβοις γελοῖός ἐστιν. Hinc efficitur illud nomen repudiandum non esse, quod tamen minus Atticum esse non negaverimus, cum alterum ab Atticis scriptoribus, ipsoque *Luciano* ante positum sit; vox enim κόλλαβοι apud illum semel reperitur, κόλλοπες vero tribus in locis ab illo usurpatum deprehenditur, nempe T. I. p. 138. & T. II. p. 195. & 545. quibus, ut & *Plutarchi* verbis, emendatio *Gronovii* illustrari potest. SALLIER.

MS. A. & B. κολλάβους. conf. Schol. *Homeri* ad Iliad. I. vs. 187.

1 Κολούει.] Vid. doct. *D'Arnaud.* Obs. Crit. cap. 10. *Pierson.* Verif. p. 38. Λέγειν non est in MSS. Leidd. κολούειν ἢ ἀμβλύνειν Leid. sec. De Metaphorico verbi ἀμβλύνειν usu V. Indicem *Thucydid. Herodian.* Lib. VI. cap. 5. *Suidam.* OUDEND.

2 Κομίζομαι.] Multas ea vox significationes habet, quas inter una judiciorum videtur fuisse peculiaris: κομισθῆναι enim is dicebatur, qui torquendus ad judicem adducebatur. Ita *Lysias* Orat. 12. p. 199. καὶ αὐτοὶ ἔφασαν συνεκπλεύσεσθαι ἕως τὰ πρά-

1 ἀπολαμβάνω. 2 Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ ἔδοξεν με φαύλες κεκομίσθαι 3 μισθές.

4 ΚΟΜΠΑΖΩ, 5 καὶ κομπέω κομπῶ, καὶ 6 κομποῦμαι. 7 Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· μέγ' ἂν τι κομπάσειας. 8 Θεκυδίδης

πράγματα καθαραίη, λέγοντες, ὅτι εἰ κομισθείη εἰς τὴν βελὴν βασανιζόμενος, ἴσως ἀναγκασθήσεται ὀνόματα εἰπεῖν Ἀθηναίων, ὧν ἂν ὑποβάλλωσιν οἱ βελόμενοι κακόν τι ἐν τῇ πόλει ἐργάζεσθαι. Rurfus p. 201. ἐπειδὴ δὲ, inquit, εἰς τὴν βελὴν ἐκομίσθησαν, ἀπογράφει Ἀγόρατος πρῶτον μὲν τῶν αὐτῦ ἐγγυητῶν τὰ ὀνόματα, ἔπειτα τῶν στρατηγῶν, καὶ τῶν ταξιαρχῶν. SALLIER.

1 Ὑπολαμβάνω] Lege λαμβάνω fimpliciter ex *Phavor.* col. 1085, l. 34. STOEBER.

Veriffime ἀπολαμβάνω exaratur in Leidd. MSS. pro vulgato hucusque ὑπολαμβάνω, quod hic nullum idoneum gignit fenfum. *Accipio*, *obtineo*, *recipio*, *recupero* funt Latina, quae refpondent Graeco κομίζομαι faepe, ἤγεν ἀπολαμβάνω. Adi, ne multis te morer, *L. Kufterum* de Verbo Medio p. 88. & feqq. *Suid.* & *H. Steph.* in Lexico. OUDEND.

Imo ἀπολαμβάνω. ABRESCH.

MS. A. & B. ἀπολαμβάνω.

2 Λιβάν. ἐν ἐπιστ.] Epift. 155. ad *Ariftaenetum*, quae eft VIII. inter edit. a *Richardo* & incipit: ὅτε ἀσθενεῖν. ubi pro ἔδοξεν με leg. ἔδοξέ μοι με φαύλ. κεκ. μισθὲς pro καρπὲς, uti apud *Phavor.* l. c. WITTER.

3 Καρπές.] Leid. pr. μισθὲς Neque aliter vulgo in *Libanii* Epift. 407. ac verius opinor. Sic Ep. 351. ὅτι νῦν πενία διπλασία κομίζεται τὲς μισθές. *Lucian.* in Demofth. Encomio T. III. p. 509. Κομίζει τὸν ἀκερατικὸν μισθόν. E *Xenophonte* καρπὸν κομίζεται profertur. Sed ibi cum MSS. & in his Leid. καρπώσεται legendum, ut & *Leunclavius* docuit Lib. V. Cyrop. p. 137. D. OUDEND.

MS. A. & B. μισθὲς.

4 Κομπάζω.] MSS. & Edd. Vett. καὶ κ. *Sophoclis* verba leguntur in Ajace vf. 1153. In *Thucyd.* loco §. 17. vulgo διακομπᾶνται, fed paffive, unde patet hic λέγονται cum Cl. *Dukero* refcribendum; ficut plane fcriptum reperi in Leid. pr. altero *Thucydidis* loco Lib. IV. §. 126. prave hic edebatur μελλήσει, ἐπικ. Correxi ex eodem Cod. μελλήσει ἐπικ. OUDEND.

5 Καὶ κομπέω.] *Eurip.* Oreft. vf. 570. ——— ὡς σὺ κομπεῖς, ——— STOEBER.

6 Κομπᾶμαι.] *Dio* p. 254. E. IDEM.

7 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] Verf. 1141.

8 Θεκυδ. ἐν τῇ ϛ'.] Pag. 389. ubi *Dukerum* vide. in altero loco Lib. IV. p. 312. Noftro operarum vitio corrupto ἄπωθεν & poft μελλήσει reftituendum; neque

δίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ὅσοι περ κομπῦν). [1] ἤγυν, κομπαςικῶς [2] λέγον). κ) αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· [3] ἄποθεν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον [4] μελλήσῃ ἐπικομπῦσιν.

[5] ΚΟΝΔΥΛΙΖΩ, [6] κ) κονδυλισμὸς, κ) κόνδυλος. Λιβάνιος

---

que enim, nisi mendoso codice usus, aliter legisse potest. STOEBER.

1 Ἤγυν.] MS. B. ἤτοι.

2 Λέγυσι.] Uterque MS. λέγονται.

3 Ἄποθεν.] Sic uterque MS.

4 Μελλήσει.] MS. A. μελλήσει.

5 Κονδυλίζω.] Vid. *Suidas* v. Κόνδυλον. *Heupel.* ad *Marci* XIV. 68. DRAKENB.

Eam vocem *Thomas* non immerito inter Atticas numerat, utpote qua Hyperidem quondam usum esse constat ex his *Pollucis* p. 900. Ὑπερίδης δὲ καὶ κονδυλίζειν ἔφη· καὶ τὸ παθεῖν κονδυλίζεσθαι. raro tamen in veterum scriptis reperitur: significat autem *pugno caedere*, quo sensu usurpatur a *Diog. Laërt.* ac primum quidem pag. 38. ubi de Socrate verba faciens ait: πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον κονδυλίζεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι. deinde vero p. 147. idque tam diserte, ut res in dubium vocari nequeat: ἀλλὰ καὶ Μειδίου κονδυλίσαντος αὐτὸν, inquit, καὶ εἰπόντος, τρισχίλιαι σοι κεῖνται ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, τῇ ἑξῆς πυκτικοὺς λαβὼν ἱμάντας, καὶ καταλογίσας αὐτὸν ἔφη, τρισχίλιαι σοι κεῖνται ἐπὶ τῇ τραπέζῃ. SALLIER.

6 Κονδυλισμὸς.] Proprie ictus pugno illatus. Apud *Artemidorum* v. g. accipitur pro digitorum crepitu, ut ex his illius verbis p. 104. perspectum est. οἶδα δέ τινα οἰκέτην, inquit, ὃς ἔδοξε βατράχοις κονδύλους ἐπισείειν. καὶ περιέσῃ τῆς τοῦ δεσπότου οἰκίας, ἄρχων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀνθρώπων. ἡ μὲν γὰρ λίμνη τὴν οἰκίαν ἐσήμαινεν. οἱ δὲ βάτραχοι, τοὺς ἔνδον ὄντας ἀνθρώπους. ὁ κονδυλισμὸς δὲ τὴν ἐπιταγήν. Servus enim ille ranas, quas pugno percussisse nemo dixerit, strepitu digitorum quadam collisione facto, in fugam vertebat. At *Sophoniae* κονδυλισμοὶ appellantur convitia, & contumeliae. Sic ille cap. II. vs. 8. ἤκουσα ὀνειδισμοὺς, καὶ κονδυλισμοὺς υἱῶν Ἀμμών. hunc, vel potius Amos, de quo antea, imitatur *Chrys.* T. VI. p. 801. cum ait: ἔτι γὰρ μικρὸν, καὶ ἡ δοκιμασία ἑκάστου ἡμῶν γενήσεται, ἡνίκα πάντες παραστῶμεν τῷ φοβερῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, περιβεβλημένοι τὰς ἑαυτῶν πράξεις, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὁρῶντες, τοῦτο μὲν τὰ δάκρυα τῶν ὀρφανῶν . . . . τοῦτο δὲ τοὺς κονδυλισμοὺς τῶν πενήτων. IDEM.

νιος ἐν μελέτη τῇ περὶ τοῦ λάλου· [1] πρὸς ἀνάμνησιν ἑαυτὴν [2] κονδυλίζει. [3] τὸ δὲ κολαφίζω, καὶ κολαφισμὸς, καὶ κόλαφος, ἀνάττικα.

[4] ΚΟ'ΠΤΕΙ τὴν θύραν ἔξωθεν, καὶ γενέται τοῦ θύρας. [5] Ἀρισοφάνης [6] ἐν Νεφέλαις· τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν. καὶ

---

1 Πρὸς ἀνάμνησιν.] Vulgo in *Libanii* T. I. p. 305. εἰς ἀν. de his vide *Polluc.* Lib. VIII. §. 76, 77. & *Suidam.* κόνδυλον a κολάφῳ distinguit *Etymol. M.* Dein κολαφίζει Leidd. & ὁ κολαφισμὸς non comparet in primo. OUD.

2 Κονδυλίζει.] MS. A. κονδυλίζειν.

3 Τὸ δὲ κολαφίζω.] Ea vox saepius occurrit in Novo foedere: ortum habet a nomine κόλαφος, quo usum *Epicharmum Hesychius* testatur: verbum autem κολαφίζω, praeter Novi Testamenti scriptores usurpatur ab *Epiphanio* T. I. p. 682. & a *Chryst.* T. V. p. 802. SALLIER.

Vid. *Heupel.* in *Marc.* p. 479. STOEBER.

4 Κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν &c.] Differentia est inter κόπτειν τὴν θύραν & ψοφεῖν· κόπτειν dicebatur apud Atticos, qui foris stans pulsabat; ψοφεῖν vero qui intus strepitu signum dabat, quo praeteriens cognosceret egressurum esse aliquem, ac proin cavere sibi posset ne laederetur; nam apud eos aperiebantur fores extrorsum pellendo. Differentiam eam docet etiam Schol. *Aristoph.* ad Nub. p. 131. & addit: ἱκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω, κόψαι τὴν θύραν εἰπών, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω, ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών. item *Moschopulus* in voce Κόπτω. Merito itaque reprehendit *Lucianus* in Soloecista dicentem: εἴ τίς γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιών, ἢ ἐξιὼν κόπτει. BOS.

Aristid. T. I p. 583. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. pag. 758. DRAKENB.

Idem habet quidem *Phrynich.* sed vid. quid in contrarium ibidem monuit *Hoeschelius*, p. 75. add. *Rev. Alberti*, in Obss. sacr. p. 484. TRILLER.

Conf. *Hellad.* p. 983. & ibi *Meurs.* *Graev.* ad Soloec. p. 122. ψοφεῖ θύραν exterius dixit *Liban.* I. p. 312. D. WITTER.

Adde *Muret.* V. L. pag. 20. seq. STOEBER.

Junxit *AEsch.* Pers. vs. 685. ABRESCH.

5 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 133. locus alter est ex Ranis vs. 465. STOEBER.

6 Ἐν Νεφέλαις.] Vers. 133. alter locus est ἐν Βατράχοις vs. 465. Conf. laudatos ad *Suidam*, item ad *Ammon.* p. 83. *Phryn.* p. 75. & *Moerida* cum *Herodiano* MS. qui praebet. Κόπτειν τὴν θύραν ἐπὶ τοῦ ἔξωθεν ψοφεῖν δὲ ἐπὶ τῶν ἔνδοθεν. OUDEND.

1 Ψο-

κ̀ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· γεῦσαι τ̃ θύρας. [1] ψοφεῖ μέντοι ἔνδοθεν, ὀ κροτεῖ. ἔςι δὲ κ̀ κόπτω [2] τὸ καίνω. ἐξ ὗ κ̀ κόμμα καὶ κομμάτιον. καὶ τὸ χαράσσω, [3] ἐξ ὗ κόμμα μόνον.

[4] ΚΟ'ΡΔΑΞ, αἰσχρά τις ὄρχησις. [5] κ̀ κορδακίζω. [6] Κάρδαξ δέ τις ςρατιώτης βάρβαρος.

[7] ΚΟ'ΡΗΜΑ χρὴ λέγειν, [8] ὐχὶ σάρον, ὐδὲ [9] σάρωτρον.

1 Ψοφεῖ.] MS. B. κοφεῖ.

2 Τὸ καίνω.] Sic κόπτειν ὑποζυγία apud *Suidam*. Sed Leid. pr. τέμνω; quod ob sequentia melius videtur, usitatius certe. Utrumque in *Phavorino*. Oud.

MS. A. & B. τέμνω, ac ita quoque emendavit *H. Junius*. Altero tamen usus est *Xenophon* Cyrop. Lib. I. cap. 15. p. 15.

3 Ἐξ ὗ κόμμα.] MS. A. ἐξ ὗ κ̀ κόμμα.

4 Κόρδαξ] Adi Comm. ad *Hesych*. & *Casaub*. ac *Duport*. ad *Theoph*. Char. cap. 6. uti & de Κάρδαξ ad *Hesych*. Oudend.

Vid. Schol. *Homeri* ad Iliad. π. vs. 616. *Jul. Caes. Scaliger* Lib. I. Poët. cap. 18. p. 66. & *Dav. Blondellus* Compar. *Pindari* & *Horatii* pag. 309. & Commentar. Academiae Inscript. T. I. p. 125.

5 Κορδακίζω.] Hocce verbum legitur apud *Synesium* p. 178. κ̀ τίς ὕτω ἐμβελθὴς ἐςιν, inquit, τῶν μισθῷ πλεόντων τὼ θάλατταν, ὡς μὴ διαχυθῆναι τ̃ καθάρματ© κορδακίσαντ© ἐν τῇ τῦ πολεμίυ περιφορᾷ. Sallier.

6 Κάρδαξ.] De hisce militibus vide disserentem *Brissonium* de Regn. Pers. p. 713. Idem.

7 Κόρημα.] Vid. supra Ζάκορος. *Suidas* h. v. & Schol. *Lucian*. Tom. II. pag. 450. Drakenb.

Conf. omnino *Bud*. C. G. L. col. 923. & not. ad *Aristoph*. Pac. p. 161. fin. Schol. *Lucian*. T. II. p. 414. κορεῖν τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. Stoeber.

Quod habet *Greg. Naz*. Orat. XXXIX. p. 629. A. Abresch.

8 Οὐχὶ σάρον.] *Lucillius* Anthol. Lib. II. cap. 31. epigr. 2. p. 324. conf. *Jo. Caussini* Observ. ad *Horapoll*. p. 445. *Thomae* loco usus est *Oroscius* Castigat. ad *Aëtium* p. 66. ubi perperam editum σαῤῥῦν. Male autem *Oroscium* reprehendit *Th. Reinesius* Animadv. ad *Oroscii* Castig. p. 337. quod *Thomae* haec verba tribuerit, quae essent Phrynichi.

9 Σάροτρον.] MSS. Leidd. σάρωτρον cum *Eustathio* ad *Homeri* Od. υ. p. 1887. dicitur & κάλλυντρον, teste *Phrynicho* pag. 44. & *Hesychio* V. Κόρημα: ubi vide, item ad *Phryn*. pag. 28. Oudend.

ὁ κορεῖν, καὶ παρακορεῖν, καὶ ἐκκορεῖν, ἀλλὰ μὴ σαρῶν. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον· [1] ὁ ἐκκορήσειάς τε, ὁ ἐκπλυνεῖς, ὁ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον.

[2] ΚΟΡΙΟΝ, ὁ κορίδιον, [3] ὁ κορίσκη, ὁ κόρη, [4] οὐ κοράσιον.

Ὁ

---

1 Καὶ ἐκκορήσειάς τε &c.] In MSS. Leidd. tantum καὶ ἐκκορήσειας (ἐκκορήσεις Leid. pr.) τὸ δωμάτιον. Καὶ non eſt in *Syneſii* exemplaribus Ep. 121. p. 257. de τῷ ἐκκορεῖν vide & Comm. ad *Heſych.* OUDEND.

Cetera deſunt in utroque MS.

2 Κόριον &c.] Praeivit *Phrynichus*: κόριον, inquit, ἢ κορίδιον, ἢ κορίσκη λέγουσιν, τὸ δὲ κοράσιον παράλογον. at *Polluci* duae illae voces κορίδιον, & κοράσιον parum probantur. τὸ δὲ κοράσιον εὐτελὲς, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Ad priorem quod attinet, cujus ibi debeat valere auctoritas, definire non ita facile eſt: Polluci favet exemplorum inopia: ſed cum eorum, quae veteres ſcripſerunt, pauca tantum ad nos pervenerint, ſilere praeſtat. Nunc de nomine κοράσιον, quod parum recte, tanquam minus Atticum, a grammaticis damnatur, ſi eos e veteribus audire par eſt, qui *Platoni* tribuebant hocce epigramma, cujus meminit *Laërt.* p. 77.

> Ἁ Κύπρις Μούσαισι, Κοράσια τὰν Ἀφροδίταν
> Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρωτ' ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.

Hinc ſaltem conſtat vocem, de qua diſputatur, veteribus *Platone* indignam viſam non eſſe, quos grammaticis nemo non anteponat, praeſertim cum *Lucianus* duobus in locis nomen κοράσιον uſurpare non dubitet. Prior occurrit T. II. p. 116. ἡ δὲ, inquit, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὴ, καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, φεύγοις ἂν εἶπεν, ὦ νεάνισκε, alter vero T. II. p. 149. μέγα εὐθὺς ἀπὸ τῆς θύρας ἀνακέκραγεν, ὦ κοράσια, ξένον ἡμῖν ἐάνημα καλὸν καὶ ἁδρὸν καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. SALLIER.

Iterum ſugillat hic maligne ſcriptores ſacros N. Teſt. probam tamen & eleganter graecam eſſe vocem hanc κοράσιον, praeclare ſolideque oſtendit contra *Thomam* incredulum, Cl. *Schwarzius*, in Comment. GraecaeLing. Novi Teſt. p. 804. & antea in notis ad *Jo. Olear.* de ſtilo Novi Teſt. p. 283. TRILLER.

Damnat vocem *Pollux* II. §. 17. Mitior eadem aetate *Phrynichus* p. 14. Nunneſ. STOEBER.

Atqui *Pollux* ait Lib. II. §. 17. παιδίσκη, κόριον, κόρη, κορίσκιον. τὸ δὲ κοράσιον, εὐτελὲς, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Quod ſi verum ſit, emendandus erit *Thomas* e ſcriptura

[1] Ὁ ΚΟΡΙΣ, οὐχ ἡ κόρις. [2] καὶ κλίνεται κόρεως. τὸ δὲ κόριζα, ἰδιωτικόν.

[3] ΚΟΡΥΔΟΣ, καὶ κορυδαλὸς, καὶ κορυδαλὶς, τὸ ϛρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεϛηκότα πτερὰ, ὥσπερ λόφον. ἔϛι δὲ τὸ μὲν κόρυδος Ἀττικόν. [4] Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ ἀδολεσχίας· κόρυδος [5] ὤπτηται πετόμενος. τὸ δὲ [6] κορυδαλὸς κοινὸν, εἰ καὶ Εὔβουλος χρῆται. ἔϛι δὲ καὶ Κορυ-

ptura Leid. pr. qui diserte habet κορίσκιον· ut sine dubio dedit *Hesychius*: Κόριον, μικρὸν κοράσιον, ἢ κορίσκιον· vulgo κορίσιον. In *Phrynicho* tamen p. 24. circumfertur quoque κορίδιον. Sed κορίσκιον, ut *Pauwio*, sic & mihi magis arridet a κορίσκη. In plurali κόρια *Aristoph.* Ἀχαρν. 731. OUDEND.

3 Καὶ κορίσκη.] Unde κορίσκιον non minus usitatum; pro quo corrupte κορίσιον apud *Hesych.* κόριον, μικρὸν κοράσιον, ἢ κορίσιον, τὸ λάχανον. STOEBER.

4 Οὐ κοράσιον.] Usus tamen praeter *Lucianum* Asin. *Diog. Laërt.* p. 152. C. unde *Gloss.* p. 175. *Puella*, κοράσιον, κόρη, παιδίσκη. WITTER.

Matth. IX. 24, 25. *Marc.* VI, 22. 28. Conf. *Schwarz.* Lex. N. T. h. v. p. 804. & *Hoeschel*, ad *Phryn.* l. supr. cit. κοράδιον vero, quod legitur apud *Hesych.* voc. κόῤῥη, quis novit? STOEB.

1 Ὁ Κόρις.] *Anthol.* Lib. I. c. 6. epigr. 3. 23. *Antiphanes* Anthol. Lib. II. c. 10. epigr. 4. pag. 286. Ἔῤῥοιτ' εὐφώνων (lege ὀφρύων) λαθροδάκναι (f. λαβροδάκναι) κόριες.

2 Καὶ κλίνεται κόρεως.] Exsulant a Leidd. sed vide *Suidam* cum nota *Kusteri*, & *Pauw.* ad *Phrynichum* p. 135. *Lucian.* T. I. p. 675. κόρεων ἀνάπλεως *cimicibus obsitus.* Dein κορία Oxon. Cod. OUDEND.

3 Κόρυδος.] Est in proverbio: Ἐν κορύδου κοίτῃ σκολιὴ κέκρυπται ἄχρωϛις. vid. *Erasm.* Adag. p. 1508. Sed verior scriptio κορύδου, quam habes apud *AElian.* Anim. pag. 869. Lond. ubi cum Nostro in depingenda avicula ex asse convenit. κορυδαλὸς legitur apud Eund. Lib. VI. cap. 46. & alibi saepius. STOEBER.

De hisce omnibus adi Comment. ad *Phrynich.* p. 150. ad *Ammonium* Anim. Lib. II. cap. 12. ad *Hesych.* & *Suidam.* Verba *Plutarchi* sunt T. II. p. 507. C. E. OUDEND.

Dioscorides Anthol. Lib. II. c. 24. epigr. 5. p. 317.

4 Πλούταρχ.] Tom. II. Opp. p. 507. E.

5 Ὤπται.] MS. A. ὦ παῖ.

6 Κορυδαλὸς κοινόν.] At idem *Plutarchus*, qui testis laudatur, usurpat etiam vocem κορυδαλὸς T. I. p. 253. qua praeter *Eubulum* usum *Aristotelem* constat e lexi-

[1] Κορυδαλὸς, δῆμος [2] Ἀθήνησι. τὸ δὲ κορυδαλὶς, ποιητικόν. [3] ὡς Θεόκριτος· ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες.

[4] ΚΟΡΥΦΑΙ͂ΟΝ, οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν. οὐ γὰρ πρὸς τῇ

---

lexicis: *Thomae* igitur assentiendum non est, cum ab ipso tanquam minus Attica repudiatur. SALLIER.

1 Κορυδ. δημ. Ἀθην.] Hippothoontidis tribus juxta *Steph. Byz.* p. 470. qui scripsit Κορυδαλλὸς, quam scriptionem servant alii plures, quibus de alauda sermo est. Meminit tribus istius *Athen.* Lib. IX. pag. 390. A. ubi de perdicibus ἐπὶ τάδε τοῦ Κορυδαλλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακκαβίζουσιν. Mox: οἱ δὲ περὶ Βοιωτίαν, ἢ οὐ διαβαίνουσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διαβαίνοντες τῇ φωνῇ διάδηλοι γίνονται. unde in viam, qua itur in Boeotiam, tribum illam collocandam putat doctiss. *Casaub.* ad h. l. STOEBER.

2 Ἀθήνησι.] Leid. sec. ἐν Ἀθήναις. Addunt *Ammon.* & *Moschop.* ἐν ᾧ Σωτῆρος vel Σωτείρας Κόρης ἱερόν. Quod male vulgo exponunt *Servatricis Minervae templum.* Nam licet illa etiam Σωτὴρ vel Σώτειρα ab Atheniensibus sit dicta, ut docent *Hesych. Gyrald.* Synt. de Diis p. 553. *Spanhem.* ad Callim. p. 609. numquam tamen audiit Κόρη. quae est Proserpina. V. *Cuperi* Observ. Lib. IV. §. 16. *Hemsterh.* ad *Poll.* Lib. IX. §. 74. Utraque forsan eodem templo culta. Hinc Inscriptio Ναυσικράτης Τισαμενοῦ Ἀθηναῖος Κόρᾳ καὶ Ἀθηνᾷ ἀνέθηκεν apud *Plin.* Lib. VII. cap. 58. Ceres quoque sive triplex Hecate dicitur κόρη ab Epicrate apud *AElian.* Lib. XII. Anim. C. 10. & *Apostol.* Prov. C. X. §. 77.

Ἐπομνύουσα τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν,
Τὰν Φερσέφατταν.

Confer *Zeibich.* de Athl. Parad. pag. 76. Κόρης Σωτείρας nomine Ceres Apameae, & Proserpina Cyzici colebatur, V. *Spanhem.* praest. Num. Diss. VII. T. I. p. 418, 419. aliosque: *Theocriti* locus est Id. VII, 23. OUDEND.

3 Ὡς Θεοκρ.] Idyll. VII. vs. 23.

4 Κορυφαῖον, οὐ κορυφαιότατον.] Vid infra τελευταῖον. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 741. DRAK.

Locus *Luciani* legitur T. II. p. 981. ἀλλ' οὐδὲ εἰπόντος, inquit, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος, χαρίεν γ' ἔφη τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. Parum Attice igitur *Plutarchus* T. II. p. 1115. ait: καὶ μὲν τῶν ἄλλων περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων οὔτε Ἀριστοτέλει κατὰ πολλὰ συμφέρεται. Reperias & κορυφαιότατον ῥῆμα apud *Epiphanium* T. I. pag. 379. sed in ejusmodi rebus *Epiphanii* testimonium exigui est ponderis. SALLIER.

Idem pariter reprehendit *Phrynich.* p. 102. ubi videnda, quae contra monet *Hoeschelius*, praesertim autem *Graevius* ad Lu-

τῇ ὑπερθέσει ἃ ἑτέραν ὑπέρθεσιν δεῖ ἐπάγειν, 1 κἂν ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγῃ. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν τῷ Σολοικιστῇ τοῦτ' ἐλέγχει.

2 ΚΟ'ΤΙΝΟΣ, οὐκ ἀγριέλαιος.

ΚΟΥ-

Luciani Soloecistam, eandem vocem risui exponentis, p. 741. T. II. ubi Vir iste doctissimus variis idoneis exemplis ac testimoniis, ex *Plutarcho*, *Dionysio Hal. Diogene Laërt. Herodiano*, *Josepho* & aliis, larga copia depromtis, admodum luculenter & valide probat & confirmat, vocem istam lepidam & emphaticam frustra quidem in dubium ac discrimen vocatam fuisse a *Phrynicho*, *Thoma* & aliis id genus delicati nimis aut corrupti rectius palati, Grammaticis ac Graeculis nimis sero natis. TRILLER.

Quod tamen frequentavit *Joseph.* Ἀρχ. XVIII. cap. 4. sect. 1. Ἁλώσ. III, 9: 7. VI, 4: 3. *Constantinus* Orat. de *Themistio* p. 23. B. Conf. *Eustath.* ad Iliad. B. p. 163. vs. 3. ἀκρότατον habet *Luc.* de Salt. cap. 7. ABRESCH.

Vid. cel. *Wetstein* ad. N. F. T. II. p. 247.

1 Κἂν ὁ Λουκιανὸς παίζων.] Tom. I. pag. 625. Mox ἐν τῷ Σολοικ. T. I. p. 741. *Graev.* quem ibi vide. WITTER.

Vid. Fabrotti not. ad *Theoph.* p. 14. BENTZ.

Errat *Thomas*: non ludens *Lucianus*, sed serio eo superlativo usus est T. II. p. 45. Ed ult. δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα. ut illic & ad *Soloec.* cap. 5. notat Solanus. ultimo loco consulendus quoque *Graevius*. V. & *Phrynich.* pag. 102. & noster rursus voce τελευταῖον. OUD.

2 Κότινος.] Attice dicitur, pro quo communi dialecto, ἀγριέλαιος, quod est *Rom.* XI. 17. BOS.

In eadem, etsi erronea, opinione etiam quondam versatum fuisse *AElium Dionysium*, observavit *Eustathius*, monente *Sylburgio*, in Notis ad *Pausaniam*, pag. 397. idem quoque somniavit *Moeris* Atticista, sed nihili plane atque nauci ista haec est sive distinctio, sive observatio, quando ipse *Theophrastus*, scriptor sane antiquissimus, probatissimus & Ἀττικώτατος, in uno eodemque loco, nempe Libro II. Hist. Plantar. cap. 3. & 4. p. 76. seqq. vocibus ἀγριέλαιος, ac κότινος, promiscue & sine ullo scrupulo, uti haud dubitavit: quod & *Theocritus* pariter admisit: Idyll. enim XXV, 21. scripsit: χλωρή τ' ἀγριέλαιος, & mox Idyll. XXVII. 10. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους· adeo, ut nulla inde appareat differentia inter ἀγριέλαιον, atque κότινον: quod & uberius ex illo patet *Dioscoridis*, scribentis, Lib. I. 137. Ἀγριέλαια, ἣν ἔνιοι κότινον καλοῦσιν: conf. & cap.

[1] ΚΟΥΡΟΠΛΑ'ΘΟΣ, ἢ κοροπλάςης.
ΚΟΥΦΟ'ΤΗΣ, ἡ κυφοτὴς, [2] Ἀττικά. ὡς βραδυτής.

ΚΡΑΙ-

cap. 125. & alibi. Frequentius ergo dicebatur olim Ἀγριέλαιος, & ἀγριέλαια, quam quidem κότινος; ut & ex *Polluce*, *Oppiano*, *Pausania*, *Galeno*, inprimis antea laudato jam *Theophrasto*, manifestius conspicitur, prout contra *AElium* istum *Dionysium*, praeclare & erudite docet celeb. *Olavus Celsius*, in doctissimo suo & optimae frugis plenissimo Hierobotanico, Part. I. p. 216. & ante ipsum jam diserte ostendit *Jo. Bod. a Stapel*, ad *Theophrasti* Hist. Plant. Lib. IV, cap. 15. p. 491. sed primaria & capitalis illa caussa, qua potissimum impulsus, pro moroso suo more, videtur *Thomas*, ut rejiceret temere vocem probatissimam ἀγριέλαιος, haud dubie ista fuit, quod *Apostolus Paulus* in Ep. ad *Rom.* XI, 17. scripserit, ἀγριέλαιος ὢν ἐνεκεντρίσθης. sed probe defenderunt magnum gentium Apostolum contra has frivolas atque inanes *Thomae* & *Moeridis* objectiones Viri celeberrimi, *B. Wolfius*, in Curis philol. ad illum loc. p. 225. T. II. Summe Venerab. *Alberti*, in Obss. sacr. p. 323. & denique *Jo. Conr. Schwarzius*, in Comment. Crit. Linguae Graec. Novi Test. p. 13. ut alios plures jam taceam, qui ad sacrum istum Apostoli locum commentati fuerunt. Sed taedet profecto, his minutiis diutius immorari. TRILLER.

Vid. Comm. ad *Hesych.* utraque voce. In exemplo, quod adfert *Suidas*, pro ποτε legendum Dorice ποκα. Est enim pars Epigrammatis, quod exstat Lib. VI. Anth. C. 15. p. 568. & citatur quoque ab eo in λυκορραίστης: ubi male Τελέβων pro Τελέσων: ut rursus patet ex eodem in ὑλειώτης. OUDEND.

Consule, praeter *Hesychium* atque *Pollucem*, *Eustath.* ad Od. Ψ. p. 810. *Dioscorid.* Lib. I. c. 138. & *Theophrast.* Hist. Plant. Lib. II. c. 3.

1 Κυροπλάθος.] Non damnare hoc temere ausim: sic κυροτρόφος &c. Sed ad unum omnes auctores & Grammatici, qui ejus artificis mentionem faciunt, κοροπλάθος & κοροπλάστης scribunt: ut videre est apud *Spanhem.* ad *Juliani* Caes. Preuves des Rem. p. 107. ubi tamen omittit *Thomam*, *Suidam* & male citat *Lucianum*. V. illum in *Prometh.* T. I. p. 25. & in *Lexiph.* T. II. p. 347. & Comment. ad *Poll.* Lib. VII. §. 163. X. §. 189. OUDEND.

Athenagoras Leg. pro Christ. p. 60. ἀπὸ δὲ τῆς κόρης, κοροπλαθικὴ εὑρέθη. ita leg. cum MS. *Suffridi*, cujus notas consule. conf. Illustr. *Spanhemius* ad *Juliani* Caesar. pag. 133. Ceterum MS. B. legit ὁ κοροπλάστης.

2 Ἀττικά.] MSS. Leidd. Ἀττικόν. Dein κραιπάλη inepte Oxon.

¹ ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ἡ ἐκ τῆς χθὲς γενομένης οἰνοποσίας κάρωσις· μέθη δὲ, ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

ΚΡΕ'ΩΣ Ἀττικοὶ, οὐ κρέατος.

ΚΡΙ'-

---

xon. & Edd. Rom. Vafc. V. ad *Hefych.* & *Ammon* OUDEND.

1 Κραιπάλη, ἡ ἐκ τῆς χθὲς γενομένης οἰνοποσίας κάρωσις· μέθη δὲ κ. λ. τ.] Neque haec differentia femper obfervatur ab optimis Auctoribus Graecis, prout ex multis ipforum locis patet, quae paffim apud *Lucianum*, *Plutarchum*, *Athenaeum*, *Galenum* aliosque plures occurrunt: quo & illud pertinet *Hefychii*, p. 497. καρωθεὶς, τὴν κεφαλὴν σιασθεὶς, μεθυσθεὶς, ἢ βιασθείς· ubi, ut id obiter moneam, docti quidam Viri pro voce monftrofa σιασθεὶς, legunt potius haud male, σεισθεὶς. id quod probari nonnihil poteft ex *Hipp.* Lib. I. de Morb. p. 4. ἢν ὁ ἐγκέφαλος σεισθῇ, quod & alibi occurrit. Malim tamen ego legere, σκιασθεὶς, immo rectius, σπασθεὶς, quod funeftum malum fumme ebriis frequentius accidit: fic enim rurfus *Hippocrates* nofter Aph. 5. fect. V. ἢν μεθύων ἐξαίφνης ἄφωνός τις γένηται, σπασθεὶς, ἀποθνήσκει. Qua commoda occafione, mihi hic emendare liceat locum vehementer depravatum in praeftantiffimo diligentiffime *Cangii* Gloffario Med. & Inf. Lat. T. I. p. 719. ubi verba ipfa, feu verborum potius monftra, hac funt: *Arotheus*, *interpretatur Scotomatus. Papias MS.* quibus praemiffis, fequentia adduntur: *Utrumque mihi perinde incognitum, nifi forte Scotomatus idem fit ac tenebrofus, a Graeco* σκότος, *tenebrae; fed hoc divinare eft.* Neque id mirum: merae enim hic tenebrae funt ac fpiffa caligo, quae tamen mox, fpero, diffipabitur, ubi mecum in pofterum legatur: *Carotheis*, feu *Carothis*, h. e. Graece καρωθεὶς, *Scotomaticus*, nempe σκοτωματικὸς, vel & *Caroticus*, *Scotomaticus*, nempe Graece καρωτικὸς, σκοτωματικὸς. quod unice, opinor, verum, nec quisquam inde de hac emendatione, ut quidem blanda fpes eft, amplius dubitaverit, quoniam fplendida nunc lux ex mediis his tenebris plusquam Cimmeriis feliciter effulfit. TRILLER.

Phrynich. Appar. Soph. fic: Κραιπάλη, ἡ ἀφ' ἑσπέρας ἄχρι εἰς ὄρθρον πόσις· καὶ διαφορᾷ τῆς ἀλυοίας. ἀπὸ τοῦ πάλλειν. ὅπερ ἐστὶ διασείειν τὴν κεφαλήν. Conf. etiam *Ammon.* h. v. STOEBER.

Conf. *Ammon.* & *Etymol. M.* Schol. *Ariftoph.* Acharn. vf. 276. *Galenus* in *Hippocr.* Aphor. Lib. II. 5. & *Dan. Peuceri* Diff. de ufu differentium apud Graecos vocum in Theologia §. XVIII.

 1 Κρί-

[1] ΚΡΙΒΑΝΟΣ Ἀττικοὶ, οὐχὶ κλίβανος· διὰ τοῦ λ, διὰ τὸ τὴν πρώτην ἀνθρώπων τροφὴν δοκεῖν κριθὰς εἶναι· [2] ἀπὸ τοῦ κρῖ, τὸ [3] κριθάριον, [4] καὶ τοῦ βαῦνος τὸ πῦρ.

ΚΡΙ-

---

1 Κρίβανος, οὐχὶ κλίβανος.] Scilicet ex eadem maligna haud dubie ratione, quod iisdem ſcriptoribus ſacris in uſu ſit potius τὸ κλίβανος, quam τὸ κρίβανος· ſed promiſcue ſane vocibus iſtis utrique utuntur pasſim ſcriptores exteri haud pejoris notae, v. g. *Lucianus*, *Plutarchus*, *Dioſcorides*, *Galenus*, *Philo Jud. Jo. Chryſoſt.* aliique plures. Immo rectius longe eſt τὸ κλίβανος, quam τὸ κρίβανος· falſiſſima enim ac nugaciſſima illa eſt *Euſtathii*, *Phrynichi*, & ipſius *Thomae* noſtri aliorumque Veterum Grammaticorum Etymologia, quod nempe κρίβανος dictus quaſi ſit, διὰ τὸ τὴν πρώτην ἀνθρώπων τροφὴν δοκεῖν κριθὰς εἶναι, quod mera eſt frigida & jejuna λεπτολογία. Conſtat enim hodie inter omnes ſolide doctos, vocem κλίβανον vel κρίβανον, mere eſſe Perſicam, aut Chaldaicam, ſicque peregrinam & Veteribus Graecis plane incognitam, ut *Bochartus*, *Morinus*, *Relandus*, *Burtonus*, aliique clariſſimi Viri dudum luculenter docuerunt. Sive igitur illa, cum laudato modo *Bocharto*, in Phaleg. Lib. III. cap. 13. p. 191. a Chald. גלבא, *Galba*, vel גלבין, *Galbin*, quod eſt ferri ſquama, ſeu lamina, deducatur, ſive etiam cum aliis, ab Hebr. לבן, *Laban*, *lateres coquere*, unde מלבן, *Malben*, *fornax lateraria*, deſcendit, ut notum, derivetur: tum ſane protinus utrinque patet, his certiſſimis Etymologiae fontibus rectam derivationis viam monſtrantibus, longe verius accuratiusque ſcribendum ſemper, κλίβανος, quam quidem κρίβανος, qui nempe furnus fragili ſaltim fundamento hordeaceo ſuperſtructus, vel leviſſima veritatis aura adflatus facillime ſua ſponte corruit ac dilabitur; ſi jocari liceat. TRILLER.

Vid. *Brodaei* Miſcell. Lib. V. cap. 21. p. m. 195. ſeq. STOEB.

Vid. *Euſtath.* ad Iliad. B. p. 100. vſ. 7. ſeqq. & *Etymol. M.* V. κρίβανος. ABRESCH.

2 Ἀπὸ τοῦ κριθὴ κριθήριον, καὶ τοῦ βάνος τὸ πῦρ.] MSS. Leidd. ἀπὸ τοῦ κρῖ τὸ κριθ. καὶ τοῦ βαῦνος, τὸ πῦρ. Veriſſime: *Etym. M.* & cum Scholiaſte *Ariſtoph.* *Suidas* κρίβανος ἢ παρὰ τὸ κρῖ, καὶ τὸ βαῦνος, ὅ ἐστι κάμινος. *Heſych.* Κρίβανος, ὁ βαῦνος τῶν κριθῶν. Per apocopen enim κρῖ dicitur pro κριθή. V. Comm. ad *Heſych.* & *Phavorin.* item ad *Phrynich.* p. 76. Sunt etiam κρίβανοι ὑπὸ τῶν ἁλιέων καλούμενοι, αἱ κολπώδεις πέτραι &c. *Aeliano* Lib. II. de Anim. c. 22. OUDEND.

3 Κρι-

[1] ΚΡΙ'ΝΩ, καὶ τὸ δικάζω καὶ τὸ χωρίζω.
Καὶ ΚΡΥ'ΦΑ, καὶ κρύβδην. Δημοσθένης· [2] οὐ γὰρ, εἰ κρύβδην [3] ἐστὶν ἡ ψῆφος.

[4] ΚΥΒΙΣΤΩ͂, [5] τὸ κολυμβῶ, καὶ κυβιστής. λέγεται δὲ κυβιστᾷν, καὶ τὸ ἁπλῶς ἐν γῇ κυλιόμενον στρέφειν χεῖρας καὶ πόδας. [6] κυβεύω δὲ, τὸ κύβοις χρῶμαι. καὶ κυβευτὴς, [7] καὶ κυβιστής.

ΚΥ͂-

---

3 Κριθάριον.] MS. A. & B. τὸ κριθάριον.

4 Καὶ τὸ βάνος.] Scr. βαῦνος Phav. voc. βάναυσος. Suid. voc. αὖνος & voc. βάναυσος. add. Schol. Aristoph. Plut. vf. 765. Acharn. vf. 86. WITTER.

Uterque MS. βαῦνος.

1 Κρίνω.] Aristaenet. Lib. I. ep. I. p. 6. DRAKENB.

2 Οὐ γὰρ, εἰ κρύβδην.] Leguntur de Falf. Leg. p. 330. A. OUD.

3 Ἐστὶν ἡ.] MS. B. ἐστ' ἡ.

4 Κυβιστῶ.] Moschopul. περὶ σχεδ. p. 5. DRAKENB.

Thomae idem ac κολυμβῶ, fed inepte, ut obfervat Suidas: κυβιστᾷν, inquit, κολυμβᾷν καταχρηστικῶς. κυβιστάω enim proprie in caput me dejicio, metaphorice vero in mare defilio. Sic Oppianus de adolefcente quodam, quem Delphin amabat, verba faciens ait:

——— ——— τὸ δ' ἴεν θυμὸς ἱκέσθαι
Αὐτὴν εἰς ἄκαλον παιδὸς πέλας, ἀλλ' ὅτ' ἐς ἅλμην
Κοῦφα κυβιστήσειεν, ὁ δ' ἐγγύθι νήχετο κούρου.

Quo pertinent haec Chryf. T. VI. pag. 649. ἕτεροι γοῦν τῶν ναυτῶν γυμνοῖς τοῖς σώμασι κυβιστῶσι κατὰ τῶν κυμάτων, καὶ οὐδὲν πάσχουσι τοιοῦτον. SALLIER.

Vid. Cl. Salmafius apud Gatackerum ad M. Antonin. Lib. I. pag. 9. addunt poft hanc periodum Codices MSS. A. & B. κήριον τὸ σὺν μέλιτι· κηρὸς ὁ (MS. B. δὲ ὁ) κεχωρισμένος τοῦ μέλιτος. V. p. 532.

5 Τὸ κολυμβῶ.] Lucillius Anthol. L. II. c. 32. epigr. 10. p. 328.

6 Κυβεύω δὲ τ. κ. χρ.] Bafil. Hexaëm. p. 110. C. ὁ μὴ κυβεύων, σχολὴν δὲ ἄλλως ἄγων, τί οὐ φθέγγεται τῶν ματαίων. STOEBER.

Himerius Declamat. pag. 71. περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύουσι· ἄγριον κυβευτὴν Menander apud Harpocrat. Lex. v. Ἀγείρεις.

7 Καὶ κυβιστής.] Κυβευτὴς & κυβιστὴς fignificationes funt omnino diverfae, fed poftremae illius vocis exemplum non occurrit. SALLIER.

Delenda haec fufpicor. A κυβεύω enim non derivatur κυβιστής, neque aleator fic dicitur. Thomae fententia eft a κυβιστᾷν (AEliano quoque καταχυβιστᾷν Lib. V. An. 54.) defcendere κυβιστὴν, qui capite prono fe circumvolutat; fed a κυβεύω effe κυβευτὴν aleatorem. Phaverinus tamen

[1] ΚΥ͂ΒΟΙ λέγονται τὰ ἐςιγμένα ὀςᾶ, οἷς χρῶνται [2] οἱ ταυλίζοντες.

ΚΥ'-

tamen fcribit, ex hoc, ut opinor, loco, κυϐεύτὴς ἢ κυϐιςὴς λέγεται. OUDEND.

1 Κῦϐοι λέγονται.] *Mofchopul.* περὶ σχεδ. p. 4. DRAKENB.

Auctior, & ut puto, integrior eft Leid. Cod. fic habens Κῦβος, πᾶν τετράγωνον κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος ἰσάκις ἴσον. ὅθεν καὶ κῦβοι. pro quo tamen ibi κίβος. Adi ad *Hefych. Etymol. M. Suidam.* OUDEND.

MS. A. & B. κῦβος πᾶν τετράγωνον κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος ἰσάκις ἴσον· ὅθεν καὶ κύβοι λέγονται τὰ ἐςιγμένα ὀςᾶ, οἷς χρῶνται οἱ ταυλίζοντες. Athenienfes maximo ftudio κυβείαν olim amplexos effe docet *Petr. Gyllius* de Bofporo Thrac. Lib. II. p. 114.

2 Οἱ τραυλίζοντες.] Lege ταυλίζοντες. ταυλίζοντες autem pro ταβλίζοντες, de qua voce plura *Meurfius* in Gloffario. SALLIER.

Rom. ταυλίζ. bene. Conf. *Souterium* de aleatoribus c. 23. Scriptionem tuentur *Etym.* in πεσσοί & *Suid.* in πέττευσα. *Hefych.* πεττοὶ, βόλια ἐν οἷς ταυλίζουσι. ubi male *Soping.* reponit ταβλίζουσι. *Euftath.* ad Odyff. A. p. 1396. ὅτι πεττεύειν, τὸ ταυλίζειν φασί. ubi multa de κύβοις. De permutatione vero τοῦ β' & υ quae non infrequens eft fcriptoribus, vid. *Hemfterh.* ad *Pollux.* p. 1312. n. 27. etiam ταβλίζειν faepe legitur. Hinc *Hefych.* κυβεῦσαι, παῖξαι, ταβλίσαι, χλευάσαι. de ultimo χλευάσαι conf. *Euftath.* l. c. p. 1397. Vid. etiam *Scaliger* Lect. Aufon. II, 19. ad illud *Aufon.* in Burdigal. Profeff. Rhet. I.

> *Vidimus & quondam tabulae certamine longo*
> *Omnes qui fuerant enumeraffe bolos.*

Lucan. Carm. in Pifonem:

> *Callidiore modo tabula variatur aperta*
> *Calculus, & vitreo peraguntur milite bella;*
> *Ut niveus nigros nunc, & niger alliget albos.*

Conf. iterum *Suid.* in Τάβλα & *Hefych.* in πεττείαις. *Cedreni* & *Ifaacii* loca affert *Meurf.* in de Lud. Graec. voc. πεττεία. T. VII. Antiq. *Gronov.* pag. 985. WITTER.

Vid. *Cangii* Gloffar in ταβλίζειν. Ab *AEfchine* κύβοι inter turpiffimi generis voluptates referuntur Orat. in Timarch. p. m. 176. C. ἀλλ' ἔπραξε ταῦτα δουλεύων αἰσχίσταις ἡδοναῖς, ὀψοφαγίαις καὶ πολυτελείαις δείπνων, καὶ αὐλητρίσι, καὶ ἑταίραις, καὶ κύβοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑφ' ὧν οὐδένα χρὴ κρατεῖσθαι τὸν γενναῖον καὶ ἐλεύθερον. STOEBER.

Sic MSS. Leid. Edd. Rom. Vafc. ut legendum docuerunt *Meurfius* & *Du Cangius* in Gloffariis Graeco-barbaris, feu ταβλίζοντες. Inepte vulgo τραυλίζοντες. De τάβλα, ταβλίω, ταβλί-

1 ΚΥ'ΤΟΣ, αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησις τοῦ δέ τινος σκεύους.

2 ΚΥ'ΕΙ κάλλιον, 3 ἢ κατὰ γαστρὸς ἔχει.

4 ΚΥ'ΘΗΡΑ πόλις, θηλυκῶς. καὶ οὐδετέρως τὰ Κύθηρα, ὃ καὶ κρεῖττον.

ΚΥΚΕΩ̃ Ἀττικοὶ, 5 οὐ κυκεῶνα.

ΚΥ'-

βλίζειν, & feculis posterioribus ταῦλα, ταυλίω, ταυλίζειν vide ibidem ad satietatem & *Kuster.* ad *Suidam* V. τάβλα. OUDEND.

1 Κύβος.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 4. DRAKENB.

Phavor. κύτος p. 1134. Lib. II. quo in Seleucia Syriae describenda utitur *Polyb.* V, 59. τὸ σύμπαν τῆς πόλεως κύτος τείχεσι πολυτελέσιν ἠσφάλισται. De Nave Idem XVI, 2. ἡ δεκήρης τῇ τριημιολίᾳ δοῦσα πληγὴν βιαίαν κατὰ μέσον τὸ κύτος ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμόν. De dolio *Lucian.* Timon. T. I. pag. 96. *Graev.* ἐς τὸ . . . πίθον . . . μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. WITTER.

Leg. κύτος. HEINS.

Verissime. Sic enim diserte exhibent Leidd. uterque. Consule *H. Stephanum* in Thes. & *Poll.* Lib. I. §. 87. Mutarunt forsan scioli, quia κῦβος non numquam dicitur ipsa κύβου cavitas, sive τὸ σημεῖον, τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων, apud *Polluc.* Lib. IX. §. 95. *Eustath.* ad Homeri Il. Π. p. 1084 Ed. Rom. & Odyss. p. 1397. Ut hoc verum sit, non tamen κῦβος est διαχώρησις τοῦ σκεύους. Sed utrumque designatur voce κύτος. OUDEND.

Recte MS. A. & B. cum *Phavorino* κῦτος. κοιλίης κῦτος est apud *Aretaeum* Capp. pag. 50. κῦτος γαστρὸς apud *Alciphronem* Lib. III. ep. 7. p. 292. conf. *Nicander* Theriac. vs. 573. & *Antiphanes* in Excerpt. *Grotii* p. 605.

2 Κύει.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. DRAKENB.

Dio p. 434. B. 622. B. 740. C. 757. A. Conf. *Ammon.* h. v. WITTER.

Al. κυεῖ. Sed κύειν aeque ac κυεῖν dicitur *gravida, quae jam concepit.* OUDEND.

3 Ἢ κατὰ γαστ. ἔχει.] Sed ἐν γαστρὶ ἔχειν Scriptoribus Sacris usitatum, quo sensu etiam *Plato* ἐν γαστρὶ φέρειν dixit. vid. *Schmidius* ad *Matth.* I, 18. STOEBER.

4 Κύθηρα.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 4. DRAKENB.

Distinguit *Phavor.* quem vid. adde p. 1134. l. 23. conf. etiam Schol. ad *Thucyd.* IV. p. 287. *Steph.* Habes apud *Laërt.* p. 18. C. *Isocr.* p. 152. WITT.

Leid. bis κήθυρα. De κυκεῶ vide *Moerida* & *Hesychium.* OUD.

5 Οὐ κυκεῶνα.] *Moschopul.* περὶ

ΚΥΚΛΕΩ κυκλῶ, [1] τὸ στρέφω· [2] κυκλόω ἢ κυκλῶ, τὸ περιλαμβάνω. [3] κυκλοῦμαι ἢ, καὶ τὸ περιλαμβάνω, καὶ τὸ περιλαμβάνομαι. [4] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· περιέχον τῷ [5] κέρᾳ οἱ Πελοποννήσιοι, καὶ ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν

περὶ χεδ. pag. 5. DRAKENB.

Sed quis quaeso Ἀττικώτερος ipso *Theophrasto*, qui tamen in Charact. eth. cap. V. περὶ Ἀγροικίας, scribere haud erubuit, οἷος κυκεῶνα πιὼν, εἰς ἐκκλησίαν πορεύεσθαι; quis inquam Venerum Atticarum studiosior *Luciano*? qui tamen nec ipse scribere veritus est εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, in Vitarum Auct. p. 378. T. I. apud quem ista loquendi ratio innumeris paene locis occurrit, ut & apud *Xenophontem*, *Athenaeum*, *Plutarchum*, inprimis autem *Hippocratem*, ut multis ostendit *Foesius*, & alios. Utrumque ergo & rectum & Atticum est, sive κυκεῶ scribatur, sive κυκεῶνα: imo τὸ κυκεῶ magis poëticum est, ceu patet ex *Homer.* Il. Λ΄. 640. ubi est κυκειῶ, atque rursus κυκεῶ, Odyss. Κ΄. 316. &c. qua de re pluribus tractant Viri magni, *Casaubon.* ad *Athen.* p. 812. *Reinesius* Var. Lect. p. 135. *Mercurial.* Var. Lect. pag. 94. *Salmasius* Exercitat. Plinian. p. 232. *Foesius* in Oeconomia Hipp. aliique plures. TRILLER.

Legitur tamen κυκεῶνας apud *Polyaen.* IV, 3. 355. *Synes.* pag. 164. C. Conf. *Erotian.* h. v. & *Corinth.* p. 715. WITTER.

Conf. *Eustath.* ad Iliad. Ε. p. 430. Schol. *Homeri* ad Iliad. Λ. vs. 623. de aliis vocibus simili modo a Graecis prolatis vid. *Hugo Grotius* ad *Aratum* p. 5. Quomodo κυκεὼν parabatur, abunde docuit *Lud. Nonius* de re cibar. Lib. IV. cap. 18. p. 490. & *Scaliger* in Scaligeran. Prim. p. 52. v. *Cinnus.* Meminit hujus potus *Polyaenus* Lib. IV. p. 357. qui locus ita forte emendandus. κυκεῶνος ἐκ σιδίων ὀξέων τρίβεται. Conf. *Casaubon.* ad *Theophr.* Charact. p. 137. & *Petr. Petitus* ad *Aretaeum* Capp. p. 208.

1 Τὸ στρέφω.] *Moschopul.* περὶ χεδ. p. 4. DRAKENB.

Phav. συστρέφω. WITTER.

2 Κυκλόω ἢ] Unde κύκλωσις *circumseptio* apud *Plutarch.* Themist. p. 118. STOEBER.

3 Κυκλοῦμαι ἢ.] Leid. pr. καὶ κυκλ. OUDEND.

4 Θουκ. ἐν τῇ τετάρτῃ.] Scrib. τρίτῃ p. 246. A. *Steph.* ubi τῷ κέρα. conf. supr. κεραία. De constructione vid. Eund. l. c. p. 245. D. STOEBER.

Immo τρίτῃ. §. 106. ubi & in Leid. pr. recte legitur τῷ κέρα. V. supra in κέρας. alter locus est §. 73. Lib. V. & passim. OUDEND.

5 Τὸ κέρας.] MS. A. & B. κέρα.

1 Συνη-

ξιν τ̃ ἐναντίων. ἐ αὖθις ἐν τῇ πέμπτῃ· τὸ δεξιὸν τ̃ Λακεδαιμονίων ἐ Τεγεατῶν ἐκυκλȣ̃το τȣ̀ς Ἀθηναίȣς.

Τȣ̃ ΚΥ'ΚΛΟΥ τ̃ ῥητόρων ὁ δεῖνα ἐστι δοκιμώτερον λέγειν, ἢ τȣ̃ χορȣ̃.

[1] ΚΥΝΗΓΕ'ΤΗΣ, [2] ȣ̓ κυνηγός.

[3] ΚΥΝΙ'ΔΙΟΝ, ȣ̓ κυνάριον. [4] εἰ καὶ Θεόπομπος ὁ κωμῳδὸς

---

1 Κυνηγέτης.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 5. DRAKENB.

Phrynichus pag. 80. Tragicis dicit familiarius esse κυναγός quo usus prae ceteris *Eurip.* Phoeniss. vs. 1176. Idem tamen κυνηγέτης amat. Hecub. vs. 1174. κυνηγὸς *Polyaen.* VIII, 22. STOEB.

AEschylus Agamemn. vs. 703. *Callimachus* Hymn. in Cerer. vs. 51.

2 Οὐ κυνηγός.] Revera quidem vox κυνηγέτης ab Atticis scriptoribus usurpatur: parum Attice igitur *Plutarchus*, apud quem vox κυνηγὸς saepius legitur. SALLIER.

Leid. pr. κυν. Ἀττικοί. Κυνηγὸς δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες. V. *Phrynich.* p. 190. OUDEND.

3 Κυνίδιον &c.] Quam vere, disces ex lexicis. SALLIER.

Sed cur non? quaero ego merito; *Theophrastus* enim scriptor Ἀττικώτατος & maximae praeterea auctoritatis & vetustatis, aperte scripsit in Charact. Eth. cap. XXI. κυναρίȣ δὲ τελευτήσαντος, αὐτῷ μνῆμα ποιῆσαι, καὶ στηλίδιον ποιήσας, ἐπιγράψαι· ubi obiter emendandum esse censeo, στηλίδιον ἐπιστήσας, vel στήσας: prout nempe de ista re funebri Auctores probatissimi semper loqui consueverunt, ut notum; & vel maxime patet ex *Lucian.* T. I. p. 652. & p. 681. & alibi, item T. II. pag. 484. *Aristid.* T. II. p. 218. *AElian.* V. H. XIII, 37. & aliis pluribus: conf. *Feith.* Antiquitat. Homer. p. 90. & *Kirchmann.* de Funer. Rom. Lib. III. c. 18. p. 304. Quo & inprimis pertinet sequens *Palaephati* locus, cap. IX. de Incredib. ποιήσασα ἑαυτῇ ἡ Νιόβη εἰκόνα λιθίνην ἔστησεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων· qui sane locus perquam apposite respondet loco isti *Theophrasti*, nostramque conjecturam egregie valideque, nisi fallor, confirmat: quae enim, ut id obiter adjiciam, ad illius emendationem juvandam attulit novissimus *Theophrasti* Editor J. C. P. ea sane, quoniam coacta nimis & longius petita esse jure videntur, minus placent. Sed, ut e diverticulo ad nostra misella κυνάρια jam demum revertamur, *Plato* quoque voce ista aliquoties utitur, observante ad *Phrynich. Hoeschelio*, item & *Arrianus*, *Epictetus*, *Athenaeus*, *Plutarchus*, ut alios taceam, quos cum his laudat summus *Sam. Bochartus*, Part. I. Hierozoic. Lib. II. cap. 56. p. 683. Sed

ᾠδὸς ἅπαξ τοῦτο φησίν. [1] Λουκιανὸς ἐν τῇ θεῶν ἐκκλησίᾳ· τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο, [2] καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον.

[3] ΚΥΡΙΤΤΕΙΝ, οὐ κερατίζειν.

ΚΥ-

Sed cur potiſſimum rejecerit bella iſta κυνάρια moroſus noſter *Thomas Magiſter*? cauſſa mox ipſa in promtu eſt, quoniam nempe ſacri Novi Inſtrumenti conditores iſta voce aliquoties uſi ſunt, ut notum. Omnes autem voces ac phraſes illis ipſis uſurpatae ſordent plerumque delicato nimis ac faſtidioſo Graeculo & Grammatico noſtro, ut ſuperius jam multis locis liquido oſtendimus, licet ipſe, quod ſane mirum, fuerit Chriſtianus, cujus potius officium fuiſſet, ſacri Codicis dictionisque ſanctae auctoritatem & integritatem tueri & confirmare; quam ſtudio, ſine ulla tamen ratione, quod profecto tanto pejus, labefactare & infringere. TRILLER.

Sic infra Λιθίδιον, οὐ λιθάριον. Eadem hic fere legas in *Phrynicho* p. 76. Sed recte ibi obſervavit *Hoeſchel.* Platonem κυναρίου voce plus ſemel fuiſſe uſum. Addo *Xenoph.* Lib. VIII. Κυροπ. pag. 223. B. & *Theophr.* Charact. cap. 21. *Luciani* verba vide T. III. p. 530. Ed. ult. De κυρίττειν adi *Moerida*, *Etym. M.* & *Heſych.* cum commentariis. OUDEND.

Theophraſtus Charact. cap. 21. p. 176. *Xenophon* Cyrop. Lib. VIII. cap. 31. p. 249. Sed reſpuunt ejusmodi diminutiva Attici; ſic noſter infra λιθίδιον, οὐ λιθάριον. conf. *Tzetzes* ad *Heſiodi* Oper. & Dies p. 47. Per jocum dixit *Ariſtophanes* χρυσιδάριον & ἱματιδάριον teſte *Ariſtotele* Rhetor. L. III. c. 2. p. 436. Voce κυνίδιον uſus eſt *AElianus* H. A. Lib. XVII. cap. 17. p. 937. qui locus ita forte legendus: ἀλλ' οἷα τιθασσοὶ, καὶ ὑποσαίνουσι γε αἱ Κάσπιαι, καὶ ὑπαικάλλουσι τῶν παρ' ἡμῖν κυνιδίων δίκην.

4 Εἰ καὶ Θεόπομπ.] Nec *Xenoph.* abſtinuit Cyrop. VIII. p. 176. Conf. *Phrynich.* p. 30. A. *Steph.* de Dial. p. 158. WITTER.

1 Λουκιαν. ἐν τῇ θ. ἐ.] T. II. p. 711. *Graev.* IDEM.

2 Καὶ ὅπερ.] Delet particulam καὶ MS B.

3 Κυρίττειν.] *Moſchopul.* περὶ σχεδ. p. 5. DRAKENB.

Utrumque tamen in uſu eſſe, monent *Heſych.* *Suidas*, *Pollux* & alii Grammatici Veteres, ut notum. Ceterum de verbo κυρίττειν, vid. Celeb. *Abreſch.* Animadverſ. in *AEſchyl.* Lib. I. cap. 27. p. 195. TRILLER.

Idem ſtatuit *Moeris* h. v. Metaphorice κυρίσσειν dixit *AEſchylus* pro *acriter dimicare* Perſ. vſ. 310.

Νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα.

Scholiaſtes: συνέκρουον ἀλλήλοις· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων τῶν συγκρουόντων τοῖς κέρασι. STOEB.

1 Κυ-

[1] ΚΥΡΟ'Ω κυρῶ, τὸ βεβαιῶ· [2] κυρέω δὲ κυρῶ, [3] τὸ περιτυγχάνω. τὸ δὲ [4] ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω, ποιητικόν· ὃ καὶ μετὰ ὑπαρκτικοῦ πάλιν ῥήματος τίθεται. οἷον, κυρεῖ ὤν, [5] ὥσπερ καὶ τυγχάνει ὤν.

ΚΩ'ΜΑΣ τοὺς [6] στενωπούς. [7] ἀφ' οὗ καὶ ἐγκώμιον. [8] ἐγκώ-

μιον

---

1 Κυρέω &c.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 4. DRAKENB.

Ita *Sophoclis* Schol. pag. 19. τὸ κυρῶ περισπωμένως φησὶν ἡ συνήθεια καὶ Ἀττικοί· ἐν δὲ εὐκλικοῖς βαρύνουσιν αὐτὸ Ἀττικοὶ, μετ' ἐκθέσεως τοῦ υ κύροι λέγοντες. SALL.

Ita intelligendus *AEsch.* Perſ. vſ. 521. Ὅμως δ' ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὑμῶν. Vertit *Stanlejus*: Sed quoniam haec (*ex parte*) invaluit locutio veſtra; propius accedunt cogitationes poſteriores in Notis Doctiſſ. Viri ad h. l. *ſed quoniam ſententia ita firmavit*, vel: *quoniam vos ita ſtatuiſtis.* Nimirum τῇ δὲ pro οὕτως accipiendum hic eſſe ſuadet Scholiaſtes. Melius forſan pro τάδε. Atoſſa enim nuncium alloquitur, qui de inſigni Perſarum clade ad ipſam retulit; ex quo cum ea ſociorum mala reſciviſſet, quae ipſi per ſomnum viſa erant, commode videtur reſpondiſſe nuncio ſimul atque Choro: *ſed quoniam locutio veſtra baec confirmavit* &c. Sic conſtructum legitur verbum, ſenſu haud prorſus abſimili, apud *Ariſtoph.* Theſm. vſ. 376. Ἀλλ' ὦ παγκρατὲς Ζεῦ ταῦτα κυρώσειας. STOEBER.

2 Κυρέω δὲ.] Ultima vocula non eſt in Leidd. De τοῖς τυγχάνει ὢν adi ad V. τυγχάνει. OUDEND.

3 Τὸ περιτυγχάνω.] *Phavor.* ἐπιτυγχάνω. WITTER.

Vel ἐντυγχάνω Schol. *Eurip.* Hec. vſ. 689. *conſequor* apud *AEſch.* Prom. vſ. 70.

Ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων.

STOEBER.

Addit MS. A. poſt περιτυγχάνω, ὅπερ μετὰ τοῦ ἐν ἢ περὶ τίθεται.

4 Ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω.] Sic *AEſch.* l. c. vſ. 600. & 799. STOEBER.

5 Ὥσπερ καὶ τυγχ. ὤν.] Abeſt καὶ in *Phavor.* male. WITTER.

Addunt iterum poſt hanc periodum MS. A. & B. κυνηγέτης, Ἀττικοί· κυνηγὸς δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες.

6 Στενωποὺς.] *Spanhem.* ad *Julian.* p. 5. DRAKENB.

Scr. στενωπ. WITTER.

Vere Leid. pr. στενωποὺς. Saepius hic peccarunt Editores. Sed & uterque Leid. habet ὁδοὺς· quod ſe ſatis defendit, ſc. ὁδοὺς, ῥύμας. Verum tamen Grammaticis, ut *Phrynicho* V. ῥύμη, & *Suidae* V. Κώμη, *Phavorino* V. ἐγκώμιον, maſculini generis eſt ſc. τόπος. Nec abit *Herodianus* MS. Κῶμας, τοὺς στενωποὺς, ἀφ' οὗ ἐγκώμιον. ἐγκώμιον δὲ καὶ ἔπαινος εἰς ἀνθρώπους λέγεται· καὶ ἔστι μὲν ἔπαινος ἐν βραχεῖ· Τὸ δὲ ἐγκώ-

μιον δὲ καὶ ἔπαινος, εἰς ἀνθρώπους λέγεται. καὶ ὁ μὲν ἔπαινος, ἐν βραχεῖ λόγῳ· τὸ δὲ ἐγκώμιον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς βραχέος λόγου [1] ἐγκώμιον ἔχοντος λέγεται, καὶ [2] ἐπὶ τοῦ κατὰ τέχνην ἐγκωμιαστικοῦ λόγου. [3] ὕμνος δὲ, ἐπὶ θεοῦ

ἐγκώμιον ἐκφέρεται κατὰ τέχνην· ὕμνος δὲ λέγεται ἐπὶ θεῶν. Adi *H. Steph.* in Thes. pag. 1010. & Comm. ad *Poll.* Lib. IX. §. 38. ac de ἐγκωμίῳ hinc deducto ad *Steph. Byzant.* V. Κώμη, & *Hesych.* OUDEND.

Pro τοὺς MS. B. τὰς legit.

7 Ἀφ' οὗ καὶ ἐγκώμιον.] Non dubito ad hanc quoque originem referre vocem κωμασία, quam nemo Lexicographorum, quod meminerim, recensuit hactenus. Meminit autem *Clem. Alex.* Strom. V. pag. 567. A. ἤδη καὶ ταῖς καλουμέναις παρ' αὐτοῖς κωμασίαις τῶν θεῶν ἀγάλματα . . . περιφέρουσι. De AEgyptiis illi sermo est, quibus videtur pompa ita dicta, qua Deorum simulacra vel insignia per vicos circumferebantur. STOEBER.

8 Ἐγκώμιον δὲ.] Sua Noster hoc loco debet *Aphthonio*, quem vid. in Progymn. de Encomio. Conf. *Theo* cap. 8. p. 100. add. vitam *Aristoph.* a *Thoma* descriptam apud *Küster.* p. 14. De differentia, quod obiter, inter ἔπαινος & μακαρισμὸς vid. apud *Synes.* p. 4. A. WITTER.

1 Ἐγκώμιον ἔχοντος.] MS. Oxon. ἔπαινον ἔχοντος. *Suidas* ait ἔπαινον dici de una actione, ἐγκώμιον de pluribus. Vide omnino *Aristotel.* Rhetor. cap. 4. OUDEND.

MS. A. ἔπαινον ἔχ.

2 Ἐπὶ τοῦ κατὰ &c.] Articulum fide MStorum addidi, qui vulgo male aberat: dein μόνον Leid. sec. & in utroque elegantius ἐπὶ θεοῦ καὶ ἐπὶ ἀνθ. Oxon. καὶ ἐπὶ θ. Leid. sec. quoque ἀνθρώπου. Non vero ὑμνεῖν solum de hominibus aeque ac diis, sed & ὕμνος in usu fuit de hominibus, frequentius vero de diis. Hinc aliquoties ὕμνος γαμικός. Quomodo avis ἀηδὼν θέλγει γονὰς ὕμνῳ τινὶ γαμικῷ, ut leg. apud *AElian.* Lib. XVII. An. C. 22. Quin & ὕμνος de carmine lugubri, sive diis manibus dedicato, ut *AEliano* Lib. XII. V. H. cap. 55. immo & in vituperio dicitur. Et sic ἐπὶ κακῷ pro ὑβρίζειν adhibuit verbum *AEschylus* loco per *Thomam* indicato vs. 17. V. *Stanlej.* & omnino *Ez. Spanhem.* ad *Julianum* p. 10. MSS. hic habent ὑμνεῖθ'. Edd. Vett. ὑμνεῖσθ'. OUDEND.

MS. A. & B. ἐπὶ τοῦ κατὰ.

3 Ὕμνος δὲ.] Vid. *Spanhem.* ad *Julian.* Or. I. p. 10. DRAK.

Commodus occurrit locus apud *Arrian.* IV, p. 166. ὕμνοι μὲν ἐς τοὺς θεοὺς ποιοῦνται, ἔπαινοι δὲ ἐς ἀνθρώπους. Neque tamen ista vetant, quominus ὑμνεῖν dixe-

θεοῦ μόνου. τὸ δὲ ὑμνῶ, [1] ἐπὶ θεοῦ καὶ ἐπὶ [2] ἀνθρώπων.
[3] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

[4] Ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις.

Καὶ ΚΩΜΩΙΔΟΠΟΙΟΣ, καὶ [5] κωμῳδιοποιός.

---

dixeris ἁπλῶς *celebrare*, exemplo *Xenoph.* Ἑλλ. pag. 486. WITTER.

Conf. Schol. *Sophocl.* ad Electr. vs. 383. *Arrianus* Lib. IV. de Exped. Alex. M. c. II. pag. 166. *Eustathius* ad *Dionysii* Perieg. pag. 198.

1 Ἐπὶ θεοῦ.] MS. A. καὶ ἐπὶ θ. MS. B. ἐπὶ θεοῦ μόνου.

2 Ἀνθρώπων.] Uterque MS. ἀνθρώπου.

3 Αἰσχύλ. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.] Vers. 7.

4 Ὑμνοῖθ'.] Conf. *Julian.* Or. 2. p. 49. DRAKENB.

Uterque MS. ὑμνεῖθ'.

5 Κωμῳδιοποιός.] *Aristid.* p. m. 53. med. WITTER.

Neque *Plato* vocem aversatus est, siquidem recte legitur pag. 756. C. edit. Francof. quae nunc ad manus non est. Diserte vero *Athenaeus* p. 2. fin. ὁ κωμῳδιοποιὸς Εὔπολις φησί. Quae eo pertinent, ut haesitantem *Henr. Stephanum* confirmare possis T. II. Thes. p. 535. D. tum vero emendare *Moeridem*, qui iniqua, uti videtur sententia, vocem istam ex Atticarum numero proscripsit. STOEBER.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ'.

[1] ΛΑΓΧΑΝΩ δίκlω τῷ δεῖνι, [2] ἤγȣν κεί(?)σιν, Ἀττικοὶ λέγȣσιν, ȣ̓κ ἐπιφέρω. διὰ κλήρȣ γδ̀ τὰς δίκας ἐποίȣν. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθlωαϊκῷ· καὶ λαγχάνει Ποσειδῶν [4] Ἄρει τlὼ ὑπὲρ τȣ̃ παιδός.

[5] ΛΑΓΩ'Σ διὰ τȣ̃ ω' μεγάλȣ Ἀττικοὶ, οἱ δὲ Ἴωνες [6] μικρογραφοῦσιν.

[7] Ἡ ΛΑΙ'ΛΑΨ, οὐχ ὁ λαίλαψ. [8] Ἀριστείδης ἐν [9] τετάρτῳ

---

1 Λαγχάνω δίκην τῷ δεῖνι.] Attice inquit dici pro ἐπιφέρω, quod Lat. est *dicto judicium*, *litem intendo*. Exempla habet *Budaeus* Comment. L. Gr. pag. 22. BOS.

2 Ἤγȣν κρίσιν.] Exsulant ab Oxon. *Aristidis* locus, cui innumeri addi possunt, habetur T. I. p. 107. Ed. Angl. OUDEND.

Non agnoscit haec MS. A.

3 Ἀριστ. ἐν Παναθ.] Pag. 6. l. 3. Conf. *Ammon.* in voce, & *Harpocr.* voc. λῆξιαρχικὸν & λῆξις. STOEBER.

4 Ἄρει.] MS. A. & B. Ἀρεῖ.

5 Λαγώς.] Vid. *Athenaeus* Lib. IX. p. 400. DRAKENB.

Vid. *Phryn.* p. 30. *Steph.* p. 148, 193. WITTER.

Add. *Graev.* ad Soloec. T. III. p. 556. & *Maittaire* de Dial. p. 20. seq. STOEBER.

Addit *Phrynichus* pag. 79. τὸ λαγωὸς ȣ̓κ ἔστιν. ubi vide Commentarios. Aliis λαγωὸς poëticum, aliis melius commune habetur. Mihi certe, extra poësin apud Atticos si inveniam, maxime suspectum est τὸ λαγωὸς, & λαγωοί: ut, cum semel in *AEliano* Lib. VII. An. 8. occurrit λαγωοί. Nam alibi semper dicit cum *Xenoph.* οἱ λαγῷ, in cujus p. 36. A. MS. Leid. corrupte praebet item οἱ λαγωοί. & in *Luciano* T. I. p. 603. II. p. 28. λαγωῶν pro λαγῶν. Confer *Graevium* ad *Luciani* Soloec. T. III. 556, 557. OUDEND.

6 Μικρογραφȣ̃σιν.] *Cyrillus* Lex. MS. τὸ μὲν λαγὸς κοινὸν εὑρηται παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν . . . . τὸ δὲ λαγωὸς Λακώνων ἐστίν. Ceterum caro Athenis lepores venibant teste *Nausicrate* in Excerpt. *Grotii* p. 879.

7 Ἡ λαίλαψ.] Operae pretium erit ex Cod. *Etymol.* MS. Bibl. LB. in lucem protulisse minime spernendam hujus vocis interpretationem: Λαῖλαψ· συστροφὴ ἀνέμȣ (notatur & altera lectio ἀνέμοις) ζοφώδης, ἐπομβρος

τάρτῳ τῶν ἱερῶν· [1] λαίλαπι ἀγρίᾳ.

[2] ΛΑΛΙΑ', καὶ προσλαλιά, καὶ προλαλιά, [3] δόκιμα· [4] κα-ταλα-

---

βρος· λέγεται δὲ κυρίως τὸ κατ' ἐκπυρρήνισμὸν γενόμενον κεραύνιον πνεῦμα, ὃ καὶ ἐκνεφίας παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ὠνόμασται· οὗτος δὲ ἐκνεφίας καὶ μετὰ τὴν τῶν νεφῶν ἔκρηξιν κατὰ κύκλον καὶ περὶ τὴν γῆν εἰλεῖται, καὶ πρὸς τὴν οἰκείαν αὖθις ἀνακάμπτει ἀρχήν· ὅθεν καὶ λίθους ἐφέλκεται, καὶ λέμβον ἀνασπᾷ, καὶ χοῦν ἐπισύρεται· ἃ δὴ αὖθις ἐν ἄλλοις τόποις καταρρηγνύμενα ἔκπληξιν καὶ θαῦμα πᾶσι παρέχει τοῖς θεωμένοις· ὥσπερ δὴ καὶ ὁ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς καταρραγείς ποτε λίθος δεισιδαιμονεῖν τοὺς ἐποίκους πεποίηκε· τοίνυν καὶ εὐστόχως ἂν ἐτυμολογηθείη λαῖλαψ, ἀπὸ τοῦ λᾶας λάπτειν, ἤγουν λίθους, λάλαψ τις ὤν, κατὰ προσθήκη Αἰολικῇ τοῦ ι λαῖλαψ. Ἐντεῦθεν δὲ καταχρηστικῶς καὶ πᾶς ἄγριος καὶ κινδύνου αἴτιος ἄνεμος λαῖλαψ ἐπονομάζεται· Masculino genere noster *Etymol.* quod recentioribus non infrequens: meliorum & *Homeri* usu nititur *Thomae* monitum: ut *Aristid.* quem profert T. I. p. 584. A. sic & *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 111. C. ὑπὸ ἀγρίας λαίλαπος· ubi *Schol.* ὁ μετὰ συστροφῆς ἄνεμος· proxime *Cyrill.* in Lex. MS. σκότος μετὰ συστροφῆς ἀνέμου· hanc probatiorem formam secutus est *Marc.* Euang. IV, 37. Ceterum animadverte κατ' ἐκπυρηνισμὸν, litera quippe detrahenda: nam τὸ ἐκπυρηνίζειν εἴρηται ἀπὸ τοῦ τοὺς πυρῆνας τῶν ἐλαιῶν τοῖς δακτύλοις συμπιλουμένους ἐξακοντιζόντων διὰ τὸ μυουρίζον σχῆμα· ut scribit *Simplic.* ad *Aristot.* Φ. A. IV. f. 155. a. Strato gravitatem cunctis corporibus naturalem & insitam tribuebat; τὰ δὲ κουφότερα τοῖς βαρυτέροις ἐπιπολάζειν οἷον ἐκπυρηνιζόμενα, teste *Stob.* Ecl. Phys. p. 33. vs. 13. Appositus est ad Grammatici nostri mentem locus *Philop.* περὶ Κοσμοπ. pag. 111. τῷ ἄνω πυρὶ, τῷ ἀστραπαίῳ λέγω καὶ τῷ κεραυνίῳ . . . βίας δεῖ πρὸς τὸ φέρεσθαι κάτω διὰ τὴν ἐναπόληψιν τῶν νεφῶν ἐκπυρηνιζομένῳ βιαίως ἐξ αὐτῶν· cui convenit *expressum ventis per nubila fulmen Lucani* I, 151. vide quae notantur ad *Hesych.* in Ἐξεπύρωσε. HEMSTERH.

Id monuit quoque *Suidas* in h. v. *Aristidis* verba vide T. I. p. 329. Ed. Angl. OUDEND.

8 Ἀριστείδ. ἐν δ'. τ. ιε.] Pag. 177. Conf. *Erot.* h. v. & *Steph.* de Dial. p. 157. STOEBER.

9 Τετάρτῳ.] MS. A. δευτέρῳ.

1 Λαίλαπι.] MS. A. καὶ λαίλαπι.

2 Λαλιὰ &c.] Λαλὸς *Lucian.* Contempl. p. 342. DRAKENB.

Adfatus, inquiunt *Glossae*, quae vox rarioris est usus: legitur apud *Lucianum* T. I. p. 509. προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος. ad προσλαλιὰ quod spectat, de hocce nomine altum apud scriptores silentium. SALLIER.

ϗαλαλιὰ δὲ, οὐδεὶς εἶπε τῶν ἀρχαίων. ἀλλ' ἀντὶ τούτου κατηγορεία. ὡσαύτως καὶ ῥητέον, [1] οὐ λαλητέον.

Καὶ ΛΑΜΠΑ'Σ καὶ λαμπάδιον.

[2] ΛΑΜΠΡΑ' ἐσθὴς κάλλιον λέγειν, [3] ἢ λευκή. [4] λαμπρὰ ἡμέρα, οὐ καθαρά.

ΛΑ-

F. ὡσαύτως καὶ κατηγορητέον, οὐ καταλαλητέον. ABRESCH.

Gloss. MS. γλῶσσα, λαλία, διάλεκτος. *Anthol.* Lib. VII. Epigr. 99. p. 976. *Plutarch.* Sympos. Lib. VIII. p. 717. C. conf. *Hadr. Valesius* Emend. Lib. I. cap. 26. p. 30.

3 Δόκιμα.] Lexica igitur his compositis sunt augenda. De καταλαλιᾷ ab Apostolis *Paulo* & *Petro*, item *Polycarpo*, *Barnaba* aliisque usurpata, vide *Suidam*. Dein ἀλλ' ἀντὶ & pro οὐ λαλητέον est οὐ λαλητέον in MSS. Leidd. & Oxon. Vere, ut opinor; quamvis in Epigrammate in *Euripidem* sit λαλητέος apud *Suidam*. OUDEND.

4 Καταλαλιά.] Vox ab Apostolo *Paulo* usurpata, qua deinde *Patres* usi, nempe *Clem.* Alex. p. 556. & *S. Basilius* T. II. p. 247. & 497. SALLIER.

Polybius Lib. III. pag. 334. τὸν μὲν Φάβιον κατελάλει.

1 Καὶ λαλητέον.] MS. A. & B. οὐ λαλητέον.

2 Λαμπρὰ ἐσθὴς &c.] Immo κάκιον λέγειν, inquam ego; si nempe de veste plane alba, proprie sermo est: tum sane semper, ad vitandam ἀμφιβολίαν, melius accuratiusque dicitur ἐσθὴς λευκή, quam quidem λαμπρά. Omnis enim ἐσθὴς λευκὴ est quidem λαμπρά; sed vice versa, non omnis ἐσθὴς λαμπρὰ est λευκή; potest enim esse purpurea vestis, item coerulea, viridis, aut alio ejusmodi colore nitido & acuto fulgida: inde ἐσθὴς λαμπρὰ plerumque vestem coccineam, aut purpuream & rarius albam, denotare solet, docte observantibus Viris maximis *Salmasio* ad *Tertullian.* de pallio, p. 134. & in Exercit. Plinian. p. 244. seqq. & *Is. Casaubono*, in Exercitat. Anti-Baronianis, XVI, 73. p. 534. ubi nempe illam ἐσθῆτα servatoris λαμπράν, *Luc.* XXIII. de qua tot inter Eruditos Interpretes hactenus fuerunt, & erunt in posterum, lites, explicare contendit, qua de re vid. inprimis *B. Wolfium* in Curis philol. ad illum locum pag. 762. item *Lydii* florum spars. ad Passionem J. C. p. 140. seqq. & ejusdem Syntag. de Re Milit. p. 17. maxime vero *Jo. Henningii* Archaeologiam passionalem, Cap. XI. p. 96. seqq. ut *Bynaeum*, *Sagittarium*, *Rassium*, *Ursinum*, *Grotium*, *Heinsium* aliosque jam taceam laudatos olim mihi in Exercitationibus philol. ad *Hug. Grotii* Christ. pat. Tragoed. pag. 405. Edit. Ildæ. Nimirum ex hoc ipso sacro

cro *Lucae* loco, inter alia multi, nunc clarissime patet, τὸ λαμπρὸν nunquam per se λευκὸν, seu album significare; sed potius nitidum, splendidum, fulgidum, id quod inter alia, clarissime patet ex istis *Galeni*, Lib. X. de usu Part. ubi λαμπρὸν, inquit, τὸ οἷον ἐπιπέμπειν αὐγὴν ἐπιτήδειον· omnibus ergo generatim coloribus splendidis τὸ λαμπρὸν est commune. Quoniam autem albus inprimis color insignem de se spargit nitorem ac splendorem, uti vulgo notum; ideo saepissime idem significat, τὸ λαμπρὸν, ac τὸ λευκὸν, ut ex *Callimachi*, *Pindari*, *Euripidis* & *Aristophanis* Scholiastis, item *Eustathio*, *Hesychio*, *Suida* & multis aliis affatim constat. Tum vero probi & circumspecti Auctores ad vitandam illam inter τὸ λευκὸν & λαμπρὸν, ambiguitatem, superius jam notatam, ἐπεξηγήσεως necessariae caussa, utrasque illas voces nempe λευκὸν ac λαμπρὸν, scite & apte conjungunt, ut nempe nemo lectorum amplius dubitare possit, de albo colore splendido sermonem esse, non de splendido colore solo, qui scilicet sine necessaria illa τοῦ λευκοῦ adjectione, & purpureus esse poterat, ut jam dixi, & coccineus & viridis ac coeruleus, atque ita porro. Quod perquam valide & egregie confirmat singularis ille *Hippocratis* locus, de Victu Acut. pag. 291. Μελίκρητον λαμπρὸν, καὶ λευκὸν, καὶ διαφανὲς γίγνεται· sic & idem Lib. de Aëre Loc. & Aquis, & alibi, commemorat τὰ ὕδατα λαμπρὰ καὶ λευκὰ, quomodo & *Strabo*, *Plutarchus* & *Athenaeus* loquuti sunt, res enim nota: Quare ex hactenus dictis nunc λαμπρῶς ac λευκῶς patere confido, Grammaticum nostrum, hic aut suae ipsius linguae fuisse ignarum, aut, quod verius certiusque arbitror, iterum, pro more consueto, scriptores Novi Testamenti sacros oblique & maligne hic reprehendere voluisse, apud quos quippe aliquoties occurrit, ut notum, ἔνδυμα λευκὸν, & στολὴ λευκή. TRILLER.

Diod. I. pag. 81. C. *Lucian.* ἐνυπν. pr. 10. δείξασα τὴν ἑαυτῆς ἐσθῆτα, πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει. *Polyb.* X, 4. de Scipione: ἠξίου τήβεννον αὐτῷ λαμπρὰν εὐθέως ἑτοιμάσαι. τοῦτο γὰρ ἔθος ἐστὶ τοῖς τὰς ἀρχὰς μεταπορευομένοις. Neque tamen minus frequens ἐσθὴς λευκή. Vid. *Polyaen.* I, 27. p. 53. *Diod.* XVI. pag. 480. B. *Joseph.* p. 775. B. &c. WITTER.

Add. *AElian.* Var. XII, 32. STOEBER.

Λευκὴ χλαῖνα est apud *Antiphanem* in Excerpt. *Grotii* p. 603. λευκὴ στολὴ apud *Achillem* Tat. Lib. VIII. p. 487. λευκὴ ἐσθὴς dixit *Josephus* Antiq. Lib. XI. cap. 8. ad *Thomae* mentem locuti sunt *Artemidorus* Oneirocr. Lib. II. cap. 3. *Diodorus* Sic. Lib. I. cap. 90. *Plutarch.* Praecept. connub. p. 144. D.

3 Ἡ λευκή.] Est enim illa, quae Latinis *alba*, a qua differt *candida* seu λαμπρὰ & splendens. De λαμπρᾷ ἡμέρᾳ V. *Suidam.* Alia est λευκὴ ἡμέρα sive

 bonus

ΛΑΜΥΡΙ'Α, ἡ εὐτραπελία. [1] Πλούταρχος ἐν τῷ, πῶς ἄν τις [2] διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου· [3] ἂν ἔγγιστα φαίνονται λαμυρίας καὶ θρασύτητος. λέγεται δὲ λαμυρία, καὶ ἡ κατάπληξις, καὶ ἡ [4] ἡδύτης, καὶ ἡ καθαρότης. ὅθεν καὶ [5] λαμυρὰ πηγὴ, ἡ καθαρὰ καὶ ἡδεῖα, παρὰ Θουκυδίδῃ. ἔτε-

---

bonus festus & hilaris dies, de quo infra. OUDEND.

4 Λαμπρά.] Vid. ill. *Ez. Spanhemius* ad *Juliani* Caesar. pag. 42.

1 Πλουταρχ.] L. c. pag. 66. C. ubi ἂν ἔγγιστα φαίνωνται κ. τ. λ. *Zonaras* X, 10. pag. 488. B. de Cleopatra: διὰ τοῦτο τὸ τέχνασμα λαμυρᾶς φανείσης κ. τ λ. ubi idem quod εὐτράπελος. Est & Comparat. λαμυριότερον *Xenoph.* p. 708. & λαμυρῶς apud *Synes.* p. 36. A. ubi conf. *Petav.* p. 89. init. WITTER.

AEl. de Anim. Lib. I. c. 14. λαμυρώτερα ταῦτα τῇ κράσει τῶν ὀνομάτων εἴρηται. ABRESCH.

2 Διακρίνειε.] MS. B. διακρίνοι.

3 Ἂν ἔγγιστα.] Sic rescripsi fide Codicis Leid. pr. ut postulat sensus *Plutarchi* T. II. p. 66. C. ubi & φαίνωνται. Inepte vulgo ἀνέγγιστα. Dein λαμυρὰν πηγὴν alii explicare malunt μεγάλην, πολλήν. V. *Etym. M.* & *H. Steph.* OUDEND.

4 Ἡδύτης.] MS. B. ἡδύτης δὲ καί.

5 Λαμυρὰ πηγή.] In *Thucydide* non reperiri observant Viri praeclari *C. A. Dukerus* in Praef. p. 13. & *Jos. Wasse* in Ind. idque sane, ut nunc se res habet, verum est. Hoc tamen adparet tale, quod a *Thoma* fingi non potuisse videatur: sine dubio ex veteri quodam Grammatico suos in hortulos derivavit. Experiamur itaque, an aliquis in *Thucydide* locus investigari possit, ubi λαμυρὸς probabili conjectura, nil enim ultra promitto, reponatur. Scribit Historicus II, 15. pag. 108. καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν, τῶν τυράννων οὕτω σκευασάντων, Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι, φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιῤῥόη ὠνομασμένῃ, ἐκείνῃ τε ἐγγὺς οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο. quorum, si vulgatae lectionis fides constat, hic erit sensus: fontem, qui olim, scaturiginibus adhuc apertis & conspicuis, Callirrhoë dicebatur, Ἐννεακρούνου nomen accepisse, postquam eum Pisistratidae tali modo circumstruxerant, ut aqua collecta per novem fistulas emitteretur. Sic intelligendus etiam, quod *Amasaeo* latuit, *Pausan.* I. p. 34. vs. 10. *Lutatius* ad *Stat.* Theb. XII, 629. quum de Callirrhoë notat, *Fons novem capitibus means*, scaturigines ipsas indicaverit, an fistulas sive salientes, non clare liquet. At si φανερῶν, scriptura parum discrepante, mutaveris in λαμυρῶν, oppor-

ἕτεροι δὲ καὶ [1] λαμυρὰ χαφὴ λέγουσιν. [2] οὐδεὶς μέντοι τῶν ῥητορικῶν τῷ ὀνόματι τούτῳ ὅλως ἐχρήσατο.

Τὸν

opportune pristini nominis caussa fuerit explicata, dictaque Callirrhoë a grata leniter manantis aquae jucunditate: casus enim absoluti, ut notum, saepe valent idem, quod διὰ τὸ λαμυρὰς εἶναι τὰς πηγάς. Hoc pacto consultum erit *Thomae*, &[1], quem ille secutus est auctorem, Grammatico. Fuit autem in eo *Thucydidis* loco jam dudum certe aliquid turbatum, ut ex Codd. adparet, quorum hi οὕτω σκεδασάντων, alii οὕτως κελευσάντων, vel, quod *Scholiastes Aphthonii* ad ἔκφρασιν arcis Alexandrinae suggerit, καλεσάντων. Ne λαμυρὸν in *Thucydide* pro grato & amoeno feram, minime retinet me *Phrynichus* p. 128. observans τοὺς νῦν τὴν ἐπίχαριν τῷ ὀνόματι σημαίνειν, τοὺς δ' ἀρχαίους τὸν ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ. cui quantum in hoc genere sit tribuendum, inter eruditos jam satis constat: suspicionem *Pauwii* de origine vocis ibi propositam praeter alia facile refellit syllabae μυ modus in μύρειν productus, in λαμυρὸς brevis. De ipsa voce agendi tempus non est: proferam tantum *Etymologi* locum ex egregio Cod. MS. Biblioth. LB. auctiorem: Λαμύρος· στωμύλος· λάλος· καὶ λαμυρία ἡ στωμυλία· ἡ λαμυρία, ἡ ἀλόγιστος ἀνδρεία, καὶ λαμυρὰν τὴν θάλασσαν· οἷον, πολλήν· καὶ λαμυρὸν πολίτην τὸν ἀναιδῆ καὶ λάβρον· ἤγουν τὸν μεγαλόβουλον καὶ θορυβώδη· scribendum utique λαμυρὸν πολίτην· posterius indicium facit Dorici scriptoris, unde haec depromta. *Cyrill.* Lex. MS. Λάμμυρον· εὔλαλον· ἀτράπελον· καταπληκτικόν· & Λαμυρία, ἡ σαλία. quae est, ne forte pro λαλία vitiose scriptum putes, φλυαρία, *stulta garrulitas:* σάλος enim Graecis recentioribus μωρὸς, *importune & stulte nugax:* *Suid.* Σιληνός· ὁ σάλος καὶ φλυαρός· ubi non debuerat a *Kustero* sollicitari, neque suspectum haberi in V. Ἔκνοον. Non aliter apud *Hesychium*, Ὕσλος (ita scribo Laconice pro ὕθλος) σαλὸς, φλύαρος· confer Ὕθλους. Extitere Sec. V. monachi οἱ διὰ Χριστὸν σάλοι vel προσποίητοι σάλοι· *Euagr.* H. E. IV, 34, 35. itidemque παρθένοι σάλαι· *Pallad.* Hist. Lauf. pag. 96. cum quo conferendus est *Ephraïm Syr.* p. 419. 420. Vid. *Car. Du Cang.* Gl. M. & I. Gr. HEMSTERH.

Anthol. Lib. VII. epigr. 108. p. 981. *Asclepiades* epigr. a cl. *Reiske* edito Miscell. Lipf. Vol. IX. P. II. pag. 305. ἡ λαμυρή μ' ἔτρωσεν Φιλαίνιον. *Nicander* Theriac. vs. 294. Λαμυρὰ nomen proprium in Inscript. apud *Gruterum* p. MXLV. 5.

1 Λαμυρὰ χαφή.] Haec illustrant *Phrynichum* p. 128. ubi plura. OUDEND.

2 Οὐδείς.] Desunt ultima in MS. A. & B.

 1 Ἀρσε-

Τὸν ΛΑΡΥΓΓΑ ἀρσενικῶς, Ἀττικοί· τὴν φάρυγγα δὲ θηλυκῶς, εἰ καὶ Ἐπίχαρμος [1] ἀρσενικῶς λέγει. καὶ [2] Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν ἅπαξ· ἦν δὲ τὸν χρόνον ἐργώδη τοῦτον τὰ περὶ τὴν φάρυγγα. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

—— ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
Χανδάνῃ. —— —— ——

[4] Ἔστι δὲ φάρυγξ μὲν, ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος· λάρυγξ δὲ, ἡ τῶν σιτίων εἴσοδος· ὡς [5] ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ δράματι·

Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' [6] ἂν ἐκτέμοιμί σου,
—— ὦ τοὺς [7] κόλικας [8] κατέσπασας.

Καὶ

1 Ἀρσενικῶς.] *Phrynicho* p. 22. & *Herodiano* p. 212. adsentitur *Thomas. Etymologici* auctor ait, Dorienses masculino genere uti, *Philoponus*, & ex eo *Suidas* statuunt masculine significare τὴν τῆς φωνῆς διέξοδον. Sicut etiam *Etymologo* λάρυγξ est δι' οὗ λαλοῦμεν καὶ ἀναπνέομεν, φάρυγξ δὲ, δι' οὗ ἐσθίομεν καὶ πίνομεν. Utramque vocem utroque sensu adhibuerunt veteres. OUDEND.

2 Ἀριστείδης.] L. c. p. 181. sed ibi τοῦτον ἐργώδη & post τὴν φαρ. WITTER.

In ejus vulgaribus Codd. & Edd. nunc τὴν φάρ. habemus T. I. p. 349. OUDEND.

3 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vs. 260. quem locum edit. Thom. Rom. sic exhibet: ὅσον χανδάνει ὑμῶν ἡ φάρυγξ. WITTER.

Vs. 260. ex cujus Editionibus *Thomae* textum reformavit *Blankardus*. Nam in Leid. pr. & Ed. Rom. est ὅσον χανδάνει ἡμῶν ἡ φάρυγξ. & in Ed. Vasc. corruptissime ὅσον χανδάνειν ὑμῶν ἡ φ. Sicut & altero loco vs. 583. MSS. Leid. Oxon. Edd. Rom. Vasc. praebent κατήσθιες pro vulgari κατέσπασας, quod tamen verius videtur. Male in iisdem quoque κόληκας, vel κώληκας. Vide ad *Hesych.* V. κόλιξ. OUDEND.

Ac ita quoque MS. A. B. Χανδάνῃ.

4 Ἔστι.] Vid. *Rufus* Ephes. de Part. Hom. Lib. I. p. 28.

5 Ὁ αὐτὸς ε. τ. α. δρ.] Vs. 583. Romanus Editor. h. l. sic: ὦ τοὺς κώληκας κατήσθιες. WITT.

6 Ἄν.] MS. B. delet ἄν.

7 Κόλικας.] MS. A. κόληκας.

8 Κατέσπασας.] Uterque MS. κατήσθιες.

I Οὐ

Καὶ θαῦμα, πῶς ἐκεῖ μὲν [1] οὐ ποιοῦμεν ῥῆμα· ἐπὶ δὲ τοῦ λάρυγγος ποιοῦμεν, οὐ τὸ τούτου, ἀλλὰ τὸ [2] τῆς φάρυγγος σημαινόμενον ἔχον. [3] λαρυγγίζω γὰρ φαμὲν οὐ τὸ ἐσθίω, ἀλλὰ τὸ εὐήχως λέγω.

ΛΑΤΟ'ΜΟΣ, καὶ λιθουργὸς· [4] καὶ λατομία, καὶ λιθουργία· καὶ λατομῶ, καὶ λίθον ξέω, καὶ λαξεύω καὶ λαξευτὴς, καὶ λίθων ἐργάτης, καὶ λιθολόγος. [5] Θουκυδίδης· ἔχουσαι [6] καὶ λιθολόγους, καὶ τέκτονας. τὸ δὲ λιθοκόπος, ἀδόκιμον, [7] εἰ καὶ Ἀντιφῶν λέγει.

ΛΕΙΜΩ'Ν, τόπος δίυγρος, [8] ἀνθηρὰν πόαν ἔχων, τὸ κοι-

---

1 Οὐ ποιοῦμεν ῥῆμα.] Atqui *Pollux* testatur Lib. II. §. 207. λαρυγγίζειν δὲ εἴρηκε Δημοσθένης, ὅπερ οἱ παλαιότεροι φαρυγγίζειν ἔλεγον, ut *Nunnesius* jam observavit ad *Herodianum*. Eidem Lib. IV. §. 114. ὑποκριτὴς φαρυγγίζων. *Lucianus* τῷ λαρυγγίζειν usus est T. II. p. 348, 436. T. III. pag. 21. V. & *Hesych.* & *Suid.* OUDEND.

2 Τῆς φάρυγγος.] Ita pro τοῦ edi curavi auctoritate Leid. pr. & ipsius *Thomae* praecepto, qui docuerat Attice τὴν φαρ. non τὸν dici. IDEM.

3 Λαρυγγίζω γὰρ φαμ.] Sic *Demosth.* de *AEschine* Orat. de Coron. p. m. 354. A. ἀλλ' ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθὼς καὶ λαρυγγίζων ὥσπερ ἐμοῦ κατηγορεῖν. STOEBER.

4 Καὶ λατομία.] *Lucillius* Anthol. Lib. II. c. 41. epigr. 5. p. 347. conf. cap. 47. epigr. 6. p. 361.

5 Θουκυδ.] Lib. VI. p. 441. B. Conf. VII. p. 515. B. *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 410. *Diod.* XIV. p. 303. C. *Laërt.* p. 37. D. WITTER.

6 Καὶ λιθολόγους.] *Thucydidis* haec verba comparent Lib. VI. §. 44. Ex eo autem loco, putet quis, *Moerida* quoque scripsisse λιθολόγους Θουκυδίδης. λιθοκόπους Ἀντιφῶν. vulgo λιθουργούς. nisi idem *Thucydides* dixisset L. V. §. 82. τέκτονες καὶ λιθουργοί. V. & *Duker.* ad Lib. IV. cap. 4. σιδήρια λιθουργά. Non solus vero *Antiphon* usus est τῷ λιθοκόπος, sed & ipse *Demosthenes*, teste *Polluce* Lib. VII. §. 118. ubi ejus verba protulit *Jungerm.* V. etiam *Jensium* L. Luc. p. 11. OUDEND.

7 Εἰ καὶ Ἀντιφ.] Vid. *Jensii* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 11. DRAKENB.

Vid. *Galen.* T. I. p. 80. D. Conf. *Jens.* p. 11. WITTER.

8 Τρυφερὰν πόαν ἔχων.] *Phavor.* ἀνθηράν. Mox τὸ κοιν. λεγ. λιβ. delet Idem. IDEM.

Leidd. uterque cum *Phavorino.* ἀνθηρὰν πόαν ἔχων. *Hesychio* & *Suidae* ὁ ἀνθηρὸς τόπος. *Moschop.*

κοινῶς λεγόμενον [1] λιβάδιον. [2] κῆπος, ὁ τῶν λαχάνων καὶ τῶν δένδρων. [3] παράδεισος, ὁ δένδρα [4] ἥμερα ἔχων. [5] ἄλσος δὲ καὶ δρυμὼν καὶ λόχμη, ἐπὶ ἀγρίων δένδρων ἱσταμένων ἐπὶ ξηρᾶς· [6] ἕλος δὲ, τόπος λιμνώδης καὶ καλαμώδης.

Οὐ μόνον ΛΕΙΠΟΤΑΞΙΟΝ, καὶ [7] λειποταξία φαμὲν, ἀλλὰ καὶ [8] λειποστρατία, καὶ λειποστράτιον. [9] Θουκυδίδης· λειποστράτιον, εἴ τῳ ἐγένετο.

Οἱ

---

schop. ἄνθη ἔχων. *AElian.* Lib. V. An. 21. ἀνθηρὸς λείμων. Quare hoc restitui; nisi malis ἄνθη καὶ πόαν. *Sophocli*, aliisque λειμωνία πόη, βοτάνη. OUDEND.

MS. A. & B. ἀνθηρὰν.

1 Λιβάδιον.] Praeivit *Eustath.* Comm. p. 1358. λειμὼν δὲ, inquit, εἰς ὃν ὕδωρ λείπεται ἀπὸ τοῦ λέλειμμαι παρακειμένου, ὃν ἡ πολλὴ γλῶσσα λιβάδιον λέγει ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου τοῦ ἔλιβον. Eam vocem de prato etiam usurpari *Hesychius* testatur, sed hujusce significationis exempla nondum vidisse contigit: certe aliud quid significat nomen λιβάδιον quod legitur apud *Plutarchum* T. II. p. 913. διηθουμένη ἡ θάλαττα τὸ ἁλμυρὸν ἀποβάλλει, γεώδες δὲ καὶ παχυμερές ἐστιν. ὅθεν ὀρύττοντες παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ἐντυγχάνουσι ποτίμοις λιβαδίοις· id est aquis potui idoneis. SALLIER.

2 Κῆπος.] Adposite ad hunc locum *Dio* Chrysost. Or. VII. p. 111. D. τὸν κῆπον, ἔφην, τοῦτον, πάνυ καλὸν, καὶ λάχανα πολλὰ, καὶ δένδρα ἔχοντα· conf. Schol. *Homeri* ad Iliad. E. vs. 698.

3 Παράδεισος.] *Eustath.* de Ism. & Ismen. Amor. Lib. I. p. 2. nescio an recte utatur ea voce *Aristaenetus* Lib. I. Ep. 3. memorat enim ibi platanum, quae nescio an sit mansueta. DRAKENB.

4 Ἥμερα.] *Phav.* ἥμ. WITT.

5 Ἄλσος δὲ.] Meminit *Joseph.* pag. 748. λειμῶνας καὶ ἄλση ubi *maleportus* reddit Interpres. IDEM.

6 Ἕλος δὲ.] Vid. Schol. *Homeri* ad Catalog. vs. 13. DRAK.

7 Λειποταξία.] MS. B. λειποταξίου.

8 Λειποστρατία &c.] *Thucyd.* Lib. VI. p. 462. A. STOEBER.

Leid. pr. λειποστρατεία· & sic in seqq. ut saepe peccant Graeci Librarii. Vide de his ad *Suidam* & *Polluc.* Lib. VIII. §. 40. *Thucydidis* verba leguntur Lib. I. §. 99. λειποστρατία apud *Herodotum* Lib. V. cap. 27. quod alii jam monuerunt. OUDEND.

Uterque MS. λειποστρατεία.

9 Θουκ.] Lib. I. pag. 65. D. add. *Joseph.* p. 826. G. *Liban.* I. p. 339. D. *Gloss.* pag. 245. *Desertores*, λειποτάκται. Conf. *Suid.* voc. ἀναυμαχίου. WITTER.

1 Λει-

οἱ μὲν [1] ΛΗΤΟΥΡΓΟΣ διὰ τοῦ η, ἤτοι ὁ τὰ λήϊτα ἔργον ἔχων. λήϊτα γὰρ λέγεται τὰ δημόσια. οἱ δὲ διὰ διφθόγγου.

[2] ΛΕΜΦΟΣ, ἡ κόρυζα. ὡς τὸ, κορύζης καὶ λέμφου ἔμπλεως, [3] παρὰ Λιβανίῳ. καὶ [4] λέμφος ἀρσενικῶς, ὁ κορυζώδης καὶ μυξώδης.

[5] ΛΕΠΤΟΝ κυρίως τὸ μὴ πάχους μετέχον ξύλον, ἀλλ' ἄγαν περιεξεσμένον· ἀπὸ τοῦ λέπω, λέψω, λέλεφα, λέλεμμαι, λέλεψαι, λέλεπται. ἐκεῖθεν δὲ εἰς διαφόρους σημασίας ἐξῆκται. λεπτὸν γὰρ νόημα λέγομεν, τὸ μὴ τοῖς πολλοῖς εὔληπτον, καὶ [6] λεπτότητα φρενὸς, καὶ ὅσα τοιαῦτα. [7] λεπτὸν καὶ τὸ μικρὸν καὶ ἀσθενὲς [8] ὡς Θουκυδίδης [9] ἐν τῇ ἑβδόμῃ· οἱ ἐν τοῖς λεπτοῖς [10] πλοίοις περιπλέοντες. Ἀρειστεί-

---

1 Λειτουργὸς.] Conf. *Phav.* in λητουργεῖν & *Ammon.* in voce. WITTER.

Leid. pr. Oxon. *Moeris*, *Phavor.* *Ammonius* p. 89. λητουργὸς pro ληϊτουργὸς· Bene. Sed male in *Phavorino* λῆτον pro λήϊτον Adi *Kuster.* ad *Suidam* V. λειτουργία. OUDEND.

MS. A. ληιτουργὸς. Codex B. λητουργὸς.

2 Λέμφος.] *Phav.* sic: λέμφ. οὐδετέρως ἡ κόρ. καὶ ἀρσενικῶς λεμφ. ὁ κορυζώδης. Conf. *Ammon.* in voce. WITTER.

3 Παρὰ Λιβανίῳ.] Tom. I. p. 808. D. Idem, οὐχ οὕτω λέμφος οὐδ' ἀνόητος l. c. p. 795. B. IDEM.

T. I. p. 808. D. Vide & *Moerida*, *Hesych.* & Comm. OUDEND.

4 Λέμφος ἀρσενικῶς.] Paroxytonως exprimitur haec vox de homine usurpata etiam apud *Ammonium* pag. 88. *Eustath.* ad Homer. p. 1761. & *Phavorinum.* Malim tamen cum *H. Stephano.* in Ind. Thes. *Hemsterhusio* ad *Luciani* selecta p. 120. Oxytonως scribere λεμφὸς. Uti in *Hesychio* λεμφὸς, ὁ μυξώδης καὶ μάταιος. δηλοῖ δὲ τὸν ἀνόητον καὶ ἀπόπληκτον. Ubi vide. IDEM.

5 Λεπτὸν.] *Anacreon* Od. 33. Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.

6 Λεπτ. φρ.] *Aristoph.* Nub. vs. 153. HEMSTERH.

7 Λεπτὸν γάρ.] Melius in Leidd. λ. καὶ. *Thucydidis* verbis in Lib. VII. §. 40. addidi participium περιπλέοντες, auctoribus iisdem MSS. *Suidas* λεπτὰ πλοῖα τὰ μικρά. Θουκυδίδης ἐν Η. immo ἐν Β. §. 83. OUDEND.

MS. A. & B. λεπτὸν τὲ καὶ τὸ μ.

8 Ὡς Θουκ. ἐν τ. ἑβδ.] Pag. 471. *Duker.* quem vid. ad h. l. STOEBER.

9 Ἐν τῇ ἑβδόμῃ.] Cod. B. ἐν τῇ β.

10 Πλοίοις.] Addit uterque MS. περιπλέοντες.

1 Ἐν

ευςειδης [1] ἐν Θεμιςοκλεῖ· ὥςε καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος λεπτὰς ἔχειν ἐλπίδας. [2] Καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· εἰ τῇ σῇ δυνάμει χρησαίμην, ἡ γὰρ ἐμὴ [3] λεπτή τις. λεπτὸν καὶ τὸ δυσμεταχείριςον, καὶ οὐκ εὐάγωγον. [4] Φιλόςρατος· [5] τὸ γὰρ ἔθνος τοῦτο, ἀγέρωχοι καὶ λεπτοὶ ἀρχθῆναι.

[6] ΛΑΙΣΗΪΟΝ, οὐκ [7] ἀσπιδίσκιον. ἀσπὶς δέ.

[8] ΛΕΥΚΗΝ ἡμέραν διηγαγεῖν λέγουσιν, ἤγουν [9] ἡδεῖαν καὶ ἱλαράν.

ΛΕΥ-

---

1 Ἐν Θεμιςοκλεῖ.] Ibi non leguntur citata verba, fed T. II. p. 193. τὸ μὲν γὰρ μέλλον ἅπασιν ἦν ἐν ἀφανεῖ, λεπτὴν καὶ ἄπιςον ἔχον τὴν ἐλπίδα. Vide & *Ariſtoph.* apud *Suidam*, *Longum* in Paſtor. Lib. III. p. 92. OUD.

2 Καὶ Λιβαν.] Vid. *J. Chr. Wolf.* Cent. *Liban.* Ep. LX. p. 178. WITTER.

3 Λεπτή τις.] MS. A. λεπτότις.

4 Φιλοςρ.] Vit. Soph. II, 16. pag. 596. ubi *Olear.* pro λεπτοὶ quod erat vulgatum ex Cod. MS. repoſuit χαλεποί. WITTER.

5 Τὸ γὰρ.] MS. A. delet γάρ.

6 Λεσήϊον.] Legendum λαισήϊον ex *Homeri* Iliad. E. vſ. 453.

Δηοῦν ἀλλήλων ἀμφὶ ςήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.

Ad vocem ἀσπιδίσκιον quod attinet *Thomae* parum probatam, eam apud unum *Africanum* Ceſt. pag. 304. vidiſſe meminimus. SALLIER.

Conf. *Heſych.* h. v. ex quo ſua hauſit *Phavor.* forte etiam meliora. Notat ibi alios legere λαισήϊα, quos inter *Herod.* VII. p. 469. E. λαισήϊά τε εἶχον ἀντ' ἀσπίδων, ὠμοβοΐης πεποιημένα. WITTER.

F. λαισήϊον. HEINS.

Λαισήϊον exaratur clare in utroque Leidd. quod repoſui, licet e ſimili corruptione apud *Heſych.* etiam λεσήϊα, τὰ ἀσπιδίσκια occurrant. Sed vide illic & ad λαισήϊα θυμοῦ γένος &c. *Suid.* λαισήϊον, μικρὰ ἀσπίς. Adde & *Euſtath.* ad Hom. Il. p. 570, 911. in f. *Etym. M.* p. 558. OUDEND.

Uterque MS. λαισήϊον.

7 Ἀσπιδίσκιον.] MS. B. ἀσπίδιον.

8 Λευκὴν ἡμ.] Sic λευκὸν ἦμαρ apud *AEſch.* Perſ. vſ. 301. ſignificat ibi diem non jucundam modo & hilarem, verum ingenti gaudio illuſtrem, quod Atoſſa ex nuncio cognoverat Xerxem ſupereſſe, quem mortuum putaverat. Conf. Schol. qui exponit λαμπρὰν ἡμέραν. Unde *Phrynich.* Appar. Soph. λευκὸν ἀγαθὸν, σημαίνει τὸ μέγα καὶ λαμπρὸν ἀγαθόν. Conf. Ecl. p. 92. λευκὴ ἡμέρα apud *Philoſtr.* V. A. IV, 42. pag. 182. ὁπότε γυμνάσιον μὲν ἐξεποιήθη τῷ Νέρωνι θαυ-

1 ΛΕΥΚΟ'ΧΡΩΣ, λευκοχρῶτος, 2 ȣ̓ λευκόχρȣς, λευκόχρȣ.

3 ΛΕ'ΧΟΣ, ἡ κλίνη· εὐνὴ δὲ, ἡ 4 ἐπὶ ταύτης ϛρωμνή.

ΛΕΩ'Σ, 5 ȣ̓ λαός.

ΛΗ'ΘΑΡΓΟΣ καὶ ἡ ληθώδης νόσος, καὶ ὁ ταύτην νοσῶν. Ἀττικοὶ μὲν ȣ̓ν λήθαργον ἐπὶ τ̃ νόσȣ φασίν· ἐπὶ δὲ τȣ̃ ταύτην

θαυμαστιώτατον τῶν ἐκεῖ, λευκὴν δ' ἔθυον ἐν αὐτῷ ἡμέραν κ. τ. λ. Ubi λ. ἡ. θύειν *Oleario* eſt, propter feſtum & auſpicatum diem, qui talis erat ob dedicationem hujus Gymnaſii quem ſacrificando quoque celebraverunt. STOEBER.

Conf. *Ez. Spanhemius* ad *Juliani* Caeſar. p. 42.

9 Ἡδῖον καὶ ἱλαρόν.] Sunt ipſa *Herodiani* verba pag. 214. Adi ad *Heſych.* & *Suid.* OUDEND.

1 Λευκόχρως.] *Liban.* II. p. 711. D. Conf. etiam Noſtr. infr. in μελάγχρως. WITTER.

2 Λευκόχρων.] Rom. perperam λυκόφρων. IDEM.

In MS. Oxon. & Edd. Rom. Vaſc. λευκοχρῶτος· Λυκόφρων. quaſi vox λευκόχρως in Lycophrone inveniretur. At MSS. Leidd. terminationem λευκόχρων haud agnoſcunt: quare delevi. Non enim dicitur λευκόχρων. Sed λευκόχρως Attice, vel Ἑλληνικῶς λευκόχρȣς, ut docet *Moeris*, cui junge *Suidam.* ȣ̓ vero exſulat a Leid. pr. & forſan *Thomas* voluit indicare, utramque terminationem eſſe bonam, ſed alteram declinari in ῶτος, alteram in ȣ. Ac recte quidem, ut patet ex multis ſimiliter compoſitis. Sed vide in Μελάγχρως; ac contra ſuam ipſius monitionem ſcripſit *Thomas* ὁμόχρȣν in V. φοίνικος. In Accuſ. λευκόχροα κόμαν dixit *Euripid.* Phoen. vſ. 326. OUDEND.

Delent MSS. A. & B.

3 Λέχος &c.] Vid. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Jov. vſ. 14. plerumque tamen pro lecto ponitur εὐνή, ſive luſtro ferarum. *Oppian.* Halieut. Lib. I. vſ. 17. pro concubina *Euripid.* Androm. vſ. 305. 907. & 1253. pro conjugio idem Oreſt. vſ. 20. DRAK.

Eadem omnino reperias apud *Ammonium;* verum illud omne diſcrimen, quod inter λέχος, & εὐνὴ ſtatuunt, nullo fundamento niti, conſtat ex *Henr. Stephano.* SALLIER.

Sic quoque *Ammon.* V. & *Heſych. Etym. M.* & *Suidam* in εὐνή. OUDEND.

4 Ἐπὶ ταύτης.] *Phavor.* ἐπ' αὐτήν. Conf. *Ammon.* h. v. WITT.

5 Οὐ λαός.] *Homer.* tamen Iliad. A. vſ. 117.

Βȣ́λομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι —

STOEBER.

Leid. pr. λαοί. Dein φασὶν ſcripſi cum Leid. pr. & Edd. Vett. pro φασί. OUDEND.

1 Με-

τὴν νεσοιῶτος, ἐπιλήσμων. [1] Μένανδρος δὲ καὶ τὸ νοσοιῶτα λήθαργον λέγει.

ΛΗΡΩ̃ καὶ φλυαρῶ, καὶ φλυαρεία, [2] οὐ ληρωδία.

[3] ΛΗΙΣΤΡΙΚΟ'Ν πλοῖον, ληστικὸν δὲ σύνταγμα. [4] Θουκυδίδης· τό, τε ληστικόν, ὡς εἰκὸς, καθῄρει.

ΛΙ'ΒΑ-

---

1 Μένανδρος.] Eadem docet *Phrynich.* p. 182. ubi V. *Nunnesium*, ceterosque quos laudat. OUDEND.

2 Οὐ ληρωδία.] Male igitur *Epiphanius*, cujus haec verba T. II. p. 18. φεῦ τῆς τοιαύτης ληρωδίας. Eadem voce utitur *Chryfoft.* in *Matth.* p. 725. & alibi. SALLIER.

Probatur vero Noftro infr. in φλήναφος. STOEBER.

Licet ληρώδης in ufu fuerit. Sed ipfe *Thomas* probare ληρωδία in φλήναφος videtur. OUD.

3 Ληστρικὸν πλοῖον, ληστικὸν δὲ σύνταγμα.] Illos *Thomas* reprehendit, qui ληστρικὸν cum σύνταγμα, vel fimili nomine conjungunt. Itaque, fi *Thomae* fides, reprehendendus *Bafilius*, apud quem ea loquendi ratio occurrit T. II. pag. 1201. περιυβρίζει καὶ ἀτιμοῖ ὁ θαυμαστὸς νεανίσκος μετὰ τοῦ ληστρικοῦ συντάγματος· debuiffet fcribere μετὰ τοῦ ληστικοῦ· fed in *Jofephi* fcriptis legitur ληστρικὸν στῖφος. SALLIER.

Ratio ni fallor petenda ex eo, quia prius defcendit a verbali ληστὴς *latro*, adeoque *navis piratica*, *piratarum navis*; alterum a verbo ληΐζειν. Ad *Thomae* mentem *Demofth.* in *Ariftocrat.* p. 426. fcripfit πλοῖον ληστρικὸν, & *Ariftid.* T. II. pag. 399. pro quo male, ut videtur ληστρικὸν editur pag. 342. ληστικὸν apud *Thuc.* praeterquam loco citato Lib. I. cap. 13. ubi tamen variant Codd. vid. *Steph.* add. Lib. II. c. 69. ληστικώτερον παρασκευάζεσθαι idem Lib. VI. cap. 104. ult. Conf. Lib. I. cap. 10. non ληστρικώτερον. Recte quoque *Xen. Ephef.* Lib. I. pag. 18. vf. 12. δουλείαν fcripfit ληστικὴν, non ληστρικήν· at Lib. III. p. 59. Med. ἄντρον ληστρικὸν, non ληστικὸν, quod haud admitteret vocabuli indoles. Et ita aliud παλαιστικὸς a παλαίειν, aliud παλαιστρικὸς a πάλαιστρα. ABRESCH.

Sic ipfe *Thomas.* v. Κέλης.

4 Θουκυδίδης· τό, τε ληστικόν.] Lib. I. pag. 1. ubi vid. Schol. DRAKENB.

Lib. I. p. 3. D. add. Eund. p. 10. D. Lib. II. p. 148. C. IV. p. 257. A. *Diod.* III. pag. 176. D. apud quem etiam ληστρίδες νῆες Lib. XV. p. 244. C. XVI. p. 410. D. & 472. D. WITT.

Lib. I. §. 4. ubi tamen MSS. varii habent ληστρικόν. Scholiaftes vero ληστικὸν τὸ σύστημα, φησὶ, τοὺς λῃστάς· ληστρικὸν δὲ, τὸ σκάφος. at §. 13. optimi MSS. dant τὸ ληστρικὸν καθῄρει. Vide ibi

[1] ΛΙ'ΒΑΝΟΣ καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸ θυμιώμενον· [2] λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

[3] ΛΙΘΙ'ΔΙΟΝ λέγε, ἀλλὰ μὴ λιθάριον.

'Η

---

ibi *Steph.* & *Waff.* in Ind. *Arift.* T. I. p. 113. λέγω τὸ λῃστρικὸν ἅπαν καὶ βαρβαρικόν. E fententia *Thomae* & Schol. deberet effe λῃστικόν. Quare ita corrigas velim. Nam iis accedunt quoque *Photius* & *Suidas*. Confule *Kusterum* ad V. Λῃισθεὶς & Λῃσαί. Et fic λῃστρικὴ τριακόντορος *Thucyd.* Lib. IV, 9. λῃστρικὰ πλοῖα *Arift.* T. I. p. 570. λῃστρικὰ σκάφη *Diod. Sic.* Lib. III. §. 43. qui & λῃστρίδας ναῦς plus femel dixit, & *Pollux* Lib. I. §. 83. Sed & in *AEliano* Lib. VIII. An. cap. 19. circumfertur ναῦν λῄστειραν. OUDEND.

1 Λίβανος τὸ δένδρον, κ. τ. λ.] Vid quae hanc in rem, perquam egregie docteque obfervavit & exemplis comprobavit *Rev. Alberti*, in Obfervat. facr. ad cap. II. *Matth.* p. 9. TRILL.

Vid. praeter *Phrynich.* & *Ammon.* etiam Schol. *Arift.* Plut. vf. 703. WITTER.

Adi omnino Cl. *Albert.* in Obf. Sacr. p. 9. & ad *Hefych.* Eadem noftro habet *Ammonius*. De fructu five ipfo thure etiam *Herodian.* Lib. IV. cap. 8. λιβάνῳ τε τοὺς βωμοὺς ἐσώρευσεν. OUD.

2 Λιβανωτὸς δέ.] Arborem quae thus gignit λιβανωτὸν appellari negat *Thomas*: fed huic illius praecepto penitus adverfantur haec *Theophrafti* Hift. Plant. Lib. IX. c. 9. τὸ δὲ λιβανωτὸν, inquit, καὶ τὴν σμύρναν ὑπὸ κύνα φασὶ καὶ ταῖς θερμοτάταις ἡμέραις ἐντέμνειν. fola enim arbor poteft ἐντέμνεσθαι. ibid. c. 4. ἐπεὶ καὶ τὸ ὑπὲρ Σαρδέων πεφυκὸς τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον ἐν ἱερῷ τινι, δαφνοειδὲς ἔχει τὸ φύλλον. SALL.

Eunapius p. 72. *Julianus* Epift. p. 204. idem pro arbore pofuit l. c. p. 235. conf. cel. *Alberti* Obferv. in *Matth.* cap. II. p. 9. & *Jo. Jac. Wetftein* ad N. F. Tom. I. p. 249. *Phrynichus* pag. 78. apud quem vocem τρυφῆ, in τρύφαν mutavit *H. Junius.*

3 Λιθίδιον.] Hanc vocem in Atticarum cenfum venire debere oftendunt haec *Platonis* in Phaedon. p. 398. ἂν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα μόρια σάρδιά τε καὶ ἰασπίδας, καὶ σμαράγδους, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Legitur etiam apud *Lucianum* T. I. p. 659. δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα, inquit, πρὸς μικρόν τι λιθίδιον πταίσαντα συλλέγειν τὰ ὄστρακα. Neque minus Atticum nomen λιθάριον, quod a *Theophrafto* ufurpatum lexicographi autores funt. SALLIER.

Vid. *Phryn.* p. 78. *Steph.* pag. 158. WITTER.

Phrynichum confer pag. 188. ac fupra V. κνίδιον. *Lucian* T. II. pag. 6. *AElian.* Lib. IX. An. 7. *Poll.* Lib. IX. §. 126. OUDEND.

Η ΛΙΜΟ'Σ, [1] οἱ Λυρικοὶ· σὺ δὲ, ὁ λιμὸς λέγε.
[2] ΛΙΝΟΠΑΞ, [3] ὡς ἀκανθοπλὴξ. ὁ λινόπαξ.

ΛΟ-

---

1 Οἱ λυρικοὶ.] Nullus ibi Lyricis locus; lege igitur Δωριεῖς· vel omiſſo articulo Δωρικὸν, atque haec noſtra conjectura nititur *Phrynichi* auctoritate; quem ſaepe *Thomas* exſcribit: τὴν λιμὸν Δωριεῖς, inquit, σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν λιμὸν φάθι. quod de Dorienſibus verum eſt, ut ex *Ariſtophane* patet, Acharn. vſ. 743. ubi a Megarenſi quodam nomen illud faeminino genere effertur. SALLIER.

Leg. Δωρικοὶ ex *Phryn.* p. 30. quamvis λυρικοὶ etiam locum tueri poſſit, quod plerique Lyricorum Dorica dialecto ſcripſere. Conf. *Suid.* v. Τρύφων. WITTER.

Non illi ſolum, ſed οἱ Δωριεῖς V. Schol. *Ariſtoph.* ad Acharn. vſ. 743. τᾶς λιμῶ. In Epigramm. apud *Suidam* κακᾶς ἀλκτήρια λιμῶ. Sic leg. non κακῆς. Adde *Etymol. M.* & *Nunneſ.* ad *Phrynich.* pag. 80. ubi, ut hic in Leid. pr. σὺ δὲ τὸν λιμὸν λ. OUDEND.

2 Λινοπὰξ, ὁ λινόπαξ.] Scribe λινοπλὴξ. λινοπὰξ enim nusquam reperitur, at λινοπλὴξ uſurpatur a *Chryſoſt.* T. VI. p. 355. καὶ καθάπερ ἐξεστηκώς τις καὶ παραπαίων ἐν συλλόγοις, ἐν συμποσίοις, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ ἐν παντὶ τόπῳ, μυρίων μυρία περὶ αὐτὸν διαλεγομένων, οὔτε ἀκούειν δοκεῖ, ἀλλὰ πρὸς ἐκείνην τέταται, καὶ τὴν ἁμαρτίαν ὀνειροπολεῖ, καὶ πάντα ὑφορᾶται καὶ δέδοικε, λινοπλῆγός τινος ζώου οὐδὲν ἄμεινον διακείμενος. Hinc lux *Heſychio*: λινοπλῆγος, inquit, φρενοπλῆγος. Ab eo autem nomine fit λινοπληγέστατος, quo utitur *Numenius* apud *Athenaeum* p. 321.

> Κόσσυφον ἢ κίχλας ἁλιειδέας ἄλλοτε δ' ἄλλην
> Σαργὸν ἐπικέλτοντα λινοπληγέστατον ἰχθύν.

SALLIER.

Malim λινοπλήξ. Vid. ſupr. in ἀκανθοπλήξ. STOEBER.

Leg. Λινοπλὴξ, ὁ λινόπληξ. HEINS.

Veriſſime: ut patet ex exemplo ἀκανθοπλήξ. quod & vide ſuo loco; omniaque a πλὴξ compoſita ſunt oxytona. *Suidas* Λινοπλῆγος, φρενοπλῆγος: ἡ εὐθεῖα Λινοπλήξ. ſic & *Heſych.* ubi vide. OUDEND.

Leg. Λινοπλήξ. ABRESCH.

Conf. ſupra pag. 24. quibus adde: ἀχερὼν ὀξυπλὴξ dixit *Sophocles* apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* p. 165. conf. *Jac. Merrick* ad *Tryphiodor.* vſ. 573. pag. 89.

3 Ὡς ἀκανθοπλὴξ.] MS. A. ὁ ἀκανθοπλήξ.

1 Λο-

[1] ΛΟΓΙΟΥΣ τὺς πολυΐστορας, [2] οἱ ἀρχαίως Ἀττικίζοντες, [3] ὡς καὶ Ἡρόδοτος· λογίυς δὲ, τὺς διαλεκτικὺς, οἱ ὕστερον. ἔστι δὲ καὶ λόγιος, [4] ὁ λόγυ ἔφορος. Ἀριστείδης ἐν τῷ

---

1 Λογίυς.] Vid. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 578.

2 Οἱ ἀρχαίως.] Illos ita designari puto a *Thoma*, qui *Moeridi* v. χολάδας & alibi οἱ πρῶτοι Ἀττικοὶ dicuntur, cui etiam οἱ μέσοι vel οἱ δεύτεροι Ἀττικοὶ videntur esse, qui οἱ ὕστερον mox a nostro vocantur. Similem distinctionem habes apud *Synesium* de Insomn. p. 148. B. καὶ γὰρ νῦν ἠντρέπιστε, καὶ λέξιν ἐνήρμοσε· καὶ τὸ μὲν διέγραψε, τὸ δὲ ἀντεισήγαγεν· ἤδη δὲ πότε καὶ τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι, ζήλῳ τῆς ἐκφύλυ τῆς ἀρχαίας Ἀτθίδος κ. τ. λ. ad quem locum *Nicephorus* in Scholiis p. 411. docet quinam veteres, qui vero recentiores Attici sint vocandi. Ἀρχαίαν Ἀτθίδα (inquit) φησὶ, τὴν ἀπὸ Γοργίυ ἀρξαμένην, ἧς ἀρχηγὸς αὐτὸς ὁ Λεοντῖνος Γοργίας· ἐχρῆτο γὰρ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασι διὰ σεμνότητα καὶ παραδοξολογίαν· ἡ δὲ νέα Ἀτθὶς ἤρξατο ἀπ' Αἰσχίνυ καὶ Δημοσθένυς· ἦν δὲ αὕτη λειοτέρα καὶ τῇ ἀκοῇ προσηνής. Quid autem sit ἀττικίζειν clare docet *Posidippus* in Excerpt. *Grotii* p. 819.

3 Ὡς καὶ Ἡρόδοτος.] *Liban.* II. p. 132. E. add. *Arrian.* Ind. Histor. cap. 1. p. 314. ubi de *Dionys.* factis in India: καὶ ἐξηγεῖσθαι αὐτὰ ὅσοι λόγιοι Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων. Ubi minus accurate *Vulcan.* quotquot vel apud Graecos vel barbaros fabulosas historias scripserunt. WITTER.

Lib. I. cap. 1. Περσέων μέν νυν οἱ λόγιοι, pro quo male *Sellius* Misc. Obs. V. 11. p. 152. malebat λόγοι. Adi omnino *Polluc.* Lib. II. §. 122. & *Moerida*. *J. Gronov.* ad Lib. II. c. 3. Αἰγυπτίων λογιώτατοι. *AElian.* L. XVI. An. cap. 20. οἱ τύτων συγγραφεῖς καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγιοι &c. V. & *Elsner.* ad *Lucae* Act. Apost. cap. XVIII. 24. ἀνὴρ λόγιος. item Comm. ad *Phrynich.* p. 84. & *Hesych.* λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος. Ceterum observationi Λογίυς &c. *Blankardus* praeposuit Λογεῖον; sed ex MSS. & Edd. Vett. καὶ λογεῖον rescripsi & subjunxi rursus haec verbis Ἑρμῆν λόγιον. Pro λογίῳ in *Synesii* verbis p. 784. tam ibi quam hic rescribi debet e Leid. pr. λογείῳ, licet etiam apud *Hesychium* λόγιον edatur. Sed consule *Etym. M.*, *Phrynichum* ejusque Comm. p. 64. *Polluc.* Lib. IV. §. 123. *Suidam*, ubi explicatur τὸ δικαστήριον, pro τόπος θεάτρυ. OUDEND.

Observationem hanc Λογεῖον &c. sequenti sic subjungunt MSS. Regg. καὶ λογεῖον ὁ τ Quid autem sit λογεῖον docet *Jul. Caes. Scaliger* Poëtic. Lib. I. c. 21. pag. 90. aliam significationem persequitur *Is. Vossius* ad *Catullum* p. 69.

4 Ὁ λόγυ ἔφορος.] MS. A. ὁ λόγυ εὔφορος.

τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς πρώτῳ· καλῶ δ' ἐπὶ τούτῳ τῷ τολμήματι [1] καὶ Ἑρμῆν λόγιον.

Καὶ ΛΟΓΕΙΟΝ, ὁ τόπος τοῦ θεάτρου. [2] Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· μικρὸν ἀπερυθριάσασιν ἐν τῷ λογείῳ ἀποδῦναι.

Καὶ ΛΟΓΙΜΟΝ, καὶ ἐλλόγιμον, τὸ λόγου ἄξιον. [3] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· ὅτι γὰρ μὴ Ἀθῆναι ἦν [4] οὐδὲν ἄλλο πόλισμα λόγιμον [5] ὡσαύτως.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΣ οὐ μόνον [6] ὁ λόγους γράφων, ἀλλὰ καὶ [7] ἐπὶ διαβολῆς εὕρηται. οἱονεὶ ψευδογράφος. Δημοσθένης [8] ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, λογογράφους τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀπο-

---

1 Καὶ Ἑρμῆν λόγιον] Conf. *Aristid.* p. 108. & 158. *Philostr.* V. A. V. 15. p. 199. ὁ μὲν Ἑρμῆς, ἅτε λόγιος καὶ κερδῷος κ.τ.λ. ubi notat *Olear.* hoc epitheton vulgo ad eloquentiam referri; sed h. l. ad sapientiam in genere spectare. WITTER.

Aristid. verba legas T. II. p. 5. De Ἑρμῇ λογίῳ adi *Munk.* ad Hygin. F. 143. *Cuper.* Lib. I. Obs. cap. 11. *AElian.* Lib. X. An. cap. 29. τῷ Ἑρμῇ τῷ πατρὶ τῶν λόγων. *Liban.* Ep. 57. Μουσαῖς τε καὶ πᾶσι λογίοις θεοῖς. OUDEND.

2 Συνεσ.] L. c. p. 78. A.

3 Ἡροδ.] L. c. p. 67. C.

4 Οὐδέν.] MS. B. οὐδέ.

5 Ὡσαύτως.] Ad. §. sequentem referenda vox est. WITT.

Haec vox non legitur in *Herodoti* loco cap. 143. V. & cap. 171. & *Gron.* ad Lib. II. cap. 3. *Polluc.* d. l. ibique Seber. Pertinet scil. ad sequentia. In Leid. pr. & Ed. Rom. alium locum haec nota occupat. OUDEND.

Delent eam MS. A. & B.

6 Ὁ λόγους γράφων.] *Ammon.* *Suid.* *Phot.* in Lex MS. ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων. *Hesych.* ὁ δίκας γρ. Sed vide ad *Polluc.* Lib. II. §. 121. OUDEND.

7 Ἐπὶ διαβολῆς εὕρηται.] Legendum fortasse εἴρηται. testimoniis autem ab *Henr. Stephano* allatis, illud e *Demade* adjungi potest. προσελθὼν γὰρ τοῖς κοινοῖς, inquit, ἀπὸ εἰς δίκας, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς λογογραφίας ἐργασίαν ἔθηκα τὸν πόνον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ βήματος παῤῥησίαν. SALLIER.

Sic *Thucyd.* eos hoc nomine perstringit, qui multas fabulas historiae immiscent l. 1. p. 15. WITTER.

8 Ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου.] Immo περὶ τῆς παραπρεσβείας p. 331. A. ubi legimus haec λογογράφους τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος. unde & hic pro ὑβριστὰς repone σοφιστὰς, ut servavit Leid. pr. *AEschinis* locus est p. 424. A. OUDEND.

1 Καὶ

ἀποκαλῶν, καὶ τοιαῦθ' ὑβρίζων. [1] καὶ Αἰσχίνης περὶ Δημοσθένους λέγων· τῷ λογογράφῳ τῷδε καὶ Σκύθῃ. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ [2] ἐπὶ τοῦ λογοποιός. [3] καὶ γὰρ καὶ λογοποιὸς ὁ λόγους τε γράφων, καὶ ὁ ψεύδη συντιθείς. [4] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τινὶ, [5] ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις· ὡς ὁ λογοποιὸς, ὁ τιτρώσκων ἐξ ἀφανοῦς.

[6] ΛΟΙΔΟΡΙΣΜΟ'Σ, [7] μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ λοιδορία.

ΛΟΙ-

1 Καὶ Αἰσχιν. περὶ Δημ.] De fals. Legat. p. m. 271. C. En verba: καὶ δέομαι σῶσαί με, καὶ μὴ τῷ λογογράφῳ, καὶ σκύθῃ κακῷ ὄντι παραδοῦναι. Mentem non assecutus Interpres, quae longe acerbior erat *AEſchini*, quam ut *Orationum ſcriptorem* Demoſthenem vocaret. Recte enim obſervatum a *Magiſtro*, contemptus & convitii loco poſitam vocem λογογράφος eſſe. Cui apprime reſpondet ipſe *Demoſth.* de Coron. p. m. 331. D. ubi in *AEſchin.* invectus ait: εἰ γὰρ Αἰακὸς, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεὺς, οὐκ ἂν αὐτὸν οἶμαι ταῦτ' εἰπεῖν. Unde non dubito, quin tale quippiam voce iſta *AEſchines* complexus ſit. STOEBER.

2 Ἐπὶ λογοποιός.] Rom. ἐπὶ τοῦ λογοπ. WITTER.

Articulum addidi e MSS. Leidd. & Edd. Vett. ſtatim καὶ γὰρ καὶ Leidd. *Syneſii* verba videbis Ep. XLIV. pag. 184. C. Adi dictos Grammaticos, item *Harpocr.* & *Heſych.* OUDEND.

Ac ita quoque MS. A. & B.

3 Καὶ γὰρ λογοποιός.] MS. A. & B. καὶ γὰρ καὶ λογοπ.

4 Συνεσ. ἐν ἐπιστ.] Pag. 184. C. add. p. 185. B. Conf. etiam *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 88. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Βατρ. vſ. 770. WITTER.

5 Ὥσπερ ἄλλοτε.] Delet haec MS. A. Cod. B. addit ἐπὶ τῶν ante πολλάκις.

6 Λοιδορισμός.] Vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 88. DRAKENB.

Atqui illo nomine utitur *Ariſtoph.* Ran. vſ. 770.

Τίς οὗτος ὁ ἔνδον ἐστὶ θόρυβος,
χ' ἡ βοὴ
Χὠ λοιδορισμός.

SALLIER.

Philoſtr. tamen uſus V. S. II, 27. p. 617. καὶ τὸν Ἱππόδρομον ἐγκαταλέξαντος τῷ λοιδορισμῷ τούτῳ. WITTER.

Kuſt. ad *Ariſtoph.* Ran. vſ. 770. ABRESCH.

Λοιδορημάτιον per jocum dixit *Ariſtophanes* teſte *Ariſtotele* Rhetor. Lib. III. c. 2. p. 436.

7 Μὴ εἴπῃς.] Uſus tamen ea voce ipſe *Ariſtophanes* in Ranis vſ. 770. χὠ λοιδορισμός. & *Philoſtratus* de V. S. Lib. II. p. 617. De ſequentibus λοιδοροῦμαί σοι & ὑπὸ

[1] ΛΟΙΔΟΡΟΥ͂ΜΑΙ σοι, καὶ διαλοιδοροῦμαι. λοιδοροῦμαι δὲ μόνον ὑπὸ σοῦ.

[2] ΛΟΙΜΟ'Σ ἀνὴρ καὶ φθόρος. Ἀεισείδης· λοιμοὶ καὶ φθόροι

ὑπὸ σοῦ consule *Salmaf.* ad *Achill. Tat.* p. 723. *Kusterum* de verbo Medio §. 42, 43. OUDEND.

1 Λοιδοροῦμαι &c.] *Dio* p. 556. D. Conf. *Kuſt.* ad *Ariſt.* Plut. vſ. 456. WITTER.

Ideo opinor quia διαλοιδορεῖσθαι proprie notat *convitiis certare.* ABRESCH.

Dio Chryſt. Or. VII. p. 104. καί μοι ἐλοιδορεῖτο.

2 Λοιμὸς ἀνὴρ &c.] Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 6. DRAKENB.

De voce λοιμὸς, hoc quidem ſignificatu, vid. ſi lubet, ac tanti fuerit, quae olim ſat copioſe diximus, in Obſervat. Crit. Lib. IV. cap. 13. p. 375. quibus add. quae de ſimili figura, paſſim obvia, multis exemplis illuſtrata tradiderunt *Vechnerus*, in Hellenolexia, Lib. II. cap. 8. p. 525. ſeqq. *Petr. Dan. Huetius*, in Not. ad *Origenem*, p. 31. *Rich. Bentlejus*, ad *Horat.* Od. 38. Lib. I. p. 92. *Vitringa*, in Animadverſ. contra *Vorſt.* cap. III. pag. 224. & ut plures alios taceam, inprimis Rev. noſter *Georgi*, in Vindiciis Nov. Teſt. ab Ebraismis, Lib. III. cap. 2. p. 212. ſeqq. Quando vero Noſter alterum λυμεὼν, ceu vocem ſordidam ac rejectaneam, hic reſpuit, in eo quidem antiquum obtinet, uti hucusque ſaepius vidimus, ut nempe praeter ullam rationem, temerario prorſus auſu, eas voces damnet & obelo transfigat, quae tamen validiſſima graviſſimorum Auctorum auctoritate ſeſe tuentur. τὸ λυμεὼν enim non ſolum aliquoties apud *Diodorum* Sic. *Plutarchum*, *Athenaeum*, *Dionyſium* Halicarnaſſ. aliosque occurrit; ſed, quod vel maxime notandum, apud ipſum quoque *Sophoclem*, in Ajace, vſ. 575. & *Euripidem*, in Hippolyto, vſ. 1068. Auctores certe omni jejuna & inepta *Thomae* pauperculi cenſura ſuperiores, legitur; prout perpulchre & erudite obſervavit Vir longe celeberrimus, *Petr. Weſſeling.* ad *Diodorum* Sic. Lib. II. p. 168. T. I. ubi ſimul graviter contra *Thomam* pro meritis inſurgit, eumque in hujusmodi animadverſionibus parum ſaepe providum eſſe, veriſſime & ſolidiſſime monet. TRILLER.

Liban. I. p. 906. A. & II. p. 500. B. ubi citantur *Ariſtidis* verba φθόροι καὶ λύμαι πόλεων, ad quae etiam reſpexiſſe Noſter videtur. WITTER.

Quo tamen utitur *Iſocrat.* Paneg. p. 56. E. & de Pace 187. B. *Xen.* in Hierone pag. 582. vſ. 11. *Dio Chryſ.* Serm. LX. p. 576. D. ABRESCH.

Conf. Cel. *Reitz.* ad *Lucian.* T. III. p. 177. cl. *Wetſtein* ad N. F.

ροι πόλεως. [1] οὐ λυμεὼν, [2] οὐδὲ φθορεύς.
ΛΟΠΑ΄ΔΙΟΝ, [3] οὐχὶ λοπάς. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·
Ὀξίς

N. F. T. II. p. 619. & *Palairet* Obferv. Philol. ad N. T. p. 336.

1 Οὐ λυμεών.] Quam recte, oftendunt haec *Euripidis* Hipp. vf. 1067.

Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
Ξένους κομίζων καὶ ξυνοικούρους κακῶν.

Sallier.

Habent tamen *Ifocr.* p. 132. 442. & alibi faepius. *Liban.* I. p. 637. B. 646. A. 676. D. *Jofeph.* p. 799. F. 873. A. Witt.

Atqui fic locuti funt Ἀττικώτατοι *Sophocles*, *Euripides*, *Ifocrates*. &c. V. *Suid.* *H. Steph.* & Cl. *Weffeling.* ad *Diod.* & Lib. II. §. 55. λυμεῶνας τῶν ἐθνῶν. item *AElian.* Lib. III. An. cap. 21. τῷ πῇ τιμωρήσασθαι τὸν λυμεῶνα. Lib. V, 15. τὸν Λακεδαιμονίων λυμεῶνα τὸν Νάβιν. de λοιμῷ & φθόρῳ hoc fenfu vide Comm. ad *Acta Apoft.* cap. 24, 5. *Spanh.* ad *Callim.* H. in Apoll. vf. 113. Oud.

2 Οὐδὲ φθορεύς.] Paffim grammaticis explicatur λοιμὸς & λυμεὼν ὁ φθορεύς. De puellae corruptore utitur *Parthen.* in Erot. cap. 5. Idem.

3 Οὐχὶ λοπάς.] Vid. *Jenfii* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2, p. 11. Drakenb.

Ufurpatur tamen ab *Ariftophane*, cujus indicem confule: occurrit & apud *Lucianum* pluribus in locis. Sallier.

Ridicula vero & falfiffima haec eft obfervatio: λοπὰς enim eft patina, ut notum, fatis magna; λοπάδιον autem patella: ex hac ergo lepida fcil. obfervatione, fequeretur, opiner, nullis magnis patinis epulatos olim fuiffe gulofos Graecos; fed exiguis faltim patellis, quod tamen falfiffimum, & oppido ridiculum. Sic pari modo forfan ex Noftri opinione, melius & elegantius diceretur παιδίον, quam παῖς, ἰχθύδιον, quam ἰχθὺς, κυνίδιον, quam κύων, ὀρνίθιον, quam ὄρνις, & χοιρίδιον denique, quam χοῖρος, ut innumera alia ejusmodi diminutiva, ut Grammaticis vulgo vocantur, nunc taceam. Sed ut rem tandem ferio tractemus, non folum *Theophraftus*, fcriptor maxime Atticus, in Characteribus eth. & in Hift. Plant. Sed & *Lucianus* inprimis, Ἀττικώτατος quoque, vocem hanc fruftra damnatam, λοπὰς, faepiffime adhibet, prout idoneis exemplis ex ipfo petitis, clariffime oftendit *Jenfius*, Lib. I. Lect. Lucian. cap. 2. pag. 11. quibus unum adhuc locum addo ex ejusdem Epiftol. Saturnal. pag. 621. T. II. δείξαντες μόνον τὴν λοπάδα; & alterum ex *AEliani* Lib. X. Var. Hift. cap. 9. λοπάδος ἑψομένης, & mox, πρίασθαι τὴν λοπάδα; fed talia ubique ὅσα ψάμμαθός τε κόνις τε. Trill.

Praeter *Lucian.* & alios non improbabiles Scriptores ufi quoque hoc nomine *Laërt.* p. 117. F. &

Ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα.

[1] Λεπὰς ὀξυτόνως, ὄστρεόν τι μονόπτυχον, ταῖς πέτραις προσπεφυκός· λέπας δὲ, ἐπίσπασμα ὄρους.

[2] ΛΟΥΜΑΙ πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦμαι, καὶ λοῦται.

ΑΥ-

F. & 145. A. *Xiphil.* p. 206. C. conf. *Jenf.* L. L. pag. 11. *Hemsterh.* p. 115. In *Gloff.* p. 153. *Patella*, λοπάδιον. *Patinae*, λοπάδες. *Patina* λοπάς. p. 286. 336. 354. Defcribit Schol. *Luc.* ad Libr. de Confcr. Hiftor. T. I. p. 46. λοπὰς, τὸ βρῶμα, καὶ ἡ περικειμένη ἔξωθεν τῆς κρημνοῦ (l. κρημν.) λεπὶς, ὥς τινες φασιν. WITTER.

Errat *Thomas*. V. ipfum *Ariftoph.* apud *Suidam*, *Jenfii* L. Luc. p. 11. *Theoph.* Char. cap. 10. & *AElian.* Lib. X. V. H. cap. 9. *Ariftophanis* verfus eft 813. ubi V. De differentia τῆς λέπας & λεπὰς adi Cl. *Valkenaar.* ad *Ammon.* Lib. II. Anim. cap. 15. OUDEND.

Plutarchus Sympof. Lib. IV. Quaeft. 3. pag. 666. ὡς ὁ Μένανδρος περὶ τῆς κελλίδονος ταῖς λόπασι προσφερόμενοι τὴν νύμφην, δεινὸν σὺ πρᾶγμα τῆς νύμφης λέγεις. ita haec verba emendavit Juft. Jofeph. *Scaliger* Epift. Lib. II. ep. 232. p. 497. *Hedylus* apud *Athenaeum* Lib. VIII. cap. VII. pag. 345.

——— λιθούμεθα ὡς τὰ πάλαι πρὸ,
Οὐ Γοργοῦς, κόγχου δειμάλεοι λόπαδι.

Ita hos verfus emendandos arbitror, quos intactos reliquit, qui epigramma egregie fanavit Def. *Heraldus* Animadv. ad *Arnobii* Lib. I. p. 15.

4 Ἀριστοφ.] L. c. vf. 813.

1 Λεπάς.] Nova hic §. conftituenda. vid. *Galen.* & *Ammon.* h. v. & *Phav.* voc. ἐπιλαβέσθαι. Habes vocem apud *Synef.* pag. 165 C. Reftituenda vero *Arriano* Indic. cap. 29. de Ceto in littus ejecto: ὄστρεά τε καὶ λοπάδας καὶ φυκία πολλὰ ἔχειν ἐπιπεφυκότα. fcr. λεπάδας. WITTER.

2 Λοῦμαι] Vid. *Jenfii* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. pag. 11. DRAKENB.

Senfus eft, λοῦμαι fcribi ab Atticis non λούομαι, & λουόμενοι. Atqui haec Grammaticorum lex *Theophrafto* ignota erat, qui de C. P. Lib. II. cap. 8. ait: καὶ γὰρ ἄνθρωποι λουόμενοι λέπτοι γίνονται, καὶ τὰ φυτὰ παραπλησίαν τινὰ λαμβάνει διάθεσιν. λοῦεσθαι etiam reperias Char. cap. 27. σημεῖον δὲ, τῇ γὰρ ἑαυτοῦ τρεῖς χαλκοῦς εἰς ὄψον δίδωσι, καὶ πρὸς ψυχρῷ λοῦεσθαι ἀναγκάζει τῇ τοῦ ποσειδῶνος ἡμέρᾳ. Ita quoque *Lucianus* T. II. pag. 822. νόμοι συμποτικοὶ λοῦεσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπην ᾖ. SALLIER.

Sed non omnes Atticos ita loqui, ex ipfo *Luciano*, περὶ Ἀττικωτάτου, oftendit *Jenfius*, in Lection. *Lucian.* Lib. I. cap. 2. p. 12.

[1] ΛΥΔΙΌΝ πεδίον, παροξυτόνως Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐχὶ Λυδιον· [2] Λύδιον δὲ ἅρμα.
[3] ΛΥ͂ΖΩ, τὸ τῷ κοινῶς λεγομένῳ [4] κλώζω κατέχομαι. ὡς

---

p. 12. quibus alia plura ejusmodi in contrarium, exempla ex eodem *Luciano*, item & *Xenophonte*, *Aristide* & aliis adjici hic possent, si modo necesse. TRILLER.

Vid. *Plutarch.* de Dial. *Homer.* p. 647. *Phryn.* p. 30. *Jens.* p. 11. WITTER.

Λοῦεσθαι *Aristid.* infr. in voc. περιίτεροι. In editis tamen est λοῦσθαι. STOEBER.

Vid. ad *Phrynich.* p. 80. *Eustath.* ad Hom. p. 1660. *Moerida* & *Hesych.* λοῦ, λοῦσαι Ἀττικοὶ, & mox λοῦται, λούεται. vulgo male inverso ordine. Recentiores tamen ε & ο passim addiderunt. V. & *Jensium* L. Luc. p. 12. OUDEND.

Sic quidem *Herodotus*. vid. *AEm. Porti* Lexicon, & *Aristid.* T. I. p. 640. At λουόμενος vulgatur in *Xen.* Hellen. VII. pag. 367. vs. 35. III. Memor. 458, 30. *Luc.* T. I. pag. 209. Edit. *Bened.* T. II. 554. & 708. ABRESCH.

AElian. H. A. Lib. XIII. cap. 8. λούεται ubi MS. mediceus λοῦται.

1 Λυδίον π. παροξυτόνως.] Credat Judaeus Apella, non ego. OUDEND.

2 Λύδ. δὲ ἅρμ.] Rom. λιδ. conf. *Phavor.* WITTER.

3 Λύζω.] *Hesychius:* λύζει, λυγάζει, κυλίνδει, lege λυγκαίνει, a verbo λυγκαίνω, singultio, ut testatur *Suidas:* λυγκαίνουσα, ἀναλύζουσα, ὀλολύζουσα, στενάζουσα. ἔστι δέ τι πάθος γινόμενον τοῖς μετὰ συμπαθείας πολλῆς κλαίουσι. nec alio sensu vocem λύζω usquam usurpatam vidimus. Sic *Lucianus* de morte Peregrini differens ait: T. II. 760. καὶ τέλος, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν κυνικῶν τινες παραμυθούμενοι. id est, singultus, sive gemitus edentem, ut apud *Heliodorum* AEth. p. 274. βουλόμενος δὲ ὁ Κνήμων πρὸς ταῦτα ἀποκρίνεσθαι, καὶ μέλλων τι ἤδη καὶ φθέγγεσθαι, ἔλυξέ τε αἰφνίδιον, καὶ ἄθροον αὐτῷ δάκρυον θερμὸν περιχυθὲν, ἐπεστόμιζε τὴν γλῶτταν. Ita etiam exponi debet p. 280. καὶ ἅμα λέγουσα, ῥίπτει κατὰ τῆς κλίνης ἐπὶ πρόσωπον ἑαυτὴν ἄθροον, καὶ περιχυθεῖσα περιέβαλλε, λύζουσά τε καὶ βρύχιον ἀναστένουσα. Ex quibus colligas verbum κυλίνδει apud *Hesychium* locum habere non debere; sed ea de re in notis ad illum scriptorem dicturi sumus. SALLIER.

4 Κλωγμῷ.] Rom. κλώξω. *Phavor.* κλώζω. WITTER.

Sic edidit *Blankardus*, quum legeretur in vetustis Edd. κλώξω· fuerat retinendum, aut certe scribi debebat κλόξω· *Moschopul.* περὶ Σχ. pag. 179. Λύζω, ἀφ᾽ οὗ λυγμὸς ὁ κοινῶς κλόξος· atque ita saepius in Gloss. MSS. plu-

ὡς [1] Λιβάνιος ἐν τῇ [2] περὶ τῆ λάλε μελέτῃ· ὅτε λύζων ἄνθρωπος, ὅτε [3] χρεμπτόμενος. ὁ δὴ προερχόμενον εἰς παθητικὸν παρακείμενον, ἀπὸ μὲν τῆ πρώτε προσώπε τὸν λυγμὸν ποιεῖ· ἀπὸ δὲ τῆ β' τὴν λύγγα. ἀπὸ γὰρ τῆ λέλυξαι, [4] λύγξ. ὅπερ ἐστὶ κάλλιον τῆ λυγμός. [5] Θουκυδίδης

ra dabit *Ducang.* Gloss. M. & I. Gr. in V. longe diversum est κλωγμός. De λύζειν nonnulla sunt ad *Lucianum* observata T. I. pag. 7. Λύγξ & λυγμὸν promiscue usurpant *Hippocrates*, *Galenus*, ut discere licet ex *Foes.* Oec. Hipp. *Aristot.* Probl. c. 33. λυγμὸν solum *Alexand. Aphr.* Probl. I. c. 45. 47. 48. Ut prius anteferret, *Thomam* induxit *Thucydides*, cujus auctoritati tantum tribuit, ut propterea saepe vocem aliquam aut locutionem alteri praeferendam esse statuat: vide Ἀδωρότατος· Μαρτύριον· &c. poterat addidisse *Plat.* in Conv. p. 1182. E. 1164. E. HEMST.

Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. κλωξῶ. Est qui emendat κλωσμῷ, vel etiam κλωζῶ. OUDEND.

MS. A. κλώξω. Cod. B. κλύξω. conf. *Lud. Cresollius* Vacat. Autumnal. Lib. III. p. 495.

1 Λιβάν.] Tom. I. p. 302. D. ubi χρεμπτόμενος. WITTER.

2 Περὶ τῆ λάλε.] Sic Leid. pr. Male vulgo abest περὶ. V. in Voce ἐπιπλα. *Libanii* locum invenies T. I. p. 303. unde & ex Leid. pr. hic restitui χρεμπτόμενος, pro χρεπτόμ. De λύζω, V. ad *Luciani* T. I. pag. 6, 7. OUDEND.

3 Χρεπτόμενος.] Uterque MS. χρεμπτόμενος. MS. B. praeterea pro ὅτε habet ὁ.

4 Λύγξ, ὅπερ ἐστὶ κάλλιον τῆ λυγμός.] Ea vox minus emendate legitur apud *Erotianum*, sic enim ille: λύγγος, λυγίως. emenda λύγξ, λυγμός, vel λύγγος, λυγμῆ. quod autem ait nomen illud minus Atticum esse, in ea re praeivit ipsi *Photius* in lex MS. λύγξ, οὐχὶ λυγμὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Ab optimis tamen scriptoribus usurpatum deprehendas, e quorum numero *Nicander* p. 31.

Οὖρα δ' ἀπέστυπται, τοὶ δ' ἔμπαλιν αὖ ὑπνοῶντες
Ῥέγκουσιν, λυγμοῖσι βαρυνόμενοι θαμέεσιν.

Occurrit & apud *Josephum* pag. 948. ταῦτα λέγων Ἰώσηπος μετ' ὀδυρμῆ, καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπτη. Vide quoque *Plutarchum* T. II. pag. 515. & 648. SALLIER.

Bene quamquam ultima non secus ac priore terminatione usus est *AElianus* Lib. VI. An. cap. 38. πνιγμὸς δὲ αὐτῆς καὶ σπασμὸς διάκει καὶ λυγμὸς ὥς φασιν. OUDEND.

5 Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.] Scrib. ἐν δευτέρᾳ pag. 131. D. WITTER.

Immo

κυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· λύγξ τε τοῖς πλείοσιν [1] ἐνέπεσε κενή.

[2] ΛΥΣΙΤΕΛΕΣ, [3] καὶ λυσιτελεῖν. οὐ λυσιτέλεια. [4] ὠφέλεια δέ.

[5] ΛΥΤΡΑ, καὶ σῶστρα, λογογράφοι· [6] ἄποινα δέ, ποιηταί. εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ ἐπὶ ἐλευθερίᾳ διδόμενα. ὑποφόνια δὲ ἅπερ διδόασιν οἱ [7] φονεῖς εἰς λύσιν τοῦ ἐγκλήματος. [8] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρεσβευτικῷ πρὸς Ἀχιλλέα· πόσα τὰ ὑποφόνια καταθέντα, εὐμενοῦς τυχεῖν.

[9] ΛΥΤΡΟΝ, οὐχὶ λυτήριον.

ΛΥΧ-

Immo δευτέρᾳ §. 49. ubi in MSS. melioribus ἐνέπεσε, quod & hic legas in Oxon. Leid. pr. & Edd. Vett. & idcirco repoſui. Sed in iisdem hic male καινὴ e ſolito ſcribarum errore. OUDEND.

1 Ἐνέπιπτε κενή.] Rom. ἐνέπεσε καινή. Atque ita quoque MSS. A. & B.

2 Λυσιτελ.] *Ariſtid.* λυσιτελέστερον T. I. p. 110. ibid. habes etiam λυσιτελεῖν. add. *Xenoph.* Cyrop. p. 8. STOEBER.

3 Καὶ λυσιτελεῖν.] MS. B. λυσιτελεῖον.

4 Ὠφέλεια δὲ.] Deſunt Oxon. MS. ſicut non agnoſcit ea *Moeris. Suidae* Gloſſam veriſſimam λυσιτελῶ δοκεῖ. male omiſit *Kuſterus*, OUDEND.

MS. B. ὠφελεία.

5 Λύτρα.] *Dio* Chryſoſt. Or. XIV. p. 232. οἱ δὲ λῃσταῖς λύτρα διδόντες. *Euſtathius* ad *Dionyſii* Perieg. vſ. 527. λύτρα τὰ ὑπὲρ αἰχμαλώτων διδόμενα. Conf. *Th. Munkerus* ad Anton. *Liberal.* c. 38. p. 303.

6 Ἄποινα.] *Homerus* Iliad. A. vſ. 13. DRAKENB.

7 Οἱ φωνεῖς.] Scr. φον. ὑποφόνια habet *Xiphil.* p. 351. B. WITTER.

Prave Ed. *Blank.* φωνεῖς. *Ariſtidis* locus eſt T. II. p. 436. ὑποφονίων voce auge Lexica. Sophocles dixit El. 450. τὰ λυτήρια τοῦ φόνου. V. *Heſych.* OUD.

Scrib. φονεῖς. ABRESCH.

MS. A. φονεῖς.

8 Ἀριστείδ.] Pag. 38. edit. *Normann.* WITTER.

9 Λύτρον.] Proprie redempti captivi pretium, atque eo ſenſu λυτήριον nunquam ſe obtulit; ſignificat enim 1°. quod fit in praeteritae calamitatis ſolatium; ita *Sophocles* Elect. vſ. 1521.

——— ——— καὶ χθονῶν πρόθες
Τάφευσιν ὧν τόν δ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν
Ἄποπτον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
Μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

2°. Λυ-

[1] ΛΥΧΝΟΥ͂ΧΟΝ καὶ [2] λαμπτῆρα [3] φασί· φανὸν δὲ, τὴν λαμ-

2o. Λυτήριον idem ac καθάρσιον. testis *Apollonius* l. 4. vf. 704.

Πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἦγε φόνοιο
Τειναμένη καθύπερθε, συὸς τέκος.

Ubi Schol. λυτήριον, τὸ καθάρσιον λέγει, ὅ ἐστι χοιρίδιον μικρὸν, ὅπερ οἱ ἁγνίσαντες θύσαντες, τὰς χεῖρας τοῦ ἁγνιζομένου τῷ αἵματι αὐτοῦ βρέχουσιν. *Apollonio* praeiverat *Sophocles* Elect. vf. 445.

Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς
Ἐμασχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρα
Κηλῖδας ἐξέμαξεν ἆρα μὴ δοκεῖς
Λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν.

3o. Λυτήριον dicitur illud, quod metu caeterisque animi affectibus liberat, ut oftendunt haec *Philonis* p. 459. πῶς γὰρ ἔτι φοβηθησόμεθα, τὸ φόβου καὶ παντὸς πάθους λυτήριον, σὲ τὴν ὑπερασπιστὴν ὅπλον ἔχοντες. SALLIER.

Confert nonnihil ad lectionem hanc ftabiliendam *Etymologi* locus in Θρεπτὰ pag. 454. Θρέπτρα δὲ τὰ θρεπτήρια, ὥσπερ λύτρα τὰ λυτήρια. Alioqui fane maluiffem Λουτρὸν, οὐχὶ λουτήριον· vid. *Poll.* VII, 167. X, 46. Λουτρὸν τοῦ ὕδατος & παλιγγενεσίας folum in *Pauli* Ep. ad Eph. V, 26. ad Tit. III, 5. & frequenter apud Patres Ecclefiafticos, docente *Suicero*; quibus tamen pro Baptifterio λουτὴρ & λουτήριον in ufu funt, ut *Du Cang.* oftendit in Gl. M. & J. Gr. HEMSTERH.

1 Λυχνοῦχον.] Vid. *Nunnef.* ad *Phryn.* p. 7. WITTER.

Add. not. ad *Polluc.* p. 816. n. 68. *Phrynich.* App. Soph. accuratius difcrimen inter λυχνοῦχος, λαμπτὴρ & φανὸς exponit; quem fuo tempore vide. Conf. *Athen.* p. 699. feqq. & ad eum Doctiff. *Cafaub.* p. 989. feqq. STOEBER.

Conf. cel. *Valckenaer.* Animadv. ad *Ammon.* p. 146.

2 Λαμπτῆρα.] Quis λαμπτὴρ, & quae commoda praebeat difci poteft ex *Ariftot.* Ἀναλ. Ὑστ. II. p. 256. ibi notata *Joh. Philop.* p. 221. digna funt, quae proferantur: Λαμπτῆρας νῦν ἢ τὰ ὑελία, ἃ διὰ τὴν γυψεμπλαστικῆς τέχνης ἐπιτιθέντα ταῖς οἰκίαις χάριν τοῦ φωτίζεσθαι ταύτας· ἢ τὸ ἐκ δορᾶς λεπτῆς κατασκευασθὲν ἐξ ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων χάριν τοῦ μὴ τοῖς λίθοις προσκρούειν τοὺς νύκτωρ βαδίζοντας. Haec pluribus poterant, fi tempus permitteret, illuftrari. HEMSTERH.

3 Φασί.] Cl. *Hemfterh.* addit ad *Polluc.* Lib. VII. §. 178. τὸν λυχνόν. Malim τὸν νῦν φανόν, ex *Hefychio* V. φανόν. *Ammonio* p. 90. ubi confule Cl. *Valkenaarium* & *Moerida*, & infra in V. φανός. *Galeni* Lexicon. Λαμπτὴρ, ὃν οἱ πολλοὶ φανὸν ὀνομάζουσιν. nec non Schol. *Arift.* Acharn. vf. 936. πανόν e MSS. Edd. Veit.

λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ, διὰ τοῦ φ'· οἱ δὲ τραγικοὶ, διὰ τοῦ π', [1] πανόν. [2] λυχνίον δὲ, τὴν λυχνίαν.

ΛΩΦΑ͂ τὶς κυρίως, ὅταν διαλίπη λυπούμενος καὶ λωφᾷ τὸ πάθος. λέγεται δὲ καταχρηστικῶς, καὶ ἐπὶ θυμοῦ καὶ νόσου καὶ τῶν [3] ἄλλων. [4] ὄντι δὲ [5] ἀμεταβάτῳ, [6] μεταβατικῶς [7] Αἰσχύλος χρῆται ἐν Προμηθεῖ· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πεφυκέ πω.

Vett. restitui pro πάνον. Dein λυχνεῖον Leidd. ut vulgo erat in *Ammonio* ante Cl. *Hemsterhusii* emendationem. *Phrynichum* confer, ejusque Comment. p. 138, 139. λύχνειον & λυχνεῖον vulgo in *Athenaeo* Lib. XV. p. 700. C. D. ubi multa de φανῷ καὶ πανῷ. MS. *Phot.* Λύχνιον, ἡ λυχνία. λυχνία λεκτέον, οὐχὶ λυχνίαν. In Inscript. Musei Veron. pag. 479. Λυχνίας μετὰ λυχνῶν. Oud.

1 Πανόν.] MS. A. & B. πανόν.

2 Λυχνίον.] MS. A. λυχνεῖον. Cod. B. haec ultima verba non agnoscit.

3 Ἄλλων.] MS. A. λοιπῶν.

4 Ὄντι δὲ μεταβ.] Rom. ἀμεταβ. recte. Witter.

MS. A. ὄν τινα δὲ ἀμεταβάτῳ. MS. B. ὄντι δὲ ἀμεταβ.

5 Ἀμεταβάτῳ.] Contra *Thomae* mentem, MSStos & Edd. Vett. prave nunc circumferebatur μεταβάτῳ. De verbo λωφάω & λωφέω consule omnes Grammaticos & *Schol.* Apoll. R. Lib. II, 487. 650. item *Etym. M.* quem & simul *Apoll.* Lib. I, 1161. corrigas legens καμάτου μεταλώφιον. Lib. III, 616.

Κούρη δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος.

AEschyli verba in Prometheo sunt vs. 27. πω MS. Oxon. Oudend.

6 Μεταβατικῶς.] Conf. Schol. *Homeri* ad Iliad. Φ. vs. 292. & Schol. *Apollonii* Rhod. ad Lib. II. vs. 487. & ad Lib. IV. vs. 1418. Recentiores haud raro hoc verbo μεταβατικῶς utuntur. *Petrus* Sicul. Histor. Manichaeor. p. 42. οὐχ ἵνα τὴν μεγίστην λωφήσῃ κακίαν.

7 Αἰσχυλ.] L. c. vs. 27. ubi Schol. ὁ λωφήσων] ὁ ποιήσων λωφῆσαι Ἡρακλῆς. Sic λωφήσαντα apud *Thucyd.* Lib. II. p. 131. D. & λώφησις apud Eund. Lib. IV. p. 307. A. Stoeber.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

1 Ὅταν τεθῇ τὸ ΜΑ, ἢ προκειμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, ἢ νοουμένην. καὶ τούτου μὲν εὕρηται διόλου. Λιβάνιος δὲ

---

1 Ὅταν τιθῇ τὸ Μὰ, ἢ προκειμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν ἢ νοουμένην.] Qnemadmodum ἐν τῇ καταφάσει, in *affirmatione*, dicunt: νὴ Δία, ita ἐν τῇ ἀποφάσει, in *negatione*, dicunt: μὰ Δία. Sed tum aut praeponitur negatio οὐ, aut ſubintelligitur, ut recte dicit *Thomas*. Sic praeponitur οὐ apud *Hom.* Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον. *Demoſth.* Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας. Subintelligitur apud *Ariſtoph.* in Plut.

> Καὶ τῶν πονηρῶν ἦσθα, καὶ τοιχορύχων;
> Συκ. Μὰ Δία. i. e. οὐ μὰ Δία.

Addit auctor, *Libanium* etiam uſum eſſe hac formula ἐπὶ συγκαταθέσεως: *in affirmatione.* Sed notandum tum ſubintelligi ναὶ, ſic μὰ τοὺς θεοὺς, ibi eſt ναὶ μὰ τοὺς θεούς. quod ſaepe exprimitur. *Ariſtoph.* Plut. p. 21.

> Πλ. Ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν;
> Χρ. Καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα.

Hom. Il. 1. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον —— ——

Iſaeus: ναὶ μὰ Δία, ὡς ἔγωγε ᾤμην, εἴγε ἦν ἀληθὲς τὸ πρᾶγμα.

In hisce τὸ ναὶ omnem vim habet, nihilque aliud eſt ναὶ μὰ Δία, quam ſimplex ναί. Schol. *Ariſtoph.* ad locum modo citatum: ὅτι ἀεὶ ἐπὶ καταφατικοῦ τὸ μὰ Δία, ὅταν αὐτοῦ προστεθῇ τὸ ναί. BOS.

Vide *Devarium* Lib. de Partic. linguae Graecae. SALLIER.

De formulis jurandi apud Vett. vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* p. 248. WITTER.

Leg. προκειμένην. Interpunctionem, quam veteres Edd. ignorant, male poſuerat *Blancardus* poſt μελέτῃ· eſt enim ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ περὶ τ. λ. γ. Haec *Libanii* leguntur, ſed lectione non nihil variata, T. I. pag. 306. B. 308. C. Titulus Lucianei ſcripti ἐν τῷ περὶ ἀγνοίας ſumtus eſt ex ipſo libelli elegantis initio, ſed parum adcurate & contra membranarum fidem. De vi particulae μὰ omnia jam nota; quo magis mirandum eſt in *Philoſtr.* V. A. T. IV. p. 181. vſ. 29. VI. p. 241. vſ. 6. *Olearium* aberraſſe, quum prior Interpres recte ſenſum expreſſiſſet. Ceterum paulo diverſam obſervationem adtulit *Suidas*,

ἢ ἅπαξ ἐχρήσατο ἐπὶ [1] συγκαταθέσεως, ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου γυναικὸς [2] μελέτῃ [3] τοῦ δυσκόλου, λέγων, ὀνείρατα διηγουμένη, πλάττουσα κἀκεῖνα, μὰ τοὺς θεούς. καὶ πάλιν· πλειστάκις [4] ὠρακίασα μὰ τὸν Ἀπόλλω. καὶ Λουκιανὸς [5] ἐν τῷ περὶ ἀγνοίας· μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου φιλόξενος τὰ ἔπη. ὅταν μέν τοι προηγούμενον ἔχῃ τὸ ναὶ, τὴν ἰσχὺν ἅπασαν ἔχει τὸ ναί. [6] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ναὶ μὰ τοὺς λόγους, τὰ μὰ καὶ σὰ παιδικά.

[7] ΜΑΓΕΙΡΟΣ, καὶ σιτοποιὸς, καὶ ὀψοποιὸς, δόκιμα. [8] μαγειρεῖον δὲ ἀδόκιμον, [9] καὶ ὀπτανεῖον μέν τοι οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπε.

ΜΑ-

---

das, sed loco parumper corrupto, quem hunc in modum restituendum arbitror: Μὰ Δία· οὐκ ἐπὶ τοῦ μὰ τὸν Δία ἔλεγον, ὡς οἴονταί τινες· ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ τῷ μὰ Δία, ὥσπερ καὶ τῷ νὴ Δία ἐπὶ τοῦ ναί· ὅθεν καὶ ναὶ Δία λέγουσιν, ὡς καὶ ναὶ μὰ Δία &c. Vid. Eund. in Νὴ τὴν ἱερὰν κεφαλὴν, *Eustath.* ad Od. B. p. 1450. vs. 38. & *St. Bergler.* ad *Alciphr.* II. Ep. 4. HEMSTERH.

MS. A. & B. προσκειμένην.

1 Συγκαταθ.] *Phav.* συγκαθεσ. male. WITTER.

2 Μελ. τοῦ δυσκ. λ. ὀνειρ. διηγ.] Distingue sic μελ. τοῦ δυσκ. λεγων. ὀνείρατα διηγεῖται, πλ. Locum hunc habes T. I. p. 306. B. alter legitur l. c. p. 308. ubi ὠρακίασα. IDEM.

Ineptissime edebatur in Ed. *Blank.* μελέτῃ· τοῦ δυσκόλου λέγων. Nam τοῦ δυσκόλου pertinent ad declamationis inscriptionem. Sed ea verba non agnoscit Leid. pr. & certe sine illis eam declamationem *Thomas* passim citare solet. Male quoque distinguebantur reliqua. Ὀνείρατα διηγεῖται in *Liban.* T. I. p. 306. D. OUDEND.

3 Τοῦ δυσκόλου.] Delent haec MSS. Regg.

4 Ὠρακίασα.] Ita exhiberi curavi cum MS. Leid. pr. pro corrupto ὠρακιάσασα. Apud *Liban.* T. I. pag. 308. C. editur πολλάκις ὠρακίασα μὰ τὸν Ἀπόλλωνα. ubi Ἀπόλλω restituendum foret, si semper procederet *Thomae* animadversio in Ἀπόλλω. Sed ibi vide. OUDEND.

MS. A. & B. ὠρακίασα.

5 Ἐν τῷ περὶ ἀγνοίας.] Immo περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ, Tom. III. pag. 144. ubi Δί', uti & hic rescripsi fide Leid. pr. In *Synesii* loco Ep. 90. rescripsi auctoritate Leid. pr. ut illic editur, τὰ μὰ καὶ σὰ pro τὰ μὰ καὶ τὰ σά. OUDEND.

6 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] P. 231. C.

7 Μάγειρος.] Vid. *Ez. Spanhemius* ad *Julian.* Caesar. p. 139.

8 Μαγειρεῖον δὲ ἀδόκιμον.] Ea

Ea vox tamen usurpatur a *Theophrasto* Char. cap. 6. καὶ ἐφοδεύειν τὰ μαγειρεῖα, τὰ ἰχθυοπωλεῖα, τὰ ταριχοπωλεῖα. Occurrit & apud *Philonem* p. 417. συγγνωστὸς δ' ἴσως τῆς ἄγαν ἀπαιδευσίας, ἅτε τὴν δίαιταν ἐν μαγειρείῳ ποιούμενος, αἵματι, καὶ καπνῷ, καὶ τέφρας ἀνάπλεως. SALLIER.

Vid. Schol. *Aristoph.* & *Spanh.* ad Plut. vs. 816. *Polluc.* p. 1010. & ibi not. 10. STOEBER.

Ut *Thomae* cum *Phrynicho*, quem sequi solet, conveniat, scribendum est: μαγειρεῖον δὲ ἀδόκιμον, καὶ οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπε· ὀπτανεῖον μέντοι. Invenit nimirum, quod Editio *Phrynichi* prima repraesentat; idque in multis aliis animadverti potest: quod *Nunnesius* ex suo Cod. dedit, interpolatumne sit, & aliunde adjectum, nec ne, haud facile dixero: illa certe Grammaticos canonas redolent: vide *Etymol.* p. 629. vs. 7. Ὀπτάνιον & ὀπτανεῖον, me quidem judice, aeque probum & Atticum; quanquam posterior scribendi ratio magis invaluerit: *Moschion* apud *Athen.* V. p. 207. D. 208. A. *Plutarch.* Anton. p. 928. B. *Themist.* Or. VII. p. 86. C. *Poll.* I, 80. VI, 23. *Euagr.* H.E. VI, 8. 460. Utrumque in *Aristophane*, prius Equit. vs. 1030 quod & ipsum legi malim in *Hegesandro* apud *Athen.* VII. p. 290. D. & *Nicomacho* p. 291. C. alterum, ut metri modulo serviatur revocandum in Pac. vs. 891. Τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτανεῖον ὡς καλόν· quamvis aliter versum tentasse meminerim *J. C. Pauwium* ad *Phrynich.* p. 121. sed, ni fallor, invita Minerva. In pluribus autem istius generis nominibus eandem adesse scribendi variationem docuit peritissimus *D'Orvillius* ad *Charit.* pag. 83. nec liquido decernas, utra sit ab auctoribus, an a librariis profecta. Ὀπτάνιον posuit Interpres Ant. Foed. Ed. V. *Hoseae* VII, 4. ubi LXX. κλίβανον· sicut ἰπνὸς Atticis τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγειρεῖον, inquit *Harpocr.* in V. sive de parte domus, ubi res agitur culinaria, sive pro furno proprie dicto sumantur. Ὀπτανεῖον vero & μαγειρεῖον apud Grammaticos alterum alterius inservit explicationi. Ceterum ὀπτάνια *Manethos* diversa potestate videtur ex more Alexandrinorum usurpasse de cremiis vel sarmentis ad assandum igni injectis apud *Joseph.* contra Apion. I. p. 461. vs. 52. ubi in Ed. postrema paullo ante, quod in transitu monere liceat, pessime vox aliena χειρίστην *Josepho* fuit obtrusa pro genuino χερυσόν, ut ostendent, quae notavimus ad *Lucian.* Necyom. p. 460. Huc inprimis facit *Hesychii* locus, qui Πύρδαλον non tantum exponit ὀψοποιεῖον, quod nomen ab *H. Stephano* praetermissum, ὀπτανεῖον, ἢ μαγειρεῖον, sed & τὸ καύσιμον φρύγανον ἢ ξύλον· apud Eundem invenitur Laconica vocis forma Πούρδαιον, quod etsi defendi possit, malim Πούρδαλον vel Πούρδανον· itidemque Πυρράδεισιον. Fuerunt autem *Athenis* ipsis μαγειρεῖα, sed quae partem fori indicarent, unde μάγειροι, coqui conducebantur. *Poll.* IX, 48. & *Jungerm.* HEMST.

Theoph.

[1] ΜΑΘΗΤΡΙ'Σ, ὡς αὐλητρὶς, [2] οὐ μαθήτεια.
ΜΑΙΕΥ'ΕΤΑΙ, [3] οὐχὶ μαιοῦται.
ΜΑΙ'ΝΕΤΑΙ περὶ λόγους κρεῖττον, ἢ βακχεύει, [4] ἢ ἐνθουσιᾷ.

ΜΑΙ'-

Theoph. pag. 19. BENTZ.

Nempe si pro ὀπτανείῳ seu *culina* sumatur. Nam pro *macello* vel *foro coquino*; ubi conducuntur coqui, usus est τῷ μαγειρείῳ *Aristophanes* teste *Polluce* Lib. IX. §. 48. μαγειρεύειν apud *Theophr.* Char. 6. OUDEND.

9 Καὶ ὀπτανεῖον &c.] Sed ὀπτάνιον *Manetho* apud *Joseph.* p. 1053. G. WITTER.

Leid. pr. καὶ τὸ ὀπταν. Vehementer vero hic erravit auctor. Frequentissimi usus est τὸ ὀπτανεῖον vel ὀπτάνιον ἀντὶ τοῦ μαγειρείου quare omnes Grammatici *Schol. Aristoph.* Eq. vs. 1030. Pac. vs. 891. *Pollux* Lib. I. §. 80. VI, 13. *Etym. M. Hesych. Suid.* Glossae *Luciani* T.II.p.596. ὀπτανεῖον explicant μαγειρεῖον· & diserte *Phrynichus*, quem sequi solet *Thomas*, testatur ἀντὶ δὲ μαγειρείου ὀπτάνιον λέγουσιν: ubi videantur commentarii. Hinc ὀπτανεὺς *Coquus* in Glossis. An scripsit *Thomas* καὶ ἀντὶ τὸ vel τοῦ ὀπταν. Tunc saltem recte scripsisset. OUDEND.

MS. A. καὶ τὸ ὀπτανεῖον.

1 Μαθητρὶς.] Dicendum, non μαθήτρια, quam vocem habet *D. Luc.* Act. IX. 36. BOS.

Laërt. p. 96. B. C. vid. *Steph.* p. 158. *Gloss.* p. 244. *Discipulae*, μαθήτριαι. WITTER.

Vitiose in MS. Oxon. μαθητὴς ἡ. Adi *Moerida.* OUDEND.

2 Οὐ μαθήτρια.] *Diogen. Laërt.* Lib. IV. 2. Lib. VIII. 42. *Petrus* Sicul. Hist. Manich. p. 52. *Palladius* Hist. Lausiac. p. 146.

3 Οὐχὶ μαιοῦται.] Quasi nempe μαιοῦμαι, & quae ab ipso proficiscuntur, essent parum Attica: at ea *Thomae* lege teneri sese non existimavit *Lucianus*, quippe cujus haec verba T. I. p. 154. φοβηθεῖσα, μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα SALLIER.

Sic etiam *Phot.* Lex. MS. At vide *Lucianum* in Dial. Deor. VIII, 1. XVI, 2. & ad *Hesych.* μαιεῦσθαι μαιοῦσθαι. OUDEND.

4 Ἢ ἐνθουσιᾷ.] Quam vera, ostendunt haec *Platonis* in Phaed. p. 241. οὐκ ᾔσθου, inquit Socrates, ὦ μακάριε, ὅτι ἤδη ἔπη φθέγγομαι, ἀλλ' οὐκέτι διθυράμβους, καὶ ταῦτα ψέγων; ἐὰν δ' ἐπαινεῖν τὸν ἕτερον ἄρξωμαι, τί με οἴει ποιήσειν. ἆρ' οἶσθ' ὅτι ὑπὸ τῶν νυμφῶν, αἷς με σὺ προὔβαλες, ἐκ προνοίας σαφῶς ἐνθουσιάσω. SALL.

Addit MS. Oxon. μαίνεται κάλλιον, ἢ μαινοῦται.

Pp   1 Τῷ

ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, τὸ [1] τὸν νοῦν βεβλαμμένον ἔχω, καὶ μὴ [2] καθεστηκότα. καὶ μανία τὸ πάθος. μαίνομαι καὶ τὸ ἐνθουσιῶ. [3] καὶ μανία καὶ μανικὸς ἐραστὴς ὁ πρὸς τὸν ἔρωτα ἐξιστάμενος, καὶ τοῦ ἐρᾶν ὅλος γινόμενος. καὶ μανικὸς ἁπλῶς ὁ ἔνθεος, ὡς ἔχει τὸ τοῦ [4] Ἀριστείδου ἐν τῷ εἰς Δία· [5] δότε μοι μανικὸν γενέσθαι [6] τὸν λόγον. [7] μαίνομαι, καὶ τὸ δίχα νόσου ἁπλῶς μωραίνω, καὶ μανιώδης, ὁ μωρός. [8] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· καίπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις, ἀπέβη.

[9] ΜΑ'ΛΗ ἐπ' εὐθείας οὐχ εὕρηται, ἀλλ' ἐπὶ γενικῆς μόνον. ὡς τὸ [10] ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας, [11] παρὰ Συν-

---

1 Τὸν νοῦν.] Leid. pr. τὸ τὸν ν. Dein pro καὶ μανικὸς Oxon. Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. καὶ μανία καὶ μαν. quo significabitur maniae de amore dici, aeque ac μανικὸν ἐραστήν. Tum pro ὅλως reposui ὅλος e Leid. pr. OUD. MS. A. & B. τὸ τὸν νοῦν.

2 Καθεσ.] Scr. καθεσ. post addit Rom. καὶ μανία καὶ μανικ. *Phavor.* vero ita pergit: καὶ μαίνομαι τὸ ἐνθουσιῶ, καὶ ἁπλῶς δίχα νόσου μωραίνω. καὶ μανιώδης ὁ μωρός. Cetera ibi desunt. WITT.

3 Καὶ μανικὸς.] MSS. A. & B. καὶ μανία καὶ μανικὸς.

4 Ἀριστ. ἐν τ. ε. Δία.] Pag. 97. fin.

5 Δότε μοι.] Ita Leid. pr. uti est in *Aristide* T. I. p. 2. vulgo deest μοι. Dein in Cod. eodem μαίνομαι δὲ. *Thucydidis* locus est Lib. IV. §. 39. OUDEND. Uterque MS. δότε μοι μανικόν.

6 Τὸν.] Articulum hunc delet MS. B.

7 Μαίνομαι.] MS. A. & B. μαίνομαι δὲ καί.

8 Θουκ.] L. c. p. 279. D.

9 Μάλη —— ὑπὸ μάλης ἔχρυπτον &c.] Lege, ἔκρυπτον. BOS.

Melampus de Naevis p. 111. ἐὰν εἰς τὴν μάλην. *Rufus* Ephes. Lib. I. p. 29. μασχάλη δὲ ἐστὶ —— μάλην δὲ οὐχ ἑλληνικὸν ὀνομάζειν· τὸ δὲ φέρειν τι κρύπτοντα ἐν τῇ μασχάλῃ, ὑπὸ μάλης ἔχειν λέγεται. *Themistius* Or. IX. p. 237. ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας. conf. *Pollux* Lib. II. Segm. 139. *Helladius* apud *Photium* p. 1577. & *Mich. Apostolius* Prov. Cent. X. 20. p. 120. Cel. *Wesseling* Observ. Lib. I. cap. 30. pag. 134. Gloss. *Philox.* pag. 118. μάλη ἀνθρώπου, *subraco*, *sub ala*, *sub brachio* corrigit *Th. Munkerus* ad *Anton.* Liber. cap. 41. p. 332.

10 Ὑπὸ μάλης ἔχρυπτον τὰς ἀσπίδας.] Scr. ἐκρ. STOEBER. Vitiose Ed. *Blank.* ἐχρ. At non

Συνεσίῳ ἐν τῷ περὶ προνοίας. ἤτοι μαχάλης. [1] τὸ δὲ μαχάλης κοινὸν, ἀφ' ἧς καὶ τὸ [2] μαχαλιστὴρ κατ' Αἰσχύλον.

Οὐ

---

non leguntur verba haec citato *Synesii* loco. Memoria decepit *Thomam*. In *Themistii* Or. VII. pag. 87. B. ex Ed. Hard. invenias, & plura exempla ex *Demosthene* & *Lysia*, apud *Harpocr.* *Suidam*, & ex *Luciano* &c. apud *Hoeschel.* ad *Phrynich.* p. 84. ubi male editur ὑπὸ μάλλω. Vide quoque *Etymol. M.* pag. 783. OUDEND.

MS. A. & B. ἔκρυπτον.

11 Παρὰ Συνεσ.] Cave ibi quaeras. Extat locus apud *Themist.* Orat. VII. p. 87. B. ed. *Hard.* vid. *Hoesch.* ad *Phryn.* p. 108. WITTER.

Ὑπὸ μάλης ἐγχειρίδιον *Plat.* Gorg. p. 469. D. καὶ ξίφος ὑπὸ μάλης ἔχοντας ἔπεσθαι. *Polyaen.* II. p. m. 128. Conf. *Hellad.* apud *Phot.* p. m. 1580, 1. STOEBER.

1 Τὸ δὲ μαχάλης κοινόν.] An subintelligendum est ὑπό? ut sensus *Thomae* fuerit ὑπὸ μαχάλης κρύπτειν vel φέρειν esse κοινόν. Verum obstat locus *Xenophontis* de re equestri jam a *Stephano* prolatus ὑπὸ τῇ μαχάλῃ καλύπτεται. In Leid. pr. est μαχάλη. Sed nec illud est κοινὸν, contra hoc Ἀττικὸν, μάλη vero ἰδιωτικὸν ἢ Ἑλληνικὸν, ut docent *Poll.* Lib. II. §. 139. & *Moeris*, & scriptores Attici passim. An legendum est μαχαλὶς, ut patere videtur e sequentibus, ἀφ' ἧς καὶ τὸ μαχαλιστὴρ? Sic enim ibi scribendum. Vulgo καὶ μαχαλιστής. Leid. pr. μαχαληστήρ: ubi prave η quoque loco τοῦ ι. Innuit auctor *AEschyli* locum in Prometheo vs. 71.

Ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μαχαλιστῆρας βάλε.

Adde *Herod.* Lib. I. cap. 215. *Strabon.* Lib. XI. p. 513. Ed. Cas. *Poll.* Lib. V. §. 100. & *Hesych.* OUDEND.

2 Μαχαλιστὴς κατ' Αἰσχ.] Scrib. μαχαλιστήρ. Sic enim legitur apud *AEsch.* Prom. vs. 71.

Ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μαχαλιστῆρας βάλε.

Scholiastes: μαχαλιστῆρας] δεσμά. ἀντὶ τοῦ δέσμους αὐτὸν καὶ περὶ τὰς πλευράς. μαχαλιστῆρας, διαζώστρας, ἤτοι δεσμούς. Non videntur haec ab eadem manu profecta; διαζώστρας vitiose pro διαζωστῆρας, quos a μαχαλιστὴρ accurate distinguit *Pollux* II, 178. seq. μαχαλιστῆρες, quorum usus in re equestri, sunt lora quae equorum scapulis subtenduntur. *Poll.* I, 147. Schol. *Aristoph.* Equit. vs. 765. λέπαδνα] οἱ στηθιαῖοι λῶροι· ἢ οἱ μαχαλιστῆρες τῶν ἵππων. Occurrit etiam verbum μαχαλίζω *obtrunco* apud *AEsch.* Choeph. vs. 437.

Ἐμαχαλίσθη δέ γ', ὡς τόδ' εἰδῇς.

Ad quem locum vide quae Doct. *Stanlejus* notavit. STOEBER.

MS. A. & B. καὶ τὸ μαχαλιστής.

1 Οὐ

[1] Οὐ λογογράφων τὸ λέγειν, ΜΑ͂ΛΛΟΝ πλουσιώτερος, καὶ μᾶλλον ἀνδρειότερος· οὐ μὴν οὐδὲ, μάλιστα πλουσιώτατος. περιτταὶ γὰρ καὶ [2] ἄκαιροι αἱ τοιαῦται προσθῆκαι. τὸ γὰρ πλουσιώτερος συγκριτικὸν ὂν, οὐ δεῖται ἑτέρου συγκριτικοῦ τοῦ μᾶλλον· ὡσαύτως δὲ τὸ πλουσιώτατος ὑπερθετικὸν ὂν, οὐ δεῖται ἑτέρου ὑπερθετικοῦ τοῦ μάλιστα. ποιηταὶ δὲ, ὥσπερ καὶ ἕτερα πολλὰ καινοτομοῦσι, δὲ τοῦτ' ἔστιν ὅτε ποιοῦσιν. [3] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· καλῶς τεθνά-

---

1. Οὐ λογογράφων τ. λ. μ. πλ.] Non vult hic Auctor, τὸ μᾶλλον cum comparativo jungi, quod tamen loquendi genus vel purioribus Graecis per quam usitatum est. *Plato*: Αἰσχυντηλότερον μᾶλλον τοῦ δέοντος. *Andocid.* Ἀποδείξω αὐτὸν ἐπιτηδειότερον τεθνάναι μᾶλλον ἢ σώζεσθαι. *Isaeus*: πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον. *Isocr.* πολλῷ μᾶλλόν εἰσι ζηλωτότεροι. *Aristoph.* τίς γὰρ γένοιτο μᾶλλον ὀλβιώτερος. BOS.

Isaeus: πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον. *Philo* de Mundo: ἄμεινον ἔτεσθαι μᾶλλον. *Matth.* VI, 26. & XII, 12. *Marc.* V, 26. Imitati etiam sunt Latini. Notat haec *Goldastus* in Paraeneticor. Veter. P. I. p. 242. simulque *Thomam* imperitiae damnat. Exempla ubivis obvia cumulare hic non attinet. WITTER.

Conf. *Jo. Henr. Meibomius* not. ad *Cassiodor.* formul. Comit. Archiatr. pag. 58. *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 228. & cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 265.

2 Ἄκαιροι.] Nullus dubito, quin in *Herodiano* hinc legi debeat, ut conjecit *Nunnesius*, ἄκαιρον τὸ μᾶλλον πλουσιώτερον, pro εὔκαιρον· licet certum sit non modo Poëtas, ita locutos esse, sed & Rhetoras, & Historicos. Exemplis ad *Herodianum* & hic prolatis adde *Thucydid.* Lib. VII, 29. ἧσσον μᾶλλον, ibique *Duker. Xenoph.* Lib. II. Cyrop. p. 47. C. οἰκειότερον μᾶλλον. *Achill. Tat.* Lib. V. in F. ἥδιον μᾶλλον cum *Salmasii* nota, & praesertim Doct. *Abreschium* Anim. ad *AEschyl.* Lib. I. cap. 20. OUDEND.

3 Αἰσχύλος.] Rursus memoria inposuit *Thomae*. Versus hic in *AEschyl.* non comparet: sed similis sententiae, ubi μᾶλλον cum comparativo jungitur, est in *Euripidis* Hecuba vs. 377.

> Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
> Ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.

Aristophanis locum invenies in ἐκκλησιάζ. vs. 1125. Porro e MSS. Oxon. Leid. Edd. Vett. rursus addi jussi οὐδεὶς δὲ τῶν δοκίμων ῥητόρων οὕτως εἶπε. Haec enim omnia exsulant ab Ed. *Blank.* OUDEND.

τεθνάναι κάλλιον ἂν μᾶλλον, ἢ σεσῶσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης· [1] τὸ δ' ἂν γένοιτο μᾶλλον [2] ὀλβιώτερον. οὐδεὶς δὲ τῶν δοκίμων ῥητόρων οὕτως εἶπε.

ΜΑΝΟΥ͂ΜΑΙ κάλλιον, ἢ [3] μανήσομαι.

Ἀρσενικῶς οἱ Ἀττικοὶ τὸν ΜΑΡΑΘΩ͂ΝΑ λέγουσιν. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· οὐ γάρ ἐστιν ὅς τις ἀκούσας τὸ τοῦ Μαραθῶνος ὄνομα. [5] Ἴωνες δὲ θηλυκῶς.

ΜΑΡ-

---

1 Τὸ δ' ἄν.] MS. B. τί ἄν.

2 Ὀλβιώτερον.] Addit Rom. οὐδεὶς δὲ τῶν δοκίμων ῥητόρων οὕτως εἶπε. Satis otiose. WITTER.

Eadem verba addunt MSS. A. & B.

3 Μανίσομαι.] Rectius μανήσ. uti *Phavor.* WITTER.

Sic rescripsi auctoritate MS. Leid. pr. & *Phavorini.* V. in μαχοῦμαι & alibi. Sed & *Moeris* ait Μανεῖται Ἀττικῶς· μανήσεται Ἑλληνικῶς. Vulgo μανίσομαι, jotacismi vitio. OUDEND.

MS. A. & B. μανήσομαι. *Lucillius* Anthol. Lib. II. cap. V. epigr. I. p. 270.

4 Ἀριστείδ. ἐν τ. Παν.] Pag. 9. Id. p. 142. & *Liban.* II. p. 692. D. WITTER.

Tom. I. p. 125. OUDEND.

Polemon Soph. p. 10. καὶ καθαρὰν γένεσθαι τὴν Μαραθῶνα τῶν πολεμίων. idem tamen pag. 15. ναύσταθμον Μηδικὸν τὸν Μαραθῶνα ποιεῖν. *Porphyrius* Quaest. Homer. p. 290. πολλὰ γὰρ οὗτοι (Ἴωνες) τῶν ὀνομάτων χαίρουσι θηλυκῶς ἐκφέροντες, οἷον τὴν λίθον, καὶ τὴν κίονα, καὶ ἔτι τὴν Μαραθῶνα. Κρατῖνος· εὐιπποβάτη Μαραθών· Νίκανδρος· εὐκλήμβλην Μαραθῶνα. Similiter τὴν Μαραθῶνα dicere maluit *Philochorus* apud Schol. *Sophoclis* ad Oedip. Colon. vs. 1040.

5 Ἴωνες δὲ θηλυκῶς.] In ea sententia fuere veteres grammatici: auctor Porphyrius Quaest. Homer. δ. οὐκέτι οὖν ὤμην ἁμάρτημα εἶναι γραφικὸν, Ἰωνικὸν δὲ μᾶλλον ἰδίωμα. πολλὰ γὰρ οὗτοι τῶν ὀνομάτων χαίρουσι θηλυκῶς ἐκφέροντες, οἷον τὴν λίθον, καὶ τὴν κίονα, καὶ ἔτι τὴν Μαραθῶνα. Κρατῖνος, εὐιπποπάτη Μαραθών. Νίκανδρος, εὐκλήμβλην Μαραθῶνα. quibus si fides habenda, emendandus *Herodotus*, qui eam vocem masculino genere extulit. p. 23. & 329. sed hinc potius sequitur utrumque genus promiscue ab Jonibus usurpatum. Minus autem recte *Porphyrius* suae opinionis *Cratinum* auctorem laudat, quem Atheniensem fuisse obscurum est nemini, atque illud argumento est, nomen de quo disputatur modo faeminine, modo masculine ab Atticis scribi solitum. SALLIER.

Vid. *Steph.* de Dial. pag. 157. & *Bergler.* ad *Alciphr.* Epist. II, 3. p. 233. STOEBER.

Atqui εἰς τὸν Μαραθῶνα, ἐν τῷ Μαραθῶνι *Herodoto* Lib. VI. cap. 107,

ΜΑΡΤΥΡΙΆ, ὅταν περὶ παρόντός τινος μαρτυρῇ· ἐκμαρτυρία δὲ, ὅταν περὶ ἀπόντος καὶ ἀποδήμου. ὡσαύτως καὶ μαρτυρῶ, καὶ ἐκμαρτυρῶ. [1] Αἰσχίνης [2] τὴν μαρτυρίαν ἀνάγνωθι τὴν Ἀριστοδήμου, καὶ κάλει πρὸς οὓς ἐξεμαρτύρησεν. ἔδειξε γὰρ διὰ τοῦ εἰπεῖν κάλει, ὅτι ἀπῆσαν.

[3] ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ κρεῖττον, ἢ μαρτυρία. [4] Θουκυδίδης· μετὰ ἀειμνήστου μαρτυρίου.

ΜΑΡΤΥΣ, καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, [5] καὶ ἐπὶ κακοῦ. [6] ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ κακοῦ μόνον.

[7] ΜΑΣΤΟΣ ἐπὶ γυναικός. Εὐριπίδης [8] ἐν Ἑκάβῃ· ὦ στέρνα,

107, 111. &c. & contra in femin. genere τὴν Μαρ. *Demoſtheni* pag. 342. E. in feminino genere intelligi poteſt πόλις, ut δῆμος in maſculino. V. *Steph.* in Τετράπολις. OUDEND.

1 Αἰσχίνης.] De falſ. Legat. p. m. 249. B. Idem: ἔπειτα τὴν Φαίδρου μαρτυρίαν ἀναγίνωσκε. Orat. in Timarch. p. m. 177. fin. ἐπιμαρτυρία *in teſtimonium vocatio* eſt apud *Thucyd.* II. p. 145. *Duk.* Vid. *Amm.* voc. ἐκμαρτυρία. Eund. & *Harpocr.* v. μαρτυρία. STOEBER.

2 Τὴν μαρτυρίαν.] Sic etiam MSS. mei: ſed apud *AEſchinem* de *falſa Leg.* pag. 398. C. editur ἐκμαρτυρίαν. De horum verborum differentia adi laudatos ad *Ammonium* pag. 91. & *Suidam.* Errat vero *Thomas*, cum ex verbo κάλει patere cenſet, ἐκμαρτυρίαν de abſentibus dici. Nam quos hic intro vocari ſeu citari vult *AEſchines*, erant viri, coram quibus teſtimonium *Ariſtodemus* de aliis abſentibus exhibuerat. OUDEND.

MS. A. & B. ἐκμαρτυρίαν.

3 Μαρτύριον κρ.] Sibi non conſtare videtur *Thomas*, quod dudum in eo notavit Cl. *Duker.* in add. & Emend. ad *Thucyd.* pag. 666. Locum reprehenſioni fecerunt ipſa verba a Noſtro ex *Thucyd.* citata Lib. I. pag. 26. Eſt & apud *Xenoph.* Ἑλλ. Lib. I. p. 448. C. ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ μαρτύριον. STOEBER.

4 Θουκυδίδης.] Lib. V. §. 97. ubi Scholiaſtae ſcribunt μαρτύριον apud ſolum *Thucydidem* inveniri: ſed & illos & *Thomam* erraſſe docuit ibi *Dukerus.* μαρτύριον itidem *Luciano* T. III. p. 625. *AEliano* Lib. II. An. cap. 11. At μαρτυρία crebro apud optimos. OUDEND.

5 Καὶ ἐπὶ κακοῦ.] Minus bene haec omittuntur *Ammonio* p. 91. IDEM.

6 Ἔλεγχος.] Delet haec MS. B.

7 Μαστός.] *Anacreon* Od. 20. ſumitur etiam de viro. *Euripid.* Suppl.

ςέρνα, μαςοί θ', οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως. [1] μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρός. ὡς τὸ, νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασε, παρ' Ὁμήρῳ [2] ἐν τῷ γάμμα Ἰλιάδος. [3] εὕρηται δὲ καὶ μαζὸς ἐπὶ θήλεος καταχρηςικῶς. [4] Θεόκριτος. ἦ ῥα λεαίνης [5] μαζὸν

Suppl. vſ. 1160. ubi vid. *Barneſius*. quemadmodum etiam μαζὸς de foemina. *Heliodor.* Lib. III. AEthiop. pag. 133. *Achill. Tat.* Lib. I. pag 9. ubi conſul. *Salmaſius* p. 37. & ita quoque Amazones habuere. *Nonnus* Dionyſ. Lib. XLVIII. vſ. 659. & 833. Ponitur etiam μαςθὸς pro monte. vid. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum vſ. 48. DRAKENB.

Dio Chryſoſt. Or. V. p. 83. D. conf. Schol. *Euripid.* Hec. p. 14. Cl. *Salmaſius* ad *Achill. Tat.* p. 543. cel. *Wetſtein* ad N. F. T. II. p. 751. quibus adde quae olim ad *Hypatum* notavimus p. 149.

8 Ἐν Ἑκάβῃ.] Vſ. 424. ſupra Θήλη, μαςός. OUDEND.

1 Μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρός.] Eam vocem locum habere, etiam cum de faeminis ſermo eſt, conſtat ex his *Eurip.* Hec. vſ. 144.

> Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη
> Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν
> Ἔκ τε γεραιᾶς χειρὸς ὁρμήσων.

Neque diſerte minus Bacch. vſ. 700.

> Ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦν σπαργῶν ἔτι
> Βρέφη λιποῦσαις.

Errant grammatici, a quibus diſcrimen ſtatuitur inter μαςὸς & μαςθὸς, quod a *Stephano* non injuria reprehenditur, SALLIER.

2 Ἐν τῷ γάμμα Ἰλιάδος.] Scr. δ'. vſ. 123. WITTER.

Immo ἐν τῷ Δ. vſ. 123. Citant hoc teſtimonium quoque hujus rei gratia *Ammonius* & *Suidas:* ſed omiſſo loci indicio, ut plerumque; neque hic addunt Leidd. MSS. Recte, ut opinor. Nugantur vero Grammatici & in derivatione vocis, quae a μάω deſcendit, & in uſu: Nam viciſſim μαζὸς & μαςὸς de viris mulieribusque adhibetur. OUDEND.

3 Εὕρηται δὲ.] Ut alibi ſaepius, ita & apud *AElian.* V. H. Lib. XII. cap. 1. STOEBER.

Inſcript. apud *Gruterum* pag. DCCI. 10.

> ——— μάζῳ θελγόμενον γλυκερῷ.

4 Θεόκριτος.] Idyll. III. vſ. 16. ubi quidem eſt μάσδον Dorice pro μαζὸν quod notiſſimum; ſed & ἐθήλασε rectius quam θήλασε. Idem l. c. vſ. 48.

> Ὡς' οὐδὲ φθίμενον μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;

Scholiaſtes reddit: τοῦ ἰδίου ἑαυτῆς μαςοῦ χωρίζει. Contra μαςὸς etiam de viris uſurpatur: quod praeter plurima exempla in *Lucian.* obvia docent haec *Polyb.* III, 72. μόλις ἕως τῶν μαςῶν αἱ

ζὸν θῆλασε. [1] φασὶ μέντοι οἱ τεχνικοὶ, ἐπὶ μὲν τοῦ θήλεος [2] διὰ τοῦ σ' μαςὸς ἐκφέρεται, [3] οἱονεὶ μασητὸς· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς διὰ τοῦ θ'. ὁ μὴ ἐσθιόμενος.

ΜΑ'ΤΗΝ λέγε, μὴ ματαίως. [4] Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις· μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται. [5] καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· μάτην ἄρ ἡμεῖς ὡς ἔοικεν ἥκομεν.

[6] ΜΑ'ΤΤΩ τὸ ζυμῶ, μάξω, μέμαχα, μέμαγμαι, μεμαγμένος. [7] Ἀριςοφάνης ἐν Πλούτῳ· μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· σῖτον ἐκπέμπειν τακτὸν, καὶ μεμαγμένον.

[8] ΜΑΧΑΙΡΙ'ΔΕΣ, αἱ τῶν κυρίων· μάχαιραι, [9] αἱ τῶν μαγείρων, καὶ τῶν ἄλλων.

ΜΑ-

οἱ πεζοὶ βαπτιζόμενοι διέβαινον. STOEBER.

5 Μαζὸν θῆλασε.] In *Theocr.* Id. Γ. 16. μάσδον ἐθήλαζε, Dorice. Leid. pr. hinc forsan exhibet μαζὸν θηλασθεὶς. OUDEND.

MS. A. & B. θήλας δέ.

1 Φασὶ.] Vid. Schol. *Euripid.* Hecub. vs. 144. DRAKENB.

2 Διὰ τοῦ σ' μ. ἐκφέρεται.] Rom. δ. σ' mox: διὰ τοῦ pro τὸ θ. WITTERR.

Sic Leid. pr. & Edd. Vett. male deest τοῦ vulgo. In Leid. sec. ἐκφέρεσθαι. OUDEND.

3 Οἱονεὶ μασητὸς.] Alias derivationes vide in *Eustath.* ad Hom. *Schol. Apoll.* Rh. Lib. I. 1353. & *Suidam*, qui etiam inter μασθὸν ἀπὸ τοῦ θῶ θηλάζω & μαςὸν, οἱονεὶ μεςὸν τοῦ γάλακτος (ut *Ammon.*) distinguit. Et sane μασθῶν editur de viris in *Xenoph.* Lib. I. Ἀναβ. p. 255. D. Sed μαςῶν Lib. IV. p. 323. C. De femina μασθοὶ in *Luciano.* Dial. Mort. XXVIII. T. I. p. 446. Alibi μαςοὶ. Unde patet hanc varietatem a solis pendere librariis. IDEM.

4 Ἀρις. ἐν Νεφ.] Vs. 1438. *Sophoclis* verba sunt El. vs. 772. Ματαίως est apud Platonem. *Herodianus* in MS. Reg. Μάτην ἡτιάσατο οὐκ ἐρεῖς. ἀλλὰ μάτην, ὡς Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις. Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται. IDEM.

5 Καὶ Σοφοκλ.] L. c. vs. 774. STOEBER.

6 Μάττω.] *Xenophon* Cyrop. Lib. VIII. cap. 16. p. 233.

7 Ἀρις. ἐν Πλουτ.] Vs. 305. Conf. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 165. *Joseph.* p. 91. G. WITTER.

Vers. 305. *Thucyd.* exemplum legitur Lib. IV. §. 16. OUDEND.

8 Μαχαιρίδες αἱ τῶν κυρίων.] *Phavor.* sic: μαχ. αἱ τ. κυρ. μάχαιραι, ἀλλ' οὐ τῶν μαγείρων. *Polyaen.* p. 768. μαχαιρίῳ κουρέως. *Gloss.* Cultri, μαχαίρια κουρικὰ p. 59. Conf. *Ammon.* h. v. & *Galen.* voc. σπαθίδι. STOEB.

Sic etiam *Herodian.* MS. Adi

cl.

[1] ΜΑΧΛΑΣ, ὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν. μάχλη δὲ, [2] Λουκιανός· [3] ὑπὸ μάχλης γυναικὸς ἐπιβεβουλευμένος.

[4] ΜΑΧΟΥ͂ΜΑΙ κάλλιον, ἢ μαχήσομαι.

[5] ΜΕΓΑΛΑΥΧΩ͂, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων, ἀλλὰ μεγαλαυχοῦμαι. [6] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ μεγαλαυχούμεθά γε Σύροι Ῥωμαίοις διδόντες ἄνδρα.

[7] ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙ´Α, καὶ ἡ γενναιότης, καὶ ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν [8] ἕτοιμος δαψίλεια. [9] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐλευθερίας ἐφόδιον καὶ μεγαλοψυχίας.

ΜΕ-

---

cl. *Valken.* ad *Ammon.* pag. 91. *Jung.* ad *Poll.* Lib. II, 32. X, §. 89. 139. & *Moerida.* OUDEND.

9 Αἱ τῶν μαγείρων &c.] Quae etiam μαχαιρίδες. V. *Poll.* Lib. VII. 156. X. §. 104. &c. IDEM.

1 Μαχλάς.] Minus recte igitur *Artemidorus* pag. 209. ait: ἰδίως δὲ ὁ κῆπος πορνοβοσκοῖς συμφέρει, διὰ τὸ πολλὰ σπέρματα καὶ τὴν πρόσκαιρον ἐργασίαν. πάσας δὲ γυναῖκας διαβάλλει, ὡς ἀσέμνους καὶ μαχλάδας· quae vox etiam legitur apud *Philonem* p. 772. δεινὸν δὲ γυνὴ γνώμην ἀνδρὸς παραλῦσαι, καὶ παραγαγεῖν, καὶ μάλιστα μαχλάς. SALLIER.

2 Λουκιαν.] In περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πισ. διαβολῇ, vel ut Noster supr. in μα citavit, ἐν τῷ περὶ ἀγνοίας T. II. p. 427. *Graev.* ubi tamen ὑπὸ μάχλου. Idem in Asino: ἡ γυνὴ μάγος ἐστὶ δεινὴ καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν. WITTER.

3 Ὑπὸ μάχλης.] Sic in suo codice invenisse videtur *Thomas.* Sed MSS. ceteri & Edd. T. III. p. 557. praebent μάχλου. Et sic *Luciano* alibi, item ceteris Atticis. ut *AEl.* Lib. III. Var. Hist. cap. 42. VII. An. cap. 25. dicitur ἡ γυνὴ μαχλός. OUDEND.

4 Μαχοῦμαι.] MSS. & Edd. Vett. καὶ M. & Leid. sec. caret τῷ κάλλιον. In illis enim subjunguntur haec τῷ μνήσει) &c. V. ad *Herodianum* p. 107. IDEM.

5 Μεγαλαυχῶ.] Conf. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 669.

6 Λιβαν. ἐν ἐπισ.] Locus est Epist. MS. 192. ad Anatol. quae incipit: ἐγὼ τοὺς ὄντας μοι φίλους βουλοίμην κλ. add. Eund. T. II. p. 139. D. WITTER.

N. 594. p. 201. OUDEND.

7 Μεγαλοψυχία.] Sic μεγαλόψυχος *Isocrat.* ad Demon. p. 56. DRAKENB.

8 Ἕτοιμος.] MSS. Leidd. carent hac voce. *Aristidis* locum invenies T. I. pag. 101. OUDEND.

Delent hanc vocem MS. A. & B.

9 Ἀριστείδ. ἐν Παναθ.] Tom. I. p. 101. fin. Jebb.

[1] ΜΕΓΙΣΤΑ͂ΝΕΣ, ἀδόκιμον. σὺ οὖν μέγα δυνάμενοι λέγε.

[2] ΜΕΔΙ'ΜΝΟΣ παροξυτόνως οἱ κυρίως Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ μέδιμνος.

[3] ΜΕΘΥ'ΣΗ γυνὴ, Ἀττικόν. ὡς [4] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος εἵνεκα. Μέθυσος δὲ, ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ, [5] οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν· ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ· οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος. σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἑπόμενος, ἐπὶ μὲν

---

1 Μεγιστᾶνες ἀδόκιμον.] Vox scriptorum sacrorum propria, *Menandro* tamen, ut constat ex *Phrynicho*, antiquior. Illam autem *Josephus*, Septuaginta secutus, usurpare non dubitavit: ὄρθρου δὲ μεταπεμψάμενος τοὺς μεγιστᾶνας, καὶ σατράπας, καὶ τοπάρχας τῆς Περσίδος. SALLIER.

Saepius apud *Joseph.* occurrit. vid. p. 687. D. 688. B. D. &c. Conf. *Phrynich.* p. 32. & *Brisson.* de R. P. pag. 283. WITTER.

Vide enim *Brisson.* de R. Pers. Lib. I. §. 209. quosque ibi laudat *Trekel.* & *Pauw.* ad *Phrynich.* p. 85. OUDEND.

2 Μέδιμνος.] Ubivis tamen fere μέδιμνος in Atticorum libris expressum est. IDEM.

3 Μεθύση γυνή.] Atticum est: sed Μέθυσος de *viro*, οὐδεὶς τῶν δικίμων (leg. δοκίμων) εἶπεν. De *viro* dixit *Apost.* 1 *Cor* V. 11. ἢ λοίδορος, ἢ μέθυσος, ἢ ἅρπαξ. & sic etiam *Lucian.* in Timone μέθυσος καὶ πάροινος dixit, licet ille in Soloecista ut ἀνάττικον id reprehendat p. 738. BOS.

4 Ἀριστ. ἐν Νεφ.] Vers. 555. ubi vulgo οὕνεκα. OUDEND.

5 Οὐδεὶς τῶν δικίμων εἶπεν.] Scr. δοκ. μεθυστικὸς *Philostr.* p. 82. *Gloss.* *temulentus*, μέθυσος. Vid. *Phryn.* p. 24. *Steph.* p. 25. *Graev.* ad Soloec. p. 64. §. 17. WITTER.

Phrynich. App. Soph. μεθυσοχάρυβδις, ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος. STOEBER.

Sic censet quoque *Phrynichus* p. 60. Rectius *Lucianus* & *Moeris* τὸν μεθύσην ἀδόκιμον pronunciant: cum *Menander* teste *Polluce* Lib. VI. §. 25. & *Lucianus* Lib. I. p. 171. τὸν μέθυσον non ausi fuerint adhibere, ut docent *Graevius* ad Soloec. p. 64. & *Pauw.* *Julianus* quoque in Caesar. p. 330. Ed. Spanh. τὸν Ἀλέξανδρον οἷα δή τινα μέθυσον καὶ φίλοινον σκώπτων. *Pollux* quoque de suo usus est masculine Lib. I. §. 179. *Libanii* verba leguntur T. I. p. 308. B. *Philostrati* Lib. II. de Vit. Soph. cap. I. §. 10. p. 558. OUDEND.

I Με-

μὲν ἀρσενικοῦ, [1] μεθύων λέγε, καὶ μεθυστικὸς, ὡς [2] Φιλόστρατος· ἑώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν, καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ οἴνου τὸ μεθύω λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς ὑβρίζειν, καὶ μὴ ἐθέλειν σωφρονεῖν ὑπό τινος τυχὸν ἐξουσίας, ἢ πλούτου, [3] ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου. ὡς Δημοσθένης περὶ Φιλίππου λέγει· μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων. καὶ [4] Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπολογίᾳ· [5] καὶ κατὰ στρατηγοῦ μεθύειν. μεθύω ἐγὼ [6] ἀμεταβάτως, καταμεθύω δὲ ἕτερον. [7] Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ξενίσας αὐτὸν καὶ καταμεθύσας.

ΜΕΙ͂ΖΟΝ φόβου πρόσωπον, τὸ ἄφοβον καὶ μὴ [8] ὑποπίπτον φόβῳ. μεῖζον δὲ φόβου πρᾶγμα, τὸ ὑπερβολικὸν [9] φόβον ποιοῦν. [10] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ οὐκ ἠπεί-

---

1 Μεθύων.] Revera quidem Attici sic loqui solent: testis *Plato* de Rep. I. 2, pag. 363. Μουσαῖος δὲ τούτων νεανικώτερα τἀγαθὰ, inquit, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρὰ θεῶν διδόασι τοῖς δικαίοις. εἰς ᾅδου γὰρ καταγαγόντες τῷ λόγῳ, καὶ κατακλίναντες, καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες, ἐστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἅπαντα χρόνον ἤδη διάγειν μεθύοντας· ἡγησάμενοι κάλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. Testis & *Theophr.* Char. cap. 4. καὶ ὀρχησάμενος, inquit, ἅψασθαι ἑταίρου μηδέπω μεθύοντος. SALLIER.

2 Φιλόστρ.] V. S. II, 1, 10. pag. 558.

3 Ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου.] De quovis scilicet luxuriante bonis suis, saepe. Rarius de calamitoso dicitur. Sic tamen elegantissime *Theocrit.* Id. XXII, 98.

Ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων.

Sive vertigine correptus instar ebrii, per plagas. *Demosthenis* locus est *Phil.* I. in f. In *Libanii* verbis T. I. p. 230. A. lege οὐ κατὰ στρατ. μ. vel certe καὶ abjice auctoritate Cod. Leid. pr. OUDEND.

4 Λιβαν.] L. c. T. I. p. 230. A. ubi οὐ κατά. WITTER.

5 Καὶ κατὰ.] Particulam καὶ delet uterque MS.

6 Ἀμεταβάτως.] At *Suidas* ait καὶ αἰτιατικῇ jungi & *Phavorinus* scribit ἀμεταβάτως καὶ μεταβατικῶς λέγεται. Recte. *Lucianus* enim de Dea Syria T. III. p. 369. habet μεθύσασα ἑωϋτὴν οἴνῳ, & sic saepius ille aliique. Sed quae nonnulli non a μεθύω, sed a μεθύσκω declinant. OUD.

7 Πλατ. ἐν Γοργ.] P. 471. B.

8 Ὑποπίπτον.] MS. A. ὑποπίπτω male.

9 Φόβ. ποιοῦν.] *Phav.* rectius ἐμποιοῦν. WITTER. MS. A. cum *Phavorino* ἐμποιοῦν.

10 Ἀ-

1 ἠπείλησε μὲν οὕτως ἀήθη καὶ ὑπερόεια, 2 καὶ φόβε μείζω. δύναιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ προσώπε τοῦτο λέγεσθαι.

3 ΜΕΙΡΑΞ, καὶ μειρακίσκος, ἀδόκιμα· 4 μειράκιον ἢ οὐδ-

---

10 Ἀθηνᾶς. ἐν Παναθ.] Pag. 10. ubi ἠπείλ. WITTER.

1 Ἠπείλησε.] Vulgo T. I. p. 128. ἠπείλ. Male ibi legendum conjicit editor Anglus φθόνε. *Metu majora* sic etiam Latine dicuntur. Ceterum e MSS. & Edd. Vett. restitui sequentia, quae exciderunt Ed. *Blank.* δύναιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ προσώπε τοῦτο λέγεσθαι. OUDEND.

2 Καὶ φόβε μείζω.] Pergit Rom. δύναιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ προσώπε τοῦτο λέγεσθαι. WITTER.

Eadem subjungit uterque MS. Reg.

3 Μεῖραξ καὶ μειρακίσκος.] Docet hic *Thomas*, eos, qui Attica lingua sunt locuti, dixisse, ἡ μεῖραξ & μειρακίσκη, de *adolescentula*; non ὁ μεῖραξ vel μειρακίσκος, de *adolescentulo*. Verum quidem est etiam Atticos Scriptores aliquando de *viro adolescente* dixisse ὁ μεῖραξ, sed tum intellexerunt *mollem & pathicum*. Exemplorum affatim congessit cl. *Graev.* ad Soloecistam *Luciani* p. 740. BOS.

Hancce Grammaticorum sententiam amplectitur *Graevius* ad *Lucianum* pag. 740. qui vocem μειρακίσκος nunquam, aut tum solum ab Atticis usurpatam esse contendit, cum de adolescente pathico sermo sit. Quam recte, ostendunt haec *Platonis* in Phaedro p. 237. ἦν ὕτω ἢ παῖς, μᾶλλον ἢ μειρακίσκος ἁπαλὸς μάλα καλός nihil enim ibi reperias, quo is adolescens tantae foeditatis arguatur. Eadem omnino colligas ex *Alexidis* loco, qui legitur Exc. Trag. p. 583.

> Δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον.
> Πρὸς τὰς ἐπερωτῶντάς τι, ὥστε πολλάκις
> Αὐτὸν κεκληκὼς τοῖς Σαμόθραξιν εὔχεται.
> Λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτέ
> Χειμὼν ὁ μειρακίσκος ἐςὶ τοῖς φίλοις.

Esto scelesti fuerint parasiti, non omnes tamen impurae aliorum libidini servierunt; ut ex comicis compertum est, neque id Alexis parasito vitio dat. SALL.

Vulgo pro μειρακίῳ. Sed Attice ferme non nisi de adolescente molli, pathico & inpudico ponitur. V. *Graevium* ad *Luciani* Soloecist. pag. 70. &c. Et *Valken.* ad *Ammon.* p. 91. Mox male edebatur μειράκειον pro μειράκιον, ut apud omnes Grammaticos, & mox hac ipsa paragrapho. OUDEND.

4 Μειράκειον.] MS. A. & B. μειράκιον.

1 Καὶ

εὐδετέρως, πάντες οἱ ῥήτορες. μεῖραξ μέντοι ἐπὶ θηλυκοῦ; [1] καὶ μειρακίσκη μόνος [2] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· [3] σὺ δ' ἄπιθι χαίρων, συλλαβὼν τὴν μείρακα. καὶ πάλιν· ὦ μειρακίσκη, πυνθάνῃ γὰρ ὡρικῶς. σὺ δὲ μειράκιον [4] καὶ ἐπὶ θήλεος λέγε.

[5] ΜΕΛΑΓΧΡΩΣ μελαγχρῶτος. [6] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· μελαγ-

---

1 Καὶ μειρακίσκη.] Ita pro μείρακες suspicor legendum quoque in *Phrynicho* pag. 90. Bene ibidem *Pauwius* distingui jussit, ut feci, μειρακίσκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν. Vulgo post μειρακίσκη incidebatur. μειρακίσκη jocose de anu est apud solum *Aristophanem*; non μεῖραξ, quomodo passim puella Attice vocatur. Adi *Moerida* quoque & *Hesych.* atque *Etym. M.* OUDEND.

2 Ἀριστοφ. ἐν Πλ.] *Aristaenet.* Lib. I. ep. 2. p. 8. DRAKENB.

Vers. 1080. alter l. c. vs. 964. ubi πυνθάνῃ, Attice. & ὡρικῶς pro κῶς quod vitiose hic vulgatum. Schol. ad Soloec. II, 53. τὸ μεῖραξ οὐ φασὶν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνδρὸς μειράκιον λέγεται. WITTER.

Aristophanem imitatus est *Heliodor.* AEthiop. Lib. I. p. 30. & *AElianus*, H. A. Lib. VI. cap. 17. quin & Schol. *Sophoclis* ad Electr. vs. 266. τὴν μείρακα. dixit.

3 Σὺ δ' ἄπιθι.] Vulgo in Pluto vs. 1080. νῦν δ' ἄπιθι. Alter est vs. 964. ubi melius πυνθάνῃ. OUDEND.

4 Καὶ ἐπὶ θήλεος.] Leid. pr. simpliciter θῆλυ. Leid. sec. καὶ ἐπὶ θῆλυ. An καὶ μειρακύλλιον, ut apud *Polluc.* Lib. II, 9. *Suidam*, *Phrynichum*? An potius auctor innuit μειράκιον posse dici de Puella; ut multa diminutiva in ιον sexum femininum designant? Et sane sic τὰ λίαν μειράκια dixit *Theopompus* in Medo apud *Scholiast.* Pindari Pyth. II, 78. IDEM.

5 Μελάγχρως.] Locus *Euripidis*, quem ibi *Thomas* adducit, legitur Orest. vs. 321. quod si hujusce grammatici judicio standum est, damnandus *Lucianus*, a quo adjectivum μελάγχρους usurpatur T. II. p. 667. οὗτος δὲ πρὸς τὸ μελάγχρους εἶναι καὶ πρόχειλός ἐστι. Attice tamen ni fallimur, cum vox ὁμόχρους similiter desinens occurrat apud *Theophrastum* Hist. Plant. Lib. IX. cap. 4. τῆς σμύρνης δὲ ἡ μὲν στακτὴ ἡ δὲ πλαστή. δοκιμάζεται δὲ ἡ μὲν ἀμείνων τῇ γεύσει· καὶ ἀπὸ ταύτης τὴν ὁμόχρουν λαμβάνουσι. Consultius igitur *Moeris*, cui μελάγχρης, non μελάγχρους, parum probatur: μελάγχρως, inquit, Ἀττικῶς· μελάγχρης, Ἕλληνες· sic enim Cod. Coisl. in Oxon. reperias μελάγχρως· μελάγχροος scribi debuit; tametsi enim illud nomen a lexicogra-phis

μελαγχρῶτες Εὐριπίδης. οὐ μελάγχρως, μελάγχρου.
[1] ΜΕΛΑΙΝΕΣΘΑΙ τὰς τρίχας λέγε, μὴ βάπτεσθαι.
Ὥσπερ [2] ΜΕΛΕΙ μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε φαμὲν, οὕτω καὶ μέτεστί μοι τοῦδε, καὶ μέτεστί μοι τόδε. [3] ὡς Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· ἔτι δὲ καὶ μέτεστιν αὐτῇ πᾶσιν ἄδεια τοῖς πλήθεσι. [4] καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· μέτεστι δὲ κατὰ μὲν τοὺς νόμους πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἴσον.

ΜΕΛΙΠΗΚΤΟΝ, καὶ πόπανον, οὐ [5] μελίτωμα. [6] μελίπηκτον

---

phis fit omissum, Graecum tamen esse constat ex his *Apollonii* Argon. 4. vs. 1697.

—— Οὐρανόθεν δὲ μελάγχρεος, ἥτις ἄλλη
Ὠρώρει τυφλὴ μυχάτων ἀφιῦσα βερέθρων. SALLIER.

Sic etiam legendum in *Gloss.* p. 99. pro μελάγχρης. WITTER.

6 Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ.] Vers. 321. Adde *Moerida*, & supra V. λευκόχρως. In *Luciano* tamen T. III. p. 248. μελάγχρους vulgo. *Apollonii* locus aliter est legendus. V. Doctiss. *Pierson.* Verif. p. 216. OUDEND.

Vers. 324. conf. Nostr. in λευκόχρως.

1 Μελαίνεσθαι.] *Alciphr.* p. 4. conf. *Hesych.* voc. ξανθίσθαι. STOEBER.

Sic quoque *Moeris*. *Poll.* Lib. II. §. 35. ἔλεγον δὲ καὶ ξανθίζεσθαι τὴν κόμην, καὶ μελαίνεσθαι. καὶ μέλασμα τὸ τῆς κόμης βάμμα. OUDEND.

MS. A. μελένεσθαι.

2 Μέλει μοι τοῦδε.] *Isocrat.* ad Nicocl. p. 70. *Aristoph.* Plut. I. 2. vs. 172. etiam ἀμελεῖ τοῦδε *Homer.* Iliad. P. vs. 9. DRAKENB.

Vid. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 576.

3 Ὡς Ἀριστείδης.] Tom. I. pag. 215. ὡς abest a Leid. pr. *Thucydidis* verba vide Lib. II. §. 37. OUDEND.

Pag. 82.

4 Καὶ Θουκυδ.] L. c. pag. 124. A.

5 Μελίττωμα.] Rescribi curavi fide Leidd. MSS. μελίτωμα a verbo μελιτόω. Hoc autem nomen praeter alios usurpavit *Longus* in Pastor. Lib. III. p. 75. ἐκ τῆς πήρας προεκόμιζε μελιτώματα πολλά: Sic enim lege cum summo *Hemsterh.* Misc. Obs. V. v. T. III. pag. 58. pro προεικ. OUDEND.

MS. A. & B. μελίτωμα.

6 Μελίπηκτον &c.] MSS. Oxon. & Leid. pr. exhibent auctius μελίπηκτον (μελίπεκτα Leidd.) δέ ἐστιν ἄλφιτα ἀναδεδευμένα μέλιτι, ὃ μελιτοῦται φασί. ἀλλὰ σὺ τὸ μελίπηκτον (μελίπηκτα. Leid. pr.) ἀφεὶς τοῖς ποιηταῖς μελιτοῦται λέγε. Τινὲς δὲ μελιτοῦται φασίν. Contra in Leid. sec. tantum μέλιτι, ὃ μελιτοῦται φασίν. Sed post *Aristophanis*

πηκτὸς δέ ἐστιν ἄλφιτος [1] ἀναδεδευμένα μέλιτι, [2] ὃ μελιτοῦταν [3] λέγε. τινὲς δὲ μελιττοῦταν φασὶν, οὐ τὸ ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος φύραμα, ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς πόπανον. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· δός μοι μελιτοῦταν ἐς τὼ χεῖρε.

ΜΕΛΛΩ ποιεῖν, καὶ [4] μέλλω ποιήσειν, [5] οὐ μέλλω ποιῆσαι,

---

nis locum addit τινὲς δὲ μελιτοῦταν φασίν. An voluit Thomas indigitare, a quibusdam scribi μελιττοῦταν, vel μελιτοῦττα? quae verior est scriptura, utpote contracta ex μελιτόεσσα; ut ab οἰνόεσσα, οἰνοῦττα: quocum jungitur ab Eustathio ad Hom. Od. N. p. 1735. & Athen. Deipnos. Lib. III. p. 114. F. editurque μελιτοῦττα in Suida: sed vulgo μελιττοῦτα prave in Athen. ibi & Lib. XIV. pag. 645. C. Luciano in Lexiph. T. II. pag. 330. Poll. Lib. VI. §. 76. Hesych. quod & vocis analogiae & metro repugnat Aristophanis cit. loco vs. 507. ubi observavit Spanhemius. Ex MSS. itaque μελιτοῦταν edidi, ut etiam ἐς τὼ χεῖρε, pro εἰς. OUDEND.

MS. A. & B. μελίπηκτα.

1 Ἀναδεδευμένα.] MS. B. ἀναδεδευγμένα.

2 Ὃ μελιττοῦταν.] Ut οἰνοῦταν Schol. Arist. Plut. vs. 1122. Schol. Luc. ad Lexiph. T. I. p. 42. μελιττοῦται] ἐκ μέλιτος πλακοῦντες & p. 39. μελιττοῦται, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι πάστιλλοι. vid. Hesych. v. πάστα. WITTER.

MS. A. & B. μελιτοῦταν.

3 Λέγε.] Uterque MS. φασίν. ἀλλὰ σὺ τὸ μελίπηκτα ἀφεὶς τοῖς ποιηταῖς, μελιττοῦταν λέγε.

4 Μέλλω &c.] Docet hic Thomas, verbum μέλλω construi cum futuro & cum praesenti, non cum aöristo, nisi addatur particula ἂν, licet non neget, sic locutum AEschylum in Prometheo, qui, μέλλω παθεῖν dixit absque ἂν: & Platonem, qui in Apolog. Socratis: μέλλω τεθνάναι. Sed priorem metri caussa sic locutum esse ait: posteriorem ita non scripsisse, at vitio librariorum omissum esse τὸ ἂν: quod an verum sit, nescio. Certe plurima possent proferri exempla, in quibus τὸ μέλλω cum aöristo constructum est, non addita hac particula. Hom. Ili. ad. σ.

> Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
> Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι.

Et Iliad. ult.

> Μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι.

AElian. V. H. III. 27. ἔμελλεν ἀποδημῆσαι ἐπὶ στρατείαν. BOS.

Aristoph. Ran. I. 1. vs. 11. Isocrat. ad Nicocl. p. 70. Antiphon Or. I. p. 20. DRAKENB.

Quam recte, ostendunt haec Demosth. adv. Timocr. pag. m. 478.

σαι, ἀλλὰ μὴ τῷ ἂν, ἤγουν, μέλλω ποιῆσαι ἄν. [1] προστιθέαμεν δὲ τὸ ἂν, ἵνα τὸ παρῳχημένον διὰ τούτου ὡς μέλλοντα δεξώμεθα· οἱ δὲ μὴ οὕτω γράφοντες ἁμαρτάνουσιν. εἰ καὶ [2] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ διὰ τὸ μέτρον ἀναγκασθεὶς, ἐπὶ παρῳχημένου ἅπαξ εἶπε, λέγων· μή τι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. [3] νοουμένου ἔξωθεν τοῦ ἄν. εὕρηται δὲ καὶ [4] παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· οὐδ' εἰ πολλάκις μέλλω τεθνάναι. ὅπερ μοι δοκεῖ ἁμάρτημα τῶν γραφέων εἶναι, διὰ τὸ μηδαμοῦ ἑτέρωθι τῶν αὐτοῦ [5] λόγων εὑρίσκεσθαι. ὤφειλε γὰρ μετὰ τοῦ ἂν εἶναι· οἷον, οὐδ' εἰ πολλάκις ἂν [6] μέλλω τεθνάναι.

ΜΕΝΕΤΟΣ, ὁ δυνάμενος μένειν. [7] ὡς Θουκυδίδης· τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί.

ΜΕ-

---

478. B. ἀλλὰ καὶ Μελάνωπος δεινὸν νὴ Δί' ἐστιν, εἰ δεθήσεσθαι νῦν ἔμελλεν. STOEBER.

Vid. *Berkelius* ad *Anton.* Liber. p. 236. & *Wetsteinius* ad N. F. T. II. p. 617,

6 Οὐ μέλλω ποιῆσαι.] Eadem monent *Phrynichus* p. 148. 162. & *Moschopulus.* Sed praeter *Bosium* hic loci, *Nunnesium* ad *Phryn.* *Stanlejus* ad citatum ab auctore *AEschyli* in Prometheo vs. 606. locum docuit, eam Grammaticorum observationem non adeo veram esse, ut non aliquando apud Ἀττικωτάτους Scriptores μέλλω cum utroque *Aoristo* Infinitivi occurrat. Sicut etiam Cl. *Tailor* animadvertit semel in *Lysia* p. 412. Ed. Londin. legi ὁ ὀργίζεται μέλλων. Vide Ind. Att. Adde *Berkel.* ad Anton. Liber. p. 236. In *Apollonio Rhodio*, S. L. aliisque Hellenistis aliquoties legas, immo & in *Herodoto* Lib. III. cap. 146. ἔμελλε ἀπολαμψασθαι. Sed *J. Gronov.* e Med. Cod. restituit ἀπολάμψεσθαι, & in *AEliano* MSS. 3. dant ἀποδημήσεσθαι. ubi tamen consule *Perizonium.* Ubique vero α & ε confunduntur. OUD.

1 Προστιθέαμεν —— ἄν.] *Isocrat.* ad Demon. p. 53. μηδ' ἂν διορκεῖν μέλλῃς & p. 58. idem ad Nicocl. p. 73. DRAKENB.

Delet haec MS. A.

2 Αἰσχυλ. ἐν Προμ.] Vs. 626. ex quo hic scrib. μήτοι pro μήτι. STOEBER.

3 Νοομένου.] MS. A. & B. νοουμένου.

4 Παρὰ Πλάτωνι.] T. I. p. 30. B. Ed. Serr. Dein τοῦτο εὑρίσκεται Leid. sec. & Edd. R. Vasc. sed errare auctorem docet *Stanlejus.* OUDEND.

5 Λόγων εὑρ.] Rom. λογ. τοῦτο εὑρ. WITTER.

Et ita uterque MS.

6 Μέλλω.] MS. A. μέλλων.

7 Ὡς Θουκυδίδης.] L. I. §. 142. OUDEND.

Lib. I. p. 96. A.

1 Ἀρι-

ΜΕΡΙ'ΤΗΣ, οὐ συμμεριστής. [1] Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν Λευκτρικῶν· καλοῦ καὶ λαμπροῦ σχήματος ἡγεῖται μερίτης [2] ἔσεσθαι.

ΜΕΣΕ'ΓΓΥΟΣ, [3] οὐ μεσίτης.

[4] ΜΕΣΟΝΥ'ΚΤΙΟΝ, καὶ μεσονύκτιος, [5] ποιητικόν. [6] Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· μεσονύκτιος [7] ὠλλύμαν. σὺ δὲ, μεσούσης νυκτὸς λέγε, καὶ μέσης νυκτὸς, καὶ [8] μέσων νυκτῶν.

ΜΕ'ΣΟΝ ἡμέρας, καὶ μεσημβρία, καὶ μεσοῦσα ἡμέρα. [9] μέση δὲ ἡμέρα, κοινόν.

ΜΕ-

---

1 Ἀριστ. ἐν β' τῶν Λευκτρ.] Pag. 29. ubi ἔσεσθαι. WITTER.

Ἔσεσθαι repoſui ex MSS. Leid. pr. Burm. & *Ariſt.* T. I. pag. 443. OUDEND.

2 Ἔσεσθαι.] Uterque ἔσεσθαι.

3 Ὁ μεσίτης.] *Nunneſ.* videtur legiſſe οὐ μεσίτης ad *Phryn.* p. 22. conf *Moerid*, voc. μεσέγγυος. WITTER.

Οὐ Leid. pr. Burm. OUDEND.

Uterque MS. οὐ μεσίτης.

4 Μεσονύκτιον.] *Jenſ.* Lect. Lucian. p. 12. *Anacreon* Od. 3. DRAKENB.

Vid. cel. *Alberti* Obſerv. ad *Luc.* cap. XI. 5. p 195.

5 Ποιητικόν.] Addit *Phrynichus* οὐ πολιτικόν. Sed vide ibidem *Hoeſchel.* & *Jenſium* L. Luc. p. 12. *Weſſeling.* ad *Diod.* Sic. Lib. XX. §. 48. περὶ τὸ μεσονύκτιον. *Euripidis* locus eſt vſ. 914. in quo ὠλόμαν MSS. & Edd. Vett. *Thomae.* OUDEND.

6 Εὐριπ. ἐν Ἑκ.] Uſus quoque *Lucian.* cujus exemplum ſupra dedimus ad ἀωρί. Aliud habes Ἀληθ. Lib. II. pag. 473. περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος. conf. *Jenſ.* L. L. p. 12. WITT.

7 Ὠλλύμαν.] MS. A. & B. ὠλόμαν.

8 Μέσων νυκτῶν.] *Lucas* XI. 5. DRAKENB.

Sic etiam legi vult *Kuhn.* in *Polluc.* I, 10. pro μέσον νυκτῶν, ſed absque cauſa; praeſertim cum ita locutus ſit *Xenoph.* Cyrop. V. p. 105. ἐν μέσῳ νυκτῶν. *Zoſim.* II, 42, 5. μέχρι μέσων νυκτῶν. De vitio ſuſpecta locutio eſt C. A. *Heumanno*, Parerg. Crit. p. 74. quippe quod minime loco congruat, & reſcribendum putat V. C. μέχρι περὶ μέσον νυκτός. De una enim nocte, pergit, ſermo eſt. Menda hujus loci inde ipſi nata videtur, quod librarius aliquis voculam περὶ omiſerat, quaſi ſupervacuam ac redundantem. Hinc alius recordatus μέχρι genitivum adſciſcere ſibi caſum, ex μέσον νυκτὸς audacter fecit μέσων νυκτῶν. Ac ſane μέχρι ſemper praeponitur genitivo. Caeterum μέχρι περὶ, quae dictio non eſt inuſitata veteribus, accuſativum haud dubie exigit. Nugae! WITTER.

9 Μεσ. δ. ἡ. κοιν.] Scr. κοιν.

Sed

ΜΕΤΑΒΟΛΕΥ'Σ, [1] οὐ μετάβολος.

[2] ΜΕΤΑΠΕ'ΜΠΟΜΑΙ, [3] οὐ μεταπέμπω· εἰ καὶ [4] Θουκυδίδης ἐχρήσατο ἐν τῇ ἕκτῃ· αὐτῶν τῶν Λακεδαιμονίων μεταπεμψάντων. καὶ ἐν τῇ ἑβδόμῃ· ἢν μὴ ὡς τάχιστα ἢ σφᾶς μεταπέμψωσι.

[5] ΜΕΤΑΞΥ', ἀντὶ τοῦ διαμέσου. καὶ μεταξὺ, ἀντὶ τοῦ [6] ἐν ὅσῳ. Λιβάνιος ἐν τῷ, ἦλθες Τηλέμαχε. καί σου δέομαι,

---

Sed obſtat *Luciani* auctoritas Nigr. T. I. p. 66. πάχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης· & Toxar. p. 162. ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν. Cui add. *Ariſtid.* pag. 169. *Joſeph.* p. 772. D. 909. D. &c. *Zoſim.* II, 24, 3. περὶ μέσην ἡμέραν ὑπέρρει. IDEM.

Non tamen ſine Atticorum exemplo. V. ad *Herodianum* p. 210. Sed priora multo frequentiora ſunt illis. OUDEND.

AEſchines Epiſt. I. περὶ μέσην ἡμέραν.

1 Οὐ μεθαίβολος.] Corrige ex *Phav.* & Rom. μετάβ. WITT.

Sic edidi cum MSS. & Edd. Vett. ac *Moeride.* Nihili eſt vox μεθαίβολος. V. *Heſych.* & *Suidam. Polluci* ſaepe dicitur μεταβολεὺς, *mercator*, *negotiator*; at nusquam utitur vulgari μετάβολος. OUDEND.

MSS. A. & B. μετάβολος. vid. *Briſſonius* Lib. I. de Regno Perſ. p. 493. & ſummus *Hemſterhuſius* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 445.

2 Μεταπέμπομαι.] Vid. *Berglerus* ad *Alciphr.* Lib. I. ep. 28. DRAKENB.

Plutarch. de Deo Socr. pag. 598. A. Conf. *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 114.

3 Οὐ μεταπέμπω.] Hoc etiam inperite dictum pronunciat Scholiaſtes *Ariſtophanis* in Veſpis vſ. 678. ἀγλῖθας μετέπεμψα. Verum eſt, rarius Atticos adhibere μεταπέμπω, quam μεταπέμπομαι; ſed ideo non definit eſſe Atticum. Rectius adnotavit *Moeris* Μετέπεμψε, Θουκυδίδης. Μετέπεμψατο, Δημοσθένης; & reliqui plerumque. Confer *Dukerum* ad *Thucyd.* Lib. VI. §. 88. alter ejus locus legitur Lib. VII. §. 8. ubi ut hic in Leid. pr. μεταπέμψωσιν. OUDEND.

4 Θουκυδ. ἐν τῇ ϛ'.] P. 471. C. alter legitur l. c. p. 490. C. μεταπέμπωσι vero frequentiſſimum apud *Thucyd.* vid. e. g. Lib. VI. pag. 445. D. 459. A. VII. p. 493. D. 514. B. &c. uſus etiam forma activa *Dio* p. 141. A. 387. E. 758. C. Conf. *Bergler* ad *Alciphr.* p. 114. WITT.

Add. omnino Cl. *Duker.* ad priorem *Thucyd.* locum a Noſtro excitatum pag. 435. STOEBERIUS.

5 Μεταξὺ.] *Demoſth.* Or. pro Megalopol. p. 15. ἐὰν τὰ μεταξύ τις ἐγχειρῇ λέγειν.

6 Ἐν ὅτῳ.] Sive *quamdiu*, *dum*: paſſim cum participio cujuscum,

δέομαι, μὴ μεταξὺ λέγοντος [1] ἀπαντᾶν.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΜΑΙ, [2] καὶ μεταχειρίζω.

[3] Τὸ ΜΗ, ἀπαγορευτικόν ἐστι. καὶ ἐπὶ μὲν ἐνεστῶτος, προστακτικῷ συντάσσεται· ἐπὶ δὲ ἀορίστου καὶ τῶν ἄλλων, ὑποτακτικῷ. οὐ γὰρ ἐρεῖς ἐπὶ ἐνεστῶτος, [4] μὴ τύπτης, ἀλλὰ μὴ τύπτε. μὴ τύψῃς δὲ ἐπὶ ἀορίστου, καὶ τῶν ἄλλων χρόνων. ἔδειξε δὲ ἀμφότερα [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀχιλλέα πρεσβευτικῷ εἰπών· [6] μήδ' ἀπέχου μὲν ὡς φίλων, [7] πρόῃ δὲ ὡς πολεμίους. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνεστῶτος, προστα-

---

juscumque casus. V. *Suidam*, *Steph.* Lex. *Libanii* verba legas T. II. p. 154. A. OUDEND.

1 Ἀπαντᾶν.] MS. B. ἀπαντῷ.

2 Οὐ μεταχειρίζω.] Scribe potius καὶ ex *Phavor.* & Rom. WITTER.

Activa forma minime reprobanda, quam *Plato* atque *Thucyd.* sua auctoritate tuentur, uti vel ex Lexicis constat: quos imitatus *Chrysost.* T. V. p. 595. & 597. B. STOEBER.

Apud *Thucydidem* tamen Lib. I. §. 13. & Lib. IV. §. 18. legitur μεταχειρίζειν, quod etiam *Suidas* observavit: item Lib. VI. §. 12. Videtur etiam haec lectio ab ingenio viri docti cujusdam esse profecta. Nam in MSS. Oxon. Leidd. Burm. Rom. Vasc. exhibetur καὶ μεταχειρίζομαι, καὶ μεταχειρίζω. quod rescripsi, licet fatear, activum rarissime apud Atticos inveniri. OUDEND.

MS. A. & B. καὶ μεταχειρίζω.

3 Τὸ Μὴ ——— ὑποτακτικῷ.] Desunt haec in MS. B. qui sic incipit hanc periodum οὐκ ἐρεῖς ἐπὶ ἐν.

4 Μὴ τύψῃς.] F. μὴ τύπτῃς. DRAKENB.

Sic reponi curavi e MSS. Leidd. Burm. pro vulgato τύψῃς; quod est contrarium ipsi *Thomae* praecepto; qui docet, subjunctivum modum non adhiberi in tempore praesenti; sed imperativum. Paullo ante in iisdem modo exaratur οὐκ ἐρεῖς. OUDEND.

Τύψῃς.] Uterque MS. τύπτῃς.

6 Ἀριστείδ.] Pag. 6. *Normann.* quem vid. ad h. l. p. 50. add. *Dio* pag. 544. A. D. & 564. D. WITTER.

7 Μήδ'.] Uterque MS. μὴ δέ.

8 Πρόῃ &c.] Scr. πρόη ex *Aristid.* sic mox τὸ πρόην corr. πρόη. WITTER.

Ita hic & infra rescripsi auctoribus MSS. Oxon. Leidd. utrisque & Burm. ut habet MS. e quo edidit hanc orationem *Normannus*, & ex eo emendavit *Thomam* p. 50. Ed. Upsal. item alter, quo usus est Jebb. T. II. p. 426. vulgo πρόην sine sensu. μὲν

 &

προςακτικὸν θεὶς τὸ ἀπέχου· ἐπὶ δὲ παρῳχημένου, ὑπο-
τακτικὸν ἐπενεγκὼν τὸ [1] πρόη. εἰ δὲ ἐ εὕρηται τὸ μὴ,
ἐπὶ ὑποτακτικοῦ [2] ἐπὶ ἐνεστῶτος, ὡς τὸ, μὴ δοκῶμεν
δρῶντες, παρὰ [3] Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι, [4] καὶ παρὰ Λιβανίῳ
ἐν τῇ εἰς τὸν [5] νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· μήτε κα-
λὴν, μήτε μεγάλην καλῶμεν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν. ἀλ-
λὰ τούτου χάριν γέγονε τοῦτο. ἐπειδὴ ὁ μὲν ἀπαγορεύων
ἐπὶ ἐνεστῶτος προςακτικῷ ἐξ ἀνάγκης χρῆται· ἑτέρῳ γὰρ
ἀπαγορεύει· ὁ δὲ πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἀπαγόρευσιν ποιούμενος,
ἀδυνάτως ἔχει προςτακτικῷ χρῆσθαι. οἵ τοι τοίνυν ἐφ' ἑαυ-
τῶν τὴν ἀπαγόρευσιν ποιούμενοι, καὶ κατὰ τοῦτο μὴ δυνά-
μενοι προςακτικοῖς χρῆσθαι, διὰ τὸ ἐν τοῖς προςακτικοῖς
ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ πρῶτον πρόσωπον μὴ εὑρίσκεσθαι, [6] οὐ-
δεὶς γὰρ ἑαυτῷ [7] προςάσσει, ἐξ ἀνάγκης ὑποτακτικοῖς
ἐνεστῶσιν ἐχρήσαντο λέγοντες, μὴ δοκῶμεν, καὶ μὴ κα-
λῶμεν.

Γίνωσκε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἐπὶ τῶν ἑνικῶν πρώτων προσ-
ώπων τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀορίστου καὶ παρακειμένου, καὶ τῶν
καθεξῆς χρόνων, οὐ χρώμεθα [8] μόνῳ τῷ μή. οἷον, μὴ τύ-
ψω, καὶ μὴ τυπῶ, καὶ μὴ τετύφω, ἀλλὰ μετὰ τῆς προσθή-
κης τοῦ οὐ. οἷον, οὐ μὴ τυπῶ.

Ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ τὸ μὴ, καὶ τὸ οὐ μὴ, οὐ μόνον ἐπὶ
ὑποτακτικῶν [9] τίθεται, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ μελλόντων
ἁπλῶς.

& δὲ in MSS. ponuntur post participia, & supra μὴ δὲ ἀπ. Oud. MSS. A. & B. πρόη.

1 Πρώη] MS. A. πρόη. Cod. B. πρῴ.

2 Ἐπὶ] MS. B. delet ἐπὶ.

3 Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι.] Vers. 1104. Oudend. Vers. 1105.

4 Καὶ παρὰ Λιβ.] Tom. II. p. 185. B.

5 Νεὼν] Tom. II. p. 185. ναὸν Burm. & Leidd. Codd. Oudend. MS. A. & B. ναὸν.

6 Οὐδεὶς γὰρ ἑαυτῷ προστάσσει.] Melius *Phavor.* οὐδ. γὰρ ἑαυτῷ προςτάσσει. Witter.

Vides MSS. lectionem unice veram, pro qua vulgo οὐδεὶς ἑαυτῷ προστάσσει. Oudend.

Uterque MS. οὐδεὶς γὰρ ἑ.

7 Προςάσσει.] Uterque Codex προστάσσει.

8 Μόνῳ τῷ.] MS. A. μόνον τῷ. Codex B. τὸ μή.

9 Τίθεται.] MS. A. & B. τίθεται.

ἁπλῶς. οἷον παρ' [1] Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεῖ· ὅπως μὴ σαυτὸν [2] οἰκτιεῖς ποτέ· καὶ παρ' [3] Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις· [4] ἐκεῖνο [5] μόνον ὅπως μὴ ἐρεῖς. [6] καὶ Πλάτων ἐν πρώτῳ τῶν [7] πολιτειῶν· ἐπειδὴ εἴ τι καὶ οἴεται περὶ τούτων ἀπειρημένον αὐτῷ [8] εἴη, ὅπως μηδὲν τούτων ἐρεῖ. [9] καὶ παρὰ Συνεσίῳ [10] ἐν ἐπιστολῇ· οὐ μὴ ἐρεῖς ὡς ἔλαθεν ὑμᾶς· τὸ τοιοῦτον δὲ μὴ οὐ μόνον ἐπὶ [11] ὑποτακτικοῦ τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ εὐκτικοῦ. Ἀριστείδης ἐν πρώτῳ τῶν ἱερῶν· καὶ σφόδρα δεῖσαι μὴ [12] ἐπιθεῖντό μοι. εὕρηται δὲ παρὰ [13] Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὁριστικοῦ ἐνεστῶτος, ἐν τοῖς νεκρικοῖς·

---

1 Αἰσχ. ἐν Προμ.] Verf. 68.

2 Οἰκτιεῖς ποτέ.] Adverbium addidi e Leid. pr. & Burm. ficuti legitur apud *AEfchyl.* vf.68. OUD. Addit uterque MS. ποτέ.

3 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vf. 7.

4 Ἐκεῖνο μόνον.] Vf. 7. deeft μόνον MSS. Oxon. Leidd. ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπ. Edd. Rom. Vafc. OUDEND.

Uterque MS. ἀλλ' ἐκεῖνο.

5 Μόνον.] Ignorant hanc vocem MS. A. & B.

6 Καὶ Πλατ.] L. c. p. 337. fin.

7 Πολιτικῶν.] Leid. pr. Burm. τ. πολιτειῶν: Veriffime, ut vulgo infcribuntur hi libri, & nusquam aliter citat auctor. V. in Ἀνεῖλεν, Ἐπὰν, Ἐπανορθοῦμαι, Κατορθῶσαι, Κοινῷ, Χρῆσθαι. Quare fic refingi juffi; ficut pro εἶναι etiam εἴη dedi cum Leid. pr. Burm. & ipfo *Platone* T. II. p. 337. E. ubi τούτων vulgo non confpicitur. OUDEND.

Uterque MS. πολιτειῶν.

8 Εἶναι.] MS. A. & B. εἴη.

9 Καὶ παρὰ Συνεσίῳ.] Leid. pr. caret τὸ παρά; ut pendeat jam ab παρ' Ἀριστοφάνει: fed tunc etiam legendum καὶ Πλάτωνι. V. in *Synefio* Ep. 8. pag. 169. OUDEND.

Pag. 169. C.

10 Ἐν ἐπιστολῇ.] Delet MS. A.

11 Ὑποτακτικοῦ.] Uterque MS. ὑποτακτικῷ, & mox εὐκτικῷ.

12 Ἐπιθοῖντό μοι.] Immo ἐπιθεῖντο, ut in Leid. pr. Burm. & *Arift.* T. I. p. 278. Mox *Luciani* locus eft in Dial. Mort. XVI. T. I. p. 403. ubi vide Cl. *Hemft.* Cum futuro indicativi in *Longi* Paftor. L. II. p. 58. ἐπέσκηπτε μὴ λύκος ἐμπεσὼν ἔργα ποιήσει πολεμίων. OUDEND.

13 Παρὰ Λουκ.] Dial. Diog. & Herc. T. I. pag. 298. *Graev.* WITTER.

Saepius etiam μὴ redundat. Exempla ex *Thucyd.* collegit Cl. *Duker.* ad p. 463. STOEBER.

κοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ¹ ἐςί.

ΜΗΚΥΝΩ τ λόγον ² κάλλιον, ἢ ἐκτείνω· ἐκτείνω ³ μὲν τὴν χεῖρα, ὡς ⁴ Ἀριςείδης ἐν Περικλεῖ· τὴν χεῖρα ἐκτεταχώς.

Τὸ

---

1 Ἐςί.] MS. A. ἐςίν.

2 Κάλλιον ἢ ἐκτείνω.] Illud itaque loquendi genus *Thomae* parum probatur; cui nimium tribuisse *Stephanus* videtur, in cujus Lexico hujusce phraseos ne unum quidem exemplum occurrit. Ab ea tamen scriptores Atticos non abhorruisse argumento sunt haec *Eurip.* Med. vs. 1351.

Ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίςατο,
Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας.

Ubi ἐκτείνειν ῥήματα idem prorsus est ac μηκύνειν, sive *pluribus de re aliqua disserere.* Nec absimili sensu, si propius inspicias, *Lucianus* T. II. p. 30. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπειρίας τ ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐράνια ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἧττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας τοῦτο δρῶν. Quamobrem dubitari nequit, quin ut μηκύνω, sic ἐκτείνω, cum sermo producitur, possit usurpari. utriusque exemplum habes apud *Heliodorum* AEth. p. 203. ἀλλὰ τί ταῦτα ἀγεὶ μηκύνω; τί δὲ λανθάνω ἐμαυτὸν καὶ ὑμᾶς, καὶ ἐκτείνω τὴν διήγησιν, εἰς πέλαγος ἀφεὶς τ ἑξῆς. SALLIER.

Cave, Magistro credas. *Sophocles* enim ait in Trachin. vs. 690.

——— μείζον' ἐκτενῶ λόγον.

παρατείνειν λόγον *Lucae* in Act. Apost. cap. XX, 7. pro μὲν in MSS. est δὲ, & pro ὡς est καί. Non vero leguntur in Pericle, sed Miltiade T. II. p. 174. OUDEND.

Plato Theatet. p. 151. ἐνεκα τῆδε ἐμήκυνα. Μὴ τείνε μακρὰν dixit *Sophocles* Ajac. vs. 1065. sed ad *Thomae* mentem in Oedip. Colon. vs. 1229. μηκῦναι λόγον.

3 Μέν.] Uterque MS. δέ.

4 Ἀριςειδ. ἐν Περικλ.] Seu pro quatuor Viris, quae est *Platon.* II. p. m. 136. WITTER.

Idem quoque de sermone longius protracto vocem adhibuit Panath. p. 147. Jebb. ὁρῶ μὲν οὖν τὸν λόγον ἐκτεινόμενον. pro quo μηκύνειν l. c. p. 148. ἀποτείνειν τ λόγον est apud *Plat.* Gorg. pag. 466. A. ἐπεκτείνειν eodem sensu *Plutarch.* de Mus. p. 1147. Neque minus usitatum hac notione μακρολογεῖν, cujus cum idonea exempla in Lexicis desiderentur, duobus potissimum ex *AEschine* & *Platone* augere ea lubet. Ille quidem in de fals. Legat. p. m. 249 fin. ἵνα δὲ μὴ μακρολογῶ τὴν τούτου διεξιὼν ὑπερηφανίαν. Hic vero Gorg. p. 465.

[1] Τὸ ΜΗ'Ν [2] παρὰ ποιηταῖς ἀργὸν· παρὰ δὲ ῥήτορσιν ἀντὶ τοῦ δὲ, καὶ ἰδίᾳ τιθέμενον, καὶ μετὰ τοῦ γε, ἢ προηγουμένου, ἢ ἑπομένου. οἷον, οὐ μήν γε τόδε ἐγένετο. καὶ, τόγε μὴν εἰς πατέρας ἥκοι.

[3] ΜΗ'ΝΥΤΡΑ, ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς μηνύουσί τι οὗ ζήτησις ἦν. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· μεγάλοις μηνύτροις δημοσίᾳ οὗτοι τε ἐζητοῦντο.

ΜΙΑΡΟ'Σ, καὶ παμμίαρος, καὶ μιαρώτατος. ὡς [4] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· οὐ [5] μιαρία δὲ, ἀλλὰ βδελυρία.

ΜΙ'Γ-

---

p. 465. B. ἵν' οὖν μὴ μακρολογῶ, ἐθέλω σοι εἰπεῖν κ. τ. λ. Vocem vero μηκύνειν pro μηκύνεσθαι usurpavit *AEſchin.* Epiſt. IX. p. 125. ἀλλ' ὅτι μηκύνειν ἔδοξεν ἡ περὶ τὸ ἆθλημα νόσος. STOEBER.

MS. B. καὶ Ἀρισ.

1 Τὸ Μὴν.] Poſt hanc periodum addit MS. A. & B. μύσαξ, οὐχὶ μάσαξ.

2 Παρὰ ποιηταῖς.] Leid. pr. παρὰ μὲν τοῖς π. ſuavius. Mox *Thucydidis* verba invenias §. 27. Lib. VI. OUDEND.

3 Μήνυτρα.] Sic omnino ſcribendum, non μήνυσρα, ut perperam olim lectum apud *Polluc.* VI. §. 187. ex Noſtro feliciter emendatum a Cel. *Lederlino.* Scriptio non *Thucydidis* tantum loco, quem vid. libr. cit. p. 429. A. verum etiam *Lyſiae* & *Luciani* exemplis probata. Ille contra *Andoc.* p. m. 123. Ἀνδοκίδης δὲ ἔχει τὰ μήνυτρα παρ' ὑμῶν. Hic Fugitiv. T. III. p. 381. pr. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα, ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα. STOEB.

Dio Chryſoſt. Or. VII. p. 123. D. ἡ δραχμῶν μήνυτρα προτιθέντας.

4 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vſ. 469. vid. & Acharn. vſ. 181. 556. & alibi ſaepe. Sic *Lucian.* Toxar. T. I. p. 610. μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. Conf. *Phryn.* pag. 90. WITTER.

5 Μιαρία.] *Thomas* ibi non eſt audiendus: vox enim μιαρία imprimis eſt Attica. teſtis *Antipho* Orat. 4. p. 40. ἥτε ἀτυχία, inquit, ἀδικεῖται ὑπ' αὐτοῦ, ἣν προϊστάμενος τῆς κακουργίας, ἀφανίσαι τὴν αὐτοῦ μιαρίαν ζητεῖ. teſtis & *Iſaeus* Orat. 4. p. 428 εἰς τοῦτο ὕβρεως καὶ μιαρίας ἀφίκετο. SALLIER.

Legitur etiam apud *Lucianum* in Alex. T. II. pag. 261. διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαρίαν. ut obſervavit *Hoeſchel.* ad *Phrynich.* p. 152. *Thomae* conſentientem. V. & *Suidam.* OUDEND.

Antiphon Or. IV. p. 44. & 45. idem Or. VIII. p. 65.

1 ΜΙΓΝΥΤΑΙ ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί.

2 ΜΙΜΟΥ͂ΜΑΙ τ̀ δεῖνα, ἀντὶ τοῦ μιμητής εἰμι τούτου. καὶ μιμοῦμαι ὑπὸ τοῦ δεῖνος, 3 ἀντὶ τοῦ μιμητὴν ἐμοῦ τοῦτον ἔχω. 4 Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· οὐκ οἶσθα, ὅτι οὗτος ὁ μιμούμενος τ̀ μιμούμενον ἐκεῖνον ἀποκτενεῖ, ἐὰν βούληται;

ΜΙΝ-

---

1 Μίγνυται) ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ &c.] Vult hic *Thomas*, μίγνυσθαι recte dici de *viro*, *qui rem habet cum muliere*, fecus de *muliere cum viro rem habente*. Sed hanc differentiam non obfervari ab ullis, immo ne ab Ἀττικωτάτοις quidem Scriptoribus, probabimus exemplis pluribus, quae addi poffunt ad duo illa a Cl. *Graevio* ad *Luciani* Soloec. adducta ex *Parthenio* & *Herodoto*. fc. *Apollodorus* fic loquitur Bibl. III. 13. 3. Ὁ (Κεφάλου) ἐρασθεῖσα Ἠὼς ἥρπασε, καὶ μιγεῖσα ἐν Συρίᾳ παῖδα ἐγέννησε Τιθωνόν. *Conon*. Narrat. 9. ἡ Σεμίραμις τῷ υἱῷ λάθρα, καὶ ἀγνοοῦσα μιγεῖσα. *Pindar*. μιγεῖσα Φοίβῳ. Ipfe *Lucian*. Ver. Hift. 1. p. 644. αἳ δὴ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. & Ἀττικῶν κορυφαῖος *Ariftoph*. in Ran. V. 1113. Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. Id imitatus *Virg*. Lib. VII. AEneid.

Mixta Deo mulier.

Ad quem locum *Serv*. notat: *Moechifa Graece dixit:* ubi pro *moechifa* legendum *michthifa*. *vel migifa*: eft enim Graecum μιχθεῖσα vel μιγεῖσα. BOS.

Lucian. T. I. pag. 644. vid. *Graev*. ad *Lucian*. Soloec. pag. 744. DRAKENB.

De hacce loquendi ratione vide *Graevium* ad *Lucianum* p. 744. SALLIER.

Diferte vero *Herodotus* de Thracib. Lib. V. pag. 331. B. τὰς παρθένους οὐ φυλάσσουσι, ἀλλ' ἐῶσι οἷσι αὐταὶ βούλονται ἀνδράσι μίσγεσθαι. Vid. Eund. Lib. I. p. 3. B. & in Vit. *Homer*. p. 637. B. *Diod*. II. p. 92. C. Conf. Cl. *Graev*. ad Soloec. §. 29. p. 82. WITTER.

Adde *Bofii* notae exempla a J. Fr. R. prolata T. III. p. 367. Sed adtendere debebant docti, contra *Luciani* & *Thomae* fententiam nihil valere exempla, nifi Atticorum, quae fola in hifce vim habent. Latini promifcue utuntur. V. *Pric*. ad *Apul*. Lib. IX. Met. p. 193. & *Elmenb*. Ind. OUDEND.

2 Μιμοῦμαι.] *Ifocrat*. ad Demon. p. 57. ad Nicocl. p. 70. fic etiam in malam partem de momo *Ariftaenet*. Lib. I. p. 6. DRAKENB.

3 Ἀντὶ μιμητήν.] Adde τοῦ. WOLF.

Parui viro docto motus auctoritate Codd. meorum. *Platonis* locus eft T. I. p. 511. A. OUD.

4 Πλάτ. ἐν Γοργ.] P. 551. B.

I Mόλις

[1] ΜΙΝΘΗ, [2] ὀυχ ἡδύοσμον.

[3] ΜΙΣΗΤΗ', ἡ μίσους ἀξία γυνή· [4] μισήτη δὲ βαρυτόνως, ἡ [5] καταφερής.

[6] ΜΙΣΘΟΣ, [7] ἀδιάβλητος· [8] διαβεβλημένον δὲ τὸ μίσθωμα·

---

1 Μίνθη ὀυχ ἡδύοσμ.] Malim audire *Phav.* qui ὀυχ non agnoſcit. *Gloſſ.* p. 133. *Luma*, Βοτάνη ὁμοία ἡδυόσμῳ. p. 138. *Menta*, ἡδύοσμον. & pag. 255. Conf. Schol. *Ariſtoph.* Βατρ. vſ. 1107. WITTER.

2 Οὐχ ἡδύοσμον.] Qua voce τὴν μίνθην explicare ſolent Grammatici. V. ad *Heſych.* & *Suidam.* OUDEND.

3 Μισητή.] Sic μισητὸς φθόνος apud *Xenoph.* p. 593. Conf. *Ammon.* h. v. & *Steph.* pag. 194. WITTER.

4 Μισήτη.] Vide Cl. *Valkenaer.* ad *Ammonium* Lib. II. Anim. cap. 18. & Comm. ad *Heſych.* ac *Poll.* VI. 189. OUDEND.

5 Καταφερ.] *Phavor.* καταφερ. WITTER.

6 Μισθὸς.] Et μίσθωμα differunt Attic. μισθὸς eſt *merces*, vel *laborum praemium*; μίσθωμα vero *meretricium*, ſive *quaeſtus meretricius. Machon* apud *Athenaeum* XIII. 5. de ſene quodam rogante meretricem: ——— μίσθωμα πράσσεται πόσον τῆς νυκτός; BOS.

Lucian. Contempl. pag. 342. *Arrian.* Exped. Alex. M. p. 2. *Berglerus* ad *Alciphr.* Lib. I. ep. 36. DRAKENB.

Sic μισθὸν τῆς εἰρήνης dixit *Ariſtid.* T. I. p. 460. STOEBER.

7 Ἀδιάβλητος.] Leidd. uterque cum Burm. ἀδιάβλητον. Quod verum puto. Tum ex MSS. & Edd. Vett. ſcripſi τὸ μίσθωμα. Articulus vulgo exſulabat. Porro ἐπὶ πόρνης τοῦ λ. cum MSS. & *Wolfio* praetuli. τοῦ editiones non habent. De differentia vide *Ammon.* p. 95. *Lucian.* Tim. T. I. p. 133. Dial. Meretr. 6. T. III. p. 294. *Suidam* &c. Dein Γρηγορίῳ non eſt in Oxon. ut alibi. Locus exſtat T. II. p. 156. C. OUDEND.

MS. A. & B. ἀδιάβλητον.

8 Διαβεβλ. δὲ μίσθωμ.] Rom. τὸ μισθ. Apud *Lucian.* ſaepius. Bono ſenſu *Appian.* B. C. II. p. 819. καὶ αὐτοῖς βουλομένοις ἔδοξεν ἐπὶ τὰ πλήθη μισθώματα περιπέμπειν. i. e. *largitiones.* WITT.

Μίσθωμα *pretium* ab Helenae ſpectatoribus *ſolvendum*, quam Zeuxis Heracleotes depinxerat apud *AElianum* Var. IV, 12. Proprius vocabuli uſus & primarius eſt in locatione & conductione. Exempla in Lexicographis deſiderata habes *Act.* XXVIII, 30. ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι· *in aede a ſe conducta.* μίσθωμα *locatio* apud *Demoſth.* περὶ παραπρεσβ. p. m. 216. B. ὕστερον ἡμέραις πέντε ἢ ἕξ, καὶ τέλος εἶχε τὸ μίσθωμα. STOEBER.

μα· ἐπὶ [1] πόρνης γὰρ λέγεται. ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ ἐν τοῖς τετραστίχοις· μίσθωμα πόρνης ἁγνὸς οὐ μερίζεται.

ΜΙΣΘΟΦΟΡΩ͂, τὸ μισθὸν φέρω· καταμισθοφορῶ δὲ τόδε, ἀντὶ τοῦ εἰς μισθὸν στρατιωτῶν καταδαπανῶ. [2] Αἰσχίνης· ἐπειδὴ κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα.

Ἐπὶ ἀνδρὸς τὸ [3] ΜΝΑ͂ΤΑΙ. οἷον, μνᾶται γυναῖκα. ἐπὶ δὲ γυναικὸς [4] τὸ μνηστεύεται· οἷον, μνηστεύεται ἀνδρί.

[5] ΜΝΗ´ΜΗ κυρίως τῶν [6] ἀπελθόντων· [7] καταχρηστικῶς δὲ, καὶ

---

1 Πόρνης λέγεται.] Uterque MS. πόρνης γὰρ λ.

2 Αἰσχίνης.] De Falſ. Leg. p. 416. verſu primo. OUDEND. De falſ. Legat. p. m. 264. C.

3 Μνᾶται.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 756. DRAKENB. Vid. *Graev.* ad *Lucian.* T. II. p. 756. STOEBER.

4 Τὸ μνηστεύεται ἀνδρί.] Active *Polyaen.* IV. 6. p. 365. Ἀντίγονος ἐμνήστευσε γυναῖκα. Sed & *Xenophon* Ἑλλ. VI. pag. 470. Ἀλέξανδρος ἐμνήστευε γυναῖκα. WITTER.

Ἐμνηστεύσαντο τὰς θυγατέρας *AElian.* Var. X. C. 15. ἐμνηστεύσατο, *connubium poſtulavit* apud *Apollod.* p. 11. 37. STOEBER.

Leid. pr. & Burm. τὸ μνηστεύεται, οἷον μνηστεύεται ἀνδρί. Bene. De ipſa ſignificatione adi *Graevium* ad *Luciani* Soloec. T. III. p. 577, 578. Inproprie etiam auctor Aſini T. II. p. 695. ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος. OUDEND.

Uterque MS. τὸ μνηστεύεται· οἷον μνηστεύεται ἀνδρί.

5 Μνήμη.] Inſcript. apud *Reineſium* in Syntagm. Claſſ. XVII. Inſcript. XIX. p. 819. conf. Inſcript. Claſſ. XVI. 66. p. 812. & Cl. XVII. Inſcript. CLXXIV. p. 864. *Gruterus* p. DXCVI. 1. ſed & μνεία haud raro occurrit in Inſcriptionibus: vid. *Reineſius* l. c. Cl. XV. Inſcript. XXIIX. pag. 792. & *Gruterus* pag. DXXII. 1. conf. pag. DCCLXXXI. 3. & pag. DCCLXXXIII. 9.

6 Ἀπελθόντων.] Non diſſentiunt Codd. MSS. Malim tamen ἀποθανόντων, cui reſpondet τὸ, ζώντων. conf. *Ammon.* STOEBER.

7 Καταχρηστικῶς δὲ καὶ τῶν ζώντων.] Hiſce caret Leid. pr. Sicuti ſequentia μνεία δὲ μόνον τῶν ζώντων non comparent in *Oxon.*&Burm. In *Ammonio* p. 95. Μνήμη μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ. Μνεία δὲ ζῶντος. Verum abjudicat illa *Ammonio* Cl. *Valkenaar.* neſciens, a quo illuc temere delata. Certe non conveniunt praecedentibus ejus verbis: Μνήμη ἐστὶν ἡ τοῦ μνημονικοῦ ἀεὶ συνοῦσα. Μνεία δὲ προγιγονότος τινὸς ὑπόμνησις· ὥστε ὁ τούτοις ἐναλλὰξ χρώμενος ἁμαρτήσεται. Verum *Ammonio* obſtat, ne alia exci-

καὶ τ̃ ζώντων. [1] μνεία δὲ μόνον τ̃ ζώντων.

ΜΝΗΣΤῊΡ, [2] οὐ μνήςωρ.

ΜΟΙΧΑ͂ΤΑΙ ὁ ἀνὴρ, [3] μοιχεύεται δὲ ἡ γυνή.

[4] ΜΟ'ΛΙΣ ἀντὶ τοῦ βραδέως. [5] Μόγις δὲ ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας.

ΜΟ-

---

excitem, *Sophocles* in Elect. vs. 392.

Βίᾳ δὲ τ̃ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;

OUDEND.

1 Μνεία.] Ignorant haec postrema verba MSS. A. & B.

2 Οὐ μνήςωρ.] Parum recte igitur *Clem.* Alex. ait pag. 181. οὔτε γὰρ οἱ μνήςορες, οὐδ' οἱ ἁβροδίαιτοι κέχρηνται Φαίακες αὐτοῖς. μνήςορες ibi sunt Penelopes proci; at μνήςωρ apud Atticos proprie is dicitur, qui rei alicujus meminit: sic *AEschylus* sept. ad Theb. vs. 186.

Φιλοθύτων δέ τοι
Πόλεως ὀργίων
Μνήςορες ἐςέ μοι.

SALLIER.

Hesychii tamen sunt ex scriptore certe non Attico, Μνήςωρ, ὁ δοὺς τ̃ γάμου ἀῤῥαβῶνα. Atqui μνήςωρ est Φρόνιμος, ἐπιςήμων, ut eidem *Hesychio* (nam ita legendum) & *Suidae*. OUDEND.

3 Μοιχεύεται.] Vid. *Lysias* Or. I. p. 4. DRAKENB.

4 Μόλις ἀντὶ τ̃ βραδέως. μόγις δὲ ἀντὶ τ̃ μετὰ βίας.] *Thucyd.* Lib. I. p. 3. *Lucian.* Contempl. pag. 345. aliter Schol. *Lucian.* T. II. p. 2. μόγις οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἡ κοινή. DRAKENB.

Differunt opinione CC. VV. *Jos. Wasse* ad *Thucyd.* p. 470. & *Hemsterh.* ad *Lucian.* T. I. pag. 86. quos vide. Provocat ille inter ceteros ad *Platonem*, cujus exemplum occurrit Polit. I. p. 342. C. Rarior constructio μόγις πολλῷ πόνῳ apud *AEschyl.* Pers. vs. 509. STOEBER.

Sic junctim haec erant edenda, quae perperam invertit & discerpsit, interferens articulum τ̃ Μοιχᾶται, *Blankardus*; δὲ addidi e MSS. De hisce adverbiis, earumque propria significatione, affinitate, confusione, variatione V. *Wassaeum*, *Hemsterh.* *Wesseling.* laudatos a *D'Orvillio* ad *Chariton.* Lib. III. cap. 9. p. 345. Hinc crebro junguntur ὀψὲ καὶ μόγις. i. e. μόλις καὶ μόγις. Vide *AElian.* Lib. XIII. An. 6. μόλις pro βραδέως diserte *Apoll.* I, 674. III, 1024. at μόλις μὲν καὶ βραδέως *Lucian.* T. II. p. 569. ubi malim γ. μόγις pro μετὰ βίας *Apoll.* Lib. III, 188, ubi MS. μόλις. Et sic ubique fere variant Codd. OUDEND.

Vid. Schol. *Apollon.* Rhod. ad Lib. I. vs. 674. *Helladius* apud *Photium* p. 1580. Ceterum hanc periodum cum μόλις sic conjungunt MSS. A. & B. μόγις δέ.

5 Μόλις.] Pro *vix* est apud *Ari-*

[1] ΜΟΝΩ'ΤΑΤΟΣ, παρὰ ποιηταῖς· μονώτερος δὲ, οὐκέτι. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος.

[3] ΜΟ'ΧΘΗΡΟΣ, οὐ μόνον ὁ γεωργὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ φαῦλους ἔχων τρόπους. [4] οὐ μοχθηρός.

ΜΥΗ'ΣΕΤΑΙ κάλλιον, ἢ μυηθήσεται.

ΜΥ'ΚΗΣ μύκητος, [5] οὐκ ἀμανίτης.

ΜΥ'ΛΗ, [6] οὐ μύλος.

ΜΥ'ΡΟΥ

Aristaenet. Lib. I. ep. 2. p. 8. pro *aegre Isocrates* ad Demon. p. 55. & 62. DRAKENB.

Vid. *Thucyd.* Lib. VIII. p. 603. D. WITTER.

Aristid. Tom. I. p. 305. pr. καὶ μόλις ἡμέρᾳ ἑκατοστῇ ὕστερον ἢ ἐκινήθην οἴκοθεν, ἐν Ῥώμῃ γίνομαι. ubi μόλις pro μόγις fine dubio. STOEBER.

1 Μονώτατος.] Locus *Aristophanis* occurrit vſ. 182. ubi tamen Schol. adfert alterum locum *Lycurgi* contra Leocratem. Adde *Meurſii* notas p. 66. ad *Helladii* Chreſtomathias. TORR. Leid. pr. παρὰ τοῖς π. OUD.

Lycurgus Or. adv. Leocr. p. 154. τοιγαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσὶν, & mox: καὶ μονώτατος δ' ἂν προστηκόντως ἐξορισθείη τῆς χώρας. Conf. *Helladius* apud *Photium* pag. 1590. μονώτατον σωτῆρα dixit *Scaliger* referente *D. Heinſio* epiſtola, quae inter *Scaligeranas* exſtat Lib. IV. p. 833.

2 Ἀριστοφ. Πλ.] Verſ. 182. vid. & Equit. vſ. 351. conf. *Hellad.* pag. 977. A. & ibi *Meurſ. Hermogen.* de form. Orat. II. 11. p. 492. ed. Colon. *Zonar.* XIV, 24. p. 94. D. στρατηγὸν μονώτατον προβαλλόμενος. WITT.

3 Μόχθηρος.] Sic μόχθηρος ponitur pro malo apud *Iſocrat.* ad Demon. pag. 58. ubi tamen conſtanter ſcribitur μοχθηρὸς, quod improbat hic *Thom. Mag.* DRAKENB.

Conf. omnino *Phav.* & *Ammon.* h. voce. WITTER.

4 Οὐ μοχθηρός.] Admodum hic diſſentiunt Grammatici. V. quos laudat *Valckenaar.* ad *Ammonium* p. 95. Μοχθηρὸς, Μόχθηρος καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρὸς &c. Μόχθηρος δὲ ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος. Et ſic ubique in MSS. & Edd. OUDEND.

5 Οὐκ ἀμανίτης.] Botanicorum vox, qua exprimunt vetuſtam & Atticam μύκητα, *fungum.* V. ad *Heſych. Suid. Phrynich.* p. 86. IDEM.

Simeon Sethi de Aliment. cap. V. p. 5. οἱ ἀμανῖται ψυχροί εἰσι. Schol. *Nicandri* ad Alexipharm. vſ. 523. μύκητας ὅλους καλοῦσιν οἱονεὶ ἀμανίτας.

6 Οὐ μύλος.] Hoc enim Ἑλληνικὸν, ſicut & μυρσίνη teſte *Moeride.* V. etiam ad *Heſych.* & *H. Steph.*

¹ ΜΥ΄ΡΟΥ ὄζῃ Ἀττικοί, οὐ μῦρον.

² ΜΥ΄ΡΡΙ΄ΝΗ Ἀττικοί, ³ οὐ μυρσίνη.

Steph. in Lexico. Ceterum in MSS. O. post μύω (V. p. 615.) additur Μύσαξ, οὐχὶ μάσαξ. & consule *Eustath.* ad *Homer.* Od. Δ. pag. 1496. in f. *Poll.* Lib. II, 80, 94. *Hes. Suid.* μύσαξ certe dicendum de labro superiore, & pilis sub nares enatis, non μάσαξ, quae est *os* seu *mandibula.* OUDEND.

1 Μύρου ὄζῃ.] Sic τίνος ὄζειν δοκοίης; *Xenoph.* Sympos. p. m. 875. D. & p. 882. A. Νικήρατος κρομμύων ὄζων. STOEBER.

2 Μυῤῥίνη.] MS. B. μυρίνη. Myrina Amazonum una apud *Homerum* Iliad. B. vs. 834. In Inscriptionibus Myrine nomen proprium occurrit, & Myrsine: vid. *Gruterus* p. 993. 6. μυρσίνη etiam maluit *AElianus* H. V. Lib. V. cap. 6. *Thomae* observationem tamen firmat nomen μυῤῥινησίων, quos ἀπὸ τῶν μυῤῥινῶν ita dictos esse, tradit *Eustathius* ad *Dionysii* Perieg. vs. 453.

3 Οὐ μυρσίνη.] At Μυρσίνης *AElian.* Var. V, 6. STOEBER.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

[1] ΝΑΟΣ ἐπὶ θεῶν, σηκὸς ἐπὶ ἡρώων. οὕτω γὰρ καὶ [2] Πολυδεύκης λέγει.

ΝΑΠΥ, [3] οὐ σίνηπι.

[4] ΝΑΥΑΓΙΑ, [5] ἡ συντελεσθὴ τῆς νεώς. [6] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ζεὺς τραγῳδός· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαι. ναυάγια δὲ πληθυντικῶς ἐπὶ οὐδετέρου, τὰ ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τῆς θαλάττης ἐκβρασθέντα. [7] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὡς δὲ ἑώρα τὴν θάλατταν αἵματι καὶ ῥοθίῳ ζέουσαν, καὶ πάντα νέκρων καὶ ναυαγίων μεστά. [8] εὕρηται δὲ καὶ ναυάγιον, ὁ τ

---

1 Ναός.] Et βωμὸς quomodo differant vide apud Schol. *Euripid.* Hec. vs. 146. hinc etiam differunt ζάκορος & νεωκόρος. vid. fupra v. ζάκορος. DRAKENB.

Conf. *Ammon.* h. v. & voc. σηκός, quod ita ufurpavit *Laërt.* p. 231. B. WITTER.

2 Πολυδεύκης.] Lib. I. §. 6. ubi vide, & Cl. *Burmann.* Jov. Fulg. cap. 7. *Valkenaar.* ad *Ammon.* Lib. II. *Obf.* cap. 19. OUDEND.

3 Οὐ Σίνηπι.] Vel σίναπι. V. ad *Hefych. Suid. Moerida,* & *Kuft.* ad *Ariftoph.* Equit. vf. 628. inprimis *Phrynich.* p. 126. *AElian.* Lib. VI. An. 46. νάπυος σπέρμα. IDEM.

4 Ναυαγία.] Conf. *Phavor.* qui fua debet Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 34. ubi tamen ex *Phavor.* pro ἀπολεσθῇ legendum ἀποκλασθῇ. adde *Thucyd.* Lib. I. p. 37. A. Conf. iterum *Phav.* voc. ναυηγός, & Cl. *Valcken.* Animadv. ad *Ammon.* p. 157. feqq. WITTER.

5 Συντελεσθή.] A. B. ἡ συντρ. *Ariftid.* T. I. p. 146. feq. ὥσπερ ἐκ ναυαγίας ἄοπλοι καὶ ἀσύντακτοι νύκτα ἡμέρας τιμιωτέραν ἄγοντες κ. τ. λ. STOEBER.

Articulum addidi e MSS. Leid. pr. & Burm. *Luciani* verba vide T. II. p. 142. Dein ex iisdem dedi ναυάγια δέ. *Ariftidis* locum invenies T. I. p. 142. De hac differentia late egit *Valken.* ad *Ammon.* Lib. II. Anim. cap. 20. OUD.

6 Λουκ. ἐν τῷ Ζεύς.] Tom. II. p. 255. *Graev.* WITTER.

7 Ἀριστείδ. ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 142. Jebb. ubi ὡς δ' ἑώρα κ. τ. λ. Idem paulo ante: ἐνταῦθα δὲ πᾶσα μὲν ἀκτὴ ναυαγίων ἐπέπληστο. STOEBER.

8 Εὕρηται δὲ . . . κίνδυνος.] Defunt haec in A. Exemplo funt ifta

τ̃ [1] νεῶν [2] κίνδυν@.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ, ἐπὶ νεῶν· [3] Ναύκαροι δὲ παρ' Ἀττικοῖς, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια χρήματα [4] ἢ κτήματα. [5] καὶ ναυκαρεῖα, οἱ τόποι, ἐν οἷς [6] ἀπέκειτο τὰ τοιαῦτα χρήματα [7] ἢ κτήματα. [8] ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως [9] ναύκαροι, καὶ οἱ μισθωτοί.

Οὐ μόνον ὁ [10] ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ, ἀλλὰ καὶ τὸ ναύσαθμον. [11] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· ναύσαθμον δὲ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς πλοίων,

---

ista *Plutarch.* Camill. p. 145. A. ὥσπερ ἐκ ναυαγίου γυμνοὺς καὶ ἀπόρους συνθέοντας κ. τ. λ. IDEM.

1 Νεῶν.] Leid. pr. Edd. R. V. νηῶν. OUDEND.

2 Κίνδυν@.] *Thucyd.* Lib. I. p. 12. & ibi Schol. DRAKENB.

Sequitur in A. & B. post hanc periodum. Νότιον μέρ@ &c. STOEBER.

Vide infra post Νομή. OUD.

3 Ναύκαροι.] Lege ναύκραροι, & ναυκραρεῖα. res nota. vide *Ammonium*, & *Harpocrationem* ea de re multis disputantem. SALL.

Caret τῷ δὲ *Phavor.* WITTER.

Conf. *Ammon.* h. v. & *Harpocr.* voc. Δήμαρχοι. STOEBER.

Rescribendum Ναύκραροι uti & mox, ac Ναυκράρια. Adi omnino Comment. ad *Polluc.* Lib. VIII. §. 108. OUDEND.

Vid. *Franc. Rous* Antiq. Attic. Lib. I. cap. VI. p. 44.

4 Ἢ κτήματα.] Desunt Leid. pr. Burm. & *Phavorino*; contra *Ammonio* p. 97. absunt χρήματα ἤ. Dein ἀπέκειντο, ut alibi μὴ Ἀττικῶς, in Leid. pr. Burm *Ammonio* & *Phavor.* OUDEND.

Abest hic in A. B. & *Phav.*

5 Καὶ ναυκαρεῖα.] A. ναυκαρία.

6 Ἀπέκειτο.] A. B. ἀπέκειντο.

7 Ἢ κτήμ.] Abest iterum in B.

8 Ἐλεγ. δὲ ὁμ. ναύκαροι.] Sic constanter Codd. MSS. & *Phav.* Ex *Polluce* p. 46. & *Hesych.* videtur hic legendum ναύκληροι, quod habet *Ammon.* cui glossam Noster debet; quae ut integra sit, addendum in fine τ̃ συνοικιῶν. STOEBER.

9 Ναύκαροι, καὶ οἱ μισθωτοί.] Supplendum ex *Ammonio*, καὶ οἱ μισθωτοὶ τ̃ συνοικιῶν. SALLIER.

Hi vulgo Ναυκληροὶ *Harpocrationi*, *Hesychio*, *Ammonio*. V. Commentarios illorum. Pro ὁμοίως est, qui censuit ὁμωνύμως. OUDEND.

10 Ναύσαθμ.] Vid. *Steph.* de Dial. p. 157. WITTER.

Add. Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 171. fin. STOEBER.

11 Θουκ. ἐν τῇ τρίτῃ.] P. 177. A. ibi vero pro πλείων est πλοίων, quod exhibent etiam Codd. A. B. pro Μαλέα B. μαλία minus recte. IDEM.

1 Πλοίων,

1 πλοίων, καὶ ἀγορᾶς ἡ Μαλέα.

2 ΝΕΙ͂Ν, καὶ 3 νήχεσθαι, οὐ κολυμβᾶν. 4 Ἀριστείδης ἐν τῷ 5 Περὶ ῥητορικῆς· καὶ τάς γ' ἐλάφους νεῖν φασὶν 6 ἐχομένας ἀλλήλων.

ἘΝΕΙΜΆΜΗΝ κάλλιον, ἢ ἐμέρισα. Ἀριστείδης ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ· πρὸς δὲ τοὺς στρατιώτας τοὺς χιτῶνας 7 ἐνείμαντο.

ΝΈΜΩ νεμῶ, καὶ 8 νέμω νεμήσω, ὡς ἐθέλω ἐθελήσω. ἔστι δὲ τὸ νέμω ἀντὶ τοῦ 9 παρέχω, καὶ ἀντὶ τοῦ μερίζω, καὶ ἀντὶ τοῦ διοικῶ. 10 Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· τὰ δὲ ἄλλα ἔνεμον κατὰ κράτος τὴν πόλιν· ἔστι δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ νέμω 11 νεμῶ, τὸ ἔνειμα καὶ ἐνειμάμην· ἀπὸ δὲ τοῦ νέμω νεμήσω,

---

1 Πλοίων.] Sic pro inepto πλείων MSS ut debent, & est in *Thucydide* Lib. III. §. 6. ubi disputat *Dukerus*, utrum Attici magis adhibuerint. Neutrum si non unice, certe multo plus amasse videntur. OUDEND.

2 Νεῖν.] Conf. *Wetstein.* ad N. F. T. II. p. 649.

3 Νήχεσθαι.] *Aelianus* Var. Hist. Lib. I. cap. V. & VI. DRAKENB.

4 Ἀριστείδ.] P. 120. B. ubi: καὶ τάς γε ἐλάφους φασὶν ἐπινεῖν ἐπὶ πλεῖστον τῆς θαλάσσης ἐχομένας ἀλλήλων. WITTER.

5 Περὶ ῥητορικῆς.] Leid. pr. ὑπέρ. Adi T. II. pag. 94. ubi vulgo legitur: καὶ τάς γε ἐλάφους φασὶν ἐπινεῖν ἐπὶ πλεῖστον τῆς θαλάττης ἐχομένας ἀλλήλων. Sed e nostris & Coislin. Codd. lege ἐχομένας. κολυμβᾶν Atticum non esse, *Moeris* quoque recte annotavit. OUDEND.

6 Ἐχομένας.] Pro ἐχομ. est ἐρχομ. in Cod. B.

7 Ἐνείματο.] Leg. ἐνείμαντο ex *Aristide* T. I. p. 515. ut ipse *Thomas* recte citat in χιτών. Post hanc vocem in MSS. & Edd. Vett. ponuntur καὶ νομή, ὁ στρατιωτικός &c. quae nunc eduntur post νομή, ἡ βοσκή &c. OUDEND.

Ἐνείμαντο A. B. qui hic annectunt ea quae leguntur voc. νομή fin. καὶ νομή, ὁ στρατ. —— πορίζονται.

8 Νέμω νεμήσω.] *Herodian.* pag. 202. Dein post παρέχω e Leidd. addidi καὶ. *Thucydidis* locus est Lib. VIII. §. 70. OUDEND.

9 Παρέχω.] *Archytas* apud *Stobaeum* Serm. XLI. p. 268. διὸ καὶ νόμιος καὶ νεμήϊος Ζεὺς καλέεται· καὶ νομεὺς ὁ διανέμων τὰς τροφὰς ταῖς οἴεσιν, κ. τ. λ.

10 Θουκ. ἐν ὀγδ.] P. 546. *Duk.*

11 Νεμῶ.] Deest Ed. Vasc. Male μὲν abest ab Oxon. Cod. OUDEND.

μήσω, τὸ νεμηθὲν [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ. εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην.

[2] ΝΕΝΗΦΟΤΩΣ, καὶ ἐγρηγορότως, οὐκ ἐγρηγόρως. οὐ γάρ ἐστιν [3] ὁ ἐγρήγορος, ἀλλ' [4] ὁ γρήγορος, εἰ καὶ ἀσύνηθες· ἀντὶ γὰρ τούτου, ὁ νήφων καὶ ὁ γρηγορῶν. Δίων οὖν ἐγρηγόρως λέγων, ἁμαρτάνει. ἐγρήγορσις μέντοι γράφεται. [5] Ἀριστείδης· μέσως ἔχειν ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως.

[6] ΝΕΟΓΟΝΟΝ, [7] οὐ νεογνόν.

ΝΕΟ-

---

1 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ.] Sic habent Leidd. Burm. vulgo 2. voces postremae exsulant. V. Epist. XI. p. 173. & Ep. 94. p. 256. vulgo male hic distinguebatur βίου γενέσθαι, καὶ. Adde *AElianum* apud *Suidam*. IDEM.

Pag. 171. A.

2 Νενηφ. ——— Ἀριστ.] Pag. 171. B. vid. Idem p. 66. B. & *Synes*. p. 104. C. WITT.

3 Ὁ ἐγρήγορος.] Nisi in S. Litteris & Patribus. V. *Suicer*. Thes. Eccles. *Hesych*. *Suid*. Alii classici dicunt ἐγρηγορὼς, & ἐγρηγορῶν. OUDEND.

4 Ὁ γρήγορος & ὁ γρηγορῶν.] Verum & haec nisi in S. L. γρηγορῶ & γρηγορεῖ damnat quoque *Phrynichus* p. 46. IDEM.

5 Ἀριστείδης.] Locus *Aristidis* est T. I. p. 298. IDEM.

6 Νεογόνον, οὐ νεογνὸν] Primo nullus dubito, quin accentu in secunda Syllaba posito sit legendum νεόγονον, *recens natum*. *Etym. M.* νεογνὸς, ὁ νεωστὶ γεγενημένος· ἢ νεόγονός τις ὢν, καὶ κατὰ συγκοπήν. Usus hoc composito praeter alios est *Euripides*, in Cycl. v. 205. νεόγονα βλαστήματα. & alibi; nec non, si *Polluci* fides Lib. II. §. 8. *Herodotus*. Verum illic eruditissimus juvenis *J. Piersonus* Verisimilium p. 234. existimat legendum νεογιλόν. Ei tamen accedere nequeo; cum *Pollux* testetur *Herodoteum* illud esse Jonicum. Jam vero νεόγιλον esse Atticum docent *Eustathius* T. I. p. 312. 483. T. II. p 918. &c. & *Suidas*; sicut etiam id praeter Homerum usurparunt *Isaeus*, & *Lucianus* T. I. p. 180. ubi confer Cl. *Hemsterhusii* notam. Dein perperam omnino rejicit *Thomas*, ut minus Atticum, νεογνόν. Nam licet aliis quoque κοινὸν fuerit; Attici tamen crebro etiam adhibuerunt. Sic passim *Lucianus*; item *AElian*. Lib. VIII. An. 27. Forsan & hic ἢ reliquerat Auctor. IDEM.

7 Οὐ νεογνόν.] Attamen eam vocem anteponere debuit; νεογόνος enim semel apud *Euripidem* reperire nobis contigit Cycl. vs. 205.

Πῶς μοι κατ' ἄντρα νεογόνα βλαστήματα.

At νεογνὸς a Tragicis usurpatur, *AEschylo* nempe Agam. vs. 1172.

[1] ΝΕΟΜΗΝΙ'Α μὴ λέγε, [2] τῦτο γὰρ Ἰώνων, ἀλλὰ νυμηνία. Ἀριστοφάνης [3] ἐν Νεφέλαις· ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νυμηνίᾳ.

[4] ΝΕΟΤΤΟ'Σ, [5] νεοττίον, καὶ [6] νεοττία Ἀττικοὶ, [7] οὐ νεοσσὸς, [8] οὐδὲ νεοσσίον, [9] καὶ νεοσσία.

[10] ΝΗ῀ΕΣ ἐπὶ εὐθείας, οὐ ναῦς· ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς, ναῦς, οὐ

Τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφήμισαι
Νεογνὸς ἀνθρώπων μῦθοι.

Et *Eurip.* Iphig. in Taur. vf. 1223.

Τοὺς δ' ἄρ' ἐκβαίνοντας ἤδη δωμάτων ὁρῶ ξένους,
Καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνούς τ' ἄρσενας.

Occurrit & in aliorum fcriptis, *Luciani* v. g. *Heliodori*, & *Plutarchi*: caeteros enumerare longum foret: quae cum ita fint, *Thomam*, in tanto exemplorum numero, ad eum lapidem offendiffe verifimile non eft. quid fi legeretur? νεογνὸν, οὐ νεογόνον. SALLIER.

Eft tamen τὸ νεογνὸν apud *Xenoph.* p. 773. 780. 785. WITT.

1 Νεομ. μὴ λέγε.] Idem praecepit *Phrynichus* Ecl. p. 24. & Appar. Soph. h. v. STOEBER.

2 Τῦτο γὰρ Ἰών.] *Phavor.* τῶν Ἰώνων γάρ. vid. *Herodot.* Lib. VI. pag. 400. D. *Gloffae* p. 32. *Calendae*, νεομηνίαι. WITTER.

3 Ἐν Νεφέλαις.] Verf. 1193. pro ἵν' in Oxon. eft ἡ. V. ad *Suid.* & *Phryn.* p. 58. ac paffim. OUDEND,

4 Νεοττός.] *AElianus* Var. Hift. Lib. I. cap. 6. DRAKENB. *Bafil.* T. I. p. 105. B. Conf. *Phryn.* p. 32. & ad eum not. STOEBER.

Vid. Cel. *Hemfterhuf.* ad *Ariftophan.* Plut. p. 363.

5 Νεοττίον.] A. B. rectius νεόττιον. *AElian.* Var. X. c. 3. τὰ τῶν περδίκων νεόττια. STOEBER.

6 Νεοττία.] *AElianus* H. A. Lib. XVII. cap. 15.

7 Οὐ νεοσσός.] *AEfch.* Theb. vf. 509. νεοσσῶν & νεοσσεύειν apud *Bafil.* l. c. STOEBER.

8 Οὐδὲ νεοσσίον, καὶ νεοσσία.] Sic habet Cod. Burm. Sed MSS. Leidd. νοσσίον καὶ νοσσία. Ut voluerit docere breviter *Thomas*, hanc vocem nec per duo σσ, nec fine ε exprimere Atticos. *Phrynich.* p. 88. νοσσὸς, νοσσίον· ἀμφοῖν λείπει τὸ ε· διὸ τῦτο ἀδόκιμα. λέγε οὖν νεοττὸς, νεόττιον, ἵνα ἀρχαῖος Ἀττικὸς φαίνῃ. Νοσσάριον ἐκβλητέον τελέως. Vide ibi Comment. & Cl. *Hemfterb.* ad *Ariftoph.* Plut. p. 363. Cave tamen, ne mutare velis quoque νεοσσὸς in νοσσός. Tunc enim non tam clare videretur *Thomas* utrumque condemnare νεοσσὸς & νοσσός. OUDEND.

9 Καὶ νεοσσία.] Codd. A. B. νοσσία vitiofe.

10 Νῆες ἐπὶ εὐθείας.] Recte Cl. *Weffeling.* Obferv. p. 134. fic

[1] ὦ νῆας.

[2] ΝΗΡΗΙΣ, ἢ Νηρεὺς. [3] Ἀριςείδης ἐν τῷ [4] εἰς Ἀχιλλέα πρεσβευτικῷ· τὰς Νηρηΐδας τὰς πρὸς μητρὸς συγγενεῖς. [5] Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἐναλίοις διαλόγοις· τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρεΐδες.

[6] ΝΗ͂ΣΑΙ πυρὰν λέγουσιν, οὐ συναγαγεῖν, οὐδ' ὃ συνθεῖναι.

[7] ΝΗΤΗ, χορδίον, οὐκ ἐσχάτη.

ΝΗ-

---

sic capiendum quoque esse *Moerida* docuit, Νῆες ὡς Θουκυδίδης Ἀττικῶς. ναῦς Ἑλληνικῶς. Adde omnino *Phrynichum* pag. 68. & Comm. item ad *Thucyd.* Lib. I. §. 48. OUDEND.

1 Οὐ νῆας.] Vid. *Phrynich.* V. αἱ νῆες. DRAKENB.

Est etiam ἐς νέας apud *Polyaen.* IV. p. 392. vid. *Lascar.* p. 415. *Corinth.* p. 701. WITTER.

Conf. Cel. *Wesseling.* Observ. Lib. I. cap. 30. p. 134.

2 Νηρηΐς.] Cod. B. νηρίς, quod recepto sui temporis pronunciandi modo dandum; ut in aliis permultis, quibus notandis supersedemus. STOEBER.

3 Ἀριςείδ.] Pag. 32. ed. *Normann.* WITTER.

4 Εἰς Ἀχιλλέα.] Inscribitur πρὸς A. & sic nostro aliis in locis. Verba citata invenies T. II. pag. 434. *Luciani* locus est Dial. Mar. 14. ubi tamen MSS. & Edd. quoque Νηρηΐδες. Sed vide Cl. *Hemsterh.* laudantem *Eustath.* ad Od. Ω p. 1954. & *Valken.* ad *Ammon.* Lib. III. Anim. cap. 1. κῆτος pro vitioso κῦτος emendavi, auctoribus MSS. Leid. pr. & Burm. in quo male Νηρεΐδες, & supra Νηρεὺς. OUD.

5 Λουκιαν.] Tom. I. p. 257. *Graev.* ubi rectius κῆτος. . . . νηρηΐδες, quam lectionem uterque Codex tuetur. STOEBER.

6 Νῆσαι πυράν.] Quod Attici non solum, sed & Iones aliique & Poëtae, vel νήσαι dixerunt. Loca sunt innumera. V. ad *Thucyd.* Lib. II. §. 52. An hinc corrigendus *Hesychius*, νησόμεθα, κρεσθησόμεθα, in σωρευθησόμεθα? Adi *Suidam.* OUD.

7 Νήτη, χορδίον, οὐκ ἐσχάτη.] Vulgo haec exsulant agnita a Leidd. & Burm. Bene. infima enim chorda & ὑπάτη opposita, atque acutissimum sonum edens Atticis Musicisque νήτη quasi νεάτη seu ἐσχάτη (V. *Hesych.* in νῆτος & νήτην) vocatur. Adi Epigr. *Agathiae* Scholastici, quod vulgo ἀδέσποτον audit Lib. I. Anth. cap. 269. & *Perizon.* ad *AElian.* Lib. IX. Var. cap. 36. Τὴν νήτην ἐπίσφιγξον, εἶτα πάλιν τὴν μέσην. Sic & lege in Festo V. *Naenia: Graeci enim* νῆτον *extremum dicunt, sive quod chordarum ultima* νήτη *dicitur.* MSS. *neten.* MS. Mediceus in Appuleio Lib. X. p. 298. in

 noti-

[1] ΝΗ'ΦΕΙ τὶς, ὅταν ἐκτὸς μέθης ᾖ. σωφρονεῖ, ὅταν ἐκτὸς μανίας ᾖ. γρηγορεῖ, ὅταν ἐκτὸς ὕπνου ᾖ.

[2] ΝΙΚΑ͂, τὴν δίκην, οὐ νικᾷ ἐν τῇ δίκῃ.

[3] ΝΟΜΗ` ἡ βοσκὴ, ἀπὸ τοῦ νέμομαι τὸ βόσκω. καὶ εὐνομία, ὅταν νομῆς εὖ ἔχωσι τὰ ζῶα. ἀπὸ δὲ τοῦ νέμω τὸ μερίζω, νόμος· καὶ διανομὴ, ἡ περὶ πολλοὺς δόσις καθ' ἕνα. ὅθεν καὶ εὐνομία, [4] ὅταν πόλις καλῶς ὑπὸ νόμων [5] διοικεῖται·

---

notis Elmenhorstii: *Digitis Hypate, Lichano, Mese, Paramese & Nete.* Sic enim legi debet; digitos insignit 5. chordarum nominibus. V. *Poll.* Lib. II. §. 145. Cl. *Ptolemaei* Harmon. p. 228. *Vitruv.* Lib. V. cap. 4. & quos non? In Burm. & Leid. sec. χορδὴ pro χορδίον. OUDEND.

1 Νήφει τὶς.] A. νήφ. κυρίως τις. Anthol. Lib. II. cap. 3. epigr. I.

2 Νικᾷ τὴν δίκην.] Consule Casaub. & Needham. ad *Theophrasti* Char. cap. 17. Hoc etiam Latini posteriores sunt imitati, dicentes *Vincere caussam*, ut *Appulejus*, *Gellius*, ad cujus L. V. cap. 10. vide *J. Gronovium*. *Morbodeus* de Gemmis in Gorlaei Dactyl. p. 9. *perhibetur vincere caussas.* Immo *Ovid.* Ep. XVI. Her. 76. *Non omnes caussam vincere posse suam*: ubi & in add. adi *Burmannum*. Nam sicut & Graeci per praepositionis ellipsin dixerunt νικᾷν μάχην, πυγμὴν, πάλην, τοξικὴν, &c. ita & Latini *vincere pugnam*, *proelium*, *bellum*. Vide eumdem ad Vellej. Lib. I. cap. 8. Gell. Lib. XVII. cap. 19. *Victos esse Persas pugnam illam.* Septim. de B. Troj. Lib. III. cap. 10. *Vincere fortunam belli*: quod aliud tamen. *Devicta bella* ait Virgil. AEn. X, 370. *Sponsionem vincere*, an *Sponsione* dixerit *Cicero* pro *Caec.* cap. 31. dubium. OUDEND.

Post Νικᾷ Codex A. & B. habent: Νήτη χορδή· ἡ ἐσχάτη. Absolute legitur apud *AElian.* Var. IX. C. 36. τὴν νήτην ἐπίσφιγξον· ubi lege, quae *Perizon.* annotavit. *Phavor.* Νήτη, ἡ τῆς λύρας χορδή. Notandus hic obiter error, Lexicographorum plerisque, inde ab *Henr. Stephano*, inhaerens; qui νήτην exponunt *frustra*, decepti nimirum illa *Hesychii* glossa: νήτην, μάτην· quam *Phavorinus* etiam, ita ut est, vitiose exscripsit. Tu, nisi operam occupavit Cl. *Alberti*, audacter rescribe νήτην, νεάτην. Illud ex hoc ortum esse, satis est ex hac glossa rescire. STOEBERIUS.

3 Νομή.] A. sic: ἀπὸ τοῦ νέμομαι τὸ βόσκω· καὶ ἡ νομὴ ἡ βοσκή. B. eundem ordinem sequitur, delet autem γίνεται.

4 Ὅταν πόλις καλῶς ὑ. ν. διοικεῖ-

ϗ νομὴ, ὁ στρατιωτικὸς μισθός. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· νομὴν στρατιώταις κομίζοντα.

ΝΟ'ΤΙΟΝ μέρος, τὸ πρὸς τὸ νότον. καὶ νότιον, τὸ δίυγρον· νοτίζειν γὰρ τὸ ὕειν φαμὲν, καὶ νοτίδα, τὴν ὑγρασίαν· [2] ὡς τοῦ νότου ὑετὸν ἐπάγοντος· Ἀριστείδης [3] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὥστ' ἀντὶ νοτίου ταῖς ναυσὶν εἶναι, ἤγουν ἀντὶ πλημμύρας, εἰς τὸ ὑπανέχειν τὰς ναῦς. καὶ νοτερὸς, ὁ δίυγρος. καὶ [4] Θουκυδίδης· ὁπότε χειμὼν εἴη νοτερός.

NOΤ-

διοικεῖται.] Vir doctus in margine libri adleverat: *forte add.* ἡ πόλις. Sic exprimi curavi addendo πόλις e MSS. Leid. pr. Burm. & διοικεῖται pro ἡ. Seqq. καὶ νομὴ olim legebantur post συνημμένην· *Synesii* verba inveniuntur Ep. XVIII. Ceterum *Thomae* addidi ex omnibus MSS. Νότιον μέρος &c. vide pag. 623. Vitiose vero citatur *Aristidis* locus, qui vulgo Tom. I. pag. 125. legitur sic, ὥστε οἱ τοῦ αἵματος ῥύακες ἤρκουν ἐν νοτίῳ ταῖς ναυσὶν εἶναι. *Thucydidis* verba leguntur Lib. III. §. 21. in quo male νοτωτέρα haberi notavit Scholiastes *Aristidis* Tom. I. p. 96. ἤπειρος ἐν νήσοις, καὶ τούτων ἐνίων νοτωτέρα: ubi haud minus hallucinatur Editor Anglus conjiciens νοτεσωτέρα. Utrumque bonum. V. *Poll.* Lib. I. §. 138. *Aelian.* Lib. III. Anim. C. 38. ἔνθα νοτώτερος ὁ ἀὴρ ὑπεράγαν. OUDEND.

5 Διοικῆται.] A. διοικέηται. B. διοικεῖται.

1 Συνεσ.] Pag. 174. A.

2 Ὡς τοῦ νότου.] Mallem: ὡς ἀπὸ τοῦ νότου. STOEBER.

3 Ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 125. Jebb. Magis placet vulgata lectio: ὥστε οἱ τοῦ αἵματος ῥύακες ἤρκουν ἐν νοτίῳ ταῖς ναυσὶν εἶναι. IDEM.

4 Θουκυδίδης] Lib. III. pag. 179. *Duk.* Quem locum forte non inspexit *Aristidis* Schol. Panath. p. 96. ubi ad verba καὶ τούτων ἐνίων νοτιωτέρα observat: κεῖται δὲ κἀπὶ Θουκυδίδου τὸ νότιον ἀντὶ τοῦ διύγρου, ἔνθα λέγει, χειμὼν ἦν νοτιωτέρα. Verior utique vulgata scriptio, quam Noster etiam tuetur. Salva vicissim, praevia ista grammatici glossa, lectio *Aristidis*; quam ex *Thucydidis* loco emendare tentat Cl. *Jebb.* qui pro νοτιωτ. mavult νοτερωτ. Neque enim *Thucydidis* dictionem secutus *Aristides*; qui potius exemplum dedit

[1] ΝΟΥΘΕΤΗΣΙΣ, [2] ȣ̓ νȣθεσία.

ΝΥΚΤΟΣ καὶ ἡμέρας, [3] Ἀττικοὶ λέγουσιν· ἥγȣν, ἐπὶ τῆς νυκτὸς, καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ἐλλειπτικῶς ἔξωθεν. ἢ νύκτα καὶ ἡμέ-

---

dedit ceteris, a quibus iste comparativus & superlat. usurpatur. vid. *AElian.* Anim. p. 114. & 175. edit. min. IDEM.

1 Νȣθέτησις.] *Phav.* ȣ̓ θέτησις male. WITTER.

2 Οὐ νȣθεσία.] Illud nomen repudiandum non fuit, quippe quo scriptores non contemnendi usi deprehendantur, e quorum numero *Philo* p. 349. ἀγαθὸν δὲ καὶ ὠφέλιμον τοῖς ἐλέγχȣ δεομένοις νȣθεσία. *Josephus* p. 99. Μωϋσῆς δὲ θαῤῥήσας πάρεισιν ἐπὶ τὸ πλῆθος, καὶ τὸν θεὸν ἐδήλȣ κινηθέντα ὑπὸ τῆς ὕβρεως αὐτῶν λήψεσθαι τιμωρίαν οὐκ ἀξίαν μὲν τῶν ἐξημαρτημένων, οἵαν δὲ οἱ πατέρες ἐπὶ νȣθεσίᾳ τοῖς τέκνοις ἐπιφέρȣσιν. Nec aliter *Dio* Chrys. p. 662. ὡς οἷόντε ἐπιτείνας τȣ̀ς λόγȣς, καὶ σφοδροτέραν τὴν νȣθεσίαν καὶ παρακέλευσιν ποιȣ́μενος. Sic & *Plut.* T. II. pag. 66. ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς οἷον δὴ γίνεσθαι τὴν ὑπὲρ αὐτȣ̃ τȣ̃ λέγοντος γινόμενον λόγον, ὅτι νȣθεσίαν, ἀλλὰ μέμψιν εἶναι. Non debuit igitur omnino repudiari vox νȣθεσία, a *Dione* Chrys. & *Philone* usurpata, quos Atticum loquendi genus imprimis consectatos esse compertum est. Ad νȣθέτησις quod attinet, recte inter Atticas numeratam, testes *Aristoteles* & *Plato*; sed utrique νȣθέτημα poëtae Attici praetulerunt: ita *Sophocles* Elect. v. 344.

> Ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νȣθετήματα
> Κείνης διδακτὰ, κȣ̓δὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.

Ibi Electra sororem Chrysothemim alloquitur, Praeiverat *AEschylus* Pers. vs. 832.

> Πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένοι
> Πινύσκετ' εὐλόγοισι νȣθετήμασι
> Λῆξαι θεοβλαβȣ̃νθ' ὑπερκόμπῳ θράσει.

Utrumque sequitur *Euripides* Phoen. vs. 595. qui omnes hancce vocem plurali numero efferunt. Vide etiam *Carcini* fragmentum apud *Grot.* pag. 451. SALLIER.

Leid. pr. ἡ νȣθ. Sed *Moeris* ait; Νȣθέτησις Ἀττικῶς Νȣθεσία ἑλληνικῶς. At *Pollux* utrumque probat, abjudicans νȣθετισμὸν Menandri. V. ad Lib. IV. §. 40. & Lib. IX. §. 139. OUDEND.

3 Ἀττ. λέγ.] *Lucas* XVIII, 7. & XXI. 37. DRAKENB.

Phav. delet λέγȣσι. post καὶ τὴν ἡμέρ. Idem delet κατὰ τὴν. WITTER.

ἡμέραν, ἤγουν, κατὰ τὴν νύκτα [1] καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν. τὸ [2] δὲ νύκτωρ [3] καὶ καθ' ἡμέραν, ἁπλῶς [4] Ἕλληνες.

ΝΥΜ-

---

1 Καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν.] Leidd. utrique carent hic praepositione. In *Phavor.* simpliciter καὶ ἡμέραν. OUDEND.

2 Τὸ δὲ νύκτωρ.] *Alciphron* Lib. I. ep. 2. Lib. II. ep. 4. Lib. III. ep. 64. *Lysias* Or. I. p. 8. & Or. II. p. 36. DRAK.

Quam recte, docet *Theophrastus*: is enim de Caus. Plant. I. cap. 26. ait: καὶ ὡς ἔνια τῶν ἀνθῶν, νύκτωρ μὲν συμμύει, μεθ' ἡμέραν δὲ διεκπετάννυται. qui locus mendi suspicione caret; licet enim νυκτὸς in νύκτωρ facile mutari potuisse concedamus, factum tamen non esse duo persuadent: ac primum quidem, adverbium, de quo disputatur, in *Theophrasti* scriptis saepius occurrit. quis autem credat, tot ipsi a librariis illata vulnera? deinde vero *Lucianus* Atticae elegantiae prae caeteris studiosus usurpare non dubitat, idque pluribus in locis, v. g. T. I. pag. 497. νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων. legitur etiam p. 868. νύκτωρ γὰρ, inquit, ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους . . . ἐνταῦθα καταθεται χήνειον ᾠὸν προκεκενωμένον. Nemo itaque, ea saltem de causa, scriptores illos jure reprehendat, apud quos νύκτωρ occurrit, e quorum numero *Apollonius* Argon. I. 3. vs. 293. & *Eurip.* Bacch. vs. 469. SALLIER.

Obstat Scriptorum auctoritas ἀττικωτάτων. Exempla habes apud *Aristid.* Panath. pag. 129. ὥστε νύκτωρ μὲν ἐστράπτεν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ, μεθημέραν δὲ νύκτα ἐπῆγεν κ. τ. λ. *AEsch.* Timarch. p. 179. A. Idem de fals. Legat. p. 267. C. *Plat.* Gorg. p. 471. B. *Polyaen.* p. m. 116. ed. min. μεθ' ἡμέραν ἢ νύκτωρ. Plura, cui lubet, addat. STOEBERUS.

3 Καὶ καθ' ἡμέραν.] Sensus est vocem ἡμέραν una cum adjuncta praepositione non reperiri; temere, ut constat ex adducto jam antea *Theophrasti* loco: sed ne quis restet scrupulus, nunc probandum incumbit, Atticos ab illa loquendi ratione καθ' ἡμέραν non abhorruisse. Atqui rem extra controversiam ponunt haec ejusdem *Theophrasti* Hist. Plant. Lib. IX. cap. 18. ἔλεγε δὲ ὅτι καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοῦτο ποιεῖ καὶ αὐτὸς καὶ ἕτεροι. ita quoque de Caus. Plant. Lib. VI. cap. 25. αὕτη γὰρ τῆς νυκτὸς ὄζει μᾶλλον ἢ καθ' ἡμέραν. neque aliter *Lucianus* T. II. p. 349. αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, inquit, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ ἀπόλλυσιν οὐ μόνον οἶμαι τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην. Sunt & alia exempla, quae cum innumera prope sint,

sint, his duobus contenti erimus. Sallier.

A. B. rectius, μεθ' ἡμ. alias καθημέραν quotidie *Aristid.* Pericl. p. m. 124. Jebb. Stoeber.

Atqui καθ' ἡμέραν Graecis non dicitur pro ἐν ἡμέρᾳ, seu ἡμέρας, vel τὴν ἡμέραν sed ἁπλῶς pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ut κατ' ἦμαρ. *quotidie*, *singulis diebus*. V. *Suidam*. Hoc ignorare non potuit *Thomas*, MSS. Leidd. Burm. Oxon. dant μεθ' ἡμέραν. Verum & tunc erravit *Thomas*. Hoc enim est Atticum. Audiamus *Suidam* Μεθ' ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ vs. 931.

Οἴμοι τάλας ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

Οὕτως Ἀττικοί φασιν. οὐκ ἐν ἡμέρᾳ. Adi *Bergler.* ad *Alciphr.* Lib. II. Ep. 4. p. 252. καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. Item *Lysiam* pag. 22, 80, 139. Ed. Lond. *AElian.* V. H. Lib. III, 11. XIII, 16. καὶ νύκτα καὶ μεθ' ἡμέραν, ac passim. Oudend.

4 Ἕλληνες.] Post νυκτὸς καὶ ἡμέρ. inserunt Codd. A. B. Νοῦς καὶ αἴσθησις, οὐ μόνον τὸ νοοῦν καὶ τὸ αἰσθανόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ νοούμενον, καὶ ὑπὸ αἴσθησιν ὄν. ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ τὸ νοῦς μὲν ἤδη καὶ αἴσθησις, ἤγουν τὰ νοητὰ καὶ τὰ αἰσθητά. οὐ μόνον δὲ τὸ καθολικὸν ἡ αἴσθησις οὕτω διττῶς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων. οἷον, ὅρασις, καὶ ἡ ὀπτικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὁρώμενον. ὡς τὸ, ὅρασις ἣν εἶδεν Ἡσαΐας. καὶ ὄσφρησις, ἡ ὀσφραντικὴ δύναμις, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφρημένου (Cod B. ὀσφρημ.) οἷον, ἡ τοῦ ῥόδου ὄσφρησις εὐώδης. καὶ γεῦσις, ἡ γευστικὴ δύναμις, καὶ ἐπὶ τοῦ γευστικοῦ. οἷον, ἡ γεῦσις τοῦ μέλιτος γλυκεῖα. καὶ ἀκοὴ, ἡ ἀκουστικὴ δύναμις, καὶ τὸ ἀκουόμενον. ὡς ἐν τῷ, τὰς σὰς ἀγγελίας θείαις μὲν φωναῖς οὐκ ἴσως ἡγοῦμαι, πάσης δ' ἄλλης ἀκοῆς ἀνθρωπίνης νομίζω κρείττους. καὶ ἁφὴ, ἡ ἁπτικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὑποπίπτον (f. ὑποπ.) αὐτῇ. οἷον, ἡ ἁφὴ τῶν πτερῶν μαλακὴ, ἡ δὲ πέτρας σκληρά. Conf. *Phavor.* col. m. 1315, & utrumque, si lubet, corrige. Stoeber.

Inserunt rursus Leid. pr. Burm. sequentia, quae paucis mutatis leguntur in *Moschopuli* συλλογῇ τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν &c. & *Phavorino*: Νοῦς καὶ αἴσθησις οὐ μόνον τὸ νοοῦν, καὶ τὸ αἰσθανόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ νοούμενον, καὶ τὸ ὑπὸ αἴσθησιν ὄν, ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ. τὸ νῦν (*Mosch.* ὡς ἐν τῷ νοῦν *Phavor.* ὡς ὁ Θεολόγος, ἐν τῷ νοῦς) μὲν ἤδη καὶ αἴσθησις ἤγουν τὰ νοητὰ καὶ αἰσθητά· οὐ μόνον δὲ τὸ καθολικὸν ἡ αἴσθησις οὕτω διττῶς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων (πέντε addit *Mosch.*) οἷον ὅρασις, καὶ ἡ ὀπτικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὁρώμενον· ὡς τὸ ὅρασις ἣν εἶδεν Ἡσαΐας. καὶ ὄσφρησις, ἡ ὀσφραντικὴ δύναμις, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφρωμένου (ὀσφρημ. *Mosch.* ὀσφρησμ. *Phav.*) οἷον ἡ τοῦ ῥόδου ὄσφρησις εὐώδης. καὶ γεῦσις, ἡ γευστικὴ δύναμις, καὶ ἐπὶ τοῦ γευστοῦ, οἷον ἡ γεῦσις τοῦ μέλιτος γλυκεῖα. καὶ ἀκοὴ, ἡ ἀκουστικὴ δύναμις, καὶ τὸ ἀκουόμενον. ὡς ἐν τῷ· τὰς σὰς ἀγγελίας θείαις μὲν φωναῖς οὐκ ἴσας ἡγοῦμαι, πάσης δ' ἄλλης ἀκοῆς ἀνθρωπίνης νομίζω κρείττους (κρείττοι

ΝΥΜΦΕΥΤΡΙΑ κυρίως, ἡ προμνήστρια. [1] Λιβάνιος ἐν τῇ Περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ· ἀναστὰς [2] ἔρχομαι παρὰ τὴν νυμφεύτριαν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ [3] ἣν φασὶ παράνυμφον. τινὲς δὲ καὶ αὐτὴν τὴν [4] νύμφην, νυμφεύτριαν λέγουσιν. [5] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ [6] οὐ γὰρ οἶμαι νομίζεται [7] νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν.

[8] Τὸ ΝΥΝ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, ὃ καὶ νυνὶ λέγεται, ἐπὶ ἐνεστῶτος

τοῦ in Leid. pr.) καὶ ἁφὴ, ἡ ἁπτικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὑποπίπτον αὐτῇ, οἷον ἡ ἁφὴ τῶν πτερῶν μαλακὴ, ἡ δὲ τῆς πέτρας σκληρά. OUDEND.

1 Λιβάν.] Tom. I. p. 303. D.

2 Ἔρχομαι παρὰ τὴν νυμφεύτριαν.] Vulgo in *Libanii* T. I. p. 303. C. legitur ἄπειμι παρὰ τὴν προμνήστριαν. Sed in Marg. γρ. νυμφεύτριαν. uti illic legendum. *Conciliatricem sequestram* intellexit *Thomas*, qui ἔρχομαι memoriae vitio citavit. V. *Hes.* & *Suid.* in προμνήστρια, & *D'Orvillium* ad Charit. p. 512. Sed vulgarius νυμφεύτρια de *pronuba*, seu παρανύμφῳ, ut communiter teste *Moeride* dicitur, occurrit. V. eosdem &c. *Poll.* III. 41. φασὶ edidi cum MSS. non φασίν. OUDEND.

3 Ἣν φασιν.] A. B. φασί. sic mox λέγουσι pro λέγουσιν.

4 Νύμφην.] Praeiverat quodammodo *Synesio Euripides*, apud quem Cassandra, quam Agamemnon deperibat, σκότια νυμφευτήρια appellatur. locus occurrit Troad. vs. 252. ubi sic Talthybius:

Οὐκ, ἀλλὰ λέκτρων σκότια νυμφευτήρια.

SALLIER.

5 Συνεσ.] Pag. 158. B. ad quem locum vid. *Petavius* p. 44.

6 Οὐ γάρ.] A. B. οὐ δὲ γάρ.

7 Νυμφευτρίας.] B. αις, quam lectionem vulgatae editiones exhibent & *Phavor.* voc. πῶς οἴει & οἶμαι. STOEBER.

Immo vero νυμφευτρίαις, ut est in Leidd. & Burm. *Synesio* Ep. 4. quod rescripsi. In Leid. pr. Burm. οὐ δὲ γὰρ ὁ. Dein ἄγειν Leid. sec. Confirmatur autem e nostro vulgaris *Synesii* lectio. dum in Marg. scribitur ἐκφορᾷ. De hoc ultimo νυμφευτρίας sensu adi quoque *Suidam*. OUDEND.

8 Τὸ Νῦν ἀντὶ τοῦ ἀρτίως &c.] Addit p. 635. Χρῶνται δὲ οἱ τραγικοί τε καὶ κωμικοὶ καὶ ἑτέρῳ νῦν, λαμβανομένῳ μὲν ἀντὶ τοῦ δὴ, ἔχοντι δὲ ἔμφασίν τινα χρόνου. i. e. *utuntur Tragici & Comici etiam altero* νῦν, *quod accipitur quidem pro* δὴ, *sed emphasin quandam temporis habet*. Nempe τὸ Νῦν aliquando circumflectitur, & tum est temporale adverbium: aliquan-

ςῶτος [1] ἀεὶ τίθεται, [2] καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ κώλου, ὅπως ἂν ὁ ῥυθμὸς διδῷ· τότε δὲ μετὰ παρῳχημένου καὶ μέλλοντος, ὅταν συντομίαν ἔχωσιν ἄμφω οἱ χρόνοι, καὶ ὥσπερ [3] ἔμφασιν ἐνεςῶτος. ὡς τὸ, νῦν ἔτυψα, καὶ νῦν ἐλθὼν ὄψομαι, καὶ Πλάτων [4] ἐν Φαίδωνι· ὦ Σώκρατες, ὕςατον [5] δή σε [6] προσερῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. καὶ [7] Ὅμηρος ἐν τῷ ε Ἰλιάδος·

Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι αἴκε τύχοιμι.

[8] Καὶ πάλιν ἐν τῷ γ' Ἰλιάδος·

Νῦν

quando encliticum, & tum pro δὴ sumitur. *Aristoph.* Plut. v. 415. Στεῦδέ νυν: ad quem locum Schol. τοῦτο τό νυν καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωςέον, i. e. *hoc* νυν *legendum est aequabili pronunciatione, qua nec attollitur nec deprimitur syllaba*, ἵν' εἴη ἀντὶ τοῦ δὴ, *ut sit pro* δή: ἐγκλίνεται γὰρ ἀεὶ καὶ βραχύ ἐςι, φωνήεντος ἐπιφερομένου, ὡς τὸ, σίγα νυν ἐςὼς ——— παρὰ Σοφοκλεῖ: *Inclinatur enim semper & breve est, sequente vocali, ut illud:* σίγα νυν ἑςὼς ——— *apud Sophocl.* Hactenus Scholiastes. Nota igitur, in illis locis apud *Thomam* nostrum non circumflectendum esse τὸ νῦν; sed absque accentu scribendum hoc modo: Σίγα νυν: & σῶσόν νυν, ut voces Encliticae, quae rejiciunt accentum in ultimam syllabam dictionis praeced. BOS.

Demosth. Olynth. I. pag. 1. differentiam inter νῦν & νυν vide apud Schol. *Euripid.* ad Hecub. vs. 996. DRAKENB.

1 Ἀεὶ τίθεται.] Sequitur in A. B. & *Phavor.* καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τῷ τέλ.

2 Καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ.] Haec verba addidi, jubentibus MSS. omnibus. V. & *Phavorinum.* OUDEND.

3 Ἔμφ. ἐνες.] A. add. ἢ μέλλοντος.

4 Ἐν Φαίδωνι.] P. 60. A. Ed. Serr. e quo, ut & MSS. Leidd. Burm. exhiberi curavi προσερῦσι pro σιν. Tum in *Homeri* vs. 279. Il. E. metro postulante reddidi ἐγχείῃ πειρήσομαι. & vs. 439. Il. Γ. μὲν γὰρ Μ. ἐνίκησεν. Vulgo hic circumferebatur ἔγχεϊ πειράσομαι & μὲν Μ. ἐνίκησε. A. Leid. pr. bis abest τῷ. Mox vitiose edebatur in Ed. *Blank.* ἀπαντήκει pro ἀπλῶς. OUDEND.

5 Δή τε.] B. δέ σε.

6 Προσερῦσιν.] A. προσφερ. B. προσερῦσι.

7 Ὅμηρ.] L. c. vs. 279. ubi pro αὖ τ' est αὖτ' pro ἔγχεϊ, quod uterque Codex agnoscit, ἐγχείῃ, & πειρήσ. pro πειράσ. STOEBER.

8 Καὶ πάλιν.] L. c. vs. 439. ubi νῦν μὲν γὰρ Μ. ἐνίκησεν. WITT.

1 Τότε

Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ.

Εἰ δὲ παράτασιν δηλῶσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιεῖ· ὡς τὸ, νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. τὸ δὲ νῦν, ὅπερ ἀκολουθίαν σώζει προηγουμένου χρόνου, καὶ οὐ χρόνον δηλοῖ, ἀεὶ ἐπαγόμενόν ἐστιν. οἷον, ἐγὼ μὲν ἐβουλόμην τὰ καὶ τὰ ποιῆσαι, νῦν δὲ τόδε γέγονε. καὶ εἰ ἐποίησα τόδε, [1] τόδε ἂν ἀπηντήκει, νῦν δὲ οὐδὲν ὧν ἐχρῆν γέγονε, ἢ γενήσεται, ἢ γίνεται· συνάπτεται γὰρ τοῖς τελεί χρόνοις, ὅπως ἂν [2] ἀκολουθίαν ὁ λόγος ἔχῃ. ἔστι δὲ καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ποτέ. οἷον, νῦν μὲν ἀγαθὸς δοκεῖ, νῦν δὲ πᾶν τοὐναντίον. χρῶνται δὲ οἱ τραγικοί τε καὶ κωμικοὶ καὶ ἑτέρῳ νῦν, λαμβανομένῳ μὲν ἀντὶ τοῦ δὴ, ἔχοντι δὲ ἔμφασίν τινα χρόνου. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι.

[3] Σίγα νυν ἑστὼς καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.

Καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ· σῶσον νῦν αὐτόν.

[4] ΝΩΔΟΣ, [5] οὐκ ἀνόδους.

Τὸ

---

1 Τόδε ἂν ἀπαντ.] B. τότε.

2 Ἀκολουθίαν ὁ λόγος ἔχῃ.] In Leid. utroque ἀκολουθίας, in Genitivo non male, si intelligas *pro consequentia, qua valet oratio.* Sic ὅπως ἔχει δικαιοσύνης, παιδείας, σοφίας, μούσης &c. passim. ἔχοι in Leid. sec. a quo mox exsulat πᾶν. Edd. R. Vasc. καὶ οἱ κωμικοί. OUDEND. A. B. ἀκολουθίας.

3 Σίγα νυν.] Νῦν sine accentu. Est enim brevis. HEINS. Uti rectissime edidit *Stephanus* vs. 87. & in *Eurip.* Hec. vs. 996. Σῶσόν νυν: ubi consulendus omnino *Scholiastes.* item *Phavor.* Verba καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων desunt MSS. OUDEND.

4 Νωδός.] Recte, cum illud adjectivum in comicorum *Eubuli* & *Phrynici* scriptis *Pollux* inveniri testetur pag. 202. ὁ δὲ μὴ ἔχων ὀδόντας νωδὸς ὡς Εὔβουλος λέγει καὶ Φρύνιχος ὁ κωμικός. καὶ ἀνόδοντος, ὡς Φερεκράτης. Attice igitur *Clem.* Alex. apud quem legas pag. 71. τέλεον νωδοὶ καὶ τυφλοὶ, καθάπερ οἱ σπάλακες, οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐσθίοντες ἐν σκότῳ διαιτᾶσθε. Mallet *Sylburgius* νωθοὶ, seu νωθροί. Sed hanc illius conjecturam *Plutarchus*, in cujus libro adversus Colotem Epicureum duae illae voces νωδὸς & τυφλὸς conjunctae reperiuntur p. 1095. confutat, οὐ γὰρ ἂν ἐπῆλθεν αὐτοῖς, inquit, εἰς

εἰς τῶν βαλέσθαι περὶ τυφλὰς ἐκείνας καὶ νωδὰς ψηλαφήσεις, καὶ ἐπιζητήσεις τοῦ ἀκολάσου μεμαθηκόσιν, εἰ μηδὲν ἄλλο, γράφειν περὶ Ὁμήρου καὶ περὶ Εὐριπίδου, ὡς Ἀριστοτέλης, καὶ Ἡρακλείδης, καὶ Δικαίαρχος. ibi metaphorice vox νωδὸς accipitur, quam fenfu proprio ufurpat pag. 1058. ὁ δὲ τούτων σοφὸς οὐκ ἀπολείποντος τὸ σῶμα τοῦ γήρως, ἀλλὰ καὶ προσεπιθέντος καὶ προσεπιχώσαντος μὲν ὢν κυρτός, ἂν οὕτω τύχῃ νωδὸς, ἑτερόφθαλμος, οὔτε αἰσχρὸς, οὔτε δύσμορφος, οὔτε κακοπρόσωπός ἐστιν. Haec de nomine νωδὸς, quod nemo tanquam minus Atticum repudiet. Aliter de vocabulo ἀνόδους fe res habet, nec immerito a *Thoma* damnatum videtur, certe nusquam nobis fe obtulit: adjectivum ἀνόδοντος, quod eamdem habet fignificationem, alii praetulerant, & Attici quidem: eo, tefte *Polluce*, utebatur *Pherecrates* Comicus, ufus eft & *Ariftoteles* Hift. Anim. pag. 78. ἐπεὶ γὰρ, inquit, οὐδὲ ταῦτα ὅλως τὴν τῆς τροφῆς ἐκδίδωσι λειτουργίαν τοῦ στόματος (ἀνόδοντα γὰρ) καὶ οὔτε ἢ διαιρέσει, οὔτε ὣ λεαίνει τὴν τροφὴν ἔχουσι. SALLIER.

Ufitata vox non folis Atticis, ut *Ariftoph.* Pl. vf. 266. Acharn. vf. 715. fed aliis etiam fcriptoribus. Apud *Athen. Phoenix Colophonius* XI. p. 495. E. Τρέμων οἷον περ ἐν φορηίῳ νωδός· *Theocr.* Eid. IX, 21. ——— ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος· *Schol.* ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων· ibi quae porro fequuntur, οὐ μὲν δὴ . . . . . ἐστέρηται, alterius funt eam obfervationem refutantis; nec fane inmerito: non enim fine magna & vix ferenda καταχρήσει dixeris νωδὸν βρέφος, haud magis ac Latine *infantem edentulum* de eo, qui nondum dentivit. Solita figuratae dictionis audacia *Plutarch.* T. II. pag. 786. E. fenum περὶ πόσιν καὶ βρῶσιν ἐπιθυμίας vocat ἀπημβλυμμένας τὰ πολλὰ καὶ νωδάς· ut *Aldhelmus libidinem edentatam.* Verum quod notat *Schol.* ad *Ariftoph.* Pl. vf. 266. ubi Plutum fenilibus vitiis onuftum ridicule defcribit Carion, parum adhuc animadverfum: νωδὸν δὲ, inquit, ὀδόντας μὴ ἔχοντα διὰ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ δὴ ἄφωνον· αὐδᾷ γὰρ ὁ Πλοῦτος. Ergo duplicem diftingui voluit in hac voce & originem, & fignificationem; illam ex νε & ὀδοὺς, *edentulus*; hanc, quae coaluit ex νε & αὐδὴ, idemque fit, quod ἄναυδος & ἄφωνος: altera nota; fefellit altera doctorum induftriam. In *Hefychio* tamen manifeftum utriusque veftigium: Νωδὸς, ὁ ὀδόντας οὐκ ἔχων· καὶ ἐννεὸς, κωφὸς, μὴ λαλῶν. Vis illa pofterior apparet clare in *Epiphan.* Pan. pag. 1036. A. φασὶ γὰρ τοὺς λυττῶντας κύνας ἐννεοὺς καλεῖσθαι διὰ τὸ νωδοὺς ἀποτελεῖσθαι ἐκ τῆς καταλαμβανούσης αὐτοὺς διανοίας· neque aliter intelligi debet in *Clem. Alex.* Protr. pag. 89. vf. 22. τέλεον νωδοὶ καὶ τυφλοὶ, καθάπερ οἱ σπαλάκες· ubi nequicquam *Sylburgius* emendationem tentat. Per ο fcribitur in Teftam. Salom. MS. νοδὸν ποιῶ· quod *amentem Du Cangius* exponit in Gloff.

Τὸ [1] ΝΩΤΟΝ, [2] ἐχ ὁ νῶτος. ὡς τὸ, νῶτα τοῖς πολεμίοις ἔδωκε. τὸ μέν τοι ῥάχις, κοινόν.

Gloff. M. & I. Gr. fententiam praecedentem potius fecutus, quam virtutem vocabuli propriam, & ab eo minime perfpectam. Idem aliquando fcripturae modus in altera poteftate: νωδὸς, ὁ ἐστερημένος τῶν ὀδόντων· *Etym.* pag. 142. vf. 7. Ἀνώδοντα *Ariftoteles* ufurpavit περὶ Z. Μορ. cap. 14. HEMSTERH.

Ariftoph. Plut. p. 18. *Themiftio* reddidit hanc vocem *Andr. Schottus* Obferv. Lib. V. c. 6. pag. 212.

5 Οὐκ ἀνόδους.] Sed etiam Ἀνόδοντος ut Pherecrati. Vide Poll. Lib. II. 96. 6. X. 89. OUDEND.

1 Νῶτον.] *Ariftoph.* Avib. v. 496. *Athenaeus* Lib. XIII. pag. 580. B. Epigr. *Jenfian.* LVIII. p. 324. *Euftathius* ad Iliad. A. p. 39. τὸ νῶτον maluit *Machon* in Excerpt. *Grotii* p. 855. conf. Cl. *Salmafius* ad *Achill. Tat.* p. 697.

2 Οὐχ ὁ νῶτος.] Sic etiam *Moeridi Ariftophani* Equitib. vf. 289. Κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον. Inveni tamen in *Xenophonte* de re Eq. pag. 936. B. πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχοιτο τὸν ἀναβάτην. Sed refcribe ἐπὶ τοῦ νώτου. In *AEliano* Lib. XIII. An. cap. 14. ἀνακλίνουσιν κατὰ τὸν νῶτον αὐτὰ fc. τὰ ὦτα. Sed legendum eft vel κατὰ τοῦ νώτου. ut Lib. XVII. c. 14. ὅταν κατὰ νώτου γένηται τοῦ ἄρρενος, ac Demofth. pag. feq. in V. ἐχῖνος, & paffim aliis; vel etiam κατὰ τῶν νώτων· nifi ftatuamus Atticos in Accuf. dixiffe τὸν ν. nam Alexandrinos aliosque non moror. Male in Indice Lucianeo pofita vox νῶτος pro νῶτον. OUDEND.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

1 ΞΑΙ'ΝΩ, τὸ διαλύω. ὡς τὸ, 2 ξαίνω ἔρια. καὶ ξαίνω, τὸ μαςίζω. 3 Δημοσθένης ἐν τῷ 4 περὶ τοῦ ςεφάνου· ξαίνει 5 κατὰ τοῦ νώτου πολλάς.

6 ΞΕ'ΝΑΙ ξένων, καὶ φίλαι φίλων, καὶ ὅσα τριγενῆ, πλὴν τοῦ πόρναι πορνῶν.

ΞΕ-

---

1 Ξαίνω —— ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς.] Ut totidem quoque verbis fcripfit *Liban.* T. I. pag. 12. A. pro quo p. 10. D. παίει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς. ABRESCH.

2 Ξαίνω ἔρια.] Burm. Leid. pr. fec. ξαίνε. *Phavor.* ξαίνει. OUDEND.

3 Δημοσθ. ἐν τ. π. ςεφ.] Scrib. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. Verba fic habent pag. 225. fin. εἰπόντος τὶ, καὶ δακρυσάσης ἐκείνης, περιρρήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης, ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς. Quae verba dum refert Scholiaftes *Ariftoph.* Achar. v. 319. pro χιτωνίσκον legit χιτῶνα, quod fi quis praeferre alteri velit, me non habebit inepte refragantem. Ipfa vero depravata lectio χιτάνισκον indicare videtur fcriptum fuiffe χιτωνίσκον vel χιςὸν χιτωνίσκον. Utralibet lectio rei de qua agitur longe accommodatior eft. *Pollux* VII, 54. ὁ σχιςὸς χιτὼν περόναις κατὰ τοὺς ὤμους δίηρτο· ἡ δὲ πόρπη κατὰ τὰ ςέρνα συνέπιετο. *Apollodorus* ἐν Ἐφέσοις apud *Ammon.* p. 133. voc. σχιςαί.

Σχιςὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδυκας.

Dicitur etiam fimpliciter σχιςὸς, non χιτὸς; uti perperam fcriptum hactenus apud *Hefych.* conf. *Ammon* l. c. & *Phavor.* in voce. STOEBER.

4 Περὶ τοῦ ςεφάνου.] Ab iisdem abeft τοῦ. Verba haec funt in Orat. περὶ τῆς παραπρεσβείας pag. 323. ficut ex ea recte citat Scholiaft. *Ariftoph.* Ἀχαρν. vf. 319.

Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;

V. & fupra in ἐπιτρίβεσθαι. Ita faepe occurrit ξαίνειν & καταξαίνειν. V. Cl. *Hemfterh.* ad *Polluc.* Lib. X. §. 54. *Long.* Paftor. Lib. II. Init. λύγου ξηρᾶς πληγαῖς κατεξασμένης. Adde *Suidam.* OUDEND.

5 Κατὰ τοῦ νώτ.] Abeft τοῦ in Cod. A. STOEBER.

Et Leid. pr.

6 Ξένια.] *Bergler.* ad *Alciphron.* pag. 245.

1 Ξενί-

[1] ΞΕΝΙ'ΖΩ οὐ μόνον τὸ ξένον ὑποδέχομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ [2] ἐκπλήττω. ξενίζομαι δέ τινι, τὸ εἰς ξενίαν ὑπό τινος δέχομαι. σὺ δὲ ἐπιξενοῦμαι λέγε, ἐπὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. καὶ ξένισις, ἡ [3] ξενοδοκία. [4] ὡς Θουκυδίδης [5] ἐν τῇ ἕκτῃ· ἰδίᾳ ξενίσεις ποιούμενοι. καὶ ξενία, τὸ αὐτό. ὡς [6] Φίλων ἐν τῷ [7] περὶ Ἰωσήφ· τῶν εἰς τὴν ξενίαν ἡκόντων ἀδελφῶν. καὶ ξενία, ὄνομα δίκης [8] κατὰ τῶν ξένων τῶν [9] ἐγγραφόντων ἑαυτοὺς [10] εἰς πολίτας ὡς ἔτυχεν. [11] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· οὔκουν ξενίαν γέ ἐστι τῶν λόγων καταγνῶναι. [12] ξενία δὲ, ἡ ξενιτεία κοινόν.

ΞΕ-

---

1 Ξενίζω] In MSS. & Edd. Vett. καὶ ξεν. poniturque post ξένον multo melius. Oudend.

2 Ἐκπλήττω.] Vid. Th. *Gatackerus* Adverſ. Miſcell. Poſth. Cap. 15. pag. 560.

3 Ἡ ξεδοκ.] A. χία.

4 Ὡς Θουκυδ.] l. c. p. 442. D. Witter.

5 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] §. 46. *Pollux* tamen ait Lib. VI. §. 7. ἡ Θουκυδίδου ξένισις, τραχύ. Oudend.

6 Φίλων ἐν τῷ.] T. II. pag. 765. B.

7 Περὶ Ἰωσήφ.] Videtur auctor intelligere Philonis locum T. II. pag. 76. Ed. Mang. οἱ ἐν τέλει τῶν Αἰγυπτίων συνήδοντο, ὡς πρῶτον ἄρτι τῶν ἀδελφῶν τοῦ πρεσβυτάτου ἡκόντων· καὶ ἐπὶ ξενίαν ἐκάλουν. Oudend.

8 Κατὰ τῶν ξένων.] Articulum addidi fide MSS. omnium: αὐτοὺς habet Leid. ſec. De ipſa re V. *Polluc.* Lib. III. §. 57. *Heſych. Lucian.* T. III. p. 232. Ed. ult. Locus Ariſtidis ab auctore citatus T. I. pag. 182. Ed. Angl. huc non pertinet, ſed ad *peregrinitatem ſermonis*, quod ξενίζειν dicebant. V. Comm. ad *Harpocrat.* & *Ammonium*. Idem.

A. B. κ. τῶν ξεν.

9 Ἐγγραφ.] ἐγγραφότων in Cod. B. ἐγγεγραφότων Cod. Burm.

10 Εἰς πολιτ.] A. εἰς πολιτείαν.

11 Ἀριστείδ.] l. c. pag. 20. Witter.

9 Ἀριστείδης &c.] Locus eſt Panath. pag. 317. ad quem haec notat Schol. MS. ξενία γὰρ κυρίως ἡ φιλία καλεῖται· ξενία πάλιν ὄνομα δίκης, ὥσπερ λέγει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους· νῦν οὖν ξενίαν λέγει οἰκείως, ξενία γάρ ἐστιν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ξένων τῶν ἐγγραφόντων ἑαυτοὺς εἰς πολιτείαν ὡς ἔτυχε. Φησὶν γοῦν οὕτως οὐκ ἔστι καταγνῶναι τῶν ἐμῶν λόγων ξενίαν, τουτέστιν Ἀττικοὺς αὐτοὺς εὑρήσεις, καὶ οὐ ξένους. Abresch.

12 Ξενία δὲ ἡ ξενιτεία.] Ut de hocce Thomae loco judicium ferri poſſit, nominis ξενιτεία exponendæ ſunt ſignificationes, quae

1 ΞΕΝΟΔΟΚΟΣ; 2 οὐ ξενοδόχος.

3 ΞΕΝΟΝ, τὸ ἀλλότειον, καὶ τὸ 4 παρηλλαγμένον. 5 Φιλόστρα-

quae duae sunt omnino, hospitium scilicet, & peregrinatio. Priori sensu legitur in Veteri Testamento Sap. XVIII. vs. 3. nec alibi praeterea, quod argumento est caeteris parum probatam: altera autem, ab optimae notae scriptoribus usurpatur, *Artemidoro* v. g. p. 174. πολλάκις δὲ καὶ ὁ πατρῶος καὶ ἡ μητρυιὰ, ξενιτείας καὶ ἀποδημίας γίνονται σύμβολα. Mens est novercam, & vitricum in somnis visos peregrinationes portendere: quid sit enim ξενιτεία, patet ex adjuncta voce ἀποδημία. Ita quoque *Philo* pag. 439. ἡ δὲ χαρὰ καὶ φόβον εὐθὺς ἐγέννησε περὶ τῆς τῶν πατρίων ἐνδιαιτήσεως, ἤδη γὰρ καὶ νεότητα εὐόλισθον φύσει, καὶ ξενιτεία τὴν εἰς τὸ ἁμαρτάνειν ἐκεχειρίαν. accedit & *Lucianus*, quem vide Tom. II. pag. 649. quibus praemissis obscurum esse nequit, quid sibi velit Thomas; contendit enim, nomen ξενία Atticis ignotum, quoties de peregrinatione sermo est. certe de hospitio controversia esse non potest, eo quippe sensu apud Atticos in usu fuisse, innumeris prope exemplis ostendere in promtu foret. SALLIER.

Sic distinguendus locus. Vulgo male ξενία δὲ ξενιτεία, κοινόν. Thomae sensus est, ξενίαν pro *hospitio* Attice semper dici, non vero ξενιτείαν, ut aliis Graecis ea vox sumitur, uti a *Philone* d. l. sed pro *peregrinitate* ἡ ξενιτεία est in Luciano Tom. III. pag. 232. Ὀνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας. OUDEND.

1 Ξενοδόκος &c.] Similia supra aliquoties, in quibus K. Attice pro X. quae littera est recentior. *Moeris*: ξενοδοκῶ, Ἀττικῶς· ξενοδοχῶ, Ἑλληνικῶς. In MSto ξενοδοκεῖον A. ξενοδοχεῖον E. IDEM.

2 Οὐ ξενοδόχος.] *Jamblich.* de V. P. pag. 113. peccat contra hanc regulam *Thomas* in περὶ ξενῶ. HEMSTERH.

Vid. *Wetstein.* ad N. F. Tom. II. pag. 342.

3 Ξένον.] *Anacreon* Od. VII. Μή μοι ξένον τορεύσας.

Ubi vid. G. *Baxter* pag. 33. conf. *Bergler.* ad *Alciphr.* pag. 244.

4 Παρηλλαγμ.] *Lucian.* bis accus. Tom. II. pag. 822. μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὲς ἐπηγγελμένην. STOEBER.

5 Φιλόστρ.] Dum locus investigationem eludit, geminum addimus e *Plat.* Apol. Socr. pag. 17. D. ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως. Putaveram legendum ἀτεχνῶς ὢν καὶ ξένως· sed bene vulgata lectio habet ἀτεχνῶς. *Timæus* Lex. MS. in *Plat.* ἀτεχνῶς dicit esse ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς καὶ χωρὶς πανουργίας, καὶ οἷον ἁπλάστως. Conf. *Harpocr.* & *Ammon.* h. v. Vocem Platoni fa-

ἔργα [1] ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν· ξένως ἔχει τῆς λέξεως.

[2] ΞΕΏ, ἐπὶ ξύλων, ξύω δὲ, ἐπὶ σαρκός. ὡς καὶ [3] ἡ παροιμία· τὰ ξύοντα ἀντιξύειν.

[4] ΞΥΛΙΣΜΌΣ, ἡ τῶν ξύλων συλλογή. [5] ὡς Θουκυδίδης, καὶ ἕτεροι.

ΞΥ-

---

familiarem esse docet *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut, vs. 109. Apud *AElianum* Var. VIII, 8. perperam scriptum erat ἀτεχνῶς καὶ ἀπείρως. *ruditer sineque arte*; emendavit *Gronov.* ἀτεχνῶς, rectissime. STOEBER.

1 Ἐν τοῖς βίοις τῶν Σοφιστῶν.] Ibi citatum locum reperire nequivi, sed in *Platonis* Apolog. Socratis pag. 17. D. ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως. OUDEND.

2 Ξέω.] Etiam de lapide *Philostrat.* Icon. procem. de aliis rebus *Euripid.* Orest. vs. 12. DRAEK.

Sensus est, ξέω ad ligna quae poliuntur proprie pertinere, verbi autem ξύω significationem latius patere: quod si aliter sentiat, fallitur, ut vel ipsi lexicographi docebunt. SALLIER.

Sed & ξύω, nam hinc τὰ δόρατα, ἀκόντια passim ξυστὰ dicuntur. Poll. I. §. 149. ἔξυον τὰ δόρατα. At MS. ἔξεον. *Xenoph.* Lib. VI. Κυροπ. pag. 162. A. παλτὸν ξύσασθαι. Vid. *Etym.* M. in ξύλον. De proverbio vide *Suidam* in ξυήλῃ, & *H. Steph.* in Lexico. OUDEND.

3 Ἡ παροιμ. &c.] *Isocrat.* ad Nicocl. pag. 68. *Demost.* pro Coron. pag. 473. DRAEK. Vid. *Diogen.* VIII, 48. *Suid.* XIII, 76. Discrimen non semper obtinuit. φυτὸν ξύων est apud *AElian.* Var. VII, 5. pr. ἐξυομένην τὴν κεφαλὴν *Lucian.* Lexiph. pag. 328. STOEBER.

4 Ξυλισμός.] Non est in *Phavor.* qui, si lecta ipsi in nostro vox fuisset, forte non omisisset. Neque tamen improbanda: tametsi nobis quidem exempla adhuc desiderantur. *Pollucem* enim si audiamus, ille diu ante *Thomam* observavit à Vett. scriptum esse: ἐξῆλθον ἐπὶ ξυλείαν, ἐπὶ ξυλισμὸν &c. Vid. pag. 107. pr. Aliud est ξύλωσις apud *Thucyd.* II. §. 14. ἐρείψιμα ξύλα *Polluci* pag. 777. pr. quem secutus *Wasse* cum Henr. *Stephano* optime vertit *aedificiorum destructorum tigna*; contra quam vult Scholiastes, qui ξύλωσιν exponit τὴν ἀπὸ ξύλων κατασκευήν. Vid. omnino *Kühn.* ad *Poll.* l. c. Dubitandi locum non relinquit illustris locus apud *Joseph.* pag. 606. F. καὶ τὸ πῦρ ὑπό τε πολλῶν προσιθέμενον —— ἥπτετο τῆς ὀροφῆς τὸ τάχος· ἡ δὲ ξύλωσις παρεῖχεν πίσσης τε καὶ κηροῦ πλέον. ἔτι δὲ κηρὸν χρυσὸν ἐπαληλιμμένον εὐθέως ἧκεν. conf. etiam *Liban.* II. pag. 206. A. Quae vero in *Suida* ad ἐρειψίμων ξύλων scripta leguntur, ea non ad Interpretem *Thucyd.* magis pertinent, uti putat

[1] ΞΥΛΙ'ΦΙΟΝ, ἢ ξυλάριον.

[2] Γίνωσκε, ὡς οἱ Ἀττικοὶ τὴν σὺν πρόθεσιν ξὺν λέγοντες, τῷ σ' προστιθέασι [3] τὸ κ'. τὸ γὰρ κ' τῷ σ' κραθὲν, ξ' γίνεται. οἷον, συναυλία, ξυναυλία. συμφέρει, ξυμφέρει. καὶ ὅσα τοιαῦτα.

ΞΥΡΕ'Ω ξυρῶ, Ἀττικοί. [4] οὐ ξυράω ξυρῶ. [5] Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ·

Cl. *Wasse*, quam ad *Platonem* interpretandum: siquidem ipsam glossam debet *Timaeo* Sophistae, qui Lex. in *Plat.* MS. voc. ξύλων ἐρειψίμων ait: στεγάσματά ἐστι τὰ ἐρείψιμα, τὰ εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα. conf. *Suid.* in voce. STOEBER.

ϛ Ὡς Θουκυδίδης.] Nusquam haec vox in Thucydide; licet alii dixerint ἰέναι, ἐξέρχεσθαι ἐπὶ ξυλισμὸν, seu ξυλίζεσθαι, quod Latini *lignatum*, *materiatum ire*. Sed de lignea domorum materia, seu *materiatione*, ut cum Vitruvio loquar, adhibuit ξύλωσιν *Thucyd.* Lib. II. §. 14. ubi consule Wassium. OUDEND.

1 Ξυλίφιον, ἢ ξυλάριον.] Vid. *Jensius* Lect. Lucian. Lib. II. cap. 16. pag. 253. *Heliodor.* AEthiop. Lib. I. cap. 2. DRAK.

Sic Codd. MSS. quos vidimus, & *Diod.* Sic. IV. pag. 277. D. ξυλήφ. *Polyb.* VI. 32. & 33. STOEBER.

L. ξυλήφιον HEINS. Praefert η quoque Jungerm. ad *Polluc.* L. X. §. 49. ubi vulgo etiam ι; & in *Etym.* M. pag. 242. 10. Sed ξυλήφιον itidem in *Poll.* Lib. VII. §. 164. & Etym. p. 611. ξυλήφιον ὑποκοριστικῶς. δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον καὶ ξυλάριον. ubi lege ξυλήφιον, ἢ ξυλάριον. Eustath. habet ξυλάφιον ad Il. Δ. pag. 492. Ed. Rom. ξυλύφιον Suidas in V. Διοκλῆς & ξυλυφίων, & Ὀξύσαφον. Dein incepi novum articulum verbo γίνωσκε, & οἱ Ἀττικοὶ & πρ. τὸ κ. edidi cum MSS. & Edd. Vett. vulgo jungebantur haec inepte praecedentibus, & exsulabat articulus, & edebatur τὸ κ. Melius quoque in Leidd. & Burm. mox τὸ γὰρ κ' τῷ σ' κραθὲν, ut edidi, non καὶ σ'. OUDEND.

2 Γίνωσκε ὡς.] Nova hic §. incipit in Cod. A. B. & edit. Rom. STOEBER.

3 Τοῦ κ'.] A. B. τὸ κ'. Conf. Edm. *Chishull* ad Inscript. Sigeam p. 60. & seqq.

4 Ξυρέω —— οὐ ξυράω. &c.] Palaeph. pag. 84. Edit. Toll. ἐξυρῶντο τοὺς πώγωνας. Mox pag. 180. B. ξυρᾶν τὰ γένεια. ABRESCH.

5 Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ &c.] Pag. 131. b. ubi ἐπιχειρῶμεν. *Philostr.* V. S. I, 14. pag. 497. δοκοῦσι μοι παρακύειν Πλάτωνος, ταυτὸν εἶναι φάσκοντος λέοντα ξυρεῖν, καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον. Vid. *Olear.* ad h. l. WITTER. Locus est in Platonica II. pag. 143. Jebb. ubi similiter ἐπιχειρῶμεν. Cod. vero B. habet δοκῶμεν, & ita nostrum etiam le-

κλεῖ· μὴ λέοντα ξυρεῖν δόξωμεν.
¹ ΞΥΣΤΗ'Ρ, ὀ ξύστρον.

legiſſe puto. Quod vero additur in eodem Cod. ὅπερ καὶ παροιμία ἐστί, ab altero gloſſatore margini adſitum poſtea in textum irrepſit. Schol. ad *Ariſtid.* παροιμιακῶς exponit: ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἐπικινδύνων ἡ παροιμία λέγεται. Sic fere *Suid.* in Apoſt. C. IX, 32. *Diogen.* VI, 25. STOEB. Tom. II. pag. 143. Sed ubi pro δόξωμεν legitur ἐπιχειρῶμεν, ut in *Platonis* Lib. I. de Rep. pag. 341. C. ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα. *Suidae* λέοντα ξυρεῖς. ſed *Diogen.* & *Apoſtol.* ξυρᾷς. Quo pertinet *Lucian.* in Cynico Tom. III. pag. 547. Ed. ult. καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἷς αὐτῶν οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τις ξυρώμενος. Sed & malim illic ξυρούμενος vel ξυρόμενος ut Tom. III. pag. 341. ξυρόμενος τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ. Long. Paſt. L. IV. pag. 112. τὸν πώγωνα ξυρόμενος. OUDEND.

1 Ξυστὴρ, οὐ ξύστρον.] De his adi Comm. ad *Poll.* Lib. IV. §. 181. βελόνη, ξυστὴρ, & ad *Diod.* Sic. L. XVII. §. 53. προσηλωμένα τῷ ζυγῷ ξυστὰ προμήκη. IDEM.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο΄.

ΟΔΕΙ͂ΝΑ, ἐπὶ τρίτου προσώπου μόνον λαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν. Δημοσθένης ἐν τῷ [1] περὶ τοῦ στεφάνου· ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τῶν δεῖνα εἰσήγγειλε. καὶ [2] παρὰ τῷ Θεολόγῳ. ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνα μοι μήτηρ. Φιλόστρατος ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ· τὸ δεῖνα γιγνομένη, καὶ τὸ δεῖνα αὖ.

ὈΖΟΣ καὶ ὁ κλάδος, καὶ ἡ τούτου ἀρχὴ, ὅθεν φύεται.

ΟἼΑΞ [3] καὶ τὸ ἄκρον τοῦ πηδαλίου, καὶ ὅλον τὸ πηδάλιον.

ΟἸΔΊΠΟΥΝ, οὐχὶ Οἰδίποδα. ὡσαύτως καὶ [4] ὀξύπουν, καὶ ταχύπουν, καὶ ὠκύπουν, καὶ ἀρτίπουν, καὶ ἀντίπουν. πόδα μέντοι, οὐχὶ πουν.

[5] ΟἸΚΈΤΑΙ οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, γυνὴ καὶ τέκνα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἣν κομίσας τοὺς οἰκέτας οἰκίῃ ἐκείνῃ. ὥστε ὑποδεξάμενον τοὺς λόγους τὸν Πανιώνιον, κομίσαι τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΟΙ΄-

---

1 Περὶ τοῦ στεφάνου.] Immo περὶ τῆς συντάξεως p. 124. B. τοῦ abest a Leid. sec. & *Phav.* OUDEND.

2 Καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ.] In Leid. utroque, & Burm. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. *Phavor.* καὶ ὁ Θεολόγος. est Tom. I. pag. 244. C. Ed. Colon. *Philostrati* verba sunt de Empusae spectro Lib. II. cap. 4. ubi ante Olearium legebatur vitiose τὸ δὲ γιγνομένη. Ultimam vocem mutare is non debuerat. IDEM.

3 Καὶ τὸ ἄκρον.] Prima vocula abest MSS. dein οὐκ Οἰδ. Leid. pr. Burm. Phav. IDEM.

4 Ὀξύπουν, καὶ ταχύπουν.] Duas voces καὶ ταχύπουν confidenter addidi auctoritate Leid. pr. Burm. Oxon. & Phavorin. IDEM.

5 Οἰκέται.] Adi ad *Hesych.* & *Suidam*, item *Leunclav.* ad *Xenoph.* Lib. IV. Κύρου π. p. 91. D. Maxime vero hic locus Thomae confirmat lectionem Cod. Medicei, e quo Cl. J. *Gronovius* in *Herodoti* Lib. VIII. cap. 106. τοὺς οἰκέτας resti-

ΟΙ'ΚΙ'ΑΣ δεσπότης ἐρεῖς, οὐχ, [1] ὡς Ἄλεξις, οἰκοδεσπότης.

[2] ΟΙ'ΚΟΔΟΜΗ' οὐ λέγουσιν Ἀττικοὶ, ἀλλ' οἰκοδόμημα, καὶ οἰκοδομία.

[3] ΟΙ'ΚΟ'ΤΡΙΨ, [4] οὐκ οἰκοτραφής.

ΟΙ'ΚΩΝ ἐργάτης, καὶ τέκτων, [5] οὐκ οἰκοδόμος.

ΟΙ'ΚΩ͂, οὐ μόνον τὸ κατοικῶ, [6] οἷον, οἰκῶ τόνδε τὸν τόπον ἢ, τήνδε τὴν οἰκίαν, ἤγουν, ἐν αὐτοῖς κατοικῶ· ἀλλὰ καὶ τὸ ὡσανεὶ διοικῶ. Αἰσχίνης· τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς οἰκήσαντα, καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν. οἰκίζω δὲ τόπον, τὸ οἰκεῖσθαι ποιῶ, καὶ οἰκίζω τινὰ ἐν αὐτῷ. καὶ οἰκεῖται τόπος, ἤγουν κατοικεῖται. οἰκίζεται δὲ, ἤγουν εἰς κατοίκησιν ἐνεργεῖται, καὶ κατασκευάζεται.

Φασὶν οἱ ἀκριβεῖς τεχνικοὶ, [7] τὸ μὲν ΟΙ'ΜΑΙ, [8] ἐπὶ ὁμολο-

---

stituit; cum vulgo legeretur τοὺς παῖδας. Ibidem est ὑποδεξάμενον ἄσμενον. OUDEND.

1 Ὡς Ἄλεξις.] Vide Comment. *ad Polluc.* Lib. X. §. 21. *Phrynichum* pag. 162. IDEM.

2 Οἰκοδομή.] Ad *Phrynich.* pag. 186. & *Thucyd.* Lib. III. §. 21. τῇ οἰκοδομήσει. IDEM.

3 Οἰκότριψ.] Quid sit, perspicue exponit *Photius* inter MS. οἰκότριβες, inquit, οἱ ἐκ δούλων δοῦλοι, οἱ καὶ οἰκογενεῖς λέγονται. ὠνομάζοντο δὲ τὸ παλαιὸν ἀτιμότεροι τῶν οἰκετῶν, ὅτι οἱ μὲν ἐκ δούλων, οἱ δὲ ἐξ ἐλευθέρων ἐγένοντο, καὶ οἱ μὲν ἀεὶ δοῦλοι, οἱ δὲ ὕστερον. SALLIER.

4 Οὐκ οἰκοτραφής.] Haec enim vox, & οἰκογενὴς &c. magis est explicantis, quis sit οἰκότριψ, quam proprio Atticorum vocabulo utentis. Sexcenties οἰκότριψ occurrit. V. *Moerida* & *Suid.* ad *Hesych. Poll.* Lib. III. §. 76. *Phrynich.* pag. 86. *Valkenaar* ad *Ammon.* Lib. III. cap. 3. OUDEND.

5 Οὐκ οἰκοδόμος.] Errat Thomas. Consule *Poll.* Lib. VII. §. 117. *Lucian.* Tom. II. pag. 774. *H. Steph.* in Thesauro. Extenuatur aliquantum error per Leid. pr. in quo κάλλιον, ἢ οἰκ. IDEM.

6 Οἷον.] MSS. ἤγουν. *AEschinis* locum vide in Timarchum p. 265. A. de differentia τῶν οἰκέω & οἰκίζω vide ad *AElian.* Lib. VIII. V. H. cap. 5. Lib. XI. An. 16. IDEM.

7 Τὸ μὲν οἶμαι.] Vult Thomas, grammaticos accuratiores secutus, verbum οἶμαι tunc locum habere, cum de rebus compertis sermo sit; οἴομαι vero.

λογουμένου τίθεται· τὸ δὲ οἴομαι, ἐπὶ ἀμφιβόλου.

[1] ΟἸΜΩ´ΖΩ, καὶ οἰμώττω. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· οἴμωζ᾽ ἄρα σύ. Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· οἰμώττουσι δὴ τοῖς ὧδε πεπραγμένοις.

ΟἸ̈Σ, τὸ πρόβατον. [2] Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· εὐειδῆ τετοκυῖαν οἶν αὐτίκα. καὶ οἶς μονοσυλλάβως ἐπὶ θηλυκοῦ.

ΟἸ̃ΣΘΑ κάλλιον, ἢ οἶδας.

[3] ὌΛΒΙΟΣ, οὐ μακάριος. ὈΛΥ-

---

ro, cum de iis, quæ dubiae quodammodo videri possent. Quam fragile sit hoc illorum commentum docet *Isaeus* pag. 457. τούτων μίαν ἐκτήσατο, ᾗ ὄνομα ἦν Ἄλκη, ἣν καὶ ὑμῶν οἶμαι πολλοὺς εἰδέναι. οἶμαι enim ibi nemo interpretetur *pro certo habeo.* Idem dicendum de illis verbis pag. 428. ὡς μὲν μαρτύρων ἀκηκόατε, καὶ ὡς οὐ τἀληθῆ μεμαρτυρήκασιν, οὐδ᾽ ἂν αὐτὸν οἶμαι Λεωχάρην εἰπεῖν. An ipsi persuasum esse poterat, reum fatentem habiturum? Multo plura adduci possent: sed in re tam aperta paginam implere pudeat. SALLIER.

8 Ἐπὶ ὁμολογουμένου τίθεται.] Ita restitui ex Leid. pr. Burm. & Edd. Rom. Vasc. Phavor. in Ed. Blank. ὁμολογούμενον. Forsan & τίθεται rescribendum, ut *Wolfius* adleverat margini, & praebet MS. Burm. Videntur vero mihi nimis acute sapere isti ἀκριβεῖς τεχνικοί. V. *Moerida.* OUDEND.

Ἐπὶ ὁμολογουμένου vel ——— μένων. ABRESCH.

Rescribendum esse ὁμολογουμένου, aut saltem ὁμολογουμένων monuit Cl. *Taylor* ad *Demosth.* Or. contra Aristocrat. pag. 355. Ad Thomae mentem *Xenophon* Cyrop. Lib. II. cap. 14. p 53.

1 Οἰμώζω.] Leidd. καὶ οἰμ. *Aristophanis* locus est vs. 877. *Libanii* Tom. II. pag. 15. D. in quo pro ὧδε Oxon. Cod. hic praebet ἤδη. Ceterum auctiores rursus sunt Codd. Leid. pr. & Burm. ac verissime, ut opinor. Haec enim addunt. Οἷον, τὸ ὁποῖον, καὶ οἷον ἀντὶ ὡσανεί, ὃ καὶ οἱονεὶ λέγεται· καὶ οἷον θαυμαστικὸν καὶ σχετλιαστικόν. quibus succinunt *Suidas*, & *Phavorinus.* OUD.

2 Ἀριστείδης.] Tom. I. pag. 294. *Moeris* οἶς μονοσυλλάβως. Ἀττικῶς, πρόβατον Ἑλληνικῶς: saepe invenies in Accusativo τὰς οἶς pro οἴας. IDEM.

3 Ὄλβιος, οὐ μακάριος.] Ὄλβος divitiae, hinc ὄλβιος, dives: cum autem plerique in divitiis summum bonum collocarent, sensu minus angusto ὄλβιον dixerunt illum, cui ad absolutam numeris omnibus beatitudinem nihil deesset: quo pertinent hæc *Ammonii:* ὄλβιος καὶ εὐτυχὴς διαφέρει. ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων. εὐτυχὴς δὲ ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως. Favet *Herodoti* p. 11. de Solone locus. Is cum à Croeso interrogatus esset, an aliquis posset secum de felicitate

[1] ΟΛΥΜΠΙΚΟ'Σ Ἀττικοὶ, ἐκ [2] Ὀλυμπιακός. Θουκυδί-

---

tate contendere: νῦν ὦν ἵμερος ἐπείρεσθαί με ἐπῆλθέ σε, εἴ τινα ἤδη πάντων εἶδες ὀλβιώτατον. ὁ μὲν ἐλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλβιώτατος, ταῦτα ἐπηρώτα· respondet felicem, dum in vivis esset, sibi videri neminem: σκοπέειν δὲ χρὴ παντὸς χρήματος τὴν τελευτὴν κῇ ἀποβήσεται. πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεὸς, προῤῥίζους ἀνέτρεψε. Ex quibus efficitur, illum tandem ὄλβιον appellatum esse, cui omnia, ne minima quidem re excepta, semper ex votis successissent: at μακάριος is etiam nuncupari potest, qui saevientem aliquando fortunam est expertus, ut ex *Euripide* manifestum est Orest. vs. 539.

> Ἐγὼ δὲ τ' ἄλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ
> Πλὴν εἰς θυγατέρας, τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.

Neglectum tamen saepe id discrimen: nec major interdum illius habita ratio, quod εὐδαίμονα inter & μακάριον *Aristot.* statuit Ethic. cap. 11. ὁ δὲ οὕτως, inquit, ἄθλιος μὲν οὐδέποτε γένοιτ' ἂν εὐδαίμων. οὐ μὴν μακάριός γε ἂν Πριαμικαῖς τύχαις περιπέσῃ. deinde paucis interjectis ait: τὴν εὐδαιμονίαν δὲ τέλος καὶ τέλειον τίθεμεν πάντως, εἰ δὲ οὕτω, μακαρίους μὲν ἐροῦμεν τῶν ζώντων οἷς ὑπάρχει καὶ ὑπάρξει τὰ λεχθέντα. μακαρίους δὲ ὡς ἀνθρώπους. ubi vides vocem εὐδαίμων latius patere, quam nomen μακάριος. Nunc intelligere facile est, quid sibi velit *Thomas*. SALLIER.

Rursus hallucinatur Thomas. Ceteri Grammatici ὄλβιον exponunt πλούσιον, εὐδαίμονα, καὶ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστόν. Jam si *divitem* intellexerit Thomas, certe pro eo μακάριος quoque Attice dicitur, ut εὐδαίμων, & Latinis *beatus*. Vid. *Cuper*. Observ. Lib. III. cap. 1. Ultimo sensu pluries usurpatur μακάριος, quam ὄλβιος. Hinc enim Dii μάκαρες & μακάριοι. & μακαριωτάτη βιοτή. *Xenoph*. Lib. VII. Cyr. p. 183. in f. Passim ὦ μακάριε. OUDEND.

1 Ὀλυμπικός.] Ὀλυμπικὸς & Ὀλυμπιακὸς voces sunt Atticae: de priori nulla est controversia. ad alteram quod spectat, dubitandi locum non relinquent haec *Aristophanis* in Plut. vs. 583.

> Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα,
> Ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει, Ἀνεκήρυττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας, στεφανώσας Κοτίνου στεφάνῳ.

Ubi tamen doctissimus *Kusterus* malit ὀλυμπικόν. verum cum servata editorum lectione, in leges carminis poëta non peccet, nihil repugnantibus praesertim MSS. Codicibus fuit mutandum: nec apud illum valere debuit *Thomae* autoritas, quam nullius esse ponderis jam multis ostendimus. Adde quod in addu-

δίδης [1] ἐν τῇ πέμπτῃ· ἣν ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ νόμῳ Ἠλεῖοι κατεδικάσαντο αὐτῶν. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐν ταῖς Ὀλυμπικαῖς σπονδαῖς ἐσπέμψαι.

ὉΜΙΛΗΤΗΣ, ὁ μαθητὴς, καὶ [2] ὁμιλητικός. Φιλόστρατος [3] ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ· νόμον τοῦτο οἱ ὁμιλητικοὶ ἡγοῦντο, καὶ ἐτίμων αὐτὸν ὡς ἐκ Διὸς ἥκοντα.

ὌΜΝΥΜΙ, [4] οὐκ ὀμνύω.

Ὀ-

---

ctis à *Thucyd.* locis, quibus hanc suam opinionem defendere nititur, occurrat ὀλυμπιακὸς, non ὀλυμπικός. quin & Lib. I. cap. 6. legitur ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι. At dices, unus è MSS. Codicibus, quos Clar. *Hudsonus* adhibuit, habet ὀλυμπικῷ. caeteros tacere respondemus: vocem autem ὀλυμπικὸς, illum aliosque praetulisse ideo arbitramur, quod ea in veterum scriptis sit obvia, altera vero, ὀλυμπιακὸς scilicet, non admodum utantur. Usurpatur tamen à *Philone* auctore non contemnendo p. 159. ὁ τοίνυν, inquit, ὀλυμπιακὸς ἀγὼν μόνος ἂν λέγοιτο ἐνδίκως ἱερὸς. accedit *Themistius* p. 249. αἰσχρὸν δὲ, Ἠλείους μὲν καὶ Πισάτας οὕτω δή τοι ἀποσεμνύνειν τὸν ὀλυμπιακὸν κότινον, ὥστε μὴ ἐφιέναι γυμνοῦσθαι εἰ μὴ ἔχῃ τις ἀποδεῖξαι πατέρα αὐτοῦ καὶ μητέρα, καὶ τὴν ῥίζαν τῆς βλάστης ἀκέραιον. Est & ὀλυμπιακὸς ἀγὼν apud *Chrys.* in Paul. pag. 188. & ὀλυμπιακὴ αἵρεσις apud *Diog. Laërt.* pag. 60. sed ii numero pauci sunt, si cum illis conferantur, qui adjectivum ὀλυμπικὸς adhibuisse deprehenduntur, quod imperitis librariis sua interdum commenta nobis obtrudendi locum praebuit. SALLIER.

2 Ὀλυμπιακός.] Est tamen apud *Thucydid.* Lib. I. pag. 2. & Lib. V. pag. 131. DRAKENB.

1 Ἐν τῇ πέμπτῃ] Pag. 49. Sed utroque loco MSS. plerique & Edd. praeferunt Ὀλυμπιακῷ & Ὀλυμπιακαῖς. Et ita alibi variant Codd. non secus ac Latinis in Auctoribus *Olympiacus*, *Olympicus* & *Olympius*; de quibus ad *Appulej.* Lib. II. Met. pag. 34. Non invitus tamen accesserim Thomae. Consule omnino *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 583. τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα. item Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* Lib. I. §. 95. OUDEND.

2 Ὁμιλητικός.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 55. DRAKENB.

3 Ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ.] Articulum τοῦ e MSS. addidi pro more auctoris. V. in ὁ δεῖνα. Exstant autem *Philostrati* verba Lib. I. cap. 1. ubi recte τοῦτο sc. ὅ, τι ἀποφήναιτο ὁ Πυθαγόρας. quare & hic MSS. Leidd. & Burm. auctoritate sic expressi, pro τοῦτον. OUDEND.

4 Οὐκ ὀμνύω.] Sed utitur ipse in V. Βούλομαι. IDEM.

1 ʹΟΜΟ'ΔΟΥΛΟΣ Ἀττικὸν, 2 οὐ σύνδουλος.

3 ʹΟΜΟΙΟΝ τῷ δεῖνι, καὶ ὅμοιον τοῦ δεῖνος. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὅμοια τοῦ Ἡφαίστου. ὡσαύτως δὲ ἴσον τῷ δεῖνι, καὶ ἴσον τοῦ δεῖνος.

4 ʹΟΜΟ'ΡΞΑΣΘΑΙ, 5 καὶ ἀπομόρξασθαι, 6 οὐκ ἐκμάξασθαι.

ʹΟΜΟΡΟΣ, ἐπὶ οἰκίας καὶ χωρίου. ἄλλοθι δὲ οὐκ ἐρεῖς.

ʹΟΜΟ'ΤΕΧΝΟΣ, 7 οὐ σύντεχνος.

ʹΟ-

---

1 Ὁμόδουλος —— οὐ σύνδουλος.] Habet *Herodotus* Vit. Homeri cap. 23. ABRESCH.

2 Οὐ συνδουλος.] Sic etiam *Moeris* ait Ὁμόδουλος Ἀττικῶς. σύνδουλος Ἑλληνικῶς. Certe sic frequentius. Aristophanes tamen & Lysias σύνδουλον dixerunt. Alii frustra distinguunt ita, ut ὁμόδουλος sit ejusdem servilis conditionis, σύνδουλος, ejusdem domini servus. Vide *Suidam* & *Polluc.* Lib. III. §. 82. OUDEND.

3 Ὅμοιον.] MSS. καὶ ὁμ. *Herodotea* leguntur cap. 37. in quîs conspirat Thomas rursus cum MS. Mediceo: nam alioquin edebatur illic, ὅμοια τοῖς τοῦ Ἡφ. vide *Granovium. AElian.* Lib. VIII. An. cap. 1. ὁμοίους ἐκείνου κύνας. OUDEND.

4 Ὁμορξασθαι.] *Anthol.* Lib. VII. Epigr. 149. p. 993.

5 Καὶ ἀπομόρξασθαι.] Sic MSS. & Edd. Vett. pessime in Ed. Blank. οὐκ. Est enim non modo *Homeri* & *Apoll. R.* aliorumque, sed & *Aristophanis.* V. Comm. ad *Hesych.* Ἀπεμορξάμην & Ἀπεμόρξατο, ac *Kuster.* de V. Med. pag. 3. Addit *Moeris*, ἐξομόρξασθαι. Rectissime, uti vel docent Lexica. OUD.

6 Οὐκ ἐκμαξασθαι.] Sensu nempe *abstergendi*; ut in Sac. Litteris, & apud Suidam in ὁμόρξας· nam *effingendi* sensu saepius. V. *Lucian.* Tom. II. pag. 681. III. 116. Comm. ad *Hesych.* V. ἐκμαγεῖον &c. pro quo frequentius ἀπομάξασθαι. Hinc *Hesych.* Ἀπομορξάμενοι, ἀπομαξάμενοι &c. ubi laudatos viros consule. Hinc forsan emendabis similiter *Suidam*: ἀπομορξάμενος, ἀπομαξάμενος. V. eundem in ἀπομάττεσθαι. *AElian.* Lib. XV. An. cap. 1. τὸ δὲ μέγεθος εἴποις ἂν ἀνθρηδόνα. (sic lego cum Cl. *Wesselingio* ad *Diod.* Sic. Lib. XVII. pag. 219.) σφηκὸς δὲ τὴν χρόαν ἀπεμάξατο. Sensu *detergendi* non ἀπομάσσεσθαι, ut Lucae cap. X, 11. &c. sed ἀπομάττειν dixere. V. quos laudant ad *Lucian.* Necyom Tom. I. p. 466. *Long.* Past. Lib. I. pag. 20. IDEM.

7 Οὐ σύντεχνος.] Usurpatam tamen ab *Aristophane* vocem, de qua nunc controversia, testatur

ʼΟΜΟΥ͂ΜΑΙ, [1] ὀυκ ὀμόσω.

ʽΟΜΩ'ΝΥΜΟΣ καὶ τοῦ δεῖνος, καὶ τῷ δεῖνι. καὶ ἰσόῤῥοπος ὡσαύτως.

[2] Οὐ χρὴ κατ' ʼΟΝΑΡ λέγειν, ὥσπερ οὐδὲ καθ' ὕπαρ, ἀλλὰ [3] ὄναρ καὶ ὕπαρ. οἷον, ὄναρ εἶδον τὸν δεῖνα. ἢ ἐξ ὄψεως ὀνείρου, τόδε λέγει τις.

[4] ʼΟΝΘΟΣ, ἐπὶ βοῶν, οὐ κόπρος. ʼΟμηρος [5] ἐν ψ'. ʼΙλιάδος· Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων.

ʼΟ-

Pollux L. 7. pag. 689. καὶ ὁμότεχνοι δὲ καὶ σύντεχνοι. ʼΑριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ τούτῳ κέχρηται. SALLIER.

Cautius *Poll.* Lib. VII. §. 7. Καὶ ὁμότεχνοι δὲ καὶ σύντεχνοι. ʼΑριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ τούτῳ κέχρηται. In Ranis quoque habemus vf. 775.

Τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων.

OUDEND.

1 Οὐκ ὀμόσω.] Vitiofe contra MSS. edebatur ὀμώσω. Vid. *Moerida* & *Phrynich.* pag. 206. IDEM.

Οὐκ ὀμόσω. ABRESCH.

2 Οὐ χρὴ &c.] Hinc *Phrynichum* p. 78. emendabis, ubi male ἀλλ' ἤτοι κατ' ὄναρ, pro ὄναρ, omiffo κατ'. *Jambl.* de V. P. 70. HEMSTERH.

Intendere videtur *Phrynichum.* ABRESCH.

3 ʼΟναρ καὶ ὕπαρ.] Leid. pr. Burm. ὄν. ὡς καὶ ὕπ. Quum auctor ait τόδε λέγει τις, intelligit *Phrynichum* ita fcribentem pag. 186. Ed. *Pauw.* qui *Phrynichi* fenfum non percepit. Diferte ille aeque ac nofter *Suidas*que dictiones κατ' ὄναρ, καθ' ὕπαρ damnarunt, non attendentes, optimos fcriptores per κατ' ὄναρ aliud quid intellexiffe, quam per fimplex ὄναρ, ὕπαρ. i. e. ἐν ὕπνοις *per fomnium*: cum κατ' ὄναρ fit illis ex *fomnii monitu*, fecundum fomnii fpeciem, praeceptum vel fimile, feu *ex fomnio*: κατὰ τὴν τοῦ ἐνυπνίου δόξαν, ut egregie animadvertit Doctiff. *Abrefch.* Lect. Ariftaenet. Lib. II. Ep. 19. Sic *Polemo* fophifta optime dixit, fe ftatuam pofuiffe Demoftheni κατ' ὄναρ, *ex vifu & fomnio monitum*, uti haec in Infcript. Latinis; quam, fi dixiffet, fe pofuiffe ὄναρ ἢ ὕπαρ feu *in fomnio*, *per fomnium*, fuiffet ineptiffimus, ac fignificaffet, fe in fomnio vifum fuiffe fibi ftatuam ponere; ut femper. V. & *Long.* Paft. Lib. II. pag. 38, 54. ibique *Moll.* OUDEND.

4 ʼΟνθος, &c.] Vid. *Lexicon* de *Spirit.* a Cl. *Valckenaer.* edit. pag. 233. *Theophylact.* Simoc. ep. 14. pag. 80.

5 ʼΕν ψ'.] Addunt MSS. ῥαψῳδίᾳ, ut alibi. Eft vf. 775. ʼΟνθος, κόπρος βοῶν, ἢ κτηνῶν pas-

[1] ʼΟΝΥΧΙʹΖΕΙ καὶ ἐξονυχίζει ταυτὸν. Συνέσιος ἐν τῷ Δίων, ἢ, περὶ τῆς κατ᾽ αὐτὸν διαγωγῆς· ἀνάγκην ἔχων βιβλίον ἐξονυχίζειν. τίθεται δὲ ἐπὶ τοῦ πρὸς μνήμην διαγνίσασθαι, ἢ ἀκριβολογεῖσθαι. τὸ δὲ ἀπονυχίζειν τὸ τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν σημαίνει.

ʼΟΞΙʹΣ Ἀττικοὶ, οὐκ ἀγγεῖον ὄξους. Ἀριστοφάνης [2] ἐν Πλούτῳ· ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον.

Τὸ ʼΟΞΥ, ἐπὶ μὲν μαχαίρας καὶ ὀφθαλμῶν λεγόμενον, ἐναντίον ἔχει τὸ ἀμβλύ· ἐπὶ δὲ τῶν μετεχόντων ὀξώδους ποιότητος, ἔνθα δὴ [3] τὸ ἀρσενικὸν οὐκ ὀξὺς, ἀλλὰ ὀξώδης καὶ [4] ὀξίνης, ἐναντίον ἔχει τὸ γλυκυ. ἐπὶ δὲ φωνῆς, τὸ βαρὺ. τὸ δὲ, ὀξέως ἐμίμνήθη, καὶ ὀξέως ἀφῖκτο, ἐναντίον ἔχει τὸ βραδέως.

[5] ʼΟΠΛΑ οὐ μόνον τὰ κοινῶς [6] ἅρματα, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς ἑτέ-

---

passim explicatur a Grammaticis; dum κόπρος aliquoties est ipsum bubile. V. ad *Hesych.* Oudend.

1 ʼΟνυχίζει.] ʼΟνύχιζειν καὶ ἐξονυχίζειν malim cum MSS. *Phavor.* & *Phrynicho*: ubi vide pag. 126. Synesii locus, qui non est in MSS. Leidd. Burm. legitur p. 56. B. ubi vulgo ἔξω. Dein simpliciter in Leidd. & Burm. τίθεται δὲ (γὰρ L. sec.) ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι· & sic quoque *Phrynicho*. De ἀπονυχίζειν vide & *Theophr.* cap. 26. Char. ἀκριβῶς ἀπωνυχισμένος. Idem.

Conf. Nic. *Rigaltius* ad *Artemidor.* pag. 10.

2 Ἐν πλούτῳ.] Vers. 813. quem citant plures. vid. *Kuster.* & *Hemst.* Apud *Hesych.* scribendum in Accus. ὀξίδας, ut in *Moeride* & *Polluce* Lib. VI. §. 85 Oudend.

3 Τὸ ἀρσενικὸν οὐκ ὀξὺς.] *Xenophon* tamen dixit Lib. V. Ἀναβ. pag. 354. A. Οἶνος ὀξὺς ἐφαίνετο εἶναι ὑπὸ τῆς αὐστηρότητος. Dein pro ὀξοίνης, quod nihili est, praeviis MSS. Burm. & Leid. pr. reposui ὀξίνης. *Poll.* Lib. I. §. 248. VI. §. 17. Οἶνος τραπίας, ὀξίνης, ὀξώδης. V. etiam *Suidam.* Idem.

4 ʼΟξοίνης.] Scribendum ὀξίνης, id est, vinum acidum. vide lexicographos. Sallier.

ʼΟξίνης. Abresch.

Vid. Thom. *Gatacker.* Advers. Miscell. Posth. cap. 6. p. 468.

5 ʼΟπλα.] Hinc etiam ad instrumenta nautica & funes navium transfertur. vid. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Del. vs. 315. Drakenb.

Proprie arma ἀμυντήρια, uti βέλη, quibus hostem laedimus. Hinc apud *Demosthenem* pro Ctesiph. pag. 340. in psephismat. βοηθεῖν καὶ δυνάμεσι, καὶ χρη-

ἑτέραν τινὰ κατασκευὴν συντελοῦντος. Ἡρόδοτος [1] ἐν τῇ ὀγδόῃ· καὶ ὕπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· παρεσκευάζοντο δὲ καὶ ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας.

[2] ὍΠΟΙ διὰ τοῦ ο καὶ ι, ἐπὶ κινήσεως. οἷον, ὅποι ἔρχομαι. περὶ δὲ τοῦ πῦ, καὶ πῆ, διὰ τοῦ η, τὸν τόπον δηλοῦντος, (σημαίνει γὰρ καὶ τὸ πῶς) καὶ τοῦ ποῖ διὰ διφθόγγου, οὕτω φρόνει. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κινήσεως, ὡς τὸ, ποῖ ἔβη Ἀνδρομάχη, παρ' Ὁμήρῳ [3] ἐν ζ' Ἰλιάδος. καὶ, ποῖ τίς ἂν φύγοι, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ. καὶ, ποῖ γῆς ἔδυτε, παρ' Ἀριστείδῃ ἐν μονῳδίᾳ τῇ ἐπὶ Σμύρνῃ· καὶ τὸ πῆ δὲ διὰ τοῦ η, ἐπὶ κινήσεως. [4] ὡς τὸ πᾶ βῶ, παρ' Εὐρι-

---

χρήμασι, καὶ βέλεσι καὶ ὅπλοις. SALLIER.

6 Ἅρματα.] Nisi sciremus, posteriores Graecos ex Romanorum voce *arma* fecisse ἄρματα, ut late docet *Du Cangius* in Glossario Graeco, posset quis conjicere, hic legendum esse, Ἀρήϊα *Martia*, ut *Homero*, *Herodoto*, aliisque, quae sunt τὰ πολεμικὰ σκεύη, uti *Hesychius* interpretatur. OUDEND.

1 Ἐν τῇ ὀγδόῃ.] Immo ἑβδόμῃ cap. 36. Ubi Cod. Medic. ut hic, καὶ ὕπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου. vulgo καθύπερθε. Alter locus est cap. 25. ubi παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας. Hinc, quia ἐς τὰς γ. vel εἰς τὰς γ. praebent Leidd. ita hic reposui. in Burm. διὰ τὰς γεφ. IDEM.

2 Ὅποι.] Prave ὅπη bis pro ὅποι in Leid. pr. qualis error & in MS. *Thucyd.* Lib. V. §. 18. Tum cetera hoc pacto sunt disponenda, ut opinor: περὶ δὲ τοῦ πῦ, καὶ πῆ, διὰ τοῦ η, τὸν τόπον δηλοῦντος (σημαίνει γὰρ καὶ τὸ πῶς) καὶ τοῦ ποῖ διὰ δ. οὕτω φρόνει. Sic omnia sunt dilucida. τοῦ ποὶ emendavi e Leid. pr. pro τὸ nullo sensu. pro τὸν τόπον Oxon. τοῦ πῦ. Leid. pr. & Burm. τοῦτοπῦ, quod & stare potest, si scribas τοῦ, τὸ πῦ, *de* πῆ, *illo articulo, qui* πῦ *significat. Nam etiam* πῶς *notat.* IDEM.

3 Ἐν ζ' Ἰλιάδος.] Vers. 377. Sed ibi editur πῆ. *Euripidis* locus in Oreste legitur vs. 597. Eademque vide in *Aristoph.* Pluto vs. 438. *Aristidis* verba invenies Tom. I. pag. 261. inf. Multa lege de his apud *D'Orvill.* ad *Charit.* pag. 119. Ceterum τοῖς πη, πα, ὅπη rectius subscribas τὸ ι. Sunt enim Dativi per ellipsin ὁδῷ, ut notum. IDEM.

4 Ὡς τὸ πᾶ βῶ.] Sic edidi, ut sensus postulat, & exhibent Burm. & Leid. pr. Vulgo ὡς πῇ πᾶ βῷ. Leguntur vs. 1057. & 1079. πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, πᾶ κέλσω; in Oreste vs. 1375. πᾶ φύγω; IDEM.

1 Ὀ-

ἐπειδὴ ἐν Ἑκάβῃ. τὸ δὲ πῦ, ἐπὶ στάσεως, ὡς παρ' [1] Ὁμήρῳ· ποῦ δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα· καὶ πῦ γῆς μονῳδῶ, παρ' Ἀριστείδῃ ἐν τῇ ἐπὶ Σμύρνῃ μονῳδίᾳ.

ὍΠΟΥ, καὶ ὅπη, διὰ τοῦ ἡ, ἐπὶ στάσεως [2] τίθενται. οἷον, ὅπη εὑρίσκομαι, καὶ ὅπυ οἰκῶ.

[3] ὈΠΤΗΡ, [4] ποιητικώτερον· κατάσκοπος δὲ, ῥητορικόν. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· καί μοι τις ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδών. Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς Κωνστάντιον καὶ Κωνστάντα· [5] κατασκόπων τινῶν κακία.

[6] ὈΠΩΡΩ͂Ν ὠνήτωρ, οἱ ἀγοραῖοι. σὺ δὲ [5] ὀπωρώνης λέγε, ὡς

---

1 Ὁμήρῳ.] Il. K. vſ. 406. πῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ε. *Ariſtidis* verba habemus Tom. I. pag. 262. μονῳδίᾳ hic deeſt Leid. pr. IDEM.

2 Τίθεται.] In plurali ſcripſi τίθενται e Leid. pr. & Burm. Id enim hic clarius ſingulari τίθεται. IDEM.

3 Ὀπτὴρ.] Si *Thomae* fides, ὀπτὴρ vox eſt, quam poëtae pro ſuo jure ſibi vindicant, cui tamen aſſentiri non poſſumus; nam praeter *Xenophontem*, è cujus ſcriptis *Stephanus* exemplum adduxit, hanc ipſam à *Philone* uſurpatam reperias pag. 494. παραλαβόντες δ' ὀπτῆρας καὶ ἡγεμόνας τῆς ὁδῦ προεξερχομένοις ἐφείποντο. nec ſemel apud illum legitur. Utitur etiam *Heliodor.* AEth. pag. 401. ἤδη δὲ πλησιάζων Αἰθιοπικῷ προπέμπτῳ λόχῳ, καὶ πλήθει νεολαίας ἀποπλέοντος, οἱ προαπεστάλησαν μὲν ὀπτῆρές τε ἐστόλμοι, καὶ τὸ ἀσφαλὲς τῆς ὁδοιπορείας τῇ παρὰ σφῶν ἀποπείρᾳ προς τὴν ὅλην στρατιὰν βεβαιώσοντες. addi poſſet *Plutarhus*, cujus locum vide Tom. I. pag. 1063. SALLIER.

Uſi ſunt praeter poëtas *Xenophon*, *Antiphon* & *Heliodorus*. ABRESCH.

Vid. Balth. *Stolbergius* ad *Sophocl.* Ajac. Flag. p. 115.

4 Ποιητικώτερον.] Uſum tamen ea voce quoque fuiſſe *Xenophontem* (Lib. IV. Cyrop. pag. 106.) jam obſervavit *Pollux* Lib. II. §. 59. Locum *Sophoclis* in Ajace vſ. 29. protulit *Suidas*. OUDEND.

5 Κατασκόπων τινῶν κακία.] Media vox in Leid. pr. non comparet, neque haec verba citato loco leguntur, ſed τῆς δὲ κατασκόπων ὄψει τὸ πρᾶγμα λαβόντων Tom. II. pag. 129. C. IDEM.

6 Ὀπωρῶν ὠνήτωρ.] Ita edi curavi cum Leid. pr. & Burm. Vulgo vitioſe ὠνήτωρες· ſaltem ὠνήτορες ſcribi debuiſſet. Sed ſin-

ὡς καὶ βοώνης, καὶ ὀψώνης. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ φθονερε μελέτῃ· ἔωθεν ὀψώνης κάτεισιν.

Τὸ ὍΠΩΣ καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ἀντὶ τοῦ πῶς. οἷον, ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεί. οἷον, ὅπως δ' [1] εἰς ταυτὸν ἥκομεν. καὶ ἀντὶ τοῦ ὥσπερ. οἷον, ὅπως ἂν ἐξείη. καὶ ἀντὶ τοῦ [2] οὕτως· Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ. [3] Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.

[1] Ὁ-

---

singulari usus est auctor, ut patet ex seqq. *Phrynich.* pag. 88. ait τοὺς ἀγοραίους dixisse Ὀπωρoπώλην. & sic *Polluci* Lib. VI, 128. ac *Glossis.* In *Hesychio* legendum Ὀπωρώνας, τοὺς εἰς πρᾶσιν ὠνουμένους τὰς ὀπώρας. In *Libanii* loco Tom. I. pag. 339. A. est πρόσεισι, ut debet, non κάτεισι. OUDEND.

In *Libanii* loco legitur hodie πρόσεισι, non κάτεισι. ABRESCH.

5 Ὀπωρώνης.] Is *Platoni* dicitur ὀπώραν ὠνούμενος Leg. L. 8. pag. 845. μέτοικος δὲ, inquit, ὠνούμενος τὴν γενναίαν ὀπώραν, ὀπωριζέτω ἐὰν βούληται. SALLIER.

Restituit hanc vocem summus *Hemsterhusius Aristaeneto* Lib. II. ep. 1. pag. 72. ed. Cl. *Abresch.* Βοώνης est apud *Harpocrat.* Lex. pag. 104. εἰκοστώνης apud *Arrianum* in *Epict.* Lib. III. cap. 26. pag. 353. ἐλαιώνης & καρπώνης habes in inscript. apud *Whelerum* Itiner. Tom. II. pag. 470. & *Sponium* Itiner. Tom. II. pag. 341. θεατρώνης apud *Theophrast.* in Charact. pag. 37. ubi vid. *Casaubon.* de vocibus βιώνης, δημοσιώνης, ἐργώνης & σιτώνης consul. *Salmasius* Observ. ad Jus Attic. & Rom. pag. 334. & G. *Postellus* de Magistr. Atheniens. cap. 17. pag. 38. ὀψώνης ex *Aristophane* profert *Athenaeus* Lib. IV. pag. 112. quo etiam usus est *Alciphron* Lib. I. ep. 1. pag. 6. Μυρωνητὴς nobis dat Th. *Reinesius* Syntagm. inscript. Class. V. pag. 378. Sed viderint me peritiores, anne rectius legatur *Myronides*, quod nomen exstat in Inscript. apud *Gruterum* pag. MCXXIIII. 5. & apud *Theophylact.* Simoc. ep. 77. ὀπωρoπώλης, quod damnat *Phrynichus* pag. 88. habet *Balsamon* ad Antioch. cap. 76. p. 453. ubi & ψωμοπώλης invenias.

1 Εἰς αὐτὸν.] Leid. pr. εἰς τ' αὐτὸν, sec. & Burm. εἰς ταυτὸν. Bene. Mox ἐξείη in sec. OUD.

2 Οὕτως· Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·] Sic edi curavi e MSS. meis: vulgo exsulant auctoris & Tragoediae nomina. Est vero ejus versus ibidem 398. IDEM.

3 Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.] Versus est *Euripidis* in Hec. 398. ibi Schol. adde iterum *Eurip.* Troad. vs. 148. ABRESCH.

1 Ὁ-

[1] ὉΠΩΣΟΥ͂Ν, [2] Ἕλληνες ἁπλῶς· ὁπηοῦν δὲ, [3] καὶ ὁπωστιοῦν, καὶ ὁπητιοῦν, Ἀττικοί.

ὈΡΕΙΑΛΩΤΟΝ μὴ εἴπῃς· βάρβαρον γὰρ, ἀλλ' ἐν ὄρει πλανώμενον. τὸ γὰρ ἁλωτὸν οὐ τὸ πλανώμενον δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ κρατηθὲν, ὡς ἔχει καὶ τὸ δορυάλωτον.

ὈΡΕΙΚΟ͂Ν ζεῦγος, [4] οὐχ ἡμιονικόν. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, τρίτη μὲν ἦν Αἰσχίνῃ κειμένῳ· ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρεικόν.

ὈΡΘΡΕΥ͂Ω, καὶ ὀρθρεύομαι. Λουκιανὸς ἐν τῷ [5] Μίκυλλος, ἢ, ἀλεκτρυών· ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ

---

1 Ὁπωσοῦν —— ὁπωστιοῦν καὶ ὁπητιοῦν.] ABRESCH.
Vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. VII. cap. 49. & *Reitzius* ad *Lucian.* Tom. II. pag. 8. *Xenophon* Cyrop. Lib. 8. cap. 23. pag. 240.

2 Ἕλληνες ἁπλῶς.] Immo & Ἀττικοί. Vide omnino Dukerum ad *Thucydidem* Lib. VII. §. 49. Item *Xenophontem* Cyrop. Lib. II. pag. 44. A. Lib. VIII. pag. 215. B. dein e MSS. iisdem Leidd. & *Phavorino* rescripsi ὁπηοῦν δὲ καὶ ὁπωστιοῦν, καὶ ὁπητιοῦν, cum *Wolfio.* Haec enim vere Attica apud *Xenophontem Demosthenem*, *Platonem*, *Lucianum*, alios. Vulgo ὁποιοῦν, ὁπωσοιοῦν, ὁπητοιοῦν, quod tamen servant Leid. pr. & *Phavor.* OUDEND.

3 Καὶ ὁπωστιοῦν, &c.] *Xenophon* Cyrop. Lib. I. cap. 17. pag. 19.

4 Οὐχ ἡμιονικόν.] Istud Ἑλληνικῶς usurpari *Moeris* tradit quoque in V. Ὀρεικὸν ζεῦγος. Nihilominus *Xenophon* dixit Lib. VII. ἀναβ. p. 411. 3. ἐξαγαγὼν ζεύγη ἡμιονικὰ τρία (οὐ γὰρ ἦν πλείω) τὰ δ' ἄλλα βοεικά. *Suidae* ἡμιόνειον ζεῦγος, ut *Herodoto* Lib. I. cap. 188. ἅμαξαι ἡμιόνειαι, post *Homerum* Il. ω'. vs. 266. Addatur vero vox ἡμιονικὸς Lexicis. Ceterum in *Synesii* Epist. 3. pag. 160. editur τὸ ὀρικὸν, uti in Codd. Moeridis, nec non *Luciano* Tom. II. pag. 404. ὀρικῷ ζεύγει. item *AEschinis Polluci* Lib. VII. §. 183. ubi vide Clar. *Hemsterhusium.* In *Suida* tamen est Ὀρεικὸν ζεῦγος, τὸ τῶν ἡμιόνων. OUDEND.

5 Μίκυλλος.] Leid. Burm. Μίκυλος. Vide in V. ἐγείρομαι. *Luciani* locus est Tom. II. pag. 703. in quo ἔχεις dant hic Edd. Rom. Vasc. ut illic Fl. Pro διανύειν in Leid. Burm. Oxon. & Edd. Rom. Vasc. προανύειν; immo in Edd. καὶ προανύειν. Nec sane displicet, optime huic loco conveniens. Sic apud *Xenophont.* Lib. IV. Cyrop. pag. 106.

τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἔστι δὲ [1] ὄρθρος, ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καιρός, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναταί τις χρῆσθαι. Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· τηρήσαντες ἔτι νύκτα, καὶ αὐτὸ τὸ περιόρθρον. [2] οὐκ ὀρθρίζω. ΟΡΘΡΙΟΥ͂ΜΑΙ δὲ, οὐκ ὀρθρεύσομαι· ἀλλ' οὐδ' ὀρθρισθήσομαι.

[3] ΟΡΘΡΙΟΣ, οὐκ [4] ὀρθρινός.

ΟΡΜΙ'ΖΩ, τὸ ἐλλιμενίζω. καὶ ὁρμέω ὁρμῶ. Θουκυδίδης πολλάκις. Εὐριπίδης [5] ἐν Ἑκάβῃ, ἀκταῖσιν ὁρμεῖ. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· τοῖς αἰγιαλοῖς ἐφορμούντων. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ἐπὶ δυοῖν ὁρμεῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες. ἐντεῦθεν δοκεῖ παρῆχθαι καὶ τὸ [6] ὑφορμῶ, ἤγουν ὑποπτεύομαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων

---

106. E. πλέον προμνύτειν, ὧν χρήζομεν. Idem.

1 Ὄρθρος.] Vide *Phrynichum* pag. 132. In loco *Thucydidis* Lib. II. §. 3. est φυλάξαντες ἔτι νύκτα. Memoria rursus inposuit *Thomae*. τὸ περιόρθρον restituendum est *Herodiano* Lib. VII. cap. 4. §. 9. pro περιόρθριον. nam eidem Lib. VI. cap. 9. §. 4. est τὸ περιόρθρον. V. & *Polluc.* Lib. I. §. 68. Idem.

2 Οὐκ ὀρθρίζω.] Male vulgo hinc incipit nova paragraphus. jungenda haec sunt uno tenore cum praecedentibus, quo pertinent. Ὀρθρεύω & ὀρθρεύομαι, οὐκ ὀρθρίζω. Vide *Moerida*. Ultimum id passim in S. L. Idem.

Οὐκ ὀρθρίζω] f. οὐκ ὀρθρίσω. Abresch.

3 Ὄρθριος.] Adi ad *Phrynich.* pag. 16. Similiter infra ἄψιος. Oudend.

4 Ὄρθριος.] Conf. *Palairet* Obs. N. T. pag. 181.

5 ἐν Ἑκάβῃ.] Immo ἐν Ὀρέστῃ vers. 55. *Aristidis* loca sunt Tom. I. pag. 100. & pag. 110. ubi ultimus editor ex uno Cod. edidit ὅρμοιν, & vertit *ancoras*, nec adtendens deësse tunc verbum. Optime & quasi proverbialiter dicitur ὁρμεῖν ἐπὶ δυοῖν, qui duobus locis tuti videntur. *Synesii* verba sunt desumta ex Ep. 4. pag. 165. Oudend.

6 Ὑφορμῶ.] Quo pertinent haec *Demosthenis* Olynth. 1. p. 15. τὰ ὑφορμοῦντα εὐθὺς ἐν ἀρχῇ θεραπεύειν. ἀναιρεθέντων γὰρ τῶν ἀντιπραττόντων καὶ ὑφορμούντων ἐν τῇ γνώμῃ τῶν ἀκροατῶν. ubi ὑφορμοῦντα dicuntur, quae nobis suspecta sunt, & proinde caute tractanda: atque huncce *Demosthenis* locum videtur ob oculos habuisse *Synesius* ipso in loco, quem *Thomas* adducit. Sallier.

1 Γυ-

μένων πετρῶν, καὶ ὑπάπτων οὔσων τοῖς καταίρουσιν. Συνέσιος ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείου, ἐπιστολῇ· καὶ ὑφόρμου δέος οὐκ ἔλαττον. καὶ Λιβάνιος ἐν προθεωρίᾳ μελέτης, τοῦ, ἔχων τὶς [1] γυναῖκα, ἔτι ὢν ὑπὸ πατρὶ, ἀπεδήμησε· δεῖ [2] τὸ ὑφορμοῦν θεραπεῦσαι. ἤγουν, τὸ ὑποπτευόμενον.

[3] ΟΡΝΙΘΕΣ ἁπλῶς μὲν πάντα τὰ [4] πετόμενα· ἰδίως δὲ, οἱ εἰς μαντείαν συντελοῦντες ὄρνιθες. ἀφ᾽ οὗ καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντεῖνον, ὄρνιν ἔλεγον. οἷον, πταρμόν, ἢ παλμόν, ἤ τι τοιοῦτον. καὶ τὴν ἁπλῶς δὲ μαντείαν, ὄρνιν ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης ἐν [5] Πλούτῳ· δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ. ὄρνις καὶ πᾶν τὸ

κτῆ-

---

1 Γυναῖκα.] Sic loco τοῦ γυναῖκας edi jussi e MSS. & Edd. Vett. ipsoque *Libanio* Tom. I. pag. 818. nec non ὑφορμοῦν e Leid. pr. Burm. & *Libanio* pag. 819. ut & *Thomae* mens postulat. Vulgo ἐφ. Vide de his egregie agentem *D'Orvilium* ad Charit. L. III. c. 7. Rectius forsan in *Aeliano* L. XI. Anim. cap. 19. ἐφορμοῦσαι τῇ πόλει δέκα νῆες: ubi vulgo ὑφορμοῦσαι, & pejus in Ed. Gesn. ὑφορμῶσαι. nisi ὑφορμεῖν πόλει significet *sub urbe & prope ad urbem* stationem habere. Ceterum frequentissima est confusio verborum ὁρμίζω, ὁρμέω, ὁρμάω. Sic in *Apollodoro* Lib. I. cap. 9. §. 23. pro καθορμηθείσης δὲ τῆς νηὸς e MSS. a me visis legi debet καθορμισθείσης· at Lib. II. cap. 4. §. 9. ἐκ Θάσου δὲ ὁρμηθεὶς· vulgo ὁρμισθεὶς. V. & infra in προσέχον. OUDEND.

2 Τὸ ἐφορμοῦν.] L. ὑφ. ABRESCH.

3 Ὄρνιθες —— ἐκάλουν.] Ad verbum pene eadem leguntur in Schol. *Soph.* ad Oed. Tyr. vs. 52. IDEM.

4 Πετόμενα.] Sic MSS. ut debet, non πετώμενα. V. in πέταμαι. Confer cum his Schol. *Sophoclis* in Oed. Tyr. vs. 52. item *Aristoph.* c. l. vs. 63. ubi recte excitatur *Apollon.* Rh. Lib. I. vs. 304.

Μηδ᾽ ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ.

de muliere. Ibi Scholiast. πάλιν τὸ Ὁμηρικὸν, μηδὲ μοι αὐτὴ ὄρνις ἀεικελίη. Intelligitur versus *Homeri* Il. Ω. 218. unde corrige,

Μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλει.

Dein ὄρνις καὶ τὸ πᾶν Leid. pr. In *Aeschyli* loco vs. 603. συναλλάσσοντος dant Burm. & Edd. Vett. at Leid. pr. συναλλάσσαντος pro συναλλάξαντος. OUD.

5 Πλούτῳ.] Act. I. sc. 2. vs. 6.

καὶ τύχλω συμβαῖνον. Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·

Φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς.
Δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.

Καὶ ὌΡΟΣ, καὶ ὄρειον.
[1] ὈΡΧΗΣΤΡΙ῎Σ, οὐκ ὀρχήστρια.
ὈΡΩ͂Ν, οὐκ ὀρέων.
[2] ὍΣΑΙ ἡμέραι, καὶ [3] ὁσημέραι λέγε. ὅσαι δὲ ὧραι μόνον.

Ὀ-

---

1 Ὀρχιστρὶς.] Forſ. ὀρχηστρὶς. HEINS. Edidi MSS. Leidd. & Burm. fide ὀρχηστρὶς, οὐκ ὀρχήστρια. Idem vitii, ut millies, eſt in nonnullis *Pollucis* Codd. Lib. IV. §. 95. ὀρχήστρα, ὀρχήστρια, ὀρχηστρίς. *Moeris.* Ὀρχηστρὶς Ἀττικῶς Ὀρχήστρια, Ἑλληνικῶς. Sic enim legendum; vulgo ὀρχήστρα. *Gloſſae*, ὀρχήστρια ſaltatrix. Hinc *Heſychio* Ὀρχήστρια. ἑταῖρα, ut bene correxerunt viri docti. *Aelian* L. VII. V. H. cap. 2. καὶ ἑταῖραι καὶ ἄλλαι διαπρέπουσαι, καὶ ὀρχηστρίδες. V. *Ariſtoph.* Nub. 992. Ran. 517. Forſan & in *Suida* καὶ ὀρχήστριον καὶ ὀρχηστρὶς, ſcribendum ὀρχήστρια OUDEND.

L. Ὀρχήστρια. ABRESCH.

2 Ὅσαι ἡμέραι, καὶ &c.] Ex vulgari hujus paragraphi lectione viri docti *Thucyd.* locum defendunt L. VIII. §. 64. ἐλευθερίαν ὅσαι ἡμέραι προσδεχόμενοι. Verum iidem monent, melioris notae Codd. illic ὁσημέραι exhibere: quin etiam MSS. Leidenſes, Burm. & Oxon. hic ſimpliciter praebent ὁσημέραι λέγε. ὅσαι δὲ ὧραι. Nec aliter deſcripſit *Phavorinus*; ſed qui ſubjungit, λέγεται καὶ ὅσαι ἡμέραι· certo indicio, iſta ὅσαι ἡμέραι & μόνον a recentioris aevi Grammatico eſſe adſuta: namque *Moeris* ſolum ὁσημέραι agnovit Atticum, & *Suidas* ait Ὁσημέραι, διαπαντὸς καθημέραν, ἀντὶ τοῦ, ὅσαι ἡμέραι. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ὁσημέραι. Adde *Etym.* M. & *Heſych.* Obſervationem meretur quoque, quod *Aelianus*, qui Lib. V. An. cap. 1. dixit quidem ὅσα ἔτη, *quotannis*, ſemper tamen cum reliquis Atticis ſcriptoribus, uſurparit ὁσημέραι, nusquam ὅσαι ἡμέραι. V. & *D'Orvill.* ad Charit. p. 671. OUD.

3 Ὁσημέραι λέγε.] *Syneſius* de Regn. p. 22. B. *Theophraſt.* Char. cap. 10.

1 Ὀδ-

ʼΟΣΜΗʼ, Ἀττικὸν· [1] ὀδμὴ ἢ, Ἰωνικόν. καὶ [2] Ξενοφῶν τοίνυν Ἰωνικῷ ἔθει ὀδμὴ λέγει.

Οὐ μόνον, ὍΣΟΝ οὔπω πάρεστι, φαμὲν, ἀλλὰ καὶ [3] ὅσον οὐ πάρεστιν. ὡς Θουκυδίδης· ἀγγέλλεται αὐτοῖς, τὰς ἐκ Πελοποννήσου ναῦς ὅσον οὐ παρεῖναι.

Τὸ ὍΣΤΙΣ, ἀόριστόν ἐστι· τὸ δὲ ὅς τίς ποτε, ἀμφίβολον λόγου. [4] οἷον, ὅς τίς ποτε ἦν ὁ παράδεισος. ἤγουν, εἴτε νοητὸς, εἴτε αἰσθητός.

ʼΟΣΤΟΥ͂Ν [5] κάλλιον, ἢ ὀστέον.

ʼΟΣ-

1 Ὀδμὴ ἢ Ἰωνικόν.] Utramque scribendi rationem secuti sunt Attici; nam praeter *Xenophontem*, ὀδμὴ etiam reperias apud *Theophrast.* de Caus. Plant. L. 6. c. 3. ὅτι δ' ἐν ἀπομίξει πως ὁ χυμὸς καὶ ἡ ὀδμὴ, καὶ ἐκ τῶνδε φανερόν. οὐδὲν γὰρ φαίνεται τῶν ἁπλῶν ἔχειν χυλὸν οὐδ' ὀδμήν. nec semel in illius scriptis occurrit, quod argumento est vocem illam Ionicae dialecto cum Attica fuisse communem. Certe ea uti non dubitarunt auctores, quos nemo Ionice scripsisse dixerit. *Lucianus* v. g. Tom. II. pag. 138. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ὅσα πεπίσευται, inquit, σηπομένου τοῦ ὤου τῇ τε ὀδμῇ καὶ τοῖς σκώληξι πεφορμένη, ἐῶ λέγειν. Legitur & apud *Longum* pag. 23. ἥτε τῆς ὀπώρας ὀδμή. alia exempla proferri possent, si opus foret. SALLIER.

Item Aeolicum, nec non Poëticum: quare aliquoties usus videtur *Lucianus*; ut ex ejus Indice adparet. Adeundus omnino *Jungermannus* est ad Polluc. Lib. II. §. 75. OUDEND.

Aeolicum statuit auctor vitae *Homeri* pag. 288.

2 Ξενοφῶν ὀδμὴ λέγει.] Testatur idem *Phrynichus* pag. 50. Sed apud illum hodie ubivis ὀσμὴ editur, ut pag. 830. C. 831. B. & saepius pag. 979. quae loca adscripsit *Wolf.* OUDEND.

At ubique hodie apud illum invenio ὀσμὴ, ut in Oecon. p. 484. vs. 6. & 12. Symp. 510. vs. 36. & 42. pag. 520. vs. 1. &c. ABRESCH.

3 Ὅσον οὐ.] Quod etiam scribitur ὁσονού. Consule *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. I. §. 36. Verba hic citata leguntur Lib. VIII. §. 25. ubi ἀπὸ Πελοπ. & in multis Codd. ὅσον οὔπω, ut alibi & Lib. VI. §. 34. in f. OUDEND.

4 Οἷον ὅστις ποτε &c.] Sunt verba *Gregorii* Nazianz. Or. 38. Tom. I. pag. 618. D. & Or. 42. Tom. I. pag. 680. D. IDEM.

5 Κάλλιον, ἢ ὀστέον.] Leidd. Burm. & Phavor. simpl. ὀστοῦν, οὐκ ὀστέον. *Moeris*, Ὀστοῦν, Ἀττικῶς. ὀστέον Ἑλληνικῶς. IDEM.

1 'ΟΣΤΡΑΚΙ'ΖΟΜΑΙ, καὶ ἐξοστρακίζομαι. Θουκυδίδης [2] ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος, καὶ ἔχων δίαιταν ἐν Ἄργει. καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· μοχθηρὸν ἄνθρωπον ὠστρακισμένον. ἐγίνετο δὲ ὁ ὀστρακισμὸς, οὐκ ἐπὶ τῶν τυχόντων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐνδόξων, καὶ γένει λαμπρῶν. παρήχθη μέντοι ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ὀστράκων, ἐν οἷς γράφοντες ἐδίδουν τὰς καταδίκας τοῖς ὑπευθύνοις.

3 'ΟΣΤΡΕΙΑ, οὐκ ὄστρεα.

4 'ΟΣΦΡΟΜΑΙ κάλλιον, [5] ἢ ὀσφραίνομαι. Λιβάνιος ἐν τῇ

---

1 Ὀστρακίζομαι, καὶ ἐξοσ.] Inverso ordine ἐξοστρ. καὶ ὀστρακ. in Leid. pr. Burm. & Edd. Vett. Compositi, utpote quod in vulgariore erat usu, non dedit exemplum. IDEM.

2 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Lege ἐν πρώτῃ. est enim locus Lib. I. pag. 3. ubi paulo aliter legitur. DRAKENB.

Immo ἐν τῇ πρώτῃ §. 135. unde & e MSS. hic & infra emendavi ὠστρακισμένος, pro vitioso ὀστρ. item ἔχων. de Themistocle agitur. Alter locus non ἐν τῇ ἕκτῃ, sed ἐβδόμῃ §. 73. legitur. dein ἐγένετο Leid. pr. item ὁ ὀστρακ. in MSS. & Edd. Vett. quare restitui hunc articulum. OUDEND.

3 Ὄστρεια, οὐκ ὄστρεα.] Ita veteres tantum dixisse testatur *Athenaeus* Lib. III. cap. 13. pag. 92. DRAKENB.

In *Aeliano* Lib. III. An. cap. 29. ἡ πίννη θαλάσσιον ζῶον, καὶ ἔστι τῶν ὀστρείων· sed Lib. X. cap. 13. & alibi, ut plerumque ceteris, τὰ ὄστρεα. Apud *Moerida* legitur Ὀστρία διὰ τοῦ ι μακροῦ, Ἀττικῶς. ὄστρεα, Ἑλληνικῶς. Optime *Athen.* Lib. III. cap. 13. pag. 92. Ὄστρεια δὲ μόνως οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. &c. ubi vide Casaub. OUDEND.

4 Ὄσφρομαι κάλλιον, ἢ ὀσφραίνομαι.] Attamen & ὀσφραίνομαι Ἀττικόν ἐστιν. *Aristoph.* in Thesmoph. pag. 792. ἵνα ὀσφραινόμενος ἀνὴρ &c. Nisi malis hoc excusare e persona mulieris; quod vix putem. Utitur etiam *Herod.* Lib. I. pag. 32. οὔτε τὴν ὀδμὴν ὀσφραινόμενος. *Xenoph.* in συμποσίῳ pag. 519. Ed. Steph. atque etiam pag. 430. *Aristoph.* in Ranis pag. 235. in Pluto vs. 897. *Lucian.* in Tim. pag. 87. Ed. Salm. TORREN. Adde *Xenoph.* pag. 367. 979. &c. *Aelian.* Lib. VII. An. cap. 8. &c. IDEM.

5 Ἢ ὀσφραίνομαι.] Adductis jam ad *Moeridem* exemplis illud addas è *Luciano* in Jove Trag. pag. 136. καὶ χόνδρου λιβανωτοῦ τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος. Monet tamen *Graevius* ad illum lo-

τῇ μελέτῃ τῦ φθονερῦ· [1] ὄσφρονται τῆς εὐδαιμονίας οἱ κόλακες. ὀσφρόμενος δὲ, καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος, ἀντὶ τῦ ὀσφραινόμενος, [2] καὶ ἐπὶ μέσυ, ἀντὶ τῦ ὀσφρησάμενος. ἔστι γὰρ [3] ὐ μόνον ὄσφρω, ἀλλὰ καὶ [4] ὀσφρέω, ὀσφρῶ. ὐ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ὤσφρον· ὁ μέσος, ὠσφρόμην, καὶ ὀσφρόμενος. τὸ δὲ ὀσφρησάμενος, ἀνατλικόν.

[5] ΟΥ'ΔΕΙ'Σ, Ἀττικοί· [6] ὐθεὶς, Ἕλληνες. παρὰ τοῖς λογογράφοις μὲν, ὐδεὶς, ὐδ' ὁστισῦν. μηδεὶς, μηδ' ὁστισῦν. [7] καὶ μηδεμία, μηδητισῦν. καὶ μηδὲν, μηδ' ὁτιῦν. ὐθὲν,

---

locum, in MSS. legi ὀσφρῆται· quae lectio si vera est, praestat legi ὀσφρᾶται. Sic *Antiphanes* Exc. Trag. p. 615.

> Τῶν μὲν γὰρ εὐξαμένοισίν ἐστ' ἡμῖν τυχεῖν
> Τύτων δὲ δραχμὰς τὐλάχιστον δώδεκα
> Ἢ πλέον ἀναλώσασιν ὀσφρᾶται μόνον.

SALLIER.

1 Ὄσφρονται.] Vulgo in *Libanio* Tom. I. pag. 330. editur ὀσφρῶνται ab ὀσφράομαι, ut in *Luciano* Tom. I. pag. 615. ὀσφρᾶται τῦ χρυσίυ. At hic in Leid. pr. Burm. & *Phav.* est ὄσφρονται. quod placet; quia Auctor citat, ut probet ὄσφρομαι, non ὀσφράομαι. & in *Libanio* reliqua quoque in praesenti tempore sunt. *Hesych.* ὄσφρεται, τὸ ὀσφρανθῆναι. Saltem edi hic debuerat ὤσφροντο, ut est apud Liban. pro Var. Lect. OUDEND.

2 Καὶ ἐπὶ μέσυ ἀντὶ τῦ. —— Videtur scriptum reliquisse καὶ ἐπὶ ἀορίστυ μέσυ ἀντὶ τῦ ——

Ceterum nec ὄσφρω nec ὀσφρέω norunt Lexica. ABRESCH.

3 Οὐ μόνον ὄσφρω.] Sic correxi e MSS. & *Phavor.* Vulgo ὄφρω vel ὤφρω. Sed insuper videntur haec esse transponenda. OUDEND.

4 Ὀσφρέω.] Quo loco ita reperiatur, nescio. In *Phav.* ὀσφραίω. puto corrigendum ὀσφράω. dein ὀσφρησάμενος ἀνατλικὸν, sive ἑλληνικὸν esse consentit *Moeris*. Inepte est in *Phavorino* ἀττικόν. Sed & aliae illic mendae. ὀσφρόμενος ait *Aristoph.* in Vesp. vs. 788. IDEM.

5 Οὐδεὶς —— ὐθεὶς Ἕλληνες.] Quod tamen receptum in *Thucyd.* Lib. VI. cap. 60. vs. 35. cap. 66. vs. 8. habeturque apud *Xenoph.* *Isocratem* saepissime, & alios. ABRESCH.

6 Οὐθεὶς.] Vid. *Phrynich.* pag. 76. *Ammon.* pag. 105. OUDEND.

7 Καὶ μηδεμία] In MSS. Leid. pr. Burm. Oxon. exaratur, ὐδεμία, ὐδητισῦν καὶ μηδεμία, μηδητισῦν. ὐδὲν, ὐδ' ὁτιῦν. Et recte quidem, ut *Phavori-*

 num

[1] οὐδὲν, οὐθ' ὁτιοῦν. καὶ μηθὲν, μηθ' ὁτιοῦν. παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, οὔτις, καὶ μήτις, ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. καὶ οὔτι καὶ μήτι, ἐπὶ οὐδετέρου. γίνωσκε μέντοι, ὡς οὐδ' ἂν εἷς, καὶ μηδ' ἂν εἷς, δοκιμώτερον λέγειν, ἢ οὐδεὶς ἂν, καὶ μηδεὶς ἄν. Ἀριστοφάνης [2] ἐν Πλούτῳ· οὐδ' ἂν εἷς ἔτι θύσειεν. ὡσαύτως καὶ, μὴ ἂν ἕνα, [3] μηδένα τῶν πάντων, καὶ εἷς ἂν οὐδεὶς τῶν ἁπάντων, ἢ μηδένα τῶν ἁπάντων, καὶ μηδεὶς τῶν πάντων. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ οὐδετέρου.

Οὐ μόνον οὐδεὶς, καὶ μηδεὶς, ἀλλὰ καὶ οὐδένες, καὶ μηδένες, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων τῶν πληθυντικῶν, Ἀττικοὶ λέγουσι. τὸ οὐδαμοὶ δὲ, καὶ μηδαμοι, Ἡρόδοτος ὡς Ἰωνικὸν, [4] ὡς ἐν τῇ πρώτῃ· ἐβουλεύσαντο δὲ αὐτοὺς μεταδοῦναι μηδαμοῖσιν ἄλλοισιν Ἰώνων· οὐδ' ἐδεήθησαν δὲ οὐδαμοὶ μετασχεῖν.

Τὸ ΟΥΔΕΠΟΤΕ, [5] ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων· τὸ δὲ οὐδεπώποτε, ἐπὶ παρῳχημένου μόνον. οἷον, οὐδεπώποτε ἐποίησα. Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἐναλίοις· οὐπώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάσσῃ.

[6] ΟΥΔΗΠΟΤΟΥΝ μὴ λέγε, ἀλλ' [7] οὐτινοῦν.

Τὸ

---

num conferenti patebit. Ex iisdem & *Phavorino*, hic rescribi curavi οὐθ' ὁτιοῦν· vitiosissime edebatur οὐθετιοῦν· quod nihili est. IDEM.

1 Οὐθὲν —— οὐθ' ὁτιοῦν. ---] Inducto μηδένα, legendum μὴ ἂν ἕνα τῶν πάντων, καὶ εἷς ἂν οὐδεὶς τῶν ἁπάντων. ABRESCH.

2 Ἐν Πλούτῳ.] Vers. 137. ὅτ' οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι. Mendose in *Phavorino* ἐπιθύσειεν. OUDEND.

3 Μηδένα τῶν πάντων.] Lege μηδ' ἕνα τῶν πάντων, quod ait *Thomas* melius esse, quam μηδένα τῶν ἁπάντων. dein ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου Leid. sec. IDEM.

4 Ὡς ἐν τῇ πρώτῃ.] Ita correxi e MSS. vulgo sine ὡς, & ἕκτῃ. Sed invenias ea verba Lib. I. cap. 143. IDEM.

5 Ἐπὶ τῶν τριῶν.] Leidd. Burm. καὶ ἐπὶ τ. τ. & dein δὲ exsulat. de οὐδεπώποτε consentit *Herodianus* pag. 204. Confer *Wass.* ad *Thucyd.* Lib. IV. §. 61. Adde *Xenoph.* Lib. II. Cyrop. pag. 38. C. ubi in MSS. οὐδέ ποτε. *Lucian.* Tom. I. pag. 296. Excitatus a *Thoma* Luciani locus est initium Dialogi Marini XV. ubi θαλάττῃ. IDEM.

6 Οὐδηποτοῦν.] L. οὐδεπ. ABRESCH.

7 Οὐτινοῦν.] In *Phavorino* legas

[1] Τὸ ΟΥ῎Κ ἂν, ἀεὶ ἐπὶ εὐκτικοῦ τίθεται, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ ὑποτακτικοῦ. οἷον τὸ τοῦ Σοφοκλέους·

Οὐκ ἂν πελαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν.

τὸ δὲ ὅστις, καὶ εἴτις, καὶ εἴτι, μετὰ τοῦ ἂν τιθέμενα, [2] καὶ ἐπὶ εὐκτικοῦ τίθενται. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας Ῥοδίων, ἄμφω δῆλα ποιεῖ, λέγων· οἶμαι δὲ ἅπαντας ἂν ὑμᾶς συμφῆσαι, ὥσπερ τῶν ἐν δικαστηρίῳ λόγων, τούτους ἀληθεστάτους ἡγεῖσθε, ὧν ἂν πλεῖστοι καὶ γνωριμώτατοι μάρτυρες εἶεν· οὕτως ἂν καὶ τῶν εἰς συμβουλὴν ἡκόντων, οἷς ἂν πλεῖστοι καὶ σπουδαιότατοι μάρτυρες ὦσι, τούτοις μάλιστα χρῆναι πιστεύειν.

Τὸ ΟΥ῎Κ ἐπέχω τὴν γλῶτταν, δοκιμώτερον τοῦ, [3] ἀθυροστομεῖ.

Τὸ ΟΥ῏Ν, καὶ τὸ δὴ, καὶ μόνα καθ' ἑαυτὰ τίθεται, καὶ ὁμοῦ ἐκ

---

legas οὐτινοῦν· Sed MSS. & Edd. Vett. praebent οὐτινοσοῦν. Quod verum credo. Sic & οὐτινοσοῦν *Hesych.* pro οἵου δήποτε. Vel ex *Phrynicho* pag. 162. emendandum, ὀυδηποτοῦν μὴ λέγε, ἀλλὰ δοκίμως ὀντινοῦν. In aliis ibi edebatur, quod vulgo in *Phavorino* habetur οὐδηποτοῦν & οὐτινοῦν. OUDEND.

1 Τὸ οὐκ ἂν &c.] Haec omnia usque ad τὸ οὐκ ἐπέχω desunt utrique Leid. & Burm. *Sophoclis* versus est in Ajace 479. IDEM.

2 Καὶ ἐπὶ εὐκτικοῦ.] Adde καὶ ἐπὶ ὑποτακτικοῦ. WOLF. Eam *Thomae* sententiam esse patet ex subjuncto *Aristidis* T. I. pag. 559. exemplo, in quo ὧν ἂν εἶεν & οἷς ἂν ὦσι. Quare, nisi cum *Wolfio* suppleas, ea verba e praecedentibus erunt subintelligenda. Ceterum oratio illa non inscribitur περὶ ὁμον. Ῥοδίων, sed Ῥοδίοις. ut recte aliis in locis MSS. praeferunt; licet vulgo saepius erretur. Consule notata ad V. ἐξῆλε. dein vulgo in Aristide ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Item bis ὦσι; nec idoneam video caussam, cur modos hic variasset Aristides, cum utrobique eadem sit ratio: immo Optandi modus locum habere non posse videatur. Post οὕτως quoque delendum est ἂν, sicut in Aristide non comparet, e quo rescripsi συμβουλὴν pro συμβολ. IDEM.

3 Ἀθυροστομεῖ.] Adi Com. ad *Poll.* L. II. §. 109. VI. §. 119. *Hesych.* V. ἀθυρόγλωσσος & *Suidam* Vid. ἀθύρωτον στόμα. IDEM.

ἐκ παραλλήλου θατέρου τούτων, ἢ ἡγουμένου, ἢ ἑπομένου. [1] οἷον, ὅσα γοῦν δὴ γέγονε, καὶ ὅσα δὴ οὖν γέγονε.

Τὸ ΟΥ'ΠΩ, ἀναιρεῖ [2] τὸ ἐνεστὼς, καὶ τὸ παρεληλυθὸς, καὶ ἐπαγγέλλεται τὸ μέλλον. οἷον, οὔπω ἔστι καιρός. καὶ, οὔπω γέγονεν. ἀλλὰ ἔσαι δηλονότι. Τὸ δὲ οὐκέτι ἀναιρεῖ τὸ μέλλον. οἷον, οὐκέτι ἔσαι καιρός. ἤγουν, ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ ἔσαι, ἀλλὰ παρῆλθε δηλονότι.

ΟΥ̃Σ [3] Ἀττικοὶ, οὐκ [4] ὠτίον.

Τὸ ΟΥ̃ΤΩΣ, ἐπαγομένου μὲν φωνήεντος, μετὰ τοῦ σ' ἐκφέρεται. οἷον, οὕτως ἔχω δόξης. ἐπαγομένου δὲ συμφώνου, [5] χωρὶς τοῦ σ', οἷον, γέγονεν οὕτω ταῦτα. εἰ δὲ εὕρηται καὶ ἐπα-

---

1 Οἷον, ὅσα γοῦν δὴ] L. οὖν WOLF. Desunt vulgo exempla eorum, ubi οὖν & δὴ μόνα τίθενται. Quare omnino locus hic supplendus ex Leid. pr. Burm. & *Phavorino*, qui ad litteram haec descripsit ὅσα οὖν γέγονε καὶ ὅσα δὴ γέγονε. καὶ πάλιν, ὅσα οὖν δὴ γέγονε καὶ ὅ. δ. οὖ. γέγονεν OUDEND.

2 Τὸ ἐνεστὸς.] L. ἐνεστὼς emendante Normanno, & sic MS. B. WOLF. Accedunt Leid. pr. Burm. Quod idcirco reposui. *Thomae* enim sensus est, οὔπω auferre tempus praesens & praeteritum, & indicare futurum: ut ergo τὸ παρεληλυθὸς & τὸ μέλλον, sic etiam τὸ ἐνεστὼς dixit: Verum in MSS. non comparet τὸ παρελθὸς, ut prave edebatur; (V. in ὄφελον) nec etiam καὶ οὔπω γέγονεν· sed pro illis in Leid. pr. Burm. exaratur ἤγουν ἀκμὴν οὐκ ἔστιν. Dein emendavi e Leid. pr. Burm. Mosch. Edd. Vett. ἀλλὰ ἔσαι δηλονότι. Τὸ &c. Pessime vulgo δῆλον, ὅτι τὸ sine sensu. Sed audiamus *Moschopulum*. Τὸ οὔπω ἀναιρεῖ τὸ παρεληλυθὸς· εἰσάγει δὲ τὸ μέλλον. οἷον, οὔπω ἔστι καιρὸς ἀντὶ τῶν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἀκμὴν οὐκ ἔστι καιρὸς, ἀλλὰ ἔσαι δηλονότι. Τὸ δὲ οὐκέτι τὸ μέλλον ἀναιρεῖ. οἷον, οὐκέτι ἔστι καιρὸς ἀντὶ τῶν ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ ἔστι καιρὸς, ἀλλὰ παρῆλθε δηλονότι. συντάσσεται οὖν τὸ οὔπω μετὰ τοῦ παρῳχημένου· τὸ δὲ οὐκέτι μετὰ μέλλοντος. Ultima habet quoque *Phavorinus*, itidem scribens ἔστι· Noster melius ἔσαι. IDEM.

3 Ἀττικοί.] Sic MSS. Ἀττικῶς in Edd. Vett. vitiose: hinc Blanc. fecit Ἀττικόν· cur non Ἀττικῶς ut in *Moeride*. Sed Ἀττικοὶ (scil. λέγουσι) verum est. IDEM.

4 Ὠτίον.] *Anthol.* Lib. II. cap. 1. epigr. 14. p. 267.

5 Χωρὶς τοῦ σ'.] Vid. *Hesych.* in οὑτωσί. Inepte Leid. sec. μετά. OUDEND.

ἐπαγομένου συμφώνου μετὰ τοῦ σ' ἀλλὰ ἁμάρτημα τῶν γραφέων ἐστίν.

Γίνωσκε δὲ, ὅτι ἐὰν μετὰ τοῦ οὕτω τοὶ, ἢ δὴ, ἢ δή τοι θήσεις, ὡραϊσμὸν ἐργάσῃ τοῦ λόγου. Φιλόστρατος· οὕτω τοι ἔμπνους. Λιβάνιος· οὕτω δὴ κάλλους ἔχων. Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· [1] οὕτω δή τοι λαμπρὸν.

Ὥσπερ ΟΥ'ΤΩΣΙ', οὕτω καὶ [2] οὑτοιί. ὡς τὸ, τελσμύριοι δὲ οὑτοιί, παρ' Ἀριστείδῃ, τῶν τῶν ἀνδροφόνων ἀπολώλασι τρόπον. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου.

[3] ΟΦΕΛΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἴθε, ὅπερ ἀεὶ [4] εὐκτικῷ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. παρεληλυθότι δὲ, ὡς παρὰ [5] τῷ Θεολόγῳ· ὡς ὄφελόν γε μὴ δὲ ἦν προεδρεία. καὶ ἀπαρεμφάτῳ δὲ, ὅτε ἀντὶ τοῦ εἴθε ἔμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· τὸ μήτε ἰδεῖν ὄφελον.

ΟΦΘΑΛΜΙΩ͂, τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσῶ. Ἀριστοφάνης [6] ἐν Βατράχοις· ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν. [7] καὶ ὀφθαλμία, ἡ.

---

1 Οὕτω δήτοι λαμπρόν.] Vulgo in *Synesio* pag. 63. init. legitur δῆτα, crebra variatione. Ridicule hic in Ed. Blank. circumferebatur ἐν λῷ pro ἐν τῷ, quod dant MSS. & Edd. Vett. & passim *Thomas*. Quod moneo, ne quis hinc suspicaretur λόγῳ legendum. OUDEND.

2 Οὑτοιί.] Leid. sec. Ed. Vasc. οὑτωΐ. In Leid. pr. Burm. non videas ilia παρ' Ἀριστείδῃ. Exemplum tamen hoc legitur in illo Tom. I. pag. 403. Ed. Angl. Sed ἱεροσύλων, non ἀνδροφόνων dixit *Aristides*. IDEM.

3 Ὄφελον.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. pag. 730. DRAKENB.

4 Εὐκτικῷ μὲν συντ. &c.] Auctius haec ostentant MSS. hoc modo εὐκτικῷ συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι χρόνῳ· Εὐκτικῷ μὲν. Adde *Moschop.* & *Phavor.* primum exemplum est haustum e *Psalmo* 119, 5. OUDEND.

5 Τῷ Θεολόγῳ.] Addunt rursus MSS. Γρηγορίῳ; apud quem seqq. leguntur Or. 28. Tom. I. pag. 484. A. dein *Herodoti* verbis e Lib. I. cap. 111. consentientibus MSS. addidi τὸ quod & in ejus MSS. & Edd. legitur. Confer ibi *Gronov.* IDEM.

6 Ἐν βατράχοις.] Vers. 194. *Synesii* locum omittunt omnes MSS. Sed ex illius Ep. VII. p. 17. pro παρὰ rescribendum, ut bene in Edd. Vett. πέρα δεινῆς, *ultra gravem*. IDEM.

7 Καὶ ὀφθαλμία.] Schol. *Aristoph.*

ἡ τοιαύτη νόσος. Συνέσιος ἐν ἐπισολῇ τῇ, πῶς δοκεῖτε δέδηγμαι τὴν καρδίαν· ὅτι δεινῇ τινι καὶ πέρα δεινῆς ὀφθαλμίᾳ παλαίεις. ἔςι δὲ καὶ ὀφθαλμιᾶν, τὸ ἀδίκοις ὀφθαλμοῖς [1] γυναῖκα ὁρᾶν· ὁ γὰρ τοιῦτος οὐκ ἐν τῷ καθεςηκότι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει, ἀλλ' οἷον νοσοῦντας ὑπ' ἔρωτος.

[2] ΌΦΛΗΜΑ, τὸ ἐκ καταδίκης [3] κυρίως. ὀφείλημα, τὸ ἐκ δανείου, καὶ τὸ ἁπλῶς χρέος. Ἀρισείδης ἐν τῷ εἰς τὸ

---

ristoph. Plut. I. 2. 58. DRAKENB.

1 Γυναῖκα ὁρᾶν.] Sive ἐπιβάλλειν αὐτῇ ὀφθαλμὸν, ut *Hesychio*, *Suidae*; item ἐποφθαλμιᾶν, & ἐποφθαλμιάσαι, quod frequenter abiit in ἐποφθαλμίσαι. Vid. *Suidam* ea voce, ibique *Kuster*. Eademque variatio in MS. August. *Aeliani* Lib. I. Anim. Lib. XII. Sed bene Lib. III. cap. 44. quod perperam exhibet *Apostol.* Cent. IX. §. 82. Adde *Moschopulum*. OUDEND.

2 Ὄφλημα.] Aliud omnino persuadent haec *Luciani* pag. 224. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. Fuit aliquando, cum *Thomae* nimium tribuentes emendandum esse arbitraremur ὀφείλημα· verum quam caute conjecturis indulgendum sit, ostendit *Lucianus* ipse, à quo hocce nomen eodem prorsus sensu usurpatur, pag. 613. ἀπαιτῶν γὰρ, inquit, παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι εἴη καὶ νέα. Ita quoque *Philo* pag. 587. οἱ δὲ τας εἰς τὸν πορισμὸν κακοπαθείας ἐλαφριζόμενοι, τοῦ εὐσεβεῖν καὶ τοῦ προσδοκᾶν ἐν γήρᾳ τὰ αὐτὰ πείσεσθαι ὑπὸ τῶν ἐγγόνων, ἀναγκαῖον ὄφλημα ἀντεκτίνουσιν ἐν καιρῷ, καὶ λαβόντες αὐτὸ καὶ ἀποδιδόντες. Hinc non temere concludas, duabus illis vocibus ὄφλημα, & ὀφείλημα debitum aliquando significari: quin ex *Ammonio* discimus mulctam à veteribus etiam dictam esse: ὄφλημα καὶ χρέος, inquit, διαφέρει. ὄφλημα γὰρ καὶ ὀφείλημά τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. χρέος δὲ τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον. atque huic illius sententiae, si bene meminimus, favent nonnulla veterum Rhetorum loca, quae nunc in manibus non sunt. SALLIER.

3 Κυρίως.] Leid. sec. κυρίου. Abest Oxon. ut *Herodiano* pag. 208. Auctius contra apud *Phavorinum* τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον κυρίως. τὸ ὀφείλ. Vitiose vulgo illic distinguitur. *Poll.* Lib. III. §. 84. καὶ τὰ χρέους δανείσματα, ὀφλήματα &c. Τὰ γὰρ ὀφλήματα, καὶ τὸ ὀφλεῖν ἐπὶ τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀργύριον. OUD.

1 Τὸ

τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· τῷ Αἰγαίῳ [1] τὸ ὀφείλημα ἀποδώσομεν. καὶ ὄφλω, καὶ ὀφλισκάνω δίκην· ὀφείλω δὲ, ὀφειλήσω, ὃ ἐδανεισάμην. Αἰσχίνης· ὃς ὠφείλησεν ἐκείνῳ πλείους ἢ τριάκοντα μνᾶς.

[2] ΟΧΘΗ, ἐπὶ ποταμοῦ· ὄχθος δὲ ἐπὶ ἁπλῶς ἐπαναστήματος γῆς.

[3] ΟΧΛΟΣ, καὶ τὸ πλῆθος, καὶ ὄχλησις. λέγε οὖν ὄχλον,

---

1 Τὸ ὀφείλημα.] Sic reposui auctoribus MSS. & Ed. Vasc. pro ὄφλημα, quod & menti *Thomae*, & *Aristidis* Tom. I. pag. 248. MSS. & Edd. contrarium est. Ed. Rom. ὄφλειμα. ἀποδώσομεν ibidem habet MS. Sed vulgo ἀποδῶμεν. dein ὀφλησκάνω prave Edd. Vett. *Aeschinis* verba leguntur in Timarchum pag. 275. D. OUDEND.

2 Ὄχθη &c.] Inserui hic quae omissa sunt in editionibus, & tamen recte comparent in Leidd. utroque & Burm. Ὄχθη ἐπὶ ποταμοῦ. ὄχθος δὲ ἐπὶ ἁπλῶς ἐπαναστήματος γῆς. *Ammonius* Ὄχθαι καὶ ὄχθοι διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη. Ὄχθοι δέ ἐπάρματα γῆς. In Ed. Cl. Valken. ὀχθοί. Sed ὄχθοι etiam *Hesychio*, *Suidae*, aliisque. Quare & in Timaei Lexico malim ὄχθους, γῆς ἀναστήματα. vulgo ὄχθας. Pulchre hanc differentiam observavit *Aelianus* L. V. Anim. cap. 52. τοῦ Νείλου πλησίον ἐπὶ τῆς ὄχθης ἑκατέρας· & mox εἰς τὰ ἀπωτέρω τοῦ Νείλου χωρία, καὶ τοὺς ὄχθους τοὺς ὑπερέχοντας εἰσέρπουσι. *Sophoclis* vers. 529. in Trachin. τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ ἧστο male vertunt *in ripa*, pro *tumulo*, *colle*. IDEM.

3 Ὄχλος.] *Dionysius* Halic. Tom. 2. pag. 217. eam vocem *Thucydidis* propriam esse docet: ἀρσενικῶν δὲ καὶ θηλυκῶν, inquit, καὶ οὐδετέρων ἀντιμετατάξεις ἐκβεβηκυῖαι τῶν συνήθων σχημάτων. οἷον τὴν μὲν ταραχὴν ταραχὸν καλεῖ, τὸ θηλυκὸν ἐκφέρων ἀρσενικῶς, καὶ τὴν ὄχλησιν ὄχλον. Quod si verum est, dicendum erit, à *Thucydidis* aetate hancce loquendi rationem apud Atticos invaluisse: illius enim innumera prope exempla adduci possent, sed uno *Platone* contenti erimus, cujus haec verba Reip. L. 5. pag. 451. ἃ νῦν, inquit, ὑμεῖς παρακαλοῦντες, οὐκ ἴστε ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε. ὃν ὁρῶν ἐγὼ, παρῆκα τότε, μὴ παράσχοι πολὺν ὄχλον. Non ideo tamen repudiandum nomen ὄχλησις· id enim sibi velle Dionysius videtur, sub Atticis Thucydide antiquioribus vulgo usurpatum: an autem in illorum scriptis nec ne legatur, affirmare non possumus: alii tamen nomine ὄχλησις utuntur, v. g. *Porphyrius* cap. 42. ἢ ἐκ τινὸς ἄλλης αἰτίας, εὐθὺς ἀλυσιτελὴς γίνεται καὶ οὐκ ἀντάλλακτος πρὸς τὰς

λον, [1] καὶ μὴ ὄχλησιν. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· λιπαρεόντων δὲ αὐτῶν, καὶ ὄχλον παρεχόντων. καὶ ὀχλῶ, καὶ ἐνοχλῶ.

ὈΨΕ' οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ μόλις, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐν ὑστέρῳ, μετὰ προσθήκης ὀνόματος χρονικοῦ. οἷον, ὀψὲ τῆς ἡμέρας. χωρὶς δὲ προσθήκης, ἀντὶ τοῦ ἑσπέρας καθαρῶς, παρὰ Θουκυδίδῃ. οἷον, καὶ ἡ μὲν μάχη ἐτελεύτα [2] ἕως ὀψέ.

ὈΨΙΑΙΤΕΡΟΝ [3] λέγε, καὶ μὴ ὀψαίτερον.

ὌΨΙΟΣ, [4] οὐκ ὀψινός.

ὌΨΙΣ καὶ ὁ ὀφθαλμὸς, καὶ [5] αὐτὴ ἡ θεωρία. Φιλόστρατος· τὰς ὄψεις ἀνακοπείς.

ὌΨΟΝ, [6] οὐ προσφάγιον.

[7] ὈΨΟΠΟΙΟΣ, καὶ [8] ὀψοποιϊκός. καὶ ὀψοποιϊκὸν πρᾶγμα. καὶ ὀψοποιΐα, καὶ ὀψοποιϊκὴ κάλλιον, ἢ ὀψοποιητικὸς καὶ ὀψοποιητική. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ἐν δὲ καὶ ἡ ὀψοποιϊκή· ὁ

τὰς συνακολουθούσας ὀχλήσεις. Vide quoque Imp. *Antoninum* L. I. cap. 3. SALLIER.

Athenagoras Legat. pro Christ. pag. 10. ὄχλον ἐγκλημάτων.

1 Καὶ μὴ ὄχλησιν.] Confer *Ammonium* V. πλῆθος, *Moerida* in ὄχλον, ceterosque. In *Herodoti* loco Lib. I. cap. 86. e MSS. & Edd. Vett. & ipsis *Herodoti* Edd. post λιπ. addidi δὲ αὐτῶν. OUDEND.

2 Ἕως ὀψέ.] Sic vulgo, & in *Phavor.* sed MSS. *Thucyd.* Lib. III. §. 108. εἰς ὀψέ. Adi Cl. Duker. IDEM.

3 Λέγε καί.] Desunt Leid sec. καὶ abest a Leid. pr. Burm. OUD.

4 Οὐκ ὀψινός.] Ex *Phrynicho* pag. 16. ὀψινὸν &c. Crebrius ὄψιμος occurrit. IDEM.

5 Αὐτὴ ἡ θεωρία.] Putide sic edidit Blankardus pro αὐτὴ, ut est in MSS. Burm. Leidd. Oxon. Edd. Rom. Vasc. IDEM.

6 Οὐ προσφάγιον.] Ut in Euang. *Johannis* cap. 21. §. 5. Vide & *Moerida*. Ὄψον explicatur ab *Hesychio* & *Suida* προσφάγιον. IDEM.

7 Ὀψοποιὸς —— ὀψοποιϊκὸς —— ὀψοποιϊκὴ —— ὀψοποιϊκῶν.], Aliter locus *Platonis* legitur, quam citat *Thomas*. ABRESCH.

8 Ὀψοποιηκός.] *Euripid.* Hippol. vs. 25. & ibi Schol. DRAK.

Ὀψοποιηκός.] Legendum ὀψοποιϊκὸς, & ὀψοποιϊκὴ, ut constat ex *Platonis* locis, quae a *Thoma* adducuntur: is autem in his omnibus audiendus non est. vide lexicographos. SAL.

Καὶ ὀψοποίηκος &c.] Vitiose editur haec paragraphus. Lege, quaeso, ut praebent MSS.

ὃ δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ· ἀκείτων ὄντων τῶν τε ἰατρικῶν, καὶ ὑγιεινῶν, καὶ ὀψοποιϊκῶν. ὃ μὲν οὖν ἐγὼ φημὶ τὴν ῥητορικὴν εἶναι, ἀκήκοας ἀντίστροφον ὀψοποιΐας ἐν ψυχῇ, ὡς ἐκεῖνο ἐν σώματι.

MSS. Leid. Burm. & Oxon. καὶ ὀψοποιϊκὸς, καὶ ὀψοποιϊκὸν πρ. καὶ ὀψοποιΐα. καὶ ὀψοποιϊκὴ κάλλιον, ἢ ὀψοποιητικὸς, καὶ ὀψοποιητική. Vides prioribus vocibus reſtitutum ι pro η, & addita ὀψοποιητικος καὶ. Confer H. *Stephanum* in Lexico. In *Platonis* quoque *Gorgia* Tom. I. pag. 463. B. e MSS. repone ὀψοποιϊκὴ, & ὀψοποιϊκῶν; item pag. 465. D. ὃ μὲν οὖν ἐγώ. quod jam Platonis Edd. exhibent, OUDEND.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π΄.

[1] ΠΑΙΑΝΙ'ΖΩ, καὶ [2] παιωνίζω. καὶ παιὰν γὰρ καὶ παιών. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐκ θεῶν ἀρξάμενοι καὶ [4] τοῦ φίλου παιῶνος. σημειῶσαι δὲ, ὅτι τὸ μὲν παιὰν ἐπὶ ὕμνου [5] τῶν θεῶν ἀεὶ τίθεαται, καὶ μάλιστα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ ἀπαλλαγῇ [6] λοιμοῦ· τὸ δὲ παιὼν καὶ παιωνίζω, [7] ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ παιανίζω, ἐπὶ [8] νίκης πολέμου κυρίως. [9] καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ ἁπλῶς εὐφροσύνης.

ΠΑΙ-

---

1 Παιανίζω, καὶ παιωνίζω.] Vid. de his verbis, eorumque diverſa ſignificatione *Cuperi* Obſervat. Crit. Lib. I. cap. 1. pag. 7. TRILLER.

2 Παιωνίζω.] Vid. *Thucydid.* Lib. I. pag. 12. & ibi *Schol.* DRAKENB.

3 Ἀριστ. ἐν Παναθ.] P. 9. b. WITTER. Ibi pro φιλίου leg. φίλου in Codd. A. B. STOEBER.

4 Τοῦ φιλίου παιῶνος.] *Amicitiae praeſes* non Apollo, ſed Jupiter φίλιος nonnumquam occurrit. Apollo ſaepe οὔλιος. Verum confidenter reponi juſſi φίλου, ut habent MSS. mei, *Phavor.* & *Ariſtides* Tom. I. pag. 124. Pro ἀεὶ in Leid. pr. μόνον & mox in illo & Burm. prave λιμοῦ. OUD.

5 Τῶν Θεῶν.] Conf. *Polluc.* pag. 26. Jovi paean dictus apud *Ariſtid.* Sacr. II. pag. 302. fin. ob inediam levatam. STOEB.

6 Λοιμοῦ.] Ita quoque *Schol.* *Homer.* Iliad. A. vſ. 473 Cod. A. λιμοῦ, non male: tametſi ex frequentiſſima vocalium οι & ι viciſſitudine orta diverſitas videtur; quod utramque lectionem retinendam ſuadet. STOEBER.

7 Ἀλλὰ δ. κ. τ. παιαν.] Non leguntur in B. STOEBER.

Immo & παιὰν, etiam ante proelii congreſſum; uti notum. Confer *Suid.* & *Timaeum.* male haec deſunt Leid. ſec. Bis παιωνιζω vitioſe in *Phavorino* Ed. Baſ. legitur. OUDEND.

8 Νικ. πολ.] Ante bellum Marti *Paeanem* dictum obſervat *Cuper.* Lib. I. pag. 7. quem omnino vide. Conf. *Schol.* *Thucyd.* pag. 35. ε. *Timaeus* Lex. in Plat. παιανίσας· τὸν παιᾶνα ἐπικαλέσας. ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο λέγειν. STOEB.

9 Καταχρ. δὲ ξ.] Vix credat, qui audierit *Macrobium* Saturn. Lib. III. pag. 271. fin. IDEM.

1 Θε-

1 ΠΑΙΔΕΙ'Α μὲν ἐϛι δύναμις 2 θεραπευτικὴ ψυχῆς, ὡς φησὶ Πλάτων· 3 παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις. 4 ΠΑΙΔΙΣΚΗΝ, καὶ τὴν ἐλευθέραν, καὶ τὴν δούλην, 'Ατ-

---

1 Παιδεία.] *Lucian.* de vita sua pag. 1. ponitur etiam pro ipsa institutione *Isocrat.* ad *Demon.* pag. 56. DRAKENB.

2 Θεραπευτικὴ τιμή.] Vox τιμὴ nullum sensum efficit. delenda itaque, quippe quae à librariis profecta videtur: error autem ortus ex duabus ultimis syllabis adjectivi. θεραπευτικὴ bis repetitis: quo factum est, ut librarii, cum vocem τικὴ Graecam non esse intelligerent, hanc in τιμὴ mutandam esse arbitrarentur. SAL.

Θεραπ. τιμὴ ψυχ. Non legitur τιμὴ in A. B. neque *Ammonius* agnoscit voc. παίδευσις. STOEBER.

Δύναμις θεραπευτικὴ τιμή. Ultimam vocem nullum sensum habentem, & natam ex praecedentibus τικὴ, sustuli auctoribus MSS. Leid. pr. & Burm. & *Ammonio*, e quo hausit noster, sicut ille e *Platonis* ὅροις Tom. III. pag. 416. ubi tamen καὶ ἀρετῆς non leguntur, observante *Dukero* ad *Thucyd.* Lib. II. §. 41. Bene τιμὴ delendum jam censuit Cl. *Valkenaar.* OUD.

3 Παίδευσις.] Vid. *Thucyd. Duker.* pag. 122. & ibi not. STOEBER.

4 Παιδίσκην.] Vult itaque *Thomas*, hancce vocem de libera perinde ac de serva usurpari solitam; aliter tamen *Ammonius*, qui nomine παιδίσκη liberas, illo autem παιδισκάριον servas intelligi contendit: παιδίσκη, inquit, καὶ παιδισκάριον διαφέρει. παιδίσκην μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν, παιδισκάριον δὲ τὴν δούλην. Ad prius quod attinet, *Thomam* audire praestat, cujus sententiae favent imprimis haec *Lysiae* pag. 7. ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ, inquit, ὠργιζόμην, καὶ ἐκέλευον αὐτὴν ἀπιέναι, ἵνα σύγε, ἔφη, πειρᾷς ἐνταῦθα τὴν παιδίσκην. ibi servae, non liberae mentio fit. Eodem sensu accipitur à *Luciano* Tom. 2. pag. 112. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην. ὦ Πάλαιστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα εἴτι κομίζει σκεῦος. Palaestra enim illa pag. sequenti παιδισκάριον appellatur: ταῦτα εἰπόντος παιδισκάριον ἡ Πάλαιστρα ἄγει με, καὶ δείκνυσί με κάλλιστον οἰκημάτιον. Utriusque vestigia premit *Heliodorus* Aeth. pag. 316. cujus haec verba: καὶ πότε δὲ παιδίσκην ἀπροφασίστως παρακαλέσασα, αὖθις ἀπέπεμπεν, οὐδὲν ἐπιστείλασα. nam παιδίσκην illam servam fuisse, ex ipso orationis contextu obscurum esse potest nemini. Quam ob rem non est assentiendum *Clementi* Alex. qui una cum Ammonio ait, nomen παιδίσκη ab Atticis tunc adhibitum, cum de liberis sermo esset; locus is occur-

rit

Ἀττικοί. ὡσαύτως καὶ παιδισκάριον. [1] Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ· [2] τίς ἀνδρῶν παιδισκαρίων. ἐπὶ μόνης δὲ τῆς δούλης, οἱ ἁπλῶς Ἕλληνες χρῶνται τῇ παιδίσκῃ. [3] ὡσαύτως παιδάριον, καὶ τὸ θυγάτριον Ἀττικοί· μόνον δὲ τὸ ἄῤῥεν Ἕλληνες.

ΠΑΙΣ,

---

rit *Paedagog*. pag. 86. οὐ μοὶ δοκεῖς Ἀττικῆς ἐπαΐειν φωνῆς, παρ' ἧς ἐστιν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς, καὶ ὡραίας ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρας νεανίδας, παιδίσκας καλουμένας, παιδισκάρια δὲ τὰς δούλας, καὶ νεανίδας δὲ καὶ αὐτὰς πρὸς τὸ εὐθαλὲς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὑποκοριστικῶς τιμωμένας. Quod autem ait de altera voce παιδισκάριον ſcilicet, in eo ipſi cum *Thoma* non convenit. qui eo nomine liberas etiam ab Atticis appellatas eſſe teſtatur. Cauſam meliorem habere videtur *Clem.* ut enim *Lucianum* omittamus, cujus verba ſupra laudata ſunt, eamdem huic vocabulo ſignificationem tribuit *Heliod.* Aeth. pag. 20. Θίσβη, inquit, παιδισκάριον ἦν αὐτῇ, ψάλλειν τε πρὸς κιθάραν ἐπισταμένην, καὶ τὴν ὄψιν οὐκ ἄωρον. SALLIER.

Παιδίσκην, καὶ τὴν ἐλευθέραν, κ. τ. λ.] Idem fere obſervant ex parte, *Phrynichus*, *Moeris* Atticiſta, *Euſtathius* & alii: Vid. Rev. *Alberti*, in Obſ. Sacr. pag. 248. & B. *Wolf.* in Cur. Philol. Sacr. ad *Marc.* XIV, 66. pag. 130. Tom. I. inprimis autem Henr. *Stephan.* de Idiom. Dialect. Attic. pag. 229 & *Menag.* ad *Diog.* Laërt. pag. 215. ubi contra *Phrynich.* potiſſimum oſtendunt, παιδίσκην & liberam adoleſcentulam ſignificare, & Servam ancillam: conf. *Hoeſchel.* ad *Phrynich.* pag. 103. item *Pollucis* Onomaſt. & ibi Comment. TRILLER.

1 Λιβάνιος.] Tom. I. pag. 305. B. ſed ibi παιδίων. *Lucian.* de Ancilla in Lucio ſ. Aſino Tom. III. pag. 326. καλεῖ τὴν παιδίσκην, quam pag. 324. θεράπαιναν, & pag. 326. παιδισκάριον vocat. WITTER.

2 Τὶς ἀνδρῶν παιδισκαρίων.] Vulgo nunc in *Libanii* Tom. I. pag. 305. B. editur παιδίων; τὶς ἄμμε αὐτοῖς παιδίοις. Sed vide ad *Heſych.* & *Lucian.* Tom. I. pag. 442. II. pag. 570. de παιδίσκῃ *Thomae* non omnino conſentiunt, *Ammonius*, *Phrynich.* pag. 102. & *Moeris.* Vid. *J. Cleric.* ad *Menandr.* Fragm. pag. 38. Dein male vulgo poſt παιδάριον ponitur diſtinctio. Senſus *Thomae* eſt, Atticos pro τῷ θυγατρίῳ uſurpaſſe etiam παιδάριον; cum ceteri Ἕλληνες tantum pro υἱῷ. Confer *Phryn.* V. θεράπων, *Moerida* & *Phavorinum.* In MS. Burm. καὶ παιδ. τὸ Θ. OUDEND.

3 Ὡσαύτως παιδάριον.] Senſus eſt voce παιδάριον apud Atticos utrumque ſexum indicari.

Tho-

ΠΑΙ͂Σ, ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ. [1] Ἀρτίπαις δὲ, ὁ ἐκβεβηκὼς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. βούπαις δὲ, ὁ μέγας παῖς.

[2] ΠΑΙ͂ΣΑΙ Ἀττικοὶ, [3] οὐχὶ παῖξαι. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι.

ΠΑΙ΄Ω,

Thomae praeivit *Pollux* p. 160. foeminas tamen fic appellatas non meminimus, & quis omnium meminit? nifi quis illam *Pollucis* & *Thomae* fententiam his *Lyfiae* 298. ftabiliri poffe exiftimet: ἐστερημένοι δὲ τῶ πατρὸς, παιδάρια δὲ τρία ἠναγκασμένοι τρέφειν, προσέτι συκοφαντούμεθα. etenim in eo liberorum numero non temere quis fufpicetur, reperiri aliquam foeminam potuiffe: affirmare tamen nolimus, praefertim cum hocce nomen παιδάριον, ab aliis fcriptoribus tum folum ufurpatum effe videatur, ubi de maribus fermo eft. Ita *Lucianus* Tom. II. pag. 142. καί μοι συνεξέπεμπον, inquit, ὀνηλάτην παιδάριον ἀκόλουθον. Ita quoque *Heliod.* Aeth. pag. 338. συναπέστελλε δὲ, inquit, καὶ ἀνδράποδα ὑπηρετησόμενα, κόριον μὲν τῇ Χαρικλείᾳ, παιδάριον δὲ τῷ Θεαγένει. SALLIER.

1 Παῖς ——— Ἀρτίπαις.] Ἀντίπαις, potius hic legendum, contra Celeb. *Graevii* fententiam, oftendit Cel. *Valkenaar.* in Animadverf. ad *Ammon.* Lib. I. cap. 12. pag. 53. Ἀντίπαις quoque legitur apud *Hefych.* *Suid.* *Lucian.* *Plutarch.* *Athenaeum* & alios, ut notum. TRILLER.

Ἀρτίπαις.] Corrigendum ἀντίπ. uti rectiffime monuit Cl. *Valken.* ad *Ammon.* pag. 109. STOEBER.

Sic quidem habent MSS. & *Phavor.* Nihilominus praeferenda eft lectio *Ammonii*, quem hic defcripfit fuo more *Thomas*, ἀντίπαις ubi confule *Valkenaar.* & Comment ad *Hefych.* V. ἀντίπαις. item *Aelian.* Lib. VI. Anim. cap. 42. τὴν ἡλικίαν ἀντίπαις, εἰς ὁρμὴν Ἀφροδίσιον ἐμπεσών. Eft potius Ἀρτίπαις, qui plane & omnino eft puer. OUDEND.

2 Παῖσαι.] Vid. *Phrynich.* pag. 38. *Lafcar.* pag. 469. WITTER.

3 Οὐχὶ παῖξαι.] Ufi tamen probatiffimi Scriptores. Vid. *Ariftid.* pag. 124. *Dio* pag. 685. A. *Lucian.* Tom. I. pag. 867. in *Demofth.* Encomio: ἡ καὶ τὸν Δημάδην παῖξαί φασιν. add. *Synef.* pag. 37. & quos non alios? WITTER.

Sic & *Moeris.* Immo *Phrynichus* id Doricum ait p. 103. ubi tamen vide commentarios. *Lucianus* quoque & *Aelianus* faepe παίζω dicunt. V. Lib. XIV. An. 4. XV, 16. Hinc Lib. XII. 21. καὶ ἵνα ἔτι καὶ ὑποπαίξας εἴπω, Ἀκρίσιος γίνεται εἰς τὴν παῖδα, ut exhibet

 Apo-

[1] ΠΑΙ'Ω, τὸ τύπτω. εἰσπαίω, τὸ εἰσέρχομαι. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀγαθῶν σωρὸς [2] εἰσπέπαικεν εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ ἐκπαίω, τὸ ἐξέρχομαι. παραπαίω δὲ, τὸ [3] παρακρούω. καὶ συμπαίω, τὸ συγκρούω. ὑπερπαίω μέν τοι, τὸ ὑπερβάλλω.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ' θηλυκῶς, τὸ μέτρον· παλαιστὴς δὲ ἀρσενικῶς, [4] ὁ ἀθλητής.

ΠΑ-

Apostol. cap. XVIII, 93. Vulgo ὑποπτεύσας. sed ex eodem *Aeliano* citat *Suidas*, ἵνα τι καὶ παίσω, in V. Τελχορυσία. Prave vero mutare *Gesnerus* Ἀκρίσιος conatur. In ea voce est lusus, qua similem Acrisio sive tam crudelem factum Babyloniorum regem significavit. Quis nescit illa *Ovidii Medeae Medea forem ? Xenoph.* Cyrop. pag. 14. D. αὐτὸς ἤδη Σάκας ἑαυτῷ ἐγίγνετο. *Liban.* Epist. 603. ἵν' οὖν μὴ ὦμεν Τάνταλος. Ceterum *Aristophanis* in *Pluto* vs. est 1056. OUDEND.

1 Παίω.] Vid. Cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph. Plut.* pag. 271.

2 Εἰσπέπαικεν.] Memoriter & turbato ordine haec rursus citat *Thomas*. In *Aristoph.* legitur vs. 804. ἀγ. σ. εἰς τ. οἰκ. ἐπεισπέπαικεν. V. Cl. *Hemsterb.* Dein post παρακρούω, e MSS. Leidd. Burm. & Edd. Rom. Vasc. *Phavor.* restitui καὶ συμπαίω, τὸ συγκρούω, licet Lexicis ignotum. OUD.

3 Τὸ παρακρούω] Adde ex A. B. Phavor. Rom. συμπαίω, τὸ συγκρούω. STOEBER.

4 Ὡς ἀθλητής.] Lege ὁ ἀθλητής. SALLIER.

Cod. A. B. ὁ ἀθλ. recte. WITTER.

Ita primus edidit *Blankardus*, sequens scil. *Pollucem* Lib. II. §. 157. & *Eustath.* ad *Hom.* pag. 450, 896, 1415. Quasi palmus recte diceretur & ἡ παλαιστὴ feminino genere, & ὁ παλαιστὴς mascul. gen. Sed ineptissime; cum in MSS. & Edd. Vett. optime legatur ὁ ἀθλητής. *Thomas Phrynicho* consentiens pag. 130. voluit notare illos, qui male τὴν παλαιστὴν usurparunt pro *palmo*: cum masculino genere ὁ παλαιστὴς sit *luctator*, V. *Pauw.* Nusquam, credo apud classicum, certe Atticum scriptorem, de *palmo* dicitur ὁ παλαιστὴς, sed ἡ παλαιστὴ. Bene tamen in *Suida* jungitur παλαιστάς. σπιθαμάς. ἢ ἐν πάλῃ. Nam ab utriusque generis nominativo quartus ille pluralis numeri casus formatur. *Phrynichus* insuper voluit παλαστὴν sine ι scribi, *palmum* si significet. Et ita in Cod. Medic. *Herodoti* Lib. I. cap. 50. ἑξαπάλαστα, τριπάλαστα, παλαστιαῖα. OUDEND.

1 Πα-

[1] ΠΑΛΑΙΣΤΡΙΚΟΣ Ἄλεξις εἶπε· σὺ ϛ̓, παλαιςικὸς· [2] Λουκιανὸς [3] ἐν τῷ θεῶν κρίσις· γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιςική.

[4] ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΝ, τὸ μέγα καὶ φρικτόν. [5] Συνέσιος [6] ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείου, ἐπιςολῇ· ἐτραγώδει τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς. καὶ παλαμναῖον, τὸ φονικόν. ὡς [7] ὁ αὐτὸς ἐν ἑτέρᾳ ἐπιςολῇ, [8] τῇ, οὐδὲν ἐγω γέγονα χρήσιμος Εὐαγρίῳ τῷ πρεσβυτέρῳ· [9] παλαμναίαν ἔχων καὶ γνώμην, καὶ γλῶτταν.

ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ, οὐκ [10] ἀλλοπρόσαλλος. [11] ποιητικὸν γάρ.

ΠΑΛ-

---

1 Παλαιςρικὸς] *Phrynichum Thomas* sequitur, sed neutri assentiri possumus, cum praeter *Alexin*, & *Aristot.* ea quoque voce usus sit *Theophr.* Char. p. 26. καὶ αὐλίδιον, inquit, παλαιςρικὸν κόνιν ἔχον, καὶ σφαιριςήριον. SALLIER.

2 Λουκιανὸς.] Tom. I. pag. 225. Graev.

3 Ἐν τῷ θεῶν κρίσις.] Tom. I. pag. 264. ubi vide *Hemsterh.* & Comm. ad *Phryn.* pag. 103. *Poll.* Lib. III. §. 149. MSS. Leidd. dant κρίσεις; & in Leid. sec. γυμνὴ τ. π. καὶ παλαιςρικὴ contra *Thomae* mentem. OUD.

4 Παλάμναιον.] Vid. *Spanhemius* ad *Julian. Caesar.* p. 147. & *Schol. Apollon. Rhod.* Lib. IV. vs. 209.

5 Συνέσιος.] Pag. 161. A. vid. etiam pag. 163. B. pag. 193. C. & alibi saepe. Adde *Liban.* Tom. I. pag. 321. B. 772. A. 778. C. WITTER.

6 Ἐν τῇ, λύσαντες &c.] Ep. IV. pag. 163. A. ἐτραγώδει Burm. Sequentia multo aliter leguntur in Burm. & Leid. pr. (a sec. tota paragraphus exsulat) nempe ὡς (sic quoque Edd. Vett. quod restitui) ὁ αὐτὸς ἐν ἑτέρᾳ ἐπ. τῇ. παλαμναία χειρὶ καὶ γνώμῃ. Sed vox χειρὶ sine dubio e Glossa vocis παλαμναίαν est nata. V. ad *Hesych. Suid. Soph.* El. 588. Trach. 1214. &c. Exemplum legitur Ep. 79. pag. 224. C. pro γέγονα in Edd. Rom. Vasc. ἐγεγόνει. Saltem debuisset edi ἐγεγόνειν. OUDEND.

7 Ὁ αὐτὸς ἐν ἑτέρᾳ ἐπιςολῇ.] Pag. 224. C. WITT.

8 Τῇ οὐδὲν —— πρεσβυτέρῳ.] Desunt ista in A. & B. STOEB.

9 Παλαμναίαν ἔχων.] Cod. A. & B. παλαμναία· post ἔχων leg. χειρὶ καὶ γνώμῃ. cetera desunt. IDEM.

10 Ἀλλοπρόσαλλος.] Cod. B. ἀλλοπρόσωπος.

11 Ποιητικὸν γάρ.] Vide ad *Hesych.* si *Suidae* credimus, ἀλλοπρόσαλλος dictus est Prusias

ΠΑΛΤΟ'Ν, δόρυ τι· [1] πέλτη δὲ, ἡ ἀσπὶς ἡ [2] ἴτυν οὐκ ἔχουσα. καὶ πελτὸς, καὶ πελτάριον. καὶ πελταστὴς, [3] ὁ χρώμενος τούτῳ.

[4] ΠΑΝΔΟΚΕΥ'Σ, [5] πανδοκεύτρια, [6] διὰ τοῦ κ, καὶ οὐ διὰ τοῦ χ.

[7] ΠΑΝΟΙΚΙ', [8] οὐδεὶς τῶν δοκίμων. [9] πανοικεσία δὲ, καὶ παν-

---

ſias a *Conſtantino Porphyr.* Sed *Kuſterus* monuit in Edd. ejus legi ἀλλότριος. OUDEND.

1 Πέλτη δὲ.] Videtur hanc differentiam cum *Ammonio* adnotare auctor; quia nonnulli male πέλτην uſurparunt de ἀκοντίῳ, & πελταστὴν de jaculatore, ſeu τοξότῃ; ut haud obſcure ex *Heſychio* & *Suida* conjicias. De παλτοῦ vide praeter alia *Suidam* & *Periz.* ad *Aelian.* Lib. VI. V. H. cap. 14. & paſſim *Arrian.* Exp. Alex. In fine Cod. Burm. habet τούτοις. IDEM.

2 Ἡ ἴτυν.] A. B. Rom. ἴτην. Error ex commutatione vocalium. Sequi malim *Phavorin.* & qui ei praeivit *Ammon.* h. e. qui vulgatam tuentur. STOEBER.

3 Ὁ χρώμενος τούτῳ] Cod. A. τούτου B. τούτοις. WITTER.

4 Πανδοκεύς.] Vid. Cel. *Hemſterhuis* ad *Ariſtoph. Plut.* pag. 122.

5 Πανδοκεύτρια.] Adde ex A. B. πανδοκεῖον. Sic *Aeſchin.* de falſ. Legat. p. m. 259. C. εἰς αὐτὸ πανδοκεῖον καταλύειν. *Polyb.* vero II, 15. ποιοῦνται τὰς καταλύσεις ἐν τοῖς πανδοχείοις. & paucis interjectis: παριόντας τοὺς καταλύτας εἰ πανδοχεῖς. STOEBER.

6 Διὰ τοῦ κ.] MSS. Leidd. Burm. πανδοκεῖον· & Leid. pr. quoque καὶ πανδοκεύτρια. Lege πανδοκεῖον, πανδοκεὺς, καὶ πανδοκεύτρια, διὰ τοῦ κ. & confer *Phrynichum* pag. 134. Hoc praeceptum vide etiam in καπνοδόκη, ξενοδόκος. *Kuſter.* in *Suida*, *Hemſterh.* ad *Ariſtoph. Plut.* pag. 122. MS. Voſſ. *Theophr.* Char. cap. 5. πανδοκεῦσαι. An in *Heſychio* itidem ſcribendum πανδοκεῖον, πανδοκεῖον· vulgo πανδοκίον. OUD.

7 Πανοικί.] Leid. Sec. πανοικίοι, uti pro hac voce in MS. *Moeridis* male παροικία. V. Act. Apoſt. cap. XVI. §. 34. IDEM.

8 Οὐδεὶς τῶν δοκίμων.] Niſi *Diodor.* XIV. pag. 323. A. *Joſeph.* pag. 209. B. &c. *Heſychius* quoque non averſatus vocem in πασσυδί· ubi legendum, πασσυδὶ, ἄρδην, πανοικί. Non πανοικὶ, πάντων, uti male vulgatum hactenus. WITTER.

9 Πανοικεσία δὲ.] Adde: καὶ πανοικησία ex A. & B. STOEBER.

Addunt Leidd. & Burm. καὶ πανοικησία. & ſtatim in *Thucyd.* loco e L. II. §. 16. πανοικησία. Egregie; namque in *Thucydide* non

πανοικησία. [1] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἔῤῥωσο πανοικεσία. [2] Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· πανοικησίᾳ γενόμενοί τε καὶ οἰκήσαντες.

[3] ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ κυρίως μὲν, ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, ἤγουν ὁ δραστήριος καὶ ἐνεργής. κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ ἐν κακοῖς νοήμασιν [4] εὐεπιβόλου· [5] ὥσπερ καὶ παντουργὸς, ὁ πάντα ἐργαζόμενος, καὶ διεξάγων. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τοῦ μηχανικοῦ χρῆται, λέγων ἐν Αἴαντι· ἀνδρὶ παντουργῷ φρένας.

Καὶ

---

non per ε, sed per η scribitur ea vox. Consule omnino *Dukerum* ad Lib. III. §. 57. ἐκ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πανοικησίᾳ διὰ Θηβαίους ἐξαλεῖψαι. OUDEND.

1 Λιβάνιος.] Add. ἐν ἐπιστολῇ ex A. B. post scrib. ἔῤῥωσο pro σω. STOEBER.

Addunt Leid. pr. Burm. ἐν ἐπιστολῇ. & dein ἔῤῥωσο. Vere; nam invenias haec verba Ep. DCCLIX. In *Arist.* T. I. pag. 111. δέχεται πανοικεσίᾳ. OUD.

2 Θουκυδίδης ἐν β'.] Pag. 109. *Duker.* MSS. habent πανοικησ. STOEBER.

3 Πανοῦργος.] Ponitur etiam pro versuto *Aelian.* V. H. L. I. cap. 5. DRAKENB.

Eadem fere habet *Schol.* in *Hermog.* p. 400. SALLIER.

Descripta sunt haec a *Thoma* nostro ex Anonymo *Scholiaste Hermogenis* περὶ ἰδεῶν. pag. 400. Πανοῦργος κυρίως μὲν ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, ὁ δραστήριος καὶ ἐνεργής. Κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ ἐν κακοῖς νοήμασι καὶ ἔργοις ἐπιβόλου. ex quibus posterioribus haud male forsan *Thomam* & emendes & augeas. HEMSTERH.

4 Εὐεπιβόλου.] Cod. A. ἐπιβόλ. STOEBER.

Ita primus edidit Vascos. uti est in *Phavorino.* In MSS. Leidd. Burm. & Ed. Rom. est εὐεπηβόλου. Quod mutari non oportuerat. *Suidas* Εὐεπήβολος. ὁ καλῶς ἐπιβάλλων· καὶ εὐεπηβόλως, σοφῶς καὶ ὀρθῶς. *Etym. M.* Ἐπήβολος, ἐπιτευκτικός, ἐπιτυχὴς, ἐγκρατὴς &c. ἔστι δὲ οὐ ποιητικὴ ἡ λέξις, ἀλλ' Ἀττική. Vulgo ibi male legi ἐπίβολος, patet ex adjectis exemplis. Mitto alia. OUD.

5 Ὥσπερ καὶ πανοῦργος.] Vel sine Cod. corrigendum παντουργ. quod habent A. B. *Phav.* Rom. sic etiam legendum in *Sophocl.* loco, quem vulgata *Johns.* sic exhibet *Ajac.* vs. 445.

> Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ
> παντουργῷ φρένας
> Ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦ δ' ἀπώ-
> σαντες κράτη.

STOEBER.

Καὶ παντουργός.] Pessime hic & in *Sophoclis* exemplo *Blankardus* edidit πανουργὸς contra MSStos, Edd. Vett. & *Phavor.*

ac

[1] Καὶ ΠΑΝΤΑΧΟΘΕΝ, καὶ [2] πάντοθεν. Δημοσθένης· ἔτω καὶ πάντοθεν καταπεφρονηκότως ἐκεῖνοι χρῶνται.

[3] ΠΑΝΤΟΤΕ, ἐδεὶς τῶν Ἀττικῶν. ἑκάστοτε δέ.

Η ΠΑΡΑ, ὅτε πλησιότητα δηλοῖ, [4] ἐπὶ μὲν ἐμψύχε δοτικῇ συντάσσεται. οἷον, παρὰ τῷ βασιλεῖ κάθηται. ἐπὶ δὲ ἀψύχε, αἰτιατικῇ. [5] Θεκυδίδης· ἐτάξαντο παρὰ τὴν θάλασσαν. Λεκιανὸς δὲ Ὁμηρικῷ ζήλῳ, ἐπὶ [6] ἐμψύχε εἰς [7] αἰτιατικὴν εἶπεν, [8] ἐν δευτέρῳ τῶν ἀληθινῶν διηγη-

---

ac *Suidam*, idem ex *Ajac.* vſ. 446 citantem in voce παντηγρῶ. ubi itidem recte φωτί. Memoriter rurſus citavit *Thomas*. De πανάγρω conſuli poſſunt omnes fere Grammatici, & Cl. *Hemſterh.* ad *Poll.* Lib. IX. §. 183. dein male in Ed. ultima per typothetarum culpam erat quoque πάντοχεν, pro πάντοθεν. Cuncta haec deſcripſit *Phavorinus*. plura vide in Ἑκασαχῆ. In Leid. ſec. καταπεφρονηκότ☉. OUDEND.

1 Καὶ παντα χόθεν.] *Iſocrat.* ad Demon. p. 61. DRAKENB.

2 Πάντοχεν.] Forte πάντοθεν. DRAKENB.

Codd. A. B. πάντοθεν.

3 Πάντοτε, ἐδεὶς τῶν Ἀττικῶν.] Idem ſtatuit *Phrynich.* Occurrit tamen ita vox, fruſtra damnata, apud *Herodian.* Lib. III. cap. 9. & alibi; item apud *Plutarchum* & *Athenaeum* aliosque, ſi recte memini; inprimis autem frequentiſſime apud ſcriptores Novi Teſtamenti: ideoque potiſſimum ex pravo noſtri Grammatici maligni more conſueto erat ſcilicet rejicienda. Vid. tamen *Olear.* de ſtil. Nov. Teſt. pag. 89. B. *Wolfii* Cur. philol. ſacr. ad *Luc.* XVIII. pag. 720. Tom. I. & inprimis Rev. *Georgi* Vindic. Nov. Teſt. ab Ebraismis, pag. 175. TRIL.

Sic & *Phrynich.* p. 38. *Moeris*, *Suidas* V. ἑκάστοτε. In S. L. occurrit, ut Pauli Ep. I. ad Corint. I, 4. &c. OUDEND.

4 Ἐπὶ ἐμψύχε.] Cod. A. & B. ἐπὶ μὲν ἐμψ. STOEBER.

Sic malim cum Leid. pr. Burm. & *Phavor.* Illi enim reſpondet ἐπὶ δὲ ἀψύχε. Quamquam ſcio, μὲν in hiſce aliquoties ἐλλείπειν. Dein παρ' αὐτὴν τὴν θ. editur in *Thucydide* Lib. IV. §. 11. Memoria *Thomam* fefellit. OUDEND.

5 Θεκυδίδης.] Vid. p. 244. *Duker.* & pag. 245.

6 Ἐμψύχε αἰτ.] A. B. ἐμψ. εἰς αἰτιατ.

7 Αἰτιατικὴν εἶπεν.] Rectius εἰς αἰτιατ. in Leid. pr. Burm. & *Phavor.* *Luciani* locum vide Tom. II. pag. 114. in quo ἐπετέθη hic dat Burm. MS. *Homeri* Il. A versus eſt 463. τῶν non agnoſcunt MSS. & *Phavor.* *Platonis* verba invenies Tom. I. pag. 106. B. Ed. Serran. & ſic ſaepe παρ' αὐτὸν; ut

γημάτων· καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην τὸν πρότερον. Ὅμηρος γὰρ οὕτω φησὶν [1] ἐν τῷ α' Ἰλιάδος·

- - - νέος δ' παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα - - -

[2] ὡσαύτως καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι· καὶ σὰς παρ' αὐτὸν, ὦ Σώκρατες, ἔφη. ὅτε δέ ἐστιν ἀντὶ τοῦ εἰς, οὐκ ἐπὶ κινήσεως ἀεὶ τίθεται, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ χωρὶς κινήσεως. ὁ αὐτὸς [3] ἐν τῷ αὐτῷ· καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον παρεστήκει, καὶ διελέγετο ἐνίοτε. καὶ [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ. ὁ ταῦτα πείθων κἀκεῖνο συνέπειθεν, ἀρχὴν μὴ ἐπικτᾶσθαι παρὰ τὸν πόλεμον.

[5] ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ [6] τὸ πλησιάζω, [7] τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ [8] παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται

---

ut contra παρὰ ποσίν. Dein in *Phav.* ὅτε δὴ, & deëst οὐκ; ut ἀεὶ non *semper*, sed *plerumque* significet; de quo alibi. OUDEND.

8 Ἐν δευτέρ. τ. ἀλ.] Tom. I. pag. 671. Graev. WITT.

1 Ἐν τῷ α' Ἰλιάδος.] Vſ. 463. Cod. A. add. in fine χερσίν. IDEM.

2 Ὡσαύτως καὶ Πλάτων.] L. c. pag. 116. B. STOEBER.

3 Ἐν τῷ αὐτῷ.] Tom. I. p. 116. D. Ed. Serran. *Ariſtidis* locus, in quo ξυνέπειθεν Leid. pr. a m. pr., exſtat Tom. I. pag. 383. Latini dicunt *per omne tempus*, *per bellum*, ſive *belli tempore*. Aliquoties utroque ſenſu confunditur cum περὶ. ſed περὶ χρόνον eſt *circa tempus* &c. περὶ αὐτὸν *circa ipſum*. OUD.

4 Ἀριστείδης.] Pag. 39. lin. ult. WITTER.

5 Παραβάλλω.] Inter alia etiam ſignificare dicit παρεξετάζειν, *comparare*, *conferre*, additque apud *Lucian.* pro eo etiam παραθεωρεῖν dici. Quin immo alia verba inſuper adhibet *Lucian.* nempe παρατιθέναι & εἰκάζειν. *Ariſtoph.* ἀντεκτείνειν. *Plato* & *Iſocr.* παριστάναι. *Aelian.* ἀντικρίνειν. *Paul.* in Ep. ad Corinth. συγκρίνειν, quod ἀναλογικὸν eſt. BOS.

6 Τὸ πλησιάζω.] Add. Phav. καὶ τὸ παρεικάζω. WITTER.

7 Τὸ ἔρχομαι.] Burm. καὶ τὸ ἔ. OUDEND.

8 Παρὰ Λουκιανῷ.] L. c. T. I. pag. 576. Graev.

ται ἐν τῷ Ἡροδότῳ ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἣν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, [1] ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτέ με. καὶ παραβάλλομαι, τὸ παρεξετάζομαι. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ἰδοὺ [2] πέπομφα τὸν λόγον ἱδρῶτι παραρρεόμενος. τὸ δὲ ἐμὸν τοιοῦτον, οἷον κώνωψ ἐλέφαντι παραβαλλόμενος. καὶ τὸ κατατολμῶ. [3] Συνέσιος καὶ αὐτὸς ἐν ἐπιστολῇ τῇ, δάπιδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτιῶν· πρὸς τὴν Θρακῶν χιόνα παραβαλλόμενος. παραβάλλεσθαι καὶ τὸ ἐξαπατῆσαι, [4] ὡς Θουκυδίδης. ὅθεν καὶ παραβλήδην, ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς καὶ παραλογιστικῶς.

ΠΑΡΑΓΙΝΩΣΚΩ τόδε. Ἀττικοὶ δὲ πολλάκις καὶ γενικῇ τοῦτο συντάσσουσιν. ὡς [5] Φιλόστρατος· παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου. ἤγουν, παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου πολιτευόμενοι.

ΠΑΡΑΓΩ, τὸ εἰς μέσον ἄγω. καὶ παράγω, τὸ μεταπείθω. καὶ παράγομαι, τὸ μεταπείθομαι. ὅθεν καὶ εὐπα-

ράγω-

---

1 Ἡ Μύλωνι.] Codd. A. B. Μιλ. post παραθεωρῆτέ με. WIT.

Μίλωνι παραθεωρεῖτέ με.] Primam vocem ita, ut debet, e MSS emendavi pro Μύλωνι, quae est nihili. Ultimam addidi e MSS. & Edd. Vett. ipsoque *Luciano*, apud quem Tom. I. pag. 838. παραθεωρῆτε, uti hic in Leid. sec. OUDEND.

2 Πεπομφατὸν.] Scrib. πέπομφα τόν. Locus habetur Tom. I. opp. in epist. praef. WITTER.

Cod. B. πέπομφα τὸν λογ. post παρρεόμ. addit idem: τὸ δὲ ἐμὸν τοιοῦτον, οἷον κώνωψ ἐλέφαντι παραβαλλόμενος. STOEBER.

Inepte in Ed. *Blank.* πεμπομφατόν. Sunt haec prima verba Epist. MDXCVII. ex qua citavit *Thomas*, uti optime addunt Leid. pr. Burm. τὸ δὲ ἐμὸν τοιοῦτον, οἷον κώνωψ ἐλέφαντι παραβαλλόμενος. quae idcirco restitui. *Synesii* verba vide Epist. LXI. pag. 204. OUDEND.

3 Συνέσιος.] P. 204. C. WIT.

4 Ὡς Θουκυδίδης.] Del. B. STOEBER.

Male haec desunt Leid. pr. Burm. Confer *Suidam*, & *Duker*. ad Lib. I. §. 133. ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο. Porro παραβλήδην eo, quo *Thomas* ait, sensu usus est *Homerus* Il. Δ. vs. 6. ubi vide *Eustath.* & *Etym. M.* V. ὑποβλήδην. Quum *Apollonius R.* adhibuerit pro *vicissim*, ut Lib. I, 835. II, 60, 450. III, 207, 1076. OUDEND.

5 Ὡς Φιλόστρατος.] V. S. II, p. 616. ubi παραγινώσκ. WITT.

De Vit. Soph. Lib. II. cap. 27. §. 2. De εὐπαραγάγῳ adi *Suidam*. OUDEND.

1 Μι-

ἐάγωγος, ὁ εὐκόλως [1] μεταπειθόμενος.

[2] ΠΑΡΑ'ΔΕΙΓΜΑ λέγε, [3] μὴ ὑπόδειγμα. [4] παράδειγμα ἐπὶ ἐμψύχου, παραβολὴ ἐπὶ ἀψύχου.

ΠΑ-

---

1 Μεταπειθόμενος.] Cod. A. καταπ.

2 Παράδειγμα λέγε, μὴ ὑπόδειγμα.] *Aristænet.* L. I. ep. 1. pag. 4. *Isocrat.* ad Demon. p. 49. & 56. DRAKENB.

Satis pro imperio! sed cur quaeso dicere non liceat ὑπόδειγμα, quum tamen *Xenophontem*, *Polybium*, *Plutarchum*, *Libanium*, *Dionys.* Hal. *Herodianum*, aliosque praestantissimos Auctores illa voce sine ullo barbarismi aut soloecismi metu, ita usos fuisse, exemplis, commode in contrarium productis, liquidissime dudum ostenderint *Raphelius*, *Alberti*, Obs. Sacr. pag. 463. B. *Wolf.* in Cur. Philol. Sacr. Tom. IV. pag. 208. *Schwart.* Comment. Crit. Graec. N. T. pag. 1359. aliique plures. Sed ne ullum amplius dubium supersit, optimam & elegantissimam esse hanc vocem, frustra prorsus damnatam ὑπόδειγμα, en ipsius *Demosthenis* locum insignem ex Orat. III. contra *Philip.* pag. 71. ἵνα ὑμεῖς ἔχητε ὑποδείγματα καὶ παραδείγματα, & sic etiam passim in seqq. accedat adhuc illi gravissimum *Hippocratis* nostri testimonium e divina illa ad *Damagetum* Epistola pag. 923. Tom. II. ὑπόδειγμα τ μακρὸν βίον ἔχοντες γενομένων, κ. τ. λ. Eat nunc temerarius noster *Thomas* cum *Phrynicho*, qui idem infeliciter somniavit, & rejiciat vocem istam gravissimis Auctoribus tritam: sed quoniam illa frequenti in usu scriptoribus sacris; ideo scilicet, nefandum dictu! erat damnanda. Heu! ubi mens? TRILLER.

Vid. ad *Phrynich.* pag. 6. & *Suidam.* *Xenoph.* Lib. III. Cyrop. pag. 85. A. οἱ καὶ παραδείγματα αὐτοῖς ἔσεσθε. Sic malim cum MS. Leid. prae παράδειγμα. OUDEND.

Xenophon Cyrop. Lib. 8. cap. 12. pag. 229.

3 Μὴ ὑπόδειγμα.] Usus tamen *Basil. Hexaëm. Homil.* VIII. pag. 102. D. ταῖς μελίσσαις ὅσαι ἂν μὴ ἀκολουθήσωσι τῷ ὑποδείγματι τοῦ βασιλέως, ταχὺ μεταμέλει. *Laërt.* pag. 86. C. *Joseph.* pag. 792. F. &c. STOEBER.

4 Παράδειγμα ἐπὶ ἐμψύχου.] Aliter *Ammon.* quem vide Neque audiendus noster, ubi παράδειγμα semper dici de ἐμψύχῳ vult. vid. *Herod.* Lib. V. pag. 353. B. *Thucyd.* Lib. II. pag. 123. D. conf. *Xenoph.* Cyrop. III. pag. 68. WITTER. add. *Aristid.* Orat. in Smyrn. pag. 231. de urbe: οὕτω μοι δοκεῖ πεφυκέναι παράδειγμα πόλεως εἶναι. STOEB.

Παράδειγμα ἐπὶ ἐμψύχου· παραβολὴ ἐπὶ ἀψύχου.] Haec quoque subtilis nimis, imo rectius, inanis prorsus distinctio, optimis quibusvis Auctoribus Graecis plane ignota est; qui po-

1 Καὶ ΠΑΡΑΘΗ΄ΚΗ λέγε, καὶ παρακαταθήκη. καὶ παρατίθεται, καὶ παρακατατίθεται. οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν. Ἡρό-

---

potius binas hac voces sine ulla differentia, prout nempe lubet, aut in mentem incidit, ita frequentius usurpant, ut scil. τὸ παράδειγμα nunc ἐπὶ ἐμψύχου adhibeatur, nunc contra ἐπὶ ἀψύχου; sicuti pariter ἡ παραβολὴ utrumque ipsis saepe significat, ut nempe partim de animata, partim & de inanimata re promiscue dicatur. Sic, ut pauca tantum jam exempla ex quam plurimis, producamus, *Herodotus* Lib. II. pag. 118. dicit: παραδείγματα νεκρῶν ξύλινα· item *Lysias*, Orat. XI. pag. 182. συμφορὰς παραδείγματα ἔχοντες, quod & in seqq. recurrit; & apud ipsum *Thucydidem* Lib. III. *Dinarchus* quoque in Orat. contra *Demosth.* pag. 60. καλὰ παραδείγματα λέλειπται τῆς τῶν τελευτησάντων ἀρετῆς. Ipse etiam *Demosthenes*, Orat. περὶ στεφ. pag. 187. παραδείγματα περὶ ἐμψύχου usurpat, & mox in seqq. e contrario, περὶ ἀψύχου. pari modo *Aristides*, in Gratulat. Smyrn. pag. 272. T. I. eleganter dixit ἐδόκει παράδειγμα κάλλους ἡ πόλις εἶναι· & sic quoque saepius alibi. Nota quoque satis sunt etiam pueris παραδείγματα Grammaticorum, Rhetorum, Pictorum, Architectorum, Geometrarum & similium Artificum; ita παραδείγματα λόγων, occurrunt apud *Lucian.* in Rhetor. praecept. pag. 313. & seqq. item & *Aristidem*, *Plutarchum*, *Dionys. Halicarn.*, *Dion. Chrysost.* & alios, uti vulgo notum. Ita & *Aristoteles*, Metaphys. XIII. pag. 210. παράδειγμα de re inanimata adhibuit, Lib. IV. contra pag. 122. dixit adversus nostri Graeculi mentem: ἡ παραβολή, ἡ ἐπὶ τοῦ ζώου, ut talia plura, ubivis obvia, jam studio taceam, utpote nemini non Graecarum literarum vel mediocriter perito, notissima. Sed & hic latet anguis in herba; dum enim imperiose tradit Grammaticus, παραβολὴν adhiberi tantum ἐπὶ ἀψύχου, oblique & maligne simul, pro more solito, reprehendere potissimum ausus est ipsos Novi Test. scriptores sacros, apud quos nempe istam vocem παραβολὴν, περὶ τῶν ἐμψύχων, frequentissime occurrere, nemini non affatim constat, ut vel ex Matthaeo & Luca patet. Elegantior ergo & longe accuratior est distinctio inter τὸ παράδειγμα, atque τὴν παραβολὴν, quam tradit *Ammonius*, Lib. I. περὶ διαφόρ. λέξ. pag. 109. Edit. Noviss. optimae. TRILLER.

1 Καὶ παραθήκη λέγε.] Sic cum MSStis. Edd. Vett. Καὶ ejecit *Blankardus*. In Leid. pr. λέγεται. Dein in MSS. Nunnesii καὶ παρακαταθήκη, quam

Ἡρόδοτος ἐν τῇ [1] ἕκτῃ· παραθήκην [2] παρατίθενται ἐς τοὺς ἐχθίσους Αἰγινήτῃσιν Ἀθηναίους. [3] καὶ πάλιν· ἀνάγοντες δὲ σφέας, εἰς τὴν Ἀττικὴν παραθήκην παρατίθενται. [4] Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· μέχρι τοῦδε ἔχομεν παρακαταθήκην.

Καὶ [5] ΠΑΡΑΙΡΟΥ͂ΜΑΙ, καὶ ἀφαιροῦμαι. ἀφαίρεσις δὲ μόνον, [6] οὐ παραίρεσις.

[7] ΠΑΡΑΙΤΟΥ͂ΜΑΙ, [8] τὸ ἀφίημι. ὡς τὸ, παρῃτήσατο τὴν

---

quam lectionem ipse bene damnavit ad *Phrynich.* pag. 138. qui tamen melius, quam noster, Atticismo prospexit, ut notavit *Pauwius. Herodoti* locus est Lib. VI. cap. 73. ac *Thomae* citatio rursus conspirat cum Cod. Medicei lectione, per *Gronovium* reposita: dum vulgo erat κατατίθενται. Forsan *Herodotus* παρακατατίθενται dixit, ut certe alibi παρακαταθήκη· Ceterum ista καὶ πάλιν &c. videntur delenda, nec ab auctore profecta. Nam est unus idemque *Herodoti* locus. ἀγαγόντες δέ σφεας ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν, παραθ. &c. In Leid. pr. hic ἀναγόντων. plura de his vide apud *Wasseum* ad *Thucydidis* locum, qui sequitur, Lib. II. §. 72. OUDEND.

1 Ἑκτῇ.] Scr. ἕκτῃ. ita quoque in A. & B. vid. *Herod.* p. 707. D. STOEBER.

2 Παρατίθενται.] Cod. B. παρατίθεται.

3 Καὶ πάλιν] Cum superioribus arctissime conjuncta. vid. l. c. pro ἀναγόντ. Codd. A. B. ἀνάγοντες. STOEBER.

4 Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ] Pag. 148. D. conf. *Xenophon. Cyrop.* Lib. V. pag. 350. B. καὶ ἀποδίδωσι τὴν παρακαταθήκην αὐτῷ. STOEBER.

5 Παραιροῦμαι.] E Codd. & Vett. rescripsi καὶ παρ. OUDEND.

6 Οὐ παραίρεσις.] Errat Magister. *Thucydides* enim scripsit Lib. I. §. 122. μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων. Sicut & idem dixit παραιρήματα τῶν ἱματίων, notantibus *Poll.* Lib. VII. §. 64. *Suida*, *Moeride*, item *Hesychio*, ubi & vide. OUDEND.

7 Παραιτοῦμαι.] Ad varias illas significationes, quas Auctor huic verbo tribuit, adde eam, quâ denotat Atticè idem, quod simplex αἰτεῖσθαι· *Aristoph.* Equit. pag. 290. Ἓν δὲ αὐτοὺς παραιτησώμεθα· *unum eos rogabimus.* ubi *Schol.* Περιττὴ ἡ παρὰ, ἔστι γὰρ αἰτησώμεθα, παρακαλέσωμεν. πλεονάζουσι γὰρ καὶ ἐλλείπουσι ταῖς προθέσεσιν Ἀττικοί. BOS.

8 Τὸ ἀφίημι.] *Phavorinus*, qui hanc paragraphum ad verbum descripsit, addit καὶ ἀπέρριπτα. Dein καὶ deëst Leid. pr. Burm. & *Phavor.* ut mox in vulgatis quoque. OUDEND.

1 Καὶ

τίω ἀρχίω. [1] καὶ παραιτοῦμαι, τὸ ἀπολύω ἢ ἐλευθερῶ. ὡς τὸ, παραιτοῦμαί σε μέμψεως. παραιτοῦμαι, τὸ ἀποπέμπω. ὡς τὸ, παραιτοῦμαί σε τῆς οἰκίας. παραιτοῦμαι, τὸ συγγνώμην αἰτῶ. ἢ τὸ ἀπολογοῦμαι. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν τεσσάρων· παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδ᾽ ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις. ἢ παραίτησις, [3] ἡ συγγνώμης αἴτησις, ἢ ἡ ἀπολογία.

[4] ΠΑΡΑΚΑΛΩ͂, τὸ προτρέπω, ὡς [5] ἐπὶ τὸ πολύ. καὶ [6] παράκλησις, ἡ προτροπή. ἅπαξ δὲ καὶ [7] τὸ δέομαι.

[8] ΠΑΡΑΚΕΛΕΥ´ΟΜΑΙ, ἢ διακελεύομαι, ἢ ἐγκελεύομαι. κελεύω γὰρ καὶ ἐπικελεύω. [9] Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ὅπερ

---

1 Καὶ παραιτοῦμαι —— τῆς οἰκίας.] Scribarum vitio haec omissa in B.

2 Ἀριστείδης] Pag. 127. init. Orat. conf. loc. cit. Tom. II. WITTER.

Tom. II. pag. 216. οἶδα sine apostropho citant *Moschop.* & *Phavor.* Additur & συγγνώμην apud *Menandrum*, teste *Etymologo* M. qui & notat, παραιτοῦμαι pro αἰτοῦμαι poni. OUDEND.

3 Ἡ συγγνώμη αἴτησις.] Legendum utique συγγνώμης αἴτησις; uti est in A. B. & *Phavor.* STOEBER.

Ἡ συγγνώμη. αἴτησις.] Sic Leid. pr. Burm. Vide *Budaeum.* Praeiuli tamen cum *Oxon.* & *Phav.* ἡ συγγνώμης αἴτησις. Vulgaris lectio dura nimis & contorta. OUD.

4 Παρακαλῶ —— ἅπαξ δὲ καὶ δέομαι.] Vid. *Schol. Thucyd.* ad Lib. I. pag. 14. *Isocrat.* ad *Demon.* pag. 47. & 48. DRAKENB.

Sed ubi quaeso, illud ἅπαξ λεγόμενον κεῖται; quum nullum allegaverit Auctorem. Saepius enim hoc verbum παρακαλεῖν, hoc quidem sensu, apud *Demosthenem*, *Aeschinem*, & alios, occurrere, solide & erudite ostendit *Budaeus*, pag. 994. seqq. Add. *Elsner.* Obs. Sacr. Tom. I. p. 145. Nam in sacro N. T. Cod. saepius ita legi istud verbum, notissimum esse arbitror. TRILLER.

5 Ἐπὶ τὸ πολύ.] Una voce rursus Leid. sec. Edd. R. V. ἐπιτοπολύ. Pro *nonnunquam* hic rursus ἅπαξ sumi videtur. V. in ἐπεῖδεν. ipse sic usurpat in βούλομαι. OUDEND.

6 Παράκλησις.] *Isocrat.* ad *Demon.* pag. 48. DRAKENB.

7 Τὸ δέομαι.] *Demosthen.* de Coron. p. 473. F. IDEM.

8 Παρακελεύομαι.] Tota §. non est in A.

9 Πλάτων Φαίδωνι.] B. ἐν Φαιδ. Locus est pag. 60. fin. STOEB.

Sic e MSS. & Edd. Vett. edi jussi. vulgo abest praepositio. *Platonis* verba illic leguntur p. 60. Ed. Serr. in f. unde & MSS. Leidd. ac Burm. auctoritate rescripsi

ὅπερ ἔπραττον, [1] τοῦτο ὑπελάμβανον, [2] αὐτό μοι παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν.

[3] Καὶ ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΣΙΣ, ὁ παρακελευσμός. [4] Θουκυδίδης· προθυμίᾳ τε πάσῃ χρώμενοι ὁ παρακελευσμῷ.

[5] ΠΑΡΑΚΟΜΙΖΟΜΑΙ, τὸ παραγίνομαι. [6] καὶ παρακομιδή, ἡ προσέλευσις. [7] Θουκυδίδης· ἐν δὲ τῇ παρακομιδῇ τῇ ἐς τὴν Σικελίαν, καὶ πάλιν ἀναχωρήσει.

Οὐ μόνον [8] ΠΑΡΑΛΙΟΣ χώρα, ἀλλὰ καὶ πάραλος. [9] Θουκυδίδης. ἦν δὲ [10] ἐν Ἀθήνησι καὶ ναῦς ἱερὰ, πάραλος καλου-

---

scripsi hic αὐτὸ sc. ἐνύπνιον, pro αὐτόν; & supra ex iisdem κελεύω δὲ καὶ ἐπικ. Exsulabat vulgo δέ. OUDEND.

1 Τοῦτο ὑπελάμβανον.] Non est τοῦτο in B.

2 Αὐτόν.] B. αὐτό.

3 Καὶ Παρακέλευσις.] Copulam revocavi, quae nunc exsulabat, auctoribus MSS. & Edd. Vett. Παρακελευσμὸς in *Thucydide* legitur Lib. IV. §. 11. Sed & in *Xenoph.* Lib. III. Cyr. pag. 85. in f. OUDEND.

4 Θουκυδίδης.] Pag. 245. *Duker.*

5 Παρακομίζομαι] Inquit, Ἀττικῶς significare παραγίνομαι, *accedo*, unde παρακομιδὴ, ἡ προσέλευσις, *adventus*. Lege itaque in textu pro οὐκ παρακομιδὴ, καὶ παρακομιδὴ, ut habet Editio Venet. BOS.

6 Οὐ παρακομιδή.] Lege καὶ ex A. B. & *Phav.* WITTER.

Per se patet, istud οὐκ esse vitiosissimum. Nusquam etiam videas, nisi in Ed. *Blankardi* pro vero καὶ. *Thucydidis* verba prostant Lib. V. §. 5. OUD.

7 Θουκυδίδης.] Lib. V. pag. 345. A. WITTER.

8 Παράλιος χώρα.] *Aristid.* Panath. Tom. I. pag. 113. pr. τῆς Ἑλληνικῆς παραλίας, καὶ τῶν ὅπλων, ἀποχωρῆσαι. Apud *Thucyd.* promiscue γῆ πάραλος Lib. II. pag. 135. D. & γῆ παραλία pag. 136. A. & B. legitur. STOEBER.

Substantiva vox non comparet in Oxon. neque eam desideres. Nam adjectiva adaptari potest cuivis alii, ut in seqq. & sic παραλος οἶκος *Aeliano* L. XIII. Anim. cap. 6. Respicit vero auctor *Thucydidis* locum Lib. II. §. 55. παρῆλθον ἐς τὴν Πάραλον γῆν καλουμένην. OUD.

Vid. *Arrianus* de Exp. Alex. M. Lib. III. cap. 6. pag. 111. G. *Postellus* de Magistrat. Athen. pag. 2. & Jo. *Meursii* Lect. Attic. Lib. II. cap. 7. pag. 67.

9 Θουκυδίδης] Πάραλος ναῦς saepius apud *Thucyd.* occurrit. vid.

καλεμένη. [1] ὅθεν καὶ πάραλοι, οἵ τε [2] ἐν τῇ νηὶ τῇ παράλῳ πλέοντες, καὶ οἱ τὴν πάραλον οἰκοῦντες χώραν. [3] Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑβδόμῃ· πάραλον Ἑλλήνων στρατὸν εἴημεν ἐκτημένοι.

[4] ΠΑΡΑ'ΛΟΓΟΝ Ἕλληνες ἑκατέρως, [5] ὁ παράλογος ἢ Ἀττικοί. [6] Θουκυδίδης· ἐκ τοῦ πολέμου τὸ παράλογον [7] ὅσος ἐστίν.

ΠΑΡΑΝΟ'ΜΩΝ τὸν δεῖνα γράφομαι, λέγουσιν Ἀττικοί, οὐχ ἡ εὐθεῖα τὸ παράνομον, οὐ παρανομίας. Δημοσθένης· [8] ἐν τῷ περὶ ἀτελείας· τὸ χάριν τούτων ἀποδιδόναι πα-

---

vid. Lib. III. pag. 192. C. D. pag. 225. A. Lib. VIII. p. 596. A. WITTER. conf. *Duker.* pag. 133, 18, fin. STOEBER.

10 Ἐν Ἀθήνησι.] Sic e Leid. pr. & Burm. rescripsi addita praepositione ἐν; quamquam non nego, eam hic quoque subintelligi posse. De navi παράλῳ consule Grammaticos veteres eorumque commentarios. ἐν τῇ νηὶ τῇ παράλῳ Leid. sec. ac Burm. & mox in omnibus τ. παρ. χώραν οἰκ. *Suidas* τ. παρ. τῆς Ἀττικῆς sine voce χώρα. *Herodotea* legas Lib. VII. cap. 161. OUDEND.

1 Ὅθεν καὶ πάραλοι.] Abest καὶ in A.

2 Ἐν τῇ νηὶ παράλῳ] Codd. A. B. τῇ παραλ.

3 Ἡρόδοτος.] L. c. p. 497. D. WITTER.

4 Παράλογον.] Conf. *Schol.* ad *Lucian.* Abdic. Tom. II. p. 164. *Hemst.* WITTER.

5 Ὁ παράλογος ἢ Ἀττικοί.] Vide etiam *Schol. Luciani* Tom. I. pag. 33. Ed. Amst. & sic *Arrian.* ἀναβ. Ἀλεξ. Lib. I. pag. 26. ἢ ἐς τὸ ξύμπαν Ἑλληνικὸν μέγαν τὸν παράλογον παρέχε· & sic pag. 177. & *Appian.* pag. 283. καὶ τοῖς Πάρθοις ἐπιχειροῦσι πολὺς ἀπήντα παράλογος. Similiter pag. 390. TORREN. V. & *Xenophon* Ephes. Erravit vero H. *Stephanus*, in Append. pag. 157. quando ex *Polluce* Lib. II. §. 119. argumentatur, *Thomam* debuisse dicere, τὸ παράλογον esse *Thucydideum* potius, quam Atticum. Sed consule viros doctos ad *Thucyd.* Lib. I. §. 78. ubi citata inveniuntur verba, & ad Lib. VII. §. 28. OUDEND.

6 Θουκυδίδης.] Vid. pag. 53. & 462. *Duker.* & ibid. notas. add. *Steph.* de Dial. pag. 157. STOEBER.

7 Ὅσος.] Cod. A. legit ὅσα.

8 Ἐν τῷ περὶ ἀτελείας.] Sive πρὸς Λεπτίνην. Sed in ea Orat. non legitur, & desunt haec Cod. Burm. γράφη MSS. OUD.

1 Γρα-

παρανόμων [1] γραφῆ.

Ἀποπλεῖν. τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν· ΠΑΡΑΠΛΕΙΝ δὲ, [2] τὸ τόπον τινὰ διέρχεσθαι πλέοντα, καὶ τὸ εἴσω τινὸς πλεῖν. [3] καὶ περιπλεῖν, τὸ κύκλῳ τινὸς πλεῖν. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὥστε καὶ παραπλεῖν, καὶ περιπλεῖν, καὶ πεζεύειν. καὶ παράπλους, καὶ περίπλους, καὶ εἴσπλους. ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Πανηγυρικῷ ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· [5] καὶ παράπλοι, καὶ περίπλοι, καὶ εἴσπλοι ναυτῶν ἁπάντων, οὔποτε λείπουσι.

[6] ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ [7] ἐπ' ἔλαττον, οἱονεὶ ἐκτὸς τοῦ πολλοῦ. [8] Φιλόστρατος· θέα-

---

1 Γραφῆ.] Cod. A. B. γραφῇ.

2 Τὸν τόπον τινά.] Codd. A. B. τὸ τοπ. *Thucyd.* huic Glossae subscribit Lib. VIII. p. 611. & 612. B. At *Act.* XX, 16. παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον idem est ac παρέρχεσθαι. STOEBER.

Restitui priscam Edd. & MSS. lectionem, quam sine idonea ratione in τὸν mutavit *Blank.* cum ex praec. & seqq. pateat τὸ unice requiri. primus *Aristidis* locus est Tom. I. pag. 96. Alter Tom. I. pag. 237, παράπλοι δ' αὐτὴν καὶ περίπλοι, καὶ εἴσπλοι ναυτῶν &c. λείπουσιν. Male hinc exciderant καὶ περίπλοι. quas voces e MSS. O. revocavi. OUDEND.

3 Καὶ περιπλεῖν, τ. κ. τ. πλ.] Desunt ista à Cod. B. vox est apud *Dion.* pag. 500. A. STOEBER.

4 Ἀριστείδης.] L. c. p. 4. l. 35.

5 Καὶ παράπλοι.] Add. ex A. B. καὶ περίπλοι, quod vulgati etiam Codd. habent. STOEB.

6 Παρὰ πολύ.] Duplici modo sumitur, vel pro κατὰ πολὺ, σφόδρα, πάνυ, ut apud *Aristoph. Plut.* 47. δεινότατον ἔργον παρὰ πολὺ ἔργων ἁπάντων. ubi *Schol.* παρὰ πολὺ, κατὰ πολὺ, σφόδρα. vel è contrario sumitur pro ἐπ' ἔλαττον, *minus quam. Gregorius:* παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος· *minus quam pro spe nostra.* Et non tantum in hac phrasi, παρὰ πολὺ, praepositio παρὰ in utramque partem valet; sed etiam in παρὰ τοσοῦτον. vid. *Budaeum* Comment. L. Gr. pag. 243. BOS.

Ponitur etiam pro σφόδρα *Schol. Thucydid.* ad L. I. p. 8. DRAKENB.

Una voce παραπολὺ hic & infra & ἐπέλαττον exarantur in MSS. Leidd. ut passim alibi. OUDEND.

7 Ἐπ' ἔλαττον.] Adde ex B. οἱονεὶ ἐκτὸς τοῦ πολλοῦ. WITT.

Ἐπ' ἔλαττον, οἱονεὶ ἐκτὸς τοῦ πολλοῦ.] Quatuor posteriores voces supplevi auctoritate Codd. Leidd.

θέατρον [1] παρὰ πολὺ μὲν τοῦ Ἀθήνησιν· ἐν ὀλίγοις δὲ τῶν παρ' ἄλλοις ἐπαινουμένων. καὶ παρὰ [2] τῷ Θεολόγῳ, ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐπιταφίῳ· παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας. [3] Συνέσιος δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Φαλάκρας, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας [4] καὶ παραπλεῖστον λέγει. παραπλεῖστον οὖσαν τῆς ἀκριβείας τοῦ σχήματος. [5] ὁμοίως ἔχει καὶ τὸ, παρὰ τοσοῦτον. ἐπ' ἀμφότερα γὰρ καὶ τοῦτο λαμβάνεται. ὡς ὁ Θεόλογος ἐν τῷ, τίς ἡ τυραννίς· μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθωμεν τῆς θείας ἰσότητος. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔλαττον.

ΠΑΡΑΣΗΜΑΙ´ΝΟΜΑΙ, καὶ ἐπισφραγίζομαι, τὸ σφραγίδα ἐπιτίθημι. καὶ ἀσφαλίζομαι. [6] ἔστι δὲ κάλ-
λιον

Leidd. Burm. & Phavorini. Oudend.

δ Φιλόστρατος.] Vit. Soph. II, 1. pag. 551.

1 Παρὰ πολὺ μὲν Ἀθήνησιν] Vit. Sophist. Lib. II. cap. 1. §. 5. Leid. sec. τοῖς. Forsan pro τοῦ ἐν. Male in *Phavorino* quasi e Philostrato citatur παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας; cum illa sint *Gregorii Nazianz.* verba; sive potius πόῤῥω τῆς ἀξίας καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, in fine Orat. 20. pag. 373. a. Oudend.

2 Τῷ Θεολόγῳ.] Rursus addunt MSS. Γρηγορίῳ. Idem.

3 Συνέσιος] Pag. 71. D. καὶ deëst in vulg.

4 Καὶ παρὰ πλεῖστον· οὖσαν.] Perperam ita vulgo legunt & distinguunt. E MSS. exhiberi curavi παραπλεῖστον λέγει; nempe pag. 71. D. παραπλεῖστον οὖσαν τῆς ἀκριβείας τοῦ σχήματος. Sed & insuper hic verborum in MSS. est ordo: Συνέσιος δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ παραπλεῖστον λέγει, ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· παραπλεῖστον οὖσαν &c. Oudend.

5 Ὁμοίως ἔχει.] Quae hic leguntur usque ad fin. §. non sunt in B. Stoeber.

Haec usque ad finem desunt utrique Leid. & Burm. In illo quoque *Gregorii* loco Tom. I. Orat. IX. pag. 155. f. παρὰ τοσοῦτον vulgari ponitur significatione *tam longe*, *tantopere a divina aequitate ne recedamus.* ἔλθωμεν in *Gregorio* recte pro ἔλθομεν. Meliora exempla vide sis apud *Vigerum* de Idiotismis cap. 9. S. 6. §. 12. &c. Oud.

6 Ἔστι δὲ κάλλιον τὸ ἐπισημαίνομαι τοῦ ἐπισφραγίζομαι.] Cur vero κάλλιον istud, prae altero, ἐπισφραγίζομαι; quum tamen, *Plato*, *Aristides*, *Lucianus*, *Polybius*, item & *Polyaenus*, *Plutarchus* aliique illud damnatum frustra ἐπισφραγίζεσθαι, frequentius usurpaverint: Sic enim manifeste *Aristides*, Orat. *Plat.* II. pag. 211. T. II. ὥσπερ ἐπισφραγίζεται τὴν γνώμην τῇ ἀποθήκῃ, atque sic rursus in

λιον τὸ ἐπισημαίνομαι [1] τῷ ἐπισφραγίζομαι.
[2] ΠΑΡΑΣΙΤΟΥΣ, καὶ τοὺς δημοσίᾳ σιτουμένους ἐν τῷ Πρυ-

in sequentibus, plus semel. Item, in antecedentibus, Orat. I. *Platon.* pag. 18. τὴν μαρτυρίαν ὥσπερ ἐπισφραγίζει. Licet, quod non penitus negandum, illud alterum ἐπισημαίνομαι, majore in usu sit apud *Demosthenem*, aliosque scriptores Atticos, ut & bene observavit *Budaeus*, Comment. Ling. Gr. pag. 813. Sic tamen & Librum seu βιβλίον κατεσφραγισμένον, dicit *Lucianus* in Pseudomant. pag. 776. quomodo & legitur in *Apocalyps.* Joh. V. & alibi. sed haec obiter. TRILLER.

1 Τῷ ἐπισφραγίζομαι.] Sic etiam in *Phavor.* Leid. sec. τὸ Oxon. σφραγίζομαι. *Moeris.* παρασημαίνεσθαι Ἀττικῶς. παρασφραγίζεσθαι Ἑλληνικῶς. ubi vir doctus ex *Thoma* vult ἐπισφρ. Non mihi persuadet. Adi de his viros eruditissimos ad *Polluc.* Lib. VIII §. 27. ἐπισημηνάμενος δ᾽ Ἰσαῖος εἶπε. τὸ γὰρ παρασημηνάμενος ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τοῦ παραιτήσασθαι τὴν σφραγῖδα λέγει. Item ad *Theophr.* Char. cap. 2. OUDEND.

2 Παρασίτους.] Vid. *Moeris* Atticist. h. v. *Athenaeus* Lib VI. cap. 6. *Phrynich.* pag 24. & *Nunnes.* in not. pag. 26. DRAKENB.

De duplici hac atque in bonam, nunc autem in malam partem, ambigua significatione vocis parasiti, vide multis accurate tractantem *Athenaeum* L. VI. pag. 235. seqq. ibique magnum *Casaubonum* in aureo Comment. pag. 496. item *Lucianum*, lepidissimo illo de Parasito libello, nec non *Hesychium*, *Pollucem*, *Suidam* & alios: res enim satis nota. Quum vero mox Noster hic addit, parasitos demum, mutata in peius Nominis, alias honesti ac sacri, significatione, vocatos fuisse τοὺς ἐν ταῖς τῶν πλουσίων τραπέζαις παρατρεφομένους κόλακας, idem observat laudatus modo *Athenaeus*, l. c. pag. 236. οἱ δ᾽ ἀρχαῖοι ποιηταὶ τοὺς παρασίτους κόλακας ἐκάλουν, & in seqq. pag. 261. rursus notat, parasitos olim lepidissimo joco vocatos fuisse ψωμοκόλακας, item τραπεζοκόλακας, ut & κνισσοκόλακας, quemadmodum pari scommate, κόλακες τραπέζης, vocantur isti projecti pudoris mensarum lautarum asseclae, *Herodiano* Lib. I. cap. 8. ad quem locum plura, cum Deo, notabimus. Inde bene παρασίτους & κόλακες, conjungit *Lucianus*, in Timon. pag. 82. & alibi saepe. Interim conf. si lubet, *Libanii* progymnasmata pag. 20. & *Plutarch* Lib. de Adulat. & Amici discrimine pag. 50. sed de his quidem hactenus. TRILLER.

Vid. prae caeteris *Stuk.* Antiq. conviv. pag. m. 150. b. seqq.

Πρυτανείῳ, Ἀττικοί· οὐ μόνον τοὺς ἐν τῷ τῶν πλουσίων τραπέζαις παρατρεφομένους κόλακας.

ΠΑΡΑΣΤΑ'ΔΕΣ Ἀττικοί, οὐ παραστάτιδες. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις· Ἀδράστου δ' [1] ἦλθεν εἰς παραστάδας. ἔστι δὲ θηλυκόν.

[2] ΠΑΡΑΣΧΗ'ΣΟΜΑΙ κάλλιον, [3] ἢ παρέξομαι· παρέξομαι δὲ, ἢ παρέξω.

[4] ΠΑΡΑΤΙ'ΛΛΕΣΘΑΙ, καὶ πιττοῦσθαι, [5] ἀρχαῖοι· τὸ δὲ δρωπακίζειν, ἀδόκιμον.

ΠΑ-

---

feqq. STOEBER.

Vide ad *Phrynichum* pag. 56. & *Hefych.* Errat, vel nimia brevitate obfcurior hic eft *Moeris*, fcribens, παρατίτους, τοὺς δημοσίᾳ σιτουμένους ἐν τῷ Πρυτανείῳ, Ἀττικῶς· τοὺς κόλακας Ἑλληνικῶς. OUDEND.

1 Ἦλθεν.] Ἦλθον *veni* dixit *Euripides* vf. 418. De his vide illic Cel. *Valken.* & adi quoque *Salmaf. Plin.* Exerc. pag. 856. &c. IDEM.

2 Παρασχήσομαι κάλλιον, ἢ παρέξομαι. Παρέξομαι δὲ ἢ παρέξω.] Vulgatis uberiorem & clariorem dedi locum auctoribus MSS. & *Phavorino.* Exciderant voces κάλλιον & παρέξομαι. Hinc emendandus eft *Moeris* in Παραθήσομαι Ἀττικῶς. παρέξομαι Ἑλληνικῶς. Veritati propius accedit MS. παρασχήσομαι. De feqq. adi ad *Phrynich.* p. 180. & *Suidam* illis vocibus. Mox ἀρχαῖοι dat Cod. Burm. IDEM.

3 Ἢ παρέξομαι.] Lege οὐ παρέξομαι. Vide notas ad *Moeridem.* SALLIER.

Adde κάλλιον ἢ παρεξ. poft repete παρέξομαι δὲ, ἢ. Sic Codd. A. B. & *Phavorin.* STOEBER.

4 Παρατίλλεσθαι καὶ πιττοῦσθαι, ἀρχ. δρωπακίζειν δὲ ἀδόκιμον.] *Ariftophan. Plut.* I. 2. 111. DRAKENB.

Magifter hic nofter rurfus pro more, male jurat in verba Magiftri fui *Phrynichi*, qui pariter fine cauffa refpuit illud δρωπακίζειν, dignus hinc uterque, & quidem cum acri doloris fenfu, δρωπακισθῆναι, fi jocari quidem liceat. Verum quidem eft, τὸ παρατίλλεσθαι atque πιττοῦσθαι, frequentius apud Veteres occurrere altero illo δρωπακίζειν· interim tamen & hoc ipfum illis prorfus ignotum haud eft. Ita *Lucianus* Lib. adverf. Indoct. &c. pag. 391. Tom. II. χρὴ παρατίλλεσθαι, & in Fugitivis, p. 606. παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος, ubi utrumque nempe conjungitur; ficut in *Pfeudologift.* pag. 449. folum occurrit πιττοῦσθαι; alterum vero tanto frequentius paffim. Idem tamen fuaviffimus &

ΠΑΡΑΦΡΟΝΩ͂, καὶ τὸ μαίνομαι, καὶ τὸ ἀνοηταίνω ἁπλῶς. [1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Δῆλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.

[2] ΠΑ'ΡΕΔΡΟΣ, οὐ σύγκαθεδρος. σύνεδρος δέ.

ΠΑΡΕΙ͂ΔΕΝ, ἀντὶ τοῦ παρέβλεψεν· [3] ὅπερ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται· παρεῖδε καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεῖδεν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. [4] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· οὔτε δεῖ-

---

& purioris dictionis Atticae studiosissimus Auctor, in Demonactis Vita, pag. 869. Tom. I. scribere nihil veritus est: δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Praeter *Lucianum* vero, verbo hoc etiam frequentissime utuntur ipse *Galenus*, Atticismi semper observantissimus, item *Dioscorides*, *Paullus Aegineta*, *Aëtius*, *Alex.* Trall. & alii. conf. & *Turneb.* in Adversar. *Mercurial.* de Arte Gymnast. *Salmas.* & *Casaub.* ad *Sueton.* & Scriptores Hist. August. *Keuchen.* ad *Seren.* Samonic. pag. 195. & alios plures, qui de sordida hac re commentati. add. & Viri doctiss. de Dropacismis Veterum, ubi plura. Ceterum apud *Cangium* Gloss. Med. & Inf. Lat. illud occurrit: *Miredila*, sive *Mirendila* ψιλωθρον quod quid sit, ne sagacissimus quidem hariolator, liquido, putem, interpretatus fuerit. Forte, si timide conjicere liceat, scribendum hic sit, *Meretilla*, scil. ἀπὸ τοῦ μηροῦ, καὶ τίλλειν, seu τίλλεσθαι, hoc est *Psilothrum*, quod τίλλει τοὺς μηροὺς, sive vellit & depilat hirsuta femora, ut notum. Sed levis est conjectura. Sed forsan verior est lectio *Madalla*, a Μαδάλλειν, h. e. τίλλειν *depilare*, *deglabrare*, ut recte apud *Hesych.* legunt docti pro Μασδάλλειν, unde & apud eundem Μαδος, ψίλωθρον, unde facile exit Μάδαλλα. Sed haec obiter. TRILLER.

Vid. H. *Grotius* ad Mart. Capell. pag. 227.

5 Ἀρχαῖον.] Cod. B. . . . αῖοι. WITTER.

1 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] V. 2. IDEM.

Vs. 2. ibique *Scholiasten* confer. OUDEND.

2 Πάρεδρος.] Inspice *Herodianum* pag. 210. & quae ibi notantur, ac *D'Arnaudum* de Diis Παρέδροις. IDEM.

3 Ὅπερ καὶ αἰτιατικῇ.] Deest καὶ Leid. pr. Burm. Nec male. Dein in loco *Herodoti* Lib. I. cap. 38. Leid. pr. Burm. ἄλλον. Vid. *Leopard.* Em. VII, 11. IDEM.

4 Ἡρόδοτος ἐν τῇ α.] Pag. 17. B. WITTER.

δειλίαν, ὅτι ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι πείσονταί τοι, πείεσθαι ταῦτα.

ΠΑΡΕ'ΣΤΗΣΑΝ, ἀντὶ τοῦ πλησίον [1] ἔστησαν, [2] καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ μέσον ἔστησαν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπορθήσαν. ὁ αὐτὸς ἐν [3] τῇ τρίτῃ· πολιορκούμενοι, χρόνῳ παρέστησαν. παρεστήσαντο δὲ, ἀντὶ τοῦ [4] ἐπορθήσαν.

ΠΑΡΗ'ΛΛΑΞΑ οὐ μόνον τὸ ἐνήλλαξά τι, ἀλλὰ καὶ τὸ παρῆλθον. [5] Συνέσιος ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείου, ἐπιστολῇ· τὸ Φάριον Μύρμηκα παρηλλάξαμεν.

ΠΑΡΙ'ΣΤΑΤΑΙ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ πλησίον ἵσταται. καὶ παρίσταται, ἀντὶ τοῦ ὡς δοῦλος ἵσταται. [6] παρίσταται, καὶ ἀντὶ τοῦ συμβαίνει καὶ ἐπέρχεται. ὡς τὸ, [7] παρίσταταί μοι θαῤῥεῖν τε καὶ δεδιέναι, [8] παρ' Ἀριστείδῃ ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ.

ΠΑ-

---

1 Ἔστησαν.] Post adde καὶ ex Cod. A. & *Phav.* WITT.

2 Καὶ ἀντὶ τοῦ &c.] Copulam adposui, ut suadent MSS. cum *Phavorino*. ἐς μέσον Leid. sec. Pro ἐπορθήτησαν in omnibus est ἐπόρθησαν, quod reposui. *Herodoti* locus est Lib. III. cap. 13. ubi Ionice πολιορκεόμενοι, neque ibi χρόνῳ παρέστησαν videtur τὸ ἐπόρθησαν significare; sed *restiterunt animo confidentes*, & opponi Afris, qui se ἀμαχητὶ tradiderunt. Quare conjicio, scripsisse *Thomam* ἐθάῤῥησαν. *Suidas* παρεστηκότες, συνημμένοι, τεθαῤῥηκότες. &c. Mox recte ἐπόρθησαν; quomodo & *Suidas* παρεστήσαντο exponit. Adde *Etym. M.* in παραστησάμενος. Saltem legamus, monente Cel. & Amicissimo *Hemsterhusio*, ἐπορθήθησαν, expugnati, vastatique sunt. Vide *Bud.* C. L. Gr. pag. 220. OUDEND.

3 Ἐν τῇ γ'.] Pag. 187. C. ubi πολιορκεύμενοι. WITTER.

4 Ἐπορθήτησαν.] Luculentius operarum vitium in Cod. B. ἐπορθήθησαν. Cod. A. vero ἐπορθήσαν· uti quoque *Phav.* STOEB.

5 Συνέσιος.] Pag. 159. C. WITTER.

Ep. IV. pag. 161. OUDEND.

6 Παρίσταται.] *Isocrat.* ad Demon. p. 57. DRAKENB.

7 Παρίσταταί μοι θαῤῥεῖν τε καὶ δεδιέναι.] Sic legas & apud *Phavorinum*; sed in *Aristide* T. I. pag. 516. nunc exhibetur modo ἐπέρχεταί μοι δεδιέναι. praecedunt in *Phavorino* παρίσταται ἀντὶ τοῦ ἐπέρχεται. Δημοσθένης. ἀλλὰ παρίσταταί μοι ἀναγνόντων τόνδε τὸν λόγον. Vide *Stephani* Thes. OUDEND.

8 Παρ' Ἀριστείδῃ.] L. c. p. 66. l. 21. ubi ἐπέρχεταί μοι δεδιέναι WITTER.

Vid. Ti. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Tom. I. pag. 507.

[1] ΠΑΡΟΙΝΙ´Α καὶ ἡ ἁπλῶς ὕβρις, καὶ ἡ ἐκ μέθης ἀσχημοσύνη. [2] καὶ Αἰσχίνης· ἀναστῆναι λέγοντες, ὅτι τὸ ὅλον πρᾶγμα παροινία γέγονεν.

[3] ΠΑΡΟΙ´ΞΑΣ τὰς θύρας, [4] Ἀττικοί· τὴν δὲ θύραν ἁπλῶς, Ἕλληνες.

ΠΑ-

---

1 Παροινία, ἡ ἁπλῶς ὕβρις.] Ita ὕβρεως καὶ παροινίας, scite conjunxit *Lucianus*, in Jove Tragoed. pag. 140. Tom. II. & post eum, *Herodianus*, Lib. V. cap. 8. init. eodem quoque sensu, ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, dixit idem in *Pseudol.* Hist. pag. 449. quomodo & alibi saepius ita usus est verbo παροινεῖν, & voce παροινία· ut & *Artemidorus*, Lib. I. Oneirocrit. cap. 82. pag. 74. & passim in seqq. item *Themistius*, Orat. XXI. pag. 253. ubi πτωχείας τε καὶ παροινίας· arcte conjunxit, quod tamen ibi *Harduinus* in Not. pag. 505. perperam mutat in παρανοίας, quum tamen vel ex solo *Hesychio* discere potuisset, παροινίαν quandoque idem esse ac ὕβριν & ἁμαρτίαν, quo sensu & in ipso Sacro N. T. codice occurrit vox πάροινοι, 1 Timoth. III. ubi plura lectu digna observarunt *Pricaeus*, pag. 774. *Raphelius*, *Elsnerus*, Obs. Sacr. Tom. II. pag. 295. *Wolf.* in eundem loc. *Schwartz.* in Comment. Crit. Graec. Ling. N. T. pag. 1054. & novissime *Palairet.* in Obs. Phil. Crit. in N. T. pag. 464. & dudum ante hos omnes, Guil. *Budaeus*, in Comment. Graec. Ling. pag. 1376. TRILLER.

Vid. exempla apud *Plutarch.* Sympos. VIII. pr. pag. 716. F. & *Aeschin.* de fals. Legat. pr. p m. 247. C. Liban. Tom. I. pag. 70. A. 194. A. 825. B. &c. STOEBER.

2 Καὶ Αἰσχίνης.] Cod. A. ὡς. Locus est in *Timarch.* pag. 179. B. ubi: καὶ παρεστάντες ἐδέοντο τοῦ Πιτταλάκου ἀναστῆναι, λέγοντες, ὅτι κ. τ. λ. Ita quoque παροινέω ab Eodem usurpatur de fals. Legat. pag. 268. A. ὡς οἰκείαν αὐτοῦ γυναῖκα καὶ αἰχμάλωτον γεγενημένην πεπαρῴνηκα. i. e. *contumelia affecerim.* conf. utique *Casaub.* ad *Athen.* Lib. X. pag. 738. IDEM.

In *Timarchum* pag. 269. in f. γέγονεν edidi cum Leid. pr. & Burm. de παροινία & παροινίαις vide ad *Hesych.* & *Suidam*, *Plutarchi* Sympos. VIII. cap. 1. OUDEND.

3 Παροίξας τὰς θύρας, Ἀττικοὶ τὴν θύραν Ἑλλ.] Magna vero, immo parva potius hic rursus subtilitas, quam nec *Lucianus*, nec *Plutarchus*, nec *Arrianus*, nec alii observant, ut nemini non, putem, notissimum: quare nolo jam opera & tempore abuti. TRILLER.

Respicit procul dubio *Aristophanis* dictum in Pace vers. 30. Τηδὶ παροίξας τὰς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.

[1] ΠΑΡΟΨΙ'ΔΑ, τὴν ποιὰν μάζαν, καὶ τὸ ὄψον, [4] Ἀττικοί. ἐστὶ δὲ κύλικος, ἢ τρυβλίου, [2] μὴ λέγε, ὥς τινες.

ΠΑΡΩ'ΙΚΙΣΜΑΙ Ἀττικοὶ, οὐ παρῳκίσθην.

Οὐ μόνον ΠΑ͂Σ ἐστιοῦν, ἀλλὰ καὶ πᾶς τὶς ἐστιοῦν, εὕρηται ἐκ παραλλήλου.

[3] ΠΑ'ΤΑΓΟΣ κυρίως, [4] ἐστὶ ἀνέμου· ἦχος δὲ, ἐπὶ μέλους καὶ βροντῆς.

ΠΑ-

ἴδη ubi vide *Scholiast.* Genitivus ibi positus est, quia partem januae patefactum iri intelligitur. Conf. v. 982 In *Moeride* quoque legendum παρόιξας τὰς θύρας, Ἀττικῶς. παραοίξας τὴν θύραν Ἑλληνικῶς. Etsi Attici τὴν θύραν & τὰς θύρας ajunt. De παροανοίγειν vide *Bergler* ad *Alciphr.* Lib. III. Ep. 30. OUDEND.

4 Ἀττικοί.] Cod. A. οἱ Ἀττ. STOEBER.

1 Παροψίδα.] Vid. *Athenaeus* Lib. IX. cap. 1. p. 367. DRAKENB.

Vide ad *Phrynich.* pag. 74. cum Cl. *Hemsterh.* nota ad *Poll.* Lib. X. § 87. & *Alberti* Obs. Sacr. pag. 134. τὴν abest MS. Burm. Dein idem habet ἢ τρυβλίου παρὰ μόνη τῇ θεία γραφῇ. Sed perperam omnino. OUD.

Xenophon Cyrop. Lib. I. cap. 11. pag. 9. *Charisius* Institut. Grammat. Lib I. pag. 102. Jo. *Brodaeus* Miscell. Lib. V. cap. 30. pag. 206. & Cel. *Alberti* Observ. Philol. ad Matth. cap. XXIII. 26. pag. 134.

2 Μὴ λέγε, ὥς τινες.] Cod. B. παρὰ μόνη τῇ θεία γραφῇ. Testes alios producit *Athenaeus* quem fusius hac de re disputantem vide Lib. IX. pr. & ad eum *Casaub.* pag. 639. STOEBER.

3 Πάταγος ——— βροντῆς.] Haec quidem differentia rarissime ita observatur, praesertim a Poëtis, qui necessitate metri coacti, τὸ πάταγος aeque, ac τὸ ἦχος, de quovis strepitu, murmure ac tumultu, promiscue adhibere solent, ut vel ex solo *Homero*, item *Euripide*, & aliis Poëtis, luculentissime patet. Inprimis autem τὸ ἦχος non solum de cantu ac tonitru dicitur; sed & frequentissime de sonoro undarum strepitu & procelloso maris aestuantis tumultu: Inde ἦχος θαλάσσης & ἦχος ὑδάτων, non solum apud *Homerum*, *Euripidem*, *Sophoclem* aliosque Poëtas, saepius occurrit; sed & apud *Hippocratem*, *Platonem*, *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Lucianum*, *Aristidem*, & alios, ut Graece doctis notum. TRILLER.

Vid. Cel. *Hemsterhuis* ad *Lucian.* Tom. I. pag. 100.

4 Ἐστὶ ἀνέμου.] MS. OXON. & *Phavor.* addunt καὶ βροντῆς.

Ve-

[1] ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ, ϗ μητραλοίας. [2] Ἀριϛοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὦ μιαρὲ, ϗ πατραλοῖα, ϗ τοιχωρύχε. καὶ [3] πατραλῴας δὲ καὶ μητραλῴας. [4] Λουκιανὸς ἐν τῷ, Θεῶν ἐκκλησία· ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητρολόου ὑιὸς ὤν.

[5] ΠΑΤΡΩ͂ΙΑ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς ἡμᾶς χωροῦντα. ἐ πατρῷοι φίλοι. πάτρια ϳ, [6] τὰ τ πόλεως ἔθη.

ΠΑ-

Vereor, ut haec obſervatio probari poſſit. Rectius *Heſych.* & *Suidas* ac *Scholiaſtae* in genere exponunt ψόφον, κτύπον, ἦχον. Aliquanto verius eſſet ἐπὶ πολέμου; ut τόξων πάταγος *Sophocli* Trach. 525. & in *Epigr.* L. III. cap. 14. δοράτων ϗ ξιφέων πάταγος. Sed forſan reſpexit *Thomas Homerum* Il. Π. Vſ. 769. ubi de ſono fractarum per ventos arborum, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων. OUDEND.

[1] Πατραλοίας, κ. τ. λ.] Haec egregie explicat & ex parte emendat Celeb. *Alberti*, in Obſ. Sacr. pag. 393. ſeqq. TRILLER.

Vid. Celeb. *Alberti* Obſerv. Philol. in Epiſt. I. ad Timoth. cap. I. 9. pag. 393. & *Wetſtein* ad N. F. Tom. II. pag. 318.

[2] Ἀριϛοφάνης ἐν Νεφέλαις.] Verſ. 1330. WITTER.

Ἐν Νεφέλαις.] Verſ. 1328. OUDEND.

[3] Πατρολόας ϳ ϗ μητρολόας.] Scribendum puto, ut feci, πατραλῴας δ. κ. μητραλῴας. Nam in *Luciani* allato loco T. III. p. 534. *Scholiaſtes* habet μητραλώου, pro μητραλοίου. quod ibi quoque in textu. Ac *Suidas* notat, Πατραλοίας, πατροτύπτης· ϗ πατραλῴας, ὁ αὐτός. Et ſic in Μητραλοίας, ὁ τὴν μητέρα τύπτων καὶ μητραλῴας, ὁ αὐτός. *Poll.* Lib. VI. §. 152. πατραλῴας ϗ πατραλοίας, μητραλοίας. Plura vide apud Cl. *Alberti* ad *Pauli* Ep. I. ad Timoth. I. 4. πατραλῴαις καὶ μητραλῴαις. In *Luciani* exemplo igitur ſcribendum quoque μητραλῴου. IDEM.

[4] Λουκιανὸς.] L. c. Tom. II. pag. 713. Graev. WITTER.

[5] Πατρῷα.] Atticè dicitur *patrimonium*; πάτρια verò *urbis conſuetudo* vel *patriae*. Quare ridetur ille apud *Lucian.* Soloeciſt. qui dicit: ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα pro πάτρια· *acquieſco patriae legibus*, cum haec verba Atticè ſignif. *habeo ſatis amplum patrimonium*. BOS.

Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 737. DRAKENB.

Πατρῷα.] πατρῷον ἀνδράποδον *Phalar.* Ep. 136. pag. 156. *Wetſtein* ad N. F. Tom. II. pag. 621.

[6] Τὰ τ πόλεως ἤθη.] Legendum omnino ἔθη ex *Ammon.* & Rom. WITTER.

Ἔθη.] Ita reſcripſi cum MSS. & Edd.

¹ ΠΑΤΩ͂, ² οὐ περιπατῶ δέ. περίπατος μέν τοι, ³ καὶ οὐ πάτος. ποιητικὸν γάρ.

⁴ ΠΑΥ͂Ω ἕτερον, παύομαι δὲ ἐγώ. παύομαι ⁵ ποιῶν, οὐ ποιεῖν. τοῦ ποιεῖν δέ, εἰ καὶ χωρὶς τῆς προσθήκης τοῦ ἄρθρου, παρὰ ποιηταῖς εὑρίσκεται, διὰ τὴν ἀνάγκην

τοῦ

Edd. Vett. & *Ammonio* p. 111. vulgo hic nunc edebatur κθη. Veram autem plerumque Grammaticorum distinctionem esse, sed & nonnulla Atticorum exempla ei contraria reperiri, docuerunt satis viri eruditi. V. *Graevium* ad Soloecist. *Luc.* pag. 59. &c. *Jensium* Lect. *Luc.* Lib. III. cap. 13. Comm. ad *Thucydid.* Lib. VIII. §. 76. plura addi possent, sed chartae parcendum, ac consulendus *Pollux* Lib. III. §. 10. OUDEND.

1 Πατῶ.] *Synesius* de Regn. pag. 7. A.

2 Οὐ περιπατῶ δὲ.] Particulam δὲ non agnoscunt Leidd. & Burm. bene. πατῶ sensu *eundi*, *ambulandi*, & πάτος de *ambulatione* sumendum est. OUD.

3 Πάτος.] Vid. Hadr. *Junius* Animadv. Lib. V. cap. 6. pag. 278.

4 Παύω ἕτερον, παύομαι δὲ ἐγώ.] Ponitur etiam media significatione. *Aristaenet.* Lib. I. ep. 2. pag. 8. DRAKENB.

Contrarium tamen contra acutum nimis Grammaticum nostrum, ex *Euripide*, *Hesiodo*, *Aristophane* ipso aliisque, doctissime ostendit Rev. *Alberti*, in Obs. Sacr. ad Act. Apost. V, 42. pag. 233. ubi & in antecedentibus de verb. παύομαι erudite tractat, praesertim autem laudatus modo *Budaeus*, Comment. Gr. Ling. pag 313. conf. *Palairet*, Obs. Sacr. pag. 508. TRILLER.

Sophocl. Electr. vers. 798. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν. Cum praeposit. παυσάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ. 1 Petr. III, 10. STOEBER.

Desunt haec MSS. Leidd. & pr. Burm. Reperiuntur vero exempla, ubi παύω per ellipsin pronominis pro παύομαι occurrit. Vide nostrum in διέπαυσε, & adi Cl. *Alberti* Obs. Sacr. pag. 233. Immo contra παύομαι pro παύω vulgo apud *Apollodor.* Lib. III. pag. 160. Ed. Gal. ὁ καὶ τὴν λύπην αὐτῶν ἐπαύσατο. Sed MSS. Pal. Oxon. D'Orvill. ἔπαυσεν verissime. OUD.

5 Ποιῶν, οὐ ποιεῖν τοῦ ποιεῖν δέ.] Confer *Leunclav.* ad *Xenophon.* pag. 11. διψῶν παύεται. In Ed. Vasc. legitur modo οὐ ποιεῖν δὲ. Male omnino, nam παύομαι τοῦ ποιεῖν optime illustravit *Alberti* è *Plutarchi* Sylla p. 457. ἐπαύσατο τοῦ πράττειν. Sed & contra praeceptum *Thomae*, sine praeposito articulo ait *Theophrast.* Char. cap. 26. παύσασθαι, ἀρχαῖς πλησιάζειν. Cum activo *Lucian.* Tom. I. pag. 860.

τοῦτο

τȣ̃ μέτρȣ. ὡς Ὅμηρος [1] ἐν Βατραχομυομαχίᾳ· παυσώμεθα τȣ́τοις ἀρηγέμεν.

[2] ΠΕΖΗ᾽ ςρατιὰ λέγε, [3] ὡς Δημοσθένης καὶ πάντες, καὶ

τȣ̃το συχνάκις γινόμενον ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτȣ̀ς, i. e. ἔπαυσε τ̀ λοίμον αὐτῶν, vel ἔπαυσεν λοιμώττοντας αὐτȣ̀ς, ut *Sophocli* Elect. vſ. 1301.

Γελῶντας ἐχθρȣ̀ς παύσωμεν.

A Leid. pr. Burm. abſunt τȣ̃ ἄρθρȣ. Dein παρὰ τοῖς Π. in Burm. OUDEND.

1 Ἐν βατραχομυομαχίᾳ.] Vſ. 192. ubi —— παυσώμεθα, Θεοὶ, τȣ́τοισιν ἀρήγειν. WITTER.

Codd. Leidd. Burm. exhibent μυοβατραχομαχία, ſicut ſupra in Ἀκέςης iidem, & Gallici Codd. oſtentant. Eam inſcriptionem juvat *Euſtath.* praef. ad *Homer.* pag. 4. καὶ ἡ τ̀ μυῶν καὶ βατράχων μάχη. Immo & *Suidas* V. ὅμηρος pag. 684. Ed. *Kuſt.* καὶ τὴν Μυοβατραχομαχίαν. Sed adi *Barneſii* diſſert. de hoc carmine. Ceterum e MSS. edidi παυσώμεσθα pro παυσόμ. Reſpicit enim auctor vſ. 190.

Ἀλλ᾽ ἄγε παυσώμεσθα, Θεοὶ, τȣτοῖσιν ἀρήγειν.

In MS. Oxon. hic τȣ̃τ᾽ ἀρήγεμεν. OUDEND.

2 Πεζὴ ςρατιὰ λέγε, ὡς Δημ. καὶ πάντες, καὶ μὴ πεζικὴ, ὡς Θȣκυδ. ποιητικώτερον γδ.] Sed quid tum poſtea, ſi & τȣ̃το ποιητικώτερον; quaſi vero vetuſtiſſimos praeſtantiſſimosque Auctores, ut *Herodotum*, *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Demoſthenem*, *Hippocratem*, *Platonem* aliosque, ſtilo poëtico, ſeu Homerico ſubinde uſos fuiſſe, eruditis haud ſatis notum eſſet, licet id turpiſſimo errore ignotum fuerit jejuno noſtro Grammatico, qua de re jam ſupra me aliquid monere memini, ubi eandem raucam cantilenam de ſtilo quaſi poëtico noſter cecinit. Stupenda autem Noſtri eſt temeritas, una cum craſſiſſima ignorantia conjuncta, quando ſcribere haud veretur, ὡς Δημοσθένης καὶ πάντες· quaſi vero omnes Auctores Graecos perlegiſſet, ſingulasque loquendi rationes conſuetas fideli & tenaci memoria tenuiſſet; quum ne pauciſſimos quidem juſte & accurate perlegerit, ut hactenus ſingulis fere paginis liquidiſſime oſtendimus, & porro oſtendemus infra. Quomodo enim, obſecro, temerarius iſte Grammaticus πάντες, *omnes*, dicere potuit, quum ipſi *Xenophon*, *Ariſtoteles*, *Arrianus*, *Dionyſ.* Hal., *Plutarchus*, *Diodorus* Siculus, *Strabo*, *Joſephus*, aliique plures, innumeris pene exemplis, e directo quaſi, validiſſime adverſentur, quod paucis docebimus. Sic ergo *Xenophon*, Lib. II. Cyropaed. p. 48. σὺν δυνάμει καὶ πεζικῇ καὶ ἱππικῇ, & ſic ſaepiſſime in ſeqq. & Lib. V. pag. 104. τὸ Μήδων πεζικὸν ςράτευμα, & mox τὸ Ἀρμενίων πεζικὸν τάγμα, ſeu ςράτευμα, &

& mox ab init. Lib. I. pag. 10. τὰ πεζικὰ στρατεύματα, & in seqq. πεζικὴν στρατιὰν, & πεζικὸν λόχον, similiaque plura, ὅσα κόνις. *Aristoteles* quoque Lib. II. Rhetor. cap. 22. pag. 161. ἡ δύναμις ναυτικὴ, ἡ πεζικὴ, & sic alibi saepius: quomodo & *Dinarch.* Orat. contr. Philocl. pag. 83. & seqq. δύναμιν ναυτικὴν τε καὶ πεζικὴν· eodem modo dixit *Arrianus*, Lib. II. de Expedit. Alex. pag. 117. & in seqq. frequentissime, item Lib. I. pag. 59. τάξιν τὴν πεζικὴν, praesertim autem in Tactic. pag. 17. τάξεως πεζικῆς σύστημα, atque ita in seq. singulis fere paginis. Πεζικὰς quoque μάχας, dixisse *Thucydidem*, refert *Dionys.* Hal. Judic. de *Thucyd.* pag. 142. qui ipse πεζικὴν φάλαγγα, scripsit Lib. VI. pag. 344. atque saepius alibi. πεζικὴ δύναμις etiam frequentissime occurrit apud *Josephum*, Lib. de Vita sua, & praesertim de Bell. Jud. item apud *Philonem* Jud. *Plutarchum*, *Lucianum* & *Diodorum* Sic. Lib. XI. pag. 419. T. I. uti illud inprimis notari meretur, quod in una eademque illa pagina, simul dixit πεζικὰς δυνάμεις, mox πεζὴν δύναμιν, & rursus paucis interjectis, πεζῷ στρατεύματι, & paullo post πεζικὸν στράτευμα· in quibus praeëuntes sibi habuit, quos secure sequeretur, Auctores maximos & gravissimos, *Herodotum*, *Xenophontem*, *Thucydidem*, *Polybium*, & alios; adeo, ut ex his nunc luculentissime, opinor, pateat, nullam plane esse differentiam inter τὴν στρατιὰν πεζὴν & πεζικὴν, neque hinc unum alteri praeferendum, multo minus illud πεζικὸν esse poëticum, ut misere & ex porta quasi eburnea falso somniavit imperitus suae linguae Grammaticus. Sic enim e contrario *Callimachus*, poëta, πεζὸν, dixit, in Hymn. in Jovem, & Epigrammat. XXIX. item & *Euripides*, nec non *Anacreon*, Od. XVI. immo etiam *Homerus* ipse; ideo nec πεζὸν proprie est prosaicum, nec πεζικὸν, poëticum, ut ex his manifestissime apparet. Sic enim *Aristides*, Orat. *Plat.* II. pag. 197. Tom. II. πεζὸν dixit, & mox in sequentibus aliquoties πεζικὸν, nullo prorsus discrimine observato. Possem longe plura dictis jam adjungere testimonia: in omnibus Auctoribus Graecis ubivis, largissima quidem copia, obvia; sed poenitet me profecto pigetque sterilis atque inutilis operae his inficetis plane nugis refellendis impendendae, quare haec quidem sufficiant: praesertim, quum satis superque ex his nunc liqueat, turpissime hic rursus lapsum esse incredulum nostrum *Thomam*, uti millies in aliis jam lapsus est. Eat nunc iste, & proferre jactet illos suos Auctores omnes, quos nempe nec vidit, nec legit, qui πεζὴν στρατιὰν dixerint, non autem πεζικὴν, pergatque porro elegantissimum & gravissimum *Thucydidis* ipsius stilum frigidissime & ineptissime in discrimen frustra vocare. Abeat! TRILLER.

3 Ὡς Δημοσθένης.] E. g. de fals. Legat. p. 235. C. καὶ πεζὴ

καὶ

[1] καὶ μὴ πεζικὴ, ὡς Θουκυδίδης· [2] ἐν στρατιᾷ ὥρμηνται, καὶ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ. ποιητικώτερον γὰρ τοῦτο, ὡς [3] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· πεζικὸς ὡρμηται λεώς.

[4] ΠΕΙΝΗΗ͂ΙΝ, διψῆν, Ἀττικοί. οὐ [5] πεινᾶν, οὐδὲ διψᾶν.

[6] ΠΕΙ͂ΡΑ, ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἐμπειρία, καὶ ἡ μετοχὴ καὶ ἀπόλαυσις. πήρα δὲ, [7] ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον, καὶ δέρμάτι ἀρτοφόρον.

ΠΕΙ-

καὶ ναυτικῇ πολλῇ δυνάμει. Idem advers. *Timocr.* p. m. 473. fin. διὰ τὰς στρατείας, καὶ τὰς ναυτικὰς καὶ τὰς πεζάς. Dicitur etiam sine substantivo μετὰ τοῦ πεζοῦ, *Xenoph.* Hist. Graec. Lib. I. sub init. p. m. 429. D. subaudi πλήθους vel στρατοῦ, quo etiam equitatus interdum comprehenditur. vid. *Franc. Port.* in *Xenoph.* pag. 6. conf. *Bos.* de Ellips. p. m. 158. Exemplum apud Eund. *Xenoph.* ἑλλ. Lib. V. pag. 550. C. ἐγὼ πολεμήσω . . . καὶ πεζῇ, καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ ναυσὶ, καὶ χρήμασιν. STOEBER.

1 Καὶ μὴ πεζικὴ.] Non solus tamen *Thucydides* immerito hic vapulat à Magistro; verum permulti quoque alii optimae notae scriptores. Locus *Thucyd.* legitur Lib. VI. pag. 433. A ubi ἐν deëst, quod nec Codex A. agnoscit. vid. Eund. pag. 59. B. & not. pag. 319. fin. *Dukeri.* IDEM.

2 Ἐν στρατιᾷ.] Πολλῇ στρ. *Thucyd.* Lib. VI. §. 33. ubi monet Cl. *Dukerus* videnda, quae contra *Thomam Stephanus* in Thes. notaverit. V. & P. *Wesseling.* ad *Diod.* Sec. Tom. I. p. 416. vs. 18. OUDEND.

3 Αἴσχυλος.] Non inveniuntur illa dicto loco. IDEM.

4 Πεινῆν &c.] Confer *Phrynich.* pag. 18. *Xenoph.* p. 234. B. διψῆν δ' ἐδόκει. IDEM.

5 Πεινᾶν.] Ea tamen lege non omnes Attici se obstrictos existimarunt πεινᾶν enim reperitur apud *Theophrastum* Hist. Plant. I. 7. cap. 5. τὸ δὲ πολὺ λίαν ὕδωρ δοκεῖ συμφέρειν ἄλλως τε καὶ ἐὰν μὴ ἔχῃ κόπρον. πολλάκις γὰρ πεινᾶν τὰ λάχανά φασι. at L. VIII. cap. 6. πεινῆν praetulit, quod revera in Atticorum scriptis crebrius occurrit. SALLIER.

6 Πεῖρα.] Vid. Schol. *Sophocl.* ad Ajac. Flagell. vs. 1. DRAKENB.

Πεῖρα.] Varias ea vox significationes habet, quas omnes Atticas esse nullo negotio ostendi posset: parum igitur recte *Sophoclis* Schol. pag. 1. nomen tunc ab Atticis usurpari solitum auctor est, cum de dolo sermo sit. πεῖρα δὲ Ἀττικῶς, inquit, δόλος καὶ τέχνη. ὅθεν καὶ πειραταὶ οἱ κατὰ τὴν θάλασσαν κακοῦργοι. SALLIER.

7 Ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον.] Eadem

[1] ΠΕΙΡΑΙΩ͂Σ, Ἀττικὸν· Πειραιέως, κοινόν.
[2] ΠΕΙΡΩ͂, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ [3] συννεύω αἰτιατικῇ συντασσόμενον. [4] εὕρηται δὲ ἀντὶ τοῦ δοκιμάζω, αἰτιατικῇ καὶ αὐτό. ὡς παρὰ τῷ [5] Θεολόγῳ, ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον

---

dem haec apud *Ammonium* vide pag. 108. Supra ἐ ἡ ἐπιλ. in Burm. & Ed. Vafc. OUDEND.

1 Πειραιέως.] Fallitur *Thomas*; hoc enim genitivo utitur *Lyfias* pag. 73. οὐ γὰρ ἕνεκεν ἑνὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἕνεκεν ἡμῶν τῶν ἐξ ἄστεος καὶ ἐκ Πειραιέως αἱ συνθῆκαι ἐγένοντο καὶ οἱ ὅρκοι. nec aliter pag. 166. οἱ μὲν γὰρ ἐκ Πειραιέως κρείττους ὄντες εἴασαν αὐτοὺς ἀπελθεῖν. quibus exemplis contenti erimus: ea enim vox faepe in illius orationibus legitur: alter autem genitivus Πειραιῶς, femel, quantum meminimus, occurrit, nempe pag. 122. ἐπειδὴ δὲ διαλλαγαὶ πρὸς ἀλλήλους ἐγένοντο, καὶ ἔπεμψαν οἱ πολῖται ἐκ Πειραιῶς τὴν πομπὴν εἰς πόλιν, ἡγεῖτο μὲν Αἴσιμος τῶν πολιτῶν. Hinc efficias utrumque genitivum apud Atticos in ufu fuiffe. SALLIER.

Conf. omnino *Lafcar.* pag. 459. ubi male πειρέως, πειρεῶς. vid. *Etymol.* voc. βασιλέως & *Hefych.* voc. αἰγιαλῶς. WITT. Sic apud *Ariftid.* εἰς Πειραιᾶ Tom. I. pag. 441. vid. Eund. p. 442. STOEBER.

Alciphron Lib. I. pag. 44. *Alexis* in Excerpt. *Grotii* pag. 591. *Diodor.* Sicul. Lib. XVIII. pag. 306. καὶ τὸν πειραιᾶ; ubi male cod. Reg. I. & Leid. πειραιέα, quamvis & fic exaratum invenias in Infcript. Athenis repertis apud *Sponium* Itiner. Tom. II. pag. 451. conf. *Micyllus* ad *Ovidii* Metamorph. Lib. VI. vf. 446.

2 Πειρῶ.] Ponitur pro conari apud *Ifocrat.* ad Demon. pag. 53. DRAKENB.

Ariftophan. Plut. vf. 150. ubi vid. Cel. *Hemfterhuis.*

3 Συννεύω.] Aliis συνδέω. Quod verbum, & derivata συνδέομαι, σύνδεσις, quae fequuntur, adhibuerunt Grammatici Graeca Lingua jam depravata pro προσβάλλειν γυναικὶ περὶ τῆς ἀφροδίτης, λόγους περὶ συνουσίας προσφέρειν, ut ait *Suidas* in πειρῶν. Vide & *Mofchop.* pag. 194. Πειρῶ, πειρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κοινῶς συνδέω. Neque corruptum eft, ut exiftimabat *Dukerus* ad citatum mox a *Thoma* & *Suida* *Thucydidis* locum Lib. VI. §. 54. Egregie id fuo more docuit Cl. *Hemfterb.* ad *Ariftoph.* Plutum vf. 150. ubi ἑταίρας πειρῶν Gloffator MS. interpretatur συνεύων. Mox malim εὕρηται δὲ καὶ. OUDEND.

4 Εὕρηται δὲ ἀντί.] Cod. A. καὶ ἀντί. STOEBER.

5 Τῷ Θεολόγῳ.] Cod. A. B. addunt Γρηγορίῳ. IDEM.

Addunt rurfus Γρηγορίῳ Leidd. Burm.

λειον ἐπιταφίῳ· [1] ἄλλον τινὰ πειρᾷν δεῖ τῶν ἀγεννεστέρων. [2] καὶ πρὸς γενικὴν παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ ἀπόπειραν ποιοῦμαι. ὡς τὸ, [3] πειράσαντες τοῦ χωρίου. καὶ ἀντὶ τοῦ δοκιμάζω δὲ παρ' αὐτῷ πολλάκις εὑρίσκεται. πειρῶμαι δὲ, ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ ἀπόπειραν ποιοῦμαι· [4] ἅπαξ καὶ τὸ συννεύω, ὡς παρὰ Πινδάρῳ. ἀμφότερα γενικῇ. καὶ [5] πειρῶμαι τὸ συννεύομαι. [6] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· πειραθεὶς δὲ ὁ Ἁρμόδιος ὑπὸ [7] Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου, καὶ οὐ πεισθείς. καὶ πείρασις ἡ σύννευσις, ὡς ὁ αὐτὸς [8] ἐν τῇ αὐτῇ· ἀπαρνηθέντος τὴν πείρασιν.

ΠΕΝ-

Burm. e quibus & Oxon. fine haefitatione correxi ἄλλον τ. πειρᾷν. inepte edebatur ἄλλην πεῖραν. Oudend.

1 Ἄλλην τινὰ πεῖραν.] Cod. A. B. ἄλλον τινὰ πειρᾷν. *Plat.* Phaedon. pag. 77. E. τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν. Stoeber.

Πεῖραν δεῖ.] L. πειρᾷν δεῖ. *Ariftophon* in Excerpt. *Grotii* pag. 839. τοὺς καλοὺς πειρᾷν, καπνός. conf. *Schottus* Obf. Lib. IV. cap. 3. pag. 185.

2 Καὶ πρὸς γενικὴν παρὰ &c.] *Ifocrat.* ad Demon. pag, 53. Drakenb.

3 Πειράσαντες τοῦ χωρίου.] *Thucyd.* Lib. I. pag. 40. C. Stoeber.

Lib. I. §. 61. citantur haec etiam a *Moeride* ex noftri explicatione corrigenda. Oudend.

4 Ἅπαξ καὶ τὸ] Cod A. & B. ἅπ. δὲ B. poft delet καὶ. Stoeber.

Burm. Leid. pr. ἅπ. δέ. Oud.

5 Πειρῶμαι.] Pro conari *Ifocrat.* ad Demon. pag. 50. Drakenb.

Sic v. g. *Lucianus*, in Dial. Meretr. pag. 546. Tom. II. οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος, & alibi faepius in fequentibus; quomodo & *Plato*, *Hippocrates*, *Libanius*, *Aelianus* & alii faepiffime loquuti funt: quae quum nemini, putem, ignota fint, ftudio jam praetermittenda merito cenfuerim. Notari tamen hic meretur ifte *Ariftid.* locus, Oration. *Platon.* II. pag. 275. Tom. II. πειρώμενον καθάπαξ φαῦλον ὂν δεῖξαι, μὴ δύναται. Triller.

6 Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ.] Pag. 447. A. ubi Ἱππάρχ. uti etiam id in Cod. B. Sed Cod. A. legit ἱπάρτου. Stoeber.

7 Ἱππάρχου.] Reftitui verum nomen ex *Thucydid.* Lib. VI. §. 54. fuffragantibus Leid. pr. Burm. vulgo inepte edebatur ὑπάρχου. Verba ἀπαρνηθ. τὴν πειρ. leguntur §. 56. Oudend.

Ἱππάρχου. Junius.

8 Ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 448. Stoeber.

[1] ΠΕΝΘΕΙ͂Ν, ἐπὶ τοῦ [2] λυπεῖσθαι καὶ [3] μελανειμονεῖν· θρηνεῖν δὲ, ἐπὶ τοῦ κλαίειν.

ΠΕΝΤΕΤΗΡΙ͂Σ, καὶ πεντέμηνον, [4] Ἀττικοί. πενταέτηρις καὶ πεντάμηνον, Ἑλληνικόν. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [6] εἰς τὴν ἐπιοῦσαν πεντετηρίδα. ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ πεντέκλινον, καὶ πεντάκλινον.

[7] ΠΕΠΛΗΓΩ͂Σ, καὶ ἀντὶ τοῦ πλήξας, καὶ ἀντὶ τοῦ πληγείς. ἔστι δὲ τὸ μὲν ποιητικὸν, ὡς τὸ, [8] ἀεικεῖ πληγῇ πε-

---

1 Πενθεῖν, μελανειμονεῖν.] Ita *Lucianus* de non temere cred. *Calum.* pag. 403. Tom. II. πάνυ πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανείμων· & sic etiam Lib. de Luctu, & alibi. Quod autem Noster mox addit: θρηνεῖν, ἐπὶ τοῦ κλαίειν, non usque quaque verum est, quum τὸ θρηνεῖν, etiam saepe de brutis animalibus dicatur, quae proprie lacrymas fundere non possunt, ut de lusciniis, cygnis, ranis & aliis, immo & de ursis, leonibus, lupis & aliis minoribus bestiis, iis praesertim, quibus teneri foetus per manus rapaces ab ubere rapti fuerunt, ut ex poëtis notissimum. TRILLER.

2 Λυπεῖσθαι.] Cod. A. B. λυπεῖσθαι recte. STOEBER.

MSS. & Edd. Vett. ac *Phavorini* lectionem reposui pro λυπεῖσθαι· quod alioquin non damnassem. dein in Leid. pr. Burm. μελανημονεῖν prave: μελανείμων est qui atras pullasve vestes gerit. OUDEND.

3 Μελανειμονεῖν.] Cod. A. μελανημ. STOEBER.

4 Ἀττικοί.] Adde ex A. & B. πενταετηρὶς καὶ πεντάμηνον ἑλληνικόν. *Moeris* h. v. ex Nostro forte supplendus ita: πεντετ. Ἀττικῶς· πενταετ. καὶ α. ὁ. ἑλλην. conf. *Phrynich.* pag. 76. *Dio* tamen habet πενταετηρὶς pag. 275. C. & pag. 611. D. IDEM.

Oxon Ἑλληνικόν. Scilicet exciderunt πενταετηρὶς κ. πεντάμηνον Ἑλληνικόν, quae servarunt nobis MSS. Leidd. Burm. & *Nunnesii* ad *Phrynich.* pag. 181. unde contextui inserui. In *Aristidis* Tom. I. pag. 159. ex MSS. tum ipsius, tum nostro πεντέτηρίδα restituendum; ut bene ediderunt pag. 191. ὑδεμίας πεντετηρίδος. Vide *Hesych. Suid. Moerida.* De πεντεμήνῳ adi *Etymol* M. pag. 346. & 767. De similibus *Poll.* Lib. IX, 97, 126. X. 74. OUDEND.

5 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 16. a. Lib. XIV. Adde p. 21. b. lin. 10 WITTER.

6 Εἰς τὴν.] Cod. A. B. οὐδεὶς τήν. IDEM.

7 Πεπληγώς.] Vid. Celeb. *Wessling* Obs. Lib. I. cap. 30. pag. 133.

8 Ἀεικεῖ.] L. Ἀεικέϊ. JUN. Ἀεικεῖ πληγῇ πεπληγὼς] Cod.

πεπληγὼς, παρ' Ὁμήρῳ· τὸ ᾖ, ἀντὶ τῦ πλήξας, λογογραφικὸν.

ΠΕΠΟΛΕ'ΜΩΤΑΙ, ϰ̀ 1 ἐκπεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν προαχθεὶς τινὶ, ϰ̀ πολέμιος γενόμενος. 2 ἐξεπολέμωσε ᾖ, ὁ πολέμιον τινὰ ἑτέρῳ ποιήσας. 3 πεπολέμηται δὲ, ὁ πολεμηθείς.

ΠΕ-

Cod. A. πληγῇ τε Cod. B. ἀεικίη πληγῇ. An rectius vulgata: ἀεικέεσι πληγῇσι? STOEB.

Lege ἀεικέι πληγῇ. Respexit ad *Homeri* Il. B. 264. HEMSTERH. Ad *Iliad.* B. vs. 264.

Πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέεσι πληγῇσιν

emendare hanc *Thomae* citationem voluit *Leopard.* Lib. II. Emend. cap. 11. & P. *Wesseling.* Lib. I. Obs. cap. 30. In Leid. pr. Burm. est ἀεικύη. Mihi nullum est dubium, quin memoriter citaverit *Thomas* ἀεικέι πληγῇ π. Vitiose etiam πεπηγὼς Ed. Rom. dein cum eodem omnino legendum ἀντὶ τῦ πλήξας. τὸ ᾖ λογ. Nam πεπληγὼς active pro πλήξας, ut *Scholiastes*, sicut *Hesych.* & *Suidas* voluerunt pro πλήσσων, sicuti *Il.* X. vers. 497. jungit χερσὶν πεπληγὼς ϰ̀ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. Sed *Il.* E. 763. & alibi πεπληγυῖα, πλήξασα. Et sic πέπληγα, unde & πεπλήγω, passim vel pro πλήσσω vel ἔπλαγον. Dein τὸ ᾖ scilicet ἀντὶ τῦ πληγεὶς, λογογραφ. ut 2 Reg. IX, 3. πεπληγὼς τὺς πόδας. OUDEND.

1 Ἐκπεπολέμωται.] Cod. A. ἐκπολέμωται. STOEBER.

2 Ἐξεπολέμωσε δὲ.] Ita *Lucian. Pseudolog.* Tom. III. pag. 168. τῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτὺς ἔναγχος. *Schol.* ἐξεπολ. πολεμίυς ἐποίησεν. IDEM.

3 Πεπολέμηται ᾖ, ὁ πολεμηθείς.] Sive *bello adpetitus.* Namque & active dicitur πολεμεῖν τινὰ pro τινὶ. Adi Cl. *Hemsterh.* in Misc. Obs. V. IV. pag. 292. *Aelian.* Lib. XII. An. cap. 33. ἐπολέμυν γῦν αὐτὺς οἱ Κέλτοὶ. Sic enim MSS. & Edd. Vett. non αὐτοῖς. Psalm. XXXIV. 1. πολέμησον τὺς πολεμῦντάς με apud *Suidam.* Adde *Etym.* M. in V. ἐπικυρεῖν. Hinc patet, quam male T. *Faber* in Apollodoro Lib. III. cap. 6, 3. πολεμεῖν ἔσπευδε Θήβας, cap. 7, 2. Θήβας ἐπολέμυν, cap. 14. §. 8. ἐπολέμησε σόλῳ τὰς Ἀθήνας substituere tentarit εἰς Θ. vel Θήβαις, & ταῖς Ἀθήναις. De πεπολέμωται consule *Moerida* quoque. Ceterum ex Oxon. Cod. hic annotata video, πεπράξομαι ἢ πραχθήσομαι. ϰ̀ πεπράσομαι ἢ πραθήσομαι. Nempe ipse *Thomas* posuerat haec alieno sane loco (sed & vide in πολλάκις) post πλέων &c. δοκιμώτερον, ἢ πλήρης· ϰ̀ πεπράσομαι, ἢ πραθήσομαι,

ΠΕΡΑΙΟΥ͂ΜΑΙ λέγε, [1] μὴ περαιῶ, [2] εἰ καὶ Θουκυδίδης λέγῃ· [3] ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν.

Ἡ ΠΕΡΙ, [4] ὅταν ἀντὶ τοῦ ἕνεκα λαμβανομένη, ἀναβιβάζῃ τὸν τόνον, οὐ μόνον ἐγγύς ἐστι τοῦ ὀνόματος, ᾧ ἐπεται, ἀλλὰ καὶ μεθ᾽ ἕτερα τινὰ τίθεται. Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· ὧν ἐγὼ οὐδὲν, οὔτε μέγα, οὔτε [5] σμικρὸν πέρι ἐπαΐω.

ΠΕ-

σομαι, ut habent uterque Leidd. ac Burm. & illic contextui inserui. *Moeris* πεπεράσομαι &c. Ἀττικῶς. περαθήσομαι &c. Ἑλληνικῶς. Sic enim legendum ex *Phavorino* quoque, non περαθήσομαι. *Xenoph.* Lib. VII. ἀναβ. pag. 397. C. ὅτι ὅστις ἂν ἁλῷ ἔνδον ὢν τῶν στρατιωτῶν, πεπράσεται. *Poll.* Lib. III. §. 124. καὶ πεπεράσεται Θεόπομπος εἴρηκεν Oud.

1 Μὴ περαιῶ.] Non semel tamen activo illo utitur *Thucydides*: nam praeter locum, de quo *Thomas*, est & alius Lib. IV. pag. 121. ὕστερον οὐ πολλῷ στρατιὰν πλείω ἐπεραίωσε. religio sit igitur eos scriptores damnare, à quibus hocce verbum usurpatur: è quorum numero *Josephus* pag. 144. οὐδ᾽ ἀπιὼν ἤδη κάπι τοῦ περαιοῦν τὸν Εὐφράτην γενόμενος. Vide quoque *Plutarchum* pag 196. Tom. I. ubi ea vox saepe reperitur. Sallier..

Leid. pr. Burm. καὶ οὐ. L. sec. οὐ. Oudend.

2 Εἰ καὶ Θουκυδίδης.] Lib. II. p. 144. ubi pro ὡς est ᾧ. Idem περαιούμενοι usurpavit Lib. I. pag. 19. A. Witter.

3 Ὡς ἔμελλον.] Legendum ex *Thucyd.* Lib. II. §. 67. ᾧ sc. πλοίῳ. Miror, *Thucydidem* ibi active extulisse hoc verbum; cum Lib. VI. §. 26. recte cum ceteris Graecis scripserit κατὰ θάλατταν περαιούμενοι. & Lib. IV. §. 121. transitiva significatione bene στρατιὰν ἐπεραίωσε *trajecit exercitum* adhibuerit. Ut enim *Kusterus* docuit περαιοῦν ἕτερον dicitur, sed περαιοῦσθαι sine casu personae, de eo, qui *trajicit* seu *transmittit se*, verbo Medio, ut Idem vult pag. 42. sive passivo vel *trajicitur*: nam & ἐπεραιώθην & περαιωθήσομαι hoc sensu leguntur. V. *Herod.* Lib. I. cap. 109. *Parthen.* Erot. c. 4. Oudend.

4 Ὅταν &c.] Leid. pr. ὅτε &c. ἀναβιβάζει τὸν τόνον. quo verbo ipse auctor docet non περὶ, sed πέρι, ut semper si suo casui postponatur, in exemplo *Platonis* esse scribendum Tom. I. pag. 19. C. Ed. Serr. ex quo & simul auctoribus MSS. hic etiam exhibui σμικρὸν pro μικ. Idem.

5 Μικρὸν περὶ.] Codd. A. B. σμικρὸν πέρι. Sic quoque vulg. habet pag. 17. C. Stobber.

1 Δε-

ΠΕΡΙΒΑ'ΛΛΩ τινὰ, ἤγουν περιπλέκομαι. καὶ περιβάλλω, τὸ περιτίθημι. ὅπερ οὐ μόνον [1] δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ εὕρηται. Ἡρόδοτος [2] ἐν τῇ πρώτῃ· ἐδίδου σφι χρήματα τεῖχος περιβάλλεσθαι τὴν πόλιν. καὶ περιβάλλω τὸν δεῖνα, ἤγουν ἐνδύω. ὡς ἔχει καὶ τὸ, [3] ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. ὅθεν καὶ περιβάλλω, τὸ περικυκλῶ· ὡς τὸ, περιβάλλει κακοῖς τὸ ἄστυ, [4] παρὰ Λουκιανῷ. περιβάλλομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ἐνδύομαι. [5] καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιον. ὅθεν καὶ περιβολὴ τὸ ἔνδυμα. λέγεται δὲ [6] περιβολὴ καὶ ἐπὶ λόγων, τὸ ἐστραμμένως καὶ ποικίλως χρῆσθαι τῇ ἑρμηνείᾳ, καὶ τοῖς σχήμασι.

ΠΕ-

---

1 Δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ.] Scil. συντασσόμενον. Vide in Πειρῶ & alibi, ac passim apud *Suidam*. Mox cum MSS. & Edd. Vett. restitui curavi ἐν τῇ πρώτῃ. Ex ultima Editione exciderat articulus. Desumsit autem *Thomas* locum *Herodoti* e cap. 163. ubi περιβαλέσθαι. ut diserte Cod. Burm. habet. Leid. pr. σφίσι, Sec. σοι. prave. cap. 141. τείχεά τε περιεβάλλοντο. OUDEND.

2 Ἐν πρώτῃ.] Rom. ἐν τῇ πρ. Vid. *Herod.* loc. cit. pag. 75. A. ubi est περιβαλέσθαι. WITTER. Sic scribi jubent Codd. A. B STOEBER.

3 Ὁ περιβάλλων.] Verba sunt ex versione τῶν ό. Psalm. 147, 8. ubi τῷ περιβάλλοντι κ. τ. λ. STOEBER.

Ὁ περιβάλλων &c.] Psalm. 146. §. 8. OUDEND.

4 Παρὰ Λουκιανῷ.] Locus nobis adhuc desideratur. *Aeschini* magis & *Xenophonti* frequentata formula. vid. Lexica. Eodem fere sensu vocem προσπεριβάλλω usurpavit *Plutarch. Themist.* pag. 115. C. & pag. 118. C. STOEB.

5 Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.] Haec aliunde huc irrepserunt, vel desunt quaedam. Nunc certe hinc alienissima sunt; nam περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιον non in *Aristophane* leguntur, sed in *Lucae* Actis Apost. cap. 12. §. 8. Abest καὶ, & mox δὲ a Burm. OUDEND.

6 Περιβολὴ τῶν λόγων.] Vid. hic *Aristotel.* de Arte Rhetor. *Aristidem*, de eodem argumento, cap. 111. περὶ περιβολῆς, Tom. II. pag. 450. seqq. *Dionysium* Halicarn. in Rhetoric. Tom. II. opp. *Plutarchum* & alios, ut e recentioribus *Vossium* aliosque taceam, quoniam haec & tironibus perquam nota sunt. TRILLER.

Καὶ ἐπὶ λόγων.] Et de aliis rebus; uti περιβολὴ τῆς ἀρχῆς, affe-

[1] ΠΕΡΙΕΓΕΝΕΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἐνίκησε, γενικῇ. [2] ὅπερ καὶ περιγέγονεν εὕρηται. Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· τῷ αὐτῷ οἰόμενος [3] περιγεγονέναι, [4] ὥσπερ καὶ τῶν πολιτικῶν. περιεγένετο, καὶ ἀντὶ τοῦ προσεγένετο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπερίσσευσεν. [5] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· λέγοντες οἱ μὲν, ὡς [6] ἑωϋτῶν πλεῦνες περιγεγόνασι. [7] καὶ Ἀριστείδης· περιγενομένων γὰρ τῇ πόλει χρημάτων [8] ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων. περιεγένετο καὶ ἀντὶ τοῦ ἐσώθη, καὶ ἔζησε. [9] Θουκυδίδης· καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο.

---

affectatio regni apud *Xenoph.* ἑλλ. VII. pag. 487. WITTER.

Περιβολή.] Vid. *Meursius* Them. Attic. Lib. II. cap. 24. pag. 122. & *Gatacker.* ad M. *Antonin.* Lib. XII. pag. 347.

1 Περιεγένετο, ἀντὶ τοῦ ἐσώθη] Hoc sensu τὸ περιγίνεσθαι saepissime occurrit apud *Hippocr.* Lib. de Morb. Affect. Prognost. Aph. Morb. Epidem. & alibi saepissime, ut & in Oeconomia *Hipp.* diligentius adnotavit *Foesius*, parcius autem in Iatrio *Hipp. Ditericus.* TRILLER.

2 Ὅπερ καὶ.] Codd. A. B. ὥσπερ. STOEBER.

3 Περιγεγονέναι, ὥσπερ &c.] Ita excudi curavi fide Leid. pr. Burm. ut est in *Platone* Tom. I. pag. 22. C. Ed. Serr. Male vulgo hic περιγεγονέναι. ὅπερ. Dein καὶ deest MSS. *Herodoti* quoque e Lib. I. cap. 82. locum exhibui cum Leid. pr. Burm. ut in ipso legitur. pro λέγοντες hic edebatur ἄγοντες· pro πλεῦνες sive πλέονες, inepte πλεῦντες. In eodem Leid. περιγεγόνασιν. ut supra in utroque σχήμασιν. OUDEND.

4 Ὅπερ.] ὥσπερ. JUNIUS.

5 Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ &c.] Pag. 38. A. ubi pro ἄγοντες est λέγ. Sic quoque Codd. A. B. STOEBER.

6 Ἑωϋτῶν.] Cod. A. ἑωυτῶν. Cod. B. ἑωυτόν. post pro πλεῦντες recte vulg. πλεῦνες, uti in Codd. A. B. IDEM.

7 Καὶ Ἀριστείδης.] Pag. 139. ubi pro ἐκ τῶν leg. ἀπὸ τῶν. WITTER. Desunt haec in A. pro ἀγυρ. scribendum utique ἀργυρ. uti in B. STOEBER.

8 Ἐκ τῶν &c. ἀργυρείων.] In *Aristid.* Tom. II. pag. 187. nunc legitur χρημάτων συχνῶν ἀπὸ τῶν ε. τ. ἀργυρείων. In Ed. Blank. vitiose hic ἀγυρ. Mox in Leid. pr. sine καὶ, quod ignorat etiam Burm. est ἀντὶ τοῦ περιεσώθη, quod elegantius est, quam ut a librario profectum videatur. *Thucydidis* loca invenies §. 49. Lib. II. & §. 60. Lib. V. OUDEND.

9 Θουκυδίδης.] Lib. II. pag. 132. C. WITTER. Pro περιγένοιτο Cod. B. περιεγένετο. STOEBER.

I Ἐπ

νοιο. καὶ [1] ἐν τῇ πέμπτῃ· καταφυγὼν ἐπὶ τὸν βωμὸν περιγίγνεται.

[2] ΠΕΡΙΕΣΠΑ´ΣΘΗ, τινὲς ἐπὶ τοῦ ἐν ἀσχολίᾳ γενομένου φασὶν ἀμαθῶς, δέον ἄσχολος γέγονε λέγειν. [3] τὸ γὰρ πε-

---

1 Ἐν τῇ έ.] Pag. 385. C. ex quo scribendum περιγίγνεται, uti in utroque Cod. conf. *Duker.* pag. 954, 90. & pag. 129, 21. STOEBER.

2 Περιεσπάσθη.] Quidam de de eo dicunt, qui *occupationibus est districtus & negotiis oneratus.* Sed illos ἀμαθῶς loqui censet *Thomas*, & pro eo dici vult: ἄσχολος γέγονε· Nam verbum περιεσπάσθαι (lege περισπᾶσθαι) veteres usurpasse ait pro διαιρεῖν, *auferre.* Ἀμαθῶς itaque judicio *Thomae* locutus est D. *Luc.* in Euang. X. 4. περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν. Non tamen exemplo caret dictum Lucae. *Plutarchus* eodem modo περὶ φιλοπλουτίας· περισπῶνται περὶ κύλικας, —— πάντα κινοῦσι. *Basil.* in Epist. ad *Gregor.* ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπᾶσθαι. *Lucianus* pro eo διασπᾶσθαι dixit alibi. & *Diod.* Sic. 1. τῇ διανοίᾳ περὶ πολλὰ διεσπωμένους. BOS.

Περιεσπάσθη.] *Phrynich.* p. 76. DRAKENB.

Περιεσπάσθη, φασὶν ἀμαθῶς.] Immo ἀμαθῶς hoc elegans verbum rejicit cum *Phrynicho* suo *Thomas* noster, ut saltim ex maligno suo more, immerito carperet S. *Lucae* Evangelium, in cujus cap. X, 40. hoc quidem sensu, occurrit περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν, ut doctis notum: quem tamen venustum loquendi morem a frivolis Graeculi nostri cavillationibus solide masculeque vindicarunt ipse Lamb. *Bos*, praesertim vero *Raphelius*, & ex eo *Wolfius*, in Cur. Philol. Sacr. Tom. I. pag. 654. item nuperrime *Palairet*, in Obs. Sacr. pag. 184. liquidissime ostendentes ex *Polybio* inprimis, item *Diodoro* Sic. Marc. *Antonino*, *Plutarcho*, & aliis, probum esse purumque istud quidem verbum περισπᾶσθαι, in isto negotioso quasi significatu, ut nempe ἀσχολίαν significet: Conf. & *Hoeschel.* ad *Phrynich.* pag. 183. TRILLER.

3 Τὸ γὰρ περιεσπᾶσθαι.] Conf. *Phrynich.* pag. 76. ex quo hic legendum περισπᾶσθαι. WITTER.

Accuratius *Phrynichus* scripsit p. 182. cum *Phavorino*, τὸ γὰρ περισπᾶν καὶ περισπᾶσθαι, ut respondeant activo διαιρεῖν & passivo παραιρεῖσθαι. Et quo hic praeteritum tempus, nescio. Vidit id quoque *Bos.* Recte autem *Pauwius* carpsit *Nunnesium*, quod ἐν ἀσχολίᾳ & ἄσχολος verterit *in otio esse*, & *otiari*: cum plane contrarium significent, seu *negotiis distringi.* Paullo ante φησὶν Leid. pr. Burm. dein οἱ ἀρχαῖοι Edd. R. Vas. OUD.

περισπᾶσθαι, ἐπὶ τοῦ παραιρεῖν, καὶ παραιρεῖσθαι, [1] λέγουσιν ἀρχαῖοι. Λουκιανὸς ἐν τῷ Τόξαρις, ἢ, φιλία· ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ [2] ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας.
[3] Μὴ εἴπῃς, ΠΕΡΙΙΣΤΑΜΑΙ τὸ δεῖνα. [4] πῶς γὰρ ἂν ὁ εἷς

---

1 *Λέγουσιν ἀρχαῖοι.*] Rom. οἱ ἀρχ. STOEBER.

2 *Ἐκτετυιχωμένα.*] Frustra hoc compositum, nusquam alibi occurrens, defendere & explicare per *pilis nudatos pannos* conatur Doct. J. Fr. *Reitzius* ad *Luciani* cit. loc. Tom. II. pag. 539. Legendum est, ut ibi ἐκτετρυχωμένα *detritos* : neque aliter praebent optimi Codd. Leid. pr. ac Burm. Idem vitium Edd. *Suidae* inhaeserat ante *Kusterum*. ἐκτριχωθεὶς, ἐκπιασθεὶς &c. pro τρυχ. adi ad *Hesych.* V. ἐκτετρυχωμένος. OUDEND.

3 *Μὴ εἴπῃς, Περιίσταμαι* &c.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 743. DRAKENB.

Lege *Graev.* ad *Luciani* Soloec. pag. 743. SALLIER.

Acutissima vero quaestio & gravissima dubitatio scil. ex mediis Metaphysicorum ac Scholasticorum nartheciis & cimeliis, nempe depromta. Ita tamen in contrarium dixit *Demosthenes*, Auctor certe suae linguae aliquanto peritior, putem, nostro quidem *Thoma*, censore audacissimo; Orat. scil. περὶ παραπρεσβ. pag. 240. τοσαύτη ταραχὴ καὶ τοσοῦτος θόρυβος περιειστήκει τὴν πόλιν· & sic in sequentibus, rursus aliquoties; item & *Lucianus* similem in modum, in Pseudomant. p. 781. Tom. I. διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον· & *Plutarch.* in Lycurg. περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. Ita seqq. τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον dixit, & *Libanius*, declam. IX. pag. 340. omnes nempe ipsum *Demosthenem*, ast quantum ducem! secure sequuti, qui Orat. περὶ στεφ. & alibi, saepissime dixerat τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον, pro quo *Lysias* Orat. XXXII, pag. 526. aeque bene, non autem melius, ut frustra quidem Noster arbitratur, habet: τοὺς κινδύνους πανταχόθεν περιεστηκότας. ut & *Zosimus* Lib. IV. p. 449. & Lib. V. pag. 613. & *Liban.* decl. XIII. pag. 403. Sed & *Dionys. Hal.* Lib. VIII. pag. 535. non minus eleganter dixit: περιειστήκει πάντοθεν Οὐολούσκοις τὸ δεινόν, & Lib. VI. pag. 374. περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν τῆς κοινῆς πρόνοια· atque ita alibi saepius, τὸ περιίσταμαι, de re singulari, atque unica, adhibet, incassum nostro ringente moroso Grammatico; ne alia exempla plura, inprimis apud *Heliodorum* obvia, jam producam. Siquis igitur nunc alterum ulnis amplectatur & circumjectis manibus firmiter teneat, vix est dubium, quin recte de ipso dici possit, περιίσταται αὐτὸν, li-

εἴς τινὰ [1] περιΐςαίη; ἀλλὰ περιϊςάμεθα. [2] Λιβάνιος [3] ἐν ἐπιςολῇ· καὶ περιϊςάμεθα τὰς ἐπιςολάς.

ΠΕΡΙΟΡΩ͂, τὸ καταφρονῶ. περιορῶμαι δὲ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ καταφρονοῦμαι, [4] ἀλλὰ καὶ, πῆ μὲν ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ. Θουκυδίδης [5] ἐν τῇ δευτέρᾳ· μὴ περιορᾶσθαι τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους. πῆ δὲ, ἀντὶ τοῦ περισκοπῶ. ὡς ὁ αὐτὸς [6] ἐν τῇ τετάρτῃ· καὶ τοὺς Μεγαρέας ἐπιςάμενοι περιορωμένους, ὁποτέρων ἡ νίκη ἔςαι. καὶ αὖθις [7] ἐν τῇ ἕκτῃ· μέλλοντες ἔτι καὶ περιορώμενοι. πῆ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ φρο-

---

cet neget Noſter, quo & illud rurſus *Luciani*, ſcil. quo modo conſcribenda ſit Hiſtor. pag. 600. Tom. I. τί πάθος περιΐςῃ τὰς γνώμας αὐτῶν, licet & aliter explicari poſſit. TRILLER.

Leid. pr. Edd. Vett. εἴποις. Dein ex pr. & Burm. exhibui πῶς γὰρ ἂν ὁ εἰ.. vulgo deëſt ἂν· nec male in iisdem περιςαίη. Ceterum idem monuit *Lucianus* in Soloec. Tom. III. pag. 566. ubi vide. *Libanius* tamen Metaphorico circumveniendi & inſidiandi ſenſu dixit Ep. 558. περιςήσεταί γε ὑμᾶς ταῦτα, ὥσπερ εἰκὸς, ἵνα ὄντως. OUD.

Gatacker. Adverſ. Miſcell. Poſth. cap. 111. pag. 427. & *Wetſtein* ad N. F. Tom. II. pag. 358.

4 Πῶς γὰρ ὁ.] Codd. A. B. πῶς γὰρ ἂν ὁ κ. τ. λ. male *Phavor.* εἰς τίνα pro εἴς τινα. STOEBER.

1 Περιΐςαίη.] Codd. A. B. περις. IDEM.

2 Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ.] Scrib. ἐν μονῳδίᾳ Tom. II. p. 254. D. WTTER.

3 Ἐν ἐπιςολῇ.] Immo in *Monodia* Tom. II. pag. 254. D. Sed & vide Ep. 456. 1518. περιϊςάμεθα τὸν θρόνον τοῦ διδασκάλου. OUDEND.

4 Ἀλλὰ πῆ μὲν καὶ ἀντί.] Codd. A. B. invertunt ſic: καὶ πῆ μέν. STOEBER.

Sic has voces, auctoribus MSS. diſpoſui. vulgo πῆ μὲν καὶ· ſed tum in ſeqq. itidem πῆ δὲ καὶ ſemper ſcribere debuiſſet *Thomas*, uti vulgo ſit tertio loco: ſed ibi Leid. pr. dat πῆ δὲ ἀντὶ τοῦ φροντίζω. Dein μὴ περιορᾶσθε in *Thucyd.* Lib. II. §. 43. Secundus locus eſt Lib. IV. §. 73. & apud *Suidam*, a *Kuſtero* male verſus. Tertius Lib. VI. §. 93. ubi μ. δ' ἔτι. Quartus eſt Lib. IV. §. 124. e quo male apud *Suidam* τοῦ Μάχης. Hic Μένδος Leid. ſec. vitioſe. Quintus habetur Lib. IV. §. 71. Sextus legitur Lib. VIII. §. 48. OUDEND.

5 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Pag. 128. D. ubi περιορᾶσθε. WITTER.

6 Ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 301. A. IDEM.

7 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] Pag. 475. D. IDEM.

φροντίζω, γενικῇ συντασσόμενον. ὁ αὐτὸς [1] ἐν τῇ τετάρτῃ· τὸ τε Μένδης περιορώμενος, μὴ τῶν Ἀθηναίων πρότερον ἐπιπλευσάντων τι πάθῃ. καὶ περιϊδεῖν οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ καταφρονῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπῆσαι. ὁ αὐτὸς [2] ἐν τῇ αὐτῇ· ἀλλ' ἀμφοτέροις ἐδόκει ἡσυχάσασι, τὸ μέλλον περιϊδεῖν. ὡσαύτως καὶ περιοπτέον, ὡς ὁ αὐτὸς [3] ἐν τῇ ὀγδόῃ· σφίσι δὲ περιοπτέον εἶναι τοῦτο μάλιστα.

Ἄμφω λέγε, καὶ ΠΕΡΙΠΟΘΗΤΟΣ, καὶ ποθεινότατος. Ἀριστείδης [4] ἐν τῷ πρεσβευτικῷ [5] εἰς Ἀχιλλέα· καὶ τὴν περιπόθητον ταύτην ἀποσφάξωσιν.

[6] ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ, τὴν συμφορὰν λέγουσιν οἱ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι. οἱ δ' ἀρχαῖοι, τὴν διά τινα τάραχον παρουσίαν πλήθους. ὡς Τηλεκλείδης· [7] τίς ἥδε κραυγὴ, [8] καὶ δόμου περίστασις. περίστασις καὶ ἡ αἰτία, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ τῶν ῥητόρων ἓξ περιστατικά.

Τοὺς

---

1 Ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 334. B. STOEBER.

2 Ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 300. A. IDEM.

3 Ἐν τῇ ὀγδόῃ.] Pag. 580. B. IDEM.

4 Ἐν τῷ πρεσβ. πρὸς Ἀχιλλ.] Codd. A. B. εἰς Ἀχιλλ. Locus est pag. 38. *Normann.* ubi τετ. π. θῆζεν pro περιποθ. IDEM.

5 Πρὸς Ἀχιλλ.] Leidd. Burm. εἰς. Tom. II. pag. 435. ubi sic in Laud. Cod. vulgo περιπόθ. Utrumque apud *Lucianum.* ἀποσφάξωσι dedi e MSS. OUDEND.

6 Περίστασιν.] *Theophrast.* Charact. cap. 8. pag. 90. *Phalar.* ep. 49. pag. 43. *Athenagor.* de Mort. Resurr. pag. 153. *Salmasius* de Ling. Hellenist. pag. 109.

7 Τὶς ἥδε κραυγὴ καὶ δόμου περίστασις.] Hunc locum correxi e Leid. pr. & Burm. Vulgo male contra jambici leges addebatur ἡ κρ. Dein in Burm. & Edd. Vett. est δήμου, quod & metro repugnat; nec juvat *Nunnesii* Cod. δάμου Dorice. δόμων prima *Phrynichi*, e quo haec desumsit *Thomas*, Ed. exhibet cum *Scaligero*, *circa aedes* explicante. Vulgo illic δοκίμων. Quid si δόμου exponamus *familiae & domesticorum turbam?* Sic περίστασιν ποιεῖσθαι *Theophr.* Char. cap. 8. *Suid.* De *Teleclide* vide G. J. *Vossium* de Poët. Graec. cap. 6. OUDEND.

8 Καὶ δόμου.] Codd. A. B. δήμου. conf. *Nunnes.* ad *Phrynich.* pag. 68. περίστασις ὄχλου est apud *Hesych. Illustr.* pag. 20.

τὺς ΠΕΡΣΑΣ οἱ ὕϛερον ϗ Μήδυς, ἢ Ἀρσακίδας, ἢ Ἀχαιμενίδας λέγυσι. [1] Λιβάνι۞ ἐν τῇ εἰς Ἰυλιανὸν μονῳδίᾳ· ὑπ' Ἀχαιμενίδυ τινὸς κατενήνεκ). [2] Συνέσι۞ ἐν τῷ [3] ὑπὲρ φαλάκρας· ὐ γδ' μοιρίδιον ἦν, τὺς Ἡρακλείδας τοῖς Ἀχαιμενίδαις παραχωρῆσαι τῶν σκήπτρων.

[4] ΠΕΤΑΜΑΙ ὐδεὶς τ῀ ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι.

[5] ΠΗΓΑΙ λέγον) πληθυντικῶς ἐπὶ τ' ἀρχῆς [6] τ῀ ποταμῶν, ὐ

---

20. *Laërt.* pag. 107. A. *Joseph.* pag. 612. G. STOEBER.

1 Λιβάνι۞.] Tom. II. pag. 258. C. IDEM.

Tom. II. pag. 258. C. OUDEND.

2 Συνέσι۞.] Pag. 80. A. ubi: μοιρίδιον γδ' ἦν ἤδη τοῖς Ἡρακλείδαις τὺς Ἀχαιμενίδας παρ. τ. σ. *Ovid.* Metam. IV. pag. 137. *Rexit Achaemenias urbes pater Orchamus.* WITTER. Conf. *Cellar.* Geogr. Antiq. III, 19. pag. 788. STOEBER.

3 Περὶ φαλάκρας.] Cod. A. B. ὑπὲρ. IDEM.

Leid. pr. Burm. ὑπὲρ, uti in V. Λογεῖον, Οὕτως, Παρὰ πολὺ, Πομπὴ, Ῥάφανον; sed περὶ in V. Ἐν χρῷ. utrobique ὑπὲρ videtur restituendum. Ceterum *Thomae* rursus inposuit memoria. Dixit enim *Synesius* pag. 80. A. νυνὶ ϑ, μοιρίδιον γδ' ἦν ἤδη τοῖς Ἡρακλείδαις τὺς Ἀχαιμενίδας π. τ. σκ. OUDEND.

4 Πέταμαι.] Inquit, ὐδεὶς τ῀ ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Sic etiam habet Edit. Venet. Sed legendum: πέταμαι, & πέτομαι. BOS.

Graevius ad *Lucian.* Soloec. pag. 751. DRAKENB.

Lege πέταμαι, & πέτομαι; qua de re ad *Moeridem* disseruimus. SALLIER.

Codd. A. B. & *Phav.* τ simplici vocem utramque exhibent. vid. de his *Graev.* ad *Lucian.* pag. 751. seqq. STOEBER.

Quod monuit Bosius, scripsi auctoribus MSS. O. & jubente Graecae linguae genio. *Phavor.* πέτομαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. πέταμαι παρὰ κοινοῖς. Istud πέταμαι risit quoque *Lucian.* in *Pseudol.* Tom. III. pag. 186. ubi V. *Scholiast.* καταπέταμαι vulgo tamen apud *Aelian.* Lib. XI. An. cap. 1. praetera εἶπεν per ellipsin nostro, frequentem, omiserunt Leidd. & Burm. Codd. OUDEND.

5 Πηγαὶ λέγον), ὐ πηγή.] Ex impuris sane fontibus, sive fonte turbido, haec inania hic hausit noster λεπτόλογ۞, quum, pro ut quidem lubet, & singulari, & plurali numero, ut dicitur, promiscue soleant uti Auctores optimi, ut nemini non

ἡ πηγή. [1] οἷον, αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀχελώου, αἱ πηγαὶ τοῦ Νείλου. [2] καὶ ἐκβολαὶ, αἱ εἰσελεύσεις αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν.

[3] Ἡ ΠΗΛΟΎΣ Συρακούσιοι λέγοντες ἁμαρτάνουσιν. [4] ὁ πηλὸς γὰρ Ἀττικοί.

ΠΗ-

---

non notiſſimum. Igitur de ortu fluviorum tam πηγαί, quam πηγή, recte dici, nullum plane eſt dubium, inprimis quum innumera paſſim occurrant exempla illius mutationis apud Auctores quosvis praeſtantiſſimos. Ita *Ariſtides*, in Panathenaïc. Orat. pag. 185. Tom. I. ſcite dixit: ὡς μιᾶς πηγῆς πανθ' ὅσα ἂν μετέχῃς, πάλιν εἰς ἄλληλα συρρεῖ καὶ μίγνυται· in Orat. contra Aegypt. pag. 343. ſeqq. Tom. II. frequentiſſime ſcripſit τοῦ Νείλου πηγάς, ſed & mox πηγὴν· ſequitur nempe *Herodotum* ipſum, qui Lib. II. utroque numero, ſine diſcrimine, utitur. quomodo & *Strabo*, *Arrianus*, *Plutarchus*, *Dio* Chryſoſt. *Ariſtoteles* aliique Auctores optimi ſaepiſſime loquuti ſunt, quorum loca ubivis obvia huc operoſe congerere, intempeſtivae ſane foret diligentiae. TRILLER.

6 Τῶν ποταμῶν.] Improprie de aliarum rerum primordiis uſurpatur. *Aeſchin.* de falſ. Legat. p. m. 249. fin. πηγὰς δὲ δὴ λόγων ἀφθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο. *Aeſchyl.* Prometh. οἱ πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς· ubi Schol. πηγαῖς ταῖς ἀρχαῖς. Literam magis quam ſenſum expreſſit Interpr. Lat. *ad ſolis fontes*, i. e. ad orientem. κακῶν πηγή, *fons malorum* eſt apud *Eund.* Verſ. 745. STOEBER.

1 Οἷον.] Codd. A. B. & Rom. ſic: οἷον, αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀχελώου καὶ αἱ π. τ. N. poſterius apud *Aeſchyl.* Perſ. forte occurrit vſ. 311. Idem ſingulari quoque uſus l. c. vſ. 615. & 745. IDEM.

Οἷον αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀχελώου, καὶ.] Voces has quinque poſt οἷον, male ex Ed. *Blankardi* elapſas, MSS. ſuadentibus, reſtitui. OUDEND.

2 Καὶ ἐκβολαί.] *Heliodor.* Aethiop. Lib. I. pag. 1. DRAKENB.

Utramque vocem ita diſpoſuit *Ariſtid.* Smyrn. ſub init. pag. 233. Jebb. STOEBER.

3 Ἡ πηλός.] In eadem ſententia fuere *Phrynichus*, & *Diodorus* Grammaticus, cujus *Euſtathius* meminit Comm. pag. 1504. quibus addi poteſt *Lucianus* Tom. I. pag. 474. ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ πολλάκις, inquit, καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἔρριπται. SALLIER.

Sic *Xenophon* pag. 684. WITTER.

Ex *Phrynicho* pag. 16. ubi vide. Συράκούσιοι Leid. pr. & Burm. OUDEND.

4 Ὁ πηλὸς γὰρ Ἀττικοί.] *Lucian.*

[1] ΠΗΝΙ'ΚΑ μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνε. ἐςὶ γδ ὥρας δηλωτικόν. οἷον, εἰπόντος τινὸς, πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς, μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, [2] ἐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. ἐὰν δὲ εἴπῃς ἕωθεν, ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς. ἕτω γδ, ὡς ἔφημεν, [3] εὕρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ τὸ

---

cian. contra eum qui dix. Prometh. es &c. pag. 13. DRAKENB.

1 Πηνίκα.] Non ponendum in genere pro *quando? quo tempore?* sed in specie pro *quâ horâ diei.* Suid. πηνίκα ἐςὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, ἀντὶ τοῦ ὁποία ὥρα ἐςὶ τῆς ἡμέρας; E. G. Si quis roget; πότε ἀποδημήσεις, rectè respond. μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Sin vero roget: πηνίκα ἀποδημήσεις; non ita respondere licet, sed ὥρα πέμπτῃ, ἕκτῃ, vel μικρὸν τι μετὰ μεσημβρίαν. *Aristoph.* Avib. Πηνίκ' ἐςὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; Ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. BOS.

Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 736. DRAKENB.

Vide *Graev.* ad *Luciani* Soloec. pag. 736. SALLIER.

Cod. A. ὁ πην. Lege *Phryn.* pag. 10. *Graev.* ad *Soloec.* pag. 736. *Jens.* L. L. pag. 380. STOEBER.

Lucian. in *Timone* Ed. *Salm.* pag. 60. πηνίκα παύσεται ἕτως ἀμελῶς παρορώμενα. Vide *Graevium* ad *Lucian.* Soloecist. pag. 736. Ed. Amst. (Tom. III. p. 561. Ed. ult.) Sed quod noster *Thomas* etiam ἡνίκα de hora tantum dici vult, in eo fallitur. Vide *Aristoph.* in *Pluto* vs. 107. & 148. TORREN. εἴποις Leid. pr. & Burm. dein post οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς addidi e MSS. O. *Phavor.* & *Phrynicho* pag. 15. quem descripsit *Thomas*, (nisi quod pro ἀντὶ τοῦ πότε non adeo clare dixit ἐπὶ χρόνε) haec, ἐὰν δὲ εἴπῃς ἕωθεν, ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς. Omissioni caussam praebuere repetitae voces ὀρθῶς ἐρεῖς. Male etiam vulgo *Platonis* e Critonis initio pag. 43. locus distinguebatur. Nam πηνίκα μάλιςα; est interrogatio, cui respondetur, ὄρθρος βαθύς. Alterum in *Phaedone* locum vide pag. 76. B. Ed. Serr. Cum πηνικαῦτα & πηνικάδε aliquoties jungitur genitivus τοῦ ἔτες, καίρε, τῆς ὥρας. &c. OUDEND.

2 Οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς.] Adde hic ex A. & B. ἐὰν δὲ εἴπῃς ἕωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς. STOEBER.

3 Εὕρηται παρὰ π. τ. δοκίμοις.] Illustre exemplum apud *Aesch.* in *Timarch.* pag. 172. A. πρῶτον μὲν ἣν ὥραν προσήκει ἰέναι τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον εἰς τὸ διδασκαλεῖον· ἔπειτα μετὰ πόσων παίδων εἰσιέναι, καὶ πηνίκα ἀπιέναι, καὶ τὰς διδασκάλες τὰ διδασκαλεῖα, καὶ τὰς παιδοτρίβας τὰς παλαίςρας ἀνοίγειν μὲν ἀπαγορεύει μὴ πρότερον πρὶν ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχῃ. IDEM.

τὸ τηλικαῦτα, καὶ τηλικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. [1] Πλάτων ἐν Κρίτωνι· τί τηλικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων, ἢ ὐ πρωῒ ἔτι ἐστί; πάνυ μὲν οὖν. πηνίκα μάλιστα; ὄρθρος βαθύς. καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· μὴ αὔριον τηλικάδε οὐκέτι ᾖ ἀνθρώπων οὐδείς.

[2] ΠΗΧΕΏΝ, οὐ πηχῶν.

ΠΙΑΊΝΕΙ λέγε, [3] μὴ σιτεύει. οὐ γὰρ ῥητορικόν.

Οὐ μόνον ΠΙΘΑΝῸΣ ῥήτωρ φαμὲν, ἀλλὰ καὶ πιθανὸν κάλλος, τὸ ἡδὺ, καὶ τοὺς ὁρῶντας πεῖθον θαυμάζειν. καὶ πιθανὸς κόσμος, ὡς [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· [5] καλοὶ μὲν γὰρ οἱ τῶν οἰκοδομηθέντων οὗτοι κόσμοι, καὶ θαυμαστῶς πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι.

[6] ΠΙΝΑΚΕΣ τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς ἐσθίομεν, καὶ αἱ διὰ σανίδων εἰκόνες. Πινάκια δὲ, οἷς ἐνεγράφετο τὰ κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων ἐγκλήματα· ὡς ἔχει καὶ τὸ κατὰ Μεγαρέων πινάκιον, καὶ ἐν οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο, καὶ αἱ ἀρχαί· ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες ἄρχειν.

ΠΙ-

---

1 Πλάτων ἐν Κρίτωνι.] Ipſo limine *Dialogi*, pag. 43. Mox *Phaed.* locus eſt pag. 76 B. STOEBER.

2 Πηχέων λέγε.] Delevi verbum auctoritate MSS. & Edd. Vett. ac *Phavor.* ſaepiſſime a noſtro ſubintellectum. Idem tradunt *Phrynich.* pag. 104. & *Moeris.* V. & *Heſych.* OUD.

3 Μὴ σιτεύει.] Hoc etiam *Moeris* Ἑλληνικὸν pronunciat. *Pollux* quidem ex *Xenophont.* L. V. Ἀναβ. pag. 354. B. citat παῖδας σεσιτευμένους Lib. I. §. 233. Sed ibi legitur σιτευτοὺς, ut ipſe quoque recte citat Lib. VI. §. 36. inf. in Σιτίζειν. & docti viri monuerunt. De voce σιτευτῷ vide *Athen.* Lib. X. cap. 8. *Matth.* Euang. c. XXII. §. 4. *Lucae* XV. §. 23. IDEM.

4 Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ] Pag. 62. a. Lib. XVII. f. ubi καλοὶ & οἰκοδομημάτων. WITTER. Sic etiam priorem vocem Codd. A. B. poſteriorem Cod. A. expreſſit. STOEBER.

5 Καλοὶ μὲν γάρ.] Sic MSS. tum noſtri, tum *Ariſtides*, ejusque Edd. Tom. I. pag. 246. Inepte edebatur hic καλοί. Sed in *Ariſtide* legas καλοὶ μὲν γὰρ καὶ οἱ τῶν οἰκοδομημάτων οὗτοι κόσμοι; uti in MS. Oxon. οἰκοδομημάτων exhibetur. In Leid. pr. & Burm. ſupra πιθανὸς ὁ κ. in fine πλήθεσιν, ut in *Ariſtide*. OUDEND.

6 Πίνακες τὰ ἀγγεῖα &c.] E MSS. Leid. pr. & Burm. hanc paragraphum πίνακες &c. veriſſimam (ut ſaepe alias) inſerui, quae con-

[1] ΠΙ'ΝΕΙ τὶς τȣ̃ οἴνȣ. πίνε ἢ τὴν κύλικα. [2] τὸ ἢ προπίνω, ἀεὶ αἰτιατικῇ. [3] Δημοσθένης [4] ἐν τῷ περὶ παραπρεσ-

contractius & parva cum variatione etiam in *Moschopulo* & *Phavorino* invenitur. ante ἄρχειν hic exciderunt voces δικάζειν, ἤ. Confer *Harpocrat. Hesych. Polluc.* Lib. VIII. §. 16. X. §. 82. &c. *Suid. Etym.* M. Oud.

1 Πίνει τὶς.] *Lucian.* Tom. I. pag. 619. Drakenb.

Vult *Thomas* illud verbum cum accusativo non efferri, quoties de vino aut aliis ejusmodi rebus sermo est : quod parum recte ab illo traditum, ut arguunt haec *Theopomp.* Exc. Trag. pag. 555.

> Ἡ τρὺξ ἄριστόν ἐστιν εἰς εὐθυλίαν·
> Ταύτην πίῃς, καὶ ῥᾷον ἔσῃ τὴν οὐσίαν.

Sic & *Eupolis* ibid. pag. 503.

> Οἴνȣ παρόντος ὄξος ἠράσθη πιεῖν.

Quin & apud Oratores accusativum quoque reperias : testis *Lysias* pag. 294. οἱ δ' ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, καὶ τῆς ὑμετέρας ἐλευθερίας ὑπὸ τῶν τριάκοντα κώνειον πιόντες. nec aliter *Andocides* p. 270. & *Antipho* pag. 146. Sallier.

Nec haec observatio magni est momenti : quoniam utrumque Graecis in usu est, uti cuivis Linguae perito satis notum. Ipse supra ex *Luciano* observavit, utrumque recte dici πίνειν τὸν οἶνον, & τȣ̃ οἴνȣ, item ἐλλεβόρȣ & ἐλλέβορον, & similia ubivis obvia plura. Quum igitur κύλιξ & ποτήριον, metonymice saepissime sumi solent pro vino in poculis contento ; ut post *Vossium*, aliosque, *Salmasius* observat in Lib. de Calculo, contra *Beverovic.* pag. 10. & nemini non notissimum: inde nullum plane dubium remanet, quin aeque Graece & recte dici possit, πίνειν τῆς κύλικος, & πίνειν τὴν κύλικα, & rursus πίνειν τὸν οἶνον, & πίνειν τȣ̃ οἴνȣ· quum nulla plane, ut dixi, inter haec sit differentia, & praeterea innumera accedant apud optimos Auctores Graecos, praesertim apud *Xenophontem*, *Plutarchum*, *Athenaeum*, & alios, exempla ubivis obvia ; quae tamen, ceu in re jamjam notissima, inani diligentia, huc coacervare non libet. Triller.

Conf. nostr. supr. voc. ἔπιον οἴνȣ. Stoeber.

2 Τὸ ἢ προπίνω.] Cod. B. προσπίνω, male. Idem.

3 Δημοσθένης.] Locus desideratur. Conf. interim *Maussac.* & *Vales.* ad *Harpocr.* voc. προπεπωκότες. pag 301 Idem.

4 Ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας] Leid. pr. & Burm. caret articulo. Potius vero ad hunc locum, quam quem citat *Kusterus*, respexisse videtur *Suidas*, scribens Δημοσθένης τȣ̀ς προδόντας τὰς πατρίδας τοῖς ἐχθροῖς, προ-

πρεσβείας· προὔπιε τὴν Ἑλλάδα. [1] Λιβάνιος ἐν τῷ πρεσβευτικῷ· τὴν μὲν γὰρ φιλοτησίαν προπίνων.

ΠΙΌΜΑΙ, ὁ πιόμενος, ὁ πῖθι· [2] ἢ πιοῦμαι, ὁ πιούμενος, καὶ πίε. [3] Λουκιανὸς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἀληθινῶν· νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου.

προπίνειν ἔφη τοῖς ἐχθροῖς. Non inveniuntur vero citata verba in Oratione de Falsa Legat. Oud.

1 Λιβάνιος.] Tom. I. pag. 229. B. Verum cum Genitivo usus est ipse *Demosthenes* de Falsa Leg. pag. 313. A. καὶ συνεπαιώνιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας προὔπινε. nisi sit Accus. plur. Num. Idem.

2 Ἢ πιοῦμαι.] Lege μὴ πιοῦμαι. Sallier.

Cod. A. οὐ π. Improbat vocem etiam *Phrynich*. Sed videsis *Nunnes*. pag. 4. Stoeber.

Vulgatis libris suffragatur *Phavorinus*. Sed *Phrynichus*, *Moeris*, *Etymol.* V. φάγομαι, & unicum τοῦ πίομαι allatum ab ipso *Thoma* exemplum, quod MSS. hic ignorant, flagitant ἢ vel μὴ; licet *Eustathius* ad initium *Il.* X. pag. 1253. πιοῦμαι probare videatur. Adi omnino *Pauw.* ad *Phrynich*. pag. 13. *Luciani* verba invenies Tom. II. pag. 109. Ed. ult. Oudend.

3 Λουκιανὸς ἐν τῷ δευτέρῳ &c.] Locus iste extat in *Luciano*, pag. 670. Tom. I. Alium huic similem ex eodem citavit, supra, in Ἐλλέβορος, qui legitur in Dial. Mort. sed & alibi sic saepius loquitur *Lucianus*, veluti in Vitarum Auct. Tom. I. pag. 384. ἢν μὴ τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίῃς, ubi vid. *Bourdel.* ut & ad *Petron.* item in Hermotim. pag. 570. Ἐλλέβορον πιεῖν, ut & in Navig. seu Vot. pag. 514. ὁ Ἐλλέβορος ζωρότερος ποθείς. & sic passim. Ita & *Theophrastus*, in Charact. Eth. cap. 21. ὡς ἐλλέβορον πιών; inprimis vero haec loquendi ratio, ἐλλέβορον, vel ἐλλεβόρου πιεῖν, frequentissime occurrit apud *Hippocratem*, *Galenum*, *Aretaeum* & omnes Vett. Medicos Graecos, quoniam nempe antiquitus pocula Catharseon ex Elleboro parabantur, ne ejus insita violenta potestas nimium noceret, si scilicet per se, sine circumspecta praeparatione ac mitigatione, aegrotis propinaretur: inde centies apud *Hipp.* passim legitur φαρμακοποσίη, quod de ejusmodi potionibus ex Elleboro paratis, κατ' ἐξοχὴν, intelligendum esse, dudum aliquoties monuit *Galenus*, & post ipsum *Foesius* & *Mercurialis*: interdum &, etsi rarius, apud eundem occurrit ἐλλεβοροποσίη, ut v. g. Lib. V. de Morb. Epid. pag. 792. ἐλλεβοροποσίη ἀνῆγε παντοδαπά, & alibi: Conf. *Mercurial.* Var. Lect. Lib. II. cap. 25. & B. *Schulzium*, in Diss. de Elleborismis Veterum, item *Erasmum*, in

ΠΙΣΤΕΥΩ, καὶ πέποιθα. καὶ θαῤῥῶ, καὶ θαρσῶ, καὶ θάῤῥος, καὶ θάρσος. [1] πεποίθησις δ' οὐκέτι, ἀλλὰ πίστις, καὶ πεποιθέναι.

[2] ΠΛΑΝΟΣ κάλλιον, ἢ πλάνη, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Ἰσοκράτης· τοὺς φυγαδικοὺς πλάνους.

ΠΛΑ-

in Op. Adag. pag. 310. & si nugas quoque nostras, his magnorum Virorum egregiis laboribus adjicere hic liceat, Diss. nostram, ante hos quadraginta quasi annos Lipsiae olim editam, de Moly Homerico detecto. Inde & Latini dicunt, *bibere Elleborum*, ut ex notissimo proverbio, item *Plauto*, *Horat.* *Pers.* & aliis, omnibus notum: *Ovidius* quoque eodem sensu, elegantissime: Eleg. 3. ex Pont. Lib. IV.

> *I! bibe, dixissem, purgantes pectora succos,*
> *Quidquid & in tota nascitur Anticyra.*

TRILLER.

Non sunt ista in Cod. B. WITTER.

1 Πεποίθησις.] Apud D. *Paullum* in Epist. Adi ad *Phrynich.* pag. 130. OUDEND.

2 Πλάνος κάλλιον, ἢ πλάνη.] *Sophocles* Oedip. Tyr. pag. 151. ubi vid. *Schol.* α & β. ubi male in quibusdam edit. πλάναις legitur. Idem Oedip. Col. pag. 308. & in Philoct. pag. 411. DRAKENB.

Usurpatur tamen ab *Aeschylo* Prom. V. vs. 623.

> Καὶ πρός γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
> Δεῖξόν τίς ἐσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.

Reperias & apud *Sophoclem* pag. 151. edit. Stephan.

> Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
> Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάναις.

Ubi *Triclinius*, nostro quidem judicio, multo prudentius scribit, πλάνη & πλάνος nullo discrimine dici solitum. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος, ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος, ὡς ἔχει καὶ τὸ Ἰσοκράτους, τοὺς φυγαδικοὺς πλάνους. Vetus quidem *Scholiastes* in suis codicibus πλάνοις se legisse testatur, sed utram lectionem anteponas, nostra parvi refert, cum è *Stephani* lexico constet, foemininum πλάνη *Demostheni* placuisse. Ad *Isocratis* locum quod attinet, is occurrit pag. 194. καὶ τοὺς μὲν πλάνους τοὺς φυγαδικοὺς, καὶ τὸ δι' ἑτέρων ζητεῖν κάθοδον, καὶ θεραπεύειν τοὺς αὐτοῦ χεῖρους, ὑπερεῖδε. Eandem vocem videas pag. 119. quam ob rem qui Attice loqui voluerint, utrumque nomen adhibere poterunt. SALLIER.

Cur vero melius pulchriusque prius sit πλάνος, quam posterius πλάνης, quum ab uno eodemque verbo formentur ambae istae voces, ut notum vel pueris,

1 ΠΛΑΤΥΣ γέλως ἐρεῖς, 2 ὀυχὶ πολύς.

ΠΛΑΕΙΝ

ris, equidem conjectura assequi haud valeo. Certe utrumque pari elegantia ubique occurrit, sine discrimine, apud Auctores quosvis optimos: Sic v. g. *Lucianus*, Lib. de Gymnas. pag. 279. dixit πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκώς, & Lib. de Vera Hist. alibique saepius e contrario scripsit, ἄνθρωπος πλάνος, ἀνὴρ πλάνος φυγαδικός, & similia: ita & *Aristides*, in Gratulat. Smyrn. pag. 273. Tom. I. dixit: ὀυδὲ πλάνης γε ὁ Μέλης, & alibi, in seqq. vice versa, πλάνος ut *Libanium*, *Plutarchum*, *Dionem Chrysost.* aliosque jam taceam, apud quos pari frequentia, nunc πλάνος occurrit, nunc πλάνης. TRILLER.

Moeris scripsit πλάνος Ἀττικῶς. πλάνη Ἑλληνικῶς. At falsissimum hoc, & πλάνην ab Atticis de errore, & vagatione aeque dici, ac πλάνον, plurimis exemplis patet. Ad haec in *Isocratis* loco p 194. Ed. Par. καὶ τοὺς μὲν πλάνους τοὺς φυγαδικοὺς, non intelliguntur πλάναι errores, sed πλανῆται, *errones*. ut passim. Quare pro πλάνη in *Moeride* & nostro legerim πλάνης, *erro*, *vagabundus*, *exsul*. &c. Πλάνον enim maluerunt Attici, quam πλάνησα; licet non sine exemplo sit. Adi Comment. ad *Polluc.* Lib. IX. §. 150. *Hesych.* πλάνος, πλανήτης, ἀπατεών. OUDEND.

1 Πλατὺς γέλως, ἐρεῖς, ὀυχὶ πολύς.] Sive πλατὺς γέλως, rectum sit, sive πολύς; utroque certe risu hic dignissimus est ridiculus noster, ut ita dicam; Grammaticus; quum mera scil. atque inanis plane sit λεπτολογία, omni ratione ac fundamento prorsus destituta: praesertim, quum illud rejectum πολὺς γέλως, longe frequentius occurrat apud optimos Auctores Graecos, quam alterum quidem πλατύς. Sic apud solum *Lucianum* millies legitur illud πολὺς γέλως; & vix aliquoties istud sic dictum melius πλατύς. prodeant ergo ex illis innumeris aliquot saltem exempla: Ita in *Parasito*, Tom. II. p. 241. παρῆσαι γέλως πάμπολυς; in *Sympos.* pag. 642. γέλως πολὺς ἐξεχύθη, & ibidem, pag. 652. πολὺν γέλωτα παρέχων. item in *Navig.* pag. 499. πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον· atque sic etiam Tomo primo saepissime, & singulis fere paginis. Notissimum quoque istud saluberrimum sapientissimi *Epicteti* praeceptum, cap. 43. Enchirid. γέλως μὴ πολὺς ἔστω, μηδ' ἐπὶ πολλοῖς. Sed talia ubique ὅσα κόνις, apud *Xenophontem*, *Platonem*, *Demosthenem*, *Polybium*, & quem, quaeso, non? ideoque πολὺν hic γελωτα noster bene meruit *Thomas*. TRILLER.

2 Οὐχὶ πολύς.] Habet tamen *Liban.* Tom. II. pag. 625. A. & 682. B. WITTER.

At recte *Hoeschel.* ad *Herodiani* fragm. pag. 214. e *Luciani* Tom.

[1] ΠΛΕΙ͂Ν ἢ μύριοι, Ἀττικώτερον, ἢ πλείους ἢ μύριοι. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι.

[3] ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑ΄ΖΕΙΝ, τὸ ὑπερβάλλειν [4] τῇ τιμῇ.

ΠΛΕ΄ΩΝ, καὶ καταπλέων, δοκιμώτερον, [5] ἢ πλήρες. καὶ πεπέρασμαι, ἢ περαθήσομαι.

[6] ΠΛΗ΄ΜΑΣ, τὰς πλημμυρίδας τῶν ποταμῶν, ποιηταί. σὺ δὲ λέγε πλημμύρας, καὶ πλημμυρίδας. ἀπὸ μὲν γὰρ τοῦ πλη-

Tom. III. pag. 432. advocavit γέλως πολὺς ἐξεχύθη. Adde T. II. pag. 606, 615, 839. Πλατὺς γέλως maxime tribuitur illis, qui prae arrogantia, derisione, ira, cachinnum deductis labris exserunt, quem & *latissimum risum* ac *cachinnum Appulejus* vocavit Lib. VI. pag. 114. X, 221. OUDEND.

1 Πλεῖν, ἢ μύριοι.] Eadem apud *Moeridem* & *Suidam* V. πλεῖν. Locus *Aristophanis* est vs. 1185. IDEM.

2 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] *Aristophan.* in Ran. I. 1. 18. DRAKENB.

Vers. 1185. WITTER.

3 Πλειστηριάζειν.] Dicitur *ille, qui in auctione supra omnes licetur.* Vid. *Bud.* Comm. L. Gr. BOS.

4 Τῇ τιμῇ.] *Phavor.* addit: τῶν πιπρασκομένων. Ita quoque *Suidas* voc. πλειστηριάσας, & qui utrique praeivit *Harpocr.* h. v. STOEBER.

Subaudi τῶν πιπρασκομένων vel ὠνίων. ut apud *Harpocrat. Suid. Phavor. Hesych.* Breviloquium nostri habet quoque *Moeris.* OUDEND.

5 Ἢ πλήρες.] Cod. B. addit. καὶ πεπέρασμαι, ἢ περαθήσομαι. WITTER.

Πλέων Atticum pro πλέον vel πλεῖον. Cum nostro facit inde forsan MS. *Moeris*, πλέονα καὶ πλεῖν πλέονα Ἀττικῶς, πλήρη Ἑλληνικῶς. Porro e MSS. addidi καὶ πεπέρασμαι, ἢ περαθήσομαι. Vide quae de his dixi post πεπολέμωται. In Cod. Burm. & *Phavor.* additur itidem Πλέω τὸ μετὰ νεὼς περῶ τὴν θάλασσαν. νέω δὲ τὸ κολυμβῶ. OUDEND.

6 Πλήμας.] Cod. B. hic & in seqq. πλημμ. STOEBER.

Πλήμας &c. ποιηταί.] Ultimam vocem addidi fide egregiorum Codd. Leid. pr. & Burm. unde clare adparet, cur subjunxerit auctor σὺ δὲ λέγε. &c. Iidem autem codices in his semper duplicant μ. Recte autem viri docti ad *Horapoll.* pag. 320. & *Ammon.* Lib. III. Obs. cap. 9. notarunt *Kusteri* errorem in *Suida* legentis πλήσμη. In *Hesychii* V. πλημμυρὶς, legendum puto, οἱ δὲ πλήμμη, πλήμμυρις ἐκ ποταμοῦ. vulgo πλήμνη & πόντου. *Scholiastes Apollonii* R.

πλημυρῶ, πλημυρεὶς· ἀπὸ ἢ ἢ πλημύρω, πλήμυρα, ἔ τὸ ἐναντίον [1] ἄμπωτις.

[2] Καὶ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙ͂Ν, [3] καὶ ἐξυβρίζειν ἐρεῖς. λαμβάνεται δὲ τὸ ἐξυβρίζειν, καὶ ἐπὶ πλημμυροῦντος ποταμοῦ, καὶ τὰ [4] γειτονοῦντα παραγεύροντος.

[5] ΠΛΙΝΘΙΟΝ, οὐδεὶς Ἀττικίζων εἶπεν, ἀλλὰ πλαισίον.

R. Lib. II. vf. 578. monet etiam, a nonnullis male πλήμμυρις diei, pro πλημμυρὶς. OUDEND.

1 Ἄμπωτις.] Confule omnino *Schol.* Apoll. Rh. IV, 1235. & Comm. ad *Hesychium* h. V. IDEM.

2 Πλημμελεῖν.] Cod. A. minus bene πλημελ. *Demosth.* de Coron. p. m. 339. C. ὑπελάμβανεν ἔλαττον εἶναι ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, τὸ εἰς αὐτὸν πλημμελεῖσθαι. Ita quoque ἐξυβρίζω constructum à *Lucian.* Fugit. Tom. III. pag. 374. μηδὲν ἐς ὑμᾶς ἄλλο ἐξυβρίζον. Ceterum voci πλημμελεῖν ortum debet τὸ, πλημμέλεια, vox *Platoni* quoque ufitata. *Timaeus* Lex. in *Plat.* MS. πλημμέλεια, πολλὴ ἀμέλεια. Quae faciunt ad augendum *Suidam*, in quo ista expofitio defideratur. Non audiendus vero *Auctor Etymol.* M. qui vocem ex πάλιν & μέλω conflatam afferit, & fignificare ait: τὸ ἐκ δευτέρου τὰ αὐτὰ φροντίζειν ἢ (forte καὶ) λέγειν, ἢ ἐπιλαμβάνειν. STOEBER.

3 Καὶ ἐξυβρίζειν ἐρεῖς.] Errat enim *Moeris*; cum fcribit πλημμελεῖν Ἀττικῶς. ἐξυβρίζειν Ἑλληνικῶς. Nam & Attici ἐξυβρίζειν pro *infolenter fe efferre*; *contumelia adficere* utuntur. V. *Thucydid.* L. II. §. 84. III, 39. *Xenoph.* Cyrop. Lib. III. pag. 67. VIII. pag. 229. in f. *Xenophon* Eph. Lib. III. pag. 53. Dein in MS. Burm. eft γείτονα, Ed. Vafc. γειτονοῦντα. pro λαμβάνεται in *Phavor.* minus bene editur λάμβανε. in Burm. λ. δ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξυβ. OUDEND.

4 Γειτονοῦντα.] Cod. B. γείτονα. STOEBER.

5 Πλινθίον οὐδεὶς Ἀττικίζων εἶπεν.] Confentit *Moeris*; & Magiftri verba *Kusterus* ad *Suidae* V. πλινθωτὸν fpectare exiftimat *Xenophontem* πλαισιὸν ἰσόπλευρον Lib. III. Ἀναβ. pag. 310. Saepius cum aliis Atticis utitur voce πλαισίου *Xenophon* eo fenfu, ut Lib. V. Κυρoπ. pag. 131. A. ἀριστεροὺς δὲ τοὺς τοξότας τοῦ ἑαυτῶν πλαισίου. ubi in MS. Leid. eft τοὺς ἐ. πλαγίους. uti fic variant *Pollucis* Codd. Lib. I. §. 129. Lib. I. Ἀναβ. pag. 264. A. ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων. L. III. pag. 304. πλαίσιον ποιησαμένους τῶν ὅπλων. Verum idem *Xenophon* Lib. VII. Κυρoπ. p. 176. C. ὥσπερ γὰρ μικρὸν πλινθίον ἐν μεγάλῳ τεθὲν, οὕτω καὶ τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιείχετο. Sed

θιόν. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν· ἀνέχει μὲν γὰρ ἐν πλαισίῳ.

[2] ΠΛΟΥΣΙΟΣ εὐπόρου, [3] ἀφνειοῦ, ὀλβίου, καὶ εὐτυχοῦς διαφέρει. πλούσιος μὲν γὰρ, ὁ πολυούσιος, ἤγουν, ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν· εὔπορος, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας χρείας ἀνενδεής· ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ᾽ ἐνιαυτοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων· [4] ὄλβιος δὲ, [5] ὁ λίαν βίου, ἤγουν εὐδαιμόνως, καὶ μετὰ [6] δαψιλείας· εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

[7] ΠΛΥΝΕΥΣ οἱ ὕστερον λέγουσιν ἀδοκίμως, οἱ δὲ Ἀττικοὶ κνα-

Sed forsan illic *Xenophon* non intellexit τάξιν πλαισίου, ut *Aelianus* ait Lib. VI. An. cap. 41. seu παρατάξεως τετραγώνου εἶδος; comparationem vero instituit veri πλινθίου seu *laterculi*, quem tamen alii Attici πλαίσιον quoque vocarunt. Vid. ad *Hesych.* & *Suidam.* Porro *Aristidis* verba prostant Tom. I. pag. 521. ubi deëst μὲν. OUDEND.

1 Ἀριστείδης.] Pag. 160. B. lin. 15. STOEBER.

2 Πλούσιος, εὐπόρου, &c.] Haec quidem adeo subtilia sunt, ut prae nimia subtilitate, ad instar aranearum tenerrimae telae, vel a levissima aura disrumpantur. Hanc enim inanem plane differentiam vel Graecorum optimi Auctores prorsus ignorant. vide locum *Euripidis*, in Troad. 312. 313. TRILLER.

Haec ad verbum fere descripsit *Thomas* ex *Ammonio*, pag. 113. ubi V. OUDEND.

3 Ἀφνειοῦ.] Vid. *Thucydid.* Lib. I. p. 10. *Schol.* Iliad. E. vs. 10. WITTER.

4 Ὄλβιος.] Aliquod etiam discrimen inter haec duo adjectiva statuere videtur *Themistius* pag. 10. εἰδ᾽ εὐτυχὲς καὶ μακάριον, τοὺς ὑπάρχοντας φίλους ὁρᾷν· πόσῳ δή ποτε ὀλβιώτερον τὸ ὁρωμένους φίλους ὑπάρχειν. SALLIER.

5 Ὁ λίαν βίου.] Ineptissime. V. ad *Ammonium*, item *Etym.* M. δαψιλείας pro λίας e MSS. edi curavi. OUDEND.

6 Δαψιλίας.] Codd. A. B. . . . . λίας. STOEBER.

7 Πλυνεὺς &c.] Valde hic variat *Moeris* scribens, πλυνεῖς κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα. κναφεῖς, κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα. Verum nusquam, quod scio, πλυνεὺς, qui & aliis πλύντης vel πλύτης dicitur, reperitur nunc, nisi apud posteriores, & *Pollucem* Lib. VII. cap. 11. atque *Etymol.* M. pag. 677. Inter πλύνειν ἐπὶ λινέου φάρους, & κναφεύειν ἐπὶ τῶν ἐριωδῶν distinguit *Eustathius* ad *Homer.* Od. Ω. p. 1956. Sed frustra. Nam & ἐριοπλύτης aeque ac λινοπλύντης occurrit. V. ad *Hesych.* ultima voce. OUDEND.

[1] ΠΟΔΑΠΟΣ ἐπὶ γένους λέγων, [2] ὀρθῶς ἐρεῖς. οἷον, ποδαπός

Πνεύμων οἱ πλεῖστοι.] Atqui plerumque Attici πλεύμων ajunt, ut observarunt *Eustath.* p. 483, 1416. *Phryn. Suid* in V. νεόγιλος, *Moeris*: quia Attici solent Ν. in Λ. convertere. Quare multi viri docti *Thomam* reprehenderunt, quod πλεύμων soli *Aristoteli* adscribat. V. G. J. *Voss.* Etym. V. *Lutra*. *Nunnes.* ad *Phrynichum* V. Νίτρον pag. 134. *Abresch Anim.* ad *Aeschyl.* pag. 77. Immo contra *Suidas* ex *Aristotele* profert πνεύμονα hac ipsa voce. Hinc aliquando existimavi voces πνεύμων & πλεύμων in *Thoma* esse invertendas. Verum vel sic falsum est *Aristotelem* solum dicere πνεύμων. Nam πνεύμων κοινόν ἐστι. Immo Tragici aliquoties analogice πνεύμονας prae πλεύμονας amarunt. OUDEND.

6 Ἀριστοτέλης δὲ μόνος.] Cui jungendus *Aristoph.* Pace vs. 1069. ubi *Schol.* Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ Λ. ὁ πλεύμων. Conf. *Moerin.* STOEBER.

7 Πλεύμων.] Codd. A. B. πνεύμ. male. Vere enim pluribus locis πλεύμ. hodie legitur apud *Aristot.* vid. Hist. Anim. Lib. VI. cap. 12. princ. & Lib. V. cap. 15. fin. sic etiam πλευμονώδης l. c. cap. 16. fin. conf. *Corinth.* pag. 671. *Steph.* p. 54. IDEM.

Plato apud *Longin.* Sect. 32. pag. 118. *Sophocles* apud *Stobaeum* Serm. LXI. pag. 384. *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. vs. 1160. pag. 197.

1 Ποδαπός.] Differentia est inter ποδαπὸς & ποταπός. ποδαπὸς dicimus, quando rogamus de *genere* sive *natione* alicujus: ποταπὸς verò, quando de *moribus*. Manifestum exemplum habemus apud *Aristoph.* Avib. ποδαπὼ τὸ γένος; resp. ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί· *Cujates estis? unde pulcrae triremes*, i. e. *Athenienses sumus.* Idem in Acharn. Ἄνθρωπε, ποδαπός; χοιροπώλας Μεγαρικός. ποταπὸς verò τὸν τρόπον dicitur, ut ποταπὸς τὸν τρόπον ὁ Σωκράτης; ἐπιεικής· *qualibus moribus est praeditus Socrates? placidis.* Vid etiam *Phrynichum*. BOS.

Vid. *Heupel.* ad Marc. cap. 13. 1. *Lucian.* in Vit. Auct. p. 371. DRAKENB.

Quo pertinent haec *Phrynichi*: ποταπὸς διὰ τοῦ τ μὴ εἴπῃς, ἀδόκιμον γάρ. διὰ δὲ τοῦ δ λέγων ἐπὶ γένους θήσεις. ποδαπός ἐστι; Θηβαῖος ἢ Ἀθηναῖος. ἔστι γὰρ οἷον ἐκ τινὸς ἐδάφους. τὸ ποταπὸς δὲ, ἐστὶ ποταπὸς τὸν τρόπον. Φρύνιχος; φρόνιμος, ἐπιεικής. χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν· ποῖός τις σοὶ δοκεῖ εἶναι; Si *Phryn.* verba attente considéres, is tibi procul dubio vocem ποταπὸς improbare videbitur, etiam cum de moribus differitur; sed ne huic illius regulae assensum praebeamus, facit *Luciani*, scriptoris inter Atticos numerandi, auctoritas, apud quem ποταπὸς eo sensu occurrit Tom, II. pag. 358. ἐγὼ γὰρ

δαπός ἐστι, Θηβαῖος, ἢ Ἀθηναῖος; ἔστι γὰρ οἷον [1] ἀπὸ ποίου δαπέδου. καὶ [2] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; οἷον, ἐκ ποίου γένους. [3] γράφεται δὲ καὶ ὁποδαπός. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἠρόμην τὸν καλὸν

γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δ' οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν, οὐδὲ πέπωκε μεθ' ὑμῶν. Praeiverat *Philo* p. 96. τῷ βασιλέων βασιλεῖ, inquit, καὶ τῷ συμπάντων ἡγεμόνι θεῷ δι' ἡμερότητα καὶ φιλανθρωπίαν ἀξιώσαντι τὸ γενητὸν ἐπισκέψεως, καὶ ἀπ' οὐρανοῦ περάτων μέχρι γῆς ἐσχάτων ἐπ' εὐεργεσίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν κατελθόντι ποταπὸν οἶκον χρὴ κατασκευάσασθαι. id est, ποῖον, *qualem*, ut mavult *Phrynichus*, cui refellendo plura exempla congerere supervacaneum foret. At ποδαπὸς ad genus semper refertur, & Graece vix loqueretur, qui in re ad mores spectante usurparet, quod tamen factum â *Laërt.* p. 151. ubi *Diogenes* interrogatus ποταπὸς εἴη κύων; respondet: πεινῶν Μελιταῖος, χορτασθεὶς δὲ Μολοττικός. verum ad eum lapidem offendisse minus verisimile fit; licet enim in *Laërtio* quis sermonis puritatem desideret, Graecum hominem in re minime obscura adeo turpiter hallucinatum nobis persuadere non possumus: legendum itaque ποδαπὸς suspicamur, neque temere, cum illud omne discrimen ipsi notum fuisse ostendant, quae leguntur pag. 177. e *Zenonis* Stoici sententia. SALLIER.

Vid. utique *Phrynich.* pag 12. & ad eum *Nunnes.* WITTER.

2 Ὀρθῶς ἐρεῖς.] Leid. pr. & Burm. εἴπης. sec. & Burm. εἴποις cum *Phavorino.* OUD.

1 Ἀπὸ τινὸς δαπέδου.] Scrib. τίνος. WITTER.

Phrynich. pag. 18. ἐκ τίνος δ. Sed propius etymo & verius, ut opinor, exaratur in MSS. Leidd. Burm. & *Phavor.* ἀπὸ ποίου δ. & contra mox in iisdem & MS. Oxon. pro οἷον habetur ἤγουν. Male vero vertitur *Aristophanis* locus vs. 184. *cujusmodi* pro *cujates*, ut vel patet ex responso, μοὶ δοκοῦσιν ἐοικέναι τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς. Adde *Suidam* & citatum ab eo *Xenophontis* locum ex Lib. IV. Ἀναβ. p. 328. C. OUDEND.

2 Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.] Vs. 184. STOEBER.

3 Γράφεται δὲ καὶ ὁποδαπός.] Scrib. ποταπ. WITTER.

Ὁποδαπός.] Scil. citra interrogationem, & una quasi voce. In *Libanii* autem Epist. 585. editur Ἐδίδαξα τ. κ. φ. ὁποδαπός τε εἴης, καὶ τίς τὸ τρόπον, καὶ τίς τοὺς λόγους. Sed & sine ὁ extra interrogationem ponitur, ut in *Theophr.* Char. cap. 13. Ἐπι-

καλὸν Φωσφόρον, ὁποδαπός τε εἴης, καὶ τὶς τοὺς τρόπους. περὶ δὲ τρόπου ἐρωτῶν, οὕτως ἐρεῖς· ποταπὸς τὸν τρόπον Σωκράτης; ἐπιεικής. [1] καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ· [2] ποταπὴν τὴν γλῶτταν ἦ παρθένος; [3] κάλλιον δὲ ἂν εἴη τὸ οὕτως ἐρωτᾷν, ὁποῖος σοί τις δοκεῖ εἶναι; ἢ ποταπὸς;

Τὸ ΠΟ'ΘΕΝ, ἐνίοτε μὲν ἐστιν ἐρωτηματικὸν, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ ποίου τόπου, ἢ ἀπὸ ποίας αἰτίας· [4] ἐνίοτε καὶ ἀπορρηματικόν. ὅτε καὶ [5] ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς λαμβάνεται, ὡς παρ' [6] Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ [1] ὡς μὲν ἀξίαν· πόθεν;

ΠΟ'-

Ἐπιγράψαι ἐπὶ τὸ μνῆμα &c. καὶ τὸ γυναικὸς τοὔνομα, καὶ ποταπὴ ἐστι· ubi scribendum foret ποδαπὴ, si vera sit Grammaticorum distinctio. ut jam observavit ὁ πάνυ *D'Orvillius*, credens cum aliis haec vocabula non magis differre, quam τάπις & δαπὶς &c. ad Charit. Lib. III. cap. 9. ποταπὸς εἶδος. Mox περὶ δὲ τοῦ τρ. Burm. Oud.

1 Καὶ Λιβαν. ε. τ. π. τὸλ. μ.] Tom. I. pag. 302. ubi ποδαπὴ. Eodem sensu *Matth.* VIII, 27. ποταπός οὗτος, ὅτι κ. τ. λ conf. omnino *Erasm. Schmid.* ad h. l. Stoeber.

2 Ποταπὴ τὴν γλῶτταν.] Contra *Thomae* sententiam vulgo in *Libanii* Tom. I. pag. 302. D. editur ποδαπή. Sicut MSS. passim variant. Oudend.

3 Κάλλιον &c. ὁποῖος, ἢ ποταπός.] An legendum ἢ ποδαπός? ut conjecit D. *Heinsius*. quia ex *Thomae* & *Phrynichi* sententia ποδαπὸς non de moribus, sed solum de genere vel patria dicitur; cum ποταπὸς idem sit, qui ποῖος. Videntur tamen potius hi magistri in interrogatione de moribus praetulisse ποῖος vel ὁποῖος, etiam τοῦ ποταπὸς, ob dubiam ejus vocis significationem; licet praeterquam in sacris litteris, ad quas respiciunt, etiam de moribus dixit *Lucianus* Tom. II. p. 855. ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος; Idem.

4 Ἐνίοτε καὶ.] Codd. A. B. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπ. Stoeber.

5 Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς] Codd. A. B. addunt λαμβάνεται. Idem.

Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς λαμβάνεται.] Verbum addidi ex MSS. Leidd. Burm. & *Phavorino*; nec non interrogationis signum post πόθεν. V. *Scholiasten* ad *Euripidis* l. vs. 613. At sic legendum opinor in *Hesychio*: Πόθεν, ἀπὸ τινος μέρους. ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὔπω. vulgo ἢ μ. ὑποκρ. α. τ. οὔτω. *Suidas*. πόθεν. ἀρνητικόν. ἴσον τοῦ οὐδαμῶς. Oudend.

6 Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ.] Vs. 613. Stoeber.

1 Πό-

[1] ΠΟ'ΛΙΣ μὲν καὶ ὁ τόπος, καὶ οἱ κατοικοῦντες. [2] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

[3] Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα πάσχω.

ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος. Ὅμηρος [4] ἐν π' Ἰλιάδος·

Φράζεο νῦν, ὅπως καὶ πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις.

Οὐ μόνον ΠΟΛΙΤΕΥ'ΟΜΑΙ, ἀλλὰ καὶ [5] πολιτεύω. Θου-

---

1 Πόλις.] Vid. *Adrianus* Isagog. in S. Script. pag. 6. *Tzetzes* ad *Hesiodi* Op. & D. pag. 69. *Himerius* Declamat. p. 42. ἄνδρες γὰρ αἱ πόλεις, οὐκ οἰκοδομήματα. conf. *Stephanus* Byz. de Urb. v. ἄστυ, & Th. *Gatacker* Adverf. Mifceil. Pofth. cap. 14. pag. 556. *Tryphiodorus* de Excidio Ilii vf. 441.

Ἀφραδίῃ τε βέβυστο μεθημοσύνῃ τε καὶ μήνῃ
Πᾶσα πόλις.

Quem locum idcirco adduximus, ut eum liberemus a mendo, in quo tollendo fruftra hactenus defudarunt editores. Corr.

Ἀφραδίῃ τε βέβυστο μεθημοσύνῃ κυμαίνει
Πᾶσα πόλις.

2 Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ.] Dum locus hic nobis defideratur, ad *Hec.* vf. 281. *Phoeniff.* vf. 452. & *Oreft.* vf. 727. feq. lectorem ablegamus. STOEB.

3 Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα πάσχω.] Haec verba nequaquam reperiuntur in *Euripidis* Orefte; fed fimilia in aliis ejus Tragoediis occurrunt, quae hic copulavit *Thomas*: fiquidem ipfe haec adjecerit; nam neque in *Ammonio*, ex quo fua haufit pag. 115. neque in *Phavorino* legas; licet illi *Homeri* exemplum quoque notaverint. Ceterum confule notam Cl. *Hemfterhufii* ad *Scholiaften Ariftoph.* Plut. vf. 601. Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει; & *Valkenaarii* ad *Eurip.* Phoen. vf. 616. OUDEND.

4 Ἐν π' Ἰλιάδος.] Scrib. ρ' vid. vf. 144. & Noftrum corrige fic: φρ. ν. ὅππως κε πολ. καὶ ἄστυ σαώσῃς. conf. *Ammon.* STOEBER.

Sic etiam vitiofe in *Phavorino* pro P. & ὅππως κε π. κ. α. σαώσῃς. eft vf. 144. Monuit jam Cl. *Valkenaar.* ad *Ammon.* pag. 116. OUDEND.

5 Πολιτεύω.] *Ifocrat.* ad *Demon.* pag. 57. hinc πολιτεύομαι paffiva fignificatione eft apud *Ifocrat.* ad *Nicocl.* p. 68. DRAKENB.

Proprie civem ago, feu civis fum, uti βουλεύω, fenator fum.

¹ Θουκυδίδης· κακῶς ² ἔστε σφᾶς αὐτοὺς καὶ τοὺς συμμάχους ἐπολιτεύσαν. πολιτεύτης δὲ οὐκέτι, ἀλλὰ δημαγωγός. ἔστι δὲ καὶ πολιτεύομαι τὸ μάχομαι. Δημοσθένης· ³ πρότερον μὲν γὰρ ⁴ εἰσεφέρετε κατὰ συμμορίας· ⁵ νυνὶ δὲ πολιτεύεσθε κατὰ συμμορίας. ⁶ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ⁷ ἣν γράψωμαί σοι φιλίας ἀδικουμένης· ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος, ὡς ἐμοὶ δοκοῦν, ἐπολιτεύετο κατὰ Σαββατίου τῷ μακαρίτῃ φόῳ.

⁸ ΠΟΛΙΤΗΣ λέγε τῷ δεῖνι, ἤγουν συμπολίτης· πολίτης δὲ

ſum, πρυτανεύω, ſum Prytanis. *Xenophon* Hellen. Lib. III. pag. 484. παρακελευσάμενος ὥσπερ Ἕλληνας καὶ ἐλευθέρους χρὴ, οὕτω πολιτεύειν, id eſt, *ut tales ſe cives praeberent*: male interpres, ut *rempublicam adminiſtrarent*: ibi enim ſermo eſt de omnibus civibus, non de quibusdam tantum. SALLIER.

1 Θουκυδίδης.] Lib. II. pag. 142. D. ubi ἔστε, quam lectionem Cod. A. tuetur. Cod. vero B. habet ἴστε, male. Poſt melior vulgata ξυμμαχ. pro συμμαχ. STOEBER.

2 Ἔστε σφᾶς αὐτούς.] Ita emendavi ex *Thucydide* Lib. II. §. 65. adjutus quoque MSS. Leid. pr. & Burm. De hiſce & πολιτεύτῃ vide etiam *Moerida*. OUDEND.

3 Πρότερον μὲν γάρ.] Cod. A. delet μὲν· mox idem cum Cod. B. εἰσεφέρετε pro . . . . ρητε. STOEBER.

4 Εἰσεφέρετε κ. σ. νυνὶ δὲ &c.] Eſt in *Demoſth.* Olynth. II. pag. 25. C. Mendoſe hic in Ed. *Blank.* circumferebatur εἰσεφέρητε. Ex Leid. pr. & Burman. reſtitui quoque νυνὶ pro νῦν· licet νῦν legatur altero *Demoſth.* loco de Rep. Ordin. p. 126. A. OUD.

5 Νῦν δὲ πολιτεύεσθε κ. σ.] Deſunt haec in B. STOEB.

6 Καὶ Συνέσιος.] Pag. 203. D. ubi σε pro σοι. IDEM.

7 Ἣν γράψωμαί σοι.] Epiſt. 60. pag. 203. ubi vulgo σε. Hic ἂν Edd. pp. OUDEND.

8 Πολίτης] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 737. DRAKENB.

Vid. CCL. VV. Not. ad *Lucian.* Soloec. Tom. III. p. 562. conf. noſter ſupr. in δημότης. ξύνδουλος habet *Theopomp.* apud *Athen.* pag. 471. WITT.

V. ſupra in δημότης. Vox πρόσκαιρος, *temporaria*, male vertitur in *Herodiani* Fr. p. 215. *opportuna*; ut bene advertit *Scaliger*. OUDEND.

Vid. *Schol. Sophocl.* ad *Oedip. Tyr.* verſ. 521. Inſcript. apud *Wheler.* Itiner. Tom. I. p. 121. & 232. *Gregor.* Naz. in Epiſt. pag. 110. ἀλλὰ τίμησον μὲν πάντας πολίτας καὶ πολιτευτάς. conf. *Wetſtein.* ad N. F. Tom. II. pag. 245.

1 Ἀντ.

δὲ πόλεως. πολίτης, δημότης, φυλέτης, ἄνευ τῆς σὺν λέγων, Ἀττικῶς ἐρεῖς. συνέφηβος δὲ, καὶ συνθιασώτης, καὶ συμπότης, ὅτι καὶ πρόσκαιρος αὐτῶν ἡ κοινωνία. ἐπὶ δὲ τῶν προτέρων οὐχ ὁμοίως.

Οὐδεὶς τῶν ῥητόρων τὸ ΠΟΛΛΑ'ΚΙΣ [1] ἀντὶ τοῦ ἅπαξ εἶπε. κοινὸν γάρ ἐστιν. ὡσαύτως οὐδὲ παιδεύειν, [2] ἀντὶ τοῦ κολάζειν. ἀλλὰ παρὰ μόνῃ τῇ θείᾳ γραφῇ τοῦτο [3] εὑρίσκεται.

ΠΟΛΥ'ΤΙΜΟΝ, τὸ πολλοῦ τιμήματος ἠγορασμένον· πολυτίμητον δὲ, τὸ πολλῆς τιμῆς ἢ δόξης ἀξιωθέν. Ἀριστοφάνης [4] ἐν Νεφέλαις· ὦ πολυτίμητοι νεφέλαι.

[5] ΠΟΜΠΗ', ἡ ἐν ταῖς τῶν θεῶν πανηγύρεσιν πρόοδος. καὶ πομπεῖα, τὰ θυμιατήρια, οἷς ἐχρῶντο ἐν ταῖς πομπαῖς, καὶ αἱ χέρνιβες, [6] ὡς Θουκυδίδης. πομπὴ καὶ ἡ μετὰ τὴν νίκην ἐν θριάμβῳ πρόοδος. [7] Συνέσιος ἐν ἐπι-

---

1 Ἀντὶ τοῦ ἅπαξ.] I. e. pro *nonnunquam*, non *femel.* Vide omnino ad V. ἐπεῖδεν. De παιδεύειν pro κολάζειν adi *Suiceri* Thefaurum. OUDEND.

2 Ἀντὶ τοῦ κολάζειν.] Id eft, verbis aut verberibus caftigare, quo fenfu non incommode videntur accipi poffe haec *Luciani* Tom. I. pag. 30. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπινον, καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν οὐ πικρῶς οὐδ' ἀντικρὺς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιτο βιοῦν. SAL.

3 Εὑρίσκεται.] Sequitur in A. & B. πλέω, τὸ μετὰ νεὼς περᾶν τὴν θάλασσαν· νέω δὲ τὸ κολυμβᾶν. STOEBER.

Vide pag. 719. OUDEND.

4 Ἐν Νεφέλαις.] Vf. 268. 292, 327. Confer hic *Ammon.* p. 118. fupra pro ἢ δ. Burm. ἠγνοδ. IDEM.

5 Πομπή.] Conf. *Ammon.* h. e. & *Meurf.* Lect. Attic. II, 15. qui *Thomam* emendat. WITTER.

6 Ὡς Θουκυδίδης.] Lib. VI. pag. 448. C. STOEBER.

Sic etiam *Moeris* in hac voce. Male, ut exiftimo, pro Δημοσθένης, non vero librariorum, fed magiftrorum culpa. Adi ad *Hefych.* & *Suidam* coll. cum Gloffario *Albert.* p. 337. *Duk.* praef. ad Thucyd. p. 13. Verum *Meurfius* in Lect. Att. Lib. II. cap. 15. citat quafi e *Thoma*, ὡς Δημοσθένης· ἀλλ' Ἀνδροτίων πομπεῖ (πομπείων) ἐπισκευαστής. Leguntur in Mofchopuli Ecl. ex *Demofth.* Or. in Timocr. p. 801. F. OUDEND.

7 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ.] Pag. 180. B. ubi Λιβύη STOEBER.

Ἐν ἐπιστολῇ.] Ep. XL. pag. 180. pro κατάγης in Burm. Edd. Rom.

ἐπιϛολῇ τῇ, ἔπεμψα σοι δῶρον ἵππον ἀκροφυέϛαϊον. καὶ ὅταν κατάγῃς ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροπαίῳ πομπίω ἐπινίκιον. [1] Πομπεία δὲ καὶ ἡ ὕβρις. ὡς Δημοσθένης· τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕϛερον. παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς πομπεύοντας χρῆσθαι πρὸς ἀλλήλας σκώμμασι. καὶ πομπεύω, τὸ ὑβρίζω. πομπεία καὶ ὁ μετὰ κάλλους καὶ ὡραϊσμοῦ θεατρισμός. [2] Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· θέα [3] τὰ κάλλη καὶ τὴν πομπείαν τῆς φύσεως. καὶ πομπεύω, τὸ δημοσίᾳ περιέρχομαι. [4] ὁ αὐτὸς ἐν ἐπιϛολῇ τῇ, τρίτη μὲν ἦν Αἰγίνη κειμένῳ· ἅπασι τοῖς παρασήμοις ἐπόμπευεν διὰ Τευχείρων ἐλαύνεσα.

ΠΟΜΠΟ'Σ, ὁ περιπέμπων καὶ [5] ὁδηγῶν. [6] Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· ἡμᾶς δὲ πομπὰς καὶ κομιϛῆρας κόρης. καὶ πόμπιμος, ὁ δυνάμενος περιπέμπειν, καὶ ὁδηγεῖν τινά, ὡς ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἐν Φοινίσσαις· πόμπιμος ὁ δαίμων.

ΠΟ'Ρ-

Rom. Vasc. inepte κατὰ γῆς. OUDEND.

1 Πομπεία δὲ καὶ ἡ ὕβρις.] Vid. *Cuperus* Observ. Lib. I. cap. 12. DRAKENB.

Menander apud *Harpocr.* h. v. quem vide. Idem de voce πομπὴ dixeris. Vide *Cuper.* Observ. Lib. I. cap. 12. pag. 101. STOEBER.

Novam paragraphum hic ordiuntur MSS. & Edd. Vett. *Phavorinus* addit θηλυκῶς. *Demosthenis* locus est pro *Ctesiph.* pag. 474. C. quem innuit quoque *Harpocration*, & ex eo *Suidas* V. & *Cuper.* Lib. I. Obs. cap. 12. OUDEND.

2 Συνέσιος.] Pag. 70. A. ubi τὴν πομπ. καὶ τὰ κάλλη τῆς φύσεως. STOEBER.

3 Τὰ κάλλη καὶ τ. πομπείαν.] Inverso ordine in *Synes.* pag. 70. A. τὴν πομπείαν καὶ τὰ κάλλη. alter locus est Ep. 3. pag. 160. OUDEND.

4 Ὁ αὐτός.] Pag. 158. D. τρίτ. μ. ἦν Αἰγ. κειμ. Desunt haec in Cod. B. STOEBER

5 Οἰδηγῶν.] Scrib. ὁδηγ. Sic A. B. & Rom. IDEM.

6 Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ.] Vers. 222. ubi pro δὴ leg. δὲ, quam lectionem tuentur A. & B. IDEM.

Ἐν Ἑκάβῃ.] Vers. 222. ex quo & MSS. Leid. pr. Burm. ac Vett. Edd. restitui δὲ pro δή. Sicut & typothetarum sustuli vitium οἰδηγῶν. Alter *Euripidis* locus est vs. 991. Phoen. OUDEND.

1 Πόρ-

[1] ΠΟ´ΡΚΟΥΣ Ἀττικοὶ λέγουσι, οὓς κύρτους Ἕλληνες.

[2] ΠΟΡΝΟΚΟ´ΠΟΣ, Μένανδρος λέγει· οἱ δ᾽ ἀρχαῖοι, [3] πορνότριψ, ὃ καὶ κρεῖττον. τούτοις καὶ [4] Συνέσιος ἑπόμενός φησιν ἐν ἐπιστολῇ [5] τῇ, ὃ καὶ τοὔνομα δοῦλος, καὶ τὴν προαίρεσιν· ὁ γὰρ ἰδὼν τὸν πορνότριβα στοβοῦντα διὰ τῆς ἀγορᾶς.

[6] ΠΟΤΝΙΩ͂ΜΑΙ, τὸ δυσφορῶ, καὶ μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκε-

---

1 Πόρκους. &c.] Sic quoque *Moeris* & ferme *Hesych.* Sed alii cum *Platone* πόρκους & κύρτους distinguunt. Adi *Etym.* M. & *Suidam* coll. cum *Poll.* Lib. I. §. 97. VII, 137. X, 132. & Comment. OUDEND.

2 Πορνοκόπος.] Eadem habet *Phrynichus* : πορνοκόπος, inquit, οὕτω Μένανδρος. οἱ δὲ ἀρχαῖοι πορνότριψ λέγουσιν. *Menander* igitur ea voce usus fuerat; sed, qui sequeretur, videtur habuisse neminem, si scriptores Ecclesiasticos excipias, à quibus usurpari solet. Ita *Basilius* Tom. I. p. 1101. ὅρα οὖν εἰ δύνασαι τροπολογῶν τοὺς μεθύσους καὶ πορνοκόπους εἰς τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια διδόντας τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν, καὶ ὕστερον γυμνοτέρους ὑπέρ τοῦ περιπατοῦντας κατὰ τὴν παροιμίαν, τοιούτους ὠνόμασε τοὺς πίπτοντας τῷ ποτήματι, τουτέστι τῇ ἀμετρίᾳ τοῦ πότου. Ita quoque *Greg.* Nyss. Tom. I. pag. 635. hinc apud *Chrys.* Tom. VI. pag. 579. πορνοκόπα ἔθη. quam ob rem qui voluerint Attice loqui, iis praeferendum nomen πορνότριψ, cujus tamen exempla in lexico *Stephani* desiderantur: at praeter *Synesium*, cujus meminit *Thomas*, usurpatur à *Themistio* Orat. IX. ni fallimur: nam locus nunc non succurrit. SALLIER.

Idem observavit *Phrynich.* p. 182. ubi vide Comment. In *Hesychii* Ed. Screvel. male legitur πορνωκόπος. Leno vero plerumque audit πορνοβοσκός· unde πορνοβοσκεῖν *Theoph.* Char. cap. 6. *Palaeph.* F. III. OUD.

3 Πορνότριψ.] Et πορνοβοσκὸς apud *Aeschin.* Timarch. p. 187. B. STOEBER.

4 Καὶ Συνέσιος.] Pag. 178. B. IDEM.

5 Τῇ, ὃ καὶ τοὔνομα δοῦλος καὶ τὴν προαίρεσιν.] Sunt primae Ep. 32. voces, qualibus saepe signare solet eam, quam citat. Hic tamen hae voces in Leidd. & Burm. non comparent, nec vulgo in V. Ἀποσοβῶ· ubi idem exemplum producitur. Sicut omittunt eas MSS. in V. Πομπή, & Ποτνιῶμαι, ex Ep. 139. pag. 276. & in Πρέσβεις. OUDEND.

6 Ποτνιῶμαι.] An de feminis tantum usurpandum, disquirit *Spanh.* ad *Callim.* pag. 309. Affirmativam tuetur *Hellad.* apud *Photium* col. m. 1589, 50. quo

ἱκετεύω. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, τῶν ἐρώτων οἱ μὲν χαμαὶ ἐρχομένας καὶ ἀνθρωπικὰς τὰς ἀρχὰς ἔχοντες· τί οὖν ποτνιᾷ, καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων εἴχεις.

[2] ΠΟΥ καὶ τοπικὸν, καὶ ἐρωτηματικόν [3] ἐστι. καὶ ἀντὶ τοῦ ἴσως, καὶ ἀργόν. [4] πῶς καὶ ἁπλῶς ἐρωτηματικόν ἐστιν, ὡς ἐν τῷ, [5] πῶς ἔχει τὰ τῶν ἀγρῶν; καὶ ἔμφασιν πρὸς τούτω ἔχον τοῦ κατὰ πολύ. [6] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἐγὼ δὲ [7] τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεί; ἤγουν, λίαν ἐμὸς οὗτος ὁ τρόπος. ἐστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον· ὅπερ καὶ ἀεὶ ἐγκλίνεται. [8] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· δοκεῖν γε δὴ πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν. καὶ ἀμφότερα δὲ, τό τε ἁπλῶς ἐρωτηματικὸν, καὶ τὸ κατά τινα τρόπον, καὶ πῶς καὶ ὅπως γράφονται, καὶ ὅπη, ὡς ὁ ῥυθμὸς ἀπαιτεῖ.

[9] ΠΡΑ'ΤΤΩ, πράξω, πέπραχα, ἔπραξα, καὶ οἱ ἐξ αὐ-

---

quo facere etiam omnino videtur *Aristid.* Themistocl. Tom. II. pag. 193. ἀκούων παίδων καὶ γυναικῶν ποτνιωμένων. STOEBER.

1 Συνέσιος.] Pag. 276. C. vid. etiam pag. 162. C. WITTER.

2 Ποῦ.] Conf. *Triclin.* ad *Sophocl.* Ajac. Mastigoph. vs. 176.

3 Ἐστι.] Carent verbo MSS. Leidd. Burm. & *Phavor.* Dein τὸ πῶς, & ὡς τὸ πῶς ἔχει τὰ τῶν ἀγρῶν & κατὰ πολὺ, &c. dant iidem. Pro ἁπλῶς male in *Phavor.* ὅπως. Opponuntur enim ἁπλῶς ἐρωτ. & καὶ ἔμφασιν πρὸς τούτῳ &c. Τὰ τῶν ἀγρ. in textum admisi. OUDEND.

4 Πῶς.] Cod. A. B. τὸ πῶς. STOEBER.

5 Πῶς ἔχει τῶν ἀγρῶν.] Sic πῶς ἔχει τὰ χρήματα *Laërt.* p. 68. A. WITTER.

6 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] Vers. 245. STOEBER.

7 Τούτου τοῦ τρόπου πῶς] Emphasin cum interrogatione habere in *Aristoph.* Pluto vers. 246. particulam πῶς, *Budaeus*, aliique etiam statuerunt; quorum sententiam idcirco hic confirmat *Thomas*, & ex illo *Phavorinus*. Sed *Devario* de Partic. pag. 439. & *Hemsterhusio* rectius ἀόριστον videtur, ut & alieno nitatur accentu, & interrogatione emphatica careat: uti in seq. *Aristidis* exemplo e Tom. I. pag. 91. Dein γράφεται Leid. sec. OUDEND.

8 Ἀριστείδης.] Init. *Paneg.* p. 4. A. lin. 3. WITTER.

9 Πράττειν.] Praecipue tria significat, 1. *facere*, 2. *affectum esse hoc vel illo modo*. 3. *exigere*. Prima significatio est notis-

αὐτῶν χρόνοι, [1] μετὰ μὲν τοῦ εὖ ἢ κακῶς προσθήκης, [2] ἢ τοῦ βελτίον, ἢ τοῦ χεῖρον, ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου, [3] πάθος δηλοῦσι· χωρὶς δὲ προσθήκης, ἐνέργειαν. τὸ δὲ πέπραγα, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ χρόνοι, [4] καὶ μετὰ προσθήκης, καὶ χωρὶς προσθήκης ἀεὶ πάθος ἐμφαίνουσι.

Πράττω οὐ μόνον τὸ ποιῶ, [5] καὶ πάσχω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτῶ, ὃ καὶ εἰσπράττω λέγομεν. Συνέσιος [6] ἐν ἐπιστολῇ

---

tissima: altera dignoscitur ex adjuncto εὖ vel κακῶς simili: tertia Atticis etiam usitatissima, *Aristoph.* Thesmoph. πράττειν τόκον, i. e. ἀπαιτεῖν. Idem Ran. ἐπειδὰν τ' ἀργύριον ἐπραττόμην. Ita apud *Luc.* Euang. III. 13. ubi Jesus publicanis edicit: μηδὲν πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον ὑμῖν πράσσετε· *Nihil plus exigite quam publicitus est constitutum.* Malè ibi Vulgatus: *Nihil amplius, quam quod vobis constitutum est, faciatis.* BOS.

Πράττω.] *Wetstein.* ad N. F. T. II. pag. 626.

1 Μετὰ μὲν τοῦ εὖ ἢ &c.] *Anton.* Liberal. cap. I. DRAKENB.

2 Ἢ τοῦ βελτίον ἢ τοῦ χεῖρον.] Delet Cod. B. nec leguntur apud *Phavor.* Invito forte Magistro ab aliena manu inserta. STOEBER.

Desunt MSS. Leidd. Burm. & *Phavor.* Contra paullo post ex iisdem addidi καὶ χωρὶς προσθήκης, ut mens *Thomae* flagitat. OUDEND.

3 Πάθος δηλοῦσι, χωρὶς &c.] Sic corrigendus è Nostro *Phavorin.* ubi deëst χωρὶς δὲ προσθήκης. STOEBER.

4 Καὶ μετὰ προσθήκης &c.] Addit Cod. B. καὶ χωρὶς προσθήκης, quod servavit quoque *Phav.* IDEM.

5 Καὶ πάσχω.] Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. pag. 254. Vicissim πάσχω pro πράττω sumi putamus ab eodem *Comico* Nub. vs. 662. & apud *Lucian.* Ver. Histor. Lib. I. pag. 72. οὐδὲν γὰρ πέπονθεν ἀξιόλογον. Rarius est, quod observat *Cuper.* pag. 314. πράττειν etiam pro θύειν usurpari. Sic αἷμα πράττειν *occidere*, loquendi formula ex *Euripide* prodita ab eodem Lib. III. Observ. pag. 348. IDEM.

6 Ἐν ἐπιστολῇ τῇ] Epist. XLVII. pag. 186. Mox καὶ χωρὶς τῆς προσθέσεως non agnoscunt Leidd. & Burm. neque etiam ibi tam necessaria sunt; cum πράττομαι simplex jam dixerit *Thomas* valere νῦν τὸ ἀπαιτῶ &c. Sic enim rursus in MSS. & *Phavor.* vulgo abest τὸ. *Platonis* verba invenias T. I. pag. 19. D. Adscripsit Socer exempla *Lysiae* in Orat. pro Milite pag. 114. & *Aeliani* Lib. VIII. V. H.

στολῇ τῇ, [1] ἀριθμεῖ καὶ Πέτρον· πρῶτον ἀρπάσας, καὶ ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος, ἔπειτα πράττει τὴν δίκην. πράττομαι δὲ, καὶ μετὰ τῆς προθέσεως καὶ χωρὶς τῆς προθέσεως, [2] καὶ τὸ ἀπαιτῶ καὶ τὸ ἀπαιτοῦμαι. [3] Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους, καὶ χρήματα πράττομαι.

[4] Τὸ μὲν ΠΡΕΠΕΙ, ἀεὶ δοτικῇ· τὸ δὲ πρέπον οὐ δοτικῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ γενικῇ. [5] Θουκυδίδης· [6] ὡς πρέπον ὑμῶν, καὶ ὡς ἡ χρεία προάγει. ὡσαύτως καὶ τὸ οἰκειοῦμαι, δοτικῇ πάντοτε· τὸ δὲ οἰκεῖός εἰμι, καὶ δοτικῇ καὶ γενικῇ.

[7] Οἱ ΠΡΕΣΒΕΙΣ, καὶ τοὺς πρέσβεις ἐρεῖς· [8] ὁ πρεσβευτὴς δὲ,

---

V. H. c. 18. Ἥρωα φόρους πραττόμενον. Adde *Suidam*. OUD.

1 Ἀριθμεῖ.] Cod. B.... μησί. Cod. A. inſcriptionem tacet. Locus eſt pag. 186. D. STOEB.

2 Καὶ ἀπαιτῶ.] A. B. τὸ ἀπ. IDEM.

3 Πλατ. ἐν Σωκρ. ἀπολογίᾳ.] Pag. 19. D. IDEM.

4 Τὸ μὲν Πρέπει, &c.] *Iſocrat.* ad *Demon.* pag. 59. DRAKENB.

5 Θουκυδίδης] Lib. III. pag. 205. ubi Cl. *Duker.* ὑμῶν recte legi contendit, n. 47. STOEBER.

6 Ὡς πρέπον ὑμῶν.] Probat hanc lectionem Cl. *Waſſe* (non *Duker.*) ad *Thucyd.* L. III. §. 59. Quod miror; cum Orationis nexus poſtulet ibi primam perſonam; ſicuti etiam hic Burm. & Oxon. habent ἡμῶν, & vulgo illic legitur ἡμῖν; quod & hic praebet Leid. pr. Vereor igitur, ne in vitioſum Codicem inciderit *Thomas*. Aliud enim exemplum neſcio, quo τὸ πρέπον vel πρέποντα cum Genitivo conſtruantur. OUDEND.

7 Οἱ Πρέσβεις, καὶ τοὺς πρέσβεις ἐρεῖς, ὁ πρεσβεύτης δὲ καὶ τὸν πρεσβεύτην.] Sic etiam habet Edit. Venet. Sed legendum: Οἱ Πρέσβεις καὶ τοὺς πρέσβεις ἐρεῖς, ὁ πρεσβεύτης δὲ καὶ τὸν πρεσβευτήν. Quibus verbis innuit *Thomas*, probatos ſcriptores in plur. dicere πρέσβεις pro *legatis*, ſed in ſing. eos uti alia voce, nimirum πρεσβευτής. Id ipſum docuit *Moſchopulus* h. v. Ἰστέον δὲ, ὅτι οἱ πρέσβεις εὑρίσκεται. ἑνικὸν δὲ οὐκ ἔτι· ἀντ' αὐτοῦ δὲ εὑρίσκεται ὁ πρεσβευτής. BOS.

Πρέσβεις.] Vid. Cel. *Weſſeling.* Obſ. Lib. I. cap. 30. pag. 132.

8 Οὐ πρεσβευτὴς] Cod. A. B. ὁ πρ. recte. STOEBER.

Οὐ πρεσβευτὴς δὲ καὶ &c.] Adde οὐ πρεσβευταὶ καὶ πρεσβευτὰς ἐρ. *Wolff.* Non opus eſt hac additione, ſed pro οὐ legi de-

ἢ, καὶ τ̃ πρεσβευτὴν. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· πρεσβευτὴς ὑπὸ τ̃ αὐτὸν χρόνον ἐξέπλευσεν. [2] ὥστε ἁμαρτάνει ὁ λέγων ἐπὶ πληθυντικοῦ [3] πρεσβευταὶ, καὶ πρεσ-

---

debet ὁ, ut vidit *Bosius*, quod servarunt nobis Leidd. & Burm. Codd. & reponi curavi, sensu clarissimo. Quamvis erret cum *Ammonio* pag. 120. *Thomas*; cum scribit, neminem classicorum πρεσβευταὶ, vel πρεσβευτὰς in plurali sc. numero dixisse. Contrarium docuerunt Cl. Viri, *Dukerus* ad *Thucydidis* citatum locum Lib. V. §. 4. *Wesseling* Observ. Lib. I. cap. 30. pag. 133. Quibus adde *Suidam* in πρέσβεις. OUDEND.

1 Θουκυδίδης ἐν τῇ έ.] Pag. 344. B. STOEBER.

2 ὥστε ἁμαρτάνει ὁ λέγων &c.] Probatissimis auctoribus a Cl. *Sallierio* productis addere lubet unum *Demosth.* locum, de Corona p. m. 323. C. περιγενόμενοι πρὸς ἐμὲ οἱ παρ' ὑμῶν πρεσβευταί κ. τ. λ. IDEM.

3 Πρεσβευταί.] Itaque *Thoma* judice qui nomen πρεσβευτὴς plurali numero usurpant, illis inter Atticos locus esse nequit. Quis autem grammatico nostro fretus, *Andocidem* & *Dinarchum* praestantissimos Oratores damnare velit, à quibus nomen, de quo disputatur, usurpatum esse constat? Ut ab *Andocide* initium faciamus, ea voce utitur p. 288. πρεσβευτὰς οὖν πάντας ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ πρέσβεις ποιοῦμεν. πρέσβεις igitur & πρεσβευταὶ passim in usu apud Atticos. quod ostendunt & haec *Dinarchi* pag. 15. καὶ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Ἀσύλου ὠνίου ὄντος . . . καὶ δέκα τάλαντα αἰτοῦντος ὥστε ἀγαγεῖν τὴν βοήθειαν τοῖς Θηβαίοις, καὶ τ̃ πρεσβευτῶν ὡς αὐτὸν ἐλθόντων, &c. SALLIER.

Peccavit ergo ex nostri praecocis Graeculi mente, magnus iste Rex *Philippus*, apud *Demosth.* περὶ στεφ. pag. 157. scribendo: οἱ παρ' ὑμῶν πρεσβευταὶ, ubi promiscue, mox, in anteced. πρέσβεις ἐλθόντες, & statim ibidem, pag. 177. ἀκούσας τ̃ πρεσβευτῶν, ubi rursus in modo praecedentibus, pariter est πρέσβεις. In sermone autem contra *Timocrat.* pag. 490. ipse *Demosthenes*, non *Philippus*, aut alius, dixit manifestissime: ἡ τριήρης τὸ πλοῖον, ἄγουσα πρεσβευτὰς, atque sic in seqq. saepius. An igitur inter τοὺς δοκίμους, immo τοὺς δοκιμωτάτους Auctores Graecos, & quidem Atticos, referri haud mereatur ille omnium Oratorum princeps? Heu! pudeat te tuae nefandae dementiae, misellе Graecule! sed & venustissimus & castissimus *Alciphron* ita scribere nihil veritus fuit, Epist. 2. Lib. II. pag. 220. πρεσβευτὰς πρὸς ἡμᾶς διαπέμψεται; πρεσβευτῶν sic etiam recte dixit *Dinarchus*. occurrunt quoque similes indigne nimis habiti,

πρεσβευτάς. οὐδεὶς γὰρ τῶν δοκίμων εἶπε τοῦτο. εἰ καὶ [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ [2] τῇ, ἀνέχητος ἂν εἴη, εἰ μὴ πολλὴν χάριν εἰδείη Πτολεμαίοις· οὓς πρεσβευτὰς ᾑρῆσθαι παρὰ τοῦ δήμου πυνθάνομαι. [3] πρέσβυς δὲ, καὶ [4] πρεσβύτης, ὁ γέρων. [5] πρέσβυς μέν τοι ὁ παράκλήτωρ, παντελῶς ἀδόκιμόν ἐστι.

ΠΡΕΣ-

---

ti, praeter jus fasque gentium, a nostro, πρεσβευταὶ, apud *Dionys.* Halicarn. Lib. X. pag. 650. *Diodorum* Sic. Lib. XI. pag. 422. Tom. I. ubi vid. Celeb. *Wesseling.* & apud *Polyaenum* saepissime, nec non apud *Plutarch. Athen. Libanium* & alios, adeo, ut vix satis demirari hinc possim audacissimam hominis, suae linguae imperitissimi, obloquendi libidinem. Si enim de uno tantum legato sermo est, haud dubium est, πρεσβευτὴν recte dici; sed si de pluribus, quis quaeso, sanus dixerit πρεσβευτὴν, & non potius πρεσβευτὰς, id quod nec pueris incognitum? Hinc πρεσβευτὴς, de uno legato, apud *Demosth.* de Coron. pag. 188. & p. 205. 207. seq. περὶ τῶν πρεσβ. & alibi legitur: πρεσβευταὶ vero de pluribus legatis, ut ex locis supra indicatis, & multis aliis hic non indicatis, clarissime patet. Conf. *Budaei* Comment. Graec. Ling. p. 879. TRILLER.

1 Συνέσιος.] L. c. p. 249. A. STOEBER.

2 Τῇ &c. Πτολεμαίοις.] Desunt haec Leidd. & Burm. ut saepe, quae constituunt initium Ep. 105. πτολεμαίας Oxon. Edd. Rom. Vasc. Citata verba prostant pag. 249. A. εἰρῆσθαι Leid. pr. OUDEND.

3 Πρέσβυς δὲ.] A. B. βίς male. *Aesch.* de fals. Leg. p. m. 267. A. Φιλοχάρης δ' οὗτος, ὁ πρεσβύτατος ἀδελφὸς ἡμῶν κ. τ. λ. Mox ei subjungitur ἀφόβητος ὁ νεώτατος ἀδελφὸς ἡμῶν. STOEBER.

4 Πρεσβύτης.] Sic omnino legendum in *Xenoph.* Lib. VI. Ἀναβ. pag. 378. B. ἐντυγχάνουσι πρεσβύταις. Nempe ὁ πρεσβύτης *senex*, ὁ πρεσβευτὴς *legatus.* Sed in MSS. aliquando confusi. V. *Wass.* in Ind. *Thucydidis.* Hinc κακὸν πρεσβυτικὸν, *Aristophani* & aliis, restituendum quoque videtur *Aeliano* Lib. II. V. H. cap. 34. ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτικοῦ pro πρεσβυτιδίου. OUDEND.

5 Πρέσβυς μέν τοι ὁ παρακλήτωρ.] MSS. Leidd. Burm. & Ed. Rom. dant πρέσβις male, ut patet e *Cyrillo* & *Suida:* *Thomae* sententia est, πρέσβυς saepissime dici de *sene*, numquam vero de *legato* vel *deprecatore.* Et sic diserte quoque ait *Ammonius* pag. 120. quo loco si cum Cl. *Valkenaario* substituere placet πρεσβεύς, etiam hic erit ita legendum. Id haud opinor. IDEM.

1 Πίρ-

ΠΡΕΣΒΕΥΌΝΤΑΙ, οἱ τὰς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ [1] πέμποντες. καὶ διαπρεσβεύονται. [2] Λιβάνιος ἐν τῇ τῆ Πατρόκλα προθεωρία· πρεσβεύεται πρὸς αὐτὸν Ἀγαμέμνων. πρεσβεύουσι δὲ [3] καὶ πρεσβεύονται, οἱ πεμπόμενοι [4] εἰς πρεσβείαν. [5] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· τὰς ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένας ἔπεμπον. πρεσβεύω καὶ τὸ παρακαλῶ, δοτικῇ. [6] καὶ πρεσβεύω τὸ τιμῶ, αἰτια-

---

1 Πέμποντες.] Vid. Schol. *Thucyd.* Lib. I. pag. 19. DRAKENB.

2 Λιβάνιος.] L. c. Tom. II. pag. 256. B. conf. *Eundem* p. 266. A. WITTER.

Tom. I. pag. 256. Inepte hic in Leid. sec. legitur Πρόκλα. OUDEND.

3 Καὶ πρεσβεύονται, οἱ πεμπόμενοι.] Hoc negant *Ammonius* pag. 118. & *Phavorinus*. Et certe in prolato per *Thomam Thucydidis* e L. VIII. §. 89. loco aptius videtur legi πρεσβευόμενοι, sensu praecedente, quo saepius usus est *Thucydides*, quam πρεσβευομένας. Confer eum omnino, & Cl. *Dukerum*. πρεσβεύω pro πέμπομαι πρεσβευτής, cum aliis dixit *Xenophon* Lib. II. Ἀναβ. pag. 274. D. cujus locus turpissime editus est in *Suida* V. ὕπηγε pro ὑπήγετο. Quod recte monuit *Bos.* Animadv. cap. 49. Ceterum in MS. Burm. exaratum est οἱ πεμπ. πρὸς πρ. IDEM.

4 Εἰς πρεσβείαν.] Cod. B. Πρὸς. Sic πεπρεσβευκὼς *qui legationem obiit* apud *Aeschin.* l. m. c. STOEBER.

5 Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ.] Pag. 606. D. WITTER.

6 Πρεσβεύω, τὸ τιμῶ.] Vid. Schol. *Euripid.* & *Barnes.* ad *Hipp.* vs. 5. DRAKENB.

Synes. pag. 162. C. 259. D. *Arrian.* E. A. IV, 8. pag. 162. τὸν Κλεῖτον ἤδη οὐκ ἔτι ἐν ἑαυτῷ ὄντα πρεσβεύειν μὲν τὰ Φιλίππε, καταβάλλειν δὲ Ἀλέξανδρόν τε καὶ τὰ τούτε ἔργα. conf. *Liban.* Epist. pag. 60. lin. 1. *Thucydid.* Lib. II. pag. 105. A. W. *Eurip.* Hippol. vers. 5. ubi *Schol.* πρεσβεύω δὲ, τὸ ὑπερτιμῶ. οὕτως Ἀττικοί. πρεσβεύειν γὰρ τὸ τιμᾶν. Sic *Plato*: πρεσβεύομεν τὴν τέχνην. *Sympos.* pag. 186. B. STOEBER.

Euripid. in Hippol. vs. 5.

> Τὰς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη. TORREN.

Sophocl. in *Trach.* vs. 1073.

> Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρέσβεύσῃς πλέον.

Mox *Thucydidis* locum vide L. VI. §. 55. *Herodoteum* vero L. VII. cap. 2. ubi ἐπρέσβευε· Sed in MSS. hic & *Phavorino* ἐπρέσβευεν. Edd. Vett. ἐπρεσβευσεν, Blank. turpissime ἐπρέσβευσαν. OUDEND.

αἰτιατικῇ. πρεσβεύω. καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι, γενικῇ. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· διὰ τὸ πρεσβεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεῦσαι. [2] καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑβδόμῃ· τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσβευεν Ἀρτοβαζάνης.

Οὐ μόνον ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ, ἀλλὰ καὶ προβάτιον Ἀττικοί. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· προβατίου βίον λέγεις. καὶ πάλιν [4] ἐν τῷ αὐτῷ δράματι· ἑπόμενον τοῖς προβατίοις.

[5] ΠΡΟΒΟΛΗ', καὶ αὐτὰ τὰ ἀπαρχῆς ἄχει τέλους, [6] ὡς Ἑρμογένης φησὶ, καὶ ἡ κατὰ τῶν ἀσεβούντων [7] ἐν τοῖς Διονυσίοις κατηγορία· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἡ περὶ πάσης δί-

---

1 Θουκυδίδης.] L. c. p. 448. B. STOEBER.

2 Καὶ Ἡρόδοτος.] L. c. pag. 436. A. ubi ἐπ. [illegible] Sic quoque Codd. nostri & *Phavor.* IDEM.

3 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] Vers. 923. IDEM.

Ἐν Πλούτῳ] Vs. 923. ubi consule Cl. *Hemsterh.* *Xenoph.* Lib. VI. Ἀναβ. pag. 379. E. προβάτια ὀλίγα. Mox pro voce δράματι praebet Cod. Burm. προβατίων βληχώντων, καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ. Scil. vers. 293. est βληχώμενοί τε προβατίων &c. μέλη. Dein pro ἑπόμενον, quod etiam *Phavorinus* habet, dat Ed. Vasc. ἑπόμενος. *Aristoph.* textus vs. 299. ἡγούμενον. OUDEND.

4 Ἐν τῷ αὐτῷ δράματι.] Codex uterque cum *Phavor.* sic: ἐν α. δρ. προβατίων βληχώντων. καὶ πάλιν ἐν αὐτῷ· ἑπομ. τ. πρ. Prior locus legitur fab. cit. vs. 293. ubi: βληχώμενοί τε προβατίων. Alter ibid. vers. 299. sed pro ἑπομ. leg. ἡγούμενον. conf. quoque *Steph.* pag. 158. STOEB.

5 Προβολή.] Vox, qua rem agonisticam & bellicam spectat, scite explicata à *Cupero* Observ. Lib. I. pag. 89. *Harpocrat.* προβολὰς *propugnacula* dicit esse, *quae pro salute & imperio parantur.* Quo sensu apud *Sophocl.* Chorus de Ajace vers. 1200. Δείματος ἦν μοι προβολά. IDEM. Vid. Cl. *Taylor* ad *Demosth.* contra *Mid.* pag. 169.

6 Ὡς Ἑρμογένης.] Partit. Rhet. cap. περὶ ὅρου pag. 60. ubi ἀπ' ἀρχῆς. WITTER.

Ἑρμογένης.] Περὶ στάσεων. pag. 74. OUDEND.

7 Ἐν τοῖς Διονυσίοις κατηγορία.] De προβολῇ seu *actione, quae intendebatur in eum, qui in Bacchanalibus aliquid poena dignum commisit* conf. *Demosth.* Orat. in Midiam. *Ulpianus* ad *Demosth.* Orat. in Timocr. προβολὴ γὰρ ἐστιν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικούντων. Apud *Polluc.* Lib. VI. §. 176.

δίκης κατηγορία. [1] ὡς Αἰσχίνης· δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμεθα.

[2] ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ λέγε. τὸ δὲ ἔκθεμα, ἄχρηστον.

[3] ΠΡΟΕΔΩΚΕΝ ὁ δεῖνα τοῖς πολεμίοις τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ λάθρα καὶ ἐπιβούλως παρέδωκεν· ὅθεν καὶ [4] προδοσία, καὶ προδότης. καὶ προέδωκεν ὁ ποταμὸς, ἀντὶ τοῦ ἐνέδωκε καὶ ἐπέλιπεν. [5] Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑβδόμῃ· [6] οὐδέ μοι

---

§. 176. προβολὴ ἀδικήματος refertur inter ὀνόματα ἀδικημάτων. Vid. ibid. *Kuhn.* STOEBER.

Ἐν τοῖς Διονυσίοις.] Alii magis in genere ajunt περὶ τὰς ἑορτάς. Adi *Polluc.* Lib. VIII. §. 46. & Comment. tam de hoc quam sequenti vocis usu, item *Suidam.* Verba *Aeschinis* quaere pag. 418. B. de *Falsa Leg.* OUDEND.

1 Ὡς Αἰσχίνης.] De fals. Legat. p. m. 266. C. add. *Xenoph.* H. G. Lib. I. fin. pag. 452. οἵτινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, προβολὰς αὐτῶν εἶναι, καὶ ἐγγυητὰς καταστῆσαι, ἐὰν κριθῶσιν. STOEBER.

2 Πρόγραμμα —— ἄχρηστον.] Occurrit tamen vox posterior ἔκθεμα, apud *Dionys.* Halicarn. *Plutarch. Diog. Laërt.* & alios paullo recentiores, si recte memini: interim non negandum, longe elegantius esse illud alterum πρόγραμμα posteriori illo ἔκθεμα, ut pluribus exemplis ad *Phrynich.* ostendit *Hoeschelius.* TRILLER.

Vide ad *Phrynichum* pag. 104. OUDEND.

Vid. Franc. *Rous* Antiq. Attic. Lib. III. cap. 1. pag. 194.

3 Προέδωκεν ὁ ποταμός.] Elegans haec locutio apud *Dionem* Chrysostomum aliquoties occurrit, ut & apud *Strabonem*, & *Herodotum* ipsum. Sed loca ipsa jam diligentius evolvere haud vacat. TRILLER.

Theano in Epist. pag. 62. *Anthol.* Lib. III. cap. 6. epigr. 30. pag. 438. *Wetstein* ad N. F. Tom. II. pag. 263.

4 Προδοσία.] Habet *Aeschin.* l. m. c. p. 266. pr. STOEBER.

5 Ἡρόδοτος.] L. c. pag. 508. A. ubi: οὐδέν μοι θῶυμα παρέστατο πρ. τ. ῥ. π. ἐνίων. WITT. Codd. Regg. sic: οὐδέ μοι θῶμα παρισ. caet. ut in vulg. STOEBER.

6 Οὐδέ μοι δῶμα παρίσταται.] Ita edunt sine ullo sensu hic & in *Phavorino.* Leid. pr. θαῦμα. Auctor nempe ex *Herodoti* Lib. VII. cap. 187. vere descripserat θῶυμα, *mirum.* quod restitui e Cod. Burm. οὐδὲν *Herodoto* vulgo & ἐνίων, pro quo hic ἐστιν ὧν, quae desunt Cod. Oxon. & *Phavor.* Sed ἐστιν ὧν quin ab *Herodoti* manu sit, vix dubito. Consule *Vigerum* ejusque Commentat. cap. 5. Sect. 6. Dein ex Leid. pr. & Burm. rescripsi καταπινόντων epota ab exer-

citu.

μοι θαῦμα παρέςαι. προδῦναι τὰ ῥέεθρα τῶ ποταμῶν ἴςιν ὧν. [1] ἦγεν, ἐνδῦναι [2] καταπεθέντα τῷ ςρατοπέδῳ. λέγοιτο δ' ἂν [3] καὶ προδοσία, ἡ τοιαύτη ὕφεζις καὶ ἔκλειψις· [4] ἐ μίω καὶ προδότης.

[5] ΠΡΟΘΕΣΜΙ'Α, ῥητορικὸν· [6] διωρία, κοινόν.

Οὐ μόνον ΠΡΟΙ'ΣΧΩ, [7] καὶ προΐσχομαι, τὸ προβάλλομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ προέχομαι. [8] Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ· σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοιο. [9] καὶ Θουκυδίδης· ὅπερ μάλιςα προὔχονται.

[10] ΠΡΟΚΟ'ΠΤΕΙΝ, δόκιμον· τὸ δὲ ὄνομα [11] ἡ προκοπὴ, ἀδόκιμον.

ΠΡΟ'

---

situ. Vulgo fine fenfu κατὰ προθῦνται, ut & in Phavor. Tandem ἐ μίω, repofui pro μὲ, quod fola fuppofuit Blankardi negligentia. OUDEND.

1 Ἦγεν, ἐνδῦναι.] Non habet hoc loco Cod. A. fed poft ςρατοπέδῳ legit: ἦγεν ἐνδῦναι καὶ ἐπιλιπεῖν. STOEBER.

2 Καταποθῦντα.] Cod. A. B. καταποθέντα, IDEM.

3 Καὶ προδοσία.] Cod. B. καὶ ἡ προδ. IDEM.

4 Οὐ μὲ.] Cod. A. B. ἐ μὴν Sequitur in Cod. A. πεπράσομεν ἢ προδώσουσι. IDEM. Vide pag. 719. OUD.

5 Προθεσμία] Lucian. Tom. II. pag. 100. Demofth. de Coron. pag. 331. STOEB.

Artemidorus pag. 189.

6 Διωρία.] Duas effe vocis illius fignificationes docet Hefych., cum διωρίαν interpretatur διαζυγίαν, διαχωρισμὸν, temporis fcilicet intercapedinem. SAL.

Vide Suidam V. Διωρί-, Pauw. ad Phryn. pag. 10. Cl. Alberti ad Hefych. V. Διωρίαν, προθεσμίαν. ἐὰν διὰ τῦ ω μεγάλε, καιρὸν σημαίνει. OUD.

7 Καὶ προΐσχομαι] Scrib. προΐσχουσι. Sic etiam in A. & B. STOEBER.

8 Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ] L. c. vf. 80. IDEM.

Verf. 79. Thucydidis locus eft Lib. I. §. 140. OUDEND.

9 Καὶ Θουκυδίδης.] Lib. I. pag. 94. C. STOEBER.

10 Προκόπτειν δόκιμον] Cum Noftro confentiunt Phrynichus, Suidas &c. diffentiunt Lucian. in Soloecifta & Plato, qui pro προκόπτειν dicunt ἐπιδιδόναι & ἐπίδοσιν λαβεῖν. τὸ δὲ ὄνομα, ἡ προκοπὴ (pergit Auctor.) ἀδόκιμον. pro hac voce Attici habent ἐπίδοσις. Suid. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' ἐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. vid. de hifce vocibus Soloecift. Lucian. pag. 745 BOS.

Vide Graev. ad Lucian. Soloec. pag. 745. DRAKENB.

11 Ἡ προκοπὴ ἀδόκιμον.] Vid.

[1] ΠΡΟ' μοίρας θανὼν, ὁ βιαίως ἀποθανών· [2] πρὸ ὥρας ᾖ, ὁ ἐν νεότητι.

[3] ΠΡΟΝΟΜΕΥ'ΕΙΝ, τὸ κατατρέχειν, καὶ σκυλεύειν. καὶ

Vid. *Graev.* ad Soloec. pag. 86. Witter.

Iterum hic Magiſtri ſui *Phrynichi* cantilenam canit temerarius diſcipulus *Thomas* noſter Magiſter, atque cum ipſo, infeliciſſime rejicit vocem optimis Auctoribus familiarem, uti ipſi *Luciano*, *Arriano*, *Epicteto*, inprimis *Plutarcho* atque *Polybio*, item & *Joſepho*, *Diodoro* Sic. *Diogeni* Laërtio, *Dionyſ.* Hal. immo & *Ciceroni*, aliisque ſaepius uſurpatam, prout exemplis abunde adductis ſolide oſtenderunt *Graevius* ad *Luciani* Soloeciſt. pag. 746. *Elsnerus*, in Obſſ. Sacr. Tom. II. p. 300. *Wolff.* in Cur. Philol. Sacr. in N. T. pag. 180. & pag. 466. Tom. III. *Schwart.* in Comment. Crit. Graec. Ling. N. T. pag. 1160. aliique plures. Nam in Sacro N. T. Codice hanc ipſam vocem elegantiſſimam aliquoties occurrere, doctis ſatis notum eſt. Id ipſum autem Grammatico noſtro moroſo, poene adjeciſſem, & impio, anſam dediſſe videtur, ut iſtam damnaret, ac ſuperbo dente arroderet, ut nempe ſemper maligne facere conſuevit, prout ubique aperte probavimus. Triller.

Ut in S. L. & alibi. Conſule omnino *Graevium* ad *Luciani* Soloeciſtam §. 33. *Phryn.* pag. 30. Oudend.

1 Πρὸ μοίρας &c.] Idem obſervavit *Ammonius* pag. 120. Et plerumque vera reperietur obſervatio, non ſemper tamen. Nam προμοίρους θανάτους *Aelianus* adſcribit juventuti peſtilentia conſumptae, ſive ἀώρους apud *Suidam* V. Νεολαία & Προμοίροις. πρόωρος μοῖρα in Epigr. Crinagorae, de quo &c. vide Cl. *D'Orvillium* ad *Charit.* p. 129. &c. Oudend.

2 Πρὸ ὥρας ᾖ, ὁ ἐν νεότητι.] Ita *Lucianus*, Lib. de Luctu, pag. 303. Tom. II. de juvene, in primo aetatis flore, acerbo funere rapto, πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθη, quomodo & alibi ſaepe: ita & *Artemidorus*, Oneirocrit. Lib. IV. cap. 73. pag. 265. ἀποθανεῖν πρὸ ὥρας, ἐν σπαργάνοις, quod *Galenus*, in definit. Med. pag. 267. Tom. II. ſcite exprimit, per πρὸ τῆς καθηκούσης ἡλικίας, & *Achilles* Tat. Lib. I. pag. 31. per πρὸ καιροῦ τῆς ἥβης. Ceterum de ipſa illa phraſi πρὸ τῆς ὥρας, conf. ſi placet, Obſſ. noſtras Crit. Lib. IV. cap. 28. pag. 509. ſeqq. Triller.

3 Προνομεύειν.] Proprie paſci, quo ſenſu *Lucianus* Tom. II. pag. 529. de muſca ait: ἀμύνεται μέν τοι οὐ κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον ὡς σφὴξ καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἐλέφασι καὶ αὐτὴ ἔχουσα, προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται.

 Hinc

[1] καὶ προνομία, ἡ σκύλευσις. οὐχ εὕρηται δὲ οὔτε τὸ προνομεύειν, οὔτε ἡ προνομία, παρὰ ῥήτορσιν· ἀλλ' ἀντὶ τού-

---

Hinc *Achilles* Tat. pag. 227. de elephante differens, probofcida victum ipfis parare, προνομεύειν fcribit: μεταξὺ δὲ τούτων τῶν ὀδόντων, inquit, ἀνίσταται (minus recte in edit. *Salmaf.* legitur ἀνθίσταται) αὐτῷ προβοσκὶς κατὰ τὴν σάλπιγγα μὲν καὶ τὴν ὄψιν, καὶ τὸ μέγεθος, εὐπειθὴς δὲ πρὸς τὸν ἐλέφαντα· προνομεύει γοῦν αὐτῷ τὰς τροφὰς, καὶ πᾶν ὅτι οὖν ἐμποδὼν εὑρήσει σιτίον. Vox inde ad milites tranflata, qui pabulandi frumentandique caufa excurrunt: ita *Plutarchus* Tom. II. pag. 709. ἀληθῶς δὲ τοῦτο συμβαίνει τοῖς ξένους ἀγνώμονας ἢ φίλους δεχομένοις, μετὰ σκιῶν πολλῶν, ὥσπερ ἁρπυιῶν διαφορούντας τὰ δεῖπνα καὶ προνομεύοντας, id eft, hoftilem in modum diripientes. SALLIER.

[1] Καὶ προνομία.] *Direptio*, quae fignificatio potius cadit in nomen προνομὴ, quod apud *Xenophontem* & fcriptores facros occurrit: at προνομία eo fenfu ufurpatum nunquam deprehendimus. προνομείαν malit *Suidas*: προνομεύω, inquit, τὸ ληΐζω καὶ αἰχμαλωτίζω καὶ προνομεία, ἡ σκύλευσις. προνομίας δὲ τιμῆς πλείονος. quod tamen difcrimen nullo nititur fundamento. προνομεία, ut & προνομία, honos dicitur alicui ob dignitatem, vel ob virtutes, vel ob aliud quid exhibitus. nec dubitandi locum relinquunt haec *Luciani* Tom. I. pag. 827. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτεροι εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καὶ τινὰ προνομείαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ibi προνομείαν ἔχειν eft aliquo in loco effe: vulgo tamen προνομία fcribi folet. ita *Philo* pag. 290. ἀκοὴ μὲν οὖν διότι βραδεῖα καὶ θηλυτέρα δευτερεύουσαν ἐχέτω τάξιν, προνομίαν δ' ἔσω τις ἐξαίρετος τῇ ὁράσει, id eft, vifus primas obtineat. Sic etiam *Plutarchus* Mor. pag. 296. τῶν οὖν Πόλλιν ἐξεδρόντα τινὰς τιμὰς καὶ προνομίας καὶ ἀτελείας ἀποδοῦναι τὰς μὲν τοῖς ἱερεῦσι τῶν θεῶν, τὰς δὲ τοῖς ταφεῦσι τῶν τετελευτηκότων, ἐπιφημίσαντα καὶ ταύτας δαίμοσι χθονίοις, ὅπως ἀναφαίρετοι διαμένοιεν. Interpres reddit *privilegia*, recte, cum eandem habeat fignificationem apud *Julianum* Epift. pag. 171. πῶς οὖν εὔλογον, inquit, ἐκείνοις μὲν ὑπάρχειν τὴν ἀτέλειαν τὴν πάλαι δοθεῖσαν· τοὺς δὲ ἐπὶ ὁμοίοις δαπανήμασιν ἀφεθέντας πάλαι, τυχὸν δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ὑποταχθέντας, νῦν ἀφῃρῆσθαι τὴν προνομίαν, ἧς ἠξιώθησαν. IDEM.

Καὶ προνομία, mox οὔτε ἡ προνομία.] Codd. A. B. utroque loco προνομεία, non male. vid. apud *Lucian.* Abdic. pag. 179. &

τούτων, λῃΐζεσθαι καὶ καταστρέφειν, καὶ καταδρομή. τὰ δὲ πράγματα, λεῖα, καὶ σκῦλα πληθυντικῶς, καὶ λάφυρα· [1] λαφυραγωγῶ δὲ, καὶ λαφυραγωγία, ἀδόκιμα.

ΠΡΟΞΕΝΩ, οὐ μόνον [2] τὸ αἴτιος τινὶ τοῦδε γίνομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ξενοδοχῶ, γενικῇ συντασσόμενον. [3] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ [4] παραπρεσβείας· παρὰ σοὶ κατέλυον, Αἰσχίνη, καὶ σὺ προὐξένεις αὐτῶν, ὡσαύτως καὶ [5] πρόξενος, ὁ ξενοδόχος. [6] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν. προξενία δὲ, ἡ κοινὴ πρὸς πόλιν φιλία. [7] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἔσωζεν αὐτὸν τὸ σχῆμα τῆς προξενίας.

[8] ΠΡΟΟΡΩ, καὶ τὸ προβλέπω, καὶ τὸ φροντίζω. [9] Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· τοῦ σίτου προορέοντες.

ΠΡΟ-

& 180. conf *Graev.* ad Soloec. Tom. II. Edit. suae pag. 890. STOEBER.

Καὶ προνομία.] Ut in *Hesychio*. Leid. sec. Burm. προνομεία ut in *Suida*, quod praeferrem. προνομὴ & προνομαὶ melioribus. Dein εὑρίσκει), pro εὕρη), exaratur in omnibus, ut in V. Πολλάκις & saepius. OUDEND.

1 Λαφυραγωγῶ &c.] V. H. *Steph.* in Thes. *Gloss.* λαφυραγωγηθεὶς *spoliatus.* Λαφυραγωγὸς *praedator.* OUDEND.

2 Τὸ αἴτιος τινὶ κ. τ. λ.] Sic eleganter *Aristides* de urbe sua: αὐτὴ προξενεῖν τ' ἔρωτα αὐτῆς πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ αὐτὴ καταναγκάζειν. Tom. I. pag. 231. STOEBER.

3 Δημοσθένης.] Locus est de Corona p. m. 324. B. IDEM.

4 Παραπρεσβείας.] Στεφάνου pag. 486. A. *Sophoclis* in El. versus est 1454. *Aristidis* verba vide Tom. I. pag. 144. OUD.

5 Πρόξενος, ὁ ξενοδόχος.] Schol. *Aristoph.* Avib. vs. 1022. Προξένους ἐκάλουν, τοὺς τεταγμένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους, τοὺς ἐκ ἄλλων πόλεων ἥκοντας. Conf. *Hesych.* in voc. STOEBER.

6 Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vers. 1478. Codd. Nostri hic πρόξεν. male. IDEM.

7 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Pag. 13. A. ubi ἔσωσε. WITTER.

8 Προορῶ.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 58. DRAKENB.

9 Ἡρόδοτος ἐν γ'.] Pag. 253. D. ubi προορέωντες. προορῶ pro φροντίζω est apud *Thucyd.* Lib. I. pag. 12. C. STOEBER.

Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ.] Cap. 159. ubi Ionice editur προορέοντες· quamquam alibi ο in Edd. ser-

ΠΡΟΠΕΤΩ͂Σ, ἀδόκιμον· [1] προάλως δὲ, μόνος Φαβωρῖνος λέγει, [2] καὶ Συνέσιος, ἀδοκίμως.

[3] Τῷ ΠΡΟ'Σ 'Αττικοὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὑπὲρ χρῶνται ἐνίοτε. [4] 'Αριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν

---

servetur. V. *Porti* Lexicon in ἱερέω. Lib. II. cap. 121. ἐκείνων προορέων. OUDEND.

1 Προάλως δὲ.] Praeivit *Phrynichus*: προαλῶς. τοῦτο δοκεῖ μοι γυναικῶν εἶναι τοὔνομα. ἀνιῶμαι δὲ, ὅτι ἀνὴρ λόγου ἄξιος κέχρηται αὐτῷ Φαβωρῖνος· τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπομπώμεθα, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγωμεν προπετῶς. Sed uterque acerbe nimium. *Phavorino* enim antiquior *Lysis* Pythagoricus nomine προαλής utitur apud *Jamblichum* de Vita *Pythag*. p. 64. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήνω διδασκαλίαν, πολλὰ καὶ δεινὰ δρῶντι σαγηνεύοντες, οὐ κατὰ κόσμον, οὐδ' ὡς ἔτυχε, τὼς νεώς. τοιγαροῦν χαλεπώς τε καὶ προαλεῖς ἀπεργάζονται τὼς ἀκουστάς. ubi legendum fortasse προαλεῖς; ita enim ea vox scribi solet: testis auctor *Sapient*. cap. 30. vs. 8. υἱὸς ἀνειμένος ἐκβαίνει προαλής. testis & *Euseb*. Demonst. p. 111. οἱ δὲ ταῦτα μετερχέσθωσαν, καὶ τὰ τούτων ἔτι μοχθηρότερα, διὰ τὸ προαλὲς τῆς κακίας καὶ ἀπρόσδεκτον αὐτῆς. Accedit *Synesius* epist. 143. προαλῶς ἀκηκοέναι ῥηματίων σεμνοτέρων. Minus recte igitur *Nunnesius* Synesii nomen apud *Thomam* delendum esse existimat, ea de causa, quod in nonnullis grammatici illius MSS. codicibus non compareat: prius fuerat inquirendum, an nomen, de quo controversia est, ab ejus scriptis abesset; reperitur autem, idque cum uno λ, qua in re ipsi cum caeteris omnibus convenit, *Hesychio* scilicet, *Suida*, *Eustathio* ad *Hom*. *Photio* in Lex. MS. & *Philoxeno* in Glossis. SALLIER.

L. προαλῶς HEINS. ut testatur *Nunnesius* esse in MSto. Derivatur enim a προαλὴς, seu neutro προαλὲς, *declivi*, *prono* apud *Homerum* & *Apoll*. Rh. III. 73. *Hesych*. Hinc Metaphorice apud eundem, & *Suidam* in Προαλίσασθαι, προπετεύσασθαι. *Phrynicho* tamen etiam προάλως, unde auctor desumsit. Ibidem vero non legas, neque in MSS. *Nunn*. Leidd. pr. & Burm. καὶ Συνέσιος, qui tamen προάλως (ut editur) pro προπετῶς, usus est Ep. 142. quod *Hoeschel*. jam monuit. Forsan ad marginem ab aliquo fuere dein adjecta καὶ Συνέσιος. OUD.

2 Καὶ Συνέσιος.] Delet Cod. B. recte. vid. *Nunnes*. ad *Phrynich*. pag. 40 STOEBER.

3 Τῷ Πρὸς.] Cod. A. τὴν Πρὸς πρόθεσιν. IDEM.

4 'Αριστείδης.] L. c. pag. 36. ubi deest τοῦτο. pro ὑμ. ἐσ. vulg ἡμ. ἐστι WITTER. Sic etiam A. B. post quoque ὑμῶν ἡμ. pro ὑμῶν. STOEBER.

1 Πρὸς

ἐν Σικελίᾳ· τοῦτο [1] πρὸς ἡμῶν ἐστι. τουτέστιν, ὑπὲρ ἡμῶν. [2] καὶ Θουκυδίδης· οἱ δὲ μὴ ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενὰ νομίζοντες πρὸς ἐκείνων εἶναι.

Οὐ μόνον ΠΡΟΣΒΑ´ΛΛΩ τοῖσδε, ἀλλὰ καὶ προσβάλλω τάδε, εὕρηται. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [4] καί τοι μεσοῦντας μὲν ἔτι τῆς πορείας προσέβαλεν, ὥσπερ πνεῦμα ἀπὸ θαλάττης, βοὴ συμμιγής.

ΠΡΟΣ-

---

1 Πρὸς ἡμῶν.] Sic & ὑπὲρ ἡμῶν, pro ὑμ. edidi cum MSS. Leidd. Oxon. Burm. & ipso *Aristide* Tom. I. pag. 365. ubi ταυτὸ φρονεῖν πρὸς ἡμῶν ἐστίν. Dein καὶ abest a Leidd. Burm. *Thucydidis* verba habemus Lib. II. §. 86. ubi V. Iones quoque & *Herodotus* ita loquuntur. Lib. I. cap. 75. ἐλπίσας πρὸς ἑωϋτοῦ τὸν χρησμὸν εἶναι. Oud.

2 Καὶ Θουκυδίδης.] Vid. *Duker.* pag. 155. n. 11. Stoeber.

3 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Pag. 9. ubi ἔτι pro ἐπὶ. Witt. subscribunt Codd. A. B. Post προσβάλλω legitur in A. & B. Πίνακες. τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς ἐσθίομεν. καὶ αἱ διὰ σανίδων εἰκόνες. Πινάκια δὲ, οἷς ἐνεγράφετο τὰ κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων ἐγκλήματα, ὡς ἔχει καὶ τὸ κατὰ Μεγαρέων πινάκιον· καὶ ἐν οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο καὶ αἱ ἀρχαὶ, ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες ἄρχειν. Vidit hanc Glossam & suis inseruit *Moschopulus*, ex quo in fine legendum: οἱ λαχόντες δικάζειν, ἤγουν ἄρχειν. Vulgata *Moschop.* lectio habet, εἰσαγγελομ. quam tuentur Codd. nostri. Malim tamen εἰσαγγελλομ. cum *Harpocrat.* quem vid. voc. πινάκια. Stoeb. Vid. p. 714. Oud.

4 Καὶ τοι μεσοῦντας μὲν ἔτι τῆς πορείας.] Sic emendavi fide MSS. Leid. pr. & Burm. pro ἐπὶ. In *Aristidis* Tom. I. pag. 124. legitur οὖν ἔτι· ubi turpissime conjecit ultimus editor μεσοῦντος. Saltem tum debuisset legi μεσούσης. Sed vulgatum recte se habere docet *Thomae* observatio. μεσοῦν τῆς πορείας dicuntur, qui sunt in medio itinere; ut *Herodoto* Lib. I. cap. 181. μεσοῦντι δέ κου τῆς ἀναβάσιος ἐστὶ καταγωγή. Ad haec προσβάλλω cum Accusativo ita passim invenias praepositionis suae vi. *Aelian.* Lib. V. V. H. cap. 6. καὶ ὁ μὲν Ἥλιος αὐτὸν προσέβαλλεν. Lib. XIII. An. cap. 21. ὁρμὴ προσέβαλλε τῶν παρόντων τὰς ῥῖνας. at cap. 10. dixit προσβάλλει γὰρ αὐτοῖς ὁ τῶν προειρημένων ἀὴρ, ut *Luciano* Tom. II. p. 108. τοσοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· & saepe. Ceterum προσέβαλλεν vulgo in *Aristide*. Oudend.

[1] οὕτω καὶ περὶ τοῦ προσεῖπε νέῳ, καὶ τοῦ προσεφθέγξατο, καὶ περὶ τοῦ προσρήματος.. πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα οὕτως ἔχουσι.

Οὐ μόνον [2] ΠΡΟΣΕ'ΣΧΟΝ τῷ λιμένι, ἀλλὰ καὶ ἔσχον. [3] ὡς Θουκυδίδης· [4] ἐς Αἴγυπτον ἔσχον (αἱ νῆες) κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας. ἀντὶ τοῦ [5] προσωρμίσαντο. ὥσπερ δὲ φαμὲν, κατῆρεν εἰς τὸν λιμένα ἡ ναῦς, οὕτω καὶ κατέσχεν. [6] ὡς ὁ αὐτὸς· ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον. [7] καὶ πάλιν· ἐπετήρουν τὰς Ἀθηναίας, ἢ καταχήσουσιν. ἐπὶ δὲ ἀναγωγῆς ἀνέσχον οὐχ εὕρηται.

[8] ΠΡΟΣΕ'ΧΩ σοι τὸν νοῦν κάλλιον, ἢ προσέχω σοί μόνον. Ἀει-

---

1 Οὕτω γάρ.] Edit. Rom. καί. WITTER.

2 Προσέσχον.] Cod. B. προσέσχον. STOEBER.

3 Ὡς Θουκυδίδης.] Lib. I. p. 72. D. ubi ἐς pro εἰς. abest etiam αἱ νῆες. conf. *Eund.* L. III. pag. 190. D. pag. 235. B. &c. *Polyaen.* I, 13. 1. *Synes.* pag. 189. A. WITTER.

4 Ἐς Αἴγυπτον ἔσχον (αἱ νῆες) κατὰ &c.] Parenthesi inclusi voces a *Thoma* sensus supplendi gratia additas, nec apud *Thucydidem* Lib. I. §. 110. legendas. ἐς edidi fide Leid. pr. & Burm. pro εἰς. Ex iisdem exprimi curavi προσωρμίσαντο, ut optime conjecit Cl. *Dukerus*: idemque reponendum *Phavorino* pro ν. V. illum & supra in V. ὁρμίζω. & sic bene *Salmasius* correxit *Hesychium*; ut patet ex ejusdem & *Suidae* Προσωκέλλω & Προσωκεῖλαι. Ex secundo loco Lib. IV. §. 42. hic exciderat ἔνθα, quod restitui auctoritate eorumdem Codd. In tertio §. eadem est οἱ apud *Thucydidem*, solita variatione, ut in ποῖ & πῆ, ὅποι, ὅπη· de quibus alibi. OUDEND.

5 Προσωρμήσαντο.] *Dukerus* προσωρμίσ. p. 71. n. 22. conf. *Eund.* pag. 264. n. 43. STOEB.

6 Ὡς ὁ αὐτός.] Lib. IV. p. 281. A. ubi post τούτου legitur ἔνθα. WITTER. addunt ἔνθα A. & B. STOEBER.

7 Καὶ πάλιν.] Lib. IV. pag. 281. ubi pro ἢ est οἱ. IDEM.

8 Προσέχω.] Non immerito ea loquendi ratio inter Atticas a *Thoma* numeratur, utpote quae innumeris pene in locis apud Oratores occurrat; altera tamen non improbanda, cum verbo προσέχειν, nomine νοῦν non addito, *Lycurgus* utatur Orat. adv. Leocr. pag. 109. διὸ

διὸ δεῖ, ὦ ἄνδρες, προσέχειν τούτῳ τῷ ἀγῶνι, καὶ μηδὲν περὶ πλείονος ποιήσασθαι τοῦ δικαίου. ibidem pag. 146. ἐγκώμιον, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, εἰσὶ τῆς πόλεως οἱ παλαιοὶ νόμοι, καὶ τὰ ἔθη τῶν ἐξ ἀρχῆς ταῦτα κατασκευασάντων. οἷς ἂν προσέχητε, τὰ δίκαια ποιήσετε. Sic & *Amphis* comicus Excerpt. pag. 517.

> Τὸ δ' ἀγαθὸν, ὅ, τι πότ' ἐστιν, οὗ τυ τυγχάνειν
> Μέλλεις διὰ ταύτην, ἧττον οἶδα τοῦτ' ἐγώ·
> Ὦ δέσποτ' ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν. πρόσεχε δέ.

ita quoque *Cebes* pag. 34. & 35. SALLIER.

Προσέχω σοι τὸν νοῦν. &c.] Sic *Aelian.* Var. Lib. X. cap. 16, 1. & XII, 1, 24. & *Aeschin.* in *Timarch.* pag. m. 179. B. οὐκ ἔτι προσεῖχον αὐτῷ τὸν νοῦν. STOEBER.

Προσέχω σοι ——— σοι μόνον.] Immo potius posterius per notissimam & elegantissimam ellipsin, melius ac pulchrius altero isto pleniore, & sine ista ellipsi, formato, προσέχω τὸν νοῦν, ut dudum docuit Lamb. *Bos*, de Ellipf. Graec. p. 141. ne alios jam producam testes, quoniam nec pueri id hodie nesciunt. Vulgatum igitur est προσέχειν νοῦν τινι, venustum contra & selectum alterum προσέχειν τινι. Unde hoc ipsum apud solum *Demosthenem*, omnis elegantiae Atticae parentem ac promum condum, longe frequentius occurrit; quam alterum quidem vulgare, ubivis obvium & recentioribus potius, quam vetustioribus Auctoribus, usurpatum. Sic igitur ille Oratorum potentissimus, Olynth. I. p. 3. προσέχειν τῷ πολέμῳ, & contra Mid. pag. 351. τούτῳ τῷ λόγῳ προσέχειν ὑμᾶς δεῖ, & sic in seqq. item contra *Aristocrat.* p. 473. προσποιεῖται τῇ πόλει προσέχειν· atque sic ubique fere in seqq, rarissime enim, uti jam dixi. alteram illam vulgatam nimis loquendi rationem προσέχειν τὸν νοῦν, adhibet sublimis ille Orator, indocilis privata loqui. Sed & *Thucydidem*, *Isocratem*, *Xenophontem* aliosque praestantissimos Auctores ita loquutos fuisse, dudum observavit hic in *Thesauro* suo, *Stephanus*, ut & Guil. *Budaeus*, in Comment. Gr. Ling. pag. 597. qui *Plutarchum*, *Aeschinem*, aliosque insuper addit eodem loquendi genere frequentius usos: ut taceam jam *Aelianum*, *Arrianum*. *Epictetum*, *Libanium* & alios plures. Non possum tamen tacite praeterire elegantem illum *Aristidis* locum, Orat. II. *Platon.* pag. 195. Tom. II. Τοῖς βελτίστοις ἑαυτὸν παρέχειν, καὶ προσέχειν τοῖς λογισμοῖς, κ. τ. λ. quomodo & in seqq. saepissime: rarissime enim dixit προσέχειν τὸν νοῦν, ut diligenti Lectori ex singulis fere paginis illico patebit. ita v. g. Orat. *Plat.* I. pag. 28. ὁ προσέχων τὸν νοῦν, ubi tamen quidam Codd. legunt προσκνέχων, ut alibi aliquoties. TRILLER.

[1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα [2] πύθῃ. Ὥσπερ φαμὲν ΠΡΟΣΗΓΟΡΙΆ καὶ προσήγορος, [3] οὕτω καὶ προηγορεία ἡ ὑπερηγορεία, καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος, ὡσαύτως, καὶ προηγορῶ. [4] Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ, ἁλιεύς· τὴν [5] προηγορίαν δέχου, σὺ δὲ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. [6] καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ἐγὼ δὲ βούλομαι· εὑράμενος κρηπῖδα καὶ ἐπαναβὰς αὐτῇ, [7] καὶ προήγορος ἠξίωσεν εἶναι.

---

1 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] Vſ. 115. ubi πύθῃ. Sic etiam Equit. vſ. 150. WITTER. πύθῃ legunt Codd. A. B. vid. *Bud.* C. G. A. p. m. 787. STOEBER.

2 Πύθῃ.] Verſ. 113. uti hic MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* vitioſe vulgo πείθῃ. Errat vero *Thomas*, nam optimi quique τὸν νοῦν per ellipſin omiſerunt. Vide *Bos* de Ellipſi, ejusque Comment. OUDEND.

3 Προηγορία.] Ea vox, quemadmodum προήγορος, in lexicis deſiderantur. Ut conſtat ex exemplis à *Thoma* allatis, προηγορία, *primae in dicendo partes*: *Lucianus* Tom. I. p. 400. πάντα ταῦτα σοι ἄθροα πρόσεστιν, ὥστε τὴν προηγορίαν δέχου. Sed qui nomen illud alteri ὑπερηγορία reſpondere poſſit, non videmus. ὑπερηγορία enim videtur eſſe in alicujus defenſionem inſtituta oratio: at cum ea vox inter legendum nobis ſe non obtulerit, nihil habemus certi quod proferamus: ad προήγορος quod attinet, apud *Euſeb* Praep. p. 236. uſurpatur pro defenſore. τούτων δὲ ἔλεγχος, inquit, αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τῶν δαιμόνων προήγορος, ἐν οἷς ἐπέγραψε, περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας, ὧδε λέγων πρὸς λέξιν. Eodem prope ſenſu προηγορεῖν reperias in *Plutarchi Caeſare*, ubi ſignificat reum defendere: ſic ille pag. 986. καὶ δὴ καὶ τῷ τῶν Λιβύων βασιλεῖ προηγορῶν μὴ ἡττᾶσθαι τοῦ μεγέθους τῶν κατηγοριῶν. SALLIER.

Οὕτω καὶ προηγ. ἡ ὑπερηγ.] Cod. B. οὕτ. καὶ προήγορος, προηγορία κ. τ. λ. STOEBER.

4 Λουκιανὸς.] Tom. I. pag. 402. Graev. WITTER.

5 Προηγορίαν δέχου.] Tom. I. pag. 592. ubi vulgo edidere προστηγ. & variant Codd. OUD.

Καὶ Συνέσιος.] Pag. 208. C. WITTER.

7 Καὶ προήγορος.] Copula exſulat Leid. pr. & Burm. & Edd. Rom. Vaſc. ſed additur in *Syneſii* Ep. 67. pag. 208. C. Dein reſcripſi Ῥοδίοις nixus auctoritate Cod. Leid. pr. & Burm. Adi ſupra ad V. ἐπεκ. item δὲ, quod & habent Burm. Edd. Vett. pro δή. In *Ariſtide* Tom. I. pag. 564. vulgo itidem προστηγορεῖν. V. *Suidam*. OUD.

1 Ἀρι-

εἶναι. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας Ῥοδίοις, προσηγορεῖν δὲ ἡμᾶς συνδεομένους.

[2] ΠΡΟΣΗ'ΚΕΙ μοι τόδε, ἀντὶ τοῦ πρέπει καὶ ἁρμόττει μοι. καὶ προσήκει μοι τοῦδε, ἀντὶ τοῦ μετοχὴ ἔστι μοι. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ, ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· [4] ἥπου ταύτῃ γε λαμπρῶς προσῆκε τῆς προσηγορίας. τὸ δὲ προσῆκεν, ἀντὶ τοῦ προσήκει λαμβανόμενον, Ἀττικόν ἐστιν. ὥσπερ καὶ τὸ ἔδει, ἀντὶ τοῦ δεῖ.

οὐ μόνον οἱ ΠΡΟΣΗ'ΚΟΝΤΕΣ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ οἱ προσήκοντες τούτου.

[5] ΠΡΟ'Σ ἱεροῖς ἱκετεύω Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ πρὸς ἱερά. Θου-

---

1 Ἀριστείδης.] Codd. A. B. sic inscribunt ἐν τῷ ῥοδίοις. π. ὁμ. Locus est p. 74. lin. 18. ubi προσηγ. Codd. vulgatam tuentur: sed pro δὴ habent δέ. STOEB.

2 Προσήκει.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 49. ad *Nicocl.* p. 68. DRAKENB.

3 Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ] Pag. 60. B. l. 13. ubi: ἥπου γε λαμπρῶς ταύτῃ γε προσ. κ. τ. λ. WITTER.

4 Ἥπου ταύτῃ γε λαμπρῶς προσῆκε.] Ita exhibui cum MSS. omnibus. vulgo sine sensu λαμπρῶν. In *Aristide* Tom. I. pag. 237. legas ἥπου γε λαμπρῶς ταύτῃ γε προσήκει· ubi semel certe abundat γε, & προσῆκε e nostro videtur reponendum. Sane ita *Thomam* in suo Codice habuisse patet ex addita ipsius nota. cui adde *Phavorinum*, e *Thoma* supplendum, παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς προσῆκεν ἀντὶ τοῦ προσήκει λαμβανόμενον Ἀττικόν ἐστιν. ὥσπερ ἔδει, ἀντὶ τοῦ δεῖ. MS. Reg. *Herodiani.* Τὸ προσῆκε, τὸ ἔχρην, τὸ ἔδει ἐπὶ παρεληλυθότος. τὸ προσήκει, τὸ χρὴ, τὸ δεῖ ἐπὶ ἐνεστῶτος. OUDEND.

5 Πρὸς ἱερεῖς.] Scribendum omnino π. ἱεροῖς. Sic Codd. nostri & *Phavor.* STOEB. Vulgatum quoque in *Thucyd.* loco Lib. II. pag. 130. D. conf. *Eund.* Lib. III. pag. 221. D. *Arrian.* E. A. L. 8. pag. 20. τοὺς δὲ ἐς ἄλλην τετραμμένους, τοὺς δὲ καὶ πρὸς ἱεροῖς ἱκετεύοντας· ubi edit. Basil. habet ἱερεῖς. Male. *Lucian.* Merc. Cond. Tom. I. pag. 445. οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς ἱεροῖς διεξιόντες. ubi Schol. *Bourdelot.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτοι ἐξέχρηντο σχήματι πρὸ τοῖς ἱερεῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. Eadem fere Schol. *Voss.* p. 24. qui tamen πρὸς pro πρὸ & τὴν αὐτῶν τυχ. melius. *Hesych.* ἱκνάζω, λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς. WITTER. etiam *Steph.* de Dial. pag. 158. contra Nostrum disserentem, sed infeliciter. STOEB.

Perperam H. *Steph.* & *Dukerus*

Θουκυδίδης· πρὸς ἱεροῖς [1] ἱκέτευσαν, ἢ μαντείοις.

ΠΡΟ´ΣΚΕΙΜΑΙ´ σοι, ἀντὶ τοῦ οἰκείως ἔχω σοι. καὶ πρόσκειμαί σοι ἀντὶ τοῦ ἐπίκειμαί σοι. [2] ὡς ὁ αὐτός· προσκειμένον, καὶ κατὰ τὸ εἰκὸς φοβοῦντα αὐτούς. καὶ πρόσκειμαι, τὸ ἀνάκειμαι. [3] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· παρέφερον τοῖσι προσέκειτο, τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδός.

ΠΡΟ´ΣΚΡΟΥΜΑ, ἡ μέμψις, οὐ πρόσκρουσμα. [4] Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ τῶν Λευκτρικῶν· καὶ πρὸς ἐκείνους [5] ἐν προσκρούμασι καὶ μέμψεσιν εἶναι.

ΠΡΟ´ΣΟΔΟΣ, [6] ἡ προσένεγξις. [7] οἷον, χρημάτων πρόσοδος. [8] πρόσοδος καὶ ἡ πανήγυρις. [9] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παν-

---

rus ad citatum *Thucydidis* locum Lib. II. §. 49. ὅσα τε πρὸς ἱεροῖς ἱκέτευσαν, ἢ μαντείοις καὶ τοῖς τοιούτοις ἐχρήσαντο, librariorum errorem *Thomae* imputantes, eum ſtrenue nugari dixerunt. Non enim *Thomae* peccatum hic ullum eſt, qui ſcripſit πρὸς ἱεροῖς ἱ. A. λ. οὐ π. ἱερὰ Θ. π. ἱεροῖς ἱκέτ. ut dudum ſuos diſcipulos docuit Cl. *Hemſterhuſ.* monente Eruditiſſ. juvene J. G. Knoop JC. in Diſſ. Inaug. A. 1752. pag. 15. & praebent diſerte Leid. pr. Burm. ac conjecit *Wolfius* πρὸς τοῖς ἱεροῖς, *ad templa* ſive *in templis.* Quod obvium, uti πρὸς τῷ θεῷ *in dei aede.* OUDEND.

1 Ἱκέτευσαν.] Cod. A. ἱκετεύουσι. STOEBER.

2 Ὡς ὁ αὐτός.] Lib. V. p. 348. C. WITTER.

Thucydid. Lib. V. pag. 348. *Herodoti* locus eſt Lib. I. cap. 119. OUDEND.

3 Ἡρόδοτος.] Lib. I. pag. 56. E. WITTER.

4 Ἀριστείδης.] L. c. pag. 31. B. lin. ult. conf. pag. 29. A. lin. 23. WITTER. pro μέμψεσιν Cod. A. legit. μέμψιν. STOEB.

5 Ἐν προσκρούμασι.] MSS. Leidd. pr. & Burm. προσκρούσμασι, invito *Thoma* & *Ariſtide* Tom. I. pag. 455. Vide & pag. 411. ſive ἐν δευτέρῳ τῶν Λευκτρικῶν. OUDEND.

6 Ἡ προσένεξις.] Vox nihili. Malim προσένεγξις. STOEB.

Immo προσένεγξις, ut legendum e MSS. Leid. pr. & Burm. OUDEND.

7 Οἷον.] Cod. A. ἤγουν minus bene. Facit huc *Demoſth.* locus pro Phorm. p. m. 601. A. τούτων δὲ τῆς προσόδου τὴν ἡμίσειαν τούτῳ ἀπεδίδοτο. & de Coron. p. m. 323. fin. ὑπολαμβάνουσιν αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον πρόσοδον ἔσεσθαι. conf. Not. ad *Lucian.* Somn. Tom II. pag. 704. & *Duker.* ad *Thucyd.* p. 303. n. 54. STOEBER.

8 Πρόσοδος καὶ ἡ πανήγυρις.] Vid. *Spanhem.* ad *Callimachi* H. in Jov. v. I. DRAKENB.

9 Ἀριστ. ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Scrib. Πανηγυρικῷ ἐν Κυζίκῳ περὶ

S

Παναθηναϊκῷ· καὶ [1] πρόσοδοι θεῶν μετὰ τῶν καθεστηκότων νόμων. καὶ πρόσοδος, ἡ πρός τι ὁδός. [2] Θουκυδίδης· λάθρα ἐτήρουν τὴν πρόσοδον.

ΠΡΟΣΟΙΚΩ͂, [3] ἐπὶ μὲν ἐμψύχου, δοτικῇ· ἐπὶ δὲ ἀψύχου, αἰτιατικῇ. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· προσοικεῖ τὴν ὄχθην ἑκατέρα τῶν πόλεων. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· προσοικοῦμεν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὰς ὄχθας.

[5] ΠΡΟΣΟΨΙΣ, ἡ θεωρία. [6] Θουκυδίδης· μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ.

[7] ΠΡΟΣΠΟΙΟΥ͂ΜΑΙ τὸ ὑποκρίνομαι, καὶ προσποίησις. ἐπὶ

τῶν ναῶν: ubi vid. locum pag. 61. & corrige: καὶ πρόσοδος θεῶν κλ. Sic A. B. Magis huc facit alius ejusdem locus *Panath.* Tom. I. pag. 148. Jebb. πρότερον μὲν πανηγύρεις καὶ πρόσοδοι τοῖς θεοῖς ἦσαν. Recte ibi *supplicationes publicas* dixeris; θυσίας his adjungit *Demosth.* de Coron. pag. 323. pr. προσόδια μέλη in illa festivitate cantari solita meminit *Athenaeus*; ad quem vid. *Casaub.* pag. m. 902. STOEBER.

1 Πρόσοδοι θεῶν.] Vitiose sic edebatur in Ed. Blank. pro θεῶν. ut in MSS. & Edd. Vett. atque *Aristide* Tom. I. pag. 149. θεῶν πρόσοδοι. nam cetera μετὰ τ. non inveni. pag. praec. legitur πρόσοδοι τοῖς θεοῖς ἦσαν. *Xenophon* ait Lib. VI. Ἀναβ. pag. 371. ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσόδοις. De iis vide etiam *Suidam*, *Thucydidis* verba sunt Lib. IV. §. 110. OUDEND.

2 Θουκυδίδης.] Lib. IV. pag. 325. C. WITTER. Dicitur etiam *accessus ad populum* πρόσοδος πρὸς τὸν δῆμον *Aeschin.* in Timarch. pag. 181. fin. pro quo *Demosth.* de Coron. pag. 314. C. προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν. Unde apud *Themist.* Orat. X. pr. ποιησάμενος πρόοδον ἐπὶ τοῖς λόγοις, legendum esse πρόσοδον, non immerito suspicatur *Harduinus* ad h. l. STOEBER.

3 Ἐπὶ μὲν ἐμψύχου δοτικῇ.] Dativo rei inanimae jungitur quoque, ut προσοικεῖν τῷ ποταμῷ, Ἰσθμῷ & similibus haud raro. *Aristidis* verba invenies Tom. II. pag. 344, 362. OUD.

4 Ἀριστείδης.] Locus prior est p. 93. l. 19. posterior p. 96. lin. 3. WITTER.

5 Πρόσοψις.] Codd. A. B. προσωψ. & in ipso *Thucyd.* loco Cod. A. eandem lectionem servat. vid. apud *Duker.* pag. 156. n. 14. STOEBER.

6 Θουκυδίδης.] Lib. IV. §. 89. OUDEND.

7 Προσποιοῦμαι τὸ ὑποκρ.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 53. DRAKENB.

Sic apud *Plutarch.* Them. p. 117.

ἐπὶ τῆς αὐτῆς [1] δὲ σημασίας ἐστὶν ὅτε καὶ τὸ ποιοῦμαι εὑρηται. [2] Συνέσιος ἐν τῷ Δίωνι· οὐ γὰρ ἐποιεῖτο Σωκράτης σοφὸς εἶναι. καὶ προσποιοῦμαι τὸ ἐπαγγέλλομαι, καὶ προσποίησις ἡ ἐπαγγελία. [3] Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· οὐδ' ἂν νῦν ἐχρησάμην [4] κομπωδεστέραν ἔχοντι [5] τὴν προσποίησιν. προσποιοῦμαι καὶ τὸ οἰκειοῦμαι, οἱονεὶ, τὸ πρὸς ἐμαυτὸν ποιοῦμαι. [6] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πέμπτῃ· προσποιησάμενος δὲ [7] ἑταιρηΐην τῶν [8] ἡλικιωτέων. ὅθεν καὶ προσποίησις, ἡ οἰκείωσις· προσποιῶ δὲ, τὸ ὑποτάττω. [9] ὡς Θουκυδίδης· καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιῆσαι.

[10] ΠΡΟΣΤΑ'ΤΤΩ οὐ μόνον τὸ κελεύω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔν τινι τάττω. [11] Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· καὶ τοὺς ἄλλους Κλεα-

---

117. B. & *Demosth.* de Coron. pag. 331. A. STOEBER.

1 Δέ.] Abest MSS. Leidd. & Burm. *Phavor.* *Synesium* vide pag. 57. C. Dein reposui in *Thucydidis* loco Lib. II. §. 62. κομπ. ἔχ. τὴν προσποίησιν, pro κομπ. ε. τ. ποίησιν, ut non modo in Ed. Franek. sed & Vett. contra *Thomae* mentem, ejusque & *Thucydidis* Codices exhibebatur. OUDEND.

2 Συνέσιος.] L. c. pag. 57. C. ubi σοφ. ε. Σωκρ. STOEBER.

3 Θουκυδίδης ἐν β'.] Apud *Duker.* pag. 98, 23. IDEM.

4 Πομπωδεστέραν.] Scrib. κομπ. ex A. & B. IDEM.

5 Τὴν ποίησιν.] Scrib. προσποίησ. ex A. B. vid. iter. Cl. *Duker.* pag. 136, 74. IDEM.

6 Ἡρόδοτος.] L. c. p. 357. B. Cod. A. hic legit ἑτερο.ίω. Cod. B. ἑτεελκίν. IDEM.

7 Ἑταιρηΐην.] Leid. pr. Edd. R. V. ἑταιρίην. male. V. *Herod.* Lib. V. cap. 71. OUDEND.

8 Ἡλικιωτέων.] Cod. A. ἡλικιωτῶν. STOEBER.

9 Ὡς Θουκυδίδης.] Lib. II. §. 2. ubi vide, & *Kuster.* de V. Med. pag. 30. OUDEND.

10 Προστάττω.] *Lucian.* contempl. pag. 344. DRAKENB.

11 Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ.] *Duker.* pag. 438, 24. ἐν ε. A. B. & ibi Κλεαρίδα pro δαν. STOEBER.

In MSS. & Edd. Vett. haec paragraphus subsequitur vocem Πεζορῶ, in cujus explicatione *Thomas* citavit aliquoties *Thucydidem*; Hinc in iisdem libris hic erat ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ sc. ὀγδόῃ, quae ultimum praecesserat. Sed male, cum debeat esse πέμπτῃ, uti etiam ordo exemplorum in hac paragrapho demonstrat. Vide §. 8. ex qua,

Κλεαρίδα προστάξας. [1] καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ Γύλιππον τὸν Κλεανδρίδου προστάξαντες ἄρχοντα τοῖς Συρακουσίοις. [2] καὶ ἐν τῇ ἑβδόμῃ· καὶ ἄρχοντα Ἀλέξαρχον Κορίνθιον προστάξαντες.

ΠΡΟΣΤΙΘΕΜΑΙ σοι, ἀντὶ τοῦ μετὰ σοῦ γίνομαι. οἷον, προστίθεμαι τοῖς πολεμίοις. προστίθεμαι δέ σε, ἀντὶ τοῦ μετ' ἐμοῦ σε παραλαμβάνω. [3] Θουκυδίδης· ἵνα δεῦρο ἀντιβοηθῶσι, προσεθέμεθα αὐτοὺς, τουτέστι, συμμάχους [4] ἐποιησάμεθα.

[5] ΠΡΟΣΤΡΙΒΟΜΑΙ οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ. ἐπὶ κακοῦ μὲν γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις [6] καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι· πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις. ἐπὶ καλοῦ δὲ Δημοσθένης, ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος· πλούτου τινὰ δόξαν προστετρίφατο τοῖς κεκτημένοις.

[7] ΠΡΟΣΤΡΟΠΗ, ὁ μολυσμός. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁ θίγων ἐναγοῦς, ἀπολαύει τῆς προστροπῆς. μίασμα δὲ οἱ ῥήτο-

---

qua, item MSS. & Edd. Vett. restitui hic Κλεαρίδα pro mendoso Κλεαρίδαν. In exemplo Lib. VI. §. 93. in Ed. Blank. etiam perperam habetur προτάξ In Leid. pr. Ed. R. V. Συῤῥάκους. Tandem in ultimo exemplo Lib. VII. §. 19. pro Ἀλέξανδρον MS. Burm. & edita *Thucydidis* exemplaria cum plerisque Codd. Ἀλέξαρχον ostentant. OUDEND.

1 Καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ] Apud *Eund.* pag. 322, 62. pro προταξ. scrib. προσταξ. ex Cod. B. STOEBER.

2 Καὶ ἐν τῇ ἑβδόμῃ] Pag. 456, 20. pro Ἀλεξανδρ. scrib. Ἀλέξαρχον. Sic A. & B. IDEM.

3 Θουκυδίδης.] *Duker.* pag. 390, 70. pro ἐποιησαμ. Codd. A. B. πεποιήμεθα. IDEM.

4 Ἐποιησάμεθα.] Leid. pr. & Burm. Oxon. πεποιήμεθα. Ut vulgo, per *Aoristum*, Scholiastes *Thucydidis* exponit Lib. VI. §. 18. OUDEND.

5 Προστρίβομαι.] *Antiphon* Or. XI. pag 77. *Athenagoras* Leg. pro Christ. pag. 134.

6 Ἀριστοφάνης.] Codex uterque καὶ Ἀριστοφ. Vid. loc. Equit. vs. 5. STOEBER.

Copulam restitui e MSS. & Edd. Vett. In Leid. pr. qui cum Burm. caret τοῖς γὰρ, est ἱππεῦσιν vs. 5. quem locum excitavit quoque *Suidas*. *Demosthenis* verba invenias pag. 710. D. OUDEND.

7 Προστροπή.] Dicitur devotio, piaculum, si *Thomae* assentimur. Sed illa vox eo sensu in veterum scriptis nunquam legi-

ῥήτορες γράφουσιν, καὶ οὐ προστροπὴ. τὸ δὲ ¹ μολυσμὸς, κοινὸν, εἰ καὶ Συνέσιος τοῦτο λέγει περὶ τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ· ὁ γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος γίνεται.

ΠΡΟ-

---

gitur: itaque cum minus verisimile sit grammaticum nostrum in re adeo manifesta coecutiisse, scribendum existimamus προστροπὴ, adducti praesertim hoc ipsō *Synesii* loco, quem ob oculos habuit: ibi enim προστροπῆς occurrit, epist. nempe 58. pag. 202. ὁ γὰρ μολυσμός, inquit, διαδόσιμος γίνεται, καὶ ὁ θίγων ἐναγοῦς ἀπολαύει τῆς προστροπῆς. Potuit tamen in depravatos *Synesii* codices *Thomas* incidere, quibus deceptus suam hanc de voce προτροπὴ sententiam nobis obtrusit; addit enim in Oratorum scriptis non reperiri, quod verum de προτροπὴ, non autem de προστροπὴ, ut ostendit *Stephanus*, cui plurima ex *Aeschylo*, *Sophocle*, & *Euripide* adjici possent. SALLIER.

Scrib. προστροπή ex A. B. & vulg. *Synes.* cujus utrumque locum habes pag. 202. D. STOEBER.

Sic vulgo edunt, nec monuit, quod sciam, de vitio quisquam, cum tamen MSS. Leidd. & Burm. ubivis habeant προστροπὴ Hoc enim compositum, non προτροπὴ, significat τὸ μίασμα Rhetorum. Audiamus eum, quem *Photius* MS. & *Suidas* contraxerunt, *Harpocrationem*. Προστρόπαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας &c. ἀντὶ τοῦ ἄγος καὶ τοῦ μίασμα. καὶ προστροπὴ δὲ περὶ τούτου λέγεται. ἐν γοῦν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, ἐκ παραλλήλου τίθησι τὰ ὀνόματα ὁ ῥήτωρ. κεῖται δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Δεινάρχῳ ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου ἀσεβείας. V. & *Etym.* M. pag. 700. *Synesii* verba legas Epist. 58. pag. 202. in f. ubi recte προστροπῆς, sicut & Epist. 44. in f. εἰ θιγγάνων ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπήν. Adi H. *Steph.* in *Thes.* Idem vitium olim adhaeserat *Polluci* Lib. V. §. 127. αἰσχύνη, διαβολὴ, ἀρὰ, προσβολὴ, προστροπὴ. Dein εἰ καὶ Συνέσιος καὶ τοῦτο Leid. pr. Burm. Ista autem *Synesii* verba Ep. 58. praecedunt prioris exempli voces. De μολυσμῷ vide ad *Hesych.* & 2 Epist. *Paulli* ad Corinth. cap. 7. §. 1. OUDEND..

Προστροπή. JUNIUS.

1 Μολυσμός.] *Thomae* parum probatur: praeivit tamen *Synesio* *Josephus* pag. 1057. Πυρεφάντην δὲ ἱερογραμματέα φάναι, ἐὰν τῶν τοὺς μολυσμοὺς ἐχόντων ἀνδρῶν καθάρῃ τὴν Αἴγυπτον, παύσασθαι τῆς πτοίας αὐτόν. Eodem sensu *Heliodorus* ait *Aeth.* pag. 456. ἅτε γὰρ καθαρωτάτοις καὶ φανοτάτοις θεῶν Ἡλίῳ τε καὶ Σελήνῃ τῆς θυσίας τελουμένης, ἐπιμίγνυσθαι τὸ θῆλυ γένος οὐ νενόμιστο, τοῦ μή τινα καὶ ἀκούσιον ποθὲ μολυσμὸν γενέσθαι τοῖς ἱερείοις. Non ideo tamen ea vox inter Atticas

[1] ΠΡΟΣΤΥΧΗΣ ἐγενόμην, [2] ἄμεινον ἐρεῖς, [3] ἢ ἐνέτυχον.

ΠΡΟ'-

cas numeranda: ab Atticis enim usurpatam esse non meminimus. Apud Ecclesiasticos scriptores saepe legitur μόλυσμα, quod eamdem vim habet: vide *Basil.* Tom. I. pag. 760. & *Greg.* Nyss. Tom. I. p. 660. SALLIER.

1 Προστυχὴς —— ἐνέτυχον.] Sed cur illud προστυχὴς ἄμεινον, sive melius altero ἐνέτυχον; forte, quia rarius illo: sed non omnia rariora semper sunt meliora. Certe illud προστυχὴς, rarissime apud Veteres occurrit, & vix semel atque iterum, apud *Demosthenem* paucosque alios, quantum equidem sciam, legitur: illud contra ἐνέτυχον, apud omnes Auctores, & vetustissimos, & medios, & recentiores, ubique & singulis fere paginis, singulari cum elegantia, deprehenditur. Sic, ut ex innumeris exemplis pauca tantum in hujus rei fidem hic producam, ipse noster *Hippocrates* dixit Lib. VI. Epid. pag. 823. ἰητροῖσιν. οἷσι κἀγὼ ἐνετυχον. item *Lysias*, Orat. II. pag. 29. τάχιστα ἐντύχοιεν ἀνθρώποις· & sic saepe alibi, in seqq. *Euripides* quoque, in Rheso, 570. μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς, & alibi saepissime: item *Aristides*, Serm. Sacr. I. pag. 274. Tom. I. τοῖς πᾶσι ῥᾳθίοις ἐνέτυχον, & sic ubique, in seqq. item mox pag. 275. τινὰ τῶν ἐπιτηδείων ἐντυχόντα μοι. ut & 276. ἐντυγχάνομεν τοῦ ἱεροῦ. Nemo vero, quod equidem sciam, ista eleganti loquendi ratione frequentius & singulis fere paginis, delectatur ipso quidem *Luciano*, τοῦ Ἀττικωτάτῳ, adeo ut ingens locorum in eo ubivis obviorum numerus iniri vix possit: ideo paucissima saltim hic ex immensa illa farragine, delibemus. Sic ergo in Hermot. pag. 532. Tom. I. ὥτινι ἐντετύχηκας, & mox ita rursus: & aliquot paginis interjectis, ibidem p. 563. ὀλίγοις ἐντύχοις, mox, τούτῳ ἐντύχοις, & rursus ibidem: εἴ τινι ἐντετύχηκας. porro Lib. I. Ver. Hist. pag. 641. τούτοις ἐντυχών, & statim pag. 642. τοὺς ἐντυγχάνοντας. Ita & in *Asino*, Tom. II. pag. 108. αὐτοῦ ἐντυχών, item in accusat. pag. 217. χρηστοῖς ἐντύχῃς· & in Rhet. praecept. pag. 321. ἤν τις ἐντύχῃ, nec non Lib. de Electro, pag. 371. ὀλίγοις ἐντύχοις, ut supra: item Dial. Meret. pag. 518 Λυσίαν ἐντυχοῦσαν αὐτῇ. Tandem in Lexiphane, pag. 834. Tom. I. παρρησίαν ἄγουσαν ἐντετυχηκέναι, & mox rursus pag. 835. ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτοῦ. Sed talia apud solum, ut dixi, *Lucianum*, ὅσα ψάμμαθός τε κόνις τε, ut cuivis notum: sed & apud *Appianum*, *Arrianum*, *Josephum*, *Heliodorum*, *Libanium*, *Dionem*, & plures alios, praesertim vero apud *Plutarchum*, ut

[1] ΠΡΟΣΧΗΜΑ ὁ ἡ πρόφασις, καὶ τὸ οἱονεὶ προκάλυμμα. [2] Θουκυδίδης· τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. [3] Συνέσιος [4] ἐν τῇ, ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἐπιστολῇ· ἡ γὰρ δίκη πρόσχημα τῆς ἀσεβείας ἐστί. ἔτι δὲ καὶ τὸ καλλώπισμα. [5] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ·

Κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Πρόσχημα —— —— ——

καὶ

ut multis ostendit *Elsnerus*, in Observ. Sacr. ad Actor. Apost. XXVI, 24. Tom. I. pag. 478. item post ipsum B. *Wolfius*, in Cur. Philol. Sacr. ad eundem locum, pag. 1355. Tom. II. ut & *Gatakerus*, *Pricaeus* & alii: Nemo enim, quantum equidem sciam, praeter morosum nostrum Graeculum, unquam dubitavit, bene & eleganter Graece dictum esse, ἐντυγχάνειν τινὶ, seu ἐντετυχηκέναι τινὶ· sed quoniam, uti jam modo vidimus, scriptoribus praesertim sacris, istud loquendi genus in usu erat, ideo ex depravato Nostri animi consilio, rejiciendum scilicet merito videbatur. TRILLER.

2 Ἄμεινον.] Addidi ex MSS. Leid. Burm. & *Phavor.* ἐρεῖς. *Photius* cum *Suida*: προσυχὴς, ὁ μετὰ τύχης ἐντυχών. OUD.

3 Ἢ ἐνέτυχον.] Melius fortasse ἢ ἐντυχής. ἐντυχεῖν enim legitur apud *Lysiam* pag. 29. ἐγὼ δὲ ἡγούμενος μὲν ἐκεῖνον ἐκφεύξεσθαι, τούτους δ' ἐπειδὴ τάχιστα ἐντύχοιεν ἀνθρώπους οἰκειομένους ἀποτρέψεσθαι. reperias & apud *Antiph.* pag. 41. quod argumento est verbum illud tanquam minus Atticum repudiandum non fuisse. SALLIER.

1 Πρόσχημα, προκάλυμμα.] Occurrit hoc eleganti sensu saepius haec vox apud *Aelianum*, Var. Hist. *Dionem* Chrysost. *Dionys.* Hal. *Plutarch. Herodianum* & alios plures. Conf. *Budaei* C. Gr. L. pag. 610. & pag. 614. &, si tanti quidem videntur, Obs. Crit. Nostr. L. I. cap. 18. TRILLER.

2 Θουκυδίδης.] Lib. III. pag. 228. A. STOEBER.

Lib. III. §. 82. ubi vide. & *Aristaen.* Lib. I. Ep. 4. OUD.

3 Συνέσιος.] L. c. pag. 167. D. STOEBER.

4 Ἐν τῇ &c. ἐπιστολῇ.] Absunt, ut saepe, a Leid. pr. & Burm. Contra addit Oxon. ἡ πεποιθέναι ἐπ' ἄνθρωπον ex Ep. V. pag. 169. D. ἐστὶν Leid. pr. & Burm. OUDEND.

5 Σοφοκλῆς.] L. c. vs. 683. seq. ubi quidem vulg. κλεινόν. Cod. vero uterque legit κοινὸν; quam lectionem Edit. Rom. tenet. STOEBER.

Σο-

καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· τὸ τῆς Ἑλλάδος πρόσχημα καθαρῶς ἀνήρηται. [2] ἐχρήσαντο δὲ τούτῳ εἰς τὴν τοιαύτην σημασίαν, διὰ τὸ, τὸ σχῆμα τῆς ὕλης προέχειν, εἰδοποιοῦν αὐτὴν καὶ [3] εἰς κάλλος ἄγον. εὕρηται δὲ πρόσχημα [4] καὶ ἁπλῶς τὸ σχῆμα.

[5] ΠΡΟΣΧΩΡΟΣ λέγε, οὐ [6] πλησιόχωρος.

ΠΡΟ-

Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vs. 682. in quo male Ἐκεῖνος Edd. R. V. Pro κλεινὸν in iisdem & Leid. pr. Burm. est κοινόν. Dein male πρόσχημ' ἀγῶνος. junctim citat *Suidas*, sed ut e prava interpretatione παρακάλυμμα videtur patere, hic mutilus. Bene ἀγῶνος omittit *Thomas*: jungenda enim ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Dein καὶ deëst MSS. In *Aristidis* autem loco Tom. I. pag. 98. vulgo editur τῶν Ἑλλήνων. OUDEND.

1 Καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 5. lin. 7. ubi τῶν ἑλλήνων. add. p. 8. B. lin. 3. f. STOEB.

2 Ἐχρήσαντο δὲ τούτῳ εἰς τὴν τ. σημ.] Sic edi curavi e Leid. pr. & Burm. Mendose circumferebatur τοῦτο, omisso τήν. OUDEND.

3 Εἰς κάλλος ἄγον.] Cod. A. ἄγων minus recte. STOEBER.

4 Καὶ ἁπλῶς τὸ σχῆμα.] Dicitur etiam pro καλλώπισμα, *fastigium*. *Polyb.* V, 10. de *Philippo Maced.* rege: ὁ πρῶτος τῶν Μακεδόνων αὐξήσας τὴν βασιλείαν, καὶ γενόμενος ἀρχηγὸς τοῦ προσχήματος τῆς οἰκίας Φίλιππος. Conf. *Dio* pag. 181. E. WIT.

5 Πρόσχωρος.] Cod. B. πρόχωρ. IDEM.

6 Πλησιόχωρος.] Minus Attice igitur *Philo* pag. 468. Μωσῆς γένος μέν ἐστιν Ἑβραῖος, ἐγεννήθη δ' ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐτράφη, τῶν προγόνων αὐτοῦ διὰ πολυχρόνιον λιμὸν, ὃς Βαβυλῶνα καὶ τοὺς πλησιοχώρους ἐπίεζε &c. Ita quoque *Josephus* pag. 74. τοιαῦτα τοῖς πλησιοχώροις καὶ πρὸς ἀλλήλους πρεσβευόμενοι χωρεῖν τοῖς Ἑβραίοις ἐγνώκεσαν εἰς μάχην. Utitur & *Dionysius* Alex. apud *Euseb.* Praep. pag. 777. quin & ipse *Eusebius* ejusdem operis pag. 10. ex quibus colligas hocce nomen, etsi parum Atticum, tamen improbari non debere tanquam minus Graecum. SAL.

Πλησιοχ.] Scrib. πλησιοχ. Sic A. B. τοῦς τε πρόσχωρος τόπος *Aeschyl.* Pers. vs. 273. vid. etiam Cl. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 285, 65. Sequitur in Codd. Nostris A. & B. Ἐπικουρίαν τῷ δεῖνι, καὶ οὐ τοῦ δεῖνος. STOEBER.

Οὐ πλησιόχωρος.] Errare magistrum docet Cl. *Dukerus* ad *Thucyd.* Lib. IV. §. 79. Addunt MSS. Leidd. Burm. Oxon. ἐπικουρεῖν τῷ δεῖνι, καὶ οὐ τοῦ δεῖνος, vel ἐπικουρίαν. An ἐπ' ἐπικουρίαν τῷ δεῖνι? &c. *ad opem ferendam?* Cum Dativo, certe non

¹ ΠΡΟΣΩΠΕΙ͂Α, τὰ ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν ἐπιτιθέμενα τοῖς προσώποις. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ πρόσωπα.

² ΠΡΟΤΕΛΕΙΑ, ἡ προμήνυσις.

ΠΡΟ-

non cum Genitivo vult construi τὸ πρέχωρες. Quid praeterea hic lateat, nescio. Nam ἐπιχωρεῖν, quod verbum ab littera Π. alienum est, cum Genitivo non construi nullus ignorare potest. Vult igitur, aeque ἐπιχωρίαν cum Dativo construendam esse; quae vox, ut aliquoties supra, extra litterarum ordinem a *Thoma* memoratur. Oudend.

1 Προσωπεῖα, τὰ ὑπὸ &c.] Ita *Lucianus* in Icaromenipp. pag. 208. Tom. II. ἦν ἀφελὼν τὰ προσωπεῖα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς: atque sic etiam rursus in Νεκυομαντείᾳ, p. 336. Tom. I. item Philopseud. pag. 349. προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις, & in *Reviviscent.* pag. 409. seqq. & alibi saepius. *Hippocrates* quoque noster, in Lege, pag. 41. similem in modum: πρόσωπον ὑποκριτοῦ ἔχουσιν, οὐκ εἰσὶ δὲ ὑποκριταί. Sed plura hanc in rem collegit & observavit *Bergerus*, Comment. de personis, seu larvis, cum aliis, quos ibi copiose laudat, auctoribus. Triller.

Joseph. pag. 195. B. *Aristid.* pag. 54. A. Lib. II. ubi male legitur προσωπείων. add. *Xiphil.* pag. 167. D. conf. *Phrynich.* pag. 70. Witter.

Male *Moeris* Ἑλληνικῶς dici scribit. Contrarium docent exempla, ὅσα κόνις. Oudend.

2 Προτέλεια. λέγε.] Secundum grammaticos proprie dicuntur sacrificia, quae nuptiis praemittebantur; quo sensu usurpatur ab *Euripide*, *Platone*, aliisque compluribus: attamen an primaria sit illa hujusce vocis significatio, dubitandi locus est; ter enim legitur apud *Aeschylum* in Agam. scriptorem, ut norunt omnes, longe antiquissimum, sed tribus illis in locis sermo est de iis, quae rem aliquam faciendam antecedunt: primus occurrit vs. 65.

Διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις
Κάμακος.

Secundus vs. 235.

Ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς,
Γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγὰν
Καὶ προτέλεια ναῶν.

ibi προτέλεια ναῶν nihil aliud sunt, quam necessarium Iphigeniae sacrificium, exitus ut classi faustus felixque daretur. tertius vs. 729.

Ἔθρεψεν δὲ λέοντα
Σίνιν δόμοις ἀγάλακτον
Οὕτως ἀνὴρ φιλόμαστον,
Ἐν βιότου προτελείοις
Ἅμερον.

βιότου

ΠΡΟΤΕΡΑ, ἐπὶ τάξεως· [1] προτεραῖα δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας. [2] Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης.

[3] Καὶ ΠΡΟΥΤΡΕΨΕ, ἀντὶ προὐτρέψατο.

ΠΡΥ-

βιότης προτέλεια sunt vitae primordia. Quam ob rem post *Aeschylum* tantum ad nuptias translatam vocis προτέλεια acceptionem non temere quis suspicetur, atque haec ipsa ita non invaluit, ut non eodem ac *Aeschylus* modo nomen, de quo disputatur, scriptores secuti interdum non acceperint. Omnium instar erit *Philo* pag. 245. ἀλλ' οὐκ ἐνὶ ἀνδρὶ ἔξεστι μόνον αὐχῆσαι παρὰ Μωσεῖ τὰ προτέλεια τῆς σοφίας ἀναδιδαχθέντα. SALLIER.

Carent verbo λέγει MSS. & Edd. R. Vasc. nec opus eo est. De Προτέλεια agunt Grammatici tantum non omnes, quibuscum conferenda est doctissima *Dav. Rhunkenii* nota ad *Timaei* Glossarium Προτέλεια, αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί. OUD.

Synesius de Regn. pag. 13. B. conf. *Salmasius* ad *Achill.* Tat. pag. 569. & Franc. *Rous.* Antiq. Attic. Lib. IV. cap. 8. pag. 440.

1 Προτεραῖα δὲ ἐπὶ μόνης ἡμέρας.] Ex *Ammonio* hausit *Thomas* pag. 119. & sic passim. Sed ad *Thucyd.* Lib. V. §. 75. τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ, ubi in MSS. προτέρᾳ, Cl. *Dukerus* hinc objurgat eos, quod damnent τὴν προτέραν ἡμέραν: cum tamen *Homerus* & *Aristoteles*, ita sint loquuti. Verum praeterquam quod illi non fuerint Attici, non damnant προτέραν *Thomas* & *Ammonius*; sed statuunt προτεραίαν non adhiberi Attice, nisi de *die*, non autem de ordine, sicuti προτέρα. Hoc vero praecepto non denegant auctoritatem τῆς προτέρας de *die* quoque adhibitae. Id si voluissent, scribere debuissent, προτεραῖα δὲ ἐπὶ μόνης ἡμέρας, οὐ μὴν προτέρα. *Photius* MSS. προτέρᾳ καὶ προτεραίᾳ, ὑστέρᾳ καὶ ὑστεραίᾳ: proferri deberent exempla, quibus προτεραῖα ἐπὶ τάξεως dicatur. *Platonis* locus est Tom. I. pag. 58. A. C. OUD.

Pag. 58. C. προτέρα ἐκκλησία apud *Xenoph.* pag. m. 449. B. ubi ad marg. προτεραῖα. STOEBER.

2 Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι.] *Aristaenet.* Lib. I. Ep. 2. pag. 8. DRAKENB.

3 Καὶ προὔτρεψε.] *Plato* Phaed pag. 89. A. *Laërt.* pag. 59. B. STOEBER.

Sic MSS. & Edd. Vett. Ejecit Blank. τὸ καὶ. Excidisse credas οὐ προέτρεψε καὶ προετρέψατο, ut apud *Moeriden*. OUDEND.

1 Κοι-

ΠΡΥΤΑΝΕΙ͂ΟΝ, τὸ [1] κοινὸν ταμιεῖον, ὅθεν αἱ κοιναὶ [2] εὐεργεσίαι καὶ σιτήσεις ἐδίδοντο. πρυτανεῖα δὲ πληθυντικῶς, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων [3] δίκην· ἢν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τοῦ τιμήματος. [4] πρυτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. [5] διῄρητο γὰρ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις [6] ὁ χρόνος εἰς δέκα πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν· καὶ ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τοὺς μισθοὺς, καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

[7] ΠΡΩΙ῍, καὶ ὀψέ· [8] οὐ πρωΐας, ἀλλ᾽ ὀψίας. [9] Πλάτων ἐν

---

1 Κοινῶς.] Rectius Codd. nostri κοινὸν, uti etiam mox σιτήσεις pro αἰτ. STOEBER.

Vid. *Petavius* ad *Synes.* pag. 37. & Edm. *Chishull.* ad Inscript. Sigeam pag. 34.

2 Εὐεργεσίαι καὶ αἰτήσεις.] Ultima vox unius assis non est. Lege, quod exhibui, σιτήσεις *victus*, *epulae*. *Etym.* M. πρυτανεῖον τόπος ἦν παρ᾽ Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοντο. Et sic alii passim cum *Polluc.* Lib. IX. §. 40. quod nemo nescit. Consule *Meurs.* Ath. Att. Lib. I. cap. 8. ac *Kuster.* ad *Suid.* Omitti haud debet elegans *Aeliani* locus Lib. VI. An. cap. 49. de mulo: ἐν πρυτανείῳ τρόπον τινὰ ἀθλητῇ σιτήσεως δοθείσης ἤδη γέροντι. & Lib. VII. cap. 13. Qualia prytanea erant in aliis quoque urbibus, ut Cyzici apud *Liv.* L. IV. L. XLI. c. 20. praeterea melius in Leid. pr. & Burm. exaratur τὸ κοινὸν ταμιεῖον. Cetera descripsit Auctor ex *Ammonio*. Adi quos pag. 119. citat Cl. *Valkenaar.* OUDEND.

3 Δίκην.] *Ammon.* τὴν δ. pro διῄρητο malit *Valken.* διῄρητο ex *Amm.* OUDEND.

4 Πρυτανεῖα δὲ πληθυντικῶς.] Scrib. . . . νεία. STOEBER.

5 Διῄρητο γὰρ.] Cod. B. δὲ. STOEBER.

6 Ὁ χρόνος.] Sc. τοῦ ἐνιαυτοῦ vel ἐνιαυτὸς, ut in *Ammonio* & *Etymologico*. Nil tamen muta. Χρόνος recentioribus scriptoribus idem, quod veteribus ἐνιαυτὸς. V. *Casaub.* ad *Diog. Laërt.* Lib. I. §. 112. Ita saepe apud *Suidam*, & alium apud eundem in V. Ἐπιάδες. quem locum adscripsit, & male id negari a *Rittershusio* ad *Porphyr.* de V. P. pag. 70. addidit Cl. *Hemsterh.* quem vid. ad *Aristoph.* Pl. pag. 178. 407. OUD.

7 Πρωῒ.] Vulgo ita scribi haec solet vox. Sed *Hesychius* & *Suidas* ajunt Ἀττικώτερον εἶναι τὸ ὀφὶν sive μονοσυλλάβως. Ibi plura vide & apud Cl. *Rhunkenium* ad *Timaei* Glossas, nec non

ἐν Φαίδωνι· ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρωΐ. ἔστι δὲ πρωΐ, καὶ ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· πρωῒ ἐσβαλόντες, καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐσπάνιζον τροφῆς τοῖς πολλοῖς.

ΠΡΩΙ'ΤΕΡΟΝ, καὶ πρωϊαίτερον. [3] ἀμφότερα Θουκυδίδης· πρωΐτερον [4] μέσων νυκτῶν. καὶ, πρωΐτατα δὴ οἱ Λακεδαι-

---

non *Moeridem*. *Thomas* noster respicit rursus ad S. L. *Photius* MS. πρωΐαν οὐ λέγουσι καθ᾽ ἑαυτὸ, ἀλλ᾽ ἐν συντάξει, δείλην πρωΐαν, τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος, καὶ δείλην ὀψίαν τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. *Platonis* locus habetur Tom. I. pag. 59. A. *Thucydidis* verba legimus non Lib. III. sed IV. §. 6. OUDEND.

8 Οὐ πρωΐας.] Haec exponenda sunt è *Photio* in lex. MS. πρωΐαν, inquit, οὐ λέγουσι καθ᾽ ἑαυτὸ, ἀλλ᾽ ἐν συντάξει, δείλην πρωΐαν, τὸ πρῶτον δείλης μέρος, καὶ δείλην ὀψίαν τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. Id igitur sibi vult, adjectivum πρωΐας, suppresso nomine substantivo, nunquam apud Atticos reperiri solitum; nec aliter *Thomas* sentire debuit, ut constat è *Philemonis* versu, quem *Steph.* in Thesauro protulit. Quam ob rem minus Attice locuti sunt *Philo* & *Josephus*, quorum prior ait p. 228. δῆλος δὲ ταῦτα πάσχων γίνεται Ἰωνάθῃ τινὶ συγγενεῖ καὶ φίλῳ· συνετὸς δ᾽ ἦν οὗτος ἐν τοῖς μάλιστα, καὶ τὴν διάνοιαν ὀξύς. ὁρῶν οὖν καθ᾽ ἑκάστην πρωΐαν τὸν Ἀμνῶνα μὴ κατὰ φύσιν ἔχοντα τῷ σώματι, προσελθὼν ἠρώτα φράσαι τὴν αἰτίαν αὐτῷ. alter vero pag. 698. μεθυσθέντες οὖν ἄχρι πρωΐας, τὴν καλὴν ταύτην μέθην, οὐ καρηβαροῦντες ἢ καταμύοντες. . . . εὐημερίαν καὶ ἀλήθειαν ἐπεύχονται, καὶ ὀξυωπίαν λογισμοῦ. Idem dixeris de voce ὀψία, quae in Atticorum scriptis nomen semper adjunctum habet. Sic *Lucianus* Tom. I. pag. 437. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δείλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα &c. nec aliter pag. 768. καταλαβόντες δὲ πότε αὐτὸν, καὶ εἰσπλεύσαντες ἐς τὸν ὕπνον λιμένα καλούμενον, πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ᾗ τὸ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαινόμεν. quibus exemplis *Photii* observatio mirum in modum stabilitur. SALLIER.

Gemina his habet *Adrianus* Isagog. in S. S. pag. 14.

9 Πλάτων ἐν Φαίδωνι.] Pag. 59. D. STOEBER.

1 Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ.] Scrib. τετάρτ. *Duker.* pag. 240, 88. De voce ὀψὲ vid. *Schol.* ad *Thucydid.* Lib. I. pag. 35. A. *Steph.* IDEM.

2 Πρωΐτερον.] *Himerius* Declam. pag. 51. *Arrianus* Hist. Ind. cap. 26. pag. 341.

3 Ἀμφότερα Θουκυδίδης.] Vid. apud *Duker.* pag. 456, 97. 570, 48. &c. STOEBER.

4 Μέσον.] Scrib. μέσων post

νυκ

δαιμόνιοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι. καὶ [1] Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· πάλιν γὰρ αὖ τὸ πρωΐτερον τοῦ δέοντος, ἢ λούεσθαι ἢ ἐσθίειν. [2] κρείττω γὰρ ταῦτα [3] τοῦ πρωϊαίτερον, καὶ πρωϊαίτατον.

[4] ΠΡΩ͂ΤΟΣ, ἐπὶ πολλῶν· πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ, ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τῷ δὲ προτέρῳ, ὁ ὕστερος. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτη καὶ προτέρα. καὶ πρότερος μὲν, ἐπὶ τάξεως· πρῶτος δὲ οὐ μόνον ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ποιότητος. ὡς ὅταν λέγωμεν, πρῶτός ἐστι τὴν τέχνην. [5] σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμοῦ, πρῶτος μόνον ὄνομα εὕρηται· οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐπίρρημα πρώτως, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ πρῶτον, ᾧ ἀκολουθεῖ [6] τὸ ἔπειτα. ἐπὶ δὲ ποιότητος εὕρηται. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν, πρώτως ἔχειν, φησί· τὴν δὲ, ὑστέρως· [7] δηλονότι, ἡ μὲν προηγεῖται τῇ ποιότητι, ἡ δὲ ἕπεται.

ΠΡΩ-

καὶ distingue, καί. IDEM.

Μέσων νυκτῶν.] Ita exhiberi curavi ex Leid. sec. Burm. & Edd. *Thucyd.* Lib. VIII. §. 101. μέσου Leid. pr. vulgo μέσον contra Syntaxin. Alter locus ejusdem est Lib. VII. 19. *Aristides* vero Tom. I. pag. 358. ubi recte legitur λοῦσθαι. Et sic scripsit *Thomas*, nisi sibi contradixerit in Λοῦμαι & Μεσονύκτιον. OUDEND.

1 Ἀριστείδης.] L. c. pag. 182. B. l. 17. f. ubi λοῦσθαι. WITTER.

2 Κρείττω γὰρ ταῦτα &c.] Mihi hoc non persuadet *Thomas*. Variant in hisce ubique MSS. Consule *Dukerum* ad ultimum *Thucydidis* locum. ac *Rhunkenium* d. l. OUDEND.

3 Τοῦ πρωϊαίτερον.] Quod tamen toties apud *Platonem*; quem vid. *Politic.* II. p. 358. B. & *Phaedon.* p. 59. D. πρωϊαίτατα *Idem* Phaed. p. 59. fin. STOEB.

4 Πρῶτος &c.] Confer cum hisce *Ammon.* pag. 119. *Phrynich.* pag. 138. & *Moeridem.* Ante Πλάτων reposui e Burm. & Leid. pr. quod clariorem reddunt *Thomae* sententiam, haec ἐπὶ δὲ ποιότητος εὕρηται, non sc. ἐπὶ ποσότητος vel ἀριθμοῦ; ut sumserunt *Aristoteles* & *Chrysippus.* OUDEND.

5 Σημείωσαι δέ.] Tetigit hanc Glossam Cl. *Valken.* ad *Ammon.* pag. 119. STOEBER.

6 Τὸ ἔπειτα.] Pergit uterque Codex: ἐπὶ δὲ ποιότητος εὕρηται. Πλατ. IDEM.

7 Δηλονότι ——— ἕπεται.] Absunt haec in Cod. B. IDEM.

1 Πρω-

[1] ΠΡΩΤΟ'ΤΟΚΟΣ, ὁ πρῶτος τεχθείς· πρωτοτόκος δὲ μήτηρ, [2] ἡ πρώτως τέξασα.
ΠΤΗΝΟ'Ν λέγε. [3] τὸ δὲ πετηνὸν, ἀδόκιμον.
[4] ΠΤΩ'ΜΑΤΑ νεκρῶν, καὶ πτώματα οἴκων, ἀρχαῖοι· οἱ

---

1 Πρωτότοκος.] Vid. Schol. *Homeri* ad Iliad. P. verſ. 5. DRAKENB.

Theodoſius Grammat. MSS. ἄλλο τί ἐστιν πρωτότοκος, τὸ προπαροξυνόμενον, τὴν παῖδα δηλοῖ. τὸ δὲ παροξυνόμενον τὴν τεκοῦσαν.

2 Πρώτως τέξασα.] Rectius ἡ πρῶτον τεκοῦσα *Ammon.* pag. 121. ubi de differentia hac vide *Valken.* & *Suidam.* πρώτως τεκοῦσα *Phavorin.* At πρώτως non bene hoc ſenſu poni ipſe *Thomas* paragrapho praecedente indicaverat. in Leid. ſec. τεξάσασα. OUDEND.

3 Τὸ δὲ πετηνὸν ἀδόκιμον.] Scrib. πετεινὸν. ex A. & B. STOEBER.

Videtur Magiſter damnare τὸ πετηνὸν, (vel, quod exaratur in Leid. pr. & Ed. Rom. πετεινὸν;) ſi ſumatur adjective pro *alato*, *volucri*, *veloci*; & tunc ſemper τὸ πτηνὸν poni velle: licet in Poëtis crebro πετεηνὸς & πετεεινὸς in omni genere occurrant: τὰ πετεινὰ pro avibus eſt vulgo apud *Xenophontem* Cyrop. Lib. I. p. 35. in f. Sed illic in MS. Leid aliisque legitur elegantius ἠσκήσεις δὲ φθάνων ἕλκειν, ἢ τὰ πτηνὰ φεύγειν. OUDEND.

Moſchopulus ad *Heſiodi* Oper. & Dies pag. 63. πετεηνὸν ποιητικῶς, κοινῶς δὲ πτηνὸν καὶ πετεινόν.

4 Πτώματα νεκρῶν.] Ita quoque *Phrynichus*: πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ τιθέασιν οἱ νῦν. οἱ δὲ ἀρχαῖοι οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πτώματα νεκρῶν, ἢ οἴκων. Neutri aſſentiendum: utrumque enim nullo diſcrimine dixere veteres. prius reperitur apud *Euripidem* Phoen. vſ. 1490.

Πάρα γὰρ λεύσσειν πτώματα νεκρῶν
Τρισσῶν ἤδη τάδε πρὸς μελάθροις
Κοινῷ θανάτῳ σκότιον αἰῶνα λαχόντων.

Alterum vero legitur ibidem vſ. 1691.

Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα, Πολυνείκους τε ποῦ,

Sic Oreſt. vſ. 1196.

Κἂν μέν σε σώζῃ μὴ θανεῖν χρῄζων κόρην
Μενέλαος, Ἑλένης πτῶμα ἰδὼν ἐν αἵματι
Μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας.

Quam loquendi rationem ſecuti ſcriptores videntur praetuliſſe, *Philo* nempe, *Joſephus*, *Herodianus*, aliique complures: interdum tamen, ſed minus crebro πτώματα νεκρῶν invenias. uſurpatur à *Plutarcho* Tom. I. pag. 684. ἐν πολλοῖς ὅπλοις καὶ πτώμασι νεκρῶν. SALLIER.

Πτώματα νεκρῶν, —— οἴκων.] Utriusque exempla paſſim in Au-

1 οἱ δὲ ὕςερον· πτῶμα, ἤτοι νεκρὸν, ἄνευ τινὸς προσθήκης.

2 ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΣ κάλλιον, ἢ Πυθαγορικός.

3 ΠΥΛΑΙ, ἐπὶ τείχους· θύραι, ἐπὶ οἰκίας.

ΠΥΞ

Auctoribus Graecis occurrunt, prout binis ex locis, ex *Strabone* atque *Diodoro* Sic. petitis, obiter probat *Schwartzius*, in Comment. Crit. Graec. Ling. Nov. Test. pag. 1192. quibus longe plura praesertim ex *Aeliano* de Nat. Animal. & aliis, adjici possent hic exempla, si necesse esset, aut liceret, otio abuti. TRILLER.

1 Οἱ δὲ ὕςερον.] Sic sane *Herodian.* Lib. IV. cap. 6. §. 2. TORREN. Adi ad *Phrynich.* pag. 164. *Phot.* MS. πτῶμα, σῶμα. Videtur respicere auctor locum Euang. *Matth.* cap. 24. §. 28. ὅπου γὰρ ἐὰν ᾖ τὸ πτῶμα; ut pro σῶμα ostentant aliquot MSS. in *Lucae* cap. 17. in f. Et sic aliquoties *Philo.* Consule Cl. P. *Wesseling.* Epist. ad Venemam pag. 17. f. in Leid. pr. πτῶμα οἴκων Mox τινὸς deëst MS. Burm. OUDEND.

2 Πυθαγόρειος — Πυθαγορικὸς.] Cur vero illud melius? *Lucianus* certe frequentius dixit Πυθαγορικὸν, quam quidem Πυθαγόρειον. Sic in *Philopseud.* pag. 347. Tom. II. ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος, & in Vitar. Auct. pag. 371. Tom. I. οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, atque sic in seq. pluries: item de *Saltat.* p. 811. Πυθαγορικόν τι δόγμα· sicque alibi saepissime; ut & *Plutarchus*, *Libanius*, *Dio* Chrysost. *Aristides*, aliique plures. Res enim notissima TRILLER.

Utrumque habes apud *Laërt.* Prius quidem, pag. 225. E. cui adde *Polyaen.* pag. 461. posterius vero pag. 226. C. 227. D. conf. *Steph.* de Dial. pag. 158. STOEBER.

Distinxere veteres Πυθαγορικοὺς & Πυθαγορείους, ita ut priores fuerint ipsi Pythagorae discipuli, sive qui ipsum audiverint, alteri, Pythagoricorum discipuli, & asseclae. Adeatur *Menagius* ad *Diogenem Laërt.* Lib. VIII. §. 38. OUDEND.

Vid. Schol. *Theocrit.* ad Idyll. XIV. vs. 5.

3 Πύλαι] Cum omnibus fere Grammaticis *Thomae* convenit, quorum sententia tametsi plerumque locum habet, non defuere tamen scriptores, qui discrimen illud interdum neglexerint, è quorum numero *Eurip.* Androm. vs. 951.

——— Πρὸς ταῦτα τὰ φυλάσσετε
Κλεῖθροισι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας

Aedium igitur januae etiam πύλαι appellatae sunt: quod ostendunt praeterea haec *Apollonii* Argon. l. 3. vs. 216. ubi de Aeetae palatio

Ὠκα

ΠΥΞ ἐναλλὰξ λέγε, καὶ μὴ πυκτικῶς. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ [2] τῇ, πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τοῖς ἱερεῦσιν· ὥσπερ πὺξ ἐνθορών.

ΠΥΡΑΥΝΟΣ, καὶ [3] πύραυςος, τὸ [4] περιπετόμενον τοῖς λύχνοις ζωΰφιον.

ΠΩΓΩΝ, καὶ ὑπήνη, [5] δοκιμώτερα, [6] ἢ γένειον. τὸ δὲ γενειὰς, κοινόν.

ΠΩ-

Ὦκα δ' ὅτ' ἐκ πεδίοιο πόλιν καὶ δώματ' ἵκοντο
Αἰητέω τότε δ' αὖθις ἀπεσκέδασεν νέφος Ἥρη,
Ἔςαν δ' ἐν προμολῇσι τεθηπότες ἕρκε' ἄνακτος
Εὐρείας τε πύλας.
SALLIER.

Proprie fcilicet, non femper. Cum hifce conveniunt *Thucydidea* L. II. §. 4. item *Schol.* ac *Suidas* & *Herodianus* in MS. Regio. Sed & vide Cl. *Waffe*. Quoquo fenfu occurrant πύλαι καὶ θύραι, priores femper aliquid latius vel anguftius fignificare videntur. OUDEND.

1 Συνέσιος.] Infcriptio Epiftolae abeft ab utroque Cod. Locus eft pag. 259. A. ubi ἐνθορών. adde *Eund.* pag. 244. A. 90. D. STOEBER.

2 Τῇ &c. ἱερεῦσιν.] Defunt MSS. Leidd. Burm. qui pro καὶ dat ἀλλά. Intelligitur Ep. 122. pag. 259. Frequens eft πὺξ παίειν. V. *Lyfiam* pag. 39. *Xenoph.* Lib. V. ἀναβ. pag. 369. A. *Suidam.* plurima alia mitto. OUDEND.

3 Πύραυνος.] Lege πύραυςος & τὸ περιπετόμενον. SALLIER.
Cod. B. πύραγος. STOEB.

4 Περιπετόμενον.] Cod. A. περιπετομ. Cod. B. περιπετωμ. IDEM.

Ita emendavi, auctoritatem Codd. Leid. pr. Burm. fecutus. Vide fupra in πέταμαι. Vulgo male πετόμ. Ceterum nusquam inveni id animalculum ita, ut ajunt *Thomas* & *Moeris*, vocatum, fed πυραύςην. V. *Aelian.* Lib. XII. An. cap. 8. cum *Apoftol.* Prov. cap. 20. §. 65. & *Suida*, & illis locis *Comment.* De πυραύνω vel πυραυνῶ vide ad *Polluc.* L. X. §. 104. & *Hefych.* πύραυνος nefcio. *Plinius* ait L. XI. cap. 36. *In Cypri aerariis fornacibus &* (fic MSS.) *medio igni, majoris mufcae magnitudinis volat pinnatum quadrupes: appellatur* pyralis, *a quibusdam* pyraufta: fed bene notat *Pauw.* ad *Philen* pag. 114. *Pyralida* igni creari & vivere, *Pyrauftam* igni perire; hinc legit, quod ajunt in aliis effe libris, *Pyrotus* πυρωτός. Ego in multis MSS. *Plinii* Leidd. inveni *Pyroto*; quafi πῦρ αὐτό. *ignis ipfe*; fed in Burmanni Cod. hic eft πύραγος. OUDEND.

5 Δοκιμώτερα.] Leid. pr. & Burm. δοκιμώτερον. IDEM.

6 Ἢ

[1] ΠΩΛΗΤΗΡΙΟΝ, [2] οὐ πρατήριον. [3] πρᾶσις δὲ, οὐ πώλησις. [4] Λιβάνιος ἐν ἐπισολῇ· ὁρῶν σε μαχόμενον περὶ τῆς πράσεως, καὶ τῆς τῶν ῥητόρων φυγῆς.

[5] ΠΩΜΑΛΑ, [6] Δημοσθένης ἅπαξ εἶπε. σὺ δὲ ὡς ποιητικὸν πάρες.

---

6 Ἡ γένειον.] In his omnibus fallitur, vide Lexicographos. SALLIER.

1 Πωλητήριον.] Synesius de Regn. pag. 22. D. ubi vid. Petavius & Jo. Meursius Lect. Attic. Lib. I. cap. 9. pag. 20.

2 Οὐ πρατήριον.] Quod Ἑλληνικὸν pronunciat Moeris; & usurpavit Herodotus teste Polluce Lib. III. §. 126. qui ibid. §. 124. docet pro πράτης a Xenoph. πώλητιν adhibitam. Libanii locus est desumtus ex Epist. CCCXVII. ubi legitur ὑπέρ τε τῆς πρ. atque ita citat Thomas infra in φυγη. OUD.

3 Πρᾶσις δὲ.] Dio Chrysost. Orat. VII. pag. 119.

4 Λιβάνιος.] Locus est Epist. 21. MS. ad Anatolium. pro περὶ τῆς πρασ. ibi ὑπέρ τε τῆς κ. τ. λ. uti recte infra legitur in φυγή. WITTER.

5 Πώμαλα.] Non inter Atticas, sed Poëticas dictiones referri vult. sed occurrit apud Aristoph. in Plut. pag. 8. ubi Scholiastes Atticum esse dicit, πώμαλα, inquit, οὐδαμῶς, ἐστὶ δὲ Ἀττικόν· i. e. πώμαλα *sign.* nequaquam, est autem Atticum. BOS.

Est apud Aristoph. Plut. Act. I. Sc. 2. vs. 9. DRAKENB.

Cod. B. πάπαλα. Sed vulgata retinenda. vid. Harpocr. h. v. qui Demosthenis verba tenet. STOEBER.

6 Δημοσθένης.] De Falsa Leg. pag. 301. D. citavit & Harpocration una cum Aristophanis exemplo sane Poëtico. V. ad illum Vales. item Suid. & Hesych. OUDEND.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ'.

[1] Ῥ ΑΔΙΟΥΡΓΟ'Σ καὶ ὁ πλαστογράφος, καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς. [2] καὶ ῥαδιουργία, ἡ πλαστογραφία τε καὶ

1 Ῥαδιουργός.] Exponitur *Suidae*, *Photio*, & *Hesychio* πλαστογράφος. ita quoque lexicographus quidam a Clar. *Montfaucon* editus Biblioth. *Coisl.* pag. 474. ῥαβδιουργὸς, inquit, ὁ πλαστογράφος· ubi legendum ῥαδιουργός. πλαστογράφος autem is est, qui scriptum fingit, falsarius. Testis *Artemidorus* pag. 46. πλάττειν καὶ πυξογραφεῖν, καὶ τορεύειν, καὶ ποιεῖν ἀγάλματα ἀγαθὸν μοιχοῖς καὶ ῥήτορσι, καὶ πλαστογράφοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἀπατεῶσι, διὰ τὸ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα δεικνύειν τὰς τέχνας ταύτας. Eandem significationem habet verbum πλαστογραφέω apud *Artemid.* pag. 218. οἷον ἔδοξέ τις τὴν ῥινὰ ἀπολωλεκέναι. ἔτυχε δὲ ὢν μυροπώλης· ἀπώλεσε τὴν ἐνθήκην, καὶ ἐπαύσατο μυροπωλῶν, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὴν ῥινά. οὐκ ἔτι γὰρ εἶχε τὸ δοκιμαστήριον τῶν ῥινῶν. (an μύρων;) ὁ αὐτὸς οὖν οὐκέτι μυροπωλῶν ἔδοξε ῥινὰ οὐκ ἔχειν. ἑάλω πλαστογραφήσας, καὶ ἔφυγε τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. id est, falsi convictus, in exilium proficisci coactus est. Hinc πλαστογραφία falsi crimen; ut ostendunt haec *Josephi* pag. 1002. προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαί τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγείλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίοις πολεμεῖν ἀπέκτεινε. Nunc intelligere facile est, quid sibi *Thomas* aliique velint, cum ῥαδιουργὸν πλαστογράφον interpretantur: quod omnino verum est. licet enim minus crebro sic accipi consueverit, hujusce tamen significationis exempla non desunt. Unum suppeditat *Plutarchus* Tom. II. pag. 602. Στρατόνικος δὲ τὸν ἐν Σερίφῳ ξένον ἠρώτησεν ἐφ' ὅτῳ τῶν ἀδικημάτων φυγὴ τέτακται παρ' αὐτοῖς ἐπιτίμιον. ἀκούσας δ' ὅτι τοὺς ῥαδιουργοὺς φυγαδεύουσιν, τί οὖν εἶπε οὐκ ἐραδιούργησας, ὅπως ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης μεταστῇς; ῥαδιουργὸς enim ibi falsarius, quem exilio multare populorum nonnullorum legibus statutum erat, ut constat ex *Artemidori* loco quem antea adduximus. *Plutarcho*, ni fallimur, praeivit *Philo* pag. 872. οἱ μὲν γὰρ τὸν μειρακιώδη τῶν ἀσώτων, ἄτιμον, ἀποκήρυκτον, αἰσχρὸν βίον ἐξήλασαν ἐπὶ γήρως ὁδῷ. οἱ δὲ τῶν πανοῦργοι καὶ συκοφάν-

ϰ̀ ἡ θρασύτης, ϰ̀ ἡ δολιότης. [1] Λουκιανὸς ἐν δραπέταις·

τὴν ϰ̀ ῥαδιουργὸν ἀπαρχόμενοι φιλοπραγμοσύνης. nam gradatim quodammodo procedit oratio: fycophanta aftuto & vafro deterior, utroque vero ῥαδιουργὸς, quod ftare non poteft, nifi de falfario fermo fit. Fit à verbo ῥαδιουργέω, quo veteres faepiffime ufi deprehenduntur pro adultero, corrumpo. notum quid fignificet παραχαράττω. at *Celfus* apud *Orig*. pag. 191. παραχαράττειν & ῥαδιουργεῖν voces fynonymas facit, εἶτα κατακλυσμόν τινα, ϰ̀ κιβωτὸν ἀλλόκοτον, ἅπαντα ἔνδον ἔχουσαν, ϰ̀ περιστεράν τινα, ϰ̀ κορώνην, ἀγγέλους, παραχαράττοντες ϰ̀ ῥαδιουργοῦντες τὸν Δευκαλίωνα. Difertius adhuc *Jofephus* pag. 1026. qui de Jufto fibi infenfo verba faciens ait: ϰ̀ μετὰ τοσαῦτα δὲ τὰ κακουργήματα τάξιν ἐπιστολῶν σοι πιστεύσας, ὡς ϰ̀ ταῦτά σε εὗρε ῥαδιουργοῦντα, ἀπήλασε τῆς ὄψεως, quo fenfu à fcriptoribus Ecclefiafticis faepiffime ufurpatur. Sic *Eufeb.* Hift. pag. 145. οὐ θαυμαστὸν ἄρα, εἰ ϰ̀ τῶν κυριακῶν ῥαδιουργῆσαί τινες ἐπιβέβληνται γραφῶν. SALLIER.

Photius MS. Ῥαδιουργὸς, οὐχ ὁ γράμματα παραποιῶν, ἀλλ' ὁ κακοῦργος ἁπλῶς. ϰ̀ Ῥαδιουργία, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία ϰ̀ θρασύτης. Ξενοφῶν δὲ ϰ̀ ἐπὶ εὐηθείας ἐχρήσατο τῇ λέξει. *Suidas* vero Ῥαδιουργὸς. πλαστογράφος. ϰ̀ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς. καὶ ῥαδιουργία, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία, ϰ̀ εὐκαιρία καὶ θρασύτης. Ξενοφῶν δὲ &c. Adde *Hefychium*. Pro εὐκαιρία puto legendum εὐχέρεια ex *Polluce* Lib. III. §. 135. fynonyma haec in malam partem jungente. V. & *Suidam* in ῥᾷον. τε abeft a Leid. pr. *Luciani* verba legas Tom. III. pag. 373. Ed. ult. ubi additur πᾶσα, quae vox tamen hic addi non eft neceffaria: *Xenophontis* locum refpicere videntur ex Cyrop. Lib. I. pag. 34. D. ἵνα μὴ περὶ τῇ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῖς ῥαδιουργίας προσγενομένης, ἀμέτρως αὐτῇ χρῷντο. Idem faepe de ῥαθυμίᾳ, ignavia & fegnitie ac ceffatione ufurpavit. OUDEND.

2 Ῥαδιουργία.] *Suidae* exponitur ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία, καὶ εὐκαιρία, θρασύτης. ubi Clar. *Kufterus* nomen εὐκαιρία mendi fufpectum habet: cui non affentimur; eadem omnino reperias in lexico *Photii*: ῥαδιουργὸς πλαστογράφος, ϰ̀ ὁ πανοῦργος ἁπλῶς. ϰ̀ ῥαδιουργία ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία, ϰ̀ εὐκαιρία, ϰ̀ θρασύτης· Ξενοφῶν δὲ ϰ̀ ἐπὶ εὐηθείας τίθησι τὴν λέξιν. quibus nihil poteft effe fimilius. εὐκαιρία autem videtur fignificare illam hominum quorumdam aftutiam, qui tempora ad nocendum idonea callide aucupantur: hinc ῥαδιουργίαν cum adjectivo εὔκαιρον junctam reperias apud *Lucianum* Tom. II. pag. 199. εὖ λέγεις σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥαδιουργίαν ταύτην εὔκαιρον τοῖς ἐπειγομένοις. SALLIER.

1 Λουκιανὸς] L. c. Tom. II. pag. 598. *Graev.* STORBER.

ταις· ἐμπέπλησαι ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ῥᾳδιουργίας. Ξενοφῶν δὲ καί τινες ἄλλοι ἐχρήσαντο τῇ λέξει καὶ ἐπὶ εὐκολίας.

[1] ῬΑΘΥΜΟΣ ἄνθρωπος, ὁ ἀμελὴς καὶ νωθρός· ῥᾴθυμος δὲ παιδιὰ, ἡ φαύλη ἢ ἠμελημένη. [2] Φιλόστρατος· οὐ ῥᾴθυμον παιδιὰν, ἀλλ' αἰσχίνου τε καὶ εἴσω σπουδῆς.

ῬΑΘΥΜΩ ἐγὼ, καὶ [3] καταῤῥαθυμῶ. καὶ ῥαθυμῶ μὲν ἕτερον καὶ καταῤῥαθυμῶ, ἤτοι, ῥαθυμεῖν ποιῶ καὶ ἀνίημι. [4] Φιλόστρατος ἐν εἰκόσιν· [5] ἔοικε τοῦτο διαφεύγειν τὴν χεῖρα, καταῤῥαθυμοῦντος αὐτὴν τοῦ ὕπνου.

[6] ῬΑΙΣΑΣ τοῦ νόσου λέγε, μὴ κουφισθείς.

ῬΑΜ-

---

1 Ῥάθυμος.] *Isocrat.* ad *Demon.* pag. 49. & ῥαθυμεῖν pro socors sum: idem p. 60. DRAKENB.

2 Φιλόστρατος.] *Heroic.* cap. 10. §. 2. pag. 708. OUD.

3 Καταῤῥαθυμῶ.] Cod. B. καταραθ. quae sequuntur καὶ ῥαθ. μὲν ἕτ. καὶ κατῤῥ. desunt in Eodem. STOEBER.

4 Φιλόστρατος ἐν εἰκόσιν.] Lib. I. pag. 765. ubi pro διὰ τοῦ φεύγειν legitur διαφεύγειν, quam tuentur Codd. A. B. IDEM.

5 Ἔοικε τοῦτο διὰ τοῦ φεύγειν] Leidd. uterque, Burm. & *Phavor.* praebent διαφεύγειν. Quod restitui. *Philostrati* enim verba in Iconibus Lib. I. cap. 2. haec sunt: ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ δεξιᾷ λαμπάδιον ἔοικε διαφεύγειν τὴν χεῖρα, & quae sequuntur. Huc pertinet *Suidas*: καταῤῥαθυμῶ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Passive κατεῤῥαθυμημένοι *Polluci* Lib. I. §. 158. In Glossis ῥαθυμεῖ *cobibet.* Sed leg. *connivet.* qui error tralatitius est. OUD.

6 Ῥαίσας — κουφισθείς.] Quod Latini dicunt: *morbus remittit se*, id Graecorum communi dialecto effertur per κουφίζομαι, vel κουφότερον ἔχω ἐκ τοῦ νοσήματος. Verum id loquendi genus rejicitur ab Atticis, qui pro eo dicunt: ῥαΐζω τοῦ νόσου. Quod autem id significet ῥαΐζειν, docet *Ulpian.* ad ad *Demosth.* Olynth. I. Ῥαΐζω οὐχ' ὑγιαίνειν σημαίνει, ἀλλ' ὥσπερ κουφότερον ἔχω ἐκ τοῦ νοσήματος. BOS.

Miseret me profecto atque piget hominis mei, semper fere nubes & inania captantis; & ubique paene turpiter lapsantis, uti hactenus ex innumeris ferme luculentis exemplis liquidissime perspeximus. Quis enim obsecro, putet, phrasin elegantissimam & optimis Auctoribus utique tritam, scilicet κουφισθῆναι τῆς νόσου, temerario & infelicissimo ausu, ab ipso fuisse rejectam atque improbatam? Sic enim manifeste *Euripides*,

Oreſt. 43. ὅταν μὲ σῶμα κυφισθῇ νόσῳ, & *Sophocles* Philoctet. 732. ἄρτι κυφίζειν δοκεῖ. *Ariſtoteles* quoque in Probl. dixit κυφισθεὶς ὑπ πάθους Nemo vero, quantum equidem ſciam, iſta ſcita loquutione frequentius utitur, ipſo quidem *Hippocrate*, apud quem quippe ſingulis fere paginis occurrit, & recurrit, quod & ex parte obſervavit in Oeconomia *Foeſius*, & in Iatreo *Hipp. Dietericus* pag. 637. ſeqq. Ita, ut pauciſſima ſaltem ex innumeris fere, decerpam, in Coac. pag. 579. Tom. I. χρησιμὸς ἱδρὼς, ὁ κυφίζων, & ſic in ſeqq. ſaepius, Lib. Epid. I. p. 678. πάντων ἐκυφίσθη, quod mox ibidem recurrit, & pag. 681. ἐκούφισεν ὀλίγῳ, item 682. μικρὰ ἐκυφίσθη, ſtatim pag. 683. ἀλλὰ διεκυφίσθη, & ſic in ſeqq. item Lib. III. *Epid.* pag. 713. πάντα ἔδοξε κυφισθῆναι, atque ſic rurſus pag. 732. & iterum pag. 733. σμικρὰ ἐκυφίσθη, item pag. 734. τὰ περὶ τὴν ἄρσιν, ἐκύφισεν, & ſic in ſeqq. frequentiſſime: Lib. etiam V. *Epid.* pag. 704. ἔδοξεν ἄμεινον ἔχειν, καὶ ἐκυφίσθη. porro Lib. III. de Morb. pag. 112. Tom. II. κυφίζει μεθ' ἡμέρην, & ſic in ſeqq. ſaepius; denique, nam feſſus ſum quaerendo & ſcribendo, Lib. de Victu Acutor. pag. 300. φαρμακεύειν, ἢν μὴ κυφίζῃ, ἄνω· ſed integer profecto liber juſtae molis mihi conſcribendus foret, ſi omnes quidem locos, in quibus verbum iſtud κυφίζειν, & νόσου κυφίζειν, occurrit, in ſolo *Hippocrate* ubique obvios, diligentiſſime colligere & in unum corpuſculum redigere vellem; quare haec jam ſufficiant ad redarguendam hominis ſuae linguae ignariſſimi, ut quidem videtur, pudendam inſcitiam, cum enormi temeritate & obloquendi cupidine, conjunctam. Quod ex mox dicendis liquidius adhuc pateſcet. Ceterum, & *Plutarchus* ſic loquutus, Lib. de Ser. Num. Vind. pag. 559. Tom. II. ἵνα τὴν ὀφθαλμίαν κουφίσωσιν, & rurſus in M. Craſſo, pag. 165. Tom. I. κυφισθέντος τοῦ σώματος· quomodo & alibi ſaepe. *Aelianus* quoque Lib. XII. Var. Hiſt. cap. I. τὸ θηρίον ἐκυφίσθη τῆς ὀδύνης· Ut mittam jam *Lucianum*, *Galenum*, *Ariſtidem*, *Libanium*, *Dionem* Chryſoſt. *Athenaeum*, & alios plures, qui omnes hoc comto dicendi genere frequentius utuntur. Probum igitur eſt illud ῥαΐσας τῆς νόσου, ſed aeque probum eſt alterum, fruſtra quidem ac ridicule a Noſtro damnatum, κυφισθεὶς τῆς νόσου· inprimis quum utrumque promiſcue ſaepius occurrat apud *Hippocrat.* ipſum, ipſo iſto verbo ῥαΐζειν, ſeu Ionice ῥηΐζειν, multis locis ita uſum, optime obſervante in Oeconomia *Foeſio*. quod verbum, ut id obiter hic inſeram, reddendum quoque videtur *Hipp.* Lib. VII. de Morb. Epid. pag. 848. τριταῖος ἐὼν, πάλιν ἀγοράζων, ἔφριξε· *quum rurſus in foro verſaretur, inhorruit*: vulgo quidem vertitur. Sed quis putet quaeſo, aegrotum febri periculoſiſſima illa
im-

ἡμιτριταίῳ oppressum, ut in antecedentibus legitur, adeo usque viribus valuisse, ut in forum prodire possit? quare legendum equidem arbitrer, πάλιν ἀναῤῥαΐζων, vel ῥαΐζων, ἔῤῥιζε praesertim, quoniam mox sequitur, ῥάων πάλιν Ex subdolo scil. illarum febrium malignarum more, ubi aegroti per intervalla, nunc optime, nunc rursus pessime, sese habere videntur, ut notum. Sed accuratius loquendo & distinguendo, ῥαΐζειν τῆς νόσου, non idem est, ac κουφίζεσθαι τῆς νόσου, ut perperam hic putat noster Grammaticus; sed plurimum inter se differt utrumque. Majus enim & melius illud significat, minus vero & aliquanto deterius adhuc hoc postremum. Scilicet ῥαΐζειν ii dicuntur potissimum, qui superato feliciter morbo, jam resanescunt, & praeter laevissimum languorem residuum, nihil amplius ex morbis sentiunt, οἱ ἀνιστάμενοι ἐκ τῶν νόσων, ex morbis assurgentes, ut alibi loquitur *Hippocrates* noster; tum igitur istud verbum ῥαΐζειν, seu ῥηΐζειν, idem significatione prospera valet, ac alias, ἀναλαμβάνεσθαι, ἢ ἀνακομίζεσθαι ἐκ τῶν νόσων, quibus verbis frequenter quoque utitur *Hippocrates*, ut & observavit post *Galenum*, *Foesius* & *Dietericus*. Rectissime ergo *Hesychius*: ῥαΐσαι, τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν, item ῥαΐσας, ὑγιάνας, ἀναστρέψας, paullo post: ῥαΐζεται, ὑγιαίνει, item, ῥαΐσω, βέλτιον σχῶ, & alibi: Ἀναῤῥαΐσαι, παύσασθαι ἐδυνᾶσθαι, quomodo & *Suidas* & alius Lexicographus, in Bibl. *Coislin.* magni *Montfaucon.* item *Harpocration*, ex *Demosthen.* pag. 263. aliique plures: sed vid. inprimis *Salmas.* in Not. ad *Achill.* Tat. pag. 627. κουφίζεσθαι ἐκ τῆς νόσου, vel τῆς νόσου, ii contra dicuntur, quibus insigni salutaris criseos beneficio, vel adhibito opportune efficaciore remedio, atrociora morbi symptomata tantisper mitigantur quidem, non tamen ita, ut morbus penitus subigatur, ac supprimatur: quin potius restent adhuc plures ipsius reliquiae, novum morbo accrudescenti fomitem in posterum praebiturae; id quod ex omnibus illis *Hipp.* locis superius laudatis liquidissime patescit. Sic v. g. in febribus sic dictis intermittentibus, finito consueto illo paroxysmo febrili, & tempore ἀπυρεξίας, seu die intercalari tranquillo, ex more restituto, aegroti ἀνακουφίζονται, seu κουφίζονται νόσου, non autem ῥαΐζουσι, quoniam nimirum febris, stato tempore, proxime reditura est, quae nempe breves saltem inducias fecit, non certam solidamque pacem: quando autem e contrario, vel Naturae beneficio, vel Artis praesidio, penitus expugnata fuit dira ista febris, ita, ut in fugam versa reditum haud amplius moliatur, tunc demum isti feliciores aegroti ῥαΐζοντες, vel ῥαΐσαντες εἰσί. Patet igitur ex his, opinor, abunde, Grammaticum nostrum ne differentiam quidem satis calluisse inter τὸ ῥαΐζειν,

ῬΑ'ΜΝΟΣ, πᾶσα μὲν ἄκανθα· [1] κυρίως δὲ, ἡ τῶν ῥόδων.

[2] Ἡ ῬΑ'Ξ ἐρεῖς. [3] ὁ δὲ ῥὼξ παράλογον, εἰ καί τινες. ἔςι δὲ

---

atque inter κνηθίζειν, sed utrumque potius inepte confudisse. TRILLER.

Scrib. ῥαίσας ex Codd. Regg. STOEBER.

Vel ἐκ τῆ νόσε, τρισυλλάβως. V. Salmas. ad Achill. Tat. pag. 627. & Moerid. Etym. M. item Phavorinum in ῥάων ἐγένετο. OUDEND.

1 Κυρίως δὲ ἡ τῶν ῥόδων] Hesych. ait τὸ φυτὸν, ὅπερ εἰς ἀλεξιφάρμακον παραλαμβάνεται. Photius MS. φυτὸν, ὃ ἐν τοῖς χῶσιν ὡς ἀλεξιφάρμακον ἐκπατᾶται ἔωθεν καὶ πίττη ἔχριον τὰ σώματα ἀμίαντα γὰρ αὐτῇ. Διὸ καὶ ἐν ταῖς γενέσεσι τῶν παιδίων χρίουσι τὰς οἰκίας εἰς ἀπέλασιν τῶν δαιμονίων. Ceteris est modo ἀκανθῶδες φυτὸν μέγιστον. IDEM.

2 Ἡ Ῥὰξ ἐρεῖς. ὁ ῥὼξ δὲ παράλογον] Male a Leidd. exsulat ὁ. Rectius dant Leid. pr. & Burm. ὁ δὲ ῥὼξ. Nam huc pertinent sequentia ἐπὶ θηλυκῶ &c. & ita quidam dixerunt barbare simul & soloece, ut notarunt Eustath. ad Od. Δ. pag. 1485. Photius MS. & Phrynich. pag. 26. ἡ ῥὰξ ἐρεῖς. ὁ ῥὼξ γὰρ δύο ἔχει ἁμαρτήματα. ubi vide Comm. Barbarismus autem consistit in eo, quod ῥὼξ ἐπὶ σταφυλῆς pro ῥὰξ usurpabatur; Soloecismus, quod masculino genere efferebatur. Utraque enim vox feminini generis est, V. & Eustath. ad Od. I. pag. 1633. Hesych. in ῥαγὰ & ῥὰξ & ῥὼξ. Suid. Ῥὰξ ῥαγὸς ἐπὶ σταφυλῆς. Ῥὼξ δὲ ῥωγὸς ἐπὶ φαλαγγίου. De ῥαγὶ seu acino vide Aelian. Lib. III. An. 36. VI, 40. ubi male in Marg. ῥᾶγες. Poll. Lib. IV. §. 200. IDEM.

3 Ἡ ῥὼξ.] Thomae cum caeteris Grammaticis convenit: Phrynichus. ἡ ῥὰξ ἐρεῖς. ὁ γὰρ ῥὼξ δύο ἔχει ἁμαρτήματα. Hinc supplendus is Photii locus in lex. ῥὰξ θηλυκῶς ἡ ῥάξ. βαρβαρισμὸν καὶ σολοικισμόν. vox enim ῥὼξ excidit: sic igitur legi debet: ῥὰξ θηλυκῶς ἡ ῥάξ. ὁ ῥὼξ βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός. Sensus est, illum barbare loqui, qui nomen ῥὼξ usurpaverit; praeterea vero contra Grammaticae leges peccare, si genere faeminino usus fuerit, quo pertinent haec Aelii Dionysii apud Eustath. a Nunn. sic adducta: ῥὼξ καὶ σολοικισμὸς καὶ βαρβαρισμός. Acerbior tamen videtur Dionysii aliorumque nota: barbarumne enim dicemus Aristotelem, in cujus Hist. pag. 143. ea vox occurrit? περὶ δὲ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν, inquit, τὸν περὶ Βόσπορον τὸν Κιμμερικὸν, ὑπὸ τὰς θερινὰς τροπὰς καταφέρονται ἐπὶ τῷ ποταμῷ, οἷον θύλακοι μείζους ῥωγῶν. ἐξ ὧν ῥηγνυμένων ἐξέρχεται ζῶον πτερωτὸν τετράπουν. de acinis enim intelligendum dubitare Plinius non finit,

δὲ ῥὰξ, ἐπὶ σαφυλῆς· ῥὼξ ἢ ῥωγὸς [1] ἐπὶ θηλυκῦ καὶ αὐτὸ, ζωΰφιον τὸ λεγόμενον Φαλάγγιον.

[2] ῬΑΣΤΩ´ΝΗ, ἡ νωθεία. ὅθεν & τὸ ἐῤῥαςωνευμένος, [3] ἀπὸ τῦ ῥαςωνεύω ἀχρήςυ θέματος· καὶ ἐῤῥαςωνευ-

---

finit, à quo ea verba ita redduntur Hist. Lib. XI. pag. 612. *Hypanis fluvius in Ponto circa solstitium defert acinorum effigie tenues membranas, quibus erumpit volucre quadrupes supra dicti modo, nec ultra unum diem vivit.* Habuere igitur septuaginta Interpretes quem sequerentur: ii autem modo faeminino genere, modo masculino efferunt. Prius maluit *Clem.* Alex. Strom. I, 2. pag. 397. ἔνθε αὐτῇ τρυγῇ τὸ ἐπιέναι πάλιν τὰ καταλειφθένθα δρεπομένυς, καὶ τὸ τὰς ἀποπιπτύσας ῥῶγας συλλέγειν κεκώλυκεν. SALLIER.

Pro uva adhibuit *Apollonides* in Anthol. *Constant.* Cephal. a Cl. *Reiskio*, edita epigr. 486. pag. 37.

Καὶ βαιῦ πίδακα ῥωγὸς ἔχω.

Sed *Kusterus* ad *Suidam* v. ἀπάρχεσθαι rectius dedit ῥωγός. conf. *Eustathius* ad Odyss. Δ. p. 153. de Phalangio *Nicander* Theriac. vs. 710. quod ῥάγιον vocant *Aëtius* Tetrab. IV. cap. 18. pag. 680. & *Nonus* de Cur. Morb. cap. 269. pag. 303.

1 Ἐπὶ θηλυκῦ, αὐτοζωΰφιον.] Sic vulgo legitur. Sed multo elegantius & clarius est in MSS. O. καὶ αὐτὸ ζωΰφιον. Duo dicit *Thomas* ῥὼξ esse feminini quoque generis, eamque vocem significare animalculum, vulgo φαλάγγιον dictum, uti jam vidimus; idque etiam *Aeliano*, & aliis ῥὰξ vocatur. Adi *Pauw.* ad *Philen.* pag. 242.

Ἔστιν δὲ καὶ ῥὰξ ἐκ γονῆς φαλαγγίων

Ῥαγὶ σαφυλῆς ἐμφερὴς καὶ μικρόπυς.

OUDEND.

2 Ῥαςώνη —— καὶ ἡ ἄνεσις.] Ita apud *Hippocratem*, Lib. de Arte, pag. 11. ῥαςώνη μᾶλλον, ἢ βίη, θεραπεύη· atque sic etiam saepe alibi, ut in Oeconomia adnotavit *Foesius.* Occurrit & hoc significatu, frequentissime, apud *Plutarchum*, *Aelianum*, *Libanium*, *Lucianum*, *Herodotum*, *Xenophontem*, & alios. TRILLER.

3 Ἀπὸ τῦ ῥαςωνεύω ἀχρήςυ θέματος.] Atqui usi sunt hoc verbo *Xenophon*, ut notavit H. *Stephanus*, *Dio*, ut observarunt *Photius* & *Suidas*, aliique, e quibus hausit *Hesychius.* *Aelian.* Lib. II. V. H. cap. 5. IV. An. cap. 43. pro quo etiam in *Apostol.* Prov. cap. 1. §. 8. ῥαςωνεύεσθαι. & Lib. XVI. cap. 23. πάντα γὰρ τὸν ἑαυτῶν βίον διάγειν ῥαςωνεύοντας ἐν ἀργίᾳ καὶ πολυτελείᾳ. Sed forsan erroris immunis est

νευμένως ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ῥαθύμως. ῥαστώνη καὶ [1] ἡ ἡδονή. [2] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ἀπέκτονε, φησί τις, Ἰωάννης Αἰμύλιον· ἀφελκόντων με τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ ῥαστώνης. ῥαστώνη καὶ ἡ ἄνεσις. ὡς τὸ, ῥαστώνην ἔχον τῶν δυσχερῶν. [3] ῥαστώνη καὶ ἡ εὐκολία. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ· ὕπεστον τὸ τῆς ῥαστώνης αὐτῷ περίεστι, καὶ ἐν τοῖς καθάπαξ ἀπόροις εἶναι δοκοῦσι.

[5] ῬΆΦΑΝΟΝ ἐπὶ τῆς ῥαφανίδος μὴ εἴπῃς. [6] ῥάφανον γὰρ

Thomas, qui scripserit modo, ὅθεν καὶ τὸ ἐῤῥαστωνευμένως ἐπίῤῥημα &c. Sic enim legas tantum in Leid. sec. & *Phavorino*. Verum in Burm. Cod. inveni sic; καὶ τὸ ἐῤῥαστωνευμένως ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ῥαθύμως, ἀπὸ τοῦ ῥαστωνεύω, ἀκούσω ῥῆμα. Ejiciantur itaque spuria ἀπὸ τοῦ &c. OUDEND.

1 Ἡδονή] Addidi articulum ἡ cum MSS. & Edd. Vett. *Synesii* locum invenies Ep. 50. p. 189. IDEM.

2 Συνέσιος.] Pag. 189. A. pro ἀπέκτ. scrib. ex Cod. B. ἀπέκτεινε. STOEBER.

3 Ῥαστώνη, καὶ ἡ εὐκολία.] *Aristidis*, ad quem Noster hic mox provocat, locus legitur, Tom II. pag. 84. ubi & alius huic similis. Sed & sic *Lucianus*, de Merced. Conduct. pag. 440. Tom. I. ἀπεδήμησεν μετὰ πάσης ῥαστώνης καὶ ἡδονῆς, & sic saepe alibi, in Dial. praesertim Meretric. occurrit; & pari sensu apud *Aretaeum*, *Hipp. Diodor.* Sic. *Plutarch. Herodian. Platonem*, *Lysiam*, & alios plures, quos laudat Guil. *Budaeus*, in Comment. Graec. Ling. pag. 535. & Celeb. *Dukerus*, in Indice ad *Thucydidem*, voce ῥαστώνη. TRILLER.

4 Ἀριστείδης.] Locus non est in *Panath.* sed *Panegyr.* pag. 60. B. lin. 9. pro ἐν τοῖς ibi τοῖς. WITTER. Codd. Regg. absque inscriptione verba praebent. conf. *Eund. Aristid.* Tom. I. p. 307. & Orat. *Smyrn.* p. 232. adde *Demosth.* pag. 471. A. STOEBER.

Ἐν τῷ παναθηναικῷ.] Illic non reperias, sed ἐν τῷ πανηγυρικῷ ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ Ναοῦ Tom. I. pag. 236. ubi deëst praepositio ἐν Reposui igitur; Auctoribus MSS. Leid. pr. Burm. & Oxon. πανηγυρικῷ. Ceterum de hac voce late egerunt *Duportus* ad *Theophr.* Char. cap. 3. & *Wasse* Indice *Thucydid.* OUDEND.

5 Ῥάφανον ἐπὶ —— εἴπῃς] Attici κράμβην, *brassicam* vocarunt, ῥάφανον, quod praeter alios docet ac pluribus testimoniis probat *Athenaeus* Deipn. Lib. I. cap. ult. & ῥάφανον, *raphanum*, dixerunt ῥαφανίδα & ῥαφάνην. Schol. *Aristoph.* ad Plut. pag. 57. Ἀττικῶς ῥαφανίδα, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον· πάλιν δὲ ῥά-

γὰρ παρ' Ἀττικοῖς ἡ κράμβη. [1] ἀλλὰ ῥαφανὶς, καὶ ῥα-

ῥάφανον, ἣν ἡμεῖς κράμβην. Vid. etiam *Phrynichum* & *Moschopulum*. BOS.

Ῥάφανον παρ' Ἀττικοῖς, ἡ κράμβη.] Idem de hac voce ῥαφάνυ, pronunciant *Hesychius*, *Suidas*, *Phrynich.* Schol. *Aristoph.* & *Ammonius*, ubi vid. Celeb. *Valkenaer*, Animadverf. Lib. III. cap. 11. pag 203. Κράμβη tamen femper in ufu eft *Hippocrati*, ut Lib. II. de diaet. p. 226. de intern. Aff. pag. 212. & alibi faepiffime. Lib. tamen II. de Morb. Mul. pag. 536. κράμβην καὶ ῥάφανον τὴν μακρὴν conjungit, unde fimul patet, differentiam adhuc effe inter τὴν κράμβην καὶ ῥάφανον, quam tamen una cum fuis Atticis, ignoraffe hic videtur *Thomas* nofter. Verum haec obiter. Sed audiamus jam, quam lepide & acute obtrufas has horum Grammaticorum fubtilitates fructu carentes refellat atque explodat graviffimus Medicorum poft *Hippocratem*, *Galenus*, Lib. II. de Aliment. Facultat. cap. 44. pag. 361. Tom. VI. Edit. *Charter.* τοῦτο δὲ λάχανον οἱ τὴν ἐπίτριπτον ψευδοπαιδείαν ἀσκοῦντες, ὀνομάζειν ἀξιοῦσι ῥάφανον, ὥσπερ τοῖς πρὸ ἑξακοσίων ἐτῶν Ἀθηναίοις διαλεγομένων ἡμῶν, ἀλλ' οὐχὶ τοῖς νῦν Ἕλλησιν, οἷς σύνηθές ἐστιν, οὐκ ἐπ' ἄλλου φυτοῦ, τὸ τῆς κράμβης ὄνομα φέρειν. Unde liquidiffime nunc, opinor, apparet, quo loco haec ipfa Veterum Grammaticorum & Criticorum deliramenta & laboriofa verborum aucupia habuerit *Galenus*, quum tamen ipfe effet ftudiofiffimus alioqui venuftiffimi ftili Attici cultor & fectator, a patre nempe, eruditiffimo Viro, edoctus, uti non femel ipfe candide, gratoque animo fatetur. TRILLER.

6 Ῥάφανον γὰρ παρ' Ἀττικοῖς.] Cod. A. ῥαφ. γὰρ. STOEBER.

Neutro genere an dixerit quis, nefcio. Sic tamen erat in plerisque *Ammonii* Edd. fed ῥάφανος dedit Cl. *Valken.* p. 122. Adi citatos *Nunnefio* ad *Phrynich.* pag. 57. *Salmaf.* de Homonymis hyles Iatricae pag. 34. fupra εἴποις Leid. pr. dein λέγε] Oxon. OUDEND.

1 Ῥαφανίς.] *Thomae* cum Grammaticis omnibus convenit, qui ῥάφανον inter & ῥαφανίδα illud difcrimen ex Atticorum mente ftatuunt, quod ῥαφανὶς de raphano, ῥάφανος vero de braffica dicatur: nec temere, cum ea lege fe obftrictum crediderit non *Theophraftus* modo, fed & alii fcriptores, fi *Calliam* excipias, à quo raphanum, five radiculam, ut *Celfus*, ῥάφανον etiam appellatum effe tradit *Athenaeus* pag. 57. Calliae praeiverat *Epicharmus*: teftis *Phot.* in lex. ῥάφανον, inquit, τὴν ῥαφανίδα Ἐπίχαρμος. Ex *Athenaeo* praeterea difcimus, vocem ῥαφανὶς ab Atticis inter ancipites numerari folitam: fic ille pag. 56. ῥαφα-

ῥαφάνη [1] λέγε. ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥαφανίδος, καὶ τὸ [2] ἐῤῥαφανιδώθη. [3] Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· οἱ δὲ κηπωροὶ τὰς Ἀττικὰς ῥαφανίδας φυτεύουσιν. οἱ δὲ Ἴωνες, [4] ῥέπανον τὴν ῥαφανίδα λέγουσιν.

ῬΆΩΝ τελγενές. [5] ἔστι γὰρ ὁ ῥᾴων, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Ὀλυνθιακῶν πρώτῳ· ῥᾴονι καὶ πολὺ ταπεινοτέρῳ νῦν ἂν ἐχρῶ-

---

φανίδες οὕτω κέκληνται διὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι, καὶ ἐκτεταμένως δὲ κατὰ συστολὴν λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. quod de prima syllaba plerique interpretantur, de secunda verò, idque melius intelligendum *Casaubonus* ex *Eustathio* arbitratur. Haec de raphano & brassica Graeci, in quorum locis exponendis saepe *Plinius* offendit, cum ad eam distinctionem non attenderit: raphanorum quinque species, autore *Theophrasto*, agnoscit; is tamen quatuor tantum meminit Tom. I. cap. 4. è quarum numero λειοθαλασσία, quae ab *Athenaeo* semper λειοθασία nuncupatur. Depravatus profectò illorum alter; sed in re adeo obscura divinare non ita facile: favet *Athenaeo Pollux*, apud quem L. 6. parag. 63. Thasii raphani mentio occurrit, quae forte eadem cum λειοθαλασσία, ea nempe de causa, quod inter eas radiculas esset optima, quae non procul à mari in insula Thaso nasceretur; quam ob rem merito quis suspicetur sic olim habuisse *Athenaei* codices, καλεῖσθαι δὲ ὑπό τινων τὴν λειοθαλασσίαν, Θασίαν· vulgo λειοθασίαν Θρᾳκίαν. his enim positis, nulla supererit difficultas. SAL.

Ἀλλὰ ῥαφανίς.] *Aristoph.* Nub. vs. 977. STOEBER.

1 Λέγε.] Cod. A. λέγεται. IDEM.

2 Ἐῤῥαφανιδώθη.] Cod. A. B. . . . . . δώθη. IDEM.

Expressi scripturam omnium Codd. perperam per ε edebatur. V. *Aristoph.* in Nub. vs. 1080.

Τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι; ———

ac *Suidam*. Dein in *Synesii* loco pag. 85. A. vulgo κηπουροί. OUDEND.

Vid. Is. *Vossius* ad *Catullum*, pag. 42.

3 Συνέσιος.] L. c. pag. 85. A. STOEBER.

4 Ῥέπανον.] Cod. A. ῥέφανον, forte melius ῥήπανον. STOEBER.

F. ῥέφανον WOLF. Ex *Ammonio*. sed rectius & illic ῥέπανον legit *Valken.* Lib. III. Obs. cap. 11. ῥάπανον Leid. pr. OUDEND.

5 Ἔστι γὰρ ὁ ῥᾴων.] Ita MSS. Leidd. Burm. & *Phavorino* auctoribus, ac sensu postulante rescripsi pro ἐστὶ δέ. In iisdem Codd. est Ὀλυνθιακῶν πρ. Leguntur autem *Demosthenis* verba pag. 2. C. IDEM.

1 Ἡ

ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ. καὶ [1] ἡ ῥάων, ὡς Θουκυδίδης· ῥᾶον ἂν μετέχοιμεν τῆς διόδου. [2] καὶ τὸ ῥᾷον, [3] ὅπερ καὶ [4] ἀντὶ ἐπιῤῥήματος λαμβάνεται. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ [5] θάττονος. ὁ θάττων γὰρ, καὶ ἡ θάττων, καὶ τὸ θᾶττον.

[6] ῬΕΓΧΩ οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν, ἀλλὰ ῥέγκω. [7] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν.

[8] ῬΕΙ̃ΘΡΟΝ ἐπὶ τοῦ ῥεύματος οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν· ἀλλ'

---

1 Ἡ ῥάων ὡς Θουκυδίδης.] Ποῦ κεῖται; Tale tamen ῥάων ἰσχομιδὴ, pag. 488. a. WOLF.

2 Καὶ τὸ ῥᾷον.] *Xenoph.* Cyrop. Lib. I. cap. 23. pag. 26. Lib. II. cap. 13. pag. 52. Lib. VIII. cap. 56. pag. 270.

3 Ὅπερ καὶ.] Cod. A. ὅπερ ἐσθ' ὅτε καὶ. STOEBER.

Oxon. ὅπερ ἐσθ' ὅτι καὶ. Burm. Leid. pr. ἀντ' ἐπιῤῥ. & dein ἐπὶ τοῦ θάττων. quae praefero. sec. θᾶττον. Vide in Θᾶττον. OUDEND.

4 Ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.] Codd. A. B. ἀντ' ἐπιῤῥ. STOEBER.

5 Θάττονος.] Cod. uterque θάττων. IDEM.

6 Ῥέγχω.] Non dixerunt Attici; sed ῥέγκω, *sterto*, unde Belg. ronken. BOS.

Lucian. Contempl. pag. 342. *Aristoph.* Nub. Act. I. Sc. I. vſ. 5. & ibi Schol. DRAKENB.

Ῥέγχω, οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν &c.] Sic tamen *Aristoteles*, Lib. de Respirat. C. V. pag. 78. ῥέγχουσιν σίγε Δελφῖνες, & ſic alibi praeſertim in Libb. de Hiſt. Animal. ſed & eodem verbo ſaepius quoque ſunt uſi *Athenaeus*, *Strabo*, *Plutarchus*, *Theodoretus* & alii, immo ipſe *Hipp. Galenus*, multis locis, obſervante in Oecon. *Foesio*: occurrit & paſſim in *Anthologia* Graeca. TRILLER.

7 Ἀριστοφάνης.] L. c. vſ. 5. *Lucian.* Micyll. Tom. II. pag. 597. ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἁπάντων. WITTER.

Ἐν Νεφέλαις.] Vſ. 5. ubi vide *Scholiast.* & *Moeridem.* OUD.

8 Ῥεῖθρον.] Alveus Atticis, ſi *Thomae* fides, minime vero fluentum: praeivit *Ammonius*: ῥεῖθρον, inquit, ῥεύματος διαφέρει· ῥεῖθρον γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα· ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Minus recte uterque, ut argumento ſunt haec *Aeschyli* Perſ. vſ. 498.

——— Νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς
Χειμῶν' ἄωρον ὦρσε, πήγνυσι δὲ πᾶν
Ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος.

Abſurde profecto ſi de alveo ſermo ſit; quid enim frigora in alveos poſſunt? Idem dixeris de *Orpheo* Argon. vſ. 342.

Δαίμονας εἰναλίους τε μιγαζομένους ἱερεῦσι ......

Ἀκ-

ἀλλ' [1] ἐπὶ τοῦ τόπου, καθ' οὗ ὁ ποταμὸς φέρεται. [2] ῥεῦμα δὲ

Ἀκταίους τε θεοὺς, ποταμῶν θ' ἁλιμυρέα ῥέεθρα.

Ἁλιμυρὲς ῥεῖθρον quod in mare influit, illud vero aquarum peculiare est. Neque aliter exponas haec *Theophrasti*: καὶ γίγνοιτ' ἂν, εἰ μὴ παρεμπίπτοιεν ἔξωθεν ἕτερα ῥεῖθρα. πολλῆς γὰρ οὔσης καὶ ἀθρόας τῆς πηγῆς, τὸ ἐγγύτατον πλεῖστον, εἶτ' ἔλαττον ἀεὶ καὶ ἔλαττον. SALLIER.

Ῥεῖθρον, ἐπὶ τοῦ ῥεύματος, &c] *Homerus* tamen in contrarium plane dixit de piscibus: οἵ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα, Il. φ'. 354. quem locum & laudat *Max. Tyr.* Diss. XVI. pag. 164. & in antecedentibus, ῥέεθρα ποταμοῖο· atque sic saepius in seqq. & alibi quoque passim ῥεῖθρα Σκαμάνδρου, Ξάνθου & aliorum fluviorum. ut Lectori *Homerico* cuivis notum. Sed & *Herodotus*, eodem sensu, dixit Lib. I. pag. 30. ἐκ τῶν ἀρχαίων ῥεέθρων, & mox, τὸ ἀρχαῖον ῥεῖθρον, item Lib. II. p. 95. de Nilo: ἐκλειπὼν τὸ ῥέεθρον· & manifeste, Lib. VII. pag. 445. Ὀνόχωνος μοῦνος οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ τὸ ῥέεθρον· sed talia plura passim apud *Herodotum*. Verum & sic *Lucianus*, Lib. contr. Indoct. &c. pag 383. Tom. II. θαλάττῃ αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥεῖθρον πρὸ φόνου τῶν Φρυγῶν· & alibi sic saepius. De Rhodano pariter *Strabo*, Lib. IV. pag. 202. φανερὸν δείκνυσι τὸ ῥεῖθρον, & mox; συμπεσὸν εἰς ἓν ῥεῖθρον, ut alia plura jam loca similia studio omittam, passim & ubivis fere apud *Strabonem* obvia; sed & apud *Aristidem*, *Pausaniam*, *Arrianum*, *Diodor.* Sicul. *Plutarchum*, *Herodianum*, *Libanium*, & omnes in universum Auctores, tam veteres, quam recentiores, adeo, ut & hic satis demirari haud possim incredibilem hominis nostri confidentiam, imo temeritatem, quando rursus pronunciare haud erubuit: οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων. quasi vero is omnes Veteres illos Auctores perlegisset & omnes nosset. Sed & idem somniavit *Ammon.* pag. 122. TRILLER.

1 Ἐπὶ τοῦ τόπου.] Vide *Ammon.* pag. 122. *Hoelzlin.* ad *Apoll.* Rh. I, 9. *Herodot.* Lib. I. §. 75. OUDEND.

2 Ῥεῦμα δέ.] *Aristid.* Tom. I. pag. 233. Jebb. STOEBER.

Conf. *Proclus* ad *Hesiodi* Oper. & Dies pag. 57. *Moschopulus* de Voc. Att. v. Δίνη. & Gulielm. *Baxter* ad *Anacreont.* pag. 92. *Polemon* Soph. pag. 6. ὦ κρείττων χεὶρ ῥοθίων βαρβαρικῶν. Emendemus hac occasione *Phanoclis* carmen apud *Stobaeum* Serm. LXII. pag. 397.

—— —— Ἵν' ἐμφορέοιντο θαλάσσῃ
Ἄμφω ἅμα γλαυκοῖς τεγγόμεναι ῥαθίοις.

Corrige ex MS. Leid. ῥοθίοις, quam

καὶ ῥόθιον, αὐτὸ τὸ ὕδωρ. ῥόθιον μέν τοι οὐ μόνον ἐπὶ ποταμοῦ, ἀλλὰ καὶ [1] τὸ μετὰ κτύπου κῦμα. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὡς δὲ ἑώρα τὴν [3] θάλατταν ἅμαξαν καὶ ῥοθίῳ ζέουσαν.

Καὶ ῬΗ͂ΜΑ, καὶ ῥημάτιον.

ῬΗ'ΤΩΡ [4] τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο, ὁ δήμῳ συμβουλεύων, καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων. ὕστερον δὲ καὶ ὁ παρ' ἑνός τινος καλούμενος ἐν δικαστηρίῳ, λόγοις καὶ συνηγορίαις βοηθήσων· ἤγουν, ὁ δυνάμενος ὑπεραπολογήσασθαί τινος ἐν ὑποθέσει, ὃς καὶ συνήγορος, καὶ δικολόγος καλεῖται. ῥήτωρ καὶ [5] ὁ κατὰ ῥήτορας γράφων, καὶ ῥητορικός. ὡς [6] παρὰ Λιβανίῳ ἐν ἐπιστολῇ· [7] οὐδὲ τῶν ῥητορικῶν, οὐδὲ τῶν εὐπόρων.

---

quam lectionem quoque Flor. *Christiani* apographum agnovisse videtur, ad cujus ductum *Phanoclis* elegiam latine vertit, notisque ad *Claudianum* inseruit Casp. *Barthius* pag. 903. ita autem locum hunc transtulit:

> - - - - *Mare uti simul ambo natarent,*
> *Ambo una glaucis humida ab aequoribus.*

Neque aliter credidit emendandum Conr. *Gesnerus*, qui ultimum vs. sic vertit:

> *Ambo simul glaucis madida undis.*

Pro γλαυκοῖς MS. Leid. γλαυκῆς· vulgatam tuentur versiones.

1 Τὸ μετὰ κτύπου κῦμα.] Eadem habent *Hesych. Phot. Suidas. Etym.* M. V. *Bos.* Obs. Crit. cap. 46. *Vulcan.* ad *Appulej.* de Mundo pag. 147. & passim. *Aristidis* verba invenies Tom. I. pag. 142. OUD.

2 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Pag. 12. B. lin. 10. supra quoque citatus in ναυαγία. WITTER. pro θαλάττῃ. Cod. A. θάλασσαν & pro ἅμαξαν, idem αἵμασι. STOEBER.

3 Θάλατταν —— ζέουσαν.] Vid. si lubet, quae supra jam ad vocem Ναυαγία, circa elegantem hunc *Aristidis* locum observavimus, ubi & simul, nisi fallit memoria, singularem *Aeliani*, de Nat. Animal. locum emendavimus. TRILLER.

4 Τοπαλαιὸν.] Sic malui e MSS. una voce: ut in hac ipsa voce apud *Suidam*, qui eadem fere habet. V. & *Hesych.* OUDEND.

5 Ὁ κατὰ ῥήτορας.] Καὶ ῥητορικά. JUNIUS.

6 Παρὰ Λιβανίῳ.] Ep. 701. ubi οὐ τῶν Ῥητορ. ut hic in Burm. *Aristophanis* verba sunt vs. 30. OUD.

7 Οὐδὲ τῶν ῥητορικῶν.] Cod. A. B. οὐ τῶν ῥητ. STOEBER.

1 Ἀρι-

ρων. ἔϛι δ' ὅτε τὸ ῥήτωρ καὶ ἐπὶ διαβολῆς λαμβάνεται. [1] Ἀριϛοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
Καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί. —— ——

[2] ῬΙΓΕΏ ῥιγῶ, τὸ φοβοῦμαι, ὅπερ ἐϛὶ ποιητικόν. Ὅμηρος ἐν μ' Ἰλιάδος.

Τρῶες δ' [3] ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

ῥιγόω δὲ ῥιγῶ ἐπὶ κρύους. [4] Ἀριϛοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀλλ' ἐνεῤῥίγωσ' ἔτη τριακαίδεκα. Καὶ Ἀριϛείδης ἐν τῷ [5] Παναθηναϊκῷ· ἤδη δέ τις ἐν καθαρῷ τῆς μεσημβρίας ἐῤῥίγωσε, τῆς καταβολῆς ἐπελθούσης.

ῬΙΚ-

---

1 Ἀριϛοφάνης.] L. c. vſ. 30. WITTER.

2 Ῥιγόω —— τῷ Παναθ.] Locum hunc vid. Tom. II. pag. 445. Edit. nitidiſſimae Celeb. *Jebb.* de voce vero ſequenti medica καταβολῆς, vid quae jam ſupra notavimus ad hunc ipſum *Ariſtidis* locum: quibus inprimis add. Cel. *Valkenaer.* Obſerv. ad *Ammon.* pag. 116. TRILLER.

3 Ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον.] Corrige: ἐῤῥίγησ᾽ ἐπεὶ pro ὅπως uterque Codex habet. Locus eſt vſ. 208. Pergunt Codd. Regg. ῥιγόω δὲ ῥιγῶ ἐπὶ κρύους non κρύως, uti in Rom. conf. L. *Bos* Obſerv. Crit. pag. 48. STOEBER.

Verſ. 208. In MSS & Edd. Vett. hic eſt ἐπεὶ, item in Leid. ſec. & Edd. R. V. εἶδον. notatque *Euſtath.* legi quoque ἐπεὶ ὄφιν αἰόλον εἶδον. Ineptiſſime vero edebatur in Ed. Blank. ἐῤῥίγησαν. Leid. pr. ſcribit ſemper per unicum ρ. Pejus multo exciderant ῥιγόω δὲ ῥιγῶ ἐπὶ κρύους, quae ex MSS. O. & Edd. Vett. reſtitui. Adi *Suidam*, *Etym.* M. & *Phavorinum.* Locus *Ariſtophanis* eſt vſ. 847. OUD.

4 Ἀριϛοφάνης ἐν Πλούτῳ.] Vſ. 847. STOEB.

5 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Corrige: ἐν Μιλτιάδῃ pag. 133. B. med. vid. ſupr. in Καταβολή. & *Phot.* Bibl. Graec. pag. 1281. lin. 19. IDEM.

Immo vero ὑπὲρ τῶν τεττάρων, ſive ὑπὲρ τοῦ Μιλτιάδου, Tom. II. pag. 166. ubi vulgo edebatur ἐῤῥίγωσε, ſed vide ſupra pag. 497. Ibidem non legas δὴ. OUDEND.

1 Ῥικ-

[1] ῬΙΚΝΟ͂Ν, τὸ παλαιὸν καὶ σαθρὸν. [2] καὶ ῥικνοῦσθαι, τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος. λέγεται δὲ ῥικνοῦσθαι, ὅτε τὸ καμπύλον γίνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ κατὰ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν.

[3] ῬΙΠΤΟΥ͂ΜΑΙ Ἀττικοὶ παθητικῶς, ῥίπτω δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες. ἰστέον δὲ, ὅτι ῥίπτω μὲν [4] τὸ ἁπλῶς ῥίπτω· ῥιπτῶ δὲ περισπωμένως, καὶ ῥιπτοῦμαι, τὸ μετὰ σφοδρότητος. Θουκυδίδης· τοσόν δὲ κίνδυνον [5] ἀνερριπτοῦντο.

ῬΙ-

---

1 Ῥικνὸν τὸ —— σαθρὸν.] Vide Misc. Obs. V. II. pag. 360. & *Etym.* M. citantem *Apoll.* Rh. Lib. I. vs. 668. ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν. Sic enim corrigendum. *Photius* MS. quoque habet ῥικνὸν, καμπύλον. Ῥικνὸς ὁ πεφρικὼς παρὰ Σοφοκλεῖ. Cetera de ῥικνοῦσθαι iisdem verbis referunt *Suidas*, *Hesych.* Adde J. *Polluc.* Lib. IV. §. 99. & *Moeridem. Lucian.* in Lexiph. Tom. II. pag. 334. ἐρρικνοῦτο τὴν ὀσφὺν. OUDEND.

2 Ῥικνοῦσθαι, κ. τ. λ.] De hoc verbo obscoeno, vide si tanti quidem, *Lucianum*, in Lexiphane, & alibi, item *Pollucem*, *Suidam* & *Hesychium*, qui ita illud explicat: διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι, κατ' εἶδος· ubi mallem, διαστρέφεσθαι κατ' αἰχρὸν εἶδος, si liceret: quanquam & vulgatum διαφέρεσθαι, ferri hoc loco posse, haud plane negaverim. Interea vide de isto verbo lascivo, si placet, *Jensium* in Lect. *Lucian.* Lib. III. cap. I. pag. 313. & obiter *Baxterum*, ad *Anacreontis Od.* Lib. I. pag. 129. aliosque. Ceterum istud ῥικνοῦσθαι, vivis nimis coloribus, praeter necessitatem, omni fere pudore neglecto, depingit *Suetonius*, in enarranda nefanda lascivissimi senis *Tiberii* libidine, cap. 44. quibus autem diutius immorari, haud nostri sane est pudoris. TRILLER.

Vid. Jul. Caes. *Scaliger* Lib. I. Poët. cap. 18. pag. 71.

3 Ῥιπτοῦμαι &c.] Sic quidem MSS. & *Phavor.* Malim tamen ῥίπτομαι. nam de ῥιπτέω, mox demum agit. *Aelian.* Lib. IX. An. cap. 16. τὸ ἀμβλὺ τῆς ὄψεως ῥίπτεται. Frustra ῥύπτεται conjecit Gesnerus. Ibidem παραψήχων legendum e MSS. Medic. August. pro περιψ. OUDEND.

4 Τὸ ἁπλῶς ῥίπτω.] *Heliod.* pag. 324. ῥίπτει μὲν ἑαυτὸν ἐπὶ πρόσωπον. conf. *Schol.* ined. ad *Sophocl.* Ajac. vs. 239. STOEBER.

5 Ἀνερριπτοῦντο.] Ita nusquam invenias in *Thucydide*, sed Lib. IV. §. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουμεν. Lib. VI. §. 13. ὡς μέγιστον δὴ τῶν πρὶν κίνδυνον ἀναρριπτούσης. Adi & *Duker.* ad

ῬΙ'Σ Ἀττικοί, [1] ῥὶν Ἕλληνες. ἔστι δὲ ῥὶς, ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου μέχρι τοῦ χείλους καταγωγή· [2] μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις, δι' ὧν τὸ ὑγρὸν ἔξεισιν [3] ἀποματτόμενον.

[4] ῬΟΔΩΝΙΑ', ὁ τῶν ῥόδων τόπος. [5] ῥόδον δὲ, τὸ ἄνθος· ῥοδὴ, αὐτὸ τὸ δένδρον.

ῬΟ-

ad Lib. IV. §. 85. κίνδυνόν τε τοῦτον ἀνερρίψαμεν. *Aelian.* L. XIII. An. cap. 6. τὸν κίνδυνον ἀνέρρίπτουν. OUDEND.

1 Ῥὶν Ἕλληνες.] *Theophylact.* Simoc. ep. XV ἡ δὲ ῥὶν λίαν σεμνῶς ἰτετόρνευτο.

2 Μυκτῆρες δέ.] Adde ex A. B. & Rom. αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις. STOEBER.

Addidi voces αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις, quae exciderunt Ed. Blank. agnitae ab O. MSS. Edd. Vett. & *Ammonio* p. 123. quem ad verbum descripsit *Thomas. Photius* MS. Μυκτῆρας, τὰ ἑκατέρωθεν τῆς ῥινὸς τρήματα. Adde *Hesych.* H. V. Mox ἀπομυττόμενον dat Oxon. uti legendum pro ἀποματτόμενον in *Ammonio* & *Ptolem. Ascal.* monuit Cl. *Valkenaar.* OUDEND.

3 Ἀποματτόμενον.] Hoc ἀποματτόμενον est *detersum*, *quod detergitur*, ut notum, & aliquo modo, non negaverim, ferri quidem hic potest; licet mihi, ut ingenue fatear, perquam supervacuum & minus necessarium omnino videatur. Crediderim ergo, scripsisse potius Auctorem nostrum, ἀπομυττόμενον, *emunctum*, seu *quod emungitur*, quod huic quidem loco vel maxime conveniens est, ut nemini non protinus constabit locum curatius inspecturo. Sic notum illud de siccis Persarum naribus, ex *Xenophonte*, mox ab initio: αἰσχρὸν Πέρσαις, τὸ ἀπομύττεσθαι· sed praestat de hac re sordida tacere. Ceterum, quum dudum haec ita scripsissem, forte evolvens *Ammonium* pag. 123. vidi, eodem modo scriptum ibi esse τὸ ὑγρὸν ἀπομαστόμενον, & eodem quoque modo, per ἀπομυστόμενον, in subjecta Nota, emendatum fuisse a Celeb Editore novissimo: inde tanto magis in ista mea conjectura subitanea postea confirmatus fui, ut sic nunc utique scribendum censeam. TRILLER.

Ἀποματτόμενον.] Scrib. ἀπομύττ. WITTER.

4 Ῥοδωνιά.] Eadem omnino legas apud *Ammonium*: ῥόδον, καὶ ῥοδονιὰ, καὶ ῥοδῆ διαφέρει. ῥόδον μὲν γὰρ τὸ ἄνθος. ῥοδονιὰ δὲ ὁ τόπος. ῥοδῆ δὲ τὸ φυτόν. qui si audiendi sunt, ῥόδον ad rosam ipsam tantum referetur; & a plerisque ita usurpatum esse negare non possumus: a *Theophrasto* tamen fruticem etiam ῥόδον appellatum esse haec argumento sunt, Hist. *Plant.* L. IV. cap. 9. γί-

1 'ΡΟΘΟΠΥΓΙ'ΖΕΙΝ, τὸ σιμῷ ποδὶ παίειν τὰ γλυτὰ, ἢ

γίνεται δὲ τοῦτο καὶ ἐν Ἰνδοῖς, ὥσπερ ἐλέχθη, καὶ ἐν Ἀραβίᾳ. εἶναι δὲ καὶ ἄλλα δένδρα τὸ ἄνθος ἔχοντα ὅμοιον τῷ λευκοΐῳ, πλὴν ἄοδμον, τῷ μεγέθει τετραπλάσιον τοῦ ἴων. καὶ ἕτερον τι δένδρον πολύφυλλον, ὥσπερ τὸ ῥόδον. Sensus enim, in Arabia conspici aliud arboris genus ῥόδῳ simile, quod absurdum, si de rosa ipsa intelligas. Addunt grammatici nostri, ῥοδωνίαν de loco rosis consito dici debere; at *Theophrastus*, qui saepius hocce nomine utitur, nunquam eo sensu accepit: ῥοδωνία in ejus scriptis nihil aliud est praeter fruticem: verum tamen est, nonnullos scriptores a *Theophrasto* abiisse, e quorum numero *Longus* Pastor. pag. 44. ὁ δέ με κούφως, inquit, καὶ ῥᾳδίως ὑπέφυγε, πότε μὲν ταῖς ῥοδωνίαις ὑποτρέχων, πότε δὲ ταῖς μήκωσιν ὑποκρυπτόμενος. Idem pag. 150. φεῦ τῆς ῥοδωνίας, ὡς κατακέκλασται. φεῦ τῆς ἰωνίας, ὡς πεπάτηται. sic & ipsa rosa nuncupatur: testis *Chryst.* T. VI. p. 448. καθάπερ γὰρ ἐν λειμῶνι, inquit, πολλὰ καὶ ποικίλα ὁρῶ τῆς ἀναγνώσεως τὰ ἄνθη, καὶ πολλὴν μὲν ἰοδωνίαν, πολλὰ δὲ τὰ ἴα, καὶ οὐκ ἐλάττω κρίνα, ἀλλὰ ποικίλον πανταχοῦ καὶ δαψιλῆ τοῦ πνεύματος διεσπαρμένον τὸν καρπὸν, καὶ πολλὴν τὴν εὐωδίαν. In tanto scriptorum numero nullus est, qui ῥοδωνίαν per ω non scribat: emendandus itaque Ammonius, qui ῥοδονία habet. Ad vocem ῥοδῆ quod attinet, nusquam occurrit; patet tamen ex *Archilochi* loco, qui ab Ammonio laudatur, ῥοδῆν etiam fruticem dictum esse. SALLIER.

Vide rursus *Ammon.* ibid. & Comm. Sed & ῥοδωνιὰ occurrit pro toto frutice, seu planta rosacea. *Aelian.* Lib. XIV. An. cap. 24. ἀπόλλυται γε μὴν μετὰ τὰς τροπὰς τὰς θερινὰς, ἀπέπερ αἱ ἐν ῥοδωνιαῖς κάλυκες. *Long.* Pastor. Lib. IV. pag. 105. ῥοδωνιὰ καὶ ὑάκινθοι, καὶ κρίνα, χειρὸς ἔργα. Mox δὲ exsulat a Burm. MS. OUDEND.

Cratinus in Nemesi apud Schol. *Theocrit.* ad Idyll. XI. vs. 10. ὡς ἂν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι, ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιά. Conf. *Dan. Heinsii* Lect. Theocr. cap. XVII. p. 115.

6 'Ρόδον.] Cod. B. ῥόδιον.

1 'Ροθοπυγίζειν] Sic quoque *Suidae*. Sed aliis dicitur ῥαθαπυγίζειν ex Aristoph. Equit. vs. 793. Vide omnino *Meursium* de Ludis Graec. in Thes. Gron. T. VII. p. 989. & *Jungerm.* ad Poll. Lib. IX. §. 126. *Photius* MS. 'Ραθαπυγίζειν τὸ πλατεῖ τῷ ποδὶ εἰς τα ἰσχία ῥαπίζειν. *Phavorinus* quoque cum *Hesychio* exhibuit ῥαθαπυγίζειν: sed agnoscit tamen cum nostro ῥοθοπυγισμόν. Ceterum pro τὰ γλουτά. Graeci ajunt vel τὸν γλουτὸν, vel τοὺς γλουτοὺς, vel τὰ ἰσχία: quod an reponendum

sit,

καὶ ῥόθον, ἤτοι ἦχον, ποιεῖν ἐν τῇ πυγῇ. καὶ ῥοθοπυγισμὸς τὸ αὐτό.

[1] ῬΟΙΑ' κάλλιον, [2] ἢ ῥόα. σημαίνουσι δὲ ἀμφότερα, καὶ τὸν καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον.

[3] ῬΟΙ'ΔΙΟΝ, οὐ ῥοΐδιον.

[4] ῬΟΥ͂Σ ῥοῦ λέγε, ὡς πλοῦς πλοῦ, καὶ [5] μὴ ῥόος. λέγεται δὲ ῥοῦς ἐπὶ θαλάσσης, καὶ ἐπὶ ποταμοῦ. [6] ῥύαξ μέντοι,

---

sit, vel τὰ γλώττια *naticulas*, non ausim pronunciare. Potuis servemus τὰ γλωττία, ut vocem posterioris Graecitatis, ac feriorum medicorum. V. *Du Cang.* in Gloss. OUDEND.

1 Ῥοιὰ &c.] *Thomae* suffragantur *Eustath.* ad *Hom.* Od.H. 115. pag. 1572. *Suidas* & *Moeris*, cum *Photio* MS. in quo Ῥοιάς. Ἴωνες ἀνάγουσι, ῥοάς· οὕτως Ἐπίλυκος. Sed *Pollux* Lib. VI. §. 80. & *Ammon.* p. 123. ajunt arborem dici ῥοιάν, fructum ῥοάν. Sic de arbore *Homerus* d. l. *Lucian.* T. II. pag. 112. Ed. ult. & *Long.* Past. Lib. II. pag. 33. ἄμπελοι, καὶ συκαῖ, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μύρρα. vitiose per typothetas illic in Ed. Moll. σκιαῖ. Verum de fructu *Aristoph.* in Vesp. vs. 1260. ἀντὶ μήλου καὶ ῥοιᾶς. & *Aelian.* L. I. V. H. C. 33. ῥοιὰν ἐπὶ λίκνου μεγίστην προσενεκόμιστον. & contra *Suidas*: ῥοὰ εἶδος δένδρου. Notandum vero bene a *Thoma* mutari accentum in ῥοιὰ & ῥόα. Sic enim χροιὰ, χρόα, ποιὰ, πόα, ut docent *Etym. M.* pag. 704, 705. *Eustath.* ad Hom. Il. A. vs. 239. pag. 94. *Suid.* in χρόα. Corrigendi idcirco ceteri, in quibus ῥοά. IDEM.

2 Ἢ ῥόα.] Cod. B. ῥοά.

3 Ῥοΐδιον.] Ex *Phrynicho* p. 108. *Phot.* MS. ῥοΐδια ῥοάς., *Suid.* Ῥοιά, τὸ ῥοΐδιον. λέγεται καὶ ῥοά. Diminutivum scil. ῥοΐδιον, quo augeantur Lexica vulgaria. OUDEND.

4 Ῥοῦς ῥοῦ.] *Thomae* in mentem non venerant haec *Aeschyli* Pers. vs. 748.

Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὡς δεσμώμασιν
Ἤλπιζε σχήσειν, ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ.

Nec ea apud Poëtas infrequens, sed exempla apud solutae Orationis scriptores non facile reperias. Illam igitur inflexionem *Thomas* poëtarum propriam dicere debuisset, sed non ideo repudianda fuit tanquam minus Attica. SALLIER.

Vide *Herodiani* fragm. p. 200. OUDEND.

5 Μὴ ῥόος.] Cod. A. ῥοός.

6 Ῥύαξ μέντοι ἐπὶ μόνου ποταμοῦ.] Atqui ipse profert ex *Aristide* ῥύακας αἵματος, sicut *Libanio* T. I. p. 542. C. & aliis dicuntur, aliaque metaphorice. Vid. *Wass.* Ind. *Thucyd.* Hae voces non leguntur quoque in Leid. sec. Ante in Burm. θαλάττης. OUDEND.

1 Καὶ

τοι, ἐπὶ μόνε ποταμοῦ· ῥοὴ δὲ, ἐπὶ δακρύων [1] καὶ αἵματος. Ἀριστείδης δὲ, βελέμνου ἐνδείξασθαι πολὺ τὸ χυθὲν αἷμα τῶν Περσῶν, ὅτε τοῖς Ἕλλησι συνέβαλον, φησὶν ἐν τῷ [2] Παναθηναϊκῷ· ὥστε οἱ τοῦ αἵματος ῥύακες ἤρχουν ἐν νοτίῳ ταῖς ναυσὶν εἶναι.

[3] ῬΥΓΧΟΣ, ἐπὶ χοίρων. ῥάμφος ἐπὶ [4] ὀρνέων.

Ῥύ-

---

1 Καὶ αἵματος.] In *Aeliano* Lib. VII. An. cap. 37. διὰ τὴν ῥύαν τοῦ αἵματος. ubi MS. August. praebet ῥόαν. In *Aristidis* loco Tom. I. p. 125. MS. Oxon. & Edd. R. V. ἐνοτίῳ, Leid. pr. ἐν ὀτίῳ, fec. ἐνοτίῳ legunt perperam. OUDEND.

2 Ἐν Παναθ.] Pag. 9. B. lin. 20. WITTER.

3 Ῥύγχος ἐπὶ χοίρων, ῥάμφος, ἐπὶ ὀρνίθων.] Ῥάμφος est *roſtrum avis*, ut ῥύγχος, *ſuis*. Schol. *Ariſtoph.* ad Aves pag. 558. Ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέε, ἐπὶ δὲ χοίρε ῥύγχος. Idem docet *Moſchop.* in voce Ῥίς. BOS.

At de hac tamen differentia & ſubtili diſtinctione, nihil prorſus cognitum fuit ipſi *Ariſtoteli*, ſummo tamen & primo Hiſtoriae Animalium indagatori, & conditori: quare ipſi, putem, potius hac in re credendum, quam Grammatico noſtro umbratico. Is Lib. II. de Part. Animal. cap. 9. pag. 37. Avibus manifeſtiſſime tribuit ῥύγχος, ſcribens: τὰ ῥύγχη τῶν ὀρνίθων, & Lib. III. cap. 1. pag. 52. adhuc clarius: τοῖς ὄρνισιν ἐστὶ τὸ καλούμενον ῥύγχος, στόμα. Sic rurſus Lib. II. cap. 16. p. 46. τοῖς ὄρνισι τὸ ῥύγχος ὀστῶδες ἐστὶ· & mox iterum: ῥύγχος ὀρνιθῶδες, atque ſic in ſeqq. ſaepiſſime. Libro tamen eodem, capiteque ipſo eodem, pag. 44. aliis quoque majoribus animalibus quadrupedibus & viviparis, ut Elephantibus inprimis, ῥύγχος quoque attribuit: quod & utrovis modo fecit *Aelianus*, *Plutarchus*, *Strabo*, cum aliis. Ita κύων ῥύγχος ἔχοισα, dixit *Theocritus*, Idyll. VI, 30. ubi Schol. p. 119. ῥύγχος καταχρηστικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται· κυρίως δὲ ἐπὶ ὀρνέων, contraria prorſus Grammatico noſtro ſententia. Sic & *Ariſtophan.* in Acharn. ῥύγχος, de ſuibus, uſurpat; in Avibus autem de ipſis avibus. Inde longe rectius ac prudentius hic *Ammonius* p. 123. ῥύγχος, ἐπὶ ἀλόγε ζώε. Hoc enim ſolum verum & rectum, ut docuimus, alterum vero iſtud *Thomae* commentum plane eſt falſum & ineptum. Quale igitur hic Noſter habuit ῥύγχος, quale, inquam, ῥάμφος, quum haec ſine naſo, commentaretur? TRILLER.

4 Ὀρνέων] Sic Leidd. Burm. & Phav. pro ὀρνίθων. Male vero poſt V. ῥάμνος haec locavit & ſeparavit *Blankardus*, quae-

ῬΥΠΑΙ'ΝΩ, καὶ τὸ μολύνω, 1 καὶ τὸ ὑβρίζω, ὡς Φερεκράτης. διὰ 2 τὸ τὴν ὕβριν ὡσπερεὶ μολυσμὸν εἶναι πρὸς ὅντινα λέγεται.

3 ῬΥ'ΠΤΕΣΘΑΙ, 4 καὶ ῥύμμα, Ἀττικοί. σμήχεσθαι, καὶ σμῆγμα, Ἕλληνες. ὡσαύτως οἱ μὲν, ῥήγνυμι· Ἕλληνες δὲ, ῥηγνύω, καὶ ῥήσσω.

---

quae junxerat *Thomas* cum aliis, ῥύγχος ἐπὶ χοίρων, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων. V. *Suidam* & *Phavor.* in ῥάμφος. Quare haec hoc loco repofui. De avibus tamen ῥύγχος usurparunt *Aristophanes*, *Cratinus*, alii, ut bene obferva-vit *Suidas* V. ῥύγχος. V. Schol. ad Aves vf. 347, 479. & faepius; unde recte *Pollux* ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ῥύγχος καὶ ῥάμφος Lib. II. § 47. ubi V. & *Duportum* ad *Theoph.* Char. cap. 4. ἐπιλαβόμενος τοῦ ῥύγχους κύνα sc. Hinc & ἐπιρρυγχὶς avium, quae curvas habent ungues. V. *Suid.* h. V. & in γαμψώνυχα. *Athen.* Lib. VII. pag. 314. Hinc & χλαδαρόρυγχος, τροχίλου εἶδος *Aeliano* Lib. XII. An. 15. *Hesychio.* OUDEND.

1 Καὶ τὸ ὑβρίζω, ὡς Φερ.] Eadem habet *Suidas.* Hinc corrige *Hesychium* in Ῥυπαίνει, σμήχει, καθαρίζει, πλύνει. Nam legendum καὶ ὑβρίζει, πλύνει. Confer eumdem, & *Suidam* omnino in Πλύνεται, λοιδορεῖται, αἰσχρῶς ὑβρίζεται, πλύνειν γὰρ τὸ ἐλέγχειν τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐλέγχειν &c. IDEM.

2 Τὸ τὴν ὕβρ.] Cod. B. delet τό.

3 Ῥύπτεσθαι &c.] Dicitur Ἀττικῶς, quod comm. dial. σμήχεσθαι. *Aristoph.* Acharn. p. 471. ἐξόπισθ' ἐγὼ ῥύπτομαι· ubi Schol. σμήχομαι. BOS.

Vid. *Moerid.* *Suidam.* *Hes.* &c. In *Polyaeni* Strat. Lib. VIII. C. 27. male editur ἀποκρυψαμένη & ἀποκρύψαι τὰς τρίχας pro ἀπορρυψ. item in *Aelian.* L. IX. An. C. 62. οἷα μὴ ἐκλύσας τὸν ἰὸν, μηδὲ ἀπορρυψάμενος, vulgo ἀποδρ. Adi ad *Hesych.* V. ἀπορυπτόμενος. De σμήχεσθαι &c. V. infra in σμῶμαι. de ῥήγνυμι vide & *Moeridem.* OUDEND.

4 Καὶ ῥύμμα.] *Nicander* Alexiph. vf. 96. Unguenti quoddam genus hodie *Rusma* vocant Graeci. vid. *Petr. Belonii* obferv. Lib. III. cap. 33. ubi *Palmerius* in notis MSS. quae penés me funt, notat, legendum effe *Ruma. est enim*, inquit, *vox graeca* ῥύμμα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

ΣΑΙ'ΡΕΙΝ, [1] ὀ σαρῶν. [2] Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

Σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι.

[3] ΣΑ'ΚΟΣ Ἀττικοί. δι' ἑνὸς κ'. Ἕλληνες δὲ, διὰ δύο.
ΣΑΛΠΙ'ΖΩ σαλπίγξω, ὀ σαλπίσω. καὶ σαλπιγκτὴς, [4] ὀ σαλπιστής. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ [5] σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις.

ΣΑ-

---

1 Οὐ σαρῶν.] Quod in S. L. Notant idem *Phrynich.* pag. 28. & *Moeris.* *Euripidis* verba sunt vs. 363. κερκίσιν hic in Leidd. Burm. & Edd. Vett. OUDEND.

2 Εὐρ. ἐν Ἑκάβ.] Locus adhuc desideratur. In eo autem Cod. uterque legit κερκίσι ἐφιστ. STOEBER.

3 Σάκος &c.] Attici per simplex κ scribunt, alii per duplex, σάκκος. *Aristoph.* Acharn. pag. 411. Οὐκ ἀφήσεις τὸ σάκον; Idem tamen supra etiam duplex κ habet, teste Schol. loco citato: σάκος νῦν δι' ἑνὸς κ, ἀνωτέρω δὲ διὰ δύο. BOS.

Vide Comm. ad *Phrynich.* p. 108. *Phot.* MS. σάκος οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι δι' ἑνὸς κ. Σακκία tamen per duo κ. est in *Xenoph.* Lib. IV. Ἀναβ. p. 333. OUD.

Conf. *Masvicius* ad *Polyaen.* pag. 254.

4 Οὐ σαλπιστής.] Quam recte, ostendunt haec *Theophrasti* Char. cap. 25. καὶ τοῦ σαλπιστοῦ δὲ τὸ πολεμικὸν σημήναντος, καθήμενος ἐν σκηνῇ, ἄπαγ' εἰς κόρακας οὐκ ἐάσεις τὸν ἄνθρωπον ὕπνου λαβεῖν πυκνὰ σημαίνων. Eadem vox legitur apud *Lucianum* T. I. pag. 720. συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκάτεροι οἱ ὄνοι, τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶνται, ἐμάχοντο. SALLIER.

5 Σαλπιγκταὶ.] MSS. Leidd. σαλπικταί: ut in *Phrynicho* pag. 80. cum tamen hic praecesserit recte σαλπιγκτής. Addunt quoque MSS. & Edd. τὸ γ. in *Thucydidis* citato loco Lib. VI. §. 69. & aliis. V. ibi *Duk.* & Comm. ad *Phrynichum.* Tuba enim non σάλπιξ, sed σάλπιγξ dicitur. ἐσάλπιγξεν *Xenoph.* p. 247. OUDEND.

[1] ΣΑΠΕΡΔΗΣ, [2] τὸ σεσαπρωμένον τάριχος.

[3] ΣΑΠΡΟΣ οἶνός ἐστιν, ὁ πρὸς τῷ τέλει ὑλώδης· σαπρὰ δὲ τρύξ, [4] ἡ σεσημμένη. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ κατὰ ἐξορχουμένων· οὐδ' ἀντ' οἴνου τρύγα, καὶ ταύτην σαπράν.

[6] ΣΕΕΣ Ἀττικοὶ, καὶ σέας, [7] ἀπὸ τῆς σὸς ἀχρήστου εὐθείας. ὥσπερ

---

1 Σαπέρδης.] Cod. A. male σαπερδ. sed post pro σεσαπρ. habet σαπρὸν καὶ παλαιὸν τάρ. STOEBER.

2 Τὸ σεσαπρωμένον.] Leid. pr. σεσαπρωμένων. Male: Oxon. τὸ σαπρὸν καὶ παλαιόν. Proprie σαπέρδης est piscis Coracinus. V. Casaub. ad Athen. pag. 539. Phot. MS. Σαπέρδης ἰχθὺς ὁ κορακῖνος. Dein & τὸ ταρίχου εἶδος, testibus Hesychio, & inprimis Etymologo M. qui post alia addit, οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τέμαχος τεταριχευμένου ἰχθύος. τὸν γὰρ κορακῖνον (L. κορακῖνον) ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασί. Sic & Phavorinus. V. & Polluc. L. VI. §. 48. &c. OUDEND.

3 Σαπρὸς οἶνος.] Multa de hac voce disputant Grammatici. V. Moerida, item ad Phrynich. pag. 158. Casaub. ad Theoph. Char. cap. 11, 19. Albert. Observ. Sacr. pag. 372. Mox in Leid. sec. male πρ. τὸ τέλος. IDEM

4 Ἡ σεσαπημμένη.] Ed. Vasc. σεσαπημένη. Sed quid? Hoccine Graecum est? σεσηπυῖα novi a σεσηπὼς, participio praeteriti medii σέσηπα. Sed a σήπω praeteritum passivum est σέσημμαι. Hinc participium σεσημμένος. Et sic egregie dant MSS. Leidd. Burm. σεσημμένη. Quod reposui. Sic Luciano σεσημμένον γερόντιον T. III. pag. 606. Paullo ante in Leid. pr. σαπρὰ δὲ τρὺξ ἤτε τρύξ. Aristidis verba vide T. I. pag. 403. IDEM.

Codd. A. B. σεσημμένη.

5 Ἀριστείδ.] L. c. pag. 70. med. Edit. Normann.

6 Σέες Ἀττικοὶ &c.] Equidem occurrit genitivus σέων apud Aristophan. in Lysistr. vs. 731. eam vocem quoque ab Hermippo usurpatam Photius in lexico testatur. Σέων, σητῶν. οὕτως Ἕρμιππος. sed ideo non improbandum fuit nomen σὴς, quo praeter Theophr. a Stephano adductum utitur Lucianus T. II. p. 827. ἐπὶ δὲ ἱμάτιαν, ὅσα κἂν ὑπὸ σητῶν διαβεβρωμένα, οὐκ ἂν αὐτὰς ἀνιάσειε. SALLIER.

Genit. σέων Aristoph. Lysist. 733. bis & Etymol. Steph. ex vulg. Lex. male Tui pro Tineae in Append. WOLF. Scil. σὴς, σητὸς, ὁ σκώληξ Hesychio & Suidae κοινῶς, σὸς Ἀττικῶς, sed ἄχρηστος· nisi, quod obliqui casus legantur σέες, σέων, σέας. V. Etymol. pag. 709, 711. Comment. ad Lucianum. Phot. MS. σέων

ὥσπερ καὶ ὑίας, [1] ἀπὸ τῆς ὑός. Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον· καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις. σῆτες δὲ καὶ σῆτας, Ἑλληνικὸν, ἀπὸ τῆς σὴς σητός.

ΣΗΜΕΙ͂ΟΝ λέγοντες, σημειοῦσθαι οὐ λέγομεν, ἀλλ' [2] ἀποσημαίνεσθαι. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς· ἀπεσημηνάμην τὰς τῶν κακούργων οἰκίας.

[3] ΣΗ΄ΣΑΜΑ, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος, [4] οὗ ἐπωλεῖτο.

[5] Τὸ ΣΙ΄ΑΛΟΝ, Ἀττικοί· ὁ σίελος, Ἕλληνες. [6] Λουκιανὸς

σίων σητῶν. οὕτως Ἕρμιππος. vel σήτων, ut *Hesychio*, & *Etym. Moeris.* σέες Ἀττικῶς, σῆτες Ἑλληνικῶς. OUDEND.

7 Ἀπὸ τῆς σεός.] *Graevius* ad *Luciani* locum, qui est T. I. p. 379. in dubium vocat vocem σέας, negatque σεὺς vel recto vel obliquo casu reperiri; quique id statuunt, hoc loco corrupto esse deceptos. Quam sententiam missurus fuisset V. C. si ei in mentem venisset loci *Aristoph.* quem ei opponit *Küster* in not. ad Lysistr. p, 239. WITTER.

1 Ἀπὸ τοῦ υἱέος.] MSS. Leidd. Burm. τῆς rectissime; sicut praecedit. scil. πλάσεως. *Luciani* locus legitur T. III. p. 99. Mox σὴς e MSS. edidi. σῆτος pro σητὸς Ed. V. OUDEND.

Cod. A. τῆς uti supra; malim τοῦ, quod τεχνικώτερον. Pro σὴς vero omnino scribendum σής, utroque Codice monente. Habes vocem hoc casu apud *Matth.* VI, 19. STOEBER.

2 Ἀποσημαίνεσθαι.] Tota haec paragraphus ad verbum legitur in MS. Regio *Herodiani*. [*Hesych.* ἀποσημήνασθαι, σημειώσασθαι. OUDEND.

3 Σήσαμα.] Varie scribitur, modo in eadem, modo in diversa significatione. Σήσαμον *Gloss.* pag. 256. ubi male editum σισαμ. Porro σήσαμος & σησάμη *Geoponic.* Lib. III. pag. 75. & 77. *Needh.* & *Hesych.* h. v. Conf. *Schol. Aristoph.* Pac. vers. 869. STOEBER.

4 Οὗ ἐπωλ.] Sic aliae res multae iis fori locis, quibus venum expositae erant, nomen dederunt. Conf. *Meurs.* Ceram. cap. XVI p. m. 57. seqq. adde *Ammon.* voc. χύτραι. WITT.

Codd. praeter causam ἐν ᾧ ἐπωλ. STOEBER.

Sic etiam *Moeris.* Leid. pr. Burm. Oxon. ἐν ᾧ. OUDEND.

5 Τὸ Σίαλον Ἀττικοί.] Sic *Aeliano* Lib. IX. An. 4. XVI, 28. *Polluci* Lib. II. §. 104. καὶ σίελος καὶ σίαλον. ut leg. e MSS. Contra pro σίελον apud *Moeridem* reddendum σίελος. Addit enim ipse ἐν τοῖς 1. καὶ ἀρσενικὸν Ἕλληνες. *Suidae* σιελὸς, ὀξυτόνως. Apud *Hesych.* mallem σίαλον, σιελὸς,

νὲς ἐν τῷ καζάπλεις, ἢ, τύραννος· σιάλῳ χρίσας τοὺς ὀφθαλμούς.

Οὐ μόνον κρύφα τὸ δεῖνα φαμὲν, ἀλλὰ καὶ ΣΙΓΗ τὸ δεῖνα. [1] Ἡρόδοτος [2] ἐν τῇ δευτέρᾳ· σιγῇ τὸ Αἰθίοπος ἐς τὴν δωρεὰν κελεύειν σφέας καὶ ἀποδὸν κομίζειν. τίθεται δὲ ἐνταῦθα τὸ σιγῇ, ἀντὶ τοῦ ἀγνοίᾳ.

ΣΙΓΗΛΟΣ, καὶ [3] σιωπηλὸς, [4] οὐ ῥητορικά. σὺ οὖν [5] σιγῶν λέγε.

[6] ΣΙΚΕΛΟΣ, ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν. Σικελιώτης

σιελὸς, ἀφρὸς, πτύελος: licet *Etymologo* quoque fit σίαλος. *Luciani* verba habentur Tom. I. pag. 634. ubi patet e noſtro omnino σιαλῳ, non σιελῳ, esse reponendum: quomodo ipse Tom. II. pag. 229. σιάλῳ τὴν σφραγῖδα περιχρίσας. Hic vero viciſſim ex illo χρίσασα corrigendum. OUDEND.

6 Λουκιαν.] Tom. I. p. 634. *Hemſt.* Locus ſic habet: καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη . . . . σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς . . . . ἀπημαύρωσε. Corrige ex Noſtro σιάλῳ, quo uſus etiam *Lucianus* Pſeudom. Tom. II. Opp. pag. 229. pr. & *Aelian.* Anim. Libr. II. cap. XXIV. in ipſo fronte. Pro χρίσας male Cod. A. χρήσας. STOEBER.

1 Ἡρόδ.] L. c. pag. 162. D. Ibi pro ἐς Cod. A. legit εἰς, & pro δωρεὰν Cod. B. δωρεάν. IDEM.

2 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Cap. 140. OUDEND.

3 Σιωπηλός.] Eam vocem, ſi *Thomas* audiendus eſt, bonae notae ſcriptores non uſurpant; utitur tamen *Euripides* Med. vſ. 320.

Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ

Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

SALLIER.

4 Οὐ ῥητορικά.] Sed ποιητικά, ut σιγηλὸς *Sophocli* Trach. vſ. 416. σιωπηλὸς *Callim.* Hymno Apoll. vſ. 11. *Aelianus* tamen Lib. V. An. cap. 9. dixit, ἐπεὶ τὸν μὲν Λοκρὸν ἐν Ῥηγίῳ σιγηλότατον ἔξεις· i. e. ἀφωνότατον *Heſychio* & *Suidae*. OUDEND.

5 Σιγῶν λέγε.] Add. οἷος aut δυνάμενος. WOLF.

Recte MSS. Leidd. & Burm. σιγᾶν: quod exhibui. OUDEND.

Cod. A. σιγᾶν. Magis placet σιγῶν ex Cod. B.

6 Σικελὸς ——— Σικελιώτης] In alia diſcedit *Ptolemaeus Aſcalonita* libr. περὶ διαφορᾶς λέξεως apud

της δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὢν, τὴν δὲ χώραν ταύτην οἰκῶν.

---

apud *Fabric.* Bibl. Gr. IV, 33. ubi: Ἰταλιῶται μὲν λέγονται Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· Ἰταλοὶ δὲ, βάρβαροι· καὶ ὁμοίως Σικελοὶ μὲν βάρβαροι, οἱ ἐν Σικελίᾳ· Σικελιῶται δὲ, Ἕλληνες, οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ Cum Noſtro facit *Schol. Lucian.* Tom. II. p. 54. *Graev.* ὥσπερ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων, Σικηλιώτης (l. Σικελ.) δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος· οὕτω πάτριος καὶ πατριώτης. WITTER.

Conf. *Ammon.* & *Moſchop.* h. v. Illum iterum voc. Ἰταλοί. STOEBER.

Notum eſt utriusque vocis aliarumque pari forma diſcrimen ex veteribus Grammaticis: praeter *Ammonium* in Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται, & Σικελὸς καὶ Σικελιώτης, ad quem adeundus eſt Praeſtantiſſ. *Valcken.* & *Schol. Thucyd.* ad V, 5. videndi ſunt *Schol.* parvus ad Od. Υ. 383. *Euſtath* p. 1896. 50. ubi notabilis *AElii Dionyſii* locus, & ad Od. Ω. p. 1962. 28 Quos igitur antiqui Scriptores ſaepe vocant τοὺς ἐν Σικελίᾳ Ἕλληνας καὶ βαρβάρους, ut *Ariſtides* in utraque Sicula, illi ſunt Σικελιῶται & Σικελοί. Ita *Thucydides* uſurpat; neque audiendus eſt *Hudſonus* Lib. IV, 85 Σικελιώτας ab eo promiscue tam indigenas, quam advenas appellari exiſtimans: clare diſtinxit eo, quem *Thomas* profert, loco, VII, 32. ſimili modo *AEſchin.* Eryx. c. 2. πλουσιωτάτους τῶν Σικελιωτῶν καὶ Ἰταλιωτῶν· & in Ep. *Socrat.* IX. p. 26. & veteres imitatus *Dion Chryſ.* pag. 28. C. καὶ τῶν Ἑλλήνων Ἰταλιώτας καὶ Ἴωνας· *Pauſan.* V. pag. 499. Non diverſa ratione apud Latinos *Sicilienſes*, *Sardicenſes*, *Hiſpanienſes*, *Corinthienſes* in uſu fuerunt: *Italienſes*, ut Graeci Ἰταλιώτας, dixiſſe non memini. Verum poſtea Siculi Graecis admixti, eorum moribus & dialecto adoptatis, communi Σικελιωτῶν nomine contineri coeperunt, ut bene monuit *Diod. Sic.* V. p. 335, 24. ubi conſule Doctiſſ. *P. Weſſelingium*: eam loquendi conſuetudinem ipſe ſaepius eſt ſecutus. Hinc itaque Σικελὴ τράπεζα dicitur & Σικελιῶτις· Scipio Ἰταλιώτης *Luciano* D. M. pag. 388, 97. vid. *Cluver.* Ital. Ant. I. p. 45. Grammaticis autem perquam familiare, ut Dorica vocabula, quae a Graecis vel Siciliae vel magnae Graeciae incolis frequentantur, indiſtincte Σικελοῖς & Σικελιώταις, Ἰταλοῖς & Ἰταλιώταις adſcribant. Exemplo ſit *Heſych.* in Ἀχέδωρος collatus cum *Euſtath.* ad Od. Τ. p. 1872. vſ. 3. & *Athen.* IX. pag 402. B. ne alia commemorem. Forma vero regionis urbisve incolas deſignat, Ἀμβρακιῶται, Φθιῶται, Πηλιῶται, Πελασγιῶται· quod poſtre-

κῶν. 1 Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· πορευομένων δ' ἤδη τῶν Σικελιωτῶν, Σικελοὶ, καθάπερ ἐδέοντο οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνέδραν ποιησάμενοι.

2 ΣΙΤΙΖΕΙΝ Ἀττικοὶ, οὐ σιτεύειν, οὐδὲ ψωμίζειν. σιτευτὸς μὲν τοι, οὐ 3 σιτιστός. οἷον, σιτευτὸς ὄρνις.

ΣΙΤΟ-

---

tremum pro Pelasgis posuit *Eurip.* apud *Strab.* V, p. 339. A. nec discrepat ab ea, quae est in στρατιώτης, ἡλικιώτης, ἰδιώτης· *Thomae* verba protulit *Kühn.* ad *Poll.* VI, 104. *Cluver.* Sic. Ant. l. pag. 39. HEMSTERH.

Eadem habet *Ammonius* pag. 128. ubi V. & in Add. ad citatum a *Thoma Thucydidis* locum Lib. VII. §. 32. ubi οἱ Σικελοὶ, & ἐνέδραν τίνα τριχῆ π. OUDEND.

1 Θουκυδ.] L. c. p. 507. A. *AEmil. Porti* & Cl. *Dukeri* notae ad h. l. minime praetereundae. adde *Kühn.* ad *Polluc.* VI, 104, 43. STOEBER.

2 Σιτίζειν Ἀττικοὶ.] *Isocrat.* ad *Demon.* p. 55. DRAKENB.

Testes prae caeteris *AElian.* Anim. Lib. III cap. 25. & *Basil.* in Hexaëm. T. I. opp. pag. 106. B. ubi de cornice: ἡ καὶ πεπτωκόσιν ἤδη παρέπεται σιτίζουσα αὐτοὺς καὶ ἐκτρέφουσα μέχρι πλείστου. Neque vero alterum ψωμίζειν reprobandum penitus. Obstat Comicorum facile Princeps *Aristoph.* Atticae puritatis stator & vindex; qui utraque voce eodem loco usus est. En tibi verba. Equit. vs. 712. seq.

Ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται.
Καθάπερ αἱ τίτθαι γε σιτίζεις κακῶς.

Illustrem hunc locum cum glossemate Scholiastae suis inseruit *Suidas* voc. τίτθη, quem confer, & sicubi visum fuerit, corrige ac supple. STOEBER.

Active scilicet; quomodo nutrices dicuntur, cum pueris praemansum cibum in os indunt. V. *Hesych. Aristoph.* Equit. vs. 713. *Casaub.* ad *Theoph.* Char. cap. 20. vel aves, cum pullos pascunt. *Aelian.* Lib. III. c. 25. καὶ τρίτον σιτίζει τῶν τῆς τρίτης ὠδῖνος. Pro quo ψωμίζειν in S. L. *Paul.* 1. ad *Corinth.* cap. 13. 3. & *Aristophane.* Pueri vero sic alti ψωμίζεσθαι dicuntur. V. ibid. *Casaub.* & *Suidam.* σιτεύειν damnat quoque *Thomas* in V. Παιδ. ubi vide ut & de σιτευτοῖς, οὐ σιτιστῷ *Polyb.* apud *Suidam* V. Ἀσδρούβας. Παραπλησίως τοῖς σιτευτοῖς βουσίν. OUDEND.

3 Σιτιστός.] Minus Attice igitur *Josephus*, apud quem ea vox bis reperitur pag. 257. συντελεῖν δὲ καὶ τῇ τραπέζῃ καθ' ἡμέραν ——— σιτιστοὺς βόας δέκα, καὶ νομάδας βόας εἴκοσι, καὶ σιτιστοὺς ὄρνις ἱκανούς. SALLIER.

1 Σιτο

[1] ΣΙΤΟΜΕΤΡΕΙ͂ΣΘΑΙ μὴ λέγε, ἀλλὰ διαλελυμένως, σῖτον μετρεῖσθαι.

ΣΙΤΟΥ͂ΜΑΙ, τὸ τρώγω· [2] ἐπισιτίζομαι δὲ, τὸ ἐφόδια ἁπλῶς λαμβάνω, ἢ μετὰ τὸ φαγεῖν λαμβάνω, καὶ [3] οὕτως ἀπέρχομαι.

ΣΚΑΙΟ͂Σ, [4] οὐκ ἐπαρίστερος. σκαιὰ χεὶρ, καὶ λαιά. τὸ

---

1 Σιτομετρεῖσθαι.] Σιτομέτριον *Lucas* XII, 42. & ibi *Pricaeus*. *Phrynich.* p. 70. DRAKENB.

Vide ad *Phrynich.* pag. 168. *Suidam*. OUDEND.

2 Ἐπισιτίζομαι δὲ, τὰ ἐφόδ.] Egregie huc facit *Xenophontis* ille locus, quem in mente Noster habuisse videtur, Hist. Graec. Libr. II. p. m. 455. E. ἐκεῖθεν δ' εὐθὺς ἐπισιτισάμενοι ἔπλευσαν ἐς Αἰγὸς ποταμοὺς, ἀντίον τῆς Λαμψάκου. Ita quoque *Plutarchus* Tom. II. opp. pag. 525. C. de Demade: καὶ τὰς Ἀθήνας μικρὸν ἡγούμενος τῆς ἀσωτίας ἐφόδιον, ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐπισιτίζετο. STOEBER.

3 Οὕτως ἀπέρχομαι.] Videtur excidisse adverbium καί. lege itaque, καὶ οὕτως ἀπέρχομαι. cui conjecturae favent haec *Mosch.* σιτοῦμαι, τὸ τρώγω· ἐπισιτίζομαι δὲ τὸ ἐφόδια λαμβάνω, ἤγουν μετὰ τὸ φαγεῖν λαμβάνω, καὶ ἀπέρχομαι. *Moschopulus* enim *Thomam* exscripsit. SALLIER.

Adde καὶ ex Cod. A. B. & Rom. WITTER.

Copulam sensui necessariam, qua caret Ed. Blank. restitui, auctoribus MSS. Edd. Vett. & *Phavorino*, cui οὕτως deest, quique pro ἐπισιτίζομαι praebet ἐπισιτοῦμαι; quod sane notandum est; quamquam nescio an usquam occurrat. μεταστιτέομαι usus est *Herodot.* Lib. I, 216. OUDEND.

4 Οὐκ ἐπαρίστερος.] Sensus est, eam vocem ab Atticis non usurpari, quatenus ineptum & agrestem significat. Praeiverat *Phrynichus*: ἐπαρίστερον, inquit, οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ σκαιόν. Ita quoque *Pollux* Lib. II. parag. 160. In tanto tamen grammaticorum consensu, adjectivum ἐπαρίστερος Atticis asserere non dubitamus, adducti potissimum *Aristophanis* loco, cujus in ejusmodi rebus plurimum valere debet auctoritas. is autem Ὀρνιθ. vs. 1566. ait.

> Οὗτος τί δρᾷς; ἐπαρίστερ' οὕτως ἀμπέχῃ.
> Οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὧς ἐπιδέξια.

Ἐπαρίστερα idem ac σκαιῶς ibi, inepte: metaphora ducta à sinistra manu, quia nempe, quae hac aggrediaris, parum apte fieri solent. Utrumque conjunxit *Ephippus* Comicus, Excerpt. p. 679.

> Ὡς σκαιὸς εἶ καὶ ἀγροῖκος αἰχροιπῶν;
> Ἐπαριστέραν ἐπὶ τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς.

Ἐπαριστέραν γλῶτταν, quae nihil nisi

[1] τὸ δὲ ἀριστερᾷ, κοινότερον. [2] ἀριστεροστάτης μέν τοι, ὁ ἐν ἀριστερῷ ἱστάμενος, [3] κάλλιον. Ἀριστείδης ἐν Μιλτιάδῃ· πλὴν

---

nisi ineptum & agreste proloquitur: ἐπαρίστερος enim & ἀγροῖκος voces synonymae sunt, ut argumento sunt haec *Athenaei* p. 179. οὐδὲ κελεύει, inquit, σκυθρωπὸν εἶναι, μήτε ᾄδοντα, μήτε γελῶντα, μήτ' εὐρύθμως ποτὲ καὶ πρὸς ὄρχησιν τρεπόμενον. οὐκ οὕτως ἀγροῖκος, καὶ ἐπαρίστερός ἐστι. Nec aliter exponendus *Themistius*, qui pag. 263. ait: ἄρα [ὑ]μῖν ὁ τοιοῦτος ὕπαρ τε καὶ ὄναρ δοκῇ ἄν ποτε δυνηθῆναι ἀφέμενος σκαιοῦ τε καὶ ἐπαριστέρου τρόπου ἐπὶ δεξιὰ ἀναβάλλεσθαι; quae manifeste respiciunt ad versum *Aristophanis* supra laudatum, prodeque non aliter intelligi debent. praeter scriptorum loca mox laudata, usurpatum quoque deprehenditur a *Theogneto* Comico, Excerpt. p. 705.

> Οἴω μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν·
> Ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ πονηρὲ, γράμματα·
> Ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία.

Sallier.

Vid. ad *Phrynich.* pag. 110. & *Hesych.* V. ἐπαρίστερα. Oudend.

1 Τὸ δὲ ἀριστερᾷ κοιν.] Ergo minus Attice scripsit *Herodot.* ἐς ἀριστερὴν χεῖρα, quod Libr. VII. p. 456. bis occurrit, item pag. 461. D. Multo saepius vero legitur apud *Thucyd.* q. v. Lib. II. pag. 155. A. pag. 169. B. Lib. III. pag. 186. B. & p. 245. A. Witter.

Usi sunt quoque *AElian.* Var. XI, 9. *Arrian.* I, 1. 6. VII, 4, 22. & *Plutarch.* Tom. II. p. 201. D. Stoeber.

2 Ἀριστεροστάτ.] Codex uterque legere jubet ἀριστεροβάτης, quam lectionem tenet etiam vulgatus *Aristidis* locus Orat. Platon. II. seu *pro Quatuor Viris* Tom. II. opp. pag. 161. Jebb. ubi sic: πλὴν γ' ὅσον οὐκ ἀριστεροβάτης ἀνὴρ μᾶλλον, ἢ τῷ δεξιῷ τοῖς Ἕλλησι κέρως. Sed non movet nos iste Codicum consensus, ut contra etymi rationem in Nostro quid admittamus. Legendum omnino ἀριστεροστάτης. conf. *Hesych.* h. v. uti δεξιοστάτης, τριτοστάτης, λαυροστάτης &c. Vid. *Pollux* L. II. §. 161. & IV, 106. Stoeb.

3 Κάλλιον.] Emendavi κάλλιστον, e MSS. Leidd. Burm. Oxon. sic ἀριστεροστάτης & δεξιοστάτης in choro *Polluci* L. II. §. 161. *Hesych.* ἀριστεροστάτης, ὁ τριτοστάτης τοῦ χοροῦ. Quae verba, minus intellecta, unice illustrantur a *Scholiaste Aristidis* loco per *Thomam* citato Tom. II. p. 161. εἶτα ἐπειδὴ ἐν μὲν χοροῖς τὸ εὐώνυμον τιμιώτερον, ἐν δὲ πολέμοις τὸ δεξιὸν, ἐπιφέρει, πλήν γε οὐκ ἀριστεροστάτης μᾶλλον, ἢ τῷ δεξιῷ τοῖς Ἕλλησι κέρως. Ἄμφω γὰρ ἦν ῥήτωρ χρηστὸς καὶ στρατηγὸς ἄριστος. Oudend.

πλὴν ὅσον οὐκ [1] ἀριςεροςάτης ἀνὴρ, ἀλλὰ τῦ δεξιῦ τοῖς Ἕλλησι κέρως. [2] ἐςι δὲ καὶ σκαιὰ γνώμη, ἡ κακὴ καὶ ἀπαίδευτος.

ΣΚΕΥΩΡΙ'Α καὶ σκευώρημα, [3] ἢ σκευή. λέγεται δὲ σκευή, καὶ ἡ διακόσμησις. οἷον, ὅπλων σκευή. ὅπερ ἐςὶ κάλλιςον.

Καὶ ΣΚΗΝΗ' καὶ [4] σκήνωμα, παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ· οἱ ῥητο-

---

1 Ἀριςεροςάτης ἀνήρ.] Ultimam vocem, Ed. Blank. elapsam, reponi jussi e MSS. Edd. Vett. & *Aristide*, ubi tamen πλήνγε ὅσ. & ἀρ. ἀνὴρ μᾶλλον, ἢ τῦ. Dein δὲ non agnoscit Leid. pr. OUDEND.

2 Ἔςι δὲ σκαιὰ γνώμη.] Sic *Demosth.* de Cor. p. m. 330. B. ἀλλὰ πρὸς θεῶν ὅτω σκαιὸς εἶ, καὶ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη, ὥςε ἐ δύνασθαι λογίσασθαι κ. τ. λ. *Aristid.* Tom. I. pag. 132. pr. ὐδεὶς γὰρ ὅτω σκαιός ἐςιν, ὐδὲ τἀναντία τοῖς φανεροῖς φρονῶν κ. τ. λ. *Aristoph.* ἄγροικον, ἄπορον, σκαιόν, ἐπιλήσμονα in unum Strepsiadem conjicit Nub. vs. 628. seq. Secundo gradu usus *Pindarus* Olymp. Θ. p. m. 240. *Ed. Schmid.* Tertio *Aristoph.* Plut. vs. 46. & alibi. σκαιῶς Idem l. c. vs. 60. Conf. *Etymol.* & *Hesych.* h. v. & Hunc iterum voce σκαιῇ. adde *Schol. Sophocl.* vs. 1242. STOEBER.

3 Ἢ σκευή.] In Codd. nostris legitur ὐ, quod adoptare nolim. Idem κατασκευή apud *Hesych.* & ceteros. Vid. *Polluc.* p. 1118. & not. 53. Adi quoque, si libet, *Schmidt.* ad N. T. pag. 969. IDEM.

Hoc sensu nusquam occurrunt σκευωρία καὶ σκευώρημα. Ex *Moeride* patet auctoris mens: Σκευωρία καὶ σκευώρημα (sic leg.) Ἀττικῶς. συσκευὴ Ἕλληνες, sensu scil. τῆς ἐπιβυλῆς, seu κατασκευῆς, quomodo συσκευὴν adhibuit *Herodian.* Lib. VII, 1. 13. 5, 8. Egregie itaque Leidd. & Burm. MSS. servarunt ὐ σκευή. Forsan enim quidam simplex σκευὴ de dolosa machinatione usurparunt. Nam & *Harpocration*, & ex illo *Suidas* notarunt, *Hyperidem* ἐν τῷ κατ' Ἀντιθέτυ (Ἀντιθέυ *Phot.* MS.) dixisse σκευοποιῦντα τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ τῦ σκευωρύμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. Alioquin ὐ συσκευὴ & hic legas. Quidquid sit confidenter ὐ reposui. De σκευωρία adi Cl. *Hemsterh.* ad *Polluc.* Lib. IX. §. 133. vulgari *Thomae* lectione deceptum. Reliqua difficultatis habent nihil, & veritatem maximam. OUDEND.

4 Σκήνωμα.] *Thomae* parum probatur, sed imperite, cum ea vox reperiatur apud *Euripidem* Hec. vs. 616.

Κόσμον

ῥήτορες δὲ [1] σκηνῶ μόνον γράφουσι. καὶ σκηνόω σκηνῶ μόνον παρ' ἐκείνῃ· παρὰ δὲ τούτοις, σκηνέω σκηνῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. [2] ἅπαξ δὲ, καὶ σκηνόω σκηνῶ. [3] Ἀριστείδης ἐν Θεμι-

---

Κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
Αἵ μοι πάρεδροι τῶν δ' ἔσω σκηνωμάτων
Ναίουσιν.

Idem Cycl. vſ. 322.

——— ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ,
Ἐν τῇδε πέτρᾳ στέγν' ἔχω σκηνώματα.

Minime igitur reprehendendus *Plutarchus*, qui nomine, de quo controverſia, uſus deprehenditur T. I. p. 339. ubi de Catone majore loquens ait: ἐπαρχίαν δὲ λαβὼν Σαρδῶνα τῶν πρὸ αὐτοῦ στρατηγῶν εἰωθότων χρῆσθαι σκηνώμασι δημοσίοις καὶ κλίναις, καὶ ἱματίοις ——— ἐκεῖνος ἄπιστον ἐποίησε τὴν διαφορὰν τῆς εὐτελείας. SALLIER.

1 Σκηνὴν μόνον.] Verum *Xenophonti* aliquoties σκήνωμα. V. pag. 277. 410. ſicut & maxime errat, cum ait *Thomas* σκηνόω σκηνῶ in ſolis ſacris litteris occurrere. Nam Ἀττικώτατοι, ut *Xenophon*, *Philoſtratus* aliique crebro ſunt uſi. V. Doctiſſimos viros *Raphelium* & *Palairetum* ad Euang. *Joh.* I, 14. Apud *Thucyd.* Lib. I. §. 89. ἐν οἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν οἱ δυνατοί. MSS. plerique ἐσκήνουν vel ἐσκήνωσαν. ſicut & hic in exemplo *Ariſt.* Tom. II. pag. 183. auctoritate MSti reponi debet ἐσκηνῶσθαι; nam eum in finem citavit auctor; ut recte altero exemplo ex Tom. II. pag. 209. ἐσκηνωμένος: quod Anglus editor illic e MSS. pro ἐσκηνημένος dedit. Tom. I. pag. 46. ἐσκηνώσατε. p. 88. σκηνοῦσθαι. ἅπαξ enim a *Thoma* non ponitur pro *ſemel*; ſed *nonnumquam*, *raro*. Adi ad V. ἐπειδὴν. Sed tamen Tom. II. pag. 423. ἐσκηνῆσθαι. OUDEND.

2 Ἅπαξ δὲ σκηνόω.] At illud verbum bis legitur apud *Lucianum*, ac primum quidem Tom. I. pag. 1025. οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες ἐγγὺς ἐσκήνωσαν. deinde vero Tom. II. pag. 86. οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅτι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. Accedit *Joſephus* pag. 602. ἐκπέμπει δὲ πᾶν τὸ στρατόπεδον, καὶ τοὺς ἱππεῖς, οἳ τοὺς τε αὖθις ἐσκηνωκότας κωλύσειεν τοῖς κατὰ τὸ ἱερὸν βοηθεῖν. Vide quoque *Plutarchum* Tom. I. pag. 499. & 514. Decepit *Thomam* quod ea voce Septuaginta Interpretes uſos eſſe animadverteret: ſed non ideo vocabulum aliquod repudiandum, niſi prius, re ad examen vocata, minus rectum eſſe exploratum fuerit. SALLIER.

3 Ἀριστ.

Θεμιςοκλεῖ· παρ' αὐτὸν τὸν θάνατον ἐσκηνῶσθαι. καὶ πάλιν· ὁμοῦ τοῖς ναύταις ἐσκηνωμένος.

[1] ΣΚΙΜΠΟΥΣ, ῥητορικόν. κράββατος, κοινόν. [2] Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ φθονεροῦ μελέτῃ· πεσὼν εἰς τὸν σκίμποδα τὸν οὐκ ἀμειφθέντα παρὰ τῆς τύχης. λέγεται δὲ σκίμπους καὶ τὸ [3] σκαμνεῖον. [4] Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις. καθίζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.

ΣΚΝΙ-

---

3 Ἀρις. ἐν Θεμις.] P. 138. A. lin. 4. locus alter eſt pag. 142. A. lin. 5. ubi ἐσκηνημένος. WITTER.

1 Σκίμπους.] Vid. Schol. Floril. Epigr. pag. 3. *Ariſtid.* Tom. I. pag. 623. & *Lucianus* T. II. pag. 520. DRAKENB.

Vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 8. WITTER.

Plutarch. Camill. pag. 140. B. videtur hac voce uſus. Sed rectius a σκίμπων deduxeris, quod & σκίπων. Hoc *ſcipionem* vel *baculum*, illud *lectulum* ordinarie denotat. De etymi ratione multa nugatur *Etymol. magni* auctor, quem videſis col. 717. fin. Meliora propinavit *Scholiaſt.* in Epigr. p. m. 9. Qui unde ſua hauſerit, ſi noſſe cupis, adi *Ariſtoph.* Enarratorem Nub. 253. Malim tamen ad σκίμπτειν, quam ad σκιμπάζειν, (niſi σκιμβάζ.) utramque vocem referre; vid. *Heſych.* voc. σκίμπτει. Addit Schol. *Ariſtoph.* ἰδίως δὲ λέγουσιν τὸ χωλὸν κραβάτιον (alii κραββατ.) παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. *Schol. Epigr.* habet σκάμπους male. Omnium rectiſſime *Heſych.* σκιμβὸς, χωλὸς. STOEBER.

Adi Comm. ad *Phrynich.* pag. 20. & *Moeridem. Libanii* locum ex memoria citavit auctor. Ipſe ſcripſerat ῥίψας ἐμαυτόν &c. T. I. pag. 331. B. Ad *Ariſtoph.* Nub. vſ. 253. conſuli poteſt quoque *Scholiaſtes*, & *Suidas* σκίμπους κράβατος ἢ σκάμνος; In MSS. Leidd. & Burm. hic σκαμνίον. Vide *Meurſii* & *Du Cangii* Gloſſaria M. & I. Graec. OUDEND.

Vid. *Petavius* ad *Syneſium* pag. 13. & *P. Voetius* ad *Herodian.* pag. 76. *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* pag. 25.

2 Λιβαν.] L. c. pag. 331. B. ubi ῥίψας ἐμαυτὸν εἰς τὸν κ. τ. λ. Conf. Lib. I. p. 383. D. WITT.

3 Σκαμνεῖον.] Lege σκαμνίον ex Codd. A. & B. STOEBER.

Et σκαμνίον notantur a *Du Cangio* in Gl. M. & I. Gr. quem non praeteriit hic *Thomae* locus. Eundem vide in V. Κράββατος. HEMSTERH.

4 Ἀριςοφ. ἐν Νεφ.] Vſ. 253. Conf. *Spanhem.* ad h. l. & *Gatak.* ad *Anton.* pag. 7. STOEBER.

1 Σκνι-

ΣΚΝΙΦΟΣ, ἐπὶ τοῦ γλίσχρου καὶ μικροπρεποῦς περὶ τὰ ἀναλώματα. οἱ δὲ ἀρχαῖοι [1] σκνιπὸς λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ζωϋφίου τοῦ σκνιπὸς, τοῦ [2] τὰ ξύλα κατὰ βραχὺ ἐσθίοντος.

[3] Ὁ ΣΚΟΤΟΣ, καὶ τὸ σκότος. τὸ δὲ σκοτία, οὐκ ἐν χρήσει. [4] Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις· [5] σκότον δεδορκώς.

ΣΚΩΜ-

---

1 Σκνιπὸς λέγουσιν.] *Phrynichus* & ex eo *Phavorinus* σκνῖπα. Retinendam vero vulgatam nostri lectionem uterque Codex MS. suadet. STOEBER.

2 Τὸ ξύλον.] MSS. Leid. Burm. Oxon. τὰ ξύλα, ut in *Phrynich.* pr. editione θηριδίου τοῦ ἐν τοῖς ξύλοις τοῦ καὶ βραχὺ αὐτὰ κατεσθίοντος. Ibi vide p. 174. & seqq. aliis κνίψ. Confer *Hesych.* OUD.

3 Ὁ Σκότος.] Leidd. Burm. carent τῷ ὁ. Atticis aeque est Masculini generis. (V. *Schol. Eurip.* Hec. vs. 1. *Suidam* &c.) ac neutrius. Errat enim *Moeris* οὐδετέρως solum agnoscens. Saepissime vero articulus omittitur. τὸ σκότον etiam in *Photio* MS. σκότος καὶ σκότον ἑκατέρως. οὕτως Ἀμειψίας, de quo vide *Suidam* in V. IDEM.

4 Εὐριπ. ἐν Φοινισσ.] Locus adhuc desideratur. Inter legendum vero occurrit σκοτίαν αἰῶνα Attice pro σκότιον vs. 1492. Locus vero quo non alter commodior, est in ead. Fab. vs. 1530.

Ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλών.

Alterum, τὸ σκότος, legisse subit apud *Xenophon.* Hist. Graec. Lib. IV. pag. m. 510. A. Recte adeo *Thomas* docet ὁ σκότος dici, & τὸ σκότος. Secus sentit *Moschop.* τὸ σκότος λέγεται κοινῶς, ὁ σκότος δὲ Ἀττικῶς, καὶ τῷ μὲν οὐδετέρῳ χρῶνται οἱ κοινοὶ, τῷ δὲ ἀρσενικῷ, οἱ Ἀττικοί. Duplicem glossam prodit *Grammaticus*, quarum alterutra abundat. Posteriorem debet *Scholiastae Eurip.* qui ceteris longe inferior, ad *Hecub.* vs. 1. STOEBER.

Vs. 380. Hisce vero subjunguntur e MS Oxon. Sequentia Σκύλακας οὐ μόνον ἐπὶ κυνὸς δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων θηρίων, τὰ οὔπω ἡλικίας ἡμμένα· οὕτω καλεῖ Λουκιανὸς ἐν τῷ διαλόγῳ Δωρίδος καὶ Γαλατείας. ἔφερε δὲ ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα. Scil. Tom. I. p. 291. Ed. ult. Λύκοις adtribuit σκύλακας *AElian* Lib. VII An. cap. 47. V. & *Stephan.* in Thez. OUDEND.

5 Σκότον.] Vid. *Schol. Eurip.* ad Hecub. vs. 1. DRAK.

1 Σκῶμ-

[1] ΣΚΩ͂ΜΜΑ, γελοῖον, εὐτράπελον, καὶ [2] γεφυρισμὸς διαφέρει. σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον· γελοῖον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν, χωρὶς τινὸς ὕβρεως· [3] εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ᾄδειν ἤτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, [4] διασυρμοὺς τινῶν ἔχοντα.

ΣΜΙ-

---

1 Σκῶμμα &c.] *Liban.* Tom. I pag. 257. B. Conf. *Ammon.* voce σκῶμμα & γελοῖον. Post, pro γεφυριασμὸς legit γεφυρισμὸς *Meurs.* Attic. Lect. V. 31. WITTER.

Ammonium descripsit *Thomas.* Vide eum pag. 128. Pro σεμνότητος inepte in Edd. R. V. σκώμματος. OUDEND.

2 Γεφυριασμὸς.] Ita constanter hic & supra cum *Ammonio* habent MSS Alii magis Analogice γεφυρισμὸν dixerunt. ut restituit *Meurs.* Eleusin. cap. 27. pag. 84. Elegantissime *AElian.* Lib. IV. An. cap. 43. κεκήρυκται γὰρ Διονύσια καὶ Ληναῖα, καὶ Χύτροι καὶ Γεφυρισμοί. de quibus vide collectanea ad *Hesychii* γεφυρισταὶ, οἱ σκώπται. Addit *Ammon.* ταῖς Ἀθήνησι. Sic enim malo, quam quod alii conjecerunt. ἐν Ἐλευσῖνι apud ceteros Grammaticos OUDEND.

3 Εὐτράπελον.] Sed & ea vox in malam partem accipitur; argumento sunt haec *Pindari* Pyth. Od 4 vs. 186.

> Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις
> Ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον,
> Οὔτ' ἔπος εὐτράπελον
> Κείνοισιν εἰπὼν, ἱκόμαν
> Οἴκαδ'.

Ubi *Schol.* εὐτράπελον δὲ ἀπαίδευτον, αἰσχρὸν, ὃ ἐκτρέψαιτό τις. ἢ ἐναντίον καὶ αἰσχρὸν, ὃ ἄν τις ἐντραπείη. quae illius interpretatio etsi in plerisque reprehendenda, tamen de *Pindari* mente nullum dubium suboriri potest, praesertim cum *Isocrates* εὐτράπελον inter & σκώπτειν δυνάμενον ne levissimum quidem discrimen statuat. Sic ille pag 149. καὶ τοὺς εὐτραπέλους δὲ καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύομεν, ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον. atque haec ejus verba explicatione non indigent Recte itaque εὐτραπελία ab *Hesychio* exponitur κουφότης, μωρολογία, αἰσχρολογία· hinc ab Apostolo *Paulo* in Epist. ad Ephes. αἰσχρότης, μωρολογία, & εὐτραπελία tanquam voces synonymae conjunctae occurrunt SALL.

4 Διασυρμόν.] Reponi curavi διασυρμοὺς, auctoribus MSS. Leidd. Burm. Oxon. & *Ammonio*, cui deest ἔχοντα: quod bene advertit Cl. *Valkenaar.* OUD.

[1] ΣΜΙΝΥ'Η, καὶ δίκελλα, καὶ σκαφεῖον. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἦν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας. [3] καὶ Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ, δύσκολος ἀλιεύς· πεπληγυῖαν ἐν ταῖς πέτραις τὴν δίκελλαν ἰασόμενος.

[4] ΣΜΩ͂ΜΑΙ, καὶ σμῆσαι, [5] καὶ σμῆμα, Ἀττικά. σμήχομαι

---

1 Σμινύη] Miror, vocem hanc a *Stephano* fuiſſe omiſſam, quae & ligonem ſeu σκαφεῖον & aſciam ſeu ἀξίνην Attice ſignificat, docentibus omnibus Grammaticis. V. ad *Heſych.* & *Suid.* item & *Moerida*. *Xenoph.* pag. 162. *AElian.* Lib. VI. An. 56. XV, 5. In *Ariſtoph.* verbis e Nub. vſ. 1502. deeſt in metri detrimentum MSS. Leid. Burm. & Edd. R. V. vox μοι, quam fors non addidit *Thomas*; ſed bene agnoſcit *Ariſtophanes*. OUDEND.

2 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vſ. 1502. μοι delendum, monitu utriusque Codicis noſtri, & Edit. Rom. conf. etiam *Suidam* in voce, & corrige. STOEBER.

3 Καὶ Λιβάνιος &c.] Copulam melius non habent Leid. pr. Burm. Dein male vulgo diſtinguebatur μελέτῃ τῇ δυσκ. pro μελέτῃ τῇ, δυσκ. Duae ſcil. ultimae voces ſunt prima ejus declamationis argumenti verba apud *Libanium*, quem vide T. I. pag. 793. E. OUDEND.

L. c. T. I. p. 793. C.

4 Σμῶμαι.] Vid. *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* p. 564.

5 Καὶ σμῆνα, Ἀττικά] Primo legendum σμῆμα, ut perſuadent haec *Euſtathii* ad *Hom.* pag. 1401. ἐν οἷς ὅρα καὶ τὸ σμῆμα, ὡς ἀπὸ τοῦ σμῶ, σμήσω· quo nomine uſum eſſe *Antiphanem* Comicum ex eodem diſcimus. Deinde vero, *Thomae* non eſt aſſentiendum, verbum σμήχομαι tanquam minus Atticum repudianti, utpote quod ab *Antiphane* olim uſurpatum, Excerpt. pag. 611.

——— Τρίβεται, σμήχεται, κτενίζεται.

Quin occurrit apud *Lucianum* Tom. II. p. 509. SALLIER.

Legendum omnino σμῆμα ex Codd. A. B. & *Phrynich.* In *Heſych.* eſt Σμικρὸν, καθαρὸν, δριμύ, leg. σμηκτὸν, quod & ordo elementorum poſtulat. *Idem:* σμήχει, τρίβει, καθαίρει, ubi σμήχειν & σμύχειν confundere videtur; quod obiter. STOEBER.

Vitioſe σμῆνα edebatur pro σμῆμα, ut exaratur in Leidd. Burm. recte, & docet *Phrynichus* p. 108. aliique, quos citavit *Jungermannus* ad *Polluc.* Lib. X. §. 127. qui nequaquam tentare debuerat ibi ex *Ariſtophane* productum σμηματοφορεῖον. Adde & *Moeridem* in σμῶμαι. Dein Leidd. Burm. Ἀττικῶν. Forſan Ἀττικὸν, & ſtatim Leid. ſec. ἀναττικόν. *Phrynichus:* τὸ μὲν Ἀττικὸν σμῆμα καὶ σμῆσαι. Sed perinde haec. OUDEND.

Σμῆμα. JUNIUS.

1 Σο-

μαι ἐστι, καὶ σμῆξαι, καὶ σμῆγμα, Ἀνάττικα.

[1] ΣΟΦΙ΄ΖΟΜΑΙ, τὸ σοφιστικῶς λέγω, ἤγουν, τὸ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδείκνυμί τι, ὅπερ οὐ κυρίως τοιοῦτόν ἐστι. [2] καὶ σοφιστὴς ὁ ῥήτωρ. καὶ σοφίζομαι, τὸ παραλογίζομαί τινα, ὃ καὶ κατασοφίζομαι λέγεται. καὶ σοφιστὴς ὁ ἀπατεών. καὶ τὸ ἐφευρίσκω καὶ μηχανῶμαι. καὶ σοφίζομαι ὑφ' ἑτέρου, ἀντὶ τοῦ διδάσκομαι, ὅπερ ἔχει ἐνεργητικὸν τὸ σοφίζω. καὶ σοφιστὴς ὁ διδάσκαλος. ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ σοφιστὰς καὶ τοὺς ἐννοίαις μὲν φιλοσόφοις χρωμένους, δι' εὐγλωττίαν δὲ σοφιστικὴν θαυμασθέντας.

Μὴ μόνον ΣΟΦΩ΄ΤΑΤΟΣ τῶν ἡλικιωτῶν [3] λέγομεν, ἀλλὰ καὶ [4] σοφώτατος τῆς ἡλικίας, ἀντὶ τοῦ πάντων τῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τελούντων.

[5] ΣΠΑ΄ΔΩΝ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ εὐνοῦχος.

[6] Ἐν ΣΠΑΝΙ΄ΟΙΣ ἐτίθει κάλλιον λέγειν, ἢ σπάνιον ἡγεῖτο.

ΣΠΙ-

---

1 Σοφίζομαι.] Vid. de hisce *Moschopulum*, *Hesych. Etym. M. Suidam.* Quo pertinent etiam haec *Photii* MS. σόφισμα, μάθημα καὶ ἐπινόημα καὶ εὕρημα πᾶν. οὕτως Φερεκράτης. OUDEND.

2 Καὶ σοφιστὴς ὁ ῥήτωρ.] *Moschopulus*, qui *Nostrum* exscripsit, glossam hanc ita legendam jubet: Σοφίζομαι, τὸ σοφιστικῶς λέγω, ἤγουν τὸ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδείκνυμι, (τι abest, operarum forte incuria omissum) ὅπερ οὐ κυρίως τοιοῦτόν ἐστιν. Σοφίζομαι καὶ τὸ παραλογίζομαι ἕτερον, καὶ τὸ ἐφευρίσκω, ἐξ οὗ καὶ σοφιστὴς ὁ ἐφευρετής. καὶ τὸ μηχανῶμαι. καὶ σοφίζομαι ὑφ' ἑτέρου, ὅπερ ἔχει ἐνεργητικὸν τὸ σοφίζω, ἤγουν σοφίζω ἕτερον. Ἐκ τούτων γίνεται καὶ τὸ σοφιστής, ὁ σημαίνει τέσσαρα· τὸν φιλόσοφον, τὸν διδάσκαλον, τὸν ῥήτορα, καὶ τὸν ἀπατεῶνα. STOEBER.

Vid. *Spanhemius* ad *Juliani* Caesar. p. 70.

3 Λέγομεν.] Cod. A. τῶν ἡλικ. ἐστι λέγε, κ. τ. λ.

4 Σοφώτατος τῆς ἡλικίας.] Ex *Herodiano* pag. 210. OUD.

5 Σπάδων.] Vid. supr. in εὐνοῦχος. STOEBER.

Moeris Σπάδων, κοινόν· εὐνοῦχος, Ἑλληνικῶς. OUDEND.

6 Ἐν Σπανίοις ἐτίθει.] Τὸ μὲν οὖν διαλεχθῆναι αὐτὸν ἐν σπανίοις ἔκειτο· *Philostr.* de Vit. Soph. II, 21. pag. 604. cujus etiam est, si recte memini, haec ipsa, quam *Thomas* notat, locutio. Prope accedit illud *Theodori Prodr.* in Amar. pag. 434. Τοῦτο . . . οὐκ ἐν ἀφθόνῳ ἐθέμην ἂν &c. Epicurus dixit, teste *Per-*

[1] ΣΠΙΛΑ'Σ, Ἀττικοί· [2] ὕφαλος πέτρα, Ἕλληνες. εἰ δὲ ὑφα-

Porphyr. περὶ Ἀ. Ἐ. I. c. 53. ἀλλαξητέον εἶναι τροφὴν, ἣν ἀπολαῦσαι μὲν ποθοῦμεν, συντελέσθεῖσαν δ' ἐν ἀχαρίστῳ τιθέμεν. HEMST.

1 Σπιλάς.] Ut intelligatur quid *Thomas* fibi velit; inquirendum, quae fit vocis illius fignificatio; varias enim fuiffe grammaticorum ea de re opiniones, oftendunt haec *Photii* in lex. σπιλάδες αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι, ὡς Ἀπίων. Ἡλιόδωρος δὲ τὰς παραθαλασσίας πέτρας, καὶ ἀπειλημμένας ἀπὸ τῶν κυμάτων. Itaque fi fides Apioni, σπιλάδες faxa funt, quae fub aquis latitant. Heliodorus econtra contendebat σπιλάδας dici faxa fupra mare eminentia. *Orion* magni quondam nominis grammaticus, ut conftat ex *Etymol.* ait. σπιλάδες, αἱ ὕφαλοι πέτραι, οἷον ἀποσπάδες· ἢ ὅτι μελαίνεται τὸ κατ' αὐτὰς μέρος. ἢ σπηλυγγώδεις εἰσὶν αἱ κοῖλαι πέτραι, παρὰ τὸ σπέος. οὕτως Ὠρίων. ὁ δὲ Ὦρος ἀπὸ τοῦ λεπίζεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, οἱονεὶ λεπίς τις οὖσα. ἢ παρὰ τὸ σχίζεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ χάζεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ συμπεπιλῆσθαι. *Euftathius* vero ex veterum mente ad *Homer.* pag. 1468. fcribit: σπιλάδες δὲ, ὡς οἱ παλαιοί φασιν, αἱ παράλιαι πέτραι παρὰ τὸ σπιλοῦσθαι τῇ ἄχνῃ. *Homerus* quidem non uno in loco σπιλάδων mentionem facit, fed ita ut nihil inde colligi poffit: σπιλάδας tamen ab *Homero* appellari fcopulos prominentes, indicio funt poëtae fecuti, a quibus illud nomen eo fenfu femper ufurpatum legitur: ut enim exemplum omittamus quod ex Anthologia *Stephanus* adduxit, rem ponunt extra controverfiam haec *Apollonii* Argon. L. 4. vf. 787.

> Οἵη τε σφ' ἐσάωσα διὰ πλαγκτὰς περόωντας
> Πέτρας, ἔνθα πυρὸς δειναὶ βρομέουσι θύελλαι,
> Κύμασί τε σκληρῇσι περιβλύει σπιλάδεσσι.

De Symplegadibus fermo eft, quas fupra undas extitiffe compertum eft. Interea emendandus *Schol.* qui nomen σπιλάδες exponens ait: σπιλάδες δὲ αἱ πέτραι ἀπὸ τοῦ συμπεπλῆχθαι. lege ἀπὸ τοῦ συμπεπιλῆσθαι. *Sophocles* σπιλάδα eodem fenfu accepit Trachin. vf. 691.

> Τοῦτ' ἠφάνισται διαβόρον πρὸς οὐδενὸς
> Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει,
> Καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος.

Quare σπιλὰς faxum eft, cujus cacumen oculis confpici poteft. Addunt Grammatici σπιλάδας crebris undarum pulfibus verberatas antrorum in morem excavatas fuiffe: τῶν σπιλάδων προειρημένων, inquit *Euftath.* p. 1540. λέγουσι δὲ τὰ κοῖλα καὶ ὅτι σπιλάδες πέτραι εἰσὶ κοῖλαι διωχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων

ὕφαλος [1] μόνον εἴπῃς, ἄνευ τῆ πέτρα, [2] κάλλιον.
[3] ΣΠΟΥΔΑ'ΖΕΙΝ, τὸ ἐναντίον τῆ παίζειν· [4] σπεύδειν δὲ, τὸ ἀγωνίζεσθαι.

ΣΤΑ-

των πλήξῃ. qua in re assentientem habent *Apollonium* Arg. I. vs. 569.

—— πάντη δὲ περὶ μέγας ἔβρεμεν αἰθὴρ·
Κοῖλαι δὲ σπηλύγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας
Κλυζόντης ἁλὸς ἔνδον ἰβόμβεον

Quae cum ita sint, minus recte *Thomas* docet vocem σπιλὰς ab Atticis, ὕφαλος vero ab aliis appellari solitam; res enim omnino diversae inter se componi non possunt: quae sit enim σπιλάδος significatio mox vidimus: at ὕφαλος saxum est, quod sub aquis latet. Quod autem ait adjectivo ὕφαλος substantivum πέτρα parum eleganter adjungi, *Lucianus* potius quam ipse audiendus est, cujus haec verba Tom. I. pag. 556. καὶ τέλος ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελόν τινα ἀπόκρημνον περιῤῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. quem imitatus *Achilles* Tat. ait pag. 297. ὀλίγον δ' ἡμῶν ἐμπελαγησάντων, κῦμα μέγιστον ἆραν τὸ ξύλον προσρήγνυσι ὄρθιον ὑφάλῳ πέτρᾳ. SALLIER.

Est λίθος ὁ ἐσπασμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων. V. *Moschopul. Etym. M.* & *Suidam* cum *Sophocle* Trachin. vs. 688. *AElian.* Lib. XV. An. 12. &c. OUDEND.

Vid. *Wetsteinius* ad N. F. T. II. pag. 736.

2 Ὕφαλος.] Recte *Moschopulus*: ἡ ὑπὸ τοῖς κύμασι πέτρα λέγεται ὕφαλος. Adde *Suid.* & *Hesych. Etym. M.* ὕφαλοι αἱ ὑπὸ θαλάσσαν κεκρυμμέναι πέτραι. *Thomas* vero errat, quando ait κάλλιον (Leidd. Burm. κάλλιστον) sive melius esse, si dicas ὕφαλον, non addito substantivo πέτρα, neque Atticis in usu esse. Scripsit enim *AElianus* Lib. XIV. cap. 28. An. καὶ ἐν θαλάττῃ τίκτεται τῇ καθαρωτάτῃ, καὶ ἐν ταῖς ὑφάλοις πέτραις, καὶ ἐν ταῖς χαλάσμαις χοιράσιν. *Pollux* Lib. I. §. 115. πέτραι ὕφαλοι, σκόπελοι, σπιλάδες, βράχη, χοιράδες. Adde *Stephan.* in Lex. εἴποις Leid. pr. Burm. OUDEND.

1 Μόνον.] Ed. Vasc. μόνος. μόνως. JUNIUS.

2 Κάλλιον.] Codd. κάλλιστον.

3 Σπουδάζειν &c.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 54. quomodo vero differant σπεύδειν & ἐπισπεύδειν vid. *Schol. Euripid.* ad Hecub. vs. 122. σπουδάζω πρός σε & περί σε *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 761. DRAKENB.

Ita quoque *Ammonius*: σπουδάζειν, καὶ σπεύδειν διαφέρει. σπουδάζειν μὲν γὰρ ἐναντίον τῷ παίζειν. σπεύδειν δὲ, τὸ βοηθεῖν τινι, καὶ συναίρεσθαι. Ad prius quod attinet, uterque recte: duas enim

1 ΣΤΑΔΕΙ'Α μάχη, ἡ κατὰ σύστασιν γινομένη, καὶ οὐ κατὰ δίωξιν.

ΣΤΑ-

---

enim illas voces inter se opponit *Isocrates* pag. 210. καὶ τοσούτῳ χαλεπωτέραν ἔχουσι τὴν σύνδεσιν, ὅσῳπερ τὸ σεμνύνεσθαι τοῦ σκώπτειν, καὶ τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστιν. Nunc ad σπεύδειν veniamus, quod *Ammonius* interdum pro opem alicui ferre accipi auctor est: hunc exscripsit *Thomas*, apud quem legendum igitur συναγωνίζεσθαι. SALLIER.

Videntur quaedam hic excidisse, ex *Moschop.* restituenda: Σπουδάζω τὸ φιλοσοφῶ, ἐξ οὗ σπουδαῖος ὁ φιλόσοφος, οὗ τὸ ἐναντίον παίζω. Exempla vid. apud *Budaeum* Comm. G. L. col. m. 988. STOEBER.

Ex *Ammonio* pag. 130. OUDEND.

4 Σπεύδειν ἢ τὸ ἀγων.] Rarior hic significatus & Lexicographorum vulgo ignotus. Et putarem sane legendum esse ἐρεθίζεσθαι, nisi obstaret *Suidae* & *Hesychii* auctoritas, qui cum Nostro faciunt: *Ille* quidem in voce; *Hic* vero voc. σπεῦσαι, ubi subjungit: ἐκκαμὼν, ἐταλαιπώρησεν, ἐκακοπάθησεν. STOEBER.

1 Σταδεία μάχη] Vox σταδεία nunquam comparet: σταδίη, vel σταδία μάχη passim reperitur, & ita forte *Thomas* emendandus, nisi quis malit σταδιαία, quod adjectivum usurpatur a *Josepho* pag. 951. συνέβαινε δὲ τὸ μὲν πλεῖστον σταδιαίαν εἶναι μάχην, ἐν ὀλίγῳ δὲ καὶ ταχέως ἀντιστρέφεσθαι τὰς ῥοπάς. SALLIER.

Malim σταδία ex *Hesych.* & *Phavor.* Sic *Thucyd.* Lib. IV. pag. 279. C. *Zosimus* IV, 11, 2. τοὺς δὲ στῆναι πρὸς μάχην σταδίαν οὐ θαῤῥήσαντων. In notis ad h. l. citatur *Strabo* de Euboënf. ἀγαθοὶ ὑπῆρξαν πρὸς μάχην τὴν σταδίαν, ἣ καὶ συστάδην λέγεται καὶ ἐκ χειρός. *Josephus* p. 951. A. σταδιαίαν μάχην dixit, & *Lucian.* de Parasit T. III. pag. 493. Bal. WITTER.

Ἔγχη σταδαῖα habes apud *AEschyl.* Pers. vs. 240. STOEBERUS.

Scribi oportet vel σταδία seu σταδίη μάχη, unde apud poëtas elliptice σταδίη & ἐν σταδίῃ *stataria pugnal* (V. *Hesych. Etym. M.*) vel σταδιαῖα, ut *Luciano* Tom. II. pag. 864. *Poll.* Lib. I. §. 164. *Suidae* in στάδιον, cujus notae sine lege σταδίοις, Ἰσθμέθι κὴν Νεμέᾳ. Sunt verba ex Epigramm. I. cap. 2. Lib. VI. Anthol. Vulgo editur σταδίοις ἰσθμοθήκην νέμειν; quae *Kustero* tam lacera & mutila sunt visa, ut inde sensus elici nequiret. OUDEND.

1 Στα-

[1] ΣΤΑΘΕΥ͂ΣΑΙ Ἀττικοί, σατεῦσαι Ἕλληνες. δηλοῖ δὲ τὸ ἰσάμενον φλέγεσθαι. ἔστι δὲ ποιητικόν, ἐξ οὗ καὶ ὄνομα σαθευτὸς, ἀπὸ τοῦ σατὸς καὶ [2] τοῦ εὄω, [3] τὸ καίω. [4] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ·

—— σαθευτὸς δ' ἡλίου [5] φοίβῃ φλογί.

[6] ΣΤΑΘΗ͂ΝΑΙ καὶ στῆναι διαφέρει. σαθῆναι μὲν τὸ ὑφ' ἑτέρου. οἷον, ἐστάθη ὁ ἀνδριάς. ἔστη δέ τις, κατ' ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν.

ΣΤΑΘΜΟΙ, καὶ αἱ τῶν θυρῶν [7] παρασάδες, καὶ οἱ κοινῶς λεγόμενοι [8] σαῦλοι. ὅθεν σαθμοὶ, καὶ οἱ κατὰ τόπους δημό-

---

1 Σταθεῦσαι.] V. Comm. ad *Hesych.* V. ἐσταθευμένος; *Etym. M. Phavor. Moerid.* MS. *Phot.* σαθεῦσαι, Ἀχαρνεῦσι (scil. *Aristoph.* vs. 1039.) τῆς χορδῆς τὸ μέλι· τὰς σηπίας σάθευε· τουτέστιν, ἡσυχῇ τῷ πυρὶ χλίαινε. OUDEND.

2 Τοῦ εὄω.] Scribe εὕω aspirate, quod thematis ratio postulat. Post καίω adde ex Cod. A. τρεπομένου τοῦ τ εἰς θ. STOEB.

3 Τὸ καίω.] Addit Oxon. τρεπομένου τοῦ τ εἰς θ. *AEschyli* locus est vs. 22. Vide doct. *Abresch* Anim. pag. 4. & *Schol.* cum *Hesychio. AElian.* Lib. XIV. An. cap. 13. ἐκεῖνος σκώληκά τινα, ἐν τῷ φυτῷ τικτόμενον, σαθευτὸν ἐπιδείκνυσι. OUDEND.

4 Αἰσχυλ.] Fab. cit. vs. 22. Mendum tolle in φοῖβῃ pro φοιβ. STOEBER.

5 Φοίβῃ] Ed. Vasc. φοῖβοι. φοίβῳ. JUNIUS.

6 Σταθῆναι.] Conf. *Ammon.* & *Moschop.* in voce; quorum posterior ceteris longe disertius rem expedivit. συσταθεὶς commendatus est apud *AEschin.* pag. m. 268. A. STOEBER.

Confer *Ammonium* pag. 123. & *Moschopulum.* MS. *Phot.* σαθεὶς, ὑφ' ἑτέρου· Στὰς δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ. καὶ σαθεῖσαι καὶ στᾶσαι ἀνάλογον. OUDEND.

7 Παρασάδες.] Rectius quam παραστάτιδες quod est in Cod. B. Vid. Nostr. supr. in παρασάδες. STOEBER.

8 Σταῦροι.] Legendum omnino σαῦλοι ex utroque Cod. nostro & Edit. Rom. conf. *Meurs.* Glossar. & *Eustath.* ad Odyss. Ω. fol. 1957. Ed. Rom. IDEM.

Σταῦλοι exhiberi curavi auctoribus MSS. & Edd. Vett. sive *Stabula.* Adi *Meursii* & *Du Cangii* Glossaria. Inepte in Ed. Blank. σαυροί. Pro τόπους est τόποι in Burm. pro ἵπποι in Leid. pr. est ὅπη.V. *Suidam*, *Hesych. Etym. M. Poll.* Lib. I. §. 76. 185. IX. 50. OUDEND.

δημόσιοι ἀγροὶ, ἔνθα καὶ ἵπποι δημόσιοι ἐτρέφοντο. [1] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, πρότερον μὲν ἐθαύμαζον τὸ κράτιστον Ἑρμογένην· σταθμὸς ἐστὶ περὶ τὸν Εὐφράτην, Καλλίνικος ὄνομα αὐτῷ.

ΣΤΑΣΙΩΤΙΚΟΝ κάλλιον λέγειν τὸ στασιῶδη λαὸν, [2] ἢ στασιαστικὸν, [3] ὡς Θουκυδίδης· ἀντειπόντος καὶ τὸ στασιωτικόν.

ΣΤΑΥΡΟΣ τὸ ὀρθὸν ξύλον καὶ σκόλοψ τὸ αὐτό. Ἀπὸ δὲ τοῦ σκόλοψ τὸ ἀνεσκολοπίσθη· ταυτὸν ὂν τῷ ἐσταυρώθη.

[4] ΣΤΕΓΟΣ λέγε· τὸ δὲ τέγος, ποιητικόν. [5] ἄλλως. στέγος, κοινόν· τέγος, Ἀττικόν. ΣΤΕ-

---

1 Λιβάνιος &c.] Ep. 20. ubi de iftis *manfionibus*, quos laudet *Wolfius* vide; item Cl. *Weffeling*. ad Itiner. Hierof. pag. 551. *Suidas* in σταθμός. καὶ Ναζιανζὸς, σταθμὸς Καππαδοκίας, & στρατιωτικὴ κατάλυσις. Huc pertinet *Photius* MS. σταθμὸς οὐ τὰς διὰ σημάτων ὁδοῦ, ἀλλ' ἡ κατάλυσις. Legendum autem eft οὐ τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ. OUDEND.

2 Ἢ στασιαστικόν. Θουκ.] Legas tamen in *Platonis* Phaedro pag. 263. ἆρ' οὖν οὐ πανὶ δῆλον τογε τοιόνδε, ὡς περὶ μὲν ἔνια τῶν τοιούτων ὁμονοητικῶς ἔχομεν, περὶ δ' ἔνια στασιαστικῶς. Verum ea res compluribus exemplis non indiget: vide *Steph*. in lex. SALLIER.

Addidi particulam ὡς e MSS. & Edd. Vett. Variant autem MSS. in *Thucyd*. Lib. IV. §. 130. ficut & hic Oxon. prave dat καὶ τὸ στασιαστικόν. Lib. VIII. §. 92. pag. 562. πολλῶν καὶ στασιωτικῶν λόγων· qui tamen aliis στασιαστικοί V. H *Steph*. in *Thef*. Sed *Moeris* noftro confentit στασιώτης Ἀττικῶς. στασιαστὴς, Ἑλληνικῶς. Ceterum in MSS. Leid. pr. Burm. inferuntur textui per me reddita, σταυρὸς τὸ ὀρθὸν ξύλον, καὶ σκόλοψ τὸ αὐτό. Ἀπὸ δὲ τοῦ σκόλοψ τὸ ἀνεσκολοπίσθη. Ταυτὸν ὂν τῷ ἐσταυρώθη. Eadem apud *Mofchopulum*; nifi quod ibi fine τῷ δὲ legas ταυτὸν τῷ ἀνεσταυρώθη; uti per compofitum ἀνεσταυρ. explicare quoque amant *Hefych*. *Suid*. alii. OUDEND.

3 Θουκυδ.] Edit. Rom. ὡς Θουκ. Locus deeft in Cod. B.

4 Στέγ. λέγ.] Cod. A. καὶ στέγος λέγε, καὶ τέγος. Cod. B. vulgatam tenet. Alterum gloffema neuter agnofcit. Conf. *Duker*. ad *Thucyd*. pag. 266. n. 69. & *Taylor* ad *Lyfiam* pag. 74. n. 14. STOEBER.

5 Ἄλλως στέγος, κοινὸν· τέγος Ἀττικόν.] Defunt haec MSS. Leidd. Burm. Oxon. Et dubito vehementer, an non delenda fint; quamquam fcio, aliud videri nonnullis viris doctiffimis, & iis quidem locis, ubi variant Codd. Adi Cl. *Duker*. ad *Thucyd*. Lib. IV. §. 48. *Perizon*. ad *AElian*. Lib. III. V. H. C. 4.

τέγος

[1] ΣΤΕ'ΜΦΥΛΑ οἱ πολλοὶ, τὰ τῶν βοτρύων μετὰ τὸ ἐκπιεσθῆναι. οἱ δ' Ἀττικοὶ, στέμφυλα [2] τὰ τῶν ἐλαῶν. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις.

[4] ΣΤΕΦΑΝΙ'ΤΗΣ ἀγὼν, ἐν ᾧ [5] ἐδίδοντο στέφανοι. οἷον, πάλη, δρόμος, καὶ τὰ τοιοῦτα. [6] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ πρῶτον μὲν τοὺς ἐν τοῖς στεφανίταις δρόμους

τέγος quoque vulgo in *Xenoph.* L. VII. Inst. Cyri pag. 191. C. Sed cum Attici prosaici semper in fem. gen. στέγην, (ut restituendum *AEl.* Lib. IX. V. H. C. 16.) dixerunt, malim τὸ τέγος Poëtis adscribere. στέγος quoque *Lysiae* Or. 3. p. 74. ubi sane errare videtur Clar. *Tailor*; cum statuit στέγος a Poëtis, τέγος ab Atticis frequentari. Constat enim satis, τέγος *Homero*, *Aristophani*, aliisque in usu fuisse. (Adi *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 585.) Et hinc *Luciano*, Poëtica amanti, licet & ille de Ver. Hist. Lib. II. Tom. II. p. 106. scripserit ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος. Proprie tamen στέγος est domus *tabulatum*, τέγος *tectum*. OUDEND.

1 Στέμφυλα.] Vid. *Timaei* Lex. Platon. h. v. & ibi Cl. *Ruhnken.* notam. STOEBER.

2 Τὰ τῶν ἐλαῶν.] Sic reposui e MSS. Leidd. & *Phrynicho* p. 180. *Schol. Aristoph.* Νεφ. vs. 54. ipsoque auctore V. ἐλάα, pro ἐλαιῶν. In *Aristoph.* loco MSS. & Edd. Vett. habent στεμφύλοις καὶ προβάτοις. OUDEND.

3 Ἀριστοφ.] L. c. vs. 45.

4 Στεφανίτης ἄγων.] Attice, *Thoma* judice; si de certaminibus sermo sit, non si de iis, qui ludis vicere; στεφανίτης tamen a nonnullis etiam victor appellatus est, & ita *Greg.* Nyss. & *Chrys.* pluribus in locis: at epitheto στεφανοφορῶν nec Attici, nec alii usi deprehenduntur: quare non immerito quis suspicetur στεφανηφόρος, vel στεφανηφορῶν apud *Thomam* scribi debere SALLIER.

Vid. ad *Polluc.* Lib. III. §. 153. & *Etymol. M. Aristidis* locus est Tom. I. pag. 124. μὲν abest a Leid. pr. OUDEND.

Jamblichus de V. Pyth. cap. 10. pag. 39. *Lycurg.* Or. adv. Leocr. p. 133.

5 Ἐδιδ. στεφ.] Edit. Rom. οἱ στεφ. WITTER.

6 Ἀριστείδης.] L. c. pag. 9. IDEM.

μυς ἀπέκρυψαν. στεφανίτης δ᾽ [1] ἄνθρωπος οὐκέτι, ἀλλὰ [2] στεφανηφορῶν.

ΣΤΗ-

1 Ἔπαθλος.] Codd. A. B. ἄνθρωπος. Rectissime. Stoeb.

Vascosana pejus ἔπατλος· legendum puto ἐπ᾽ ἀθλητοῦ. Mens *Thomae*, cui consentit *Etymol.* pag. 726, 28. ἀγῶνας ab Atticis appellari στεφανίτας, quorum victoribus coronae praemium tribuebatur; non ipsos victores, quos Attice dici conveniat στεφανοφοροῦντας, vel στεφανοφόρους. Verum est, a probatissimis scriptoribus hunc usum firmari: Philopoemenes ἐπὶ τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας ὑπερεφρόνησε ἀσκῆσαι, teste *Pausan.* VII. p. 699. omisso nomine *Julian.* Or. VI. pag. 195. οὐδεὶς τῶν τοὺς στεφανίτας ἀγωνισαμένων· plura dabit magnus *Wesselingius* ad *Diodor. Sic.* IV. pag. 260, 12. Postmodum ab Attica norma recesserunt, praesertim Ecclesiastici scriptores, dictusque vulgo στεφανίτης, ut *Suid.* exponit, ὁ ἐστεφανωμένος· in martyras certaminis pro Christo suscepti victores hic titulus aptissime visus est quadrare. Saepius, ne alios memorem, uterque *Gregorius*, Nazianz. & Nyssen. ille pag. 323. B. στεφανίτας ἀναγορεύεσθαι· p. 355. A. ὁ χωρὶς αἵματος μάρτυς, καὶ χωρὶς πληγῶν στεφανίτης· pag. 704. B. hic T. III. pag. 480. B. νικηταὶ καὶ στεφανῖται τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους· cujus etiam sunt ἵπποι στεφανῖται. Ut autem στεφανίτης ἀγὼν, sic & χρηματίτης, ἀργυρίτης, δωρίτης, φυλλίτης· in quae vocabula non idem juris, atque in illud, sibi vindicavit usus. Postremum in transitu restituam *Diogeniano* Prov. Cent. VII, 41. scribendum ibi: οὐ φυλλίας (φυλλίας, φύλλινος & φυλλίτης hac in re non differunt) ὁ ἀγὼν, οἷον, οὐ στεφανίτης, ἀλλὰ χρηματίτης· idem remedium ad vulnus *Mich. Apostolii* valebit C. XV. n. 42. nescias, *Schotti, Pantinique* errorem mireris magis, an commisereris: tractum autem proverbium ab eleganti figura meretriculae dicacis Gnathaenae, ut ostendit *Athen.* XIII. pag. 584 C. unde simul vera dicti sententia constabit. Tandem quemadmodum victorem recentiores στεφανίτην, sic contra ἀγῶνα στεφανηφόρον dixit *Andocides*, sive potius *Phaeax*, Orat. in Alcibiad. p. 29, 10. Hemsterh.

MSS. Leidd. Burm. Oxon. ἄνος i. e. ἄνθρωπος. *Suid.* στεφανίτης ὁ ἐστεφανωμένος. κοινῶς scilicet, nam Attice στεφανηφόρος, vel, ut auctor ait, στεφανηφορῶν. Sic enim MSS. dant Leidd. Burm. & Edd. Vett. Pro η reposuit ο Blankardus; quod minus Atticum quoque. V. *H. Steph.* in Lexico, Comm. ad *Hesych. Suid. Poll.* III. 152. & *Glossas.* Oudend.

2 Στεφανοφορῶν.] Malim στεφανο-

[1] ΣΤΗ͂ΘΟΣ, καὶ στηθίδιον λέγε ὑποκοριστικῶς, [2] μὴ στηθύνιον. ΣΤΟ'ΛΟΣ οὐ μόνον ἡ διὰ θαλάσσης πορεία, καὶ τὸ τῶν νεῶν πλῆθος, [3] ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τῆς γῆς πορεία, καὶ αὐτὴ ἡ στρατιά. [4] παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ τρίτῃ· ἀπεὶς τὸν ἐπ' Αἰθίοπας στόλον [5] ὀπίσω ἐπορεύετο. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίοπας στόλος οὕτως ἔπρηξε.
[6] ΣΤΡΩΜΑΤΕΥ'Σ μὴ εἴπης ἐπὶ στρωμάτων, [7] ἀλλὰ στρωματόδεσμος, καὶ στρωματόδεσμον οὐδετέρως. [8] Αἰσχίνης· ἄνθρωποι δύο στρωματόδεσμα φέροντες.
[9] ΣΤΥ'ΡΑΞ θηλυκῶς μὲν, θυμίαμά τι. [10] Λιβάνιος ἐν τῷ

φανοφόρος vel, quod Atticis usitatius, στεφανηφόρος. *Harpocr.* in voc. ex quo sua hausit *Suidas* in στεφάνη, quod quidem cum sequente στεφανηφόρος, invito forte auctore coaluit. Conferat utrumque, cui plus otii est, & emendet. στεφανίτης ἀγὼν est apud *Liban.* I. 446. C. pro quo στεφανηφόρος ἀγὼν *Herodot.* Lib. V. pag. 337. D. STOEBER.

1 Στῆθος.] *Thucydid.* Lib. II. pag. 45. DRAKENB.

2 Μὴ στηθύνιον.] Scrib. στηθύνιον. ex *Phavor.* Conf. CC. VV. notas ad *Polluc.* II, 162. STOEBER. Vid. Comment. ad *Phrynich.* pag. 168. & *Polluc.* Lib. II §. 162. στηθίνιον *Suidae.* OUDEND.

3 Ἀλλά.] Vid. *Hesych.* h. v. *Arrianus* Exp. A. M. Lib. I. c. 1. DRAKENB.

4 Παρ' Ἡροδ.] L. c. p. 194. B. in posteriore loco hic scribendum ἔπρηξε, monitu vulgatae lectionis, quam uterque Codex noster tuetur. Plura utriusque significationis exempla suppeditat *Budaeus* C. G. L. col. m. 180. seq. STOEBER.

5 Ὀπίσω ἐπορεύετο.] Cap. 25. In Leid. sec. ὅτι συνπορ. Dein ex eodem Cap. rescripsi hic ἔπρηξε Ionice, ut exhibent MSS. Leidd. Burm. Oxon. de στόλῳ V. etiam Scholiast. *Apoll.* Rh. I, 704. & *Suidam.* At pro στρατιὰ *exercitus* legi debet στρατεία *expeditio:* quae voces frequentissime confunduntur. OUD.

6 Στρωματεύς.] Vid. *Casaubonus* ad *Athenaei* Lib. I. cap. 4. pag. 15. DRAKENB.

7 Ἀλλὰ στρωματόδ.] Illustris locus apud *Xenoph.* Exp. Cyr. Libr. V. p. m. 352. A. χιτωνίσκους δὲ ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων, πάχος ὡς λινοῦ στρωματοδέσμου. conf. *Phrynich.* pag. 179. & ad eum *Nunnes.* & *Pauw.* STOEB.

8 Αἰσχίνης.] In de fals. Legat. p. m. 260. pr. IDEM.

De Fals. Leg. pag. 410. E. Confer *Moerid.* & Comm. ad *Phryn.* pag. 178. εἴποις supra in Leid. pr. OUDEND.

9 Στύραξ μὲν.] Codices Nostri addunt θηλυκῶς recte; cui mox respondet ἀρσενικ. δέ. STOEBER.

Addi-

τῆς περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης. σύραξ ἅμα ὀσμῇ θεραπεύσας τὸν θεόν. ἀρσενικῶς δὲ, ὁ συνέχων τὴν αἰχμὴν κατὰ τοῦ ξύλου κρίκος. καὶ συράκιον οὐδετέρως. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· μετὰ τῶν συρακίων μέν τοι τὰ βέλη.

[2] ΣΥΒΩ'ΤΗΣ Ἀττικοὶ, καὶ συβωτεῖν. οὐ συφορβὸς, οὐδὲ συφορβεῖν.

[3] Κατὰ ΣΥΓΓΝΩ'ΜΗΝ ἴσασι κάλλιον λέγειν, ἢ συγγνώμης ἄξιόν ἐστι.

[4] ΣΥΓΓΝΩΜΟΝΕΙ͂Ν μὴ [5] εἴπῃς, [6] συγγινώσκειν δὲ, καὶ συγγνώμης ἀξιοῦν, ὡσαύτως καὶ συγγνῶναι, καὶ συγγνώμης

Addidi vocem θηλυκῶς auctoritate Leid. pr. Burm. Oxon. & praesertim *Ammonii* pag. 132. σύραξ θηλυκῶς μὲν θυμίαμα. ἀρσενικῶς δὲ τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου: ubi vide, quos laudat Cl. *Valkenaar. Moeris* ait σύραξα θηλυκῶς Ἀττικῶς. ἀρσενικῶς Ἕλληνες. intelligens θυμίαμα. V. *Etymol. M.* pag. 709. Dein male Leidd. uterque dant ἐν τῇ. Nam λόγῳ subaudiendum, ut passim alibi. Locus *Libanii* legitur Tom. II. pag. 68. C. *Synesii* verba vide Ep. 132. p. 169. f. OUDEND.

10 Λιβαν.] L. c. II. pag. 68. C. WITTER.

1 Συνεσ.] P. 169. D. IDEM. Pro βέλη Cod. B. habet μελ. Vide locum. STOEBER.

2 Συβώτης &c.] *Moeris* συβωτεῖν Ἀττικῶς. ὑοβοσκεῖν Ἑλληνικῶς. Et συφορβὸν vel συοφορβὸν agnoscunt *Pollux* Lib. VII. 187. & alibi, *Hesych. Suid.* nempe κοινῶς, μὴ Ἀττικῶς. Notandum vero passim ο & ω in hac voce variari; ut apud *AElianum* cap. 19. Lib. VIII. Anim. OUDEND.

3 Κατὰ συγγ. ἴσα-σι.] Sumsit a *Philostr.* de V. S. pag. 596. vs. 9. HEMSTERH.

4 Συγγνωμονεῖν.] Ita quoque *Phrynichus*: parum igitur Attice *Josephus* pag. 369. καὶ πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τὴν οἰκείαν γῆν ἀποκαταστήσαντα, λαβεῖν οἶκτον αὐτῶν, καὶ συγγνωμονῆσαι τοῖς νῦν ἡμαρτημένοις. Praeterea ea vox compluribus in locis occurrit apud *Epiphanium*, quem minus eleganter locutum esse constat. quod autem aoristus συγγνωμονῆσαι videtur *Thomae* non improbari, illud librariorum incuriae tribuendum: scribi enim debet, οὐ συγγνωμονῆσαι, minime vero καὶ συγγνωμονῆσαι. SALLIER.

5 Εἴπῃς.] Leid. pr. Oxon. εἴποις. OUDEND.

6 Συγγινώσκειν δὲ.] *Xenoph.* Cyrop. Libr. V. pag. m. 116. D. Plura cumulare, in re nota supersedemus. STOEBER.

7 Καὶ συγγνωμ.] Codices constanter, οὐ συγγν. vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* h. v. IDEM.

Immo

γνώμης ἀξιῶσαι, ἢ οὐ συγγνωμονῆσαι.

[1] ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ'Σ ἐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα,

Immo vero ἐ, ut diserte exhibent MSS. Leidd. Burm. *Nunnes. Phavor.* & *Phrynich.* pag. 168. quod reposui. Oudend.

1 Συγγραφεύς.] *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 762. *Thucydides* ita se ipsum vocat Lib. I. pr. ubi vid. *Schol.* συγγράφειν etiam dicuntur duo historici cum in una re describenda consentiunt. *Arrianus* Exped. Alex. M. pag. I. Drakenb.

Is proprie dicitur, qui soluta oratione aliquid conscribit, & eo sensu poëtae opponitur, ut quondam animadversum a *Dionysio* Thrace, teste *Sexto* Empir. adv. Mathem. cap. 3. γραμματικὴ, inquit, ἐστιν ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων, συγγραφεῖς καλῶν οὐκ ἄλλους τινάς, ἢ τοὺς καταλογάδην πραγματευσαμένους. Nec aliter accepit *Demetrius* Magnes, qui magnam sibi famam comparavit edito opere περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν καὶ συγγραφέων. etenim cum ibi συγγραφεῖς a poëtis secernantur, quae fuerit illius mens obscurum esse potest nemini. Cui loco similis prorsus est is *Laërt.* pag. 145. κατεῖχον δὲ οἱ παῖδες πολλὰ ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ τῶν αὐτοῦ Διογένους. Sed huicce voci latiorem modo, modo angustiorem significationem veteres tribuerunt. *Lucianus* v. g. Tom. I. pag. 522. poëtis exceptis, caeteros omnes συγγραφέας appellat: μυρία δὲ καὶ ἄλλα, inquit, ἔχει ποιητῶν, καὶ συγγραφέων καταδεῖξαι σοὶ ἔχων, παρατιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα. at pag. 626. historicos, sophistas, & rhetoras ab iis, qui συγγραφεῖς nominantur, distinguit: οἵτε γὰρ πανηγυρισταὶ, ὁ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες οἱ παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοὔνομα παρὰ πολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. Fuere vero plurimi, ex quorum sententia nomen συγγραφεῖς ad illos tantum pertineret, qui res aliorum gestas litteris consignarunt: ita *Diodorus* Excerpt. p. 258. de Timaeo verba faciens ait: ὅτι οὗτος ἰσχυρῶς τὰς ἁμαρτίας τῶν πρὸ ἑαυτοῦ συγγραφέων πικρότατα ἐλέγξας, κατὰ μὲν τὰ ἄλλα μέρη τῆς γραφῆς πλείστην πρόνοιαν εἶχε τῆς ἀληθείας. συγγραφεῖς illi sunt historiae scriptores, quos, ut norunt eruditi, quo jure, qua injuria, *Timaeus* inscriptis inclementius vexarat: quin *Timaeus* ipse, & *Callias* ab eodem pag. seq. συγγραφεῖς appellantur. Parum recte igitur *Ammonius* ἱστοριογράφοι inter & συγγραφέα discrimen statuit, quasi

να, ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος ἦν [1] Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ τοὺς γράφοντας ἢ ψηφίσματα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, συγγραφέας ἐκάλουν. [2] Θουκυδίδης· καὶ εἰσήνεγκαν οἱ συγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν.

ΣΥΓΚΑ-

---

quasi nempe ἱστοριογράφος is sit, qui res superiorum temporum, συγγραφεὺς vero, qui sua aetate gesta historiis mandat. ἱστοριογράφος, inquit, συγγραφέως διαφέρει. ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ, ὡς Θουκυδίδης. nam *Callias* in iis narrandis quae se vivo contigerant totus versabatur. Accedit quod *Thucydides*, & *Herodotus*, a *Dionysio* Halic. in epist. ad Pomp. συγγραφεῖς diserte vocantur; & sic plerique: nonnulli tamen, ut historicos ab aliis distinguerent, epitheton ἱστορικὸς addere solent, e quorum numero *Philo* pag. 446. Eadem loquendi ratio occurrit apud *Eusebium* Praep. pag. 413. Βήρωσσος ὁ Χαλδαῖος, inquit, καὶ Ἱερώνυμος ὁ Αἰγύπτιος, Νικόλαός τε ὁ Δαμασκηνὸς ἱστορικοὶ συγγραφεῖς ὅπως τῶν αὐτῶν ἐμνημόνευσαν. Ad alteram autem nominis illius significationem a *Thoma* memoratam, vide doctissimum *Henr. Valesium* ad *Harpocr.* voce συγγραφεῖς. sed antequam ad alia transeamus emendandus *Ammonius*, cujus haec verba: σύγγραμμα συντάξεως διαφέρει. σύγγραμμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δίχα μέτρου λόγος ὁ προσαγορευόμενος πεζός. σύνταγμα δὲ πολεμικόν τι σύστημα. ex ipso enim orationis contextu perspicuum est, ibi συντάγματος scribi debere, non συντάξεως. SALLIER.

Vid. *Graev.* Soloec. pag. 139. & *Ammon.* voc. ἱστοριογράφος. WITTER.

Diomedes Schol. in *Dionysii* Artem MSS. συγγραφεῖς δὲ κυρίως μὲν οἱ τὰ ἀφ' (l. ἐφ') ἑαυτῶν γενόμενα συγγραψάμενοι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντες οἱ πεζῇ φράσει κεχρημένοι. conf. *Wolfius* ad *Origin.* Philosophum. pag. 107.

1 Θουκυδίδης.] Κατ' ἐξοχὴν aliquoties συγγραφεὺς dictus. V. *Duker.* add. p. 668. Mox scripsi fide Codd. Leidd. Burm. γρ. ἢ ψηφίσματα, ἢ. *Thucydidis* verba, ab *Harpocratione* & *Suida* quoque citata, leguntur Lib. VIII. §. 67. OUDEND.

2 Θουκυδ.] Libr. VIII. pag. 591. C. ubi ἐσηνεγκ. & ξυγγραφ. WITTER.

Adde hic ex Cod. A. & B. Σταυρὸς, τὸ ὀρθὸν ξύλον, καὶ σκόλοψ τὸ αὐτό. ἀπὸ δὲ τοῦ σκόλοψ, τὸ ἀνεσκολοπίσθη, ταὐτὸν ὂν τῷ ἐσταυρώθη. Glossam hanc *Thomae* afferendam esse nulli dubitamus. Vidit eam, & cum plurimis aliis in suas transtulit *Moschopulus.* Quocum conferas *Phavor.*

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΙΝΕΙΝ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ [1] συγκατιέναι, καὶ συγκαθῆκεν εἰς τὸ παίζειν.

ΣΥΓ-

Phavor. voce σκόλοψ. Quo autem pertineat, obſcurum eſſe nemini poteſt. Vult enim illuſtrare celebratum illum *Luciani* locum de Morte Peregr. Tom. III. opp. pag. 334. & 337. Nonnihil quoque lucis hinc foeneratur vexatiſſimum illud *D. Pauli* dictum 2 *Cor.* XII, 7. ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ, ἄγγελος Σατᾶν κ. τ. λ. Id enim, niſi omnia fallunt, metaphorica iſta locutione innuit Apoſtolus: *Tentationes diabolicas non animum tantum, verum & corpus intenſiſſimis doloribus afficere adeo, ut erecto palo infixus ſibi videatur.* STOEBER.

Vide pag. 808. OUDEND.

1 Συγκαθιέναι.] Ex *Phrynicho* derivatum pag. 176. ſed ibi pejus editur συγκατιέναι· nemo vitii admonuit, quum tamen ex ſequenti συγκαθῆκεν ſatis appareat verum eſſe, quod ſervant *Thomas* & *Phavorinus.* Scilicet accuſativus reciprocus ἑαυτὸν ut nonnunquam verbis καθιέναι & συγκαθιέναι adjungatur, frequentius tamen & Attico more omitti ſolet. Quod *Schol. Pindari* dixit ad I. Δ. 47. τῶν μὴ καθιέντων αὑτοὺς εἰς ἅμιλλαν, a *Gregor. Nyſſ.* Tom. II. p. 225. D. effertur, κἀγὼ πρὸς τὴν αὐτὴν ἅμιλλαν καθῆκα· & uſurpato compoſito pag. 286. C. οὐ γὰρ . . . εἰς λόγων ἅμιλλαν . . . . συγκαθεῖναι τῷ ἀνθρώπῳ . . . . προάγουσι. Ipſe, quem dixi, *Scholiaſtes* ad O. B. 154. Bacchylidae Pindarus ἀνταγωνιστὴς εἰς τὰ αὐτὰ καθῆκεν. *Eutoc.* ad *Archim.* περὶ Σφ. pag. 1. τῷ μηδένα πω καθεῖναι εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν. Par eſt ratio in συγκαθιέναι, quando de eo ponitur, qui ſe comiter demittit, ut alterius naturae vel voluntati ſubſerviat, & ſe facilis accommodet. *Plato* Theaet. pag. 123. E. οὐ δυσμενῶς οὐδὲ μαχητικῶς, ἀλλ' ἵλεῳ τῇ διανοίᾳ συγκαθείς. Junxit ἐνδιδόντα καὶ συγκαθιέντα *Plutarch.* Tom. II. pag. 484. D. multus in hac locutione. Structura vero ſolemnis συγκαθιέναι τινὶ εἴς τι· Thraſeas οὐδέποτε αὐτῷ συγκαθῆκεν, *Dion Caſſ.* pag. 699. *Aſpaſ.* ad *Ariſtot.* II. Eth. Nicom. f. 38. b. οὐδὲ τοῖς τοὺς τοιούτους ἐρωτῶσι λόγους συγκαθιέναι δεῖ· potuiſſet pari virtute, συγκαταβαίνειν· Utrumque Stoïcis uſurpatum: *Arrian.* Epict. I, 2. pag. 88. εἰς τὴν περὶ τῶν τοιούτων σκέψιν . . . συγκαθεὶς· & cap. 7. ubi ſimili modo συγκαθῆκεν. II, 12. pag. 200. οἱ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι συγκαθέντες εἴς τι τοιοῦτον. Συγκαταβαίνειν *Simplicius* habet tum alibi ad *Epict.* Ench. tum pag. 125. 126. Notat *Origen.* contra *Celſ.* IV. pag. 168. ὥσπερ ἡ συνήθεια συγκαταβαίνειν φησὶ τοῖς νηπίοις τοὺς διδασκάλους. Eundem in modum pater συγκαταβαίνει, vel Ἀττικώτε-

ΣΥΛΛΑΜΒΑ'ΝΕΙ ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, ἤγουν βοηθεῖ, ὃ καὶ [1] συνεπιλαμβάνει λέγεται. [2] Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ [3] ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς. καὶ συλλαμβάνει ἡ γυνὴ παιδίον, ἤγουν [4] σὺν ἑαυτῇ ἕτερον λαμβάνει. καθὸ λέγεται καὶ συλλαβὴ, ὅταν γράμμα ἕτερον γράμμα συλλάβῃ. [5] καὶ γὰρ [6] αἱ μονογράμματοι καταχρηστικῶς λέγονται συλλαβαί. συλλαμβάνειν λέγεται, καὶ ὅταν τινά τις κρατήσῃ.

ΣΥΛΛΑΜΒΑ'ΝΩ, δόκιμον, [7] οὐ συνεπιλαμβάνω· συνεπιλαμ·

κώτερον, συγκαθίησι τοῖς πτισὶν εἰς τὸ παίζειν. Hinc apud Rhetoras & Logicos συγκαταβάσεις, & συγκαταβατικῶς λέγειν, quum benigne conceditur adverfario, quod poterat non concedi. Praeterea longe rarioris ufus venditores pifcarios *Lyncei Samii* τοὺς ἀτενίζοντας καὶ μὴ συγκαθιέντας τῇ τιμῇ, qui pertinaces de pretio femel indicato nihil remittunt, apud *Athen.* VII. p. 313. F. HEMSTERH.

Leid. pr. cum *Phrynicho* pag. 176. quem contraxit *Thomas*, prave habet τ pro θ. OUDEND.

1 Συνεπιλαμβάνει &c.] *Maximus Tyrius* in Diff. XXVI. pag. 257. Τούτοις καὶ τὸ Θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. TORREN.

Thucydidis locum vide §. 8. L. II. & Indicem. OUDEND.

2 Θουκυδ.] L. c. p. 105. C. Conf. *Kuhn* ad *AElian.* V, 18. pag. 333. WITTER.

3 Ξυνεπιλαμβ. αὐτοῖς.] Cod. A. συνεπιλαμβάνειν αὐτόν. STOEB.

4 Σὺν αὐτῷ] *Moschop. Phavor.* & Edit. Rom. αὐτῇ. Codd. noftri ἑαυτῇ, optime. IDEM.

Moschopulus, *Phavor.* & Edd. Rom. Vafc. σὺν αὐτῇ. Leidd. Burm. MSS. ἑαυτῇ. Quod reponendum duxi. OUDEND.

5 Καὶ γὰρ αἱ μονογρ.] *Moschop.* αἱ γὰρ μὲν. Poft λεγ. συλλαβαὶ *Idem*: ἀπὸ τούτου γίνεται σύλληψις. Mox: ὅταν τινά τις, *Idem* ὅταν πολλοὶ ἕνα κρατήσωσι. STOEBER.

6 Αἱ μονογράμματοι.] Vide, num legendum fit μονογράμμοι. Vulgatum tamen etiam apud *Moschopulum* legitur. OUDEND.

7 Οὐ συνεπιλαμβάνω, ἀλλὰ συνεπιλαμβάνομαι.] Haec mera fane iterum eft λεπτολογία & μικρολογία Si enim συνεπιλαμβάνομαι rectum eft, quod nemo fanus negabit, qui *Herodotum*, *Thucydidem*, *Platonem*, *Lucianum*, *Xenophontem* & alios diligenter legit; haud eft dubium, quin & συνεπιλαμβάνω, rectiffime dicatur. Sicut enim προσεπιλαμβάνω, & προσεπιλαμβάνομαι,

πιλαμβάνομαι δὲ, καὶ συλλαμβάνομαι. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς [1] εἰς γενικήν.

ΣΥΛΛΕΧΘΕΙ'Σ κάλλιον, [2] ἢ συλλεγείς. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· πρός γε τὸν συλλεχθέντα τοῦ ναυτικοῦ ἀριθμόν.

[4] ΣΥΛΩ͂, τὸ κλέπτω [5] ἀφ' οὗ ἱερόσυλος. [6] καὶ συλῶ, τὸ

μαι, item περικαταλαμβάνω, & περικαταλαμβάνομαι, & talia innumera alia, fine ullo dubio, rite fic formantur: ita & συνεπιλαμβάνω nullo modo damnari poteft. Conf. *Budaei* Comment. Gr. Ling. p. 703. TRILL.

Quod tamen videmus in citato per focerum *Max. Tyrii* loco, Diff. XIV. pag. 159. Ed. Lond. & in *Thucyd.* Sed Diff. XVII. pag. 191. ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος ἔργου. & fic paffim aliis. OUDEND.

1 Εἰς γενικήν.] Addefis ex *Mofchop.* οἷον, συλλαμβάνομαί σοι τῆς νόσου. STOEBER.

2 Ἢ συλλεγείς.] Errat auctor. Vide in καταλεχθείς, & *Ariftidis* verba Tom. I. p. 132. OUDEND.

3 Ἀριστείδ.] L. c. pag. 10. B. lin. penult. WITTER.

Vide *Steph.* de Dial. p. 156. STOEBER.

4 Συλῶ] Significat & imminuo: teftis *Demades:* fi tamen illius funt, quae circumferuntur opera pag. 240. λοιποὶ δὲ ἦμεν ἡμεῖς καὶ Λακεδαιμόνιοι πρόβλημα τῆς σωτηρίας, ἔχοντες οὐ χρημάτων πλῆθος, οὐχ ὅπλων παρασκευάς, οὐχὶ πεζῶν σύνταξιν, ἀλλ' ἐπιθυμίαν μεγάλην, δύναμιν δὲ ἀσθενῆ καὶ ταπεινήν. ἂν μὲν γὰρ ἐσύλησε τὴν ἰσχὺν ὁ περὶ Λεῦκτρα κίνδυνος. SALLIER.

5 Ὑφ' οὗ ἱερόσυλος.] Codd. ἀφ' οὗ καὶ ἱερόσ. WITTER.

Ἀφ' οὗ. Ita ut emendarem, fuaferunt MSS. Leidd. Burm. Oxon. & *Phavor.* pro vulgato ὑφ'. Dein reftitui iisdem, & Edd. Vett. auctoribus τὸ ante βλάπτω, five σαλεύω, ut in *Phavorino*, feu quaffo, variis ictibus ferio. OUDEND.

6 Καὶ συλῶ, βλάπτω.] Codex uterque τὸ βλάπτω. Ita quoque Edit. Rom. *Mofchop.* pro βλάπτω habet σαλεύω, non male. Agnofcit hoc etiam *Phavorinus.* STOEBER.

In *Homeri* verfu Il. Π. 558. pro ἐσύλα τὸ vulgatur ἐσήλατο· nihil itaque prius exiftimes, quam vitio fcripturae deceptum *Thomam* erraffe: τὸ certe per metri legem ferri nequit; quippe quae praecedit fyllaba λα producitur, ut Il. Α. 110. Verum eadem *Mofchopulus* habet in Ecl. fed cum tali variatione, quae oftendat eum ex alio fonte haufiffe, quam *Thomam:* Καὶ συλῶ τὸ σαλεύω, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· Κ. α. ὅς π' ἐσύλατο τ. Α. Utrumque defcripfit *Phavorin.* in

τὸ βλάπτω ποιητικῶς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ [1] ἐν π' Ἰλιάδος.

Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος [2] ἔσυλα τεῖχος Ἀχαιῶν.

ΣΥ'ΜΒΟΛΟΝ, ἐκ σύμβολα τὰ σημεῖα. καὶ σύμβολα πληθυ-

---

in *Moschopuli* verbis praeferens ἐσύλατο, quasi petendum foret a σύλω, ἔσυλα, ἐσυλάμην. Jam in isto *Homeri* versu non una fuit veterum Grammaticorum sententia: *Aristarchus* enim, quem *Apion* & *Herodorus* sequebantur, capiebat ἐσήλατο ab ἐσάλλεσθαι pro ἐφήλατο· at *Lysanias* & *Porphyr.* a σάλω unde ὁ σάλος & σαλεύω deriventur, formabant ἐσηλάμην, ἐσήλατο, exponebantque ἐσάλευσε, ubi ipsum illud *Moschopuli* verbum apparet. Quae memoravi, docentur ab *Eustath.* pag. 1075. Ergo a vetustioribus ista, etsi forte parum commode intellectis, fluxerunt. Haec breviter adnotasse operae fuit visum, ut ansa diligentius inquirendi praeberetur. HEMSTERH.

1 Ἐν π' Ἰλιάδ.] Vers. 558. Vulgatae, quas vidimus, Editiones constanter produnt ἐσήλατο. Mendi nos monet ipsa haec *Thomae* glossa, qui ἐσύλα, rescisso το in fine, suo in Codice legit; quam lectionem hic restituendam putamus, cum uterque Codex noster inviolatam eam retinuerit. Pro ὃς in Cod. A. οἱ male. STOEBER.

2 Ἐσύλα τὸ τεῖχος Ἀχαιῶν.] Vulgo sic perperam editur: Nam λα in ἐσύλα producitur Homero Il. δ. 116. Λ. 110. Burm. Leid. sec. ἐσύλατο, quod Graecum non est. Recte igitur Leid. pr. & *Phavor.* ignorant articulum τὸ, quem delevi. Hinc igitur patet Grammaticos quosdam illo *Homeri* loco Il. Π. 558. legisse ἐσύλα τεῖχος Ἀχ. pro eo quod vulgo exhibetur ἐσήλατο; quod alii exponunt διεσάλευσεν, alii εἰσῆλθεν: ut Il. μ. vs. 438. ubi eadem verba reperiuntur, itemque vel εἰσῆλθεν, vel ἐσάλευσε seu ἔσεισεν explicant Scholiastae. Confer utroque loco *Eustath.* pag. 913, 1075. & Comment. ad *Hesych.* V. ἐσήλατο sive *insiluit.* Ceterum rectius συλᾶν per βλάπτειν exponas in *Suida* v. Συλᾶν αἰχμαλωτικῇ· τὸ σὺ μακρόν.

Ἀμφοτέρους ᾔχυνε· σεσύληται μὲ ὁ Βάκχος.

Ἐν Ἐπιγράμμασι.

Nempe Antiphili, quod totum produxit ipse *Suidas* in V. Ἀμφιφορῆα. cujusque vs. 2. pro ἀνδρείως νέκταρος in *Anthol.* inedita legas Ἀδριακοῦ: uti, vel ἀνδρείου, legendum, ne ad metri leges offendas. OUDEND.

1 Περὶ

θυντικῶς μόνον, αἱ [1] περὶ τὰ συμβόλαια τῶν ἐμπόρων δίκαι. Δημοσθένης· συμβόλων οὐδὲν δέονται Μακεδόνες πρὸς Ἀθηναίους. καὶ πάλιν· ὁμολογούμενον ἐν τοῖς συμβόλοις καταστῆσαι.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΏ ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς συμβουλὴν τῷδε καθίσαμαι. συμβουλεύομαι δὲ παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ συμβούλῳ χρῶμαι. [2] Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ τοῦ φιλαργύρου· [3] συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον.

ΣΥ'ΜΜΕΤΡΟΝ, τὸ μήτε ὑπερέχον, μήτε ἐλαττούμενον, καὶ τὸ ἐξαρκοῦν καὶ ἁρμόζον. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· πᾶσι δὲ συλλόγοις καὶ βουλευτηρίοις σύμμετρος.

ΣΥΜΠΕΣΕΙ͂Ν, τὸ ὁμοῦ [5] γενέσθαι ἐπί τινων ἐρχομένων εἰς πόλεμον ἀλλήλοις, καὶ συῤῥηγνυμένων. ὡς τό, [6] συμπεσόντες ἐξ ἑωθινοῦ, μέχρι δείλης ἐμάχοντο. καὶ συμπεσεῖν, συμβῆναι.

Καὶ

1 Περὶ τὰ σύμβολα.] Codd. A. B. συμβόλαια. WITTER.

Sive pacta, conventa, συνθήκας, apud *Harpocr.* & *Suidam.* Sed vulgatior usus, & hinc Grammatico convenientior est συμβόλαια; atque ita exaratur in Leid. utroque & Burm. ac rescribendum censui. *Photius* MS. συμβόλαια, τὰ συναλλάγματα· οὕτως Μένανδρος. Hinc συμβολαίαι δίκαι *Hesychio* aliisque. *Demosthenis* loca habentur Or. de Halon. p. 70. C. D. OUDEND.

2 Λιβαν.] L. c. Tom. I. p. 804. A. ubi συνεβουλευόμην. Bene. WITTER.

3 Συνεβουλευόμην.] Nescio, qui fieri potuerit, ut contra mentem *Thomae* & *Libanii*, item MSS. O. hucusque editum fuerit συνεβουλόμην. Quod correxi. V. *Liban.* Tom. I. pag. 804. A. OUDEND.

4 Ἀρισ. ἐν τῷ Παναθ.] L. c. pag. 19. WITTER.

Vid. *Eund.* l. c. pag. m. 99. Jebb. STOEBER.

Tom. I. pag. 181. Confer *Suidam.* OUDEND.

5 Συγεν. ἐρχομ.] Codd. A. B. rectius: τὸ ὁμοῦ γενέσθαι ἐπί τινων ἐρχομ. STOEBER.

Attendenti, facile liquet, hic quaedam deësse. Ea optime suggesserunt MSS. Burm. Oxon. *Phavor.* τὸ ὁμοῦ γενέσθαι ἐπί τινων ἐρχομ. &c. ut edidi sensu clarissimo, & obvio. OUDEND.

6 Συμπεσ.] Cod. B. ξυμπεσ.

 1 Ὡς

Καὶ ΣΥΜΦΕ'ΡΟΝ λέγε καὶ σύμφορον, [1] ὡς Αἰσχίνης· εἰ τοῦτο εἶναι δοκοίη σύμφορον.

Οὐ μόνον ΣΥΜΦΕ'ΡΩΝ ὁ ὠφέλιμος, ἀλλὰ καὶ σύμφορος. [2] Θουκυδίδης· [3] σύμφορος ἡμῖν ἀπαράσκευος ὤν. ἀπὸ γοῦν τοῦ συμφέρων, συμφερόντως· ἀπὸ δὲ τοῦ σύμφορος, συμφόρως. [4] ὁ αὐτός· τοὺς δὲ ξυμφόρως δεῖ κολάζεσθαι.

[5] ΣΥΜΦΟΡΑ' οὐ μόνον ἡ συμβᾶσά τινι δυσχέρεια, ἀλλὰ καὶ ἡ συνέλευσις. [6] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ·

κἀπὶ

---

1 Ὡς Αἰσχύλος.] Codd. A. B. Αἰσχίνης. Apud *AEſchylum* fruſtra quaeſiveris. STOEBER.

MSS. Leidd. Burm. Oxon. Αἰσχίνης. Veriſſime. Apud illum enim in Orat. περὶ παραπρεσβείας pag. 404. A. citata verba leguntur. Ejus igitur nomen exhibui. Frequentius τὸ συμφέρον ſubſtantive ajunt, ut dixit in *Timarch.* pag. 288. A. Sed vide tamen *Thucyd.* Lib. VI. §. 85. Initio καὶ συμφ. λέγε edidi ex MSS. & Edd. Vett. καὶ ſuo more Blankard. rurſus ejecerat. OUDEND.

2 Θουκυδ.] Lib. VI. p. 431. pr. *Dukerus* ibi vulgatam in *Noſtro* lectionem caſtigat, nec immerito: legendum enim ξυμφ. ἡμῖν, ex Cod. A. & B. STOEBER.

3 Σύμφορος ἡμῖν.] Et hoc repoſui e MSS. Leid. pr. Burm. Oxon. ipſoque *Thucyd.* Lib. VI. §. 84. pro ὑμῶν, ſicut ſtatim e Leid. pr. Burm. ξυμφόρως, ut in *Thucyd.* pro ξυμφόρους edi curavi. OUDEND.

4 Ὁ αὐτὸς] Lib. III. p. 192. *Duk.* ex quo hic ſcribendum ξυμφόρως. STOEBER.

5 Συμφορά.] *Iſocrat.* ad Demon. pag. 54. *Julian.* Or. 2. pag. 50. συμφοραὶ ſunt αἱ ἐπερχόμεναι τοῖς ἀνθρώποις θλίψεις, quemadmodum πάθη τὰ συμπίπτοντα τοῖς σώματι νοσήματα, vid. Schol. *Euripid.* ad Electr. vſ. 1. DRAKEND.

6 Σοφοκλ. ἐν Ἠλεκτρ.] Verſ. 1243. ſeq. Codd. Regg. habent συμφορᾷ omiſſo μοι· poſt Cod. B. γεγηθώς. Nolim vero quicquam immutare. STOEBER.

Verſ. 1236. In Leidd. Burm. & Edd. R. V. hic exhibetur modo κἀπὶ συμφορῶ γεγ. Pro δυσχέρεια, quod etiam eſt in *Phavor.* in Leid. ſec. eſt δυστυχία, ut *Suidae.* Perinde. Hinc in Burm. δυστυχία καὶ δυσχέρεια· Mox in El. vſ. 1466. MSS. & Edd. Vett. non habent ὥστε; ſed ex iisdem ibidem corrige κρείττοσιν pro κρείττοσιν; quod etiam in ipſius *Sophoclis* exemplaribus eſt reponendum; uti Jambi leges exigunt. *Ariſtidis* exemplum proſtat Tom. I. p. 104. OUDEND.

1 Ὁ

—— —— —— κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
Γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

καὶ συμφέρω οὐ μόνον τὸ εἰς συμφέρον τινι εὐεργετῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ συνέρχομαι, ὡς [1] ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ δράματι·

—— —— —— —— τῷ γὰρ χρόνῳ
Νοῦν ἔχον ὡς τε συμφέρειν τοῖς κρείττοσιν.

καὶ συμφέρουσιν ἐπὶ πληθυντικοῦ, τὸ ὁμοῦ πράγματά τινα φέρουσιν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· θεοὶ δὲ συμφέροντες παρεῖχον, οἱ μὲν φυτὰ, οἱ δὲ σπέρματα.

ΣΥΝΔΕΙΝ κάλλιον, [2] ἢ δεσμεῖν. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

Ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον.

Ἐπὶ δικαστηρίου [4] ΣΥΝΕΔΙΚΑΖΕΤΟ καὶ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. συνεκρίνετο γὰρ, [5] ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο· ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις σύγκρισις, ἧς τὸ ἐναντίον διάλυσις.

---

1 Ὁ αὐτὸς ἐν τ. α. δρ.] Vſ. 1491. ſeq. Codd. noſtri hic delent ὥς τε. Mox legunt κρείττοσι. STOEBER.

2 Ἢ συνδεσμ.] Codd. δεσμεῖ. Bene. Sic etiam *Phavor.* IDEM.

MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* ἢ δεσμεῖ. Optime: Reſpexit enim *Thomas Lucae* Euangeliſtae locum cap. 8. §. 29. καὶ ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι. Quamvis *Heſychius* συνδέοντες explicet per συνδεσμοῦντες. *Ariſtoph.* verba habemus vſ. 618. in quibus male Edd. R. V. ταχ. ξυνδ. OUDEND.

3 Ἀριστοφ.] L. c. vſ. 618. ubi ſi velis legere συνδεῖτε ex Cod. A. & B. mihi quidem perinde eſt; Atticiſmi vero genium vulgata ſequitur. STOEB.

4 Συνεδικάζετο.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 743. DRAKENB.

5 Ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο.] Sive *coaluit*, *concrevit*, *coadunatum eſt.* *Thomas* in re conſentit *Phrynicho* pag. 120. ubi vid. Comm. & *Graev.* ad *Luciani* Soloec. Tom. III. pag. 566. *D'Orvill.* ad Charit. pag. 505. In fine habet MS. Burm. καὶ ἀντὶ παρεξετ. &c. Oxon. καὶ παρεξετάζειν, καὶ ἀντεξετάζειν, quod ſolum dat *Phrynich.* pag. 122. OUDEND.

λυζις. ἐπεὶ καὶ ὃ φαμὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε [1] παρεξετάζειν, οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλ' ἀντὶ τούτου, παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι.

ΣΥΝΕΡΓΟΣ μέν ἐστιν, [2] ὁ περί τι ἔργον συμπονῶν, ὀξυτόνως· σύνεργος δὲ προπαροξυτόνως, ὁ τὸ αὐτὸ [3] μετιὼν, οἱονεὶ [4] σύντεχνος.

ΣΥΝΘΕΤΟΝ οὐ μόνον τὸ συγκείμενον ἔκ τινων, ἀλλὰ καὶ ἡ συμφωνία. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· ὥσπερ ἐκ συνθέτου [5] τευ γενόμενα.

ΣΥΝ-

---

1 Παρεξεταζ.] Cod. B. ἀντιπαρεξετ. addit Cod. A. καὶ ἀντεξετάζειν. STOEBER.

Vid. *Phrynich.* p. 38. & voc. παράβολον pag. 48. Confer etiam *Graev.* ad Soloec. §. 26. p. 79. WITTER.

2 Ὁ περί τι συμπονῶν.] Supple ex *Phavor.* ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπ. STOEBER.

Rescripsi fide MSS. Leid. pr. Burm. Oxon. (quod & habent *Ammon.* quem descripsit auctor pag. 131. *Moschop.* *Phavor.*) περί τι ἔργον. In Leid. sec. συνεργῶν Γρ. συμπονῶν. Immo Leid. pr. & Burm. ordinem ipsum *Ammonii* exhibent sic, συνεργὸς μὲν, ὀξυτόνως ὁ περὶ &c. Pro μετιὼν vero prave edebatur μετιῶν. Non autem probanda videtur ista Grammaticorum distinctio. V. *D'Orvill.* ad Charit. pag. 111. OUDEND.

Conf. *Eustathius* ad Odyss. Ω. pag. 843.

3 Μετιῶν.] Scribe μετιὼν ex Codd. A. B. & Edit. Rom. STOEBER.

4 Σύντεχνος.] *Moschop.* σύντεχνος, male. IDEM.

5 Τὰ μενόμενα.] Misere vulgatum. Scribe γενόμενα, ex Cod. A. vel τευ γενόμενα, ex Cod. B. Sequitur in Cod. A. Σκύλακας οὐ μόνον ἐπὶ κυνῶν δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων θηρίων, τὰ ὑπὸ ἡλικίας ἡμμένα οὕτω καλεῖν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Διαλόγῳ Δωρίδος καὶ Γαλατίας· ἔφερε δὲ ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα. Locus est apud *Lucian.* Tom. I. opp. pag. 291. pr. *Polluci* σκύλαξ *Catena ferrea* dicitur Lib. X. §. 167. De catulis caninis legitur in fabula *AEsopi* 69. STOEBER.

V. pro Leidd. MSS. & Edd. Vett. τὰ γενόμενα. Optime Burm. τευ γεν. Quod reposui ex *Herodoti* Lib. III. cap. 86. OUD.

I Οὐ

ΣΥΝΘΗΜΑ, [1] οὐ σύνθεμα, τὸ ἐπιφώνημα, ὃ λέγουσι τὰ στρατόπεδα ἐν ταῖς μάχαις, γνώρισμα τῶν ὁμοφύλων. καὶ σύνθημα, [2] τὸ ἁπλῶς γνώρισμα. σύνθημα δὲ καὶ ἡ συμφωνία. [3] Θουκυδίδης· ἐγίγνετο γὰρ ἀπὸ ξυνθήματος. ὃ καὶ συνθήκη γράφεται. λέγεται δὲ συνθήκη [4] καὶ ἐπὶ λόγου. ἔτι δὲ καὶ σύνθεσις.

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ καὶ ἀντὶ τοῦ πέπηγεν, ᾧ ἐναντίον τὸ [5] χαυνοῦται. οἷον, συνέστη παρὰ τὸ ψῦχος κρύσταλλος. ὅθεν καὶ ἀσύστατον φαμὲν [6] τὸν χαῦνον, καὶ μὴ ἐπὶ τῆς αὐτῆς πεπηγότα γνώμης, ὃν καὶ εὔριπον λέγομεν. καὶ συνίσταται ἀντὶ

---

1 Οὐ σύνθεμα.] Nempe Attice. Confer *Suidam. Etym. M.* Schol. *Thucydid.* Lib. VII. §. 44. pag. 474. Corrigendus est *AElianus* Lib. IX. An. cap. 13. μίξεως δὲ ἀφροδισίου σύνθεμα ὁ βάτραχος ἀφίησι πρὸς τὴν θήλειαν βοήν τινα, ὡς ἐραστὴς ᾠδήν τινα κωμαστικήν. Lege σύνθημα, frequens *AEliano.* Sed confer modo Lib. X. cap. 27. ἀκούειν ταύρου βοῶν ἐρωτικὸν σύνθημα καὶ ἀφροδίσιον μυκωμένου. Eodem C. 13. in f. lege e MS. Augustano, ut obiter hoc addam, ἐπιδημίαν προδηλοῦσιν ὑετοῦ. quo alludunt & alii Codd. vulgo ἐπιδηλοῦσιν ὑετόν. OUDEND.

2 Καὶ ἁπλῶς γν.] Scribe τὸ ex Codd. A. B. & Edit. Rom. Duplicem hic §. separatim exhibent Codd. nostri. Sic etiam *Phavorin.* Σύνθημα οὐ σύνθεμα. Mox alio loco legitur: Σύνθημα τὸ ἐπιφ. κ. τ. λ. Hoc sensu voce σύνθημα usus *Polyaen.* Lib. II. cap. X. pag. m. 173. STOEBER.

Τὸ. ita MSS. & Edd. Vett. Male in Ed. Blank. καὶ. OUDEND.

3 Θουκ. ἐγίνετο.] Lib. IV. p. 297. A. Pro συνθημ. Cod. A. ξυνθημ. STOEBER.

Scrib. potius ἐγίγνετο & ξυνθ. cum Leid. Cod. ex Lib. IV, 67. ut passim. OUDEND.

4 Καὶ ἐπὶ λόγου.] *AElian.* Epil. Anim. τὸ εὐγενὲς τῆς λέξεως καὶ τῆς συνθήκης. & *Theophr.* Char. cap. 8. ἡ δὲ λογοποιΐα ἐστὶ σύνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων. IDEM.

5 Χαυνοῦται.] Cod. B. & *Moschop.* χαυνοῦνται, recte. STOEB.

6 Τὸ χαῦνον.] Τὸν, JUNIUS.

Rescripsi τὸν cum Leid. pr. Burm. *vanum hominem & ventosum* ex *Poll.* Lib. VI. §. 121. V. & *Hesych.* εὔριπος, ὁ εὐχερῶς μεταβαλλόμενος. Neutrum hic locum non habere e sequentibus patet. κρύσταλος supra in MSS. Dein *Libanii* verba vide Epist. DLXXXVI. OUDEND.

ἀντὶ τοῦ ἀρχὴν λαμβάνει. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, εἰ μὴ καὶ αὐτὸς ᾔδεις· καὶ συνέστη καὶ ηὐξήθη πρὸς τὸν χρηστὸν ἡμῖν Μακεδόνιον φιλία. ὅθεν καὶ ἀσύστατον ζήτημα, τὸ μὴ ἀρχήν τινα καὶ λαβὴν δυνάμενον παρέχειν τοῖς μεταχειρίζεσθαι βουλομένοις. ὡς τό, [1] ὁ Ἀλέξανδρος εἶδεν ὄναρ, ὀνείροις μὴ πιστεύειν. καὶ συνίσταται ἀντὶ τοῦ συνέρχεται. [2] Φιλόστρατος ἐν εἰκόσι· συνίσταται δὲ εἰς πολυμεμβάθραν παγκάλην. καὶ συνίσταταί τις τινὶ, ἀντὶ τοῦ γνώριμος γίνεται, οὐ τὸ ἐνεργητικὸν συνίστημι. [3] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· συνίστημι τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ προστασίᾳ τῇ σῇ τὸν θαυμάσιον Σωσηνᾶν.

ΣΥΝΟΙΔΑ σοι χρηστόν τι, οὐ σύνοιδά σε ἀγαθὸν ὄντα διὰ τὸ ἐκεῖσε μὲν δηλαδὴ συνάπτεσθαι τὴν σὺν πρόθεσιν πρὸς τὸ σοὶ, ἐνταῦθα δὲ μὴ ἔχειν, ὅπου συνταχθήσεται αἰτιατικῆς οὔσης· ἔστι δὲ πλήθους, καὶ ἀμφότερα. οἷον, πολλοὶ [4] συνίσασί σοι τὰ βέλτιστα. καὶ, πολλοὶ συνίσασί σε βέλτιστον, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ πάντες ἐπίστανταί σε τοιοῦτον. [5] Ἀριστείδης ἔν τινι τῶν ἱερῶν· ὡμολόγουν ἀεὶ δή ποτε, μηδένα πω τῶν πάντων συνειδέναι τοσαῦτα τμηθέντα.

ΣΥΝ-

---

1 Ὁ Ἀλέξ. εἶδεν.] Leidd. cum Burm. carent articulo; & in pr. eſt οἶδεν. OUDEND.

2 Φιλόστρατος ἐν εἰκόσι.] Lib. I. Icon. pag. 776. ubi εἰς. WITTER.

Lib. I. cap. 9. pag. 776. *Syneſii* locus eſt Epiſt. 102. cujus fine Burm. dat Ἑσηνᾶν. OUD.

3 Συνέσιος.] Pag. 241. A. Vox προστασία operarum vitio laborat. STOEBER.

4 Συνίσασί.] Cod. A. hic & in ſequente συνοίσασι, minus bene. IDEM.

Hic & infra Leid. pr. exhibet συνοίσασι; uti & in loco *Ariſtidis* Tom. I. pag. 301. συνοιδέναι. Quod non diſplicet; immo ferme neceſſarium videtur: cum *Thomas* caput hoc fecerit de σύνοιδα, ſive praeterito medio. Vulgo in *Ariſtide*, item in *Phavor.* Burm. & Leid. ſec. eſt συνειδέναι. Rectius ſane. συνιδέναι Graecum non eſt, ſed συνοιδέναι, συνειδέναι, συνιδεῖν. OUDEND.

5 Ἀρισ.] L. c. p. 172. ubi συνειδέναι. WITTER.

Sic etiam Codd. A. B.

1 Τὸ

ΣΥΝΤΙ'ΘΗΜΙ [1] τὸ συναρμόζω, καὶ [2] συντίθεταί τις, ἀντὶ τοῦ συναρμόζεται. [3] καὶ συντίθημι τὸ συνάγω. ὡς τὸ, πάντα συνθεὶς χρήματα. συντίθεμαι δὲ, τὸ ὁμολογῶ. [4] Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης. [5] συνθέμενος ἥξειν εἰς τὴν ὑστεραίαν.

[6] ΣΥΝΩ'ΜΟΤΟΝ οὐ μόνον τὸ ἐκ συνωμοσίας γινόμενον, [7] ἢ βούλευμα, ἢ ἔργον, ἤ τι τοιοῦτον, ὅπερ καὶ [8] τριγενές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ συνωμοσία. [9] Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἐκλιπόντων δὲ τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον.

[10] ΣΦΕ' καὶ αὐτὸν παρὰ ποιηταῖς. Σφεῖς καὶ αὐτοὶ παρὰ μόνῳ

---

1 Τὸ συναρμόζω.] Eodem fere modo *Antonin.* Liberal. c. 1. DRAKEND.

Sic εἰρήνην συνθέσθαι *pacem conficere* apud *Aristid.* Tom. II. p. 461. bis. STOEBER.

2 Συντίθεταί τις.] Leid. pr. Burm. τι. Quod praefero. Dein καὶ συντίθημι e MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavorino* dedi. Vulgo aberat καὶ. OUDEND.

3 Συντίθ. τὸ συνάγω.] Praemittunt Codd. voculam, καὶ συντ. STOEBER.

4 Λιβαν.] Locus non extat. WITTER.

5 Συνθέμενος ἥξειν.] *Phavor.* habet συντιθέμενος. Sed neque hoc, neque illud invenias in citato *Libanii* libro. Verum apud *Synesium* Ep. 104. pag. 244. B. reperi συνθέμενοι πάλιν ἥξειν εἰς τὴν ὑστεραίαν. Nimis memoria confisum saepe deprehendimus *Thomam.* OUDEND.

6 Συνώμοτον —— ἢ βούλευμα, ἤ τι τοιοῦτον, ὅπερ καὶ τριμενές ἐστιν.] Leg. τριγενές, ut est in Edit. Venet. & pag. sequente in voce σχολαίτερον. BOS.

7 Ἢ βούλευμα.] Interserendum ἢ ἔργον ex Cod. A. & B. STOEBER.

Duas voculas ἢ ἔργ. inserui auctoritate MSS. Leidd. Burm. & Oxon. τριγενὲς ex iisdem & Edd. Vett. restitui pro inepto τριμενὲς, quod jam monuit *Bos.* In *Thucydidis* exemplo Lib. II. § 74. Leid. pr. exhibet τῶν τε πρ. vulgo ibi δὲ exsulat. OUDEND.

8 Τριμεν.] Vel non monentibus Codd. scribendum hic τριγεν. STOEBER.

9 Θουκυδ.] L. c. pag. 145. Lectionem in Nostro vulgatam non improbandam putat Cl. *Dukerus.* Servant eandem Codd. nostri. STOEBER.

10 Σφὲ καὶ αὐτὸν παρὰ μόνῳ τῷ Θουκυδίδῃ καὶ Πλάτωνι.] Pergit p. 827. Ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς ἡμέτερον, —— οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ σφεῖς, σφέτερος, σφετέρα γίνεται. δεῖ δὲ χρῆσθαι τούτοις ἐπὶ πληθυντικοῦ. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ

μόνῳ τῷ Θουκυδίδῃ καὶ παρὰ Πλάτωνι· σφῶν δὲ καὶ σφίσι καὶ σφᾶς, παρὰ πᾶσι τοῖς ῥήτορσιν. οὐ μόνον δὲ σφεῖς καὶ σφῶν, καὶ σφίσι καὶ σφᾶς γράφεται, [1] ἀλλὰ καὶ σφεῖς αὐτοί, [2] καὶ σφῶν αὐτῶν, καὶ σφίσιν αὐτοῖς, καὶ [3] σφᾶς αὐτούς. δηλοῦσι δὲ ἁπλᾶ μὲν κείμενα, τὸ, αὐτοί, αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτούς. [4] μετὰ δὲ τῆς προςθήκης, πλὴν τῆς εὐθείας, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς. οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἑαυτοὺς ἐπὶ τῆς εὐθείας, ἢ ἑαυτοὶ λέγειν. καὶ διὰ τοῦτο [5] οὐδὲ σφεῖς αὐτοὶ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοὶ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ μόνον ἐκ παραλλήλου [6] λέγομεν. οἱ δὲ σφῶν ἑαυτῶν, καὶ σφίσιν ἑαυτοῖς, καὶ σφᾶς ἑαυτοὺς γράφοντες, ἁμαρτάνουσιν· οὐδεὶς

ἑνικοῦ ἅπαξ εἴρηται, οἷον, ὁ δεῖνα τὴν σφετέραν κακίαν ἐνδείκνυται] Falli heic *Thomam*, qui semel tantum illud σφέτερον ἐπὶ ἑνικοῦ usurpatum tradit in illo incerti Auctoris exemplo, quod citat: ὁ δεῖνα τὴν σφετέραν κακίαν ἐνδείκνυται, *ille suam malitiam prodit*, nuper docuit eruditissimus *Ezechiel Spanhemius* in Observationibus suis in *Callimachi* Hymn. in Delum pag. 458. ubi quamplurimis testimoniis ex *Apollonio* Rhodio & *Pindaro* probavit, saepe σφέτερον usurpatum ἐπὶ ἑνικοῦ pro ἑὸν, *suum*, BOS.

Adde: παρὰ Ποιηταῖς· σφεῖς καὶ αὐτοὶ παρ. μον. ex Codd. A. B. & *Phavor*. STOEBER.

Falsum hoc est. Sed in MSS. Leidd. Burm. Oxon. legitur Σφὲ καὶ αὐτὸν παρὰ ποιηταῖς. Σφεῖς καὶ αὐτοὶ παρὰ μ. τ. Θ. καὶ παρὰ Πλ. Geminatum παρὰ dederunt jam Edd. Rom. Vasc. De cujus lectionis veritate ne dubites quaeso, σφὲ pro αὐτὸν vel αὐτὴν passim dixerunt Attici aliique poëtae. Observavit jam *H. Stephanus*, item *Barnes.* in Ind. *Euripidis*, *Spanhem.* ad Callim. H. in Del. vs. 233. *Abresch.* ad *AEschyl.* pag. 119. De plurali nominativo σφεῖς, quo plures *Thucydide* & *Platone*, ni fallor, utuntur, adi quoque *Etym. M.* & *Moeridem*, in cujus MSto exaratur Σφεῖς, Ἀττικῶς. αὐτοὶ, Ἕλληνες. OUD.

1 Ἀλλὰ &c.] In tertia nempe, non prima, persona. *Lucian.* Soloec. pag. 754. & ibi *Graev. Isocrat.* ad Demon. pag. 61. ad Nicocl. p. 70. *Thucydid.* Lib. I. p. 5. n. 21. DRAKENB.

2 Καὶ σφῶν αὐτῶν.] *Plat.* Gorg. p. m. 457. D. *Polyaen.* Lib. II. p. 173. STOEBER.

3 Σφᾶς αὐτούς.] *Xenoph.* p. m. 437. D. IDEM.

4 Μετὰ δὲ τῆς &c. ἑαυτούς.] Exsulant a Leid. pr. OUD.

5 Οὐδὲ σφεῖς αὐτ.] Cod. B. tantum οὐ σφ. STOEBER.

6 Λέγομεν.] Abest ab utroque Codice.

I Τι-

δεὶς γὰρ τῶν ἀντιποιουμένων ἀκριβείας, μετὰ τοῦ ε εἶπε. [1] τίθεται δὲ ταῦτα ἐπὶ τρίτου προσώπου. οἱ δὲ [2] ἐπὶ δευτέρου τιθέντες σολοικίζουσιν. ὥσπερ δὲ [3] ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον, καὶ χρώμεθα τούτοις ἐπὶ πληθυντικοῦ μόνον, (τὸ γὰρ ἡμέτερος κόσμος, καὶ ἡμετέρα ἐπιστήμη, καὶ ἡμέτερον ἐγκαλλώπισμα, ἀντὶ τοῦ ἡμῶν κόσμος, καὶ ἐπιστήμη καὶ ἐγκαλλώπισμά εἰσιν,) οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ σφεῖς, σφέτερος, [4] σφετέρα, σφέτερον γίνεται. δεῖ δὲ χρῆσθαι [5] τούτοις ἐπὶ πληθυντικοῦ. [6] εἰ δὲ καὶ [7] ἐπὶ ἑνικοῦ ἅπαξ εὕρηται, οἷον, ὁ δεῖνα τὴν σφετέραν κακίαν ἐνδείκνυται, ἀλλ' οὐ δεῖ τῷ ἅπαξ εἰρημένῳ χρῆσθαι. τὸ δὲ λέγειν, ὡς ἀπὸ τοῦ σφὲ σφέτερος γίνεται, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν κωλύει καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ τὸ σφέτερος [8] λέγεσθαι,

---

1 Τίθεται] Cod. A. τίθεται.

2 Ἐπὶ δευτέρου.] Vide tamen *Eustath.* ad Homer. pag. 1383, 32. *Barnes.* ad *Euripidis* Troadas vs. 1133. Dein edidi fide MSS. ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον· vulgo masculinum & femininum genus ejecerant; & contra post σφέτερος, σφετέρα, addidi ex iisdem Codd. neutrum genus σφέτερον. OUDEND.

3 Ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς.] Ita scrib. ex Codd. A. B. ὥσπ. δὲ ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ἡμέτερος, ρα, ἡμέτ. STOEBER.

4 Σφετέρα γιν.] Interponit σφέτερον uterque Codex. STOEB. Vid. *Canteri* Nov. Lect. Lib. V. cap. 13. *Spanhem.* ad *Callimach.* pag. 457.

5 Τούτοις ἐπὶ.] Καὶ ἐπὶ Cod. A.

6 Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ ἅπαξ.] Vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* Hymn. in Del. vs. 231. DRAK. Vide Clar. *Spanhemium* ad *Callimachum* p. 458. SALLIER. Vide contra *Thomam Spanhem.* ad *Callim.* pag. 458. conf. quoque *Jens.* L. L. p. 157. *Casaub.* ad *Athen.* IX, 4. WITTER.

7 Ἐπὶ ἑνικοῦ ἅπαξ &c.] Nimis temere hic in *Thomam* insurgunt quidam viri doctissimi. Probare debuissent saltem, ab Atticis σφέτερον pro ἑὸν usurpatum esse non raro, sed saepius. Nam poëtae *Pindarus*, *Callimachus*, *Apollonius Rh.* qui Attici nequaquam sunt, parum huc faciunt, & σφὲ pro αὐτὸν ipsum *Thomam* recte poëtis adtribuisse, supra vidimus: sicut mox τὸ σφὲ ἐπὶ ἑνικοῦ λέγεσθαι agnoscit. OUDEND.

8 Λέγεσθαι.] Codd. A. B. γίνεσθαι.

1 Ὑ-

γεσθαι, οὔ μοι δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι. ὥσπερ δὲ αἱ πρωτότυποι τούτων ἀντωνυμίαι καὶ ἁπλῶς τίθενται καὶ μετὰ προσθήκης, (λέγομεν γὰρ καὶ [1] ὑμεῖς, καὶ σφεῖς, καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, καὶ σφεῖς αὐτοὶ,) οὕτω καὶ αἱ παράγωγοι αὐταὶ ἔχουσιν. [2] οὐ γὰρ μόνον ὑμέτερος καὶ σφέτερος, ἀλλὰ καὶ ὑμέτερος αὐτῶν, καὶ σφέτερος αὐτῶν ἐν παραλλήλου.

ΣΧΕ'ΔΙΟΝ, [3] τὸ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενον. καὶ σχεδιάζω, [4] καὶ αὐτοσχεδιάζω, τὸ ἀμελετήτως λέγω ἢ γράφω. λέγεται δὲ [5] σχεδιάζω, καὶ τὸ ψεύδομαι. καὶ [6] κατασχεδιάζω, τὸ καταψεύδομαι.

ΣΧΟΛΑΙ'ΤΕΡΟΝ κρεῖττον, [7] ἢ σχολαιότερον. γίνεται δὲ τὸ μὲν

---

1 Ὑμεῖς &c. καὶ ὑμεῖς αὐτοί.] MSS. Leid. pr. Burm. Oxon. ἡμεῖς bis; uti ſtatim bis ἡμέτερος. Forſan utrumque ſcripſerit *Thomas.* OUDEND.

2 Οὐ γὰρ μόνον.] Cod. A. delet γάρ.

3 Τὸ μὴ μετά.] Vid. Schol. *Eurip.* ad Hec. vſ. 113. DRAK.

Cod. A. κατά.

4 Καὶ αὐτοσχεδ.] *Xenoph.* ἑλλην. L. V. p. 436. lin. 20. σχεδιάζω *Diod. Sic.* I. pag. 20. pr. & 436. lin. 20. WITTER.

5 Σχεδιάζω, τὸ ψεύδομαι.] Eo ſenſu ab aliquo uſurpatum non meminimus: at αὐτοσχεδιάζω interdum accipitur pro comminiſci: ita *Plato* in Euthyphr. pag. 49. ἐπειδή με αὐτὸς αὐτοσχεδιάζοντά φησι, καὶ καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων. id eſt, *quoniam Melitus me falſa de diis temere comminiſci, novasque de iis opiniones inducere dicit.* Ad κατασχεδιάζω quod attinet, eadem reperies apud *Suidam*, qui eam in rem e *Joſepho* exemplum adducit. SALLIER.

6 Κατασχεδιάζω, τὸ καταψεύδομαι.] Leid. pr. καταψεύδω. male. *Joſeph.* Lib. III. B. Jud. cap. 8. §. 9. ἐγὼ δὲ ἐπὶ τιμωρίαν δέομαι φρενὸς μείζονος, εἰ κατασχεδιάζω καὶ θεοῦ. *Suidas* legit κατασχεδιάσω, exponens καταφλυαρήσω, ψεύσομαι. Ibid. τοῦ θεοῦ. Augeantur vero hoc compoſito Lexica. OUDEND.

7 Ἢ σχολαιότερον.] Id tamen vulgo editur in *Xenophonte* Lib. I. Ἀναβ. pag. 257. B. uti & in nonnullis MSS. *Thucydidis.* V. *Duker.* ad Lib. IV. §. 47. Hoc *Heſych.* explicat, σχολαίτερον *Etym. M.* p. 742. Utrumque *Suidas.* V. & *Herodian.* L. VII, 8. VIII, 4. Dein καὶ σχολαια edidi

μὲν σχολαίτερον, ἀπὸ τῆς σχολῆς· τὸ δὲ σχολαιότερον, ἀπὸ τοῦ σχολαίου. τοῦτο δὲ, ἀπὸ τῆς σχολῆς. ἔστι δὲ τριγενές. σχολαῖος γὰρ, καὶ σχολαία, καὶ σχολαῖον. [1] Θουκυδίδης· σχολαῖοι κομισθέντες.

[2] ΣΧΟΛΑΣΤΑ'Σ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ συμφοιτητάς.

[3] ΣΧΟΛΗ'Ν ἄγω, καὶ εὖ σχολῆς ἔχω· [4] οὐ σχολάζω. τὸ

---

edidi e MSS. vulgo καὶ abest. *Thucydidis* citata verba sunt Lib. III. §. 29. IDEM.

1 Θουκυδ.] Lib. III. p. 190. WITTER.

2 Σχολαστάς.] Σχολαστής. *Phrynichus* habet συσχολαστής. sed neutra ex his vocibus videtur in usu fuisse. usurpatur tamen a *Strabone* pag. 645. interdum eodem sensu occurrit participium συσχολάζων apud *Laërtium*, & alios quosdam. SALLIER.

Videtur e *Phrynicho* p. 179. legendum esse συσχολαστάς. Nam alioquin non συμφοιτητὰς, sed simpliciter φοιτητὰς scribere debuisset Magister. Adi in V. φοιτητής. OUDEND.

3 Σχολὴν ἄγω, ——— τὸ δὲ εὐκαιρεῖν, πάνυ ἀδόκιμον.] Immo potius πάνυ ἀδόκιμον hic rursus est judicium temerarii nostri Grammatici; quum ipsum *Lucianum*, item *Plutarchum*, *Athenaeum*, *Philonem* Judaeum & alios haud spernendos Auctores, isto elegantissimae quidem compositionis verbo, εὐκαιρεῖν, intrepide ita usos passim fuisse, doctissime observarunt *Hoeschelius* ad *Phrynichum* idem somniantem, pag. 50. *Guil. Budaeus*, in Comment. Graec. Ling. p. 984. *Pricaeus*, ad Act. Apost. XVII, 21. pag. 628. aliique plures. Sed ideo scilicet, ex nostri Graeculi maligna mente consueta, ἀδόκιμον erat istud verbum potissimum, quod sacri Novi Test. Scriptores isto passim uterentur. Ἀκαίρως igitur potius, quam εὐκαίρως, noster hic judicavit bonus, nisi malus rectius, *Thomas*, quum verbum dente superbo temere arroderet, quod tamen sese praestantissimorum Auctorum exemplis validissime tueretur. Quid ergo, obsecro, faciamus isti quidem homini? TRILLER.

Demosth. adv. Timocr. pag. m. 482. C. *Basil.* Hexaëm. T. I. pag. 110. C. ὁ μὴ κυβεύων σχολὴν δὲ ἄλλως ἄγων, τί οὐ φθέγγεται τῶν ματαίων; Contra ἀσχόλως ἔχειν περὶ τὰ πολιτικὰ dixit admodum eleganter *Aristid.* Tom. II. pag. 229. Jebb. ubi mox etiam: οὐχ ὑπῆρχε σχολὴ τοῦ (forte, τῷ) ἐκεῖ μαθεῖν οὐδέν. STOEBER.

4 Οὐ σχολάζω.] Scribe potius, καὶ σχολ. Toties enim *AEschini* & *Platoni* usurpata vox, ut

τὸ δὲ εὐκαιρεῖν, [1] πάντη ἀδόκιμον.

[2] ΣΩ͂ΚΚΟΝ τὸ Ἑρμῆν, διὰ δύο κκ, Δωριεῖς· Ἀττικοὶ δὲ, [3] δι' ἑνός.

ΣΩ͂Σ, οὐχὶ σῶος, [4] καὶ σῶν, οὐχὶ σῶον, καὶ σῶς, [5] οὐχὶ σώους·

---

ut pagina vix capax exemplorum esset. Vid. *Plat.* Phaed. p. 58. D. &c. Idem.

Ita haec quoque descripsit *Phavorinus*. Verum si hujus sententiae fuit *Thomas*, erravit vehementer. Nam σχολάζειν pro σχολὴν ἄγειν, quod fateor esse frequentius, non raro apud Atticos occurrit. *Lysias* pro Mil. p. 165. Ed. Tail. διὰ τὴν ἡλικίαν ἐσχόλαζον. *Xenoph.* L. VII. Κυροπ. pag. 195. ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις. *Theophr.* Char. C. 16. ἐὰν δὲ μὴ σχολάζῃ γυνή. Et ita σχολάζειν τινὶ; uti etiam μοὶ σχολάζει. Immo plane contrarium *Thomae* statuit *Etymol. M.* V. σχολή. ἀντὶ δὲ τοῦ σχολὴν ἄγειν, λέγουσιν Ἀττικοὶ σχολάζειν· τὸ δὲ εὐκαιρεῖν βάρβαρον. Eadem legas in *Suida*, qui etiam haec adnotavit: Σχολάζειν, καὶ σχολὴν ἄγειν, οὐκ εὐκαιρεῖν, λέγουσι οἱ Ἀττικοί. *Thomam* culpae absolvere possemus, pro οὐ legendo ἢ *aut*, vel καὶ. Istud vero εὐκαιρεῖν saepe invenias in S. L. ut in Euang. *Marci* cap. 6. §. 31. *Lucae* Act. Ap. cap. 17. §. 21. Pro quo etiam malunt Attici ἐν καιρῷ μοι εἶναι vel γίγνεσθαι. unde etiam *Phrynichus* σχολῇ exponit, τὸ ἐν καιρῷ, καθ' ὃ λέγεται, οὐκ εἶχον σχολήν: ubi nihil mutandum censeo. In fine pro πάνυ rescripsi πάντη *plane*, *omnino*, fide MSS. Leidd. Burm. Oxon. quamvis eodem res redeat. Oudend.

1 Πάνυ.] Codd. A. B. πάντη. Habent vocem εὐκαιρῶ *Gloss.* p. 291. l. 12. Legitur etiam apud *Polyb.* Excerpt. de Virtut. & Vitiis pag. 1404. τοὺς εὐκαιροῦντας τοῖς βίοις ὑποβάλλων τοῖς ὄχλοις. & pag. 1466. παρεύγραφε τοὺς εὐκαιροῦντας τοῖς βίοις φυγάδας. Stoeber.

2 Σῶκκον.] Epitheton Mercurii, quod cum uno K scriptum reperitur apud *Homerum*: ita quoque *Lucianus* Tom. II. pag. 221. & *Phurnutus* p. 164. Sallier.

3 Δι' ἑνός.] Σῶκος enim ἐπίθετον ἐστι Ἑρμοῦ. V. *Eustath.* ad Il. Α. p. 854. in f. *Etym. M.* *Suidam* & *Hesych.* Oudend.

4 Καὶ οὐχὶ σῶν.] Codd. A. B. & *Phavor.* sic: καὶ σῶν οὐχὶ σῶον, recte. Stoeber.

Καὶ σῶν οὐχὶ σῶον. Junius.

Certissima est haec medicina, quam feci *Thomae*, inferendo vocem σῶν, accusativum sing. masculini generis (de neutro mox aget) auctoritate MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavorini*, *Hesychii* Σῶν, σῶον . . . Ἀττικοὶ δὲ

σώους· σῶοι δὲ [1] μόνον. ἐπὶ δὲ τοῦ θηλυκοῦ, ἡ αἰτιατικὴ μόνη τῶν πληθυντικῶν συναιρεῖται. σῶς γὰρ λέγομεν, οὐχὶ σώας. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου μόναι ἥ τε εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, καὶ ἡ αἰτιατικὴ συναιροῦνται. [2] σῶν γὰρ λέγομεν, οὐχὶ σῶον. [3] σῶα δέ.

δὲ σαζόμενον. Sic legendum pro σωζόμενοι. V. Wass. ad *Thucyd.* Lib. III. §. 34. αὐτὸν καθεστήσειν σῶν καὶ ὑγιᾶ. *AElian.* Lib. XIV. An. cap. 4. ὅδε σῶν ἐργάζεται, τὸ τέως νοσοῦντα. Add. *Suid.* in σῶι, ibique legendum σωζόμενον, ὁλόκληρον ex adjuncto exemplo patet. OUDEND.

ς Οὐχὶ σώους.] At *Luciano* Tom. I. pag. 714. σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης. Statim μόνον edi jussi e MSS. Edd. Vett. *Phavor.* μόρον erat in Ed. Blank. IDEM.

1 Μόρον.] Corrige μόνον ex B. & *Phavor.* STOEBER.

2 Σῶν γὰρ λέγομεν.] Ut apud *Xenoph.* Lib. VII. Ἀναβ. p. 416. D. οὐκ ἐκεῖνο σῶν ἔχετε. *Aristoph.* in Thesmoph. vs. 828. ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν Τἀντίον. Lysistr. vs. 489. ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχωμεν. OUDEND.

3 Σῶα δέ.] Quidam etiam dictum ἡ σᾶ & τὰ σᾶ volunt, uti & σοὶ pro σῶοι. V. *Eustath.* ad *Homeri* Il. Ν. pag. 959. *Hesych.* & *Suidam* V. σᾶ, ac *Phavor.* MS. *Phot.* σᾶ περισπωμένως τὰ σῶα· εἴρηται δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ· σᾶ ἡ πόλις, οἷον σῶα ἡ πόλις. IDEM.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

[1] ΤΑΜΙ'ΑΝ, Ἀττικοί· οἰκονόμον, [2] καὶ ἐπίτροπον, Ἕλληνες. [3] ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ταμία ἐπὶ γενικῆς, καὶ μὴ ταμίου. μόνα γὰρ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἢ

---

1 Ταμίαν.] In MS. Oxon. haec adduntur: Τὸ ταλαιπωρῶ καὶ ἀμετάβατον καὶ μεταβατικὸν εὕρηται· οἷον, οὐ μόνον ἐγὼ ταλαιπωρῶ· ἀλλὰ καὶ τὸν δεῖνα ταλαιπωρῶ· Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. Καὶ πάντας τρόπους τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς· καὶ Λιβάνιος· τὸν εὐεργέτα θησαυρὸν χιλίας τῇ πόλει διδόναι δραχμὰς, τοὺς οἰκέτας λιμῷ ταλαιπωροῦντας. Eadem invenias in *Phavorino*, in quo tamen *Libanii* exemplum non comparet; sed pro eo subjiciuntur, ὃ καὶ ταλαιπωροῦμαι λέγεται. quod tamen *Libanii*, non *Isocratis* exemplo consentaneum est. In *Isocrate* pag. 163. A. Ed. *Steph.* vulgo editur πάντα τρόπον. Alia voce hic auctior est MS. *Moeris:* Τάγηνον. Ἀττικοί· τήγανον Ἕλληνες. MS. Phot. Τάγηνον. τοῦτο Ἰώνων τινὲς τήγανον λέγουσιν. ex quo & *Phavorino* corrige *Etym. M.* ubi τίγανον. Adde *Suidam* & *Hesych.* OUDEND.

2 Καὶ ἐπίτροπον.] Attici quoque ἐπίτροπον pro οἰκονόμῳ, (ut apud *Herodot.* L. I. 108. & passim in S. L.) usurparunt. Sic certe *Xenoph.* Lib. VIII. κυροπ. pag. 216. E. ὁ δ' αὖ ἐνόμιζε μακαριώτατος εἶναι, ὅτι ἐπίτροπον ἔχοι σχολὴν παρέξοντα πράττειν ὅ, τι ἂν αὐτῷ ἡδὺ εἴη· Cautius ait *Moeris,* Ταμίαν τὸν κατ' ἄλλους οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον, Ἀττικῶς. οἰκονόμον Ἕλληνες V. *Wolf.* in *Paulli* Ep. ad Gal. C. IV. 2. Mox μόνα capiendum pro μόνον vel μόνως, ut in *Phavorino*, in quo εἰς ᾱ; λήγοντα, ἢ εἰς ρας. Geminavi & hic praepositionem, auctoribus MSS. Leid. pr. Burm. Oxon. In sec. haec desunt. Tum Φειδ. Φειδ. Oxon. IDEM.

3 Ἁμαρτάνουσιν οἱ.] Novam haec §. constituunt in A. B. & Edit. Rom. *Moeris:* Ταμίαν, τὸν κατ' εἶδος οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον· annon κατ' ἄλλους? Conjecturae favet κατ' ἄλλους quod in MS. suo legit *Hudson.* De ταμίαις, eorumque vario genere differentem vide *Vales.* ad *Harpocr.* pag. 74. & in Not. ad *Maussac.* pag. 108. Ibi de ταμίαις τοῦ θεοῦ, puta Palladis; quo mirifice facit *AEschinis* iste locus in Timarch. pag. m. 276.

ἢ εἰς ἄς, ἢ εἰς ρᾶς, τρέπει τὴν γενικὴν εἰς ου. οἷον, Μειδίας, Μειδίου· Διαγόρας, Διαγόρου· καὶ ταμίας, ταμίου.

ΤΑ'ΠΗΤΕΣ, οἱ ἐξ ἑνὸς μέρους [1] μαλλὸν ἔχοντες· ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων. λέγεται δὲ καὶ [2] θηλυκῶς ἡ δάπις, τῆς δάπιδος. [3] Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ· δάπιδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων. εὕρηται δὲ καὶ [4] τάπις, τάπιδος, καὶ [5] δάπης δάπητος. ἃ πάντα παρεὶς, τάπης τάπητος, ὡς Ἀττικοὶ χρῶνται, γράφε.

Τὸ

---

276. fin. Francof 1604. ταμίας ἦν τοῦ τῆς Θεοῦ Ἡγήσανδρος. In posteriore Edit. 1642. legitur, τῆς την Θεοῦ. Has sic conciliandas putamus: ταμ. ἦν τῆς τῆς θεοῦ. STOEBER.

1 Μαλλὸν.] Codd. Regg. μαλὸν minus recte. Vulgatam prae caeteris tuetur *AElian*. Anim. III. cap. 24. pag. 151. fin. ubi de hirundine ovium tergo confidente: καὶ ἀποσπᾷ τοῦ μαλλοῦ. Conf. *Ammon*. voc. Τάπητες & ad eum Cl. *Valcken*. IDEM.

Leid. sec. Burm. Edd. R. V. μαλὸν, vitiose. Vide Cl. *Valken*. ad *Ammon*. pag. 134. & ad *Hesychium*, ἀμφιτάπης ἑκατέρωθεν ἔχων μαλλούς. Delenda enim ibi vox χιλὸν. Mox ἡ & τῆς desunt Leidd. & Burm. Ex syllabis ις, ιδος satis quoque patet femininum genus. Voces *Synesii* sunt primae Ep. LXI. OUD.

2 Θηλυκ.] Scrib. θηλυκ. STOEBER.

3 Συνεσ.] P. 204. B. WITT.

4 Τάπις.] Ea vox a *Thoma* tanquam parum Attica repudiatur: usurpatur tamen a *Luciano* Tom. II. pag. 104. λέγοντες ὡς ὀφείλετο ἡμῶν τις δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ τάπιδάς τινας, καὶ τ' ἄλλα ὁπόσα εἴχομεν. nisi quis malit δάπιδας, quam vocem reperias apud *Xenophontem*, *Hermippum* Comicum, & *Nicandrum*; non est enim dubitandi locus, quin inter Atticas numeranda sit: illud autem de nomine τάπις certo pronuntiari non potest, utpote quo, si bene meminimus, optimae notae scriptores usi non deprehendantur: neque enim *Clementem* Alex. moramur, in cujus Paedag. τάπις legitur pag. 184. SALLIER.

Vid Cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph*. Plut. pag. 154.

5 Δάπης, δάπητος.] Leid. pr. δάπηδος: ut solent τ & δ in hac voce passim confundi. Hinc varietas loci *Aristoph*. in Pluto vs. 528. ἐν τάπησιν vel δάπισιν. quod illic melius contra *Thomae* praeceptum. V. *Kust*. & *Hemst*. In *Xenoph*. Lib. VIII. Cyrop. pag. 241. A. & *Athen*. Lib XII.

pag.

[1] Το ΤΑ'ΡΙΧΟΣ δεῖ λέγειν, ἐχ ὁ τάριχ@.
[2] ΤΑΥΤΟ'Ν λέγε, [3] μὴ τὸ ταυτόν. τὸ γὰρ ταυτὸν τὸ αὐτὸ ὂν.

---

pag. 515. ἐπὶ ταπίδων & αἱ τάπιδες Sed MS. Leid. ταπήτων & δάπιδες: quod & in aliis MSS. *Etym. M.* δάπιδες, τάπητες. Sed τάπιδας rurfus *Xenoph.* Lib. VII. Ἀναβ. p. 404. D. & p. 405. D. τάπιδα. *Athen.* p. 151. τάπιδα vitiofe. De δάπης, τάπης, δάπις vide etiam *Euflath.* ad Hom. pag. 1317. 1369. 1645. Ed. Rom. OUDEND.

1 Τὸ τάριχ@.] Praeëuntem habuit *Athenaeum*, qui interroganti cuidam, an nomen τάριχ@ mafculino genere efferendum fit pag. 119. λέγε ἐν ἡμῖν καὶ σὺ, εἰ καὶ ἀρσενικῶς ὁ τάριχ@ λέγεται παρ' Ἀττικοῖς, refpondet: Ἀττικοὶ δὲ ἐδετέρως λέγεσι, καὶ γίνεται ἡ γενικὴ τῦ ταρίχες Eft tamen aliquis dubitandi locus, cum ex ipfo *Athenaeo* conftet, *Platonem* Comicum, *Cratinum*, *Ariftophanem*, & *Hermippum* neutro ufos non effe. Accedit quod *Lucianus*, quo nemo fua aetate Atticam puritatem magis eft confectatus, utrumque genus adhibet; mafculinum quidem Tom. I. pag. 676. ἀλλ' ἐμπεπλήσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγώων παρακειμένων, ὑπερπίμπλαται ἔτυος τινὸς, ἢ ταρίχες ἐς ἂν διαρῥαγῇ ἐσθίων. item Tom. II. pag. 266. ἡ πόθεν ὁ Τίβι@ τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ἀποψώνηκεν ἰχθῦς. neutrum vero reperias pag. 676. ἀλλ' ὦ 'γαθὲ, περὶ τῦ Ἴσιδ@, κἂν τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μέμνησο ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτε, ἢ μύρον ἀπὸ τῦ Κανώπε. & ita aliis in locis. SALLIER.

Conf. *Hellad.* apud *Phot.* B. Gr. col. 1589, 8. STOEBER.

Sic & *Moeris*, *Suidas*, & accuratiffime *Pollux*, qui Lib. VI. §. 48. docet ab Ionibus, Doribus, & quibusdam Atticis mafculino genere dictum effe. In *Theophr.* quoque de Char. cap. 4. vulgo τὲς ταρίχες, ubi confule Comm. *AElianus* Lib. XIII. An. cap. 6. καὶ ταρίχη τὰ ἐκεῖθεν. Sed Lib. XII. cap. 6. ὑμᾶς ταρίχες ἐργάσασθαι τολμῶσιν. Lib. XIII. cap. 21. e libris Demoftrati vel Damoftrati refert, illum θεάσασθαι τάριχον Τρίτωνα; immo Lib. XVII. cap. 32. ταρίχες ἐργασάμενοι. & mox καὶ τὲς μὲν ταρίχες πιπράσκεσι. Sic enim neceffario emendandum eft pro τῦ ταρίχε. OUDEND.

Ταριχὸς πολυτελὲς *Athenion* in Excerpt. *Grotii* p. 893. *Philippides* pag. 809. *Machon* pag. 855. & *Eupolis* apud *Stephanum* Byz. de Urb. v. Γάδειρα. conf. *Helladius* apud *Photium* p. 1590. & *Jo. Brodaeus* Mifcell. Lib. V. cap. 30.

2 Ταυτὸν.] Ταυτὸν dicendum, fi exprimere vis *id ipfum*, *unum & idem*, non vero τὸ ταυτόν; nam ταυτὸν contractum eft ex τὸ αὐτὸ ὄν. Dicitur utrumque ταυτὸ & ταυτὸν, tam fequente confona,

ὄν, [1] κατὰ συναλοιφὴν ταυτὸ γέγονε. γράφεται δὲ καὶ ταυτὸν, καὶ ταυτὸ, ἐπαγομένου τε συμφώνου, καὶ ἐπαγομένου φωνήεντος. οἷον, ταυτὸν τι ποιεῖς, καὶ ταυτό τι ποιεῖς. καὶ ταυτὸν ἐποίησε, καὶ ταυτὸ ἐποίησεν. ὡσαύτως [2] καὶ τοιοῦτόν τι λέγε, καὶ τοιοῦτό τι, [3] καὶ τοιοῦτόν ἐστι, καὶ τοιοῦτό ἐστι. τὸ δὲ ταυτότης, καὶ ταυτίζεται, οὐ ῥητορικά.

ΤΑΧΑ, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποιηταί. οἱ δὲ ῥήτορες, ταχέως, καὶ τάχιστα, καὶ ἐν τάχει. τὸ δὲ τάχα ἀντὶ τοῦ ἴσως, καὶ ἀμφότεροι· ὑπὲρ καὶ μόνον τίθεται, καὶ μετὰ τοῦ ἴσως. πολὺ δὲ καὶ μετὰ τοῦ πού, [4] τοῦ δηλοῦντος τὸ ἴσως ἐκ παραλλήλου. οἷον, [5] τάχ' ἂν γέγονε, καὶ τάχ' ἴσως, [6] καὶ τάχα που, καὶ ἴσως που.

[7] ΤΕΘΝΗΞΕΤΑΙ, ἐπὶ μετ' ὀλίγον [8] μέλλοντος λέγε. Πλά-

---

na, quam vocali. Sic *AElian.* V. H. II. 18. λόγος δὲ ἐκεῖνος ὁ ἀδελφὸς τῷ προειρημένῳ, καὶ ταυτὸν νοῶν. BOS.

Vid. Schol. *Aristoph.* ad Plut. act. I. sc. I. vs. 4. DRAKENB.

3 Μὴ τὸ ταυτόν.] Legendum, μὴ τὸ αὐτό. vide *Moeridem.* SALLIER.

1 Κατὰ συναιλοφήν.] Scribe συναλοιφ. Sic Codd. A. B. & *Phavor.* STOEBER.

Perperam Edd. Vett. συναληφὴν, Blank. συναιλοφὴν, & mox ἐποίησε. OUDEND.

2 Καὶ τοιοῦτόν τι.] Cod. A. καὶ τὸ τοιοῦτ. τι κ. τ. λ.

3 Καὶ τοιοῦτόν ἐστι.] Addunt A. B. καὶ τοιοῦτό ἐστι. STOEBER.

Tres postremas voces addidi e MSS. Leidd. Burm. male quoque exsulantes e *Phavorini* Edd. Docet enim auctor τοιοῦτο, aeque ac ταυτὸ dici sequente tam vocali quam consonante. De ταυτὸν & ταυτὸ &c. vide *Hesych. Moerida*, *Suidam* & *Etymol. M.* in τὸ ταυτόν. OUDEND.

4 Τὸ δηλοῦντος.] Scrib. τοῦ vel nullo Cod. monente. STOEB.

Ed. Blank. vitiose τὸ. In fine ex MSS. Leidd. Burm. & *Phavorino* addidi καὶ ἴσως που. OUD.

5 Τάχ' ἂν γέγονε.] *Isocrat.* ad Nicocl. p. 69. DRAKENB.

Themist. pag. 31. C. τάχα ἂν ἐγὼ θεραπεύοιμι. STOEBER.

6 Καὶ τάχα που.] Adde ex A. & B. καὶ ἴσως που. IDEM.

7 Τεθνήξεται.] *Lucian.* Contempl. pag. 348. DRAKENB.

Vide *Graevium* ad *Luciani Soloecistam* pag. 747. SALLIER.

Adsentio viris doctis, qui τεθνήξομαι existimant esse futurum medium verbi τεθνήκω, quod praesens est formatum a praeterito Medio τέθνηκα, & habet futurum tempus analogum

[1] Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ, ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει· τεθνήξει οὗτος, ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος· εἰ μή τις ἀρετοῦ μεταδοίη, τεθνήξει. ὅπερ καὶ [2] Λουκιανὸς ἐν τῷ [3] ψευδοσολοικιστῇ ἀπαγορεύει.

Ἀπὸ τοῦ θανῶ μέλλοντος, ἕτερον ῥῆμα παράγωγον θανέω θανῶ, καὶ θνῶ κατὰ συγκοπήν· ἐξ οὗ θνήσω, τέθνηκα, [4] τέθνημαι, ἐτέθνην, τεθνεὶς, [5] τεθνεῖσα, καὶ

τεθνήξω, in Medio τεθνήξομαι. Adeas omnino Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. VIII. §. 74. & *Abresch.* ad *AEschyl.* Agam. vſ. 1288.

Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.

Haec cauſſa eſt crebrae variationis horum temporum τεθνήκω, τεθνήξω, τεθνήξομαι. Sic pro τεθνήκωσι *Thucydidis* ipſe *Thomas* citat τεθνήξονται in V. εἰ. & φοβοῦμαι τεθνήξεσθαι jungit in V. φοβοῦμαι. Contra in *Platonis* Gorgia Tom. I. pag. 469. B. editur τεθνήξεται οὗτος, ὃν ἂν δόξῃ. Quod obſervavit etiam *Graevius* ad *Luciani* Soloec. cap. 7. apud quem obvium eſt τὸ τεθνήξεται, ut T. I. p. 514. τεθνήξεσθαι T. I. p. 500. & τεθνηξόμενος; & in *Libanii* quoque loco edi, per *Wolfium* hic erat notatum. Uti rurſus *Libanius* T. I. p. 488. A. τεθνήξομαι δὲ αὐτὸς ἐν δεσμοῖς, item p. 810. & hoc ipſum τεθνήξεται Tom. I. pag. 629. C. Supra in Leid. ſec. ἐπὶ τοῦ μετ' ὀλίγου μέλλ. In Leid. pr. quoque ὀλίγου. OUDEND.

8 Μέλλοντος.] L. μέλλοντος παθητικοῦ. JUNIUS.

1 Πλατ. δὲ.] L. c. pag. 469. D. ubi τεθνήξεται. Codd. A. B. ſervant τεθνήξει. Conf. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* pag. 549. 90. Uni *Ariſtoph.* loco ibidem citato addimus alterum Nub. vſ. 1438. σὺ δ' ἰσχανὼν τεθνήξει; *Joſeph.* τεθνηξόμενος habet pag. 764. G. STOEBER.

Vid. *Petavius* ad *Syneſ.* p. 10.

2 Λουκ. ψευδοσολ.] Forte ψευδοσοφιστῇ vel σολοικιστῇ pag. 747. ubi vid. *Graev.* DRAKENB.

Cod. A. B. ψευδολοικ. altero longe pejus. Tu lege σολοικ. Vide locum Tom. I. pag. 747. *Graev.* STOEBER.

3 Ψευδοσολοικιστῇ.] *Graevius* legit, ut citat *Thomas* in V. κορυφαῖον, Σολοικιστῇ: ſed vide ad V. ἀ. OUDEND.

4 Τέθνημαι.] Sic quoque *Phavorinus* in θανέω. Sed *Etym. M.* τέθνημι in θνήσκω & τεθνάκης. Mox edidi τεθνεὶς, τεθνεῖσα, ejecto τοῦ τεθνεῶτος, fide MSS. Leidd. Burm. & *Phavor.* Contra ex iisdem & Oxon. mox poſt θανέω θανῶ addidi καὶ θνῶ, quod neceſſarium eſt. Ex Edd. Rom. Vaſc. exciderat ſolum θνῶ: quod cum reſtituere debuiſſent ſeqq. Edi-

καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ έ εἰς ά, τεθναίην. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτέθνην ἐτέθνης ἐτέθνη, τεθνῆναι, καὶ Δωρικῶς τεθνάναι. εἰσὶ δὲ οἳ λέγουσι ταῦτα καὶ οὕτως· ἀπὸ τοῦ θανέω [1] θανῶ, καὶ θνῶ, θνῆμι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔθνην. ἡ μετοχὴ ὁ θνάς, καὶ κατὰ ἀναδίπλωσιν, τεθνὰς τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ τεθναίην τὸ εὐκτικόν.

ΤΕΙ͂ΧΟΣ οὐδετέρως, τὸ [2] τῆς πόλεως· τοῖχος δὲ ἀρσενικῶς, ὁ τῆς οἰκίας. [3] τειχίον μέντοι [4] ἐπὶ τῆς οἰκίας λεγόμενον, οὐχ ὡς ὁ τοῖχος, ἀλλ' ὡς τὸ τεῖχος γράφεται.

[5] ΤΕ΄ΛΕΟΣ, καὶ τελέως ἐπίῤῥημα, καὶ τελεῶ, δοκιμώτερα, [6] ἢ μετὰ τοῦ ί.

[7] ΤΕΛΕΥΤΑΙ͂ΟΝ. [8] τελευταιότατον δὲ, ἀδόκιμον, [9] ὡς καὶ τὸ κορυφαιότατον.

Οἱ

Editores, ejecerunt etiam καί. Pro οἳ λέγουσι in Leid. pr. οἱ λέγοντες. OUDEND.

5 Τεθνέντος.] Abest a Codd. A. & B. quae sequuntur mox: τροπ. Δωρ. τοῦ έ εἰς ά etiam in iis desiderantur. STOEBER.

1 Θανῶ.] Codd. addunt: καὶ θνῶ. IDEM.

2 Τῆς πόλεως.] *Thucyd.* Lib. I. pag. 71. C. *Steph. Lucian.* T. II. pag. 86. *Hemst.* IDEM.

3 Τειχίον μέντοι.] Leid. pr. τοιχίον' Male. Confer *Ammon.* pag. 135. & *Moerid.* ἐπὶ τῆς οἰκ. edidi ex MSS. OUDEND.

4 Ἐπὶ οἰκίας.] Codd. & Edit. Rom. ἐπὶ τῆς οἰκ. STOEB.

5 Τέλεος] Habes τὴν τελέαν ἀδικίαν apud *Platon.* Polit. I. p. 348. B. Idem τελέως ἄδικοι l. c. pag. 352. C. IDEM.

6 Ἢ μετὰ τοῦ ί.] Utroque modo promiscue scriptores Attici adhibuerunt, τέλεος & τέλειος, τελέως & τελείως, τελεῶ τελειῶ scribentes. In S Litteris & alibi semper ει. OUDEND.

7 Τελευταῖον.] Recte dicitur, τελευταιότατον secus, ὡς καὶ κορυφαιότατον, inquit *Thomas*, (lege κορυφαιότατον) nam superlationem superlationi addere non oportet, ut supra dixit in voce κορυφαῖος. Idem docet *Phrynich.* h. v. Τελευταιότατα λέγειν, ἁμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. ἐπεὶ γὰρ ἀρχαιότατον εὗρον λεγόμενον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ᾠήθησαν καὶ τοῦτο δεῖν. ἀλλὰ σὺ τελευταῖον λέγε. BOS.

8 Τελευταιότ. δὲ ἀδοκ.] Bis tamen occurrit apud *Arrian.* Peripl. pag. 152. καὶ σχεδὸν τελευταιότατα ἐστι ταῦτα τὰ ἐμπόρια. & pag. 154. ἐν κόλπῳ τῷ τελευταιοτάτῳ. WITTER.

9 Ὡς

Οἱ μὲν Ἀττικοὶ, [1] ΤΕΛΕΥΤΩ͂Ν ἐποίησα, λέγουσι, καὶ τελευτῶσα ἐποίησε, καὶ [2] τελευτῶντες ἐποίησαν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εὐθειῶν, καὶ πασῶν τῶν αἰτιατικῶν. οἱ δὲ κοινοὶ, [3] τελευταῖον λέγουσι.

ΤΕ΄ΛΗ πληθυντικῶς, καὶ αἱ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τινῶν ἄλλων ἀρχαί. [4] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ οἶδα τὴν πρὸς Λεωνίδαν ἐπιστολὴν τῶν τελῶν. τέλη καὶ τὰ στρατιωτικὰ τάγμα-

---

9 Ὡς γὰρ κορυφαιότατον.] Primum adde τὸ, deinde scribe, κορυφ. ex A. & B. Vid. *Phrynich.* pag. 12. & ad eum *Nunnes.* τελευταῖον legitur apud *AElian.* Var. Tom II. p. 583. STOEBER.

Τὸ κορυφ fic edidi fecutus auctoritatem MSS. O. qui addunt τὸ, ut Leid. pr. ac Burm. qui diferte κορυφ. fervarunt, ut *Bos* emendari juffit, citavitque jam *Graevius* ad *Luciani* Soloec. p. 73. Et fic ipfe *Thomas* in V. cum *Phrynicho* pag. 102. De τελευταῖον eidem pag. 22. adde *Moerida.* OUDEND.

1 Τελ.] Scrib. τελευτῶν. STOEBER.

2 Τελευτῶντες ἐποίησαν.] Codd. τελευτῶντι ἐποίησεν. IDEM.

3 Τελευταῖοι λέγουσι.] Codd. A. B. & *Phavor.* τελευταῖον. IDEM.

Et hoc e MSS. Leidd. Oxon. Burm. *Phavor.* expreffi. Pro quo ineptiffime vulgo edebatur τελευταῖοι λέγουσι quod fane cum fingularis numeri verbo conftrui non poffet. *Thomae* fententia eft, Atticos adhibere participium τελευτῶν in fing. & τελευτῶντες in plurali; ubi reliqui adhibent adverbium τελευταῖον: Veriffime, quamquam & apud Atticos τελευταῖον, pro *tandem*, *denique* aliquando occurrat. quod & obfervat *H. Steph.* in Thef. *AElian.* Lib. IX. V. H. cap. 8. τελευταῖον δὲ μητραγυρτῶν &c. τὸν βίον κατέστρεψε. Sed tum tamen frequentius Attici dixerunt τὸ τελευταῖον vel τὰ τελευταῖα, quod crebro invenias. Supra ἐποίησα pro ἐποίησε in Leid. fec. Oxon. Burm. OUD.

4 Συνέσιος.] Pag. 254. C. WITTER.

Adde *Thucyd.* Lib. V. p. 347. & ibi *Duk.* Utriusque notionis exempla praebet *AEfchylus* in eadem, quae *Perfae* infcribitur, fabula: prioris quidem vf. 204. pofterioris vero vf. 47. ubi vid. Schol. STOEBER.

Ep. 113. fic paffim apud *Thucyd.* *Xenoph.* &c. *Herodoti* vero verba leguntur Lib. IX. (non ut hic VIII.) cap. 41. ubi ἂν pro ἦν. Ut autem hic *Thomas* τέλη fignificare dicit τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τάγματα, fic etiam junxere *Etym. M.* & *Suidas* τέλος, ἀρχὴ, ἢ τάξις. Sic enim lego: vulgo πρᾶξις. OUDEND.

1 Ἡρόδ.

τάγματα. [1] Ἡρόδοτος ἐν τῇ ὀγδόῃ· μεταπεμψάμενος ὧν τοὺς ταξιάρχους τῶν τελέων.

ΤΕ'ΛΟΣ οὐ μόνον [2] τὸ πλήρωμα, ἀλλὰ καὶ ἡ δαπάνη. [3] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· κακῶς τε ἡμᾶς αὐτοὺς ποιούντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν, ἰδίοις τέλεσι πλέων.

[4] ΤΕ'ΜΑΧΟΣ κρέως, ἢ ἄρτου, ἢ πλακοῦντος, οὐκ εἴποις, ἀλλὰ τόμος. τὸ γὰρ τέμαχος, [5] μόνον ἐπὶ ἰχθύος.

---

1 Ἡρόδ. ἐν ὀγδ.] Scribe: ἐνάτῃ· Ibi locus pag. 603. A. habet ὧν pro ὧν. Neutrum placet. Rectius ἂν quod est in Cod. A. ὧν habet Cod. B. STOEBER.

2 Τὸ πλήρωμα.] Schol. *Thucyd.* ad Lib. I. pag. 3. DRAKENB.

Ita intelligendus *Themist.* Orat. II. pag. 31. B. ubi de virtute morali: ὅτι τέλος αὐτῆς οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξίς ἐστι. Interpres: *finem illius non in cogitatione, sed in actione consistere.* Malim ita reddere: *eam non cogitatione, sed actione perfici.* STOEBER.

3 Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ] L. c. pag. 272. *Duk.* ubi *Scholiastes* idem plane cum Nostro sentit. Alio loco *Thucyd.* τέλος ita usurpat, ut *summam & liberam potestatem* designet, observante Cl. *Dukero* pag. 306. Cui ut assentiamus, faciunt potissimum Scholiastes *AEschyli* Perf. vs. 47. & *Moschop.* v. τέλος, apud quem & alias hujus vocis significationes reperire est: v. g. τέλος, ἡ ἑορτὴ, καὶ τελετὴ τὸ αὐτό. Scrib. τελετή. Est & τέλος *census* apud *Demosth.* adv. Timocrat. pag. 795. D. & *vectigal* ibid. unde τελώνης. STOEBER.

§. 60. *Aristidis* locum vide Tom. I. pag. 329. Ed. Angl. OUDEND.

4 Τέμαχος.] Vid. *Phrynich.* & ad eum *Nunnes.* WITTER.

Male τέμμαχος Leid. pr. uti & τομός. in utroque, Burm. & Edd. *Phrynichi* pag. 8. fine dubio vitiose. De τεμάχει illic vide, & *Jungerm.* ad *Poll.* Lib. VI. §. 47. *Xenoph.* pag. 353. Comm. ad *Arist.* Plut. 895. quo versu hic MSS. Leidd. Oxon. & Edd. R. V. dant πολύτιμα χρῆμα. Adde & *Kuster.* ad *Suidam*, citantem quoque alterum *Aristophanis* locum e Nub. vs. 338. In eo Leid. pr. καττίτιον. *Pherecrates* apud *Polluc.* Lib. VI. §. 59. τεμάχη ἐξωπτημένα. OUDEND.

Vid. *Petavius* ad *Synes.* pag. 10.

5 Μον. ἐπ. ἰχθ.] At *Philostr.* meminit quoque τεμάχη λεόντων καὶ παρδαλέων V. A. II, 6. p. 54. Idem a voce τεμάχιον non abhorruit: Legitur enim V. S. II, 5, 3.

θύ☉. [1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

[2] Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν, καὶ κρεῶν ὠπτημένων.

Διὰ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, καὶ κρεῶν, ἐδήλωσεν, ὅτι τὸ τεμαχῶν ἐπὶ ἰχθύων λέγει. δὲ πάλιν ὁ αὐτὸς σαφέστερον τοῦτο ἐδήλωσεν ἐν Νεφέλαις. λέγει γάρ·

—— —— —— εἶτ' ἀντ' αὐτῶν κατέπινον
Κεστρᾶν τεμάχη.

Εἰ δὲ [3] Συνέσιος ἐν τῷ περὶ βασιλείας εἶπε· [4] τεμάχι' ἄττα ταρίχη κρεῶν νέων ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου.

[5] ΤΕ'ΡΑ δὲ τερῶν Ἀττικοὶ, ὡς κρέα κρεῶν· τέρατα γὰρ δὲ τεράτων ἁπλῶς Ἕλληνες.

[6] ΤΕΡΑΤΕΙ'Α, ἡ θαυματοποιΐα· [7] τερθρεία δὲ, ὁ μετὰ

5, 3. pag. 574. ubi *Herode* excellenter declamante Alexander Sophista audiens exclamavit: ὦ Ἡρώδη, τεμάχιά σου ἐσμὲν οἱ Σοφισταὶ πάντες. WITT.

1 Ἀριστοφ.] Prior locus est Plut. vſ. 895. alter Nub. vſ. 338. IDEM.

2 Πολὺ χρῆμ.] Codd. A. B. πολύ τι χρ. IDEM.

3 Συνεσ.] L. c. pag. 18 C. ubi τεμάχια ἄττα. Vid. not p. 11. WITTER.

Cod. A. cum vulgata Nostri lectione facit. Cod. B. legit τεμάχιον ἄττα. STOEBER.

4 Τεμαχιάττα ταρίχη.] Corrige e contextu Synesii pag. 18. C. τεμάχια ἄττα. vel potius, ut hic in Burm. eſt, & exhibui, τεμάχι' ἄττα. Ibidem vulgo, ut hic in Leid. ſec. τεμμάχια. Idem dixit & ἱστία τεμάχια Ep. IV. p. 162. C. & τοῦ χρηστμοῦ τὸ τεμάχιον Ep. 73. pag. 220. OUDEND.

5 Τερα &c. Ἀττικοί.] Conſentit *Moeris*. Nonnunquam tamen apud Atticos quoque τέρατα, ut apud *Homerum* & reliquos, invenies. Conſule Cl. *Alberti* Gloſſ. N. T. pag. 115. *Lucian.* Lib. II. Ver. Hiſt. §. 41. τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια. IDEM.

Vid. Cel. *Alberti* ad Gloſſ. Graec. in N. F. pag. 115.

6 Τερατεία.] Senſus eſt, nomen τερατεία in eum proprie cadere, qui fallendi gratia, mira quaedam & portenti ſimilia comminiſcitur, τερθρεία autem de illo dici ſolitum, qui orationis lenociniis, & ſubtili ni-

μετὰ φλυαρείας τερατώδης λόγος.

ΤΕ-

nimium disputatione alios in errorem inducit, ita ut τερατεία in rebus, τερθρεία vero in verbis versetur. Ad prius quod attinet, tametsi constat ex *Aristophane* & *Isocrate* a *Stephano* laudatis τερατείαν pro τερθρεία interdum accipi, plerosque tamen scriptores grammatico nostro favere nullo negotio ostendi potest: e quorum numero *Lucianus* T. I. pag. 879. ὅλως δὲ ἄσπονδος, καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος ἢ Ἐπικούρῳ ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι. ibi sermo de Alexandro Pseudomanti, qui incantationibus, malisque artibus magnam sibi apud imperitam plebem nominis famam pepererat. Nec aliter intelligi debent haec *Plutarchi* Tom. II. pag. 379. τὸ μὲν γὰρ εἰς ταῦτα τὰ ζῶα τοὺς θεοὺς τὸν Τύφωνα δείσαντας μεταβάλλειν, οἷον ἀποκρύπτοντας ἑαυτοὺς σώμασιν ἴβεων, καὶ κυνῶν, καὶ ἱεράκων πᾶσαν ὑπερπέπαικε τερατείαν καὶ μυθολογίαν. quae sane manifesta sunt, ut & illa *Laërtii* pag. 162. Μενέδημος, Κωλώτου τοῦ Λαμψακηνοῦ μαθητής. οὗτος, καθά φησιν Ἱππόβοτος, εἰς τοσοῦτον τερατείας ἤλασεν, ὥστε Ἐρίννυος ἀναλαβὼν σχῆμα περιῄει λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ἅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ἀπαγγέλλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. Hinc apud *Chryst.* I. p. 732. τερατεία πλασμάτων ἀπίθανος. τερατεία itaque potius circa res, τερθρεία vero ἐπὶ λόγων. Plutarchus Tom. II. pag. 42. ταῦτα γὰρ τὰ νοσήματα πολλὴν μὲν ἐρημίαν νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν, πολλὴν δὲ τερθρείαν καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε. quo sensu *Laërt.* pag. 5. ait: περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατρίβεσθαι; & *Euseb.* Praep. p. 80. αἱ σεμνοφανεῖς καὶ σοφιστικαὶ τερθρεῖαι. ex quibus perspicuum est apud *Thomam* legi debere τερθρεία. SALLIER.

7 Τεθρεία.] L. τερθρεία. JUNIUS.

Lege τερθρεία ex *Moeride.* WITTER.

Cod. B. vulgatam tenet. Cod. A. hanc §. non agnoscit. STOEB.

Edidi τερθρεία, ex *Etym. M. Suida*, *Hesychio* & *Moeride*, τερθρεία Ἀττικῶς. τερατεία Ἑλληνικῶς. Sed errant magistri. Attici nonnumquam eo sensu τερατείαν quoque dixerunt, ut vel patet ex *Aristoph.* Nub. vs. 318. & *Luciano* de Imag. Tom. II. pag. 489. τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως & hinc frequenter τερατεύεσθαι. Pro θαυματοποιΐα idem dixit Tom. I. pag. 542. & *AElian.* Lib. VII. Anim. 27. & τερατεία ὄψεων Lib. XVI. cap. 18. OUDEND.

[1] ΤΕΤΕΥΧΕ τιμῆς, ἀδόκιμον λέγειν· τὸ δὲ τετύχηκε, [2] δόκιμον.

[3] ΤΕΤΡΗΜΕΝΟΝ, [4] οὐ τετρυπημένον. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖ. ἐπὶ τῶν [5] ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων λεγομένη.

[6] ΤΕΤΥΦΩΜΕΝΟΣ, καὶ ὁ ἀλαζὼν, καὶ ὁ ἐμβρόντητος καὶ ἔξω φρενῶν, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κεραυνωθέντος Τυφῶνος. [7] Δημοσθένης· ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δόξαιμι.

ΤΕΥΞΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχὴς ἔσομαι. τεύξοιμι, τευξόμενος, τεύξεσθαι. τὸ δὲ [8] ἐτευξάμην, ἀντὶ τοῦ κατεσκεύα-

---

1 Τέτευχε τιμῆς.] Confer *Phrynich.* pag. 174. Phot. MS. τετύχηκεν· οἷον συμβέβηκεν. Τέτευχεν δὲ ἐπὶ τετύχηκεν μέντοι γεγράφηκε Θεόπομπος. ἑτέροις δὲ βάρβαρον. In *Phavor.* additur τὸ γὰρ τέτευχεν ἀντὶ τοῦ κατεσκεύαζεν ἐστιν. Vide mox in τεύξομαι. OUDEND.

2 Δόκιμον.] Addit Cod. A. τὸ γὰρ τέτευχεν ἀντὶ τοῦ κατεσκεύασεν ἐστίν.

3 Τετρημένον.] Cod. B. τετρημμ. sic & in seq.

4 Οὐ τετρυπημένον.] *Lucianus* tamen in Dialogo Crat. & Diog. Tom. I. pag. 285. dixit: ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλεῖν. & in bis Accus. τὴν τετρυπημένην sc. ψῆφον. deinde apud *Thomam* scribe ἀνηνύτοις, non ἀνυνήτοις. sed pene exciderat *Theophrasti* locus, a quo participium illud usurpatur Hist. Plant. I. 3. cap. 8. καὶ τετρυπημένον, inquit, καὶ προσεμφερὲς τρόπον τινὰ καὶ τοῦτ' ἐστι, καὶ ταύρου κεφαλή. SALLIER.

Codd. B. τετρηπ.

5 Ἀνυνήτοις ἐπιχειρούντων.] Edidi ex MSS. Leidd. Burm. Oxon. ἀνηνύτοις i. e. ἀπεράντοις, δυσκόλοις, ἀτελέστοις, ματαίοις. V. ad *Hesych.* & *Suidam.* De Proverbio vide *Apostol.* Cent. VII. 84. *Suidam* & *Scotti* collectionem. In Vaticana Appendice I, 97. male τετρημμένον. Perperam vero damnat *Thomas* τετρυπημένον. Nam in ore erant Atticis τετρυπημέναι ψῆφοι apud *Lucian.* Tom. II. pag. 835. ubi vide Comm. Eleganter *Xenoph.* Lib. III. Ἀναβ. pag. 297. D. ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον. OUDEND.

Cod. A. & B. ἀνηνύτ.

6 Τετυφωμένος.] Vid. *Wetsteinius* ad N. F. Tom. II. pag. 329. & pag. 600.

7 Δημοσθένης.] Orat. III. in Phil. pag. 88. E. ubi δοκῶ editum. OUDEND.

8 Ἐτευξάμην.] *Hesych.* quoque exposuit ἔτυχον: sed adi illum in τεῦξαι. &c. IDEM.

I Τεῦ-

σκεδάσας. ὥστε οἱ τὸ τεῦξαι αὐτὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν γράφοντες ἁμαρτάνουσι.

ΤΕΥ'ΤΛΙΟΝ, καὶ [1] τεῦτλον, Ἀττικοὶ, οὐ σεῦτλον. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· [2] τευτλίοις μικροῖς.

ΤΕΥ῀ΧΟΣ, ἐπὶ ἀγγείου, Ἀττικοί· [3] ἐπὶ δὲ βιβλίου, Ἕλληνες.

[4] ΤΕ'ΧΝΗ κυρίως, ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι. οἷον, γραμματική, ῥητορική. ἐπιστήμη, ἡ μετὰ ἀποδείξεων. οἷον, [5] τὰ τέσσαρα μαθήματα. ἐπιτήδευμα δὲ, τὸ λόγου χηρεῦον. οἷον, χαλκευτικὴ, τεκτονική. [6] λέγονται δὲ καὶ αὗται καταχρηστικῶς τέχναι.

[7] Ἐντέχνως λέγουσι τινὲς ἀμαθῶς. σὺ δὲ, ΤΕΧΝΙΚΩ῀Σ φάθι.

ΤΕΧ-

---

1 Τεῦτλον.] *Athenaeus* Lib. VII. cap. 2. p. 370. DRAKENB.

2 Τευτλίοις μικροῖς.] Vs. 973. ubi τευτλίοισι, & in Pace vers. 1014. τεύτλοισι. *AEliano* quoque Lib. XII. An. cap. 42. τεύτλια. Adde *Moeridem, Poll.* Lib. VI. §. 59, 63. Ceterum mirabiliter pro μικροῖς in Leid. pr. exaratur ἐξηρτημένα. OUDEND.

3 Ἐπὶ δὲ βιβλίου.] *Moeris* τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον, Ἀττικῶς· τὸ δὲ βιβλίον λέγεται Ἑλληνικῶς. Sic videtur legendum pro λέγε vel λέγει. V. & *Hesych.* IDEM.

4 Τέχνη &c.] Confer *Ammonium* pag. 134. & Cl. *Valken.* Anim. Lib. III. cap. 14. Hinc τεχνικὸς simpliciter pro Grammatico vel Rhetore. Vide *Cuper.* Lib. I. Obs. cap. 11. Dein MS. Oxon. ἀποδείξεως. Mox τὰ τέσσαρα edidi e MSS. & Edd. Vett. Articulus ex editione Blank. erat elapsus. IDEM.

5 Τὰ τέσσαρα μαθήματα.] Vid. *Cuperus* Obs. Lib. I. cap. 11. aliter Schol. *Aristoph.* Plut. ait. I. sc. 2. vs. 103. DRAKENB.

Codd. A. B. & Rom. τὰ τέσσερ.

6 Λέγονται.] *Lucian.* Somn. pag. 2. DRAKENB.

7 Ἐντέχνως.] *Phrynichus* a *Lysia* usurpatum testatur: sed hocce adverbium parum felicibus auspiciis natum, paucos qui eo uti velint reperit: e quorum numero *Longus* Past. pag. 113. ὡς δὲ ἐκαθέσθη, καὶ ἐφίλησε, καὶ κατεκλίθη, μαθοῦσα ἐνεργεῖν δυνάμενον, καὶ σφριγῶντα, ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ πλευρὰν κατακλίσεως ἀνίστησι, αὐτὴν δὲ ὑποστορέσασα ἐντέχνως, εἰς τὴν τέως ζητουμένην ὁδὸν ἦγε. SALLIER.

Nequaquam tamen damnat *Pollux* Lib. IV. §. 24. Synonyma proponens τεχνικῶς, ἐντέχνως, ἀτέχνως. Neque *Phrynichus*

[1] ΤΕΧΝΗ'ΣΑΣΘΑΙ, τὸ μετὰ τέχνης τὶ κατασκευάζαι· τεχνάσασθαι δὲ, τὸ κακουργῆσαι. [2] καὶ τέχνημα, τὸ

---

chus ausus est hoc proscribere pag. 152. ἐντέχνως πάνυ αἰτιῶνται, καὶ φασὶ τεχνικῶς δεῖ λέγειν· ἀλλὰ καὶ Λυσίαν εἰρηκότα ἐντέχνως παραιτοῦνται. Non veritus etiam est *AElianus* Lib. VI. An. cap. 43. scribere, τοὺς χηραμοὺς διατειχίζουσι, καὶ μάλα ἐντέχνως. Derivatur enim ab optima voce ἔντεχνος apud *Platonem*, & *Lucian.* de Merc. Cond. T. I. p. 662. OUDEND.

1 Τεχνίσασθαι.] Sensus est verbum τεχνίζομαι in bonam partem accipi, τεχνάζομαι in malam, sed prioris, ut jam antea animadversum est, nullum exemplum occurrit: attamen ita disputat *Thomas*, ut de voce in veterum scriptis obvia loqui voluisse videatur, quam ob rem τεχνίσασθαι in τεχνάσασθαι mutari debere suspicamur: τεχνήσασθαι autem fit a τεχνάομαι, quod plerumque significat, *arte adhibita, neque nocendi animo aliquid conficio.* Addimus plerumque; aliquando enim, tametsi *Thoma* aliter sentiente, τεχνάομαι, ut & τεχνάζομαι est dolos ad aliorum perniciem instruo, idque nonnullis Graecorum scriptorum locis in lexicis ostenditur, quibus *Lucianum* adjungere abs re non erit Pseudom. pag. 890. in Charid. pag. 1043. τεχνάζω de illo dicitur qui, artem exercet: τέχνη μὲν, inquit, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ' ἐνθυμήθητι ὦ Μενέκρατες τὸν τῆς τραγῳδίας ὑποκριτὴν, ὡς ἰσθμοῖ ἀπέθανεν· ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες. Sed ea significatio admodum rara, etenim verbum, de quo controversia, in illos semper fere cadit, qui malis artibus utuntur, ut aliis damnum inferant: optime igitur *Isaeus*, & magis ex usu pag. 540. ait. τοιαῦτα μέν τοι καινῇ ἐπ' ἐμοὶ τεχνάζουσιν. SALLIER.

Codd. A. B. τεχνησ. STOEB.

Sic emendavi hoc verbum jubentibus MSS. Leidd. Burm. Oxon. item *Phavorino* & *Herodiano* idem discrimen faciente p. 216. ubi vide *Nunnes.* Prave τεχνίσασθαι Edd. hucusque circumtulerunt. Pro τεχνάσασθαι δὲ, (quod a τεχνάζομαι, ut alterum a τεχνάομαι, formatur) in *Phavorino* legas καὶ τεχνήσασθαι contra *Herodiani* & *Thomae* ac Schol. *Arist.* ad Plut. vers. 160. mentem, quamvis haud semper veram. Nam & τεχνάομαι & ἐπιτεχνάομαι in malam partem & τεχνάζομαι in bonam occurrit. De substantivis τέχνημα & τεχνασμα egit quoque *Ammonius* pag. 135. OUDEND.

2 Καὶ τέχνημα.] Ita quoque *Ammonius*, minus recte uterque, nam Graeci veteres nullum inter

τὸ ἀπὸ τέχνης· τέχνασμα δὲ, τὸ κακούργημα.

ΤΗ'ΜΕΡΟΝ Ἀττικοὶ, [1] οὐ σήμερον. τὸ δὲ τήμερον εἶναι, καὶ [2] τὸ τήμερον ἔχον, κρεῖττω ἢ τὸ νῦν εἶναι, καὶ τὸ νῦν ἔχον. [3] Ἀριστείδης ἔν τινι τῶν ἱερῶν· [4] τὸ τήμερον εἶναι ἀλυσία καὶ ἔμετος, μετὰ ῥαστώνης.

ΤΙ' διαφέρει, κάλλιον λέγειν, ἢ τίνι διαφέρει. καθὰ καὶ Δη-

---

ter τέχνημα, & τέχνασμα discrimen statuunt. dicuntur enim & de dolo & de opere. sed emendandus *Ammonius* in voce τεχνίτης, ait quippe: τεχνίτης καὶ βάναυσος διαφέρει. τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινὸς τέχνης ἔμπειρος καθεστώς. βάναυσος δὲ ὁ διὰ λόγου τινὸς ἐπιτηδεύματος. pro διὰ λόγου lege ἀλόγου. SALLIER.

1 Σὺ σήμερον.] *Demosth.* de Coron. p. 473. E. DRAKENB.

Athenagoras Atticae dialecti observantissimus σήμερον maluit Leg. pro Christ. pag. 11. Rectius *Synesius* de Regn. pag. 20. B. conf. *Wetsteinius* ad N. F. Tom. II. pag. 624. *Alciphron* Lib. I. ep. I. χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τοτήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσεν. In quibus verbis explicandis praeter *Berglerum* desudarunt Cl. *Majus* in Hist. Crit. Reipubl. Liter. Tom. XI. pag. 141. vir Doct. in Miscell. Obs. Nov. Tom. I. pag. 71. & egregius *Ger. Horreus* Animadv. Lib. I. cap. XI. pag. 49. nullus tamen eorum observavit, unde hanc phrasin sumserit *Alciphron*, quam derivavit ex *Homeri* Odyss. E. vs. 451.

——— ὁ δὲ (ποταμὸς) αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα,
Πρόσθε δὲ οἱ ποίησε γαλήνην κ. τ. λ.

Ubi pro ποίησε, quod merum est glossema, vera lectio ex *Alciphrone* est revocanda. Ceterum hypallagen huic similem habes apud *Theophylact.* Simoc. Quaest. Phys. pag. 11. ἐντεῦθεν ἐπιγελᾷ γαλήνην ἡ θάλαττα.

2 Καὶ τὸ τημ.] Cod. A. hic σημ.

3 Ἀρισ.] L. c. p. 167. ubi τήμερον. Non abs re erit huc referre, quae *Luciani Interpres* annotavit in de Judic. Vocal. Tom. I. pag. 47. *Graev.* Λυσίμαχος] οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τοῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα καταδαμήσαι (leg. σας) εἰπεῖν καὶ τήμερον. WITTER.

Uterque Codex noster in loco *Aristidis* τημ. legit. STOEB.

4 Τὸ τήμερον εἶναι.] Contra quod ipse praecipit cum reliquis Grammaticis *Thomas*, ediderunt in citato *Aristidis* exemplo σήμερον; sed auctoribus MSS. Burm. Leidd. Oxon. exhibui τημ. ut in Edd. ipsius Tom. I. pag. 275. OUDEND.

Δημοσθένης [1] ἐν τῷ περὶ στεφάνου· τί δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει.

ΤΙ' τις ἂν εἴποι, οἱ δόκιμοι· τὸ ὅ, τί ἂν τις εἴποι, κοινόν.

[2] ΤΙ'ΘΗΝ λέγουσι τὴν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μητέρα, ἀπ.

---

[1] Ἐν τῷ περὶ στεφάνου.] Κατὰ Ἀνδροτίωνος pag. 707. B. & κατὰ Τιμοκράτους pag. 398. in f. Eadem exhibent in vulgaribus Edd. *Phrynichi* p. 174. OUDEND.

[2] Τίθην.] L. τίτθην. JUNIUS.

Postquam explicuit *Thomas* hanc vocem, agit pag. seq. de voce πάππος, h. v. ὁ μέν τοι τοῦ πατρὸς πατὴρ οὐ μόνον πάππος, ἀλλὰ καὶ πάτρως λέγεται. dein exemplo ex *Herodoto* prolato, ubi Stesagoras dicitur educatus fuisse παρὰ τῷ πάτρῳ Μιλτιάδῃ, subjungit ἤγουν τῷ πάππῳ· πατὴρ γὰρ τοῦ Κίμωνος ὁ Μιλτιάδης. Erravit hic vehementer *Thomas*, uti dudum docuere Viri eruditi, *Paul. Leopard.* Emend. VII, 20. & *Jan. Rutgers.* Var. Lect. I, 8. Nam pater Cimonis ejus, de quo ibi meminit *Herodotus*, non fuit Miltiades vocatus, sed Stesagoras. Recte *Valla* vertit haec *Herodoti* verba: παρὰ τῷ πάτρῳ Μιλτιάδῃ: *apud patruum Miltiadem.* BOS.

Grammatici pene omnes τήθην efferre solent, neque aliter ab Atticis scriptum videtur, etiam cum de amita, vel matertera sermo est: testis *Andocides* pag. 237. ταύτῃ δὲ συνοικῶν, βούλεται τὴν Ἐπιλύκου θυγατέρα λαβεῖν, ἵν' ἐξελάσῃ τὴν τήθην ἡ θυγατριδῆ. testis & *Isaeus:* nec defuere, qui vocem τηθὶς usurpare eo sensu maluerunt: ita *Philo* pag. 602. ὧν χάριν πολλὰς καὶ ἄλλας ὁμιλίας ἐκώλυσε, προστάξας μὴ θυγατριδῆν, μὴ τηθίδα προσιέναι πατρὸς ἢ μητρός. *Philoni* accedit *Josephus* p. 95. ὁμοίως δὲ καὶ πατρὸς συνεῖναι γαμετῇ, καὶ τήθαις, καὶ ἀδελφαῖς, καὶ παίδων γυναιξὶ, ὡς ἔκφαυλον ἔχον τὴν ἀδικίαν μεμίσηκεν. Quae cum ita sint, emendandus fortasse *Thomas*, apud quem legitur τίθη & τιθίς. SALLIER.

Legendum omnino puto τήθην ex *Suida* & *Phavor.* tametsi *Hesych.* priorem maxime tueri videtur. Conf. *Hellad.* apud *Phot.* B. G. pag. 1579. & Notas ad *Phrynich.* Exemplis a Cl. *Sallierio* proditis addimus geminum ex *Aristoph.* Acharn. vs. 49. & Lysistr. vs. 549. & ibi *Schol.* STOEBER.

Hoc servant constanter MSS. Legas & in MS. Reg. *Herodiani* Τίθη, ἡ μάμμη· τίτθη ἡ βυζάστρια· τιθήνη ἡ τροφός. Non ausim idcirco adsentiri illis, qui τήθην praeferunt. Consule omnino viros doctos ad *Poll.* Lib. III. §. 17. & seqq. *Ammon.* pag. 135.

[1] ἀλλ' οὐ μάμμην. οὐδεὶς γὰρ τῶν ἀρχαίων εἶπε. μᾶλλον μὲν οὖν τὴν μητέρα [2] τινὲς αὐτῶν μάμμην καὶ μάμμιον ἐκάλεσαν. σὺ δὲ μητέρα λέγε. τὴν δέ γε τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφὴν, [3] τιθίδα φασίν. ἐδήλωσε δὲ Λιβάνιος ἀμφότερα ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπολογίᾳ, λέγων περὶ τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος θυγατρός· [4] τρόπων ἤσκησεν ἀρετὴν, καὶ πότερον τὴν τίθην, ἢ τὴν τιθίδα μεμίμηται. ἤγουν, τὴν μάμμην αὐτῆς, τὴν Ἀερόπην δηλαδὴ, ἢ τὴν [5] Λήδαν ἢ τὴν θείαν αὐτῆς Ἑλένην, τὴν τῆς μητρὸς ἀδελφὴν δηλονότι. ἀλλαχοῦ μέντοι τὴν προμάμμην διὰ τῆς τιθίδος, ὃ αὐτὸς ἐμφαίνει Λιβάνιος· τὸν δὲ τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης πατέρα, ἐπίπαππον λέγει, ὡς ἐν τῇ περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ. καὶ [6] λέγει τίθας, καὶ τιθίδας, καὶ πάππους, καὶ ἐπι-

---

135. 138. *Phrynichum* pag. 52. &c. ceterosque Grammaticos. Apud *Libanium* Ep. 545. τὴν τίτθην; sed Epist. 232 τὴν τήθην: ubi, & in Anecd. Graec. Tom. III. pag. 270. videatur *Wolfius*. Mox in Leid. pr. ἀλλ' οὐ μάμμην οὐδεὶς τ. ἀρ. εἶπε. OUDEND.

1 Ἀλλ' οὐ μάμμην.] Parum Attice igitur locutus est *Philo*, apud quem ea vox occurrit pag. 601. γήρως δὲ καὶ μητρὸς αἰδῶ μὴ λαμβάνειν, τὸν αὐτὸν τῆς αὐτῆς υἱὸν καὶ ἄνδρα γενέσθαι, καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν νῦν μητέρα, καὶ γυναῖκα, καὶ τοὺς ἄμφοιν παῖδας, τοῦ μὲν πατρὸς ἀδελφοὺς, υἱωνοὺς δὲ τῆς μητρός. καὶ τὴν μὲν ὧν ἔτεκε μητέρα καὶ μάμμην. Hanc quoque legas apud *Josephum* pag. 351. & *Plutarchum* Tom. I. pag. 704. qui tamen damnandi non sunt, si quod ajunt *Suidas* & *Photius* exemplis stabiliri posset, nimirum vocem μαμμία ab Atticis usurpatam. SALLIER.

2 Τινὸς αὐτῶν.] Forte τινές. NORMANN.

Et sic MSS. Leidd. Oxon. Quod reposui. OUDEND.

3 Τιθίδα.] *Heins.* τηθίδα. & infra. Variant Edd. *Ammonii*. Mox etiam ut alibi, & in *Libanii* Edd. exaratur in Leid. sec. διὰ τῆς τιτθίδος. OUDEND.

4 Τρόπων &c.] Tom. I. pag. 243. B. in Leid. sec. Ed. Rom. τρόπον. IDEM.

5 Λύδαν.] Cod. A. B & Vulgatae *Liban.* Tom. I. pag. 269. A. habent Λήδ. STOEBER.

Λήδ. MSS. Leidd. Oxon. Burm. ut debent. Vulgo perperam Λύδαν. & mox μέν τοι ex iisdem dedi pro μὲν. OUDEND.

6 Λέγει τίθας καὶ τιθίδας.] Hinc corrigendus est *Libanius* Tom. I. pag. 305. f. ibi enim vulgo editur λέγει τοι ὡς τιτθίδας Pro καὶ εἰς ibidem εἶτα εἰς. IDEM.

I Τίτθη

ἐπιπάππους, καὶ εἰς εἰκοστὸν καὶ τριακοστὸν ἀναβαίνῃ πρόγονον. τινὲς δὲ οἴονται ἐπίπαππον λέγεσθαι, καὶ τὸν τοῦ πάππου ἀδελφόν. [1] τίτθη δὲ λέγεται, ἡ μαστὸν παρέχουσα. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· τοὺς τοιούτους λόγους καὶ μύθους ταῖς τίτθαις ἄμεινον παριέναι τοῖς παιδαρίοις, ἐπειδὰν ὕπνου δέωνται, διηγεῖσθαι. τροφὸς δὲ [2] καὶ τιθηνὸς, ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδὸς, μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν. [3] ὁ μέντοι τοῦ πατρὸς πατὴρ οὐ μόνον πάππος, ἀλλὰ καὶ πάτρως λέγεται. [4] Λιβάνιος [5] ἐν τῇ, δικάζεται Ποσειδῶν Ἄρει ὑπὲρ Ἁλιρροθίου, μελέτῃ· πάντως οὐκ ἔμελλες ἐρυθριάσειν Ἁλιρροθίου κηδεστὴς καλούμενος· οὐ δέ γε πάτρως ἐκ τῶν τούτου φύντων. ἤτοι πάππος τῶν τούτου υἱέων. καὶ [6] Ἡρόδοτος· ὁ μὲν δὴ πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι Στησαγόρης ἦν τηνικαῦτα παρὰ τῷ πάτρῳ Μιλτιάδῃ τρεφόμενος. ἤγουν, τῷ πάππῳ. πατὴρ γὰρ τοῦ Κίμωνος ὁ Μιλτιάδης. οὐ μόνον δὲ ὁ πάππος πάτρως λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῦ πατρὸς ἀδελφός.

---

1 Τίτθη δὲ λέγ.] In *Ammonio* τιτθὴ edidit Cl. *Valken.* Adi ceteros Grammaticos. *Aristidis* verba inveniuntur Tom. II. pag. 356. in f. ubi δέηνται editur. δέωνται scripsi fide MSS. Leidd. & Burm. vulgo hic δέονται. OUDEND.

2 Καὶ τιθηνὸς.] Apud *Eurip.* τιθήνη Hec. vs. 281. STOEBER.

3 Ὁ μέντοι.] *Leopardus* Emend. Lib. VII. cap. 20. *J. Rutgersius* Var. Lect. Lib. I. cap. 9. πάππος pro avo ponitur apud *Lysiam* Orat. VII. pag. 298. DRAKENB.

4 Λιβ. ἐν τῇ, δικαζ.] Cod. B. τοῦ δικαζ. Locus est Tom. I. pag. 545. B. ubi ἐρυθριάσειν, Ἀλλιερρ. κηδ. STOEBER.

5 Ἐν τῇ, δικάζεται &c.] MSS. Leidd. Burm. Edd. Vett. τῇ, τοῦ δικάζεται. Verba *Libanii* leguntur Tom. I. pag. 545. B. ubi vulgo πατὴρ vel πατρός. Sed πάτρως e nostro jam correxit *Rutgers.* Lib. I. Var. L. p. 34. agens quoque de *Herodoti* loco Lib. VI. §. 103. per *Thomam* non intellecto. Confer *Herodoti* cap. 34. Alter *Herodoti* locus est Lib. VII. cap. 10. ubi, ut C. XI. Lib. IV. cap. 83. & alibi Ὑστάσπεος. OUDEND.

6 Ἡροδ.] Lib. VI. p. 419. WITTER.

Cod. ibi legit Στησαγόρος. STOEBER.

1 Ὁ

φός. καὶ [1] ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος μάρτυς· Ἀρτάβανος ὁ Ὑστάσπεω πάτρως ἐὼν Ξέρξῃ. ὁ γὰρ Ὑστάσπης υἱοὺς εἶχε τόν τε τοῦ Ξέρξου πατέρα Δαρεῖον, καὶ τὸν Ἀρτάβανον. ὡσαύτως καὶ μήτρως οὐ μόνον ὁ τῆς μητρὸς πατὴρ, ἀλλὰ καὶ ὁ ταύτης ἀδελφός. πάτρων δὲ, ὁ τοῦ νῦν ἀπελευθέρου [2] δεσπόσας. [3] ἔτι γε μὴν ἀνεψιὸς, ὁ ἐξάδελφος. [4] καὶ αὐτανέψιος, ὁ πρωτεξάδελφος· καὶ ἐξανέψιος, ὁ ἐξαδέλφου υἱός. ἀδελφιδοῦς δὲ, ὁ ἀδελφόπαις. πρόγονοι καὶ οἱ ἄνω τοῦ γένους. οἷον, πρόπαππος, καὶ οἱ ἀνώτερω. καὶ δὴ καὶ οἱ ἐκ προϋπαρχούσης τινὶ γυναικὸς παῖδες, [5] τῆς ὕστερον ληφθείσης πρόγονοι λέγονται. [6] ἔκγονος, ὁ υἱός· ἔγγο-

---

1 Ὁ αὐτ. Ἡροδ.] Lib. VII. pag. 440. ubi ὑςάσπεος. ita & alibi p. 215. E. Conf. *Laërt.* p. 240. A. ubi ὑςάσπεω. STOEBER.

2 Δεσπόσας] In Leid. pr. est δεσπώσας, frustra. Sed malim cum Cel. *Hemsterhusio* πάτρων δὲ νῦν, ὁ τοῦ ἀπ. Est enim πάτρων vox recentior, e Latina *Patronus*; de qua adi *Du Cangium* in Glossario, *Fabretti* Inscr. pag. 755. *Wesseling.* ad *Diod.* Sicul. Tom II. pag. 576. ὁ καὶ πάτρων γεγονώς. OUDEND.

3 Ἔτι γε μὴν.] Codd. A. B. Rom. μὴν. Conf. *Phrynich.* v. ἐξάδελφος. STOEBER.

MSS. & Edd. Vett. μὴν. Quod mutari necesse non fuerat. De hisce autem vide ad *Poll.* Lib. III. §. 28. *Phrynichum* pag. 132. OUDEND.

4 Καὶ αὐταν] Lege ἀνταν. ex Codd. A. B. & *Phavor.* mox ἐξανεψιός iisdem monentibus. STOEBER.

5 Τῆς ὕστερον ληφθείσης.] F. τῇ ὕ. ληφθείσῃ. WOLF.

Ληφθείσης apud *Phavor.* V. πρόγονοι. Prave omnino. Nisi exciderit ὑπὸ, accedo *Wolfianae* conjecturae, quam confirmat egregie *Pollux* Lib. III. §. 26. ὁ δὲ πρὸ τοῦ γάμου τούτου ἐκ προτέρου δὲ γεννηθεὶς πρόγονος· ὥσπερ εἰ καὶ γυναῖκα τις ἀγάγοιτο, ἔχουσαν υἱὸν ἢ θυγατέρα, ἐκ προτέρου γάμου καὶ τούτῳ πρόγονος· παῖς τε καὶ ἡ παῖς ὥσπερ οὗτος ἐκείνοις ἐπιπάτωρ. Pessime vero vulgo distinguebatur post ληφθείσης, jungendo παῖδες τῆς ὑ. λ. &c. OUD.

6 Ἔκγονος ὁ υἱός· ἔγγονος δέ.] Rursus ita MSS. vulgo ἔκγονος δὲ &c. Haec autem bina composita millies a librariis inter sese confunduntur, & utraque de filiis & nepotibus, sive subole capi videntur. Consule Cl. *D'Orvillium*, & quos laudavit, ad Chariton. pag. 209. Iis addi possent innumera. Sed brevitati studens mitto. Non possum tamen non addere exem-

plum

ἔγγονος δὲ, ὁ υἱοῦ ἢ θυγατρὸς υἱός· καὶ ἐγγόνη, ἡ τούτων θυγάτηρ. κυρίως δὲ, θυγατριδοῦς μὲν ὁ τῆς θυγατρὸς υἱός· καὶ [1] θυγατριδῆ, ἡ ταύτης θυγάτηρ. υἱωνὸς δὲ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός· καὶ υἱωνὴ, ἡ τοῦ υἱοῦ θυγάτηρ. ἔστι δὲ κρεῖττον [2] υἱϊδοῦς καὶ υἱϊδῆ λέγειν, ὥσπερ καὶ ἀδελφιδοῦς ὁ ἀδελφοῦ υἱὸς, καὶ ἀδελφιδὴ ἡ ἀδελφοῦ θυγάτηρ. φυσικὸς υἱὸς, ὁ ἐκ πορνείας [3] γεγονώς τινι· ᾧ ἐναντίον ὁ γνήσιος· ᾧ πάλιν ἐναντίον [4] ὁ νόθος, ὃν λέγουσιν [5] υἱόθετον. κηδεστὴς καὶ ὁ πενθερὸς, καὶ ὁ γαμβρός. ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ γυναικάδελφος. ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Εὐριπίδου [6] ἐν Ἑκάβῃ.

Τοῦ-

---

plum e Smyrnensi Inscript. I. ex qua Illustr. *Boubierius* exhibuit ΤΩ ΤΕΚΝΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΚΓΟΝΟΙΣ: Sed In parvis litteris dedit ἐγγόνοις. In aliis earum vocum significationibus clarior adparet distinctio. Ex. Gr. ἔκγονοι τῆς χώρας vel πόλεως sunt *oriundi e regione vel urbe*, ἔγγονοι, *qui illic nati eam incolunt.* Hinc forsan non male posset statui, ἔγγονον dici *de foetu* aut *semine*, & prole futura quidem, sed *nondum* creata; ἔκγονον de filio filiave, nec non tota subole. Oudend.

1 Θυγατριδῆ.] Cod. A. & Rom. δῆ. Mox: ἀδελφιδῆ. Rom. minus recte. Stoeber.

2 Υἱϊδοῦς.] Ita e MS. edi quoque debuerat in *Moeride* non υἱδὸς. licet ita circumferatur in *Hesychio.* Sed *Suidae* & *Polluci* Lib. III. §. 17. υἱϊδοῦς, ὁ υἱοῦ υἱὸς ἔγγονος. Oudend.

3 Γεγων.] Scribe γεγον. Stoeb.

4 Ὁ νόθος, ὃν λέγουσιν υἱόθετον.] Vix mihi persuadere possum, tam turpiter errare potuisse *Thomam.* Quis enim unquam *adoptivum* filium, seu υἱὸν θετὸν vocavit νόθον *spurium*, ἐκ παλλακῆς ἢ ξένης? Uterque quidem est μὴ γνήσιος: Sed diversis rationibus, quae cuivis notissimae sunt. Quare forsan scripsit *Thomas* ὁ νόθος, καὶ vel ἢ ὃν λέγ. clarissimo sensu. Τοῖς γνησίοις enim oppositi sunt οἱ νόθοι vel οἱ θετοί. Praeterea quis una voce υἱόθετον dixerit, nescio; licet υἱοθετεῖν & υἱοθεσία in usu fuerint. Hinc sine dubio *Heinsius* margini adleverat υἱὸν θετὸν, uti ceteri vocant. Vitiosissime quoque excusum erat in Ed. Blank. γεγωνὼς pro γεγονὼς. Oudend.

5 Ὑιόθετον.] Scribe υἱοθετὸν ex A. & B. Stoeber.

6 Ἐν Ἑκάβ.] Vers. 834. Codd. A. B. pro καλῶς legunt εὖ. post, δρῶν τ' Cod. B. Idem.

1 Κα-

Τῶν [1] καλῶς δρῶν, οὐδὲ κηδεςὴν σέθεν,
Δράσεις. —— —— —— ——

Ὁ γὰρ Πολύδωρος ἀδελφὸς ἦν Κασάνδρας, ἣ Ἀγαμέμνων [2] ἐχρῆτο.

ΤΙ´ΚΤΕΙΝ κυρίως ἐπὶ γυναικῶν· τὸ δὲ γεννᾷν, ἐπὶ ἀνδρῶν. [3] ὅθεν καὶ γεννήτωρ καὶ [4] γενέτης ὁ πατὴρ. Ὅμηρος δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς τῷ τίκτειν ἐνίοτε χρῆται. ὡς ἔχει τὸ, [5] ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. καὶ τὸ, τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων.

ΤΙ´ΛΛΩ ἐνεργητικῶς, τὸ ἀνασπῶ· τίλλομαι δὲ παθητικῶς, καὶ τὸ ἀνασπῶ καὶ τὸ ἀνασπῶμαι. Λουκιανὸς [6] ἐν τῷ ὄνειρος, ἢ [7] ἀλεκτρυών· τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας;

---

1 Καλῶς δρῶν.] Verf. 834. MSS. & Edd R. V. εὖ δρῶν, & feq. verfu MSS. εὖ δράσεις. V. fupra v. κηδεςὴν. Poft ἐχρῆτο in MS. Oxon. additur ἐςὶ δὲ κηδεςὴς, ὁ ἁπλῶς συγγενής· ut *Hefychio* κηδεςαὶ &c. καὶ συγγενεῖς καταχρηςικῶς. Adde *Poll.* III. §. 30. OUDEND.

2 Ἐχρῆτο.] Addit Cod. A. ἐςὶ δὲ καὶ κηδεςὴς ὁ ἁπλῶς συγγενής. STOEBER.

3 Ὅθεν γεννήτωρ καὶ γενέτης.] Codd. A. B. & Rom. ὅθεν καὶ γενν. IDEM.

Geminavi copulam fide MSS & Edd. Vett. ac *Phavor.* femel poft ὅθεν ejecerat Blank. Supra γυναικὸς & ἀνδρὸς in Leid. pr. Burm. & *Phav.* Dein γεννήτης Leid. pr. De τοῖς τίκτειν καὶ γεννᾷν vide quoque pag. 187. *Mich. Roffal* Obf. de Chrefto cap, 17. *Homeri* loca funt Il. β. 741. ubi τὸν & Il. φ. 188. unde emenda τίκτε. OUDEND.

4 Γενέτης.] *Mofchop.* γεννέτης, quem confer. STOEBER.

5 Ὃν ἀθαν.] Vid. *Viger.* de Idiotism. cap. 5. Sect. 5. § 1. DRAKENB.

Vid. *Homer.* Boeot. vf. 248. ubi pro ὃν eft τόν. Conf. Iliad. ξ. vf. 434. alter locus eft Iliad. φ. vf. 188. ubi τίκτε. WITTER.

Codd. A. B. cum vulgata confentiunt. Apud *Eurip.* φυτεύειν de patre, τίκτειν de matre legitur, Oreft. vf. 551. STOEBER.

6 Ἐν τῷ ὄνειρος.] Tom. II. pag. 746. ex quo interrogationis addidi figna. Alter locus habetur pag. 727. παρέχει hic Leid. fec. Tertius eft Tom. III. pag. 330. Quartus eft Tom. II. pag. 929. Conftat inter doctos,

τίλας; ὁ αὐτὸς [1] ἐν τῷ αὐτῷ· ἐὰν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ. ὁ αὐτὸς αὖθις, ἐν τῷ περὶ [2] τῆς Περεγρίνου τελευτῆς· καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἕλκειν. καὶ ἐν τῷ [3] περὶ τοῦ πένθους· παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην.

[4] ΤΙΜΗ´ΣΕΤΑΙ, οὐ τιμηθήσεται.

ΤΙ-

τίλλειν τὰς τρίχας *alterius*, & τίλλεσθαι τὰς τρίχας *ſuas* ſignificare. ſive τίλλειν τὰς τρίχας ἑαυτοῦ, ut in Cebetis Tab. pag. 23. Ed. Gr. OUDEND.

7 Ἀλεκτρ.] *Luc.* Tom. II. pag. 183. *Graev.* ita diſtingue τί τοῦτο; mox, pro ἀπεὶλ. Cod. A. ἀπειλ. STOEBER.

1 Ἐν τῷ αὐτῷ] L. c. p. 178.

2 Τῆς Περεγρ. τελ.] Tom. II. pag. 563.

3 Περὶ τοῦ πένθους.] Tom. II. pag. 304.

4 Τιμήσεται.] Ductum ex *Sophoclis* Antig. vſ. 216. —— ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται· interpretatio verſibus interjecta, in C. MS. τιμηθήσεται· ut *Schol.* ad Oed. in Col. vſ. 574. δηλώσεται ἀντὶ τοῦ δηλωθήσεται· & *Thucyd.* p. 155, 59. τιμήσονται ἀντὶ τοῦ τιμηθήσονται· ubi vide *Duker.* Idem apud *Plat.* Hipp. Maj. p. 1247. B. *Lucian.* in Hermot. p. 609. A. & *Strab.* XVI. pag. 1076. C. ὑπολαβεῖν ἑαυτὸν τιμήσεσθαι κρατήσαντα· mireris *Caſaubonum* adpoſuiſſe: *Lego* τιμηθήσεσθαι· Pari modo *Xenoph.* Oecon. pag. 492, 38. ὅπως χαριζομένη τι ἡμῖν, ὑφ' ἡμῶν ἀντιτιμήσεται. Quare tum in hoc, tum multis aliis in verbis talem futuri medii uſum Atticis placuiſſe ſatis conſtat: ſed inverecundum eſt, quantumvis *Moeris* adſentiatur, alterum, altero damnato, ſolum probaſſe: ſaepius utramque formam in ejusdem orationis curſu Attici uſurpant; ut *Plat.* De Rep. II. pag. 594. B. μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται, ἐκκαυθήσεται (ſive, ut Veterum plures legerunt, ἐκκοπήσεται) τὼ ὀφθαλμὼ —— ἀνασχινδυλευθήσεται· in Hipparch. pag. 512. A. Σ. Βλαβήσεσθαι δὲ λέγεις ζημιώσεσθαι, ἢ ἄλλό τι; Ι. Οὐκ· ἀλλὰ ζημιωθήσεσθαι λέγω. Nonnunquam a librariis priſtina forma fuit mutata, quemadmodum intelligi poteſt ex *Thucyd.* I. pag. 54. vſ. 19. ubi merito *Dukerus*, Codd. optimorum lectionem ἀντιπαρασκευασόμεθα pro ἀντιπαρασκευασθησόμεθα minime rejiciendam arbitratur: eundem vide ad p. 460, 89. & exemplorum numerum apud *Kuſter.* de V. M. p. 161. Haud levi Veterum ſcriptorum familiaritate eſt opus, ut quis dignoſcat, quibus in verbis rarius aut nunquam, in quibus crebrius hic uſus frequentetur: veluti minus obvium erit διδαξόμεσθα *Sophoclis* in

Antig.

ΤΙΜΩ̃ οὐ μόνον τὸ δοξάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ τιμωρείαν ἐπιτίθημί τινι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· φυγῆς αὐτῷ τιμῆσαν [2] τὸ Περσικόν. [3] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· [4] τιμᾷν αὐτῷ τῶν ἐσχάτων, εἴ τις ἐξελέγξειεν. ἐξ οὗ καὶ τίμημα ἡ τιμωρεία. ὁ αὐτὸς ἐν ἐπιστολῇ τῇ, πρότερον μὲν ἐθαύμαζον· ἄλλως δ', [5] ὅτι τὸ μὲν τίμημα τηρεῖν ἂν ἔχοι· τῆς δὲ ἔξω τῆς αἰτίας ἀφιέναι. τιμῶμαι δὲ παθητικῶς, καὶ ἐπὶ ἐνεργητικῆς σημασίας, καὶ ἐπὶ παθητικῆς. [6] Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· τιμᾶται δέ μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ. ἢ μὴ πάθω τοῦτο, οὗ Μελιτός μοι τιμᾶ-

---

Antig. vſ. 737. pro διδαχθησόμεσθα· ἔξεισι φόνῳ, quod in *Eurip.* Or. vſ. 515. minime ſollicitandum videtur: ἀπειλαῖς καὶ φόβῳ συνέχομαι *Demoſth.* Ep. III. pag. 201. A. quem imitatur *Ariſtid.* Tom. I. pag. 520. B. Interpretem feſellit apud *Theocrit.* Eid. XXVIII, 6. Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἴδων ——— ſenſus enim eſt: *ut laetitiae fructum capiam ex obtutu hoſpitis mei.* In *Antiphonte* p. 119. vſ. 52. pro ἀπολύεσθε malo facilius ἀπολύσεσθε, quam cum *H. Stephano* ἀπολυθήσεσθε. HEMSTERH.

Sic quoque *Moeris.* Similia ſupra aliquoties recenſuit *Thomas.* OUDEND.

1 Ἀριστ.] L. c. p. 8. ubi: αὐτῷ φυγῆς τιμῆσαν ἀπῆλθε τὸ δωρικόν. WITTER.

Idem Plat. II. pag. 250. fin. Jebb. θανάτου γὰρ ἐτίμησαν αὐτῷ. STOEBER.

2 Τὸ Περσικὸν.] Immo τὸ Δωρικὸν, ut in *Ariſtide* Tom. I. p. 120. Videtur rurſus eſſe μνήμης ἁμάρτημα. Primus *Libanii* locus eſt Ep. 662. ubi Scholion Cod. Vaticani eadem adlevit, quae hic ſcripſit *Thomas*, & ex illo *Phavorinus.* V. *Wolfium*, *Thomae* tamen non memorem. Ibidem e noſtro repone ἐξελέγξειεν. Sicut contra ex illius Ep. 20. & MSS. Leidd. Burm. hic edi curavi, ὅτι τὸ μὲν τίμημα. Articulus aberat ab Edd. OUD.

3 Λιβαν.] Lib. I. pag. 469. ubi: τιμᾷν αὐτῷ τῶν ἐσχάτων, ἑτοίμως ἐστὶν ὑπομένειν. *Scholion.* STOEBER.

4 Τιμᾷν.] Τιμωρίαν ἐπιτιθέναι. WITTER.

5 Ὅτι μὲν τίμημα.] Codd. A. & B. ſic: ὅτι τὸ μὲν τιμ.

6 Πλάτων.] L. c. p. 36. B. alter, qui mox ſequitur, locus eſt pag. 37. B. tertius p. 36. B. Tom. I. pag. 36. B. pag. 37. B. Peſſime autem in Edd. hic vulgabatur ἀντὶ τιμήσομαι pro ἀντιτιμήσομαι: quod eſt in Platone, & *Thomae* MSS. Leidd. Burm. ἂν τιμήσ. Oxon. OUD.

τιμᾶται. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. καὶ Δημοσθένης· ἢ ἐγὼ πάσχειν ὁτιοῦν τιμῶμαι, [1] ἂν μὴ τὰ δίκαια φῶ πρὸς ὑμᾶς. καὶ τιμῶμαι τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος. ὡς τὸ, τοῦ παντὸς τιμῶμαι ταῦτα. ἤγουν, εἰς λόγον τιμήματος τοῦ παντὸς ἄξια κρίνω. οὕτως ἔχει καὶ τὸ, πόσου τιμᾶται ταῦτα τὰ ὤνια; ἤγουν, πόσου τιμήματός εἰσιν ἄξια; ὅθεν καὶ τίμημα, ἡ τῶν ὠνίων ἀξία. λέγεται τίμημα καὶ ἡ περιουσία, διὰ τὸ ἔθος εἶναι τοσοῦδέ τινος ποσοῦ τιμᾶσθαι τὰς τῶν παλαιῶν οὐσίας. [2] Δημοσθένης· οἱ τὰ μεγάλα τιμήματα ἔχοντες. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [4] οὐ τοὺς ἀπὸ τῶν μεγάλων τιμημάτων, ἀλλὰ τοὺς ἐπιεικεστάτους τὴν φύσιν. τίμημα δὲ καὶ ἡ πρόσοδος. Δημοσθένης· τὸ τίμημα [5] τῆς πόλεως.

[6] ΤΙΜΩΡΩ͂ [7] ἐνεργητικῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ βοηθῶ·

---

1 Ἂν μὴ τὰ δίκαια φῶ πρὸς ὑμᾶς.] Haec verba, quae protulit quoque *Phavorinus*, non leguntur in *Demosthene* de Cherſoneſo pag. 78. in f. OUDEND.

2 Δημοσθένης.] In f. Orat. 3. in Aphobum pag. 918. C. τὰ μέγιστα κεκτημένοι τιμήματα. Conſule *Harpocr.* & *Etymol. M.* ex quibus, ut & *Photio* apud *Albert.* de Gloſſis N. T. p. 337. patebit in *Suida* h. v. legendum περὶ τῶν συμμοριῶν, non συμμάχων. Adi item *Demoſth.* in Aphob. 2. p. 906. A. IDEM.

3 Ἀριστειδ.] L. c. pag. 22. ubi μεγίστων pro μεγαλ. & τὰς φύσεις pro τὴν φύσιν. WITTER.

Codd. A. B. legunt: οὐ τοὺς ἀπὸ pro τὰς. Recte. STOEBER.

4 Οὐ τοὺς &c.] Pro τὰς reſcripſi τοὺς fide Codd. Leid. pr. Burm. quod & ſenſus *Ariſtidis* Tom. I. p. 195. poſtulat. τὰς tamen in *Phavorino* quoque editur. In *Ariſtide* inſuper μεγίστων, & τὰς φύσεις. OUDEND.

5 Τῆς πόλεως.] Forte χώρας. περὶ συμμοριῶν p. 137. C. WOLF.

Πόλεως *Phavor.* OUDEND.

6 Τιμωρῶ.] Hinc τιμωρητέον *Thucydid.* Lib. I. p. 20. DRAK.

Quae ibi commentatur *Thomas*, nullo fundamento nituntur. ſed exempla ſunt in promtu. SALLIER.

Vid. *Wetſteinius* ad N. F. T. II. pag. 609.

7 Ἐνεργητικῶς.] Deeſt MS. Burm. Dein Leidd. hic & infra dant una voce ἐπιτοπολὺ; uti paſſim. OUDEND.

Delet B.

1 Δὲ

θῶ· σπανίως [1] δὲ τὸ κολάζω, [2] παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς. [3] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνος. τιμωροῦμαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν, τὸ κολάζω· σπανίως δὲ, τὸ βοηθῶ. [4] ἔστι δὲ καὶ τοῦτο μόνων ποιητῶν. [5] Σοφοκλῆς [6] ἐν Ἠλέκτρᾳ· ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης. [7] τιμωρία, καὶ ἡ κόλασις καὶ ἡ βοήθεια. [8] Θουκυδίδης [9] ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεμία

---

1 Δὲ τὸ κολ.] Cod. A. interserit καὶ ita: σπαν. δὲ καὶ τὸ κολ. post: παρ. μον. τ. π. absunt in Cod. A. STOEBER.

2 Παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς.] Deest τοῖς Leid. pr. Burm. Haec omnia non comparent in Oxon. Bene quidem; falsa enim nonnihil haec est observatio; sicut verum non est, quod τιμωρῶ non occurrat pro κολάζω, ut ait *Ammon.* pag. 136. Nam aliquando cum Accusativo id significat, ut recte *Suidas* scripsit; non solum apud Poëtas, sed & soluti styli auctores optimos. *Lysias* enim ait κατὰ Ἀγοράτου pag. 217. Τιμωρεῖν Ἀγόρατον, ὡς φονέα ὄντα. *Xenoph.* Lib. IV. Κυροπ. pag. 113. A. τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα. Sic MS. Leid. Recte igitur *Lucas* Act. cap. 26. §. 11. τιμωρῶν αὐτούς. Adi & Schol. ad citatum *Euripidis* in Or. vs. 433. locum, ac φόνου hic corrige. Multo tamen frequentius est τιμωρεῖσθαι hoc sensu. OUDEND.

3 Εὐριπ.] Fab. cit. vs. 433.

4 Ἔστι δὲ καὶ.] Cod. A. Delet καὶ minus juste. STOEBER.

5 Σοφοκλ.] L. c. vs. 351. ubi vid. *Schol.* IDEM.

6 Ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vers. 350. OUDEND.

7 Τιμωρία.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 6. DRAKENB.

8 Θουκυδ.] L. c. pag. 178. ubi Cl. *Duker.* reprehendit *Scholiasten*, qui τιμωρίαν interpretatur per ἐκδίκησιν, cum rectius ex mente *Thomae* per βοήθειαν. Ita enim & verbum τιμωρῶ, activa forma, pro βοηθῶ plerumque usurpari a *Nostro* recte observatum. *Moschop. Scholiastae* magis favet: Τιμωροῦμαι, παθητικῶς, τὸ κολάζω αἰτιατικῇ· τιμωρῶ δὲ τὸ βοηθῶ καὶ ἐκδικῶ, δοτικῇ· Ita *Eurip.* τιμωρῶν πατρὶ *ulciscens patrem* Orest. vs. 562. Ceterum, ut ad locum *Thucyd.* redeamus, is in Codd. A. & B. ita legitur: καὶ ἀπὸ τῶν Ἀθ. οὐδεμ. ἐλπ. ἦν τιμωρ. STOEBER.

9 Ἐν τῇ τρίτῃ.] §. 20. ubi τῶν Ἀθηνῶν, ut hic Leid. pr. & Burm quare ita rescripsi. In iisdem ἐλπὶς ἦν, & sic optimi *Thucydidis* Codd. sicut & seq. loco §. 57. Πλαταιεῖς cum nostro dant MSS. & Edd. plerique. OUDEND.

μία ἦν ἐλπὶς τιμωρίας. καὶ [1] ἀτιμώρητος ὁ ἀκόλαστος, καὶ ὁ ἀβοήθητος. [2] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ. καὶ περιεώσμεθα ἐκ πάντων Πλαταιεῖς, ἔρημοι καὶ ἀτιμώρητοι.

ΤΟΛΜΗΤΗ͂Σ, [3] οὐ τολμητίας. Ἀνατλικὸν γὰρ τοῦτο. [4] Θουκυδίδης· καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταί.

[5] ΤΟΝΘΡΙ'ΖΩ καὶ τονθρισμὸς Ἀττικοὶ, οὐ σὺν τῷ ὁ τονθορ-

---

1 Ἀτιμ. ὁ ἀκολ] Codd. A. B. καὶ ὁ ἀκολ. ut ſequenti reſpondeat καὶ ὁ ἀβοηθ. Stoeber.

2 Ὁ αὐτὸς.] Lib. III. pag. 203. ubi Πλαταιεῖς, ex Noſtro emendandum. Idem.

3 τολμητίας.] Solus, quantum meminimus, ea voce utitur *Greg. Nyſſ.* Tom. II. pag. 1047. ἐκίνησε δὲ πρὸς τούτους ἡμᾶς τοὺς λόγους, inquit, καὶ τολμητίας ἐργάσατο. Hinc *Heſych.* τολμητίας, προπετὴς, αὐθάδης, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν. e quibus non temere quis colligat illud nomen etiam ab aliis uſurpatum. Sallier.

Leid. pr. οὐ τολμιτίας. Sed vide *Heſych.* & *Suidam*: τοῦτο deëſt in Burm. *Thucydidis* verba invenies Lib. I. §. 70. Oudend.

4 Θουκυδ. καὶ παρὰ.] Lib. I. pag. 46. A. Witter.

5 Τονθρίζω &c. οὐ σὺν τῷ ὁ.] Et τονθρισμὸς Attici absque ο dicunt, ut ait *Thomas*. *Ariſtoph.* tamen cum ο in Acharn. dixit: τονθορίζοντες δὲ γήρᾳ· & in Ranis: τονθορύζων. *Lucian.* in Hermot. pag. 504. ὑποτονθορύζων ἠρέμα, *tacite ſubmurmurans.* Bos.

Sed *Phrynichum* audire par eſt, cujus haec verba: ἡμεῖς δὲ τονθρυσμὸν, καὶ τονθρύζειν λέγωμεν, ἢ νὴ δία σὺν τῷ ο τονθορυσμὸν, καὶ τονθορύζειν. Quin apud caeteros grammaticos *Euſtathium* nempe, *Photium* in lex. & *Etym.* τονθορύζω reperias, & ita *Thomam* emendari debere illud perſuadet, quod Attici, de quibus ſermo eſt, hocce verbo uſi deprehendantur: ter quippe in *Ariſtophanis* fabulis legitur: accedit *Lucianus*, a quo compoſitum ὑποτονθορύζω compluribus in locis uſurpatur, & quidem Tom. I. pag. 305. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς περιδινήσεως, inquit, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τε με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύζων. Vide & pag. 485. Monendus tamen lector verbum τονθορίζω in illius ſcriptis occurrere Tom. II. pag. 949. μηκέτι, inquit, τονθορίζετε, ὦ θεοὶ, μήτε κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλους κοινολογεῖσθε ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ὑμῖν τοῦ συμποσίου. Sed quis credat, a *Luciano* Atticae puritatis ſtudioſo, hancce vocem

θορίζω κὴ τονθορισμός. ἔςι δὲ τονθορίζω, τὸ κρύφα κὴ κατ' ἑμαυτὸν μετὰ γογγυσμοῦ τι λέγω.

ΤΟ'.

---

cem alteri antepositam, τονθορύζω scilicet, quam apud *Aristophanem* viderat, praesertim cum ipse composito ὑποτονθορύζω semper delectatus esse videatur: etenim praeter exempla a nobis adducta consuli possunt Tom. I. pag. 529. & T. II. pag. 309. & 551. SALLIER.

Haec, nisi ab alio Grammatico, diversam sententiam secuto, ut saepe fieri solet, desumserit *Thomas*, a *Phrynicho* discrepant: utriusque conciliandi, modo Codd. adspirarent, via nulla facilior, quam mutando οὐ in ἢ alioqui scribendum fuerit inverso ordine: Τονθορίζω, κὴ τονθορ. σὺν τῷ ο Ἀττ. οὐ τονθρίζω κὴ τονθρ. ἔςι δὲ τονθορίζω &c. idque eo probabilius, quod nullam verbi γογγύζειν fecerit mentionem, quam, si *Phrynichum* expressisset, praetermittere non potuisse videatur. Egregie conspirat Ὀνομάτων Ἀττικῶν Ἐκλογὴ MS. in Bibl. L. B. quam saepe secutus est *Thomas*: Τονθρισμὸς κὴ τονθρίζω σημαίνει τὸ κρύφα πως κὴ καθ' ἑαυτὸν μετὰ γογγυσμοῦ λέγω, οὐ μὴν τονθρίζω, οὐδὲ τονθρισμός· ibi legendum esse ab initio τονθορισμὸς καὶ τονθορίζω res ipsa clamat. Huc adde, revera frequentius inveniri τονθορίζειν, vel τονθορύζειν, quod utrumque in *Aristophane* legitur, quam τονθρίζειν, τονθρύζειν· praeter testes jam ab aliis advocatos *Aristaen.* II. Ep. 6. οὐκ ἀγελαςὶ τονθορύζεις· & τονθορισμοὶ apud *Hesych.* in Σκογχύλας· contra Hebraei Cod. interpres *Aquila* τονθρυσμὸν dedit Prov. XVI, 28. XXVI, 20. 22. ad priorem locum *J. Drusius* notat: *Forte* τονθυριστής, *a* τονθυρίζω, *submisse loquor, murmuro:* melius ad alterum: *Contractum videtur ex* τονθορυςής. *cujus thema* τονθορύζω· Ergo nihil absurdi faciat, qui contractam formam τονθρίζειν finibus Atticis ejiciendam statuerit. Ceterum de hoc verbo, ipsoque *Ammonio*, quem spuria voce & vitio creata κανθαρίζειν acutissime liberavit, egregie meritus est *Valcken.* Anim. II, 10. HEMSTERH.

Vel erravit *Thomas*, vel οὐ referendum est ad Atticos, vel legendum ἢ σὺν τῷ ο. Adi Comment. ad *Phrynich.* pag. 158. ἡμεῖς δὲ τονθρυσμὸν κὴ τονθρύζειν λέγομεν, ἢ νὴ Δία σὺν τῷ ο τονθορυσμὸν καὶ τονθορύζειν. *Eustath.* ad Hom. Il. P. pag. 1095, 20. item Cl. *Albert.* aliosque ad *Hesych.* V. γογγύζειν κὴ γογγύζειν, τονθορύζειν. *D'Orvill.* ad Charit. pag. 769. Lectioni ἢ multum facit Leid. pr. qui exhibet ἔςι δὲ τονθορίζω. a Burmann. exsulant σὺν τῷ ο. Atten-

ΤΟΞΕΥΜΑ οὐ μόνον ἡ τοξεία, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ τόξον. 1 Ἡρόδοτος 2 ἐν τῇ ἕκτῃ· οὔτε ἵππου ὑπαρχούσης σφι, οὔτε τοξευμάτων.

Ἀεὶ πάντα τὰ 3 ἀπορηματικὰ ὑποτακτικῶς ἐκφέρονται. 4 οἷον, τί χρήσωμαι, καὶ 5 τίς γένωμαι, καὶ πῆ τράπωμαι.

Τὸ

---

das quoque ubique per υ scribi, non ι, ut hic constanter in MSS. & *Phavor.* Ceterum pro τονθορύζω Poëtae metri gratia contracte dixere τονθρύζω, eosque alii sunt secuti. OUDEND.

1 Ἡροδ.] Lib. VI. pag. 423. E. WITTER.

Post τόξευμα sequitur in Cod. A. Τὸ ταλαιπορῶ, καὶ ἀμεταβατικῶς καὶ μεταβατικῶς εὕρηται, οἷον, οὐ μόνον ἐγὼ ταλαιπορῶ, ἀλλὰ καὶ τὸν δεῖνα ταλαιπορῶ. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ εἰρήνης· καὶ πάντας τρόπους τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς. καὶ Λιβάνιος, ἐν μελέτῃ τῇ, νόμος τὸν ἀργοῦντα θησαυρὸν, χιλίας τῇ πόλει διδόναι δραχμὰς τοὺς οἰκέτας λιμῷ ταλαιπωροῦντα. *Isocratis* exemplum legitur p. m. 282. post med. Paris. 1615. sed ibi rectius: πάντα τρόπον vulgatum. STOEBER.

2 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] Cap. 112. OUDEND.

3 Ἀποῤῥηματικά.] Sic Cod. B. Delet alterutrum ρ' Cod. A. recte. STOEBER.

Lege ἀπορηματικὰ, *quae dubitationem habent.* Grammaticis usitatum, ῥῆσις ἀπορηματικὴ, ἀπορηματικὸς σύνδεσμος *Etymol.* pag. 414. 55. Additur ἀπορεῖν huic loquendi formulae: ἀπορῶ ποῖ τράπωμαι· *Xenoph.* K. Π. III. pag. 37, 20. Frequentius autem ποῖ, quam πῆ· *Eurip.* Hec. V. 1099. Ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ· quanquam in Codd. non raro permutentur; ut in *Thucyd.* III. pag. 235, 31. ἀνεπιστήμονες, ὅποι τράπωνται· ubi plerique MSS. ὅπη· *Gregor. Nazianz.* Or. XX. pag. 326. B. οὐκ οἶδ' ὅ, τι τῷ λόγῳ χρήσωμαι, καὶ ποῖ τράπωμαι, Tertium *Aristaenetus* habet I. Ep. 28. τί πράξω; τίς γένωμαι; HEMSTERH.

4 Οἷον, τί χρήσωμαι, καὶ τίς γένωμαι καὶ πῆ τράπωμαι.] Ita ex MSS. & Edd. Vett. restitui, pro οἷον, πῆ τράπωμαι, τί χρ. καὶ τίς γέν. Cur ordinem inverterit, & semel καὶ omiserit ultimus editor, nescio. Sed cogitare debuerat, *Thomam* haec sub littera T locasse; quia primum exemplum posuerat Τί, χρήσ. non ob τράπωμαι. OUD.

5 Τίς γένωμ.] Apud *Aristid.* pag. 97. & *Lucian.* Dial. Meretr. pag. 419. *Graev.* ἐκλύομαι ὑπὸ τῆς ἀπορίας ——— τίς γένωμαι. STOEBER.

1 Πρὸς

Τὸ ΤΡΕ'ΦΟΜΑΙ, καὶ ὅταν [1] πρὸς τὸν τρέφοντα λέγηται, καὶ ὅταν πρὸς τὴν τροφὴν, δοτικῇ συντάσσεται. οἷον, [2] τρέφομαί σοι. ἤγουν, ὑπὸ σοῦ τρέφομαι. καὶ τρέφομαι ἄρτῳ. [3] σιτοῦμαι δὲ, [4] αἰτιατικῇ. ὡς παρ' [5] Ἀριστοφάνει·

—— —— —— —— πῶς οὖν
Κυνὸς βορὰν σιτούμενος, μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ;

ΤΡΙΑΚΟΝΤΟΥ'ΤΗΣ ἄνθρωπος Ἀττικοὶ, [6] οὐ τριακονταέτης. καὶ ἐπὶ τοῦ ἑξῆς ἀριθμῶν ὁμοίως. τριακονταέτης δὲ χρόνος. [7] Λουκιανὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν [8] ἑβδομηκοντοῦτις γυνὴ, ἑβδομηκοντὶς εἶπε, λέγων· ἐρᾷν [9] προσποιούμενος γυναικὸς [10] ἑβδομηκοντίδος.

ΤΡΙΗ'-

---

1 Πρὸς τὸν τρέφοντα.] Sic MSS. Edd. Vett. & *Phavor.* vulgo nunc omittebatur articulus. OUDEND.

2 Τρέφομαί σοι, ἤγουν ὑπὸ σοῦ.] Sed & σοῦ χάριν, *in tuum usum.* IDEM.

3 Σιτοῦμαι δὲ αἰτ.] *Moschop.* qui hanc Glossam fideliter exscripsit, hic addit: δηλοῖ γὰρ τὸ ἐσθίω. STOEBER.

4 Αἰτιατικῇ.] Ἡ γενικῇ, ut *AEliano* Lib. I. An. 20. σιτοῦνται τῶν δρόσου. cap. 23. σιτοῦνται τῶν ἀλφίτων. Mox in *Aristophanis* loco Ἱππεῦσι vſ. 414. μάχῃ exaratur in MSS. & Edd. R. V. *Phav.* OUDEND.

5 Ἀριστοφ.] Equit. vſ. 413. ubi Codd. A. & B. pro μάχει legunt μάχῃ. ſic & *Moschop.* STOEBER.

6 Οὐ τριακονταέτης &c.] *Suidas* & *Etym. M.* volunt vocem acui in ultima τριακονταετής, cum de homine uſurpatur, ut ἐννεαετής, δεκαετής; de tempore vero cum ſumitur, in penultima τριακονταέτης. V. ſupra δεκέτης, & Comm. ad *Polluc.* Lib. I. §. 55. &c. ubi & de τριακοντούτης agit. Item *Etym. M.* V. τριέτης ibique *Sylburg.* Sed idem *Ammon.* p. 136. in Τριέτης & *Etymol.* in τριακοντούτης ſcribunt, Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ' ἡμῖν ὀξύτονα, οἱ Ἀθηναῖοι βαρύνουσιν. Ibid. pro νεῶν lege σπονδῶν & conſule *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. I. §. 23. OUDEND.

7 Λουκιαν.] Tom. II. p. 324. *Graev.* STOEBER.

8 Ἑβδομηκοντοῦτις.] Cod. B. τις. IDEM.

9 Προσποιουμ.] Delet Cod. B. IDEM.

10 Ἑβδομηκοντίδος.] Incidit *Thomas* in mendoſum *Luciani* Codi-

ΤΡΙΗ'ΡΕΟΣ λέγε, καὶ μὴ τριήρους· τριήρων, καὶ μὴ τριηρῶν. ἠκολούθησε γὰρ τῷ συνήθων καὶ κακοήθων, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ταῦτα δὲ πάντα παρωξυτονήθησαν, διὰ [1] τὸ τὰ ἀπολελυμένα αὐτῶν προπαροξύτονα εἶναι. [2] τριήρεων γὰρ καὶ συνήθεων καὶ κακοήθεων λέγομεν. [3] Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν Λευκτρικῶν· ἢ πρὸς τὸν τριήρεων ἐμπρησμόν.

ΤΡΟΦΕ'Α λογογράφοι, θρεπτῆρα ποιηταί.

[4] ΤΡΩΑΙ' κάλλιον, ἢ Τρῳάδες.

Τὸ ΤΥΓΧΑ'ΝΕΙ, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, μετὰ τοῦ ὢν τίθεται ἐκ παραλλήλου. οἷον, φίλος μοι τυγχάνει ὤν, καὶ [5] ἐχθρός μοι τυγχάνει ὤν. εὑρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ὤν, ὡς παρ' ἄλλοις τε πολλοῖς, [6] καὶ παρὰ Λιβανίῳ ἐν ἐπιστολῇ· ὥσπερ ἂν εἰ κυβερνήτης ἐτύγχανες, ἠξίουν ἄν σε. τοῦτο δὲ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κυρῶ παρὰ ποιηταῖς, [7] ὡς προέφημεν.

[8] ΤΥΠΤΗ'ΣΕΙ κρεῖττον, ἢ τύψει, καὶ παίσει.

ΤΥ-

Codicem. Nam bene vulgatur nunc ἑβδομηκοντάκτιδος in Rhet. praecept. Tom. III. pag. 26. OUDEND.

1 Τὸ τὰ ἀπλ.] Cod. A. delet τὸ.

2 Τριήρεων.] Male itaque in *Poll.* Lib. VIII. §. 99. editur τριηρέων, ac legendum cum MS. τριήρων. (Vide Jungerm.) sicut & vulgo τριήρων editur in *Aristidis* loco Tom. I. pag. 341. Ceterum mox Leid. pr. hic bene exhibet πρὸς τὸν τῶν τρ. ἐμπρ. OUDEND.

3 Ἀριστείδ.] L. c. pag. 27. A. med. ubi τριήρων, quam lectionem tuentur Codd. Nostri. Succedat in locum *Demosth.* de Corona pag. 512. E. ὅτι καὶ πρότερον τῶν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ἀγωνισαμένων τριήρεων, τριακοσίων οὐσῶν τῶν πασῶν. STOEB.

4 Τρῳαὶ κάλλιον &c.] *Moeris* Τρῳὰς Ἀττικῶς· Τρῳάδες Ἑλληνικῶς. Falli magistellos vel Tragici soli docent. OUDEND.

5 Καὶ ἐχθρὸς &c. ὤν.] Scrib. ἐχθρ. STOEBER.

Exsulant a Leid. pr. Oxon. Per sequentia recte refellit auctor *Phrynichum* pag. 120. ubi vide. *Libanii* verba reperiuntur Ep. 393. OUDEND.

6 Καὶ παρὰ Λιβαν.] Epist. 157. MS. ad Hieroclem. STOEB.

7 Ὥσπερ ἔφημεν.] Cod. A. B. ὡς προέφημεν. IDEM.

Ita & in *Phavorino*, ubi male omittuntur τοῦτο δὲ καὶ. Sed Leid. pr. Burm. Oxon. ὡς προέφ. Bene omnino. V. in κυρῶ, & infra ὕειον. OUDEND.

8 Τυπτήσει.] *Aristoph.* in Pluto pag. 4. (vs. 21.)

Οὐ γὰρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε.

Vide

[1] ΤΥΦΩ'Σ, τυφὼ, τυφῷ, τυφὼν. ὡσαύτως καὶ πάντων τῶν μονοκλίτων αἱ αἰτιατικαὶ εἰς ν' λήγουσι, κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα· πᾶσα εὐθεῖα εἰς σ' λήγουσα, ὅταν ἔχῃ τὴν αἰτιατικὴν ἰσοσύλλαβον, [2] εἰς ν' αὐτὴν ἔχει λήγουσαν. σεσημείωται ἐν μὲν τοῖς ἀρσενικοῖς, τὸ Ἄθω· ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, τὸ Κῶ.

Vide ibi Scholiast. & νεφ. pag. 202. τὴν μητέρ', ὥσπερ καί σε, τυπτήσω. TORREN.

Adi *Moeridem*, & *Suid*. OUD.

1 Τυφὼς, τυφὼ.] Acutum in Genitivo accentum posui pro circumflexo, ut vulgo. *Hesych*. Τυφὼ: ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος· Σοφοκλῆς. Sic γαστῆρε λαγώ. *Eubulo* apud *Athen*. Lib. VII. fin. Schol. *Luciani* in Soloec. Tom. III. pag. 556. Λαγὼ: καὶ τοῦτο σόλοικον γενικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς· ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ, ἡ γενική· ἡ δὲ αἰτιατικὴ τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. Verum & *Xenophontem*, dixisse λαγῶ in *Accusativo* docet ibi *Graevius*. Et sic Τυφῶ, non τυφὼν passim in *Accusativo* apud *Aristophanem*, & *Suidam* unde contra *Thomam* plane *Moeris* ait τυφῶ: Ἀττικῶς· τυφὼν Ἑλληνικῶς. Sic enim legendum. Canonem vero Grammaticum, quem suggerit auctor, alii melius restringunt ad Monosyllaba. V. *Etymol. M.* in κλεῖν. Opinor, utrumque Atticis in usu fuisse, sed prius frequentiore Τυφῶ, καὶ Τυφὼν, ut λαγῶ & λαγὼν, Ἄθω Ἄθων. quamquam alii cum *Thoma* semper maluerunt Ἄθω Attice dici, refragantibus MSS. *Thucydidis* Lib. V. §. 3. OUDEND.

2 Μετὰ τῶν αὐτῶν φωνηέντων εἰς ν, .] Quis haec intelligat? MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavor*. non agnoscunt vocabula μετὰ τῶν αὐτῶν φωνηέντων, jungentes εἰς ν αὐτὴν ἔχει λήγουσαν. Quae sensum fundunt clarissimum. Quare reliqua ἀπεσδιόνυσα, quae unde huc irrepserint, nescio, delevi. OUDEND.

Absunt ab utroque Codice.

Εἰς ν',] Dele hic incisum. STOEBER.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

1 ὝΑΛΟΣ Ἀττικοί. 2 Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· τὴν ὕαλον λέγεις. 3 ὕελος δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες.

ὝΒΡΙΣ

---

1 Ὕαλος.] Plane similis literae mutatae ratio fuit observata in τὸ Σίαλον· de quo *Galenus*, Σίελον, inquit, εἴτε σίαλον, εἴτε πτύελον ὀνομάζειν ἐθέλει τις, οὐ μοι διαφέρει, de simplic. Medicam. Vir. X. cap. 16. quam sua nihil intersit, quo quis utatur, ipse positis indistincte per totum illud caput vocabulis iis satis monstrat. In Codd. etiam vetustis commutari patet ex *Touttei* nota ad *Cyrilli* Catech. pag. 189. F. Ὕελος autem, quamquam Atticistarum calculo proscribatur, castigatissimis tamen scriptoribus non displicuit; nec raro quae ὕαλος in Edd. recentioribus exaratur, in priscis & MSS. & Edd. ὕελος legi solet: idcirco formam utramque Lexica veterum & Glossae repraesentant. Haec vero vocalium istarum permutatio, quae ex dialectis Dorica & Jonum ad usum communem, ut in plurimis est factum, defluxit, tum maxime locum habet, quando α praecedit, vel sequitur literas λ & ρ. Eum igitur in modum φιάλη & φιέλη· *Moschop.* περὶ Σχ. pag. 120. Φιάλη, τὴν δὲ φιέλην τινὲς τῶν παλαιῶν ἔλεγον Ἀττικισμοῦ μὴ φροντίζοντες. Βριαρῶς & βριερῶς in nobilissimi marmoris Epigrammate, quod Herculis certamina complectitur: solus paene *Corn. Tollius* ad *Palaeph.* pag. 211. genuinam, quae tabulae respondet, scripturam expressit: *Reinesius* legi jubet βριαρῶς· quod omnes deinde, spreta veteri forma, pro vero perperam adoptarunt. Sic μιερῶς a *Phrynicho* damnatum p. 136. In *Palladii* Hist. Laus. Ed. Par. pag. 935. A. pro μυσαρῶν optimus Cod. Voss. praefert μυσερῶν. Vice τοῦ χλιαρὸς apud *Athenaeum* MSS. passim χλιερὸς, ut monuit *Casaub.* Anim. III, 36. eaque lectio in Alex. *Ann. Comnen.* ex antiquo Cod. profertur a *Montefalc.* in Bibl. Coislin. pag 557. φέψελος habet *Hesych.* in φεψάλυξ, qui φέψαλος scribitur in *Aristoph.* Acharn. vs. 278. 668. & *Etymol.* Neque aliter ψίαθος & ψίεθος, λακάνη & λεκάνη, ῥάφανον & ῥέφανον. Contrarium obtinuit in πύελος & μύελος· nam qui πύαλον dixerit, aut μύαλον, ab Attica norma recedet,

ΥΒΡΙΣ λ γε, ¹ καὶ μὴ ὑβρισμός.

Οὐ

det, docente *Phrynicho* p. 136. vocabuli prioris utramque formam *Hesychius* adnotavit: sed altera ante Πυάνιον macula levi obscurata, quam facile consultus literarum ordo detergat: similiter atque in Φιαρὸν post Φίδνα, ubi liquet eandem ob caussam reponendum esse φιερὸν· nam paulo ante φιαρὸν ordine suo legitur. Occurrit autem παρὰ τὰς Πυάλους in Siculo monumento apud *Gruter.* Thes. Inscr. pag. 212. Posteriores Graeci μύαλον etiam, vel corruptius ὀμύαλον pro cerebro frequentarunt. Verum praetereundus non est *AEliani* locus V. H. XIII, 3. ubi Xerxes, perfosso Beli monumento, dicitur πύελον ὑελίνην εὑρεῖν plerique Codd. πτύελον· forma rarior, quam *Hesych.* a *Scheffero* jam prolatus confirmat, Jonum est, ut πτόλεμος, πτόλις, πτόριμος· usurpatam ab eo scriptore, quem in manibus habebat, operae pretium duxit *AElianus*, ut conservaret. *Perizonius* ad hunc locum quum rationem scripturae non perspiceret, aberravit. Vox ὑελίνη Jonem auctorem, unde haec *AEliani* descripta, itidem monstrat: vide *Hedyl.* apud *Athen.* XI. pag. 486. B. *Suid.* in Ἔνδιος. Ὑέλινον σκεῦος & ὑάλινα σκεύη reperies utraque in *Paulo AEgin.* pag. 268. 277. ὑαλίνη φιάλη in *Pausan.* pag. 173. haec enim adjectivi flexio *Etymologo* praeferenda videtur alteri ὑαλέος, ὑαλοῦς· apud eum enim scribi debet, ὑάλινον ἀντὶ τοῦ ὑαλοῦν usus tamen est *Clem. Alex.* Paed. II. pag. 191. vs. 15. ἀμίδας ὑέλου, apud quem p. 188. 18. invenies etiam τορδυτῶν περιεργος ἐφ' ὑέλῳ κενοδοξία. Qui ὑαλουργὸς *Strab.* XVI. pag. 1099. atque aliis, ὑελλέψης est *Olympiodoro* ad Meteorol. *Aristot.* HEMSTERH.

De hac vocis varia scriptura vide notam Clar. *Perizonii* ad *AElian.* Lib. XIII. V. H. cap. 3. *Lucian.* Tom. I. pag. 619. ἐκπώματα ὑαλᾶ. Et ibid. ἐκτέμνοντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. TORR.

Vide & Comment. ad *Phrynich.* pag. 136. & supra V. Σίαλος. MS. *Phot.* Ὕαλος διὰ τοῦ α, οὐχὶ ὕελος· καὶ θηλυκῶς, ἡ ὕαλος καὶ ὑάλιον (ὑάλινον) Ἀριστοφάνης (vs. 74.) Ἀχαρνεῦσιν ἐξ ὑαλίνων ποτηρίων καὶ χρυσίδων· πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα διὰ τὸ α λέγεται. Quare sic e MS. corrige *Poll.* Lib. VI. 14. coll. cum Lib. III. §. 87. Verba, quae noster producit, legas Νεφ. vs. 766. OUDEND.

2 Ἀριστοφ.] L. c. vs. 766.

3 Ὕελ. δὲ ἁπλ. Ἑλλ.] Habet tamen *Diodor. Sic.* II. pag. 102. A. & III. pag. 148. D. *Idem* etiam ὕαλος usurpavit III. pag. 172. A. & *Joseph.* pag. 791. A. WITTER.

Vid. *Phrynich.* Ed. Noviss. & ibi notas. STOEBER.

1 Καὶ μὴ ὑβρισμός.] Sic tamen

Οὐ μόνον ὙΒΡΙΣΤΙΚΩ'ΤΕΡΟΣ, καὶ ὑβριστικώτατος φαμὲν, ἀλλὰ καὶ [1] ὑβριστότερος, καὶ [2] ὑβριστότατος. Ἀριστείδης· πολλῷ προπετέστεροι καὶ ὑβριστότεροι πάντες [3] οἱ τούτου τοῦ σχήματος μετέχοντες.

[4] ὙΓΙΑ͂ κρεῖττον, ἢ ὑγιῆ, διὰ τὸ τοὺς Ἀττικοὺς ἀεὶ εἰς ᾶ ποιεῖν τὴν τῶν τοιούτων συναίρεσιν, οὔσης καθαρᾶς τῆς εὐθείας, τοὺς δὲ κοινοὺς εἰς ῆ. τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν τῶν οὐδετέρων. τὰ ὑγιᾶ γὰρ φαμὲν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ χρέος καὶ κλέος. καὶ ταῦτα γὰρ εἰς ά τήν τε εὐθεῖαν καὶ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν ἔχουσι. χρέα γὰρ καὶ κλέα λέγομεν.

[5] Καὶ ὝΔΕΡΟΣ, καὶ ὕδρωψ.

ὙΕΙΟΝ

men *AEschylus* apud *Athenaeum* Lib. XV. cap. 2. ὕβρις ὑβρισμοῦς. In Leid. sec. λέγεται. OUD.

1 Ὑβριστότερος.] Non modo apud *Aristidem* Tom. I. p. 194. (ubi dissentiunt Codd.) hic comparativus occurrit; sed & apud ipsum *Xenophontem*, ut observavit *Suidas*, Lib. V. Κυροπ. pag. 147. C. (non pag. 137. ut in Anim. Bosii cap. 49.) item Lib. V. Ἀναβ. pag. 367. τὸ ὄνον ὑβριστότερον. IDEM.

2 Ὑβριστότατος.] Vid. *Jensium* ad *Luciani* Prometh. Tom. I. pag. 31. ζῶον ὑβριστότατον. *Xenoph.* Ibid. pag. 369. D. τότε ηὐκίστους καὶ νῦν ὑβριστοτάτους. Mox fide MSS. Leidd. Burm. Edd. R. V. edidi τούτου τοῦ σχημ. vulgo aberat τοῦ. In *Aristide*, τοῦ σχήμ. τούτου. IDEM.

3 Οἱ τούτου σχημ.] Cod. A. B. & Rom. τούτου τοῦ σχήμ. In *Aristid.* pag. 22. τοῦ σχήματος τούτου & mox: ὑβριστικώτεροι pro ὑβριστοί. STOEBER.

4 Ὑγιᾶ.] Sic recte quoque *Moeris.* *Thucyd.* Lib. III. §. 34. σῶν καὶ ὑγιᾶ. *AElian.* L. IV. An. cap. 52. ὑγιᾶ γενέσθαι αὐτόν. *Hesych.* ὑγιᾶ σῶον, νέαρον Κρῆτες. Ita distinguendum. Dein χρέους κλέους Leid. sec. χρέως, κλέως Edd. R. V. prave. τήν τε εὐθ. dedi e Leidd. Burm. pro τὴν εὐθ. OUDEND.

5 Καὶ ὕδερος, καὶ ὕδρωψ.] Verius scribit *Moeris.* Ὕδερος καὶ ὑδερᾶν Ἀττικῶς· ὕδρωψ Ἑλληνικῶς καὶ ὑδρωπιᾶν. ubi in MS. καὶ ὑδρᾶν, ut apud *Hesych.* ὑδρῶν, ὑδρωπιῶν. Sed editum tuetur *Suidas*, ὑδερῶν, ὑδρωπιῶν, pro ὑδρωπ. Verum ubique legendum censeo ὑδεριᾶν ὑδεριῶν. uti viri docti emendandum judicarunt *Pollucem* Lib. VI. §. 187.

ὕδερος

[1] ὝΕΙΟΝ κρέας μὴ λέγε, ἀλλ' ὑὸς κρέας. καὶ ὑεικὸν, ὡς [2] βοεικὸν, εἰ καὶ [3] Συνέσιος [4] λέγει, ὡς προέφημεν, ταρίχη κρεῶν ὑείων ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου.

[5] ὙΙΕΆ μηδαμῶς εἴπῃς, [6] ἀλλ' υἱόν· μηδὲ υἱεὺς εἴπῃς,

ὕδερος ὑδεριᾷν. Sic *AEliano* Lib. III. An. cap. 18. γίνεται πᾶς ὑπὸ σήψεως (F. ψαύσεως. *Pauw.* πρήσεως) ἀρχυγέστατος ὡς ὑδεριᾷν. Lib. XIV. cap. 4. σώζει δὲ ἄρα καὶ ὑδεριῶντας (sic *Apost.* cap. IX. Prov. 44.) ποθεῖσα· ὥσπερ δὴ καὶ προεῖπον. OUDEND.

1 Ὕειον κρέας μὴ λέγε &c.] *Poll.* Lib. VI. §. 55. τὸ δὲ δέρμα τοῦ χοίρου, φορίνην καλοῦσι. τὸ δὲ κρέας, ὑεικὸν ὡς καὶ βοεικόν. Verum MSS. habent συεικὸν vel συϊκόν. Et certe *Etymol M.* penitus damnat ὑϊκὸν vel ὑεικὸν de carne pag. 775. ὑϊκὸν ὑὸς ἴδιον, χοίρου ἔργον. Ξενοφῶντος ἀπομνημονεύμασιν. L. Ξενοφῶν ἐν e *Phavorino.* sequitur: ὑϊκὸν δέρμα οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, εἰ μὴ παρὰ Ἀξιονίκῳ· ἡμάρτηται δέ. οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μέρος σώματος ἔχει εἰς κον κτητικὸν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ον. οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον &c. οὕτως οὐ δεῖ λέγειν ὑϊκὸν, ἀλλ' ὕειον δέρμα. *Suidas* quoque ait ὑέιον κρέας· χοίρειον ἢ ὕεια πληθ. χοίρεια. Ἐχορτάσθησαν ὑείων. Ὑεικόν ὑὸς ἴδιον. χοίρου ἔργον &c. cum MS. *Photii.* V. *Alb.* Misc. Crit. pag. 293. *Polluci* quoque Lib. VI. §. 52. recensetur χολίκια ὕεια, & Lib. X. §. 151. κύστις ὕεια ex *Aristophane.* sic & *Athenaeo* Lib. IX. cap. 14. ὕεια καὶ ἄρνεια κρέα. *AEliano* Lib. X cap. 16. γάλακτος ὕειου γευσάμενος. *Aristidi* Tom. I pag. 317. ὑείων δὲ οὐκ οἶδα ἐπόσοντι. Adde doct. *Abresch.* Animadv. *AEschyl.* pag. 399. Quantum igitur erret *Thomas*, hinc satis patet. Mox βοεικὸν, ut passim, rescripsi e Codd. Leidd. Burm. vulgo βοϊκόν. Pro quo βόειον *Aristidi* ibid. aliisque. OUDEND.

2 Βοϊκόν.] Cod. A. B. βοεικ. recte. STOEBER.

3 Συνέσιος λέγει, ὡς προέφημεν.] Leid. sec. ἔφαμεν. Absunt illa ὡς πρ. ab Ed. Blank. Sed vide supra in Τέμαχος: ubi citavit illud exemplum auctor. Et in Τυγχάνειν: ubi itidem ὡς προέφημεν. OUDEND.

4 Λεγει.] Adde ex A. B. & Rom. ὡς προέφημεν. Locus *Synes.* est pag. 18 C. STOEB.

5 Ὑιέα μ. εἴπῃς.] Confer *Phrynich.* pag. 22. & 114. & ibi notata. εἴποις Leid. pr. & mox ἐν βιβλίῳ πρώτῳ exaratur in utroque ac Burm. V. *Thucydidem* §. 13. OUDEND.

6 Ἀλλ' υἱὸν] *Aristoph.* Nub. vs. 1437. *Idem* τοῖς υἱέσι l. c. vs. 1426. υἱεῖς *Demosth.* pag. 603. fin. conf. omnino *Moschop.* STOEBER.

πῃς, ἀλλὰ ὑὸς· μηδὲ ὑεῖ, ἀλλὰ ὑεῖ καὶ ὑῷ· [1] ὑέος δὲ λέγων, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφε, ὡς καὶ δρομέος. [2] Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· Καμβύσου [3] τοῦ ὑέος αὐτοῦ. καὶ ὑέσι λέγε, μὴ ὑεῦσι· καὶ ὑεῖς ὑέων, ὑέας καὶ ὑεῖς. κρείττω γὰρ ταῦτα τοῦ ὑοὶ, καὶ ὑῶν, καὶ ὑοῖς, καὶ ὑούς.

Τὸ [4] ΥΠΑΓΩ μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω. [5] Ὅμηρος· ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅτι ὑπάγειν λέγεται [6] τὸ προάγειν· ὥσπερ ὑφηγητὴς, ἀντὶ τοῦ προηγητὴς, καὶ ὑπογραμμὸς ἀντὶ τοῦ προγραμμὸς, ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης· [7] ἐγὼ ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω. καὶ ὑποτίμησις, ἡ προτίμησις· καὶ ὑπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ προειπεῖν· καὶ ὑπολαβὼν ἀντὶ τοῦ προλαβὼν, ὡς [8] Θουκυδίδης· οὐ γὰρ ἂν Κέρκυραν ὑπολαβόντες, βίᾳ

---

1 Υἱέος δὲ λέγων.] Υἱέως enim Pseudattici dicunt teste *Phrynicho* pag. 12. vid. & Not. *Nunnesii* pag. 9. WITTER.

2 Θουκυδ.] Pag. 4. ubi vid. Schol. & pag. 5. υἱέας *Lucian.* Contempl. p. 344. DRAKENB.

L. c. pag. 11. ubi est υἱέως. Ibi *Schol.* υἱέως] Ἀττικῶς, ἀπὸ εὐθείας τῆς υἱεύς. Sed *Idem* υἱέος frequentavit pag. 90. C. Libr. III. pag. 189. C. II. pag. 170. D. &c. WITTER.

3 Τοῦ υἱέος.] Scholiastes cum vulgaribus Edd. exhibet υἱέως, id ajens Atticum ab υἱεύς. Sed MSS. *Thomae* & *Phrynicho* consentiunt in υἱέος. V. *Nunnes.* & *H. Steph.* in Thes. & Atticum *Lysiae* Indicem, nec non de seqq. OUDEND.

4 Ὑπάγω μὴ εἴπῃς &c.] Conf. *Ammon.* h. v. & ibi doctiss. *Valcken.* STOEBER.

Vide *Ammon.* pag. 140. cum nota Cl. *Valken.* εἴποις Leid. pr. *Homeri* verba leguntur Il. Π. vs. 148. Conf. Ψ. 291. OUD.

5 Ὅμηρος.] Iliad. Π. vs. 148. WITTER.

6 Τὸ προάγειν.] Addit *Ammon.* τουτέστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. Docet id *Duker* ad *Thucydidis* locum infra citatum. V. *Xenoph.* pag. 313. 324. OUD.

7 Ἐγὼ ὑπαίρω τὸν ὅρκον.] *Ammon.* ἐγὼ δέ. Cl. *Valckenario* *Aristophanis* verba haud inmerito obscura minusque sincera videntur. *Wolfius* conjecit ὑπερῶ, sine dubio tunc legi quoque volens προερῶ in seq. Mihi non liquet. IDEM.

8 Θουκυδίδης.] Lib. I. p. 44. C. *Steph.* WITTER.

Lib.

βίᾳ ἡμῶν εἶχον. οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν, ἀντὶ τοῦ προάγειν. [1] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ. καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις. σὺ δὲ ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν. καὶ [2] Θουκυδίδης· παραινέσας ὑπῆγε τὸ στράτευμα. ὑπάγω καὶ τὸ ὑποβάλλω. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν.

[4] ΥΠΑΙΘΡΟΝ μὴ λέγε, [5] ἀλλὰ ὑπαίθειον.

ΥΠΑΡΧΩ, τὸ προκατάρχω. ὡς τὸ, ὑπῆρξεν ἀδίκου μάχης. [6] Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν Λευκτρικῶν· οὐ τὸ μὴ

Lib. I §. 68. Sed vide illic Comm. & Schol. ad *Ariſtoph.* Ranas vſ. 175. *Eupolidis* locum excitavit quoque *Ammonius.* Notandum vero, in MSS. Leidd. & Ed. Rom. circumflexo accentu dari βαπταῖς, non βάπταις, ut vulgo ubique & apud *Meurſ.* in Bibl. Attica pag. 1500. OUDEND.

1 Ἀριστοφ.] Βατραχ. v. 175. WITTER.

2 Θουκυδίδης.] Lib. IV. pag. 312. ſeq. ubi vid. Cl. *Duker.* STOEBER.

Lib. IV. §. 127. τοιαῦτα ὁ Βρασίδας παραινέσας ὑπῆγε τὸ στράτευμα. At illic non ſignificat προῆγε, ſed *reduxit*, *ſubduxit exercitum* ſive retro ceſſit cum copiis. V. *Duk. Ariſtidis* locus legitur Tom. II. pag. 333. OUDEND.

3 Ἀριστ.] L. c. pag. 91. WITTER.

4 Ὕπαιθρον.] At praeter *Xenophontem*, quem laudat *Stephanus* in lex. ὕπαιθρον etiam occurrit apud *Lucianum* Tom. I. p. 601. ὁμοίως γὰρ ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμὲν, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἔσως, καὶ ὁ πόῤῥω. Legitur & ὕπαιθρος ἀγὼν in Alleg. *Homer. Heracl.* p. 421. & ὕπαιθρος καὶ ἀγεγώνιος ἀρετὴ apud *Syneſium* de regn. pag 31. Complura alia exempla adduci poſſent, verum haec refellendo *Phrynicho*, & *Thomae* ſatis ſunt. SALLIER.

5 Ἀλλὰ ὑπαίθριον.] Ex *Phrynicho* pag. 106. ubi vide, & *Heſych.* Alii, ut *Etym. M. Suid.* perinde cenſent. Sed Attici ὑπ' αἰθρίας εἶναι & αἰθριάζειν cum compoſitis dixerunt. Certe de homine praeſtat ὑπαίθριος: de re etiam dicitur ὕπαιθρος Attice. Ita diſtinxit & *Lucianus.* Vide Indicem; ita & *AElianus*, qui Lib. XII. Anim. cap. 27. ὑπαίθριον ait, ſed Lib. XIII. V. H. cap. 31. καθήμενον ἐν ὑπαίθρῳ. V. & *Salmaſ.* ad *Tertull.* Pall. p. m. 85. &c. OUDEND.

6 Ἀριστείδ. οὐ τὸ μή.] L. c. pag. 13. B. med. alter eſt *Panath.* p. 29. A. WITTER.

Adde *Xenoph.* pag. 504. C. ὑπάρχοντες νόμοι leges receptae apud

μὴ ἀντευποιεῖν τοὺς ὑπάρξαντας. καὶ ὑπαρχὴ ἡ προκατάρξις. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰμί. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὑπῆρχον δὲ εἰς ἅπαντα νικῶντες. καὶ ὑπάρχω, τὸ ἀρχὴν τινα ἄρχω. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· τοὺς ὑπάρξαντας ὡς βελτίστους αἱρεῖσθαι.

Τὴν ὙΠΕ'Ρ πρόθεσιν, τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῦσαν, πρὸς γενικὴν ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· Ἕλληνες δὲ, πρὸς αἰτιατικήν. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [3] τῷ ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρι. ὡσαύτως καὶ τὴν ὑπό. Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· τά τε μετέωρα φροντιστής, καὶ τὰ ὑπὸ γῆς πάντα ἀνεζητηκώς. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια. Πλούταρχος· πᾶς γὰρ ὁ [4] ὑπὸ γῆς τε καὶ [5] ὑπὲρ γῆν χρυσὸς, ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος, κατὰ Πλάτωνα.

ὙΠΕΡΗ'-

---

apud *Demofth.* pag. 569 fin. In *Ariftid.* loco pro ἅπαντα Cod. A. legit ἅπαντας non male. Stoeber.

Tom. I. pag. 430. Alter ejus locus eft pag. 146. Tom. I. *Synefii* Epift. 73. continet tertium exemplum, in quo dant MSS. Leidd. βελτίους. Oudend.

1 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 221. A. Witter.

2 Ἀριστείδ. ἐν Παναθ.] Pag. 5. A. ubi: τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρα. Idem.

3 Τῷ ὑπὲρ κεφ. ἀέρι.] Tom. I. pag. 187. V. & pag. 99. *Platonis* loca vide Tom. I. pag. 18. B. 19. C. Nam utrobique in Edd. eft γῆν. Sed pag. 23. D. τὰ μετέωρα καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ζητεῖ. Tom. II. pag. 728. A. ὅτι ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρύσεος. Attici ὑπὸ Accufativo plerumque jungunt, cum fignificat *fub* five *infra*; Genitivo, cum fignificat *fuper*: licet in contrarium quoque dentur exempla, & ὑπὸ γῆς aeque ac ὑπὸ γῆν dicantur ea quae funt *fub terra* feu *terram*, & *fuper terram* five ὑπὲρ γῆς. & fic fimilia, etiam cum Dativo. Oudend.

4 Ὑπὸ γῆς τε καὶ ὑπὲρ γῆν.] Ex *Thomae* mente debet in *Plutarcho* legi ὑπὲρ γῆς; ut fane exaratur in utroque Leid. ac Burm. & ipfo *Plutarchi* textu in Differt. πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο Tom. II. p. 92. D. fed illic videtur ἅπας γὰρ ὁ ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος ἀρετῆς κ. τ. E Colotiana citat quoque *Stephanus* τὸ ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσόν. Idem.

5 Ὑπὲρ γῆν.] Codd. A. & B. γῆς.

ΥΠΕΡΗ´ΦΑΝΟΣ ἄνθρωπος, ὁ ὑπέρφρων καὶ ἀλαζών· ὑπερήφανος δὲ παρασκευὴ, ἡ μεγάλη καὶ θαυμαστή. Πλάτων [1] ἐν Φαίδωνι· ὑπερήφανον γάρ μοι ἐδόκει εἶναι, εἰδέναι τὰς ἱστορίας ἑκάστου. καὶ ὑπερηφανωτέρα οἰκία, ἡ τῶν ἄλλων μείζων. Δημοσθένης· τὰς ἰδίας οἰκίας κατεσκευάκασιν, οὐ μόνον τῶν πολλῶν ὑπερηφανωτέρας.

ΥΠΕΡΜΑΖΩ῀ οὐ μόνον τὸ μεγάλους [2] μαστοὺς ἔχω, ὡς Συνέσιος [3] ἐν ἐπιστολῇ· αὗται γὰρ ὑπερμαζῶσι, καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων. [4] ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερτρυφῶ. οἱονεὶ τὸ, τραπέζῃ χρῶμαι οὐκ εὐτελεστάτῃ, οἷον ἀπὸ μάζης, ἀλλὰ πλεῖστα σιτία [5] ἐχούσῃ. [6] Λουκιανὸς ἐν τῷ πλοίῳ, ἢ, εὐχαί· ὑπερμαζᾷς γοῦν, ὦ Ἀδείμαντε.

[7] Τὸ ΥΠΕΡΟΡΩ῀ ὡς [8] ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γενικῆς συντάσ-

---

1 Ἐν Φαίδωνι.] Burm. Leidd. ἐν τῷ Φ. pag. 96. A. ubi τὰς αἰτίας ἑκάστου. Praecedit ergo περὶ φύσεως ἱστορίαν. *Demosthenis* verba petita sunt ex Orat. περὶ Συντάξεως pag. 127. E. Sic *AEliano* Lib. XIII. An. cap. 20. τῶν κητῶν τὰ ὑπέρογκα ἄγαν καὶ τὸ μέγεθος ὑπερήφανα. OUD.

2 Μαστούς.] Cod. B. μαζούς. STOEBER.

MS. Burm μαζοὺς. OUDEND.

Gregor. Naz. Carmin. in *Jac. Tollii* Infign. Itiner. Ital. pag. 20. ἔπειθ' ὑπερμαζῶσι. *Theophylactus* Simoc. ep. 77. ὁ σὸς ἔγγονος ὑπερμαζᾷ Μυσωνίδη. conf. *Andr. Schottus* ad Proverb. Metric. p. 599. & *Graevius* Lect. Hefiod. cap. 13. pag. 66.

3 Ἐν ἐπιστολῇ.] Pag. 166. B. WITTER.

Ep. IV. pag. 168. Mox excudi curavi, τὸ ὑπερτρυφῶ. Sic enim Codd. vulgo deeft τὸ: item ἐχούσῃ cum Leid. pr. & Burm. fc. τραπέζῃ· fenfu caret vulgatum ἐχούσης. *Luciani* locus proftat Tom. III. pag. 259. ubi ὑπερμαζᾷς γε, in Cod. Burm. ὑπερμαζῶν. de quo verbo adi *Suidam* & *Graev.* ad Hefiodi Ἔργ. vf. 590. item *Etym. M.* in μᾶζα. OUDEND.

4 Ἀλλὰ καὶ ὑπερτρ.] Codd. A. B. καὶ τὸ ὑπ. STOEBER.

5 Ἐχούσης.] Codex uterque ἐχούσῃ. IDEM.

6 Λουκιαν.] Tom. II. p. 498. *Graev.* ibi γε pro γάρ. vid. *Schol.* IDEM.

7 Τὸ Ὑπερορῶ.] Genitivi exemplum habes apud *Antiph.* pag. 60. τῷ μὲν ἐν δικαίῳ πιστάσει

τάσσεται· παρ' Ἀττικοῖς δὲ καὶ αἰτιατικῇ ἐστιν ὅτε. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ὑπεριδόντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερφρονῶ γίνεται. Ἀριστοφάνης [2] ἐν Νεφέλαις· ἔπειτ' ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς. καὶ [3] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, νῦν ἔγνων εἶναι ὃ λέγομαι· οἷα τις ἀλαζὼν τοὺς παῖδας ὑπερφρονῶν.

[4] ὙΠΕ'ΧΩ, τὸ ὑποτίθημι, ὡς τὸ, ὑπέχων τὴν χεῖρα, παρὰ τῷ θεολόγῳ. καὶ ὑπέχει τὰ ὦτα τοῖς λεγομένοις. [5] καὶ τὸ δίδωμι, ὡς τὸ [6] ὑπέχω δίκην.

ὙΠΙ-

στάσιν ὑπερορῶ τῆς ἀπολογίας. at accusativum legas apud *Andoc.* pag. 300. ὅστις δὲ ὑπερορᾷ ταῦτα, τὴν μεγίστην φυλακὴν ἀνήρηκε τῆς πόλεως. Recte itaque *Thomas* ait, hocce verbum modo cum genitivo, modo cum accusativo a scriptoribus Atticis usurpari. SALLIER.

* Hoc verbum ponit auctor: sed non ejus exemplum subjicit, verum τοῦ ὑπερείδω. Quare suspicor excidisse hic quaedam, & auctorem addidisse, Atticos similiter accusativum junxisse verbo ὑπερείδω; uti mox tertium ponit ὑπερφρονῶ. Ac maxime meam suspicionem auget; quod invenerim apud *Phavorinum*: ὑπερορῶ παρὰ μὲν τοῖς κοινοῖς γενικῇ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς αἰτιατικῇ συντάσσεται· ὡς Συνέσιος, πνεῦμα θεῖον ὑπερορᾷ. μικρολογίαν συμμαχικὴν ὑπερορᾷ, παραβλέπει. In Cod. Oxon. ex interpolatione est τὸ ὑπερειδεῖν. OUDEND.

8 Ἐπὶ τὸ πλεῖστον.] Leid. Sec. Edd. Vett. ἐπιτοπλεῖστον. Leid. pr. Burm. Oxon. ἐπιτοπολύ. *Thucydidis* verba occurrunt Lib. VI. §. 18. ubi vulgo additur καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες. sed consule *Duk.* IDEM.

1 Θουκυδ] L. c. pag. 424. A. *Steph.* Conf. *Joseph.* p. 147. D. WITTER.

2 Ἐν Νεφέλαις] L. c. vers. 226. IDEM.

Vs. 226. quem & citat *Suidas* in Ταῤῥοί. Leid. pr. & Burm. ταροῦ. In *Libanii* Ep. 1599. vulgo legas περιφρονῶν. Praefero nostri lectionem, maxime Atticam. OUDEND.

3 Λιβάν.] Tom. I. in Praefat. ubi περιφρονῶν. WITTER.

4 Ὑπέχω.] Conf. *Wetstein* ad N. F. Tom. II. pag. 751.

5 Καὶ τὸ δίδωμι.] Ita ὑπέχειν λόγον *rationem reddere*, apud *Xenoph.* pag. 452. & ὑποσχεῖν apud *Eundem* Ἑλλ. I. pag. 448. C. STOEBER.

6 Ὑπέχω δίκην] Sive τιμωρίαν, *poenam do, subeo, sustineo*: ut passim. OUDEND.

1 Ἐπι-

1 ʽΥΠΙΣΧΝΕΙ͂ΤΑΙ κυρίως τὶς τὸ ἀξιωθὲν δίδωσι· 2 ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα ἀξιώσεως παρέχειν βουλόμενος.

ʽΥΠΙΣΧΝΟΥ͂ΜΑΙ. τὸ δὲ 3 ὑπόσχομαι, βάρβαρον. 4 ἐὰν ὑπόσχωμαι δὲ ἐν χρήσει.

ʽΥΠΝΟΜΑΧΕΙ͂Ν. 5 Ξενοφῶν, καὶ 6 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὑπὸ μεσοπύργιον τεταγμένος ὑπνομαχῶ· σὺ δὲ ἀνθίστασθαι, ἢ ἀντιπράττειν τῷ ὕπνῳ λέγε, ἢ ὕπνου κρατεῖν.

7 ʽΥΠΝΩ͂ΔΗΣ, 8 παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων· ὑπνηλὸς δὲ, ἢ

---

1 ʽΥπισχνεῖται.] *Xenoph.* pag. 521. D. *AEschin.* pag. 268. A. STOEBER.

Ex *Ammonio* pag. 139. ubi V. OUDEND.

2 ʼΕπαγγελλ.] *AEschin.* pag. 268. B. STOEBER.

3 ʽΥποσχομ.] Codd. A. B. Rom. χωμ. Vid. *Lucian.* T. I. pag. 630. IDEM.

4 ʼΕὰν ὑπόσχωμαι.] Ita restitui e MSS. Leid. Oxon. Burm. Edd. Rom. Vasc. *Phavor.* Ineptissime repetebatur ὑπόσχομαι contra sensum communem: ὑπόσχομαι est barbarum; licet subjunctivum ὑπόσχωμαι sit in usu. Confer *Hesychium* & *Suidam.* In *Polluce* Lib. VI. §. 117. editur ὑπόσχομαι; sed exsulat a MSS. *Jungerm.* malebat ὑπίσχομαι. OUDEND.

5 Ξενοφῶν.] Cyrop. II. fin. pag. 49. De vera lectione lis pendet. Alias *Xenoph.* utitur voce ἀγρυπνεῖν Lib. VIII. pag. 172. WITTER.

Lib. II. Κυροπ. pag. 61. A. ὡς ἂν δύνανται ὑπνομαχεῖν al. ὕπνου τυχεῖν. sed male. Vult *Xenophon*, nunc militi somnum esse concedendum, ne dein ab eo opprimatur, sed tunc vigilare possit, ut in exemplo *Suidae* Μάρκελλος ὑπνομαχεῖν πεφυκώς. In *Synesii* loco Ep. 129. pag. 165. vulgo ὑπὸ μεσοπυργίῳ, uti citat etiam *Suidas*, qui recte habet προσήκον ἦν; vulgo προσήκοντα. Corruptissimus hic est *Moeris.* ʽΥπνομαχῶν Ξενοφῶν μόνος. MS. ὑπνομαχεῖν Ξενοφῶν παιδαγωγεῖν μόνος. An παιδείαν Κύρου sive *Xenophontis* librum cogitarit librarius, an aliud lateat, viderint, quibus plus ingenii & otii est. OUDEND.

6 Συνεσ.] Pag. 265. C. ubi μεσοπυργίῳ. WITTER.

7 ʽΥπνώδης.] Temere ea vox a *Thoma* tanquam minus Attica repudiatur, utpote quam legas apud *Platonem* de Rep. L. 3. p. 404. ἀλλ' οὖν ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἕξις προσήκουσ' ἂν εἴη τούτοις; ἴσως. ἀλλ' ἦν δ' ἐγὼ, ὑπνώδης

 αὕτη

ἢ ὕπνῳ δουλεύων. [1] Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Ἰουλιανόν, ὑπὲρ τῆς τῶν Ἀντιοχέων ὀργῆς· ὑπήκοου βασιλέως.

[2] Τὸ ΥΠΟΓΥΟΝ οἱ δοκιμώτατοι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τιθέασιν· [3] ἤγουν, ὑπόγυος κίνδυνος, [4] ὁ ὅσον οὔπω ἐσόμενος. [5] τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος. ὡς ἔχει καὶ τὸ

αὕτη γέ τις καὶ σφαλερὰ πρὸς ὑγιείαν. Utitur quoque *Theophrastus* Hist. Plant. L. 9. cap. 12. συνώνυμοι δέ, inquit, καὶ οἱ στρύχνοι, καὶ οἱ τιθύμαλλοι τῶν γὰρ στρύχνων ὁ μὲν ὑπνώδης, ὁ δὲ μανικός. quamobrem quibus nomen illud usurpatur, ii Attice loqui existimandi sunt: occurrit autem in scriptis *Plutarch.* Tom. I. pag. 471. *Porphyrii* de Abst. pag. 28. & 39. *Heliod.* AEth. p. 166. SALLIER.

8 Παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων] Apud *Plutarchum* tamen de Aud. Poëtis §. 37. Ed. Oxon. ὡς ὑπνώδους φύσει τοῦ Ὀδυσσέως. *Polluci* quoque Lib. I. §. 117. ὁ στρατηγὸς ὑπνώδης. Mox in *Libanii* Orationis Titulo fide Leid. pr. & Burm. addidi τῆς. Exstat locus Tom. II. pag. 167. B. ubi in textu βουλεύοντος. in M. βασιλεύοντος. OUDEND.

1 Λιβαν.] Tom. II. p. 167. B. ubi: ὑπ. δὲ ἀνδρὸς βουλεύοντος. *Philostr.* V. A. pag. 338. ὁπόσα, ὥσπερ ὁ Μανδραγόρας ὑπνηλὰ ἐνομίσθη. *Idem* Icon. I, 22. ἡδεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ δοκοῦντες φαίνονται. Conf. *Aristid.* pag. 25. B. lin. 7. WITTER.

2 Τὸ Ὑπόγυιον.] Probatissimos Scriptores usurpare ait de *re jamjam futura*, alios vero de *re modo praeterita*. Sic *Isocrat.* in Euagor. pag. 405. ὑπογυιώτατον dixit pro *nuperrime*, opposuitque ei τὸ παλαιόν. BOS.

3 Ἤγουν] Cod. A. οἷον.

4 Ὁ ὅσον.] Leid. sec. caret ὁ. Oxon. ἤγουν ὅσῳ. Dein ὡς ἔχει καὶ τῷ Leid. pr. τὸ exsulat a sec. καὶ τὸ ab Oxon. qui non habet quoque nomen Γερυνοσίῳ. Utroque modo saepe apud nostrum. V. illum Tom. I. pag. 352. C. *Thomae* consentit *Moeris.* Aliter *Suidas* & *Hesych.* Constat vero, Atticos hoc & ἐξ ὑπογύου de futuro frequentius dixisse, quam de praeterito. OUDEND.

5 Τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος.] Ait *Thomas* ὑπόγυον etiam ad praeteritum pertinere, idque recte, ut argumento sunt haec *Isocratis* pag. 205. χρὴ δὲ σὲ ἀγαπᾶν, εἰ τῶν παρόντων τυγχάνεις ἂν ἤδη κρείττων, ἀλλ' ἀγανακτεῖν, εἰ τοιοῦτος μὲν αὐτὸς ἂν τὴν φύσιν. γεγονὼς δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ Διός, τὸ δ' ὑπογυιώτατον, ἐξ ἀνδρὸς τοιούτου τὴν ἀρετήν, εἰ μὴ πολὺ διοίσεις καὶ τῶν ἄλλων, καὶ τῶν ἐν ταῖς αὐταῖς

τὸ περὶ τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ, ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐπιταφίῳ· τὸ ὑπόγυον τῆς ὕβρεως αἰσχυνόμενος.

ὙΠΟΚΟΡΊΖΟΜΑΙ, τὸ μετὰ σεμνολογίας σμικρύνω. [1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. [2] Νιτάριον ἂν καὶ Βάτιον ὑπεκορίζετο. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ κατὰ τῶν ἐξορχουμένων· ἀνθρώπων ὑποκοριζομένων τὴν αὐτῶν φαυλότητα καὶ δυστυχίαν. [4] καὶ Πλούταρχος ἐν τῷ, πῶς ἄν τις διέκρινε τὸν κόλακα τοῦ φίλου· ἀστείως ὑποκορίζεσθαι. τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας. τὰς δὲ συντάξεις, φόρους· φυλακὰς δὲ, τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων.

ὙΠΟ-

σοι τιμαῖς ὄντων. Sallier.

Aristid. Tom. I. pag. 443. Θηβαῖοι . . . δίκην ἠδυνήθησαν λαβεῖν ὑπόγυον. Stoeber.

1 Ἀριστοφ.] Plut. vſ. 1012. ubi vid. *Bentlej.* Witter.

Ἂν delent Codd. A. & B. & pro Βάτιον legunt Βατῖ. Stoeb.

2 Νιτάριον καὶ Βάτιον.] MSS. & Edd. Vett. cum *Phavorino* Νιττάριον καὶ Βάττιον. Eſt vſ. 1012. ubi conſulas omnino velim ſummum *Hemſterhuſium.* *Ariſtidis* verba leguntur T. II. p. 403. Oudend.

3 Ἀριστειδ.] Pag. 150. Norm. add. pag. 70. Stoeber.

4 Καὶ Πλούταρχος ἐν τῷ.] Vita Solon. T. I. p. 86. C. pro διεκρ. lege διακρίνειε Witt.

MSS. Leidd. & Burm. ſine τῷ καὶ addunt ἐν τῷ περὶ τοῦ, & mox Ed. Vaſc. ut eſt in ipſo *Plutarcho* Tom. II. pag. 48. recte διακρίνειε. Ejus vero verba non ibi habentur; ſed in Vita Solonis, Tom. I. pag. 86. C. unde corrigas, niſi memoriae vitio erraverit *Thomas*, τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις, & addas οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας. ab hoc enim participio pendent Accuſativi. Locum vero *Platonicum* e diſputatione Plutarchi de diſcrimine Adulatoris & Amici, utpote elegantiſſimum, quem in Arte Amatoria Lib. II. vſ. 657. &c. imitatus eſt Ovidius, adſcribere lubet. ὥς που καὶ Πλάτων φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν, βασιλικόν· μέλανας δὲ ἀνδρικούς· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας· τὸ δὲ μελίχρουν, ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι, ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. Adi quoque *Heſychium* & *Suidam.* Perperam *Moeris* ait ὑποκορίζεσθαι Ἀττικῶς. κολακεύειν Ἑλληνικῶς. ſpecies & modus κολακείας ἐστὶν ὁ ὑποκορισμός. Oud.

ΥΠΟΚΡΙ'ΝΟΜΑΙ, τὸ μετὰ προσποιήσεως καὶ σχηματισμοῦ τι ποιῶ· καὶ ὑπόκρισις, αὐτὸ τὸ ἐπίπλαστον ἔργον. ὑποκρίνομαι καὶ τὸ ἀποκρίνομαι, καὶ ὑπόκρισις τὸ αὐτό. [1] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· Τελμησέες μὲν ταῦτα [2] ὑπεκρίναντο Κροίσῳ. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ταῦτα μὲν ἡ Πυθίη ὑπεκρίνατο τοῖσι Λυδοῖσι. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· καὶ τῶν χρησμῶν τὰς ὑποκρίσιας.

ΥΠΟΛΑΜΒΑ'ΝΩ, τὸ ὑποτίθεμαι, [3] καὶ τὸ περιλαμβάνω, ὡς ἔφαμεν· καὶ ὑπολαμβάνω, [4] τὸ ἀποκρίνομαι. [5] Θουκυδίδης· ὑπελάμβανον οὐ χρεὼν εἶναι αὐτοὺς ἐπαγγεῖλαι.

---

1 Ἡροδ.] Locus *primus* eſt Lib. I. pag. 35. E. ubi ſic: Τελμισσέες μέν νυν ταῦτα ὑπεκρίν' Κροίσῳ. *Alter* lib. cit. pag. 43. C. *tertius* libr. cit. pag. 42. C. Adde *Arrian.* Indic. c. 35. pag. 350. καὶ ἤροντο, ὁπόσοι ἐλαύνουσιν; οἱ δὲ ὑποκρίνονται, ὅτι &c. & paulo ante: ἐρομένοις γὰρ αὐτοῖς ἵνα περ εἴη Ἀλέξανδρος, ὑποκρινάμενοι τὸν χῶρον. Itaque recte notavit *Homeri Interpr.* Iliad. H. vſ. 407. ὑποκρίνονται] ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. WITTER.

In primo *Herod.* loco Codd. A. B. & Rom. ὑποκρ. habet. ὑποκριτὴς apud *AEſchin.* παραπρ. pag. 249. A. ὑπόκρισις *Herodot.* Lib. I. p. 54. E. STOEBER.

2 Ὑπεκρίναντο.] Vitioſe contra *Thomae* mentem, *Herodoti* Edd. & *Thomae* MSS. edebatur ἀπεκρίναντο. Eſt cap. 78. ubi vulgo Τελμησσέες. Alter cap. 91. Tertius locus cap. 90. Conſule *Suidam* & Cl. *Albert.* Obſerv. Philol. pag. 45. OUDEND.

3 Καὶ τὸ περιλαμβάνω.] Addunt Codd. A. B. & Rom. ὡς ἔφαμεν ſcil. ſupr. in ὑπάγω. Conf. ad hanc § *Moſchop.* STOEBER.

Ὡς ἔφ. Ita MSS. & Edd. Vett. Rurſus Blank. ejicit ὡς ἔφαμεν. Reſpicit auctor, quae dixerat in V. ὑπάγω. OUDEND.

4 Τὸ Ὑποκρίνομαι.] *Iſocrat.* ad Demonic p. 52. DRAKEN.

Ut paullo ante in ὑποκρίνομαι. Sed haud dubie ſcripſit ἀποκρίν. WOLF.

Veriſſima eſt *Wolfii* conjectura, quam firmant MSS. Leidd. & Burm. Uti illic docuit auctor, ὑποκρίνομαι poni quoque pro ἀποκρίνομαι; ſic hic ita uſurpari quoque ait ὑπολαμβάνω. Confer *Suidam* & *Heſychium*: ubi male quidam pro ἀποκρινόμενος ſubſtituere conantur ὑποκ. *Thucydidis* verba lege cum nota Cl. *Dukeri* Lib. V. § 49. OUD.

5 Θουκυδ.] Pag. 349. *Duker.* STOEBER.

γεῖλαι. καὶ ὑπολαμβάνω, τὸ ὑποδέχομαι. [1] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· νυῦ ὦν μοι [2] εὖ παραινεύσης ὑπόλαβε τὸν λόγον. καὶ αὖθις [3] ἐν τῇ τρίτῃ· Μαιάνδριος δὲ ὑπέλαβε τὸν λόγον.

[4] Καὶ ὙΠΟΛΟΓΊΖΟΜΑΙ, καὶ ὑπόλογον τίθεμαι. [5] Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῶν τρίτῳ· καὶ περιίδωμεν μηδένα [6] ὑπόλογον θέμενοι.

[7] ὙΠΟΛΎΩ τὸ πέδα, καὶ ὑπολύω τὸν βοῦν, ἤγουν, ὑπὸ τὸ ζυγὸν ὄντα δεδεμένον λύω. [8] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· [9] τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέκοπτον, τὰ δὲ οἰκείωσιν ἐποιοῦντο.

ὙΠΟ-

---

1 Ἡροδ.] Pag. 98. A. ubi vulg. νῦν ἂν μοι εὖ παρ. ὑπολ. τ. κ. λ. WITTER.

Cod. A. νῦν ὦ μοι εὖ παραιν. ὑπολ. Cod. B. νῦν μὲν ὦν εὖ παραιν. ὑπολ. STOEBER.

2 Εὖ παραινεύσης ὑπόλαβε.] Prave Edd. & Blank. ὑπελαβε. Ut edidi, habent *Herodotus* cap. 212. & MSS. omnes. Alter locus est Lib. III. c. 145. OUD.

3 Ἐν τῇ τρίτῃ.] Pag. 248. C. adde *Liban.* Tom. II. p. 455. B. WITTER.

4 Καὶ Ὑπολογ. καὶ.] Sic MSS. prius καὶ abest Edd. Dein Λευκλειρικῷ. Leidd. & Burm. OUD.

5 Ἀριστίδ. ἐν Λευκτρ. non λευκτρ.] P. 31. A. ubi ὑπὸ λόγον. WITTER.

Ὑπολογίζεσθαι est apud *Eund.* Tom. II. pag. 264. fin. Jebb. & *Demosth.* p. 341. C. STOEBER.

6 Ὑπόλογον θέμενοι.] Tom. I. pag. 453. ubi duabus vocibus editur ὑπὸ λόγον. Uti saepe huic voci accidit. Adi Comment. egregii viri *Taylori* ad *Lysiam* pag. 97. ὑπόλογον ποιεῖσθαι. item p. 460. ὑπόλογον εἶναι. pag. 477. ὑπόλογον γενέσθαι. pag. 621. ὑπόλογον ὄντα. OUD.

7 Ὑπολύω τὸ πόδα.] Id est, calceamenta detraho, ita *Joseph.* pag. 126. ὑπολύσασα δ' ἡ γυνὴ τ' ἀδελφοῦ τὰ σάνδαλα, καὶ πτύσασα αὐτοῦ εἰς τὸ πρόσωπον, ἄξιον εἶναι παρ' αὐτοῦ λέγεται τυγχάνειν ὑβρίσαντα τὴν τοῦ κατοιχομένου μνήμην. Sed & ὑπολύω nullo addito nomine eamdem significationem habet, ut discimus ex *Josepho* pag. 164. μαρτυρόμενος οὖν ὁ Βόοζος τὴν γερουσίαν ἐκέλευσε τῇ γυναικὶ ὑπολῦσαι αὐτὸν προσελθοῦσαν κατὰ τὸν νόμον. SALLIER.

8 Θουκυδ.] Libr. cit. p. 313. fin. *Duker.* pro τὰ δὲ οἰκειωσ. lege τὸ δὲ οἰκειωσ. ex Cod. A. B. & Rom. STOEBER.

9 Τὰ μέν.] §. 128. scil. ζεύγη βοεικὰ &c. τὸ δὲ sc. σκευῶν, ut in MSS. & Edd. Vett. ipsoque *Thucydide.* Pessime in Ed. Blank. τὰ δὲ οἰκ. OUDEND.

1 Ὑπο-

ΥΠΟΠΤΟΣ καὶ ὁ ὑποπτευόμενος, καὶ ὁ [1] ὑποψίαν ἐτοῦν ἔχων. [2] Εὐελπίδης ἐν Ἑκάβῃ· [3] ὕποπτος ὢν τῆς ἁλώσεως. ὑπόπτης δὲ μόνον, ὁ ὑποπτεύων. [4] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· χαλεπὸς ἦν τότε καὶ ὑπόπτης ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν τὴν αἰτίαν λαβόντας.

[5] ΥΠΟΣΤΡΕΦΩ κάλλιον, ἢ ἀναστρέφω.

[6] ΥΠΟΣΤΡΩΜΑ Ἀττικοὶ, οὐ περίστρωμα.

[7] ΥΠΟΤΙΘΗΣΙ μὲν τὰ ἐνέχυρα ὁ δανειζόμενος· ὑποτίθεται δὲ ὁ λαμβάνων ταῦτα, ἤγουν ὁ δανείζων. καὶ ὑποτίθημι, τὸ ὑποβάλλω, καὶ τὸ συμβουλεύω. καὶ ὑποκείμενος λόγος, ὁ κατὰ συμβουλὴν λεγόμενος. [8] Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· τρόπῳ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο.

ΥΠ-

---

1 Ὑποψίαν ὀτοῦν.] Ὑποψία ponitur pro pugna. vid. Schol. *Thucydidis* Lib. I. p. 11. DRAK. Cod. A. ὑποπτεύων male. Mox: pro ἐτοῦν Cod. B. ὀποῦν. STOEBER.

2 Εὐελπ.] L. c. vs. 1135. ubi ὑπ. ὢν δὴ Τρ. ἁλ. STOEB.

3 Ὕποπτος ὢν.] Vs. 1135. ubi ὢν δή. Addit Oxon. ἤγουν ὑποψίαν ταύτης ἔχων e Scholiast. ὕποπτος & ὑπόπτης confusa apud *Poll.* L. I. §. 197. quae conferenda cum Scholiaste *Thucydidis*, hic citati Lib. VI. §. 60. OUDEND.

4 Θουκυδ.] L. c. pag. 415. *Duk.* STOEBER.

5 Ὑποστρέφω] Seu moneo. *Isocrat.* ad Demon. p. 50 hinc ὑποθήκη pro praecepto ponitur apud *Isocrat.* ad Nicocl. p. 66. DRAKENB.

Vid. *Wetstein* ad N. F. Tom. II. p. 486.

6 Ὑπόστρωμα &c.] Sic & *Moeris* ait. Hinc Synonyma sunt *Hesychio.* Vide & *Po*[lluc]. Lib. VI. §. 10. & *Athen.* [L]ib. II. cap. 9. ibique *Casaub.* [Pr]oprie tamen sunt diversa [e]x variarum praepositionum [vi] & indole. OUDEND.

7 Ὑποτίθησι.] Adi *Scalig*[er] ad *Herodiani* Fragm. p. 210. C[om]ment. ad *Polluc.* Lib. VII §. 142. Dein MSS. auctoribus [e]xhibui καὶ τὸ συμβουλεύω. In [E]d. non comparebat τό. Tam[en] *Herodoti* loco, quem sub[jic]it auctor ex Lib. III. cap 40. [e]didi ἀκέο medeare ex eodem & MSS. Leidd. in quibus exar[at]ur ἄκαιο & Burm. in quo ἀκ[...]. IDEM.

8 Ἡροδ.] Lib. III. pag. [...]. E. Conf. *Phrynich.* pag. 90. [...] συμβουλεύω habet *Lucian.* [...] Tom. IV. pag. 325. E[...]

ʽΥΠΟΨΗΦΟΣ, ὁ ὑπὸ ψῆφόν ἐστι λέγε, μὴ ὑποψήφιος. [2] Συνέσιος ἐν τῷ περὶ προνοίας πρώτῳ· τοὺς [3] ὑποψήφους τῆς βασιλείας.

ʽΥΠΤΙΑΖΕΙΝ, [4] καὶ τὸ ὕπτιόν τινα καὶ ῥάθυμον εἶναι, καὶ ὡσανεὶ θρύπτεσθαι. [5] Αἰσχίνης· ὑπτιάζων καὶ καλλωπιζόμενος ἑαυτὸν, ὡς ἐν παλαίστραις καὶ διατριβαῖς γεγονώς. [6] καὶ Φιλόστρατος. ὑπτιάζει καὶ ἀγροικίζεται.

[7] ʽΗ ʽΥΣΠΛΗΞ θηλυκῶς ἐρεῖς, οὐχ ὁ ὕσπληξ.

ʽΥΦΗ-

ἐγώ τοι ὦ πάτερ ὑποθήσομεν. WITTER.

Codd. A. B. fine addunt ἄκαιο. STOEBER.

1 ʽΥπόψηφος.] Ea voce, quam *Stephanus* omifit in lex. praeter *Synefium* utitur etiam *Chryfoft.* Tom. VI. pag. 873. ἆρ' οὖν ὑπὲρ τούτων ἐγκαλοῦμεν τῷ δικαστῇ; οὐδαμῶς· ἂν μὲν γὰρ λαβὼν αὐτοὺς ὑποψήφους ἀφῇ, καὶ τοὺς μὲν παθόντας κακῶς κολάσῃ, τοὺς δὲ ποιήσαντας τιμήσῃ, καὶ στεφανώσας ἐκπέμψῃ κατηγορίας οὔτας ἀξίους, καὶ ἐγκλημάτων ἐσχάτων. SALLIER.

2 Συνεσ.] L. c. pag. 94. B. & D. ubi τῇ βασιλείᾳ. STOEBER.

3 ʽΥποψήφους τῆς βασιλείας.] Sive regni petitores per fuffragia. In *Synefii* Edd. pag. 94. B. & D. eft τῇ βασιλείᾳ. Voce autem ὑπόψηφος augeantur Lexica. Vid. *Du Cang.* Gl. M. & J. Gr. in V. OUDEND.

4 Καὶ τὸ ὕπτιον &c. καὶ τὸ ὡσ.] Sic MSS. Prius καὶ & pofterius τὸ defunt editis. In *AEfchinis* loco in *Timarchum* pag. 280. C. prave Ed. Blank. habet γεγωνώς: quomodo faepius ibi peccatum eft. Sed hac occafione corrigendus eft *Suidas* V. ʽΥπτιος, ubi fcribit, ὕπτιος λέγεται καὶ ὁ ἄπρακτος. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι,

ʼΩ πολὺν ὕπνιον ὕπνον ἐγύμνασε.

Scribendum enim e MS. Leidenfi ὦ πολὺ ὕπτιον ἵππον ἐγύμνασεν. Pars eft Epigrammatis Afclepiadae, editi a Cl. *D'Orvillio* ad Charit. pag. 158. IDEM.

5 Αἰσχιν.] In Timarch. pag. 188. B. Ed. poft. Tolle mendum in γεγων. STOEBER.

6 Καὶ Φιλοστρ.] Locus non conftat. Suppetit alius non minus commodus. *Philoftr.* Vit. Soph. I, 10. pag. 495. γνοὺς δὲ τὸν Πρωταγόραν ὁ Πλάτων σεμνῶς μὲν ἑρμηνεύοντα, ὑπτιάζοντα δὲ τῇ σεμνότητι κ. τ. λ. WITTER.

Carinis navium vocem accommodavit *AEfchylus* Perf. vf. 418. ὑπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν. STOEBER.

7 ʽΗ ʽΥσπληξ.] Codex uterque bis ὕσπληγξ. IDEM.

Ita MSS. Leidd. Burm. cum *Phrynicho* pag. 24. qui itidem cum *Moeride*, & noftro pag. 131.

[1] ΥΦΗΝΑ'ΜΗΝ κρεῖττον, ἢ ὕφανα.
[2] ΥΦΗΓΟΥ~ΜΑΙ, τὸ διδάσκω ϗ προηγοῦμαι. ϗ [3] ὑφηγητής.
ϗ

---

131. ubi vide, ὑπέπληξ dedit: alii ὑσπληγξ In verbis Moeridis ὁ σιδηρεὺς ὀχεὺς, ὃν νῦν μάγγανον φασι, l. μάνδαλον item in Scholiaste Luciani Tom. I. pag. 130. μοχλὸν, ὃν ἀρίως λαμιάν φασι, ὕσπληγα καλεῖ· nisi malis ἄμβην. Erotianus. Ἄμβην. Στράτων μὲν ὁ Ἐρατιστράτειος φησὶ τὴν ἄμβην μοχλὸν σφαιροειδῆ εἶναι. Ζήνων δ' ὁ Ἡροφίλειος, ὑπεροχὴν τ῀ θυρῶν μανδάλῳ ὁμοίαν. &c. De μανδάλῳ consule Du Cangium in Glossario M. & I. Graec. OUDEND.

1 Ὑφανάμην.] Legendum videtur ὑφηνάμην. qua de re adi Moeridem. SALLIER.

Codd. A. B. ὕφηνα. STOEBER.

Sic MSS. Leidd. Burm. cum Phavorino, non ὑφανάμην. At ille ostentat quoque ὕφηνα. Sed male. Moeris ὑφηναμένη Ἀττικῶς. ὑφάνασαν Ἕλληνες. Ita MS. vulgo ὑφαίνασα. Puta tamen errare illos: nam passim ὑφαίνειν, non ὑφαίνομαι in medio, occurrit, & ὑφάναι τε ϗ διαπλέξαι τὴν συγγραφὴν AEliano Lib. XVII. Anim. in Epil. Suidae Ὑφᾶναι, ὕφασμα ποιῆσαι. Ὕφηνε, κατεσκεύασεν ἐκ τ῀ ὑφαίνω. Nisi obstaret Moeris, existimarem scripsisse Thomam, divisis vocibus, ὕφηνα μὴν vel μὲν. OUDEND.

2 Ὑφηγοῦμαι.] Lucian. Contempl. pag. 345. DRAKENB.

1 Ὑφηγητής.] Eam vocem pro viae duce apud Atticos non accipi Thomas contendit; parum recte tamen, ut argumento sunt haec Sophoclis Oed. Col. vs. 515.

——— οὐ γ῀ ἂν ἐθέλοι τοὐμὸν δέμας
Ἐρῆμον ἕρπειν, οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ.

Ubi Schol. οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ. ἄνευ χειραγωγοῦ. quod ita perspicuum, ut in dubium revocari nequeat. ὑφηγητὴς etiam dicitur is, quo autore aliquid aggredimur; ita Sophocles Oed. Tyr. vs. 986.

Φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὦ γυνὴ, σκοποῖτό τις
Τὴν πυθομαντιν ἑστίαν; ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις; ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τ' ἐμόν.

Quibus significationibus tertia adjungenda, in illorum, qui soluta oratione scripserunt, libris saepe numero obvia; iis enim ὑφηγητὴς doctor est, & magister: quo sensu usurpatur a Philone pag. 61. Μωσῆς μὲν γ῀, inquit, τὰ ἀρχέτυπα τεχνιτεύει, Βεσελεὴλ δὲ τὰ τούτων μιμήματα. χρῆται μὲν γ῀ Μωσῆς ὑφηγητῇ τῷ θεῷ, ὥς φησι, κατὰ τὸ παράδειγμα τὸ δεδειγμένον σοι ἐν τῷ ὄρει πάντα ποιήσεις.

Nec

καὶ ὑφηγοῦμαι τὸ προοδοποιῶ. Σοφοκλῆς [1] ἐν Ἠλέκτρᾳ· ἀλλ' ἕρφ', ὑφηγοῦ. μὴ εἴπῃς δὲ ἐκ τούτου καὶ ὑφηγητὴς ὁ προοδοποιός.

[2] ΥΦΙΣΤΑΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι. [3] Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι δὲ, ποιηταί. καὶ [4] Θουκυδίδης ἅπαξ· ἤγαγε τοὺς ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη. ὑφίσαμαι καὶ ἀντὶ τοῦ κρυφίως ἵσαμαι. [5] Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδεῖ· ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς [6] ἐν Τίμωνι· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ὑφίσαμαι, καὶ τὸ ὑποκάτω τινὸς ἵσαμαι· ἢ ὑφίστημι, τὸ ὑποβάλλω τί.

Οὐ μόνον ὑφίσαμαι ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαί φησι Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ ὑποδέχομαι, [7] ἐν τῇ δευτέρᾳ· τόν τε ἐπὶ Θρᾴκης

Nec aliter *Plutarchus* Tom. I. pag. 848. ἐχρήσατο δὲ, inquit, Ἰσαίῳ πρὸς τὸν λόγον ὑφηγητῇ, καίπερ Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος. SALLIER.

1 Ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vers. 1532. seq. STOEBER.

2 Ὑφισ. ἀντ. τοῦ ὑπομ.] Utrumque apud *AEschin.* p. 271. fin. STOEBER.

E seqq. crederes legendum esse ὑφίστημι, nisi *Thomam* turpiter confudisse ὑφίστημι & ὑφίσαμαι, pateret ex illis οὐ μόνον ὑφίσαμαι &c. Confer Cl. *Duker.* ad laudatum *Thucydidis* locum Lib. IV. §. 39. ejusque indicem: verum & sequentia sunt perturbata, docente *Jensio* ad *Luciani* Tom. I. pag. 152. e Timone ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι· seu κρυφίως vel ὑποκάτω ἵσαμαι. *Luciani* verba ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς reperies T. III. p. 62. OUD.

3 Λουκ. ἐν Τιμ.] Tom. I. p. 130. *Graev.* STOEBER.

4 Θουκυδ.] Pag. 553. *Duk.* vid. etiam p. 554. IDEM.

5 Λουκ. ἐν τῷ Φιλοψ.] Tom. I. p. 351. *Graev.* Cod. B. legit φιλοψευδῆ. IDEM.

6 Ἐν Τιμων.] Tom. I. pag. 131. *Graev.* IDEM.

7 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Pag. 119. D. WITTER.

§. 29. & Lib. VIII. §. 81. In *Herodoti* loco bene Leid. pr. Burm. & Edd. Vett. ὑποδεκόμενον. quod reposui ex Lib. II. c. 121. uti & ἀναδεκομένους ex iisdem & Lib. V. cap. 91. Plus vero significare τὸ ὑποδέχεσθαι, quam ἀναδέχεσθαι, docent viri docti, citati a *Dukero* ad *Thucyd.* Lib. VIII. §. 81. in f. εἰ αὐτὸς κατελθὼν αὐτῷ ἀναδέξαιτο. Mox παρέχειν est in Burm. OUDEND.

Θρᾴκης πόλεμον ὑπεδέχετο καταλύσειν. καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ· Τισσαφέρνης αὐτῷ ὑπεδέξατο, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἄδειάν τε διδόντα, καὶ μεγάλα ὑποδεκόμενον. [1] ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ἀναδέχομαι λέγει ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· [2] ἀναδεκομένους ὑποχειρίας παρέξειν τὰς Ἀθήνας.

ὙΨΙΠΕΤΗΣ, ὁ εἰς ὕψος πετόμενος· ὑψιπετὴς δὲ, ὁ ἐξ ὕψους πεσών. ὡσαύτως καὶ [3] δρυπετὴς, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

---

1 Ὁ αὐτὸς δὲ.] Cod. A. delet δὲ. STOEBER.

2 Ἀναδεχομένους.] Cod. B. ἀναδεχομένου. IDEM.

3 Δρυπέτης.] Codd. A. B. καὶ δρυπετής. IDEM.

Sic recte MSS. Leidd. Oxon. Pessime in Edd. δρυπέτης, ut ex ipsa *Thomae* explicatione vocis ὑψιπετὴς, cum qua ad verbum consonat *Suidas*, liquet. Adde, quae supra dicta in V. δρῦν. In Burm. Cod. legas δρυπέτης καὶ δρυπετής. OUDEND.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ'.

[1] ΦΑ'ΓΑΙΝΑ Ἀττικοὶ, ἐ φαγέδαινα.
ΦΑ'ΚΕΛΟΣ, δεδεμένον φορτίον. [2] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· φάκελον ἐπιστολῶν Διογένει δὲς. [3] Θουκυδίδης· φακέλους [4] ὕλης ἀγρίας. σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. καὶ σφακελίζω, τὸ φλεγμαίνω. Ἀριστείδης [5] ἐν Μιλτιάδῃ· τοῦ πάθους αὐτῷ σφακελίσαντος.

ΦΑΚΗ

---

1 Φάγαινα Ἀττικοί.] Leid. sec. Ἀττικόν. Errat vero auctor. Adi, Lector, ad Animadversiones Cl. *Valckenaer.* pag. 224. in *Ammonio*: φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τῆς νόσου πολυφαγία· φαγέδαινα δὲ, φῦμα ἀνήκεστον. OUDEND.

2 Συνεσ. ἐν ἐπιστ.] Pag. 270. D. ubi φάκελλ. ita & pag. 270. A. Conf. *Eund.* p. 230. B. *Liban.* II. pag. 621. C. WITTER.

Ep. 133. pag. 270. ubi φάκελλον, ut saepe alibi. V. *Foëſ.* d. l. Comment. ad *Thucydidem* Lib. II. §. 77. φοροῦντες ὕλης φακέλους, quo loco *Ammonius* addit ἀγρίας, noster ἀγροίας, ut edebatur. Eamque vocem vel delent vel mutant in παντοίας viri docti. Sed MSS. Leidd. & Burm. praebent ἀγρίας. Quod *Thomae* restitui, dubius an *Thucydidis* orationi quoque inferi debeat, OUDEND.

Conf. Cel. *Abreſch* Dilucid. *Thucyd.* ad Lib. II. p. 257.

3 Θουκυδ.] Lib. II. pag. 151. C. ubi ὕλης φακέλλους omiſſa ἀγροίας. quem locum eodem modo citatum video ab *Ammon.* niſi quod ibi male ἀγρείας. *Marcellini* fragmentum annexum *Thucyd.* ὕλης φακέλους inter Idiomata *Thucyd.* refert. Conf. *Herodot.* IV. pag. 278. B. & 276. C. WITTER.

Vid. *Dukeri Thucyd.* p. 147. & ibi Cl. VV. notas n. 20. STOEBER.

4 Ὕλης ἀγροίας] Vox ἀγροίας non legitur apud *Thucydidem*, nihil tamen mutandum: qua de re ad *Moeridem.* SALLIER.

5 Ἐν Μιλτιάδῃ.] Scribe, ἐν κοινῇ ἀπολογίᾳ pag. 148. A. ubi τραύματος. Conf. *Eund.* pag.

 174.

1 ΦΑΚΗ˜ θηλυκῶς ἡ ἑψημένη, φακοὶ δὲ ἀρσενικῶς ἐπὶ πλη-

274. A. 176. A. Witter.

Immo ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογίᾳ. ubi Tom. II. pag. 244. τοῦ τραχόματος αὐτοῦ σφακελίσαντος. Oud.

1 Φακῆ θηλυκῶς ἡ ἑψημένη, φακοὶ δὲ ἀρσενικῶς.] In fem. sing. denotat *lenticulam coctam*; φακοὶ vero in masc. plur. *lenticulam crudam*. vide *Graev.* ad Soloec. *Lucian.* pag. 752. Bos.

Ita quoque *Ammonius*: φακὸς φακῆς διαφέρειν φασί. φακοί, οἱ ἔτι ὠμοὶ οὐχ ἑνικῶς. φακῆ δὲ ἡ ἑψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. in eo diversus a *Thoma*, quod hocce nomen, cum de lente cruda sermo est, plurali numero efferri contendit: illi tamen non est assentiendum; aliter enim innumeri prope scriptores. Rectius *Phrynichus*: φακὴ καὶ φακός. ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ. φακὴ δὲ φακῆς ἐπὶ τοῦ ἑφθοῦ. quae tamen illius verba sic legi debere suspicamur: φακὴ ἑψη. φακός. φακὸς ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ. *Phrynicho* accedit *Lucianus* Tom. II. pag. 883. cujus judicio si standum est, lens cocta ab Atticis φακὴ dicitur, cruda vero φακός: addit *Ammonius* illius discriminis ab omnibus habitam esse rationem: verum aliud suadent haec *Theophrasti* Char. pag. 66. καὶ ἐν ἀγρῷ, inquit, αὐτοῖς φακὴν ἑψῶν, δὶς ἅλας εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλὼν ἄβρωτον ποιῆσαι. loquitur enim de lentibus, quae in ollam coquendi gratia conjectae fuerant. Quo, ni fallimur, pertinet is *Artemidori* locus pag. 58. φακῆ δὲ πένθος προαγορεύει· nam de crudis lentibus illud intelligendum videtur: ibi quippe eadem est ratio φακῆς, ac κέγχρου aliorumque leguminum, de quibus ibidem, & quae minime cocta ex illius verbis perspicuum est. Sallier.

Codd. A. B. φακῆ˜ mox post φακοὶ adde ex iisdem δὲ. Vid. *Graev.* ad Sol. pag. 107. *Steph.* pag. 157. Stoeber.

Particulam δὲ addidi e MSS. In Oxon. φακὸς δὲ &c. deficientibus ἐπὶ πληθυντικοῦ. In hisce vero mire dissentiunt & errant Grammatici. Consule praeter *Graevium* ad *Luciani* Soloec. Tom. III. pag. 574. Comment. ad *Herodiani* fragm. pag. 200. φακὴ καὶ φακὸς ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ· φακῆ δὲ φακῆς ἐπὶ τοῦ ἑφθοῦ. Item ad *Poll.* Lib. I. §. 247. ac *Valcken.* ad *Ammon.* pag. 141. φακὸς φακῆς διαφέρειν φασι· φακοί, οἱ ἔτι ὠμοί, οὐχ ἑνικῶς· φακὴ δὲ ἡ ἑψημένη· τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Sed apud *Theophrast.* Char. cap. 14. ἐν ἀγρῷ αὐτοῖς φακὴν ἑψῶν. Ceterum addit Oxon. καὶ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ ἀγγεῖόν τι ὡς ἐν τῷ τετάρτῳ βασιλειῶν· ζήτησον ἐν τῷ δόρυ, καὶ τὸ φακὸν τοῦ ὕδατος. V. ad *Suid.* & *Hesych.* Oudend.

1 Φαν-

πληθυντικῶ οἱ ἀνέψιοι. λέγονται δὲ φακοὶ, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν τελμάτων χλοώδη, ἃ κοινῶς λέγονται βρύα.

[1] ΦΑΝΘΕΙΣ, καὶ ἀποφανθεὶς, Ἀττικοὶ λέγουσιν· [2] οὐ φανεὶς, οὐδὲ ἀποφανεὶς. [3] Ἀριστείδης ἔν τινι τῶν ἱερῶν· ταυτὶ ἦν τὰ φανθέντα. καὶ πάλιν [4] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὡς τὸ μὲν προσθήκην μικρὰν αὐτοῖς ἀποφανθῆναι.

[5] ΦΑΝΟΣ, ἐπὶ λαμπάδος· ἀλλὰ μὴ ἐπὶ κεραμίνου λέγε· τοῦτο δὲ λυχνοῦχον.

ΦΑΡΜΑΚΑ, καὶ τὰ θεραπεύοντα, καὶ τὰ φθείροντα· φαρμακεία δὲ ὡς [6] ἐπιτοπολὺ, ἡ [7] διὰ δηλητηρίου τινὸς γινο-

---

1 Φανθεὶς.] Abest haec §. a Cod. B. STOEBER.

2 Οὐ φανεὶς.] Audi potius *Sophoclem*· Trach. vs. 1.

Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς.

Et vs. 437. ἀλλ' ὁ τοῦ δ' ἔρως φανείς: & sic ille centies. *Liban.* Ep. 190. σέσοισμαι ῥᾴω φανείς. 1066. φανεὶς δὲ, ὢν τὸ χρηστὸν εἰκὸς, τυγχανέτω. & creberrime: unde Infinit. φανῆναι, & futurum φανοῦμαι passim, ac φανεῖσθαι *Libanio* Ep. 248. & *AEliano* Lib. XVI. An. cap. 11. Pro quo in *Apostol.* cap. 16. Prov. 57. φανῆται; sed male. Mox in Leid. pr. οὐδ' ὑποφ. *Aristidis* primum locum vide Tom. I. pag. 276. ubi vulgo minus bene ταῦτ' pro ταυτὶ Attico apud *Suidam*, *Hesychium* &c. Alter locus est Tom. I. p. 120. ubi vulgo αὐτῆς: sed in MS. αὐτοῖς. quod malim, scil. Ἕλλησιν. OUDEND.

3 Ἀριστ.] P. 8. B. ubi αὐτῆς. Cod. A. ταυτηνὶ pro ταυτὶ ἦν κ. τ. λ. STOEBER.

4 Ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 186. A. ubi ταῦτ' ἦν. Conf. p. 780. A. med. WITTER.

5 Φανὸς ἐπὶ λαμπάδος &c.] Ex *Phrynicho* p. 12. *Nunn.* vid. *Spanh.* ad Plut. vs. 639. *Hesych.* v. στίλβει. IDEM.

Sunt ipsa *Phrynichi* verba p. 18. ubi vide *Nunnesium*. & supra in Λυχνοῦχος, ac MS. *Photii.* Λυχνοῦχον, τὸ κεραμινὸν φανόν. ἀπὸ τοῦ λύχνου ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι. φανὸς δὲ ἡ ἐξ ξύλων λαμπάς. Φιλιππίδης. ἐγένοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν καθαρῶν καὶ διαφανῶν δερμάτων λαμπτῆρες κεραμέοι διατετρημένοι. οὕτως Ἀριστοφάνης. In *Phavor.* non male, κεραμίνου. δ. λ. λέγε. OUDEND.

6 Ἐπιτοπολύ.] Codd. A. B. & Rom. ἐπιτοπολύ. STOEBER.

7 Διὰ δηλητηρίου &c.] Corruptus in ea voce *Ammonius*, cujus haec verba: φαρμακεία γοητείας διαφέρει. φαρμακεία μὲν

γινομένη βλάβη. [1] Φαρμακεύω μέντοι τὸ θεραπεύω [2] μόνον. [3] ὡς παρ' Ἱπποκράτει· πέπονα φαρμακεύειν, καὶ κινέειν μὴ ὠμά· γοητεία δὲ, τὸ [4] ἐπικλήσεσί τε καὶ ἐπῳδαῖς χρῆσθαι. [5] λαμβάνουσι δὲ τὰ φάρμακα [6] καὶ ἐπὶ

γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκου. δηκτηρίου ibi locum habere nequit: legendum ex *Thoma* δηλητηρίου. SALLIER.

MSS. Leid. pr. λυτηρίου γινομένου. sec. λυτ. a m. pr. vitiose. Adi ad *Ammon.* pag. 142. φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως ἡ βλάβη, ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκου. *Suidam* in v. γοητεία. Paulo ante auctoribus MSS. & Edd. Vett. restitui ἐπιπολὺ pro ἐπιπολύ. OUDEND.

Conf. *Gesnerus* ad *AEliani* H. A. Lib. XV. cap. 13. *Kuhnius* ad *AEliani* V. H. Lib. I. c. 19. & *Wetstein* ad N. F. Tom. II. pag. 233.

1 Φαρμακεύω.] Sensus est hocce verbum solum accipi pro medicari & purgare: debuit addere, hanc esse illius in *Hippocratis* scriptis significationem; quod discimus e *Galeno* Comm. ad Aphor. 22. τὸ μὲν φαρμακεύειν ἔθος ἐστὶν αὐτῷ λέγειν ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι φαρμάκῳ καθαίροντι. *Hippocratem* vero *Plato* imitatus ait Lib. 5. de Rep. pag. 459. ὅταν δὲ καὶ φαρμακεύειν δέῃ, ἴσμεν ὅτι ἀνδρειοτέρου δεῖ ἰατροῦ. sed ab eodem ea vox usurpatur, cum de veneno sermo est. vide *Steph.* in lex. praeiverat *Euripides* Androm. vs. 355.

Ἡμεῖς γὰρ εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν,
Καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν, ὡς αὐτὴ λέγει,
Ἑκόντες, οὐκ ἄκοντες, οὐδὲ βώμιοι
Πίτνοντες, αὐτοὶ τὴν δίκην ὑφέξομεν.

Quae de medicamentis purgantibus exponi non possunt. SALL.

2 Μόνον ὡς παρ' Ἱπποκράτει.] Si scripsisset auctor μόνον παρ' Ἱπποκράτει, verum statuisset. Consule *Foësii* Oeconom. nam *Platoni* aliisque etiam in maiam partem adhibetur. In loco vero *Hippocratis* Aphor. S. I. §. 22. rescripsi κινέειν μὴ ὠμά, ut debet. Et sic quoque hic in Leidd. ac Burm. exaratur. Vulgo μὴ deëst. τὸ πέπ. habet MS. Burm. OUDEND.

3 Ὡς παρ' Ἱπποκρ.] Aphorism. I, 22. pag. 1244. Edit. Francof. 1624. Conf. *Foës.* Oecon. voc. φαρμακεύειν. Cod. A. huic loco praemittit τὸ πέπ. φαρμ. Idem πέπονα perperam legit. καὶ κιν. ὠμ. Codd. A. B. ante ὠμὰ legunt μή. quod est in nostra Edit. vulgatum. STOEBER.

4 Ἐπικλ.] Cod. B. ἐπικλήσεσί τε. STOEBER.

5 Λαμβάνει δέ.] Cod. A. ita pergit: λαμβ. δὲ ἄμφω, τό, τε φαρμακ-

ἐπὶ τῶν χρωμάτων. οἷον, πολλοῖς φαρμάκοις διηνθισμένη εἰκών. [1] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· οἱ περμαχεῶνες ἠνθισμένοί εἰσι φαρμάκοισι.

[2] ΦΑΡΜΑΚΟῚΣ ἀνὴρ, φαρμακὶς ἡ γυνή. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· γυναῖκα φαρμακίδα.

[4] ΦΑΣΙΑΝΟΙ῀, ἵπποι. [5] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· τοὺς φασιανοὺς, οὓς τρέφει Λεωγόρας. [6] φασιανικοὶ ἡ, [7] ὄρνεις.

ΦΑ'-

φαρμακεύω καὶ γοητεύω, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα· καὶ ἐπὶ λόγων, καὶ ἠθῶν καὶ τοιούτων τινῶν. εὕρηται τὰ φάρμακα καὶ ἐπὶ τῶν χρωμ. Vulgata Cod. B. hac quoque parte nonnimis mutilatum expressit, sine sensu. STOEBER.

6 Καὶ ἐπὶ τῶν χρ] Inepte Ed. Blank. γὰρ contra MSS. & Edd. R. V. In *Herodoti* exemplo, quod observavit etiam *Suidas*, correxi quoque ἠνθισμένοι εἰσὶ, quod & MSS. praebent, & ipse C. 98. pro ἠνθησμένοί εἰσι. Non dicitur ἀνθέομαι, sed ἀνθίζομαι, unde creberrimum illud διηνθισμένον. Ceterum *Moeris* minus bene φάρμακα de coloribus pictorum solis tribuit Atticis. OUDEND.

1 Ἡροδ. ἐν Πρ.] Pag. 47. D. vid. *Ammon.* h. v. *Niceph.* ad *Synes.* pag. 365. B. *Corinth.* de Dial. pag. 723. WITTER.

Pro ἠνθησμ. rectius in Codd. A. & B. ἠνθισμ. STOEBER.

2 Φαρμακὸς ἀνὴρ.] Vide quos laudarunt *Tiliobr.* ad *Statii* Silvas in f. & *Wolff.* ad *Libanii* Epist. 1135. item *Ammon.* pag. 142. & *Valken.* φαρμακίδι restitue cum *Gesnero* in *AEliano* Lib. XIV. An. cap. 25. ex Lib. I, 29. II, 74. sed & pro ταῖς τῶν Ἀψύρτων τῶν ἀδελφῶν lege πρὸς τὸν Ἄψυρτον τὸν ἀδελφόν. *Aristophanis* voces sunt vs. 747. ad quas alludit & *Libanius* Ep. 1448. OUDEND.

3 Ἀριστ. ἐν Νεφ.] Vs. 747. WITTER.

4 Φασιανοὶ, ἵπποι.] Sic quidem & *Herodianus in* Fragm. p. 204. Sed vide ibi *Nunnesium* cum *Kustero* ad *Suidam*, qui *Aristophanis* φασιανοὺς in Nub. vs. 109. per ἀλεκτρύονας explicat, vel ὄρνιθάς τινας cum aliis. φασιανοὺς de avibus dixit, ut reliqui, *Liban.* Tom. II. pag. 468. ubi vide. Mox ὄρνεις edi curavi e MSS. Leid pr. Burm. Oxon. *Herodiano*, *Etym.* *Hesych.* non ὄρνις. OUDEND.

5 Ἀριστ. ἐν Νεφ] Vs. 109. Rom. λεώγορας. Conf. *Phavor.* WITTER.

6 Φασιανικοὶ ἡ.] Sic etiam *Phrynich.* pag. 88. Quis autem Grammaticorum vitio vertet optimae notae scriptoribus, qui φασιανοὶ ὄρνιθες usurparunt? *Laërtio* pag. 12. fin. & pag. 40. E. *Liban.* II, 52. B. 468. D.

 Lucian.

1 ΦΑ´ΣΚΩΛΟΣ, [a] ὁ ἐκ δέρματ☉, ὁ λεγόμεν☉ ἰδιωτικῶς

Luciano περὶ τ̃ ἐπὶ μισθῷ συνόντων Tom. I. pag. 310. ἐδ' ὄναρ λαβὼν ποτε ἄρτε ἐμφορηθεὶς, ἔτι γε Νομαδικῦ ἢ φασιανῦ ὄρνιθ☉. Idem.

Vid. *Lud. Nonius* de re cibar. Lib. II. cap. 26. pag. 243.

7 Ὄρνις.] Scrib. ὄρνεις ex A. & B. Stoeber.

1 Φάσκωλ☉.] Vid. *Cuperi* Obferv. Lib. I. cap. 11. & *Harpocrat.* Lex. h. v. & ibi *Valefius*. Drakenb.

Thomae dicitur cifta, in quam veftes recondi folebant: in eo fecutus eft *Pollucem*, *Ammonium* & *Hefychium*: φασκώλιον vero, ex illorum fententia, *marfupium*, five *crumena* appellatur. Aliter tamen *Harpocration* & *Etym.* quorum uterque φάσκωλον *marfupium*, φασκώλιον autem *ciftam* exponit. Ita prior: Φασκώλιον ἱματίων φορεῖον, φάσκωλ☉ δὲ πήρα τις ἔτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Δίωνα· ἢ δημόσιον χρῆμα τὸ συναχθὲν εἰς ἀπόθεσιν, καὶ πρός γε μεῖον καὶ τὸ πλέον, καὶ ἐμβριθέστερον ποιῶν τὸ φασκώλιον. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζέσαις. quid fi legamus Φάσκωλον ἱματίων φορεῖον, Φασκώλιον δὲ πήρα τις; 1°. ea lectione femel recepta, *Harpocrationi* cum caeteris Grammaticis conveniet. 2°. emendatio propofita ex ipfis *Lyfiae* verbis colligitur: ait enim illum de quo loquitur magnam auri vim in crumenam congeffiffe, καὶ ἐμβριθέστερον ποιῶν τὸ φασκώλιον. Φασκώλιον igitur *crumena*: & id profecto fibi voluit *Harpocration*, nifi ipfum exemplo parum idoneo ufum effe dixerimus. 3°. hocce nomen apud *Clem.* Alex. occurrit pag. 234. fed is illius locus de crumena intelligatur neceffe eft. εἰ δὲ διελεῖν χρὴ, inquit, πλέσι☉ μὲν ὁ πολυκτήμων ἔσω, χρυσίῳ σεσαγμέν☉, καθάπερ φασκώλιον ἐῤῥυπωμένον. Ad *Ariftophanis* Θεσμοφοριαζέσας quod attinet, cum duae fuerint fabulae editiones, ea nunc defideratur, in qua nomen φασκώλιον repertum quondam veteres teftantur. Sallier.

Codd. A. B. Rom. φασγαλ. Stoeber.

Uti alibi, fic hic quoque MSS. Leidd. dant φάσγαλ☉, vitiofe. Confule *Cuper.* Lib. I. Obf. cap. 11. & quos laudat Cl. *Valkenar.* ad *Ammonium.* pag. 141. Grammatici vero fibi non conftant. Equidem opinor, φάσκωλον effe majus inftrumentum δερματικόν, φασκώλιον ejus deminutivum. Hinc prius infetviebat magis veftibus condendis, alterum edulibus, pecuniae &c. V. Fed. *Morel.* ad *Dion.* Chryf. p. 28. Comm. ad *Hefych.* & *Etym. M.* & omnino *AElianum* Lib. VI. An. 10. VII. 29. XV, 9. ac citatum ab auctore *Libanii* exemplum ex Ep. 175. in quo MSS. Leidd. & Burm. auctoribus pro τὸ edidi τ̃ fcil. λόγον. Quem & βαλάν-

κῶς τζαμανδᾶς, ἐν ᾧ τὰ ἱμάτια φέρομεν· φασκώλιον ἢ, δερμάτινόν τι πηρίδιον. [1] Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· λόγόν τε κομίζων, ἢ φασκώλιον κενὸν, ὅπως τὸ μὲν εἴπῃ· τὸ ἢ, μικρὸν ὂν, ἐμπλήσῃ.

[2] ΦΑΣΜΑΤΑ λέγεται τὰ ἐν ὕπνῳ [3] φαινόμενα, ἢ ὅσα φαντάζουσι τὰ δαιμόνια νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν ἐν ταῖς ἐρημίαις, ἀπὸ τοῦ ἀέρος λαμβάνοντα μορφὰς, οἵας ἂν ἐθέλωσι. λέγε οὖν [4] φάσματα, ὡς Ἀττικοὶ, καὶ μὴ φαν-

---

βαλάντιον alibi fimili in fenfu jungit, ut Ep. 466, 893. Dein ἐμπλήσῃ Burm. OUDEND.

Vid. *Meurfii* Gloff. Graecol. pag. 559. φασκώλιον *Dio* Chryf. Or. VII, pag. 110. A.

2 Ὁ ἐν.] Cod. B. del. ὁ. STOEBER.

1 Λιβαν. ἐν ἐπις.] Tom. II. opp. pag. 575. B. MS *Liban.* pro τὸ μὲν εἴπῃ legit: τὸν μὲν εἴποι. WITTER.

Cod. A. & B. τὸ μὲν εἴπῃ. Poft delent ὂν, ceteris invariatis. STOEBER.

Cod. MS. Epift. *Liban.* poft τὸ δὲ fic pergit: ἐμπλῆσαι, σοὶ δὲ ἄμφω πρέπει· τὸ μὲν δέξασθαι, τὸ ἢ μικρὸν ὂν ἐμπλῆσαι. WITT.

2 Φάσματα.] Si *Thomae* fides, ea funt tantum quae nobis inter dormiendum objiciuntur. quo fenfu ab Atticis nomen illud ufurpatum oftendunt haec *AEfchyli* Agam vf. 883.

Πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις;

Accedit *Sophocles* Electr. vf. 506.

Ἦτοι μαντεῖαι βροτῶν
Οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις
Οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
Εἰ μὴ τόδε φάσμα
Νυκτὸς εὖ κατασχήσει.

Apud eosdem tamen, licet repugnante *Thoma*, φάσμα de iis etiam dicitur, quae vigilantes oculis intuemur: teftis *AEfchylus* Agam. vf. 150.

———— τερπνὰ
Τούτων αἰτεῖ ξύμβολα φᾶναι
Δεξιὰ μὲν, κατάμορφα
Δὲ φάσματα στρουθῶν.

Id enim fibi vult, aquilas, cum fe oculis confpiciendas praebent, mali aliquid portendere: quae profecto adeo aperta funt, ut de vocis illius fignificatione lis moveri non poffit. Idem dicendum de hocce *Euripidis* loco Oreft. vf. 880.

Ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν σύγγονον στείχονθ' ὁμοῦ.

SALLIER.

Cod. B. hanc §. non agnofcit. STOEBER.

3 Φαινόμενα.] *Eurip.* Hec. vf. 70. IDEM.

4 Φάσματα &c. φαντάσματα.] Senfus eft fpectra ab Atticis φάσματα, non φαντάσματα appella-

[1] Φαντάσματα. [2] Φαντάζω δὲ, καὶ φαντάζομαι, τὸ ἁπλῶς φαίνομαι. [3] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· μήτις πολιτῶν ἐν τέλει φαντάζεται. ἤγουν, φαίνεται. λέγεται δὲ φαντάζεσθαι, [4] καὶ τὸ ἀνατυποῦσθαι, καὶ ἀναπλάττειν, ὡς ἔχει καὶ ἡ φαντασία, καὶ τὸ φαντασικὸν πνεῦμα.

ΦΑΤ-

---

pellari; sed hanc illius opinionem penitus evertunt haec *AEschyli* Sept. ad Theb. vs. 716.

Ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων
Ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.

Ita quoque *Euripides* Hec. vs. 95.

Ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
Φάντασμ' Ἀχιλλέως.

Quin ad huncce Orestis locum vs. 407.

Ἐκφασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο.

Clar. *Barn.* in MSS. φαντασμάτων, non ἐκφασμάτων scriptum sese reperisse testatur: quod librariorum inscitiae tribuendum videtur, qui cum in vocem ἐκφασμάτων alibi non obviam incidissent, in aliam notiorem φαντασμάτων scil. sibi mutandam esse existimarunt. Notiorem diximus, quia eamdem quoque significationem habet apud solutae orationis scriptores: omnium nobis instar erit *Lucianus* Tom. II. pag. 491. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ ταῦτα τὸν ἀδαμάντινον πείθομεν, δείξας ἐμὲ, ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας, καὶ φαντάσματα καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν. SALLIER.

Cod. A. φάσμα. STOEBER.

Leidd. Burm. & Oxon. φάσμα, φάντασμα; quae distinguit *Ammonius* pag. 142. Atticis vero non abjudicat, ut noster male, docente Cl. *Abresch.* Anim. ad *AEschyl.* pag. 135. Mox post φαντάζομαι, de quo vide *Suidam*, in Leidd. Burm. & Oxon. repetitur εὕρηται δὲ καὶ φαντάζομαι. Forsan φαντίζομαι. *Hesych.* φαντίζοιτο, φαίνοιτο. OUDEND.

1 Φαντάσματα.] Cod. A. φάσματα. Illud apud *Eurip.* Hec. vs. 54. Conf. *Ammon.* h. v. STOEBER.

2 Φαντάζω δὲ.] Novam hinc §. orditur Cod. A. ideoque δὲ neglectum. Post φαντάζομαι Cod. A. εὕρεται δὲ καὶ φαντάζομαι τὸ ἁπλ. IDEM.

3 Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ.] Lege ἐν Φοινίσσαις, locus enim *Euripidis*, de quo ibi *Thomas*, reperitur Phoen. vs. 93. SALLIER.

Immo ἐν Φοινίσσαις vs. 93. ubi vide Cel. *Valken.* OUDEND.

4 Καὶ ἀνατυποῦσθαι.] Cod. A. καὶ τὸ ἀνατ. STOEBER.

E MSS. Leidd. Burm. articulum addidi. OUDEND.

1 Οὐκ

ΦΑΥΛΙ'ΖΕΙΝ εἴποις, [1] οὐκ εὐτελίζειν.
[2] ΦΑΥ͂ΛΟΝ, τὸ κακὸν, καὶ τὸ εὐτελές· [3] φλαῦρον δὲ, μόνον τὸ κακόν.
[4] ΦΑΥ͂ΛΟΣ ἐπὶ θηλυκοῦ κάλλιον, ἢ φαύλη. [5] Λουκιανός

---

1 Οὐκ εὐτελίζειν.] Consultius *Moeris*, qui compositum κατευτελίζω tanquam minus Atticum repudiare satis habuit: εὐτελίζω enim usurpatur a *Luciano* Tom. II. pag. 30. τὸ δὲ ἄνθρωπον οὖσαν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο ἢ ἀντικρὺς ἐστιν εὐτελίζειν τὰς θεάς. SALLIER.

Puto hinc & e *Suida* in *Moeride* reponendum φαυλίζειν, Ἀττικῶς, καὶ εὐτελίζειν Ἑλλ. vulgo κελευτελίζειν. OUDEND.

2 Φαῦλον, τὸ κακὸν, καὶ τὸ εὐτελές· φαῦρον δὲ μόνον τὸ κακόν.] Legendum pro φαῦρον videtur φλαῦρον, quod Atticum est & frequens apud *Aristoph.* Ille in Lysistr. pag. 900. ὅτε δράσω φλαῦρον οὐδέν. & Pace p. 630. χρὴ φλαῦρον μηδὲν χρύζειν. ubi Schol. ἀνειδὲς, δύσφημον, φλύαρον. ad priorem locum observat haec *Bisetus*: φλαῦρον Ἀττικῶς· φαῦλον δὲ κοινῶς, κοῦφον, κακόν. διαφέρει δὲ ὅμως φλαῦρον καὶ φαῦλον, φλαῦρον γάρ ἐστι τὸ μικρὸν κακὸν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. *Moschopulus* Φαῦλον τὸ μικρὸν καὶ εὐτελὲς, καὶ οὐδαμινόν· & paulo post: φλαῦρον δὲ τὸ γελοῖον καὶ φλύαρον. BOS.

Vid. Schol. *Aristoph.* ad Acharn. pag. 370. *Lucian.* Contempl. pag. 344. *Isocrat.* ad Demon. pag. 47. DRAKENB.

Ita & φαύλως apud *AEschylum* Pers. vs. 520. STOEBER.

3 Φλαῦρον δὲ.] Φλαῦρον legit *Bos*, & recte. Schol. *Luciani* p. 55. DRAKENB.

Lege φλαῦρον. SALLIER.

Lege φλαῦρ. ex Codd. A. B. & Rom. Conf. *Kuhn.* ad *AElian.* p. 50. & *Phavor.* STOEB.

Ita restitui e MSS. Edd. R. V. *Phavorino*, ceterisque Grammaticis pro vitioso φαῦρον. V. ad *Moeridem* & *Kuhn.* ad *AElian.* Lib. I. V. H. cap. 28. item *Etym. M.* OUDEND.

4 Φαῦλος.] Ut scilicet solent Attici in plurimis adjectivis. *Euripid.* Hec. vs. 150. ubi Schol. & *Barnes.* DRAKENB.

5 Λουκιαν.] *Phavor.* perperam φιλόστρατος Iconum inscriptione deceptus. Legitur exemplum apud *Lucian.* Tom. II p. 12. *Graev.* τοῦτο non est vulgatum; neque in Cod. A. legitur. Vid. *Eund.* in Demosth. Encom. Tom. I. p. 859. εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ φαύλης φροντίδος. *Schol.* Tom. II. pag. 55. φλαῦρον] φαῦλον τὸ κοῦφον, κακόν. διαφέρει γὰρ φαῦλον καὶ φλαῦρον. φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν κακόν· φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρον ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρόν. Conf. Cl. *Ruhnken.* ad *Timaeum* suum p. 191. STOEBER.

νὸς ἐν εἰκόσιν· [1] οὐ φαύλου συνέσεως (τοῦτο) παράδειγμα.

[2] ΦΕΝΑΚΙΖΩ, φενακισμὸς, καὶ φέναξ, λογογράφοι· [3] φενάκη δὲ, ποιητικώτερον.

[4] Ἰστέον, ὅτι πάντα τὰ παρακελευσματικὰ ἐπιῤῥήματα, τὸ ΦΕΡΕ, τὸ δεῦρο, τὸ ἴθι, καὶ τὸ ἄγε, καὶ εἰς συμβουλευτικὰ ὑποτακτικὰ, καὶ [5] εἰς προστακτικὰ συντάσσονται. [6] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Φέρ' ἴδω τι ὀφείλω. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· φέρε δή μοι φράσον· συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων; καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ [7] δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς.

καὶ

---

1 Οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα.] Vulgo φαῦλον in *Luciano* Tom. II. pag. 476 ac femininum φαύλοι satis obvium eft in Atticis fcriptoribus. Attamen doct. *Reitzius* velit fibi produci verum teftimonium; ubi φαῦλος feminino genere ufurpatur. Habeat itaque *Thucydidem* Lib. VI. §. 21. ναυτικῆς καὶ φαύλης στρατιᾶς, jungatque *Stephani* Append. de Dial. Att. p. 157. quem ibi laudat *Hudfon.* Dein συνέσιος Leid. pr. qui & Burm. bene carent τοῦτο. quod nec in *Luciano* legas, neque loco convenit: quare uncis inclufi. OUDEND.

2 Φενακίζω.] Vid. *Ulpianus* ad *Demofth.* Orat. II. Olynth. pag. 28. DRAKENB.

Ifocr. pag. 288. *Polyaen.* pag. 106. *Jofeph.* pag. 885. A. *Liban.* Tom. I. pag. 86. A. STOEBER.

3 Φενάκη.] *Thomas* illam vocem poëtarum propriam facit, utitur tamen non uno in loco *Lucianus*: fed oratores nomen φενακισμὸς videntur antepofuisfe: ufurpat *Dinarchus* adv. Dem. pag. 51. εἰ δ' ἔτι κηδόμεθα τῆς πατρίδος, καὶ τοὺς πονηροὺς, καὶ δωροδόκους μισοῦμεν, καὶ μεθιωνίσασθαι τὴν τύχην, καὶ μεταλλάξασθαι βουλόμεθα, οὐ προσεκτέον ἐστὶν ὑμᾶς αὐτοὺς, ὦ Ἀθηναῖοι, ταῖς τοῦ μιαροῦ, καὶ γόητος τούτου δεήσεσιν, οὐδὲ προσιτέον τοὺς οἴκτους, καὶ φενακισμοὺς τούτου. Occurrit & pag. 66. SALLIER.

4 Ἰστέον.] Cod. A. fic difpofuit: Ἰστέον ὅτι πάντα ἐπιῤῥ. τὰ παρακελ. STOEBER.

5 Εἰς προστακτικὰ λέγονται.] Cod. A. προστ. pro λέγονται idem συντάσσονται. IDEM.

Quod editum nunc vides, praebent MSS. omnes cum *Phavorino* pro vulgari λέγονται. In Leid. pr. συμβουλ. καὶ ὑποτακτ. *Ariftophanis* verba vide vf. 21, 1084, 58. In quo pro ἔλθ' hic praebet MS. Burm. ἴθ'. OUD.

6 Ἀριστ.] Nub. vf. 21. alter vf. 1084. STOEBER.

7 Δεῦρ' ἴλθ'.] Nub. vf. 58. STOEBER.

1 Καὶ

[1] καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ἴθι δὴ καὶ τόδε ἐπισκεψώμεθα. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ἴθι δή μοι ἀπόκριναι οὕτως. καὶ πάλιν ἐν ταῖς Πολιτείαις· ἀλλ' ἄγ' ἐπειδὴ τοῦτ' ἀπετελέσαμεν, ἀναμνησθῶμεν, πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. τίθενται δὲ ἔστιν ὅτε τὸ ἄγε, καὶ τὸ φέρε, ἀσύντακτα ἐπιφερομένων ἐρωτήσεων. Πλάτων [3] ἐν Γοργίᾳ· [4] φέρε δή, ῥητορικὴ περὶ τῶν ὄντων τυγχάνει οὖσα; [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Δία· ἄγ' ὦ πάντ' εἰδυῖαι, πόθεν ἀρξώμεθα; εἰσὶ δὲ ταῦτα πάντα καὶ ῥήματα προστακτικά. τὸ δεῦρο δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα.

ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ καὶ ὁ ἐγγυητὴς πράγματός τινος, εἰς τὸ ἐκπληρῶσαι αὐτό. [6] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· [7] ὧν ἐγὼ φερέγγυος. καὶ ὁ ἀσφαλὴς καὶ βέβαιος. ὁ αὐ-

---

1 Καὶ Πλάτων.] *Primus* locus Gorg. pag. 454. C. *alter* l. c. p. 449. D. *tertius* ibid. STOEBER.

Deest copula MSS. *Platonis* loca in Gorgia sunt Tom. I. p. 454. C. & 449. D. Dein ἐν Πολιτείαις modo habent uterque Leidd. & Burm. ex quibus edidi ἐξετραπόμεθα. Subjunctivus ἐξετραπώμεθα non habet locum, uti nec καὶ, quod post *Aristophanis* locum e Nub. vs. 771. vulgo legebatur ante ἀσύντακτα: sed non in MSS. optimis. OUD.

2 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vers. 773. STOEBER.

3 Ἐν Γοργίᾳ.] Tom. I. pag. 449. C. ubi sic φέρε δή· ἡ ῥητορικὴ περὶ τί τῶν ὄντων τυγχάνει οὖσα· ἡ γάρ; male hic vulgo φέρε δὴ ῥητορικὴ, περὶ &c. In Leid. pr. τυγχάνειν. In *Aristidis* loco Tom. I. pag. 2. vulgo male ἀρχόμεθα. OUDEND.

4 Φέρε δὴ, ῥητ.] Cod. A. φέρε δὴ ἡ ῥητ. STOEBER.

5 Ἀριστείδ.] L. c. pag. 97. B. ubi ἀρχόμεθα. WITTER.

6 Αἰσχύλος.] Ibi non invenias; sed in *Sophoclis* Electra vs. 947. ut jam monuit Doct. *Abreschius* ad alterum locum in *AEschyli* ἑπτὰ ἐπὶ Θ. vs. 455. Vide & 402, 476, 803. Edidi vero ὁ ἀσφαλὴς, ut est in MSS. & Editis ante Blank. *Sophoclis* locum citavit quoque *Suidas*. OUDEND.

7 Ὧν ἐγὼ φερ.] Verba ista l. c. frustra quaesiveris. Sunt enim *Sophoclis* Electr. vs. 948. Ceterum in illa *AEschyli* fabula plura, quae ad utramque notionem faciunt, exempla occurrunt. v. c. vs. 402. 476. 803. &c. STOEBER.

1 ὁ αὐτὸς Αἰσχύλος ἐν τῷ αὐτῷ δράματι· φερέγγυον φέρημα.

2 ΦΕΡΕΦΑΤΤΑ 3 Πλάτων μόνος, Φερσεφόνη καὶ 4 Περσεφόνη, οἱ λοιποί· Περσέφασσα δὲ, ποιητικώτερον.

5 ΦΕΥΓΩ, τὸ κατηγοροῦμαι. καὶ φυγὴ, ἡ κατηγορία. ἀπο-

---

1 Ὁ αὐτός.] Cod. A. ὡς ὁ αὐτ. nomine Αἰσχ. omiſſo. vid. locum vſ. 455. Eodem ſenſu *Herodoto* uſu venit. Vid. L. V. p. 340. A. & VII. p. 458. A. STOEB.

2 Φερέφαττα Πλάτων μόνος.] In Cratylo Tom. I. p. 404. C. ubi vulgo φερρέφαττα. Hinc locus in foro Athenis φερρεφάττιον *Heſychio*, & ſacra φερεφάττια *Plutarcho* in *Lucullo* pag. 491. in f. Errat enim auctor, cum *Platoni* ſoli eam nominis Proſerpinae enunciationem adſcribit. Recte *Moeris*: Φερέφαττα Ἀττικῶς. Περσεφόνη Ἕλληνες. Adi *Kuſterum* ad *Suidam*. V. λίχνος. *Philoſtrato* quoque Lib. VIII. V. Apollonii p. 355. & *AEliano* L. XII. An. cap. 10. Φερσέφαττα, nempe ex Poëta *Epicrate*. Male enim in *Apoſtolii* Proverbiis φερέφαττα exhibetur. Leid. pr. praebet φερέφεττα Πλάτων μόν. Mox Περσεφόνη repoſui ex MSS. & Edd. Vett. pro περσεπόνη· nec non Περσέφασσα ex iisdem & *Suida* V. Φερσεφόνη, pro περσήφασα. Adi modo *Euripidem* Oreſt. 962. Phoen. 690. OUD.

3 Πλατ. μόνος.] Fallitur *Magiſter* noſter. Praeter enim *Philoſtratum* V. A. p. 355. hoc nomine Proſerpinam inſignivit *Porphyrius* de Abſtinentia; cujus digna ſunt verba, quae hic loci referantur, quod in originem vocis accuratius inquirit. Ita vero Ille Lib. IV. pag. 166. Τῆς δὲ Φερσεφάττης, παρὰ τὸ φέρβειν τὴν φάτταν, φασὶν οἱ πολλοὶ τοὔνομα τῶν θεολόγων. ἱερὸν γὰρ αὐτῆς ἡ φάττα. διὸ καὶ αἱ τῆς Μαίας ἱέρειαι ταύτην αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μαῖα δὲ ἡ αὐτὴ Φερσεφόνη, ὡς ἂν μαῖα καὶ τροφὸς οὖσα. STOEBER.

4 Περσεπον.] Codd. A. B. φόνη. Mox pro Περσηφ. iidem Περσεφ. IDEM.

5 Φεύγω.] Apud Atticos ſaepe eſt κατηγοροῦμαι, accuſor, reus ſum, ut διώκω, accuſo, de quo ſupra. Exempla bene multa ſunt, quorum unicum tantum proferam ex *Ariſtoph.* Is in Veſp. 501. φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα: *reum a me abſolutum.* Adde, quod veluti φεύγειν dicitur *reus*, ita ἀποφεύγειν, vel ἐκφεύγειν, dicatur ille qui *abſolvitur.* Utrumque habemus apud *Ariſtoph.* in Veſp. pag. 501.

> Ἐκπέφευγας ὦ Λάβης:
> *Effugiſti Labes i. e. abſolutus es.*

Ubi *Chriſtianus*: *Recte ἐκπέφευγας dixit: nam τὸ ἐκ abſolutionem notat ut ἀπό.* Eadem pag. ὄντως

ἀποφεύγω δὲ, ὅταν νικήσας ἀπολυθῶ τῆς κατηγορίας. καὶ ἀποφυγὴ, ὡσαύτως. διώκω δὲ, τὸ κατηγορῶ, καὶ τὸ ζητῶ, καὶ τὸ [1] ἀπωθῶμαι. καὶ δίωξις, ἡ κατηγορία, καὶ ἡ ζήτησις, καὶ τὸ ἀπωθεῖσθαι. τὸ δὲ διωγμὸς, ἀδόκιμον.

[2] Τὸ ΦΘΑ'ΝΕΙΝ, ὅταν μὲν πρός τινα ἐρίζοντα λέγηται, [3] τὸ προλαμβάνειν δηλοῖ· ὅταν δὲ πρὸς τὸ τέλος τῆς κινήσεως ὁ κινούμενος ᾖ, τὸ καταλαμβάνειν. καθὸ σημαινόμενον λέγεται τὸ, οὐκ ἂν φθάνοις ἰὼν εἰς τὸ δικαστήριον. ἤγουν, οὐκ ἂν [4] καταλαμβάνοις [5] τοὺς ἕλκοντας, οὕτω σε ἕλκουσι συντόμως. ἀπὸ μεταφορᾶς τούτου λέγεται καὶ ἐφ' ἑτέρων. οἷον, οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀποθνήσκον-

---

ὄντως ἀπέφυγε; *an vere evasit ille?* i. e. *absolutus est?* vid. ibi Schol. *Ammonius:* φεύγει καὶ ἀποφεύγει διαφέρει. Φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος, καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει· ἀποφεύγει δὲ ὁ νικήσας καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας. BOS.

Confer *Suidam*, *Ammonium* pag. 142. & Comm. ac supra in Διώκω, & in utroque verbo *Lysiae* Indicem. OUDEND.

1 Ἀποθοῦμαι.] L. ἀπωθοῦμαι. JUNIUS.

Codd. A. B. Rom. ἀπωθ. sic paulo post: ἀπωθεῖσθαι. Conf. *Ammon.* in voc. & Nostrum in διώκω. STOEBER.

Sic MSS. Leidd. Burm. vitiose vulgo edebatur ἀποθοῦμαι; ut statim in Ed. Blank. ἀποθεῖσθαι pro ἀπωθεῖσθαι; quod servarunt recte MSS. & Edd. R. V. Dein in Leid. sec. καὶ τὸ διωγμὸς. quae vox rursus in S. L. & Patribus obvia. OUDEND.

2 Τὸ φθάνειν.] Cod. B. hanc §. non agnoscit. STOEBER.

3 Τὸ προσλαμβάνειν δηλοῖ.] Lege προλαμβάνειν. SALLIER.

Cod. A. Rom. & *Phavor.* προλ. Sic & *Moschop.* STOEB.

Rursus mendose edidit Blankardus προσλαμβάνειν contra MSS. O. Edd. Vett. & ceteros Grammaticos, in primis *Moschopulum*, qui hic conferri debet. *Hesych.* φθάνει, καταλαμβάνει, προλαμβάνει i. e. *apprehendit*, *occupat* seu *praevertit*. OUD.

4 Καταλαμβάνοις εἰς τοὺς ἕλκ.] Quis haec intelligat? Dele τὸ εἰς MSS. auctoribus, nec non *Moschopulo* & *Phavorino*, in quibus plenius οὐκ ἂν ἀρκοίης οὐκ ἂν καταλαμβάνοις τοὺς ἕλκοντας· τουτέστι τοσοῦτον σε ἕλκουσι συντόμως, ὡς μὴ δύνασθαι σε καταλαμβάνειν τοὺς ἕλκοντας. in Leid. pr. hic οὕτως ἕλκουσι. IDEM.

5 Εἰς τοὺς.] Cod. A. delet εἰς. Vid. & *Phavor.* STOEBER.

1 Γενή-

θνήσκοντες. ἤγουν, ἀνάρπαστοι [1] γενήσεσθε. ἀπὸ τούτου αὖθις κατὰ μεταφορὰν, καὶ [2] τὸ διαρκεῖν.

Ἔστιν, ὅτε οἱ ῥήτορες ὡραϊσμοῦ χάριν μεταφορικοῖς τισι χρῶνται ὀνόμασι λέγοντες, Φρόνημα θαλάσσης, καὶ χειμῶνος αὐθάδεια, καὶ κυνῶν ἀγορὰ, καὶ ἔθνος κοράκων, καὶ εἴ τι τοιουτότροπον.

[3] Ὁ ΦΘΕΙ'Ρ, [4] Ἀττικὸν· ἡ φθεὶρ δὲ, κοινόν. Πλούταρχος· τοὺς τοῦ Σύλλα φθεῖρας.

ΦΘΕΙ-

---

1 Γενήσεσθαι.] Cod. A. σθε. STOEBER.

Ita MSS. & Edd. Vett. In Blank. Ed. & *Moschop.* prave γενήσεσθαι. Ceterum in Margine Cod. Oxon. additur πανταχοῦ μοι δοκεῖ ἀντὶ τοῦ προφθάνειν εἶναι. Τὸ γὰρ φθάνω εἴτινες γράφουσι ἀντὶ τοῦ καταλαμβάνω, οὐ μετοχῇ συντάσσουσι· ἀλλ' ἢ τινά, ἢ εἴς τινα τόπον· τὸ δὲ οὐκ ἂν φθάνοις ἰὼν εἰς δικαστήριον, Ἀττικόν ἐστιν ἔθος, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν. OUDEND.

2 Τὸ διαρκεῖν ἐστιν, ὅτε οἱ ῥ.] Miserrime vulgatum. Ex Cod. A. nova §. hic incipienda, praemissa distinctione majore post διαρκεῖν. Ἔστιν ὅτε οἱ κ. τ. λ. STOEBER.

Stultissime sane haec, quae nullam secum cognationem habent, junxerunt Editores, magnamque sic injuriam *Thomae* fecerunt. Non adeo ineptus fuit *Magister*, ut tam turpiter se prostitueret. Tu, Lector, ita lege, καὶ τὸ διαρκεῖν.

Ἔστιν, ὅτε οἱ Ρ. &c. Novam enim periodum orditur, aitque *Thomas*, Rhetores aliquando ornatus gratia quibusdam vocibus metaphorice uti. Hanc vero observationem locavit sub littera Φ, quia primum earum vocum exemplum est φρόνημα. MSS. quoque Leidd. Burm. diserte separant διαρκεῖν. Ἔστιν. Ceterum ἔστιν, ὅτε sexcenties pro *nonnumquam* vel simili, poni quis nescit? OUDEND.

3 Φθείρ.] Vid. *Laërt.* p. 53. B. *Phrynich.* pag. 54. *Steph.* de Dial. pag. 156. WITTER.

4 Ἀττικόν.] Sic MSS. Leidd. non Ἀττικοί. Sicut κοινὸν hic, non κοινοί. Mox edidi Σύλλα per majusculam litteram. Maxime enim probabile est, intelligi pediculos Syllae: sicuti *Pauwius* τοῦ Σύλλα φθ. corrigebat ad *Phrynichi* pag. 135. *Plutarchi* quidem locum invenire nequivi. Verum alibi, ut Tom. II. pag. 49. C. οἱ φθεῖρες Tom. II. pag. 642. τοὺς φθεῖρας scribit, & in Syllae pediculari morbo sine articulo ait φθεῖρες Tom. I. pag. 474. F. Hic quoque optimus Codd. Leid. pr. Burm. praebent τοὺς, quod reponendum judicavi. Generis varietatem etiam notavit *Moeris*,

ΦΘΕΙ'ΡΟΥ, σκωπτικὸν, ἀντὶ τῦ, μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττε. [1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλέτῳ· ἀλλὰ φθείρε καὶ μὴ γρύζης.

ΦΘΗ͂ΝΑΙ κάλλιον, [2] ἢ φθάσαι.

[3] ΦΘΙ'ΝΟΝΤΟΣ μηνὸς Ἀττικοὶ, οὐχ [4] ὑπολήγοντος. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀλλὰ μήτοι φθίνοντός γε μηνός.

ΦΘΙΝΟ'ΠΩΡΟΝ κάλλιον, [5] ἢ μετόπωρον.

ΦΘΟΙ͂Σ

---

ris, item sequens φθείρε ex *Aristoph.* Pl. vs. 598. OUDEND.

Ad *Thomae* mentem *AElianus* V. H. Lib. V. cap. 2.

1 Ἀριστοφ.] Plut. vs. 598. *Lucian.* Asin. Tom. III. p. 389. Basil. προσπτύσασά μοι, ὃ φθείρῃ ἀπ' ἐμῦ, ἔφη. WITTER.

Cod. B. pro γρύζης perperam γρύζεις. STOEBER.

2 Ἢ φθάσαι.] Ne credas *Magistro.* Dixit quidem *Thucydides* Lib. III. §. 89. μὴ ἐδύναντο φθῆναι πρὸς τὰ μετέωρα ἀναδραμόντες: sed eodem libro, ut jam notavit *Stephanus* φθάσαι δὲ ὁ δυνάμενοι τῶν τῶν Ἀθηναίων ἐπίπλων. & hinc §. 83. φθάσωσι προεπιβελευόμενοι. *Xenophon.* Lib. IV. Cyrop. p. 101. A. δυνηθῶ διατεινόμενος φθάσαι. *Lucian.* Tom. I. pag. 129. φθάσαι βουλόμενος. OUDEND.

3 Φθίνοντος μην. Ἀττ.] *AEschin.* pag. 258. fin. ἀπιόντος μηνός. *Demosth.* de Corona pag. 318. A. Sic & φθιμένης νυκτὸς *Sophocl.* Ajac. vs. 141. STOEBER.

4 Ὑπολήγοντος.] Sic Codd. A. & B. male *Phavor.* ὑπολειπ. *Liban.* λήγοντος μηνός. Tom. II. pag. 447. D. Codd. A. B. & Rom. hic subjungunt *Synesii* auctoritatem. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀλλὰ μήτι φθίνοντός γε μηνός. Vid. locum pag. 167. C. ubi pro τι est τοι. IDEM.

Post hoc participium per ultimi editoris oscitantiam exciderant seqq. quae *Thomae* ex MSS. & Edd. Vett. restitui, Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀλλὰ μήτοι φθίνοντός γε μηνός: ut in *Synesii* Ep. 4. in f. legas. μήτι hic MSS. & Edd. OUDEND.

5 Ἢ μετόπωρον.] Quo usus tamen est *Lucianus* in Toxari Tom. II. pag. 511. ὀψὲ τῦ μετοπώρε; Immo *Euripides* apud *Plutarchum* & *AElianum* Lib. XIII. cap. IV. Hist. ὁ γὰρ μόνον τὸ ἔαρ τῶν καλῶν κάλλιστον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον. & passim Atticis μετοπωρινὸς aeque ac φθινοπωρινός. Amarunt Grammatici τὸ φθινόπωρον ita, ut *Suidas Diogenem Laërtium* citans proferat ex eo φθινόπωρον, cum ipse scripserit μετόπωρον. IDEM.

1 Φθοῖς

[1] ΦΘΟΙ͂Σ παρ' Ἀτ]ικοῖς, [2] πλακ'ύτιον πλατὺ καὶ περιφερὲς, ὃ παρ' Ἕλλησι λέγεται πόπανον. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα, καὶ τὰς ἰσχάδας.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙ'Α, οὐ μόνον ἡ ἀπὸ τῶν ὑπερεχόντων εἰς τοὺς ἐλάττους εὐμένεια, ὡς ἡ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία περὶ ἡμᾶς, καὶ τοῦ βασιλέως [4] περὶ τὸν ὑπήκοον, καὶ τῶν ἀρχόντων [5] πρὸς τοὺς ὑπὸ χεῖρα, ἀλλὰ καὶ ἡ τινὸς ἁπλῶς πρὸς ὁντινοῦν φιλία καὶ διάθεσις ἀγαπητική. [6] Αἰσχίνης· τοῦτο προσποιησάμενος ἐραστὴς εἶναι, καὶ τὸ μειράκιον

---

1 Φθοῖς.] Non eſt haec §. in Cod. B. Stoeber.

Leid. pr. ὁ φθοῖς. In vſ. 677. *Ariſtoph.* pro ἀφαρπάσοντα e MSS. & Edd. Vett. repoſui ἀφαρπάζοντα, ut apud ipſum Poëtam, & haec quoque citantem *Suidam* V. φθοῖς. *Epigramma*, cujus interpolata ibi citantur verba, cujusque & *Suidas* corruptiſſime meminit in V. Ἀντλία, Γεωμορίαν & Ὄγμος, eſt Ἀδαίου editum a Doct. *Reiskio* pag. 48. quo & pertinet aliud *Phaeniae* a me jam ante editum pag. 251. De τῷ φθοῖς μονοσυλλάβῳ vide & *Moeridem* ac *M. Etymol.* aliosque. Oudend.

Conf. *Erotianus* Lex. Hipp. pag. 51. V. φθοΐσκους. Cel. *Hemſterhuis* ad *Ariſtoph.* Plut. pag. 225. & *Suidas* h. v. qui epigramma laudat, quod ex Anthologia MS. decerptum dedit in Indice ad *Tryphiod.* pag. 107. Cl. *Merrick*, V. ὑπογμεύω. τρύφος πιαλέον φθοῖος habes in epigr. a cel. *Oudendorp.* ad *Thomam* noſtrum edito pag. 251. & a Cl. *Reiske* in Anthol. *Conſtantin.* Cephal. pag. 59.

2 Πλακ. πλατ.] Cod. A. πλακ. τι πλατ. Stoeber.

3 Ἀριστοφ.] L. c. vſ. 677. pro τοῖς ſcribe τοὺς, pro ἀφαρπασ. lege παζ. Idem.

4 Περὶ τὸν ὑπήκοον.] Scribe τοῦ ex Cod. A. Idem.

Leid. pr. περὶ τοῦ ὑπηκόου. Ed. Blank. τοῦ ὑπηκόου. Dein pro πρὸς in MSS. Leidd. & Burm. rurſus περί. Oudend.

5 Πρὸς τούς.] Cod. A. περὶ τοὺς ὑπ. Stoeber.

6 Αἰσχίνης.] In Timarch. p. 194. B. alter locus non conſtat. Vid. Eundem Epiſt. VII. pr. p. 124. Idem.

In Timarchum pag. 286. in f. Verum illic vulgo legas εἰς τὴν φιλίαν. Sed de Falſa leg. pag. 397. D. καὶ πολλήν τινα ἐξαγγείλαντος πρὸς τούτοις φιλανθρωπίαν. Ibidem in f. invenies verba per *Thomam* citata, in quibus Leid. ſec. repetit particulam τὴν. Oudend.

1 Καὶ

ϕέκιον εἰς τὴν φιλανθρωπίαν ταύτην προσκαλεσάμενος. καὶ πάλιν· διὰ τὴν γνῶσιν καὶ φιλανθρωπίαν τῆς τέχνης.

ΦΙ´ΛΙΟΣ, ὁ τῆς φιλίας ἔφορος θεός. [1] καὶ φίλιος ἀγρὸς, ὁ φιλικός· καὶ φίλιος πόλις. [2] Θουκυδίδης δὲ, φιλία πόλις λέγει. φησὶ γάρ· νομίζοντες πόλιν τε σφίσιν ἀπὸ παλαιοῦ φιλίαν. τουτέστι, φίλην. [3] καὶ πάλιν· ἐν γῇ φιλίᾳ τίθεται.

ΦΙΛΟ´ΓΕΛΩΣ, [4] φιλόγελω, Ἀττικοί· φιλογέλωτος δὲ, Ἕλληνες.

ΦΙΛΟΓΥ´ΝΗΣ, Ἀττικοὶ, [5] οὐ φιλογύναιος.

ΦΛΗ´ΝΑΦΟΣ, [6] καὶ ἡ φλυαρία, καὶ ὁ φλυαρῶν· ὥσπερ

---

1 Καὶ φίλιος ἀγρὸς, ὁ φιλικός.] Adde ex Cod. A Rom. ὁ φιλικός. STOEBER.

Duas ultimas voces addidi, quae male elapſae fuerant ex Blank. Ed. Eas agnoſcunt MSS. O. & Edd. Vett. ut debent. *Thucydidis* primus locus eſt ex Lib. V. §. 44. ubi σφίσι (ſic & Leid. pr.) φιλίαν ἀπὸ π. Conſule *Duker*. Alter locus eſt Lib. III. §. 58. ἐν γῇ τε φιλίᾳ τιθέναι. Inepte hic contra MSS. Leidd. Burm. & *Thomae* mentem edebatur τῇ; licet alibi ἐν φιλίᾳ pro ἐν γῇ φιλ. occurrat. OUDEND.

Inſcript. apud *Gruterum* pag. 760. αὐτῇ καὶ φιλίῳ ἀνδρί. γῆ φιλία *Arrianus* de Exped. Alex. M. Lib. I. cap. 20. *Xenophon* Cyrop. Lib. I. cap. 24. p. 30.

2 Θουκυδ.] Lib. V. pag. 337. ubi: φιλίαν ἀπὸ πάλαι. WITT.

Vid. *Duker*. pag. 344, 65. STOEBER.

3 Καὶ πάλιν.] Lib. III. pag. 213. B. ſic: ἐν γῇ τε φιλίᾳ τιθέναι. WITTER.

Γῇ agnoſcit Cod. A. τίθεται ſervat idem. Cod. B. vocem omiſit. STOEBER.

4 Φιλογέλω.] Codd. A. B. Rom. φιλόγελω recte. φιλογέλωτα *Diodor*. Lib. I. pag. 16. B. STOEBER.

MSS. & Edd. Vett. φιλόγελω. In *Moeride* φιλόγελω Ἀττικοῖς. φιλογέλωτες Ἑλληνικῶς. ubi recte vir doctus τος conjicit. OUDEND.

5 Οὐ φιλογύναιος.] Leid. pr. ὁ φ. Fruſtra, licet utrumque ſit in uſu. Vide *Moeridem*, *Poll.* Lib. III. §. 46. VI. §. 168. Conf. Cl. *D'Orvill.* ad Charit. Lib. I. cap. 12. *Suidae* in fem. Gen. φιλογύνης. IDEM.

6 Καὶ ἡ φλυαρία.] Hinc *Moeris* ait φλήναφος Ἀττικῶς, μωρολογία Ἑλληνικῶς. Sic *Lucianus* in Somnio Tom. I. p. 9. λέγει

[1] ὥσπερ λῆρος, καὶ ἡ ληρωδία, καὶ ὁ ληρῶν. γράφεται δὲ καὶ φλυαρεῖν, καὶ [2] φληναφεῖν. ὡσαύτως καὶ φλυαρία. φλύαρος δὲ, καὶ πολυλόγος, καὶ πολυλογεῖν, κοινά.

ΦΛΟΙΟ'Σ, [3] τὸ ἐκτὸς τοῦ δένδρου· [4] φλιαὶ δὲ θηλυκῶς, αἱ τῶν θυρῶν παραστάδες.

ΦΟΒΕΡΟ'Ν, [5] τὸ φόβον ἐμποιοῦν· ἐπίφοβον δὲ τὸ φοβούμενον. ὥσπερ καὶ φθονερὸν, τὸ φθόνῳ χρώμενον· ἐπίφθονον δὲ, τὸ φθονούμενον.

[6] ΤΟ' ΦΟΒΟΥ~ΜΑΙ, καὶ πρὸς [7] ἀπαρέμφατον συντάσσεται, καὶ πρὸς ὄνομα. οἷον, φοβοῦμαι τεθνήξεσθαι, καὶ φοβοῦμαι [8] θάνατον.

ΦΟΙ-

λήρων καὶ φληναφῶν ἀπέχεσθαι. Tom. III. pag. 595. τὴν φιλοσοφίαν φληναφοῦς καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά. *Liban.* Tom. I. p. 305. & Ep. 418. 466. Adde simile exemplum, quod apud *Suidam* V. Λῆρος occurrit. Ceterum ista ὥσπερ λῆρος καὶ ἡ ληρωδία καὶ ὁ ληρῶν desunt Burmanniano Codici, forsan convenientius *Thomae* menti. Adi supra V. Ληρῶ. OUDEND.

1 Ὥσπερ λῆρ. . . . ληρῶν.] Absunt ista a Cod. B. STOEB.

2 Φληναφεῖν.] Καὶ φληναφᾶν. Utrumque in *Aristophane*. V. vs. 1477. Nub. vs. 661. Equit. Hinc Lectionis varietas in MSS. *Suidae*. OUDEND.

3 Τὸ ἐκτὸς τοῦ δ.] Non damno hoc plane. Sed cur *Thomas* non dixit, ut ceteri Grammatici *Hesych. Etym. Suid.*, τὸ λέπος corticem? IDEM.

4 Φλιαὶ δὲ] Male in Burm. φλοιαί. Hinc ceterisque e Grammaticis emendandus *Apollon. Rhod.* Lib. III. vs. 278.

Ὦκα δ' ὑπὸ φλιὴν προδόμῳ ἔνι τόξα τάνυσσας.

Sic recte Ed. *Stephan.* In aliis φλοιὸν vel φλοιὴν Neque est, quod metro metuat Interpres. Prima enim longa est etiam *Theocrito* Idyll. II, 60. τᾶς τηνῶ φλιᾶς καθυπέρτερον. & alibi: licet corripiatur in *Homeri* Ὀδυσσ. P. 221. πολλῇσι φλιῇσι. IDEM.

5 Τὸ φόβον ἐμπ.] *AEschyl.* Prometh. vs. 127. & 144. ubi vid. *Schol.* STOEBER

6 Τὸ Φοβοῦμαι.] Non est haec §. in B. IDEM.

7 Ἀπαρέμφ.] Addit *Phavor.* τοῦ μέλλοντος. WITTER.

Deest in Cod. A. STOEBER.

8 Θάνατον.] Hic iterum *Phavor.* Θουκυδίδης· οὐ φοβούμεθα ἐλασσώσεσθαι. WITTER.

Cod. A. non agnoscit. Absolute φοβήσοιντο, vel, si mavis, φοβηθήσοιντο habes apud *Xenoph.* pag. 467. C. φοβούμενοι metu perculsi, ibid. STOEBER.

I Φοι-

[1] ΦΟΙΝΙΚΙ'Σ, ἔνδυμα Λακωνικὸν, ὁπότε εἰς πόλεμον ἴοιεν, ὁμόχρουν αἵματι, ὡς ἂν εἴ ποτε πληγῆναι συμβαίη, μὴ εἰς φιλοψυχίαν αὐτοὺς ἐμβάλῃ τὸ αἷμα ὁρώμενον.

Τὸ ΦΟΙΤΑ͂Ν ὐ μόνον ἐπὶ τῶ [2] εἰς διδασκάλους ἰόντων λέγεται, ἀλλὰ καὶ [3] ἐπί τι ἕτερον [4] συνεχῶς. [5] Πλάτων ἐν Φαίδωνι· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον. καὶ πάλιν ἐν Γοργίᾳ· ἐάν τις εἰς παλαίστραν φοιτήσας, εὖ ἔχων τὸ σῶμα.

ΦΟΙΤΗΤΗ'Σ, ὁμιλητὴς, καὶ [6] πεπλησιακὼς κάλλιον λέγειν, [7] ἢ μαθητής.

[8] ΦΟΝΕΥ'Σ, Ἀττικοί· ἀνδροφόνος, Ἕλληνες [9].

[10] ΦΟΡΑ' ῥητόρων, καὶ ἄλλων τινῶν. καὶ φορὰ, ἡ εἰσφορά. Λιβά-

---

1 Φοινικὶς.] Late de ea agit *Suidas*. V. & *Moeridem*, *Philostratum* Epist. 27. *AElian*. Lib. VI. H. C. 6. ibique Comment. OUDEND.

2 Εἰς διδασκάλους.] Sic recentiores solent loqui. Veteres Attici εἰς διδασκάλου. Adi viros doctos ad *Luciani* initium. IDEM.

3 Ἐπί τι ἕτερον.] Cod. A. ἐπὶ τῶ. STOEBER.

Leidd. Burm. & *Phavor*. per repetitionem exhibent ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶ ἐπί τι &c. sc. ἰόντων. *Platonis* exempla vide Tom. I. p. 60. E. pag. 456. D. Confer rursus *Moeridem*. OUDEND.

4 Συνεχῶς.] Videtur loco motum, & post διδασκάλους referendum. STOEBER.

5 Πλατ.] L. c. pag. 60. E. IDEM.

6 Πεπλησιακώς.] Discipuli enim & qui aliquem discendi studio sectantur, πλησιάζειν αὐτῷ dicuntur. Adi *Stephanum* in Thes. & *Xenoph*. Lib. III. Cyrop. pag. 82. OUDEND.

7 Ἢ μαθητής.] Quam vocem tamen crebro usurpant *Isocrates* & *Demosthenes*. Loca vide in *Benzii* Thesauro pag. 640. A. & B. STOEBER.

8 Φονεύς.] *Antiphon* Orat. I. pag. 15. DRAKENB.

9 Ἄλλως φονεὺς Ἕλληνες. ἀνδρ. Ἀττ.] Alteram hanc glossam a sciolo forte assutam resecant Codd. A. & B. STOEBER.

Pannum hunc a quodam nasutulo *Thomae* adsutum resecui auctoritate MSS. Leidd. & Oxon. *Thomae* consentit *Moeris*; licet ἀνδροφόνος apud Atticos etiam inveniatur, ut *Euripidem*, *Lucianum*. Φονεὺς tamen Atticum magis, quam κοινόν. OUDEND.

10 Φορά.] Non est in Cod. B. STOEBER.

Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· ἐπειθ' ὑπὲρ ἀρχαίας ἐνοχλεῖται φορᾶς. καὶ πάλιν ἐν ἐπιςολῇ· ἐπειδὰ ἐν ταῖς φοραῖς μὴ μείζον [1] ἔσω τῆς νεὼς τὸ φορτίον.

[2] ΦΟΡΟΣ κυρίως, τὸ ὑπὲρ ἰδίας εἰσφερόμενον γῆς· Τέλος δὲ, ἡ ὑπὲρ τῆς ἐμπορίας σιωτέλεια.

[3] ΦΟΡΟΣ ἄνεμος, ὁ τοῖς πλέκσι δεξιός. καὶ φορὸς [4] ἡ συκῆ σύκων, ἤγουν φορὰν σύκων ἔχουσα. καὶ γῆ φορὸς καρπῶν. ὅθεν καὶ πάμφορος γῆ, ἡ πάντα φέρουσα.

[5] ΦΟΡΤΑΓΩΓΟΝ ναῦν φαμὲν, καὶ φορτίδα, καὶ [6] φορτηγικήν.

---

[1] Φορτ. ῥητ. Ita legendum. Male distinguebant φορὰ, ῥητόρων Adi *Moschopul.* & *Stephanum* in Thes. *Libanii* loca habentur Ep. 245. pag. 124. V. etiam Ep. 310, 535. &c. OUDEND.

1 Ἔσω.] *Philostrat.* Icón. prooem. DRAKENB.

Cod. A. ἔςω. STOEBER.

2 Φόρος κυρίως.] Φόρος & τέλος differunt: φόρος dicitur de *tributo, quod pro regione aut civitate penditur*; τέλος de *vectigali pro mercibus.* ita etiam distinguit Apostolus *Rom.* XIII. 7. Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς· τῷ μὲν τὸν φόρον, τὸν φόρον, τῷ δὲ τὸ τέλος, τὸ τέλος. BOS.

Immo proprie tributum, quod Socii & Provinciales pendunt civitati, cui subjecti sunt sive bello sive foedere. V. *Thucyd.* Lib. I. §. 96. ibique *Duker. AElian.* Lib. II. V. H. C. 10. & illic *Perizon.* item *Aristoph.* Vesp. vs. 655. *Xenoph.* Lib. V. Ἀναβ. pag. 355 *Poll.* Lib. I. §. 169. Hinc *Apost.* ad Rom. citato per Bosium loco §. 6. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ φόρους τελεῖτε. Vel sic tamen *Thomae* distinctio hujus vocis & τοῦ τέλους seu *vectigalis* recte se habet. Adi *Pollucem* Lib. VIII. §. 97. OUDEND.

3 Φορὸς ἄνεμος.] Ut apud *Polyb.* Lib. I. cap. 6. citatum a *Suida*, aliosque φορὸν πνεῦμα. Confer Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* Lib. XIV. §. 55. & adde *Moschopulum.* Hinc patet, recte emendatum a Cl. *Valkenario Ammonium* φορὸς δὲ ὁ φέρων; sunt passim Latinis quoque *venti ferentes.* IDEM.

4 Ἡ συκῆ.] Cod. A. συκὴ συκ. STOEBER.

Prave Ed. Blank. habet συκῆ. Edd. Vett. συκὴ. Non bene. συκέη enim contracte facit συκῆ. Post γῆ φορὸς καρπῶν adscripsit quidam Codicis Oxon. margini μετὰ μὲν συνθήκης ἐπὶ τούτου χρήσιμον, οἷον εὔφορος ἢ πάμφορος. μόνον δὲ οἱ πολλοὶ ἀδόκιμον. OUDEND.

5 Φορταγωγὸν ναῦν.] Deest haec §. in Cod. B. alter cum vulgato plane conspirat. STOEB.

Schol. *Homeri* Od. E. vs. 250. φορτίδος εὐρείης ait φορταγωγοῦ, τῆς καὶ ὁλκάδος καλουμένης. Sed ad Od.

τηλικῶ. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ἐπὶ πλοίου [2] φορτητικοῦ.

ΦΡΑΣΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἰπέ· φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ [3] διανοήθητι. [4] Ὅμηρος [5] ἐν α΄ Ἰλιάδος·

—— —— σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

ΦΡΙΜΑΤΤΕΣΘΑΙ, ἐπὶ τράγου· φρυάττεσθαι δὲ ἐπὶ ἵππου. καὶ φρύαγμα. [6] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· φρυάγμαθ' ἱππικά.

ΦΡΟΝ-

Od. I. vs. 323. exponit φορτηγοῦ cum *Hesychio* tam h. V. quam ὁλκάς, *Erotiano* & *Polluce*. Sic enim legendum e MS. Et certe ita apud auctores invenias, φορτηγοὺς ναῦς ἢ φορτηγὰ πλοῖα. Adi *Diod.* Sic. Lib. XIV. §. 55. XVI, 6. XX, 85. *AElian.* Lib. XIV. An. cap. 26. ὁ δὲ ἐν κρυστάλλῳ ὁ ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ νῦν φορτηγῶν ναῦν ῥοῦν φερομένη περιτραφείς, ut legi debet e cap. 29. οὐ μὴν πλησίον ἔτι ταῖς ὄχθαις (L. ἐπὶ vel cum Med. τὰς ὄχθας) κόπτουσιν· ἀλλὰ ἐῶσι τὸν κρύσταλλον, ὡς ἐξ ἀρχῆς συνετράφη· Glossae Oneraria φορτηγὸς, Onerarius φορτικὸς &c. OUDEND.

6 Φορτηλικῶ.] Leid. pr. φορτιτικὴν; & mox φορτιτικοῦ. IDEM.

1 Θουκυδ.] Lib. VI. p. 471. D. ubi φορτηγικοῦ. *Xenoph.* Ἑλλ. V. pag. 428. φορτηγικὰ πλοῖα. Conf. *Baif.* de re Navali T. XI. pag. 598. *Gronov.* WITTER.

2 Φορτητικοῦ.] Ita sane quidam MSS. *Thucydidis* Lib. VI. §. 88. exhibent; sed recte Cl. *Wasse* & *Dukerus* censent tam illic, quam in *Polluce* Lib. I. §. 83. ubi olim eodem edebatur modo, veram scripturam esse φορτηγικοῦ, quod etiam e *Xenophonte* adtulit *Stephanus*: pro quo in aliis quoque corrupte φορτικοῦ, ut hic in Leid. sec. & in Glossis. OUDEND.

3 Διανοηθ.] Sic & φράζου apud *Sophoclem* Elect. vs. 385. *conqueri* apud *Platon.* de LL. Lib. XII. pag. 950. STOEBER.

4 Ὅμηρος.] L. c. vs. 83. Conf. *Ammon.* h. v. IDEM.

5 Ἐν α΄ Ἰλιάδος.] Vers. 83. Eadem dedit *Ammonius* p. 144. sicut etiam sequentia magnam partem ibidem leguntur, nisi quod pro φρύαγμα e *Soph.* El. vs. 719. *AElian.* II. An. 10. &c. posuerit cum nonnullis φρυμαγμός. De φριμάττεσθαι adi & *Theocr.* Id. V. 141. *Longi* Past. Lib. I. pag. 10, 27. Equis tamen adtribuunt alii quoque, ut bene observat Scholiastes *Theocriti*. Utrumque adhibet de equis *AElian.* Lib. VI. An. 10, 44. OUDEND.

6 Σοφοκλ. ἐν Ἠλεκτρ.] Vs. 718. STOEBER.

[1] ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ, τὰ διδασκαλεῖα τῶν φιλοσόφων. λέγοιντο δ' ἂν [2] οὕτω καὶ τὰ [3] παρ' ἡμῖν μοναστήρια, ὡς τῆς ὄντως φιλοσοφίας ἐνταυθοῖ μελετωμένης.

[4] ΦΡΟΥΔΟΣ Ἀττικοί, [5] ἀφανὴς Ἕλληνες.

[6] ΦΥΓΗ, καὶ ἡ δίωξις καὶ ἡ κατηγορία. [7] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ὑπέρ τε τῆς πράσεως, καὶ τῆς τῶν ῥητόρων φυγῆς. Φυγὴ καὶ οἱ φυγάδες. [8] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· καὶ γὰρ καὶ φυγὴ αὐτῶν ἔξω ἦν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τοῖς Πελο-

---

1 Φροντιστηρ.] Non eſt in B. Stoeber.

Syneſ. pag. 22. D. vid *Wolf.* ad *Liban.* ep. pag. 105. *Liban.* I. pag. 804. A. *Philoſtratus* V. A. II, 5. pag. 53. λέγονται δὲ καὶ τῷ Παγγαίῳ ἔνιοι χρήσασθαι φροντιστηρίῳ, καὶ ἕτεροι τῷ Ἄθῳ. *Idem* pag. 135. de Brachman. αὐτὸν μὲν ὑπέστρεψαν ἐς τὸ φροντιστήριον. Conf. *Bos.* Obſerv. pag. 63. Witter.

2 Οὕτω καὶ τὰ παρ' ἡμῖν μ.] MStam lectionem exhibui, quam & *Phavorinus* ſervavit, & ex parte *Moſchopulus.* In Edd. non eſt καὶ Blank. οὕτως Vulgo, & in *Moſch.* ἡμῶν Similia habent *Heſychius*, *Suid.* *Etym.* Sed conſule Schol. *Ariſtoph.* Nub. vſ. 94. Oudend.

3 Παρ' ἡμῶν.] Cod. A. ἡμῖν. Stoeber.

4 Φροῦδος.] *Euripid.* Hec. vſ. 162. Andr. vſ. 1219. Drakenb.

5 Ἀφανὴς Ἕλληνες.] Addit *Moeris* ἀφαντός. ſicut his duabus vocibus *Heſychius*, *Suidas*, alii φροῦδον explicant. Non vero ita haec capias, quaſi Attici non dixerint ἀφανῆ & ἄφαντον (Vide *Abreſch.* Anim. *Aeſchyl.* pag. 425.) ſed quod Attici ſoli φροῦδον praetulerint, non alii, qui ἀφανῆ & ἄφαντον maluerunt. V. *Steph.* in Theſ. *Soph.* El. 808, 853. *Aelian.* Lib. XV. An. 19. *Lucian.* Tom. I. pag. 681. *Ariſtoph.* paſſim. Oudend.

6 Φυγὴ καὶ ἡ κατ. &c.] Sequitur inſeparatim in Cod. A. καὶ ἡ δίωξις, καὶ ἡ κατηγ. Stoeber.

Sic edi curavi auctoribus MSS. Leidd. Burm. Oxon. & *Phavor.* Aberant vulgo καὶ ἡ δίωξις. Vide in Φεύγω. *Libanii* verba ſunt Ep. 317. in quibus V. πωλητήριον citavit *Thomas* περὶ τῆς πρ. *Thucydidis* locus invenitur Lib. VIII §. 64. *Ariſtidis* T. I. pag. 486. unde, MSS. Leid. pr. Burm. adjuvantibus, reſcripſi hic καταλαβόντες pro καταλαβόντες. Oudend.

7 Λιβαν.] Locum ſupra indicavimus, ad voc. πωλητήριον. Stoeber.

8 Θουκυδ.] Pag. 542. *Duker.* vid. not. 34. Idem.

Πελο-

[1] Πελοποννησίοις. καὶ Ἀρισείδης ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους [2] περὶ συμμαχίας πρώτῳ· Φοιβίδου τὴν Καδμείαν καταλαβόντος, τὴν τε φυγὴν ἐδεχόμεθα.

ΦΥΗ οὐ μόνον ἡ ἡλικία, ἀλλὰ καὶ ἡ φυσικὴ χάρις· Ὅμηρος [3] ἐν α' Ἰλιάδος·

Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' αρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

[4] Ἀρισείδης ἐν τῷ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιταφίῳ· [5] ἀγαθοῦ παντὸς φυὴν μετεσχηκυῖα.

[6] ΦΥΡΑΜΑ, οὐ ζύμη. ὁ φυραθέντα ἄλευρα, οὐκ ἐζυμωμένα.

[7] ΦΥΣΑΝ, τὸ σφοδρῶς πέμπειν [8] πνεῦμα ἐκ τοῦ σώματος.

---

1 Πελοπονν.] Cod. A. delet alterum ν'. STOEBER.

2 Περὶ συμμ.] Cod. A. ὑπὲρ συμμ. Vid. locum p. 46. IDEM.

3 Ἐν α' Ἰλιάδος.] Verf. 115. ubi ἄρ ut in Codd. Regg. IDEM.

Verf. 115. Prave Leid. fec. Burm. Edd. Vett. οὐ φυὴν. *Theocr.* Id. 22, 160.

Οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο.

Adi Grammaticos. OUDEND.

4 Ἀρισειδ.] L. c. pag. 88. ubi παντὸς καλοῦ. WITTER.

5 Ἀγαθοῦ παντὸς.] In *Aristide* Tom. I. pag. 86. vulgo legitur καὶ παντὸς καλοῦ· al. καὶ καλοῦ παντ. OUDEND.

6 Φύραμα, οὐ ζύμη &c.] Graviter hic errat *Thomas*. φύραμα enim κοινῶς eſt ἡ φύση vel φυσὴ μάζα *Atticis*; [ut & cuncti docent Grammatici *Hesych. Suid. Moeris. Etym. M. Poll.* Lib. VI. §. 76. Sed adi omnino *Casaub.* ad *Athen.* Lib. III. cap. 29.] Nec aliquid commune habet cum ſignificatione τῆς ζύμης. Namque φύραμα & φυραθέντα ἄλευρα aeque poſſunt eſſe μὴ ἐζυμωμένα, ac contra; licet *Suidas* exponat quoque φύραμα, τὰ ἐζυμωμένα (ut bene *Kuſt.* legit) ἄλφιτα. & *Hesych.* ζύμη, φύραμα. Contrarium patet vel ex S. L. & Apoſt. locis ad *Corinth.* I. cap. 5, 6. *Gal.* V, 9. ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. Sicut & ζύμη ejusque derivata de fermento frequenti in uſu fuere. Unde ζυμίτης ἄρτος. *Hes. Suidae*, pro quo in *Etym. M.* & *Longi* Paſt. Lib. II. pag. 46. perperam ζυμήτης legitur. Cum enim ſcribit *Etym.* ἐκ τοῦ ζύμη ζυμήτης ἄρτος· ποιός· οἷον, ἄρτοι ζυμῆ), οἱ μεγάλοι, reſpexit *Xenophontis* locum Lib. VI. Ἀναβ. pag. 405. A. καὶ ἄρτοι ζυμῖται μεγάλοι προσπεπερονημένοι ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι, citatum ab *Athenaeo* Lib. IV. Deipn. cap. 13. OUD.

7 Φυσᾶν.] Conf. *Adrianus* Iſagog. in S. S. pag. 3.

8 Πνεῦμα.] Cod. A. πνεύματα. STOEBER.

ματος· ἀφ' οὗ καὶ φυσώδη ὄσπρια, [1] τὰ ἐμποιοῦντα πνεῦμα. φυσᾷν ἀπὸ τούτου, [2] τὸ ὀγκοῦσθαι, καὶ τὸ ἐπαίρεσθαι. [3] Λιβάνιος ἐν περὶ θεωρίας μελέτης, [4] τῆς τῶν κατορθώσαντα πόλεμον· φυσᾷ καὶ σοβεῖ, [5] καὶ θυμοῦσθαι δοκεῖ.

ΦΥ'ΣΙΣ οὐσίας διαφέρει. οὐσία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἑκάστου ὕπαρξις· φύσις δὲ, ἡ ἐνοῦσά τινι δύναμις. οἷον, φύσις τῆς γῆς, [6] τὸ βλαστάνειν βοτάνας. καὶ φύσις τοῦ πυρὸς, τὸ θερμαίνειν. [7] ἀφ' οὗ καὶ εὐφυὴς, ὁ εὖ ἔχων τῆς φύσεως· καὶ ἀφυὴς, ὁ τούτῳ ἐναντίως ἔχων· καὶ εὐφυΐα, καὶ ἀφυΐα.

Ἰστέον δὲ, ὡς οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων ταῦτα λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν, καὶ ἐπὶ γῆς. [8] καὶ γὰρ εὐφυὲς καὶ ἀφυὲς

---

1 Τὰ ἐμποιοῦντα πνεῦμα.] Leidd. Burm. πνεύματα cum *Phavor.* OUDEND.

2 Τὸ ὀγκᾶσθαι.] Ὀγκοῦσθαι. JUNIUS.

Cod. A. καὶ τὸ ὀγκοῦσθαι. Cod. B. hanc §. cum aliis neglexit. STOEBER.

Ridicule ita editur, quasi de asini ruditu loqueretur *Thomas.* Tu lector mecum corrige ὀγκοῦσθαι *inflari*, metaphorice. Sic enim recte MSS. Leidd. Burm. & *Phavor.* unde & *Hesych.* φυσᾷ (sic leg.) ἐπαίρεται. Insuper scripsi, auctoribus Leid. pr. Burm. καὶ τὸ ἐπαίρ. In sec. est φυσσᾷν, & infra φυσσᾷ in *Libanii* loco Tom. I. pag. 701. C. in quo turpissime hic circumferebatur rursus ὀγκᾶσθαι pro θυμοῦσθαι, quod dedit *Libanius*, & bene servarunt Codd. Leidd. ac Burm. in quo mox ἡ ἐνοῦσα τίς τινι δ. OUDEND.

3 Λιβαν.] Tom. I. pag. 700. C. ubi pro ὀγκᾶσθαι est θυμοῦσθαι, quam lectionem Cod. A. tuetur. STOEBER.

4 Τῆς.] Τίς. JUNIUS.

5 Καὶ θυμοῦσθαι.] Ὀγκοῦσθαι. IDEM.

6 Βλαστάν.] Cod. A. ἀναβλ. STOEBER.

7 Ἀφ' οὗ καὶ εὐφ. ——— καὶ ἀφυΐα.] Haec omnia desunt in B. Cod. A. uti vulg. IDEM.

8 Καὶ γὰρ εὐφυὲς καὶ ἀφυὲς φυτὸν λέγομεν.] Sic quoque *Phavor.* Sed Leidd. Burm. καὶ γὰρ καὶ. Dein in Leid. pr. καὶ ἀφυές. λέγεται φύσις καὶ τὸ φυσικὸν πρότ. Sic *Moschopulus* λέγεται φύσις καὶ ἡ ποιότης. Sed in Burm. paragraphi hujus fini denuo subjiciuntur, καὶ τὸ τῆς γῆς εὐφυὲς καὶ ἀφυὲς, λέγεται φύσις. *Euripidis*, quem citat versus est 126. ubi ἐν ἀνθρώποισιν. Exsulat ἐν a Leid. pr. Ceterum sequentia inserunt Leid.

ἀφυὲς φυτὸν [1] λέγομεν· καὶ τὸ φυσικὸν πρoτέρημα. οἷον, κάλλος, ἤ τι τοιοῦτον. Εὐελπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

Ὦ φύσις ἐν ἀνθρώποις ὡς μέγ' εἶ κακόν.

[2] Τὸ τῆς Ἑλένης ἐμφαίνων κάλλος.

Τὸ [3] ΦΥΤΕΥΈΙΝ ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγουν τὸ τὴν ῥίζαν αὐτῶν

Leid. pr. ac Burm. quae magnam partem legas & in *Moschopulo* ac *Phavorino*, item *Suida* atque *Etym. M.* in φιτύω. Sed hic plenius. Τὸ φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγουν τὸ τὴν ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν εἰς γῆν. ἀπὸ τούτου παρὰ ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ· οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ καταβάλλεσθαι ἀρχὴν ἐν πράγμασιν. εὕρηται καὶ φυτεύειν ἀντὶ τοῦ σπείρειν ἐπὶ πατρός. καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ φίτυς, ὁ πατὴρ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ· ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἀνδρ' ὁ φιτύσας πατήρ. Ἔστι δὲ δῆλον ἀπὸ τοῦ μέτρου, ὅτι τὸ φι ι γράφεται, καὶ ὑψιλὸν ἀπὸ τοῦ φυτεύω. Burm. φιτεύω. L. φιτύω. In *Moschopulo* ἀπὸ τοῦ τὸ φι μακρὸν εἶναι. *Euripidis* verba legas in Oreste vs. 11. *Sophoclis* in Ajac. vs. 1313. ubi male editur φυτεύσας. Sed recte in *Scholiaste* φιτύσας scribente, φυτεύειν τὸ τῇ γῇ φυτὸν ἐντιθέναι ὑψιλὸν τό φυ καὶ βραχύ. φιτύειν τὸ σπείρειν, ποιητικῶς· ὃ παράγεται ἀπὸ τοῦ φῖτυς ὁ πατὴρ, ἰῶτα καὶ μακρόν. ὃ καὶ ἐνταῦθα παρὰ ποιητῇ τέτακται· τοῖς δ' ὕστερον ἡμάρτηθη. *Scaliger* etiam margini adlevit γρ. φιτύσας. Eidem in Trach. vs. 318. Τίς δ' ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ. *Phavorinus* pro *Sophoclis* loco citavit *Hesiodum* in Theog. vs. 986. φιτύσατο φαίδιμον υἱόν. Sic enim legendum ex *Etymol. M.* non φυτύς vel ut vulgo φυτήσατο. Syllaba brevis est φυ, longa φι. Consule omnino Misc. Obs. V. 11. pag. 195. &c. In MS. Leid. pro ἐπακτὸν legitur ἐπ' αὐτόν. *Moschopulus* non habet eam vocem. OUDEND.

1 Λέγομεν.] Adde hic quae sequuntur in Cod. A. καὶ τὸ τῆς γῆς δύφυὲς καὶ ἀφυές. λέγεται φύσις καὶ τὸ φυσ. πρoτ. STOEBER.

2 Τὸ τῆς Ἑλ. ἐμφ. καλλ.] Delet haec Cod. A. & praecedentia in Cod. B. non leguntur. φύσις *ingenium* apud *AEschin.* in Timarch. pag. 197. A. In fine hujus §. Cod. A. addit: ἐπὶ δὲ θεοῦ φύσις καὶ οὐσία ταὐτόν. IDEM.

3 Φιτεύειν.] Agnoscunt hanc §. *Moschopulus* & *Phavorinus*; eamque haud dubie *Thomae* nostro debent. εἰς γῆν neuter habet, & abesse quidem sine damno

αὐτῶν καταβάλλειν εἰς γῆν. ἀπὸ τούτου παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς παρ' [1] Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ· οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ ἁπλῶς [2] ἐπὶ τοῦ καταβάλλεσθαι ἀρχὴν ἐν πράγμασιν. εὕρεται δὲ καὶ φυτεύειν [3] ἀντὶ τοῦ σπείρειν ἐπὶ πατρός· [4] καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ φίτυς ὁ πατήρ· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ· ἐφ' ἧ

λαβὼν

---

no poteſt ; nolim tamen illorum cauſa mutilare *Noſtrum.* Exemplum hujus ſignificatus habes apud *Pindar* Olym. p. m. 122. *Schmidt.* WITTER.

1 Εὐριπ. ἐν Ὀρέστῃ.] Vſ. 10. *Euripidi* prae aliis iſta frequens vox eſt. Vid. Alceſt. vſ. 294. 1137. & quem ex Oreſte ſupra produximus locum ad voc. τίκτειν. STOEBER.

2 Ἐπὶ τοῦ καταβάλλεσθαι ἀρχ. ἐν πραγμ.] Rectius, quam ἐπὶ τῷ apud *Moſchop.* apud quem ceteroquin καταβάλλειν magis placet. Senſus facile conſtat. Neque tamen de fundamento jaciendo tantum, ſed & proxime de meditatione rei faciendae praemiſſa ſumitur ; unde φυτεύειν ſubinde *moliri*, *machinari.* Sic προφυτεύειν *Soph.* Electr. vſ. 200. *Phavorinus* non nimis perplexe τῷ καταβάλλειν ſubjungit: ἀπὸ τούτου καταβάλλειν ἀρχὴν ἐν πράγμασιν λέγομεν, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς Εὐρ. εὕρεται δὲ] *Moſchop.* εὕρηται male. IDEM.

3 Ἀντὶ τοῦ σπείρειν.] Quod ipſum hanc metaphoram adamans *Sophocles* adhibuit Ajac. vſ. 1310. unde σπορὰ *genus*, apud *Eund.* l. c. vſ. 1315. & σπέρμα idem Oedip. Colon. vſ. 213. τίνος εἶ σπέρματος; vid. & l. c. vſ. 1341. ubi σπέρματα, eodem ſenſu. Confer *Stolberg.* ad locum prius citatum. IDEM.

4 Καὶ παράγ. ἀπὸ τοῦ φίτυς ὁ πατ.] Sic *Moſchop.* Aliter *Phavor.* καὶ παράγ. ἀπὸ τούτου φίτυς, ὁ πατήρ· Videtur aliquid exciſſe, ex Schol. *Sophocl.* ſupplendum, unde Noſtrum gloſſam accepiſſe putamus. Ita vero ille ad Ajac. vſ. 1313. coll. ad vſ. 967. quo verba a *Thoma* exempli loco prodita continentur: φυτεύσας] γεννήσας. φυτεύειν, τὸ τῇ γῇ φυτὸν ἐνθεῖναι, ψιλὸν τὸ φυ καὶ βραχύ· φιτύειν (leg. φιτύειν) τὸ σπείρειν, ποιητικῶς, ὃ παράγεται ἀπὸ τοῦ φίτυς ὁ πατὴρ, ι, καὶ μακρόν. Locus in Edit. *Johns* ſic habet:

> Λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φυτεύσας πατὴρ,
> Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.

Ita quoque *Stolbergius* vulgavit. In *Moſchop.* τὸ, ἐπακτὸν omiſſum, immerito. MS. Reg. ex Vulgata hic emendandum. IDEM.

λαβὼν ἐπ' ἀκτὸν ἀνδροφιτύσας πατήρ· [1] ἔστι δὲ δῆλον ἀπὸ τοῦ μέτρου, ὅτι τὸ φῖ, ἰ γράφεται, καὶ ψιλὸν ἀπὸ φυτεύω.

ΦΩΝΗ', λογογράφοι· αὐδὴ δὲ, ποιηταί.

ΦΩΡΩ͂, τὸ ὑπονοῶ. καὶ καταφωρῶ, [2] τὸ κατάδηλον ποιῶ. [3] Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλῳ, ἤ, ἀλεκτρυών· ἀναβοήσαντά με καταφωράσαι αὐτήν. καὶ φωρῶμαι [4] παθητικῶς, τὸ, κατάδηλος γίνομαι.

---

1 Ἔστι δὲ δῆλον κ. τ. λ.] *Moschoph.* sic: ἔστι δὲ δῆλον, ὅτι ἐνταῦθα τὸ φι, ι, γράφεται, ἀπὸ τοῦ τὸ φί μακρὸν εἶναι. Stoeb.

2 Τὰ κατάδηλα ποιῶ.] Cod. A. τὸ κατάδηλον. Idem.

Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* τὸ, κατάδηλον, quod reposui; ut mox τὸ κατάδηλος γι. Edd. R. V. τὸ, κατάδηλα. Dein Μίκυλος rursus in MSS. Leidd. & Edd. Vett. *Luciani* verba leguntur Tom. II. pag. 746. Ed. ult. Mox pro πάλιν Ἀττικῶς rescripsi fide MSS. omnium & *Phavorini* παθητικῶς; non Attice modo, sed & communiter. Exempla sunt ubivis obvia. Oudend.

3 Λουκιαν.] L. c. pag. 182. *Graev.* Witter.

4 Πάλιν Ἀττικῶς.] Lege παθητικῶς ex Cod A. & *Phavor.* Cod. A. & hujus §. immunis est. Stoeber.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

[1] ΧΑΙ'ΡΕΙΝ οὐ μόνον ἐπὶ ἡδονῆς, ἀλλὰ καὶ [2] ἐπὶ τοῦ φθείρεσθαι. [3] Ἀριστοτέλης· τὰ γὰρ εἴδη χαιρέτω. τερετίσματα γάρ εισι.

[4] ΧΑΙ'ΡΕΙΝ ἐν ἐπιστολῇ [5] Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος.

---

1 χαῖρε, οὐ μόνον ἐπὶ ἡδονῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φθείρεσθαι.] Eadem ratio eſt Graecae vocis χαίρειν, quae Latinae, *Valere.* Primo bene optantis eſt τὸ χαῖρε, & τὸ vale. Id dicebant in diſceſſu, quando alii alios dimittebant. Hinc factum, ut etiam eos, quibuscum nihil ſibi negotii eſſe volebant, juberent χαίρειν, valere. vid. Clar. *Perizon.* ad *Sanctii* Minerv. pag. 574. BOS.

Cod. A. B. χαῖρεν. Puto *Thomam* ſcripſiſſe χαίρειν. STOEBER.

Exhibui MSS. Leidd. Oxon. lectionem pro vulgari χαῖρε. Non enim in Imperativo ſolum, ſed & Infinitivo occurrit in malam partem. V. *Suidam*, *Phavor.* Sic in notiſſimis locutionibus μακρὰν χαίρειν. item ἐᾶν vel ἐᾶσαι χαίρειν. In participio *Sophocl.* Trach. vſ. 830. ἐρπέτω χαίρουσα. *Ariſtotelis* verba legas Analyt. Poſt. Lib. I. cap. 18. pag. 151. D. ubi τερετίσματα γάρ ἐστι. In Leid. pr. τερατίσματα γ. εἰσιν. Sed vide *Cyrill.* contra Julianum p. 66. B. *Orig* in Celſ. I. p. 12. II. p. 67. *Euſeb.* Πραπ. E. XV. p. 815. quos ſuggeſſit mihi Cel. *Hemſterhuſius.* Adde *Heſych.* & *Polluc.* Lib. IV. §. 83. V. §. 89. *Perizon.* ad *AElian.* Lib. III. V. H. cap. 40. OUDEND.

2 Ἐπὶ τοῦ φθειρ.] Sic apud *Herod.* Lib. VI. pag. 388. D. IV. pag. 290. B. *Polyaen.* pag. 516. *Liban.* I. pag. 126. B. Vid. *Voſſ.* Inſt. Orat. Tom. II. pag. 191. & Celeb. quondam *Lederlini* Diſſert. de Εὐφημίᾳ Graecor. pag. 11. WITTER.

3 Ἀριστοτ.] Vid. de hoc exemplo *Schol. Lucian.* Tom. I. p. 27. fin. *Graev.* IDEM.

4 Χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος.] Dicit hic auctor, *Platonem* in epiſtolā primum ſcripſiſſe χαίρειν. Hunc locum in mendo cubare extra omnem dubitationis aleam eſt poſitum; nam ille qui primus epiſtolis adſcripſit χαίρειν, non fuit *Plato*, ſed *Cleon* Athenienſis Tribunus. Schol. *Ariſtoph.* ad Plut. Act. II. Scen. I. Περὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ χαίρειν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, γέγραπται Διονυσίῳ μονόβιβλον περὶ τούτου, καὶ λέγει μὲν ὑπὸ Κλέωνος πρῶτον αὐτὸ

τος· καὶ Κλέων Ἀθηναίοις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. ἔνθεν καὶ τὸν κωμικὸν ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν· πρῶτος γ' ἡμᾶς, ὦ Κλέων, χαίρειν προσεῖπες πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν.

Ἰστέον δὲ, [6] ὅτι ὡς αἱ τῶν παλαιῶν [7] προσρήσεις, αἱ μὲν

αὐτὸ τετάχθαι, γράφοντος πρὸς Ἀθηναίους, πῶς εἷλοι τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ, Κλέων Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Idem Schol. ad haec verba in Nub. p. 163.

Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, &c. Τὸν Κλέωνά φασιν ἀπὸ τῆς Πύλου καὶ Σφακτηρίας τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιστέλλοντα χαίρειν προσθεῖναι, ὅπερ γέγονεν ἐν χρήσει. Πλάτων μέντοι ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν τὸ Εὖ πράττειν πρέθηκεν, οἱ δὲ Πυθαγόρειοι τὸ Ὑγιαίνειν. Id ipsum etiam testatur *Suidas* in Εὖ πράττειν, & *Lucian.* in de Lapſ. inter ſalut. Quare cum eruditisſimo *Menagio* ad *Laërt.* Lib. III. putem *Thomam* ſcripſiſſe: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ πρῶτος λέγεται γράψαι Κλέων Ἀθηναίοις. Ita enim teſte *Menagio* ſcriptum apud *Moerin* Atticiſtam in Dictionibus Atticis, a quo haec deſumſit *Thomas*. BOS.

Is locus ex *Moeride* ſic legi debet: χαίρειν, ἐν ἐπιστολῇ πρῶτον λέγεται γράψας Κλέων Ἀθηναῖος. SALLIER.

Forte ita haec ordinanda: χαίρ. ἐν ἐπ. Πλατ. λεγ. γράψαι. Πρῶτος δὲ καὶ Κλ. Ἀθην. WITTER.

Vid. *Schol. Ariſtoph.* Plut. vſ. 322. Nub. vſ. 609. *Menag.* ad *Laërt.* pag. 95. C. *Jenſ.* L. L. pag. 210. *Suid.* voc. εὐπράττειν, quae vox *Platoni* frequentior teſte *Budaeo* Comm. Gr. L. p. m 382. fin. quem ſecutus *Stolberg.* ad *Sophocl.* Ajac. p. 129. apud quem χαίρετε valete f. c. vſ. 874. Conf. etiam *Euſtath.* apud *Stuck.* Antiq. Conviv. p. m. 91. B. & *Barneſ.* ad *Eurip.* Electr. p. 438. fin. STOEBER.

Vid. Schol. *Pindari* Nem. Od. III. *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* pag. 159. Jul. Caeſ. *Scaliger.* Poët. Lib. I. cap. 2. pag. 10. Balth. *Stolbergius* ad *Sophocl.* Ajac. Lorif. pag. 129. *Alex. Morus* not. ad N. F. pag. 271. *Jo. Jac. Claudius* Diſſ. de ſalutat. Veter. cap. 3. pag. 21. & cap. 7. pag. 105. Cel. *Alberti* Obſerv. Philol. ad N. F. pag. 444 & *Wetſteinius* ad N. F. Tom. II. pag. 549.

5 Πλάτων.] *Boſii* notae adde Cl. *Albert.* Obſerv. S. p. 444. Male vir doctus *in Moeride* mutavit MS. lectionem ἡμᾶς, ὦ Κλέων, χαίρειν προσεῖπας, niſi quod ut *Menagius* obſervavit, e noſtro προσεῖπες ſit legendum. In Leid. pr. πρῶτος ἡμᾶς ὦ Κ. OUDEND.

6 Ὅτι ὡς.] Delet ὡς Cod. A. STOEBER.

2 Προσρή-

μὲν ἑωθιναὶ, χαῖρε· αἱ δ' ἑσπεριναὶ, ὑγίαινε. ὡς [1] Λουκιανὸς ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος· ἀφικόμενος [2] παρὰ σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν· ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἠξίουν.

ΧΑΙΡΗ'ΣΕΙΣ, [3] οὐ χαρήσῃ. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Οὔ τοι μὰ τὴν Δημήτραν χαιρήσεις ἔτι.

ΧΑΜΑΙ', ἀντὶ τοῦ [5] ἐν τῇ γῇ. ὡς τὸ, χαμαὶ κάθηται. χαμάζε δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γῆν. [6] Ἀριστείδης ἐν Μιλτιάδῃ· οὐ χαμάζε ἔπεσε τὸ κέρδος. χαμόθεν, τὸ ἐκ τῆς γῆς. [7] Συνέσιος ἐν τῷ περὶ προνοίας· τὴν μὲν χαμόθεν ἀναβλύζουσαν. οἱ δὲ κυρίως Ἀττικοὶ, χαμᾶθεν προπερισπωμένως λέγουσιν, οἷς καὶ αὐτὸς ἕπου.

Καὶ **ΧΑΜΑΙΤΥ'ΠΗ**, [8] οὐ χαμαιτυπίς. δηλοῖ δὲ τὴν

---

7 Προῤῥήσεις.] Cod. A. πρόσρησ. bene. IDEM.

Sic e MSS. edidi. Edd. inepte προσῤῥήσεις. Abest ὅτι a Leid. pr. OUDEND.

1 Λουκιαν.] Tom. I. p. 495. *Graev.* ubi παρά σε legi jubent Codd. A. B. Vid. & *Dion. Caſſ.* pag. 796. A. STOEBER.

2 Παρὰ σὲ.] Sic in Leid. pr. Burm. uti exhibetur vulgo in *Luciano* T. I. p. 723. ubi Schol. & Comm. non πρὸς. OUDEND.

3 Οὐ χαρήσῃ.] Sic Codd. A. B. *Moeris* χαιρήσῃ, quod loco videtur accommodatius. STOEB.

Ita lege quoque in *Moeride* pro χαιρήσῃ. *Ariſtophanis* verba vide vſ. 64. ex quo reſcribe Δήμητρα. OUDEND.

4 Ἀριστοφ. Πλ.] Verſ. 64. Cod. B. hic Δήμητρα, *Lucian.* Tim. Tom. I. pag. 146. σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις. Vid. *Heupel.* de Dialect. Can. 72. STOEBER.

5 Ἐν τῇ γῇ.] *Ariſtoph.* Nub. vſ. 697. IDEM.

6 Ἀριστείδης.] Pag. 136. B. med. WITTER.

Tom. II. pag. 172. *Syneſii* locus eſt pag. 89. B. Dein in MSS. & Edd Vett ac *Phavorino*, qui bis recenſet, vidi χαμᾶθεν. non χαμάθεν: ſed mox demum jubet auctor, ita eſſe ſcribendum. Alii quoque circumflectunt χαμᾶζε. V. *Etym. M. Phavor.* Male χαμᾶθεν edunt in *Ariſtoph.* Veſpis vſ. 249. OUDEND.

7 Συνέσ.] P. 89. B. STOEB.

8 Καὶ χαμαιτυπίς.] Codd. A. B. οὐ χαμ. recte; niſi putes ſcriptum fuiſſe χαμαιτυπεῖο quo uſus

τὴν ἄδοξον καὶ εὐτελῆ [1] πόρνην.

[2] ΧΑΝΔΟΝ πιεῖν, Ἀττικοί. [3] Συνέσιος ἐν τῷ περὶ προνοίας· ἀλλ' οὐδὲ χανδὸν ποτὲ ὅσπερ ἔπιε. κεχηνότως δὲ, καὶ ἀθρόως, Ἕλληνες.

Ἡ ΧΑΡΑΞ ἐπὶ ἀμπέλου. [4] ὡς ἡ παροιμία, ἡ χάραξ τὴν

---

usus *Laërt.* pag. 204. C. *Schol. Luc.* χαμαιτυπεῖα] πορνεῖα. Usitatius χαμαιτύπη *Laërt.* pag. 209. F. *Theodoret.* IV. pag. 520. C. *Pollux* Lib. §. 189. & VII, 201. IDEM.

Ubi? Tu potius mecum lege ex MSS. Leidd. Burm. & Oxon. οὐ χ. *Thomas* haec subnexuit τοῖς Χλιήνας &c. Mox quoque πόρνην restitui ex iisdem, Edd. Vett. ceterisque Grammaticis. Adi, quos laudat *Cuperus* Obs. L. I. cap. 16. *Moeridem, Glossas,* & Schol. ad *Aristophanis* Aves vs. 1258. In *Etym. M.* & *Phavorino* vitiose χαμαιτυπίη. OUD.

1 Πόρνον.] Codd. A. B. Rom. νην. STOEBER.

2 Χανδὸν ποιεῖν.] Lege χανδὸν πιεῖν. SALLIER.

Scrib. πιεῖν ex *Phavor.* & *Moeride.* STOEBER.

Ποιεῖν haud dubie corruptum est. Omnino legendum χανδὸν πίνειν vel πιεῖν. Id liquet ex eo, quod ex *Synesio* profert ipse *Thomas.* & sic *Lucianus* in Merc. Cond. Tom. I. pag. 451. ἐλπίσαντες δὲ ὅσον αὐλίκα χανδὸν, οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πιεῖσθαι τοῦ χρυσίου. Et pag. 757. χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν. *Julianus* in Misop. pag. 338. TORREN.

Quin πιεῖν legi debeat, dubitare potest nemo. V. *Poll.* Lib. VI. §. 25. *Hesych. Suidam, Etym. M. Moeridem*, in cujus MSto vitiose quoque ποιεῖν; ut passim ι, & οι confunduntur. Sed contra MSSti Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* habent πιεῖν. ut edidi. *Synesii* verba videbis pag. 90. B. Pro κεχηνότως, quod *Hesych. Moeris Phavor.* itidem exhibent, in Leid. pr. exaratur κεχηνότερον. Sane multo elegantius. OUDEND.

3 Συνεσ.] Pag. 90. D. Sic *Lucian.* Dial. Diogenis & Alexandri: ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε. Idem in περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων Tom. I. pag. 297. χανδὸν, οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος, πίεσθαι τοῦ χρυσίου. & Dial. Meretr. Crob. & Corinn. πίνει δὲ ἠρέμα, οὐ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη. STOEBER.

4 Ὡς παροιμία.] Codd. A. B. Rom. ὡς ἡ παροιμ. Vide apud *Zenob.* p. m. 165. fin. coll. not. Conf. ad hanc glossam *Phrynich.* Ecl. pag. coll. *Nunnes.* & Apparat. Sophist. voc. χάραξ. Adde *Jungerm.* ad *Pollux.* I. 162. IDEM.

Arti-

τὴν ἄμπελον ἐλυμήνατο· ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν εἰσαγόντων βοηθοὺς. [1] ὁ χάραξ ἐπὶ στρατοπέδου.

ΧΑΡΙ'ΖΟΜΑΙ οὐ μόνον τὸ [2] δωροῦμαι, ἀλλὰ καὶ τὸ χάριν τινὶ ποιῶ. οἷον, [3] χαριζόμενός σοι, ἔπραξα τάδε.

ΧΑ'ΡΙΝ καὶ τὴν δωρεὰν, καὶ τὴν ἀντίχαριν λέγε. [4] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι [5] τῷ μαστιγοφόρῳ.

Χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί.

Χάριν καὶ [6] τὴν ἡδονήν· ὡς, ὅταν λέγωμεν, [7] τὴν τῶν λόγων χάριν. Χάρις καὶ ὄνομα θεᾶς, οὗ τινος ἡ αἰτιατικὴ οὐκ ἐκφέ-

---

Articulum addidi e MSS. ſive potius reſtitui omiſſum ab Ed. Blankardo. De Proverbio hoc vide ad *Heſychium* & *Scottum* ad *Zenobii* Adagia cap. 6. §. 40. χάραξ τὴν ἄμπελον Item *Libanium* Ep. 218. γράφε δὴ βελτίω, καὶ μὴ τὴν ἄμπελον ὁ χάραξ προδίδου. & de generis differentia adi, quos laudat *Nunneſius* ad *Phrynichum* pag. 20. viri docti ad *Thucyd.* Lib. III. §. 70. καθ' ἑκάστην χάρακα. *Valken.* ad *Ammon.* p. 145. & *Moerid.* OUDEND.

1 Ὁ χάραξ.] *Plutarch.* Camill. pag. 147. A. *Polyb.* Lib. IV. pag. 470. med. Pro eo χαράκωμα, vel potius χαρακ. apud *Ariſtid.* Tom. I. p. 151. Jebb. STOEBER.

2 Δωροῦμαι.] *Lyſias* Orat. VII. pag. 295. *Lucian.* Soloec. pag. 748. DRAKENB.

Sic *Baſil.* Tom. I. pag. 97. B. pro quo mox δωροῦμ. C. *Aſtor.* XXV, 11. STOEBER.

3 Χαριζόμενός σου.] Corrige σοι ex A. & B. Confer *Moſchop.* h. v. *Plat.* Polit. I. pag. 338. pr. ἀλλ' ἔμοιγε χαρίζου ἀποκρινόμενος. Cetera, ubivis fere obvia, lubentes tacemus. IDEM.

Et hic tollere debui Blank. Editionis mendam σου. Sic enim nemo locutus eſt: ſed σοι, ut MSS. & Edd. Vett. dant. OUDEND.

4 Σοφοκλ.] L. c. vſ. 523. pro τίκτουσ' Codd. A. B. τίκτουσα. STOEBER.

5 Τῷ μαστιγ.] Articulum non agnoſcunt Leidd. Simpl. Burm. ἐν Αἴαντι. ut alibi. Eſt vſ. 523. quem etiam citavit *Suidas.* OUDEND.

6 Τὴν ἡδον.] *Epheſ.* IV, 29. STOEBER.

7 Τὴν τῶν λόγ. χάρ.] Deſunt iſta in Cod. B. IDEM.

1 Ὡς

διαφέρε) διευλλάϐως, [1] ὡς ἐπ' ἐκείνων, ἀλλὰ τρισυλλάϐως. ἐ γδ' Χάριν λέγομϑυ, ἀλλὰ χάριτα.

ΧΑ'ΡΙΝ οἶδά σοι, καὶ χάριν [2] ἔχω σοι, καὶ χάριν ὁμολογῶ. [3] εὐχαριςῶ ῆ, [4] ἐδεὶς τ̃ δοκίμων εἴρηκεν. εὕρηται ῆ τὸ, χάριν ἔχω, ἐ μόνον ἀντὶ τῦ εὐχαριςῶ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῦ εὐχαριςίαν δέχομαι. Θυκυδίδης ἐν τῆ ὀγδόη· χάριν ἂν δή πυ ἐν τύτῳ μείζω ἔτι ἔχειν. ἤγυν, εὐχαριςήθη.

Καὶ [5] ἐχθὲς, καὶ ΧΘΕ'Σ. [6] Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἐχθὲς

---

1 Ὡς ἐπ' ἐκείνων.] Quando enim proprium non eſt nomen, Ἀττικῶς eſt in ſingularis numeri Accuſativo ἰσοσύλλαβος. *Moeris:* χάριν Ἀττικῶς· χάριτα Ἕλληνες. OUDEND.

2 Ἔχω σοι.] Vid. *Phrynich.* v. εὐχαριστεῖν. DRAKENB.

Sunt & aliae loquendi formulae non minus Atticiſmi genium ſpirantes: χάριτας καταθέσθαι *gratificari* Act. XXIV. 27. χάριτα ἀποδοῦναι *gratiam referre. Xenoph.* pag. 505. C. χάριν ἐκτείνειν vitioſe vulgatum pro ἐκτίν. *Ariſtid.* Tom. I. pag. 207. Vid. *Eund.* Panath. pag. 91. pr. *Plat.* Pol. I. pag. 338. B. χάριτας ἐκτίνειν *Eurip.* Oreſt. vſ. 453. STOEBER.

Pronomen deeſt Leid. pr. Burm. Contra poſt ὁμολογῶ addit σοι Leid. ſec. in quo εἶπε, pro εἴρηκεν. OUDEND.

3 Εὐχαρ. ῆ.] Vid. *Polluc.* V, 141. *Nunneſ.* ad *Phryn.* voc. εὐχαριστεῖν. Praeivit *Schol. Luc.* Tom. I. pag. 24. χάριν ἔχομεν] ἀντὶ τ̃ εὐχαριστοῦμεν, τὸ γδ' εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐ λέγε). Exempla in contrarium occurrunt apud *Diod. Sic.* XX. pag. 772. *Laërt.* pag. 20. A. & alibi. Hinc Gloſſ. pag. 104. *Gratias agit*, εὐχαριστεῖ. WITT.

4 Οὐδεὶς τ̃ δοκίμων.] *Phrynichum* rurſus ſecutus eſt auctor, reprehendens eorum ſcriptorum ſtilum, qui εὐχαριστεῖν utuntur pro χάριν εἰδέναι. damnante item *Polluce* Lib. V. §. 141. Sed vide Cl. *Alberti* Obſ. Sacr. pag. 88, 390. & *Weſſeling.* ad *Diod.* Sic. Lib. XX. §. 34. τοῖς ὄχλοις εὐχαριστῶν. *Thucydidis* locus eſt Lib. VIII. §. 87. ibique *Schol.* OUDEND.

5 Ἐχθές.] *Moeris* ait χθὲς eſſe Ἀττικὸν, ſed ἐχθὲς Ἑλληνικόν. Male. *Xenophon* Lib. VII. Κυρ. pag. 195. C. ἐγώ τοι ἐχθὲς οὐκ ἄν σοι ἐδυνάμην προσελθεῖν. *Lucian.* in Somnio Tom. II. pag. 748. ἀφώνηκεν ἐχθές. *Herodian.* Lib. VII, cap. 3. *Ariſto-*

ἐχθὲς δὲ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· χθὲς καὶ πρώην ἐπὶ τῶν ἐναγχος ὑπάτων.

[2] ΧΘΙΖΟ'Σ, οὐ χθεσινός. [3] Ἀριστείδης· ὁ χθιζὸς ἡμῖν ἑστιάτωρ.

[4] ΧΙΤΩ'Ν, ἐπὶ ἀνδρός. [5] Ἀριστείδης ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ· πρὸς δὲ τοὺς στρατιώτας τοὺς χιτῶνας ἐνείμαντο. χιτώνιον δὲ, ἐπὶ γυναικός. [6] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον. [7] Λουκιανὸς ἐν τῷ Λεξιφάνης· τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν γυναικὸς ἐσθής.

[8] ΧΛΑΝΙ'ΔΙΟΝ [9] καὶ χλανίσκιον. [10] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

---

ristophanis verba vide vſ. 175. *Synesii* Ep. 132. p. 268. OUD.

6 Ἀρις. Νεφ.] Vſ. 175. δὲ abeſt in Cod. B. STOEBER.

1 Συνεσ.] L. c. pag. 268. D. STOEBER.

2 Χθιζὸς οὐ χθεσ.] Vid. *Berglerus* ad *Alciphr.* pag. 230. DRAKENB.

Contra *Phryn.* p. 56. WITT.

Χθεσινὸς eſt apud *Ariſtoph.* σφηκ. vſ. 281. STOEBER.

Idem ait *Moeris*, ubi male ἐχθεσινόν. Contra *Phrynichus* p. 142. χθιζὸν proſcribit, ut poëticum, & χθεσινὸν ſcribi vult, eique accedit *Pauwius*. Sed vide ibid. *Nunneſ.* & *Hoeſchel.* Praeter poëtas τὸν πόνον χθιζὸν dixit *Herodotus* Lib. I. cap. 126. τὴν τροφὴν χθιζὴν *AElianus* Lib. III. de An. cap. 23. τὴν χθιζὴν συνουσίαν *Lucian.* in Hermot. Tom. I. pag. 739. & in Icarom. Tom. II. pag. 786. ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος. *Long.* in Paſt. Lib. III. pag. 77. Ed. M. τὴν χθιζὴν θήραν, & p. 83. τὰ χθιζὰ δάκρυα, *Ariſtidis* verba invenies Tom. II. pag. 365. Male edebatur hic ἑστιάτωρ. OUDEND.

3 Ἀριστείδ.] P. 49. ubi ἑστιάτωρ. WITTER.

Χθιζοὺς B. STOEBER.

4 Χιτών.] Et χιτωνίσκος *Ammonio* pag. 148. Verum χιτωνίσκον λέγε, καὶ γυναικὸς ἔνδυμα. V. & *Etym. M. Heſych.* ac *Suidam.* Locum *Ariſtidis* reperies Tom. I. pag. 515. *Ariſtophanis* in Pluto verſus eſt 985. *Luciani* verba legas Tom. II. p. 349. Ed. ult. OUDEND.

5 Ἀριστείδ. ἐν τῇ πρ.] Vid. locum ſupra in Διωνυμάμην. STOEBER.

6 Ἀριστοφ.] L. c. vſ. 985. IDEM.

7 Λουκιαν.] L. c. Tom. II. pag. 839. *Graev.* IDEM.

8 Χλανίδιον] Vid. Th. *Munkerus* ad *Antonin.* Liberal. c. 23. pag. 194.

9 Καὶ χλανίσκιον.] Sic & *Pollux* Lib. VII. §. 38. *Euripidis* verſus

ςῇ· χλανιδίων δ' ἔσω κρυφθείς. καὶ Αἰσχίνης· εἰ γάρ τίς σε τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια περιελόμενος.

ΧΛΕΥΑ'ΖΩ λέγε, [1] χλευασμὸς δὲ [2] μηκέτι, ἀλλὰ χλεύη καὶ χλευασία. [3] Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· τὰ γράμματα δὲ χλευασίαν οἰήσῃ.

οὐ μόνον [4] τρυφῶ τρυφὴ, ἀλλὰ καὶ ΧΛΙΔΩ͂ χλιδή. [5] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι [6] πράγμασι. [7] Συνέσιος ἐν τῷ περὶ βασιλείας· γαύρους τε καὶ χλιδῶντας. [8] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· καὶ ζῶμα τοὐμὸν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.

[9] ΧΛΙΗ'ΝΑΣ Ἀττικοὶ, [10] οὐ χλιάνας.

ΧΟΙ͂-

versus est 42. ad *AEschinem* Or. in Timarchum p. 280. B. χλανίσκια περιελόμενος, vide *Steph.* OUD.

10 Εὐριπ. Ὀρεσ.] Vers. 42. Cod. A. del. δ' ante ἔσω. STOEB.

1 Χλευασμ. δὲ μηκ.] Injuste damnat vocem, qua usus *Demosth.* de Corona p. m. 325. fin. χλευασμῷ ab eodem originem ducens est apud *Antonin.* p. 252. *Gatak.* STOEBER.

2 Μηκέτι.] Leid. sec. οὐ μή. *Libanii* verba habemus Ep. 1031. OUDEND.

3 Λιβαν.] Ep. MS. ad Andronic. n. 195. apud *Wolf.* ep. 44. WITTER.

4 Τρυφῶ τρυφή.] Interpone καὶ ex Cod. B. STOEBER.

Leidd. Burm. τρ. καὶ τρ. ἀλλ. χλ. καὶ χλ. OUDEND.

5 Αἰσχ.] L. c. vs. 970. pro πήμασι Cod. A. B. πράγμασι. STOEBER.

6 Πήμασι.] Ita edidit Blankardus prave secutus vulgarem *AEschyli* in Prom. lectionem vs. 970. Sed MSS. Leidd. Burm. Oxon. Edd. Vett. exhibent, quod restitui, πράγμασι: sicut & nonnulli MSSti *AEschyli* ostentant, merito probante *Abreschio* in Animadv. pag. 64. πράγματα Atticis millies sunt *curae*, *molestiae*, *gravia negotia*. OUDEND.

7 Συνέσιος.] Pag. 1. A. adde de *Liban.* I. pag. 797. C. *Arrian.* V, 4. pag. 201. καὶ ἥκιστα χλιδῶντας κατὰ τὴν δίαιταν. *Philostr.* Icon. Lib. I. pag. 783. χλιδῶσα εἰς τοὺς ἐρῶντας. WITT.

Pag. 1. *Sophoclem* consule vs. 433, 454. OUDEND.

8 Σοφοκλ. ἐν Ἠλεκτρ.] Vers. 454. STOEBER.

9 Χλιήνας.] *Hesychius*: χλιήνας, χλιάνας. OUDEND.

10 Οὐ χλιαν.] At ἐπιχλιάνας habet *Lucian.* Tom. I. p. 760. *Graev.* STOEBER.

ΧΟΙ͂ΡΟΣ, καὶ σῦς, καὶ ὗς, ἐπὶ παντὸς χοίρου. χλούνης δὲ, καὶ [1] μονιὸς, καὶ [2] χαυλιόδους, καὶ ἔτι κάπρος, ὁ ἄγριος σῦς. ἔστι δὲ τὸ μὲν χλούνης, καὶ μονιὸς, καὶ χαυλιόδους, ποιητῶν· τὰ δὲ ἄλλα, λογογράφων.

ΧΟΛΗ͂, καὶ [3] χολᾷ, ἐπὶ μανίας. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

> Σὺ δὲ εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας,
> Ὥστ' ἄνδρασι πείθειν χολῶσι;

ΧΟΥ͂Ν καὶ προχοῦν, Ἀττικοί. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, [6] ἠκρωτηριασμένους προχοῦν εἰς τὸ πέλαγος χωννύουσιν Ἕλληνες.

Χοὴ,

---

1 Μονιός.] Leid. pr. μοννιός. MS. *Phot.* μονιὸς ἄγριος ὗς. Et ſic ceteri Grammatici cum *Euſtathio* ad Hom. p. 1872. *Spanhemius* μόνιος ubivis ſcribit. V. ad *Callim* pag. 184. &c. In *AEliani* Lib. VII. An. cap. 47. MS. Auguſt. καλοῦνται δὲ καὶ τῶν ὑῶν μονιαί τινες. *Heſychius*, cum ait Μονιὸς, ὗς ἄγριος, ἢ ὁ περὶ τράχηλον ὅρμος, reſpexit ad monile, quod aliis μάννος vel μάννος. Conſule Comment. ad *Polluc.* Lib. V. §. 98. OUDEND.

2 Χαυλιόδους.] Prave Leid. ſec. χαυλιώδους. ut vulgo in *AEliano* Lib. XI. An. cap. 37. συνώδοντα pro συνόδοντα. *Euſtath.* d. l. *Suid. Etymol. M.* ſcribunt χαυλιόδων. Sic ſcilicet ἀμφόδους & ἀμφόδων, ὀργιόδους & ὀργιόδων, προόδους & προόδων. IDEM.

3 Χολᾷ.] F. χολᾷν. WOLF.

Χολᾷ MSS. & *Phavor.* placet tamen magis χολᾷν. *Ariſtophanis* verba ſunt vſ. 830. in quibus MSS. Leidd. Burm. & Edd. Vett. dant εἰς τοῦτο, item πείθη, pro πείθειν. ut in *Ariſtoph.* ubi & in Burm. χολῶσιν. OUD.

4 Ἀριστοφάνης.] Vid Schol. *Ariſtoph.* ad Plut. Act. I. Sc. I. vſ. 12. *Lucian.* Tim. pag. 69. DRAKENB.

L. c. vſ. 830. τῶν μαν. Cod. A. del. τῶν. pro πείθειν Idem πείθει, & poſt χολῶσιν. STOEBER.

5 Ἀριστειδ. ἐν Παν.] Pag. 10. ubi legitur uti in *Phavor.* WITT.

Pro ἠκρωτηριασμένον Cod. A. μένους B. μένος. Uterque pro χοῦν legit προχοῦν. STOEBER.

6 Ἠκρωτηριασμένους προχοῦν.] Sic locum hunc reliquerunt MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* ut eſt in ipſo *Ariſtide* Tom. I. pag. 128. vulgo hic ἠκρωτηριασμένον χοῦν Ed. Vaſc. ἠκρωτηριασμένων. OUDEND.

1 Χοὴ,

[1] ΧΟΗ, εἶδος μέτρου ἐπὶ ὑγροῦ, [2] Ἀττικοὶ λέγουσιν. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἓξ χοᾶς χωρήσεται. χοῦς δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες· [4] πρόχοη δὲ, ἡ τοῦ ὕδατος πρόχυσις. πρόχοη δὲ, τὸ ἀγγεῖον. ὡς [5] ὁ αὐτὸς ἐν Νεφέλαις·

> Εἴτ᾽ ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων [6] χρυσέης ἀρύεσθε προχόησι.

ΧΡΕΙΆ

---

1 Χοὴ, εἶδος μέτρου &c.] Novam hinc §. ordiuntur Cod. Regg. STOEBER.

Male vulgo hic articulus praecedenti jungitur. Erravit vero *Thomas*. Nam Accusativus in *Aristophanis* Nub. (non in Pluto) vs. 1240. non est a nominativo χοὴ, sed χοῦς, contracte nempe ex χοέας: quare vel χόας vel χοᾶς cum *Kustero* ad *Aristoph.* cum *Suida* in voce χοᾶ, & *Eustathio* ad *Homer.* p. 1835. vel χόα, ut in *Hesych.* & *Moeride* scribitur (nam errat *Vulcanius* ad *Callim.* H. in Apoll. vs. 37.) sive cum acuto in prima vel circumflexo in ultima accentu vox haec exaranda est. Posset defendi *Thomas*, si velles refingere χοᾶ vel χόα &c. λέγουσιν &c. χοῦν δὲ ἁπλῶς Ἑ. *Athen.* Lib. XI. cap. 13. p. 495. ὁ δὴ καλοῦμεν χόα. OUDEND.

2 Ἀττικοὶ.] Χοᾶ Ἀττικοὶ λέγουσιν. JUNIUS.

3 Χοὴ . . . Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] Legas ἐν Νεφέλαις ubi is locus occurrit vs. 1240. SALL.

Scribe Νεφελ. vs. 1240. STOEB.

4 Πρόχοη.] Conf. Schol. *Apollonii* Rhod. ad Lib. I. vs. 11. Marmor apud *Reinesium* Syntagm. Inscript. Class. XVII. Inscript. 140. pag. 854. ——— προχοαῖσιν ἐπισπένδω μακάρεσσι.

5 Ὁ αὐτὸς.] L. c. vs. 271. pro χρυσέαις Cod. A. χρυσέης. STOEBER.

6 Χρυσέαις ἀρύεσθε προχόησι.] Vulgo in *Aristoph.* vs. 271. editur χρυσέοις πρόχουσιν. Et sane Attici amarunt vasa illa vocare πρόχους vel πρόχοῦς, & in singul. πρόχουν ἢ πρόχοῦν. *Xenoph.* Lib. V. Κυροπ. p. 120. B. φιάλας χρυσᾶς, καὶ προχόους, καὶ καλπίδας· MS. Leid. bene πρόχους, ut apud *AElian.* Lib. V. An. cap. 23. κάλπεις ἢ πρόχους κομίζοντες, cujus loci emendationis laus ante *Pauwium* jam debetur Tan. *Fabro* ad *Anacreont.* cap. 4. p. 184. V. & ad *Polluc.* Lib. X. §. 46. 90. Rectius igitur in *Aristoph.* πρόχουσι. Sed miror *Kusterum*, qui *Thomae* meminit, non advertisse femininum genus χρυσέαις, pro quo elegantissime in MSS. Leidd. Burm. a m. pr. χρυσέης. praecedit jam αῖς. Scil. πρόχους est feminini generis. *Homer.* Od. A. 136. & B. 93. προχόῳ καλῇ χρυσείῃ. ac saepius. *Hesiod.* Theog. vs. 785. ἐν χρυσέῃ προχόῳ.

ΧΡΕΙ'Α, καὶ χρήσιμος, Ἀττικοί· ὁ χρεῖος δὲ, ἤγουν ὁ χρήσιμος, καὶ τὸ χρεῖον, φιλοσόφων καὶ ποιητῶν. [1] Σοφοκλῆς· χρεῖ' ἢ λέγειν· ἤγουν, χρήσιμα. φασὶ δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ χρειὼ τὴν χρείαν. [2] Ὅμηρος·

—— —— χρειὼ με κατήγαγεν εἰς αΐδαο,
[3] Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΧΡΗ' με ποιῆσαι πάντοτε λέγε, [4] οὐ χρή μοι, εἰ καὶ [5] Σοφοκλῆς ἅπαξ. τὸ δὲ χρὴ, [6] ἀντὶ τοῦ χρεία ἐστὶν, ἀπὸ

χρῶν Auctor incertus apud *Suidam:* Καὶ ἐμβαλὼν ἐς πρόχουν ἀπο γυρῶν τὰ ὀστᾶ. *Philoxenus* apud *Athen.* Lib. XV. p. 685. D. παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ προχόῳ φέρων. Optime igitur χρυσέαις vel χρυσέης potius restitues *Aristophani.* Ed. Ald. χρυσέοις. Προχόῳ tamen Graeci quoque dixerunt τὴν πρόχουν. Hinc *Hesychius* ratione accentus, ut saepe, non habita, scripsit προχοαὶ, αἱ ἐκχύσεις τῶν ποταμῶν καὶ ὑδρεῖαι, vel potius ὑδρίαι. *Apollon. Rh.* Lib. II. vs. 456.

Ἀφυσσαμένων προχόῃσιν
Οἰνοχόων.

Male editur προχοῇσιν. quod vidit vel ipse *Hoelzlinus. Anthol.* Lib. VI. cap. 8. Ep. ult.

Καὶ χρυσέην τήνδε θέτο πρόχοην.

Quae citat *Suidas* in V. & in Καλλιστεῖα. OUDEND.

1 Σοφοκλῆς.] Antigon. vs. 896. ubi: εἰ χρεῖ' ἢ λέγειν Cod. B. χρεῖναι. STOEBER.

In Antig. vs. 897. & passim. In *Homeri* loco ex Odyss. Λ. vs. 164. rescripsi cum Codd. Leidd. & Edd. Vett. ψυχῇ. Vide & Od. K. 491. 565. vitiose in Blank. ψυχρῇ. OUD.

2 Ὅμηρ.] Odyss. Λ. vs. 163. ubi recte ψυχῇ, cui suffragantur Codd. A. B. pro αΐδαο Cod. B. perperam αΐδαον STOEBER.

3 Ψυχρῇ χρησόμενον.] Lege ψυχῇ, ut constat ex *Homeri* versu, quem laudat *Thomas.* SALLIER.

4 Οὐ χρή] Vid *Jensius* Lect. Luc. Lib. I. cap. 2. pag. 12. DRAKENB.

5 Σοφοκλῆς ἅπαξ.] Electr. vs. 35. STOEBER.

Addit Leid. pr. εἶπε. Scil. in Antigon. vs. 750.

Ἀλλῳ γὰρ ἤ μοι χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

Cum Dativo construxit etiam *Lucianus* in Hermotimo Tom. I. pag. 798. χρὴ γὰρ, οἶμαι, σοὶ τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι· quem locum jam protraxit *Jensius* in Lucianeis pag. 13. *Euripidis* locus est vs. 666. ubi recte Scholiastes κατὰ τί ἐστι χρεία τῶν φίλων. Posset explicari per ellipsin τὸ χρεῖ

ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. [1] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;

Τινὶ δηλονότι. ἔστι δὲ τοῦτο ποιητικώτερον.

[2] ΧΡΗΜΑΤΙΖΩ τὸ ὑπάρχω, καὶ τὸ διαλέγομαι, ὅπερ ἐπὶ ὑπερέχοντος λέγεται. [3] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ὡς γὰρ ἐχρημάτιζεν ὁ Πέρσης. εὕρηται δὲ ἅπαξ καὶ [4] ἀπ' ἐλάττονος πρὸς μείζονα, παρ' [5] Ἡροδότῳ ἐν τῇ τρίτῃ· ἤθελεν ἐς τὰ [6] βασίλεια [7] ἐσελθὼν, χρηματίσασθαι τῷ βασιλεῖ. [8] καὶ χρηματίζομαι παθητικῶς, τὰ χρήματα συνάγω. καὶ [9] χρηματιστὴς, [10] ὁ διαλεγόμενος, καὶ ὁ χρήματα

χρή τινα τῶν φίλων ὠφελεῖν ex versu praecedenti. Hinc *Aristoteles* in Ethicis Lib. IX. cap. 9. citat τί δεῖ φίλων; In fine e Burm. & Leid. pr. ἔστι δὲ τοῦτο ποιητ. edidi. vulgo aberat τοῦτο. OUDEND.

6 Ἀντὶ τοῦ χρεία, ἐστὶν.] Codd. A. B. distinctionem rectius, τῷ ἐστιν subjungunt. STOEBER.

1 Εὐριπ.] L. c. vs. 666. δ' ante ὁ del. Cod. A. IDEM.

2 Χρηματίζω.] Vid. Schol. *Thucydid.* Lib. I. p. 19. DRAK.

Quid? Vide apud *Duker.* ad *Thucyd.* pag. 354, 96. & *Schol. Thuc.* pag. 59. *Steph.* adde Schol. *Lucian.* Tom. II. p. 59. Conf. ante omnes *Bud.* C. G. L. pag. 325. seq. STOEBER.

Et χρηματίζομαι. Inter haec duo eamdem cum *Thoma* differentiam statuit *Luciani* Scholiastes T. I. pag. 46. TORREN.

3 Λιβάνιος.] Ep. I. quae edita est a *Richardo.* WITTER.

Ep. 334. V. ad *Hesych.* & *Suidam*, item *Raphel.* ad *Matthaei* Euang. cap. 2. §. 12. *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. V. §. 61. & passim. *Herodoti* locus est Lib. III. cap 118. ubi ἐς τὰ βασιλήϊα ἐσελθὼν. Hinc quoque Leid. pr. ἐς, non εἰσελθὼν. OUDEND.

4 Ἀπ' ἐλαττ.] Codd. A. B. ἐπ' ἐλ. STOEBER.

5 Ἡροδ.] Lib. III. pag. 235. B. ubi ἤθελε Cod. A. IDEM.

6 Βασίλεια.] Sic Cod. A. ex B. vulg. βασιλήϊα. IDEM.

7 Εἰσελθ.] Cod. A. ἐσελθ. mox Vulg. βασιλέϊ pro βασιλεῖ. IDEM.

8 Χρηματίζομαι.] *Plato* LL. pag. 949. C. χρηματισμὸς ibid. & apud *AElian.* Var. IV, 12. pr. IDEM.

9 Χρηματιστής.] *Plato* Polit. I. pag. 330. C. IDEM.

10 Ὁ διαλεγ.] MSS. Leidd. καὶ ὁ δ. Mox e *Thycydidis* loco sustuli duas Ed. Blankardi men-

μαζα συνάγων. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἵνα τοὺς Φοίνικας [2] προαγαγὼν, ἐς τὴν Ἄσπενδον [3] ἐκχρηματίσαιτο ἀφείς. ἐξαργυρίζω δὲ, τὸ ἀργύρου πωλῶ τι. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· οὐδ' ἂν δέῃ τελευτῶντα τὴν αὐτοῦ στρωμνὴν [4] ἐξαργυρεῖσαι.

ΧΡΗ͂Ν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἐ. [5] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.

> Χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην.

Καὶ ἀντὶ τοῦ [6] πρέπει. ὥσπερ γὰρ τὸ προσῆκε καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε καὶ ἀντὶ τοῦ πρέπει ἐστιν, οὕτω καὶ τὸ χρῆν ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε καὶ ἀντὶ τοῦ [7] πρέπον ἐστι. τὸ αὐτὸ δὲ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἔδει. χρῆν καὶ ἐπὶ ἀπαρεμφάτου, ἀντὶ τοῦ πρέπειν. [8] Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

> Πότερα τὸ χρῆν σφ' [9] ἐπήγαγ' [10] ἀνθρωποσφαγεῖν;

Χρῶνται

---

mendas, in qua προαγωγὼν & ἐχρηματίσαιτο. Edd. Vett. ἐκχρηματίσαιτε. OUDEND.

1 Θουκυδ.] L. c. pag. 553. *Duker.* quem confer etiam pag. 557, 13. STOEBER.

2 Προαγωγ.] Cod. A. B. ἀγαγ. IDEM.

3 Ἐχρημ.] Codd. A. B. ἐκχρημ. IDEM.

4 Ἐξαργυρεῖσαι.] In *Thucyd.* Lib. VIII. §. 81. MSS. *Suida*, *Etym. M.* Scholiaste *Demosthenis* est ἐξαργυρῶσαι. Consule viros doctos ad *Thucyd.* ubi vulgo & in *Suida* ἣν ac ἑαυτοῦ. OUDEND.

5 Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vs. 1510. STOEBER.

Vs. 1510. quo non tam pro ἔπρεπε, quam πρέπει ponitur, ut & in *Synesii* loco, quem *Suidas* adfert. Nam saepe ἔδει, ἔχρην, προσῆκεν praesentis significationem obtinent, ut recte in seqq. observat *Thomas.* V. *Viger.* de Idiot. L. V. 56. §. 7. Hinc passim in MSS. χρὴ & χρῆν confusa. Adi Cl. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plutum vs. 607, 1197. *Wasse* ad *Thucyd.* Lib. I. §. 39. Ceterum illa ab οὕτω usque ad πρέπον ἐστι. desunt Leid. pr. πρέπειν Leid. sec. Oxon. OUDEND.

6 Πρέπει.] Cod. A. πρέπον. STOEBER.

7 Πρέπον.] *Phavor.* & Cod. A. πρέπει. Cod. B. ειν. IDEM.

8 Εὐριπ. ἐν Ἑκαβ.] Vers. 260. IDEM.

9 Ἐπήγαγ'.] Sic Cod. A. Cod. B. ἐπηγαγεν. Pro ἀνθρωποσφ.

Idem

Χρῶνται δὲ τούτῳ ποιηταί. λογογράφοι δὲ, [1] τὸ χρῆναι ἀεί.

[2] ΧΡΗΣΙΜΕΥ͂ΣΑΙ μὴ λέγε, ἀλλὰ χρήσιμον γενέσθαι.

ΧΡΗ´ΣΤΗΣ, ὁ δανείζων. Ἀριστοφάνης [3] ἐν Νεφέλαις·

Ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε δυσκολωτάτων.

Καὶ ὁ τὸ δάνειον δεχόμενος. [4] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ. εἰ δεήσει με χρήστην ὄντα προσκυνεῖν, ἀδυνατοῦντα τὸ χρέος ἐκτῖσαι. δανειστὴς δὲ, ὁ δανείζων μόνον.

ΧΡΗΣΤΟ´ΤΗΣ, [5] οὐκ ἀγαθότης, [6] οὐδ' ἀγαθοσύνη.

ΧΡΗ´-

Idem & Vascon. legunt ἀνθρωποσφαγεῖν. IDEM.

10 Ἀνθρωποκτονεῖν.] Sic edidit Blankardus; quia ita habent vulgaria *Euripidis* vs. 260. exemplaria. Sed MSS. & Edd. Vett. *Magistri* nostri cum *Phavorino* praeferunt ἀνθρωποσφαγεῖν, quod idcirco restitui. Nam licet alibi non occurrat, maxime tamen Graecae analogiae conveniens est. ἐπήγαγεν est itidem in Leidd. Edd. Vett. ac *Phavor.* Totus versus exsulat a Burm. OUDEND.

1 Τὸ χρ.] *Phavorin.* τῷ. WITTER.

2 Χρησιμεῦσαι.] Adi *Nunnes.* & *Hoesch.* ad *Phrynich.* p. 172. OUDEND.

3 Ἐν Νεφέλαις.] Vers. 239. quem eumdem in finem citant *Harpocration*, ubi consule *Maussacum*, & *Suidas*. Vide & *Aristophanis* Scholiast. ac *Moeridem*. τε deest MSS. & Edd. Vett. In *Libanii* vero loco ex Ep. 644. prave ediderunt εἰ δὲ ἤ. scripsit εἰ δεήσει, ut exaratur in Leid. pr. Burm. & exhibui. δέῃ sec. & Edd. R. V. de usu vocis χρήστης consule *Valcken.* ad *Ammon.* pag. 149. & *Wolf.* ad Ep. 1073. μηδὲ τοιούτους ἡμᾶς ἀποφαινέτω χρήστας, οἵους φεύγειν προσήκει Φωκυλίδης. OUDEND.

4 Λιβαν.] Epist. 140. MS. ad Acacium. apud *Wolf.* epist. 69. pro δὲ ἤ rectius δεήσει in MS. *Liban.* & in nostri *Thomae* Codicibus. STOEBER.

5 Οὐκ ἀγαθότης.] Minus Attice igitur *Philo* pag. 38. τὸ δὲ ξύλον τῆς ζωῆς ἐστιν ἡ γενικωτάτη ἀρετὴ, ἣν τινες ἀγαθότητα καλοῦσιν, ἀφ' ἧς αἱ κατὰ μέρος ἀρεταὶ συνίστανται. Ad ἀγαθοσύνη quod attinet, ea vox in Patrum scriptis obvia: vide *Clem.* Alex. pag. 89. *Eusebium* Praep. pag. 575. & *Greg.* Nyss. Tom. III. pag. 81. SALLIER.

6 Οὐδ' ἀγαθοσύνη.] Leid. sec. ἀγαθωσύνη, ut vulgo editur in S. Litteris, & a *Suicero*, quem vide in Thesauro. Sed

Mmm 5 δικαιο-

[1] ΧΡΗ´ΣΘΩΝ, ἀντὶ τοῦ χρήσθωσαν, Ἀττικοὶ λέγουσιν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δυϊκῶν ἐν τοῖς προστακτικοῖς παθητικοῖς. οἷον, ἐχέσθων, μεμνήσθων, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐπὶ δὲ τῶν ἐνεργητικῶν, οὐ δυϊκοῖς τῶν προστακτικῶν χρῶνται· οἷον, ποιείτων, λεγέτων· ἀλλὰ γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν τῶν [2] μετοχῶν. ποιούντων γὰρ λέγουσι, καὶ λεγόντων, λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ ἔσωσαν, ἀντὶ τοῦ [3] ἔστωσαν τῶν ποιούντων, ἢ λεγόντων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, ἢ λεγέτωσαν. Θουκυδίδης· ἢν δέ τι διάφορον ᾖ πρὸς ἀλλήλους, δικαίῳ χρήσθων· ἀποδόντων δὲ Ἀθηναίοις Λακεδαιμόνιοι Ἀμφίπολιν. τίθεται δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν· οὐ θηλυκοῦ οὔσης τῆς τοιαύτης γενικῆς, ἀλλ᾽ ἀρσενικοῦ. Πλάτων ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν πολιτειῶν· μηδ᾽ αὖ ὑπὸ τούτων ἀναπειθόμεναι [4] αἱ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων.

[5] ΧΡΗ͂ΤΑΙ, οὐ χρᾶται.

[6] ΧΡΥΣΙ´ΔΕΣ κυρίως, αἱ ἀνατιθέμεναι τοῖς θεοῖς χρυσαῖ φιά-

δικαιοσύνη, λαβεροσύνη & similia a Nominativo adjectivae vocis formata. OUDEND.

1 Χρήσθων.] Conf. *Pollux* VI, 94. & ibi *Seberi* not. Inprimis vero *Eustath.* ad Iliad. β. pag. 190. Rom. WITTER.

2 Μετεχῶν.] Leve mendum pro μετοχ. STOEBER.

Vitiose Ed. Blank. μετεχῶν, item ποιήτωσαν pro ει, λεγετωταν pro σαν. Inserui autem e Burm. Cod. τὸ ἤ, quod vulgo deest. *Thucydidis* locum, e quo quaedam voces inter χρήσθων & ἀποδόντων omissae sunt, lege Lib. V. §. 18. Dein ἀλλ᾽ ἀρσ. e MSS. & Edd. Vett. dedi, non ἀλλά. OUDEND.

3 Ἔσωσαν.] Cod. B. ἔσησαν. STOEBER.

4 Αἱ μητέρες τ. π. ἐκδειματούντων.] Ita egregie hunc *Platonis* locum Lib. II. Polit. pag. 381. E. exhibent MSS. Leidd. Burm. & Oxon. vulgo edebatur ὡς ἂν τ. π. ἐκδηματούντων sine sensu. OUDEND.

5 Χρῆται.] Vid. *Heupel.* de Dial. Can. 18. *Graev.* ad *Lucian.* Tom. I. pag. 748. χρᾶται habet *Herodotus* Lib. IV. p. 277. E. pag. 273. B. STOEBER.

Sic & *Moeris*. Plura vide apud *Graevium* ad *Luciani* Soloec. pag. 95. OUDEND.

6 Χρυσίδες.] Ineptit auctor. χρυσὶς est ἡ χρυσῆ φιάλη, sive ea

φιάλαι. [1] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· κάλλιον αὐτοῖς χρυσίδων βότρυες ἐξημμένοι τῶν ἀγαλμάτων. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσα ἐκ χρυσοῦ φιάλη, [2] χρυσὶς λέγεται.

ΧΡΥΣΟΥ͂Σ, χρυσῆ, καὶ χρυσοῦν εἴποις, οὐ χρύσεος, χρύσεα, καὶ χρύσεον. [3] Ἰωνικὰ γάρ. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀργυροῦς, καὶ χαλκοῦς, καὶ τῶν ἄλλων.

Ὥσπερ φαμὲν ΧΡΩ͂, τὸ μαντείαν δίδωμι, οἷον, ἔχρησεν αὐτῷ ὁ θεὸς, οὕτω καὶ χρῶμαι, [4] τὸ μάντιν ποιοῦμαι. [5] Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπολογίᾳ· τῷ θεῷ χρησόμενος ὑπὲρ τοῦ τραύματος. καὶ ἀμφότερα δοτικῇ.

ΧΥ΄ΣΙΣ σοφίας ἐρεῖς, οὐ χῦμα.

Ἀμφότερα λέγε, καὶ [6] ΧΩΡΙ`Σ εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε· εἰ καὶ [7] Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει, τιθέμενον μετὰ τοῦ μή. ὥσπερ γὰρ φαμὲν, [8] πλὴν εἰ τόδε, καὶ πλὴν εἰ

---

ea Deo alicui sit dedicata, sive profana. V. *Hesych. Suid. Moer. Athen. Libanii* locum invenire potes Ep. 21. ubi verius ἥδιον; at prave vertitur *suaviores ipsis* (Diis) *fore uvis aureolis racemos.* OUDEND.

1 Λιβαν. ἐν ἐπισ.] MS. Ep. 276. ad Auxent. WITTER.

2 Χρυσίς.] Vide *Athenaeum* pag. 502. SALLIER.

3 Ἰωνικὰ γάρ.] Ἑλλήνων *Moeris.* OUDEND.

4 Τὸ μάντιν ποιοῦμαι.] Pro μαντεύομαι, sic & *Phavorinus. Suidae* χρησμὸν ἐπερωτῶ. seu oraculi consultorem ago. Quamquam malim legere cum Cl. *Hemsterhusio*, μαντείαν αἰτοῦμαι. Male Leid. sec. τόν. *Aristidis* verba sunt Tom. I. p. 231. A. IDEM.

5 Λιβαν. ἐν τῇ τ. Ἀ. ἀπολ.] Tom. I. p. 231. A. WITTER.

6 Χωρὶς εἰς τόδ.] Codd. A. B. Rom. εἰ recte. Conf. *Herod.* in *Phrynicho* pag. 88. add. *Nunnes.* pag. 86. *Graev.* ad Soloec. pag. 94. χωρὶς εἰ μὴ *Xiphil.* pag. 243. D. Sic & infra Cod. A. repetit χωρὶς εἰ τόδε. STOEBER.

7 Φρύνιχος.] Immo vide ad *Herodiani* fragm. pag. 204. ubi rectius χωρὶς εἰ μὴ δοίη. Inepte in Ed. Blank. bis χωρὶς εἰς τόδε. Pro λέγε in Leidd. & Burm. δεῖ λέγειν. *Luciani* loca habentur Tom. I. pag. 547. ubi pro ἢ vulgo γὲ καὶ minus bene, judice *Solano*, & pag. 576. OUDEND.

8 Πλὴν] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag 748. *Devarius* de particul. pag. 121. & 318,

εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε λέγε, οὐ μόνον χωρὶς εἰ τόδε. τὸ γὰρ πλὴν καὶ τὸ ἐκτὸς, τὸ χωρὶς δηλοῦσι. [1] Λουκιανὸς ἐν τῷ βίων πράσεις· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα, ἢ ὑδροφόρον. καὶ ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἤ, ἁλιεύς· ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη. κρεῖττον μέντοι, εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο.

---

318. μὴ enim hic abundat, de quo vid. Schol *Thucyd.* ad Lib. I. pag. 3. DRAKENB.

1 Λουκιαν. ἐν τῷ βίων πρ.] Tom. I. pag. 374. alter locus Tom. I. pag. 393. *Graev.* pro Εὔρυτ. Cod. B. Εὔρητ. STOEBER.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΡΟΥ Ψ΄.

1 ΨΑ΄ΛΛΙΟΝ, ὁ χαλινός. 2 Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις·

—— 3 Ψαλλίοις τετραβάμοσι μωνύχων πώλων.

Ψέλλιον δὲ, γυναικεῖος κόσμος. 4 Λουκιανὸς ἐν τῇ Θεῶν ἐκκλη-

---

1 Ψάλλιον.] Hoc sive potius ψάλιον, ac ψέλλιον sive ψέλιον ita quoque distinguit *Ammonius* pag. 149. & alii. Sed *Moschopulus* & *Moeris*, cum Schol. *Euripidis* in Phoen. vs. 799. quem citat auctor, ψάλλιον Atticum, ψέλλιον commune faciunt. Vide Cl. *Valckenarium*. Mihi ψάλια videntur Atticis non adhibita, nisi de frenis, sive χαλίνου κρίκοις: cum ψέλια vel ψέλλια dixerint de armillis sive κρίκοις & annulis brachialibus; quae ψέλλια vocant passim *Xenoph.* & *AElianus* Lib. I. V. H. cap. 21. Confer comm. ad *Poll.* Lib. V. §. 99. Sed Lib. VI. Anim. cap. X. ἵππος δὲ ἄρα ὅταν ἀκούσῃ ψαλίων κρότον, καὶ χαλινοῦ κτύπον. Sic enim exhibet Cl. *Gronov.* ex Mediceo Cod. cum Glossa ψάλια, κρίκοι δακτύλιοι, ut in *Hesychio*, nisi quod ibi male ψαλια, & vulgo in *Polluce* Lib. X. §. 54. ubi vide. Antea ψελλίων in *AEliano* edebatur, ut & in *Apostol.* Cent. V, 76. Dissimulare tamen nequeo, *Pollucem* Lib. I. §. 148. scribere καὶ τὸ μὲν ὅλον τῷ στόματι τοῦ ἵππου περιτιθέμενον χαλκοῦν ἠθμῶδες, κημὸς καλεῖται· τὸ δὲ περὶ τὸ γένειον διῃρημένον, ψέλλιον. τὸ δὲ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον, χαλινός. At MS. ψέλιον. Num & illic ψάλιον? OUDEND.

Xenophon Cyrop. Lib. VIII. cap. 36. p. 254. *Himerius* Declamat. p. 60. conf. *H. Valesii* Emend. L. II. cap. 10. p. 59.

2 Εὐριπ.] L. c. vs. 799. ubi pro μώνυχα Cod. A. μωνύχων. Cod. B. οις. STOEBER.

3 Ψαλλίοις τ. μωνύχων πώλων.] Restitui *Thomae*, quod habent MSS. & Edd. Vett. Blankardus τὰ ψαλίοις & μώνυχα π. formavit ad *Euripideas* Edd. *Luciani* verba videbis Tom. III. pag. 531. Sic *Polyaen.* Strat. Lib. VIII. cap. 40. ἐντε ὅρμοις, καὶ ψελλίοις. OUDEND.

4 Λουκιαν. ἐν τῇ Θ. ε.] Tom. II. pag. 712. *Graev.* STOEBER.

1 Ψάμ-

ἐκκλησίᾳ· καὶ ἀντὶ Διὸς ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ.

Καὶ [1] ΨΑ'ΜΜΟΣ, καὶ ἄμμος. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· [3] ὑπερβάλλοντι καταράκτας, ψάμμος ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπὶ τοῦ Νείλου. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· καὶ αἱ περὶ τὰς εἰσβολὰς τὰς [4] ἐξ Ἀράβων εἰς Αἴγυπτον ψάμμοι. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ· ἄμμοι [5] δ' ἐκεῖναι, καὶ γῆς χ' σματα. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ· ἄμμοι δ' ἐκεῖναι, καὶ γῆς χάσματα. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ πάλιν· διὰ τῆς ἄμμου τῆς ἄνω διεξῆλθε. [6] καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι· σήραγγες τε, καὶ ἄμμος, καὶ πηλὸς ἀμήχανος.

Τὰ συγκριτικὰ καὶ πρὸς ἕνα ἔχει τὴν σύγκρισιν, καὶ πρὸς πολλούς. [7] οἷον τιμιώτερος τοῦδε, καὶ τιμιώτερος τούτων. τὰ τε

---

1 Ψάμμος.] *Basil.* Tom. I. pag. 105. B. ἄμμος *Xenoph.* p. 603. vid. *Ammon.* voc. Ἄμαθος & Ψάμαθος. STOEBER.

2 Ἀριστειδ.] Pag. 91. B. ubi ὑπερβάλλοντα. alter locus est ex p. 92. A. ubi τὰς εἰσβ. ἐξ Ἀραβ. WITTER.

Pro Ἀραβ. Cod. A. & B. Ἀῤῥαβ. & pro ἐκ leg. ἐξ. post Αἴγυπτ. Edit. Rom. addit ψάμμοι. STOEBER.

3 Ὑπερβάλλοντα.] Sic Leid. pr. & Edd. *Aristidis* Tom. II. pag. 338. non ὑπερβαλόντι. Contra καταῤῥάκτας Leidd. dein ἐπὶ τοῦ N. Leid. pr. OUDEND.

4 Ἐξ Ἀράβων εἰς Αἴγυπτον ψάμμοι.] Et hoc auctoribus MSS. & Edd. Vett. restitui; in Ed. Blank. turpiter legebatur ἐκ, deficiente voce, ob quam citatum est ex eadem pagina exemplum. Reliqua duo *Aristidis* loca vide pag. 363. *Platonis* verba reperies Tom. I. pag. 110. A. Ed. Ser Ex his vero aliisque innumeris patet errare *Moeridem*, scribentem Ψάμμος Ἀττικῶς. ἄμμος Ἑλληνικῶς. OUDEND.

5 Δ' ἐκεῖναι.] Cod. B. ναι. STOEBER.

6 Πλατ. ἐν Φαιδ.] Pag. m. 110. A. IDEM.

7 Οἷον τιμιώτερος τούτων.] Adde ex A. & B. τιμιώτερος τοῦδε, τιμ. τουτ. IDEM.

Addo τούτου καὶ. WOLF.

Verissime nisi ineptiret auctor. Sed scripserat tamen *Thomas*, ut e MSS. Leidd. Burm. edidi οἷον τιμιώτερος τοῦδε, καὶ τιμ. τούτων. Dein ἐν πέμπτῳ MSS. Leidd. Burm. *Aristidis* exempla vide Tom. I. p. 254, 357. ubi ἐῤῥ. ἐμαυτοῦ διετέθη, quod e nostris Codd. reposui pro ἑαυτοῦ διετέθη. Tertius locus est Tom. II. pag. 334. ubi vulgo αὐτοῦ. Leid. pr. αὑτοῦ. Bene. Ceterum nullam varietatem hic ex Oxon. adno-

δὲ ὑπερθετικὰ, ἀεὶ ἐπὶ πληθυντικοῦ. εἰ δέ που καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ τάττονται, ἀλλὰ συγκριτικοῦ σημασίαν ἔχουσιν, ἐφ' ἑαυτῶν τὴν συγκριτικὴν ταύτην ὑπέρθεσιν ἔχοντα. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· θέρους μὲν ψυχρότατον ὂν αὐτὸ ἑαυτοῦ. καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· ἐῤῥωμενέστατα ἐμαυτοῦ διετέθην. [2] καὶ ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· βιαιότατός ἐστιν αὐτὸς ἑαυτοῦ.

ΨΕΥ͂ΔΟΣ λέγε, [3] οὐ ψεῦσμα, εἰ καὶ [4] ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ ἅπαξ· καὶ τί τούτου τραγικώτερον ψεῦσμα.

[5] ΨΙ΄ΘΥΡΟΣ, [6] οὐ ψιθυριστής.

ΨΥ-

---

adnoto, quia ille Cod. non habet nisi tres hujus litterae voces ψάλλιον, ψίλαξ & ψυχθῆναι. Adscripserat vero Librarius. Τὰ δὲ ἕτερα τοῦ Μαγίστρου, ὅσα ἐν τῷ στοιχείῳ τοῦ ψ εὑρέθησαν, εἰς τὴν τοῦ Μοσχοπούλου τεχνολογίαν. OUDEND.

1 Ἀριστειδ.] Pag. 64. B. alter pag. 182. B. ubi ἐμαυτοῦ διετέθην. WITTER.

Ἐμαυτοῦ hic agnoscunt Codd. A. & B. STOEBER.

2 Καὶ ἐν τῷ Αἰγυπτ.] Pag. 91. A. WITTER.

Pro ἑαυτοῦ Codd. Regg. αὐτ. STOEBER.

3 Οὐ ψεῦσμα.] Ea voce utuntur Septuaginta Interpretes, & ea de causa *Thomae* videtur improbari: parum recte, cum in illorum versione optimae notae nomina interdum reperiantur: id genus est ψεῦσμα, utpote quod a *Luciano* usurpetur T. I. pag. 94. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν, ψεύσματος ἕνεκα ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. Usurpatur & a *Philone* pag. 409. ἐὰν δὲ, inquit, πᾶσαι αἱ ἀψευδεῖς πιθανότητες διελεγχθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀληθῶς πίστεων . . . τὰς τῶν ψευσμάτων καὶ σοφισμάτων χώρας ἐξαναχθησόμεθα, τοῖς ἀληθείας ναυλοχωτάτοις ὑποδρόμοις καὶ λιμέσιν ἐνορμίσασθαι ἐπειγόμενοι. Legitur praeterea illud nomen in Antiq. *Josephi* p. 576. SALLIER.

4 Αὐτὸς ἐν τῷ α.] Cod. A. B. ὁ αὐτ. *Aristidem* innuunt cujus locus adhuc nobis desideratur. STOEBER.

Sic scripsi cum Leid. pr. ut solet auctor. ὁ vulgo abest. Innuit *Thomas* locum *Aristidis* Tom. II. pag. 335. καὶ τί γένοιτ' ἂν τούτου τραγ. ψεῦσμα. OUDEND.

5 Ψιθυρ.] Ψιθυρίζων *Plato* Gorg. pag. 485. D. STOEBER.

6 Οὐ ψιθυριστής.] Ut ait *Apost.* ad Rom cap. 1. §. 30. Sed sine dubio Attici antiqui ψίθυρον de homine loquaci & maledicos susurros ingerente, maluerunt, quam ψιθυριστήν. V. Scholiast. *Theocr.* Id. I, 1. Hinc. Ἀφροδίτου,

1 ΨΙ'ΛΑΞ, ποιηταί. ὡς Ἀριστοφάνης. ψιλὸς δὲ, καὶ λεῖος, λογογράφοι.

2 ΨΥΧΗ' ἡ λογικὴ, ἤγουν, ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ· καὶ ἡ ἄλογος, ἤγουν, ³ ἡ ἐν τοῖς ζώοις· καὶ ἡ ἐν τοῖς φυτοῖς θρεπτικὴ καὶ αὐξητικὴ δύναμις. ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ ἁπλῶς. 4 Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· ἔλεγον πρὸς τὰς γυναῖκας, ὡς βασιλεῖ οὗτος εἴη, ὃς τὴν ψυχὴν ἀπέδωκε. καὶ 5 Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

Ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἕκτορός τ' ἀπώλετο
Ψυχὴ. —— —— —— ——

Τινές

δίτη, Ἑρμῆς, Ἔρως Athenis culti nomine ψιθύρων; sed postea dicti quoque ψιθυριστῇ. Adi, quos laudant ad *Harpocr.* & *Suidam* h. V. OUDEND.

1 Ψύλαξ.] Legendum ψίλαξ. vide nos ad *Moeridem*. SALLIER.

Scrib. ψιλ. ex *Moeride*. Codd. vulgatam tuentur. STOEBER.

Leidd. uterque, Burm. ψίλαξ, quod edi curavi. *Hesych.* ψίλακα, ψιλόν, λεῖον &c. *Moeris* ψίλαξ Ἀριστοφάνης· ψιλὸς καὶ λεῖος. Ἕλληνες. In iis tamen, quae nunc supersunt, ψιλὸς, non ψίλαξ occurrit. Forsan & ex *Magistro* exciderunt illa *Phavorini*; ψύλλαν Ἀττικῶς ἐπὶ θηλυκοῦ γένους λέγει Ἀριστοφάνης, ὃν ἡμεῖς ἀρσενικῶς ψύλλον καλοῦμεν. Adi *Schol.* & *Spanhemium* ad Nub. vs. 145. & saepius *Suidam*, *Hesych. Moer. Phrynich.* pag. 146. ibique *Nunnesium*. OUDEND.

2 Ψυχή.] Vid. Schol. *Euripid.* ad Hec vs. 177. *Cuperus* Observ. Lib. I. cap. 20. DRAKENB.

Vid. Cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph.* Plut. pag. 154.

3 Ἐν τοῖς ζώοις.] Codd. A. B. Rom. ἡ ἐν τ. ζ. STOEB.

Articulum, qui ex Ed. Blank. elapsus est, restitui auctoritate MSS. Burm. Leidd. & Edd. Vett. ac *Phavorini*, qui addit ζώοις τοῖς ἀλόγοις. In *Herodoti* e Lib. III. cap. 130. exemplo abest δὲ a Leid. pr. Burm. & Edd. *Herod.* τῷ ab utroque & Burm. item Edd. *Herod.* Quare ejeci δὲ & τῷ. Tum βασιλεὺς Leid. sec. οἱ ἀπεδ. in *Herod.* OUDEND.

4 Ἡροδ.] L. c. pag. 241. C. ἡ delent Codd. Regg. & pro homine accipi τὸ, ψυχὴ observavit *Cuper.* pag. 138. seq. STOEBER.

5 Εὐριπ.] L. c. vs. 21. pro ἀπώλετο Codd. A. B. ὤλλυτο. IDEM.

6 Ἀπώλετο.] Ut legitur in *Eurip.* Hec. vs. 21. Sed Leid. pr. Burm. Edd. R. V. ὤλλυτο sec. ὤλλετο & mox MSS O. Edd.

[1] Τινὲς δὲ ἐνταῦθα τὸ ἀπώλετο, καὶ τὸ ἐν σημαινόμενον τῆς ἀπωλείας, ἀντὶ τοῦ ἀφανὴς γένοιτο λαμβάνουσι, περὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς εἶναι τὸν λόγον φρονοῦντες, [2] ἐξελθούσης δηλαδὴ τοῦ σώματος. ψυχὴ καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ [3] Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ· τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς.

ΨΥΧΘΗ͂ΝΑΙ [4] καὶ ψυγῆναι. [5] οὐ ψυχῆναι.

Edd. Vett. ἀπώλλυτο. Pro τοῦτο vero e MSS. edidi τινὲς δε. Pro ἀφανὴς γένοιτο in Leid. sec. est ἀφανεῖς ἐγένετο. Videtur scripsisse *Thomas* ἀφανεῖς ἐγένοντο· scil. Τροία καὶ ψυχή. Mox ἐξελθούσης reponi curavi e Leid. pr. ut syntaxis constet: ἐξελθοῦσα enim, quod edebatur, non habet, quo referatur. In eodem est φρονοῦσιν, & ἀπὸ τοῦ σώματος, quod habet quoque Burm. Tandem Sophoclis ex Electra citatus locus est versu 775. OUDEND.

1 Τοῦτο δ.] Codd. Regg. τινὲς δ. STOEBER.

2 Ἐξελθ. δηλ. τ. σ.] Delet haec, ab interprete quodam interpolata, Cod. A. In Cod. B. legitur ἀπὸ τοῦ σωμ. IDEM.

3 Σοφοκλ.] L. c. vs. 777. IDEM.

4 Καὶ ψυχ. οὐχὶ ψυγ.] Cod. B. καὶ ψυγ. οὐχὶ ψυχ. Sic absolvitur *Diodor. Siculus*, apud quem ψυγῆναι legitur Lib. III. pag. 152. B. IDEM.

5 Οὐχὶ ψυγῆναι] Sic quoque *Moeris*. Verum non modo hinc in Euang. *Matth.* cap. 24. 12. ψυγήσεται sed & in *Aristoph.* Nub. vs. 151. ψυγείσῃ περιέφυσαν περσικαί, quae citavit & *Suidas*. In Burm. Cod. καὶ ψυγῆναι, οὐ ψυχῆναι. οὐ pro οὐχὶ etiam in Leidd. est. Utrumque audenter restitui. γ. hic melius, quam χ. OUDEND.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

[1] Τὸ ῟Ω μετὰ τῆς κλητικῆς οὐδέ ποτε ὀξύνεται, εἰ καὶ ἔκπληξιν ὁ λόγος ἔχει καὶ θαῦμα. οἷον, ὦ Ἡράκλεις, ὦ θαῦμα θαυμάτων. οὐ γὰρ τὸ ὦ μόνον ἐν τούτοις ἐμφαίνει τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα, ἀλλὰ μετὰ τῶν κλητικῶν. ὅτε δὲ ἐπάγεται [2] γενικὴ, ἐξ ἀνάγκης ὀξύνεται· τότε γὰρ πάντως ἢ σχετλιαστικόν ἐστιν· οἷον, ὢ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος· ἢ θαυμαστικόν· οἷον, ὢ τοῦ ξένου [3] μεγάλλου. διὸ καὶ τὴν γενικὴν ἔχει ἐπαγομένην, λαμβανομένου ἔξωθεν τοῦ ἕνεκα.

[4] ὨιΔΕΙ͂ΟΝ, τόπος ἦν Ἀθήνησιν εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς

---

1 Τὸ ῟Ω.] Vid. *Devarius* de particul. p. 357. Drak.

Conf. *Moschop.* h. v. & *Hellad.* apud *Phot.* col. m. 1581. Stoeber.

Conf. Lex. de Spir. a Cel. *Valckenaerio* editum p. 237.

2 Γενικὴ.] Leidd. Burm. & *Moschop.* γενικῇ. Sed statim τὴν γενικὴν ἐπαγομένην. *quando Genitivus additur.* Mox ineptissime & contra *Thomae* aliorumque Grammaticorum mentem Blankardus edidit ὦ τῆς ἐμ. & ὦ τοῦ ξ. pro ὢ. pro μεγάλλου in Burm. est τρόπου. Oudend.

3 Μεγάλλου.] Cod. B. τρόπου. Stoeber.

4 Ὠδεῖον.] Scrib. ᾠδ. Vid. *Xenoph.* pag. 472. A. *Franc. Port.* pag. 48. *Xiphil.* pag. 257. D. Schol. *Aristoph.* Vesp. vs. 1104. & *Christ.* not. ad h. l. Adde *Meurs.* Attic. Lection. IV, 28. Tale ᾠδεῖον incensum esse narrat *Appianus* ab Aristione, urbe vi a Sylla capta, ne ex ejus trabibus Sylla materiem ad oppugnationem arcis pararet. Vid. *App.* B. Mithr. p. 331. Stoeb.

Hoc de loco vide Comm. ad *Vitruv.* Lib. V. cap. 9. *Exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Themistocles, columnis lapideis dispositis, navium malis & antennis e spoliis Persicis pertexit.* Sic lego e MSS. O. Vulgo *Athenis* (quae vox praecessit) *Pericles* (ut alii perhibent) *disposuit, naviumque &c. pertexuit.* item *Casaub.* ad *Theophr.* Char. cap. 3. πόσοι εἰσὶ κίονες τοῦ Ὠιδείου. quosque laudant ad *Hesych.* & *Suidam.* Oudend.

τῆς μουσικῆς· ὅθεν καὶ ᾠδεῖον ἐκλήθη. διεμετρεῖτο δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ καὶ ἄλφιζα.

[1] ὨΘΩ, τὸ χερσὶν ἀπωθῶ. γράφεται δὲ καὶ [2] ὠθέω ὠθῶ, καὶ ὠθοῦμαι, καὶ ἐπὶ ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς σημασίας.

[3] ὬΜΙΛΛΑ, παιδιά τις ἦν, ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸν κύκλον βαλὼν κάρυον, ὥστε ἐμμεῖναι, ἐνίκα.

ὨΜΝΥΣΑΝ κρεῖττον, [4] ἢ ὤμνυον.

ὨΜΟΓΕΡΩΝ λέγε, [5] καὶ μὴ παρ' ἡλικίαν γεγηρακώς.

ὬΝΕΥΟΝ ἀντὶ τοῦ [6] ἐκίνουν καὶ περιῆγον, ἀπὸ τῶν τοὺς μύλωνας κινούντων ὄνων. Θουκυδίδης [7] ἐν τῇ ἕκτῃ· ἔκ τε τῶν ἀκάτων ὤνευον, ἀναδούμενοι τοὺς σταυρούς.

[8] ὨΝΗΣΟΜΑΙ κάλλιον, [9] ἢ ἀγοράσω· ὠνήμην, ἢ ὠνάμην.

---

1 Ὤθω.] Ab hocce verbo fit ὠθισμός. hinc ὠθισμὸς δακτύλων, elegantissima loquendi ratio ab *Athenaeo* pag. 247. de iis usurpata, qui plures simul in eamdem patinam involant. SALLIER.

2 Ὠθέω ὠθῶ.] Hinc ὠθοῦντες apud *S. Basil.* Tom. I. p. 106. B. Conf. *Moschop.* h. v. STOEB.

3 Ὤμιλλα.] Vide *Meursium* de ludis Graecorum. SALLIER.

Vid. *Pollux* IX, 102. *Hellad.* apud *Phot.* col. 1588. fin. *Meurs.* de Ludis Veter. h. v. STOEBER. Ad verbum haec quoque leguntur in *Suida:* ubi vide, & *Jungerm.* ad *Poll.* Lib. IX. §. 102. OUDEND.

4 Ἢ ὤμνυον.] Quod Ἑλλήνων ait *Moeris.* IDEM.

5 Καὶ μὴ παρ' ἡλικίαν γεγ.] His verbis Grammatici explicare solent, quis sit ὠμογέρων, ut *Etym. M. Suidas*, Schol. *Hom.* Iliad. Ψ. 791. V. *Eustath.* ad *Homerum* pag. 727. 1330. 1762. 1784. *Ammonio* παραβέβηκως est ὠμογέρων pag. 36. IDEM.

6 Ἐκίνουν.] Ἐδίνουν. JUNIUS.

7 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] Scrib. ἑβδόμῃ. legitur pag. 500. D. *Steph.* pro ἀκάτων ibi ἀκατίων. STOEBER.

Immo ἑβδόμῃ §. 25. ubi vulgo ἀκατίων contra MSS. Consule ibidem Cl. *Duker.* OUDEND.

8 Ὠνήσομαι.] *Eurip.* Hec. vs. 360. & apud *Xenoph.* saepissime. πεπαρῴνηκα *AEschin.* pag. 268. A. STOEBER.

9 Ἢ ἀγοράσω.] Legitur tamen apud *Anaxandridem.* Vid. in *Hertel.* collect. Sent. p. 534. Conf. etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* pag. 410, 47. *Phryn.* pag. 8. 22. & notam nostram ad *Appar. Soph.* h. v. Adde *Moschop.* voc. ἐώνημαι. STOEBER.

Male quidam viri docti existimant *Thomam* damnasse totum verbum ἀγοράζω emendi sensu.

μίαν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Προμηθεῖ· [1] ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. καὶ [2] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· [3] τὴν Τιμήσιος κτίσας οὐκ ἀπώνητο.

Οὐ μόνον ὯΡΑ τὸ ἔαρ, [4] ἀλλὰ καὶ ὡραία. [5] Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· αὐτὸς νόμῳ μὲν τῆς ὡραίας, ἐτύγχανεν ἀφιγμένος οἴκαδε.

Τὸ ὩΣ, [6] ἀντὶ τοῦ καθά, [7] ἀντὶ τοῦ [8] οὕτως, ἀντὶ τοῦ ὄντως, ἀντὶ

Nihil minus. Passim enim sic Attici. *Xenoph.* cap. I. Ἀναβ. pag. 251. B. τὰ δ' ἐπιτήδεια ἀγοράζεσθαι. Futurum tempus minus bonae notae esse monuit *Magister.* Adi Cl. *D'Orvill.* ad *Chariton.* pag. 116. & de littera η ab Atticis in *Aoristo* pr. tempore, τῷ α praelata etiam in verbo ὄνημι, *juvo* (eo enim pertinet, non ad ὠνέομαι) vide ad *Phrynich.* p. 6. qui tamen minus bene ὠνάμην penitus damnat. Sed lege *Nunn.* & *D'Orvill.* ad *Char.* pag. 335. *Luciani* verba videre potes ἐν τῷ Προμηθεῖ, ut habent hic MSS. Leidd. Burm. T. I. pag. 203. ὑπήκουσε non ineleganter Leid. pr. OUDEND.

1 Ὤνησο.] Ὄνησο. JUNIUS.

2 Ἡροδ.] L. c. pag. 77. B. ubi κτίσας pro ἔκτισεν. WITT.

Κτίσας Cod. A. & B. suffragatur quoque *Phavorinus.* STOEB.

3 Τὴν Τιμήσιος κτίσας] Ita reposui, sequens MSS. Leidd. Burm. *Phavorinum* & ipsum *Herod.* Lib. I. cap. 168. ἔκτισεν hic ediderant. ἀπώνατο contra *Thomae* mentem in Leid. pr. OUDEND.

4 Ἀλλὰ.] *Aristaenetus* Lib. I. ep. 3. pag. 10. DRAKENB.

5 Λιβ. ἐν τῷ π. τ. ἑ. τ.] Tom. II. pag. 32. D. ubi ἔτος pro ἔτω. mox: ὥρας, post ἐτύγχανεν. adde pag. 237. A. *Dio* pag. 122. B. WITTER.

Codd. A. B. ἔτος νόμου . . . ἐτύγχανεν ἀφιγμ. STOEBER.

Tom. II. p. 32. D. sed ibi vulgo ὥρας cum Scholio, ὥρα καὶ ὡραῖα, ταυτόν εἰσι τῇ ἐννοίᾳ· ἀμφότερα γὰρ τὸ ἔαρ σημαίνουσι. Sed Ep. 538. τὰ τῆς ὡραίας παρέχει], adultam potius seu maturam, & autumno proximam aestatem innuens. Vide *Wolfium* ibi & Ep. 21. Ex Leid. pr. rescripsi αὐτὸς ἐτύγχανεν pro οὕτω ἐτύγχανεν. In *Libanii* textu ἔτος. OUDEND.

6 Ἀντὶ τοῦ καθά.] *Aristoph.* Nub. vs. 1164. *Lysias* pag. 14. *Thucyd.* Lib. I. pag. 141. *Duk.* STOEBER.

7 Ἀντὶ τοῦ οὕτως.] Praecipue apud poëtas cum accentu ὥς. vid. *Vigerius* de Idiot. cap. 8. sect. 10. §. 21. vel sine accentu ibid. § 22. *Homerus* Iliad. Ρ. vs. 6. DRAKENB.

Sic *Dio* pag. 24. C. & p. 29. A. WITTER.

Adde

ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ, [1] ἀντὶ τοῦ λίαν, καὶ [2] ἀντὶ τοῦ ἵνα· ὅπερ καὶ εὐκτικῷ, καὶ ὑποτακτικῷ συντάσσεται. Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων, ἢ, ἐπισκοποῦντες· [3] ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. καὶ ἐν τῷ Διογένους [4] καὶ Ἡρακλέους διαλόγῳ· ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι, καὶ ἀντὶ τοῦ [5] εἰς προθέσεως, ἐπὶ κινήσεως καὶ ἐπὶ ἐμψύχου. [6] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους περὶ συμμαχίας πρώτῳ λόγῳ· τότε μὲν γὰρ ἐλθόντων ὑμῶν ὡς ἡμᾶς ἡκούσαμεν. ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχου [7] Θουκυδίδης εἶπεν ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἀπέπλευσαν [8] ὡς Ἄβυδον. τὸ

Adde hic ex Codd. A. B. Rom. & *Phavor.* ἀντὶ τοῦ ὄντως, ἀ. τ. ἐπ. Legitur etiam ὡς Infinitivo junctum pro ὥστε apud *Aristid.* Tom. I. pag. 446. fin. τότε Συρρακουσίοις παρόντες οὗτοι Λακεδαιμόνιοι, νενικηκόσιν (an non νενικήκασιν?) οὐ περὶ μικρῶν, ἀλλ' ὡς καὶ τὰς ναῦς ἡμῶν ἁπάσας διεφθαρκέναι. STOEBER.

8 Οὕτως, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Restitui ἀντὶ τοῦ ὄντως, praeeuntibus MSS. omnibus Edd. Vett. & *Phavorino.* Exciderant prave e Blank. Ed. *Hesych.* ὡς θαυμαστικὸν ἐπίρρημα· ἄλλοι οὕτως, ὁμοίως, ἀληθῶς &c. καὶ ante ἀντὶ τοῦ ἵνα non est in Leid. pr. OUDEND.

1 Ἀντὶ τοῦ λίαν.] *Lucian.* contra eum qui dix. Prom. p. 14. DRAKENB.

Conf. *Adrianus* Isagog. in S. S. pag. 9.

2 Ἀντὶ τοῦ ἵνα.] *Lucian.* Contempl. pag. 341. DRAKENB.

3 Ὡς εἰδῶσιν.] Tom. I. pag. 510. Sed MS. Leid. pr. ἰδῶσιν. *Phavor.* εἰδῶσιν cum Edd. R. V. OUDEND.

4 Καὶ Ἡρακλέους.] Scribe Ἀλεξάνδρου Tom. I. pag. 292. *Graev.* STOEBER.

Ita quoque in *Phavor.* verum citata verba invenies ἐν Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου διαλ. Tom. I. p. 393. OUDEND.

5 Εἰς προθέσεως.] Sic itidem *Phavor.* & *Moschopul.* In Leid. pr. εἰς. an πρὸς, ut *Hesychio?* *Aristidis* locus prostat Tom. I. pag. 478. ubi ὑπηκούσαμεν. Vox γὰρ exsulat a Leid. pr. OUDEND.

6 Ἀριστ. ἐν τ. π. Θηβ.] Cod. A. Ἀθηναίους. Vide locum pag. 44. ubi ὑμ. ἐλθ. & ὑπήκουσ. pro ἤκουσ. STOEBER.

7 Θουκυδ.] L. c. pag. 617. D. *Steph.* Cod. A. pro εἰς leg. ὡς recte. IDEM.

8 Ὡς Ἄβυδον.] Contra *Magistri* mentem edi εἰς Ἀ. rectissime monuit egregius *Hemsterh.* in Misc. Obs. Vid. V. Tom. III. pag. 56. ἐς vulgo in *Thucyd.* cap. 103. Sed ὡς bene hic exaratur

τὸ δὲ ὡς ἂν, [1] ποτὲ μὲν [2] τὸ καθὰ δηλοῖ. [3] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι·

> Ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσῃ.

ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ἵνα. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

> Σὺ δ', ὡς ἂν εἰδῇς, ὅσα παρ' ἡμῖν ἦν μένῃς,
> Γενήσετ' ἀγαθά. —— —— ——

[5] ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὡς μόνου, μηδεμίαν τοῦ ἂν δύναμιν [6] ἔχοντος.

ὩΣΑΥΤΩΣ, καὶ παραπλησίως, καὶ κατὰ ταυτά.

ὩΤΑ-

---

ratur in MSS. Leidd. Burm. exstatque in *Phavorino*. Vide Indicem *Thucyd.* sic *AElian.* Lib. III. An. cap. 23. ὡς ἐς Ὠκεανίτιδας νήσους περιελθόντας αὐτούς. *Polyaen.* Lib. VIII. Strat. cap. 25. §. 3. ὁ δὲ φυγὰς ἧκεν ὡς Τυῤῥηνὴν. Et sane cum rebus inanimis aliquoties jungitur; licet id quoque negasse videatur optimus *D'Orvill.* in Misc. Obs. Vol. IV. pag. 208. Nam *AElianus* rursus ait Lib. X. An. cap. 5. ὡς ἰδίαν οἰκίαν παρῆλθε. *Xenophon* Lib. V. Κυροπ. pag. 127. C. καὶ κλίμακας ὡς τὸ φρούριον ἄγοντες. Non tamen opiner, recte se habere Inscriptionem *Gruter.* pag. 315. N. 9. εἴκημα ὡς τὰ γράμματα ἀποτίθεσθαι τὰ κοινά; quod censet *Zeibichius* in Athleta Paradoxo p. 112. ibique non motum, sed usum significat; si sanum est ὡς. Ceterum ὡς abiit quoque in εἰς contra MSS. a me visos & Edd. Vett. apud *Apollod.* Lib. II. pag. 112. Ed. Gal. OUDEND.

1 Ποτὲ μὲν καθὰ.] Codd. A. B. τὸ καθ. STOEBER.

2 Τὸ καθὰ.] Sic MSS. vulgo deest τὸ, ut contra male a MSS. & Edd. Vett. abest γ' in verbis *Sophoclis* Aj. vs. 1389. *Aristophanis* locus comparet vs. 112. Pluti. OUDEND.

3 Σοφοκλ.] L. c. vs. 1387. Delent γ' ante ἔσῃ Codd. A. B. STOEBER.

4 Ἀριστοφ. ἐν Πλ.] Vs. 112. Post hoc exemplum legitur in Cod. A. ὅταν ἐπὶ ὑποτακτικοῦ ἀεὶ τίθεται· ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ εὐκτικοῦ, ποτὲ δ. ἀ. τ. IDEM.

5 Ποτὲ.] *Lucian.* Contempl. pag. 341. DRAKENB.

6 Ἔχοντος.] Addit hic A. τιθέμενον καὶ ἐπὶ μετοχῆς καὶ ἀπαρεμφάτου. STOEBER.

I Μαν-

ʼΩΤΑΚΟΥΣΤΕΙ͂Ν, τὸ τὰ κρύφια [1] μανθάνειν διά τινων. ἐ ὠτακουστής.

[2] ʼΩΤΟΣ ὄρνεον, ὅπερ ἐπαινούμενον καὶ [3] ἀντορχούμενον, ὥσπερ ὁ νυκτικόραξ ἁλίσκεται. διόπερ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους οὕτω καλοῦσιν.

ʼΩΦΕΛΙΜΟΝ, τὸ [4] ὠφέλειαν ἐμποιοῦν. τὰ γὰρ εἰς μος, τὰ μὲν εἰσὶν ἐνεργητικὰ, οἷον ὠφέλιμος· τὰ δὲ παθητικὰ, οἷον τρόφιμος, ὁ τρεφόμενος ὑπό τινος. καὶ πάλιν, τὰ μὲν αὐτῶν εἰσι δυνάμει, οἷον ἰάσιμος, ὁ δυνάμενος ἰαθῆναι· τὰ δὲ ἐνεργείᾳ, οἷον ἀοίδιμος, ὁ ἀεὶ ᾀδόμενος καὶ ὑμνούμενος.

ʼΩΦΕΛΩ͂ σε, [5] πάντες ῥήτορες· πρὸς δοτικὴν δὲ, [6] μόνοι ποιηταί. [7] Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις·

Ὡς τοῖς θανοῦσι [8] χρήματ' οὐδὲν ὠφελεῖ.

Καὶ

---

1 Μανθάνειν.] Ita quoque *Phavor.* sed *Suidas* addit non male ἐθέλειν, ut ait *Hesychius*, περιέργως ἀκούειν. OUDEND.

2 ʼΩτος &c.] Verbo tenus haec rursus legas in *Suida*, ubi vide & ad *Hesych.* IDEM.

Leg. ὦτις. Vid. *Erotianus* Lex. Hipp. pag. 38. *Galenus* Lex. Hipp. pag. 88. *Petavius* ad *Synes.* pag. 49.

3 Ἀντορχούμενον.] Ed. Vasc. αὐτορχούμενον. αὐταρκούμενον. JUNIUS.

4 ʼΩφέλειαν.] Leid. sec. ὠφέλιαν· quod *Suidas* vere monet in Epigrammate fieri ob metrum, citans *Anthol.* Lib. VI. cap. 15. Ep. 15. OUDEND.

5 Πάντες ῥήτορες.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 58. DRAKENB.

Isocr. p. 288. *Plato* Polit. I. pag. 334. saepius. STOEBER.

6 Μόνοι.] Leid. sec. μόνον. OUDEND.

7 Αἰσχ. ἐν Περσ.] Vs. 844. ubi vulgatum πλοῦτος. pro quo χρήματ' legi volunt Codd. A. B. & Rom. pro ὠφελεῖ Cod. B. ἔτι. STOEBER.

8 Πλοῦτος.] Ita ex vulgaribus *AEschyli* Edd. vs. 844. haec interpolavit Blankardus. sed MSS. & Edd. cum *Phavorino* praebent χρήματ', sive aliis Codicibus usus fuerit *Thomas*, sive memoriae vitio ita citaverit. Certe χρήματ' reposui. In Burm. est ὠφελεῖν. *Thucydidis* locum videas Lib. V. §. 23. Sed MSS. plerique & Edd. ibidem accusativum habent. At vero *Aristoteles* & *Dioscorides* aliquoties Dativo jungunt. V. *Wass.* Ind. *Thucyd.* *Abresch.* Anim. in *AEschyl.* pag. 135. In

Thu-

[1] Καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ ἐν τῇ πέμπτῃ· ὠφελεῖν Ἀθηναίους Λακεδαιμονίοις τρόπῳ ᾧ ἂν δύνωνται.

ΩΧΡΟΣ, ποιητικόν. Ὅμηρος [2] ἐν γ' Ἰλιάδος. —— ὦχρος δέ μιν εἷλε παρειάς. [3] ὠχρίασις, κοινόν. [4] ὠχριᾶν δὲ, λογογράφων. κάλλιον δὲ [5] τὸ ὠρακιᾶν, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐκ λειποθυμίας ὠχριᾶν.

[6] Τέλος τῶν ἐκλογῶν Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου.

Thucydidis exemplo edidi ᾧ ἂν cum MSS. Edd. Vett. *Phavor.* vulgo hic ἂν desideratur. In *Thucyd.* ὁποίῳ ἂν. OUDEND.

1 Καὶ Θουκυδ.] Pag. 258. D. adde 259. A. ubi ᾧ ἂν δύνωνται Codd. A. B. & vulgatae. STOEBER.

2 Ἐν γ' Ἰλιάδος.] L. c. vs. 35. ubi ὦχρός τε μ. ἑ. STOEB.

Vers. 35. ubi τε. *Suidas* exemplum ejus substantivi profert ex Epigrammate, scil. Lib. VII. *Anthol.* pag. 605. Ed. Brod. Atticis adscribit *Moeris.* Sed male. ὠχρότητα habemus apud *AElian.* Lib. XVII. Anim. cap. 12. uti ὠχρίασιν Lib. II. c. 16. Dein τὸ ὠρακιᾶν exhibui e MSS. Edd. Vett. Articulum omisit Blank. De eo verbo apud *Libanium* non infrequenti, vide *Hesych.* & *Suidam.* Idque reponendum in *Moeride.* Ὠρακιᾶν Ἀττικῶς, λειποψυχεῖν Ἕλληνες. supplevit defectum editor per ὠχριᾶν. OUDEND.

3 Ὠχρίασις κοιν.] Utitur tamen *AElian.* Anim. Lib. II. cap. 16. init. STOEBER.

4 Ὠχριᾶν.] *Laërt.* p. 100. D. *Synes.* pag. 107. B. *Liban.* I. pag. 383. & alibi saepius. WITTER.

5 Ὠρακιᾶν.] Codd. A. B. τὸ ὠρακ. quo usum prae ceteris deprehendimus *Liban.* Lib. I. p. 308. C. & 371. B. STOEBER.

6 Τέλος &c.] Haec desunt Leidd. Burm. Sed eorum loco in sec. exarantur haec, τέλος, τῷ θεῷ χάρις, τοῦ Ἀττικισμοῦ τοῦ Μοσχοπούλου. OUDEND.

F I N I S.

INDEX

INDEX
AUCTORUM
QUI A
THOMA MAGISTRO
CITANTUR, EXPLICANTUR, NOTANTUR.

PHE-

μάττεσθαι. χάριν. χλιδῶ. χρεία. χρή. χρῶ. ψυχή. ὡς.

SYNESIUS. v. ἀγώγιμα. ἀθυμία. ἀκκισμός. ἄκναπτον. ἀλεκτρυών. ἀναβασμός. ἀνακραγεῖν. ἀναπεμπάζομαι. ἀνέῳγεν. ἀπέχω. ἀπηγορευμένα. ἀποδέχομαι. ἀποσοβῶ. ἀσύνετος. βουλευτήριον. βῶλος. γράφομαι. δεδήσομαι. δεσποτεία. δευσοποιός. διαβόητος. διαπεπραγμένον. διάστροφοι. δικαστήριον. δύναμαι. δυνάστης. ἔζων. εἰς. ἐκ νέας. ἐλπίς. ἐνταῦθα. ἐν χρῷ. ἐξήρτημαι. ἐπαγγέλλω. ἐπιλείπει. ἔφθακα. ἐφ' ᾧ. ἡβᾷν. ἠχή. θαῤῥῶ. θόρυβος. θυρεός. κάθοδος. κάλως. καταγλωττίσματα. καταμικρόν. κελεύω. κεραία. κίναιδος. κόρημα. λογεῖον. λογογράφος. μά. μάλη. μή. νέμω. νομή. νυμφευτήρια. ὀνυχίζει. ὀρεικόν. ὁρμίζω. οὕτως. ὀφθαλμιῶ. παλαμναῖον. παραβάλλω. παρὰ πολύ. παρήλλαξα. Πέρσας. πολιτεύομαι. πομπή. πορνοκόπος. ποτνιῶμαι. πράττω. πρέσβεις. προπετῶς. προσηγορία. προσποιοῦμαι. προτροπή. πύξ. ῥαστώνη. ῥάφανον. στύραξ. συνίσταται. τάπητες. τέλη. τέμαχος. ὕειον. ὑπάρχω. ὑπερμαζῶ. ὑπνομαχεῖν. ὑπόψηφος. φάκελος. χαμαί. χανδόν. χθές. χλιδῶ.

TELECLIDES. v. πεῖσασιν.

THEOCRITUS. v. κόρυδος. μαστός.

THEOPOMPUS COMICUS. v. κυνίδιον.

THUCYDIDES. v. ἀγάλλω. ἀγωγός. ἀγών. ἀδωρότατος. ἀεί. ἀκραλία. ἀναδησάμενος. ἀνακαλοῦμαι. ἀνακείμενος. ἀναλέγομαι. ἀναλογίζομαι. ἀνεῖλεν. ἀνεῖπον. ἀνέῳγεν. ἀντιβόλησις. ἀντίπαλον. ἀξιῶ. ἄπεδος. ἀπεικότως. ἀπήλλαξεν. ἀπόγνωσις. ἀποφέρεσθαι. ἀῤῥωστία. ἄτοπον. ἄχει. βαρβαρικός. βήξ. βλαφθέντες. βουλεύομαι. βούλομαι. δάπανος. δεδρασμένον. δελφίς. δένδρεσιν. διαβέβλημαι. διαβόλιμον. διαγνώμη. διάγω. διακωχή. διασώζομαι. διαχρῶμαι. δίδωμι. διέχει. διηλλαγή. δουλεία. δυοῖν. δυσπρόσοδος. ἐγκαλῶ. εἰ. εἴσω. ἐκβάλλει. ἐκβολή. ἐκεῖ. ἐκπλήγνυσθαι. ἐκπήττω. ἐκφροντίζω. ἑκών. ἐλάα. ἐλπίζω. ἐνδέχεται. ἐνδοιάζω. ἕνεκα. ἐνθύμιον. ἐνιαύσιον. ἐνταῦθα. ἐντυγχάνω. ἐξαναχωρῶ. ἐξαπιναίως. ἐξεῖλε. ἐξ ἐπιπολῆς. ἔξω. ἐπαγωγός. ἐπανάστασις. ἔπαντες. ἐπεῖδεν.

ἐπέ-

INDEX VOCABULORUM,

QUAE IN

THOMA MAGISTRO

EXTRA ORDINEM LITERARUM INVENIUNTUR.

Εὔοσμος οἶνος· pro eo dicendum Ἀνθοσμίας.
Εὔπορος. V. Πλούσιος.
Εὖ πράττειν. V. Εὖ λέγειν, ubi etiam de verbo Εὐπραγεῖν.
Εὔριπος ἀντὶ τοῦ ἀσυστάτου. V. Συνίσταται.
Εὐσταθής. V. Ἐμβριθής.
Εὖ σχολῆς ἔχω. V. Σχολὴν ἄγω.
Εὐτελίζειν. V. Φαυλίζειν.
Εὐτράπελον. V. Σκῶμμα.
Εὐτυχὴς ἐπαίνων in Ἄθλιος de voce Εὐτυχὴς V. Πλούσιος.
Εὐχαριστῶ. V. Χάριν οἶδα.
Εὔχομαι. V. Βούλομαι p. 166.
Εὐωνότερον minus recte dicitur pro Ἀξιώτερον.
Ἐφῆκεν εἰς θάλασσαν. oportet scribere Ἀφῆκεν.
Ἐχθ, non Ἔχει. V. Ἐρρέθ.
Ἔχειν. V. Ἴσχειν. ἀντὶ τοῦ προσμένειν. V. Προσέχειν.
Ἔχθες. V. Χθές.
Ἐχρῆν. V. Βούλομαι p. 165.
Ἐῶ. V. Βούλομαι.

Ζ.

Ζεύγνυμι, non Ζευγνύω. V. Διεζεῦχθαι.
Ζῆν quomodo distet a Βιοῦν.
Ζύμη. V. Φύραμα.
Ζωγράφος· praefert huic Thomas Γραφεύς.

Η.

Ἡγεμών. V. Βασιλεύς.
Ἡδυτάμην, Ἡδυνήθην. V. Ἐβουλόμην.
Ἡδύοσμον. V. Μίνθη.
Ἠϊών. V. Ἠών.
Ἡ Ἡλικίας σοφώτατος. V. Σοφώτατος.
Ἦλω & Ἥλωκε. V. Ἑάλωκεν.
Ἡμέρας, καθ' Ἡμέραν. V. Νυκτός.
Ἡμιονικὸν ζεῦγος. V. Ὀρεικόν.
Ἦν. V. Εἰ.
Ἡνίκα. V. Πηνίκα.
Ἡνίοχος. V. Ἐπίκωποι.
Ἤνοιγεν & Ἠνεῴχθη. V. Ἀνέῳγεν.
Ἠπήσασθαι & Ἠπητής. V. Ἀκεστής.
Ἠνίσατο. pro quo dicendum Ἐνίσατο.
Ἠώς. V. Ἕως.

Θ.

Θάτερος barbarum pro Ἅτερος.
Θέα, locus in Theatro. V. Θεωρός.
Θεατής. V. Κατόπτης.
Θέλγω. V. Κηλῶ.
Θὶς ὁ σωρός, θὶν, ὁ αἰγιαλός. V. Δελφίς.
Θρεπτήρ. V. Τροφεία.
Θρηνεῖν. V. Πενθεῖν.
Θρόνος. V. Θᾶκος.
Θυγατριδοῦς & Θυγατριδῆ. V. Τίτθη. p. 850.
Θύραι. V. Πύλαι.
Θῶκος. V. Θᾶκος.

Ι.

Ἰάσιμος. V. Ὠφέλιμος.
Ἰατρεία. V. Ἱέρεια.
Ἱερέας. V. Ἑρμηνέας.
Ἴθι. V. Ἰὼν, Φέρε.
Ἱκετεύω. V. Βούλομαι.
Ἰλύσπαστος. V. Ἰλυσπώμενος.
τὸ Ἱμάτιον. V. Θοιμάτιον.
Ἰσόρροπος. V. Ὁμώνυμος.

K.

Κρατεῖν ἀνθρώπων καὶ θηρίων. V. Ἄρχειν.
Κρατῶν. V. Βασιλεύς.
Κραυγασμός. V. Κεκραγμός.
Κριτὴς αἱρετός. V. Διαιτητής.
Κροτεῖν θύραν. V. Κόπτειν.
Κτιννύασι κάλλιον ἢ Κτιννῦσι.
Κρυφαιότατον. V. Τελευταῖον.
Κύρβεις quo differant ab Ἄξοσι, in hac voce docetur.
Κύρτος. V. Πόρκυς.
Κῶ. V. Τυφώς.
Κωλύω. V. Βούλομαι p. 163.

Λ.

Λαιὰ χείρ. V. Σκαιός.
Λάκκος deterius est Βόθρῳ.
Λαμβάνω χάριν deterius est, quam Ἀπέχω.
Λαμπρύνω. V. Ἀγάλλω.
Λαμπτήρ. V. Λυχνοῦχος.
Λαξεύω & Λαξευτής. V. Λατόμος.
Λάφυρα, Λαφυραγωγῶ, & Λαφυραγωγία. V. Προνομεύειν.
Λέγειν apud Homerum reperitur; λόγος non item.
Λεία. V. Προνομεύειν.
Λεῖος. V. Ψίλαξ.
Λεπὰς & Λέπας. V. Λοπάδιον.
Λευκὴ ἐσθής. V. Λαμπρά.
Ληΐζεσθαι. V. Προνομεύειν.
Λήϊτα τὰ δημόσια. V. Λειτουργός.
Λιθοκόπος. V. Λατόμος.
Λιθοξόος. V. Ἑρμογλύφος, Λατόμος, & Λιθολόγος.
Λιθουργός. V. Λατόμος.
Λοχμή. V. Λειμών.
Λυμαίνομαι. V. Διαλοιδορεῖσθαι.
Λυμεών. V. Λοιμός.

Μ.

Μάζος. V. Μαστός.
Μακάριος. V. Ὄλβιος.
Μάμμιον, & Μάμμη. V. Τίθη.
Μαντεύομαι. V. Βούλομαι p. 161.
Μαρσίπιον, pro quo rhetores Βαλάντιον.
Μασχάλη, & Μασχαλιστήρ. V. Μάλη.
Μάχομαι. elegantius dicas Ἀπομάχομαι.
Μάχομαι ἐμαυτῷ κατὰ νοῦν. V. Γνωσιμαχῶ.
Μεγαλόπλουτος. V. Ζάπλουτος.
Μέγεθος. V. Βάρος.
Μέθη. V. Κραιπάλη.
Μερισμός, pro eo dicendum Ἀναδασμός. V. Ἀναδάσασθαι.
Μεταμέλομαι, κάλλιον ἢ Μεταμέλουμαι. V. Ἐπιμέλομαι.
Μετασκευάζω. V. Κατασκευάζω.
Μέτεστιν. V. Ἔνεστιν. V. Μέλει.
Μετόπωρον. V. Φθινόπωρον.
Μέταχος ῥητορικῆς deterius est, quam Γεγυμνασμένος.
Μετρητὴς improbum, etsi quibusdam in usu. V. Ἀμφορεύς.
Μηδείς, Μηδ' ὁστισοῦν. V. Οὐδείς.
Μῆδοι. V. Πέρσαι.
Μήτις poëticum. V. Οὐδείς.
Μητραλοίας & Μητραλώας. V. Πατραλοίας.
Μήτρως. V. Τίθη.
Μίασμα. V. Προστροπή.
Μίσθαρνος. V. Θής.
Μολυσμός. V. Προστροπή.
Μόνιος. V. Χοῖρος.
Μονόφθαλμος. V. Ἑτερόφθαλμος.
Μόσχος. V. Δάμαλις.

θη

Προσ-

Συνή-

Ὑπο-

F I N I S.

INDEX
AUCTORUM,
QUI IN
NOTIS EMENDANTUR.

FINIS.

A D-

ADDENDA ET MUTANDA.

Pag. 1. ΘΩΜΑ.] Eamdem hujus libelli inſcriptionem habet Codex Cel. P. Burmanni, quam doct. *Stoeberus* e Regio B. protulit.

P. 4. Ψευδοσοφιστῆ.] Burm. ψευδοσολοικιστῆ, & mox ἀναγάγωσιν.

Ἄχρηστοι.] In MSS. meis additur quoque τοῖς λογογράφοις. Vide doct. *Abreſch.* ad *AEſch.* p. 27.

P. 8. Οἱ Ἀττικοί.] Burm. οἱ Α. ᾗ καὶ ἐπὶ τοῦ.

P. 11. Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Deleantur, etiam auctore MS. Burm. cui deſunt quoque ἐν τινὶ τῶν ἱερῶν. Sed exhibet quoque ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγὸς: quae ex Ed. Blank. exciderant.

P. 13, 2. Ἄπαντες.] B. ἄλλως ἄπ.

P. 13. Ἀεί.] *Lege in nota.* MSS. & Edd. Vett. τὸ ἀεί. Sed καὶ & τίθεται non agnoſcunt Leidd.

P. 14. Ἀθέατος.] Praecedunt in MSS. & Edd. Vett. ὡσαύτως ᾗ καὶ: quia haec *Thomae* obſervatio in iis ponitur poſt Ἀμεμπτῶς.

P. 15. Ἀμέτοχος κάλλιον.] Burm. κάλλιστον.

P. 16. Οὐκ ἄθρους.] His ſubjiciunt Leidd. Burm. & Reg. ſec. καὶ ἀντίξοος, οὐκ ἀντίξους. V. pag. 76.

P. 18. Ἄξιος &c.] Burm. ἄξιον κ. ἡ σεβάσμιον.

P. 20. Ταφαί.] B. αἱ ταφ.

P. 23, 7. Ἀπὸ τούτων.] B. τούτου.

P. 25, 4. Βατραχομυομαχία.] MSS. Leidd. Burm. Μυοβατραχομαχία. Vide ad V. Παύω.

P. 27, 2. Ἀττικοί.] B. Ἀττικόν.

P. 28, 8. Κατειρωνεύσῃ.] Sic MS. B.

P. 29. Ἄκναπτον.] B. Ἄγναπτον.

P. 31, 2. Κάχρυς.] B. κάγχρυς.

Ibid. 3. Οὐκ ἀλήθεις.] B. οὐχ ἁλιεύεις.

P. 35. Ἀλήλιπται.] B. ἀλήλειπται.

P. 36. Κατώρυκται.] Sic B. & οὐκ ἁλιεύω.

P. 40, 4. Τὸ ἄπρω.] Sic B. & ἀμηχανήσεις.

Ibid. 7. Ἡ ἀμωσγέπως.] Saepe tamen uſus eſt *AElianus* de Animalibus.

Ibid. 8. Ἄμως.] In Attic. Inſcript. Ed. Corſini N. 2.

P. 44. a. vſ. 12. *Lege*, ὁ αὐτὸς ἐν τοῦ αὐτοῦ; ut in MSS. O. & Edd. Vett. quia exhibetur ibi poſt Ἄγων.

Ibid vſ. 19. αὐτῶν. *Lege.* In Burm. τὰ τῶν αὐτῶν.

Ibid. 6. Μετρητὴς, εἰ καί τινες.] B. μετρητίς, ceteris reſectis.

P. 49, 1. Ἐπὶ ἀψ.] Adde καὶ e MSS. Leidd. & B.

P. 50, 9. Οὐκ ἐπιθεῖναι.] Cl. *Jenſius* legendum conjecerat, ut ex ejus libri margine vidi, Ἀναθεῖναι τὸν φόρτον οὐκ, ἐπιθεῖναι δέ. ut vulgo ſupra diſtinguebant ἀμύνομαι οὐκ, ἄμυνα ᾗ. Non placet commentum.

P. 52, 1. Τυχὸν μὲν.] Leid. sec. τυχών. B. caret τὸ μὲν.

Ibid. 2. Καθάρσιν.] B. κάθαρσιν.

Ibid. 8. Ἀνεκαλέσαντο.] Leidd. B. ἀνεκάλεσαν. ut legendum.

P. 53, 3. Ἀνακρ. &c.] B. Ἀνακρ. καὶ ἐκκραγεῖν κάτ.

Ibid. 6. Ἐγκραγὼν] Leid. pr. ἐκκραγῶν. B ἐκκραγεῖν.

Ibid. 8. Ἐκλέγω.] B. καὶ ἐκλέγω.

P. 55. a. 2. WOLF.] *Adde*, Vide pag. 416.

Ibid. 3. Καὶ ἀνήλωκα.] Desunt B.

P. 56, 2. Μικρῷ.] B. σμικρῷ.

P. 57, 3. Τόδε.] Deest B.

Ibid. 4. Ἐν τῷ &c. τύχης.] Deleantur e MSS. Leidd. & B.

P. 59, 2. Ἀνάπαυσις &c. κατάπαυλα] Desunt haec omnia MSS. Leidd. B.

Ibid. 4. Ἀναπεμπάζομαι τὸ ἀναλογίζομαι.] Leid. pr. B καὶ ἀναπ. Bene. V. p. 60. Cetera exsulant a B.

P. 61, 1. Ἀνακλιθῆναι.] Sic MSS. Leidd. B.

P. 63, 4. Γύνις.] Sic B.

P. 65, 1. Ἐν Θεμιστοκλεῖ.] Desunt B.

Ibid. 2. ᾖσαι.] B. ᾆσαι.

P. 66, 2. Δυνάμεθα.] Sic B.

P. 68, 1. Ἐλεύθερον] B. ἀνελεύθερον.

P. 69, 3. Ἐρωτικόν.] Exsulat a B.

P. 70. a. vs. 12. *Lege*. Recte Edd. Vett. ὁ ἐρώμ. cum MSS. Leidd. & Burm.

P. 71, 1. Καὶ ἀνέχω] B. ἀνέχω ἢ καὶ.

Ibid. 7. Ἐπὶ μὲν.] B. ἐπὶ μὲν οὖ.

P. 72, 7. Καὶ ἀνεώχθη.] Leid. pr. B. καὶ τὸ ἀν.

Ibid. 8. Ἀνέῳγον.] B. ἀνέωγεν.

Ibid. 10. Ξένων μὲν ἐστι.] B. Ξ. ἐστί μὲν. & mox τοῖς ξένοις.

P. 74. Ἀνθρωπεία &c.] Haec paragraphus abest a Leid. sec. an pro οὐκ reponendum καὶ? An. ἀνθρ. φύσις οὐκ, ἀνθρωπίνη δέ? Vide *Valken*. ad *Eurip*. Phoeniss. vs. 1515.

P. 75. 10. Μὲν οὖν συνεργοῦντος.] B. δὲ συνεργοῦντος.

P. 76. Ἀντίξοος.] Vide p. 16.

Ibid. 4. Πόλιν.] Adde μεγάλην. Sic & B.

Ibid. 5. Ἴσαι.] B. ἴση &c. καὶ εὐνοίας.

P. 78. 4. Ἀληθὲς.] B. ἀληθῆ.

Ibid. 5. Ἅπαξ.] Deest B.

Ibid. 7. Ἀξιῶ.] Ceteris MSS. & Edd. accedit Burm.

Ibid. 10. Ἀξιούμενον τὸ ἐμόν.] In Leidd. B. Edd. Vett. τὸ ἐμὸν ἀξιούμενον.

P. 79, 5. Ἦγον &c. ἀγῶνος.] Desunt B.

Ibid. 12. Καὶ.] Abest B.

P. 80. 8. Δικαιότερον.] In B. δικαιοτέρου.

P. 81. 2. Κύρβεις τρίγωνοι οὖσαι.] Ita in Femin. Gen. *Aristophani* in Avibus vs. 1354. Sed Ed. Kusteri habet τοῖς. Verum & *AElianus* ait Lib. XV.

XV. Anim. cap. 9. τρίγωνοι δ' ἦσαν, ὥσπερ ἂν αἱ κύρβεις.

Pag. 82, 1. Ἀεῖς. ἐν τῷ Πανκθ.] Sic Leidd. & B.

P. 83. 4. Ὁ δὴ ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς.] Ita & B.

P. 84, 2 Αὐθαδιάζομαι &c.] In B. αὐθαδίζομαι καὶ αὐθαδιάζομαι.

P. 86. 1. Ἐστὶ πᾶσα.] Sic quoque B.

Ibid. 6. Ἀντὶ τοῦ.] B. ἐπὶ τοῦ, & vſ. ſeq. ἐγὼ δὲ.

P. 87. 1. Κάλλιον, ἤ.] Deſunt B.

P. 89. 4. Οὐκ ἐρεῖς.] Cod. Reg. ſec. conſentit Burm.

P. 90. 6. Τὸ ἀπάγω.] Sic etiam Leidd. B. qui itidem ὑμᾶς & Λακεδαιμονίους exhibet.

P. 91, 4. Δοκιμώτερον.] Non legitur in MSS. & Edd. Vett. quia ſubnectitur haec paragraphus τοῖς Ἀπομάχομαι &c. ſicuti pag. 96. καὶ ἀποκνῶ, ἢ ὀκνῶ.

P. 92, 1. Λέγοντος.] Ita & B. & vſ. 4. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σ. λέγεται.

P. 93, 1. Ἀποδέδωκας.] B. ἀπέδωκας.

Ibid. 3. Καὶ.] Deeſt B.

P. 96, 8. Κατηγορούμενος.] B. ἐγκαλούμενος.

P. 97, 3. Ἀπολιποῦσα &c.] Uti edi curavi, ſic praebet quoque B.

P. 98, 2. Ἀττικοί.] In hoc verſu, non ſeq. (ut male in notis) vox haec non compareret in MSS. quibus accedit B. & Edd. Vett.

P. 99. Δοκιμώτερον.] Addit B. λέγειν.

P. 100, 6. Δειπνοῦμεν.] Deeſt B.

P. 102, 3. Εἰς τὸ ἀ.] B. ἐς τὸ ἀ.

P. 104, 2. Ὡς μή.] Deeſt ὡς in B.

Ibid. 5. Αὕτη ἡ ἀποστολή.] B. ἡ ἀποστολὴ αὕτη.

P. 105, 4. Παράδειγμα &c. φιλοσοφίας.] Exſulant a B.

Ibid. 8. Τάλαντον.] B. τάλαντα.

Ibid. 10. Καὶ ἡ δυσώδης ὁ.] Sic & B.

P. 106, 2. Ἀπόστηθί μου.] Abeſt μου a B.

P. 107, 1. Ἀπειξ &c.] Sic quoque B. addens ταῖς ante χερσί.

P. 107, 4. Ὑπό τινος.] B. παρά του.

Ibid. 9. Ἦν.] Deeſt B.

P. 110, 4. Ἵπποι.] B. οἱ ἵππ.

P. 111, 1. Οὐ καλῶς χρῶνται] B. ἁμαρτάνουσιν.

Ibid. 2. Κάλλιον.] Abeſt a MSS. & Edd. Vett. quia ſequitur poſt ἀρύτομαι.

Ibid. 3. Προήκοντες.] Adde τῇ ἡλικίᾳ e Leidd. & B.

P. 112, 2. Καρποῦ.] Sic & B.

P. 114, 4. Ἡ παρθενοποιός.] Vide ad V. Ἐπιλείπει.

P. 116, 7. Ἀρρενικοῦ.] B. ἄρσεν.

P. 117, 3. Ἀσαφὴς &c.] B. καὶ ἀσαφὴς καὶ σαφής, ſequens in MSS. & Edd. Vett. poſt Ἄχρι.

P. 119, 2. Χρώμενοι τῷ.] Ita Leidd. B.

P. 119. 7. Δύναμιν.] Leid. pr. B. φύσιν.

P. 120, 5. Ἥθους τοῦτ' ἔγωγε.] B. ἤθους τ. ἐγώ. & mox quoque, ἀμαθὴς.

P. 121, 5. Μεσοσυλλαβοῦν.] Leid. pr. B. μεσολαβοῦν.

P. 126, 2. Τὸ μὲν αὔξειν.] B. Αὔξει μέν. Mox desunt B. ἐν τῷ ὑπὲρ στεφάνου.

Ibid. 7. Ἐπὶ παθητικῆς &c.] Ἐπὶ παθητικοῦ, οἷον αὐξάνει τὰ φυτὰ, ἤγουν &c. B. ut edi oportet.

P. 127, 6. Οὐ δὲ ἄνθησιν.] B. καὶ ἀ.

P. 128, 4. Κοινότερον γε.] Desunt B.

P. 130, 7. Παραδείγματα.] B. παράδειγμα.

Ibid. 9. Ἐν εἰκόσι.] Dele e B. & reliquis MSS.

P. 131, 7. Εἰς πέλαγος.] B. εἰς τὸ π.

P. 135, 1. Ὀσμή.] Sic etiam B. & vs. 5. ἀχθέσομαι.

P. 139, 2. Λέγε οὖν &c.] Consentit B.

P. 141, 5. Νοῦ.] Ita quoque B.

P. 142, 4. Οἴδ' ἥκειν.] B. οὐδ' ἥκειν.

P. 143, 3. Λόγων.] Sic & B.

P. 144. Βασίλισσα.] De hac forma dictum ad *Luciani* Διαλ. φων. p. 92. Usurpat *Xenoph.* Oecon. p. 493. vs. 9. Ἑταίρας Diogenes esse dixit βασιλέων βασιλίσσας, teste *Diog. L.* Lib. VI, 63. βασίλισσα Ῥέα apud *Theon. Smyrn.* Mathem. c. 47. Athen. VIII. pag. 346. D. ex *Antipatro Tarsensi* & *Mnasea*: ex *Philemone* & *Theopompo* XIII. p. 595. D. *Stephan.* in Ἴδη· Par est ratio in βαλανεύς, βαλάνισσα· *Meleag.* Anth. VII. Ep. 112. πανδοκεύς, πανδόκισσα· *Stephan.* in Καπηλικά· quibus utrisque *Stephani* Thesaurum locupletare licet. Eundem in modum Αἰθιοπεύς, Αἰθιόπισσα· Καπηλοκεύς, Καπηλόκισσα· Ἀγράδισσα· quod postremum a *Stephano* in Ἀγρὰς notatum *Jamblichus* habet de V. P. p. 219. Insolentius μαγείρισσα Graeci Interpretis I. Reg. VIII, 13. HEMST.

Ibid. b. in f. Passim in nummis.] *Adde* & Inscriptionibus, Atticis quoque. Vide Ed. Cors. Fast. Att. T. I. p. 262.

P. 147, 3. Ἐπὶ μόνου.] Ita & B.

Ibid. 7. Πλατωνικὸν βιβλίον.] Desunt B.

P. 148. 10. Οὐχὶ βάτος.] Sic B.

Ibid. 11. Ἐπὶ ἀρσενικοῦ.] B. ἀρσενικῶς.

P. 150, 6. Διονύσῳ.] Adde B.

P. 151, 4. Καὶ Θουκυδ.] Deest καὶ in B.

Ibid. Εἰς τὰ στήθη ὁ πόνος.] B. ἐς τ. σ. ὁ πόλεμος.

P. 152, 2. Βιβλιογράφος.] B. βιβλιογράφος.

Ibid. 5. Βίον.] B. τὸν β.

P. 153, 6. Τῷ ν.] Ita Leidd. & B.

P. 154, 9. Βλαφθέντες &c.] Ceteris Codd. consonat B. quae reponenda sunt.

P. 156.

Pag. 156, 1. Ἡ ἰδιωτικῶς λεγ. βλητικοῦ.] Exsulant a Leid. sec. B.

P. 157, 6. Τὴν τοῦ β.] Sic & B.

P. 158, 1. Φησὶν τίς.] Ultimam vocem non agnoscit B

P. 159, 1. Ἐν ᾗ τ. ἦσαν.] Ita quoque B.

Ibid. 3. Ἀρτύω.] B. ἀρτύω.

Ibid. 4. Μετά τι βουλεύομαι.] Leid. pr. μετὰ βουλ. B. μετά τινος βουλ.

Ibid. 6. Καὶ Ἀθήν.] Τῶν Ἀθήν. B.

Ibid. 12. Σῶον.] B. σόον.

P. 160, 4. Καὶ ἐθέλω.] Desunt B.

P. 161, 2. Ἐν τῇ πέμπτῃ.] Ita B.

Ibid. 10. Καὶ τὸ ἐῶ] Sic B.

P. 162, 2. Προμαντευόμενος οὕτω.] Ita B.

Ibid. 12. Καὶ τὸ νεώκ.] Sic B.

P. 163, 4. Ἀνταμύνασθαι.] B. ἀνταμύνεσθαι.

Ibid. 5. Αγωνίσασθε.] Leidd. ἀγωνίσασθαι.

P. 164, 2. Κατὰ χρόνους] B. κ. χρόνον.

Ibid. 3. Πεπεισμένοι.] B. πεπεισμένοις.

Ibid. 6. Καταστήσασθαι.] B. καταστῆσαι.

P. 165, 1. Ἔχω.] Leid. pr. ἔχων.

Ibid. 8. Ἡμᾶς.] B ὑμᾶς.

P. 166, 9. Ἐπὶ μέλλ.] Καὶ ἐπὶ μ. B.

Ibid. 14. Γοῦν.] B. οὖν.

Ibid. 15. Τοῦ ἔτους.] Deest articulus in B.

P. 167, 3. Ἔχων ἐγώ.] Ultima vox exsulat a B.

Ibid. 5. Καὶ ἐλπίζω.] Καὶ τὸ ἐλπ. B.

Ibid. 9. Λευκτρικῶν.] Leidd. Λευκτρικῷ. Vide ad pag. 477, 537.

Ibid. 19. Ἀποπειρᾶσαι.] B. ἀποπειρᾶσθαι. Idem addit αὖθις.

P. 168, 7. Παρὰ παντός.] Sic in B.

Ibid. 9. Σμύρνῃ.] B. Σμύρνην.

P. 169, 7. Ἐληίσατο.] B. εἰλκύσαντο. Leid. pr. ἐληίσαντο.

P. 170, a. 9. Dele voces *MSS. Leidd. Oxon. &*. Tota paragraphus, λέγω) usque ad finem deest MSS. Leidd. Ox. Burm.

Ibid. 4. Βραβεῖς.] B. οἱ βραβεῖς.

P. 171, 6. Καὶ σεμνοτ.] Abest copula a B.

Ibid. 7. Βρέχει, ὕει.] B. βρέχειν, ὕειν.

P. 172, 4. Ἀπὸ ὕδατος.] B. ὑπὸ ὕ.

Ibid. Ὡς ἐπὶ τὸ π.] Sic & B.

Ibid. 8. Πτύξωμαι.] Sic B.

P. 174, 4. Ἐπὶ ὤτων.] B. ἐπὶ τῶν ὤτων.

P. 175, 2. Μύσαντα.] B. μύουσαν.

P. 176, 1. Εἰ ἐπὶ γ.] Ita B.

Ibid. 2. Ἐν ἐπιστολῇ τῇ.] Sic B.

Ibid. 3. Διαδεξάμενος.] B. δεξάμενος.

P. 176, 6. Ἔμελλε.] Leid. pr. B. ἔμελλεν.

Ibid. 8. Ἐλλοχῶντων.] Sic Leidd. B.

P. 177. Γαλῆ &c.] Male in notis est omissum, haec legi quoque in Leidd. quibus adde B. sed in omnibus pro γαλέη est γαλέα.

P. 178, 1. Οὐχὶ γάμον.] Adde λέγουσιν ex B. & aliis.

P. 181, 1. Μίκυλλος.] Leidd. B. Μίκυλος.

P. 182, 2. Γαστρίζειν.] Subdunt καὶ Leidd. & B. & mox εἰ δὲ ἀρχαῖοι καὶ Leid. pr.

P. 183. a. 12. *Ed. Vasc.* Lege *MSS. Leidd. Edd. R. Vasc.* ἐμπίπλασθαι. Adde B.

Ibid. 2. Ἔτη ζ.] Ultima vocula non conspicitur in Leidd. B. In iisdem mox, ἐν τῇ τρίτῃ & δεκάτῃ.

P. 184, 1. Τοιᾶσδε.] Leid. sec. B. τοιαύτης.

Ibid. 2. Ὅτι ἕνεκα.] B. ὅτι τὸ ἕν.

Ibid. 3. Ὅσον ἐς τοῦτο.] Leid. pr. B. ὅτι ὅσον εἰς τ.

P. 185, 1. Ἐν τοῖς.] Leidd. ἐν τῷ.

Ibid. 7. Τὸ γελάσαι.] Sic Leid. pr. Ed. Rom. deest τὸ B.

Ibid. 8. Ἔχοντα.] Leid. pr. B. ἔχουσι.

P. 186, 5. Γενεθλιακοὶ &c.] Leidd. B. γενεθλιακὸς λόγος, οὐ γενεσιακός.

P. 190, 1. Ἐγενήθη.] Leidd. B. ἐγενήθην.

Ibid. 3. Εἰ μὴ Ἀρ.] B. εἰ καὶ Ἀρ.

P. 191. b. f. post. STOEB. Adde *Leidd. B. Ed. Rom. consentiunt Cod. Reg. & Ed. Vasc.* in quibus illa leguntur post γράφομεν. Scribe quoque περὶ τοῦ λάλου: & vide ad pag. 353.

P. 192. b. f. Lege, *Addunt* μεγάλου *MSS. Leidd. B. Edd. Vett.*

P. 193, 15. Προγεγονός.] Leid. pr. B. προεγεν.

P. 194, 1. Εἰργασάμην.] Sic & B.

Ibid. 8. Δ' οὖ.] Sic Leidd. B.

P. 195, 1. Τὸ γοῦν.] B. γοῦν γοῦν ἀντὶ τοῦ οὖν, γοῦν ἀντὶ τοῦ κἂν &c.

Ibid. 11. Γρᾶες, οὐδὲ αἱ γραῖαι.] B. γρᾶες, οὐδὲ αἱ γρῆαι.

P. 196, 3. Ἐνεργητικῶς τε.] Sic B.

P. 198, 4. Δαμάλη.] Ceteris MSS. consentit B.

Idid. 5. Κοινόν.] Leidd. B. κοινῶς.

P. 200, 7. Διὰ τοῦ ε.] Sic B.

Ibid. 9. Συζυγίαν.] Addit Leid. pr. τῶν περισπωμένων.

Ibid. 10. Ἔχειν ἢ τὸ η.] Sic B.

P. 201, 3. Μόνοις.] Ita B.

Ibid. 4. Οὔ σε ἔοικε.] B. οὔ σ' ἔοικε.

P. 202. b. f. Adde, *Liban. quoque Ep.* 348.

P. 203, 1. Δεκέτες παιδίον.] B. δεκέτης παῖς.

Ibid. 9. Ἀμφότερα.] Sic B.

P. 204, 3. Μολιβδινόντι.] Sic B.

P. 208,

Pag. 208, 3. Γελοιαςὴς δὴ.] B. addit μὴ.

P. 210, 3.] Ἱςέον.] Cum MSS. Reg. & Leidd. consentit B. inserens *Thucydidis* locum, qui addatur, & τὰ Περιβοήτος ἐστὶ &c. ante ἱςέον quoque locans.

Ibid. 9. Τὸν διαβεβλ.] Τὸ δ. B.

P. 214, 1. Ὡς ὁ αὐτός.] Non conspicitur ὡς in Leid. pr. B.

Ibid. 2. Στρατιάν.] Leid. pr. ςρατείαν.

P. 215, 8. Διεφθαρμένος λογοις.] Sic hic loci quoque B & Ed. Vasc.

P. 216, 2. Ὑπηρέτησεν.] B. ὑπηρέτει, praefigens, ut ceteri, καί.

Ibid. 4. Οὐ μόνον ἀλλά.] Desunt B.

P. 217, 2. Διαλοιδορεῖται.] Ante hanc vocem inserenda est *Thomae* observatio de verbo Διαλλάττω, quam e Leidd. p. 218. protuli. Nam & agnoscit eam B.

P. 218, 2. Ἀδοκίμως.] Deest B.

P 220, 2. Πῶς.] Deest B.

Ibid. 5. Πρεπόντως.] B. διαπρεπόντως.

Ibid. a in f. Lege. *MSS. O. Edd. Vett.* καὶ διασώζομαι.

Ibid. 13. Ἀπωθοῦνται.] Leid. pr. διωθοῦνται.

Ibid. 16. Καὶ φρένες διάστροφοι, καὶ διάστροφοι ο.] a B. exsulat primum διάστροφοι, a Leid. pr. secundum.

P. 221, 6. Θεολόγω.] Addit B. Γρηγορίω.

P. 223, 4. Μόνον.] B. μόνος.

P. 224, 1. Διαχείρισις.] Sic B.

Ibid. 2. Πολέμω τε.] Sic B.

Ibid. Διαχειρίσαι.] Leid. pr. B. ἐν.

Ibid. 4. Τῆσι.] Sic & B.

Ibid. 6. Τέω ἐστί.] B. δή.

Ibid. 7. Καὶ τὸ δ.] Abest τὸ a B.

Ibid. 9. Φαρμακέων.] Sic B.

P. 225, 1. Διακεχρημένους.] B. διακεχρημένης.

Ibid. 9. Καί.] Deest B.

Ibid. 11. Καὶ δοίη.] Sic quoque B.

P. 226, 1. Ὑποτακτικοῦ.] B. εὐκτικοῦ.

Ibid. 7. Βιοῦς.] Βιοὺς B.

Ibid. 8. Εἰς ὦ μέγα.] Sic B.

P. 227. 3. Ἄν τοι δώλω.] Sic B.

P. 228, 3. Ἀναφανείς.] B. φανείς.

P. 229, 6. Ἄλλῳ τῳ.] Sic & Leidd. B.

Ibid. 7. Οἱ ἰατροί.] Articulum non habet B.

Ibid. 9. Διεῖναι.] Καὶ διεῖναι B.

Ibid. 10. Συνεσβαλεῖν.] B. συνεμβ.

P. 230, 11. Ἐφθάρη.] B. διεφθάρη cum Graevio.

P. 231, 1. Ἅπαξ ἐστί.] Καὶ Leid. pr. B.

P. 233, 3. Μοι.] Sic B. cum Leidd.

P. 234, 2. Σταδίοις.] B. σταδίοις.

Ibid. 5. Εἰς τὸ.] B. ἐς τὸ & mox διέχων.

P. 235, 4. Διελέχθη &c.] Sic & B. Vide etiam pag. 229. b.

P. 237, 2. Εἰ καὶ εὕρηται πυ] Deest ultima vox a B. ac deleatur.

Ibid. 3. Οὐ μόνον &c. Αἰγυπτίων.] Exsulant a B.

P. 238, 7. Ἐπὶ πολύ.] Ἐπὶ τὸ πολὺ Leid. pr. B.

P. 239, 5. Ἐν ἐπιγραφῇ μελέτης.] Sic B. mox pro τὸ dat καὶ.

Ibid. 13. Δίκη &c.] Cum Leidd. facit B. Vide locum.

P. 240, 1. Εἰσάγει &c. τοιούτων.] Desunt B.

Ibid. 3. Οὐ δή πυ.] B. ἤτοι δή.

P. 244, 3. Ἦ δίχα.] Sic B.

Ibid 5. Ἥγουν.] B. ἤτοι.

P. 245, 4. Αὐτοῖς.] Leidd. B. αὐτά. Pro Διωρυχὴ B. διορ.

P. 246, 2. Καὶ ἐπὶ θηλ. καὶ ἐπὶ ἀρσ.] Sic & B.

P. 247, 1. Δόξαν.] Cod. Reg. sec. consonat B.

P. 248, 4. Παρὰ τῶν τυχόντων ἐπὶ τοῖς.] B. περὶ τ. τ. τοῖς.

Ibid. Ἐπανιστῶνται.] B. ἐπανίστηται, ἤγουν ἐὰν οἱ δοῦλοι ἐπανιστῶνται.

Ibid. 10. Οἱ ἱπποτοξόται.] Sic B.

P. 251, 5. Ἐξ ὅτυ.] Leid. pr. ἐξὸ. B. ἐξ οὗ. In MS. Reg. *Herodiani*, καὶ τοὺς ἐξ ὅτυ δηποτῶν ξύλυ, καὶ δρυπετεῖς ἐλάας ὅμοιον.

P. 253, 1. Τὰ αὐτά.] Sic B.

Ibid. 8. Ὥσπερ τό.] Sic B.

Ibid. 13. Ἐπισιτισάμενοι.] Sic B.

P. 254, 1. Ἀπέδωκε δυσί.] Sic B.

Ibid. 6. Εἰς αὐτό.] B. εἰς αὐτῶν.

Ibid. 13. Ἐς πάντας.] B. πρὸς π.

P. 255, 4. Δυσεκβολώτατος.] B. δυσεκβολώτατον.

Ibid. 5. Δυσπροσβάτῳ.] B. δυσπροσβάτῳ.

P. 257, 1. Οἱ Ἀττικοί.] Sine articulo B.

Ibid. 9. Στρατοῦ δορυσσόοις.] B. στρατῷ δορυσσόοις.

P. 258, 4. Ἐξ μονάδας.] Deest ἐξ B

Ibid. 5. Ὁ Θεολόγος.] Praemittit B. ὁ ἅγιος Γρηγόριος, & addit λέγων.

P. 261, 3. Ἐγείρομαι &c.] B. οἱ Ἀττικοὶ ἐγειρόμην καὶ ἑξ. λ.

Ibid. 7. Λιμώττεις.] B. λιμώττης.

P. 264, 5. Ἐκείνας.] B. ἐκείνοις.

Ibid. 8. Ἐπιφέρειν, ἐπιπείθειν.] Sic B.

P. 265, 6. Οὐκ ἰδέσθαι &c] Cum Leid. pr. facit B.

P. 266, 1. Προσκυνήσαντες.] B. προσκυνήσαντ᾽.

P. 267, 4. Ἐπὶ τῶν αἰθυτ.] Praepositione caret B.

Ibid. 6. Κεῖτις.] B. εἴτις.

P. 268,

P. 268, 1. Ἀποδόσθαι.] B. ἀποδίδοσθαι.

Ibid. 4. Καὶ τὸ ὅπως &c.] B. καὶ ὅπως, καὶ μετὰ εὐκτικοῦ καὶ ὑποτακτικοῦ.

Ibid. 13. Προσκαταθεῖναι γ'.] Sic & B.

P. 269, 1. Μαστιγοφόρῳ.] Deest B.

Ibid. 14. Ἔμελλεν.] Sic B.

P. 270, a. 5. *Adde*. Eadem periodus ἔοικεν &c. legitur quoque in Leid. pr. & B. Contextui idcirco inseratur.

P. 271, 6. Ἐν γὰρ τῇ ἀρχῇ.] Desunt Leid. pr. B.

Ibid. 8. Ἔχει ἕτερον.] B. ἐπίρρημα ἔχει.

Ibid. 12. Συντάττεσθαι.] Leidd. B. συντάσσεσθαι. & mox B. συντάσσεται.

P. 272, 5. Οὐ μόνον.] Ita & B.

Ibid. 6. Οἱονεί &c.] Consentit in omnibus B.

Ibid. 10. Φαίδωνι.] B. Φαίδων.

P. 273, 3. Εἴποις.] B. εἴπης.

Ibid. 7. Εἰσήρρησε.] B. εἰσήρησε bis.

P. 276, 3. Ἀριστείδης.] Καὶ Ἀρισ. B.

Ibid. 6. Ἐστι κινήσεως.] B. ἐστιν ἐπὶ κιν.

P. 277, 1. Γαδείρων.] Caret B.

P. 280, 8. Καὶ σχήματα δέ.] Sic B.

Ibid. 9. Ποῖ.] B. πῆ.

P. 282, 2. Λέγεται γάρ.] Ita & B.

P. 282, 3. Τῷ δὲ ἐκεῖ. &c.] Quae addita sunt e Leid. pr. agnoscit B.

Ibid. 6. Εὑρίσκομαι.] Sic & B.

P. 283, 5. Τὸ λέγουσι χαίρει.] Deest τὸ Leid. pr. & B. qui etiam recte caret μέν.

Ibid. 8. Ἐναντιοῦται.] Ita B.

Ibid. 10. Ὥστε κἀνταῦθα.] Sic B.

P. 284, 7. Σὺ δὲ καὶ ἐκ νέου.] Καὶ abest a B.

P. 285, 4. Ἐξεκόλαπτεν.] B. cum MSS. ceteris ἐξεκόλαπτον.

Ibid. b. in f. Adi ad pag. 322.

P. 288, b, 16. Ποτήριον &c.] Ita & B. Adi ad p. 342.

P. 289, 9. Θουκυδίδης ὁ μέν.] Sic quoque B.

P. 291, 5. Ἅπαξ.] Deest B.

Ibid. 7. Ἔχων τε.] B. ἔχοντες.

Ibid. 9. Οἴχετο ἐς Σ.] Εἰς B.

P. 293, 3. Καὶ ἐλῶ.] Copula abest Leidd. B.

Ibid. 7. Εἴποις.] B. εἴπης.

Ibid. 10. Ποιητής.] Leid. pr. B. Ἀριστοφάνης.

Ibid. 12. Κάλλιον.] B. βέλτιον.

P. 294, 3. Παρεσκευάσθαι.] B. παρεσκευάσθησαν.

Ibid. 7. Ἔπαθον δέ τι.] Sic & B.

Ibid. 9. Παθών.] B. παθόν. ut reponendum est.

P. 295, 7. Ἔχον.] Ita quoque B.

P. 297, 2. Ἐν τῷ &c.] Addit haec etiam B.

P. 301, 2. Τὰ τραγικά.] Sic & B. & mox bis ἐδ'.

P. 304, 2. Ἐμπόδιν.] L. ἐμπόδιον.

P. 305, 1. Ἄτιμα εἰσὶ πρὸκ.] Hoc ordine B.

P. 306, 8. Ὁ αὐτός.] Adde ἐν τῇ τρίτῃ. Sic enim & B.

Ibid. Ἐνδεχόμενα, κιν. τῆ ταχ.] B. ἐνδεχόμενοι κιν. ταχ.

P. 307, 11. Ἐπ' ἐμοί.] Sic & B.

P. 311, 5. Ἐνιαύσιοι.] Ita B.

Ibid. 6. Ἔνιπτεν &c.] B. καὶ ἔνιπτε καὶ ἔνιζεν. Quod reponatur.

P. 312, 1. Ἐνίστατο.] B. ἀνίστατο.

Ibid. 3. Συνέσιος ἐν ἐπισ. &c] Haec addit itidem B.

P. 315, 5. Τίθησι.] Τίθεται B.

Ibid. 7. Γράφων.] Deest B.

Ibid. 10. Πρὸς ὅ.] B. ὄν.

P. 317, 1. Ψιμυθοῦται.] B. ψιμιθοῦται. additque, καὶ ἐντρίμματα ἅπας ὁ τοιοῦτος φλήναφος λέγεται.

P. 318, 1. Ἀλλὰ σὺ &c. ὡς κρεῖττον.] B. simpliciter ἐντυγχάνω λέγε σύ.

Ibid. 4. Ξυντυχόν.] Ita & B.

Ibid. 8. Ἡ ΕΞ.] B. ἰστέον ὅτι ἡ ἐξ.

P. 321, 2. Ὅλως.] Abest B. ut ceteris. Deleatur idcirco.

P. 321, 15. Περὶ ὁμονοίας Ῥοδίοις.] B. Ῥοδίοις π. ὁμον. Bene.

P. 322, 4. Ἐκ παλαιοῦ &c.] Consonat B. Vide & p. 283.

P. 323, 2. Λέγων, καὶ ἀνεκόπτε, κάλλιον ἐρεῖς.] Sic B.

P. 324, 1. Λίθῳ.] Exsulat a B.

P. 325, 5. Καὶ ἐπί.] Sic B.

P. 326, 5. Λέξω.] Ita B.

P. 327, 3. Ἐξέμεσεν.] Ἤμεσεν B.

Ibid. 9. Ἐπιστολῇ. &c. Θεόδωρος.] B. ἑτέρα.

P. 328, 1. Τοσοῦτο.] B. τοσοῦτον.

Ibid. 4. Ἀπηρτημένον.] Sic B.

Ibid. 9. Ἐλαῶν.] B. ἐλαιῶν.

P. 329, 7. Διασύρειν.] Abest a B.

P. 330, 4. Κλεοπάτραν.] Sic B.

Ibid. 6. Ἀκροασομένοις.] B. ἀκροασάμενος.

Ibid. 8. Καλῶς δ'.] Abest δ' a B.

P. 331, 1. Ἃ ἀπηγγείλαμεν.] Sic B.

Ibid. 2. Ἐπηγγέλλοντο.] Sic B.

Ibid. 9. Ἔσπλοι.] Sic B.

Ibid. Τοῖς ἐπαγωγοῖς.] B. Leid. pr. τῆς ἐπαγωγῆς, uti reponendum in contextu.

Ibid. 10. Τοῖς κομίζουσι.] B. τοῦ κομίζειν.

P. 332, 1. Τὰ πρὸς &c.] Leguntur in B. post Ἐστάτω.

Ibid. 3. Λέγουσι.] Deest B.

Ibid. 4. Ἰχνός.] Sic B.

P. 332,

P. 332, 10. Πεπαρήθω.] B. Πεπαρίσω.

P. 333, 4. Ἐπηνωρθώμην.] Sic B.

Ibid. 7. Ἀπὸ τοῦ λόφου.] Sic B.

P. 334, 3. Ταύτην.] B. αὐτήν.

P. 336, 1. Ἐπιθυμίας.] B. εὐθυμίας.

Ibid. 4. Οὕτως.] Leid. pr. B. οὗτος.

Ibid. 6. Καὶ ὁ Φάβωρ.] Desunt B.

P. 338, 3. Περιέσσευσεν.] Sic leg. & ita in B.

P. 339, 1. Ὡς ὁ αὐτὸς &c.] Ita & B.

Ibid. 3. Ἐπέχον.] B. ἀπέχον. seqq. ἀντὶ τοῦ ἀπέχοντος exsulant a B.

Ibid. 7. Κεφαλλήνίαν.] Sic B.

Ibid. 9. Παρ' οὐδενὶ.] B. μὴ εἴπης.

P. 340, 1. Καὶ καὶ.] Deest καὶ B.

P. 341, 1. Ἐπιστολαί.] B. ἐπιτολαί.

Ibid. 7. Ἐπέχειν.] Ita B.

P. 343, 5. Ῥαδίας.] B. ῥαδίαν.

P. 344, 1. Ἐπιδρομή.] Addit B. οὐ μόνον.

P. 345, 9. Αὐταδέλφου.] B. ἀδέλφου.

P. 346, 3. Τὴν γνάθον.] Abest articulus a B.

Ibid. b. 32. Dele *Vide Timaei Lexicon.* & repone. *Sequentia ad apicem leguntur in Aristide*, T. II. p. 225. Ed. Angl. *praecedente Platonis nomine, apud quem aliquoties* &c.

P. 347, 1. Ἀδίκως.] Deest B.

Ibid. 6. Κοινῶς μ. οἱ. ἐπ'. ἀλλοτρίας νεώς.] Sic & B.

P. 348, 7. Οἶδα. & ἐπιλέληςαι.] Sic B.

P. 350, 1. Ἐφ' ᾧ.] B. ἐφ' ὅ.

Ibid. 3. Οὐ μόνον &c.] Sic & B.

Ibid. 9. Οὐ μόνον &c.] B. habet, ut Leidd.

P. 351, 4. Αὐτοῦ.] Sic B.

Ibid. 6. Ἐπινίκους.] B. ἐπινικίους. Bene.

P. 352, 1. Τὸ.] B. τῇ.

P. 353, 2. Θουκυδίδης.] Addit B. ἐν τῇ Γ. Quae sunt contextui inserenda.

Ibid. 5. Ἐτνηρύσεως.] B. ἐτνηρήσεως.

P. 355, 1. Μαστιγοφόρῳ.] Deest B.

Ibid. 2. Ἐπιστρέφομαι.] B. ἐπιστρέφω.

P. 356, 1. Κλεινίαν.] Sic & B.

Ibid. 2. Οἷον.] Sic & B.

P. 358, 7. Τὸ δοξάζω.] Καὶ τὸ δ. B.

P. 359, 8. Τυχόν.] Sic B.

Ibid. b. Ταῖς ἐξ ἀνθρώπων in *AEliano* ne mutes. *Plagas crudeles* & *verbera inhumana* intelligit auctor. Locutionis hujus elegantissimae vim eruditorum nemo hucusque, quod ab nostro *Hemsterhusio* didici, recte percepit. Vide doct. *Abresch.* ad *AEschylum* pag. 140. & quos laudat in Addendis; ac praeclarum, sed hallucinantem, *J. Taylorum* ad *Lysiam*

Lysiam p. 259. γραφὰς τὰς ἐξ ἀνθρώπων ἐγράφετο. Locis per illos prolatis addantur *Dionys. Halicarn.* Tom. II. pag. 167. Ed. Angl. πονηρίαν γὰρ τῷ Δημοσθένει καὶ κακίαν τὴν ἐξ ἀνθρώπων πᾶσαν ἐνοικεῖν. *Dio Caff.* Lib. XXXVIII. §. 26 & Lib. LVII. §. 23. Ed. Hamb. πάντα τὰ ἐξ ἀνθρώπων κακά. ubi male vertitur *inprobitatem omnium hominum*, & *mala ac flagitia, quae in homines cadere possunt.*

P. 360, 5. Λέγε.] B. δεῖ λέγειν.

P. 361, 2. Ἀντὶ τοῦ] Sic & B. fine καί.

Ibid. 8. Ἢ καί.] Sic & B.

P. 363, 2. Ἐριστικῶς] B. ἐρεστικῶς.

Ibid. 8. Περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης.] B. cum ceteris MSS. & Edd. Vett. αὐτῷ λόγῳ: quia in illis ponitur post Ἐργίζω.

P. 365, 1. Καὶ ἑρμηνεία.] Sine τῷ καὶ B.

Ibid. 2. Καὶ ἀγγέλλω.] Abest copula a B.

Ibid. Ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν.] Desunt Leid. pr. B.

Ibid. 4. Ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ.] Caret his B. quoque. Tota paragraphus non conspicitur in Leid. sec.

Ibid. 7. Οὐ λιθοξόος.] Nihil mutes. Vide Cl. *T. Hemsterh.* ad *Luciani* T. I. p. 20.

P. 366, 5. Λέξαιμι.] B. λέξοιμι.

Ibid. Ἐν τῷ.] Sic & B.

P. 367, 4. Οἱ τεχνικοί.] Ita quoque in B.

P. 368, 5. Ζητεῖς.] Lege καλεῖς. ut in Leid. pr. Regiis, B.

P. 369. 4. Προστακτικόν.] Ita & B.

P. 370, 1. Τὸ δὲ ἐθνικῶς, & ἴδιον δέ.] Sic & B.

P. 371, 3. Ἔστιζε.] B. ἔστιζεν.

P. 372, 1. Μαστιγοφόρῳ.] Deest B.

P. 373, 1. Οὐχ ἑταιρὶς.] Praeponitur καὶ in B.

P. 376, 8. Τοῦ στεφάνου.] Deest articulus B.

P. 377, 5. Ἐμοὶ.] B. ἐμοῦ.

Ibid. Σαυτοῦ.] Sic & B.

Ibid. 6. Ἡγήσαιτο.] Sic B.

P. 380, 6. Ἀκοτᾶν.] Exsulat a B.

P. 381, 3. Εὔκολος.] Ita B.

P. 482, 2. Ἡμετέραν.] B. ὑμετ.

P. 383, 2. Εὐθὺς &c.] Tota haec paragraphus usque ad finem non comparet in MSS. Leidd. B.

P. 385, 1. Καὶ συνθύνομαι &c.] Leidd. suffragatur B.

Ibid. 5. Ἦγον ἄν.] Sic & B.

P. 387, 6. Εἰς μεταχείρισιν.] B. ἐς μεταχείρισιν.

Ibid. 14. Εἰ μή.] B. ἢ μή.

P. 389, 3 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.] B. ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ibid. 5. Λέγε.] Bis λέγειν in B. qui & habet κρείττω.

P. 390, 6. Οὐχ Ἑλληνικά.] Absunt quoque a B.

Ibid. 7. Εὐμαθής.] Addit δὲ B.

P. 391, 1. Ἐπὶ οὐδετέρου.] Desunt B.

P. 391,

P. 391, 2. Πρὸς τ̃ μ.] B εἰς μ.
Ibid. 8. Μὴ παντάπ.] Sic B.
Ibid. 10. Καλῶς κ̀ ὑ. ν. διοικουμένης.] B. διοικουμένων.
P. 395, 8. Ὡς Ἀριστοφ.] Sic B.
P. 396, 1. Ἱκετηρίαις.] B. ἱκετηρίοις
Ibid. 3. Καὶ εὐχωλή.] Sic B.
Ibid. 7. Εὐχὴ δὲ.] Abest δὲ a B.
P. 397, 2. Προσδόξη.] B. προσδόχη.
Ibid. 8. Μὴ δυναμένων &c.] Desunt B.
Ibid. 13. Εἰς τὴν Α.] Leid. pr. B. ἐς τὴν Α. Bene.
Ibid. 17. Καὶ ἐφόδιον &c.] Sic & B.
P. 339, 2. Ἐφόρμησις.] B. ἐφόρμισις.
P. 400, 2. Ὡς ὁ αὐτὸς.] Deest ὡς B.
Ibid. 8. Ἐν ἐπιστολῇ.] Sic B.
P. 401, 6. Τὸ ἔχω &c. ἀλλὰ κ̀.] Sic B.
Ibid. 8. Ἐν τοῖς Ῥοδίοις.] Ita B.
P. 406, b. 9. Κλινοῦσι.] Scribi κλινοῦσι. In B. scribitur hoc verbum semper unico ν.
P. 407, 2. Δεικνύασιν.] Sic Leidd. B.
Ibid. 8. Τοῦ ζηλοτυπῶ·] B. τὸ ζ.
P. 408, 1. Ἀριστοφάνης &c. ἦν.] Desunt Leidd. B.
Ibid. 3. Ἀδίκως γινομένου.] B. Ἀδικουμένου, ἢ ἀδίκου γιν.
Ibid. Ζῆλου.] Lege ζήλου.
Ibid. 4. Ἐπλήσθην.] Ita B.
Ibid. 6. Τοῦ νοῦ.] Sic B. & Leidd.
P. 410, 2. Τὸ γ̃.] Ita B.
P. 411, 3. Διαζώματα ἔχοντες.] B. διαζώματ' ἔχ.
Ibid. 6. Κυρίως.] Ita B.
P. 412, 2. Προβάλλειν.] Ita B. & ζώνη.
P. 413, 7. Ὑποχρύπτω.] B. ἀποκ.
P. 414, 1. Ζωπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου γ.] B. ζώπυρον τοῦ ἀνθρωπείου γ.
Ibid. 1. Εἴληφε δ.] Sic B.
P. 416, 6, 7, 8. Ἐθαψάμην.] Ter ἔθρεψ. B.
Ibid. 7. Ἐκείνων.] B. ἐκείνην.
P. 417, 2. Τεθέληκα.] Sic B.
Ibid. Ἀλεξανδρεωτικὸν.] B. Ἀλεξανδρεωτικόν.
Ibid. 4. Ἀνθρώπων.] B. ἀνθρώπου.
P. 418, 1. Καὶ ἀντὶ τοῦ.] Prima & ultima vocula desunt B.
P. 418, 4. Ἐν Ἑκάβῃ.] Absunt B.
Ibid. 5. Λιβάνιος δὲ.] Exsulat particula a B.
P. 419, 2. Οὐ μόνον ὁ.] B. οὐ μὴν.
P. 420, 4. Ἁμαρτεῖν.] Ita B.
P. 421, 5. Ἐπὶ τ̃ ἐνικοῦ.] Addit δὲ B.
Ibid. 7. Ὀγδόη.] B. πρώτη.
P. 422, 4. Ῥυτῆρες.] Sic B.
P. 423, 2. Λέγονται.] B. λέγεται.
Ibid. Καὶ τὸ ὅλον.] Deest καὶ B.
Ibid. 4. Ὡσαύτως κ̀.] Ὡσ. δ κ̀ B.
Ibid. 7. Θεμιστοκλῆν.] Praemittit κ̀ B.
P. 425, 1. Οὐχ ἥρωας.] B. κ̀ ἥρ. Bene.
Ibid. Εἰ κ̀.] Desunt Leidd. B.
Ibid. 6. Πάντες.] Ita B.

P. 426,

P. 426, 2. Εἴδεσι.] B. ἤθεσι.
Ibid. Διηλλαγμένα.
Ibid. 5. Μόνον.] B. μόνοι.
Ibid. 8. Ὁ αὐτὰρ, ὃς καὶ ἀταρ.] Inverso modo B.
Ibid. 10. Ὅσπερ.] ᾧσπερ B. Recte.
P. 427, 2. Προσλαμβανομένου] B. προσπαραλαμβ.
Ibid. 7. Ἐν Πινδάρῳ.] B. ἐπὶ Π.
P. 428, 2. Ἠφίει &c.] Sic & B.
P. 429, 1. Ἡ θαυμαστὴ σου.] Sic B.
P. 433, 1. Τὸ θάλλειν &c.] Ita & B. Vide p. 448.
Ibid. 5. Ἀριστοφάνης &c.] Sic B.
P. 436, 5. Καὶ τὸ θάπτον.] Ita B.
P. 437, 1. Λέγεται γὰρ.] Particula caret B.
Ibid. 2. Οἷον.] Abest B.
Ibid. 3. Ὑπὸ θεοῦ.] Sic B.
P. 438, 5. Ὁ δέ.] Desunt B.
Ibid. Δωδώνην &c.] B. Δωδώνης συχνοῦς.
P. 439, 2. Καὶ τοῦ.] B. καὶ τὸ, τοῦ. Recte.
P. 440, 3. Θέρος.] B. θέρους.
P. 442, 1. Νόμος γὰρ.] Sic B.
P. 444, 2. Δοῦναί τι.] B. δοῦναι καὶ.
Ibid. 3. Θεῖναί τι.] Sic B.
P. 445, 1. Ἀφειμένην.] B. ἀφειμένην.
P. 446, 7. Μελάγκρονον Ναύσολον.] Inverso ordine B.
Ibid. 9. Θυσίας ἐπιθειάζων.] B. Θεωρίας ἐπιθ.
P. 447, 1. Κατὰ φησὶν ὁ θεολ.] Sic B. addens Γρηγόριος.
Ibid. 3. Ἐν τῷ Πινάθην.] Ita B.
Ibid. 4. Καθηχητικῶς &c. πέμπουσα.] Desunt B.
P. 448, 2. Λόγῳ.] Abest a B.
Ibid. 8. Ὁ θῆλυς, τοῦ θήλεως.] Sic B.
P. 449, 7. Γράφεται &c.] Non agnoscit haec B. quare deleri possunt.
P. 453, 2. Τῆς ἑαυτῶν.] Sic B.
P. 454, 1. Νέων καὶ.] Sic B.
Ibid. 2. Συνέσιος &c. παιδάρια.] Cuncta exsulant a Leid. pr. B.
P. 456, 1. Σφάττειν.] B. σφάττεσθαι.
P. 457, 3. Ὡς τὸ.] B. delet, bis habens παῖς, ut edidi.
P. 458, 2. Κρεαδάλλιον.] Sic quoque B.
Ibid. 3. Βατράχοις.] Νεφέλαις B.
Ibid. 8. Μουσικὴν.] B. μουσικοὶ.
P. 459, 3. Λοιποῖς] Deest B.
P. 462, 1. Ἡρόδοτος.] Sic B.
Ibid. Λιβανωτοῦ.] B. λιβανωτῶν.
P. 463, 2. Ἐκπλυντος.] Lege ἔκλυτος, ut in MSS. & B.
Ibid. 5. Μέτρον.] Deest B.
Ibid. 7. Ἰαμβοὶ.] B. ἰαμβοὶ, & mox ἰαμβιάζ.
P. 465, 1. Ὄψιν.] B. ὄψις.
Ibid. 3. Ἰδέαν.] B. καὶ ἰδέαν.
Ibid. 6. Τάματος.] B. τὰ ἱμάντος.
Ibid. Καὶ τὰ &c. πρατέτω.] Desunt B.
Ibid. 7. Ἀττικοὶ λέγουσι.] B. οἱ Α. λέγουσιν. Quod reponendum.
P. 466, 3. Ἰδία, σὺν.] Distinguit Jensius post σὺν.
Ibid. 5. Δῆτοι.] B. cum Leidd.

Leidd. δή τι. ut vulgo.

P. 467, 2. Πρῶτ☉.] B. πρώτω.

P. 468, 1. Ὁ Ἀπόλλων.] Neque B. haec habet.

Ibid. 3. Φίλ☉] B. Ξέν☉.

Ibid. 5. Ἰδȣ̃.] Sic B. ut & mox οἱ ἔχω.

P. 469, 2. Ἰδρύθεν.] Lege ἱδρυθὲν.

Ibid. 4. Καὶ ἱερᾶσθ.] Copulam non novit B.

P. 470, 3. Ὥσπερ.] B. ὡς.

P. 471, 4. Μὴ τυγχων.] Deest μὴ B.

Ibid. Οὐδὲ ἰσχὺς.] B. ȣ̓δ᾽ ἰσχ.

P. 472, 4. Ἰλȣμθν☉.] B. Εἰλȣμθν☉. Vide notas.

P. 473, 3. Ἢ ἂν, ἢ ἢν, ἢ ὅταν.] Sic B.

Ibid. 6. Καὶ Λιβάνι☉ &c. ἐν τῷ συλλόγῳ.] Desunt in B.

P. 474, 3. Ἔπλη ᾗ.] Sic B.

Ibid. 7. Οἱ παλαιοί.] Post ξένοι B. Leid. pr.

P. 475, 3. Ἀτλικοὶ μὲν.] Sic B.

Ibid. 4. Ἰσότης.] B. ἰσώτης.

Ibid. 5. Οἷον.] B. ἤγȣν.

P. 476, 4. Διηγȣ̃μαι.] B. ἀφηγȣ̃μαι.

P. 477, 2. Ὃν.] B. ὅν τιν᾽.

Ibid. 5. Λευκτρικῶν.] B. Λευκτρικῷ. Vide add. ad p. 167.

Ibid. 7. Ὑμῶν.] Sic B.

P. 478, 2. Ἀεὶ.] Deest B.

Ibid. 3. Ἐξιέναι.] Sic B.

Ibid. 4. Ὥστε μοι.] Sic B.

Ibid. 9. Ἐπὶ μέλλοντ☉.] Deest praepositio in B.

Ibid. 13. Τοῖς δέ τε.] Abest τε a B.

P. 479. 1. Κάδος.] B. κάδδ☉ & καδδίτη☉.

Ibid. 6. Εἰς τὸ.] B. ἐς.

P. 480, 2. Ἀπέβη.] B. ἤπτοντο.

Ibid. 4. Τὰ καθάρσ.] Sic B.

Ibid. Γινόμθνα.] B. πινόμ. Bene.

P. 481, 2. Καθάρματα.] B. addit ᾗ.

P. 482, 2. Λοιμȣ̃.] B. λιμȣ̃.

P. 483, 1. Κακȣ̃ τινὸς.] B. τινὸς κακȣ̃.

Ibid. 3. Καθιεῖ.] B. κάθη. & mox λέγειν.

Ibid. 5. Καθεσθήσομαι.] Sic & B. subdens ᾗ κ. cum Leid. pr.

P. 486, 3. Ἵνα καθίσῃ.] B. ἵνα δηλονότι καθ. Sic legendum.

Ibid. 6. Ξεῖν᾽.] B. ξένε. In eodem ὑμεῖς.

P. 487, 2. Καὶ καθίστημι.] Desunt B.

Ibid. Ἤγȣν οἰκονόμῳ.] B. ἤτοι οἰκοδομῷ.

Ibid. 6. Ἐν ἐπιστολῇ τῇ.] Sic B.

P. 488, 1. Οὖν ἐκεῖνον τὸν ὅσιον ἱερέα.] Desunt Leid. pr. ȣ̃ν abest a B.

Ibid. 4. Ἐν τῇ.] Exsulant a B.

P. 491, 3. Ἐμέ.] Sic B.

Ibid. 6. Ἀντὶ τȣ̃.] Sine articulo B.

P. 492, 2. Οὐκέτι ᾗ.] Addit ᾗ B.

Ibid. 5. Καλιὰ ἢ φωλεά.] Sic & B. Vide & p. 519. b.

Ibid. 6. Ἐπὶ ᾗ τ ἀ. κάλλη.] B κάλλη ᾗ τὰ τ ἀ.

P. 493, 1. Τῆς κάλω.] Desunt B.

Ibid. 3. Ἀνεχώρησεν.] Sic B.

P. 494, 1. Σπένδειν τέ τοι.] Sic B.

P. 494,

P. 494, 2. Καὶ ὁ δῆλ. &c. μισθοφορῆσαι.] Exſulant a B.
Ibid. 4. Ἐν τῷ δ.] Abeſt articulus a B.
Ibid. 5. Μηονὶς.] B Μηϊονὶς.
Ibid. 6. Οἱ Ἀττικοὶ.] Sine articulo B. Leid. ſec.
P. 496, 1. Κατέβαλε τ'.] B. καταβάλετ'.
P. 497, 3. Καταγῆναι καὶ κατεαγέναι.] Invertit ordinem B.
P. 498, 2. Καὶ κατὰ.] Deeſt copula B.
Ibid. 7. Καὶ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ μέσου.] Deſunt B.
Ibid. 8. τἄλλα.] Leid. B. τὰ ἄλλα.
Ibid. 9. Ἐν τῷ εὐαγ. κατεάγωσιν.] B. ἐν εὐαγ. κατεάγωσι.
Ibid. 10. Τετύπωσιν.] Sic B.
Ibid. 11. Ὡς οἴονταί τινες &c.] Deſunt B.
P. 499, 1. Ἰστέον δὲ.] Sic B.
P. 500, 1. Οἱ κομψοὶ.] Sic B.
Ibid. 2. Ἀττικῶν.] Addit μὲν B.
Ibid. Χρῶνται &c. φιλημάτων.] Haec poſt *Ariſtophanis* locum in Leid. pr. B.
Ibid. 4. Καὶ Ἀριστ.] Deeſt copula B.
Ibid. 6. Συντρίβων.] B. συντρίβειν.
P. 501, 2. Καλάλυμμα δὲ.] Abeſt particula a B.
P. 502, 3. Ἐκεῖνο.] Sic B.
P. 503, 8. Ἀριστώνυμος.] Ita & B.
Ibid. Μὲν.] Deeſt B.
Ibid. 10. Ἐγὼ.] Abeſt B.
P 504, 4. Οὐκ οἶδ'.] Sic B.
P. 505, 1. Λαμβάνοντες.] Leid. pr. B. λαβόντες. Bene, ut in V. Κατιτέρος.

P. 506, 2. Τῇ τοὺς &c. ἐγοῦ.] Deſunt B.
Ibid. Κἂν.] B. ἄν.
P. 507, 1. Ἐμπλέω.] Sic B.
Ibid. 2. Καὶ ποιῶ.] B. καὶ τὸ π.
P. 508, 2. Λέγει δὲ.] Particulam non habet B.
Ibid. 4. Ἐπιλόγου.] B. ἐπὶ λόγου.
Ibid. 5. Συγκλὼν.] Sic B.
P. 509, 3. Ἐν τῷ περὶ Ἀλ.] Deſunt B.
Ibid. 5. Νεωσοίκους.] B. νεωσοίκους.
Ibid. 6. Βασιλεῦ.] Sic B.
Ibid. a. 20. Adi ad p. 536.
Ibid. 8. Καλασκοπῇ.] B. κατασκοπεῖν.
Ibid. 9. Ἐπὶ τοῦ.] Deeſt articulus B.
Ibid. 14. Καλάχεσις.] B. καὶ κατ.
Ibid. Ἐν τῇ τρίτῃ.] B. ἐν τῇ γ.
P. 510, 1. Εἰς τὴν.] B. ἐς τ.
Ibid. 4. Ὡς ὁ αὐτὸς.] Ita B.
Ibid. 5. Ἐν τῷ.] Deeſt praepoſitio B.
Ibid 7. Οὐ κατὰ.] B. ἢ κ.
P. 511, 2. Ταῦτα.] B ταυτὶ.
Ibid. 6. Αἴσχυλος.] Sic & B. ſine καὶ.
P. 512, 3. Ἐνεσχημένος καὶ συνεσχημένος.] Inverſo ordine Leidd. B.
Ibid. 10. Ἐν τῷ Ἰσοκ. βίῳ.] Deſunt Leid. pr. B.
P. 513, 2. Εὕρηται.] Addit δὲ B.
Ibid. 3 Ἅπαξ δὲ καὶ.] Abeſt καὶ a B. uti & p. 517, 3.
Ibid. 5. Ὅτι.] Deeſt B.
Ibid. Ἐπὶ καλοῦ.] Sic B.
P. 514, 3. Καὶ Ἀριστ.] Copula carent Leidd. B.

P. 517,

P. 517, 1. Καλαρθ.] Sic bis B. & Νικολέης.

Ibid. Πλάτων &c. ἐπηνορθωμένω.] Desunt Leid. pr. B.

P. 519, 4. Καλωφερὴς.] Sic & B. *Suid.* V. Ἀσέλγεια, ἀντὶ τοῦ καλωφερεῖς. Sed MS. Leid. καλαφερεῖς.

P. 521, 2. Ὁρῶν.] Sic B.

P. 522. 1. Ἀττικὸν.] B. Ἀττικοὶ.

Ibid. Κρυσμὸς.] B. κρανσμὸς.

P. 523, 2. Ἀνεκτημένος.] Sic B. & ζητῶν εὑρήσεις.

Ibid. 5. Αὐτήν τε &c. πόλιν.] Desunt Leidd. B.

Ibid. 6. Ἢ ἀναγ.] Sic B.

Ibid. 8. Διόσκορον.] B. Διοσκόρου.

Ibid. 9. Ἐρρῶσθαι καὶ τῆς τίτθης.] Desunt B.

P. 524. 1. Κέλης.] B. Κέλλης semper.

Ibid. 2. Λέγεται.] Deest B.

Ibid. 3. Πλοῖον.] Σκάφος B.

P. 525. 3. Ἐν τῇ &c. ἐπιστολῇ.] B. ἐν ἐπιστολῇ τῇ &c.

Ibid. 6. Δεινὸν.] Ita in B.

Ibid. 8 Τῷ κέρα.] Sic B.

P. 526, 3. Κέρασος δὲ.] Particulam non habent Leidd. B.

P. 530, 4. Ὁ κρὰς.] B. ἡ κρὰς.

P. 531, 4. Φησὶ γάρ.] Desunt B.

Ibid. 5. Καλῶς.] B. εὖ, & mox εὖ δράσεις.

P. 532, 4. Inserenda hic est *Thomae* observatio vocum Κήριον, & κῆρος e MSS. Leid. B. Regiis. V. p. 555. 6.

Ibid. 5. Καὶ μὴ.] Deest negativa vox in B.

P. 534, 1. Καὶ Λίβυσσα, καὶ Θρᾷξ.] Abest copula bis a B.

Ibid. 4. Συνέστιος &c. προσκεῖσθαι.] Non comparent in B.

P. 535, 6. Κλαδᾶν.] Sic certe legitur in *Phrynicho* p. 72. quem descripsit *Phavor.* nisi quod pro φάθι dederit λέγε, quemadmodum in Codd. Paris. & Barocc. vetustisque Edd. haberi adfirmavit mihi Vir praestanti eruditione *D. Ruhnkenius.* Praeter *Phrynichum Henr. Stephanus* in Thes. nullum alium produxit auctorem huic verbo, ceteris item Grammaticis ignoto; qui magno consensu Atticis ea potestate κλᾶν adsignant: *Poll.* I, 224. ubi junxit, κλᾶσαι, κλαδεῦσαι, *Hesych.* in Κλᾶν, Κεκλαμένον. *Photius*, *Moeris*, cujus locum quum *Pauwius* ad *Phrynichum* protulisset, pro solita temeritate, *scribendum*, inquit, κλαδᾶσαι, *vel* κλαδῆσαι. Accedunt vetusti scriptores, quibus diligentior est Atticismi cura: κλᾶν τὰς ἀμπέλους *Themist.* Or. XV, p. 584. D. ubi conjecturam Harduini, quaerentis quod ante pedes erat, jam redarguit *Kusterus*: *Philostr.* Ep. LXII. *Long.* Past. III, pag. 96. & ἀναδενδράδα δέ ποτε αὐτὸν κλῶντα *Dion Cass.* LXXI, pag. 804. A. Hinc ἄκλαστος, ἡ οὐ κλαδευομένη ἄμπελος apud *Etymol.* pag. 48, 4. vel ἀκλάδευτος· ἀκλάδας ἀμπέλους AEoles adpellant, teste *Hesych.* quales & Καλήρυδες. In Eodem hinc derivata reperiuntur Κλάστης, ἀμπελουργός· & κλαστήριον, *falx vineatica.* Κλάσιν, quae & τομὴ dicatur, & ἀμπελουργία, ex

 Theophr.

Theophr. de Cauſ. Plant. III, 19. jam protulit *H. Stephanus.* Quum ergo mihi quoque nusquam alibi fuerit oblatum illud κλαδᾷν, valde vereor, ne forma idoneo teſte deſtituta, & analogiae parum congruens pro ſpuria penitus ſit amovenda, revocandumque genuinum & uſu frequenti probatum κλᾷν & κλάσαι. Quamvis autem in *Thoma* nulla fuerit ex Codd. ſcripturae variatio notata, *Phavorinus* tamen repraeſentans, Κλᾷν τὰς ἀμπέλους, οὐχὶ κλαδεύειν, ſatis oſtendit, ſe uſum fuiſſe libro, qui rectam lectionem conſervarat. Verum *Arriano* quid faciemus? cujus in Hiſt. Ind. c. XI. pag. 325. vulgatur: κατ᾽ ἡσυχίην ἀρῶσιν, ἢ τρυγῶσιν, ἢ κλαδῶσιν, ἢ θερίζουσιν· Si κλαδᾶν vel κλαδοῦν valeant, quid obſtat, quo minus κλαδᾷν recipiatur? at ego, licet ex membranis nihil adtulerit *Jac. Gronovius*, vix aut omnino non dubito, quin refingi debeat κλαδεύουσι· Κλαδεύειν vero, κλαδεία & κλάδευσις in *Geopon.* praeſertim libb. IV. & V qui de cura cultuque vitium agunt, celebrantur. In Cant. Salom. II, 12. quod Vetus Interpres habet, καιρὸς τῆς τομῆς ἔφθακε, pro eo *Aquila* & *Symmachus* dederunt, κ. τῆς κλαδεύσεως ἤγγικε· *Clem. Al.* Paed. I, pag. 136. vſ. 10. καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἄμπελος· & inſigni loco Strom. VI, pag. 773, 8. ἀμέλει τὸ δρέπανον ἕνεκεν τοῦ κλαδεύειν προηγουμένως γέγονε &c. Vid. *Heſych.* in Καττήρυδες, *Pallad.* Hiſt. Lauſ. pag. 23. Inde fluunt, ut a κλᾷν κλαστὴς, ſic & κλαδευτὴς, κλαδευτήριον, *falx vinitoria. Heſych.* Βράκετον, δρέπανον, κλαδευτήριον· lege, Βράκετρον, quod AEolica forma idem eſt ac ῥάκετρον, ab antiquo verbo ῥάκω, ῥάσσω, ſicuti βρόδον, βρυτὴρ, βρύτον &c. in re quoque lanionia & culinaria frangendis oſſibus inſtrumentum ῥάκετρον, ut *Pollux* docet VII, 25. Parum vero intereſt, utrum ſepares, an conjungas, δρέπανον κλαδευτήριον. Commode opem feram ejusdem *Heſychii* loco maculato, emendatumque exhibebo: Βίρσην δρέπανον ἀμπελοτόμον λέγουσι Μεσσάπιοι, καὶ ἑορτὴν Βιρσαῖα, ἣν ἡμεῖς κλαδευτήρια λέγομεν· ſic enim malo, ut Ἀνθεστήρια, Προηρόσια, Προτρύγεια, Συγκομιστήρια &c. quam Βισβαίαν & Κλαδευτηρίαν formam *J. Meurſio* probatam in Graec. Fer. Praeceſſerat in *Heſychio*, Βίρρη, πυράγρα· οἱ δὲ δρέπανον. Atqui dialecto tantum diſcrepant βίρρη & βίρση, quemadmodum ἄρρην, ἄρσην· ἄρριχος, ἄρσιχος· μυρρίνη, μυρσίνη· πράσον, πάρσον, πάρρον, *porrum*: πυῤῥὸς, πυρσός· τάῤῥος, ταρσός. Τυρρηνὸς, Τυρσηνός· τύῤῥις, *turris*, τύρσις· Φερρέφαττα, Φερσέφαττα· Χέῤῥον, τὴν χέρσον γῆν· Λάκωνες· levis enim haec labes *Heſychio* demenda. HEMSTERH.

P. 535,

P. 535, 7. Ἀττικά.] B. Ἀττικοί.

P. 536, 2. Καὶ Ἀριστοφ.] Deest copula B.

Ibid. Hic quoque inserenda est observatio τ Κλάσις &c. e MSS Leid. pr. B. & Regiis. V. p. 509, a.

P. 537, 3. Λαμβάνεται &c.] Desunt B.

Ibid. 5. Γάρ.] Abest B. & mox ἡγοῦμαί σε.

Ibid. 9. Λευκτρικῶν.] Leid. pr. B. Λευκτρικῷ. V. ad pag. 167. item γε in B. & mox ὡς.

P. 538, 5. Τύλη.] B. τίλη.

Ibid. 6. Κοινωνῶ.] Sic B.

P. 539, 2. Δευτέρῳ τ π.] B. δευτέρα π.

Ibid. 9. Κολλυβιστής.] B. κολυβιστὴς. & semper unico Λ.

P. 541, 4. Ἀριστοφάνης.] Addit B. ἐν Νεφέλαις.

P. 542, 1. Κόλλοπας.] B. κόλοπας.

Ibid. Κάλλιον λέγειν, ἤ.] B. λέγε, ἀλλὰ μή.

P. 543, 1. Λέγειν.] Deest B.

Ibid. Inseratur & hic *Thomae* observatio, quae e MSS. Reg occurrit p. 528. ac legitur quoque in Leid. pr. & B. in quibus etiam ἀθηνεῖ & τοῦτον, bene.

P. 544, 1. Ἀπολαμβάνω.] Sic & B. & mox μισθοὺς.

P. 545, 1. Ἤγουν.] B. ἤτοι.

Ibid. 2. Λέγονται.] Sic B.

Ibid. 3. Τὸ ἀνδρεῖον μεμήνυσι.] B. τ ἀ. μεμήνυσι.

P. 546, 2. Κολαφίζω.] B. κολαφίζειν.

P. 547, 1. Ψοφεῖ.] B. κόφει.

Ibid. 2. Καίνω.] B. τέμνω. Recte.

Ibid. 7. Σάρωτρον.] B. σάροτρον.

P. 548, 3. Καὶ ἐκκορήσειας] Cum Leidd. facit B.

P. 549, 1. Καὶ κλίνεται κόρεως.] Desunt B.

P. 550, 2. Ὡς.] Abest B.

P. 551, 3. Ὁ αὐτός.] Articulo carent Leid. pr. B.

P. 552, 2. Ἀττικόν.] B. Ἀττικὸν.

P. 554, 1. Οὐχί.] Leid. pr. B. οὐ.

Ibid. 3. Ἀπὸ τ κρέ, τὸ κρέαθ. καὶ τὸ βαῦνος.] Sic & B.

P. 555, 5. Ἐν γῇ.] B. ἐν τῇ γῇ.

P. 556, 2. Ταυλίζοντες.] Ita quoque in B.

Ibid. 3. Κύβος &c.] Inferatur contextui ista observatio, quam & praebet B.

P. 557, 1. Κύτος.] Ita & B.

P. 558, 2. Κυκλοῦμαι δέ.] Καὶ κυκ. B.

Ibid. 4. Τῷ κέρα.] B. τὸ κέρα.

P. 559, 5. Κυνηγέτης &c.] Lege, *Leid. pr. insuper habet. &c. & consonat B.* Confer p. 561. b.

P. 561, 1. Κυρίῳ δέ.] Particula deest B.

Ibid. 6. Τοὺς σεναπύς.] B. τὰς σενωπὺς.

P. 562, 4. Ἐπὶ τ.] Sic B.

P. 563, 1. Ἀνθρώπων.] B. ἀνθρώπου.

P. 563, 3. Ὑμνοὶ θ'.] B. ὑμνεῖ θ'.

P. 566, 2. Οὐ λαλητέον.] Ita B.

P. 568, 3. Φαίνονται.] B. φαίνωνται.

Ibid. 4. Ἡ ἡδύτης.] Addit B. ἡ.

P. 567, 1. Οὐδεὶς &c.] Desunt Leid. B.

P. 570, 6. Ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδ.] B. χανδ. ἡμῶν φαρ.

P. 570, 11. Ἂν.] Deest B.

Ibid. 12. Κόλικας καθέστακας.] B. κολύκας καθήσθιες.

P. 571, 2. Τῆς φάρυγγος.] Sic B.

Ibid. 10. Ἀνθηρὰν.] Ita & B. quomodo etiam corrigendus *Suidas*. Ἁβρὸς λειμὼν, καὶ ἀνθηρὸς καὶ διὰ ἁπαλῆς. Vulgo καινότερος.

P. 572, 7. Λειποστρατία.] B. λειποστρατεία.

P. 573, 1. Ληστηργός.] Sic B.

Ibid. 12. Λέπτον καὶ τὸ μικρὸν.] Ita & B. In notis col. b. dele τ.

Ibid. 14. Περιπλέοντες.] Ita B.

P. 544, 6. Λαισήϊον.] Ita B.

P. 575, 1. Λαυκόχραν.] Delet B.

P. 578, 1. Ἡ λιμὸς.] ὁλ. B.

Ibid. Ὁ λιμὸς.] Τὴν λιμὸν B.

P. 580. 4. Λογείω.] Sic B.

Ibid. 8. Ὡσαύτως.] Deest B.

P. 581, 3. Καὶ γὰρ καὶ.] Ita B.

P. 583, 1. Οὐ λυμεὼν.] Δὲ additur in B.

P. 585, 3. Κλώξω καὶ ἔχομαι.] B. καὶ. κλώξω.

P. 586, 1. Περὶ τῆς λ.] Sic B. & mox χειμπτόμενος.

P. 587, 1. Ἐνέπεσε κενή.] B. ἐν. καινή.

Ibid. 7. Διδόασιν.] B. διδοῦσιν.

P. 589, 2. Λυχνίον.] B. λυχνεῖον, & mox λυχνείαν.

Ibid. 5. Ἄλλων.] B. λοιπῶν.

Ibid. Ἀμεταβάτω B.

P. 590, 1. Προκειμένην. L. στεγ. Et sic Leid. pr. B.

P. 591, 4. Ὠρακίασα.] Sic B.

Ibid. 5. Δι'.] Sic B.

Ibid. 10. Ὀπτανεῖον.] B. τὸ ὀπτ.

P. 594, 1. Τὸ τὸν νοῦν.] Ita B.

Ibid. 3. Καὶ μανία καὶ μαν.] Ita B.

Ibid. 4. Ὅλος.] Ita B.

Ibid. 6. Μαίνομαι.] Δὲ additur in B.

P. 595, 2. Μαχαλιστὴρ.] Sic B.

P. 597, 2. Τὸ δ' ἂν.] B. τί ἂν.

Ibid. 4. Μανήσομαι.] Sic B.

P. 598, 10. Μόνον.] B. μόνου.

P. 599, 4. Θῆλυς.] B. θηλυκοῦ.

P. 600, 1. Θήλασε.] B. θήλασδε.

Ibid. Ἐπὶ μὲν τ.] Articulus deest B. sed mox bene ἀλλὰ τ.

P. 601, 8. Ἕτοιμος.] Deest B.

P. 602, 8. Τῇ περὶ τὸ λάλα.] Exsulant a B.

P. 603, 2. Αὐτὸν καὶ.] Copula deest B.

Ibid. 5. Ἡ πλάτη.] Deest ἡ B.

P. 604, 2. Δύναιτο &c.] Ita & B.

P. 605, 1. Οἱ ῥήτορες.] Sine articulo B.

Ibid. 5. Καὶ ἐπὶ θήλεος.] B. θῆλυ.

P. 606, 4. Ὡς Ἀρισ.] Deest ὡς in B.

Ibid. 9. Μελίτωμα.] Sic B.

P. 607, 1. Μελίπηκτα.] Leid. pr. convenit B.

Ibid. 3. Φύραμα.] B. φυράματα.

P. 608, 5. Εἶπε.] Deest B.

Ibid. 6. Νουμένου.] Sic Leidd. B.

Ibid. 10. Εὑρίσκεται.] B. τοῦτο εὑρίσκεται.

P. 714, 13. Πίνακες.] Adi ad pag. 745.

P. 719, 5. Πλέων.] Confer & notata ad p. 729, 740.

P. 838, b. f. Τάξις in *Suida* esse legendum observavit etiam Eruditiss. *D. Ruhnkenius* ad Timaei Glossarium V. Τέλος.

P. 908, 3. Τερετίσματα.] Locus *Aristotelis* Ἀναλ. Ὑσ. pag. 228. vs. 28. ubi legitur ἐστι· quemadmodum & apud *Cyrill.* qui plenius profert, contra Julian. p. 66. B. Ideis Platonis, sive speciebus, quae caput erant doctrinae Platonicae, adeo fuit infestus *Aristoteles*, ut eas non modo primus, teste *Cicer.* Acad. I, 10. ad quem videndus est *Jo. Davis.* labefactaret, sed & hoc probroso τερετισμάτων & ridiculo paene verbo notatas in contemtum adducere conaretur. Vere *Philopon.* ad I. Ἀ. Ὑ. pag. 74. σκόπει, ὅπως ἀπαρέσκεται τῇ περὶ τῶν ἰδεῶν δόξῃ . . . καὶ ἐφεξῆς τὸ τερετίσματα τὰς ἰδέας αὐτὸς ἐπισκώπτων καλεῖ. Vid. *Plutarch.* Tom. II. pag. 1115. B. &, qui hoc usus est loco, *Nannes.* ad Vit. *Aristot.* pag. 112. *Cyrillus* etiam, quum Julianum videret abuti decreto idearum Platonico in rem suam, post verba philosophi proposita rogat, quid causae sit, cur ἐμπεδοῦν ἀξιοῖ καὶ ὡς ἀκαταγώνιστον τὸν δόξαν εἰσκομίζειν ἐπιχειρεῖ τὸ καὶ τοῖς αὐτοῦ διδασκάλοις οὐκ εὖ ἔχειν ὑπειλημμένον. A magistri exemplo discipuli non discesserunt: quare *Origen.* in *Cels.* I, pag. 12. memorat Περιπατητικοὺς θρυλλοῦντας τὰ Πλάτωνος τερετίσματα· & II, pag. 67. de ipso *Aristotele*, Πλάτωνος δὲ τερετίσματα τὰς ἰδέας ὠνομακέναι. Acriter est a Platonicis responsum, poenaeque sunt exactae intemperantis in doctorem suum linguae. Iracundius paene, quam par sit, *Atticus* apud *Euseb.* Πρὸπ. E. XV. pag. 815. ubi inter alia: λήρους τε καὶ τερετίσματα καὶ φλυαρίας ἐτόλμησεν εἰπεῖν τὰ τῶν ὄντων ἀνώτατα·

binis τερετίσματα vocabulis interiecit, quae vim ejus vocis mentemque *Aristotelis* accurate declarant: nam eos, qui *terriculamenta*, quasi τεράτισματα, exposuerunt, merito inprobavit *Fr. Vigerus:* ipse, *Notum est*, inquit, τερετίσματα *esse fractos solutosque cantus*, & *metaphorice* μωρολογίας ϰ λήρυς. Utrumque verum: sed minus recte, quae nimium distant, significationes, altera dicitur alterius esse causa. Digna quae ponantur *Philoponi* verba ad I. τ Υ. Α. pag. 136. Τερετίσματα καλῦνται τὰ παραψάλματα (ex alio Cod. profertur παραψηλαφήματα· quam lectionem non facile spreverit, qui *Proclum* conferet ad Tim. *Plat.* pag. 108.) τ κιθαρῳδῶν, ἃ περὶ ἀνάρθρως ᾄδυσι δοκιμασίας ἕνεκεν τῆς ἀπηχήσεως τῶν χορδῶν, εἰ κατὰ τὸν προσήκοντα τῆς μελῳδίας λόγον συντέτανται· τῦτο δέ φησιν ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, οἱ περὶ τῶν ἰδεῶν λόγοι ῥημάτων εἰσὶ ψιλῶν διανοίας κενῶν. Sunt sane τερετίσματα generalius etiam inanes soni rerum mentisque vacui, qui nihil aliud quam tinnulam aliquam modulationem & inconditam habent, neque adeo utilitatis expertes cogitatione informari possunt: tales *Aristoteli* sunt ideae Platonicae, ut satis alias ostendit, quando illum hac nullius rei doctrina tradenda dicit minus σκωπτικῶς κενολογεῖν Metaph. I, p. 23. vs. 25. Rhet. II, pag. 93. vs. 22. Opportune *Hesych.* Τερετίσματα . . . μωρολογίαι ἠχημέναι. Igitur haud inepte *Petavius* τερετίσματα vertit *nugas canoras* & *inanes cantiones* Theol. Dogm. IV, 9. §. 3. Quam placuerit falsum illud *Aristotelis* dictum, imitandi studio patefcit. *Clem. Alex.* Str. II, pag. 448. vs. 27. addito insuper, qua erat sermonis copia, non dissimilis potestatis vocabulo: Basilides & Valentinus τερετίσματα ϰ μινυρίσματα ἀναπλάττοντες οὐδὲ οἱ ἄνδρες φανήσονται. Talia sunt *Cyrilli* χασμητικῇ τερετίσματα, *aniles* & *sonorae cantilenae*, vel *cantillationes*, contra Julian. pag. 86. B. 206. B. Forma vocis mutata *Epiphan.* adv. Haer. pag. 572. D. τερετισμὸς ἐν ἐστι καὶ τεχνικολογία. Sic τερετίζειν *nugas tinnire*, *quas nemo intelligat:* Diogeni σπυδαιολογυμένῳ quum nemo aures praeberet, ἐπέβαλε τερετίζειν · postquam frequentes ad eum coïissent, ut sequitur in *Diog. L.* Lib. VI, 27. ὠνείδισεν, ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς φληνάφυς ἀφικνυμένων σπυδαίως &c. Τερετίζειν μᾶλλον ἢ διαλέγεσθαι δοξομένῳ· *Plutarch.* T. II. pag. 1010. A. Longe diversa sunt τερετίσματα, quae Grammatici ᾠδὰς ἀπατηλὰς, & ᾄσματα ἔκλυτα interpretantur, *cantilenae illices*, & *soluta lascivia molles*, quales mere-

meretricum ſunt amatoribus irretiendis. In his explicandis multifariam eſſe lapſum Eruditiſſ. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 40. facile lector admonitus animadvertet. Mireris vocum ſatis apud vetuſtos tritarum nullum in *Stephani* Theſauro veſtigium extare. HEMSTERH.

P. 923. Χύσις σοφίας.] Immo οὐσίας; ut legendum cenſeo cum elegantiſſimo *Ruhnkenio* ex Alciphronis Lib. I. Ep. 21. χύσιν ἐργάσεσθαι τῆς οὐσίας πολλήν.

FINIS.

E TYPOGRAPHIA

DAMMIANA.